

Giới thiệu Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)

Với sự tiến bộ vượt bậc về kỹ thuật Hồn Đạo, nhân loại của Đấu La đại lục bắt đầu công cuộc chinh phục hải vực rộng lớn, từ đó khám phá ra hai đại lục mới. Hồn Thú tiếp cận diệt vong bị Hồn Sư săn giết quá độ. Qua nhiều năm ngu vùi, Hồn Thú Chi Vương thức giấc trong mảnh tịnh thổ cuối cùng của Hồn Thú nằm sâu trong Tinh Đấu đại sâm lâm, tập hợp tộc nhân còn sống sót để bắt đầu công cuộc báo thù nhân loại!

Đường Vũ Lâm có hoài bão trở thành một Hồn Sư hùng mạnh, không ngờ Võ Hồn thức tỉnh lại là...

Tài năng vô song Long Vương giao tranh, từ đó truyền thuyết Long vương bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Dịch và biên: Tiểu Băng

Cây cối rậm rạp tới nỗi ánh mặt trời không thể xuyên vào nổi, nên trong rừng, nơi nào cũng âm u.

Sâu trong rừng, có một cái hồ nhỏ, nước hồ trong veo thấy đáy, trong vắt như một khối thủy tinh màu xanh thẫm, nhưng mực nước hồ cách bờ rất xa, giống như lúc nào cũng có thể trở thành khô cạn.

Khí tức sự sống ở trong hồ tuy có nhưng không mạnh, mà ngược lại, còn khá là yếu ớt.

Ở bên hồ, có một người đang đứng.

Hắn mặc một bộ trường bào màu đen, tuổi chừng hơn bốn mươi, nét mặt anh tuấn cương nghị, trên trán có một mớ tóc vàng rủ xuống hai bên gò má.

Hắn đứng sừng sững, ánh mắt vô thần, dáng vẻ sa sút.

Cách hắn không xa, có một số người khác, có béo có gầy, hình thái khác nhau, nhưng ánh mắt ai cũng vô cùng âm đạm.

"Thú Thần." Một nữ tử mặc áo dài xanh lục lặng lẽ đi tới sau lưng hắn, cung kính lên tiếng.

Nam tử được gọi là Thú Thần hơi rung người, khóe miệng nhếch lên cay đắng, "Thú Thần? Hồn Thú của chúng ta hiện giờ e rằng chỉ còn lại có chừng này, ta còn làm thần của ai?"

Nữ tử váy lục im lặng một lúc, mới khẽ: "Một vạn năm, từ khi Vũ Hạo sáng tạo Truyền Linh Tháp tới bây giờ, đã qua trọn vẹn một vạn năm. Truyền Linh Tháp vẫn còn, mà chúng ta, lại tới mức phải diệt tuyệt hay sao?"

Thú Thần chưa xót: "Nhân loại quá mạnh, chúng ta không thể nào chống nổi. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, cũng chỉ còn lại một mảnh Tịnh thổ cuối cùng này mà thôi."

"Đúng vậy..." nữ tử váy lục còn đang muốn nói cái gì đó.

Nhưng Thú Thần đã ngắt phát đầu lên, trong mắt bắn ra hai đạo kim quang, khí tức khủng bố bùng phát, làm cả thế giới như run rẩy.

"Ồ...ô...n...g..." mặt đất dưới chân họ rung lên rất khẽ, ngay sau đó, mặt hồ nước sôi trào, nổi lên vô số những quả bóng khí. Những quả bóng khí bay vọt lên không, tần suất địa chấn cũng nhanh và mạnh hẳn lên.

"Xảy ra chuyện gì? Nhân loại đã tới?" nữ tử váy lục hoảng sợ.

"Liều mạng với chúng!" Một tráng hán to cao nổi giận gầm lên, cả người nhoáng một cái, hóa thành một con cự hùng cao hơn ba mươi mét, toàn thân màu vàng kim sáng bóng.

"Hùng Quân, tỉnh táo. Không phải nhân loại." Thú Thần cao giọng quát, gương mặt âm đạm xuất hiện một tia vui vẻ khó tin.

"Đã xong, đã xong, đã xong..." một âm thanh trầm thấp không hề báo hiệu vang lên lặp đi lặp lại, âm thanh này phảng phất như từ bốn phương tám hướng truyền tới, vì giọng rất trầm thấp, nên không nghe ra được đó là nam hay nữ.

"Oanh ——" mặt đất rạn nứt, cả khu rừng kịch liệt run rẩy, nước hồ vốn chỉ còn ít ỏi trong hồ đều bị rút xuống, lộ ra đáy hồ.

"Phanh ——" một luồng ngân quang từ trong khe nứt mặt đất tuôn ra, đập vào cạnh bờ.

Đó là một cái móng vuốt cực lớn, màu bạc rực rỡ, bên trên cự trảo màu bạc là những miếng vảy màu bạc hình lục giác. Mỗi miếng vảy đều sáng rực, âm thanh cự trảo tạo ra còn mang theo một lực áp bách cường đại làm mọi sinh vật sống đều muốn quỳ xuống bái lạy.

Mắt Thú Thần mừng rỡ, hần bước lên một bước, quỳ một gối xuống đất, cung kính: "Cung nghênh Chủ Thượng."

Cả mặt đất nổ tung, khí tức mạnh mẽ làm cho Cự Hùng cao hơn ba mươi mét bị hất ngã bay, một thân ảnh cực lớn cao hơn trăm trượng bay vụt lên trời, sau đó, hạ mạnh xuống đất.

Như một cây đại thụ đột ngột từ mặt đất mọc lên, tất cả nhân loại đứng quanh đó đều biến thành Cự thú, nhưng so với con quái vật khổng lồ kia, họ chẳng khác gì những con vật nhỏ bò lổm ngổm trên mặt đất.

"Nó chết rồi, nhưng ta còn sống." Âm thanh trầm thấp như đang gầm thét, mang theo ý tứ bi thương. "Nhân loại hèn hạ, muốn diệt tuyệt chúng ta sao? Nếu ta đã tỉnh, thì thời điểm bọn chúng bị hủy diệt, cũng sắp tới rồi."

Hào quang màu bạc rực rỡ, làm tất cả Hồn Thú to lớn đều không dám nhìn thẳng, cả bọn bò rạp xuống, run rẩy vì vui mừng.

Thú Thần vội: "Chủ Thượng, nhân loại hiện giờ quá mức cường đại, Hồn Đạo Cơ Giáp cao cấp nhất của chúng chính ta cũng không chống đỡ được lâu. Nhân loại có được sức mạnh của khoa học kỹ thuật, chúng ta không chống lại nổi."

Thân hình khổng lồ màu bạc chậm rãi cúi đầu xuống, âm thanh trầm thấp vang vọng: "Muốn hủy diệt bọn chúng, thì phải hiểu chúng trước. Các ngươi đi theo ta. Thế giới sinh sống của chúng ta đã sắp bị bọn chúng hủy diệt, nên, chúng ta sẽ đi chinh phục thế giới của bọn chúng."

Thân ảnh khổng lồ chậm rãi nâng chân đi ra hướng ngoài rừng, dưới những tán cây cực cao, cực to che giấu, thân thể to lớn của nó từ từ thu nhỏ lại, thu nhỏ lại, cuối cùng, nó biến thành hình người...

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Ngày thức tỉnh

Dịch và biên: Tiểu Băng

Ngao Lai Thành là một tòa thành nhỏ ven biển ở bờ đông của Nhật Nguyệt Liên Bang, tiếp giáp với biển cả.

Hôm nay ở trong thành hết sức náo nhiệt, vì Ngày thức tỉnh mỗi năm một lần đã tới.

Người ở Đấu La Đại Lục đều có một thứ gọi là Võ Hồn. Võ Hồn là một bộ phận của thân thể họ, nó có thể là động vật, có thể là thực vật hoặc là đồ vật. Tới lúc sáu tuổi, thông qua nghi thức thức tỉnh, họ sẽ đánh thức Võ Hồn của bản thân. Ngày thức tỉnh mỗi năm một lần, chính là thời điểm đánh thức Võ Hồn.

Nếu Võ Hồn là một cái cuộc, thì khả năng cày ruộng của người đó sẽ mạnh hơn người khác. Nếu Võ Hồn là một loài động vật, vậy thì không chừng người đó có lẽ sẽ có được một chút năng lực đơn giản của loài động vật đó, nên, Võ Hồn sớm đã trở thành một thứ quan trọng làm thay đổi cuộc sống của con người.

Quan trọng hơn là, người ta rất mong đợi có được Hồn Lực, Hồn Lực là một loại năng lượng giúp tăng tiến Võ Hồn, mỗi người đều có Võ Hồn, nhưng trong cả ngàn người, chưa chắc có được một người có được Hồn Lực.

Có Hồn Lực nghĩa là có tương lai, nghĩa là có sức mạnh, nếu lúc Võ Hồn cộng sinh có Hồn Lực xuất hiện, thì có thể thông qua tu luyện Hồn Lực để tăng lên Võ Hồn của bản thân, trở thành người có chức nghiệp luôn cao quý trong lịch sử suốt trăm ngàn năm qua của Đấu La Đại Lục, Hồn Sư.

Nên, dù chỉ là người dân bình thường, cũng luôn mong đợi con mình vào ngày thức tỉnh ngoài đánh thức được võ hồn còn đồng thời có được Hồn Lực, như thế sẽ làm biến đổi cuộc đời của đứa bé, và của cả gia đình.

Trên đường tới Hồng Sơn Học Viện, từ sáng sớm đã chen chúc không chịu nổi, chỗ nào cũng là các bậc phụ huynh dẫn con tới đây để tham gia thức tỉnh.

"Phụ thân, người nói Võ Hồn của con sẽ là cái gì?" một thằng bé vừa đầy sáu tuổi nhảy nhót hỏi phụ thân, nó cực thích nghe phụ thân kể cho nghe những câu chuyện về Hồn Sư. Trong đôi mắt to tròn đầy ước mơ.

Thằng bé có mái tóc ngắn đen, cao hơn bạn bè cùng lứa một chút, điểm đáng chú ý nhất trên người nó là đôi mắt, một đôi mắt to hắc bạch phản minh, lông mi rất dài tới nỗi con gái cũng còn không bằng. Quần áo tuy chỉ bình thường, nhưng tướng mạo nó xuất chúng nên vẫn dễ làm người ta chú ý.

Phụ thân nó là một trung niên tướng mạo bình thường, chiều cao cũng bình thường, mọi thứ đều bình thường.

"Phụ thân không biết, cái này phải xem vận khí." Phụ thân nó thầm than trong lòng, ngày thức tỉnh này, cũng chính là ngày làm phân hóa cuộc đời con người. Có Hồn Lực hay không, sẽ quyết định vận mệnh cuộc đời của một con người. May là vào thời này, dù không thể trở thành Hồn Sư, cũng vẫn có khả năng có tương lai sáng sủa.

"Con nhất định sẽ có Hồn Lực đúng không?" mắt thằng bé đầy chờ mong.

Phụ thân sờ đầu nó, mỉm cười: "Dù con có Hồn Lực hay không, phụ thân cũng yêu con."

Trong học viện, không ngừng có phụ huynh dẫn con đi ra, đa số ai cũng có vẻ chán nản hoặc buồn rầu, chỉ thỉnh thoảng mới có người hân hoan nhảy nhót, không cần phải hỏi, nhất định cũng đoán ra người đó có Võ Hồn lẫn Hồn Lực xuất hiện, những đứa trẻ đó lập tức được mọi người chú ý, hâm mộ và ganh ghét.

Thời gian dần trôi qua, ánh nắng càng lúc càng chói chang, sự hưng phấn của thằng bé cũng giảm dần đi rất nhiều.

"Đường Vũ Lâm!" một lão sư từ trong Hồng Sơn Học Viện đi ra, đọc một cái tên trong danh sách trên tay.

"Ta ở đây!" thằng bé xinh đẹp nhảy dựng lên.

Đường Tư Nhiên nhìn thằng bé, khẽ kéo tay con qua.

"Đi theo ta." Có lẽ ngày hôm nay phải làm việc nhiều quá, nên lão sư nói rất ngắn gọn lạnh lùng, rồi quay người đi trước. Đường Tư Nhiên vội dắt Đường Vũ Lâm đi theo.

Trên con đường nhỏ của học viện, Đường Vũ Lâm hưng phấn nhìn ngó khắp nơi, đối với nó cái nào cũng là mới lạ. Hồng Sơn Học Viện là một học viện tổng hợp sơ đẳng có thể chứa tới hai nghìn học viên, có phong cách kiến trúc cổ xưa, tường đỏ ngói trắng, sân trường được quét dọn vô cùng sạch sẽ. So với âm thanh ồn ã ở bên ngoài, bên trong học viện cực kỳ yên tĩnh, làm Đường Vũ Lâm đang nhảy nhót cũng dần yên tĩnh theo.

Lão sư dẫn hai cha con tới một tòa lầu dạy học hình tròn, nói với Đường Tư Nhiên: "Phụ huynh chờ ở đây một chút."

Đường Tư Nhiên gật đầu, nhìn con: "Phải nghe lời lão sư, cố lên, con trai! Phụ thân ở đây chờ con."

Đường Vũ Lâm gật đầu, "Phụ thân, con sẽ có Võ Hồn cường đại."

Nhìn thằng bé đi theo lão sư vào trong lầu học, trong mắt Đường Tư Nhiên hiện lên một nỗi buồn vô cớ. Dạng kiến trúc hình tròn này học viện sơ đẳng nào cũng có, nó được gọi là Phòng Thức tỉnh, chuyên dùng để giúp những đứa trẻ sáu tuổi thức tỉnh Võ Hồn, mỗi năm khi tới ngày thức tỉnh, học viện sẽ mời Truyền Linh Sư của Truyền Linh Tháp tới tiến hành nghi thức thức tỉnh. Mấy thập niên trước, mình cũng đã tràn đầy hy vọng như vậy đi vào phòng thức tỉnh.

Trong phòng Thức tỉnh không phải chỉ có một chỗ để thức tỉnh Võ Hồn, mà có tới bảy tầng, mỗi tầng đều có một phòng Thức tỉnh. Đường Vũ Lâm được dẫn tới phòng thức tỉnh ở tầng ba.

Tới phòng thức tỉnh, Đường Vũ Lâm thấy hoa cả mắt, trên mặt đất, trên vách tường, thậm chí trên nóc phòng, đều chạm khắc những hoa văn kỳ diệu, mơ hồ làm trong lòng nó có một cảm giác kỳ dị, giống như trong người có một thứ gì đó đang rục rịch.

Trong phòng thức tỉnh có một người trung niên mặc trường bào theo phong cách cổ xưa có màu cam, bên ngoài thêu một ít hình ảnh về Hồn Thú.

Đường Vũ Lâm từ nhỏ đã thích nghe phụ thân kể chuyện xưa, trong những câu chuyện đó, luôn có Truyền Linh Sư, Truyền Linh Sư này đều tới từ Truyền Linh Tháp, là một tồn tại cường đại và thần bí, là những Hồn Sư cực kỳ đặc biệt, có địa vị cao quý trên cả đại lục. Đây chính là lần đầu tiên nó được nhìn thấy một người như vậy.

"Xin chào ngài." Đường Vũ Lâm nhút nhát chào.

Truyền Linh Sư cười ôn hòa, "Tới đây, bạn nhỏ, đứng ở chính giữa."

Đường Vũ Lâm mở to mắt, ngoan ngoãn làm theo, nhin không được hỏi: "Truyền Linh Sư đại nhân, con sẽ có Võ Hồn gì?"

Truyền Linh Sư mỉm cười: "Ta cũng không biết! Đợi tí nữa con thức tỉnh, thì sẽ nhìn ra. Nhưng mắt con đẹp như vậy, nếu con có Võ Hồn liên quan tới đôi mắt, vậy chắc chắn sẽ rất hoàn mỹ."

Đường Vũ Lâm sáng mắt, "Linh nhãn? Con từng nghe tới rồi. Tháp chủ đầu tiên của Truyền Linh Tháp..."

Truyền Linh Sư ngắt lời nó: "Ngưng thần tĩnh khí, ta sẽ bắt đầu."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Võ Hồn thức tỉnh

Dịch & biên: *Tiểu Băng* Đứng giữa phòng Thức tỉnh Đường Vũ Lâm hơi hồi hộp, thỉnh thoảng lại nhìn quanh. Dù sao nó cũng mới chỉ có sáu tuổi, không có cha mẹ đi cùng, tới một nơi lạ lẫm, làm sao bình tĩnh được?

Đúng lúc này, bàn tay Truyền Linh Sư bỗng sáng lên một luồng sáng trắng nhu hòa đã thu hút sự chú ý của nó.

Luồng sáng trắng đó, là Hồn Lực trong truyền thuyết có phải không? Chỉ có Hồn Sư mới có năng lượng cường đại đó đúng không?

Truyền Linh Sư đưa tay phải điểm lên không trung một cái, luồng sáng trắng trên hai tay ông ta bay vèo lên không, nở rộ như pháo hoa.

Từng đường vân đẹp đẽ huyền hoặc sáng lên, bắt đầu từ trần nhà, kéo dần xuống bốn vách tường, chúng như được khôi phục sức sống, trở nên có sinh mạng, tràn về phía dưới chân Đường Vũ Lâm, tất cả hào quang cuối cùng hội tụ cả vào người nó.

Một luồng hơi ấm với một chút tê dại từ gan bàn chân truyền vào cơ thể, làm cơ thể nhỏ nhỏ của Đường Vũ Lâm khẽ run run, ngay sau đó, nó cảm thấy cả người như bị điện giật.

Mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, vài bức hình ảnh không ngừng lóe lên trong đầu, nó muốn nhìn cho rõ ràng, nhưng chỉ thấy được những quang ảnh lưu động, hình như cũng nhìn thấy, nhưng không thể nào nhớ được.

Cả người Truyền Linh Sư trước mặt đều được bao phủ trong quang sáng trắng, nhờ tác dụng của nghi thức thức tỉnh, Võ Hồn của nó đã sắp thức tỉnh.

"A ——" Đường Vũ Lâm kêu lên một tiếng, dọa Truyền Linh Sư nhảy dựng, bình thường, lúc con nít thức tỉnh Võ Hồn, sẽ không bị ảnh hưởng gì nhiều, chỉ có một ít những đứa trẻ thân thể quá yếu ớt không chịu nổi năng lượng trùng kích thì mới gặp nguy hiểm.

Thân thể Truyền Linh Sư lóe lên một cái, đã tới trước mặt Đường Vũ Lâm, nếu quả thật có điểm không ổn, ông ta sẽ kết thúc nghi thức ngay tức khắc, để đảm bảo Đường Vũ Lâm được an toàn.

Ở khoảng cách gần, ông ta kinh ngạc nhận ra ở trên trán Đường Vũ Lâm có một đường vân màu vàng lóe lên một cái, sau đó nó như cái lưới, tràn xuống tứ chi thẳng bé.

Đây là Võ Hồn gì? Truyền Linh Sư này đã có thâm niên rất dày dặn, đã thức tỉnh ngàn vạn đứa bé, nhưng hiện tượng trên người Đường Vũ Lâm thì đây là lần đầu tiên ông ta mới nhìn thấy.

Một luồng năng lượng yếu ớt từ người Đường Vũ Lâm tỏa ra, năng lượng đó xuất hiện từ bụng thẳng bé, đó là nơi sinh ra Hồn Lực, năng lượng chấn động không mạnh, nhưng thật sự tồn tại.

Điều này làm cho Truyền Linh Sư rất vui, đây rõ ràng là có được Hồn Lực Võ Hồn rồi, nhiều khi, làm nghi thức suốt cả ngày, cũng không gặp được đứa bé nào có được Hồn Lực, hôm nay vận khí thực là tốt đây. Nhưng mà, Võ Hồn của thẳng bé này, rốt cuộc là cái gì vậy?

Đường vân hình lưới màu vàng đã biến mất, như chưa bao giờ xuất hiện, Đường Vũ Lâm hai mắt nhắm nghiền, như đang chịu đựng cái gì đó rất đau đớn, nó từ từ đưa tay phải lên.

Lòng bàn tay hướng về phía trước, một vàng sáng màu lam nhạt từ lòng bàn tay tỏa ra ngoài, sau đó, vài cọng cỏ nhỏ màu lam nhạt lặng lẽ chui ra, đóng đưa nhẹ nhẹ, tỏa ra chấn động năng lượng yếu ớt.

"Lam Ngân Thảo?" Truyền Linh Sư đầy thất vọng, nhưng sau đó thay bằng sự kinh ngạc. Ông ta đã nhìn thấy Võ Hồn Lam Ngân Thảo rất nhiều, đây là một loại phế Võ Hồn tiêu chuẩn! Lam Ngân Thảo ở Đấu La Đại Lục, ở Tinh La Đại Lục và Thiên Đấu Đại Lục, là một loại cỏ rất tầm thường, trong bãi cỏ của Hồng Sơn Học Viện cũng tha hồ mà nhìn thấy. Vấn đề là ở chỗ, tại sao loại phế Võ Hồn này lại có Hồn Lực cộng sinh xuất hiện?

Đau quá! Đầu Đường Vũ Lâm đau đớn, cảm thấy thân thể nó như bị xé nát ra.

Lúc luồng ấm áp truyền vào người, nó chỉ thấy cả người tê dại, còn có một chút sáng khoái, nhưng rất nhanh sau đó, từ trong xương cốt tuôn ra một luồng khí cực nóng, luồng khí nóng đó điên cuồng đi chuyển, phá phách khắp nơi trong người nó, nó cảm thấy bị bụng chướng lên, như nứt ra làm nó đau tới mức không thở được.

Cả người nó, chỗ nào cũng có cảm giác bị xé rách, xương cốt, cơ bắp, làn da, không chỗ nào không đau.

Lâu thật lâu sau, sự đau đớn đó mới giảm dần, từ lòng bàn tay truyền tới một cảm giác ấm áp, nó mở mắt ra.

Một cây cỏ màu lam nhạt, xanh um tươi tốt đang lay động trong lòng bàn tay nó, Lam Ngân Thảo?

Đường Vũ Lâm tuy tuổi còn nhỏ, nhưng nó nhớ rất rõ mình đang làm cái gì, nên hiểu ngay ra vấn đề, "Lam Ngân Thảo? Là Võ Hồn của con?"

Tuy không chính thức được học về tri thức Võ Hồn, nhưng nhận thức cơ bản nhất nó vẫn có, nên nó biết, Lam Ngân Thảo là một loại phế Võ Hồn, còn là loại phế phẩm nhất.

"Ừ, đúng vậy, nó chính là Võ Hồn của con." Truyền Linh Sư mỉm cười, trong ánh mắt có chút tiếc hận.

Có được Hồn Lực, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng Võ Hồn là Lam Ngân Thảo thì...

Môi Đường Vũ Lâm run run, trong lòng buồn rầu đau khổ, chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng mình lại chỉ có phế Võ Hồn.

"Bé con, đừng đau lòng, con có Hồn Lực cộng sinh đó." Truyền Linh Sư vội nói.

"Con, con có Hồn Lực?" Đường Vũ Lâm kinh ngạc nhìn ông ta.

Truyền Linh Sư khẽ gật đầu, "Ta vừa kiểm tra sơ qua, là Tiên Thiên Hồn Lực cấp ba, tuy không phải là rất tốt, nhưng cũng là có Hồn Lực. Chỉ cần cố gắng, con cũng có thể trở thành một Hồn Sư!"

Đường Vũ Lâm ngẩn ngơ, "Có thể ư, nhưng Võ Hồn của con là Lam Ngân Thảo..."

Truyền Linh Sư mỉm cười: "Con nghe chưa từng nghe về câu chuyện Đường Môn sao? Tổ sư khai sáng phái Đường Môn có Võ Hồn chính là Lam Ngân Thảo! Hai vạn năm trước, ngài ấy chính là dựa vào loại phế Võ Hồn trong mắt người thường này mà trở thành phong vân một cõi, đánh bại Vũ Hồn Điện tà ác."

Đường Vũ Lâm mở to mắt, câu chuyện về tổ sư khai sáng phái Đường Môn làm sao nó chưa nghe thấy! Chuyện về cái vị đại năng trong truyền thuyết đó và chuyện về tháp chủ đầu tiên của Truyền Linh Tháp là hai câu chuyện được kể phổ biến nhất trên đại lục, cũng là những truyền thuyết rất được yêu thích.

"Nhưng mà, Võ Hồn của tổ sư khai sáng Đường Môn không phải là Lam Ngân Hoàng sao?" Đường Vũ Lâm chăm chú hỏi.

"Ách..." Truyền Linh Sư thoáng lúng túng, tên nhóc này, rõ là không dễ gạt, "Lam Ngân Hoàng chính là do Lam Ngân Thảo tiến hóa mà thành. Nếu con muốn trở thành một Hồn Sư, thì cố gắng lên."

Đường Vũ Lâm cắn môi, "Cảm ơn ngài, Truyền Linh Sư đại nhân."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nhà của tiểu Vũ Lâm

Dịch giả: Tiểu Băng

Mãi tới khi ra khỏi cổng Hồng Sơn Học Viện, Đường Vũ Lâm vẫn còn dờ dẫm.

Với tư cách có được Võ Hồn, lại còn có cả Hồn Lực nên nó được xếp vào lớp Hồn Sư. Trong một học viện sơ đẳng, lớp Hồn Sư chính là lớp trọng điểm.

Đầu nó phình ra, trong người nóng rực, giống như cái năng lượng bạo lực ban nãy vẫn còn chưa tán hết, Đường Vũ Lâm thấy hơi chóng mặt.

"Con trai, con chính là ngàn người mới tìm được một đó!" giọng nói hiền hòa của Đường Tư Nhiên đánh thức Đường Vũ Lâm từ trong u ám.

Nó ngẩng đầu nhìn phụ thân, nhìn đôi mắt hiền hòa yêu thương của phụ thân, "Phụ thân, Lam Ngân Thảo không phải phế Võ Hồn sao?"

Đường Tư Nhiên nghiêm túc: "Phế Võ Hồn thì sao? Con có biết, có được Hồn Lực, chính là ngàn người mới có một, một phế Võ Hồn mà còn có được Hồn Lực, đó chẳng phải là càng hiếm quý hay sao? Nên, con của ta là độc nhất vô nhị. Phụ thân không phải đã kể cho con nghe chuyện Đường Tam tổ sư khai sáng Đường Môn hay sao? Ngài ấy cũng chỉ có Lam Ngân Thảo Võ Hồn mà thôi..."

Nhà của Đường Vũ Lâm, ở khu bình dân của Ngao Lai Thành, phụ thân Đường Tư Nhiên là một người sửa chữa Cơ Giáp, chuyên sửa chữa linh kiện cơ giáp Hồn Đạo đơn giản, vì tay nghề chỉ bình thường, nên chỉ kiếm được đủ tiền để sống qua ngày.

Mẫu thân Lang Nguyệt là bà chủ gia đình, một tay nuôi lớn Đường Vũ Lâm, nấu ăn rất ngon.

Một phòng khách mười mấy mét vuông, một phòng bếp, một nhà vệ sinh, và hai phòng ngủ chưa tới 10m², chính là căn nhà của nó.

"Con trai, đã về rồi! Đói bụng không, mẫu thân nấu cơm cho con rồi." Lang Nguyệt không thể gọi là rất đẹp, nhưng thùy mị dịu dàng, ngồi xổm xuống, mỉm cười ôm lấy Tiểu Vũ Lân.

"Mẫu thân, con không đói, con hơi mệt, con muốn ngủ một chút." Đường Vũ Lân ôm cổ mẹ, rồi nhanh chân chạy về phòng mình.

Nhìn theo bóng lưng nhỏ bé, Lang Nguyệt nhìn trượng phu, khẽ thở dài, "Thằng bé này, từ nhỏ đã muốn trở thành Hồn Sư, làm Hồn Sư đâu có dễ dàng như vậy! Chúng ta phải an ủi nó."

Đường Tư Nhiên đi tới cái bàn ăn nhỏ ngồi xuống, cơm trưa có rau xào, súp hầm, rau trộn, và canh, ba món nặn một món canh, thế là đã rất phong phú đối với Đường gia.

"Nó có Hồn Lực cộng sinh, nhưng ta thà rằng nó không có." Đường Tư Nhiên thở dài.

Lang Nguyệt kinh ngạc ngồi xuống bên cạnh trượng phu, "Nói gì kia? Vũ Lân có Hồn Lực? Vậy không phải nói, nó thật sự có có thể trở thành Hồn Sư?"

Đường Tư Nhiên cười khổ: "Đâu có dễ vậy, Võ Hồn của nó là Lam Ngân Thảo, Tiên Thiên Hồn Lực cấp ba, muốn trở thành Hồn Sư nói dễ vậy sao? Vì có Hồn Lực nên sẽ được phân vào lớp Hồn Sư, ta sợ nó không theo nổi."

Lang Nguyệt ngẩn người, hiểu ngay ý của trượng phu, "Vậy Vũ Lân nó..."

Đường Tư Nhiên nói: "Nó bị đá kích, suốt đường về không nói lời nào. Nhưng mà, con trai nhà chúng ta, trong quá trình lớn lên thế nào cũng gặp phải khó khăn, để cho nó yên tĩnh là được."

Lang Nguyệt lo lắng nhìn phòng con trai, thở dài, bới cơm cho trượng phu, "Ăn cơm trước đi, chúng ta từ từ dỗ nó. Vũ Lân từ nhỏ đã rất nghe lời, không được, chúng ta phải chuyển nó vào lớp bình thường."

"Ừ."

Vợ chồng Đường Tư Nhiên không biết, Đường Vũ Lân không phải vì đá kích nên không ăn cơm trưa, mà nó là thật sự buồn ngủ.

Vừa vào trong phòng, nó ngã ngay xuống giường, ngủ thiếp đi.

Không lâu sau, cả người Đường Vũ Lân vận vẹo, da đỏ bừng lên, nếu bây giờ vợ chồng Đường Tư Nhiên có mặt ở đây, sẽ nhận ra nhiệt độ cơ thể của nó đang tăng nhanh kinh người.

Làn da đỏ bừng dần trở nên trong suốt, những đường kinh mạch hiện ra, mớ hồ còn nhìn thấy cả máu đang chảy bên trong, tốc độ máu chảy của nó hiện giờ rất nhanh, ít nhất gấp ba bình thường.

Ở trán, đường vân vàng lại hiện ra, vẫn là dạng ô lưới, kéo dài từ đầu xuống dưới chân, sau đó lại kéo ngược trở lên.

Cứ lên xuống như thế ba lần, đường vân vàng mới biến mất, xương cốt Đường Vũ Lân có biến đổi nho nhỏ, sau đó lại trở về bình thường, nhiệt độ cơ thể cũng dần dần hạ xuống bình thường, nó ngủ càng say.

Trong lúc ngủ mơ, Đường Vũ Lân thấy mình đi tới một mảnh đại thảo nguyên đầy Lam Ngân Thảo, bầu trời có màu vàng, hình như có một con quái vật khổng lồ từ trên trời giáng xuống, nó chỉ tới kịp nhìn thấy cái miệng to tướng màu vàng, rồi thấy mình bị nuốt vào trong một thế giới vô biên màu vàng.

"Á ——" nó hét to, ngồi bật dậy, Đường Vũ Lân cảm thấy cả người nó dinh dính toàn là mồ hôi nhom nhớp, rất là khó chịu.

Nhà không giàu làm nó sớm hiểu chuyện hơn bạn bè và lứa, nên nó không gọi cha mẹ, mà tự cởi quần áo chạy vào phòng tắm rửa sạch sẽ, nó kinh ngạc nhìn thấy người nó tuy đầy mồ hôi, nhưng lại có một mùi thơm nhàn nhạt, nhưng sau khi tắm xong, thì mùi thơm đó cũng biến mất.

"Ồ, Lân Lân đâu?" giọng Lang Nguyệt vang lên bên ngoài.

"Mẫu thân, con ở trong này, con đang tắm." Đường Vũ Lân chỉ nặc cái quần lót từ phòng vệ sinh chạy ra.

Lang Nguyệt trách con: "Nhanh đi mặc quần áo, đừng để cảm lạnh." Bà khẽ nắn cái mặt trắng trẻo mềm mại của con, đẩy nó vào trong phòng.

Đóng kỹ cửa phòng, Lang Nguyệt làm bần: "Da thằng nhóc này vừa mềm vừa êm, làm mẹ nó mà còn thấy ghen."

Đường Vũ Lân thay đồ xong đi ra, mới biết ngoài trời đã tối, mình đã ngủ suốt một buổi.

Đường Tư Nhiên hôm nay đã xin nghỉ, nên đang ở nhà, vậy Đường Vũ Lân, "Con trai, tới đây."

Đường Vũ Lân tới ngồi cạnh phụ thân, Đường Tư Nhiên vừa định nói, đã nghe thấy bụng Đường Vũ Lân réo lên vì đói, thì phì cười.

Đường Vũ Lân cười hi hi: "Mẫu thân, cơm ăn được chưa? Con đói."

"Ăn đi." Lang Nguyệt bới cho nó chén cơm, trừng mắt với trượng phu, ý bảo để thằng bé ăn xong rồi hãy nói.

Lúc Đường Vũ Lâm giờ bát ra lần thứ tư, Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt đều kinh hãi, dù không ăn cơm trưa, cũng đâu ăn nhiều tới như vậy!

"Mẫu thân, ngon quá, cho con chén nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhập học

Dịch giả: Tiểu Băng

Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt không được ăn no, vì hầu như tất cả đồ ăn trên bàn đều đã trôi vào trong bụng con trai, thế mà Đường Vũ Lâm vẫn còn có vẻ chưa đủ.

"Con trai, đây gọi là hóa bị phần thành ăn uống trong truyền thuyết hả?" lúc miếng đồ ăn cuối cùng trong chén chui vào bụng Đường Vũ Lâm, bị Lang Nguyệt nghiêm túc cản lại không cho ăn tiếp nữa, Đường Tư Nhiên không nhịn nổi bật hỏi.

Đường Vũ Lâm nghi hoặc nhìn phụ thân, "Sao con phải bị phần?"

Đường Tư Nhiên hỏi: "Con trai, phụ thân đang muốn hỏi con, con muốn vào lớp Hồn Sư, hay muốn phụ thân giúp con chuyển sang lớp thường?"

Đường Vũ Lâm đáp: "Đương nhiên là muốn vào lớp Hồn Sư! Con muốn trở thành một Hồn Sư mà!"

Đường Tư Nhiên nghiêm mặt: "Võ Hồn của con là Lam Ngân Thảo, tuy trong truyền thuyết, có câu chuyện về tổ tiên khai sáng Đường Môn, nhưng mà Lam Ngân Thảo chỉ là một loại Võ Hồn tầm thường, tu luyện sẽ rất khó khăn, con sẽ gặp rất nhiều vất vả, con thật sự vẫn muốn đi con đường đó?"

"Vâng! Con muốn trở thành Hồn Sư. Nếu con thành Hồn Sư, con sẽ kiếm được rất nhiều tiền, mua được rất nhiều đồ ăn ngon và đồ đặc cho phụ thân mẫu thân." Câu trả lời của Đường Vũ Lâm đầy tính trẻ con, làm cho mắt Lang Nguyệt ửng đỏ, thằng bé này, từ nhỏ đã biết nghe lời, hiểu chuyện.

"Tốt." Đường Tư Nhiên gật đầu, "Con đã quyết định, phụ thân, mẫu thân đều sẽ ủng hộ con. Mà dù sau này con có hối hận, con cứ nói với phụ thân, phụ thân sẽ giúp con chuyển lớp. Con trai, phải nhớ kỹ, phụ thân, mẫu thân chưa bao giờ muốn bắt con phải thành Long thành Phụng, chỉ cần con sống vui vẻ, sung sướng, chúng ta đã hài lòng rồi. Trong lòng chúng ta, không có gì quan trọng bằng con, con có hiểu không?"

Đường Vũ Lâm cười hí hí, "Hiện giờ con cũng rất vui mà!"

Ngoài ăn nhiều, Đường Vũ Lâm còn thêm ngủ nhiều, ăn xong là nó đi ngủ sớm.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, nó đã bị phụ thân kêu dậy, hôm nay là ngày nhập học, chính thức được vào Hồng Sơn Học Viện, còn là lớp Hồn Sư, bắt đầu kiếp sống học hành ít nhất chín năm.

Theo quy định của Nhật Nguyệt Liên Bang, học viện sơ đẳng và trung đẳng đều là giáo dục bắt buộc miễn phí, trong đó, học viện sơ đẳng học ba năm, học viện trung đẳng học sáu năm. Muốn lên học viện cao đẳng có mấy cách, hoặc có thành tích thi ưu tú, hoặc trả học phí cao để vào, hoặc cũng có thể vào những học viện chuyên khoa để học nghề.

Đường Tư Nhiên đưa Đường Vũ Lâm tới cửa học viện mới rồi đi, học viện cách nhà rất gần, ông dặn con sau khi tan học là phải về nhà xong thi đi làm.

Lớp Hồn Sư có lão sư riêng đứng ngay ở cửa học viện để tiếp đón học trò, đài ngộ rõ ràng tốt hơn hẳn lớp phổ thông.

Lớp phổ thông chỉ học những kiến thức văn hóa bình thường, còn lớp Hồn Sư trừ học những cái đó, còn được dạy cách trở thành một Hồn Sư, truyền cho chúng kiến thức về Hồn Sư, chuẩn bị tri thức cho chúng vào học viện trung đẳng.

Lần này lớp Hồn Sư chỉ có mười lăm đệ tử, những đứa trẻ có Võ Hồn thức tỉnh cộng sinh Hồn Lực quá ít, trong một cái thành nhỏ này thì càng ít, nhiều đây coi như đã nhiều rồi.

"Này, Võ Hồn của ngươi là cái gì?" một thằng bé mập mạp, không cao tới hỏi Đường Vũ Lâm.

Tất cả đều là trẻ con, đứa nào cũng đầy tò mò với kiếp sống tương lai trong Hồn Sư.

Đường Vũ Lâm kiêu ngạo trả lời: "Là Lam Ngân Thảo, giống với tổ sư khai sáng Đường Môn." Tay phải nó khẽ vẩy, trong lòng bàn tay hiện lên lam quang, một nhúm Lam Ngân Thảo từ trong lòng bàn tay chui ra. Nó không nhận ra Lam Ngân Thảo hôm nay hơi khác với hôm qua, mơ hồ có một tia màu vàng nhàn nhạt, vì nó quá nhạt, nên nếu không nhìn kỹ, sẽ không nhận ra được.

"Đẹp!" mập mập khinh bỉ: "Lam Ngân Thảo! Phế Võ Hồn thôi." Nói xong, quay đầu muốn đi.

Đường Vũ Lâm không phục: "Vậy còn ngươi? Võ Hồn của ngươi là cái gì?"

Mập mập hừ một tiếng, tay phải vung lên, một luồng hàn quang sáng lên, một thanh đoản đao xuất hiện trên tay nó, "Nhìn thấy chưa, Võ Hồn của ta là đao, sau này nếu ta tu luyện tới Phong Hào Đẩu La, sẽ được gọi là Đao Thần Đẩu La. Tiên Thiên Hồn Lực cấp năm. Mấy cây Lam Ngân Thảo đó của ngươi, ta chỉ phẩy tay là chém tan nát."

Nhìn đao nhỏ trong tay người ta, lại nhìn Lam Ngân Thảo trong lòng bàn tay mình, Đường Vũ Lâm đột nhiên nhớ lại lời tối qua phụ thân đã nói.

Muốn tu Lam Ngân Thảo thành Hồn Sư thực khó lắm sao?

Các học sinh khác cũng biểu diễn Võ Hồn của bản thân, mỗi người có một đặc điểm riêng, nhưng cái nào cũng tốt hơn nhiều so với Lam Ngân Thảo của nó. Cũng bởi vì Võ Hồn của nó là Lam Ngân Thảo, nên đám học sinh dù chia thành nhiều tốp, nhưng không ai tới làm bạn với nó.

Ta nhất định sẽ trở thành Hồn Sư! Đường Vũ Lâm nắm chặt nắm đấm.

"Chào mọi người, ta là của giáo viên chủ nhiệm Lâm Tích Mộng của các ngươi, trong ba năm tới, ta sẽ dạy cho các ngươi mọi kiến thức quan trọng có liên quan tới Hồn Sư. Nào, các ngươi tự giới thiệu mình một chút, nói tên, Võ Hồn, và đẳng cấp Tiên Thiên Hồn Lực."

Học trò chỉ có mười lăm người, nên thời gian giới thiệu rất nhanh, lúc Lâm Tích Mộng nghe thấy Đường Vũ Lâm giới thiệu Võ Hồn mình là Lam Ngân Thảo, thì không khỏi kinh ngạc, những học sinh còn lại đều cười vang.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Vũ Lâm đỏ bừng, trong lòng bùng bùng lửa giận. Phụ thân, đây là cái người gọi là 'khó khăn' đó hả?

Lâm Tích Mộng nhanh chóng trở lại sắc mặt bình thường, mỉm cười: "Hôm nay là ngày đầu tiên đi học, lão sư sẽ giới thiệu về phân loại Võ Hồn, buổi chiều phụ đạo các ngươi bắt đầu tập mình tương. Minh tương là cách thức duy nhất giúp các ngươi rèn luyện và tăng cường Hồn Lực, muốn trở thành Hồn Sư, các ngươi đều phải cố gắng."

"Ai cũng biết, trong thế giới chúng ta, ai cũng có Võ Hồn của bản thân. Võ Hồn tới sáu tuổi thức tỉnh, có thể là bất kỳ cái gì, những người có Hồn Lực cộng sinh có thể thông qua tu luyện trở thành Hồn Sư, cũng chính là các ngươi đó. Như vậy, Võ Hồn phân loại như thế nào?"

"Đầu tiên, Võ Hồn chia làm hai nhánh chính là Khí Võ Hồn và Thú Võ Hồn, trong đó, võ hồn dùng sinh mạng thể hiện ra, gọi là Thú Võ Hồn. Nếu không phải sinh mạng thể hiện ra, sẽ là Khí Võ Hồn. Thông qua tu luyện Hồn Lực để đề thăng Võ Hồn, tới khi đẳng cấp Hồn Lực đột phá cấp mười, là trở thành Hồn Sư."

"Hồn Sư cũng có hai loại, là Chiến Hồn Sư và Khí Hồn Sư, người dùng chiến đấu làm mục đích tu luyện Võ Hồn, là Chiến Hồn Sư, người không dùng chiến đấu để tu luyện Võ Hồn, là Khí Hồn Sư. Song Chiến Hồn sư hay Khí Hồn Sư, thì cũng đều được chia làm nhiều loại nhỏ..."

Nghe Lâm Tích Mộng giảng giải, sự phấn uất trong lòng Đường Vũ Lâm dần biến mất, từ nhỏ nó đã rất tò mò về nghề Hồn Sư, nên những kiến thức này chẳng khác gì một cánh cửa mới lạ, mở ra một thế giới đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Na nhi

Dịch giả: Tiểu Băng

Lúc rời khỏi Hồng Sơn Học Viện, Đường Vũ Lâm rất không vui. Chuyện không vui từ khi sinh ra tới giờ cũng không nhiều bằng ngày hôm nay, làm nó rất phiền muộn.

Nó sinh ra trong một gia đình bình dân, nhưng gia đình nó vui vẻ hạnh phúc, cha mẹ tình cảm rất tốt, rất yêu thương nó, dù nó có phạm phải lỗi lầm, cũng đều ân cần dạy bảo.

Hôm nay ở học viện, lần đầu tiên nó đã được biết tới cái gì gọi là "Khó khăn". Bởi vì Võ Hồn là Lam Ngân Thảo, nên các bạn học đều bài xích nó, ngay cả lão sư cũng không nhiệt tình với nó.

Buổi chiều lúc dạy học sinh mình tương, thời gian lão sư dành để chỉ cho nó là ít nhất.

"Võ Hồn của ta, thật không tốt tới vậy sao?" sự buồn rầu trên mặt Đường Vũ Lâm dần biến thành quật cường, "Dù Võ Hồn của ta không tốt, ta cũng nhất định phải trở thành một Hồn Sư vĩ đại. Phụ thân từng nói, thành công là chín mươi chín phần trăm cố gắng cộng với một phần trăm thiên phú, Võ Hồn của ta không tốt, ta sẽ cực kỳ cố gắng!"

Tỉnh nó vốn phóng khoáng, khi trong lòng đã nghĩ thông suốt, sự buồn bực cũng tự nhiên biến mất.

Nhưng mà, hình như thấy đói bụng? Đường Vũ Lâm khó hiểu vuốt bụng, ở học viện học sinh đều được ăn cơm trưa, còn không giới hạn muốn ăn bao nhiêu thì ăn. Học sinh của lớp Hồn Sư còn được ăn nhiều ăn ngon hơn học sinh các lớp bình thường. Đường Vũ Lâm đã ăn rất nhiều, được đặt biệt danh là 'thùng cơm', vì nó ăn bằng một nửa của tổng cộng mười người bạn học cộng lại, còn hơn cả một người trưởng thành.

Trước kia tuy nó ăn rất tốt, nhưng chưa bao giờ ăn nhiều tới như vậy! Bây giờ mới tới chiều, mà sao đã lại thấy đói bụng rồi?

Về nhà tìm xem, có cái gì ăn ngon không. Đường Vũ Lâm vừa nghĩ tới ăn, mắt liền sáng lên lấp lánh.

Đang đi, một người nhỏ bé ven đường đột nhiên thu hút sự chú ý của nó.

Ánh nắng chiều tuy không gay gắt bằng buổi trưa, nhưng hôm nay thời tiết tốt, nên ánh nắng vẫn còn khá nóng. Thứ hút ánh mắt của Đường Vũ Lâm là cái vầng màu bạc dưới ánh nắng.

Có một cô bé con ngồi ở ven đường, trông còn nhỏ hơn nó một chút, cô bé có một mái tóc ngắn màu bạc, ánh mặt trời chiếu xuống màu tóc hiếm thấy của cô bé, làm nó sáng lên như phản quang.

Hình như cảm thấy được cái gì đó, cô bé ngẩng đầu lên nhìn nó, mặt bé rất bản, quần áo cũ kỹ rách rưới, cứ như một bé ăn mày. Ngoài mái tóc màu bạc đặc biệt, cô bé còn có một đôi mắt không giống người thường.

Mắt bé rất to, hai đồng tử như hai khối thủy tinh trong suốt, Đường Vũ Lâm có thể nhìn thấy bóng nó phản chiếu trong mắt cô bé. Lông mi rất dài tự nhiên cong vút.

Đường Vũ Lâm biết mắt mình nhìn rất đẹp, nên tự nhiên cũng sinh ra cảm tình với những bạn cùng lứa tuổi có mắt to. Theo bản năng, nó dừng lại. Bốn mắt nhìn nhau, cô bé nhìn thẳng vào mắt nó, trong đôi mắt to hiện ra vẻ khó hiểu.

"Bé con, phụ mẫu đâu rồi?" có mấy thiếu niên đáng vẻ lưu manh cũng bị mái tóc bạc thu hút ánh mắt, đi tới gần cô bé.

Cô bé cúi đầu xuống.

Mấy thiếu niên liếc mắt nhìn nhau, một đứa nói: "Tóc màu bạc này hiếm thấy lắm nha! Coi chừng là người dị tộc từ hai đại lục kia tới. Chắc chợ đêm dưới mặt đất thích nó lắm đó, ừ, mắt nó có màu tím kia."

Mấy thiếu niên còn lại ánh lóe ánh tham lam, đều gật đầu.

Thiếu niên nói chuyện ngồi xổm xuống, "Này, tiểu muội muội. Người nhà em đâu?"

Cô bé cúi đầu, lắc lắc, không nói chuyện.

Thiếu niên cười híp mắt: "Bé có đói bụng không? Ca ca dẫn ngươi đi ăn nhé, chịu không?"

Cô bé lại lắc đầu, lần này lắc mạnh hơn.

Thiếu niên nháy mắt với đồng bọn, vươn tay kéo tay cô bé đứng dậy, đám còn lại vây quanh, ngăn cản không cho người ngoài nhìn thấy.

Cô bé kêu lên, nhưng thiếu niên đã vác cô bé lên vai.

"Các người đang làm gì?" Tiếng trẻ con kêu to, làm mấy thiếu niên giật mình nhảy dựng.

Cả đám quay đầu lại nhìn, không khỏi xấu hổ, vì kẻ đang đứng ra bênh vực người yếu chỉ là một thằng bé con chi cao tới eo bọn chúng, một thằng bé con rất xinh xắn.

Thiếu niên đứng vòng ngoài mắt lóe tia âm tàn, giờ chân đá Đường Vũ Lâm, "Nhóc con thú, dám chõ mồm vào."

Đường Vũ Lâm bị hấn đập ngã, văng cả hai mét.

"Các ngươi đều là người xấu!" Nó lẩn một cái bò dậy, chạy tới cản đường đám thiếu niên.

Thiếu niên vác bé gái bọc bùi, ồn ào ở đây đã làm một số người qua đường chú ý, dù sao họ cũng đang ở trên đường cái.

Cổ tay khẽ lật, một thanh hàn quang lóe lên, dao găm trong tay quét một cái về phía Đường Vũ Lâm đang múa may, "Không muốn chết thì cút ngay!"

Đường Vũ Lâm quật cường nhìn hấn, tức giận: "Người xấu chắc chắn không có kết cục tốt, ta là Hồn Sư, ta không sợ ngươi đâu. Buông cô ấy ra!"

Vừa nói, nó vừa giơ tay phải ra. Một vầng sáng lam nhạt sáng lên, Lam Ngân Thảo từ trong lòng bàn tay chui ra, một luồng năng lượng chấn động nhân nhật tỏa ra.

Hồn Lực Cấp ba làm được cái gì? Đơn giản chỉ là mạnh hơn bạn bè cùng lứa một chút thôi, không có Hồn Linh, Hồn Hoàn hỗ trợ, Vô Hồn không thể phát huy ra chiến đấu. Chính vì vậy, người ta phải tu luyện tới Hồn Lực cấp mười mới chuyển từ Hồn Sĩ cấp thấp nhất vào cảnh giới Hồn Sư.

Thiếu niên ngơ ra, đồng bọn bên cạnh kéo tay hắn.

Nếu trước mặt chỉ là một thằng bé con bình thường, dù bọn chúng có làm gì, chỉ cần hỗ trợ nhau kỹ càng, thì sẽ chẳng xảy ra chuyện gì. Nhưng một thằng bé có Hồn Lực thì khác. Những đứa bé này đều được ghi chép lưu trữ thông tin, được đăng ký ở Truyền Linh Tháp, nếu chúng xảy ra chuyện, chính phủ liên bang nhất định sẽ tìm cho ra nguyên nhân, vô cùng phiền toái. Huống chi, ở đây cũng đã không ít người nhìn thấy bọn chúng.

"Xúi quẩy!" thiếu niên cầm đầu bức bội hừ một tiếng, hạ cô bé con xuống, cùng đồng bọn bỏ chạy.

Cô bé lao đảo, ngồi phịch xuống đất, Đường Vũ Lâm chạy tới, ngồi xuống bên cạnh, "Muội đừng sợ, huynh là nam tử hán, huynh sẽ bảo vệ muội!"

Cô bé ngẩng đầu nhìn nó, đôi mắt to màu tím đẹp long lanh, trong mắt xuất hiện một làn nước.

"Đừng khóc, đừng khóc. Người xấu bị huynh đuổi đi rồi. Huynh là Đường Vũ Lâm, muội tên là gì?"

Cô bé ngơ ra, lần đầu lên tiếng, "Muội là Na Nhi."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mang nàng về nhà

Dịch giả: Tiểu Băng

"Na Nhi? Tên hay quá, giọng nói của muội cũng rất êm tai." Đường Vũ Lâm đỡ cô bé dậy.

Na Nhi cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

"Phụ thân mẫu thân muội đâu? Nhà muội ở 9da6u?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Na Nhi lắc đầu.

"Rột rột!" âm thanh kỳ dị không hài hòa đột nhiên vang lên.

Đường Vũ Lâm vội cúi đầu nhìn bụng mình, nhận ra âm thanh này không phải là của người nó phát ra. Na Nhi cúi gằm, khuôn mặt đỏ bừng.

"Muội đói bụng rồi? Nếu không tìm được phụ thân, mẫu thân, vậy huynh dẫn muội về nhà huynh nhé. Mẹ huynh chắc nấu cơm xong rồi!" Đường Vũ Lâm vừa nói, vừa kéo tay Na Nhi đi về nhà mình.

Na Nhi ngẩng đầu, nhìn nó, từ góc nhìn của bé, chỉ nhìn thấy gò má của nó mà thôi. Mặt nó trắng bóc, vì vừa rồi tranh chấp với đám thiếu niên, nên hơi ửng hồng, lông mi rất dài, đôi mắt to long lanh làm cô bé ngẩn người.

"Mẫu thân, con về rồi!" Còn chưa vào cửa, Đường Vũ Lâm cũng réo to.

"Thằng nhóc này, nói nhỏ chút, đừng quấy rầy tới hàng xóm." Lang Nguyệt khẽ nhắc con, mở cửa ra.

"Hôm nay tới trường thế nào? Ồ, sao người con bẩn thế?" Lang Nguyệt nhìn con trai đầy bụi đất thì cau mày, sau đó mới nhìn thấy Đường Vũ Lâm đang kéo tay Na Nhi.

"Mẫu thân, con gặp phải người xấu." Đường Vũ Lâm kể lại câu chuyện mình vừa gặp phải.

Lang Nguyệt biến sắc, kéo vội nó vào nhà, Na Nhi bị Đường Vũ Lâm nắm tay, nên cũng được kéo vào.

"Thằng nhóc này, con có biết làm vậy nguy hiểm lắm không? Sao con có thể..." Lang Nguyệt hít thở dồn dập, bà rất hiểu đám du côn kia, chuyện gì cũng đều làm được.

Đường Vũ Lâm vội chống đỡ: "Nhưng phụ thân nói, nam tử hán phải dũng cảm, đừng cảm đấu tranh với người xấu."

"Con..." Lang Nguyệt nhìn sự quật cường trong mắt con, lời trách móc không nói được nên lời. Nó có làm sai không? Đương nhiên là không. Nó đã làm rất đúng, nhưng với tư cách mẫu thân, bà đương nhiên lo cho sự an toàn của con mình hơn!

Đường Vũ Lâm cười hi hi bước tới, ôm chặt lấy mẹ, "Mẫu thân, người đừng giận. Na Nhi đói bụng, con cũng đói, mẹ cho chúng con ăn ngon được không?"

Đối với thằng con ngoan của mình, Lang Nguyệt không có khả năng kháng cự lại nó, bà bắt đầu đi lắc đầu, ngồi xổm xuống nhìn Na Nhi, "Bé con, con gọi Na Nhi đúng không? Phụ thân mẫu thân của con đâu?"

Giống những lần trước, Na Nhi chỉ lắc đầu, không trả lời.

Người mẹ thiện lương mới có thể dạy ra đứa con thiện lương, Lang Nguyệt nói: "Thôi được rồi, hai đứa con nhìn bẩn quá, mau đi tắm rửa, thay quần áo trước đi."

Con nít năm, sáu tuổi, đương nhiên chẳng hề phân biệt trai gái, Lang Nguyệt lôi hai con khi lấm lem vào tắm cho cả hai đứa.

Lúc Đường Vũ Lâm hỏi mẫu thân vì sao mình và Na Nhi lại có chỗ khác nhau, Lang Nguyệt chỉ cười không đáp, nhưng Na Nhi lại ngượng ngùng lẩn tới trốn sau lưng Lang Nguyệt.

"Oa, Na Nhi, muội đẹp thật nha!" Ngồi bên bàn ăn, Đường Vũ Lâm hai tay chống cằm, nhìn Na Nhi ngồi bên cạnh, đang mặc quần áo của nó.

Đường Vũ Lâm cao hơn Na Nhi nửa cái đầu, quần áo của nó Na Nhi mặc hơi rộng, nhưng không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của Na Nhi.

Làn da của cô bé còn trắng hơn Đường Vũ Lâm, như muốn bóp ra nước. Vì mới tắm xong, trên người còn có một mùi thơm nhẹ nhẹ, như búp bê vậy.

Na Nhi ngẩng đầu nhìn nó, như cũ không nói gì, cô bé có vẻ không thích nói chuyện.

Lúc này còn chưa tới giờ ăn bữa tối, Lang Nguyệt mang ra hai cái bánh, và hai chén sữa bò, cho hai đứa nhóc đói ăn.

Na Nhi không thích nói chuyện, nhưng tốc độ ăn lại rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã ăn sạch bánh và sữa.

Đường Vũ Lâm tuy cũng đói bụng, nhưng nó còn hiếu kỳ về cái sự đói của Na Nhi hơn, đến khi mất Na Nhi nhìn vào cái bánh của nó, nó mới nhận ra cô bé đã ăn xong phần của mình rồi.

"Cho muội." Đường Vũ Lâm rất hào phóng đẩy cái bánh của mình sang cho Na Nhi.

Na Nhi nhìn nó, lắc đầu.

"Không sao, muội ăn đi. Bữa trưa ta ăn nhiều lắm." Đường Vũ Lâm cười tủm tỉm.

Na Nhi chán chừ, nhưng rõ ràng cái bánh hấp dẫn quá, nên rút cuộc cũng với lấy ăn.

Lang Nguyệt cũng đã ngồi xuống, "Na Nhi, con biết mình là người ở đâu không? Nhà con ở đâu?"

Na Nhi lắc đầu.

Lang Nguyệt lại hỏi, "Vậy con có biết cách liên lạc với người nhà không? Cách nào cũng được."

Na Nhi vẫn lắc đầu.

Lang Nguyệt hỏi tiếp: "Vậy con bao nhiêu tuổi?"

Na Nhi lần này rút cuộc mở miệng, "Năm tuổi rưỡi."

"Oa a, con đúng là ca ca rồi. Huynh lớn hơn muội thật, huynh sáu tuổi rồi nha." Đường Vũ Lâm nhảy nhót.

Lang Nguyệt tức giận trừng mắt liếc con, "Mẫu thân dẫn Na Nhi tới ban hành chính để tìm hiểu thêm, xem có tìm được người nhà con bé hay không. Con ngoan ngoãn ở nhà, nghe không?"

"Dạ nghe." Đường Vũ Lâm ngoan ngoãn gật đầu, nhưng nhìn Na Nhi, không biết vì sao, trong lòng lại không nỡ bỏ. Có lẽ vì cô bé nhìn đẹp quá.

Lang Nguyệt dẫn Na Nhi ra cửa, Na Nhi rất ít nói chuyện, lẳng lặng đi theo bà.

Đường Vũ Lâm trở về phòng, trong đầu nhớ lại những kiến thức hôm nay được học, quyết định thử ngồi mình tưởng.

Khoanh chân ngồi xuống, ngưng thần tĩnh khí. Minh tưởng đầu tiên là phải yên tĩnh, cảm thụ bản thân, cảm thụ tự nhiên.

Trong lòng Đường Vũ Lâm vốn chẳng có tạp niệm, nên rất nhanh đã chìm vào trong yên tĩnh, lặng lẽ cảm thụ Lam Ngân Thảo Võ Hồn của bản thân, cảm nhận Hồn Lực không mạnh nhưng có tồn tại. Minh tưởng sơ bộ, chỉ yêu cầu làm được một bước này là đủ rồi. Cảm ứng Võ Hồn và Hồn Lực, làm tinh thần và chúng có liên hệ với nhau, bước này làm xong, mới sang bước khác.

Hắn nhìn thấy Lam Ngân Thảo đang nhẹ nhàng đóng cửa, Đường Vũ Lâm đột nhiên cảm thấy, hình như mình cảm nhận được cả bản thân của Lam Ngân Thảo.

Nó rất yếu ớt, nhưng kiên cường, mỗi năm đều héo úa một lần, qua gió xuân lại mọc.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ở lại làm muội muội huynh đi

Dịch giả: Tiểu Băng Đắm chìm trong thế giới Lam Ngân Thảo, Đường Vũ Lâm như nghe thấy rất nhiều âm thanh, những âm thanh này rất nhỏ, nhưng không chỗ nào không có.

Lam Ngân Thảo yếu ớt, nhưng có sinh mệnh lực ngoan cường, chúng là loại thực vật có số lượng nhiều nhất trên đại lục, đã kiên cường tồn tại ngàn vạn năm.

Những Hồn Thú cường đại, đều đã gần như diệt tuyệt, nhưng Lam Ngân Thảo vẫn bao phủ khắp nơi như mấy vạn năm trước.

Đường Vũ Lâm mơ hồ cảm giác được trong không khí có một tồn tại nhỏ bé đã lặng lẽ tràn vào thân thể mình, dung nhập vào Hồn Lực yếu ớt của mình. Sự dung hợp xảy ra không nhanh, số lượng cũng không có bao nhiêu, nhưng nó vẫn cảm giác được hồn lực của mình tăng lên từng chút, dù mức tăng rất ít, nhưng rất ổn định và kéo dài.

Không biết qua bao lâu, Đường Vũ Lâm từ trong mình tưởng tỉnh lại, toàn thân khoan khoái nhẹ nhàng.

Nhưng nó vội nhảy dựng, vì nhìn thấy phụ thân đang ngồi trước mặt cách đó không xa.

"Phụ thân, sao người về sớm thế?" Đường Vũ Lâm kinh ngạc nhìn Đường Tư Nhiên.

Đường Tư Nhiên mỉm cười: "Đâu có sớm, trời tối rồi. Con học được mình tưởng rồi hả? Xem ra, Hồng Sơn Học Viện dạy học cũng không tệ!"

Đường Vũ Lâm hưng phấn: "Đúng vậy ạ! Con còn có thể làm nữa nha. Phụ thân, con vừa mới cảm giác được giống như có cái gì rất nhỏ thứ vừa dung nhập vào trong thân thể con, sau đó ta Hồn Lực được tăng lên, vậy coi như đã học được mình tưởng đúng không?"

Đường Tư Nhiên cả kinh, chỉ mới một ngày đã nắm được mình tưởng? Trạng thái con vừa nói, chính là cảm giác của mình tưởng đó! Cái này không chỉ là do dạy tốt, hồi trước mình...

"Đúng vậy, con đã học được. Xem ra, ngộ tính con của ta rất không tồi nha!" Đường Tư Nhiên đối với con trai chưa bao giờ keo kiệt lời khích lệ. Trong mắt ông, một đứa trẻ lớn lên, phải thường được khen ngợi, vì với chúng, được tin tưởng là điều quan trọng nhất.

Đường Vũ Lâm được cha khen nhưng không hề đắc ý, vì sắc mặt Đường Tư Nhiên đã nghiêm túc hẳn lên.

"Con trai, có việc muốn hỏi con."

Đường Vũ Lâm rất ít nhìn thấy phụ thân nghiêm túc như vậy, vội chăm chú, "Sao vậy phụ thân? Con làm điều gì sai à? Người nói nam tử hán thì phải dũng cảm, đừng cảm đầu tranh với người xấu. Hơn nữa, hôm nay ở trường học, ai cũng cười nhạo Lam Ngân Thảo của con, nhưng con đâu có đánh nhau với ai. Con rất ngoan mà."

Đường Tư Nhiên nói: "Đừng cảm đương nhiên không sai, nhưng đừng cảm phải có trí tuệ đồng hành. Nếu con đã biết không thể cứu người mà an toàn, thì phải đi tìm xin giúp đỡ, chứ không phải tự mình xông đi lên. Nếu không phải người đưa ra Võ Hồn dọa bọn chúng bỏ chạy, thì chính con cũng sẽ gặp phải nguy hiểm. Như vậy không phải là đừng cảm, mà là lỗ mãng."

Đường Vũ Lâm nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cúi đầu nói: "Phụ thân, con sai rồi."

Đường Tư Nhiên gật đầu, con trai chịu nhận sai, nghĩa là nó đã ý thức được điểm sai.

"Nam tử hán chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm tương tự."

"Dạ." Đường Vũ Lâm gật đầu.

Đường Tư Nhiên mỉm cười: "Tốt, vậy chúng ta nói sang vấn đề tiếp theo."

Đường Vũ Lâm kinh ngạc: "Còn vấn đề khác nữa?"

Đường Tư Nhiên hừ một tiếng, "Đương nhiên. Con mới sáu tuổi, đã dẫn con gái người ta về nhà, đến khi lớn lên sẽ tới mức nào hả? Anh hùng cứu mỹ nhân, con giỏi thật ha!"

Đường Vũ Lâm lúc này mới nhớ ra vụ Na Nhi vội hỏi: "Phụ thân, Na Nhi tìm được nhà chưa? Muội ấy đẹp quá."

Đường Tư Nhiên lắc đầu: "Mẫu thân con dẫn nó tới phòng hành chính kiểm tra, nhưng không tìm được dữ liệu đăng ký của nó."

Đường Vũ Lâm hỏi: "Vậy bây giờ làm sao?"

Đường Tư Nhiên đáp: "Con nói đi, bây giờ nên làm cái gì?"

Đường Vũ Lâm suy nghĩ: "Phụ thân, hay để muội ấy ở lại nhà chúng ta luôn, có được không?"

Đường Tư Nhiên như cười mà không phải cười nhìn nó, "Ở nhà chúng ta? Phụ thân, mẫu thân không nuôi nổi tới hai đứa con đâu!"

Đường Vũ Lâm chặn ngang: "Con có thể chăm sóc muội ấy, ngay sau khi con tan học."

Đường Tư Nhiên cười: "Thôi được rồi, ăn cơm trước đi."

Đi ra phòng khách, Đường Vũ Lâm vui vẻ nhìn thấy Na Nhi đã ngồi bên bàn cơm, vẫn là bộ dáng cực biết vâng lời.

"Na Nhi!" Đường Vũ Lâm kêu lên, sôi nổi chạy tới bên cạnh, rất tự nhiên nắm chặt bàn tay nhỏ.

Lang Nguyệt nói: "Không tìm ra dữ liệu của con bé, đành phải đưa nó vào cô nhi viện thôi."

"Đừng mà! Mẫu thân. Để Na Nhi ở lại đi." Đường Vũ Lâm dang tay, chặn trước người Na Nhi, "Đừng đưa muội ấy vào cô nhi viện, để muội ấy ở lại đây được không? Cùng lắm thì sau này con ăn ít đi một tí."

Na Nhi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lâm đang chắn trước mặt. Thân hình đó không to cao, nhưng đầy che chở, làm mắt cô bé đỏ lên.

Lang Nguyệt nói: "Lân Lân, con không thể tùy tiện làm chủ thay người ta. Con nên hỏi Na Nhi, xem cô bé có muốn ở nhà chúng ta hay không, hay là muốn tới cô nhi viện!"

Đường Vũ Lâm xoay người, nhìn Na Nhi, "Na Nhi, ở lại đây đi. Mẹ nấu cơm ngon lắm, phụ thân cũng rất tốt. Muội có thể ở chung phòng với huynh. Huynh sẽ bảo vệ muội. Huynh vẫn luôn muốn có em gái, muội ở lại làm muội muội huynh đi, được không?"

"Được." Na Nhi gật đầu.

"Hay quá, con có muội muội rồi." Đường Vũ Lâm vui vẻ nhảy tung.

Sự thật chứng minh, con nít không thể khống chế sức ăn của bản thân, dù hôm nay Lang Nguyệt đã nấu thêm rất nhiều cơm, nhưng vẫn không đủ cho hai Đại Vương ăn nó. Đúng vậy, hai đứa. Chẳng những Đường Vũ Lâm ăn nhiều hơn hẳn, mà Na Nhi nhìn nhỏ nhắn xinh xắn cũng là cái thùng cơm không đáy, ăn không thua Đường Vũ Lâm bao nhiêu. Hai đứa ăn luôn cả phần cơm trưa Lang Nguyệt chuẩn bị cho Đường Tư Nhiên ngày mai, và vẫn còn ra vẻ chưa ăn no.

Trong nhà chỉ có hai gian phòng, Na Nhi ở lại, đương nhiên phải ở chung phòng với Đường Vũ Lâm. Hai cha con Đường Tư Nhiên, Đường Vũ Lâm dùng ván gỗ đóng thêm một cái giường.

Na Nhi tựa hồ rất mệt, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

"Phụ thân, con đi minh tường." Đường Vũ Lâm rất hài lòng về khả năng minh tường của bản thân, luôn nhớ tới cảm giác khi minh tường. Nó muốn trở thành Hồn Sư, trở nên cường đại, giờ lại có thêm một lý do nữa, là bảo vệ muội muội.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Học rèn?

Dịch giả: Tiểu Băng

"Chờ một chút." Đường Tư Nhiên gọi Đường Vũ Lâm.

"Dạ phụ thân?"

Đường Tư Nhiên vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, "Tới đây, ngồi xuống, phụ thân có chút việc muốn thương lượng với con."

"A." Đường Vũ Lâm ngồi xuống, khó hiểu nhìn cha.

Đường Tư Nhiên nói: "Con trai, con lựa chọn trở thành Hồn Sư, phụ thân ủng hộ con. Nhưng phụ thân đã từng nói, con sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn, không chỉ chuyện học tập, mà cả chuyện trong nhà nữa."

"Hồn Sư mỗi khi tu luyện tới cấp mười, thì đều cần phải có Hồn Hoàn để hoàn thành đột phá. Từ rất lâu trước đây, muốn có Hồn Hoàn phải đi giết Hồn Thú mới lấy được. Nhưng sau hơn vạn năm nghiên cứu, người ta nhận ra Hồn Linh còn có ưu thế hơn cả Hồn Hoàn, Hồn Linh cao giai còn có tính phát triển, và con người có thể chế tạo ra. Hồn Linh tương đương với Hồn Thú tinh thần, Hồn Linh cấp bậc khác nhau có thể giúp cho Hồn Sư có được một hoặc nhiều Hồn Hoàn, người bình thường chúng ta muốn có được Hồn Linh thì chỉ có một cách là tới Truyền Linh Tháp để mua."

"Phụ thân không có bản lĩnh gì, tiền lương ít ỏi. Nuôi sống gia đình còn có thể, bây giờ có thêm Na Nhi, con cũng thấy, hai người các con sức ăn không nhỏ chút nào, cho nên đến khi Hồn Lực của con tu luyện tới cấp mười, phụ thân không chắc tích được đủ tiền mua cho con một cái Hồn Linh dù là cấp thấp nhất."

"Muốn có được Hồn Linh từ Truyền Linh Tháp thì có hai cách, một là đệ tử có Võ Hồn đặc biệt ưu tú, tốc độ tu luyện nhanh, thì sẽ được cấp cái Hồn Linh đầu tiên miễn phí. Nhưng mà rõ ràng, Lam Ngân Thảo của con không thể giúp con có cơ hội này. Nên phải đi theo con đường thứ hai là mua."

Đường Vũ Lâm nghe phụ thân nói, nhất thời ngẩn người, nó chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Đúng vậy, Hồn Sư thì phải có Hồn Hoàn, Hồn Hoàn có thể lấy từ Hồn Thú, hoặc là dùng hợp Hồn Linh đạt được. Hiện giờ Hồn Thú rất hiếm, muốn bắt được rất khó, nên chỉ còn cách đi mua Hồn Linh.

Một thằng bé sáu tuổi, chưa có khái niệm gì về tiền, nhưng vấn đề thực tế này lại buộc nó phải suy nghĩ.

"Phụ thân, vậy con phải làm gì?"

Đường Tư Nhiên cười khổ: "Khả năng phụ thân có hạn, mấy năm nay phụ thân đã rất cố gắng làm việc, tích lũy tiền cho con, nhưng con cũng phải cố gắng mới được. Con có còn nhớ Mang Thiên thúc thúc không?"

"Nhớ! Hồi trước thúc thúc từng tới nhà chúng ta đứng không?" trong đầu Đường Vũ Lâm hiện ra một người đàn ông trung niên cao lớn, hơi hung dữ.

Đường Tư Nhiên gật đầu: "Mang Thiên thúc thúc là một Đoán Tạo Sư ưu tú. Phụ thân đã nói với thúc tình hình nhà chúng ta, thúc nói sẽ cho con cơ hội làm học trò. Mỗi ngày hai giờ, ba tháng đầu là học tập, ba tháng tiếp theo, nếu con có thể rèn ra đồ vật đơn giản, sẽ kiếm được một ít tiền."

Đường Vũ Lâm sáng mắt, "Con đồng ý, chừng nào có thể bắt đầu?"

Đường Tư Nhiên đầy thâm ý nhìn con: "Rèn là công việc rất vất vả, con thực làm được không?"

Đường Vũ Lâm gật đầu: "Con có thể! Con phải tự kiếm tiền mua Hồn Linh."

Đường Tư Nhiên nở nụ cười, "Tốt, vậy con cứ làm thử, nếu không chịu nổi, chúng ta đổi cách khác."

"Dạ. Phụ thân, con đi mình tưởng nhé."

Đường Vũ Lâm trở về phòng, một giọt nước rơi lên vai Đường Tư Nhiên. Đường Tư Nhiên quay đầu nhìn lại, thấy thê tử mắt đầm lệ đứng sau lưng.

"Vũ Lâm còn nhỏ như vậy, sao chàng phải làm thế? Chúng ta ăn mặc tiết kiệm đi một chút, chắc cũng đủ để dành tiền mua Hồn Linh cho nó mà." Lang Nguyệt giọng nghẹn ngào, bà chưa bao giờ phản đối ý chồng, nhưng lần này...

Đường Tư Nhiên khẽ than, "Võ Hồn Lam Ngân Thảo muốn trở thành Hồn Sư khó khăn, rèn cũng là một môn tay nghề. Lâm tuy còn nhỏ, nhưng nó có tính cách kiên cường. Rèn không chỉ để làm đồ, mà cũng là một sự tôi luyện cho nó. Nếu nó thật sự có đủ kiên nhẫn, sau này không những có phương thức mưu sinh, mà còn rèn luyện được tính cách bản thân, đối với nó là trăm lợi mà không có hại, năng cũng biết tình hình nhà mình, ta chỉ sợ có một ngày, lỡ chúng ta..., đương nhiên, nếu Lâm được Mang Thiên đồng ý, vậy thì càng tốt. Đẳng cấp nghề nghiệp của cậu ấy còn cao hơn cả ta trước kia."

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Vũ Lâm bừng bừng đi học.

Một đêm mình tưởng, làm nó càng thêm thân thiết với Võ Hồn Lam Ngân Thảo.

Lớp Hồn Sư không phải ngày nào cũng học kiến thức về Hồn Sư, mà là một ngày học kiến thức Hồn Sư, một ngày học văn hóa. Hôm nay là ngày học văn hóa.

Đường Vũ Lâm rất thông minh, nghe giảng lại chăm chú, nên được lão sư khen ngợi.

"Mẫu thân, sao mẹ lại tới đón con? Na Nhi đâu?" Sau khi tan học mới ra tới cửa trường, Đường Vũ Lâm đã nhìn thấy Lang Nguyệt.

Trong mắt Lang Nguyệt toát ra một tia đau lòng, bước nhanh đi tới ôm lấy con trai.

"Mẫu thân, mau bỏ con ra, con đã lớn rồi, để bạn học nhìn thấy kỳ lắm!"

Lang Nguyệt phì cười, "Lớn có bao nhiêu cũng là con của ta. Mẫu thân tới để dẫn con tới chỗ Mang Thiên thúc thúc. Con thật muốn học rèn?"

Đường Vũ Lâm gật đầu: "Đúng vậy! Phụ thân đã từng nói, nam tử hán là phải tự lực gánh sinh, con muốn tự kiếm tiền mua Hồn Linh."

Lang Nguyệt bỏ con xuống, ngồi xuống đối diện với con: "Con trai, nếu không chịu nổi thì đừng miễn cưỡng, mẫu thân sẽ đi tìm việc khác, giúp con kiếm tiền mua Hồn Linh."

"Không cần, con muốn tự kiếm tiền." Đường Vũ Lâm rất kiên định.

Lang Nguyệt cố nén không khóc, hôn lên mặt con, "Giỏi lắm, vậy chúng ta đi thôi."

Ngạo Lai Thành vốn không lớn, không cần phải dùng tới phương tiện giao thông. Lang Nguyệt dẫn Đường Vũ Lâm đi bộ hơn hai mươi phút, đã tới một căn phòng bề ngoài không lớn.

Căn phòng trông khá cũ, trên có treo bảng 'Phòng làm việc Mang Thiên'.

Mới đi tới cửa, mùi kim loại đã đập vào mặt.

Lang Nguyệt ấn chuông cửa, không lâu sau, cửa mở, từ bên trong đi ra một người trung niên.

Người này thân hình cao lớn, da ngăm đen, để râu quai nón có vẻ hung dữ.

"Đệ muội đã tới." Giọng người này trầm thấp hùng hồn, làm tai Đường Vũ Lâm ù ù.

"Mang Thiên thúc thúc." nó lễ phép cúi người chào.

"Ừ." Mang Thiên bình thân gật đầu, nói với Lang Nguyệt: "Đệ muội đi về trước đi, hai giờ nữa tới đón nó."

"Mang Thiên Đại ca, đã làm phiền huynh." Lang Nguyệt bịn rịn nhìn con, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cắn răng nhịn lại được.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thiên phú dị bẩm

Dịch giả: Tiểu Băng

"Vào đi." Mang Thiên nói với Đường Vũ Lâm.

"Dạ."

Đi theo Mang Thiên vào phòng làm việc, trong phòng rất lộn xộn, chỗ nào cũng có linh kiện bằng kim loại, Đường Vũ Lâm chỉ nhận ra được một vài món, là linh kiện cơ giáp Hồn Đạo.

Mang Thiên không dừng lại, đi thẳng sâu vào trong.

Chỗ này nhìn bên ngoài không lớn, nhưng bên trong lại không nhỏ chút nào, xuyên qua một cái hành lang. Mang Thiên dẫn Đường Vũ Lâm đi vào một cái phòng.

Trong phòng có một cái đài làm việc, chiều cao Đường Vũ Lâm chưa chạm tới mặt đài.

Mang Thiên dừng bước, quay người nhìn Đường Vũ Lâm: "Biết rèn là cái gì không?"

Đường Vũ Lâm mờ mịt lắc đầu.

Mang Thiên thân nhiên: "Kỳ thực, ta vốn không hề muốn nhận ngươi. Ngươi còn nhỏ quá, không thích hợp rèn. Nhưng phụ thân ngươi muốn ngươi tới thử, nếu sau khi thử thấy không ổn, thì cứ rời đi, đừng có ở đây khóc lóc, hiểu không?"

"Ta sẽ không khóc, Mang Thiên thúc thúc." Đường Vũ Lâm lên tiếng.

Mang Thiên nói: "Đây là nhiệm vụ của ngươi hôm nay." Hấn chỉ vào bên cạnh.

Trên nền đất có một cái đài kim loại cao chừng nửa mét, phía trên có một khối kim khí hình tròn. Phía dưới có màn hình Hồn Đạo.

Mang Thiên cầm lấy hai cái chùy kim loại, đưa cho Đường Vũ Lâm, "Thấy khối kim khí hình tròn đó không? Dùng cái búa này gõ vào nó một nghìn cái, trái phải mỗi bên năm trăm cái. Phải đánh đủ mạnh, máy đếm mới đếm được. Nếu làm được, ta sẽ nói cho biết cái gì là rèn, nếu làm không được, thì từ mai không cần tới nữa."

Nói xong, hấn nhét hai cái chùy vào tay Đường Vũ Lâm, xoay người rời đi.

Chuôi cái chùy dài chừng một xích, đầu chùy hình trụ tròn, dài nửa xích, đường kính ước chừng mười cm. Mỗi cái chùy nặng chừng mười cân. Đối với một thằng bé sáu tuổi, trọng lượng này là không nhẹ, huống chi còn phải dùng nó đập xuống.

Đường Vũ Lâm lúc đầu nhìn hai cái chùy, nhẩn mặt, nhưng sau khi nhận lấy từ tay Mang Thiên, lại ngạc nhiên nhận ra chúng không hề nặng như nó nghĩ.

Rỗng ruột à? Mang Thiên thúc thúc nhìn rất dữ dằn, ai ngờ lại là một người tốt.

Đường Vũ Lâm cười vui vẻ, tay phải vung chùy đập xuống.

"Phanh!" tiếng kim loại nổ vang làm nó giật thót. Màn hình Hồn Đạo bên dưới như được kích hoạt, màn hình sáng lên, hiện ra số một.

Tay trái vung búa, đập xuống, "Phanh!"

Hai,

Cũng không khó lắm a! Đường Vũ Lâm hai tay vung chùy, bắt đầu nện liên tục.

"Phanh, phanh, phanh, phanh, phanh, phanh!" Những con số không ngừng nhảy nhót. Búa không quá nặng, ít nhất là Đường Vũ Lâm không cảm thấy chúng nặng. Hai cái chùy thiết không ngừng đập xuống, con số không ngừng gia tăng.

Lúc nó nện tới con số một trăm, trên người bắt đầu toát mồ hôi, lúc tới ba trăm, hai tay bắt đầu xuất hiện cảm giác tê rần.

Phải kiên trì, phụ thân nói, kiên trì chính là thắng lợi!

Chịu đựng cảm giác tê rần, Đường Vũ Lâm tiếp tục vung song chùy.

Năm trăm cái, tê rần biến thành đau nhức, nhưng nó vẫn cố gắng kiên trì, không dừng lại.

Cảm giác đau nhức càng ngày càng mạnh, hai tay Đường Vũ Lâm bắt đầu đỏ lên, nhưng nó vẫn nghiêng răng chịu đựng.

Nó không ngừng tự nhủ, mình phải cố học rèn, phải kiếm tiền để mua Hồn Linh, phải giúp cho cha mẹ vui vẻ, và bảo vệ Na Nhi.

Bảy trăm cái, hai tay đã có cảm giác nâng không nổi, tốc độ vung chùy đã giảm xuống.

Mồ hôi chảy ào ào, bộ đồng phục đi học của học viện dính chặt vào người. Đường Vũ Lâm bỗng cảm thấy hai cái chùy rần lên một cái, cả người như bị chạm điện, run lên, sự đau nhức không ngờ lại giảm bớt vài phần, cái chùy trong tay nhẹ đi một tí.

"Phanh, phanh, phanh!" Tiếp tục đập, ba trăm cái tiếp theo hoàn toàn không khó.

"Một nghìn!" Con số rút cuộc nhảy tới con số Mang Thiên yêu cầu. Đường Vũ Lâm hạ chùy, thở hổn hển. Hai bàn tay đau đớn, cánh tay tê rần không còn là của mình, nhưng lại có một cảm giác sung sướng, tia tê dại từ dưới chân tràn lên cổ, rồi lại chảy xuống, cứ thế lặp đi lặp lại.

Nó không nhìn thấy, một đường vân màu vàng nhạt chạy theo tia tê dại đó, không ngừng tích tụ vào xương sống.

Sau năm phút đồng hồ, nó mới thở bình thường lại.

"Mang Thiên thúc thúc, ta làm xong rồi." Đường Vũ Lâm tìm cả buổi, mới tìm thấy Mang Thiên đang ngồi trong phòng làm việc, xử lý linh kiện.

Mang Thiên sững sốt, nhìn đồng hồ trên cổ tay, mới có nửa giờ.

"Đánh xong rồi?"

"Đúng vậy!" Đường Vũ Lâm gật đầu.

Nhìn bộ dáng mồ hôi ướt người, Mang Thiên không hỏi thêm lời nào, hấn luôn thích dùng sự thực nói chuyện. Hấn đứng dậy, đi tới gian phòng của Đường Vũ Lâm.

Một nghìn, con số tròn trĩnh hiện ra trước mắt, dụng cụ này là Mang Thiên tự chế ra, một thằng nhóc sáu tuổi không thể gian lận được. Nhưng thực là,

quá khó tin.

Hai cây thiết chùy này, với hấn đương nhiên là không nặng, nhưng chúng đâu có rỗng ruột, mỗi cây là nặng đúng mười cân. Một người lớn bình thường, dùng nó đập một ngàn cái, hai tay cũng phải bủn rủn, không thể hoàn thành trong nửa giờ, đừng nói chỉ một thằng bé sáu tuổi.

Mang Thiên cho bài kiểm tra này, căn bản là một cách thử chối nhả nhận. Hấn với Đường Tư Nhiên quan hệ không tệ, từ chối thẳng thừng thì không hay, nhưng lại không thật có ý muốn dạy rèn cho một thằng bé con mới có sáu tuổi mà theo hấn nghĩ là không thể nào rèn nổi.

Nhưng sự thật trước mắt...

"Đập lại cho ta xem, ta chưa nói dừng, thì không được dừng." Mang Thiên trầm giọng.

"Dạ." Đường Vũ Lâm cầm chùy lên, nghỉ một chút, để sự đau nhức giảm đi một ít.

"Phanh, phanh, phanh..." Một chùy đập xuống, không hề có kỹ xảo, không có mượn lực, chỉ đơn giản đập thẳng xuống khối kim khí.

Với kinh nghiệm của Mang Thiên, chỉ nhìn mấy lần, đã xác định, đứa nhỏ này đủ sức khỏe để khống chế cái chùy hoàn thành số lượng được giao.

Đây chẳng lẽ chính là thiên phú dị bẩm trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Sau này ta bảo vệ muội

Dịch giả: Tiểu Băng

Cái từ ‘Thần lực trời sinh’ xuất hiện không phụ thuộc vào tuổi tác, nên trị số cân nhắc đương nhiên cũng khác nhau.

Một thằng bé con sáu tuổi, có thể vùng đôi thiết chùy hoàn thành một nghìn lần nện kích, tuyệt đối xứng đáng với từ này.

Nhưng Mang Thiên không hề hô ngừng, chỉ lạnh lẽo nhìn Đường Vũ Lâm tiếp tục nện kích.

Động tác của nó đơn giản, mạnh mẽ, không hề có kỹ xảo giảm lực, lực phản chấn khi nện đương nhiên hai cánh tay của nó phải gánh chịu toàn bộ.

Năm mươi lần, tám mươi lần, một trăm lần.

Mồ hôi lại tuôn ra, sự đau nhức còn mạnh hơn ban nãy, hai bàn tay nóng rát, vì dùng sức quá mức, da đầu cũng bắt đầu phình ra. Nhưng Đường Vũ Lâm vẫn cắn chặt răng, tiếp tục nện từng nhát một.

Một trăm năm mươi chùy, người nó bắt đầu lắc lư, hai tay đau không còn là của bản thân, ánh mắt mờ hồ, nhưng nó vẫn cắn răng kiên trì.

Mình có thể kiên trì, mình có thể thông qua kiểm tra. Mình là nam tử hán, kiên trì chính là thắng lợi.

Lúc Mang Thiên hô ngừng, Đường Vũ Lâm không còn biết mình đã đập bao nhiêu cái, nếu không phải Mang Thiên đỡ lấy nó, thì nó đã ngã xuống đất rồi.

Mang Thiên nhận lại búa, hấn nhìn thấy rất rõ, hai bàn tay của Đường Vũ Lâm đã rách da, cánh tay sưng lên.

Đoán Tạo Sư hung hấn động lòng, không chỉ vì Đường Vũ Lâm trời sinh Thần lực, mà còn vì tính cách kiên trì của nó.

Sức mạnh có thể tập luyện, nhưng một đứa bé sáu tuổi lại có được tính cách kiên nghị đến mức này, thực là đáng quý.

"Hai người dạy con giỏi lắm, thằng bé này ta nhận. Sau này, cứ đứng giờ tới đây. Còn cái này, về bôi tay cho nó." Lúc Lang Nguyệt tới đón Đường Vũ Lâm, ánh mắt Mang Thiên ôn hòa rất nhiều, đưa cho bà một lọ thuốc mỡ.

Suốt một giờ, Đường Vũ Lâm được nghỉ ngơi, lúc này tinh thần đã khôi phục, chỉ còn hai cánh tay đau buốt nhức giờ lên không nổi.

Trong đầu nó vẫn còn quanh quẩn lời giảng giải của Mang Thiên về rèn.

"Cái gì là rèn? Rèn không phải là chế tạo. Chế tạo chỉ cần một cái khuôn, dùng máy đồ kim loại vào trong khuôn, dùng dụng cụ là tạo được nó ra theo hình dạng mình muốn, đó là chế tạo. Còn rèn, là Đoán Tạo Sư phải tự tay gõ từng cái mà thành. Rèn đương nhiên cũng có thể dùng máy móc để hoàn thành gỗ, nhưng, kim loại cũng có sinh mạng, dùng máy để rèn, vĩnh viễn cũng không thể nắm giữ được hoa văn của kim loại. Nên, linh kiện Cơ Giáp cấp cao nhất, luôn được Đoán Tạo Sư rèn bằng phương pháp thủ công mà thành. Một Đoán Tạo Sư giỏi là một thợ thủ công chân chính, có địa vị không

kém Hồn Sư."

Hồn Sư, Cơ Giáp sư, là mộng tưởng của tất cả những thằng bé con.

"Ai dai!!!." Đường Vũ Lâm kêu toáng lên vì đau, vì Lang Nguyệt kéo tay nó.

Lang Nguyệt lúc này mới nhìn thấy vết thương trong bàn tay con.

"Trời ơi! Huynh ấy, huynh ấy đã làm gì với con?" Nước mắt ứa ra, bà không thể nào ngờ, chỉ trong vòng hai giờ, con trai đã bị hành hạ tới như vậy.

Đường Vũ Lâm lắc đầu: "Không có gì cả! Mang Thiên thúc thúc muốn kiểm tra con, con vượt qua rồi, mẫu thân, con khỏe lắm đó. Người đừng khóc! Con không đau."

"Chúng ta về nhà." Lang Nguyệt chùi nước mắt, trong mắt đầy thương tiếc.

"Mẫu thân, con thật sự không sao. Con rất vui, vượt qua được kiểm tra của Mang Thiên thúc thúc, người không vui vì con sao? Cái này hơi giống cái phụ thân gọi là thành tựu."

"Vui chứ, mẫu thân rất vui." Lang Nguyệt sờ đầu con, lại ứa nước mắt.

Về tới nhà, Đường Vũ Lâm vừa vào cửa đã thấy Na Nhi ngồi bên bàn, liền chạy ào vào. Lang Nguyệt vào nhà bếp, đi làm bữa tối.

"Na Nhi, muội biết không? Hôm nay ta đã vượt qua kiểm tra của Mang Thiên thúc thúc, bắt đầu được học rèn. Đợi ca ca rèn kiếm ra tiền, sẽ để dành mua Hồn Linh, còn mua đồ ăn ngon cho muội nữa..." Tính tình trẻ con, nó đã hoàn toàn quên cánh tay đau đớn, hào hứng kể lại thành tích của mình cho Na Nhi nghe.

Na Nhi nghe rất chăm chú, trong mắt thỉnh thoảng lại hiện lên một tia mờ mịt.

"Na Nhi, muội thực không nhớ nhà mình ở đâu sao?" Đường Vũ Lâm kể chuyện xong, theo bản năng hỏi.

Na Nhi lắc đầu, "Muội không nhớ được, chỉ nhớ mình tên là Na Nhi, những chuyện khác đều mơ hồ. Lân ca ca, có phải muội rất ngốc không?"

Đường Vũ Lâm chặn ngay: "Không, Na Nhi đương nhiên không ngốc. Không nhớ cũng không sao, sau này nơi đây chính là nhà của muội, phụ thân mẫu thân của huynh sẽ là của muội, muội chính là muội muội của ta á."

Na Nhi nhìn hần, cười ngọt ngào, đây là lần đầu tiên cô bé cười.

"Oa, Na Nhi, muội cười đẹp quá. Để huynh nói nhỏ cho muội nghe, ca ca sẽ cố gắng tu luyện thành Hồn Sư, sau này ta sẽ bảo vệ muội, chịu không?"

"Chịu."

Lúc Đường Tư Nhiên về nhà, bữa tối đã làm xong.

"Tư Nhiên, chàng đi với thiếp một chút, để bọn nhỏ ăn cơm trước." Lang Nguyệt bình tĩnh nói với Đường Tư Nhiên, đi về phòng mình.

Đường Tư Nhiên ngẩn người, nhìn con trai ý hỏi, Đường Vũ Lâm nhún vai, ý bảo mình không biết.

Đường Tư Nhiên vội đi theo Lang Nguyệt vào phòng, Lang Nguyệt đóng cửa lại.

"Na Nhi, chúng ta ăn cơm trước đi. Muội đói bụng không?" Biết hai đứa ăn nhiều, hôm nay Lang Nguyệt làm thêm rất nhiều đồ ăn.

Na Nhi không có sức đề kháng với đồ ăn, lập tức gật đầu, chìm vào ăn uống.

Cô bé ăn được một lúc, thì nhận ra Đường Vũ Lâm bên cạnh không ăn nhanh như hôm qua, nên ngẩng đầu lên nhìn, thấy mặt thẳng bé ủ rũ, người vụng vụng về đau đớn.

"Ca ca sao vậy?" Na Nhi hỏi.

"Ta làm kiểm tra xong, cánh tay đau quá, giờ lên cũng không nổi." Đường Vũ Lâm dạo này lúc nào cũng đói, cộng thêm phải vận động cường độ cao ngay sau khi tan học, nên sự thèm ăn hiện giờ là không cần phải bàn cãi.

Na Nhi mở to mắt: "Vậy muội đút huynh ăn."

"Ừ! Được!" Đường Vũ Lâm vui vẻ.

Na Nhi đút com hơi vụng về hậu đậu, một miếng com, một miếng đồ ăn, luân phiên đút vào miệng Đường Vũ Lâm.

Hai đứa nhóc con một đứa sáu tuổi, một đứa năm tuổi rưỡi, non nớt mà tình cảm, trong ngôi nhà nhỏ, làm ngay cả ngọn đèn cũng trở nên ấm áp.

"Na Nhi, muội thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sức khôi phục kỳ dị

Dịch giả: Tiểu Băng

"Không được, dù nói thế nào muội cũng không cho Lân Lân tới chỗ Mang Thiên nữa!" Lang Nguyệt ghen ngào. Để hai đứa bé bên ngoài không nghe thấy, bà rất kềm chế âm thanh của mình.

Nghe Lang Nguyệt kể lại, Đường Tư Nhiên sao không đau lòng, ông im lặng.

"Không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng? Không ai có thể tự nhiên mà thành công. A Nguyệt, Lân Lân chịu khổ, ta cũng đau lòng. Nhưng, nếu bây giờ nó không chịu khổ, thì sau này lớn lên, nó sẽ còn gặp khổ sở nhiều hơn."

"Hôm đó lúc huynh tìm Mang Thiên, huynh biết thúc ấy vốn không muốn nhận. Là một Đoán Tạo Sư cấp Tổng Trọng, thúc ấy rất cao ngạo, được thúc ấy chấp nhận, muội có hiểu thế nghĩa là con của chúng ta rất ưu tú hay không? Thằng bé này thực đã mang tới cho ta một niềm vui rất lớn."

"Trước khi về đây, Mang Thiên đã nhắn qua Hồn Đạo cho ta con của chúng ta có thiên phú dị bẩm, trời sinh Thần lực, sức mạnh còn mạnh hơn cả người trưởng thành. Cái quan trọng hơn là, tính cách kiên trì của Lân Lân đã làm thúc ấy phải khâm phục. Võ Hồn Lân Lân là Lam Ngân Thảo, khả năng tương lai trở thành một Hồn Sư cường đại là cực kỳ bé nhỏ, nhưng, nếu nó trở thành một Đoán Tạo Sư ưu tú, ít nhất cả đời cũng có thể áo cơm không lo. Con cái còn không nhụt, chúng ta là cha mẹ, sao lại nhụt thua cả con? Chúng ta phải ủng hộ nó, cổ vũ nó mới đúng. Hơn nữa, ta cũng tin rằng, Mang Thiên là Đoán Tạo Sư cấp Tổng Trọng Lục tinh, chắc chắn sẽ có cách dạy đúng đắn, không làm tổn thương tới học trò."

"Chúng ta để Lân Lân thử lần nữa vậy. Nếu thân thể nó bị thương, dù có thế nào, muội cũng sẽ nhất định không cho nó học nữa."

Lang Nguyệt chấp nhận thỏa hiệp, bà hiểu, trọng phu cũng yêu con không thua gì mình, hơn nữa lý do Đường Tư Nhiên đưa ra đã thuyết phục được bà.

Lúc hai người quay lại phòng khách, thấy Đường Vũ Lân ngồi nhai, Na Nhi bên cạnh chờ hán nhai xong thì dứt nó ăn cơm.

Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt giặt mình, hai đứa bé con kia, dưới ánh đèn ấm áp, tạo nên một hình ảnh cực kỳ hài hòa.

Đường Tư Nhiên thì thầm: "Chúng ta nuôi đứa bé này đi, hai đứa sẽ lớn lên cùng nhau, đối với Lân Lân cũng có ích."

"Ừ." Lang Nguyệt mỉm cười.

Một bữa cơm tràn đầy không khí gia đình ấm áp chấm dứt, sức ăn của Đường Vũ Lân và Na Nhi lại vẫn làm vợ chồng Đường Tư Nhiên phải chấn kinh.

Nuôi hai đứa này, hai vợ chồng phải đối mặt với vấn đề có thể lo cho chúng ăn đủ no hay không.

Ăn tối xong, Lang Nguyệt và Đường Tư Nhiên bàn bạc, quyết định sẽ đi tìm thêm việc để làm, với lương của Đường Tư Nhiên hiện giờ thực là không đủ.

"Na Nhi, muội xem, đây chính là Võ Hồn của huynh." Đường Vũ Lân khó khăn giơ tay lên, trong lòng bàn tay, tiểu thảo màu lam từ từ chui ra, dần vàng sáng màu lam nhàn nhạt, đồng thời tỏa ra chấn động năng lượng nhẹ nhàng.

Na Nhi hiếu kỳ sờ sờ Lam Ngân Thảo, "Ca ca, sau này ta cũng có Võ Hồn không?"

Đường Vũ Lân đáp: "Đương nhiên có chứ! Mỗi người đều có Võ Hồn của mình, chờ muội đủ sáu tuổi, Ngày Thức Tỉnh sang năm có thể đi thức tỉnh. Buồn ngủ quá, ta chịu hết nổi rồi, ta đi ngủ, muội cũng đi ngủ sớm đi."

Vừa nói xong, nó đã nghiêng đầu qua, chỉ sau một chốc, đã hít thở đều đều.

Na Nhi ngơ ngác nhìn nó, cố gắng nhớ lại ký ức về mình, nhưng mọi thứ đều mờ mông lung, không nhớ nổi.

Nằm một lúc, cô bé bất tri bất giác cũng chìm vào giấc ngủ.

Trong đêm vắng, cửa phòng Đường Vũ Lân và Na Nhi lặng lẽ mở ra, Đường Tư Nhiên đi vào, tới bên giường con trai, móc lọ thuốc mỡ Mang Thiên cho, kéo tay áo con lên, định bôi thuốc cho nó.

Tay khẽ ấn lên đầu vai một cái, một ngọn đèn nhỏ gắn trên vai áo sáng lên, vừa đủ chiếu sáng cánh tay Đường Vũ Lân.

"Ồ." Đường Tư Nhiên khẽ thốt lên một tiếng, nhìn cánh tay con mà ngẩn người, vì ông kinh ngạc nhận ra cánh tay con không hề sưng phồng như Lang Nguyệt đã nói, mà trông rất bình thường.

Ông cẩn thận mở bàn tay thẳng bé, lòng bàn tay trơn bóng mịn màng, đâu có vết thương nào.

Đường Tư Nhiên vội kéo cánh tay bên kia, tình hình giống hệt, nhìn kiểu gì cũng không ra hai cánh tay này có chỗ nào bị thương.

Lang Nguyệt chắc chắn không lừa mình, Đường Tư Nhiên hiểu vợ rất rõ.

Vậy dấu sưng và vết thương ở đâu? Rốt cuộc là sao đây?

Chẳng lẽ Võ Hồn của con trai chữa trị? Có một số loại Võ Hồn đặc thù có khả năng tự trị thương, nhưng chưa bao giờ nghe Lam Ngân Thảo cũng có công dụng đó!

Ông không nhìn thấy trên vầng trán bị tóc mai của Đường Vũ Lâm che khuất, có một đường vân màu vàng nhạt vừa lặn lẽ biến mất...

Đường Tư Nhiên ngồi đó suy nghĩ một hồi, nhìn nhìn chai thuốc trong tay, lại nhìn cánh tay con, như nghĩ ra cái gì đó.

Ông cắt chai thuốc vào người, quay người trở về phòng. Sáng mai, phản ứng của con trai sẽ là cách chứng minh tốt nhất.

Sáng sớm.

Đường Vũ Lâm thức dậy rất sớm, tự làm vệ sinh cá nhân, xong chạy tới phòng bếp giúp mẹ. Tuy nó chưa biết nấu cơm, nhưng đã biết rửa chén bát.

"Lân Lân, tay con còn đau không?" Lang Nguyệt vừa nhìn thấy con, là lại thấy đau lòng.

"Ồ, con không còn thấy đau nữa." Đường Vũ Lâm quơ quơ cánh tay, cảm giác tê rần ngày hôm qua đã hoàn toàn biến mất, như chưa bao giờ có, mà nó còn cảm thấy, cánh tay mình hình như còn khỏe hơn trước.

Lang Nguyệt khẽ thở ra, mỉm cười: "Xem ra, thuốc hôm qua Mang Thiên thúc thúc cho rất tốt, như vậy, mẫu thân cũng an tâm. Đêm qua lúc con ngủ rồi, phụ thân vào bôi thuốc cho con đó."

Đường Tư Nhiên từ trong phòng đi ra vừa vặn nghe được câu nói của vợ, ài, xúc thuốc ư, mình còn chưa kịp làm mà!

Nói như vậy, thằng bé này sau khi Võ Hồn thức tỉnh, không những mạnh khỏe hơn, mà khả năng tự khôi phục cũng mạnh lên hẳn? Lam Ngân Thảo không có khả năng có công hiệu đó!

Bữa sáng phong phú làm cả ngôi nhà nhỏ ồn ào những tiếng hoan hô.

"Phụ thân, mau đưa con tới trường, hôm nay bọn con học kiến thức Võ Hồn. Ai nha, tối qua mệt quá, con quên mình tưởng, tối nay về, người nhớ nhắc con nha, Đường Vũ Lâm, nhất định phải trở thành một Hồn Sư cường đại."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ba năm sau

Dịch giả: Tiểu Băng

Ba năm sau. Hồng Sơn Học Viện.

Vạn Vân Siêu lắc lư cơ thể mập mạp tới cạnh Đường Vũ Lâm nhỏ: "Vũ Lâm, nghe nói Chu Thiếu Long đột phá cấp mười rồi, đêm nay sẽ đi mua Hồn Linh đó. Ngươi thì sao? Lần trước không phải ngươi nói với ta, ngươi cũng đã cấp chín rồi hay sao? Chúng ta sẽ phải tốt nghiệp, nếu sau khi tốt nghiệp vẫn chưa tới cấp mười, thì phải về nhà tự tu luyện, không có thư trường học để dựa, sau này vào học viện trung cấp phiền toái lắm."

Ba năm trôi qua, Đường Vũ Lâm thay đổi rất nhiều.

Từ một mét hai giờ đã vượt quá một mét tư, cao hơn hẳn bạn bè cùng tuổi, dáng người vừa phải, không mập không gầy, nhưng cũng không to khỏe cường tráng lắm. Theo tuổi tác, mặt nó càng thêm thanh tú, nhất là đôi mắt đen trong veo, soi bóng cả người khác. Tuy Võ Hồn của nó chỉ là Lam Ngân Thảo, nhưng trong Hồng Sơn Học Viện vẫn có tiếng tăm rất cao.

Vạn Vân Siêu chính là thằng nhóc mập nói chuyện đầu tiên với nó hồi mới vào học viện, vốn nó rất xem thường Đường Vũ Lâm, nhưng sau khi có một lần

nó ăn hiếp Đường Vũ Lâm, bị Đường Vũ Lâm đè xuống đất đánh cho một trận, thì thay đổi hẳn.

Trong điều kiện không ai có Hồn Kỹ, đẳng cấp Hồn Lực lại không cách biệt nhau nhiều, thì sức mạnh của Đường Vũ Lâm có tác dụng rất lớn. Nó nhìn không cường tráng, nhưng lần đó Vạn Vân Siêu bị nó giơ cao khỏi đầu, sợ tới mức kêu văng lên, kể từ đó là ấn tượng không quên.

Lớp Võ Hồn lần này có sáu người Hồn Lực đạt tới cấp mười, có thể từ Hồn Sĩ đẳng cấp thấp nhất, tiến giai lên Hồn Sư. Đường nhiên, điều kiện tiên quyết là có được một Hồn Linh thuộc về bản thân.

Ba năm, thời gian học ở học viện sơ cấp đã sắp kết thúc, tiến lên học viện trung cấp, Hồn Sư sẽ được chia ra theo nhóm, tới các học viện chuyên biệt, trong thành nhỏ Ngạo Lai Thành không có học viện trung cấp Hồn Sư, mà học viện trung cấp Hồn Sư ở thành cỡ trung lại đòi phải có Hồn Linh mới được nhập học.

Vạn Vân Siêu là một trong sáu đứa có Hồn Lực đạt cấp mười, ở học viện sơ cấp nếu trước khi tốt nghiệp đạt được cấp mười, thì sẽ được học viện viết thư đề cử, vào học viện trung cấp dễ dàng hơn. Vì điều đó chứng minh có thiên phú tốt, còn nếu qua mười tuổi mới tới cấp mười thì muốn vào học, phải thi mới được.

"Chắc cũng sắp rồi, ta cảm thấy mình tới bình cảnh rồi." Đường Vũ Lâm cười.

Tốc độ tu luyện của nó làm giáo viên chủ nhiệm Lâm Tích Mộng phải giật mình, Tiên Thiên Hồn Lực cấp ba, ba năm tu luyện tới cấp mười, điều này trong giới Hồn Sư không phải là nhanh, tối đa chỉ được coi là trung đẳng.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, Võ Hồn của nó là Lam Ngân Thảo! Với phe Võ Hồn mà trong ba năm tu luyện tới Cấp mười, tốc độ không thể gọi là chậm được. Tuy không thể so với các thiên tài, nhưng ở trong lớp cũng thuộc hàng đầu.

Lâm Tích Mộng qua nhiều lần hướng dẫn cho Đường Vũ Lâm phát hiện, thằng bé này cực có thiên phú về minh tượng, cảm nhận phần tử năng lượng phù hợp với nó trong không khí cực nhanh, và lúc minh tượng cũng rất chăm chú. Sau này bà cũng mơ hồ đoán ra lý do Đường Vũ Lâm có tốc độ tu luyện nhanh, có lẽ vì nó có Tinh Thần lực mạnh hơn bạn bè.

Nếu có thêm một học trò đạt Cấp mười trước khi tốt nghiệp là một vinh quang đối với chủ nhiệm lớp, và sẽ được tiền thưởng. Cho nên, tới năm học cuối, Lâm Tích Mộng rất quan tâm tới Đường Vũ Lâm, thường phụ đạo cho một mình nó. Đường Vũ Lâm không làm cho bà thất vọng, trước khi tốt nghiệp nửa tháng, nó đã đạt tới cấp chín đỉnh phong, cách Cấp mười chỉ có một bước ngắn.

Hồn Sĩ không có Hồn Linh, thì cũng không mạnh hơn người thường bao nhiêu, nhưng trở thành Hồn Sư, đã có Hồn Linh, Hồn Kỹ thuộc về bản thân, sau này chính là một thế giới hoàn toàn khác.

"Cố gắng lên, cố gắng lên, không chừng chúng ta sẽ thi đậu vào cùng một học viện trung cấp." Vạn Vân Siêu cười hắc hắc, "Đừng nói ca khi dễ người, chờ người có Hồn Linh, chúng ta đánh cược, xem tới lúc đó là ai đánh ai."

Đường Vũ Lâm liếc bạn, xóc bọc sách trên lưng, "Người cứ từ từ mà nằm mơ." Hắn đương nhiên không nói cho Vạn Vân Siêu biết bây giờ mình khỏe tới mức nào.

Đi tới cổng trường học, Đường Vũ Lâm không về ngay, mà đứng đó chờ.

Không lâu sau, một luồng hào quang màu bạc từ lớp học lầu bên kia chạy ra.

"Na Nhi, chạy từ từ thôi, không cần vội." Đường Vũ Lâm đầy cung chiều.

Na Nhi vẫn mang mái tóc ngắn, sau ba năm, cô bé không lớn thêm bao nhiêu, chỉ cao hơn một chút, vẫn xinh xắn đáng yêu, nhìn vẫn là một đứa bé con, chứ không phải một cô bé chỉ kém Đường Vũ Lâm chưa tới một tuổi.

"Ca ca. Muội muốn ăn kẹo." Na Nhi ôm tay Đường Vũ Lâm, cười hi hi.

"Ừ, thì đi mua, sau đó ca ca dẫn muội về rồi mới tới tiệm." Đường Vũ Lâm xoa đầu cô.

Đám học trò cùng trường đã quen nhìn thấy cảnh này.

Năm thứ hai vào nhà họ Đường, Na Nhi đã lập nên kỳ tích vào ngày thức tỉnh. Không phải Võ Hồn của cô bé mạnh, mà là cô không hề có Võ Hồn. Đây là một tình huống cực kỳ hiếm có trong lịch sử đại lục.

Không có Võ Hồn, dĩ nhiên chỉ có thể vào học lớp bình thường.

Na Nhi rất xinh xắn, làm các bạn nữ rất ghen ghét, các bạn nam tò mò. Vì thế, Đường Vũ Lâm không ít lần phải đánh nhau với người ta. Có một lần bị một đám bạn nam chặn đánh, một mình nó đánh không lại, lại còn chặn người bảo vệ Na Nhi, cuối cùng mình mảy đầy thương tích, còn Na Nhi chỉ bị dính chút đất mà thôi.

Ngày hôm sau, Đường Vũ Lâm tìm kẻ cầm đầu, mỗi ngày đều tới đánh, đánh tới mức đối phương sợ, không dám ăn hiếp Na Nhi nữa mới thôi. Vì nó học lớp Hồn Sư, nên nó không bị phạt nặng, mà một trận chiến thành danh, Hồng Sơn Học Viện không còn ai dám ăn hiếp Na Nhi nữa.

Từ tám tuổi, Đường Vũ Lâm đã giống một người đàn ông, nhận trách nhiệm đưa đón muội muội đi học.

Mua đồ ăn vặt, đưa muội muội về nhà, cắt cặp võ xong, Đường Vũ Lâm thay bộ quần áo lao động dầu mỡ lấm lem rồi khỏi nhà.

Tới phòng làm việc của Mang Thiên đã trở thành một phần cuộc sống của nó.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nghìn rèn ô cương chùy

Dịch giả: Tiểu Băng

"Vũ Lâm, tới rồi!" Một thanh niên hơn hai mươi tuổi, thân hình cao lớn cường tráng chào Đường Vũ Lâm.

"Long ca." Đường Vũ Lâm cười: "Lão sư hôm nay ra nhiệm vụ gì?"

Long ca cũng cười: "Không ít, người tự vào phòng mà xem. Hừm, ta thấy ghen ghét người rồi nha, người mới mấy tuổi đầu hả! Số lượng công việc đã bắt kịp ta rồi." nghề rèn, làm càng nhiều, thu nhập đương nhiên cũng càng nhiều.

Đường Vũ Lâm cười ha ha: "Sao so với huynh được, lão sư còn chưa cho đệ rèn linh kiện kích thước lớn đâu."

Long ca nói: "Đó là để giúp người có trụ cột vững chắc. Được rồi, người đi mau đi, còn nói nữa, không có thời gian làm việc đâu."

Trong phòng làm việc của Mang Thiên có ba người, Mang Thiên, Long ca và Đường Vũ Lâm. Long ca vốn là đồ đệ duy nhất của Mang Thiên, sau khi Đường Vũ Lâm thi trở thành nhị đồ đệ, từ lần thứ hai tới nơi này, nó bắt đầu gọi Mang Thiên là lão sư.

Mang Thiên là một lão sư nghiêm khắc, yêu cầu rất cao. Nhưng dạy cũng rất chuyên tâm. Nhiều khi Đường Vũ Lâm cảm thấy những thứ mình học được ở đây còn nhiều hơn nhiều học ở học viện.

Mỗi người đều có việc riêng phải làm, Mang Thiên nhận đơn hàng rèn linh kiện Cơ Giáp, sau đó chia việc ra giao, những món đơn giản giao cho Long ca và Đường Vũ Lâm, món phức tạp hẳn tự mình làm.

Mỗi tuần sẽ có một ngày học tập chuyên môn, Mang Thiên bắt tay vào dạy họ, thời gian còn lại, là phải hoàn thành nhiệm vụ Mang Thiên giao. Làm càng nhiều, càng tốt, thu nhập càng cao.

Đường Vũ Lâm đi vào phòng rèn của mình, so với bên ngoài dơ dáy bẩn thỉu, phòng của hắn rất sạch sẽ, do hắn tự dọn dẹp sắp xếp.

Bên trên bề rèn đã để sẵn ít nguyên liệu, và bản vẽ.

Hồi vừa mới tới, Mang Thiên cho nó ba tháng chỉ gõ sắt, để dạy nó cách đánh và kỹ xảo dùng lực. Mỗi ngày đều phải gõ đủ hai giờ, đúng là đoạn thời gian rèn luyện.

Không ngừng luyện tập, Đường Vũ Lâm vốn đã không yếu càng thêm khỏe mạnh, thiết chùy nhỏ cũng dần được chuyển sang cái to hơn. Sau ba tháng, nó bắt đầu gõ những linh kiện kim loại đơn giản. Sau một năm sau, bắt đầu chế tác linh kiện đơn giản.

Mãi tới nửa năm trước, nó mới từ rèn linh kiện nhỏ chuyển sang rèn linh kiện cỡ trung. Mang Thiên đối với nó còn nghiêm khắc hơn đối với Long ca. Nhưng Đường Vũ Lâm tính tình bền bỉ, suốt ba năm tới đây, chưa bao giờ than khổ.

Chăm chú nhìn bản vẽ một lúc, nó đã hiểu nhiệm vụ hôm nay. Làm mười cái quan tiết, đây là quan tiết mắt cá chân của Cơ Giáp, có hình tròn, nếu là chế tạo, chỉ cần hai lần đập là hoàn thành, nhưng nếu là rèn, thì yêu cầu phải cao hơn nhiều.

Rèn cũng chia thành nhiều cấp bậc, thấp nhất là Trăm Rèn, chính là mỗi linh kiện đều phải trải qua hơn trăm lần rèn mới hoàn thành. Cấp độ cao hơn là Nghìn Rèn.

Số lần rèn càng nhiều, tạp chất trong kim loại càng ít đi, đương nhiên, nhất định kim loại phải đủ tốt, mới chịu được áp lực của Nghìn Rèn. Linh kiện Nghìn Rèn, trước mắt Đường Vũ Lâm còn chưa làm được, và việc đẳng cấp này cũng rất ít có.

Thuần thực nhấn cái nút trên bề rèn, cửa bề rèn mở ra, lộ ra lò rèn phía dưới, Đường Vũ Lâm cố định miếng kim loại vào trong cái rãnh bên lò, lại nhấn nút, đưa nó vào trong lò rèn.

Cầm lên hai cây thiết chùy đen nhánh, kích thước bằng hai cây thiết chùy nó từng dùng để làm kiểm tra vào lần đầu tiên tới đây. Vì đây là rèn linh kiện nhỏ, nên dùng thiết chùy kích cỡ này là thích hợp nhất.

Nhưng cặp thiết chùy này lại là quà Mang Thiên tặng nó hôm kỷ niệm nó tới đây được một năm. Đây là Nghìn Rèn Ô Cương Chùy do Mang Thiên tự tay chế tác, mỗi cây nặng tới tám mươi cân, người thường muốn dùng nó đập cũng khó, nhưng trong tay Đường Vũ Lâm lại chẳng có cảm giác gì.

Dưới nhiệt độ cao trong lò, kim loại nhanh chóng đỏ bùng, Đường Vũ Lâm vung tay phải khẽ đập Ô Cương Chùy vào rãnh từ bên dưới, chùy bên tay trái kẹp tới, gấp miếng kim loại ra.

Hai cây Ô Cương Chùy luân phiên, tiếng vang "Đình đình đang đang" liên tiếp vang lên, bắt đầu một ngày rèn.

Rèn là nghề thủ công, muốn thuần thục không đơn giản, Mang Thiên từ lúc đầu Đường Vũ Lâm mới học đã nói, muốn trở thành một Đoán Tạo Sư hợp cách, nhất định phải dùng cái đầu, trong quá trình đánh gỗ, thông qua lực phản chấn, kim loại biến hóa để phán đoán hoa văn và đặc tính của kim loại đó. Nắm được những cái đó, mới có thể rèn ra tinh phẩm.

Đường Vũ Lâm rất có ngộ tính về mặt này, nó không hề biết, lúc Mang Thiên đưa cho nó Ô Cương Chùy, là có nghĩa nó đã là một Đoán Tạo Sư chính thức rồi.

Thu nhập mỗi tháng không nhiều, nó dành một phần cố định để dành, phần còn lại một phần mua đồ cho muối muối, phần còn lại đưa cho Lang Nguyệt, phụ phí gia đình.

Hiện giờ nó mới chỉ là một thằng bé chín tuổi, nhưng ba năm làm nghề rèn, đã giúp nó có tính tình trầm ổn hơn rất nhiều so với bạn bè cùng lứa.

Trọn vẹn hai giờ, lúc cái linh kiện cuối cùng hoàn thành, Đường Vũ Lâm thở phò, cầm khăn mặt lau mồ hôi. Nhìn mười cái linh kiện quan tiết hoàn thành trước mặt, nó lộ vẻ thỏa mãn.

Tập rèn đã quen, nó cũng thấy thích công việc này. Hôm nào cũng vung vẩy thiết chùy đánh gỗ, là một loại phát tiết rất là thoải mái, hơn nữa, ngẫu nhiên đôi khi trong lúc đánh gỗ còn rơi vào một trạng thái kỳ lạ, nó rất kỳ diệu, giống như hấn và miếng kim loại đang gỗ trong tay có mối đồng cảm với nhau. Mỗi khi có trạng thái này, linh kiện nó làm ra đều đặc biệt ưu tú, ngay cả Mang Thiên lạnh lùng khó tính cũng phải khen ngợi.

"Lão sư." Đường Vũ Lâm vừa định đi giao thành quả, thì thấy Mang Thiên không biết từ lúc nào đã đi vào phòng mình.

Mang Thiên đi tới nhìn tác phẩm của hấn, khẽ gạt đầu, đưa một xấp tiền cho nó, "Tiền công tháng này. Làm không tệ."

"Cảm ơn lão sư." Đường Vũ Lâm vui vẻ, vội nhận tiền, cất vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nắm tay vui vẻ quơ quơ.

Mang Thiên khó hiểu nhìn nó, "Trước kia mỗi tháng lúc cầm tiền lương, có thấy ngượng vui vậy đâu?"

Đường Vũ Lâm hít thở hơi dồn dập, hít sâu một cái mới nói: "Lão sư, ta để dành đủ tiền mua Hồn Linh rồi."

Mang Thiên sững sốt, khuôn mặt có chút động, hỏi lại: "Ý ngươi là, Vô Hồn của ngươi đã tới Cấp mười?"

Đường Vũ Lâm gạt đầu, "Gần như vậy."

Mang Thiên hiếm hoi nở nụ cười, "Cố gắng lên."

"Lão sư, vậy ta về trước." Đường Vũ Lâm bỏ linh kiện vào trong hộp, sau đó kích động chạy ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của nó, nụ cười trên mặt Mang Thiên đậm thêm một chút, "Rút cuộc nó cũng có chút dáng vẻ của con nít. Đáng tiếc, Vô Hồn của nó lại là Lam Ngân Thảo, dù Hồn Linh là cái gì, e là cũng..., um, nhưng đây chính là vận may của ta, thiên phú của nó về rèn đủ để truyền thừa y bát của ta rồi."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Để dành đủ tiền rồi

Dịch giả: Tiểu Băng

Đường Vũ Lâm đi trên đường rất vui vẻ.

Ba năm, trọn ba năm rồi. Hôm nào nó cũng vất vả khổ cực rèn, từng búa từng búa một, là vì cái gì, không phải là để dành đủ tiền mua Hồn Linh hay sao?

Tháng trước nó đã tính được, một tháng nữa là để dành đủ tiền. Nhưng tới khi cầm được tiền trong tay, nó vẫn vui sướng tới mức muốn hét lên.

Ba vạn đồng liên bang, đối với người giàu chẳng coi vào đâu, nhưng đối với mới thằng bé gần chín tuổi, đó là mồ hôi của hơn một ngàn ngày đó! số tiền đó, nó đã phải trả bằng không biết bao nhiêu lần gõ đập, không biết bao nhiêu cân mồ hôi.

Cuối cùng cũng đã thành công, cảm giác thành tựu này, sự hưng phấn này, không có ngôn từ nào diễn đạt được.

Hồn Lực sắp đạt tới bình cảnh, cũng có thể mua Hồn Linh rồi. Đạo này hôm nào nó cũng nghĩ, không biết Hồn Lực có thành công trước khi tốt nghiệp hay không. Ôi, nó rất muốn muốn trở thành một Hồn Sư.

Mặc dù Đường Vũ Lâm thích rèn, nhưng thế không có nghĩa là nó muốn theo nghề rèn, lý tưởng của nó là trở thành Hồn Sư, trong tương lai là trở thành một Cơ Giáp Sư.

Đám con trai ai cũng mộng mơ điều đó, nhưng biến được mộng tưởng thành hiện thực, thì có được mấy người?

Cần cù bù kém cỏi, ba năm nay Đường Vũ Lâm luôn nhớ kỹ bốn chữ này trong lòng.

Cuối cùng, nó cũng đã nhìn thấy ánh rạng đông.

"Phụ thân, mẫu thân, con để dành đủ tiền á..., con để dành đủ rồi." Đường Vũ Lâm như bay vào trong cửa, hưng phấn kêu to.

Na Nhi ngồi trong phòng khách, miệng ngậm cây kẹo Đường Vũ Lâm mua cho.

"Ca, huynh có đủ tiền mua Hồn Linh rồi à?" cô hiểu vì sao Đường Vũ Lâm hưng phấn.

"Ừ, ta để dành đủ rồi. Đủ ba vạn rồi." Đường Vũ Lâm móc tiền ra đặt lên bàn, rồi chạy ù về phòng, moi dưới gầm giường cái cái hộp sắt, lại chạy ra phòng khách, đổ hết tiền trong hộp ra.

"Một trăm, hai trăm, hai trăm hai mươi..."

"Hai vạn chín nghìn sáu, hai vạn chín nghìn bảy..., ba vạn, ba vạn lẻ hai trăm. Còn dư hai trăm. Na Nhi, cho muối một trăm, mua đồ ăn ngon nhé."

Nhìn đồng tiền trước mặt, Đường Vũ Lâm hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Lang Nguyệt đã đi làm về, nghe tiếng con ồn ào trong bếp, Đường Tư Nhiên cũng vừa vận về tới cửa, nghe tiếng con reo hò, nhìn đồng tiền trên bàn, hai vợ chồng đỏ hoe mắt.

Thằng bé này, thực là khổ cho nó. Bận bè nó còn mãi chơi đùa, mà nó đã phải đi kiếm tiền cho mình.

Lang Nguyệt đi tới cạnh chồng, nắm mạnh vào vai ông, quay đầu đi chỗ khác, không muốn để bọn trẻ nhìn thấy mình khóc.

"Ta biết con sẽ làm được, con trai, con là giỏi nhất." Đường Tư Nhiên vỗ vỗ lưng vợ, cười đi tới cạnh Đường Vũ Lâm, ôm lấy vai nó, ngón tay cái lên.

"Phụ thân, chờ con đột phá Cấp mười, là có thể đi mua Hồn Linh, đúng không?" Đường Vũ Lâm hưng phấn hỏi.

"Đúng. Phụ thân tới lúc đó sẽ đi với con. Không, cả nhà chúng ta đều đi. Con trai, con sắp trở thành Hồn Sư rồi, phụ thân cũng được thom lây."

Thật là vui, nên buổi tối Đường Vũ Lâm không thể nào yên tĩnh mà mình tưởng được.

Na Nhi đã ngủ rồi, ánh trăng ngoài cửa sổ sáng ngời, ngày mai nhất định sẽ là một ngày nắng.

Đường Vũ Lâm lặng lẽ xuống giường, trong lòng hưng phấn quá, làm nó không ngủ được, đi sang dèm chăn lại cho Na Nhi.

Mẫu thân nói, sang năm lên mười tuổi, sẽ không thể ngủ chung phòng với Na Nhi nữa, phòng này sẽ dành cho Na Nhi, còn nó ra phòng khách ngủ. Sao thế nhỉ?

Đường Vũ Lâm không thích chuyện này, nó thích mỗi ngày vừa mở mắt dậy là nhìn thấy Na Nhi.

Đường Vũ Lâm rón rén đi ra ngoài, nó chỉ muốn đi loay quanh, để trong lòng bình tĩnh lại.

Ánh trăng sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, chiếu lên người Na Nhi, trăng đêm nay, sáng hơn bình thường.

Dưới ánh trăng, một vầng sáng nhàn nhạt lặng lẽ hiện ra từ người Na Nhi. Màu vàng, màu xanh lá, màu đỏ, màu lam, màu tím, màu vàng, màu bạc, bảy màu sắc không ngừng luân phiên lẫn nhau.

Nếu lúc này Đường Vũ Lâm vẫn còn ở trong phòng, hẳn nhất định sẽ nhìn thấy một cảnh bất thường.

Cơ thể Na Nhi khẽ rung rung, vầng sáng bảy màu úp mở một hồi, thì chui vào mi tâm của cô, một lúc lâu sau, cơ thể cô mới trở lại yên tĩnh.

Vầng sáng trên người Na Nhi cũng mờ dần đi, cơ thể cô lại lớn ra một chút, cơ thể suốt ba năm không hề cao thêm, thì bây giờ lại cao lên chỉ trong một

đêm.

Na Nhi vẫn hít thở bình thường, nhưng chân mày cau lại, nhưng gặp phải giấc mơ không vui.

Không khí buổi đêm trong lành nhẹ nhàng, ở khu nhà Đường Vũ Lâm có một vườn hoa nhỏ, hắc thường dẫn Na Nhi tới đây chơi.

Đi vào hoa viên, hắc vô tình đi tới một bãi cỏ Lam Ngân Thảo, hít ngửi mùi hương cỏ, hắc mỉm cười.

Hoàn toàn là vô thức, hắc khoanh chân ngồi xuống.

Tiếng côn trùng kêu rí rả, gió đêm nhẹ lành lạnh, ánh trăng nhàn nhạt khiến sự xao động trong lòng hắc dần biến mất, bất giác chìm vào trạng thái minh tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cấp mười

Dịch giả: Tiểu Băng

Những điểm sáng màu lam từ bốn phương tám hướng bay tới chỗ hắc, lặng lẽ chui vào người hắc.

Đường Vũ Lâm thấy mình như đang chìm trong một vùng biển màu lam, có những tiếng gọi rất nhỏ đang gọi nó, bao quanh ôm ấp lấy nó.

Mùi hương đặc trưng của Lam Ngân Thảo lan khắp góc ngách trong người nó, trong Đan Điền, Hồn Lực tạo thành một dòng nước ấm cũng giãn ra.

Đường Vũ Lâm cảm thấy cả cơ thể mình đều biến thành màu lam, chỗ nào cũng tràn ngập mùi của Lam Ngân Thảo.

Trên trán, quang văn màu vàng nhạt hiện ra, kéo dài xuống toàn thân, rồi lại rút lên.

Quanh người hắc tỏa ra ánh sáng màu lam, rồi sau đó chuyển thành màu vàng nhạt.

Sáng sớm.

"Lân Lân, Lân Lân..." tiếng gọi lo lắng của Lang Nguyệt vang vọng khắp khu ngõ nhỏ.

Đường Vũ Lâm giật giật, từ minh tưởng tỉnh lại. Sương sớm thấm ướt áo nó, nhưng nó lại cảm thấy cả người rất thoải mái.

"Lân Lân, Lân Lân..." tiếng gọi của Lang Nguyệt vang lên rõ mồn một.

"Mẫu thân, con ở đây." Đường Vũ Lâm vội kêu to, đứng dậy chạy đi.

Cả người nó nhẹ hơn hẳn bình thường, Đường Vũ Lâm chạy rất nhanh, vừa chạy vừa gọi mẹ.

"Thằng bé này, sao lại chạy ra ngoài, làm mẫu thân lo muốn chết." Lang Nguyệt thấy con thì nhẹ cả người.

"Mẫu thân, là con sai. Con tới vườn hoa minh tưởng, hình như con đột phá vào Cấp mười rồi." Đường Vũ Lâm tuy không dám chắc chắn, nhưng sự thay đổi trong cơ thể và trực giác nói cho nó biết, Hồn Lực của nó hẳn là đã đột phá.

Lang Nguyệt ngẩn người, cúi đầu nhìn con, Đường Vũ Lâm đã cao tới vai bà, cả người hơi ẩm ướt, nhưng làn da trơn mịn, đôi mắt to cực có thần thái.

"Đối với mẫu thân, sự bình an của con mới là quan trọng nhất. Về nhà đi, mẫu thân làm bữa sáng cho con." Khẽ hôn lên trán con, Lang Nguyệt kéo tay con về nhà.

"Đột phá?" Đường Tư Nhiên nghe tin, trong lòng đầy vui mừng. "Nếu con đã cảm thấy thế, vậy hôm nay tới học viện kiểm tra đi, nếu là thật, ngày mai phụ thân dẫn con đi mua Hồn Linh."

"Phụ thân vạn tuế!" Đường Vũ Lâm hưng phấn kêu to.

"Na Nhi, muối sao vậy? Không thấy vui cho ca ca à?" Đường Vũ Lâm thấy Na Nhi hơi kỳ kỳ thì hỏi. Thường ngày, có bữa sáng, là cô bé liền nhào tới ăn lấy ăn để, thế mà hôm nay lại chỉ ngồi yên ngắm ngó.

"A? Muối không sao cả! Ca ca, chúc mừng huynh." Na Nhi cười ngọt ngào, bắt đầu ăn sáng.

Đường Vũ Lâm tưởng cô bé thấy buồn vì mình không có Võ Hồn, nên cũng không hỏi nữa.

Sự thật chứng minh, Đường Vũ Lâm đã suy đoán chính xác, lúc hẳn đi vào học viện, kể lại cảm giác của mình cho Lâm Tích Mộng, Lâm Tích Mộng lập tức dẫn nó tới dụng cụ kiểm tra Hồn Lực, kết quả, đúng là nó đã đạt Cấp mười.

Hồn Sur tu luyện, mỗi lần tới Cấp mười đều cần phải có một cái Hồn Hoàn mới có thể đột phá, tiếp tục tăng lên Hồn Lực.

Đường Vũ Lâm trở thành người đột phá thứ bảy trong lớp, nó coi như đã trở thành Hồn Sur.

"Đường Vũ Lâm, mau báo cho người nhà dẫn người đi Truyền Linh Tháp mua Hồn Linh, sau khi dùng hợp Hồn Linh, người chính là Hồn Sur đó. Hồn Sur chính thức mỗi tháng sẽ được liên bang trợ cấp một nghìn đồng, đủ làm học phí cho người lên học viện trung cấp mà học." Lâm Tích Mộng dặn.

Đường Vũ Lâm gật đầu: "Lão sư, ta đã để dành đủ tiền mua Hồn Linh rồi, ngày mai sẽ đi."

Lâm Tích Mộng mỉm cười gật đầu: "Tốt, ngày mai lão sư sẽ xin phép nghỉ cho người. Chúc người sẽ mua được một Hồn Linh làm người hài lòng."

"Cảm ơn lão sư."

Trở thành Hồn Sur sẽ có tiền hỗ trợ, hơn nữa, học viện trung cấp là giáo dục bắt buộc, mỗi tháng một nghìn đồng trợ cấp, cũng đủ cho mình chi tiêu hàng ngày. Muốn học học viện trung cấp thì phải rời khỏi Ngao Lai Thành, nếu có tiền trợ cấp, vậy không cần phụ thân mẫu thân phải lo cho mình nữa. Nghe nói nếu tu luyện tới Hồn Sur cao cấp, trợ cấp sẽ được tăng thêm.

Tâm tình Đường Vũ Lâm rất tốt.

Đến tối, nó vẫn tới chỗ Mang Thiên, làm xong nhiệm vụ mới trở về nhà.

Đường Tư Nhiên đã được học viện thông báo, cũng đã xin nghỉ ngày mai, dẫn Đường Vũ Lâm đi chọn Hồn Linh. Lang Nguyệt vốn cũng muốn xin phép nghỉ, nhưng vì công việc nhiều quá, nên không được cho phép.

"Na Nhi, sao hôm nay muội cứ ngăn người vậy!" Đường Vũ Lâm khó hiểu nhìn Na Nhi. "Yên tâm đi, tuy muội không có Võ Hồn, nhưng ca ca sẽ bảo vệ muội. Bảo vệ muội cả đời, chịu không?" Đường Vũ Lâm sờ đầu cô bé.

Na Nhi ngẩng đầu nhìn nó, đôi mắt tím tóa hào quang mờ mờ kỳ dị, "Ca ca, ăn cơm xong rồi dẫn muội ra bờ biển chơi được không?"

Đường Vũ Lâm quay sang nhìn Đường Tư Nhiên.

"Được, nhưng phải về sớm" Đường Tư Nhiên mỉm cười.

Ngao Lai Thành gọi là thành, nhưng trên thực tế chỉ to hơn cái trấn một tí, càng không có tường thành, khu nhà của Đường Vũ Lâm cách bờ biển rất gần.

Ra khỏi nhà, đi bộ chừng mười phút, là đã thấy bờ biển.

Bãi cát ở đây không đẹp, cát không mịn, còn pha lẫn mảnh đá vụn và vỏ sò. Truyền thuyết kể rằng, vì nhân loại giết nhiều Hồn thú của biển quá, nên làm cho thiên nhiên nổi giận.

Đêm nay ánh trăng cũng đẹp như hôm qua, ánh trăng trắng trẻo sáng ngời, những ngôi sao sáng rực, như muốn tranh sáng với ánh trăng.

Biển cả phản chiếu bầu trời sáng rực, tiếng sóng ồn ào, tiếng chim biển kêu âm ỉ, làm cho bức tranh biển cả đầy sức sống.

Na Nhi ngẩng đầu nhìn lên trời, "Ca ca, hôm nay nhiều sao quá!"

Đường Vũ Lâm cười nói: "Đúng vậy! Có lẽ, chúng cũng muốn chúc mừng ta trở thành Hồn Sur đó. Na Nhi, có phải muội buồn vì mình không thể trở thành Hồn Sur không?"

Na Nhi lắc đầu, "Không phải." Cô im lặng một lúc, mới ngẩng lên nhìn Đường Vũ Lâm, "Ca ca, nếu có một ngày muội phải rời đi, huynh sẽ nhớ muội chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Biển cả tình không

Dịch giả: Tiểu Băng

"Nếu có một ngày muối phải rời đi, huynh sẽ nhớ muối chứ?" Na Nhi hỏi.

Đường Vũ Lâm ngẩn ngơ, "Tại sao phải rời đi?"

Na Nhi gất giọng: "Muối chỉ nói là nếu thôi."

Đường Vũ Lâm đáp: "Đương nhiên là nhớ, rất là nhớ. Huynh chỉ có một muối muối thôi mà. Ồ, Na Nhi, hình như muối cao lên a, tới mũi huynh rồi."

"Muối cũng sẽ nhớ huynh, rất là nhớ." Na Nhi hỏi một đằng, trả lời một nẻo, trong đôi mắt to có một tầng hơi nước.

Đường Vũ Lâm cười hi hi ôm vai cô bé, "Hôm nào cũng ở chung với nhau, làm sao không nhớ. Chờ một thời gian đi, huynh đã bàn với phụ thân, mẫu thân, chờ huynh thi đậu học viện trung cấp, sang năm muối cũng tới học chung trường với huynh, ca ca sẽ bảo vệ muối."

Na Nhi không nói gì, chỉ tựa đầu vào vai Đường Vũ Lâm.

Sáng sớm.

Hôm nay Đường Vũ Lâm dậy rất sớm, ăn sáng cũng ít hơn ngày thường. Đường Tư Nhiên nhìn thấy sự sốt ruột trong mắt con trai, thì phì cười: "Rốt cuộc không bình tĩnh được nữa? Không cần vội, đi sớm quá, Truyền Linh Tháp chưa mở cửa đâu."

Đối với Đường Vũ Lâm, ngày hôm nay là một ngày rất đặc biệt, là ngày nó đi mua Hồn Linh.

"Phụ thân, người nói, con sẽ mua được Hồn Linh gì?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Đường Tư Nhiên mỉm cười: "Phụ thân làm sao biết, nhưng dù đó có là Hồn Linh gì, thì con cũng đều là từ Hồn Sĩ trở thành Hồn Sư, là Hồn Sư chính thức, hoàn toàn khác biệt với người bình thường."

"Dạ." Đường Vũ Lâm hưng phấn gật đầu, không để ý trong lời nói của phụ thân có ẩn ý.

Đường Vũ Lâm nóng ruột, kéo phụ thân rời nhà, Na Nhi đứng ở cửa, nhìn theo họ đi xa, khẽ chau mày, như đang cố gắng nghĩ tới chuyện gì đó.

"Phụ thân, người nhanh lên, nhanh lên một chút." Đường Vũ Lâm sôi nổi đi trước, thỉnh thoảng lại quay lại giục phụ thân.

Đường Tư Nhiên lắc đầu, trong đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, mua được một cái Hồn Linh phù hợp, đâu có dễ dàng như vậy! Đâu phải cứ có tiền là mua được thứ phù hợp cho mình.

Truyền Linh Tháp có nhiều điểm trải rộng khắp Đại Lục, không chỉ trên Đẩu La Đại Lục, mà hai đại lục còn lại cũng có.

Vạn năm trước, Thiên Đẩu Đế Quốc sau khi bị Nhật Nguyệt Đế Quốc đánh tan, dẫn tàn binh bại tướng ra biển đi xa, qua nhiều gian nguy, phát hiện một vùng Đại Lục mới, chỗ đó cũng có nhân loại bản địa, nhưng trình độ phát triển kém xa Đẩu La Đại Lục, nên nhanh chóng bị bọn họ chiếm lĩnh, đặt tên là Thiên Đẩu Đại Lục.

Ở Đẩu La Đại Lục, Nhật Nguyệt Đế Quốc và Tinh La Đế Quốc xung đột không ngừng, Nhật Nguyệt Đế Quốc phát triển nhanh và mạnh hơn, Tinh La Đế Quốc dần dần xuống dốc, nhưng họ lại có đường khác, họ có trình độ viễn dương phát triển, nên cũng đã tìm ra một đại lục mới. Tinh La Đế Quốc lạng lẹ chiếm lĩnh Đại Lục mới đó, dời cả quốc gia, phần lớn tài nguyên tới đó, đặt tên cho nó là Tinh La Đại Lục, sau này Tinh La Đế Quốc, cũng đổi thành đế chế liên bang, gọi là Tinh La Liên Bang.

Nhật Nguyệt Đế Quốc thống nhất Đẩu La Đại Lục, sau đổi tên là Nhật Nguyệt Liên Bang.

Truyền Linh Tháp đã có vạn năm lịch sử, vì tầm quan trọng của họ đối với Hồn Sư, theo thời gian, nghiên cứu ra Hồn Linh nhân tạo, khiến địa vị tăng cao, trải rộng ra cả ba mảnh Đại Lục, trở thành một trong những thế lực lớn nhất.

Ngạo Lai Thành cũng có phân bộ Truyền Linh Tháp, nằm ngay trong thành, là một tòa nhà ba tầng dạng tháp, đây là dấu hiệu của phân bộ đẳng cấp thấp nhất, Truyền Linh Tháp ở thành thị cỡ trung sẽ có cao bảy tầng. Truyền Linh Tháp ở thành thị lớn có chừng mười ba tầng. Truyền Linh Tháp đặt tổng bộ ở tòa thành Sư Lai Khắc, trải qua nhiều năm tu sửa, cao chừng tám mươi một tầng, được xem là kiến trúc lớn nhất trên toàn Đẩu La Đại Lục.

Đối với Đường Vũ Lâm, Truyền Linh Tháp ba tầng này, cũng đã là Thánh Địa trong mộng của nó. Truyền Linh Tháp này cũng là kiến trúc lớn nhất Ngạo Lai Thành, ai cũng biết vị trí của nó, nhưng chính thức được đi qua cửa của nó vào trong thì rất ít.

Lúc hai cha con tới, cửa chính Truyền Linh Tháp đã mở rộng, nhưng không có ai ra vào. Vì đây là nơi chỉ có Hồn Sư mới được tới, cái nơi nhỏ như Ngạo Lai Thành này, số lượng Hồn Sư có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đường Tư Nhiên dẫn con trai đi vào Truyền Linh Tháp, Đường Vũ Lâm không ngừng nhìn chung quanh, nó rất hiếu kỳ với nơi trong truyền thuyết này.

Truyền Linh Tháp có hình bát giác, ba tầng, tứ phía, bát phương. Không gian bên rất rộng, trên mặt đất lót đá cẩm thạch có hình tiêu ký của Truyền Linh Tháp, đại sảnh rất to. Chung quanh có rất nhiều cửa không biết dẫn đi đâu, chính diện là một cái quầy như quầy hàng, ngồi sau quầy là một Truyền Linh

Sư mặc trường bào màu xám

Truyền Linh Sư đứng dậy, nhìn Đường Tư Nhiên, "Xin chào, xin hỏi có chuyện gì?"

Đường Tư Nhiên cung kính: "Xin chào ngài, Truyền Linh Sư đại nhân, ta là dẫn con trai tới mua Hồn Linh, Võ Hồn của nó đã đạt Cấp mười."

Về nhiệt tình trên mặt Truyền Linh Sư giảm hẳn đi, thế có nghĩa, Đường Tư Nhiên không phải Hồn Sư.

"Có mang đủ tiền không?" Hắn nhàn nhạt hỏi.

Đường Vũ Lâm cướp lời: "Dạ đã mang đủ, đã mang đủ ạ."

Truyền Linh Sư hỏi: "Các người muốn mua Hồn Linh cấp bậc gì?"

Đường Tư Nhiên bối rối: "Truyền Linh Sư đại nhân, chúng ta không hiểu lắm mấy thứ này, làm phiền ngài giải thích giúp chúng ta một chút."

Truyền Linh Sư có vẻ không kiên nhẫn: "Chưa hỏi thăm rõ ràng đã tới? Cái nơi nhỏ xíu Ngạo Lai Thành này, Truyền Linh Tháp chúng ta chỉ cung cấp ba cách mua Hồn Linh. Hồn Linh mười năm màu trắng, Hồn Linh trăm năm màu vàng, và Hồn Linh may rủi."

"Hồn Linh mười năm màu trắng có bảy mươi ba cái, Hồn Linh trăm năm màu vàng có mười một cái. Hồn Linh màu trắng giá bảy vạn, Hồn Linh màu vàng giá một trăm vạn, các người muốn mua loại nào?"

Đường Vũ Lâm ngậy người, lạc cả giọng: "Truyền Linh Sư đại nhân, Hồn Linh không phải giá ba vạn sao? Tại sao, tại sao..."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Kiểm tra tinh thần lực

Dịch giả: Tiểu Băng

Truyền Linh Sư liếc nó: "Ba vạn là giá Hồn Linh may rủi, có thể là mười năm, cũng có thể là trăm năm. Nhưng chủng loại không xác định, rất có thể Hồn Linh rút ra được không thích hợp cho Võ Hồn của người. Có những kẻ muốn tiết kiệm tiền hoặc đánh bạc vận khí, mới lựa chọn loại này. Nhưng ta không đề nghị các người làm như vậy, nên chọn thẳng một cái Hồn Linh mười năm màu trắng phù hợp với mình, thế sẽ hỗ trợ cho người tốt hơn."

Đường Vũ Lâm quay sang nhìn phụ thân, niềm vui sướng đã hoàn toàn biến mất.

Đường Tư Nhiên ngồi xuống, nhìn Đường Vũ Lâm, trong lòng ngổn ngang, không biết nên nói cái gì cho phải.

"Con trai, chúng ta chọn Hồn Linh may rủi đi vậy, Võ Hồn của con... thực ra.. tính thích ứng không mạnh lắm, đa số Hồn Linh đều dung hợp được."

Nếu Võ Hồn của Đường Vũ Lâm không phải Lam Ngân Thảo, thì Đường Tư Nhiên nói không chừng sẽ chọn mạo hiểm...

"Ta phải nhắc nhở các người một chút." Truyền Linh Sư lên tiếng.

"Hồn Linh may rủi, có thể sẽ lấy được Hồn Linh trăm năm, nhưng, cũng có khả năng chỉ lấy được tàn thứ phẩm."

Đường Tư Nhiên ngần ngại, "Tàn thứ phẩm? Tàn thứ phẩm là sao?"

Truyền Linh Sư đáp: "Lúc chế tác Hồn Linh, không phải lần nào cũng thành công, đôi khi, sẽ xuất hiện tàn thứ phẩm. Những cái tàn thứ phẩm này cũng hao tổn rất nhiều tâm lực, chúng cũng có thể dung hợp. Chỉ nếu đều là Hồn Linh màu vàng hay trắng, mà để rút may rủi kiểu này, không phải lỗ là lắm sao? Theo ta thấy, ba vạn đồng đối với các người cũng không phải con số nhỏ, cho nên, các người cần phải biết."

Đường Tư Nhiên quay sang nhìn Đường Vũ Lâm, Đường Vũ Lâm ngơ ngẩn, không ngờ, mình cố gắng ba năm, lại là thế này.

"Con trai, hay chúng ta về trước, phụ thân để con suy nghĩ thêm, nếu không ổn, thì đi mượn, góp đủ bảy vạn cho con..." Đường Tư Nhiên nhìn con trai, trong lòng đau đớn.

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Phụ thân, người và mẫu thân hôm nào cũng vì chúng con rất mệt rồi, dù sao Võ Hồn của con cũng chỉ là Lam Ngân Thảo, chúng ta cứ liều một chút, xem vận khí, không chừng trời cao chiếu cố, cho con một cái Hồn Linh tốt."

Từ lúc Võ Hồn của nó thức tỉnh, nó ăn rất nhiều. Na Nhi nhìn nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng sức ăn chẳng kém nó bao nhiêu. Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt nuôi hai đứa đã rất không dễ dàng, có món gì ngon cũng đều dành cho hai đứa, hai vợ chồng còn không dám ăn thịt.

Con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà, chuyện này Đường Vũ Lâm hiểu, trong nhà đã rất khó khăn rồi, nếu đi vay tiền cho mình, sau này làm sao mà sống? Phụ thân, mẫu thân sẽ rất cực khổ. Nó luôn muốn có Hồn Linh cường đại, trở thành Hồn Sư, nhưng trong lòng nó, Hồn Sư không quan trọng bằng phụ thân, mẫu thân, và Na Nhi.

"Thật là một thằng bé hiểu chuyện." Truyền Linh Sư vốn ban đầu không thích lắm, nhưng nghe Đường Vũ Lâm nói, biểu lộ cũng trở nên hiền hòa hẳn.

"Ài...." Đường Tư Nhiên đau lòng thở dài, "Đều do phụ thân vô dụng."

Đường Vũ Lâm cầm chặt tay phụ thân, quay sang nói với Truyền Linh Sư: "Truyền Linh Sư đại nhân, làm phiền ngài dẫn ta chọn Hồn Linh may rủi." Nó móc túi, đưa ba vạn đồng mình tích góp được ra.

Truyền Linh Sư khẽ gật đầu: "Thằng bé ngươi là đứa hiểu chuyện, so với thằng tiểu tử thú nhà ta thì giỏi hơn nhiều. Vốn trước khi lựa chọn Hồn Linh thì phải nộp phí kiểm tra Tinh Thần Lực, nhưng ta làm chủ, miễn phí kiểm tra Tinh Thần Lực cho ngươi."

Đường Vũ Lâm ngẩn người: "Cảm ơn ngài, rất cảm ơn ngài."

Truyền Linh Sư cười, xoa đầu nó, "Đi theo ta. Phụ thân của ngươi đợi ở đây. Thế giới Hồn Sư, người bình thường không được nhìn trộm."

Hắn dẫn Đường Vũ Lâm đi vào một cái phòng, phong cách trong phòng không cổ xưa như bên ngoài, mà nhìn rất hiện đại, dụng cụ bày biện khắp nơi.

Truyền Linh Sư ra hiệu cho Đường Vũ Lâm ngồi xuống một cái ghế kim loại, miệng hỏi: "Biết tại sao phải kiểm tra Tinh Thần Lực không?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu.

Truyền Linh Sư giải thích: "Đây là lần đầu tiên ngươi tới lựa mua Hồn Linh, sau khi dung hợp ngươi sẽ trở thành một Hồn Sư chính thức, sẽ được Truyền Linh Tháp chúng ta ghi chép vào trong hồ sơ. Tinh Thần Lực mạnh yếu, sẽ liên quan tới cấp độ Hồn Linh dung hợp. Những kiến thức này, ngươi hẳn sẽ được học trong học viện trung cấp Hồn Sư."

Đường Vũ Lâm kinh ngạc: "Truyền Linh Sư đại nhân, Tinh Thần Lực cũng chia đẳng cấp? Giống như Hồn Lực? Tinh Thần Lực quan trọng lắm sao?"

Truyền Linh Sư đáp: "Đối với Hồn Sư bình thường, Tinh Thần Lực không quan trọng lắm, nó cũng chia đẳng cấp, nhưng không phân nhỏ như Hồn Lực. Nhưng, đối với Hồn Sư cao giai, Tinh Thần Lực mạnh yếu là rất quan trọng. Hồn Linh càng cường đại, thì đòi hỏi Tinh Thần Lực cũng càng phải mạnh mới cầu thông được."

"Rất lâu trước đây, thời chưa có Hồn Linh, thì cũng chưa có sự phân chia Tinh Thần Lực. Nhưng khi Hồn Linh xuất hiện, các tiền bối dần ý thức được, dung hợp Hồn Linh đòi hỏi phải có Tinh Thần Lực mạnh hơn là dung hợp Hồn Hoàn. Họ đã nghiên cứu rất lâu, mới lập ra bảng phân loại Tinh Thần Lực. Tới hai nghìn năm trở lại đây, bảng phân loại này mới hoàn toàn ổn định."

Đường Vũ Lâm tò mò: "Vậy Tinh Thần Lực chia cấp độ như thế nào?"

Truyền Linh Sư đáp: "Tinh Thần Lực từ thấp tới cao, chia làm sáu cấp độ chính Linh Nguyên Cảnh, Linh Thông Cảnh, Linh Hải Cảnh, Linh Uyên Cảnh, Linh Vực Cảnh và Thần Nguyên Cảnh trong truyền thuyết. Đơn giản, chúng ta khi vừa ra đời, chính là tu vi tinh thần Linh Nguyên Cảnh. Linh Nguyên Cảnh ý là, giai đoạn mới bắt đầu, vạn vật đôi mới, đây là cấp độ tinh thần trụ cột nhất. Ngươi hẳn là ở cấp độ này. Những cái khác, sau này ngươi sẽ được học ở học viện, ta không muốn nói nhiều, được rồi, chúng ta kiểm tra xem, ngươi tới mức nào của Linh Nguyên Cảnh."

Một thứ giống như cái mũ bằng kim loại từ trên hạ xuống, phủ lên đầu Đường Vũ Lâm.

"Không phải sợ, thả lỏng toàn thân, một chút nữa ngươi sẽ cảm thấy hơi bị mờ mịt, đó là bình thường, cứ thả lỏng thôi là được." Truyền Linh Sư dặn.

"Vâng." Đường Vũ Lâm trả lời.

Có âm thanh gì vù vù rất nhỏ, bên ngoài cái mũ tỏa ánh sáng trắng nhu hòa, Truyền Linh Sư nhìn vào màn hình Hồn Đạo bên cạnh, trên màn hình bắt đầu có số liệu nhảy lên.

Trị số lúc mới bắt đầu nhảy rất nhanh, một lúc sau thì mới chậm dần lại, nét mặt Truyền Linh Sư kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: May rủi

Dịch giả: Tiểu Băng

Một lát sau, số liệu dừng lại, không tăng thêm nữa.

Tất dụng cụ, cái mũ lại bay lên.

"Xong rồi."

Đường Vũ Lâm cảm thấy hơi chóng mặt, vừa rồi hẳn có cảm giác có cái gì đó truyền vào trong đầu mình. Mơ hồ khi đó, hẳn lại như nhìn thấy thế giới màu vàng, nhưng vẫn rất mơ hồ. Hẳn chưa kịp nhìn kỹ, thì đã kiểm tra xong.

"Số liệu rất tốt." Truyền Linh Sư mỉm cười khẽ gật đầu với nó. "Người là Hồn Sĩ có Tinh Thần Lực tốt nhất ta kiểm tra một năm nay. Tinh Thần Lực của người trị số là ba mươi tám. Nhớ kỹ con số này, ta sẽ viết tờ báo cáo nhanh kết quả kiểm tra cho người, đến khi người tới học viện trung cấp Hồn Sư thì nộp lên."

Vì không biết gì về hệ thống Tinh Thần Lực, Đường Vũ Lâm chẳng hiểu con số ba mươi tám nghĩa là thế nào.

Thấy hẳn ngỡ ngáo, Truyền Linh Sư tốt bụng giải thích: "Tinh Thần Lực Linh Nguyên Cảnh, tính trị số là từ một tới một trăm. Dưới ba mươi là Linh Nguyên Cảnh sơ giai, ba mươi tới sáu mươi là trung giai, sáu mươi tới chín mươi là cao giai, chín mươi tới một trăm là Linh Nguyên Cảnh đỉnh phong. Người tuổi còn nhỏ, nhưng Tinh Thần Lực đã tiến vào Linh Nguyên Cảnh trung giai, rất là khá. Ta là Đại Hồn Sư cấp hai mươi tám, mà trị số Tinh Thần Lực cũng chỉ mới tới tám mươi bảy mà thôi, đạt Linh Nguyên Cảnh trung giai, người dung hợp một cái Hồn Linh trăm năm màu vàng là không thành vấn đề."

Cuối cùng cũng có tin tốt, Đường Vũ Lâm cũng thấy khá hơn một chút. Nhờ Truyền Linh Sư giải thích, hẳn đã được biết thêm một chút về thế giới Hồn Sư.

"Tiếp theo thì phải xem vận khí của người." Từ phòng kiểm tra Tinh Thần Lực đi ra, hẳn dẫn Đường Vũ Lâm đi sang căn phòng bên cạnh.

Gian phòng này lớn hơn rất nhiều, trong phòng có một cái dụng cụ rất to cao tới ba mét, rộng tới sáu mét, bên trong dụng cụ có rất nhiều quả cầu có đường kính chừng một thước, tỏa ra quang mang nhàn nhạt. Quả nào quả nấy giống nhau như đúc.

Truyền Linh Sư chỉ vào hai cái nút đằng trước dụng cụ: "Nút màu xanh lá là nút khởi động, nút màu đỏ là dừng lại. Sau khi dừng lại, Hồn Linh cầu bất kỳ sẽ lăn ra đây. Chuẩn bị xong rồi, thì có thể bắt đầu."

Tìm Đường Vũ Lâm đập thình thịch, Lâm Tích Mộng lão sư từng nói, Hồn Linh tốt hay xấu sẽ quyết định rất lớn tới độ mạnh yếu của Hồn Sư. Một Hồn Linh cường đại, sau khi dung hợp, có thể giúp Hồn Sư tăng đẳng cấp Hồn Lực, tương tự, một Hồn Linh quá yếu, sẽ làm hồn kỹ của Hồn Sư yếu đi theo. Một Hồn Sư, cả đời tới đa chỉ có được chín cái Hồn Kỹ, khả năng đạt được đủ Cửu Hoàn là rất ít. Bởi vậy, đối với Hồn Sư cấp thấp, mỗi một cái Hồn Kỹ đều cực kỳ quan trọng.

Chuyện gì nên tới, thì sẽ tới.

Đường Vũ Lâm cắn răng, ấn mạnh xuống nút màu xanh lá.

Đèn bên trong máy sáng lên, chiếu sáng những quả cầu Hồn Linh.

Trong máy có ít nhất hơn trăm cái Hồn Linh cầu, chúng bắt đầu quay tròn nhẹ nhàng, sau đó tốc độ tăng dần, nhìn theo không kịp.

Lớp vỏ ngoài của Hồn Linh hoàn toàn ngăn cách Hồn Linh bên trong, với mắt thường không thể nhìn ra được cái gì, chỉ mặc cho số phận.

Đường Vũ Lâm để hờ tay lên nút đỏ, bàn tay hơi run rẩy. Nó biết cái ấn này sẽ quyết định vận mệnh con đường Hồn Sư của mình!

Nó hít sâu, nhắm mắt, ấn mạnh xuống.

"Phanh ——" chuyển động dừng lại, một quả cầu Hồn Linh trắng từ trong lăn ra, rơi vào cái hộp kim loại sát chỗ Đường Vũ Lâm đang đứng.

Đường Vũ Lâm theo bản năng mở mắt nhìn xuống, tim đập như trống.

Truyền Linh Sư đi tới, lấy quả Hồn Linh cầu đưa cho nó.

"Đi thôi, ra ngoài rồi xem."

Ôm thật chặt Hồn Linh cầu vào trong ngực, Đường Vũ Lâm thở dốc, nhìn nó chăm chăm.

Đây chính là Hồn Linh đầu tiên của mình!

Truyền Linh Sư lấy ra một cái dụng cụ hình bầu dục, đưa cho Đường Vũ Lâm.

"Nhấn cái nút này, để ánh sáng chiếu vào Hồn Linh cầu, Hồn Linh của người sẽ chui ra. Quyền giải phóng Hồn Linh này thuộc về người."

Không chỉ Đường Vũ Lâm khẩn trương, Đường Tư Nhiên cũng hồi hộp, nắm chặt tay.

Đường Vũ Lâm nhìn phụ thân, Đường Tư Nhiên gật đầu cổ vũ nó.

Nó nhún nút, một luồng sáng vàng nhẹ nhàng chiếu vào Hồn Linh cầu. Lớp vỏ ngoài của Hồn Linh cầu dần trở nên trong suốt, mờ hồ đã nhìn thấy mờ mờ thứ ở bên trong.

Đường Vũ Lâm cảm nhận được bên trong Hồn Linh cầu có khí tức sinh mạng xuất hiện, nó rất nhỏ, sau đó mạnh dần lên.

Nó sẽ là cái gì đây?

Hồn Linh cầu sáng lên, ở ngay giữa quả cầu có một vòng sáng mạnh hơn màu trắng rực lên, quả cầu từ từ mở ra.

Thấy vòng sáng màu trắng, Truyền Linh Sư nói: "Hồn Linh mười năm."

Đường Tư Nhiên buồn rầu, trời cao không chiếu cố con trai, quả không rút được Hồn Linh trăm năm.

Đường Vũ Lâm nhìn chăm chăm quả cầu đang hé dần, Hồn Linh mười năm, Hồn Linh đầu tiên của mình, là cái gì đây?

Hào quang màu trắng yếu dần rồi tắt hẳn, quả cầu Hồn Linh đã mở ra hoàn toàn.

Truyền Linh Sư hơi biến sắc, cha mẹ Đường Tư Nhiên, Đường Vũ Lâm ngây người.

Hồn Linh này, chính là...

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hồn linh

Dịch giả: Tiểu Băng

Bên trong Hồn Linh cầu, có một con vật bé nhỏ đang bò.

Nó rất nhỏ, chỉ dài chừng 10cm, còn không bằng ngón tay trẻ con, thân màu vàng đất, phải nhìn thật kỹ mới thấy trên người nó có những mảnh vảy hình thoi rất nhỏ.

"Đây là Hồn Linh?" Đường Tư Nhiên ngẩng đầu nhìn Truyền Linh Sư, giọng không thể nào tin nổi.

Con vật này ai cũng biết, vì nó rất thông thường, Thảo Xà, một loài động vật vô hại, dù thuộc loài rắn, nhưng nó là giống rắn yếu ớt nhất trong thế giới loài rắn.

Thảo Xà trưởng thành có thể dài 20-30cm, to bằng ngón tay, thức ăn là các loại côn trùng nhỏ.

Có bốn chữ cực kỳ phù hợp với nó, chính là, hoàn toàn vô hại.

Đường Vũ Lâm đã luôn tưởng tượng về Hồn Linh của mình, nó nhìn ra làm sao, kết hợp với Võ Hồn Lam Ngân Thảo như thế nào, làm sao cải thiện Võ Hồn bản thân, làm Võ Hồn mạnh hơn, cho mình một Hồn Kỹ lãnh khốc, để mình trở thành Hồn Sư cường đại.

Tưởng tượng vô cùng đẹp đẽ, nhưng sự thật lại vô cùng tàn khốc.

Thảo Xà? Đây không phải vấn đề chính, vấn đề là ở chỗ, nó cũng là Hồn Linh được hay sao?

Truyền Linh Sư nhìn con Thảo Xà nhỏ xíu mà ngẩn người, khẽ thở dài, chú xốt: "Nhà đột lại gặp mưa đêm, bé con, vận khí của ngươi thật là..."

Hồn Linh này hẳn có biết. Những Hồn Linh nhân tạo, đều là dựa vào gen của Hồn Thú, vì Hồn Thú dần bị diệt tuyệt, nên gen của chúng cũng không ngừng bị xói mòn. Người của Truyền Linh Tháp đã thực hiện rất nhiều thí nghiệm. Có một dạng thí nghiệm, không phải lấy gen của Hồn Thú nhưng vẫn thử tạo thành Hồn Linh, xem cái Hồn Linh dạng thú mà không có gen thật của thú đó có hiệu quả như thế nào.

Thí nghiệm đã thành công, nhưng những Hồn Linh đó nhỏ bé yếu ớt tới đáng thương, chẳng ai thèm mua.

Con Thảo Xà này chính là loại mà hẳn gọi là tàn thứ phẩm, mà còn không phải tàn thứ phẩm bình thường, nó không hề có gen của Hồn Thú. Trong máy chứa một trăm quả cầu Hồn Linh, và xác suất để rút trúng nó chính là 1/100 đó...

Truyền Linh Sư khẽ gật đầu: "Ta xác định nó đúng là Hồn Linh, chỉ là, nó hơi nhỏ yếu. Hồn Linh đã rút ra thì trong vòng hai mươi bốn giờ phải hoàn thành dung hợp, nếu không nó sẽ chết. Các người có quyền quyết định muốn dung hợp nó hay không, nếu không, các người có thể mua Hồn Linh khác. "

Đường Tư Nhiên nhìn con trai đang đỡ đỡ, cố kìm chế sự đau lòng, ôm vai con, "Lân Lân, chúng ta về nhà."

Đường Vũ Lâm không nói gì, xoay người đi ra ngoài.

"Chờ một chút." Truyền Linh Sư đành phải gọi lại.

"Hồn Linh này, các người mang nó theo đi. Nó là kết quả của một lần thí nghiệm, nó..." Xuất phát từ lòng trắc ẩn, hắn kể lại lai lịch của Thảo Xà Hồn Linh cho hai cha mẹ nghe.

Đường Vũ Lâm không biết làm sao mình về tới nhà, nó vẫn luôn ôm thật chặt Hồn Linh cầu vào ngực, Thảo Xà Hồn Linh rất ngoan ngoãn, không leo ra khỏi quả cầu. Mà thực ra, loại Hồn Linh cấp thấp này, vốn dĩ không hề có trí tuệ, trước khi được dung hợp với Võ Hồn, nó thậm chí còn không có cả cảm giác với thế giới bên ngoài.

"Con trai, đừng đau lòng. Phụ thân sẽ nghĩ cách kiếm tiền. Con yên tâm, trong thời gian ngắn, nhất định sẽ kiếm đủ tiền, mua cho con một Hồn Linh phù hợp." Đường Tư Nhiên hạ quyết tâm, có những việc, nhất định phải đối mặt.

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Phụ thân, con về phòng trước."

Na Nhi lặng lẽ đi theo Đường Vũ Lâm.

Nó ngồi xuống giường, nhìn Hồn Linh trong tay, nhìn hai bàn tay đầy vết chai của mình, nước mắt không kiềm được nữa, trào ra.

Lúc Võ Hồn thức tỉnh, biết mình chỉ có thể Võ Hồn Lam Ngân Thảo, nó không khóc, dù sao cũng có Hồn Lực cộng sinh, có Hồn Lực, nghĩa là còn cơ hội.

Lúc phụ thân nói, nhà e rằng không đủ tiền cho nó Hồn Linh, nó cũng vẫn không khóc. Phụ thân từng nói, chuyện của mình thì mình phải tự làm. Mình cũng có thể kiếm tiền, có thể giúp đỡ phụ thân mẫu thân.

Lần đầu tới phòng làm việc của Mang Thiên vùng lên thiết chửi một nghìn lần, hai tay đau đớn muốn nứt, không giờ lên được để mà ăn cơm, nó không hề khóc. Nó đã nỗ lực cố gắng, đã thông qua kiểm tra, đã lại nhìn thấy tia hi vọng. Đã có hy vọng, thì cũng có khả năng thành công.

Ba năm qua, hôm nào nó cũng đổ mồ hôi trên lò rèn, lúc bận bịu ở nhà, đi chơi, thì nó phải làm việc với những miếng kim loại, nó dành thời gian mình tưởng nhiều hơn hẳn người ta. Vừa đau đớn vừa mệt mỏi, nhưng nó vẫn không khóc, hôm nào nó cũng tươi tỉnh đối mặt với tất cả, hôm nào cũng nói với mẹ, mọi việc đều ổn.

Nhưng bây giờ, nó khóc.

Ba năm rồi, rút cuộc để dành được đủ tiền, cũng đã tu luyện Hồn Lực được tới Cấp mười. Ba vạn đồng, đổ bao mồ hôi để đổi ba vạn đồng, vậy mà chỉ trong chớp mắt hóa thành một Hồn Linh nhỏ bé yếu ớt ngay cả một chút xíu gen Hồn Thú cũng còn không có. Bao nhiêu cố gắng, đều tan thành bọt nước.

Nó rất cứng cỏi, rất kiên cường, nhưng bây giờ, mọi kiên cường đều nát vụn, hóa thành nước mắt, từng giọt thì nhau rơi.

Những giọt nước mắt rơi vào Hồn Linh cầu, dần thấm ướt cơ thể bé nhỏ của Thảo Xà, Thảo Xà vận người, như rất thích thú chất lỏng hơi mặn này.

Một bàn tay trắng trẻo nhỏ bé vươn tới lau nước mắt cho nó, mắt Na Nhi đỏ ửng.

Cô bé cũng đau lòng không thua gì nó, cô cảm nhận được sự đau đớn trong lòng nó.

Thất vọng, bị thương... chỉ đây những cảm giác tiêu cực.

Đường Vũ Lâm muốn hét to lên, nhưng nó không còn sức nữa.

"Ca ca, ca ca đừng khóc." Nước mắt lau hoài không hết, Na Nhi nhào tới, ôm lấy đầu nó.

Đường Vũ Lâm nghẹn ngào, "Vì sao ông trời lại bất công với huynh như thế, vì sao chứ, huynh đã rất cố gắng, mà không được cho lấy một cơ hội. Huynh muốn trở thành Hồn Sư, huynh muốn trở thành một Hồn Sư cường đại kia mà!"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Dung hợp

Dịch giả: Tiểu Băng

Khóc là cách thức phát tiết cảm xúc trong lòng tốt nhất, lúc nước mắt Đường Vũ Lâm thấm ướt vai áo Na Nhi, thì tiếng khóc dần dần giảm xuống.

"Na Nhi, có phải huynh yếu đuối lắm không?" Đường Vũ Lâm ngẩng đầu, chùi nước mắt.

Na Nhi lắc đầu.

Đường Vũ Lâm nhìn Hồn Linh, Thảo Xà nhỏ nhỏ đang vô tư uốn éo trong Hồn Linh cầu.

"Na Nhi, muội ra ngoài trước đi. Huynh muốn dung hợp Hồn Linh." Đường Vũ Lâm nói, giọng cay đắng.

Na Nhi chần chừ, "Không phải cái này không tốt sao?"

Đường Vũ Lâm cười khổ: "Phụ thân, mẫu thân nuôi chúng ta đã rất không dễ dàng, ta không thể lại làm họ tăng thêm gánh nặng, phụ thân có nói sẽ tìm tiền cho ta mua Hồn Linh khác, nhưng nhà chúng ta đâu có tiền, ta không thể để phụ thân, mẫu thân lại tăng thêm gánh nặng. Nó tuy rằng không tốt lắm, nhưng cuối cùng cũng là Hồn Linh, ít nhất có thể giúp ta tấn thăng lên Hồn Sư. Ta dung hợp nó, phụ thân sẽ không cần phải khó nhọc vì ta nữa."

Na Nhi ngờ ngác nhìn nó, "Ca ca..."

Đường Vũ Lâm nhoen miệng cười, "Ta không sao. Coi như là giấc mộng thôi, có lẽ, Đoán Tạo Sư mới đúng là nghề thích hợp với ta nhất."

Nhìn theo Na Nhi ra khỏi phòng, Đường Vũ Lâm cắn môi, lại nhìn Thảo Xà, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hắn biết, dung hợp Hồn Linh này, thì cả đời mình sẽ vô duyên với giấc mơ trở thành Đại Hồn Sư mạnh mẽ, nhưng nếu không dung hợp, thì còn làm được gì khác?

Thò tay vào trong Hồn Linh cầu, nhẹ nhàng chạm vào Hồn Linh, bản thân Hồn Linh không phải là thật thể, nhất là loại Hồn Linh cấp thấp như thế này.

Ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua thân thể Thảo Xà, nó tựa cảm nhận được, cong người, quán lên ngón tay Đường Vũ Lâm, thân thiết thò lưỡi ra như muốn liếm nó.

Đưa tay tới trước mặt, Đường Vũ Lâm có thể nhìn thấy rõ đôi mắt nhỏ màu nâu của Thảo Xà Hồn Linh, đôi mắt đó đục ngầu vô thần, đờ đẫn, và sợ hãi.

Nó cũng là có sinh mạng, nếu mình không dung hợp nó, hai mươi tư giờ nữa, nó sẽ phải tiêu tán vĩnh viễn.

Phé Võ Hồn với tàn dư phẩm Hồn Linh, quả là rất xứng. Đường Vũ Lâm cười tự giễu, cong ngón tay, vận Hồn Lực, Lam Ngân Thảo từ trong lòng bàn tay chui ra.

Theo bản năng, Thảo Xà lập tức cảm nhận được Lam Ngân Thảo, nó bò về phía lòng bàn tay, tới chỗ những cây Lam Ngân Thảo.

Làn hào quang nhẹ nhàng của Lam Ngân Thảo mạnh hẳn lên, hóa thành những làn ánh sáng lam, trên thân Thảo Xà cũng tỏa ánh sáng vàng đất, chúng hòa lẫn vào nhau.

Đây là lần đầu Đường Vũ Lâm dung hợp Hồn Linh, nhưng trên lớp học, Lâm Tích Mộng đã dạy cho bọn nhóc cách dung hợp, những điều cần phải lưu ý khi dung hợp, và cảm giác sau khi dung hợp.

Một ý niệm yếu ớt truyền vào đầu Đường Vũ Lâm, đó là sự thân và sợ hãi, và cả sự ỷ lại.

Đường Vũ Lâm mở rộng nội tâm, tiếp nạp nó. Lam Ngân Thảo trong lòng bàn tay bắt đầu nhanh chóng xuất hiện biến hóa, Hồn Lực trong cơ thể cũng sôi lên.

Khép mắt, lặng lẽ tiến vào trạng thái minh tương. Dung hợp chính thức, đã bắt đầu.

Thảo Xà bé nhỏ vận vẹo trong lòng bàn tay nó, trừ cái ý niệm yếu ớt kia, thì không truyền ra bất kỳ tâm tình nào khác. Đây là biểu hiện của Hồn Linh cấp thấp nhất, Hồn Linh càng cường đại, càng có trí tuệ, Hồn Linh Từ cấp trở lên, còn có thể câu thông năng lực với kí chủ u. Hồn Linh cấp độ cao nhất trong truyền thuyết, còn có khả năng hỗ trợ kí chủ chiến đấu.

Nhưng đối với Đường Vũ Lâm bây giờ, chúng chỉ là truyền thuyết.

Quanh lớp hào quang màu vàng đất của Thảo Xà xuất hiện vòng sáng màu lam, những chiếc lá của Lam Ngân Thảo bắt đầu biến đổi.

Thân cây to hẳn ra, to bằng ngón tay, như dây leo, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy trên phiến lá có những hình vảy nhỏ nhỏ, màu Lam Ngân Thảo sẫm hẳn đi. Tuy nhiên, nhìn vẫn rất yếu ớt.

Thảo Xà thì dài thêm một chút, tới chừng 8cm, lớp vảy trên người có thêm một vòng sáng màu lam, quá trình dung hợp rất thuận lợi.

Mà thực ra, Tinh Thần Lực của Thảo Xà quá yếu, căn bản không có khả năng kháng cự, Lam Ngân Thảo tuy chỉ là phé Võ Hồn, nhưng Đường Vũ Lâm có Tinh Thần Lực Linh Nguyên Cảnh trung cấp, nên trong quá trình dung hợp, nó hoàn toàn chiếm được thể chủ đạo.

Những cây Lam Ngân Thảo dài ra như dây leo, quay quanh người Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm vì Hồn Lực chấn động nên bức tường bình cảnh cũng xuất hiện khe hở, Hồn Lực trào ra, trong lúc Võ Hồn tiến hóa, thì cũng phá tan cách trở.

Đường Vũ Lâm thấy toàn thân nhẹ hẫng đi, mỗi tế bào đều ngập tràn sức sống, nhẹ nhàng, dễ chịu.

Bỗng, chỗ xương cột của hắn hơi nóng lên, một luồng khí nóng rực từ xương cột truyền đi khắp xương sống, rồi tràn ra toàn thân, khí tức trên người cũng thay đổi.

Lam Ngân Thảo và Thảo Xà đang tiến hóa bỗng cứng đờ, như bị đóng băng.

Những đường vân hình lưới màu vàng nhạt xuất hiện, từ trên trán Đường Vũ Lâm kéo xuống, đường tuyến vàng từ xương cột kéo lên tới đỉnh xương cổ, hội tụ với đường vân từ trên trán kéo xuống.

Đường vân vàng lần này xuất hiện rõ và đậm hơn những lần trước, lần này, nó không chỉ tràn xuống người, mà còn lan ra mớ Lam Ngân Thảo và Thảo Xà đang tiến hóa.

Dưới gốc Lam Ngân Thảo xuất hiện những đường vân vàng, chúng lan lên nút ngọn cây và nút lá, làm cho Lam Ngân Thảo lại tiếp tục biến hóa lần thứ hai.

Những cộng cỏ như có thêm khung xương, trở nên cứng cỏi hẳn, mặt ngoài thân cỏ bóng bẩy hẳn lên, tỏa ra vàng sáng màu lam và vàng xen lẫn như ẩn như hiện, cực kỳ bắt mắt.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hồn sư cấp mười một

Dịch giả: Tiểu Băng

Thảo Xà bé nhỏ thay đổi, màu vàng đất trên người nó dần biến thành màu vàng, lớp vảy hơi lồi lên, đã bắt đầu có hào quang mờ mờ. Những đường vân tuyến vàng kéo dài từ đầu xuống tới chót đuôi nó, nó dài ra thêm 1cm, thành dài 9cm, tất cả kim tuyến hội tụ ở đỉnh đầu, ngưng tụ vào một điểm trên trán.

Đôi mắt vốn đờ đẫn của nó linh động thêm một chút.

Nóng quá, nóng quá!

Đường Vũ Lâm không biết những việc đang xảy ra trên người mình, nó chỉ thấy nóng, nóng muốn bùng, như đang bị đốt trong lò, vô và đau đớn.

Không biết qua bao lâu, cái nóng mới dần dần giảm xuống, thay vào đó, từ trong xương cốt dậy lên cảm giác tê ngứa như bị côn trùng cắn đục để tìm đường chui ra. Đường Vũ Lâm đau đớn muốn hét to, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào, so với cảm giác này, nó thích cảm giác nóng rẫy ban nãy hơn.

Khắp người đau đớn vô biên, nhưng đầu óc lại vô và thanh tỉnh, biết rõ mình đau ở chỗ nào.

Nếu Truyền Linh Sư kiểm tra Tinh Thần Lực của Truyền Linh Thập bây giờ có ở đây và tiến hành kiểm tra Tinh Thần Lực, thì sẽ nhận ra ra Tinh Thần Lực của Đường Vũ Lâm đang từ tầng lên...

Đầu óc nó bắt đầu mơ hồ, cơn đau trên người cũng giảm dần, Đường Vũ Lâm hoàn toàn bất tỉnh, cả người ướt đầm mồ hôi, đường vân lưới màu vàng lần này không biến mất mà nằm chìm vào trong làn da nó.

Lam Ngân Thảo rút đi, Thảo Xà bé nhỏ nằm trong lòng bàn tay Đường Vũ Lâm, mảnh vảy vàng giữa trán đã trở lại bình thường, cơ thể không còn chút hào quang nào nữa.

Lúc Đường Tư Nhiên kích động chạy về tới nhà, đã bị Na Nhi chặn ngoài cửa phòng.

"Ca ca đang dung hợp Hồn Linh, không thể vào được." Na Nhi kiên định nhìn Đường Tư Nhiên.

Đường Tư Nhiên thất thanh: "Con nói cái gì? Nó đã dung hợp?"

Na Nhi gật đầu, "Ca ca nói, không muốn làm cho phụ thân, mẫu thân thêm khó khăn."

Đường Tư Nhiên lão đảo lù lại mấy bước, ngồi phịch xuống ghế, mặt tái nhợt, đầy đau lòng.

Ông dậm liên tục vào đầu mình, "Đường Tư Nhiên, tại sao mày không dám đối mặt với sự thật, sao mày lại yếu đuối tới như vậy?! Vì mày yếu đuối, nên mới hại mất con trai!"

Sau đó liên tục đập trán xuống bàn cơm, trễ rồi, đã trễ mất rồi!

Ông bỗng ngẩng phát đầu lên, "Na Nhi, Lân Lân dung hợp Hồn Linh bao lâu rồi?"

Na Nhi đáp: "Sau khi phụ thân đi không lâu."

Đường Tư Nhiên cả kinh, "Vậy mà vẫn chưa xong? Theo lý thuyết, thời gian dung hợp dài như vậy, hẳn là đã phải hoàn thành, chúng ta mau vào xem."

Na Nhi do dự, rồi khẽ gật đầu.

Đường Tư Nhiên mở cửa, nhìn thấy Đường Vũ Lân đang nằm trên giường.

"Lân Lân!" Ông quát to, chạy vội vào.

Hồn Linh cầu rơi bên cạnh giường, Thảo Xà Hồn Linh bên trong đã biến mất, Đường Vũ Lân nằm trên giường, mày cau lại, quần áo ướt sũng mồ hôi.

Đường Tư Nhiên đầy tự trách, ông biết dung hợp Hồn Linh bình thường không thể xảy ra chuyện này, có lẽ con trai đã gặp sự cố gì đó trong thời gian dung hợp.

Đường Vũ Lân ngủ rất say, may mà sau khi kiểm tra, không tìm ra có dấu hiệu bị bệnh gì cả.

Hai hàng nước mắt không kiềm được chảy xuống. Đường Tư Nhiên ôm chặt con trai, thằng bé mới có chín tuổi, sao phải chịu đựng nhiều như vậy! Xin lỗi con, con trai, phụ thân xin lỗi con, đều là vì phụ thân bất tài.

Na Nhi đứng bên cạnh, lặng lẽ rơi lệ nhìn Đường Tư Nhiên, đôi mắt to màu tím đỏ ra thờ thẫn.

Tối tối, Đường Vũ Lân mới tỉnh lại.

Nó ngồi phắt dậy, theo bản năng cảm nhận được thân thể mình đã thay đổi.

Sự nóng rực, ngứa ngáy, đều đã biến mất, cả người nhẹ nhõm bay bổng. Quần áo đã được thay, khô ráo thoải mái.

Ngay cả hít thở bình thường cũng trở thành hưởng thụ, cả người sung sướng không tả được bằng lời.

Hồn Lực trong người rõ ràng đã mạnh hơn rất nhiều, nó chỉ cần hơi động ý niệm, trên người lập tức tỏa ra một tầng chấn động Hồn Lực. Cấp mười một, chấ chắn mình đã đột phá, bước vào cảnh giới Hồn Lực Cấp mười một, trở thành Hồn Sư chính thức.

Thảo Xà bé nhỏ đương nhiên là phế Hồn Linh, nhưng cũng đã hoàn thành sứ mạng của nó, Đường Vũ Lân thầm nghĩ, dù không thể trở thành một Hồn Sư cường đại, ta có Hồn Lực làm hậu thuẫn, tối thiểu cũng có thể trở thành một Đoán Tạo Sư giỏi.

Nó khẽ vung tay.

"BA~!" Trong không khí vang lên một tiếng vang nhỏ. Đường Vũ Lân kinh ngạc nhận ra, trong khoảnh khắc hất vung tay, nó có cảm giác như cánh tay mình vừa xuyên qua không khí.

Thế là sao nhỉ?

Nó chưa kịp thử làm lại, cửa phòng đã bị đẩy ra, ba, à không, bốn người từ bên ngoài vọt vào.

"Con trai, con trai con không sao chứ?" chạy trước nhất chính là Lang Nguyệt, bà ôm lấy Đường Vũ Lân, khóc òa lên.

Sắc trời ngoài cửa sẫm tối sẫm, trời đã tối rồi.

Đường Vũ Lân nhớ, mình bắt đầu dung hợp Hồn Linh là buổi sáng kia mà, đã qua lâu tới vậy sao?

Ngoài Lang Nguyệt, Đường Tư Nhiên và Na Nhi, người thứ tư là lão sư dạy rèn của Đường Vũ Lân, Mang Thiên.

Hôm nay Đường Vũ Lân không tới làm việc, Mang Thiên bèn đánh Hồn Đạo hỏi thăm, biết chuyện này, vội vàng chạy tới.

"Mẫu thân, con không sao." Đường Vũ Lâm khẽ nói.

Lang Nguyệt cúi đầu nhìn con trai, giọng kiên quyết: "Con trai, chúng ta không cần làm Hồn Sư, chúng ta chỉ cần làm người bình thường."

Đường Vũ Lâm mỉm cười, "Mẫu thân, con thật không việc gì mà! Con đã là Hồn Sư chân chính rồi, Cấp mười một đó. Quá trình dung hợp rất thuận lợi. Thảo Xà Hồn Linh đó rất thích hợp với Võ Hồn của con. Nếu đó là Hồn Linh cường đại, không chừng mới không dung hợp được."

Thấy con trai an ủi mình, nước mắt Lang Nguyệt rơi càng nhanh.

Đường Tư Nhiên thở dài, việc đã tới nước này gì nữa cũng không làm gì được, Hồn Linh dung hợp rồi thì không giải trừ được cho con biết mình đã có đủ tiền, sẽ chỉ làm nó thêm đau lòng mà thôi.

"Cấp mười một hả? Phóng Võ Hồn của ngươi ra cho ta xem." Giọng nói trầm thấp mạnh mẽ của Mang Thiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lão sư là hồn sư?

Dịch giả: Tiểu Băng

Đường Vũ Lâm tới lúc này mới nhìn thấy hấn, vội chào: "Lão sư."

Mang Thiên khẽ gật đầu, "Tới đây."

Đường Vũ Lâm xuống khỏi giường, gơ tay phải lên, khẽ động ý niệm, gian phòng đang tối tối hơi sáng lên.

Một quang sáng màu trắng từ dưới chân nó bay lên, kéo dài ra phía trước, quây quanh cơ thể nó.

Đây là dấu hiệu Hồn Hoàn của Hồn Sư, màu trắng, có nghĩa là Hồn Hoàn mười năm, là Hồn Hoàn tầng thấp nhất.

Đường Vũ Lâm xòe cả hai bàn tay, trong lòng bàn tay, một vòng hào quang màu vàng hiện lên, con Thảo Xà đã lớn gấp đôi xuất hiện trong lòng bàn tay nó, ngay sau đó, từng bụi cỏ màu lam thô dài nhanh chóng chui ra, tràn ra khắp chung quanh, biến cả gian phòng thành biển cỏ.

Đây là lần đầu tiên Đường Vũ Lâm phóng thích Võ Hồn sau khi trở thành Hồn Sư, nó cảm thấy, Lam Ngân Thảo tràn ra tới đâu, thì như ý thức của mình kéo dài ra tới đó, chúng đụng tới cái gì, là cái đó hiện ra trong đầu nó. Thậm chí, nó còn cảm nhận được sự vui vẻ của Thảo Xà bé nhỏ, rất rõ rệt, không còn yếu ớt như lúc trước khi dung hợp.

Dù chỉ là Hồn Hoàn mười năm, nhưng quang sáng màu trắng bao quanh Đường Vũ Lâm vẫn sáng rực, đây chính là điểm hấp dẫn chết người của Hồn Sư, dù chỉ mới có một cái Hồn Hoàn, nhưng cũng tiêu sái đẹp đẽ hơn hẳn người thường.

Lang Nguyệt ngẩn người, Đường Tư Nhiên cũng ngờ ra, Na Nhi thì lúng túng.

Mang Thiên khoát tay kéo một cây Lam Ngân Thảo lại sát mắt, nhìn sọi đằng yếu ớt, phế Võ Hồn dung hợp phế Hồn Linh, đúng là không sinh ra được tiến hóa gì có ích!

Trong lòng hấn thấy buồn với Đường Vũ Lâm: "Không nên nhụt chí. Tuy Hồn Linh không tốt, nhưng ngươi cuối cùng cũng đã trở thành Hồn Sư, Hồn Lực đã có không gian tiếp tục tăng lên. Có Hồn Lực hỗ trợ, ngươi làm bất cứ nghề gì cũng có trợ giúp. Vạn năm trước, lúc Hồn Đạo Khí vừa mới thịnh hành, sở dĩ được nhiều Hồn Sư ưa thích, là bởi vì Võ Hồn, Hồn Hoàn của họ không đủ cường đại, nhờ Hồn Đạo Khí để gia tăng lực chiến đấu cho mình. Cơ Giáp chính là như thế, chỉ cần ngươi có Hồn Lực, dù Hồn Linh phụ trợ không mạnh, thì trong tương lai vẫn có thể trở thành Cơ Giáp Sư. Không phải là không có những Cơ Giáp Sư cường đại mà Võ Hồn nhỏ yếu. Hơn nữa, Hồn Lực rất có ích trong quá trình rèn, nó làm cảm giác của ngươi thêm nhạy cảm, còn làm tăng sức mạnh cho ngươi."

Mang Thiên buông Lam Ngân Thảo ra, Lam Ngân Thảo rơi xuống đất, phát ra tiếng "BA~" giòn vang.

"Ồ." Mang Thiên sững người, vội kéo một cây Lam Ngân Thảo nữa tới xem, tay khẽ ước lượng sức nặng, chân mày nhíu lại.

"Mang huynh, sao vậy?" Đường Tư Nhiên thấy phản ứng của Mang Thiên, vội hỏi.

Mang Thiên không đáp, dùng cả hai tay nắm lấy Lam Ngân Thảo, kéo mạnh ra hai bên.

Thân là một Đoán Tạo Sư, sức của hấn rất mạnh, hấn kéo cây Lam Ngân Thảo căng ra thẳng tắp, nhưng trái ngược với vẻ ngoài yếu ớt, cây cỏ này lại

cứng cỏi ngoài ý muốn.

"Lam Ngân Thảo này của ngươi có chỗ kỳ lạ." Mang Thiên nói với Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm khó hiểu: "Lão sư, nó kỳ lạ chỗ nào?"

Mang Thiên nói: "Đầu tiên là sức nặng, lúc đầu ta không để ý, nhưng lúc nó rơi xuống đất phát ra tiếng vang, chứng tỏ nó khá nặng, ta kiểm tra lại, nó nhìn thì rất nhỏ, nhưng bản thân lại rất nặng, nặng hơn dây leo bình thường. Lam Ngân Thảo chỉ với một Hồn Hoàn, bình thường không thể có tình trạng này mới đúng. Ngươi chờ ta thử lại một chút."

Hai mắt Mang Thiên sáng lên, sau đó, một trắng bạch, hai vàng, một tím, bốn cái Hồn Hoàn từ dưới chân hắn bay lên, làm cả gian phòng hào quang tỏa sáng, khí tức từ người Mang Thiên tỏa ra làm cho Đường Vũ Lâm theo bản năng phải lùi lại một bước.

Nó giật mình.

Theo đẳng cấp Hồn Sư, không tới cấp mười là Hồn Sĩ, cấp mười một tới cấp hai mươi là Hồn Sư, cứ mỗi mười cấp thì tăng lên một cái danh xưng, sau Hồn Sư là Đại Hồn Sư, Hồn Tôn, Hồn Tông, Hồn Vương, Hồn Đế, Hồn Thánh, Hồn Đấu La, tầng cao nhất là Cửu Hoàn Phong Hào Đấu La.

Lão sư Đoán Tạo Sư này của mình, không ngờ lại là một Đại Hồn Sư cấp Hồn Tông Tứ Hoàn.

Từ hai vai Mang Thiên bay ra ba cái Hồn Linh, cái đầu tiên nhìn là nhỏ yếu nhất, là một con thỏ nho nhỏ, bò lổm ngổm trên vai hắn, trên người tỏa ra vàng sáng màu trắng nhàn nhạt. Hồn Linh thứ hai là một cái màu vàng, là hai thanh thiết chùy, lóe ra ánh sáng màu vàng. Hồn Linh nhân tạo có thể chế tạo ra Khí Hồn Linh, còn Hồn Linh tự nhiên, không thể có thứ như Khí Hồn Linh tồn tại.

Cái Hồn Linh màu tím cuối cùng làm người ta hút mắt nhất, là một con gấu cao chừng ba thước, có lông màu nâu, hai cánh tay vừa thô vừa to, trông rất dữ dằn. Nó vừa xuất hiện, là nhảy ngay xuống khỏi vai Mang Thiên, nhe răng nhếch miệng, như muốn cắn người ta.

Ba cái Hồn Linh khác biệt hẳn nhau, Võ Hồn của Mang Thiên, là một cái búa, một cái búa tỏa hào quang màu trắng nhàn nhạt, trông khá giống chùy đề rên, bên trên có những đường hoa văn màu nâu đậm.

Nó gọi là Đại Địa Chi Chùy.

Võ Hồn phóng xuất, khí thế của Mang Thiên trở nên cực mạnh, Hồn Hoàn đầu tiên màu trắng sáng lên, con thỏ tỏa ánh sáng trắng bạc lấy người hắn.

Hồn Kỹ thứ nhất, Hồn Hoàn kỹ mười năm, là sự cứng cỏi.

Đây là một Hồn Kỹ rất bình thường, nhưng nó giúp cơ bắp Mang Thiên có tính co giãn, và mạnh hơn.

Nhờ Hồn Kỹ duy trì, Mang Thiên thúc giục Hồn Lực, kéo mạnh Lam Ngân Thảo trong tay.

Tất cả mọi người, kể cả Đường Vũ Lâm, đều nghĩ rằng Lam Ngân Thảo sẽ bị kéo đứt ngay. Thế nhưng, không ngờ Lam Ngân Thảo vốn âm thầm bình thường bỗng sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Võ hồn biến dị?

Dịch giả: Tiểu Băng

Hào quang màu lam óng ánh lập lòe, bên trong còn có mạng vân lưới màu vàng tỏa ra vàng sáng vàng nhàn nhạt, Mang Thiên dùng hết sức, mà không thể kéo cây cỏ đứt ra được.

Nhưng, Đường Vũ Lâm cảm nhận được Hồn Lực trong người khẽ giật, sau đó giảm xuống một đoạn.

"Ai da!!!!" Nó kêu lên.

Mang Thiên kinh ngạc nhìn nó, "Cảm thấy gì à?"

Đường Vũ Lâm ầm ngay nói thật: "Hồn Lực của ta hình như hạ xuống."

Ánh mắt Mang Thiên nhìn nó trở nên phức tạp, hắn không thử kéo Lam Ngân Thảo nữa, mà thu hồi Võ Hồn và Hồn Linh, thả Lam Ngân Thảo ra.

Đường Tư Nhiên vội hỏi: "Mang huynh, như thế là sao?"

Mang Thiên mỉm cười, "Xem ra, trời cao không thật sự vứt bỏ đứa nhỏ này, ta có thể khẳng định, Võ Hồn của nó là biến dị, và biến dị về hướng tốt."

Biến dị? Nghe hai chữ này, Đường Vũ Lâm ngơ ngác, nó không hiểu thế nghĩa là gì.

Mang Thiên nói: "Võ Hồn của chúng ta, trong một ít tình huống đặc biệt dưới sẽ sinh ra biến dị. Thí dụ như dung hợp đặc biệt phù hợp hoặc là Hồn Linh, Hồn Hoàn đặc biệt không phù hợp, hoặc là bị một ít nhân tố bên ngoài kích thích, sẽ sinh ra tình huống như vậy. Cũng có người lúc Võ Hồn xuất hiện hoặc lúc thức tỉnh sẽ xảy ra biến dị."

"Biến dị có tốt có xấu, có thể là Võ Hồn cường đại biến dị thành nhỏ yếu, cũng có trường hợp Võ Hồn nhỏ yếu trở nên mạnh mẽ."

Hắn nhìn Đường Vũ Lâm đầy thâm ý: "Lam Ngân Thảo được xem là phế Võ Hồn, nhưng dung hợp với Hồn Linh loài rắn lại rất là phù hợp, cho nên Lam Ngân Thảo mới tiến hóa thành dây leo. Võ Hồn kiểu Lam Ngân Thảo hầu như không hề xuất hiện Hồn Lực cộng sinh, tỉ lệ của nó là cực nhỏ. Trước kia ta từng nhìn thấy một người, sau khi luyện tới cấp mười, cũng dung hợp với Hồn Linh loài rắn, biến thành dây leo nhìn còn to khỏe hơn của người nhiều, nhưng vẫn yếu xìu y như cũ, ta chẳng cần dùng tới Võ Hồn mà cũng kéo nó đứt dễ như bỡn."

"Có thể Lam Ngân Thảo của người là loại khác, tuy ta chỉ dùng Hồn Kỹ thứ nhất, nhưng bản thân ta sức lực vốn rất mạnh, vậy mà vẫn không kéo đứt được nó, việc này hoàn toàn trái với lẽ thường. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy cường độ bản thân của Võ Hồn lại có quan hệ với Hồn Lực cách khác, trước khi Hồn Lực tiêu hao tới mức cạn kiệt, thì ta không thể nào kéo đứt Lam Ngân Thảo của người được. Ngoài Võ Hồn biến dị, ta không còn nghĩ ra được khả năng nào khác."

Đường Vũ Lâm ngơ ra nhìn Mang Thiên: "Lão sư, như vậy, là tốt thật sao?"

Mang Thiên trả lời: "Đương nhiên là tốt. Nhưng, không tuyệt đối. Cái này còn phải xem khả năng khống chế Võ Hồn của người. Lam Ngân Thảo hóa thành dây leo, theo lý thuyết, người hẳn là theo hướng hệ Khổng Chế, Hồn Kỹ của người chín phần mười hẳn là theo dạng kỹ năng cơ bản của dây leo là quấn và quấy rối. Nhưng, một khi người quấn chặt lấy đối thủ, nếu Hồn Lực của đối phương cao hơn người, thì quá trình hắn giãy dụa sẽ làm người hao hết Hồn Lực, biến thành tiêu hao chiến, người sẽ không còn cơ hội nữa. Cho nên, ta cho rằng, Lam Ngân Thảo của người cũng như vậy, dùng nó thành vũ khí công kích dạng roi là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, chờ sau này người có Hồn Hoàn thứ hai, nói không chừng sẽ lại sinh ra biến dị nữa. Cho nên, tuy hiện giờ ta không đoán được tương lai nó sẽ như thế nào, nhưng ít ra là có hi vọng, từ giờ trở đi, nó đã không còn là một phế Võ Hồn nữa, người coi như là nhân họa đắc phúc."

"Thật như vậy?" Đường Vũ Lâm không tin được nhìn lão sư. Không phải phế Võ Hồn nữa? Tuy vẫn chưa phải là cường đại, nhưng ít ra không còn là phế Võ Hồn nữa a!

Mang Thiên thần nhiên: "Người cũng thấy, Hồn Linh đầu tiên của ta là Hồn Linh mười năm màu trắng, cũng rất nhỏ yếu. Nhưng, qua quá trình cố gắng, ta kiếm được những Hồn Linh tiếp theo là Hồn Linh trăm năm, rồi có cả nghìn năm. Bởi vì ta là một Đoàn Tạo Sư, ta có thể kiếm được nhiều tiền để mua Hồn Linh mình muốn. Người đang rất có thiên phú về rèn, lão sư có thể làm được, người cũng có thể."

Không có gì thuyết phục bằng bản thân chứng minh, mọi chất chứa trong lòng Đường Vũ Lâm đều đã không còn, không còn là phế Võ Hồn, lại còn có tấm gương lão sư để làm mục tiêu, trong lòng nó lại dấy lên hy vọng. Ta vẫn có thể trở thành Đại Hồn Sư mạnh mẽ a!

"Người hôm nay chưa xin phép đã nghỉ, ta trừ người một ngày tiền lương." Mang Thiên bỏ lại một câu trước khi đi. Nhưng đầu đó không ảnh hưởng gì tới sự hưng phấn của Đường Vũ Lâm, nó nhảy tới ôm ghì lấy hắn.

"Người nhẹ tay một chút." Mang Thiên nhận ra, sức mạnh của tiểu tử này...

Mang Thiên đi rồi, bầu không khí u sầu của Đường gia lại chuyển thành sung sướng.

"Xin lỗi phụ thân, mẫu thân, đã làm hai người lo lắng." Đường Vũ Lâm xấu hổ nói.

Lang Nguyệt ôm con trai vào lòng, "Phải là phụ thân và mẫu thân nói xin lỗi con mới phải. Con còn nhỏ như vậy, đã phải gồng gánh quá nhiều thứ trên vai."

Đường Tư Nhiên cúi đầu, không biết nghĩ gì.

Na Nhi mấp máy môi, như định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Ăn cơm tối xong, qua một ngày mệt mỏi, Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt đi ngủ sớm, Na Nhi hình như rất mệt mỏi, cũng nhanh chóng ngủ say.

Chỉ có Đường Vũ Lâm không ngủ được.

Nó lén lút ra khỏi nhà, đi tới bãi cỏ vườn hoa lần trước ngồi xuống. Nhìn lên bầu trời ánh trăng sáng tỏ, trong lòng cực kỳ sung sướng.

Từ cực vui xuống cực buồn, rồi lại từ cực buồn thấy lại tia hy vọng. Những cung bậc cảm xúc nó trải qua hôm nay còn nhiều hơn ba năm qua gộp lại.

Ý niệm khẽ động, Thảo Xà bé nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Cảm ơn ngươi, tiểu gia hỏa. Ngươi đã mang tới cho ta hy vọng, vậy mà ta lại từng ghét bỏ ngươi. Ta xin lỗi!" Đường Vũ Lâm khẽ nói.

Thảo Xà bé nhỏ như cảm nhận được, ngẩng đầu lên, thè lưỡi ra.

Đường Vũ Lâm cười, "Đặt cái tên cho ngươi nhé? Sau này, chúng ta chính là đồng bạn." Hồn Linh sẽ luôn đi theo chủ nhân, chủ nhân chết, nó mới có thể tiêu tán.

Thảo Xà bé nhỏ như nghe hiểu được, vẫy vẫy cơ thể.

Đường Vũ Lâm hỏi: "Tên gì hay đây?"

Cả người Thảo Xà bỗng sáng lên, mảnh vảy trên trán bỗng tỏa ra vòng sáng màu vàng.

"Ồ! Đây là tình huống sau khi biến dị đấy hả?" lời của lão sư, hẳn tin tưởng không nghi ngờ. Minh đã không còn là phế Võ Hồn, Lam Ngân Thảo hẳn là đã biến dị.

"Vòng sáng vàng vừa rồi đẹp quá, ngươi lại lóe lên một cái cho ta xem được không?" Đường Vũ Lâm cười hi hi.

Thảo Xà bé nhỏ không phản ứng, trí tuệ nó thấp, đương nhiên không thể hoàn toàn lúc nào cũng làm theo lời Đường Vũ Lâm. Hồn Linh cấp thấp thể này, chẳng qua là cung cấp một cái Hồn Hoàn mà thôi, không hề có tác dụng phụ trợ.

Đường Vũ Lâm ngẫm nghĩ: "Ngươi có thể biến ra màu vàng, vậy ta gọi ngươi là Kim Quang nhé? Nếu sau này toàn thân ngươi đều có thể lóe ra Kim Quang, vậy thì uy vũ khí phách lắm a!"

Thảo Xà bé nhỏ đương nhiên không phản đối, tên của nó cứ thế được quyết định, Kim Quang, một cái tên đơn giản mộc mạc, nhưng tràn đầy cảm giác tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Na Nhi rời đi

Dịch giả: Tiểu Băng

Sáng sớm, Đường Vũ Lâm từ trong mình tỉnh lại, thấy mình vẫn còn ở trên bãi cỏ.

Mình tưởng ở đây, rõ ràng cảm thụ tốt hơn nhiều so với ở trong nhà, không biết vì Hồn Lực tiến nhập cấp độ Hồn Sư, hay vì Võ Hồn biến dị, mà lúc tu luyện, tốc độ Hồn Lực tăng lên nhanh hơn hẳn trước kia.

Đường Vũ Lâm nhảy dựng lên, khẽ run người vẩy bớt sương sớm trên cơ thể.

"Lân Lân, Lân Lân!" tiếng Lang Nguyệt lo lắng kêu to.

"Mẫu thân, con ở đây." Đường Vũ Lâm vội chạy ra khỏi vườn hoa.

"Không hay rồi, Na Nhi, Na Nhi nó..." vì chạy nhanh, Lang Nguyệt thở hồng hển.

"Na Nhi sao ạ?" tìm Đường Vũ Lâm thót lại.

Lang Nguyệt hít thở nhanh để lấy sức, la lên: "Nó bỏ đi, nó bỏ đi rồi."

"A?" Đường Vũ Lâm chấn động, vội chạy về nhà.

Đúng vậy, Na Nhi đã rời đi, trên giường, chỉ để lại một tờ giấy.

"Phụ thân, mẫu thân, ca ca, con đi đây. Cảm ơn mọi người mấy năm nay đã chăm sóc con, nhưng con đã nhớ ra con là ai, người nhà của con đã tới đón con. Con đành phải rời đi. Thời gian qua ở cùng với mọi người, con rất, rất vui vẻ. Con không muốn rời khỏi mọi người. Nhưng con đã hồi phục lại trí nhớ, nó nói cho con biết, con nhất định phải rời khỏi đây, con có rất nhiều việc cần phải làm. Ca ca, muội sẽ luôn nhớ tới huynh, nhớ cảnh huynh đã cản người xấu bảo vệ muội, nhớ những món ăn ngon huynh đã mua cho muội. —— Na Nhi."

Đường Vũ Lâm bối rối.

Na Nhi từ khi tới đây, tuy mang tới gánh nặng không nhỏ, nhưng cũng đã mang tới cả niềm vui.

Có muối muối, Đường Vũ Lâm rất vui vẻ, mỗi lần nhìn thấy Na Nhi ăn món ăn vặt mua bằng đồng tiền làm từ nghề rèn của nó, nó đều rất thỏa mãn, nhất là lúc Na Nhi vừa ăn vừa cười ngọt ngào với nó.

"Sao lại như vậy, Na Nhi, sao muối lại rời đi? Sao muối lại làm như vậy? Dù muối có tìm được người nhà, cũng không thể ra đi như vậy! Muối không thể đi."

Đường Vũ Lâm quay đầu chạy ra ngoài, Lang Nguyệt chụp theo không kịp.

"Na Nhi ——, Na Nhi ——" Đường Vũ Lâm nghẹn ngào chạy gọi khắp cái thành nhỏ, đi tìm cô gái nhỏ tóc bạc mắt tím.

Tựa vào tường, từng giọt nước mắt chảy xuống, Na Nhi ôm chặt con búp bê vải thô sơ, trông đã khá cũ kĩ.

Con búp bê này Đường Vũ Lâm dùng tiền lương tháng đầu tiên mua cho cô. Con búp bê có đôi mắt tím giống hệt cô, tóc của nó vốn không phải màu bạc, nhưng đã được Đường Vũ Lâm mua thuốc nhuộm nhuộm thành màu bạc.

Trong đầu cô, trong lòng cô chỉ toàn những hình ảnh về Đường Vũ Lâm.

Những lúc chỉ có hai người, lúc nào Đường Vũ Lâm cũng cười, tìm mọi cách để làm cô vui vẻ.

Nếu có ai muốn ăn hiếp cô, Đường Vũ Lâm sẽ luôn đứng chắn ngay trước mặt cô, dù người đó có mạnh tới cỡ nào, Đường Vũ Lâm cũng quật cường chống đỡ.

"Ca ca, ca ca..." Na Nhi thì thầm, nước mắt rơi xuống thành chuỗi.

"Tiểu thư, chúng ta cần phải đi."

...

Chạy hết thành nhỏ, khắp các ngõ ngách, những nơi Na Nhi có thể tới, ra cả bờ biển chạy một hồi Đường Vũ Lâm vẫn không tìm được Na Nhi.

Cổ họng nó đã khàn.

Trừ tờ giấy kia, Na Nhi còn để lại một món đồ, là một sợi dây chuyền nhỏ màu bạc, có treo một viên bảo thạch cũng màu bạc, viên bảo thạch rất tròn, có một ít góc cạnh.

Bên trong bảo thạch có ẩn hiện hào quang bảy màu lập loè, nhìn là biết giá trị xa xỉ.

Nhưng trong lòng Đường Vũ Lâm, bảo thạch có trân quý đến mấy, cũng thua muối muối của nó.

Nó dờ dẫm tới trường, dờ dẫm tới phòng rèn làm việc.

Mấy ngày, Đường Vũ Lâm như người mất hồn, hôm nào cũng đi lòng vòng khắp Ngao Lai Thành để tìm Na Nhi tới tận khuya.

Vì tinh thần không tốt, nó rèn bị hỏng, bị Mang Thiên mắng cho một trận. Đường Vũ Lâm không ngừng tự hỏi, vì sao Na Nhi lại ra đi, vì sao không nói cho nó biết cô bé đi đâu.

Trọn một tuần sau, tinh thần của nó mới khôi phục một ít.

Hồng Sơn Học Viện.

"Đường Vũ Lâm." Lâm Tích Mộng đứng trên bục giảng sau gọi.

"Dạ." Đường Vũ Lâm đứng dậy.

Nó đi tới bục giảng, nhận thư đề cử từ tay Lâm Tích Mộng, đây là thư đề cử do Hồng Sơn Học Viện viết, có thư đề cử này, nó có thể tới học viện Hồn Sư trung cấp để xin học. Mọi đệ tử lớp Hồn Sư ở học viện sơ cấp đều được cấp giấy giới thiệu tới học viện trung cấp để tiếp tục học. Chỉ tiêu có một Hồn Hoàn là bắt buộc, còn Võ Hồn là cái gì, thì không có quy định.

Vạn Văn Siêu ngồi bên cạnh nháy mắt: "Sắp tốt nghiệp rồi, chúng ta luận bàn chút đi! Máy bữa nay ngươi toàn lo đi tìm muối muối, ta chưa có cơ hội xem Hồn Kỹ của ngươi. Biết không, Hồn Kỹ của ta rất lợi hại."

Đường Vũ Lâm tức giận trừng mắt, "Không rảnh, ta còn có việc phải làm."

Vì tội làm việc thiếu tập trung dẫn tới ra sản phẩm lỗi, nên hắn bị phạt mỗi ngày phải làm thêm ba giờ.

Vạn Văn Siêu nhếch miệng, "Đồ nhát gan, ngươi sợ thua ta."

Đường Vũ Lâm nổi giận, "Ta không phải đồ nhát gan, đánh thì đánh. Sau khi tan học, trong khu rừng sau trường."

Đằng sau Hồng Sơn Học Viện có một rừng cây, diện tích rất lớn, vô cùng yên tĩnh, thường ít người lui tới.

Vạn Vân Siêu vừa học xong, lập tức hào hứng kéo Đường Vũ Lâm chạy tới khu rừng.

"Đường Vũ Lâm, ta nói cho ngươi biết, ngươi bây giờ tuyệt đối không phải là đối thủ của ta."

Đường Vũ Lâm không trả lời.

"Được, tới đây!" Vạn Vân Siêu dừng bước, tay chống nạnh, không chờ đợi được nữa, phóng xuất Võ Hồn.

Hào quang lóe lên, thanh đoản đao xuất hiện trong tay, so với hồi chưa có Hồn Hoàn, nó to hơn một chút, bên trên có thêm vài đường vân, và tỏa hào quang mờ mờ.

Một cái Hồn Hoàn mười năm màu trắng từ dưới chân hất bay lên, Vạn Vân Siêu thúc giục Hồn Hoàn, lập tức, đoản đao phụt ra một lần đao mang dài hơn nửa xích

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nghìn rền

Dịch giả: Tiểu Băng

"Thấy không? Đây là đao mang, Hồn Kỹ đầu tiên của ta, ta đã bỏ một vạn đồng, thỉnh Truyền Linh Sư đại nhân giúp ta chọn Hồn Linh. Hồn Linh là đao, bám lên trên Võ Hồn, nên đao mang của ta, chính là đánh đâu thắng đó!"

Đường Vũ Lâm nhú mày, "Sao ngươi nói nhảm nhiều thế!"

Vạn Vân Siêu trừng mắt, "Tới bây giờ mà ngươi còn dám nói ta nói nhảm? Ta là sợ làm ngươi bị thương đó, mau mau nhận thua đi. Ta có thể tha cho ngươi, chứ còn đao mang của ta thì không có mất đâu." Hắn vung mạnh một đường, những nơi đao mang đi qua, những gốc cây dù to dù nhỏ cũng đều bị chém đứt.

Đường Vũ Lâm nhú mày, "Thực vật có sinh mệnh, đang êm đẹp sao lại chém đứt người ta."

Vạn Vân Siêu vừa định mở miệng, đã thấy dưới chân Đường Vũ Lâm cũng xuất hiện một vòng ánh sáng trắng, những bụi Lam Ngân Thảo đùn nhau chui ra khỏi lòng bàn tay.

Những sợi dây Lam Ngân Thảo dài ngoằng không đánh thẳng vào hắn, mà bắn vào không trung, tạo nên những tiếng rít gió chói tai.

"BA~, BA~, BA~!"

"Ái da!!!! Đau quá, Đường Vũ Lâm, ngươi chơi xấu. Có bản lĩnh, ngươi tới gần ta này."

"BA~, BA~, BA~!"

"Ai da!!!, ai da!!!, ta nhận thua, ta nhận thua được chưa? Lam Ngân Thảo của ngươi dùng được kiểu vậy hả!"

Lúc hai người từ trong rừng cây đi ra, mặt Vạn Vân Siêu bầm dập, trên từng hân những vết roi.

Hai người đều là con nít, chưa biết tới kỹ xảo chiến đấu. Lam Ngân Thảo nếu dùng đúng, nó dài bao nhiêu, là sẽ mạnh bấy nhiêu. Đao mang của Vạn Vân Siêu lại vì thẳng bé không biết kỹ xảo nên không rời xa khỏi người được, thế nên mới tạo ra kết quả như thế.

"Tại sao? Tại sao hả? Đã có Hồn Kỹ, ta hẳn là phải đánh thắng ngươi mới đúng chứ!" Vạn Vân Siêu bị phần gào lên với Đường Vũ Lâm đang vịn hắn đi.

Đường Vũ Lâm tức giận: "Lâm lão sư đã nói rồi, Võ Hồn của ngươi thích hợp cận chiến, phải đi theo hệ Đánh Nhanh, nhưng ngươi béo thể, làm sao nhanh được?"

Vạn Vân Siêu mặc kệ: "Nhưng tại sao đao mang của ta không chém được Lam Ngân Thảo của ngươi?"

Đường Vũ Lâm nói: "Đó là vì đặc tính của Lam Ngân Thảo của ta, nếu ta chưa hao hết Hồn Lực, thì nó sẽ chém không đứt."

Vạn Vân Siêu ngửa mặt lên trời kêu to, "Ta muốn giảm béo, ta muốn đánh nhanh!"

Đường Vũ Lâm: "Buổi tối nhà ngươi ăn cái gì?"

"Ồ, hình như là chân giò."

Đưa Vạn Vân Siêu đưa về nhà, Đường Vũ Lâm chạy vội tới chỗ Mang Thiên.

Hôm nay, Mang Thiên đã ngồi trong phòng của hắn chờ hắn.

"Lão sư." Đường Vũ Lâm cung kính chào Mang Thiên, kể từ khi biết lão sư là một cường giả Tứ Hoàn Hồn Tông, hắn càng thêm tôn kính Mang Thiên.

Mang Thiên gật đầu: "Tốt nghiệp rồi?"

Đường Vũ Lâm nói: "Dạ. Tốt nghiệp rồi."

Mang Thiên nói: "Muốn tới học viện Trung cấp ở Đông Hải Thành?"

Đường Vũ Lâm nói: "Dạ phải! Ta đang định báo với thúc, ta phải tới trường ở Đông Hải Thành, không thể tới đây học rèn được nữa."

Mang Thiên thần nhiên: "Ta chỉ là thích sự yên tĩnh ở đây, nó không có nghĩa là ta không thể rời khỏi đây. Thực ra, chỗ nhận việc chính của chúng ta đều là ở Đông Hải Thành. Việc học rèn của ngươi không thể bỏ ngang được, ở Đông Hải Thành ta cũng có chỗ làm việc, ta sẽ cho ngươi một phòng rèn ở đó, thỉnh thoảng ta sẽ tới đó chỉ thêm cho ngươi."

Trong lòng Đường Vũ Lâm ảm áp, "Lão sư, ngài..."

Mang Thiên nhìn nó, "Đông Hải Thành là thành lớn thật sự, không phải giống kiểu như Ngao Lai Thành này. Trước khi đi, ngươi nhất định phải hoàn thành bài kiểm tra của ta, nếu không, không có tư cách tới đó tiếp tục học rèn với ta."

"Kiểm tra?" Đường Vũ Lâm ngăn người, "Lão sư, kiểm tra cái gì?"

Mắt Mang Thiên lóe sáng, "Nghìn Rèn!"

Đường Vũ Lâm vui mừng: "Lão sư, ngài rút cuộc đã chịu dạy ta Nghìn Rèn?"

Mang Thiên gật đầu, "Sau khi ngươi dung hợp Hồn Linh, sức mạnh bản thân đã tăng lên, chắc đã đủ để duy trì Nghìn Rèn. Hoàn thành một lần Nghìn Rèn, coi như ngươi thông qua kiểm tra."

Trong lòng Mang Thiên thốn thức. Năm đó, lúc hắn bắt đầu luyện tập Nghìn Rèn, thì đã là mười lăm tuổi, đẳng cấp Hồn Lực đã vượt qua cấp mười hai. Hơn nữa, Võ Hồn của hắn còn là chuyên về lực, Đại Địa Chi Chùy, mười lăm tuổi hoàn thành Nghìn Rèn, được vinh dự xem là kỳ tài giới rèn.

Tiếc rằng..

"Lão sư, chúng ta bây giờ bắt đầu luôn sao?" giọng điệu háo hức của Đường Vũ Lâm làm Mang Thiên bừng tỉnh khỏi hồi ức.

"Chờ một chút, ta dẫn ngươi đi kiểm tra sức lực trước đã. Mấy hôm nay ngươi đã làm hỏng nhiều linh kiện, một là vì tinh thần không tập trung, hai là khả năng khống chế lực có vấn đề." Mang Thiên bình thản.

Đúng vậy, chính bản thân Đường Vũ Lâm cũng biết sức lực của mình có vấn đề.

Khi nó vung tay, sẽ tạo ra tiếng xé gió, sức lực rõ ràng mạnh hơn hắn. Nhưng hắn vì bận đi tìm Na Nhi, nên quên băng đi điều này, bây giờ lão sư nhắc nhở, nó mới nhớ ra.

Không phải sao, mấy hôm nay rèn linh kiện bị thất bại cũng chính vì dùng lực quá mạnh mà nên.

Mang Thiên dẫn Đường Vũ Lâm vào phòng rèn của mình, phòng của hắn so với phòng của Đường Vũ Lâm thì rất lộn xộn, tìm trong đống đồ linh tinh ở góc phòng mới moi ra được cái đài đo sức mạnh.

Dụng cụ kiểm tra sức lực.

Dụng cụ này chế tác đơn giản, nhưng đòi hỏi độ chính xác cao. Nó do hai phần ghép lại, phía dưới là một cái bình đài hình vuông, phía trên có một khối hình trụ, đằng sau là một cái cột sắt cao hai mét, trên cột sắt có một trụ thủy ngân.

Để kiểm tra, chỉ cần cầm chùy rèn đập mạnh vào dưới cột sắt, trụ thủy ngân sẽ tính ra và thể hiện sức mạnh tương ứng.

Chùy rèn để kiểm tra được quy định thống nhất là nặng một trăm cân, dụng cụ kiểm tra sẽ tự động trừ đi sức mạnh do bản thân cái chùy tạo ra.

Mỗi năm, Đường Vũ Lâm đều làm kiểm tra sức mạnh ở đây một lần.

Lần kiểm tra đầu tiên, lực tạo ra là một trăm bốn mươi cân, lúc đó nó vừa bảy tuổi. Tám tuổi thì tăng lên hai trăm cân. Tuy loại kiểm tra này lực tạo ra có liên quan tới quán tính chuyển động của thiết chùy, nhưng tạo ra lực mạnh như vậy thì cũng là khá kinh người.

Chín tuổi chưa làm kiểm tra, hôm nay vừa vặn bổ sung.

"Bắt đầu đi. Tay trái trước." Mang Thiên đưa chùy kiểm tra cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Lực ngàn cân

Dịch giả: Tiểu Băng

Kiểm tra lực tay của Đoán Tạo Sư chia riêng tay trái tay phải, trước tới nay, lực tay phải của Đường Vũ Lâm chỉ lớn hơn lực tay trái một chút.

Đường Vũ Lâm nắm lấy chùy, con ốc tán ở tay chùy ép chặt vào giữa lớp thịt mềm và vết chai trong lòng bàn tay, nên cầm rất chặt.

Thở sâu, nửa quay người, nó đột ngột vung chùy lên, tất cả sức lực dồn hết vào tay trái. Đường Vũ Lâm cảm thấy có một luồng khí nóng từ xương cột tràn ra, tràn ngập xương sống, chiếc chùy rít lên đập mạnh xuống.

"Phanh —— "

Thủy ngân trong trụ bắn lên cao, tiếng nổ vang làm Đường Vũ Lâm và Mang Thiên đều bị ù tai trong tích tắc.

Mang Thiên xoa đầu mắt, muốn chắc chắn mình không nhìn lầm. Thiết bị kiểm tra cũng đã cho ra điểm số.

"Sức đập, bốn trăm tám mươi ba cân." Tiếng nói điện tử lạnh tanh, Đường Vũ Lâm và Mang Thiên ngẩn ngơ.

Năm trước kiểm tra, tay phải Đường Vũ Lâm chém ra hai trăm cân, đã làm Mang Thiên khiếp sợ, con số này đã vượt qua cả Long ca.

Chỉ ngần ngừn một năm, lực tay thẳng bé đã tăng hơn gấp đôi, mà đó mới chỉ là tay trái... một thẳng nhóc chín tuổi, sức toàn lực của một cánh tay đã gần năm trăm cân, đúng thực là trời sinh Thần lực.

"Tay phải." Mang Thiên cố gắng làm cho giọng nói của mình bình thường.

Chùy chuyển sang tay phải, Đường Vũ Lâm hít sâu, trong mắt mờ hồ có một vòng kim quang hiện lên, nó nghiêng người, vung cánh tay, luồng nhiệt lưu lại tràn vào xương sống, tiếng chùy đập lần này còn chói tai hơn lần trước, mờ hồ còn có cả âm thanh khí bạo.

"Oanh —— "

Cả phòng nhỏ rung rung, lần này Mang Thiên đã chuẩn bị sẵn, bịt tai lại, nhưng lực chấn động mãnh liệt vẫn làm người hấn phải rung lên.

"Lực đập, năm trăm bốn mươi ba cân." Năm trăm bốn mươi ba, vượt qua năm trăm cân rồi?

Mang Thiên dờ dẩn, tuy đã đoán được sức mạnh của Đường Vũ Lâm tăng lên, nhưng không thể nghĩ lại tăng tới nhiều như vậy.

Hai tay đều có lực nghìn cân, mà chỉ mới chín tuổi. Đây chính là tiểu quái vật. Lực bộc phát đạt tới khoảng năm trăm cân, Đại Hồn Sư hệ sức mạnh bình thường chưa chắc đạt tới được. Ít nhất trước khi mình đạt tới Hồn Tôn cũng không đạt tới nổi.

Sao có Thần lực trời sinh thế này, mà Võ Hồn lại là Lam Ngân Thảo! Phải là một loại Võ Hồn hệ sức mạnh mới đúng chứ. Nếu Võ Hồn thẳng nhóc là cái dạng búa, vậy mới là hoàn hảo.

Đường Vũ Lâm cũng bị sức mạnh của bản thân làm chấn kinh, tuy nó không biết hơn năm trăm cân là nghĩa thế nào, nhưng nó biết Nhất Hoàn Hồn Sư đồng cấp không có mấy ai dùng Hồn Kỹ tạo ra được sức mạnh bằng mình.

"Lão sư, ta, ta có thể học Nghìn Rèn không?" nó hỏi dò.

Mang Thiên tỉnh táo lại, gạt đầu, "Không ngờ người lại mạnh tới như vậy, tới phòng rèn của người đi."

Đường Vũ Lâm trở lại phòng rèn, Mang Thiên lấy ra một khối kim loại màu trắng bạc, "Cái dạng kim loại nào có thể tiến hành Nghìn Rèn ta đều đã dạy cho người. Đây là một khối Trầm Ngân, có thể kéo dài và dát mỏng cực tốt, còn có khả năng truyền Hồn Lực rất cao. Kim loại cấp bậc này, chỉ có

Nghìn Rèn mới phát huy được hết công hiệu của nó. Người dùng nó để thử đi."

"Cái gọi là Nghìn Rèn, không phải dùng búa rèn đập xuống nghìn lần đơn giản như vậy, mà phải thông qua từng nhịp rèn, loại trừ dần tạp chất bên trong kim loại cho tới khi hết. Tác dụng lớn nhất của Nghìn Rèn là làm thẳng hoa, nghĩa là thông qua quá trình rèn, làm cho kim loại được thẳng hoa, mới đúng là Nghìn Rèn thật sự."

"Thí dụ như, người sử dụng Nghìn Rèn Ô Cương Chùy. Ô Cương bản thân thể tích lớn, trải qua Nghìn Rèn, thể tích sẽ giảm bớt một phần ba, đồng thời, cường độ gia tăng hai trăm phần trăm. Đặc điểm thẳng hoa của nó nằm ở chỗ sức nặng gia tăng ba mươi phần trăm. Cùng là một khối kim loại, chỉ khi sinh ra biến chất, thì sức nặng mới tăng lên, chứng tỏ cường độ siêu cao của nó."

"Ô Cương Chùy là loại có đặc tính thẳng hoa đơn giản nhất, Nghìn Rèn đến mức tuyệt hảo còn có thể tạo ra một ít thẳng hoa đặc thù, hiệu quả thẳng hoa càng tốt, giá trị của nó càng cao. Cho nên, vật phẩm của Nghìn Rèn, luôn cao hơn Trăm Rèn ít nhất trăm lần. Đạt tới Nghìn Rèn, Đoán Tạo Sư mới được coi là nhập môn chính thức."

Đường Vũ Lâm không biết, hai từ nhập môn trong miệng Mang Thiên, chín phần mười Đoán Tạo Sư cả đời cũng không có khả năng đạt tới.

Nghìn Rèn không chỉ đòi hỏi phải có sức mạnh, mà quan trọng là phải có ngộ tính, nhất là cảm ngộ đối với kim loại.

Đường Vũ Lâm ở đây khác khổ học ba năm, nhờ có trời sinh Thần lực, hôm nay mới có tư cách thử Nghìn Rèn.

"Lão sư, lúc tiến hành Nghìn Rèn, có cần kỹ xảo gì không?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Mang Thiên lắc đầu, "Không có kỹ xảo gì cả, ta chỉ có thể nói cho người biết, lúc người rèn, chính là biến kim loại trở thành có sinh mạng, cố gắng mà trao đổi với nó. Trao đổi càng hoàn mỹ, mới giúp người tìm ra được những huyền bí của nó, tìm được hoa văn của nó. Thế nên Nghìn Rèn còn được gọi là rèn ý niệm, mỗi Đoán Tạo Sư khi thực hiện Nghìn Rèn đều có cách riêng của mình. Hãy dùng tâm của người để rèn, để thể ngộ."

"Dạ." Đường Vũ Lâm gật đầu.

Nó tưởng Mang Thiên sẽ làm mẫu cho xem, nhưng xem ra, lão sư không có ý đó, mà giao hết cho nó.

Mở bể rèn, Trăm Ngân được đặt vào trong lò, bắt đầu đun nóng.

Khối Trăm Ngân to chừng một xích vuông. Trăm Ngân được sinh ra dưới độ sâu hơn nghìn mét dưới đáy biển, là một loại kim loại rất hiếm. Trăm Ngân bản tính cứng, nếu nhiệt độ đủ, có khả năng kéo dài và dát mỏng, là vật dẫn Hồn Lực cực tốt. Trăm Ngân phẩm chất tốt, khi truyền Hồn Lực còn có khả năng sinh ra năm tới mười phần trăm tăng phúc.

Nhưng Trăm Ngân cũng có vấn đề riêng, là quá đặc, và cực nặng. Một khối Trăm Ngân chừng một xích vuông này e là nặng hơn hai trăm cân, không chừng tới ba trăm cân.

Nên dù ví dụ số lượng nó có nhiều đi nữa, thì cơ giáp cũng không thể dùng nó trong phạm vi lớn, vì sức nặng của nó sẽ làm ảnh hưởng tới ứng dụng của cơ giáp, chỉ có những Hồn Đạo Khí kích thước lớn và cố định mới thường dùng nó.

Trăm Ngân rất ít thấy tại những tòa thành trong đất, nhưng những tòa thành ven biển thì lại khá nhiều, là một trong những nguồn thu nhập chính của một số tòa thành ven biển cỡ lớn.

Lão sư cho khối Trăm Ngân này, nhìn sơ qua khá là hoàn mỹ, màu sắc đều đặn, rõ ràng là Trăm Ngân cấp cao đã qua chọn lọc.

Trăm Ngân cứng, nhưng sau khi được nung nóng, tới nhiệt độ có thể kéo dài và dát mỏng, thì mới thích hợp để rèn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tập trung rèn

Dịch giả: Tiểu Băng

Đường Vũ Lâm cầm lấy đôi Nghìn Rèn Ô Cương Chùy.

Ô Cương Chùy vào tay, tay cầm lạnh buốt làm Đường Vũ Lâm tỉnh táo hẳn, những uể oải mấy ngày nay đều tan biến sạch, trong đầu hẳn, chỉ có hai chữ, Nghìn Rèn.

Nghìn Rèn Ô Cương Chùy toàn thân đen nhánh, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy mặt ngoài chùy có những đường vân hình cánh hoa, hoa văn này chỉ Nghìn Rèn mới có.

Nung suốt nửa giờ, Trầm Ngân mới đạt nhiệt độ rèn được.

Khối Trầm Ngân được đẩy lên, Đường Vũ Lâm dùng cả hai cái Nghìn Rèn Ô Cương Chùy, tập trung chăm chú. Tay phải nâng chùy lên, khẽ đập xuống khối Trầm Ngân một cái, tạo nên tiếng ‘keng’ thanh thúy.

Cú đập khẽ này gọi là thử chùy, Đoán Tạo Sư trước khi rèn đều phải thử chùy để kiểm tra tính dẻo của kim loại rèn.

Nhìn về tập trung của nó, Mang Thiên gật đầu. Thăng bé này cực có ngộ tính, tính cách lại trầm ôn, thông minh, là người truyền thừa y bát của mình phù hợp nhất.

Nghìn Rèn lần này là một bài kiểm tra quan trọng, qua nhiều lần quan sát, Mang Thiên tin rằng thăng bé có khả năng hoàn thành, nhất là sau khi sức lực tăng mạnh, yếu tố cơ thể không thể hạn chế nó hoàn thành Nghìn Rèn nữa.

Nó năm nay mới chín tuổi, nếu hoàn thành Nghìn Rèn, thì đồng nghĩa với việc tạo ra kỷ lục mới. Kỷ lục nghìn rèn trong hiệp hội Đoán Tạo Sư hiện nay là do một vị Đoán Tạo Sư cấp Thánh Tượng lập nên, khi ấy, mới mười một tuổi ba tháng lẻ hai ngày.

Đường Vũ Lâm đương nhiên không biết điều Mang Thiên đang suy nghĩ, nó tập trung hết tinh thần vào khối Trầm Ngân trước mặt.

Tay trái vung chùy, "Đương" một tiếng, nện xuống, khối Trầm Ngân khẽ nảy lên, chùy tay phải đã nện xuống bên kia.

Tuy chưa làm Nghìn Rèn bao giờ, nhưng sản phẩm trăm rèn do nó tạo ra đã nhiều lắm. Dù Nghìn Rèn có như thế nào, thì trước tiên cũng phải hoàn tất trăm rèn trước rồi mới tính, và trong quá trình trăm rèn đó, cảm ngộ đặc tính của nó.

Đường Vũ Lâm chưa bao giờ rèn Trầm Ngân, nên nó rất cẩn thận cảm thụ đặc tính của khối kim loại.

Cả hai chùy không ngừng vung lên, nó không dùng toàn lực, chỉ dùng ba tới bốn thành sức lực mà thôi.

Hoa lửa bắn ra bốn phía, tiếng đập thanh thúy có tiết tấu vang lên rất vui tai khắp phòng rèn.

Rất nhanh, trăm chùy đã nện xong. Sau trăm chùy, Đường Vũ Lâm cảm giác được loại kim này thực là cứng. Nó cứng hơn bất kỳ loại kim loại nào nó từng rèn, lại còn rất là đàn hồi, một chùy đập xuống, là lực phản chấn bật lại ngay, cứ như khối Trầm Ngân phản kháng lại việc nện đập nó của thăng bé.

May mà Đường Vũ Lâm không dùng toàn lực, nên mới không chế được lực bắn ngược từ Chú Tạo Chùy.

Kim loại bình thường nặng tám mươi cân, với lực đập của Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bốn mươi cân, một chùy đập xuống đủ tạo ra một lỗ, nên khối Trầm Ngân chỉ hơi biến hình mà thôi.

Ba năm rèn luyện, làm Đường Vũ Lâm luyện được tính kiên nhẫn, nó không hề sốt ruột. Được rèn khối kim loại hiếm thế này, dù không thể hoàn thành Nghìn Rèn, thì Trăm Rèn cũng vẫn phải làm được.

Lực đập của nó không những không tăng, ngược lại còn hạ xuống, những cú đập liên tiếp để phán đoán hoa văn của Trầm Ngân, cảm thụ đặc tính của nó, từng chút một.

Mang Thiên mỉm cười, thăng nhóc này thực thông minh. Minh không hướng dẫn nó cái gì, thế mà nó cũng tìm ra được tiết tấu riêng cho bản thân.

Đối xử với kim loại hiếm, nên làm như đối xử với người phụ nữ mà mình yêu quý, trong quá rèn phải che chở nó, chứ không phải mù quáng mà đập. Kim loại hiếm thường có mặt ngoài rất cứng, nhưng khi đã nắm được hoa văn của nó, thì sẽ dễ dàng tạo nên sự biến dạng.

Dù gõ nhẹ làm mất nhiều thời gian hơn, nhưng đó rõ ràng là cách an toàn nhất, nhất là khi gặp phải khối kim loại lạ.

Đường Vũ Lâm rất tập trung, tập trung tới mức cả người dần tiến vào tới một trạng thái kỳ diệu, trừ khối Trầm Ngân trước mặt, thì không còn nhìn thấy cái gì khác. Hồn Lực và sức mạnh đều tăng, giúp thể lực và khả năng tập trung của nó cũng tăng lên.

Nó không biết, chịu đựng được điều này, Tinh Thần Lực của nó sẽ tăng lên nhất định.

Tinh Thần Lực, dưới Linh Thông Cảnh rất khó nhìn ra công dụng, nhưng dù có ngộ tính tốt, mà không có đủ tinh thần để duy trì, thì cũng không thể kéo dài.

Tinh Thần Lực tăng lên, giúp Đường Vũ Lâm càng tăng khả năng tập trung khi rèn. Tinh Thần Lực của hắn có trị số ba mươi tám, con số ấy có liên quan tới bản thân và sự chuyên tâm khi rèn trong ba năm qua.

Một giờ sau, khối Trầm Ngân chỉ hơi biến hình một tí mà thôi.

Sau hai giờ, đã gần đạt tới nghìn lần gõ đập.

Trán Đường Vũ Lâm đầy mồ hôi, cơ thể mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn phấn chấn. Đã qua hai giờ, chưa tạo được thành tích gì, cách tiêu chuẩn chiết xuất trăm rèn còn rất xa, nhưng hắn đã gần như thành công quá trình ‘trao đổi’ với khối Trầm Ngân.

Nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra, mặt ngoài của khối Trầm Ngân, mỗi góc đều hơi lõm xuống, khối lõm có hình tròn, kích thước và hình dạng y hệt nhau, đó là kết quả sau khi bị Nghìn Rèn Ô Cương Chùy gõ vào không biết bao nhiêu lần.

Mỗi một lần phản chấn, mỗi một âm thanh vang ra khi gõ, và sự chấn động truyền trả lại khi gõ, đều nói lên đặc tính của nó cho Đường Vũ Lâm.

"Đang!" tiếng đập mạnh lên hấn làm Mang Thiên cau mày.

Ngay sau đó, những tiếng đập dồn dập vang lên, Đường Vũ Lâm đã bắt đầu vận lực!

Sau hai giờ tìm hiểu, đã đến lúc rèn thật sự.

Mỗi một lần rèn, cả người hấn rung lắc, dùng lực ở bắp chân để làm điểm phát lực, kéo dài lên tới eo, sau đó tới sau lưng, cánh tay, cuối cùng Nghìn Rèn Ô Cương Chùy hạ xuống. Mỗi một lần nện xuống, lực đánh đều vượt quá ba trăm cân.

Phần dưới lò có nút để điều chỉnh độ lửa, hấn khê đập chân trái, lò được mở ra cường độ lớn nhất, ngọn lửa màu cam sẫm phụt mạnh lên, quần lầy khối Trầm Ngân đỏ bùng.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Nghìn rèn Trầm Ngân

Dịch giả: Tiểu Băng

Nhiệt độ càng cao, Trầm Ngân có thể kéo dài và dát mỏng càng tốt.

Đường Vũ Lâm đập không nương tay. Khối Trầm Ngân bắt đầu biến hình, hoa lửa văng khắp nơi.

Mỗi khi cánh tay hấn đau nhức, từ xương sống sẽ truyền ra một luồng khí nóng, chảy vào tứ chi, làm giảm sự đau nhức đó. Hồn Lực của Đường Vũ Lâm tự vận chuyển, rót vào hai cánh tay để duy trì sức lực cho nó.

Thời gian dần trôi qua, khối Trầm Ngân một xích vuông bắt đầu nhỏ đi, hiệu quả chiết xuất Trầm Rèn từ từ hiện ra.

Phải biết, Trầm Ngân rất đặc, nên muốn chiết xuất nó làm nó nhỏ lại mà không phá hư hoa văn của nó là chuyện rất khó.

Đường Vũ Lâm không biết mình đập bao nhiêu lần, tiếng nổ khi đập xuống đã không còn, trong mắt nó, mỗi lần nó đập xuống, khối Trầm Ngân hình như lại tỏa ra một lớp hào quang như nó đang hít thở, và nhịp điệu hít thở của nó cùng nhịp với nhịp điệu hít thở của thẳng bé. Xương sống Đường Vũ Lâm nóng rực, trên làn da khuất sau lớp quần áo của nó đã bắt đầu xuất hiện những đường vân màu vàng nhạt.

Nhưng Mang Thiên không nhìn thấy, hấn đã dồn tất cả lực chú ý vào khối Trầm Ngân.

Trong đáy mắt Đường Vũ Lâm lấp lóe vòng sáng vàng, Nghìn Rèn Ô Cương Chùy trong tay như trở thành một phần cơ thể. Mỗi một chùy nện xuống, khối Trầm Ngân như đều phát ra một tiếng rên thoải mái.

Tốc độ nện càng lúc càng nhanh, khối Trầm Ngân ngày càng ngưng thực, thể tích rút nhỏ lại năm phần trăm, mười phần trăm, mười lăm phần trăm. Độ đặc của nó hình như đã đạt tới cực hạn, nó không rút lại nữa, những cú nện của Đường Vũ Lâm bây giờ là để cải thiện hoa văn của nó, làm cho hoa văn của nó trở nên hợp lý hơn.

Cả người Đường Vũ Lâm ướt sũng mồ hôi, Mang Thiên đứng coi bên cạnh trán cũng ướt đầm.

Nghìn Rèn, đây là cảm giác Nghìn Rèn.

Là đại sư rèn cấp Tông Tượng, Mang Thiên cực kỳ nhạy cảm, nắm bắt được ngay sự hòa hợp của nhịp đánh Đường Vũ Lâm và khối Trầm Ngân.

Cảm giác này không thể tả thành lời, chỉ những ai từng cảm nhận được nó qua Nghìn Rèn thì mới ‘thấy’ được.

Vốn Mang Thiên chỉ muốn Đường Vũ Lâm tập cảm thụ một chút về Trầm Ngân, tìm kiếm cảm giác dần, trước khi tới học viện trung cấp mới cho hoàn thành Nghìn Rèn. Hấn tuyệt đối không ngờ, Đường Vũ Lâm ngay ở lần đầu tiên tiếp xúc Trầm Ngân, lại đi thẳng được tới bước Nghìn Rèn, lại còn tiến tới được trạng thái này.

Cái này chính là nhờ ngộ tính a! Đứa nhỏ này, nhất định sẽ trở thành đại sư.

Mất mát lớn nhất trong đời Mang Thiên là không thể trở thành Đoán Tạo Sư cấp Thánh Tượng, nhưng nay hắn đã nhìn thấy được hy vọng trên người Đường Vũ Lâm.

Ba giờ sau. Đường Vũ Lâm chưa bao giờ rèn lâu như thế, với cường độ cao như thế.

Bốn giờ!

Đường Tư Nhiên đã tới, đứng ngoài cửa phòng rèn. Con trai chờ mãi chưa về, nên ông tới tìm, vừa hay nhìn thấy cảnh Đường Vũ Lâm mồ hôi như mưa.

Cùng với tiết tấu kỳ lạ như đang hòa âm, và sự tập trung cao độ của con trai.

Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy con trai lúc rèn, trông rất thành thực! Nó mới có chín tuổi! Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, nó đã đạt tới trình độ này sao? Đường Tư Nhiên đã từng được gặp rất nhiều đại sư rèn, hôm nay đã nhìn thấy một phần hương vị đặc hữu của đại sư trên người Đường Vũ Lâm.

Đường Tư Nhiên không xông vào, ông biết sự quan trọng của việc tập trung khi rèn của Đoán Tạo Sư. Mang Thiên ở ngay bên cạnh, cho thấy về mặt rèn, con trai hắn đã có điểm đột phá.

Hai giờ nữa trôi qua, mặt Đường Vũ Lâm tái nhợt, đường vân vàng trên người từ lúc Đường Tư Nhiên tới thì đã biến mất.

Cảm giác tê dại đã xuất hiện, hai cánh tay nặng trĩu, biểu thị nó đã tiêu hao sức lực quá độ. Nhưng nó vẫn không dừng lại, nhịp đập vẫn đều đặn, dùng ý chí để chống đỡ.

Phải thành công, phải thành công. Không thể dừng, bây giờ mà dừng, sẽ là thất bại.

Mang Thiên không biết từ lúc nào đã nắm chặt hai nắm tay, hắn còn hồi hộp hơn cả Đường Vũ Lâm.

Nếu thằng bé có thể ngay từ lần Nghìn Rèn đầu tiên mà thành công, thì chắc chắn sau này, mỗi lần nghìn rèn, nó sẽ đạt tỉ lệ thành công cao hơn hẳn những Đoán Tạo Sư khác.

Nhưng nó còn chống đỡ được nữa hay không? Sắp năm giờ trôi qua rồi, dù có là mình, cũng phải vận Hồn Lực tới cực hạn mới làm được.

"Đương, đương, đương, đương, đương..." Nghìn Rèn Ô Cương Chùy vì thời gian rèn quá lâu, cũng bị nung nóng đỏ, nếu không phải nhờ Nghìn Rèn làm cho nó siêu cứng, thì e rằng đã hỏng từ lúc nào.

Đột nhiên, khối Trảm Ngân khẽ rung lên, một vòng sáng màu bạc xuất hiện giữa lò lửa, biến cả phòng rèn thành một vùng màu trắng bạc.

Đường Vũ Lâm vẫn không ngừng đập, vòng ngân quang càng thêm đậm và sáng.

Mang Thiên vọt tới bên cạnh Đường Vũ Lâm, trong tay xuất hiện một thanh đao, vung tay một cái, cửa một đường vào cổ tay Đường Vũ Lâm.

Một vòi máu phun ra, bắn ngay vào khối Trảm Ngân đang tỏa hào quang.

Đường Tư Nhiên buột miệng kêu lên. Nhưng Mang Thiên đã lấy tay bịt chặt vết thương cổ tay cho Đường Vũ Lâm, mắt sáng rực nhìn khối kim kim loại đang rực sáng, đồng thời đóng cửa lò lửa.

Máu tươi rơi vào kim loại nóng, phát ra âm thanh 'xèo xèo', những tia khói xanh lượn lờ. Lửa đã tắt, lộ ra toàn cảnh khối kim loại.

Khối Trảm Ngân đã rút nhỏ hẳn lại, tỏa màu bạc sáng ngời.

Trước khi được rèn, màu bạc của nó không rực rỡ như vậy, mà nhìn âm đạm, không hề hấp dẫn, chỉ có những đường vân dày đặc trên bề mặt của nó là bóng bẩy, thâm sâu.

Cũng là Nghìn Rèn, nhưng kim loại khác nhau, độ khó nghìn rèn cũng khác biệt. Nếu nói Nghìn Rèn Ô Cương độ khó bằng một, thì Nghìn Rèn Trảm Ngân độ khó ít nhất là năm, thậm chí là tám.

Mang Thiên vốn chỉ định cho Đường Vũ Lâm thử cảm nhận Trảm Ngân, cảm nhận Nghìn Rèn, không ngờ sau năm tiếng đồng hồ, nó lại Nghìn Rèn thành công.

Mà cái nó rèn, là Nghìn Rèn Trảm Ngân đó!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cảm ngộ thăng hoa

Dịch giả: Tiểu Băng

Sự mệt mỏi làm Đường Vũ Lâm ngồi phệt xuống đất, Mang Thiên thuần thực lấy trong người một miếng giống như băng dính dán vào cổ tay nó, băng vết thương lại.

Vị đại sư rèn cấp Tông Tượng có vẻ mặt rất quái dị, khoe miệng giật giật.

Thiên tài quả là thiên tài, không vì nó không có Võ Hồn là chùy mà thay đổi, chỉ riêng phần ngộ tính này đã đủ bù đắp tất cả.

Nghìn Rèn, là một cái hào rộng không thể vượt qua trong mắt đa số Đoán Tạo Sư, không ngờ lại bị một thằng nhóc mới chín tuổi hoàn thành. Đây là hạng người gì vậy!

Đường Tư Nhiên lao tới, đỡ lấy con trai.

Mang Thiên im lặng một hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Thiên tài, đây đúng là thiên tài. Vũ Lâm, ngươi phải nhớ kỹ những cảm nhận ngươi đã có được hôm nay. Đối với ngươi, đây chỉ là một bắt đầu. Việc làm rung động cả giới rèn đã bắt đầu."

Tiếc rằng, Đường Vũ Lâm không nghe được lời của hắn, năm giờ đồng hồ rèn liên tục, nó đã hoàn toàn kiệt sức, bất tỉnh trong lòng phụ thân.

Đến khi tỉnh lại, đã thấy đang nằm trên giường mình.

Bên ngoài trời đã sáng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, chiếu lên giường.

Tuy cánh tay không đau đớn, nhưng cả người vẫn còn như nhũn ra, nó nằm im trên giường, cảm thấy rất thoải mái.

Nét mặt giãn ra nụ cười, Nghìn Rèn, chắc là thành công rồi.

Thì ra cảm giác Nghìn Rèn là như vậy.

Dù bất tỉnh, nhưng nó vẫn nhớ rõ từng chi tiết, nhất là lúc rèn ở đoạn cuối, hình như giữa nó và khối Trầm Ngân có một sự đồng cảm, cảm giác đó rất kỳ diệu, Trầm Ngân như sống lại, nó hít thở, Trầm Ngân cũng hít thở, mỗi lần búa rèn, đều như đang mát xa cho nó, làm nó thoải mái, và nó truyền tới cho nó tâm tình khoan khoái dễ chịu của mình, đến khi sự khoan khoái ấy lên đến cực hạn, thì Trầm Ngân thăng hoa, thay đổi về lượng dẫn đến sự thay đổi về chất.

Dù không biết chuyện sau đó ra sao, nhưng nó biết chắc, mình đã thành công.

Mình không phải phế vật, ít nhất về phương diện rèn, hơn nữa, Lam Ngân Thảo của mình cũng không phải Lam Ngân Thảo bình thường.

Na Nhi, hy vọng muội vẫn khỏe, muội nhất định sẽ gặp lại ca ca đúng không. Ca ca sẽ trở nên mạnh hơn, nhất định sẽ đủ sức bảo vệ muội, quyết không để cho ai động tới muội nữa.

Na Nhi, muội mau trở về đi, hoặc hãy cho huynh biết muội đang ở đâu! Tại sao muội không nói gì rõ ràng đã bỏ đi, huynh rất nhớ muội.

Sau này huynh nhất định sẽ tìm được muội, nhất định là như vậy.

Cả người nó ấm áp, nó lại chìm vào giấc ngủ say.

Khi tỉnh lại lần nữa, lần này vì đói quá mà tỉnh, sắc trời bên ngoài đã tối sầm, nghĩa là nó đã ngủ gần một ngày một đêm.

"Phụ thân, mẫu thân!" Đường Vũ Lâm ngồi dậy, cảm giác mọi mệt đã hoàn toàn biến mất, nhưng bụng rỗng tuếch, đói tới mức da bụng dán vào lưng.

"Con trai, con dậy rồi!" Cửa mở, Lang Nguyệt chạy vào.

Đường Vũ Lâm kêu ngao: "Mẫu thân, con đã Nghìn Rèn được rồi."

Vành mắt Lang Nguyệt hồng hồng, đối với bà, mấy chuyện đó đâu có quan trọng, quan trọng là... con bà mạnh khỏe mà thôi.

"Con trai ngoan, con có thấy khó chịu chỗ nào không?" Lang Nguyệt hỏi.

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Không ạ! Con chỉ đói thôi, mẫu thân, con đói lắm, có cái gì ăn không?"

"Có, có, mẫu thân mua cho con một con gà bự, nấu canh gà hầm cho con, đợi con dậy ăn đó. Sư phụ con nói con bị mất sức, tỉnh dậy phải ăn những thứ dễ tiêu hóa."

Một lúc sau.

Lang Nguyệt và Đường Tư Nhiên trợn mắt nhìn con trai ăn nhanh như gió cuốn, cái gì mà đồ ăn dễ tiêu hóa? Nó thế này, món nào cũng là dễ tiêu hóa cả.

Cả một con gà, một nồi canh gà đầy ắp, năm cái màn thầu, hai đĩa rau to, đều đã chui tuột vào cái bụng thẳng bé, thế mà nó vẫn còn có vẻ thèm thuồng, đang ăn cái màn thầu thứ sáu.

"Đi làm thêm cho con chút thức ăn đi." Đường Tư Nhiên nuốt nước miếng, nhìn con trai ăn ngon lành quá, tới mức ngón tay ông cũng động dậy.

Lang Nguyệt vội đứng dậy.

Đường Vũ Lâm ăn tới say sưa, ăn suốt gần một giờ, mới thỏa mãn thở phào một hơi.

"Con trai, con sẽ không bội thực chứ?" Nếu không phải Đường Tư Nhiên ngăn cản, Lang Nguyệt đã sớm cản không cho Đường Vũ Lâm ăn nữa, nó đã ăn quá nhiều so với một người bình thường.

Đường Vũ Lâm đầy thỏa mãn: "Vẫn là mẫu thân làm cơm ngon nhất. Ăn ngon quá."

Đường Tư Nhiên kéo cánh tay con trai lên xem, trong mắt hiện vẻ kỳ dị, quả nhiên, vết Mang Thiên cắt ở cổ tay hôm qua đã liền lại, chỉ còn một đường kẻ nhỏ đo đỏ.

Đường Vũ Lâm lúc này mới nhớ ra, "Phụ thân, hôm qua con Nghìn Rèn thành công rồi phải không?"

Đường Tư Nhiên mỉm cười gật đầu, "Ừ! Thành công, rất là thành công. Sự phụ con khen con không dứt, bảo con tỉnh dậy, thì mau tới tìm thức ấy."

Đường Vũ Lâm nhảy xuống ghế: "Vậy con đi ngay ạ."

Lang Nguyệt cau mày: "Tối rồi, mai hãy đi."

Đường Tư Nhiên đứng dậy: "Nó mới ngủ dậy, không ngủ nữa được đâu, cũng chưa tới lắm, để ta dẫn nó đi. Đi sớm về sớm."

Lang Nguyệt trợn mắt đầy uy hiếp: "Nếu con trai muội lại xảy ra chuyện gì, muội sẽ đổ hết trách nhiệm cho huynh, huynh ra phòng khách mà ngủ."

Đường Tư Nhiên lúng túng sờ mũi, "Nàng cứ làm như nó không phải con ta vậy."

Hai cha con ra cửa, thẳng tới chỗ làm việc của Mang Thiên.

"Lão sư, con tới rồi!" Đường Vũ Lâm vừa vào cửa đã kêu to, nó rất muốn nhìn thấy tác phẩm nghìn rèn đầu tiên của mình. Hoàn thành Nghìn Rèn mang tới cho nó cảm giác thành tựu, làm bao nỗi buồn của nó thời gian qua đều tan biến.

Mang Thiên từ trong đi ra, gương mặt thường lạnh tanh giờ thấp thoáng nét cười, ánh mắt nhìn Đường Vũ Lâm đầy hài lòng và yêu thương.

Hắn khẽ gật đầu chào Đường Tư Nhiên rồi nói với Đường Vũ Lâm nói: "Đi theo ta."

Khởi Trầm Ngân vẫn còn ở trong phòng Đường Vũ Lâm, Mang Thiên không hề lấy nó đi.

"Tôi xem một chút kiệt tác của ngươi." Mang Thiên chỉ chỉ Trầm Ngân, nói với Đường Vũ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Huyết tể nghìn rèn

Dịch giả: Tiểu Băng

Kỳ thật, không đợi hắn nói, Đường Vũ Lâm đã xấn tới, chăm chú nhìn tác phẩm của mình.

So với lúc ban đầu, nó nhỏ hơn hẳn, màu bạc đậm đà, thâm trầm, nội liễm, có vẻ cổ xưa, mặt ngoài là từng tầng những đường hoa văn gọn sóng. Lại ở chỗ, khi nhìn nó, Đường Vũ Lâm lại có một cảm giác như huyết nhục tương liên.

Cái cảm giác này rất kỳ diệu, giống như khởi Trầm Ngân này là một phần của cơ thể nó vậy.

Mang Thiên lên tiếng từ đằng sau, "Nói thật lòng, ta không ngờ ngươi Nghìn Rèn thành công ngay trong lần đầu tiên. Điều này có quan hệ rất lớn tới tố chất thân thể của ngươi, tới sức lực bản thân ngươi, nhưng quan trọng nhất, là ngộ tính khi rèn của ngươi. Ta không nhìn lầm người, về rèn, ngươi là thiên

tài. Dù Võ Hồn của ngươi không thích hợp rèn, nhưng ngươi có ngộ tính thiên phú, và trời sinh Thần lực đã hoàn toàn bù đắp được điều đó."

Đường Tư Nhiên kinh ngạc nhìn Mang Thiên, hẳn hiểu rất rõ người bạn này của mình, với tính cách của hắn, đưa ra nhiều lời khen như vậy không phải là chuyện dễ dàng.

"Mang huynh, ngươi đừng làm hư thằng nhỏ." Đường Tư Nhiên cười.

Mang Thiên nhìn hắn: "Ta đã rất kèm chế rồi." Đúng vậy, hắn còn chưa nói ra hết những lời khen đâu, ít nhất hắn vẫn còn chưa nói, Đường Vũ Lâm đã lập nên kỷ lục trở thành Đoán Tạo Sư Nghìn Rèn trẻ tuổi nhất liên bang, nếu công bố tuổi và tác phẩm Trầm Ngân này của thằng bé ra ngoài, nhất định sẽ làm cho cả giới rèn phải xôn xao.

"Bây giờ đã hiểu thế nào là Nghìn Rèn chưa?" Mang Thiên hỏi Đường Vũ Lâm. Cách hắn dạy học trò rất đặc biệt, thường không nói nhiều, chỉ đến khi học trò thao tác thực tế có cảm ngộ, hắn mới chỉ điểm vài câu.

Đường Vũ Lâm gật đầu, "Hình như nó sinh ra sinh mệnh. Mỗi một lần rèn, ta đều nghe được âm thanh của nó."

Mang Thiên lại cười, hai hôm nay số lần nụ cười xuất hiện trên mặt hắn còn nhiều hơn cả năm trời cộng lại.

"Đúng vậy, ngươi nói rất đúng. Đó gọi là Nghìn Rèn thành tinh. Chiết xuất Trầm Rèn, nhiệm vụ chính là loại trừ tạp chất. Còn Nghìn Rèn, chính là mang lại sinh mạng cho kim loại, một tác phẩm nghìn rèn, chính là một sinh mạng do Đoán Tạo Sư chế tạo ra. Kim loại có được sinh mệnh, mới là thứ vật quý giá nhất, có thể thăng hoa ra đặc tính riêng của bản thân."

"Nghìn Rèn thành tinh?" Đường Vũ Lâm lẩm bẩm bốn chữ này, đôi mắt sáng ngời.

Mang Thiên nói: "Đây là tác phẩm nghìn rèn đầu tiên của ngươi, trong giới rèn chúng ta có một truyền thống, khi Đoán Tạo Sư rèn ra tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên, thì đều phải tiến hành huyết tế cho nó, để nó vĩnh viễn trở thành nơi cất trữ cho mình."

"Huyết tế? Là cái gì?" Đường Vũ Lâm tò mò.

Mang Thiên nói: "Nếu nói, Nghìn Rèn là mang tới sinh mệnh cho kim loại, thì huyết tế chính là khiến nó có được huyết mạch tương liên với ngươi, trở thành một phần của thân thể ngươi. Kim loại nghìn rèn đã qua huyết tế, nói về mặt nào đó, sẽ sinh ra trí tuệ tương thông với huyết mạch của ngươi, để thăng hoa ra đặc tính riêng mạnh hơn."

Bên cạnh, Đường Tư Nhiên nhin không được chen vào: "Mang huynh, nếu mỗi tác phẩm Nghìn Rèn đều phải huyết tế, vậy Đoán Tạo Sư các ngươi phải mất bao nhiêu là máu!"

Mang Thiên tức giận: "Không hiểu thì đừng có nói lung tung, huynh tưởng Nghìn Rèn nào cũng đáng để huyết tế à?"

"Đoán Tạo Sư phải huyết tế tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên của mình, đây là quy củ. Ngoài nó, chỉ những tác phẩm mình cực kỳ hài lòng, và là sản phẩm mình sử dụng, thì mới có thể làm huyết tế. Một khi huyết tế, thì khối kim loại đó chỉ có người huyết tế mới sử dụng được mà thôi, những người khác sẽ không được nó chấp nhận. Nếu cứ cưỡng ép rèn, kim loại sẽ vỡ. Nó giống như nghi thức nhận chủ vậy."

"Bởi vậy, thành phẩm Nghìn Rèn bình thường, đều không huyết tế. Trừ khi khách yêu cầu mình huyết tế, thì mới làm. Vũ Lâm, ta phải nhắc nhở ngươi, nếu sau này khối kim loại ngươi tạo ra không phải chính ngươi đặc biệt cần, và rèn cực kỳ thành công, thì không nên làm huyết tế, sẽ làm bị thương Nguyên khí."

"Vâng, lão sư." Đường Vũ Lâm gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi khối Trầm Ngân.

"Nó là của ngươi." Mang Thiên khẽ cười.

Đường Vũ Lâm kinh ngạc quay người lại, "Nhưng mà, lão sư, ta không mua nổi."

Mang Thiên nói: "Đây là ngươi đáng được. Trầm Ngân có giá, nhưng Nghìn Rèn vô giá, hơn nữa, quy củ giới rèn, dù đó là tài liệu của ai đưa, thì tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên, đều thuộc về Đoán Tạo Sư tạo ra nó. Có thể tiến hành Nghìn Rèn, đôi Ó Cuồng Chùy kia ngươi không còn dùng được nữa, khối Trầm Ngân này, vừa đủ cho ngươi rèn ra hai cái chùy mới. Trước khi ngươi tới học viện trung cấp, thì chế tạo nó đi. Ta rất muốn xem, tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên của ngươi có đặc hiệu thăng hoa là cái gì."

"Thật đưa cho con?" Đường Vũ Lâm hưng phấn.

"Ta cần lừa ngươi hay sao?" Mang Thiên tức giận. "Hôm nay tối rồi, ngươi về nghỉ ngơi dưỡng sức. Sáng mai tới đây, tự rèn Trầm Ngân Chùy của ngươi."

"Hãy da, tạ ơn sư phụ!" Đường Vũ Lâm hoan hô, cúi sâu người bái Mang Thiên một cái, rồi nhảy nhót bê khối Trầm Ngân lên.

Nghìn Rèn Trầm Ngân rất nặng, Đường Vũ Lâm đoán có lẽ phải gần ba trăm cân, nhưng kích thước bên ngoài nhìn không to mảy.

Mấy ngày kế tiếp, Đường Vũ Lâm hoàn toàn đắm chìm vào việc rèn. Rèn mang tới cho nó cảm giác thành công, tạo nên động lực cho nó.

Nó không biết, lúc nó hoàn thành Nghìn Rèn, Mang Thiên mới chính thức công nhận nó, không giao nhiệm vụ cho nó nữa, mà dốc lòng chỉ bảo cho nó.

Ba ngày sau, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy rút cuộc đã hoàn thành.

Nhìn cái chùy trên bề rèn, Đường Vũ Lâm đầy thỏa mãn. Khối Nghìn Rèn Trầm Ngân mới chỉ là phôi, cái chùy này mới là tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên thực thụ.

Về kiểu dáng, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy không khác gì Ô Cương Chùy, kích thước tương đương, nhưng sức nặng lại nặng gấp mấy lần. Nếu không phải sức lực Đường Vũ Lâm đã tăng vọt, muốn vung nó lên cũng không phải chuyện dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đặc hiệu cực phẩm

Dịch giả: Tiểu Băng

Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy có vẻ ngoài rất bình thường, phải nhìn kỹ mới thấy những đường vân của nó trải khắp thân và cán chùy, tới từng góc nhỏ, bên trong đường vân như đang tích trữ nguồn sức mạnh dồi dào.

Cán chùy có những vòng đường vân hình đỉnh ốc kéo dài xuống chót, từ hình cầu, phần đuôi được vát dần lại thành hình nhọn.

Trọn ba ngày, mới chú tạo xong.

"Thử xem đặc hiệu của nó là cái gì." Mang Thiên nói, vẻ mong đợi.

"Dạ." Đường Vũ Lâm gật đầu, hai tay cầm lấy hai cây Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy.

Sau khi rèn, chùy trái nặng một trăm năm mươi hai cân, chùy phải nặng một trăm sáu mươi sáu cân. Đừng để kích thước bên ngoài bình thường của chúng mà lầm lẫn, sức nặng của chúng tuyệt đối phải dùng hai chữ kinh người để hình dung.

Đường Vũ Lâm vừa nắm lấy cán chùy, Hồn Lực trong người lập tức bộc phát, nói liền hấn với đôi trọng chùy.

Đường Vũ Lâm tuy đã khỏe hơn, nhưng nếu đơn thuần chỉ dùng sức lực bản thân để dùng cặp chùy này để rèn thì vẫn không đủ. Hấn mới chín tuổi, dù trời sinh Thần lực cũng có hạn chế nhất định.

Nhưng, khi cảm giác huyết mạch tương liên truyền tới, đôi trọng chùy rõ ràng nhẹ đi, hấn vững vàng cầm chúng lên.

Một khối kim loại từ trong lò rèn được lấy ra. Đường Vũ Lâm tập trung tinh thần, tay trái khẽ gõ vào nó một cái.

"Đỉnh, đỉnh, đỉnh!" Ba tiếng giòn vang vang lên.

Đường Vũ Lâm ngẩn ngơ, con người Mang Thiên rụt lại.

"Thử lại lần nữa." Mang Thiên vội nói.

Đường Vũ Lâm lại dùng tay trái gõ nhẹ cái nữa.

"Đỉnh, đỉnh, đỉnh" vẫn ba tiếng giòn vang.

"Đập mạnh!" Mang Thiên trầm giọng quát.

Đường Vũ Lâm vung tay phải, cú đập nện xuống ngay lập tức.

"Đương, đương, đương!" Ba tiếng giòn vang vang lên. Lần này vì đập nhanh và mạnh, Đường Vũ Lâm cùng Mang Thiên đều nhìn thấy rõ ràng, ngay khi chùy nện xuống, đằng sau Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy xuất hiện hai tàn ảnh, hai tiếng nổ sau là do chúng tạo thành.

"Cái này là..." Đường Vũ Lâm mờ mịt nhìn Mang Thiên.

Mang Thiên ngẩn người, giọng thất thanh: "Đặc hiệu chồng chùy."

"Lão sư, chồng chùy là gì?"

Mang Thiên nhìn hấn, ánh mắt cổ quái, "Nhà ngươi, đúng là tiểu quái vật! Ngay cả ta cũng chưa bao giờ rèn ra được đặc hiệu chồng chùy."

Mang Thiên hít thở sâu, cố gắng kiềm chế kích động trong lòng, hẳn đã nghĩ Nghìn Rèn lần đầu của Đường Vũ Lâm có lẽ sẽ tạo ra đặc hiệu rất tốt, nhưng không thể ngờ lại ra được đặc hiệu cực phẩm.

"Đoán Tạo Sư khi hoàn thành tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên sở dĩ muốn tiến hành huyết tế, chính là để tác phẩm đó xuất hiện đặc hiệu tốt, giúp kim loại có huyết mạch tương liên với Đoán Tạo Sư, đẩy đặc hiệu lên tới cực hạn, nên đại đa số Đoán Tạo Sư khi làm tác phẩm nghìn rèn đầu tiên đều là làm chùy rèn cho mình, và dùng chúng cả đời."

Đường Vũ Lâm là người thông minh, nó hiểu ngay, thì ra lão sư lúc đưa khối Trầm Ngân là đã có ý định tặng nó cho hắn. Trầm Ngân giá bao nhiêu nó không biết, nhưng chắc chắn là rất đắt, nhất là đây lại là một khối Trầm Ngân nguyên vẹn đã được chiết xuất.

Mang Thiên tiếp tục nói: "Trong các đặc hiệu Nghìn Rèn, có một số loại là đặc hiệu cực phẩm. Đặc hiệu cực phẩm chỉ phát huy hoàn mỹ khi có hình thái thích hợp. Ta đã từng nói với ngươi, kim loại Nghìn Rèn chỉ có lúc tổ hình lần đầu tiên mới đạt trạng thái tốt nhất, nếu rèn lại thành hình thái khác, đương nhiên sẽ phải phá hư kết cấu bên trong, nên làm ảnh hưởng tới phẩm chất. Nên những thành phẩm nghìn rèn ngay trong lần tổ hình đầu tiên có đặc hiệu cực phẩm rất là hiếm."

Đường Vũ Lâm đã hiểu ý lão sư, "Ý của người là, đặc hiệu chồng chùy của Trầm Ngân Chùy của ta là cực phẩm đặc hiệu? Và đặc biệt thích hợp cho Trầm Ngân Chùy?"

Mang Thiên gật đầu: "Ta có phần ghen tị với ngươi. Đặc hiệu cực phẩm, huyết tế rồi, chỉ có ngươi sử dụng được thôi."

"Cái gọi là chồng chùy, chính là mỗi lần nện kích, bản thân kim loại sẽ thông qua sự cộng hưởng với Đoán Tạo Sư tạo ra lần nện thứ hai, có khi được tới lần thứ ba. Ngươi đạt được chồng chùy, chính là mức độ chồng chùy mạnh nhất. Nói đơn giản, lúc ngươi làm trăm rèn, ba lần chồng chùy ít nhất sẽ giúp ngươi tiết kiệm một nửa thời gian. Hai lần chồng chùy sau, lần thứ nhất đạt bảy thành sức lực, lần thứ hai đạt năm thành. Đến khi ngươi kiểm soát được hiệu quả chồng chùy, thì tương lai khi rèn, dù ngươi rèn cái gì, cũng là làm chơi ăn thật."

Đường Vũ Lâm nói: "Đặc hiệu chồng chùy có dễ kiểm soát không?"

Mang Thiên nói: "Vốn là không, nhưng ngươi đã làm huyết tế, nhờ hiệu quả huyết mạch tương liên, việc kiểm soát này sẽ dễ dàng hơn."

Huyết tế giúp người rèn và kim loại có liên hệ huyết mạch, nhưng kim loại đó phải do chính tay hắn rèn, nên huyết tế nghìn rèn chính là làm riêng cho Đoán Tạo Sư. Dù có rèn nó cho người khác, để người đó huyết tế, thì đối phương cũng phải có năng lực rèn ra thành phẩm mới được.

Cho nên huyết tế không được dùng tràn lan trong giới rèn, ngay cả bản thân Đoán Tạo Sư cũng chẳng mấy khi dùng tới nó.

"Ngươi phải luyện thật giỏi, cố gắng kiểm soát được chồng chùy." Mang Thiên nghiêm túc nói, "Còn nữa, trước mặt người khác phải cố gắng không dùng chùy này để rèn. Trong giới Đoán Tạo Sư cạnh tranh cũng rất kịch liệt, trước khi ngươi có khả năng bảo vệ chùy rèn cực phẩm huyết tế của mình, thì không được để nó lộ ra ngoài, hiểu chưa?"

Đường Vũ Lâm cái hiểu cái không gật đầu. Nó biết, lão sư nói như vậy, đều là để tốt cho mình.

"Cái này tặng cho ngươi." Mang Thiên xòe bàn tay, trong bàn tay có hai cái vòng kim loại. Hai cái vòng này cũng có màu trầm, cũng là Nghìn Rèn Trầm Ngân chế tạo mà thành.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Trữ vật Trầm ngân hoàn

Dịch giả: Tiểu Băng

"Đây là tác phẩm trước kia của ta, mỗi cái có không gian một phần tám mét vuông, vừa đủ thích hợp cho ngươi dùng." Mang Thiên nói.

Đường Vũ Lâm giật mình nhìn Mang Thiên, ở học viện sơ cấp, nó đã được học kiến thức sơ cấp về Hồn Sư, cái này lại còn của Mang Thiên, là nó đã đoán ra đây là cái gì rồi, "Lão sư, đây là trữ vật Hồn Đạo Khí đúng không? Không được, cái này không được, nó quý lắm."

Mang Thiên nói: "Đây chỉ là trữ vật Hồn Đạo Khí cấp thấp nhất, ngay cả Hồn Đạo cũng không có, Hồn Sư phải tự rót Hồn Lực vào mới dùng được. Không đáng giá bao nhiêu tiền. Ngươi làm việc cho ta lâu như vậy, tiền lương chẳng có bao nhiêu, coi như đây là tiền thưởng đi."

Đường Vũ Lâm ngập ngừng: "Nhưng mà ta đã lấy Trầm Ngân của người rồi." Trữ vật Hồn Đạo Khí, là trữ vật Hồn Đạo Khí đó! Nó chưa bao giờ mơ có được thứ đó, thế mà bây giờ nó sờ sờ trước mắt, lão sư còn nói muốn tặng nó cho mình, làm sao nó không muốn, nhưng mà lão sư đã cho nó nhiều thứ lắm rồi...

Mang Thiên kéo tay nó, đeo một cái Trầm Ngân Hoàn vào. Trầm Ngân Hoàn tự động siết lại cho vừa cổ tay nó.

Sau đó, là cái vòng còn lại.

Nhìn hai cái vòng nhìn bình thường trên cổ tay, đối với Đường Vũ Lâm, chúng có ý nghĩa rất lớn, mắt nó đỏ lên.

"Lão sư..."

Mang Thiên bình thản: "Cái này gọi là quyền không rời tay, khúc không rời miệng. Đối với Đoán Tạo Sư chúng ta, chính là chùy không rời tay. Chẳng lẽ ngươi định cầm hai cái chùy đó ra đường suốt ngày? Ngươi phải nhớ kỹ, kim loại huyết tể Nghìn Rèn, cần phải được sử dụng thường xuyên, khí tức của ngươi, huyết mạch, Hồn Lực của ngươi đều làm nó dễ chịu, thời gian càng dài, nó sẽ càng phù hợp với ngươi, nếu trong ngươi đủ mạnh, nó còn có thể thăng hoa thêm lần nữa."

"Được rồi, về nhà, dọn đồ, trước khi tới Đông Hải Thành, tới đây gặp ta."

Đường Vũ Lâm đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi Mang Thiên nói: "Lão sư, người từng nói, đây là tác phẩm của người. Vậy, ngài cũng là Hồn Đạo Sư?"

Mang Thiên im lặng một lúc, "Coi như vậy đi. Nhưng ta chỉ muốn nhận mình là Đoán Tạo Sư mà thôi. Con đường Hồn Đạo Sư, ta không có khả năng đi xa. Sau này ngươi sẽ rõ. Đi đi, tu luyện Hồn Lực cho tốt, nhớ kỹ, Hồn Lực mới là trụ cột, dù ngươi có trời sinh Thần lực, thì cũng vẫn có điểm cuối, hơn nữa, trên Đâu La Đại Lục chúng ta, dù là nghề nghiệp nào, khi lên tới tầng cao, Hồn Lực mạnh yếu sẽ là cái quyết định, tương lai kiếm cái Hồn Linh thứ hai, nhất định đừng có quyết định dung hợp bậy bạ nữa."

"Vâng."

"Thử dùng Trầm Ngân Hoàn đi, chỉ cần rót Hồn Lực vào, dùng ý niệm để cảm nhận và kiểm soát, là có thể nhét đồ vào trong đó."

Đường Vũ Lâm gật đầu, cầm hai thanh Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy lên.

Theo sự tiến bộ của thời đại, Hồn Đạo Khí xuất hiện ở khắp mọi nơi trong cuộc sống. Bây giờ người ta không còn phải dùng Hồn Lực để sử dụng Hồn Đạo Khí, nhưng bởi vì Hồn Đạo Khí ban đầu là như thế, nên chúng vẫn được giữ nguyên cái tên đó.

Con người đã phát minh ra những thứ có thể lợi dụng lực gió, lực nước, lực mặt trời... để tạo ra các loại năng lượng tương ứng với Hồn Lực, ứng dụng vào đủ các ngành nghề, nhất là Hồn Đạo Cơ Giáp, biến chúng thành vũ khí chiến lược.

Trong cuộc sống hằng ngày, Đường Vũ Lâm cũng thường xuyên tiếp xúc với một số loại Hồn Đạo Khí, thí dụ như Hồn Đạo đèn, Hồn Đạo năng lượng để khởi động xe, ngay cả bề rền trước mặt cũng có, nhưng chính thức có được một kiện Hồn Đạo Khí, với nó đây chính là lần đầu tiên.

Nó cũng biết, trừ vật Hồn Đạo Khí là đều có mình khắc pháp trận, chứ không phải Hồn Đạo Khí cấp thấp như lão sư nói. Trừ vật là loại Hồn Đạo Khí đặc thù do Hồn Đạo Sư chế ra bằng tay, giá cực mắc.

Nhưng nó vẫn nhận món quà này, nó rất thích, ân tình này của lão sư, nó sẽ luôn ghi khắc trong lòng, ân này không thể miêu tả thành lời, nó không nói thêm gì nữa.

Đường Vũ Lâm động ý niệm, cái vòng hơi sáng lên, hai cây Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy đã được thu vào trong Trầm Ngân Hoàn. Không gian một phần tám mét vuông không phải là lớn, nhưng chứa một cây Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy thì dư sức, vì cái chùy chỉ dài một xích rưỡi mà thôi.

Sử dụng Trầm Ngân Hoàn, sẽ tốn ít Hồn Lực, nhưng rất là ít, không tạo nên gánh nặng.

Nó lại động ý niệm, hai cây Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy lại xuất hiện ở trong tay. Thực là thần kỳ.

Mang Thiên gật đầu, "Ngươi về nhà đi. Nhớ kỹ những lời ta đã dặn."

"Vâng."

Đường Vũ Lâm hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng suốt đường về nhà. Cục phẩm đặc hiệu Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy, Trầm Ngân Hoàn, với nó, dùng từ vui sướng bây giờ là không thể đủ. Chúng đã trở thành những món đồ quan trọng nhất của nó.

...

"Tư Nhiên, huynh thực quyết định như vậy?" Lang Nguyệt nhìn trượng phu, ánh mắt thâm lương.

Đường Tư Nhiên thở dài, "Bởi vì ta kém tài, đã làm ảnh hưởng tới tương lai của con trai. Ta không thể tiếp tục như vậy nữa. Vì con trai, những thứ này đã là cái gì? Ta đã đồng ý với họ rồi."

Lang Nguyệt mặt đỏ bừng, "Nhưng mà, nếu vậy, không biết tới chừng nào chúng ta mới được gặp lại con."

Đường Tư Nhiên nói: "Nếu Lân Lân chỉ là người bình thường, thì chỉ cần nó vui, gia đình chúng ta cứ bình thường như cũ là được. Nhưng con của chúng ta không bình thường, mà ngược lại, nó rất ưu tú. Nếu không phải vì ta kém cỏi, ngay lần dung hợp Hồn Linh đầu tiên, nó đã có thể đi xa hơn. Với tính

cách của nó, nhất định sẽ làm được chuyện lớn."

"Mang Thiên nói với ta, Lân Lân tính tình cứng cỏi, thành thực hơn bạn cùng lứa. Trong nghề rèn lại có thiên phú dị bẩm, chỉ cần học tiếp, tương lai nhất định sẽ còn vĩ đại hơn thúc ấy. Mang Thiên đã là đại sư rèn cấp Tông Tượng Lục tinh, mạnh hơn thúc ấy, là đến mức nào nữa?"

"Nhưng, dù làm rèn, hay làm Hồn Sư, thì Hồn Lục, Hồn Linh đều là cốt lõi. Là cha nó, mà ta lại rút đầu rút cổ nhiều năm, sống yên bình bao lâu nay là quá đủ rồi. Ta đã quyết định. Vì con trai, ta sẵn sàng trả bất cứ giá nào."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Mới tới Đông Hải

Dịch giả: Tiểu Băng

Đông Hải Thành.

Là thành thị lớn ven biển thứ hai ở bờ đông Nhật Nguyệt Liên Bang, có bến cảng quan trọng, là nơi vận chuyển đường thủy và hàng hải đi khắp các nơi.

Nhân khẩu trong thành hơn ba trăm vạn, nhờ có tài nguyên từ biển dồi dào, mà dân cư rất là giàu có.

Đông Hải Thành có lịch sử lâu đời, kiến trúc trong thành vẫn còn giữ nguyên phong cách cổ xưa. Nhật Nguyệt Liên Bang mấy trăm năm nay, rất quan tâm tới việc bảo vệ kiến trúc cổ, nên trong tòa thành này, có thể nhìn thấy khá nhiều những kiến trúc cổ từ cả ngàn năm trước.

Trên ga tàu của Đông Hải Thành, có một đoàn tàu Hồn Đạo màu xanh đậm đang từ từ giảm tốc độ cập bến.

Ở Đông Hải, hầu như tất cả đoàn tàu Hồn Đạo đều dùng màu lam làm màu chính.

Đoàn tàu dừng hẳn, cửa toa tàu mở ra. Mọi người nối đuôi nhau bước xuống tàu, ai cũng xách theo rất nhiều hành lý, làm ga tàu trở nên náo nhiệt. Dòng người nối nhau hướng về phía lối ra vào.

Đường Vũ Lân siết chặt ba lô trên lưng, đi theo mọi người, tò mò nhìn chung quanh.

Trên ga tàu do nhiều chiếc ống dẹp gắn với nhau tạo thành, nhìn qua một cái, nó biết ngay những ống đó đều là bằng kim loại, được chế tác bình thường nhất.

Tới nơi mới mê lạ lắm, một thằng bé chỉ mới có chín tuổi, không tránh khỏi hơi thấy sợ hãi.

Nó muốn tới Đông Hải học viện báo danh. Nó vốn tưởng phụ thân hoặc mẫu thân sẽ đi cùng, nhưng phụ thân nó bảo nó đã lớn rồi, cần phải tự mình rèn luyện, ông chỉ mua vé tàu cho nó, và đưa nó tới ga tàu.

Đây là lần đầu Đường Vũ Lân đi xa nhà, dù ở cửa, Lang Nguyệt đã dặn dò rất kỹ những việc cần ghi nhớ, nhưng tới nơi rồi nó vẫn lúng túng, đi theo mọi người mà không biết phải làm gì tiếp theo.

Dòng người đang đi phía trước đột nhiên tách ra, Đường Vũ Lân nhìn thấy một chiếc xe Hồn Đạo đứng ngay giữa sân ga, mọi người đều phải lách qua hai bên nó để đi.

Tuy không biết đây là xe gì, nhưng nhìn bề ngoài cũng biết nó là xe cao cấp. Thân xe thon dài, hình giọt nước, phía dưới có bốn bánh xe, dưới cùng ở mép còn có bánh xích, có thể di chuyển trên mọi địa hình.

Đứng bên cửa xe có hai người mặc đồ đen, ngó nghiêng dòng người.

Lúc Đường Vũ Lân tới gần, một người đi nhanh về hướng nó, cung kính nói: "Thiếu gia!"

Tiếng chào này đương nhiên không phải dành cho Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân theo bản năng nhìn sang bên cạnh, từ phía sau nó đi lên một thiếu niên.

Thiếu niên này tuổi tác cỡ bằng nó, mặc đồ thể thao màu lam, tóc ngắn màu nâu, Đường Vũ Lân chỉ nhìn thấy được một bên mặt khi hắn đi xẹt qua.

Làn da trắng trẻo, mũi cao thẳng, hốc mắt hơi hõm sâu, lông mi dài cong cong, mắt hình như là màu xanh sẫm.

Sau lưng Đường Vũ Lân dường như bị xô đẩy, ụt tới làm nó lảo đảo, va vào vai thiếu niên kia.

Thiếu niên xoay qua nhìn nó.

Người này rất anh tuấn, có khí chất lãnh ngạo rõ rệt, ánh mắt đối phương rõ ràng nhìn nó, nhưng chỉ là liếc qua, rồi tiếp tục đi về phía ô tô. Cái vẻ đó rõ ràng không phải là không để ý bị nó đụng vào, mà là căn bản không thêm để ý tới nó.

"Xin lỗi!" Đường Vũ Lâm lên tiếng.

Người áo đen tới đón đẩy vào ngực nó một cái, một luồng lực mạnh truyền vào, làm Đường Vũ Lâm bị đẩy về sau, suýt nữa thì ngã.

"Cẩn thận chút, đồ nhà quê." Người áo đen hung dữ nói, rồi quay người đuổi theo thiếu niên.

Thiếu niên không hề quay đầu lại, chui vào trong xe. Cỗ xe nổ máy, rồi chạy ra ngoài.

Đường Vũ Lâm vuốt vuốt lồng ngực, tuy không đau, nhưng nó thấy giận, những người này, thật là quá đáng!

Tiếp tục đi ra tới ngoài cửa ga, sự chen chúc mới kết thúc.

Quay đầu nhìn lại, thấy ga tàu sau lưng có treo bảng chữ to, Ga Hồn Đạo Đông Hải.

Nhìn ga tàu to lớn, Đường Vũ Lâm thâm tán thưởng, chỉ riêng cái nhà ga, cũng còn to hơn tòa kiến trúc to nhất của Ngao Lai Thành.

Nó nhìn quanh, đường xá rộng lớn, xa kia là dãy dãy nhà cao, đủ loại xe Hồn Đạo chạy băng băng trên đường, người qua lại hối hả, tạo nên một cảm giác áp bách tự nhiên.

Đường Vũ Lâm rút người, rút bình nước uống một ngụm.

Sau đó nó rút tờ giấy phụ thân đưa cho, hướng dẫn những việc nó phải làm khi tới Đông Hải Thành.

Có một người trung niên gầy gò xán lại, cười híp mắt hỏi: "Bạn nhỏ, lần đầu tới Đông Hải Thành đúng không? Nhà ở đâu hả?"

Đường Vũ Lâm đang nhìn tờ giấy, trên tờ giấy câu đầu tiên viết, không được tin người lạ.

Nó ngẩng đầu nhìn người trung niên, lắc đầu, không nói lời nào, bước nhanh về một hướng.

Hướng đó có một cái phòng, trên cửa phòng có bảng ghi bốn chữ "Hành chính chấp pháp".

Trong phòng có hai nhân viên mặc đồng phục, Đường Vũ Lâm đi tới, : "Chào chấp pháp thúc thúc ạ, cho hỏi xe công cộng tới Đông Hải học viện đi hướng nào ạ?"

Là học viện lừng danh Đông Hải Thành, năm nào báo danh khai giảng, Đông Hải học viện cũng có xe công cộng riêng ở ga tàu để đón người, tìm được xe, là nó có thể tới thẳng học viện.

Một người chỉ hướng cho nó, "Ồ bên kia. Bạn nhỏ, người nhà đâu?"

Đường Vũ Lâm ưỡn ngực, "Thúc thúc, ta không nhỏ nữa. Cảm ơn ngài." Nói xong, nó quay người chạy về hướng đã được chỉ.

Quả nhiên, chạy một chút, đã thấy một cái bảng chữ trắng nền lam, viết bốn chữ to: Đông Hải học viện.

Dưới bảng có một cái bàn, sau bàn có mấy thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi mặc đồ thể thao màu lam.

Thấy Đường Vũ Lâm chạy tới, một thiếu nữ tóc đen cười với: "Em trai, tới đưa tin hả?"

Cô gái này có đôi mắt xéch, đáng người vừa phải, giọng nói ngọt ngào, rất thân thiện.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Báo danh

Dịch giả: Tiểu Băng

"Chào tí ti, ta là Đường Vũ Lâm, là tới báo danh." Đường Vũ Lâm rất lễ phép.

Lưu Ngữ Tâm kinh ngạc nhìn thẳng bé. Nhìn chừng mười một, mười hai, nhưng nếu là tới báo danh, thì hẳn phải có giấy đề cử của học viện đề cử, và

hắn là chỉ mới có chín tuổi.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng thẳng nhóc lại rất xinh đẹp, đúng vậy, Lư Ngữ Tâm phải dùng từ xinh đẹp để mô tả thẳng nhóc này. Đôi mắt rất to, lông mi dài cong vút làm mình cũng phải ghen tị, đôi mắt ngơ ngác và có vẻ hơi khó chịu.

"Xin chào, ta là Lư Ngữ Tâm, năm nhất học viện cao cấp Đông Hải, chịu trách nhiệm nhận người mới năm nay. Là học tử của ngươi à. Này, tới đây, điền vào mẫu này, rồi đưa thư đề cử của học viện cho ta."

Lư Ngữ Tâm đưa một mẫu tờ khai cho Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm thờ phào, nhìn trộm học tử một cái. Đồ thể thao màu lam vừa vặn, cột tóc đuôi ngựa, cổ dài trắng trẻo, dáng thon thả đẹp đẽ, khí chất ưu nhã.

Lư Ngữ Tâm nhìn Đường Vũ Lâm điền tờ khai, buột miệng đọc theo, "Đường Vũ Lâm, chín tuổi, tốt nghiệp học viện sơ cấp Hồng Sơn Ngạo Lai Thành. Hồn Sư Hệ Thực Vật cấp mười một, Võ Hồn, Lam Ngân Thảo. Ồ, Võ Hồn của ngươi là Lam Ngân Thảo?"

Đường Vũ Lâm gật đầu. Lư Ngữ Tâm cười, "Lam Ngân Thảo mà tu được tới cấp mười một ở tuổi của ngươi, đúng là không dễ."

Giọng nói không hề có vẻ khinh thường, làm Đường Vũ Lâm tăng thêm hảo cảm với học tử này, nó gãi đầu: "Tỷ tỷ còn biết Hồn Sư khác có Võ Hồn là Lam Ngân Thảo?"

Lư Ngữ Tâm mỉm cười: "Có chứ! Học viện chúng ta cũng có, không tệ đâu nha. Hồn Sư chúng ta qua mấy vạn năm truyền thừa, phát triển đến bây giờ, bản thân Võ Hồn không còn như thời cổ đại nữa, mà thông qua Hồn Linh đã được cải tạo nhiều rồi. Chờ ngươi tới cấp cao sẽ biết, kỳ thực, bản thân Võ Hồn không quan trọng, quan trọng là... đẳng cấp của Hồn Lực, và thiên phú về phương diện Cơ Giáp. Dù sao, Cơ Giáp xuất hiện, đã làm cho Hồn Sư có Võ Hồn bình thường cũng trở thành cường đại. Cho nên, em trai, cố học cho giỏi nha. À, ngươi có thể gọi ta là học tử."

"Cảm ơn học tử." Đường Vũ Lâm thật lòng cảm ơn, những lời nàng nói, đã làm sự hồi hộp của nó giảm đi rất nhiều.

Lư Ngữ Tâm đọc thư đề cử của Đường Vũ Lâm, đóng dấu vào rồi trả lại cho nhỏ, đưa thêm cho nó một tấm thẻ kim loại nhỏ.

"Tấm thẻ này ngươi đeo vào cổ, là bằng chứng để ra vào học viện trước khi nhập học, sau khi tới học viện, phải vào báo danh lần nữa, và nhận đồ dùng. Cái xe Hồn Đạo kia chính là của học viện, chờ người đủ nhiều sẽ khởi hành, chờ các ngươi tới học viện."

Đường Vũ Lâm lại cảm ơn, đi về phía chiếc xe.

Một nam sinh đứng ngay cạnh Lư Ngữ Tâm nhếch mép: "Ngữ Tâm, một thẳng nhóc nhà quê thôi, ngươi nói với nó nhiều như thế làm gì? Hừ, Võ Hồn Lam Ngân Thảo, chỉ là phế Võ Hồn, đâu phải ai có phế Võ Hồn đó cũng có huyết mạch Lam Ngân Vương như học trưởng chúng ta."

Lư Ngữ Tâm trừng mắt, "Đừng có kỳ thị học đệ. Chín tuổi đã luyện Lam Ngân Thảo tới cấp độ Hồn Sư, làm sao ngươi biết Lam Ngân Thảo của nó không có huyết mạch Vương Giả? Không có ai mãi mãi hèn, ngươi chưa nghe câu đó à? Nói không chừng, học đệ xinh đẹp này, sau này sẽ là con cưng của trời đó."

Đường Vũ Lâm không được nghe thấy những câu này, nếu không, nó sẽ càng thêm hảo cảm với học tử.

Xe của Đông Hải học viện rất rộng, chở được những năm mươi người, lúc này trên xe đã có một số người ngồi sẵn, có cùng độ tuổi với nó, cũng có người thành niên, rõ ràng là phụ huynh đưa con tới học viện báo danh.

Đường Vũ Lâm thấy hâm mộ họ, dù gì nó cũng mới có chín tuổi, làm sao không muốn cũng có phụ thân, mẫu thân tới đưa mình?

Nó ngồi gần cửa sổ, nhìn ra khung cảnh lạ lẫm, tay ôm chặt hành lý, sáu năm tới, mình sẽ phải sống ở đây.

Hắn nhớ, trước khi rời nhà, phụ thân đã nói.

"Lân Lân, con phải nhớ kỹ, trên thế giới này, người con có thể tin tưởng và dựa vào hoàn toàn, chỉ có chính bản thân con. Dù gặp phải khó khăn gì, con cũng đều nên nghĩ, đó là vì con chưa đủ mạnh."

Những lời này đối với một thẳng bé chín tuổi, tạo nên lực rung động rất mạnh, khi rời khỏi phụ thân mẫu thân, chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà thôi.

Cúi đầu nhìn đôi Trầm Ngân Hoàn trên cổ tay. Vốn hai cái Trầm Ngân Hoàn có dư không gian để chứa hành lý, nhưng bởi vì ngoài cặp Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy, Mang Thiên bảo nó mang cả cặp Nghìn Rèn Ô Cương Chùy theo luôn, cho nên trong không gian trữ vật không còn chỗ nữa.

Nhắm mắt lại, Đường Vũ Lâm nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc Đường Vũ Lâm mơ màng sắp ngủ, xe buýt rung lên bắt đầu khởi hành. Đường Vũ Lâm giật mình nhìn quanh, trong xe đã ngồi đầy người.

Hình như ai cũng có cha mẹ đi cùng.

Chỉ có nó là đi một mình.

Những cửa hàng, nhà cửa xuyên qua không dứt, tòa thành đầy hương vị sắt thép và hồi hã.

Ai đi trên đường cũng vội vã. Đi hơn hai mươi phút, xe dừng bên một bức tường cao.

"Đã tới học viện, mời mọi người xuống xe."

Phía trước vọng tới một âm thanh quen thuộc, Đường Vũ Lâm nhìn theo, mới nhìn thấy Lưu Ngữ Tâm ở ngay hàng đầu, đang hướng dẫn mọi người.

Đường Vũ Lâm vội ôm hành lý đi theo, Lưu Ngữ Tâm nhận ra nó, gọi, "Đường Vũ Lâm đứng không, chờ chút, tí nữa đi theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Bạn cùng phòng

Dịch giả: Tiểu Băng

Đi thêm một chút dọc theo bức tường cao, là tới cửa chính của học viện, sừng sững cao to đầy khí thế, được làm từ một tảng đá rất to.

Đông Hải học viện là một học viện cỡ lớn, kiêm cả trung cấp lẫn cao cấp. Lưu Ngữ Tâm chính là đệ tử của bộ phận học viện cao cấp.

Đừng bao giờ nghĩ trung cấp với cao cấp chỉ lệch nhau một tí, chúng lệch nhau rất nhiều.

Học viện Trung cấp là giáo dục bắt buộc, không thu học phí. Đông Hải học viện là học viện Hồn Sư, học viện trung cấp chiếm hai phần ba diện tích, nhưng tinh hoa chỉ chiếm một phần ba học viện cao cấp.

Chỉ cần là Hồn Sư, và học ở khu vực xung quanh Đông Hải Thành, có thư đề cử của học viện sơ cấp, là được tới đây học tiếp trung cấp về Hồn Sư. Học viện trung cấp học sáu năm, năm thứ sáu lúc tốt nghiệp, có thể thi vào học viện cao cấp Hồn Sư, song số thi đậu thường không vượt qua một phần mười.

Học viện cao cấp không còn là giáo dục bắt buộc, mà phải thông qua kỳ thi khó khăn, trúng tuyển mới được học, và đó mới thật sự là tinh anh.

Đi vào học viện, cây xanh rậm rạp, con đường rộng kéo dài, mặt đường lát đá xanh, rất có hương vị xưa cũ.

Lưu Ngữ Tâm mỉm cười: "Học viện vì đảm bảo an toàn cho mọi người, không cho phép xe chạy trong trường, phải đi vào bãi đỗ xe dưới mặt đất. Học viện cao cấp của ta ở phía Tây, tất cả phần còn lại đều thuộc về học viện trung cấp."

Lầu Dạy Học Chính của Học viện trung cấp nằm dọc sườn đông của học viện, cao mười hai tầng. Lớp càng cao, học càng cao. Đường Vũ Lâm là đệ tử năm nhất, sẽ học ở lầu một hoặc lầu hai.

"Bên kia chính là Phòng Giáo Vụ. Người tới đó báo danh đi. Ký Túc Xá ở ngay đằng sau Lầu Dạy Học. Sau này nếu có chuyện gì, cứ tới khu cao học bên kia tìm ta, ta thuộc năm nhất cao học."

"Cảm ơn học tỷ."

Lưu Ngữ Tâm phì cười: "Không cần phép tắc như vậy, học viện chúng ta rất thoải mái. Sau khi nhập học sẽ chia lớp, sau đó là kiểm tra nhập học, nếu đạt thành tích tốt thì rất có lợi."

Nhìn theo Lưu Ngữ Tâm đi khuất, Đường Vũ Lâm mới đi tới Phòng Giáo Vụ.

Có thể kim loại Lưu Ngữ Tâm đưa, lại có thư đề cử, nó làm thủ tục nhập học rất nhanh.

Được phát hai bộ đồng phục miễn phí, một cái chìa khóa ký túc xá, tài liệu học tập phải đợi vào học chính thức mới được phát.

Nó được xếp vào lớp thứ năm năm nhất.

Đường Vũ Lâm đi tới Lầu Ký Túc Xá. Lầu Ký Túc Xá cũng cao bằng Lầu Dạy Học, cũng mười hai tầng. Nó ở tầng hai, phòng 205.

Trong hành lang rất ẩm ướt, mấy hôm nay lúc nào cũng có học sinh mới tới, trong khu ký túc xá, không chỉ có học trò, mà có cả các bậc phụ huynh tới đưa con, nên không khí rất lộn xộn.

Đường Vũ Lâm vất vả mới tới được phòng của mình, cửa mở ra, bên trong đã có người ở rồi.

Trong phòng có hai cái giường tầng, chứa được bốn người. Hai cái bàn dài hình chữ nhật, bốn cái ghế, hai cái tủ, một cái đèn. Hết.

Hai tầng giường dưới đã có người xí chỗ, cả hai đều đang nhìn Đường Vũ Lâm.

Người ở giường bên trái cao to hơn Đường Vũ Lâm, dáng to khỏe, tóc ngắn, mắt lồi, có vẻ dữ dằn.

Người ở giường bên phải gầy gò, tuổi nhỏ, đeo kính mắt, có vẻ trí thức, ừ, trên tay đang cầm một quyển sách.

"Xin chào, ta là Đường Vũ Lâm, là mới tới." Đường Vũ Lâm nhìn hai người, tự giới thiệu, rồi bỏ hành lý vào tầng trên giường bên trái.

Người gầy nhỏ khề gật đầu, nói: "Ta là Vân Tiểu, vân (mây) trong đám mây, tiểu (nhỏ) trong lớn nhỏ."

Đường Vũ Lâm cười khề chào lại, người to bự bên kia nhướng mắt: "Mới tới, thì dọn phòng đi."

Đường Vũ Lâm mới tới, không hiểu rõ tình hình, nên gật đầu, "Ừ."

Góc tường có cây chổi, trên bàn có chậu rửa mặt và khăn lau. Nó bung chậu đi lấy nước.

Vân Tiểu nhìn người kia: "Chu Trường Khê, ra về cái gì hả?"

Chu Trường Khê cười hắc hắc, đứng dậy: "Người thì thông minh rồi, đừng có xía vào chuyện người khác. Thằng nhóc đó dễ coi như vậy, ta nhìn không ưa. Phải ghim nó xuống, sau này việc chung đều giao cho nó. Ta mới nói là nó đi liền, rõ là đồ nhát cáy. Người như vậy không ăn hiếp thì ăn hiếp ai?"

Vân Tiểu hừ một tiếng, "Coi chừng bị báo ứng."

Chu Trường Khê khinh thường, "Bằng nó á?" hần khề vươn tay, tóm ba lô hành lý của Đường Vũ Lâm xuống.

Mở ba lô ra, mấy bộ quần áo thô sơ, một ít đồ dùng cá nhân, một bộ chăn màn rách xuống đất.

Vân Tiểu sững sờ: "Người quá đáng quá!"

Chu Trường Khê cười hắc hắc, "Nhìn đi, cái gì đây hả? Thằng nhóc này chắc không phải xuất thân ăn mày chứ, thời này mà còn thêu hoa, buồn cười chết mất."

Đúng lúc Đường Vũ Lâm bung chậu nước đi vào.

Nó sững người, đồ nằm lung tung dưới nhất nhìn rất quen mắt, nhất là trên tay Chu Trường Khê vẫn còn đang cầm ba lô của nó.

Chăn màn, quần áo, đồ dùng vãi đầy mặt đất, ngay cả hai bộ đồng phục vừa mới nhận.

Mặt đất rất dơ, nên đồ đạc của nó cũng bị dính dơ theo.

"Người đang làm gì?" Đường Vũ Lâm đặt chậu lên bàn.

Chu Trường Khê nhếch miệng, "Đâu có làm gì, xem đồ nhà quê người mang theo được cái gì thôi."

"Nhặt lên!" giọng Đường Vũ Lâm lạnh lẽo.

Chu Trường Khê nhướng mày, đôi mắt lồi tròng lên, đầy hung dữ, "Người đang nói chuyện với ai hả?"

"Nhặt lên!" Đường Vũ Lâm gằn giọng.

Chu Trường Khê trừng to mắt, quệt miệng, dẫm lên cái chăn của Đường Vũ Lâm, giầy giày xéo xéo, chỗ hần đập ngay lên chỗ thêu những bông hoa nhỏ.

Đường Vũ Lâm ngậy ra, lẩm bẩm: "Đó là muối muối ta thêu."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đánh nhau

Dịch giả: Tiểu Băng

"Đó là muối muối ta thêu."

Những bông hoa nhỏ màu tím, viền ngoài màu bạc, tuy không đẹp, nhưng chúng là của Na Nhi lưu lại.

Đường Vũ Lâm còn nhớ rõ, lúc đó, nó ngồi cạnh Na Nhi xem cô bé thêu, còn cười cợt cô bé thêu hoa bị méo, không đẹp như Na Nhi.

"Tiểu tử, nhớ kỹ, ở đây, ta là người quyết định." Chu Trường Khê chọc chọc ngón cái vào ngực mình.

Vân Tiểu cảm thấy là lạ, hình như nhiệt độ không khí có vẻ giảm xuống.

Hắn nhìn thấy Đường Vũ Lâm ngẩng đầu lên.

Mắt nó đỏ bừng, hai nắm tay nắm chặt, tiếng xương vang lên răng rắc.

Chu Trường Khê hást cằm, "Muốn làm gì, cần ta hả?"

Đường Vũ Lâm phóng tới như đạn pháo, nắm đấm phải vung ra, tới mặt Chu Trường Khê.

Chu Trường Khê không phải người ngu, hắn đương nhiên nhìn ra Đường Vũ Lâm có lực bộc phát, nên đã chuẩn bị trước. Thấy nắm đấm bay tới, thì vung tay phải hást nắm đấm sang bên.

"BA~!"

"Phanh!"

"Rầm rầm!"

Tiếng thứ nhất, là tiếng bàn tay Chu Trường Khê chém trúng nắm đấm Đường Vũ Lâm, cú chém rất chính xác, nhưng lại không đẩy nổi nắm đấm của Đường Vũ Lâm.

Tiếng thứ hai, là tiếng nắm đấm Đường Vũ Lâm nện vào ngực Chu Trường Khê, đánh văng hắn bay lên.

Tiếng cuối cùng, là tiếng thân thể Chu Trường Khê bắn xuyên vỡ cửa sổ, bay ra ngoài.

"A!" một tiếng kêu vang thảm thiết ớn.

Vân Tiểu ngồi bật dậy, ngơ ngác nhìn Đường Vũ Lâm, quyền sách trên tay rơi xuống rồi mà hắn không biết.

Chu Trường Khê, Võ Hồn Đại Lực Thần Viên, Chiến Hồn Sư cấp mười một Hệ sức mạnh. Được xếp vào lớp năm, vào phòng ký túc xá này, bởi vì Hồn Lực của hắn không cao mà thôi. Nhưng, hắn vẫn là kẻ có sức mạnh khủng khiếp nhất trong số bạn cùng tuổi của Vân Tiểu.

Vân Tiểu hoàn toàn có thể khẳng định, trong một quyền Đường Vũ Lâm đánh bay Chu Trường Khê không hề có Hồn Lực, mà chính là sức mạnh của cơ bắp.

Bởi vì Võ Hồn là Đại Lực Thần Viên, xương cốt của Chu Trường Khê nặng hơn hẳn người thường, nên hắn tuy mới chín tuổi, mà còn nặng cân hơn cả người trưởng thành.

Người nặng như vậy, khỏe như vậy, mà lại bị Đường Vũ Lâm một quyền đánh bay, xuyên vỡ cửa sổ mà ra. Cú đánh đó mạnh tới bao nhiêu?

Đúng lúc này, một người từ ngoài cửa đi vào, mặc đồ thể thao màu đen, mặt lạnh như băng. Đi vào cửa túc xá, nhìn đồng hồ rơi vãi dưới đất thì cau mày đá văng ra, lạnh lùng nói với Đường Vũ Lâm đang đứng chắn ngay đó: "Tránh ra."

Đường Vũ Lâm vốn đã đang điên tiết, thiếu niên này lại đá đồ của nó, hoàn toàn làm nó bùng nổ.

"Người muốn chết!" Đường Vũ Lâm nổi giận gầm lên, nhào tới. Lại một quyền!

Thiếu niên kia không thèm nhìn, chân dịch ngang một cái né tránh thành công, khuỷu tay quét ngang, chân trái duỗi ra.

Lập tức, Đường Vũ Lâm thấy mình bị hást bay ra ngoài. Chỉ có điều, lần này hướng bay không phải là cửa sổ, mà là cửa phòng.

Vân Tiểu nuốt nước miếng, hồi còn ở học viện sơ cấp, hắn được coi là người đầy mưu trí, thế mà hôm nay nó lại cảm thấy cái đầu của nó không đủ dùng. Tình hình hiện giờ là sao đây?

"Khốn kiếp!" Đường Vũ Lâm rống lên giận dữ, vang vọng khắp cả tầng lầu. Thân ảnh như gió xông vào trong phòng, nhào tới thiếu niên lạnh lùng.

Thiếu niên kia kinh ngạc, hắn chưa bao giờ biết cái gì gọi là nương tay, cú đánh vừa rồi hắn là dùng toàn lực, thế mà đối phương lại bật dậy nhanh như

vậy. Hon nữa, vừa rồi lúc khuỷu tay hắn nện trúng lưng Đường Vũ Lâm, rõ ràng cảm giác được, cái lưng đó có lực phản chấn, hóa giải bớt khá nhiều lực đánh của hắn.

Nhảy lầy đà, quay người, đá xoáy. Ba động tác liền mạch như nước chảy, chẳng những tránh được Đường Vũ Lâm tấn công, mà còn đá trúng lưng nó, hất nó văng lên giường.

Cái giường bằng gỗ vỡ tan, quần áo trên người Đường Vũ Lâm bị rách mấy chỗ.

Thiếu niên hạ xuống đất, vừa vịn dầm lên cái chân của Đường Vũ Lâm, cũng lại dẫm phải đóa hoa nhỏ do Na Nhi thêu!

Đường Vũ Lâm gào lên, "Tại sao đám người các ngươi ai cũng khôn kiép như vậy!" Bạch quang lóe sáng, Hồn Hoàn trắng bạc mười năm từ dưới chân bay lên, những bụi Lam Ngân Thảo ùn ùn tràn ra, đánh thẳng tới thiếu niên lạnh lùng.

Hồn Hoàn kỹ của Lam Ngân Thảo mười năm, Hồn Kỹ thứ nhất của Đường Vũ Lâm, quán quanh!

Những bụi cây lập tức tràn khắp phòng, thiếu niên kia tuy nhanh nhẹn, nhưng không tránh kịp nhiều dây leo như vậy trong không gian nhỏ hẹp.

Hắn phản ứng rất nhanh, tay phải vung lên, tỏa hào quang vàng rực, dưới chân bay lên một vòng Hồn Hoàn màu vàng, kim quang lập loè, tạo thành một vòng tròn trên không trung, chém vào Lam Ngân Thảo.

Hắn ra tay cực chính xác, con dao vàng chém trúng Lam Ngân Thảo, nhưng ngạc nhiên thay, Lam Ngân Thảo tuy bị đẩy ra, nhưng không bị chặt đứt như hắn tưởng tượng.

Không tốt! thiếu niên thầm hô to, lùi nhanh lại, lao ra cửa phòng. Nhưng cây Lam Ngân Thảo không bị chặt đứt kia, và nhiều sợi Lam Ngân Thảo khác nữa đã xúm lại, quán lấy hắn.

Hồn Hoàn dưới chân thiếu niên lóe hào quang, dao găm trên tay cũng sáng rực, còn có tiếng Long ngâm nho nhỏ vang lên. Hắn dùng toàn lực muốn tránh khỏi đám Lam Ngân Thảo, nhưng một năm đâm đã không ngừng to ra ngay trước mặt hắn.

"Phanh —— "

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Xử phạt

Dịch giả: Tiểu Băng

Thiếu niên bay ngược ra ngoài, lúc Đường Vũ Lâm đâm trúng, Lam Ngân Thảo đang quán hắn cũng buông hắn ra, làm hắn bay vèo như đạn pháo ra ngoài, một tiếng nổ vang vang lên, cả người hắn bị gắn dính vào vách tường ngoài hành lang.

Đúng vậy, chính là "gắn", hắn hoàn toàn không có sức chống cự cú đâm vừa rồi.

Thiếu niên này là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, am hiểu nhất chính là tốc độ và công kích, nhưng Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh luôn có một nhược điểm, là sức phòng ngự kém, lần này bị đánh trúng, lại còn bị trúng đòn của một kẻ có sức mạnh còn mạnh hơn Chiến Hồn Sư Hệ Sức Mạnh là Đường Vũ Lâm, cho nên... hắn ngất đi...

Đường Vũ Lâm thở dốc, cả phòng cả trở thành đồng hồ hỗn loạn.

Vân Tiểu núp dưới gầm giường, mở to mắt nhìn Đường Vũ Lâm, trong lòng hoảng hốt.

Cái tên này, cái tên này... là con người hả? Cái tên lạnh lùng nhanh như điện kia thế mà cũng bị hắn đánh bay...

Đường Vũ Lâm ngồi xuống, cẩn thận nhặt chân lên, phui sạch bụi, ôm vào lòng, may mà nó chỉ bị bắn, không bị rách.

"Xảy ra chuyện gì?" một giọng nói sang sảng vang lên ngoài phòng.

Mười phút sau.

Đông Hải Học Viện, phòng giáo dục.

"Nói như vậy, chỉ là vì một cái chân mà xảy ra chuyện?" Long Hằng Húc lạnh lùng nhìn bốn thiếu niên trước mặt, sắc mặt âm trầm.

Chu Trường Khê, Vân Tiểu, Đường Vũ Lâm, và thiếu niên lạnh lùng, bốn người xếp thành một hàng.

Thiếu niên lạnh lùng mắt lạnh giá, ánh mắt sắc bén thỉnh thoảng liếc Đường Vũ Lâm, bộ dạng như muốn xé nát nó ra.

Chu Trường Khê mặt xanh mét, trên người có không ít vết thương, nếu nhìn kỹ sẽ thấy trong mắt hắn có tia sợ hãi, hắn không dám nhìn Đường Vũ Lâm lần nào.

Vân Tiểu kể lại mọi chuyện vô cùng chi tiết, lớp lang trật tự rõ ràng. Long Hằng Húc nghe là hiểu ngay.

Đường Vũ Lâm ôm chân đứng đó, cúi đầu nhìn đóa hoa nhỏ trên chân, trong đôi mắt to đầy quật cường.

"Chu Trường Khê, vốn với phẩm loại Vô Hồn của ngươi, có thể được xếp vào lớp ba, chỉ là thấp chút lớp. Nhưng bây giờ xem ra, phẩm hạnh của ngươi cũng thấp theo. Bị đánh đòn đáng lắm, cả đời ở lại lớp năm luôn đi." Long Hằng Húc lạnh lùng.

Chu Trường Khê muốn cãi lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Long Hằng Húc thì biết điều im bặt.

"Hai người các ngươi cũng vậy, mới nhập học là đánh nhau, cũng bị xếp vào lớp năm. Bị đánh là đáng đời." Long Hằng Húc chỉ Vân Tiểu và thiếu niên lạnh lùng.

Thiếu niên lạnh lùng căn bản không để ý Long Hằng Húc, ánh mắt hắn chỉ tập trung vào Đường Vũ Lâm, một bên gò má sưng lên, may mà trước khi bị đánh trúng, hắn đã kịp nghiêng đầu né bớt, nếu không chắc hàm răng cũng không còn lại mấy cái.

Vân Tiểu giật mình: "Long chủ nhiệm, ta đâu có tham gia đánh nhau! Từ đầu đến cuối, ta chỉ ở ngoài đứng xem mà thôi."

Long Hằng Húc lạnh lùng: "Các ngươi là người cùng phòng, thấy bạn đánh nhau không biết ngăn lại, mà chỉ biết lo cho thân mình. Tinh thần trọng nghĩa của ngươi để ở đâu? Tuổi còn nhỏ đã xảo trá như vậy, lớn lên sẽ như thế nào? Còn cãi cái gì nữa!"

"Còn ngươi!" Ánh mắt hắn cuối cùng rơi vào Đường Vũ Lâm, "Ngươi giỏi lắm! Một đánh hai, việc này vốn không phải ngươi sai. Ngươi bị người ta khiêu khích trước, nam nhân có nhiệt huyết là chuyện tốt. Cho nên, không xử phạt ngươi. Nhưng Vô Hồn của ngươi chỉ là Lam Ngân Thảo, nên cũng chỉ có thể ở lớp năm."

Đường Vũ Lâm kinh ngạc ngẩng đầu, hắn tưởng mình sẽ phải là người bị phạt nặng nhất, dù sao, cũng là hắn đánh người, hơn nữa đánh không hề nhẹ. Chu Trường Khê một mảng người xanh xanh tím tím, thiếu niên lạnh lùng mặt sưng phù như mận thầu. Thế mà mình không bị xử phạt?

"Cảm ơn ngài công bằng." Đường Vũ Lâm vội nói.

Long Hằng Húc thần nhiên: "Tuy đánh nhau có nguyên nhân, nhưng, phá hư của công thì phải bồi thường. Ta sẽ để bên tài vụ tính số tiền phải bồi thường cho một cái cửa sổ, vách tường và giường ngủ, rồi ngươi đem tiền nộp."

"A?" Đường Vũ Lâm ngẩn ngơ. Nộp tiền? Cả người nó chỉ có ba ngàn đồng phụ thân cho, để tiêu vặt cho cả học kì.

Vì đi học được miễn phí ăn ở, nên lẽ ra chẳng có gì phải tiêu tiền.

"Đi ra ngoài đi. Có bản lĩnh, các ngươi trở về tiếp tục đánh nhau. Nếu còn đánh nữa, các ngươi sẽ bị ghi vào hồ sơ. Nó có quyết định tới tương lai các ngươi có được vào hệ cao cấp hay không, có thể trở thành Cơ Giáp sư hay không đấy, có muốn thử không? Có gan, thì các ngươi cứ đánh. Nếu thật muốn đánh, thì đừng để cho học viện biết được, nếu không, nghiêm trị không tha."

Đi ra phòng giáo dục, giọng Long Hằng Húc vẫn còn quanh quẩn bên tai, nhưng tâm tình Đường Vũ Lâm đã tốt lên rất nhiều, tuy còn chưa biết phải bồi thường bao nhiêu tiền, nhưng ít nhất lần này đánh nhau, học viện đã xử công bằng, không vì Vô Hồn nó không tốt mà ưu ái cho người khác.

Phòng giáo dục.

Long Hằng Húc neho mắt, nói với thư ký: "Mang hồ sơ của Đường Vũ Lâm tới đây."

"Chủ nhiệm, Vô Hồn của nó không phải chỉ là Lam Ngân Thảo hay sao?" Thư ký kinh ngạc hỏi.

Long Hằng Húc mỉm cười, "Lam Ngân Thảo? E là không phải đơn giản như vậy. Ngay ngày nhập học đầu tiên đã một đánh hai, trong đó còn có cả thằng nhóc nhà họ Tạ, một thằng nhóc chỉ có Vô Hồn Lam Ngân Thảo bình thường có thể làm được hay sao? Hơn nữa, nó mới có chín tuổi đã tu phế Vô Hồn Lam Ngân Thảo tới cấp mười một, riêng chuyện đó đã là hiếm thấy. Phải chú ý tới nó nhiều một chút."

Trở lại ký túc xá, trong phòng vẫn lộn xộn, không có ai dọn giùm.

Đường Vũ Lâm lặng lẽ để chân lên bàn, nhặt nhanh mọi thứ từ dưới đất lên.

Chu Trường Khê đứng ngay đó, hai nắm tay mở ra nắm lại mấy lần.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn Vân Tiểu đang định leo lên giường mình nằm, chỉ chỉ lên trên, "Ngươi lên trên."

Vân Tiểu sững người, nhưng thấy thiếu niên lạnh lùng ánh mắt dễ sợ quá, nên chọn mỉm cười, nhanh chóng thu thập đồ đạc, leo lên giường trên. Hắn là người thông minh, không ngu đi ghẹo một cái nui lửa đang phập phù muốn nổ!

Bàn tay thiếu niên lạnh lùng lóe hào quang, không thấy hắn làm gì, một tấm ga giường sạch sẽ đã xuất hiện trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Đền tiền?

Dịch giả: Tiểu Băng

Cái giường tầng còn lại, giường bên dưới đã bị đập vỡ, chính là giường của Chu Trường Khê.

Đường Vũ Lâm nhặt đồ xong, leo thẳng lên giường trên, sau đó quay đầu, lạnh lùng nhìn Chu Trường Khê.

"Ngươi đứng dậy!" Chu Trường Khê khẽ gầm lên.

Đường Vũ Lâm lạnh lùng: "Cút!"

"Ngươi..." Chu Trường Khê giận dữ, muốn xông tới.

"Đừng có nóng, quên vừa rồi Long chủ nhiệm nói cái gì hả? Sau này không muốn thành Cơ Giáp Sư hả?" tiếng Vân Tiểu từ giường bên kia vọng qua.

Chu Trường Khê hít thở dồn dập. Đường Vũ Lâm giờ tay, gỡ luôn miếng ván vỡ của cái giường ném ra ngoài, cả cái giường bên dưới, không còn lại cái gì.

"Là phòng này a!" Bên ngoài có tiếng người, rồi một người trung niên mặc đồ đồng phục mang một tấm ván giường mới đi vào.

Ông ta liếc qua đám thiếu niên, cười hắc hắc, "Được nha! Nhập học ngày đầu tiên đã đánh nhau, mấy nhóc có tiền đồ đó! Có bản lĩnh đánh tiếp đi. Tấm ván giường này, giá một vạn đồng một cái, tha hồ mà đánh! Đánh hỏng nhiều nhiều vào, ta mới có nhiều tiền thưởng." ông ta khẽ vung tay, tấm ván gỗ bay tới, rơi xuống khung giường cực kỳ chính xác, không lệch chút nào.

Một vạn đồng?

Đường Vũ Lâm lập tức mở to mắt. Đây chỉ là một tấm ván gỗ thôi!

"Lão sư, bọn ta có thể ra ngoài tự mua không?" Đường Vũ Lâm vội hỏi.

Người kia hừ lạnh, "Ngươi coi học viện là nhà ngươi à? Phá hư của công, là trọng tội của học viện. Ngươi chính là Đường Vũ Lâm đúng không, cửa sổ, giường chiếu, sửa vách tường, tổng cộng ba vạn bốn ngàn đồng, mau tới Phòng Giáo Vụ mà nộp."

Ba vạn bốn ngàn đồng? Đường Vũ Lâm choáng váng, hắn rèn ba năm mới để dành được có ba vạn thôi đó! Đắt quá.

Chu Trường Khê nằm xuống giường luôn, không lên tiếng.

Đường Vũ Lâm bối rối, làm sao bây giờ? Ba vạn bốn ngàn đồng, ba vạn bốn ngàn đồng lận!

"Ta là Tạ Giải!" Thiếu niên lạnh lùng đứng trước mặt Đường Vũ Lâm, lạnh lùng nói.

"Không cần, cảm ơn." Đường Vũ Lâm theo bản năng trả lời.

"Không, không cần, cảm ơn..." Tạ Giải khó hiểu, không cần cảm ơn... là sao?

Nghiến răng nghiến lợi: "Ý của ta là muốn nói cho ngươi biết, tên của ta là Tạ Giải."

Đường Vũ Lâm giật mình, ngẩng đầu lên nhìn. Ủ, nó đã nhận ra, đây chính là cái kẻ nó đã va vào ở ga tàu Hồn Đạo.

"Thì sao?" Đường Vũ Lâm lạnh nhạt hỏi.

Trong mắt Tạ Giải hàn quang lập loè, "Đi với ta ra ngoài học viện đánh tiếp!"

Trong lòng hắn rất không chấp nhận, hắn nghĩ mãi mà không thông, tại sao với thực lực của mình, mà lại thua một tên có Võ Hồn Lam Ngân Thảo? Cái

tên này đầm rất nặng tay, mà mọi chuyện thì tới giờ hấn vẫn còn chưa hiểu lắm, dù sao thì từ nhỏ đến lớn, hấn đều chưa bao giờ bị người ta đánh nặng như vậy.

Nhưng, hấn không thể không cố kỵ Long Hằng Húc.

"Cút!" Đường Vũ Lâm nổi giận. Vừa mới dùng chữ này cho Chu Trường Khê, giờ dùng cho Tạ Giải.

"Người nói cái gì?" Tạ Giải lập tức nổi giận.

Đường Vũ Lâm hai mắt rực lửa, "Các người chưa ăn hiệp người ta đã há? Ba vạn bốn ngàn đồng đó, người có biết ba vạn bốn ngàn đồng đối với nhà ta là nghĩa gì không? Nếu người muốn chết, để ta thành toàn cho người. Cùng lắm thì ta không học nữa."

"Người là đang bận tâm cái này?" Tạ Giải ngăn người, hấn chưa bao giờ có khái niệm về tiền, ba vạn bốn ngàn đồng, thì sao?

Đường Vũ Lâm nói tiếp: "Đối với đám người thành thị các người, ba vạn bốn ngàn đồng chẳng là cái gì, nhưng với ta, đó là số tiền ta phải làm việc cật lực tích góp ba năm mới có. Đùng có chộc ta nữa, nếu không, ta sẽ liều mạng với các người."

Thấy mắt Đường Vũ Lâm đỏ hoe, sự phẫn nộ của Tạ Giải giảm đi vài phần.

"Tiền ta trả, đánh với ta!" Tạ Giải lạnh lùng.

Đường Vũ Lâm ngẩn ngơ, "Người trả?"

Tạ Giải thấy mắt Đường Vũ Lâm ngơ ra, sau đó vui vẻ, thì không biết phải nói gì, cái tên này...

"Ta trả!" Tạ Giải nghiêng răng.

"Vậy thì được!" Đường Vũ Lâm sợ hấn đổi ý, lập tức đồng ý. Đó chính là ba vạn bốn ngàn đồng lặn đó! "Chùng nào đánh?"

Đánh một lần kiếm được ba vạn bốn ngàn đồng, dù có bị đánh cũng đáng giá.

Tạ Giải thấy Đường Vũ Lâm hớn hở, thì trong lòng khó chịu, "Ngày mai." Nói xong, hấn quay người đi ra ngoài.

Mặt sưng phù thể này, hấn phải đi trị liệu trước đã, không thì còn bộ dạng gì nữa. Khẽ phát tay, một cái khăn mặt tự nhiên xuất hiện, che lên mặt.

Nhìn hấn đi khuất, Đường Vũ Lâm nghĩ, mấy người thành thị này đúng là có tiền.

Vân Tiểu ho khan một tiếng, "Tới giờ ăn cơm trưa. Đường Vũ Lâm, cùng đi ăn không?"

"Đi!" Đường Vũ Lâm gật đầu. Hấn đã đói từ lâu.

Chu Trường Khê cũng nhảy xuống giường, sự không cam lòng và phẫn nộ đã giảm bớt rất nhiều. Định ý với Đường Vũ Lâm rõ ràng hạ thấp xuống. Nguyên nhân rất đơn giản, cũng bởi vì ba vạn bốn ngàn đồng kia.

Nhà nghèo không chỉ có một mình Đường Vũ Lâm, nhà Chu Trường Khê điều kiện cũng rất bình thường, nên cái giá đó hấn nghe cũng nhảy dựng. Chuyện này, hấn chính là kẻ đầu tiên, nhưng Đường Vũ Lâm không hề bắt hấn cùng bồi thường. Chỉ cần một điểm này, đã làm ấn tượng của hấn với Đường Vũ Lâm tốt hơn rất nhiều.

Vân Tiểu dẫn đường, Đường Vũ Lâm và Chu Trường Khê đi theo sau.

Nhà ăn là một tòa nhà nhỏ ba tầng nằm ngay bên cạnh Lầu Dạy Học Chính, chia đều ra cho sáu cấp lớp của trung cấp. Năm thứ nhất, năm thứ hai ăn ở tầng một.

Trong phòng ăn chỉ có bàn, không có ghế, đây là quy củ của Đông Hải Học Viện, ăn cơm phải ăn đứng, để tập cho học sinh có cảm giác gấp gáp.

Có ba cái cửa sổ Giáp, Ất, Bính. Nhờ Vân Tiểu giải thích, Đường Vũ Lâm mới biết, món ăn Bính là hoàn toàn miễn phí, món ăn Ất là giảm một phần, món ăn Giáp là trả tiền toàn phần.

Đương nhiên, nguyên liệu nấu món ăn Giáp là tốt nhất, tiếp theo là Ất, Bính chỉ là đồ ăn bình thường thôi.

Món ăn Bính chỉ có mỗi bánh bao.

Chu Trường Khê nhìn Đường Vũ Lâm, "Đường Vũ Lâm, học viện không cho đánh nhau, chúng ta đấu xem ai ăn bánh bao nhiều hơn, dám không?"

Đường Vũ Lâm nhìn hấn, "Người có chắc đồ ăn đủ không?"

Chu Trường Khê nói: "Đương nhiên, đồ ăn Bính tha hồ ăn mà, đâu có giới hạn số lượng, ai cũng biết Hồn Sư chúng ta sức ăn nhiều hơn người bình thường."

Đường Vũ Lâm nói: "Đầu ăn cơm được cái gì?"

Chu Trường Khê nói: "Người nào thua, thì phải quét dọn cả phòng, cả phòng vệ sinh nữa. Nếu ta thua, ta giặt đồ cho người luôn, thế nào?"

Đường Vũ Lâm gật gù, "Ta đang rất đói."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Ăn cơm người cũng không bằng

Dịch giả: Tiểu Băng

Đường Vũ Lâm phát hiện một vấn đề, đứng ăn cơm, hình như ăn được nhiều hơn là ăn ngồi.

Ở bên cạnh hắn, lúc này đã vây quanh mấy vòng người.

"Cái tên này nhìn bụng không to, mà sao ăn ghê vậy. Sắp phá kỷ lục rồi, ta nhớ kỷ lục ăn bánh bao của học viện trung cấp chúng ta là bốn mươi ba cái. Hắn ăn mấy cái rồi?"

"Bốn mươi lăm cái, đã phá rồi. Thật là lợi hại! Hơn nữa, nhìn dáng vẻ hắn hình như vẫn chưa no. Bánh bao này to bằng bàn tay lận đó! Kích thước bánh bao trong học viện chưa bao giờ thay đổi."

Chu Trường Khê đã sớm choáng váng, hắn luôn cho là mình ăn giỏi, nhưng sau khi nuốt hai mươi cái bánh bao vào trong bụng, thì không chịu nổi nữa.

Mà không chỉ có bánh bao nhân thịt, còn có canh rau củ.

Đường Vũ Lâm không chỉ ăn bánh bao, hắn còn ăn canh. Ăn năm cái bánh bao thì uống một bát canh, dáng vẻ hết sức hưởng thụ.

Bánh bao ngon quá, to bằng cả bàn tay, thịt bên trong đã mềm như bằm nhỏ, cắn một cái xịt cả nước ra, thực rất là ngon.

Mấu chốt là, bánh rất nhiều!

"Phiền mọi người nhường đường một chút." Đường Vũ Lâm nuốt xong cái thứ năm mươi, thì xoay người tiếp tục đi tới chỗ để bánh.

Vân Tiểu vỗ vai Chu Trường Khê, "Đi thôi, về quét dọn vệ sinh a. Ăn cơm, người cũng không bằng. Ta rút cuộc đã hiểu vì sao hắn khỏe hơn người. Cái này gọi là định luật bảo toàn năng lượng, ăn càng nhiều, sức càng khỏe!"

Chu Trường Khê ặt chán nản, nhìn thấy Đường Vũ Lâm lại bung một khay hai mươi cái bánh bao nữa tới.

Lúc ở nhà, vấn đề ăn cơm của Đường Vũ Lâm luôn là việc Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt nhức đầu nhất, vì thằng nhóc này ăn nhiều quá. Hồi còn Na Nhi, hai đứa còn ăn thi với nhau.

Sức ăn của Chu Trường Khê so với bạn cùng lứa tuổi đã là rất ghê gớm, nhưng Đường Vũ Lâm này là đồ biến dị.

Chu Trường Khê thờ dài, nhìn Đường Vũ Lâm, "Ta chưa bao giờ tin một người ăn hết được một con trâu, nhưng bây giờ thấy người ăn, ta tin rồi. Ta chấp nhận thua cuộc, ta về trước quét dọn phòng, người cứ phá kỉ lục tiếp đi."

"Ừ ừ!" Đường Vũ Lâm đứng là không quá quan tâm chuyện thắng thua, với nó, được ăn no mới là quan trọng.

Cuối cùng, kỷ lục ăn bánh bao của nhà ăn khu trung cấp đã được lập mới, là tám mươi cái, cộng với năm tô canh rau củ.

Lúc Đường Vũ Lâm mỹ mãn tiêu sái rời khỏi nhà ăn, sau lưng đã có một đồng con mắt rơi xuống đất.

Lúc trở lại phòng ngủ, Chu Trường Khê đang quét phòng, Đường Vũ Lâm không bắt hắn giặt đồ cho mình, mà tự mình đi giặt. Vân Tiểu cũng giúp Chu Trường Khê một tay quét dọn vệ sinh. Bầu không khí trong phòng hài hòa hơn rất nhiều.

Cả bọn đang dọn dẹp, Tạ Giải bịt mắt trở về, mặt đã bết sung thấy rõ, nhưng sắc mặt vẫn rất khó coi.

"Cho người!" Hắn ném một cái bọc giấy cho Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm mở ra nhìn, bên trong là một chồng tiền. Đường Vũ Lâm không khỏi hoảng hốt.

Hồi ở Ngao Lai Thành, ba vạn đồng là đủ dùng cho cả ba năm! Nhưng với những người có tiền này, chỉ là một sự tiện tay mà thôi.

"Ngày mai khai giảng, buổi tối sau khi tan học, người đi theo ta." Tạ Giải lạnh lùng nói.

"Được!" Đường Vũ Lâm không chút do dự, đồng ý.

Vân Tiểu nói: "Tạ Giải, coi như xong đi. Sau này mọi người còn phải ở chung phòng sáu năm đó."

Tạ Giải lạnh lùng nhìn hắn, rồi nằm lên giường.

Đường Vũ Lâm hỏi Vân Tiểu: "Chiều ta phải đi ra ngoài một chút, không sao chứ?"

Vân Tiểu nói: "Hôm nay chưa khai giảng, nên không sao cả! Nhưng người phải trở về trước khi tắt đèn, nếu không sẽ bị phạt."

Nghe tới chữ phạt, Đường Vũ Lâm cau mày, hắn không sợ bị phạt, chỉ sợ phạt tiền.

"Ta biết rồi."

Giặt đồ xong, nó đi ra ngoài. Mang Thiên đã dặn nó phải tới một chỗ gọi là Hiệp hội Đoán Tạo Sư.

Mang Thiên đã cho nó địa chỉ chỗ làm việc của hắn ở Đông Hải Thành. Ở đó hiện giờ không có ai, nhưng có phòng rèn, có thể cho Đường Vũ Lâm sử dụng.

Mang Thiên đã nói, nó phải tới Hiệp hội Đoán Tạo Sư đăng kí, sau đó nhận một số nhiệm vụ ở đó, coi như công tác, cũng là rèn luyện. Mỗi tháng, Mang Thiên sẽ tới kiểm tra tiến độ, và dạy nó kiến thức mới về rèn.

Hiện giờ, Đường Vũ Lâm rất là coi trọng việc rèn, nhất là sau khi hoàn thành Nghìn Rèn, nó đã nghĩ, có nghề nghiệp của mình trong tương lai rất có thể sẽ là một Đoán Tạo Sư giống như lão sư. Cho nên, nhất định không thể tới trễ, phải tiếp tục cố gắng học rèn. Hơn nữa, rèn còn có thể kiếm tiền a! Để sau này, nó còn muốn đi du lịch khắp đại lục, rồi tìm Na Nhi, cái nào cũng phải cần dùng đến tiền.

Nó không hỏi Vân Tiểu Hiệp hội Đoán Tạo Sư ở đâu, vì nó không muốn bạn học biết mình là Đoán Tạo Sư.

Đi tới Phòng Giáo Vụ nộp tiền phạt, xong Đường Vũ Lâm mới rời khỏi học viện.

Tuy không biết Hiệp hội Đoán Tạo Sư ở đâu, nhưng đường ngay trong miệng, sau mấy lần hỏi đường, nó cũng đã biết vị trí đại khái của Hiệp hội Đoán Tạo Sư.

Đông Hải Thành rất lớn, nhưng Đường Vũ Lâm vì tiết kiệm tiền, nên hoàn toàn đi bộ.

May mà Hiệp hội Đoán Tạo Sư cách Đông Hải Học Viện không xa lắm, hắn đi hơn nửa canh giờ, đã tới nơi.

Hiệp hội Đoán Tạo Sư là một tòa nhà to màu xám, cao chừng ba mươi tầng cao, phía trên có một cái hình cái búa cực to, nhìn là nhận ra ngay.

Đi vào trong cửa, chính diện là một bức tường thủy tinh cao tới mười mét, trên tường có bức phù điêu một thanh cự chùy màu vàng cao ít nhất tám mét.

Đoán Tạo Sư đỉnh cấp có địa vị xã hội rất cao, không thua kém gì đại sư chế tạo Cơ Giáp. Muốn chế tạo Cơ Giáp đỉnh cấp, phải có tài liệu đỉnh cấp, mà tài liệu đỉnh cấp thì cũng đòi hỏi phải có Đoán Tạo Đại Sư ra tay xử lý.

Đại sảnh tầng một rất trống trải, bên trong chỉ có hai cô gái trẻ mặc đồng phục màu xám.

"Tiểu đệ đệ, tới tìm ai?" một người hỏi Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm ngại ngần: "Ta, ta là tới tham gia đánh giá đăng cấp Đoán Tạo Sư."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sầm nhạc

Dịch giả: Tiểu Băng

"PHỤT!" Thiếu nữ còn lại phì cười: "Nhìn xem kia, đồ mặt rồi. Tiểu đệ đệ, mắt người đẹp thật nha."

Thiếu nữ đầu tiên khẽ trách: "Nguyên Nguyên đừng làm rộn. Tiểu đệ đệ, ngươi muốn đánh giá đẳng cấp Đoán Tạo Sư?"

Đường Vũ Lâm gật đầu, khó chịu: "Đúng vậy!"

Thiếu nữ: "Người nhà ngươi đâu? Hoặc có sư trưởng đi cùng không?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Lão sư bảo ta tự mình tới, tìm một người gọi là Sầm Nhạc đại sư."

Nghe tới tên Sầm Nhạc, hai thiếu nữ nghiêm chỉnh hẳn, thiếu nữ đầu tiên lên tiếng: "Vậy ngươi chờ một chút, ta đi hỏi giúp ngươi Sầm Nhạc đại sư có thời gian hay không. Ngươi có dùng Hồn Đạo thông tin liên hệ trước với Sầm đại sư chưa?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu, nó làm gì có Hồn Đạo thông tin! Hồn Đạo thông tin tuy thuận tiện, nhưng phí thông tin và phí thiết bị đều rất đắt. Nó định tí nữa mới đi tìm chỗ có máy truyền tin Hồn Đạo để báo bình an cho phụ thân, mẫu thân.

"Sầm đại sư, có một tiểu bằng hữu tìm ngài, dạ, đúng, mắt rất to, quần áo mộc mạc." thiếu nữ kia bấm số liên lạc.

Liên lạc xong, cô quay sang nói với Đường Vũ Lâm: "Tiểu đệ đệ, Sầm đại sư vừa vặn đang rảnh, ngươi đi theo ta a."

Cô dẫn Đường Vũ Lâm đi, Nguyên Nguyên thè lưỡi, tự nhủ: "Không nhìn ra a! Thằng nhóc này lại biết Sầm đại sư."

Lúc cánh cửa thang máy Hồn Đạo mở ra, Đường Vũ Lâm nhảy dựng, nó chưa từng thấy thứ này.

"Không sao, lên đây đi." Thiếu nữ không cười nhạo nó, mà dịu dàng gọi

Đường Vũ Lâm đi theo cô.

Thiếu nữ nói: "Ta là Vân Tiểu Lăng, Sầm đại sư đang làm việc ở tầng mười lăm, ta dẫn ngươi tới gặp ngài ấy trước, ngài ấy sẽ dẫn ngươi đi tiến hành kiểm tra đẳng cấp Đoán Tạo Sư."

"Cảm ơn tỷ tỷ." Đường Vũ Lâm rất lễ phép.

Vân Tiểu Lăng nhìn thằng bé, tuy quần áo nó mộc mạc, nhưng đáng vẻ dễ coi, đôi mắt to rất đẹp làm cả con gái cũng phải ghen tị, tính tình chất phác, nhưng cực kỳ lễ phép, dễ gây thiện cảm

"Đỉnh!" Thang máy dừng lại, cửa mở.

Vách tường đều là kim loại màu trắng bạc, trần nhà và sàn lót đều là màu trắng, sạch sẽ, rất sạch sẽ.

Hai bên hành lang là một dãy cửa phòng.

Vân Tiểu Lăng dẫn nó tới một phòng, trên cửa treo bảng tên Sầm Nhạc thì dừng lại, nhấn cái nút phía trên.

"Sầm đại sư, ta là Vân Tiểu Lăng, ta đã dẫn cậu bé tới rồi."

"Ừ." cánh cửa mở.

Gian phòng rộng chừng ba mươi mét vuông, có một cái bàn gỗ cực lớn chiếm hết một phần tư diện tích. Sau bàn là một người trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi, dáng người không cao, nhưng rất rắn rỏi, bờ vai rộng rãi vững chắc, mặc áo da màu đen.

Hắn đang nhìn một bản vẽ trên bàn.

"Sầm đại sư." Vân Tiểu Lăng khẽ gọi.

"Ừ." Sầm Nhạc ngẩng đầu lên.

Hắn nhìn thẳng vào Đường Vũ Lâm, ánh mắt có vẻ hiếu kỳ, "Ngươi chính là đệ tử Mang Thiên?"

"Đúng vậy! Chào ngài, Sầm đại sư, lão sư bảo ta thay người vấn an ngài." Đường Vũ Lâm cung kính nói.

Sầm Nhạc nhíu mày, "Cái tên Mang Thiên kia, lúc nào mắt cũng cao hơn đầu, sao lại thu nhận một đệ tử còn nhỏ như ngươi vậy? Đi nào, ta dẫn ngươi đi làm kiểm tra đẳng cấp Đoán Tạo Sư."

Đoán Tạo Sư bình thường đều sống trong thế giới kim loại, không quan tâm gì mấy về thế giới bên ngoài. Tuy không hiểu vì Mang Thiên thu nhận một đứa bé như Đường Vũ Lâm làm đệ tử, nhưng kết quả kiểm tra sẽ cho biết tất cả.

Vân Tiểu Lăng nói: "Đại sư, vậy ta đi xuống trước."

"Ừ." Sầm Nhạc gật đầu, Vân Tiểu Lăng quay người rời đi.

Sầm Nhạc dẫn Đường Vũ Lâm đi cùng thang máy với Vân Tiểu Lăng, nhưng xuống tầng ba.

Sầm Nhạc hỏi Đường Vũ Lâm: "Bé con, Mang Thiên có bảo người là Đoán Tạo Sư cỡ cấp gì không?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Lão sư chưa nói, người chỉ bảo ta tới đây kiểm tra, rồi nhận ít công tác."

Nhận công tác? Vân Tiểu Lăng đứng đằng sau kính ngạc, có thể nhận công tác, có nghĩa là ít nhất phải là Đoán Tạo Sư cấp hai, Đoán Tạo Sư cấp một chưa được nhận công tác, mà phải có Đoán Tạo Sư cao cấp hơn nhận, rồi mới phân cho họ.

Sầm Nhạc lại hỏi: "Vậy người có biết chế độ đẳng cấp Đoán Tạo Sư không?"

Đường Vũ Lâm lần này gật đầu, "Lão sư có nói, Đoán Tạo Sư tổng cộng chia làm chín cấp, cấp một cấp hai là cấp Sư, cấp ba cấp bốn là cấp Đại Sư, cấp năm cấp sáu là cấp Tông Tượng, cấp bảy cấp tám là cấp Thánh Tượng, cao nhất cấp chín là cấp Thần Tượng."

"Đúng." Sầm Nhạc gật đầu.

Đúng lúc này, thang máy đã tới tầng ba.

"Tỷ tỷ, gặp lại." Đường Vũ Lâm chào Vân Tiểu Lăng, đi theo Sầm Nhạc đi ra thang máy.

So với tầng mười lăm yên tĩnh, tầng ba cực kỳ ồn ã, âm thanh "Đinh đinh đang đang" quen thuộc liên tiếp vang lên.

Sầm Nhạc dẫn Đường Vũ Lâm tới sảnh, nói với nhân viên: "Mở phòng kiểm tra, mời một Đánh Giá Sư tới đây."

"Sầm đại sư, đây là đệ tử ngài? Tuổi còn nhỏ quá! Tới mười hai tuổi chưa?" Nhân viên công tác tò mò nhìn Đường Vũ Lâm.

Sầm Nhạc nhận lấy bản kê khai thông tin, đưa cho Đường Vũ Lâm, "Người điền vào bảng này trước."

"Vâng."

Đường Vũ Lâm nhận bản khai, chăm chú điền.

Sầm Nhạc nhìn nó viết, đọc theo, "Đường Vũ Lâm, quê quán Ngạc Lai Thành, chín tuổi, học sinh năm nhất bộ trung cấp Đông Hải Học Viện. Người mới có chín tuổi?"

Cả hần lẫn nhân viên công tác đều kinh ngạc.

Chín tuổi đã tới tham gia đánh giá Đoán Tạo Sư, điều này đã rất nhiều năm không còn xảy ra ở Hiệp hội Đoán Tạo Sư. Trong lịch sử, người trẻ nhất tới Hiệp hội Đoán Tạo Sư tham gia đánh giá là tám tuổi lẻ sáu một tháng. Mà vị kia, hiện tại đã đang làm việc ở tầng ba mười cao nhất của Hiệp hội Đoán Tạo Sư, là Đoán Tạo Sư thiên tài có một không hai.

Thằng bé này mới chỉ có chín tuổi, nếu nó thông qua kiểm tra, thì ý nghĩa sẽ thế nào?

Sầm Nhạc nghĩ tới xa hơn, bởi vì Đường Vũ Lâm đã nói, Mang Thiên bảo nó tới đây nhận nhiệm vụ, như vậy có nghĩa đứa nhỏ này ít nhất là một Đoán Tạo Sư cấp hai, đây chẳng phải phá kỉ lục thì là gì?

Nhân viên công tác nói: "Sầm đại sư, phòng kiểm tra số ba."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Kiểm tra đẳng cấp rèn

Dịch giả: Tiểu Băng

Sầm Nhạc neho mắt, cầm bản khai của Đường Vũ Lâm lên, "Đi theo ta." Hần cũng muốn xem, tên nhóc đồ đệ này của Mang Thiên có thể tới được trình độ nào.

Cái gọi là phòng kiểm tra, kỳ thật chính là phòng rèn. Kiểm tra Đoán Tạo Sư, đương nhiên phải tiến hành ở đây.

Vừa tiến vào phòng rèn, sự hồi hộp trong lòng Đường Vũ Lâm giảm hẳn, thiết bị rèn ở đây không khác mấy ở chỗ của Mang Thiên, khiến nó có cảm giác

quen thuộc.

Đánh Giá Sư là một nữ tử trung niên, bà rõ là có quen Sầm Nhạc, "Sầm đại sư, tự dẫn người tới kiểm tra hà! Ta mới nghe nói, đứa nhỏ này mới chín tuổi. Nếu nhỏ hơn tí nữa, có phải là muốn phá vỡ kỉ lục của hội trưởng hay không?"

Sầm Nhạc nói: "Kiểm tra trước rồi nói sau."

Đánh Giá Sư gật đầu, nói với Đường Vũ Lâm: "Ở đây có mười lăm loại kim loại, ngươi tự chọn một loại tiến hành rèn chiết xuất, ta sẽ căn cứ loại kim loại ngươi chọn, và trình độ chiết xuất của ngươi để chấm điểm, nếu đạt hơn sáu mươi, có thể tấn thăng làm Đoán Tạo Sư cấp một."

"Vâng." Đường Vũ Lâm gật đầu, đi tới chỗ để kim loại.

Mười lăm loại kim loại, mỗi loại đều là một xích vuông.

Những kim loại này màu sắc khác nhau, cảm nhận khác nhau. Kiểm tra đẳng cấp Đoán Tạo Sư nhìn qua đơn giản, chỉ cần tiến hành một lần rèn chiết xuất là được, nhưng trên thực tế, lại là kiểm tra rất nhiều thứ.

Đánh Giá Sư không nói cho nó biết những kim loại này là kim loại gì, ý rằng điều này nó phải tự tìm hiểu, và phải chọn ra được thứ kim loại mình có đủ khả năng để rèn.

Phẩm chất kim loại sẽ liên quan tới kết quả chiết xuất, chúng có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau.

Đường Vũ Lâm quét một vòng, đã nhận ra tất cả chủng loại kim loại, nó nghĩ một chút, rồi ôm ra một khối nằm ngay giữa.

Khối kim loại này lóe ra hào quang màu bạc nhàn nhạt, nhìn thấy lựa chọn của nó, Sầm Nhạc và Đánh Giá Sư đều kinh ngạc. Hai người không ngờ Vũ Lâm lại chọn loại kim loại có sức nặng và độ đậm đặc đều cực cao đó.

"Ta chọn khối Trầm Ngân này." Đường Vũ Lâm đặt khối Trầm Ngân lên bề rèn, khối kim loại đặt xuống không tạo ra một âm thanh nào.

Mang Thiên luôn yêu cầu rất cao, trong đó có một cái là, trừ khi rèn, không được để gây ra bất kỳ một âm thanh kim loại va chạm nào cả.

Một khối Trầm Ngân một xích vuông, là nặng tới ba trăm cân. Cực nặng như vậy, nhưng Sầm Nhạc thấy đáng về Đường Vũ Lâm rõ ràng là không tốn sức tí nào.

"Tiểu gia hỏa, sức lực không nhỏ nha!" Đánh Giá Sư kinh ngạc, bây giờ bà mới bắt đầu tin thằng bé chín tuổi này thật có thể hoàn thành kiểm tra.

Đường Vũ Lâm nói: "Hai vị đại sư, ta có thể bắt đầu được chưa?"

Đánh Giá Sư vuốt cằm: "Bắt đầu đi. Ngươi có một giờ. Trong vòng một giờ, ngươi hãy cố hết sức chiết xuất khối Trầm Ngân này, làm tới mức nào, sẽ đạt điểm tương ứng với mức đó."

"Vâng!" Đường Vũ Lâm không nói gì thêm, bắt đầu ra tay.

Mở bề rèn, làm nóng lò, để Trầm Ngân vào tiến hành nung khô. Thời gian nung khô cũng chính là thời gian chiết xuất. Kiểm tra đẳng cấp Đoán Tạo Sư không có chỗ nào có thể ăn gian được, hiệp hội đặt yêu cầu về Đoán Tạo Sư rất nghiêm khắc, vì phải đạt tới đẳng cấp nhất định mới được nhận nhiệm vụ rèn, sản phẩm làm ra liên quan tới danh dự của hiệp hội.

Đường Vũ Lâm khởi động tay chân, hít thở sâu, điều chỉnh Hồn Lực.

Nó chọn Trầm Ngân, không phải ý định khoe khoang, mà vì lần cuối nó rèn chính là Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy. Sau lần đó, nó đã hiểu rất rõ về đặc tính của Trầm Ngân. Nó chọn Trầm Ngân, vì đó là theo bản năng 'nhìn thấy cái mình thích là thêm' vậy thôi.

Nhưng nó vẫn nhớ rõ Mang Thiên đã nói, trừ khi rèn một mình, nếu không không được sử dụng Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy, ít nhất trước khi được mười lăm tuổi không được để cho người khác nhìn thấy Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy.

Nhìn con số thể hiện nhiệt độ kim loại trên bề rèn, Đường Vũ Lâm điều chỉnh hô hấp, hít thở đều đặn, ánh mắt và dáng vẻ chuyển sang cực kỳ tập trung.

Sầm Nhạc đứng một bên, không nhắc một lời nào, hần đang quan sát thằng bé chăm chú, nhất là ánh mắt nó.

Lúc hần nhìn thấy ánh mắt Đường Vũ Lâm trở nên tập trung, trong lòng không khỏi tán thưởng, Mang Thiên à Mang Thiên, ngươi thật được bảo rồi.

Sầm Nhạc là người yêu thích sự tập trung khi rèn. Bản thân hần không có thiên phú xuất sắc, cũng chỉ vì thích mà đi vào cái nghề này, đi tới hôm nay, có thể nói là đã bước được một bước lớn, dựa vào tình yêu rèn và sự tập trung cho nó, hần đã kiếm được một chỗ cắm dùi cho mình trong thế giới rèn.

Đường Vũ Lâm bất quá mới chỉ có chín tuổi! Một thằng bé chín tuổi mà tập trung được như vậy, đúng là đã hiểu được rèn, ấn tượng Sầm Nhạc dành cho nó tốt lên hẳn.

Đường Vũ Lâm điều chỉnh nút tới nhiệt độ rèn phù hợp, Trầm Ngân từ bề rèn từ từ nổi lên.

Đánh Giá Sư nhanh chóng ghi chép lại.

Thân là Đoán Tạo Sư kiểm tra đẳng cấp Đánh Giá Sư, bà đã rất nhiều lần đi kiểm tra đánh giá, từ chi tiết nhỏ này của Đường Vũ Lâm, bà có thể đoán ra được, đây không phải là lần đầu tiên thằng bé rèn Trầm Ngân. Vấn đề là, Trầm Ngân là một thứ mà một Đoán Tạo Sư còn chưa đăng ký có thể rèn hay sao?

Đường Vũ Lâm đã bắt đầu!

Hai tay khẽ phát, hai luồng ô quang xuất hiện trong tay, là cặp Nghìn Rèn Ô Cương Chùy. Tay trái nhẹ nhàng linh hoạt khẽ gõ hai cái, phát ra hai tiếng "Leng keng".

Sầm Nhạc nhìn vào tai Đường Vũ Lâm, thấy hai cái tai nhỏ hơi nhúc nhích.

Nó đang lắng nghe, đang nghe kim loại phản ứng. Thằng nhóc giỏi!

Đúng lúc này, Đường Vũ Lâm đã đập mạnh nhất đầu tiên. Tay phải nhanh như thiểm điện vung mạnh ra, không khí trong phòng rèn dồn dập hẫ lên, trong nháy mắt, Ô Cương Chùy đã đập vào mép khối Trầm Ngân.

"Phanh!" Ô Cương Chùy bắn lên, Trầm Ngân hơi lồm xướng chút ít.

Chùy trong tay trái nổi gót vung mạnh ra, "Phanh!" Lại một tiếng nổ vang.

Hai tiếng nổ vang đều có âm vang, làm mắt Sầm Nhạc trừng to, đây là..., Nghìn Rèn Ô Cương Chùy?

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bát tinh Thánh tượng

Dịch giả: Tiểu Băng

Đứa nhỏ này mới bao nhiêu tuổi? Vậy mà dùng được Nghìn Rèn Ô Cương Chùy cực nặng? Phải biết, một số Đoán Tạo Sư cấp hai còn không thể dùng được chùy nặng tám mươi cân, và chính là Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bốn mươi cân a!

Rèn là một công việc thời gian dài tốn thể lực, nên sức mạnh bản thân là căn bản. Sử dụng trọng chùy đương nhiên hiệu quả rất tốt, nhưng cực kỳ tốn sức.

Đường Vũ Lâm đã toàn diện ra tay.

Hai chùy hạ xuống, thông qua phản hồi Trầm Ngân mang lại, nó cảm nhận được khối Trầm Ngân này so với khối trước nó rèn phẩm chất không kém bao nhiêu, hoa văn gần như giống hệt, cảm giác quen thuộc truyền khắp trong óc. Song chùy vung lên, như cuồng phong mưa rào.

"Phanh, phanh, phanh!"

"Phanh, phanh, phanh, phanh, phanh phanh phanh!"

Tiếng rèn dày đặc có tiết tấu tạo nên một loại mỹ cảm thần kỳ.

Đi vào Đông Hải Thành, mọi thứ đều lạ lẫm, mang tới áp lực và khản trương, đối với một thằng bé mới chín tuổi, là tạo nên ảnh hưởng rất lớn. Tới được học viện, Đường Vũ Lâm lại bị đồng học ức hiếp, bị phạt tiền, tất cả đều làm nó khó thở.

Nhưng mà, tới đây, tới trước bể rèn, mọi thứ lại trở nên quen thuộc, Trầm Ngân với quy luật quen thuộc, hút nó chìm vào tiết tấu chỉ thuộc về chính mình.

Đôi mắt chăm chú, đôi tai không ngừng rung động, tiếp nhận sự phản hồi từ Trầm Ngân. Một chùy hạ xuống, Trầm Ngân không ngừng thay đổi hình dáng, nhưng nếu nghe kỹ vẫn nghe ra được. Dần dần, âm thanh va chạm của Nghìn Rèn Ô Cương Chùy và Trầm Ngân ngày càng trở nên êm tai.

Sắc mặt Đánh Giá Sư trở nên nghiêm túc hẳn, Sầm Nhạc cũng vậy.

Sự tập trung Đường Vũ Lâm đang thể hiện, nhiều Đoán Tạo Sư hai, ba mươi tuổi cũng còn chưa đạt tới được.

Thiên tài! Đứa nhỏ này là một thiên tài!

Cả hai người đều cùng nghĩ tới câu này, họ không cần phải nhìn khối Trầm Ngân, với kinh nghiệm của mình, Sầm Nhạc chỉ cần nghe tiếng đánh, là biết Đường Vũ Lâm sẽ đạt hiệu suất chiết xuất rất cao.

Chiết xuất Trầm Ngân, vốn là tiêu chuẩn đánh giá Đoán Tạo Sư cấp hai. Bởi vì Trầm Ngân có độ đặc cao, khả năng chiết xuất khó hơn kim loại thường rất nhiều, muốn chiết xuất được nó rất khó.

Lúc Đường Vũ Lâm lựa chọn nó, trong lòng Đánh Giá Sư đã nghĩ thằng bé này không biết tự lượng sức mình, nhưng bây giờ, bà và Sầm Nhạc và đã bị biểu diễn của Đường Vũ Lâm làm cho xúc động.

Đúng vậy, chính là biểu diễn.

Lúc Trầm Ngân phát ra âm thanh êm tai, việc kiểm tra của Đường Vũ Lâm đã hoàn tất, nó đã đủ trở thành một Đoán Tạo Sư cấp một.

Còn lại, chính là biểu diễn. Nó có thể biểu diễn tới trình độ nào? Trong lòng Sầm Nhạc và Đánh Giá Sư đều chỉ nghĩ tới điều đó.

Hoàn toàn tiến vào trạng thái, Nghìn Rền Ô Cương Chùy trong tay Đường Vũ Lâm nhẹ bẫng chẳng khác gì rom rạ, cảm nhận được khối Trầm Ngân và mình càng ngày càng thân cận, tốc độ vung Ô Cương Chùy càng lúc càng nhanh. Thời gian dần trôi qua, chỉ còn nhìn thấy hai luồng chùy ảnh trên không trung không ngừng lặp lại, tiếng đánh dày đặc, gần như thành tiếng chảy.

Hiệp hội rèn, tăng ba.

Cửa thang máy mở ra, hai người từ bên trong đi ra. Một người chừng bốn mươi, dáng vẻ đường đường, mặc đồ màu xám bạc, trên ngực trái có một tấm huy chương.

Ai nhìn thấy cái huy chương đó cũng nhất định sẽ bị nó thu hút, nó có nền vàng, hình cái búa nổi hẳn lên, bên trên có tám ngôi sao màu đen.

Tám ngôi sao, chứng tỏ cấp bậc nghề nghiệp là cấp tám, nền vàng hình chùy, là biểu tượng cho rèn. Đoán Tạo Sư cấp tám, hay nói cho đúng, là Đoán Tạo Sư cấp Thánh Tượng tám sao.

Trong cả Hiệp hội Đoán Tạo Sư, Đoán Tạo Sư cấp này chỉ có một người.

Bên cạnh người trung niên có một thiếu nữ, thoát nhìn mười ba, mười bốn tuổi, dáng người cao gầy, rất xinh đẹp. Một đôi mắt to sáng ngời có thần, tóc dài màu vàng kim cột đuôi ngựa, mặc đồ khá ôm, dáng vẻ hoạt bát.

Nhân viên công tác vội đứng lên, "Hội trưởng."

Người trung niên khẽ gật đầu, "Không có gì, ta dẫn Mộ Hi tới kiểm tra cấp hai. Thịnh một vị Đánh Giá Sư." Vị Thánh tượng bát tinh này, chính là hội trưởng phân hội Hiệp hội Đoán Tạo Sư Đông Hải Thành của Nhật Nguyệt Liên Bang, Mộ Thần.

"Vâng, hội trưởng chờ một chút. Mộ Hi tiểu thư còn lên cấp hai nữa! Thật không hổ là thiên tài giới rèn."

Mộ Hi sắc mặt bình tĩnh, không vì được khen mà vui vẻ, chỉ khẽ gật đầu chào người nhân viên.

Cô biết mình không phải thiên tài, mình có được như hôm nay, không chỉ vì thiên phú, mà còn nhờ cố gắng hơn xa người thường. Mục tiêu của cô là vượt qua phụ thân, trở thành Thần tượng cấp chín.

Trên cả Đầu La Đại Lục, Thần Tượng chín sao chỉ có ba người mà thôi.

"Ồ, tiếng gì thế?" mắt Mộ Thần giật giật, trong mắt toát ra một tia kinh ngạc. Mộ Hi cau mày, lỗ tai nhỏ khẽ run, nghe được tiếng đánh dày đặc thanh thúy.

Tiết tấu, tần suất, và tiếng đánh kia, đều rất êm tai, làm người ta dễ chịu.

Mộ Thần hỏi: "Có người tới kiểm tra đẳng cấp bốn à?"

Nhân viên công tác ngo ngác: "Không có ạ."

Mộ Thần suy tư, nói với Mộ Hi: "Người đi tới phòng kiểm tra chuẩn bị trước, ta đi xem một chút."

"Dạ." Mộ Hi tuy hiếu kỳ, nhưng cô muốn đi kiểm tra hơn, lúc này không thể phân tâm.

Mộ Thần rời khỏi con gái, men theo âm thanh đi tới phòng số ba. Phòng rèn cách âm rất tốt, nhưng tới trước cửa, vẫn có thể nghe khá rõ.

Loại âm thanh này, nhất định là đang rèn một loại kim loại hiếm có độ đậm đặc cao, mỗi một lần đánh đều không có tạp âm, có nghĩa là kỹ thuật rèn tinh chuẩn, âm thanh dày đặc, cường độ va chạm, đều biểu hiện ra là đang sử dụng Nghìn Rền chùy.

Đoán Tạo Sư phân cấp rất nghiêm khắc, trình độ nào thì là cấp bậc đó. Có thể đạt tới trình độ rèn cỡ này, chỉ có thể là cấp Đại Sư. Hơn nữa, Mộ Thần còn nghe ra được, vị Đoán Tạo Sư rèn này, và khối kim loại đã tiến vào trạng thái tương dung.

Chương 43: Cấp hai

Dịch giả: Tiểu Băng

Cái gọi là tương dung, chính là Đoán Tạo Sư và kim loại mình rèn sinh ra đồng cảm. Trạng thái này thường tạo ra tình phẩm, vì trong tác phẩm rèn có ẩn chứa tình cảm và ý muốn của Đoán Tạo Sư.

Mộ Thần không tiến vào phòng rèn, vì dù là hội trưởng, hắn cũng không có cái quyền đó. Lúc Đoán Tạo Sư đang tiến hành kiểm tra đẳng cấp, thì không cho phép bất kỳ ai quấy rầy. Vì quấy rầy có thể làm Đoán Tạo Sư phân tâm, chẳng những kiểm tra thất bại, mà còn có thể để lại bóng ma.

Thú vị!

Mộ Thần trở về sảnh, hỏi nhân viên: "Phòng số ba là ai đang kiểm tra?"

Nhân viên vội xem lịch, trả lời: "Là Đường Vũ Lâm, do Sầm Nhạc đại sư dẫn tới. Đang tiến hành kiểm tra."

Vừa nói, vừa đưa bản sao tờ khai của Đường Vũ Lâm cho Mộ Thần.

Nghe thấy tên Sầm Nhạc, Mộ Thần cười, "Hèn gì lúc kiểm tra có thể tiến vào trạng thái tương dung, thì ra là người lão Sầm mang tới, khó trách. Ồ, chín tuổi?"

Hắn kinh ngạc nhìn người nhân viên, "Các người ghi chép không sai chứ? Người đang kiểm tra đó mới có chín tuổi?"

Nhân viên trả lời: "Không sai được, hồi nãy chúng tôi cũng thấy kỳ quái, sao lại có một thằng bé con như vậy tới kiểm tra đẳng cấp."

Mộ Thần ngẩn người, chín tuổi, vậy hắn là đang kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp một?

"Tích tích!" Hồn Đạo máy truyền tin bên hông vang lên, Mộ Thần tháo máy ra nghe.

"Phụ thân, con chuẩn bị xong rồi, người đã tới chưa? Con đang ở phòng số sáu."

"Ta tới ngay."

Tuy vẫn chưa tin, nhưng con gái đương nhiên quan trọng hơn, Mộ Thần bước nhanh tới phòng số sáu.

"Đã hết giờ!" Giọng Đánh Giá Sư mang theo vài phần quái dị vang lên.

"Đương!" Một kích cuối cùng chấm dứt, Đường Vũ Lâm thu lại song chùy, hai đạo ô quang lóe lên, chui vào trong Trầm Ngân Hoàn.

Ngực nó hơi nhấp nhô, thở hơi gấp, mặt hồng lên, trán đã thấy mồ hôi, nhưng chỉ tới thế mà thôi.

Trong phòng rèn im phăng phắc. Đánh Giá Sư nhìn khối Trầm Ngân, còn Sầm Nhạc thì nhìn vào mắt Đường Vũ Lâm.

Từ mắt Đường Vũ Lâm, hắn như nhìn thấy ngân quang đang lóe lên, đó là màu của Trầm Ngân sáng bóng, dù rèn đã chấm dứt, nhưng thằng bé vẫn còn đang chìm trong thế giới của nó. Thằng bé này, nếu không đi vào nhánh rẽ, tất sẽ trở thành tồn tại khó lường!

"Trầm Ngân, độ chiết xuất vượt qua Trầm Rèn, thể tích thu nhỏ lại 7%. Hiệu quả chiết xuất gấp ba lần tiêu chuẩn chiết xuất Trầm Rèn." Đánh Giá Sư nhanh chóng đưa ra số liệu chính xác.

Số liệu này, đối với một Đoán Tạo Sư cấp, có lẽ không coi vào đâu, nhưng xuất hiện trên thằng bé mới có chín tuổi, là một việc không thể tưởng tượng nổi.

"Đánh giá thông qua." Đánh Giá Sư nhìn Sầm Nhạc.

Sầm Nhạc cười khỏ nói: "Tên Mang Thiên này nhất định là cố ý."

Đánh Giá Sư kinh ngạc: "Đứa nhỏ này, là đệ tử Mang Thiên?"

Sầm Nhạc gật đầu, "Thật sự là khó tưởng tượng được, nhưng mà ta không thể không nói, đứa nhỏ này có thể tiến hành đánh giá cấp hai."

Đánh Giá Sư nhìn Đường Vũ Lâm, "Bé con, ngoài chiết xuất kim loại, ngươi còn biết làm cái khác?"

Đường Vũ Lâm tới lúc này mới tỉnh khỏi trạng thái rên, lần này rên thực là quá đã, điểm khuyết thiếu duy nhất là Nghìn Rên Ô Cương Chùy quá nhẹ, và dùng rên quá sớm. Với trạng thái vừa rồi, nếu có đủ thời gian, nó có lòng tin chắc chắn sẽ hoàn thành Nghìn Rên.

"Có thể chế tạo linh kiện cỡ nhỏ và cỡ trung." Đường Vũ Lâm rất nghiêm túc trả lời.

Lần này Sầm Nhạc không còn kinh ngạc, dù sao Đường Vũ Lâm đã từng nói, Mang Thiên bảo nó tới để nhận công tác.

"Chế một cái linh kiện cỡ trung tùy ý đi." Đánh Giá Sư trầm giọng nói: "Nếu chế tạo thành công, ta sẽ đánh giá ngươi đạt cấp hai."

Đoán Tạo Sư cấp hai, yêu cầu có thể một mình chế tạo linh kiện cỡ trung, đồng thời có thể tiến hành chiết xuất Trăm Rên với kim loại hiếm.

Đường Vũ Lâm vừa mới chiết xuất thành công, giờ chỉ cần chế tạo linh kiện thành công nữa là đạt.

"Vâng!" Đường Vũ Lâm lập tức bắt đầu rên.

Nghìn Rên Ô Cương Chùy lại xuất hiện, nhịp đập đầy tiết tấu lại vang lên.

Đánh Giá Sư vốn muốn nhắc nó chỉ cần dùng kim loại thường chế tạo là được rồi, nhưng Sầm Nhạc đã dùng ánh mắt ngăn lại, hẳn muốn xem thằng bé này có thể làm được một bước kia hay không.

Lần nữa được đánh Trăm Ngân, trong lòng Đường Vũ Lâm rất vui sướng, đó là niềm vui phát ra từ nội tâm, như được gặp lại, ở bên bạn bè.

Trăm Ngân ngân lên những tiếng vang thanh thúy hồi đáp lại nó, nó đập càng lúc càng nhanh, gần như không hề suy nghĩ, cả khối Trăm Ngân liền bắt đầu phát sinh biến hóa.

Mỗi một búa hạ xuống, đều bắn lên cao hơn, Đường Vũ Lâm đã tăng thêm lực. Trăm Ngân dần dần biến hình, thời gian dần trôi qua, một cái linh kiện tròn trịa cỡ trung dần hiện ra.

Không có một sai sót nào, hoàn toàn thuần thực như nước chảy mây trôi, cứ như mỗi một búa hạ xuống đều là đúng điểm nó cần phải ở đó. Sầm Nhạc thấy, cứ như một quyển sách giáo khoa về rên a!

Đứa nhỏ này kiến thức cơ bản cực kỳ vững chắc, nhiều học đồ đã học hơn tám năm cũng còn không theo kịp.

Không có một động tác dư thừa, chỉ là rên mà thôi, rất là thuần túy.

Thường linh kiện cỡ nhỏ được dùng ở những chỗ nối của cơ giáp, còn linh kiện cỡ trung chính là được khảm vào bên trong cơ giáp.

Đường Vũ Lâm đang tạo ra một cái linh kiện nửa hình tròn, đây là một linh kiện quan trọng ở phía trong đầu gối cơ giáp. Những linh kiện mang tính đệm và bảo vệ thường bị mòn nhanh nhất, nhưng cũng là những chỗ thích hợp để lắp hỗn đạo nhất. Trăm Ngân thích hợp truyền Hồn Lực, nên dùng để chế tạo linh kiện loại này là phù hợp, rõ ràng Đường Vũ Lâm đã biết điều này.

Hơn một giờ nữa trôi qua. Lúc cái linh kiện tròn trịa hoàn mỹ được đặt trước mặt Sầm Nhạc và Đánh Giá Sư, hai người còn im lìm hơn trước.

"Hai vị đại sư, ta có thể coi là thông qua chưa?" Đường Vũ Lâm hết sức hài lòng về tác phẩm của mình. Đây là lần đầu nó dùng Trăm Ngân để chế tạo linh kiện, trong lòng chỉ có một tiếc nuối duy nhất là tác phẩm này không phải là Nghìn Rên. Nó tin rằng nó có khả năng hoàn thành nghìn rên vật này, cảm giác rên Trăm Ngân thật sự là quá mỹ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Người đang khoe khoang à

Dịch giả: Tiểu Băng

Lúc Đường Vũ Lâm đi ra Hiệp hội Đoán Tạo Sư, trên mặt tràn đầy vui mừng, không phải vì Sầm đại sư và vị Đánh Giá Sư cùng cho rằng nó đã đạt trình độ Đoán Tạo Sư cấp hai, mà bởi vì miếng linh kiện đầu gối đó, hiệp hội đề nghị mua lại của nó, với giá một vạn đồng.

Thì ra rên kim loại hiếm, có thể kiếm được rất nhiều tiền!

Sầm Nhạc bảo hai ngày nữa nó quay lại để nhận huy chương Đoán Tạo Sư và nhận công tác.

"Mang Thiên!" Sầm Nhạc gọi cho người quen cũ.

"Hửm?" Mang Thiên luôn luôn lãnh đạm như vậy.

"Ngươi từ đâu tìm được của quý đó hả?" Sầm Nhạc hô hấp dồn dập.

Mang Thiên nói: "Chả hiểu ngươi đang nói cái gì."

"Ta còn có thể nói tới cái gì, nói tên đệ tử kia của ngươi chứ nói cái gì. Chín tuổi, cấp hai, còn dùng thẳng Trảm Ngân chế tạo linh kiện cỡ trung. Với tuổi của nó bây giờ, e là không tới mấy năm là có thể thử Nghìn Rèn được rồi, tiến thẳng lên con đường cấp Đoán Tạo Sư cũng được. Ngươi rốt cuộc dạy nó thế nào hả?"

"Này, ngươi nói gì đi chứ?"

Thấy Mang Thiên trầm mặc, Sầm Nhạc rất là bất mãn.

"Không có gì có thể nói, thằng nhóc đó trời sinh Thần lực, lại chịu dùng tâm, nên phải thế thôi." Mang Thiên thản nhiên nói.

Sầm Nhạc tức giận: "Ngươi bảo nó tới tìm ra, là để khoe khoang hả?"

"Đúng!" Mang Thiên không e dè thừa nhận.

"Nói đi, điều kiện gì, nhường đứa nhỏ này lại cho ta. Hầu như lúc nào ngươi của ở cái Ngạo Lai Thành chim không thềm ỉa đó, làm sao có thời giờ dạy bảo đệ tử, ta cam đoan, ngươi nhường nó cho ta, ta nhất định sẽ dốc lòng dạy dỗ nó."

"Cúp!"

"Tút TUT TUT!"

"Đồ chết tiệt!" Sầm Nhạc thiếu chút đập bẹp cái máy truyền tin hồn đạo trên tay.

"Lão sư, ngài tìm ta?" Đúng lúc này, một thanh niên hơn hai mươi tuổi vào phòng Sầm Nhạc.

"Ngươi rèn tới cấp mấy rồi hả? Ngươi theo ta bao nhiêu năm? Tới bây giờ vẫn không thể Nghìn Rèn..." Thanh niên ngơ ngác cứ thế bị lão sư vốn bình thường rất tốt giờ chửi xối xả như mưa.

Đường Vũ Lâm không biết sự ưu tú của mình đã làm ảnh hưởng tới người khác, vì nó đã về tới học viện.

"Cho ngươi!" Đường Vũ Lâm đặt cái túi đựng một vạn đồng vào bên cạnh Tạ Giải đang nằm trên giường.

Tạ Giải lạnh lùng, "Ngươi muốn tránh chiến?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Lúc đó là hết cách, vì ta không có tiền. Nhưng chủ yếu việc phá hoại là do ta làm, không thể để ngươi phải trả cả. Trước trả lại ngươi một vạn, sau này ta sẽ trả thêm. Ta đã đồng ý với ngươi, ngày mai sau khi tan học, ngươi tìm chỗ là được."

Nói xong, quay về giường mình.

Chu Trường Khê và Vân Tiểu liếc nhau, Chu Trường Khê từ khi ăn bánh bao thua Đường Vũ Lâm, thì hoàn toàn chịu phục. Vân Tiểu thì là hiếu kỳ, nhìn Đường Vũ Lâm ăn mặc không giống kiểu người lòi ra được một vạn đồng.

Khoanh chân ngồi trên giường mình tưởng, Đường Vũ Lâm nhanh liền tiến vào trạng thái kỳ diệu. Hôm nay hắn đã lần đầu tiên thông qua Võ Hồn tiến hành chiến đấu thực tế, thứ mà trước nay hắn chưa từng có kinh nghiệm, càng chưa từng được học về chiến đấu thật sự.

Tạ Giải rất lợi hại, Đường Vũ Lâm có thể cảm giác được, nếu không phải Lam Ngân Thảo của mình có Hồn Kỹ quán quanh, thì e rằng không thể nào chạm tới nổi chéo áo của hắn.

Nhưng trận đánh nhau hôm nay đã giúp nó hiểu biết thêm một chút về võ hồn. Lão sư nói, mình phải tập khống chế Lam Ngân Thảo thật nhiều vào, xem ra bây giờ phải bắt đầu tập làm điều đó.

Tạ Giải không đi mình tưởng, mà nằm trên giường suy nghĩ về trận đấu hôm nay với Đường Vũ Lâm. Đương nhiên hắn đã chủ quan vì coi thường đối phương, nhưng rõ ràng võ hồn của tên đó là Lam Ngân Thảo mà? Sao tu vi của mình rõ ràng cao hơn cái thằng đó, mà Quang Long Chùy không cần được? Thực là khó hiểu.

Ngày mai, nhất định cho hắn biết lợi hại! Một quyền này, không thể để uống. Vuốt vuốt chỗ sưng, Tạ Giải lại thấy giận.

Mình tưởng xong là ăn tối, ăn tối về lại mình tưởng. Người chậm thì phải sớm bước vào rừng, Đường Vũ Lâm cực hiểu rõ cái câu lấy càn cù bù kém cỏi.

Sáng sớm, lúc ánh mặt trời đầu tiên xuyên vào cửa sổ, Đường Vũ Lâm liền mở mắt ra.

Một đêm mình tưởng, khí tức sung túc, Hồn Lực tựa hồ lại hơi tiến bộ. Từ hồi tiến vào cấp mười, tốc độ Hồn Lực tăng rõ ràng nhanh hơn một chút, nhưng muốn tiến giai, đương nhiên phải cần nhiều nhiều hơn nữa, tích lũy qua thời gian.

Nó đang dorm xuống giường, thì thấy Tạ Giải ở giường dưới đối diện cũng vừa mình tưởng xong mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, mắt Tạ Giải lạnh tanh, Đường Vũ Lâm bình thản leo xuống giường đi rửa mặt.

Trong mắt hắn, Tạ Giải là người thành thị có tiền, ương ngạch không coi ai ra gì. Hắn thà làm bạn với Chu Trường Khê chứ không muốn để ý tới loại người này.

Rửa mặt xong, Đường Vũ Lâm nghĩ tới việc quan trọng nhất, ăn cơm.

Nó không biết, sau cuộc đại chiến bánh bao hôm qua, nó đã có một biệt hiệu, là ‘Thùng cơm’ trong truyền thuyết...

Hắn thức dậy sớm, trong phòng ăn còn chưa có ai, bữa sáng vẫn chia ra ba loại Giáp, Ất, Bính. Đường Vũ Lâm rất tự nhiên đi tới chỗ để món ăn Bính.

Bữa sáng rất phong phú, sữa bò, trứng gà, lạp xưởng, bánh mì, rau quả.

Đường Vũ Lâm lấy đầy một bộ chén đĩa to, tìm chỗ khuất găm lấy găm để.

Người phụ trách nhà ăn nhận ra nó, vốn hôm qua sợ thằng bé bị bội thực, nhưng nhìn bộ dáng bây giờ, rõ là chuyện ấy không xảy ra.

Nó đang ăn, thì Tạ Giải tới. Cũng giống Đường Vũ Lâm, hắn không nhìn hai loại còn lại, mà tới chỗ đồ ăn Giáp lấy một đồng đồ ăn đi ra.

Nhìn bề ngoài đồ ăn của hắn và Đường Vũ Lâm không khác nhau là mấy, nhưng nhìn kỹ sẽ nhận ra là khác biệt. Cũng là sữa, nhưng sữa của hắn không phải sữa bò, mà là sữa của hồn thú được nuôi trong nhà, những đồ ăn khác cũng vậy, có lai lịch và độ dinh dưỡng cao hơn.

Đương nhiên, sức ăn của Tạ Giải chẳng bằng một phần mười Đường Vũ Lâm.

Hai người cách xa nhau rất xa, chăm chú ăn đồ ăn của mình, Tạ Giải thỉnh thoảng còn liếc qua nhìn Đường Vũ Lâm, còn Đường Vũ Lâm lại dành tất cả sự tập trung vào việc ăn sáng.

Trong phòng ăn người bắt đầu càng ngày càng nhiều, không ít người nhận ra Đường Vũ Lâm, chỉ trỏ.

Mặt trời lên cao, lễ khai giảng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lớp kém cõi nhất

Dịch giả: Tiểu Băng

Lễ khai giảng của Đông Hải Học Viện được tổ chức trên quảng trường rất to, bộ cao cấp và trung cấp mỗi năm chỉ tập trung cả thành viên vào dịp này.

Đường Vũ Lâm đứng ở khu tân sinh, vì nó quá cao, nên được xếp đứng sau cùng, vừa vặn thấy được hết tất cả học sinh trong học viện.

Bên bộ trung cấp, mỗi lớp có chừng trăm người, sáu lớp cộng lại ước chừng bảy, tám trăm người. Người bên bộ Cao cấp còn ít hơn, tổng cộng không tới hai trăm người, nghe nói còn được chia ra làm ba lớp. Như vậy, từ trung cấp lên cao cấp chỉ có chừng hai mươi phần trăm là thành công.

"Chào các học sinh, hôm nay là ngày khai giảng mỗi năm một lần. Xin mời Ủy viện trưởng lên phát biểu."

Viện trưởng Đông Hải Học Viện chừng hơn sáu mươi, nhìn rất bình thường, tóc hoa râm, đeo kính mắt, dáng vẻ trí thức.

"Các học sinh, xin chào. Hàng năm vào thời điểm này, trong lòng ta đều cảm khái. Bởi vì sẽ có một số học viên trung cấp và cao cấp rời khỏi học viện. Nhưng đồng thời, cũng có những học sinh mới gia nhập."

"Trong mắt ta, học viện giống như nơi tạo máu cho liên bang, không ngừng tìm những nhân tài mới cho liên bang. Trong tương lai, ta hy vọng các ngươi..."

Vị viện trưởng này khả năng ăn nói rất tốt, tuy không có bài viết sẵn, giọng nói sang sảng, nói đúng nửa tiếng mới kết thúc.

Khúc sau đó là Viện trưởng nói tới việc quan trọng nhất, chia lớp.

Trong quảng trường chỉ còn lại tân sinh năm nhất bộ trung cấp.

"Chúng ta bắt đầu chia lớp. Mọi người đều biết, ở Đông Hải Học Viện chúng ta, con số lớp càng nhỏ, thì đệ tử càng ưu tú. Nhưng điều đó không phải là tuyệt đối. Chúng ta hy vọng, những học sinh của lớp sau cố gắng đuổi theo lớp trước. Tân sinh năm nay tổng cộng có một trăm lẻ tám người, chia làm năm lớp, ta đọc tới tên ai thì người bước ra khỏi hàng, đi vào lớp một..."

Tới lúc này, Đường Vũ Lâm mới hiểu, đám bọn nó bị phạt vào lớp năm hết nghĩa là gì.

Tổng cộng có năm lớp, như vậy, lớp năm chính là lớp kém nhất.

"Đường Vũ Lâm, Chu Trường Khê, Tạ Giải, Vân Tiểu..." Quả nhiên, lúc đọc tới lớp năm, tên bốn người được gọi lên.

Lớp năm tổng cộng chỉ có hai mươi người, là lớp có số ít nhất, học sinh bị phân vào đây ai cũng ỉu xiu cúi đầu, không có chút tinh thần.

"Các chủ nhiệm lớp dẫn học viên các người về lớp, làm quen với học viện."

Năm giáo sư đi ra, một người đi tới lớp năm.

Vị lão sư này nhìn chỉ chừng hai bảy hai tám, đám học trò lớp năm nhìn lão sư mà ngẩn người.

Vì lão sư, quá anh tuấn.

Đường Vũ Lâm, Tạ Giải tuy tướng mạo xuất chúng, nhưng bọn chúng đều vẫn còn là con nít, chưa nẩy nở, còn lão sư này là người trưởng thành, cao hơn một mét chín, tay vượn eo ong, chân dài thậm thụt. Dáng người mảnh khảnh, nhưng đôi mắt sáng ngời có Thần, mũi cao thẳng, bờ môi mỏng vừa phải, toàn thân mang tới cảm giác cao ngất. Tóc dài rối tung sau ót, màu lam, dài tới tận thắt lưng.

Đôi mắt màu xanh sẫm, rất hợp với màu tóc lam, mang tới khí chất kỳ dị. Mặt không biểu tình, ánh mắt lạnh như băng.

Một nữ học sinh lớp năm thốt lên, "Lão sư đẹp trai quá!" đây cũng là lời chung của tất cả mọi người.

Tạ Giải nhếch miệng, vẻ mặt không cho là đúng.

"Đi theo ta!" lão sư chỉ nói đúng ba chữ, nhưng làm cả lớp lạnh người, vì đó là hơi lạnh phát ra từ trong nội tâm, loại cảm giác này...

Vân Tiểu thì thào: "Lão sư có vẻ rất mạnh."

Chỉ mỗi khi thê phát ra đã làm mọi người như lọt hầm băng, người bình thường dễ gì làm được.

Lớp năm học ở ngay tầng một, và là chỗ phải đi đường xa nhất.

Phòng học có ba mươi bộ bàn, bục giảng ở phía trước nhất.

"Ngồi xuống," lão sư lạnh lùng. Lần nào hắn mở miệng, cũng đều có một cảm giác giống nhau, lạnh quá!

Đường Vũ Lâm ngồi ở bàn trên dãy bên, nó vốn cao, ngồi đấy dễ gần phía trước một ít.

Không biết vì sao, Tạ Giải lại tới ngồi ngay cạnh nó, Vân Tiểu ngồi ở trước mặt, còn Chu Trường Khê và ma xui quỷ khiến ngồi ở sau lưng nó, bốn người ngồi chung một chỗ với nhau.

Lão sư đi tới bục giảng, mắt quét một vòng, thế giới lập tức trở nên yên tĩnh.

"Ta là Vũ Trường Không!" lão sư lên tiếng, "Sáu năm tới, các người đều là đệ tử của ta."

"Ta đầu tiên muốn nhấn mạnh một điều, những gì chủ nhiệm Long Hằng Húc mới nói, các người cứ xem như không nghe thấy. Dù các người có là phế vật, ta cũng sẽ biến các người trở thành những người mạnh nhất trong đám bạn cùng tuổi. Trừ phi các người bị đuổi học, nếu không, đó chính là mục tiêu trong sáu năm tới của các người."

Giọng nói bình thản, nhưng ngữ khí cuồng ngạo, làm cả đám học trò bị hóp hồn lắng nghe.

"Bên dưới bắt đầu tự giới thiệu, họ tên, Võ Hồn, đẳng cấp Hồn Lực, muốn trở thành Hồn Sư dạng nào, đều phải nói ra hết. Bắt đầu!"

Đơn giản trực tiếp, không chút rườm rà.

Ngón tay Vũ Trường Không chỉ qua phía đám Đường Vũ Lâm, thế nên, Vân Tiểu ngồi ngay bàn đầu trở thành kẻ đầu tiên tự giới thiệu.

"Chào mọi người, ta là Vân Tiểu, Võ Hồn Tinh Bàn, Hồn Lực cấp mười hai. Mục tiêu là trở thành Chiến Hồn Sư hệ hỗ trợ đầy trí tuệ." Vân Tiểu phản

ứng nhanh, thoải mái đứng lên tự giới thiệu. Nhưng giọng nói hơi run rẩy.

Tới phiên Đường Vũ Lâm, Đường Vũ Lâm đứng dậy, Vũ Trường Không nhìn thẳng vào nó. Nó hiểu ngay vì sao giọng Vân Tiểu lại run, vì ánh mắt của Vũ Trường Không sắc bén quá, như muốn xuyên thủng người ta.

"Đường Vũ Lâm, Võ Hồn Lam Ngân Thảo, cấp mười hai. Mục tiêu là..." Nói tới đây, Đường Vũ Lâm dừng lại một chút, "Ta chưa định ra mục tiêu."

Phía dưới không biết ai thì thầm, "Phé Võ Hồn a, đương nhiên không có mục tiêu."

"Vèo!" Một viên phấn như viên đạn bắn trúng miệng học viên kia.

"Oe!" viên phấn bay dạng xoáy tròn, chui thẳng vào trong họng, làm tên kia phải nôn ra.

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Trên thế giới này, không có Võ Hồn phé vật, chỉ có người phé vật. Nếu muốn nói người ta là phé vật, thì trước tiên nghĩ xem mình là ai. Người không phải phé vật, sao lại bị phấn vào lớp năm?"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nam thần lãnh ngạo

Dịch giả: Tiểu Băng

Vũ Trường Không làm cả lớp câm như hến.

"Tiếp tục."

"Ta, ta là Chu Trường Khê, Võ Hồn Đại Lục Thần Viên, Hồn Lực cấp mười một, mục tiêu là trở thành một Chiến Hồn Sư Sức Mạnh Hệ."

...

"Tạ Giải, Võ Hồn Quang Long Chủy, Hồn Lực cấp mười tám, Chiến Hồn Sư Đánh Nhanh Hệ."

Ba chữ cấp mười tám vừa ra, cả lớp đều kinh hô. Cấp mười tám, chín tuổi, chính là thiên tài a! lại còn là Chiến Hồn Sư. Tăng thêm hai cấp nữa, là tiến vào Đại Hồn Sư. Những ai trở thành Đại Hồn Sư trước khi mười hai tuổi, thì đều được gọi là thiên tài.

Tạ Giải trở thành ngôi sao của lớp, ngoài hẳn, Vân Tiểu cấp mười hai cũng thuộc loại cao, nhưng người còn lại đều là cấp mười một vừa đủ tiêu chuẩn nhập học, Võ Hồn thì thiên ki bách quái, nhưng không có cái võ hồn nào mạnh.

Đương nhiên, Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm vẫn là cái kém nhất. Cái này tựa hồ đã trở thành định luật.

"Ngày mai bắt đầu, chính thức đi học. Cách ta dạy học sẽ khác hẳn mọi người. Nếu như các người sợ khổ, sợ mệt mỏi, sợ đau đớn, thì mau tìm cách chuyển trường hoặc chuyển lớp, còn ở lại, thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Tan học."

Vũ Trường Không sai chân bước đi, cả lớp lập tức bùng nổ, ai cũng bàn luận về lão sư vừa lạnh vừa soái của mình.

"Đi thôi, nên thực hiện lời hứa của người rồi." Tạ Giải quay đầu nhìn Đường Vũ Lâm. Tuy vẫn còn đang buổi sáng, nhưng hôm nay chưa có học, ngày mai mới bắt đầu chính thức đi học.

"Được." Đường Vũ Lâm đứng dậy, đi ra trước.

Mới vừa ra khỏi cửa, nó đã thấy trong hành lang cực kì ồn ào, nhiều học viên cấp cao đang vây quanh cái gì đó.

Họ đang làm gì thế?

"Ồ, Đường Vũ Lâm?" một giọng nói quen thuộc vang lên.

Đường Vũ Lâm quay đầu nhìn lại, một cô gái xinh đẹp xuất hiện, là học tỉ hôm qua dẫn nó vào nhập học, Lưu Ngữ Tâm.

"Học tỷ." Đường Vũ Lâm nở nụ cười, nó có hảo cảm với học tỉ này.

"Vũ Lâm, người là vào lớp năm?"

Đường Vũ Lâm gật đầu, "Võ Hồn của ta là Lam Ngân Thảo, phé Võ Hồn, nên dĩ nhiên là ở đây."

Lưu Ngữ Tâm nói ngay: "Không, không, ta không phải ý tứ này. Ý ta là, Vũ Trường Không lão sư là chủ nhiệm lớp các người?"

Đường Vũ Lâm nói: "Đúng vậy a!"

Lưu Ngữ Tâm sáng mắt, "Vũ Lâm, học tử có việc muốn nhờ người được không?"

Đường Vũ Lâm sùng sốt, "Được!"

Lưu Ngữ Tâm nhét một thứ vào tay nó, nói nhỏ: "Sau này lúc người đi học, có thời gian chụp cho ta mấy tấm hình về nam thần lạnh lùng nha, a chính là Vũ Trường Không lão sư của các người đó."

"Nam thần lạnh lùng?" Đường Vũ Lâm nghi hoặc nhìn cô.

Lưu Ngữ Tâm đỏ mặt, "Các người chắc chắn không biết, Vũ Trường Không lão sư là đệ nhất soái ca của học viện chúng ta. Chỉ là người lạnh lùng quá. Nhưng là trẻ hay già, nữ sinh hay cô giáo, thì giới nữ chúng ta đều yêu thích người. Người vốn là dạy bộ cao cấp chúng ta đó, không biết bị phạm sai lầm gì đó nên mới bị đẩy xuống dạy bộ trung cấp, còn làm chủ nhiệm lớp các người. Chúng ta đều thấy bất bình cho người. Nhưng học viện đã quyết định, không còn có cách nào khác. Chúng ta đều rất nhớ người, người giúp chúng ta chụp mấy tấm ảnh nhé, học tử sẽ không bạc đãi người."

Đường Vũ Lâm ngẩn ngơ, không ngờ Lưu Ngữ Tâm lại nhờ mình làm loại chuyện này, "Học tử, cái này không tốt lắm đâu?"

Lưu Ngữ Tâm cười hi hi, "Đâu có gì đâu, đâu có gì mà không tốt. Học tử sẽ bật mí cho người một số chuyện về Vũ lão sư, rất có lợi cho các người đó."

Tạ Giải đi theo Đường Vũ Lâm, nhìn hần và Lưu Ngữ Tâm nói chuyện vốn đã không kiên nhẫn, nhưng nghe cô nói tới đây, thì bỏ luôn ý định lôi Đường Vũ Lâm đi, hiểu ít chuyện về thầy chủ nhiệm lớp, là việc phải làm.

Lưu Ngữ Tâm nói: "Vũ lão sư là lão sư lợi hại nhất học viện chúng ta. Chẳng những người đẹp trai, mà còn học rộng tài cao. Dạy học sinh đặc biệt tốt. Tu vi cực kỳ cường đại. Có người nói người chính là đệ nhất cao thủ của học viện. Mấy lần ta mơ hồ nhìn thấy hình như Vũ lão sư có tới hơn sáu cái Hồn Hoàn. Hoàn toàn xứng đáng cường giả cấp Hồn Đế."

Hồn Đế? Cái này đối với Đường Vũ Lâm thật sự là quá xa vời. Với đẳng cấp Hồn Linh của nó bây giờ, tương lai muốn luyện tới Lục Hoàn căn bản là không thể nào, bởi vì nó căn bản không có khả năng mua Hồn Linh cường đại.

Nhân loại có thể hấp thu Hồn Linh là có hạn, bởi vì Tinh Thần Lực không thể thừa nhận quá nhiều. Hồn Linh màu trắng chỉ có thể cung cấp một cái Hồn Hoàn, mà số lượng Hồn Linh một Hồn Sư hấp thu được bình thường tối đa chỉ có ba cái. Nếu tất cả đều là Hồn Linh màu trắng, vậy tu vi Tam Hoàn chính là cực hạn.

Hồn Linh màu vàng có khả năng có thể sinh ra hai cái Hồn Kỹ, và chính là có thể lấy được hai cái Hồn Hoàn để sử dụng. Đây là lý do Hồn Linh trăm năm đất tiền. Còn Hồn Linh màu tím nghìn năm, Hồn Linh màu đen vạn năm, Đường Vũ Lâm vốn chẳng hề dám nghĩ tới.

Vũ Trường Không lão sư có được Lục Hoàn, đây chính là tồn tại cường đại thực sự! Lục Hoàn Hồn Đế. Cả Đông Hải Thành e rằng cũng chỉ có mấy người, mà hần còn trẻ như vậy.

"Được rồi, ta đi trước. Nhớ chụp ảnh giúp ta!" Cô kín đáo đưa máy chụp ảnh Hồn Đạo cho Đường Vũ Lâm.

"Học tử!" Đường Vũ Lâm kêu lên, nhưng Lưu Ngữ Tâm đã chạy đi xa, tốc độ rất nhanh, đuổi theo hướng Vũ Trường Không vừa đi.

"Người tốt nhất đưa cái máy đó cho người khác giữ, đề tí nữa khỏi bị hư không có đường mà nói với người ta." Tạ Giải lạnh lùng.

"Không cần, đi thôi." Đường Vũ Lâm liếc hần.

Tối hôm qua mình tưởng hần thu hoạch không nhỏ, hần kinh ngạc nhận ra nơi được thu hoạch lớn nhất không phải là từ rèn, mà là từ lần đánh nhau. Lần thứ nhất dùng Võ Hồn đánh nhau, Tạ Giải mang tới áp lực cho hần, làm hần hiểu thêm một chút về Võ Hồn. Cho nên, hần không từ chối cuộc đấu ngày hôm nay.

Lão sư nói rồi, Lam Ngân Thảo của mình là biến dị, không còn là phé Võ Hồn thuần túy nữa.

Đi ra khỏi Lầu Dạy Học, Đường Vũ Lâm hỏi Tạ Giải hỏi: "Đi đâu?"

Tạ Giải nói: "Tới công viên Đông Hải, ở đó ít người. Người yên tâm, ta đánh bị thương người rồi sẽ tìm người trị thương cho người."

Đường Vũ Lâm nhún vai: "Sự thật sẽ chứng minh."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cuộc chiến ở công viên Đông Hải

Dịch giả: Tiểu Băng

Công viên Đông Hải cách Đông Hải Học Viện không xa. Ra học viện, đi đường mười phút, là thấy cửa công viên.

Công viên Đông Hải mở cửa miễn phí cho người dân, lúc này thời gian còn sớm, đã có ít người tới đây luyện công buổi sáng.

Đi vào công viên, mùi cỏ cây và hương hoa thơm ngát đập vào mặt, thấm vào ruột gan. Đường Vũ Lâm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Lam Ngân Thảo của hắn là thực vật loại Vô Hồn, hơn nữa, ở đây, khắp nơi đều là Lam Ngân Thảo. Khung cảnh này là loại hắn thích nhất.

Hắn mơ hồ có cảm giác, nếu mình có thể ở đây mình tu luyện, nhất định sẽ tốt hơn ở trong ký túc xá. Điều này đã được kiểm chứng hồi ở Ngao Lai Thành. Mà cái vườn hoa đó còn bé hơn công viên Đông Hải này nhiều.

Tạ Giải rõ ràng không phải tới đây lần đầu tiên, rành đường rẽ lối đi thẳng sâu vào trong.

Càng đi sâu vào trong công viên, cây càng cao. Công viên Đông Hải có gần ngàn năm lịch sử, lúc vừa có Đông Hải Thành, công viên này đã có, nên ở đây có rất nhiều cây quý hiếm.

Càng vào sâu, Đường Vũ Lâm càng dễ chịu, như hòa vào thiên nhiên, khiến Hồn Lực của hắn kích động.

Thật là một chỗ tốt! Sau này nhất định phải tới nữa.

Đường Vũ Lâm nghĩ.

Tới sâu bên trong, không còn thấy ai khác, Tạ Giải mới dừng lại.

"Ở đây đi." Hắn quay lại nhìn Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm dừng bước, cẩn thận nhìn hắn.

"Chúng ta sẽ đánh công bằng. Ta là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, ta lùi lại năm mươi mét, ta nói bắt đầu, là ngươi có thể chuẩn bị." Vừa nói, Tạ Giải vừa đi ra xa. Sự cao ngạo làm hắn quyết không chiếm chút tiện nghi nào với Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm không đáp, trong đầu quanh quẩn trận chiến với Tạ Giải hôm qua. Hắn nhớ, lúc Tạ Giải phóng thích Vô Hồn, Hồn Hoàn của hắn là màu vàng, nghĩa là trăm năm!

Hồn Hoàn trăm năm dĩ nhiên là có Hồn Hoàn kỹ trăm năm, uy lực không biết mạnh hơn mình bao nhiêu lần.

"Chuẩn bị xong chưa?" tiếng Tạ Giải từ đằng xa truyền tới.

Đường Vũ Lâm thở sâu, hết sức tập trung, "Bắt đầu đi."

Tạ Giải hừ lạnh một tiếng, "Ta sẽ cho ngươi biết, cái gì là chênh lệch. sĩ Sĩ nhục ngày hôm qua, ta nhất định sẽ đòi lại. Bắt đầu!" Vừa mới nói xong, hắn đã như mũi tên bắn thẳng về phía Đường Vũ Lâm.

Cả người hắn rùn xuống rất thấp, như lướt đi sát đất. Dưới chân là hào quang màu vàng lấp loè, chính là Hồn Hoàn trăm năm, trong tay phải cầm một con dao dài chừng một xích hai tắc óng ánh màu vàng, bên trong phát ra tiếng long ngâm nho nhỏ.

Đường Vũ Lâm phóng xuất Lam Ngân Thảo. Thảo Xà kim quang nhỏ bé xuất hiện trên cánh tay, quán lấy cổ tay nó.

Kinh nghiệm thực chiến của Đường Vũ Lâm rất kém cỏi, nhưng Lam Ngân Thảo lại có thể bao trùm phạm vi rất lớn. Từng đám cây Lam Ngân Thảo nhanh chóng nở rộ, lan rộng ra về phía Tạ Giải.

Lại muốn dùng cách cũ? Tạ Giải rõ vẻ khinh thường, cả người hắn đột nhiên gia tốc.

Hắn đột ngột đổi hướng, dáng người trở nên hư ảo, Đường Vũ Lâm không nhìn theo kịp.

Tạ Giải lách qua những bụi Lam Ngân Thảo, cách Đường Vũ Lâm càng ngày càng gần.

Không tốt!

Nếu quán quanh không có tác dụng, như vậy, thì Lam Ngân Thảo không thể thể hiện khả năng cứng cỏi của mình. Đường Vũ Lâm nhanh chóng thu hẹp phạm vi Lam Ngân Thảo, chỉ còn chắn ở trước người. Mật độ càng dày đặc, hiệu quả phòng ngự đương nhiên càng tốt. Đây là điểm hắn nghĩ ra khi mình

tường tối qua.

Lúc này, Tạ Giải đã chỉ còn cách hấn có mười mét.

Tốc độ của hấn rất nhanh, cánh tay vung lên.

Quang Long Chùy đột nhiên hóa thành một quả cầu ánh sáng, bắn ra những đường ánh sáng vàng, chuẩn xác đánh trúng vào Lam Ngân Thảo.

Tới lúc này, Đường Vũ Lâm mới biết, mình với Tạ Giải chênh lệch bao nhiêu, mỗi cây Lam Ngân Thảo đều bị Quang Long Chùy chém trúng, tuy không bị chặt đứt, nhưng dễ dàng bị đẩy ra. Hơn nữa, Lam Ngân Thảo bị chém trúng, cũng làm Hồn Lực của nó nhanh chóng bị tụt xuống. Chỉ qua một hơi thở, Hồn Lực của nó đã giảm xuống hơn mười phần trăm.

Nếu Tạ Giải biết đặc tính Vô Hồn của nó, căn bản không cần cường công, chỉ cần dùng kiểu du đầu này, là nhanh chóng làm hết sạch Hồn Lực.

Lam Ngân Thảo bị đẩy ra, phía trước Đường Vũ Lâm trở nên trống trải, Tạ Giải vọt tới ngay trước mặt.

Lam Ngân Thảo không dùng được, Đường Vũ Lâm dùng tới hai nắm tay đâm thẳng về phía Tạ Giải. Vừa đâm, nó vừa cố gắng chỉ huy Lam Ngân Thảo rút về quần lấy đối thủ, đây là cơ hội duy nhất để chiến thắng.

Về lý thuyết, Lam Ngân Thảo là thuộc về Hệ Không Chế, mà Không Chế Hệ chính là hệ khắc chế Hệ Đánh Nhanh mới đúng.

Nhưng mà, hấn và Tạ Giải, kỹ xảo và kinh nghiệm chiến đấu đều lệch nhau quá nhiều.

Chỉ hơi nhích người, Tạ Giải đã tránh được nắm đâm của Đường Vũ Lâm, vọt tới cạnh nó.

Nếu như đây là chiến trường, Tạ Giải chỉ cần một dao là giết được nó.

Nhưng Tạ Giải lại do dự, hấn chỉ muốn đánh bại Đường Vũ Lâm, chứ không muốn làm gì nó cả.

Quang Long Chùy khẽ xoay, lưỡi đao biến thành chuỗi đao, mục tiêu là đập vào má Đường Vũ Lâm. Người đánh sung mặt ta, hôm nay ta đánh cho người sung lại!

Đường Vũ Lâm cúi đầu xuống, dùng gáy đỡ chuỗi đao kia.

Tạ Giải phản ứng cực nhanh. Cái gì gọi là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh? Cảnh giới cao nhất của Hệ Đánh Nhanh Hệ chính là không bao giờ chạm cứng đối cứng với kẻ địch, mà chỉ đánh trúng để đối thủ mất khả năng phản kháng.

Tạ Giải tuy cao ngạo, nhưng hấn đoán rất chính xác về Đường Vũ Lâm, hấn biết, sức lực Đường Vũ Lâm mạnh hơn mình nhiều.

Cổ tay lật một cái, Quang Long Chùy từ dưới đâm lên, đâm vào vai Đường Vũ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Kim lân

Dịch giả: Tiểu Băng

Quang Long Chùy đâm trúng, lần này Tạ Giải đã thu bớt lực lại, hấn nghĩ, nếu mình toàn lực công kích, sẽ chặt đứt cánh tay Đường Vũ Lâm mất. Hai người không có thâm cừu đại hận, giáo huấn chút xíu vậy là đủ rồi.

Nhưng vai của Đường Vũ Lâm cứng quá, Quang Long Chùy sắc thép mà chỉ đâm vào được một tấc, dù hấn đã thu lực, nhưng như thế cũng làm hấn phải kinh ngạc.

Máu chảy ra, đau nhói làm Lam Ngân Thảo mất khống chế.

Quang Long Chùy ép xuống, Đường Vũ Lâm suýt nữa quỳ xuống, hấn lão đảo một cái, nhưng vẫn kiên trì đứng, muốn vung quyền đập Tạ Giải, Tạ Giải đã vọt ra sau lưng hấn, Quang Long Chùy xoắn một cái, con đau nhói làm cả người Đường Vũ Lâm bủn rủn.

"Nhận thua hay không?" Tạ Giải đắc ý, báo được thù rồi.

Đường Vũ Lâm cắn chặt răng, quật cường không chịu nhận thua.

Đột nhiên, trong người có một luồng hơi nóng rực tuôn ra khắp toàn thân, hần định lên tiếng, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

"Ta hỏi ngươi, có nhận thua hay không?" Tạ Giải ẩn đao xuống, hung hãn nói.

"Không!" Đường Vũ Lâm cố gắng hét to, nhưng giọng lại bị biến đổi, khàn khàn nhỏ nhỏ.

Tạ Giải sừng sốt, hần tự hỏi mình đâu có đâm quá sâu, sao hần khàn cả giọng đi thế. Theo bản năng, hần định rút Quang Long Chùy ra.

Nhưng mà, đầu vai nơi Quang Long Chùy đâm vào đột nhiên phát ra một tiếng Long ngâm chói tai, tim Tạ Giải đập thình thịch, đột nhiên cảm thấy rất sợ.

Chỗ Quang Long Chùy đâm vào, máu đột nhiên ngừng chảy, những tia sáng vàng từ vết thương tràn ra, Quang Long Chùy bị đẩy ra ngoài.

Tạ Giải vội rút tay về, nhưng Quang Long Chùy như bị hút chặt, hần cố hết sức mà không rút nó ra được.

"A ——" Đường Vũ Lâm gào gừ, Quang Long Chùy bị hất văng ra khỏi vai nó.

Cái cuối cùng Tạ Giải nhìn thấy là có một cái gì đó màu vàng, rồi như có một đoàn tàu Hồn Đạo đâm thẳng vào hần, trước mắt hần tối sầm, bất tỉnh.

"Phanh ——" Tạ Giải bị hất văng vào một cây đại thụ.

Đường Vũ Lâm nửa quỳ trên mặt đất, hai mắt đỏ thẫm, cả người run bần bật. Hần thấy mình như đang bị nung trong lò, sự nóng bỏng làm hần phải run rẩy.

Nhưng ý thức của hần vẫn thanh tỉnh.

Cúi đầu xuống, hần giật mình nhìn thấy tay phải của mình không biết từ lúc nào đã được phủ kín một lớp vảy mịn.

Những chiếc vảy đều có màu vàng. Vảy hình thoi, hơi nhô lên, góc cạnh rõ ràng. Đầu ngón tay nhỏ lại, móng tay dài ra, sắc bén nhọn hoắt như móng vuốt.

Hồn Linh Tiểu Thảo Xà lấp lóe ánh sáng vàng, cơ thể to hần ra, đôi mắt nhỏ biến thành màu đỏ, như hồng bảo thạch đang nhấp nháy tỏa sáng.

Là nó? Nó không phải phé Hồn Linh? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đường Vũ Lâm nhanh chóng cời áo, hoảng hốt nhìn thấy không chỉ bàn tay, mà cả cánh tay phải, bắt đầu từ chỗ bị Quang Long Chùy đâm trúng, đều được phủ vảy vàng.

Hần theo bản năng vung cánh tay phải, "Oanh!"

Nắm tay nện vào không khí, một đoàn kim quang tuôn ra, trên không trung mờ hồ hóa thành hình đầu rồng, kim quang bắn ra cả một mét, khí tức cực kì mạnh mẽ.

"Kim quang, sức mạnh này là mảy mangel tới cho ta?" Đường Vũ Lâm vui vẻ hỏi Tiểu Thảo Xà.

Nhưng cơ thể đang phình ra của Tiểu Thảo Xà lại từ từ rút lại, vảy vàng phủ trên cánh tay và bàn tay cũng nhanh chóng biến mất, chỉ trong nháy mắt, tất cả đều trở về bình thường. Đường Vũ Lâm tự nhiên thấy rất mệt, hai mắt tối sầm, ngất đi.

Hần còn chưa kịp mặc áo, hần không biết, những đường lưới màu vàng lại nổi lên, nhất là ở xương sống, rất rõ ràng.

...

Tạ Giải lơ mơ tỉnh lại, đầu óc còn mơ hồ, cảnh vật xung quanh mờ mờ, theo bản năng hần ngóc đầu dậy, nhìn thấy một cái mặt quen thuộc.

Ngẩng đầu lên lần nữa, nhìn thấy cửa chính của Đông Hải Học Viện.

Lúc này, trời đã tối, bốn chữ Đông Hải Học Viện nằm ngay dưới ngọn đèn, được chiếu sáng rất rõ.

"A... Le A... Le..." Tạ Giải muốn nói chuyện, nhưng âm thanh hần phát ra lại rất kỳ quái.

Đường Vũ Lâm nhú mày, hỏi Tạ Giải đang được nó cõng trên lưng: "Ngươi nói cái gì?"

"A... lại sung?" giọng Tạ Giải vẫn mơ hồ không rõ.

Tạ Giải dần tỉnh hần, nhận ra mình đang được Đường Vũ Lâm cõng trên lưng, theo bản năng đưa tay sờ mặt, sờ được một cái mặt sung phù như ổ bánh mì.

Trong đầu Tạ Giải bắt gặp vang lên câu nói hần dành cho Đường Vũ Lâm khi rời khỏi Đông Hải Học Viện.

"Chúng ta tới công viên Đông Hải, ở đó ít người. Người yên tâm, ta đánh người bị thương xong sẽ tìm người trị thương cho người."

Thế mà bây giờ...

Bỏ ra hai vạn bốn, mua một trận đánh...

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Không tìm thấy kim lân

Dịch giả: Tiểu Băng

Tạ Giải rất bị phần!

Nếu nói lần thứ nhất thua là vì mình chủ quan, vậy lần thứ hai này là gì? Quả thực thua mà không hiểu vì sao mình thua, thậm chí còn không biết chuyện gì xảy ra là đã ngất xỉu. Hắn còn sờ sờ bả vai Đường Vũ Lân, vải áo vẫn còn vết rách, nhưng vết thương trên da thì đã biến mất.

Có bí mật, tên khốn này nhất định có bí mật!

"Cái ánh sáng vàng đó là cái gì?" Tạ Giải háng giọng, cuối cùng cũng đã nói được rõ ràng.

"Kim Quang (ánh sáng vàng)? Kim Quang là Hồn Linh của ta!" Cánh tay Đường Vũ Lân lóe lên, Thảo Xà Kim Quang màu vàng đất xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

"Ta nói là ánh sáng vàng từ trong người người chui ra kia!" Tạ Giải phẫn nộ. Thằng khốn này không chỉ vũ nhục thân thể mình, mà còn vũ nhục trí tuệ của mình, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Đường Vũ Lân cười khò: "Nếu ta bảo không biết, người có tin không?"

Tạ Giải hừ một tiếng, biểu đạt thái độ của mình.

Trở lại ký túc xá, Vân Tiểu và Chu Trường Khê há hốc mồm nhìn Đường Vũ Lân hạ Tạ Giải từ trên lưng xuống giường.

Chu Trường Khê rất thẳng thắn: "Hắn muốn đánh người, người còn công hắn trở về?"

Má Tạ Giải sưng phù, đủ chứng minh ai thắng ai thua.

Buổi sáng lúc tự giới thiệu, không phải tên này khoe mình Hồn Lực cấp mười tám à?

"Người ta bỏ tiền ra mà!" Đường Vũ Lân thuận miệng đáp, sau đó vội hỏi Vân Tiểu: "Hết giờ ăn cơm tối chưa?"

Vân Tiểu nhìn đồng hồ, "Vẫn chưa, nhưng sắp hết."

Đường Vũ Lân trong nháy mắt đã biến mất.

"Này, người lại thua nữa?" Chu Trường Khê hỏi Tạ Giải.

Tạ Giải trừng mắt, "Chẳng qua là chủ quan mà thôi. Lần tới ta nhất định sẽ thắng!" hắn cố gắng đứng dậy. Mặt sưng thế này, không đi trị liệu sao được?

Không được để mặt xấu, không được để mặt xấu, không được để mặt xấu, chuyện quan trọng, phải nhấn mạnh ba lần.

Lúc Đường Vũ Lân ăn tối bát mì thứ mười sáu, sư phụ nhà bếp không nhịn được hỏi: "Bạn nhỏ, người không phải vì sợ bị người khác nhìn thấy nên mới tới muộn đây chứ. Chúng ta sắp hết giờ làm rồi."

Đường Vũ Lân ngại ngần cúi đầu, "Xin lỗi đầu bếp thúc thúc, hôm nay đã tối chậm. Sau này sẽ không xảy ra vậy nữa. Cho ta ăn thêm một bát nữa thôi."

Đầu bếp cười: "Ăn nữa cũng không sao, món ăn Bính miễn phí mà, cũng không giới hạn số lượng. Nhưng người nhắm chừng còn ăn được bao nhiêu nữa?"

Đường Vũ Lân sờ bụng, hồi trưa không ăn cơm, hôm nay còn đánh nhau, rất đói, "Chắc là nhiều lắm ạ."

Đầu bếp nói: "Người tới trẻ cũng có chỗ tốt, món ăn Ất bên kia vẫn còn thừa một chút, dù sao cũng chẳng còn ai mua, người ăn cả đi, để khỏi lãng phí."

Một tô mì to, thêm nửa tô thịt hầm, bung qua cho Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm vốn không có khả năng chống cự với đồ ăn, nó cảm ơn đầu bếp, rồi cắn đầu vào ăn. Thịt hầm này chẳng biết là thịt gì, nhai khá dai, hương vị chỉ bình thường, nhưng ăn xong thì trong bụng ấm áp dễ chịu, thể lực tiêu hao ban ngày, rõ ràng đã khôi phục được một chút.

Món ăn Ất đã tốt như vậy, vậy món ăn Giáp sẽ tới mức nào?

Đường Vũ Lâm nước miếng, liếc qua chỗ để món ăn Giáp, lắc lắc đầu, đó không phải thứ mình được ăn.

Đội sau này nhận công tác ở Hiệp hội Đoán Tạo Sư rồi, kiếm nhiều tiền rồi tính. Nhưng mà, tiền đó còn phải để dành mua Hồn Linh nữa.

Một trăm vạn sẽ mua được một cái Hồn Linh trăm năm, đó chính là mục tiêu của nó.

Trở lại ký túc xá, Tạ Giải không còn trong phòng, Đường Vũ Lâm cũng không để ý, tên kia tuy ngạo mạn, kiêu ngạo, nhưng không quá phận. Cứ nhè hấn chuyển mũi dao thành cán dao là biết.

Vân Tiểu đã bắt đầu minh tường, Chu Trường Khê vẫn còn chưa, thấy nó trở về, lập tức từ giường nằm nhô đầu ra, "Đường Vũ Lâm, Tạ Giải không phải Hồn Sư cấp mười tám à? Sao người thắng hấn được thế?" hấn ngày càng tò mò về cái kẻ mạnh hơn cả mình và bạn cùng phòng.

Đường Vũ Lâm bắt đầu nói: "Kỳ thật, ta cũng không biết."

Hấn đúng là không biết, chuyện người mọc vây làm sao mà nói? Lúc tỉnh lại, người nó đã trở lại bình thường, dù dùng cách gì cũng không làm vây vàng xuất hiện nữa. Nó chỉ mơ hồ nhớ là, lúc đó cả người rất nóng, sau đó xuất hiện vây vàng, cánh tay phải cũng trở nên đầy sức mạnh, rồi sau đó thần chí mơ hồ, không khống chế được cơ thể mình nữa, lúc đó hình như còn có cảm giác bạo ngược trong đầu.

Nếu không phải nó có ý chí kiên định, sợ là đã làm nguy hiểm cho người khác.

Nhưng mà, vây vàng đó rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ thật do Võ Hồn biến dị mang tới? Tiểu Thảo Xà Kim Quang không phải phế Hồn Linh, mà là một tồn tại thần bí?

Nhưng nó nhìn mãi, cũng không nhìn ra Kim Quang có chỗ nào khác thường hay cường hấn!

Vây vây vàng từ đâu mà ra? Không lẽ lúc nào mình bị thương nó mới xuất hiện?

Đường Vũ Lâm lấy cây kim may đồ, đâm vào mình một cái.

Đau quá! Một giọt máu tươi chảy ra.

Nhưng..

Vây vàng không xuất hiện.

Hấn không tin tã, chẳng lẽ mình đâm nhẹ quá? Lại đâm thêm một cái.

Vẫn không thấy...

Minh tường tìm xem!

Tập trung suy nghĩ minh tường, vận chuyển Hồn Lực tìm luồng sức nóng kì dị kia. Một vòng vận chuyển nhanh chóng hoàn tất, nhưng vẫn chẳng tìm thấy gì.

Thật là kì quái! Đường Vũ Lâm lại gọi Tiểu Thảo Xà Kim Quang ra, nhìn tới nhìn lui. Nhìn mãi mà chả thấy cái tên này có chấn động năng lượng hay chỗ nào có thể mang thức sức mạnh cường đại.

Sáng sớm.

Lúc Đường Vũ Lâm chấm dứt minh tường, đã thấy Tạ Giải đang minh tường đối diện. Mặt đã bết sung rất nhiều, nhưng sắc mặt rất khó chịu, bị đánh mà, vẫn còn tức giận.

Dùng tiền để bị đánh, chuyện như thế ai mà vui.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tiết học đầu tiên

Dịch giả: Tiểu Băng

"Đánh tiếp lần nữa!" Tạ Giải đuổi theo Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm không thèm để ý, đi thẳng vào nhà ăn.

"Hôm qua ta chưa làm hết sức! Ngươi mà không đánh với ta, ta sẽ nói bí mật của ngươi ra ngoài." Tạ Giải hung dữ mà nói.

"Tùy tiện." Đường Vũ Lâm chẳng hề để ý, ngay chính hắn còn không biết cái vảy vàng kia là thế nào, sợ gì người ta nói?

"Ngươi..."

"Đừng ảnh hưởng ta ăn cơm." Đường Vũ Lâm đẩy Tạ Giải, đi tới chỗ món ăn Bính.

"Này, đánh với ta, ta mời ngươi ăn món ăn Giáp!" Tạ Giải lóe ra sáng kiến.

Đường Vũ Lâm lập tức bước lùi, về lại bên cạnh Tạ Giải.

"Có thật không?" nó rất chờ mong món ăn Giáp. Hôm qua được ăn, cảm nhận rất rõ đồ ăn này dinh dưỡng phong phú rất tốt cho cơ thể, hôm nay thức dậy rất thoải mái, cả người khoan khoái dễ chịu, cơ bắp nhẹ nhàng linh hoạt.

"Đương nhiên!" Tạ Giải ngạo nghễ.

"Đầy đủ?" mắt Đường Vũ Lâm sáng lên.

"Cho ngươi ăn thoải mái. Nghe nói ngươi tham ăn lắm đúng không? Có bản lĩnh, cho ngươi ăn bội thực luôn." Tạ Giải quệt miệng.

"Thành giao!"

Nửa giờ sau, Tạ Giải bắt đầu hỏi hặn.

"Ngươi có phải là người hay không hả? Ăn hết ba mươi cái Phượng Quy Đan rồi mà vẫn chưa đủ?"

Một phần món ăn Ất, giá ba trăm đồng, một phần món ăn Giáp, giá tới một ngàn đồng. Chuyện này Đường Vũ Lâm không biết, nhưng nó đã ăn hết mười lăm phần rồi, mà đáng về vẫn còn muốn ăn.

"Nhiều quá à? Vậy ta không ăn nữa." Đường Vũ Lâm ngượng ngùng, tuy nó không biết món ăn Giáp bao nhiêu tiền, nhưng ăn nhiều thế, cũng thấy ngượng.

Thấy nó lại muốn đi tới chỗ món ăn Bính, Tạ Giải vội kéo nó lại, giọng hung dữ: "Ăn đi, sao không ăn nữa. Ngươi đã làm nhục cơ thể ta, không có khả năng cho phép ngươi lại vũ nhục nhân cách của ta, chuyện gì ta đã hứa, nhất định ta làm được."

Món ăn Giáp đúng là ngon quá, Đường Vũ Lâm chưa bao giờ ăn cái gì ngon như vậy. Món ăn Ất tuy dinh dưỡng phong phú, nhưng mỹ vị lại không bằng. Món ăn Giáp này, hương vị ngon, cảm giác sau khi ăn lại còn tuyệt vời, trong bụng ấm áp, thoải mái khó tả. Sự ấm áp lan khắp xương cốt tứ chi, cả người Đường Vũ Lâm ấm áp sáng khoái.

Một lèo ăn hai mươi hai phần, Đường Vũ Lâm mới thấy no, thở dài một hơi.

"Cảm ơn."

Tạ Giải tròn trĩnh mắt, "Có ý gì? Ăn no rồi?"

Đường Vũ Lâm bật cười: "Ta quên mất, ý ta là Tạ Giải, cảm ơn."

Lần này Tạ Giải mới nghe rõ, hừ lạnh, "Nhớ làm theo ước định." Hắn đang đau lòng, trong nhà dù có tiền, nhưng tiền tiêu vặt vẫn có hạn. Ngày hôm qua hơn hai vạn, hôm nay lại hơn hai vạn. Bi ai nhất là ở chỗ, hắn không biết, lần này có phải bỏ tiền mua bị đánh nữa hay không...

Vũ Trường Không hôm nay mặc quần dài ba màu xám, đen, trắng, áo sơ mi trắng, trông rất đơn giản, nhưng vì dáng hắn đẹp, nên nhìn vẫn hoàn mỹ.

Hắn đứng im, khí tức lạnh giá làm cả lớp năm cảm như hén.

Đường Vũ Lâm là đứa nhìn thoải mái nhất. Ăn món ăn giáp mà, muốn không khoan khoái dễ chịu cũng không được.

"Hôm nay bắt đầu, chính thức đi học. Phần lớn chương trình học của các ngươi đều do ta tự mình chỉ đạo. Tất cả đứng dậy." Vũ Trường Không lạnh lùng.

"Đi theo ta!" Vũ Trường Không thọc tay vào túi quần đi ra ngoài, đám học trò theo sau. Chúng đều là học sinh mới, không có khái niệm xếp hàng, đứng rất lộn xộn, nhưng không dám ồn ào.

Vũ Trường Không dẫn cả bọn vào sân, "Hai người một hàng, xếp hàng."

Đường Vũ Lâm cao gần bằng Chu Trường Khê, tới đứng với Chu Trường Khê, bên cạnh là Vân Tiêu và Tạ Giải.

Vũ Trường Không trầm giọng: "Hôm nay bữa đầu tiên, là giới thiệu thực lực. Sau đó tiến hành thực chiến, ta là trọng tài. Ai thua bị loại, cho ta xem thực lực của các ngươi."

Một nữ học viên nhút nhát giờ tay lên: "Vũ lão sư, ta là Khí Hồn Sư, cũng phải thực chiến sao?"

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Trên chiến trường, ngươi bảo với địch nhân ngươi là Khí Hồn Sư, là hấn sẽ không giết ngươi hả? Tổ thứ nhất chuẩn bị, bắt đầu từ bên này." Hấn tiện tay chỉ một cái, trùng ngay Đường Vũ Lâm và Chu Trường Khê.

Chu Trường Khê hưng phấn, hôm đó bị Đường Vũ Lâm một quyền đánh xuyên qua cửa sổ, hấn không phục lắm. Thấy Đường Vũ Lâm hai lần đánh Tạ Giải, thầy chủ nhiệm lại có lệnh không cho phép đánh nhau, hấn mới cố gắng chịu đựng.

"Hay quá, chúng ta so sức lực! Ta không tin, ngươi khỏe hơn ta." hai mắt Chu Trường Khê tỏa sáng nói với Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm không đáp, Vũ Trường Không chỉ huy học viên tản ra, tạo thành một vòng tròn.

"Bắt đầu, không có quy tắc, để đánh bại đối phương, có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào." Vũ Trường Không thân nhiên nói với đám học viên.

Chu Trường Khê mở trừng hai mắt, hét lớn một tiếng, dưới chân một vòng Hồn Hoàn màu trắng xuất hiện, hào quang tỏa sáng, kéo lên trên người, cơ thể vốn đã to cao giờ còn to thêm ra mấy phần, nhất là đôi cánh tay, cơ bắp vòng lên rõ mồn một.

Đầu vai xuất hiện một con khi nhỏ màu nâu, là Hồn Linh mười năm của hấn.

Hồn Kỹ thứ nhất, lực lượng tăng phúc!

Chu Trường Khê sai bước tới chỗ Đường Vũ Lâm, hai chân nện thình thình xuống đất, khí thế rất hùng hổ.

Hai tay hấn thò ra, chộp vào vai Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm vung hai nắm tay tiếp đón.

"Phanh —— "

Chu Trường Khê phải lùi lại ba bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Đường Vũ Lâm bước tới một bước, một quyền nữa đánh tới.

Chu Trường Khê nghiêng răng, dùng hết sức, đâm ra một quyền.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tỷ thí

Dịch giả: Tiểu Băng

"Phanh —— "

Chu Trường Khê lao đảo liên tục lùi lại, nhưng cuối và cũng không ổn định được thân hình, ngã ngồi phịch xuống.

Đường Vũ Lâm lại chỉ hơi chao đảo. Cao thấp đã rõ.

Sao có thể như vậy? Chu Trường Khê ngờ ngác. Nếu hôm qua là bởi vì bị đánh bất ngờ, vậy còn hôm nay? Hôm nay rõ ràng hấn đã phóng xuất Võ Hồn, ngay cả lực tăng phúc của Hồn Kỹ cũng đã dùng tới, vậy mà tuy rõ ràng cũng có hiệu quả, nhưng vẫn bị ngã.

"Ngừng!" Vũ Trường Không quát to, chỉ vào Chu Trường Khê: "Ngươi, bị loại."

Hồn Sư Hệ Sức Mạnh lại thua đối thủ về mặt sức mạnh, thực là không cần đánh tiếp nữa.

"Vì sao ngươi không dùng Võ Hồn?" Vũ Trường Không nhìn Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm trả lời: "Hắn nói phải đấu sức lực với ta."

Mắt Vũ Trường Không lạnh như băng, "Hắn bảo ngươi ăn cứt ngươi cũng ăn sao? Trong mỗi cuộc chiến đấu, chiến thắng đối thủ, mới là mục tiêu duy nhất. Sư tử vô thê cũng phải toàn lực ứng phó. Không được để cho đối thủ xúi cơ hội nào. Tấn cấp, tí nữa đánh tiếp."

Thua bị loại, thắng bị mắng. Tâm lý nặng nề đè lên ngực các học viên.

"Trận tiếp theo."

Đội thứ hai ra thi đấu, là Vân Tiểu và Tạ Giải.

Vân Tiểu vẻ mặt đau khổ, nói với Tạ Giải, "Hạ thủ lưu tình a! Ta chỉ là Hồn Sư Hệ Phụ Trợ. Không đánh được."

Tạ Giải nói: "Tự cầu phúc đi."

"Bắt đầu!"

Vũ Trường Không ra lệnh một tiếng, Tạ Giải đã phóng ra. Quầng sáng vàng dưới chân gần như lao ra và lúc với hắn, tốc độ cực nhanh, Quang Long Chùy kéo theo ánh sáng vàng, trong tích tắc đã tới trước mặt Vân Tiểu.

Nhưng một màn kỳ dị đã xuất hiện, trên người Vân Tiểu lóe lên bạch quang, mọi người chỉ thấy mắt hoa lên một cái, một kích tất trúng của Tạ Giải rơi vào không trung.

Đường Vũ Lâm đã đánh thắng Tạ Giải hai lần, nhưng đã đồng ý sẽ lại tái đấu, nên trận đấu này nó nhìn rất chăm chú. Nó nhìn thấy ngay lúc Tạ Giải vọt tới trước mặt Vân Tiểu, trên tay Vân Tiểu có cái gì đó sáng lóa lên, sau đó vị trí hai người thay đổi.

Nhưng Tạ Giải phản ứng rất nhanh, vừa thấy đối thủ biến mất, Quang Long Chùy đã chém ngược ra sau, cánh tay bẻ ngoặt một góc kỳ dị hầu như không thể nào làm được, quang ảnh lóe lên sau lưng.

Vân Tiểu chỉ mới kịp dùng Hồn Kỹ một lần, đã lại bị Quang Long Chùy bao phủ. Hồn Kỹ kia không thể sử dụng liên tục được.

Mắt thấy hắn sắp bị Quang Long Chùy chém trúng, một bàn tay to xuất hiện, kéo hắn sang bên.

"Ngừng!"

Tạ Giải quay người, Quang Long Chùy che trước ngực. Động tác cực nhanh, gương mặt nhỏ nhắn đầy khắc nghiệt. Bộ dáng anh tuấn mạnh mẽ đó làm đám nữ học viên mắt lấp lánh.

"Coi như cũng được, ngươi tấn cấp." Vũ Trường Không gật đầu với Tạ Giải, sau đó chuyển sang Vân Tiểu, "Ngươi phát động Hồn Kỹ lựa chọn thời cơ rất tốt, nhưng vẫn đánh giá sai thực lực của đối thủ. Sau khi phát động Hồn Kỹ thì phải nhanh chóng kéo dài khoảng cách. Hồn Sư Phụ trợ nếu bị Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh khắc chế, thì chỉ còn cách nghĩ biện pháp tăng cường khả năng sinh tồn cho bản thân thôi."

"Vâng, cảm ơn sư phụ." Vân Tiểu cảm trong tay một cái vòng tròn, phía trên có những đường vân phức tạp mờ mờ. Lời của Vũ Trường Không hắn không nghe vào tai, hắn còn đang bận nghĩ, Tạ Giải mạnh như thế, Đường Vũ Lâm đã đánh sung mặt hắn như thế nào?

Sự thật chứng minh, Đông Hải Học Viện khi chia lớp rất độc địa, những cuộc tỉ thí tiếp theo, trận nào cũng bị Vũ Trường Không mắng cho xối xả.

Tất cả hai mươi học viên, có tám người là Khí Hồn Sư, căn bản không năng lực chiến đấu, năng lực phụ trợ cũng cực gần gà. Trong đám Chiến Hồn Sư, có ba kẻ là phế Võ Hồn Lam Ngân Tháo.

Trong tỉ thí thậm chí còn xuất hiện hai người Khí Hồn Sư không năng lực chiến đấu đấu với nhau, người đẩy ta một phát, ta đẩy người một cái.

Vũ Trường Không tuy đã sớm đoán ra học viên Lớp năm sẽ có chênh lệch, nhưng không ngờ lại kém tới cỡ này. Nếu không phải đây là giáo dục bắt buộc, thì đa số cái đám này không nên tu luyện tiếp nữa, vì ngay cả cấp mười hai chúng cũng không khả năng đạt tới được.

Từ tình hình hiện giờ, trong đám này, chỉ có một mình Tạ Giải là trông được.

"Đợt thứ hai bắt đầu, người, người, hai người các người đánh." Vũ Trường Không chỉ ngay Đường Vũ Lâm và một nữ học viên.

Cô bé này nhỏ nhắn xinh xắn, tóc ngắn màu lam nhạt tóc ngắn, hai mắt rất to, nhìn thấy cô, Đường Vũ Lâm bỗng nhớ tới Na Nhi. Hình như cô bé này tên là Lý Sở Thủy, Võ Hồn là mèo.

"Bắt đầu!"

Lý Sở Thủy ngượng ngừng khẽ gật đầu chào Đường Vũ Lâm, mới phóng Vô Hồn ra.

Một phần mái tóc màu lam nhạt biến thành màu trắng, đôi mắt màu lam, một con biến thành màu xanh lá, dưới chân có một vòng Hồn Hoàn màu trắng bay lên, đầu vai xuất hiện một con mèo trắng nhỏ đáng yêu.

Hai mu bàn tay mọc lông trắng, móng sắc mọc ra, người hơi khom xuống, linh hoạt lao tới.

Động tác của cô bé rất nhẹ nhàng, tốc độ cũng rất nhanh, muốn dùng ưu thế tốc độ để lấy thắng lợi. Cô với Tạ Giải giống nhau, cùng là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh.

Lần trước bị Vũ Trường Không phê bình, lần này Đường Vũ Lâm cũng phóng ngay Vô Hồn ra. Từng đám cây Lam Ngân Thảo từ lòng bàn tay tuôn ra.

Mấy ngày nay dùng liên tục, hẳn đã khá quen với Hồn Kỹ quần quanh, đây Lam Ngân Thảo sau khi phóng ra, không bắn tới chỗ đối thủ, mà đan thành một tấm lưới chắn ở trước người.

Nếu Lý Sở Thủy tiếp tục vọt tới, chắc chắn sẽ đụng vào tấm lưới.

Cô bé có vẻ nhát, nên đang lao tới thì khựng lại, bốn chi hạ xuống đất, nhảy sang bên cạnh, muốn công kích từ bên hông.

Đường Vũ Lâm từng bị Tạ Giải cho một bài học khi để hấn tới gần, nên biết nếu để Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh tới gần, với tốc độ của hấn, không kịp công kích của đối phương. Thế nên nó vội xoay cái lưới Lam Ngân Thảo, đợi đối phương đụng vào lưới.

Lý Sở Thủy không ngừng đổi hướng tìm sơ hở, Đường Vũ Lâm nhìn theo cô chăm chú, kiên nhẫn chờ đợi. Nó tự tin, nếu đối phương cứ tiếp tục di động với tốc độ cao, mà mình chỉ chờ đợi, thì nhất định tiêu hao ít hơn đối phương.

Mình chưa khổng chế Lam Ngân Thảo giỏi, lấy tính chế động là lựa chọn tốt nhất.

Một bên không ngừng đổi hướng, một bên cũng không ngừng điều chỉnh tấm lưới mình, kỹ càng che chắn.

Những sợi Lam Ngân Thảo sáng bóng, Đường Vũ Lâm vô tình phát hiện, ở gốc Lam Ngân Thảo trong lòng bàn tay nó, có những sợi gân nhỏ màu vàng như ẩn như hiện.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Thắng liên tiếp

Dịch giả: Tiểu Băng

Lý Sở Thủy dù sao cũng mới chỉ có chín tuổi, kinh nghiệm chiến đấu không phong phú. Nên Đường Vũ Lâm đoán không sai, di động tốc độ cao không ngừng, làm Hồn Lực cấp mười một của cô bé nhanh chóng bị tiêu hao.

Không thể chờ đợi thêm nữa, Hồn Kỹ mình không cầm cự được bao lâu.

Lý Sở Thủy cắn răng, gia tốc, vòng ra đằng sau Đường Vũ Lâm, Hồn Hoàn sáng lên. Hai bàn tay đầy móng sắc khẽ vẩy, hai luồng quang nhận màu trắng chém ra trước, cơ thể vọt theo sau.

Đường Vũ Lâm tốc độ đương nhiên không nhanh bằng cô, nhưng nó chỉ cần quay người, rất đơn giản, tấm lưới Lam Ngân Thảo nhanh chóng thu hẹp, ngưng tụ.

Hai luồng quang nhận màu trắng chém vào tấm lưới. Tấm lưới Lam Ngân Thảo không bị cắt đứt như mọi người nghĩ, nó chỉ hơi lập lờ, cả người Lý Sở Thủy tông vào tấm lưới.

Những sợi dây nhỏ lập tức quần quanh, trói chặt lấy cô bé. Đường Vũ Lâm kéo một cái, Lý Sở Thủy bị kéo tới trước mặt, nắm tay đánh ra, dừng lại ngay trước mặt cô.

Tạ Giải theo bản năng sờ lên mặt, cái tên khốn này, lúc đánh ta đâu có dùng tay như thế?

Mắt Vũ Trường Không lấp lóe, Lam Ngân Thảo này không bình thường! Không kiêu không nóng nảy, tính kèm chế rất tốt.

"Đường Vũ Lâm thắng."

Đường Vũ Lâm cho Lam Ngân Thảo thả lỏng, vịn Lý Sở Thủy đứng vững, mặt Lý Sở Thủy hồng lên, e lệ nói: "Cảm ơn."

Đường Vũ Lâm mỉm cười đáp lại, Lý Sở Thủy ngẩn ngơ, cảm thấy nụ cười của nó rạng rỡ sáng lóa như ánh mặt trời.

Cũng trong đợt thứ hai, Tạ Giải thuận lợi chiến thắng đối thủ, sau khi kết thúc vòng lại, chỉ còn lại năm người.

Đường Vũ Lâm tưởng đợt tiếp theo sẽ đụng phải Tạ Giải, nhưng Vũ Trường Không lại không sắp xếp như thế.

"Đường Vũ Lâm, Đào Liễu Phàm hai người các người tới trước." Vũ Trường Không mặt lạnh tanh.

Đào Liễu Phàm đáng người không cao, nhưng rất rắn chắc, mái tóc nâu ngắn mọc lộn xộn.

Hai người cùng phóng thích Võ Hồn.

Võ Hồn Đào Liễu Phàm là cây liễu, Hồn Lực bốc lên, hai tay hắn như đang nâng trời, những cành liễu nhỏ từ hai tay chui ra, đong đưa, điểm này có chút tương tự với Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm.

Từng đám cây Lam Ngân Thảo một chui, không chế đầu với không chế, sẽ thế nào đây?

Đây là điều Vũ Trường Không muốn thấy. Những trận trước, Đào Liễu Phàm đấu rất quy củ, trong giai đoạn cả bọn chưa có Hồn Kỹ mạnh, dưới tình huống bình thường, Hồn Sư Hệ Không Chế hiển nhiên có lợi thế hơn.

Toàn lớp chỉ có một mình Tạ Giải có được Hồn Linh trăm năm, còn lại đều là Hồn Linh mười năm. Nên Hồn Hoàn của Đào Liễu Phàm cũng là màu trắng, và Hồn Kỹ cũng giống với Đường Vũ Lâm, quán quanh!

Hồn Linh của hắn cũng là loài rắn, nhưng Hồn Linh của Đào Liễu Phàm là một con Thanh Xà, kích cỡ và khí thế đều mạnh hơn hẳn Thảo Xà Kim Quang.

"Bắt đầu!"

Cành liễu và Lam Ngân Thảo gần như đồng thời đánh đối phương. Nhìn qua, số lượng cành liễu rõ ràng nhiều hơn, Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm chỉ chui ra trong tay phải, trong tay trái không.

Nếu khả năng không chế là như nhau, thì chênh lệch số lượng sẽ quyết định thắng bại.

Quả nhiên, cành liễu và từng Lam Ngân Thảo bay tới quán vào nhau, số lượng liễu nhiều hơn, bay tới chỗ Đường Vũ Lâm.

Đào Liễu Phàm mừng rỡ, hắn biết Võ Hồn cây liễu mình không mạnh, nhưng rõ ràng vẫn mạnh hơn Lam Ngân Thảo, cây đương nhiên là mạnh hơn cỏ.

Đường Vũ Lâm không chút bối rối, kéo mạnh một cái.

Đào Liễu Phàm cảm thấy có một lực mạnh truyền tới, cả người không không chế được, bay Đường Vũ Lâm, nhưng cành liễu của hắn cũng đã quán chặt lấy Đường Vũ Lâm.

Đào Liễu Phàm phản ứng rất nhanh, cả người lộn một cái, giò đầu gối lên, không phải người muốn kéo ta qua sao? Vậy ta sẽ đứng cho người biết.

Nhưng Đường Vũ Lâm mặt bình tĩnh kéo mạnh hai tay một cái, đám dây liễu quán quanh người bị bứt đứt, nó giò tay tóm lấy bắp chân Đào Liễu Phàm, Đào Liễu Phàm bị quật ngã xuống đất.

Những cành liễu mỏng manh cố gắng quán lấy Đường Vũ Lâm hoặc đẩy nó ra, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, mọi cố gắng đều tốn công vô ích.

Võ Hồn của cả hai đều không mạnh, sức mạnh áp chế tuyệt đối đã giúp Đường Vũ Lâm thắng lợi ở vòng thứ ba.

"Thật không hổ là thùng com, không phí công ăn." Đào Liễu Phàm hung dữ vút lại một câu, mới chạy ra ngoài.

Vũ Trường Không nhú mày, thắng lợi như vậy, rõ ràng không phải ý hắn muốn thấy.

Tạ Giải không hề nghỉ ngơi lại tiếp tục chiến thắng. Tới vòng cuối, chỉ còn lại ba người.

Người thứ ba là một nữ học viên, béo lùn chắc nịch, mặt hơi ngu ngơ.

Tất cả đệ tử đều nhìn Vũ Trường Không, còn ba người, đánh như thế nào đây?

Vũ Trường Không ngẫm nghĩ một lúc, nói: "Đường Vũ Lâm, Hàm Lam, các người đánh trước. Người thắng đấu với Tạ Giải."

Tạ Giải đắc ý, ngao ngễ nhìn Đường Vũ Lâm, ý muốn nói..., thấy không, lão sư coi trọng nhất là ta.

Nhưng hắn quên mất rằng, kẻ kiêu ngạo hắn lại đang đem mình ra so sánh với phé Võ Hồn Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm chẳng hề nhìn hấn, đi thẳng vào trong sân.

Hàm Lam để lại ấn tượng rất sâu cho Đường Vũ Lâm về võ hồn của cô bé.

Võ Hồn của Hàm Lam là Thổ nguyên tố, một loại Võ Hồn ưu tú, Hồn Lực cấp mười ba, lẽ ra không thể bị đưa vào Lớp năm.

"Bắt đầu!" Vũ Trường Không tuyên bố, vòng thứ tư bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chùy phá thạch lao

Dịch giả: Tiểu Băng

Đường Vũ Lâm sắc mặt bình thản, nó đã xem kĩ hai trận đấu trước của Hàm Lam, đã nghĩ ra cách đối phó.

Dưới chân Hàm Lam tỏa vòng sáng trắng, trên vai tuôn ra Hồn Linh hình cục đất, hai tay làm động tác nâng Đường Vũ Lâm lên.

Lập tức, dưới chân Đường Vũ Lâm xuất hiện một quang sáng hình tròn màu vàng, những cây cột đá mọc lên, tạo thành một cái nhà giam giam nó vào trong.

Nếu là Tà Giải, thì đã lao ra khỏi nhà tù ngay khi Hàm Lam ra tay, nhưng Đường Vũ Lâm hiển nhiên không tốc độ đó, nên cô bé không buồn nhúc nhích.

Đỉnh cột đá cong hướng vào trong, tạo một không gian phong tỏa khép kín.

Hai trận trước Hàm Lam cũng chính là thắng theo cách như vậy, cô là Chương Không Giả Thổ nguyên tố, nên đánh theo kiểu khống chế. t Hồn Kỹ này mặc dù chỉ là mười năm, nhưng rất mạnh, có khả năng hạn chế đối thủ. Nhưng bởi vì chỉ có mười năm, nên cũng có hạn chế không nhỏ, muốn dùng nó, phải ít nhất hai mươi giây sau mới dùng được nữa.

Điều này nếu trên chiến trường, có lẽ cô chỉ có cơ hội triển khai nó một lần đầu tiên mà thôi.

Vũ Trường Không bắt đầu đếm thời gian, trong vòng mười giây nếu không thoát ra được, là thua.

Hàm Lam thắng trận đầu như vậy, trận thứ hai cô thắng nhanh hơn, vì học viên kia ngay từ đầu đã thử lao ra khỏi phạm vi của thạch lao, nhưng vì tốc độ thạch lao quá nhanh, bước trúng ngay vào rìa, thế là bị hất văng lên cao, nếu không phải Vũ Trường Không kịp tóm lại, thì e là ngã gãy xương.

Đường Vũ Lâm không hề động đậy, để thạch lao nhốt mình vào.

"Mười..." Vũ Trường Không bắt đầu đếm. Hấn từng nói, đánh nhau với Chiến Hồn Sư Hệ Không Chế, nếu để bị khống chế mười giây, vậy thì chẳng khác gì đã chết, thế nên hấn chỉ cho có mười giây mà thôi. Thoát khỏi, Hàm Lam thua, nếu không thoát, Hàm Lam thắng, chỉ đơn giản như vậy.

Đường Vũ Lâm thông dong nâng hai tay lên, hai luồng hào quang màu xám lóe lên, mỗi tay cầm một cái chùy rèn.

"Chín..."

"Oanh —— "

Nghìn Rèn Ô Cương Chùy vung ra, nện thẳng vào hai cây cột đá trước mặt, bụi đất tung bay, cột đá bị đánh vỡ!

Vũ Trường Không chưa đếm tới "Tám", Đường Vũ Lâm đã xách Nghìn Rèn Ô Cương Chùy từ trong thạch lao chạy ra.

"Cái này..." cả lớp nhìn nó, không khỏi hít sâu, ngay cả Tà Giải cũng không ngờ, nó lại dùng cách này lao ra thạch lao.

Vũ Trường Không trong mắt lóe lên dị sắc, gật đầu, nói: "Đường Vũ Lâm thắng." với nhãn lực của hấn, đương nhiên nhìn ra, Đường Vũ Lâm dùng thiết chùy không hề bỏ sung Hồn Lực, cũng không phải là Hồn Đạo Khí. Hơn nữa, dù nó có là Hồn Đạo Khí, với tu vi Hồn Lực của Đường Vũ Lâm, có thể thúc giục được tới mấy cấp độ? Sức lực của thắng nhóc này, đúng là hiếm thấy a!

Tà Giải mở to hai mắt, cái tên này, hồi trước đánh nhau với mình vẫn còn giấu nghề?

Kỳ thật, Đường Vũ Lâm không phải là giấu giếm, hấn chưa bao giờ nghĩ tới việc dùng chùy rèn để chiến đấu, hôm nay là bởi vì phải phá đá, nên mới lấy ra, không ngờ một kích thành công, hiệu quả nổi bật.

Vũ Trường Không nói với Tạ Giải: "Tạ Giải, tới phiên ngươi."

Tạ Giải nhảy một cái vào trong sân, trong lòng buồn bực, thẳng nhai kia ăn mình nhiều tiền như vậy, sớm biết vậy bắt hắn đánh tiếp một lần, tội gì mời hắn ăn món ăn Giáp a!

Đường Vũ Lâm cầm song chùy, đối phó Tạ Giải, nắm chắc cũng không, lần trước tuy thắng, nhưng là thắng hiểm, nhưng bây giờ cầm Ô Cương Chùy, hắn có một cảm giác kỳ diệu, tựa hồ Ô Cương Chùy và thân thể mình đã hòa làm một thể, nắm nó, Đường Vũ Lâm thấy tin tưởng mười phần.

Tạ Giải đang chuẩn bị chiến đấu, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Vòng thứ tư, trận thứ hai, Tạ Giải đấu với Vũ Trường Không."

"Cái gì?" Tạ Giải hết hồn, quay đầu sang nhìn.

Vũ Trường Không lạnh lùng nhìn hắn, "Ngươi nghĩ trong lớp ta cho phép xảy ra tình huống không công bằng thế sao? Ngươi tiếp ta một chiêu, sau đó mới đánh với Đường Vũ Lâm."

Tạ Giải há hốc mồm nhìn hắn, "Vũ lão sư, ngài không nói đùa đấy chứ. Ngài là lão sư mà."

Vũ Trường Không đã đi tới cạnh Đường Vũ Lâm, phất phất tay với nó, Đường Vũ Lâm xách cái búa lui sang một bên. Vũ Trường Không khẽ vỗ vào hông, tháo dây lưng ra.

"Lão sư, người định làm gì?" Tạ Giải cảnh giác lùi lại hai bước, nhưng đã nhận ra Vũ Trường Không tháo đai lưng, nhưng quần không rơi xuống.

Vũ Trường Không khẽ run cổ tay, lưng thẳng tắp, thân nhiên nói: "Ta không phóng thích Võ Hồn, ngươi chỉ cần tiếp ta một kiếm." chân trái bước ra một bước, kiếm cũng chính là đai lưng đâm tới.

Tạ Giải kinh nghiệm thực chiến phong phú, Võ Hồn lập tức phóng thích, cả người lùi lại nhanh như chớp.

Mĩa nó, không phóng thích Võ Hồn thì có nghĩa không cường đại hay sao? Có Hồn Lực hỗ trợ, đai lưng có khác gì lợi kiếm? Chạy trước rồi tính.

Tạ Giải cực tin tưởng vào tốc độ bản thân, hắn lùi lại, Quang Long Chùy che trước người.

Nhưng dù hắn có lùi lại nhanh tới mấy, đai lưng làm kiếm của Vũ Trường Không vẫn sát rạt trước mặt hắn, dù chỉ là một nhát đâm thẳng cực đơn giản, nhưng hắn đã dùng hết sức, nhưng vẫn không thể né thoát được.

"BA~!"

"Ai da!!!!"

Sấp đâm trúng Tạ Giải, đai lưng lại biến mềm, quất vào bả vai hắn, quất hắn văng ra, lần hai vòng mới đứng dậy được, tay bụm lấy vai nhe răng vì đau.

Tạ Giải vã mồ hôi trán. Vì ngay trước khi bị đánh trúng, hắn cảm nhận được một lực áp bức rất mạnh, làm cả người khản trương cao độ.

Vũ lão sư thật là đáng sợ.

"Nghỉ một phút, đánh trận chung kết." Vũ Trường Không khẽ run cổ tay, đai lưng lại quán vào hông.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Coi hắn là kim loại

Dịch giả: Tiểu Băng

Được xem lão sư ra tay, cả đám học viên cảm như hén, đứng đội hình càng thêm chỉnh tề, có một lão sư thế này, đối với mỗi học viên, đều là áp lực như núi!

Đường Vũ Lâm mở to mắt, nó nhìn thấy rất rõ, lúc Vũ Trường Không đâm tới, Tạ Giải lập tức bắt đầu né tránh, nhưng Tạ Giải có né thế nào cũng như đã bị định vị như con ruồi dính trên mạng nhện, dù có gãy dựa thế nào cũng không thoát khỏi cái mạng nhện.

Chỉ một kiếm đơn giản, phóng thích Võ Hồn, càng không sử dụng Hồn Kỹ, lại áp chế Tạ Giải xúi cơ hội cũng không. Đây là tu vi cỡ gì!

Lão sư thật là lợi hại, Đường Vũ Lâm nổi lên lòng sùng kính. Nó lén lút cất cái máy chụp ảnh hồn đạo vào trong Trảm Ngân Hoàn. Đã hứa với Lưu Ngự Tâm học tỷ, đương nhiên nó phải làm, nhưng chỉ làm một lần là đủ.

Tạ Giải lau mồ hôi, đứng im ngẫm nghĩ.

Hắn hình như bắt được một cái gì đó. Nó có cảm giác không khác gì Đường Vũ Lâm, Vũ Trường Không nhìn như chỉ có một kiếm, nhưng khi cơ lại bịt kín tất cả mọi đường lui, không cho hắn cơ hội chạy thoát. Với tình huống đó, nếu muốn lao ra, thì phải làm thế nào?

"Một phút đồng hồ đã hết, chuẩn bị."

Tạ Giải ngẩng đầu, nhìn Đường Vũ Lâm. Đường Vũ Lâm cũng đang nhìn hắn.

Tính ra, lần này là lần thứ ba họ giao thủ với nhau.

Hai lần trước, Tạ Giải đều rất thảm, nên đối với Đường Vũ Lâm, hắn đã có chút kiêng kỵ. Lần này hắn quyết định, phải đặc biệt cẩn thận.

"Bắt đầu!"

Trận đấu cuối cùng mở màn.

Tạ Giải phóng thích Vô Hồn, Quang Long Chùy lập lòe, nhưng hắn không phóng thẳng tới, mà hướng sang bên.

Đường Vũ Lâm cũng phóng ra Lam Ngân Thảo, tạo thành một tấm lưới đan trước người, như cũng muốn đợi Tạ Giải chui đầu vô lưới.

Tạ Giải trong lòng khẽ động, một kiếm vừa rồi của Vũ Trường Không, không phải là lưới vô hình sao? Lão sư là muốn chỉ ta cách phá tấm lưới của Đường Vũ Lâm? Nhưng, lão sư à, Lam Ngân Thảo của cái tên này cứng lắm, không phá kiểu đó được a!

Lần thứ nhất giao thủ với Đường Vũ Lâm, hắn chịu thiệt vì đã đánh giá sai sự dẻo dai và cứng cỏi của Lam Ngân Thảo, nên mới bị Đường Vũ Lâm một quyền đánh bay.

Mà bây giờ tên khốn đó không dùng nắm đấm, mà là dùng búa! Cái này mà nện trên mặt..

Nhìn Ô Cương Chùy đen nhánh lấp lánh, Tạ Giải cảm thấy không tốt chút nào.

Đường Vũ Lâm không nóng không vội, yên tĩnh đợi Tạ Giải ra tay. Trong lòng nó biết Tạ Giải khác Lý Sở Thủy. Với hồn lực của Tạ Giải, đánh kiểu duy trì, e rằng người thua trước sợ là mình.

Nhưng, Đường Vũ Lâm không vội chút nào, nó đang chờ Tạ Giải công kích tới, nó mong chờ Vây vàng lại xuất hiện lần nữa.

Tạ Giải vòng quanh Đường Vũ Lâm ba vòng, rồi đột ngột nhào vào. Lam Ngân Thảo lập tức mở ra, phong tỏa tất cả tuyến đường tấn công của hắn.

Quang Long Chùy vung ra, một đạo đao mang bay tới.

"Phốc!" Đao mang chém lên Lam Ngân Thảo, lập tức hóa thành văng sáng tiêu tán, tấm lưới Lam Ngân Thảo nhện nhạo gọn sóng màu lam, nhẹ nhàng hóa giải đòn công kích, Hồn Lực của Đường Vũ Lâm cũng hạ xuống một khúc.

Vũ Trường Không cau mày.

Tạ Giải đánh một kích này ý để cho lão sư thấy Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm không giống bình thường.

Hắn lùi lại rất nhanh, kéo giãn khoảng cách.

Đường Vũ Lâm không khống chế được Lam Ngân Thảo đuổi theo hắn. Tốc độ Tạ Giải quá nhanh, lại có kỹ xảo né tránh xuất sắc, nếu cho hắn cơ hội, hắn sẽ vọt tới ngay trước mặt mình.

Tạ Giải lần này cũng chứng tỏ mình có khả năng nhẫn nại siêu hạng, không ngừng quay chung quanh Đường Vũ Lâm xoay quanh, tìm cơ hội. Hồn Lực cấp mười tám cho hắn thời gian thoải mái, lâu lâu công tới một đòn, sau đó lập tức lùi ra.

Thời gian dần trôi qua, Tạ Giải mỉm cười, vì hắn biết Đường Vũ Lâm chỉ có Hồn Lực cấp mười một.

Lam Ngân Thảo tuy hiếm thấy, nhưng Hồn Lực chênh lệch quá nhiều, chỉ cần tiêu hao hết hồn lực, coi tên khốn kia lấy cái gì ngăn cản mình?

Hai người đấu theo kiểu tiêu hao chiến nên thời gian rất dài, Vũ Trường Không cũng không chút sốt ruột, khoanh tay đứng xem.

Rút cuộc Đường Vũ Lâm hết Hồn Lực, phải thu hồi Lam Ngân Thảo.

Ngay trong nháy mắt nó thu hồi, Tạ Giải lắc người, vọt tới cạnh nó, Quang Long Chùy chém thẳng vào hông.

Với tốc độ của Tạ Giải, Đường Vũ Lâm theo lý thuyết không có khả năng né tránh.

Nhưng...

"Đình!" Một tiếng giòn vang, tia lửa văng khắp nơi, Tạ Giải và Đường Vũ Lâm lướt qua nhau, Quang Long Chùy không chém trúng.

Đường Vũ Lâm đã đưa Nghìn Rèn Ô Cương Chùy ở tay trái ra sau lưng, đỡ chính xác một kích của Tạ Giải.

Tạ Giải không tin tã, lại vọt tới, quét thêm một dao.

"Đương!" Y hệt lần trước, Chú Tào Chùy của Đường Vũ Lâm chuẩn xác ngăn lại cú công kích lần thứ hai.

Điều này sao có thể? Tốc độ của hắn từ lúc nào trở nên nhanh như vậy? Tạ Giải không thể tin được, chẳng lẽ tên khốn này vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ? Hai lần trước mình thua hắn là thua heo hả?

Đúng vậy, tốc độ!

Đường Vũ Lâm vẫn luôn suy nghĩ, mình phải dùng cái gì để đấu với tốc độ của Tạ Giải. Đối phương là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, mình không thể so được tốc độ với hắn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, mình chắc chắn sẽ thua.

Một suy nghĩ lóe ra trong đầu nó.

Tốc độ cơ thể mình kém đối phương, nhưng, mình cũng có một thứ có tốc độ rất nhanh, đó là rèn!

Rèn ba năm, nó đã cực quen với chùy rèn, tới mức thân chùy nhất thể, nhất là sau khi sức lực cơ thể tăng mạnh, cảm giác này càng mãnh liệt.

Nếu sử dụng Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy, hắn sẽ không chiếm được ưu thế tốc độ vì nó quá nặng, nhưng, Nghìn Rèn Ô Cương Chùy thì khác, nó vung vẩy cặp Ô Cương Chùy hoa cả mắt.

Coi hắn là một khối kim loại!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Không có thưởng?

Dịch giả: Tiểu Băng

Trong mắt Đường Vũ Lâm hiện giờ, Tạ Giải không phải là một con người, mà là một khối kim loại đang đang bị hắn rèn. Tâm của hắn dần tiến vào trạng thái rèn. Mọi động tác của Tạ Giải trở nên chậm lại, có quỹ tích rõ ràng.

Nghìn Rèn Ô Cương Chùy, vung lên hai lần, chặn đứng công kích của Tạ Giải.

Tạ Giải chưa kịp ra tay lần thứ ba, đã cảm thấy một cổ ác phong đập vào mặt. Đường Vũ Lâm một búa đập xuống. Nghe tiếng xé gió, là biết búa này nặng tới cỡ nào.

Tạ Giải cuống quýt né tránh, nhưng Đường Vũ Lâm đã vung cả hai tay, như cuồng phong bạo vũ đập tới, đánh cho Tạ Giải lùi không ngừng.

Quang Long Chùy không dám cứng chạm cứng, hắn là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, dù đối phương chỉ dùng sức mạnh thuần túy, thì hắn vẫn không tận dụng được ưu thế vô hồn. Sự chênh lệch về sức mạnh quá lớn.

Thân hình lóe lên, Tạ Giải lùi nhanh, kéo dài khoảng cách. Đường Vũ Lâm không đuổi theo, trên thực tế, hắn căn bản đuổi không kịp, theo bản năng dừng chùy lại, mắt vẫn híp ngược lên nhìn Tạ Giải.

Đồ chết dẫm! Tạ Giải thầm mắng. Ánh mắt của hắn sắc lẹm.

Hít thở sâu, Tạ Giải trở nên trịnh trọng, tay phải nắm Quang Long Chùy hơi dịch sang bên, tay trái cũng nhấc lên, khí thế cả người biến đổi, mạnh lên hẳn.

Mũi chân điểm một cái xuống đất, cả người bay vọt lên, để lại một đường tàn ảnh nhàn nhạt, tốc độ tăng ít nhất ba mươi phần trăm.

Đường Vũ Lâm vung cả hai cây chùy!

Tạ Giải còn đang ở trên không trung, tay phải Quang Long Chùy điểm nhẹ vào Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bên tay phải Đường Vũ Lâm một cái, mượn lực lật lên, tay trái vung ra Đường Vũ Lâm.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, sau lưng Đường Vũ Lâm xuất hiện một vết máu.

Cảm giác đau làm Đường Vũ Lâm bị đánh văng ra khỏi trạng thái rèn, cả người lao đảo, sau lưng nóng rất đau đớn. Một luồng khí nóng từ trong xương sống tuôn ra.

Đường Vũ Lâm không buồn mà còn mừng, có phải Vây vàng xuất hiện?

Thì ra đúng thực là bị công kích, Vây vàng mới có thể xuất hiện?

Nhưng, hân mới đứng vững, dòng khí nóng trong người lại tản ra biến mất, không tiếp tục nóng lên, xuất hiện Vây vàng và sức mạnh cường đại như trước.

"Ngừng!" Vũ Trường Không đột ngột hiện ra ngay giữa hai người, bảo dừng cuộc tỉ thí.

"Tạ Giải thắng!"

Tạ Giải thờ phào, trong mắt hiện ra ngạo ý, cuối cùng ta đã thắng! Minh cuối cùng cũng thắng được một lần, lệ rơi đầy mặt a! Cơ mà, sao cái vây vàng quý dị kia không xuất hiện? Không lẽ hân vẫn đang cố giấu diếm? hay thật sự là, hân không thể không chế cái vây vàng đó?

Vũ Trường Không nói với Tạ Giải: "Người phải bồi thường bộ đồng phục khác cho Đường Vũ Lâm."

"Ách..." Không phải ta thắng sao? Không có thưởng sao? Tạ Giải thấy trước mắt tối sầm, tại sao tên khốn Đường Vũ Lâm này luôn mang tới rủi ro cho ta!

Tại sao!

Vũ Trường Không nhìn cả lớp, lạnh lùng nói: "Tỷ thí đã xong, các người có biết ta thấy thế nào không?"

"Gỗ mục không thể khác!" nam thần tự hỏi tự trả lời luôn.

"Hèn gì các người bị phân vào Lớp năm, quả nhiên đều là phế vật. Nhưng dù các người có là cục sắt vụn, thì ta cũng phải luyện các người thành thép. Tỷ thí vừa rồi các người đều thấy được, Vô Hồn của Đường Vũ Lâm là cái gì? Phế Vô Hồn Lam Ngân Thảo, nhưng, hân lại đánh tới trận chung kết, hơn nữa suýt nữa thì chiến thắng."

"Là ta thắng được không!" trong lòng Tạ Giải đầy bi phẫn, nói cứ như ta thua ấy.

Nhưng Vũ Trường Không mặc xác suy nghĩ của hân, tiếp tục nói: "Hân không chỉ dựa vào Lam Ngân Thảo, mà còn dùng sức mạnh của cơ thể. Có lẽ có người sẽ nói, cứ cho là sức mạnh bản thân bây giờ dùng được, nhưng tới khi hồn lực mọi người tăng lên, có thêm hồn kỹ, thì sẽ không còn hiệu quả gì nữa. Nhưng, ta nói cho các người biết. Các người cần bản là không có tư cách đi nghĩ tới chuyện có nhiều hồn kỹ, hãy tự hỏi mình xem, trong số các người, có mấy người có thể đạt tới trình độ có được Hồn Hoàn thứ hai? Có mấy người có thể có được thêm Hồn Kỹ? Thân thể là chính là của các người, có sức mạnh cường hân để làm cái gì?"

"Hồn Lực đã không còn chuẩn nhập môn vào Cơ Giáp Sư, năng lượng cường đại được chứa đựng trong Hồn Đạo Khí, ngay cả người bình thường cũng có thể trở thành Cơ Giáp Sư. Nhưng, sức mạnh cơ thể lại chính là trụ cột của Cơ Giáp Sư, không có tố chất cơ thể tốt, các người không thể chịu nổi sức phản chấn và tác chiến cường độ cao của cơ giáp. Bởi vậy, xét thấy bản thân Vô Hồn các người quá yếu, bắt đầu từ ngày mai, lớp chúng ta sẽ bắt đầu đặc huấn về thể lực. Mỗi ngày buổi sáng luyện thể năng, buổi chiều học tri thức lý luận. Những buổi tỉ thí sáng nay, các người sau khi trở về suy nghĩ cho thật kỹ. Buổi chiều lớp học lý thuyết dạy mình tưởng. Giải tán!"

Đây là lần đầu nam thần lạnh lùng với tư cách chủ nhiệm lớp nói nhiều nhất, không phải thuyết giáo, mà chỉ thuần về mô tả sự thật. Dù nói về phế vật, hay tuyên bố tiến hành đặc huấn, đều là ngữ khí khẳng định.

"Tạ Giải, Đường Vũ Lâm, hai người các người đi theo ta." Bỏ lại câu cuối cùng, Vũ Trường Không quay người đi về phía Lầu Dạy Học.

Phát thưởng? Tạ Giải lập tức vui vẻ, trước khi tới học viện hân đã được nghe rằng, mỗi khi học viện tiến hành trận đấu, sau đó đều có ban thưởng, hơn nữa ban thưởng rất không tệ. Hân là quán quân mà, quán quân của lớp năm, Vũ lão sư cường đại như vậy, ban thưởng sẽ là gì nhỉ? Trong đầu hân bắt đầu tha hồ tưởng tượng.

Vũ Trường Không dẫn hai người tới phòng mình. Văn phòng của hân nhỏ tới đáng thương, chỉ chừng 10m², ngoài một tủ sách, một cái giá sách, một cái ghế, thì không còn cái gì khác.

"Lúc ta nói phế vật, là bao gồm cả hai người các người!" Nam thần lạnh lùng nói câu đầu tiên, làm niềm háo hức trong lòng Tạ Giải tan biến.

Không có thưởng? Tối thiểu cũng có chút để cổ vũ chứ.

Vũ Trường Không nhìn Đường Vũ Lâm, "Hôm nay ngươi biểu hiện không tồi, nhưng ngươi đã không thể phát huy ra hết ưu thế của mình được. Lam Ngân Thảo của ngươi hẳn là đồ biến dị, cứng hơn hẳn bình thường. Nhưng Hồn Lực của ngươi quá yếu, không duy trì được lâu. Cho nên, chỉ cần đối thủ có hồn lực cao hơn ngươi, là ngươi sẽ không có cơ hội. Ừm, hai cái chùy kia là cái gì?"

Đường Vũ Lâm trả lời, vẻ bất đắc dĩ: "Ta từng học rèn."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Mặt còn đau không?

Dịch giả: Tiểu Băng

Mí mắt Vũ Trường Không hơi giật, "Rèn? Ngươi là một Hồn Sư, học rèn làm gì? người chậm thì phải sớm đi vào rừng, ngươi vốn đã là một con chim đàn, lại còn lãng phí thời gian vào chuyện vô dụng."

Đường Vũ Lâm cúi đầu xuống, nói: "Mọi người đều nói Võ Hồn của ta là phế Võ Hồn, Hồn Linh của ta cũng không tốt..."

Vũ Trường Không ngắt ngang, "Cho nên ngươi định làm một Đoán Tạo Sư hả? Hờ đồ! Ngươi phải nhớ, ngươi là đệ tử của ta, trước khi ta khẳng định ngươi phế vật, ngươi phải cố gắng phát triển theo hướng hồn sư cho ta."

Khóe miệng Tạ Giải giật giật, không phải ngươi vừa mới bảo cả hai ta là phế vật sao? Hắn nhìn Đường Vũ Lâm đầy cảm thông. Đương nhiên, cái này cũng có phần nguyên nhân hắn vừa chiến thắng.

"Đạ." Đường Vũ Lâm lên tiếng đồng ý, nhưng hắn đương nhiên sẽ không bỏ việc rèn, chỉ có trên phương diện rèn hắn mới có cảm giác thành tựu, làm sao hắn bỏ qua được, còn khía cạnh võ hồn, lúc nào hắn cũng chỉ cảm thấy thất bại!

Vũ Trường Không quay đầu nhìn Tạ Giải, "Ngươi cười cái gì? Ngươi tưởng ngươi hay hơn hắn? Song sinh Võ Hồn, giấu giếm nhĩ. Hồn lực cấp mười tám, lại còn có ưu thế song sinh Võ Hồn. Tiên Thiên Mãn Hồn Lực đúng không. Thấy mình đắc ý lắm chứ gì?"

Tạ Giải ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Vũ Trường Không, làm sao lại biết hết rồi?

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Ngươi còn kém xa lắm. Song sinh Võ Hồn cũng không phải không có phế vật. Thân là một Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, lại để một hồn sư Lam Ngân Thảo ép cho tới mức phải xuất ra song sinh Võ Hồn, vinh quang lắm!"

"Ta..." Tạ Giải mặt đỏ bừng, nói không ra lời.

"Lão sư, cái gì gọi là song sinh Võ Hồn?" Đường Vũ Lâm tò mò.

Vũ Trường Không nhíu mày, "Lão sư học viện sơ cấp của ngươi là đồ bỏ à? Ngay cả song sinh Võ Hồn cũng không biết? Song sinh Võ Hồn, tức là có hai cái Võ Hồn, hai cái Võ Hồn đương nhiên là ưu thế, bình thường những ai có song sinh Võ Hồn đều là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực. Tu luyện dễ hơn rất nhiều, hơn nữa, hai cái Võ Hồn cũng có thể kèm theo Hồn Hoàn. Nhưng mà, từ khi tiến vào thời đại hồn linh, bị Tinh Thần Lực kèm chế, ưu thế của song sinh Võ Hồn không còn lớn nữa, người không có Tinh Thần Lực cũng có thể có được tới mười tám cái Hồn Hoàn Hồn Linh. Tháp chủ đầu tiên của Truyền Linh Tháp năm đó cũng vậy, bản thân chỉ có một cái Võ Hồn thuộc tính tinh thần, nhưng mỗi Hồn Linh đều cực kỳ cường đại, chịu được rất nhiều Hồn Hoàn."

Đường Vũ Lâm nhìn Tạ Giải, đều là người, tại sao là bất công như vậy? Minh là phế Võ Hồn, người ta lại là song sinh Võ Hồn. Chênh lệch này quá lớn.

Vũ Trường Không đột nhiên hỏi Đường Vũ Lâm: "Ngươi có nghĩ Võ Hồn của hắn mạnh không?"

Đường Vũ Lâm nhìn hắn, cái này còn phải hỏi sao?

Vũ Trường Không nhếch miệng, "Chưa hẳn tốt hơn ngươi. Võ Hồn của hắn là Chùy thủ, đệ nhị Võ Hồn cũng cùng loại, chẳng qua chỉ là ẩn hình thôi. Chùy thủ công kích khoảng cách ngắn, với thời buổi cơ giáp chiến đấu bây giờ, thì làm được cái gì? Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, là hệ sau khi trở thành Cơ Giáp Sư bị ước chế lớn nhất. Chiến Hồn Sư hệ Không Chế mới là hệ có Võ Hồn có hỗ trợ lớn nhất cho Cơ Giáp chiến đấu."

Tạ Giải tròn to mắt nhìn Vũ Trường Không, cái gì? Tên Đường Vũ Lâm này là con của ông đấy hả? Tại sao phải hạ thấp ta xuống để làm cho hắn có lòng tin hả, sao bất công thế hả!

Vũ Trường Không không nhìn hắn cái nào, "Được rồi, nói chuyện chính."

A a a, Tạ Giải tinh thần chấn động, phát thưởng phải không?

"Mỗi năm học mới, học viện đều có một giải thi đấu, hệ trung cấp và hệ cao cấp đều có. Hệ trung cấp chúng ta tổng cộng có sáu lớp, tất cả đều sẽ tham dự trong đó. Trận đấu được gọi là thi đấu lên lớp."

"Thi đấu lên lớp?" Đường Vũ Lâm không hiểu.

Vũ Trường Không nói: "Gọi là thi đấu lên lớp, bởi vì bắt đầu từ lớp yếu nhất, chọn ra mấy người đi khiêu chiến lớp khác. Lớp năm khiêu chiến lớp bốn, cứ thế mà lên. Khiêu chiến chiến thắng, số thứ tự lớp sẽ thay đổi cho nhau. Có nghĩa là, nếu lớp chúng ta thắng lớp bốn, vậy chúng ta không còn là lớp chót của năm nhất nữa, mà là lớp bốn. Lớp đứng sau lên danh sách người đi khiêu chiến, sau khi chiến thắng có thể khiêu chiến lớp cao hơn, cho tới khi thua trận. Thứ hạng cao nhất đạt được là lớp đứng đầu năm nhất, nếu khiêu chiến tiếp thắng lớp cấp cao hơn, mỗi lần chiến thắng khiêu chiến vượt cấp, đều sẽ được khen thưởng."

Tạ Giải hỏi: "Nói như vậy, lớp chúng ta là lớp đầu tiên đi khiêu chiến?" vì lớp năm của hắn là lớp đứng chót của năm nhất.

"Đúng vậy!" Vũ Trường Không gật đầu, "Đối với lớp, đây là cuộc chiến vinh quang. Nếu có thể vượt cấp khiêu chiến, ban thưởng sẽ rất phong phú."

Tạ Giải ngao nghể: "Không vấn đề, Vũ lão sư, cứ giao cho ta. Ta sẽ một mình đánh lên, không chừng khiêu chiến tới năm thứ sáu luôn."

Vũ Trường Không khinh bỉ, "Lớp thấp nhất được cho hai người đi thi. Hơn nữa, người thật sự cho rằng song sinh Võ Hồn chính là vô địch hử? Người có biết những người được chọn vào lớp một là những người thế nào không? Trên thế giới này, vĩnh viễn không bao giờ thiếu thiên tài, tuy thiên tài chết đi rất nhiều. Trong hệ trung cấp, thiên phú của người chỉ là trung đẳng mà thôi."

Tạ Giải chỉ nghe được câu đầu tiên, từ câu thứ hai đã không còn nghe thấy, hắn khiếp sợ quay sang nhìn Đường Vũ Lâm, "Lão sư, ý của người là, bảo ta cùng đi thi với hắn?"

Vũ Trường Không tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ thoải mái, "Người có lựa chọn nào tốt hơn không?"

"Ta..." Tạ Giải rất muốn nói, ta không muốn ở chung một chỗ với hắn. Nhưng trong đầu đạo qua một vòng, nhớ lại đám bạn cùng lớp năng lực thâm hiểm kia, thì không thể nào nói ra được.

Dù nói như thế nào, cái tên trước mắt này cũng từng hai lần đánh bại hắn, hơn nữa, còn có cái vảy vàng cực mạnh kia nữa.

Vũ Trường Không nói: "Trận đấu sẽ bắt đầu một tháng nữa. Cho nên, bắt đầu từ ngày mai, ngoài đi học, mỗi ngày buổi tối, ta sẽ đặc huấn thêm cho hai người các người. Ta đặt cho các người nhiệm vụ rất đơn giản, đưa lớp chúng ta lên làm lớp đứng đầu năm nhất."

Đường Vũ Lâm theo bản năng hỏi: "Nếu không làm được thì sao?"

"Ha ha!" Vũ Trường Không nở nụ cười, hắn vốn rất đẹp trai, nên nụ cười của hắn làm Đường Vũ Lâm và Tạ Giải đều ngẩn người. Nhưng, ngay sau đó, hai người đều cảm thấy xung quanh lạnh toát, lạnh tới thấu xương.

Đi ra khỏi phòng làm việc của Vũ Trường Không, chân mày Đường Vũ Lâm dần dần giãn ra, nét mặt tươi tắn. Dù mình không mạnh, nhưng ít ra mình cũng được làm người đại diện cho lớp đi dự thi. Đây là vinh quang của hồn sư. Ngoài Mang Thiên lão sư, Vũ lão sư cũng nói mình có hi vọng.

"Này!" Tạ Giải lạnh lùng kêu hắn.

Đường Vũ Lâm quay lại, "Muốn gì? Ta sẽ lại một cuộc với người, không thêm ăn chùa đồ ăn Giáp của người."

Tạ Giải sừng sốt, gia hỏa này không phải rất yêu tiền sao?...

"Ta không phải nhắc chuyện đó. Ta là muốn nói với người, trận đấu một tháng sau, đừng có làm vương chân ta." Tạ Giải ngao nghể.

Đường Vũ Lâm thờ nhẹ, "Mặt còn đau không?"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Mộ Hi phiên muộn

Dịch giả: Tiểu Băng

Đường Vũ Lâm thờ nhẹ, "Mặt còn đau không?"

Về kiêu ngạo trên mặt Tạ Giải lập tức cứng ngắc, hai nắm tay nắm chặt.

Đường Vũ Lâm vỗ vai hắn, "Tối nay ta có việc phải đi ra ngoài, tối mai đi, ta đánh với ngươi."

Sau mấy lần đánh nhau với Tạ Giải, hắn không còn chống đối việc đánh nhau. Sau mỗi lần độ sức, hắn đều có tiến bộ lớn về thực chiến.

Buổi học sáng chấm dứt, Đường Vũ Lâm không về ký túc xá, mà chạy qua chỗ hệ cao cấp.

Chuông tan học vang lên, Lư Ngữ Tâm và mấy bạn học nữ đi ra.

"Ngữ Tâm học tỷ." Đường Vũ Lâm vẫy tay.

Lư Ngữ Tâm thấy hắn, vội đi tới.

"Oa, Ngữ Tâm, thi ra ngươi thích nhỏ hơn mình hả? Em trai này nhìn xinh quá, lớn lên nhất định sẽ thành đại soái ca nha." Một học viên nữ mắt xéch cười đầy ẩn ý với Lư Ngữ Tâm.

Lư Ngữ Tâm tức giận: "Đừng có nói linh tinh, đây là Đường Vũ Lâm, tiểu học đệ năm nhất hệ trung cấp của chúng ta. Vũ Lâm, có chuyện gì à?"

Đường Vũ Lâm đưa mấy ảnh ra.

"Học tỷ, ta đã giúp ngươi chụp một ít, nhưng chuyện này không hay lắm, ta trả lại cho ngươi."

Lư Ngữ Tâm đỏ mặt, "Được, được. Vậy cũng được. Cảm ơn ngươi. Học tỷ mời ngươi ăn cơm nha."

Đường Vũ Lâm vội lắc đầu, "Không cần..., ta về hệ trung cấp ăn." Hắn là người biết thân biết phận. Người ta mời ăn cơm, ít nhất sẽ phải là món ăn Át, với sức ăn của hắn, sợ sẽ ăn sạch tài sản của Lư Ngữ Tâm, thế không hay.

Nhìn Đường Vũ Lâm đi xa, mắt xéch nghi ngờ hỏi: "Ngữ Tâm, ngươi bảo hắn chụp cái gì?"

Lư Ngữ Tâm thần bí: "Vũ Lâm là học trò trong lớp của Vũ Trường Không lão sư."

"Oa oa oa! Nam thần lạnh lùng a! Mau xem đi!"

Mở mấy ảnh ra, trên màn hình hiện ra hình của Vũ Trường Không, những hình tiếp theo, là cảnh Vũ Trường Không tháo đai lưng, sau đó là một loạt hình ảnh rút đai lưng ra.

Đám nữ sinh mắt mở to, mặt đỏ hồng, chỉ còn thiếu điều chảy nước miếng.

"Một bữa món ăn Giáp, Ngữ Tâm, bán ảnh cho ta đi. Độc nhất vô nhị nha! Ta tuyệt không cho phép người khác được nhìn thấy đai lưng của bạch mã vương tử trong lòng ta!"

"Hai bữa! Cùng lý do!"

...

Đường Vũ Lâm không biết ảnh mình chụp gây nên cuộc tranh giành của đám học ti. Nó đi ăn cơm trưa, sau đó tiếp tục chương trình học buổi chiều.

Vũ Trường Không dạy mình tường thuật quả nhiên phức tạp hơn học viện sơ cấp nhiều, nhưng hiệu quả cũng cao lên rõ rệt. Nghe nói đây là một phiên bản thuật mình tường siêu cấp đơn giản hóa từ giáo trình của học viện truyền kỳ Đại Lục Sư Lai Khắc Học Viện.

Đám học trò cắm đầu vào học, chỉ một buổi chiều, trên cơ bản tất cả mọi người đều đã thuộc cách thức.

Sau khi tan học, Đường Vũ Lâm chạy vào nhà ăn đầu tiên, sau đó lại như gió chạy ra ngoài.

Hôm nay hắn còn có chuyện quan trọng phải làm, tới hiệp hội Đoán Tạo Sư lấy huy chương Đoán Tạo Sư, rồi nhận nhiệm vụ rèn.

Đề dành tiền là việc cực quan trọng, Hồn linh trăm năm giá trăm vạn, nếu tương lai có dư tiền, nó còn muốn mua món ăn Giáp ăn.

Buổi sáng hôm nay ăn một bữa món ăn Giáp, nó cảm nhận được cơ thể mình có biến đổi. Nếu được ăn mỗi ngày, thì rất tốt.

Kích động chạy ra cửa học viện, đột nhiên từ ngoài cửa có một cái xe hồn đạo chạy vào, tốc độ xe rất nhanh, làm Đường Vũ Lâm nhảy dựng, vội dừng bước.

"Tránh ra!" Một giọng nói thanh thúy vang lên sau lưng.

Đường Vũ Lâm quay lại, thấy một thiếu nữ tóc vàng đang trừng mắt nhìn mình.

Theo bản năng hắn bước sang bên, thiếu nữ đi vượt qua, chiếc xe đã dừng lại, lái xe đi xuống, mở sẵn cửa xe.

Thiếu nữ leo lên xe. Lái xe lái xe đi.

Lại là một kẻ có tiền!

Nếu bảo không hâm mộ là không đúng. Nhưng Đường Vũ Lâm không ganh ghét, người giàu có cũng là từ người nghèo cố gắng mà thành. Người ta có thể làm được, thì mình cũng làm được.

Hắn bước nhanh về phía hiệp hội Đoán Tạo Sư.

...

Mộ Hi hai hôm nay rất không vui. Vốn hôm trước lẽ ra là ngày vinh quang của cô, nhưng lại xảy ra một việc làm phá hư tất cả.

Khi cô thành công chiết xuất trăm rèn kim loại hiếm, vượt qua bài thi, trở thành Đoán Tạo Sư cấp hai, thì lại biết ngay trước khi cô thi một chút, một thiếu niên mới có chín tuổi cũng đã vượt qua bài kiểm tra cấp hai.

Chín tuổi? Điều này sao có thể?

Chuyện này làm người ta không thể nào tin được.

Từ khi sinh ra, chuyện cô thích nhất, chính là nhìn phụ thân rèn. Phụ thân nói, con gái không thích hợp rèn, mấy chuyện vung chùy vung búa này, phải để nam giới làm.

Nhưng Mộ Hi quật cường kiên trì làm việc mình ưa thích, từ năm tuổi cô bắt đầu học rèn, lúc đầu, phụ thân còn nghĩ cô chỉ đùa chơi cho vui, nhưng cô đã kiên trì suốt hai năm, hôm nào cũng bắt chước động tác của phụ thân, kết quả làm Mộ Thần thực sự bắt đầu dạy nàng rèn.

Mộ Hi kế thừa Vô Hồn của phụ thân, bản thân cũng rất thích hợp. Hơn nữa cô lại chịu cố gắng, Mộ Thần không thể không tìm một ít dược liệu đặc thù giúp con gái giữ dáng mà vẫn có đủ lực, không biến thành cô gái lực lưỡng.

Mộ Hi đối với rèn, là phát ra từ lòng tha thiết! Lúc mười một tuổi, cô chính thức trở thành Đoán Tạo Sư cấp một, tốc độ tiến bộ nhanh chóng, sau khi qua tuổi mười ba không lâu, thì thử thi Đoán Tạo Sư cấp hai, chỉ một lần thông qua.

Mộ Hi nhớ rất rõ, phụ thân đã từng nói, mình đã vượt qua thành tích của người vào lúc cùng tuổi, mình tuyệt đối là một tiểu thiên tài của giới rèn.

Thế nhưng, vì sao một thằng nhóc chỉ mới có chín tuổi lại cũng trở thành Đoán Tạo Sư cấp hai như mình? Còn được Đánh Giá Sư đánh giá cao đặc biệt. Tuy Đánh Giá Sư lúc ấy không nói gì, nhưng qua ánh mắt cũng nhìn ra được, trong mắt người, người kia rõ ràng là mạnh hơn mình nhiều!

Nghe nói hôm nay hắn sẽ tới để nhận huy chương, mình phải xem, rốt cuộc là kẻ ba đầu sáu tay nào!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Sáng tạo sinh mệnh

Dịch giả: Tiểu Băng

Ngẩng đầu nhìn bức điêu khắc cái chùy to, Đường Vũ Lâm bước thẳng tới hiệp hội Đoán Tạo Sư. Tuy mới chỉ ghé qua một lần, nhưng nó đã thấy hơi thích chỗ này.

Từ hồi tới Đông Hải Thành, đây là nơi duy nhất mang lại niềm tin cho nó.

Vân Tiểu Lăng đứng trong sảnh, thấy ngay Đường Vũ Lâm. Cô đã được cấp trên dặn, phải đứng đón tên nhóc này.

"Đường Vũ Lâm, ngươi tới rồi." Vân Tiểu Lăng bước nhanh tới mỉm cười, ánh mắt đầy hiếu kì.

Làm sao cô không hiếu kì cho được?

Chín tuổi a! Đoán Tạo Sư cấp hai. Hắn đã làm điều đó như thế nào?

Nghe nói, tuổi của hắn đã phá vỡ kỷ lục của tổng bộ.

Kỷ lục Đoán Tạo Sư cấp một trẻ nhất của hiệp hội hiện do hội trưởng hiệp hội đương nhiệm lập nên tám tuổi, nhưng người trở thành Đoán Tạo Sư Cấp hai lúc mười một tuổi. Nếu so với thằng bé này, thì người chậm hơn hai năm.

Hiệp hội rất coi trọng thằng bé này, đã ra lệnh, nếu nó tới, mang dẫn nó lên ngay.

"Tiểu Lăng tỷ tỷ, xin chào." Đường Vũ Lâm nhớ được cả họ lẫn tên người ta.

Vân Tiểu Lăng cười: "Người thật là lợi hại, nghe nói, người thông qua kiểm tra Đoán Tạo Sư Cấp hai." Cô cúi người, nghiêm túc nhìn thẳng bé.

Đường Vũ Lâm bối rối, mặt ứng đỏ, "Không á..., ta chỉ là may mắn."

Vân Tiểu Lăng phì cười, "Nhỏ như vậy đã biết khiêm tốn? Đi nào, ta dẫn người đi lên."

"Cảm ơn tỷ tỷ."

Vào thang máy, Đường Vũ Lâm kinh ngạc thấy Vân Tiểu Lăng ấn vào nút lên tầng cao nhất, "Tiểu Lăng tỷ tỷ, chúng ta đi đâu?"

Vân Tiểu Lăng mỉm cười: "Tới chỗ nhận huy chương."

Thang máy đi rất nhanh, lúc tới tầng cao nhất, Đường Vũ Lâm có hơi ù tai, phải lắc lắc đầu mấy cái mới hết.

Bên ngoài thang máy là một không gian rất rộng.

Chung quanh đều là thủy tinh, độ cao này có thể nhìn thấy gần nửa Đông Hải Thành. Trong thành thị, lầu cao chi chít, như một khu rừng sắt thép, dưới chân là thảm màu xanh lá, trông rất có sức sống.

Vân Tiểu Lăng nói với một nhân viên, "Bảo giúp cho Hội Trường, Đường Vũ Lâm tới."

"Vũ Lâm, người ngồi xuống đây chờ chút." Vân Tiểu Lăng dẫn Vũ Lâm ra ghế ngồi.

Không lâu sau, tiếng bước chân vang lên.

Mộ Thần đi trước, hẳn đã tới hiệp hội từ sáng sớm, nhưng không vào phòng rèn, mà chỉ chờ thằng bé mang tới niềm vui lớn cho mình này.

Sâm Nhạc cũng ở đây, chờ chung với hắn. Nếu để người trong hiệp hội biết hai vị mất gần cả ngày chỉ để chờ một thằng bé, thực không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Đi sau lưng hai người, chính là Mộ Hi.

"Hội Trường!" Vân Tiểu Lăng cung kính cúi chào Mộ Thần.

Mộ Thần mỉm cười gật đầu, ánh mắt rơi vào Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm nghe thấy Vân Tiểu Lăng gọi Hội Trường thì lập tức đứng lên, nhưng nó lại nhìn Sâm Nhạc.

Sâm Nhạc đi tới cạnh nó, mỉm cười: "Vũ Lâm, đây là Hội Trường Mộ Thần của hiệp hội Đoán Tạo Sư Đông Hải Thành chúng ta, cũng là một trong những Đoán Tạo Đại Sư cấp Thánh Tượng nổi danh nhất liên bang chúng ta."

Thánh Tượng? Đường Vũ Lâm mắt sáng lên, sớm được nghe Mang Thiên nói tới danh xưng Thánh Tượng. Đoán Tạo Sư cấp bảy, cấp tám mới được gọi là Thánh Tượng a! Không ngờ mình lại thấy được một vị.

Vị Hội Trường này nhìn không lớn tuổi hơn sư phụ của mình bao nhiêu, thực là lợi hại. Huy chương trên ngực ông ấy là Thánh Tượng huy chương phải không? Tám ngôi sao, Thánh Tượng tám sao a!

"Hội Trường, xin chào." Đường Vũ Lâm vội tiến lên vài bước, cúi người chào.

"Là người?" giọng nói kinh ngạc vang lên bên cạnh Mộ Thần.

Đường Vũ Lâm thấy Mộ Hi thì cũng hơi sững sờ. Học ti nhà giàu này, sao lại ở đây nhỉ.

Mộ Thần kinh ngạc nhìn con gái, "Hi Hi, các người biết nhau?"

Mộ Hi nhìn Đường Vũ Lâm: "Không biết. Chỉ biết hắn cũng học ở trường của con."

Mộ Thần mỉm cười: "Đường Vũ Lâm, người đang học lớp mấy ở Đông Hải Học Viện?"

Đường Vũ Lâm nói: "Ta là học sinh mới nhập học năm nay, lớp năm năm nhất."

Nghe hai chữ Lớp năm, mắt Mộ Hi đầy kinh ngạc. Cô đương nhiên biết Lớp năm nghĩa là gì. Đó là một đám củi mục chính hiệu.

Mộ Thần lại không chút ảnh hưởng. "Nghe Sầm huynh nói, lần trước ngươi thông qua kiểm tra Cấp hai, có thành tích rất tốt. Ngươi có biết, ngươi vừa tạo ra kỉ lục mới cho hiệp hội chúng ta hay không, làm chúng ta đều có cảm giác rất cuộc đã có được người kế tục à!"

Đường Vũ Lâm đỏ mặt, được người ta khen, nó không biết phải trả lời như thế nào.

Nghĩ một lúc, nó mới lên tiếng: "Hội Trưởng thúc thúc, ta có thể nhận huy chương, rồi nhận nhiệm vụ chưa?"

Mộ Thần bật cười: "Đương nhiên là được."

Sầm Nhạc cười nói: "Hội Trưởng hôm nay luôn chờ ngươi, là muốn tự tay đeo huy chương cho ngươi."

Vân Tiểu Lăng bung tóí một cái khay. Khay được lót vải đỏ, bên trên để một cái huy chương.

Huy chương hình lục giác, nền cam, hình chùy nổi, bên trên gắn hai ngôi sao màu trắng.

Cơ Giáp chế tạo sư, Đoán Tạo Sư, hay bất kì dạng kĩ sư nào, thì huy chương cũng đều có hình thức giống nhau. Cấp một, cấp hai đều là nền lam sao trắng, tóí cấp ba mới đổi màu.

Mộ Thần tự tay cài huy chương lên ngực trái Đường Vũ Lâm, nghiêm túc nói: "Từ giờ trở đi, ngươi chính là một thành viên hiệp hội Đoán Tạo Sư chúng ta. Thân là Đoán Tạo Sư, hy vọng ngươi sẽ rất nghiêm túc khi hoàn thành mỗi một tác phẩm, dùng linh hồn mình để cảm thụ, dùng tính mạng để dẫn dắt, rèn không phải là rèn kim loại, mà là đang sáng tạo sinh mệnh."

Sáng tạo sinh mệnh? Chỉ bốn chữ đơn giản, nhưng làm Đường Vũ Lâm thấy đau đầu, hình như có một cánh cửa nào đó đang hé ra một khe cửa nhỏ.

Nhẹ nhàng chạm vào huy chương, nhiệt độ kim loại lạnh lùng mang tới cảm giác thành tựu chưa từng có làm trong lòng Đường Vũ Lâm dâng lên một luồng nóng rực. Rút cuộc đã chính thức trở thành Đoán Tạo Sư nha.

"Ta muốn đấu với ngươi!" Mộ Hi đột nhiên bước lên, vẻ mặt không phục nhìn Đường Vũ Lâm. Đường Vũ Lâm lúc này mới thấy trên ngực cô cũng có đeo một cái huy chương giống nó như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Nhận nhiệm vụ

Dịch giả: Tiểu Băng

Nhìn Mộ Hi vẻ khiêu khích, Đường Vũ Lâm ngăn người, sau đó lắc đầu: "Ta không đấu."

Chuyển sang Mộ Thần, nói: "Hội Trưởng thúc thúc, tóí đâu để nhận nhiệm vụ à!"

Mộ Thần nhìn Mộ Hi một cái, làm cô đang định nói thì phải nuốt trở vào, mỉm cười nói với Đường Vũ Lâm: "Sầm huynh sẽ dẫn ngươi đi. Thông qua kiểm tra, ngươi đã là thành viên đại gia đình hiệp hội chúng ta, nếu trong tương lai ngươi có gì khó khăn, có thể tới hiệp hội xin trợ giúp. Đoán Tạo Sư chúng ta tuy không phải hiệp hội cường đại nhất, nhưng nhất định là hiệp hội đoàn kết nhất."

Lúc nói tới hai chữ đoàn kết, hần cố ý nhìn con gái một cái, Mộ Hi không thể không cúi đầu xuống.

"Đi theo ta." Sầm Nhạc khẽ cười.

Đưa mắt nhìn Đường Vũ Lâm và Sầm Nhạc vào thang máy, Mộ Hi rút cuộc nhịn không được, "Phụ thân, vì sao người không cho con đấu với hần?"

Mộ Thần trầm mặt, "Láo xược. Ngươi coi nơi đây là đâu? Đây là hiệp hội Đoán Tạo Sư, thân là một thành viên của hiệp hội, nhất là lại là con gái ta, mỗi lời ăn tiếng nói của ngươi đều là đại diện cho hiệp hội. Đứa nhỏ này mới vừa gia nhập, ngươi muốn dọa hần hay sao? Đợi sau này các ngươi quen thuộc, nếu hần muốn đấu, ta sẽ không ngăn cản, nhưng mà phải lên lút tiến hành. Hần không phải học đệ của ngươi sao? Ngươi nên quan tâm hơn tới hần."

Mộ Thần hôm nay không nói chuyện với Đường Vũ Lâm nhiều, hần muốn quan sát nhiều hơn. Hần đã xem qua khối Trầm Ngân Đường Vũ Lâm chiết xuất, từ trình độ của nó, hần hoàn toàn có thể kết luận, trình độ rèn của Đường Vũ Lâm cao hơn con mình. Không nói thật đã kích con gái, cũng là hần đã tư tâm. Dù sao, tóí tuổi của hần, lòng tự tin là rất quan trọng.

Đường Vũ Lâm nếu nhận nhiệm vụ rèn, thì hần sẽ có thời gian nhiều hơn để quan sát, sau đó mới ra chiến lược bồi dưỡng cũng không muộn.

Sánh nhận nhiệm vụ nằm ở tầng hai của hiệp hội. Cả tầng hai là một vòng quầy hàng. Trên mỗi quầy đều có tiêu kí đẳng cấp nhiệm vụ giống hệt trên cấp huy chương của Đoán Tạo Sư. Đoán Tạo Sư chỉ được nhận nhiệm vụ có đẳng cấp bằng hoặc thấp hơn mình.

Trong nghề rèn, tài liệu rèn đều do người ủy thác cung cấp, nên hiệp hội phải đảm bảo chất lượng của thành phẩm, nếu không hiệp hội phải bồi thường.

"Nhóc con, người mang tới cho ta nhiều bất ngờ lắm đó. Cái tên Mang Thiên kia, thực là..." Nghĩ tới ngữ khí trào phúng hôm đó của Mang Thiên, Sầm Nhạc lại ủ rũ, người ta đúng là dạy ra được một đệ tử ưu tú a!

"Muốn nhận nhiệm vụ gì?" Sầm Nhạc hỏi.

Đường Vũ Lâm đáp: "Đủ khả năng là được."

Sầm Nhạc nói: "Hiệp hội chúng ta có phòng rèn cho thuê, người định rèn trong hiệp hội không?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Lão sư cho phép ta dùng phòng rèn của người ở Đông Hải Thành, ta rèn ở đó là được. Cảm ơn ngài."

Sầm Nhạc thất vọng, "Vậy cũng được. Nhưng ta phải nhắc nhở người, nhiệm vụ rèn chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại, nếu thất bại, là phải bồi thường. Quầy hàng trước mặt là nhận nhiệm vụ, quầy hàng bên trái là giao trả nhiệm vụ, quầy hàng bên phải là mua kim loại. Hiệp hội chúng ta hầu như có tất cả kim loại hiếm có thể nhìn thấy trên thị trường, nhưng số lượng được mua đều dựa trên đẳng cấp của Đoán Tạo Sư. Nếu người cần mua gì có thể tới đây mua. Tầng bốn, tầng năm là nơi bán sản phẩm rèn thành phẩm. Người cũng có thể đi xem, có không ít thứ tốt."

"Vâng." Đường Vũ Lâm cung kính trả lời, song hiện thời hắn chưa cần phải mua cái gì cả, với lại cũng chẳng có tiền. Hắn còn đang chờ làm nhiệm vụ rèn để kiếm tiền mua Hồn linh đây.

Sầm Nhạc dẫn Đường Vũ Lâm đi vào hai quầy trước mặt, phía sau quầy có một nhân viên công tác, phía trước có mười cái màn hình Hồn Đạo. Xác nhận nhiệm vụ toàn bộ tự động hoá, nhân viên công tác chỉ xử lý khi xảy ra vấn đề.

Theo Sầm Nhạc chỉ dẫn, Đường Vũ Lâm chạm vào một cái màn hình Hồn Đạo, phía trên lập tức nhảy ra một loạt nhiệm vụ.

Bên trên là miêu tả nhiệm vụ, bên dưới là số lượng và thù lao.

"Hiệp hội sẽ lấy mười phần trăm tiền hoa hồng, tất cả những cái còn lại đều thuộc về người."

Nghe Sầm Nhạc nói, mắt Đường Vũ Lâm sáng lên.

Nhiệm vụ thứ nhất, chiết xuất kim loại hiếm Thiên Long Thiết, yêu cầu, chiết xuất Trăm Rèn. Thời gian ba mươi ngày. Số lượng: Mười, thù lao, hai ngàn đồng.

Nghĩa là, hoàn thành chiết xuất mười khối Thiên Long Thiết, sẽ được nhận hai vạn đồng.

Đối với Đường Vũ Lâm, đây là một khoản tiền lớn. Từ khi hoàn thành chiết xuất Nghìn Rèn Trầm Ngân, hắn rất có tự tin về chiết xuất kim loại hiếm.

Xem ra, Đoán Tạo Sư thật là một nghề rất có "Tiền đồ".

Hắn không chút do dự chọn nhiệm vụ thứ nhất, khung đối thoại nhảy ra, yêu cầu đưa vào địa điểm nhận hàng, đưa vào giao hàng. Yêu cầu đưa huy chương vào cái rãnh bên dưới.

Đường Vũ Lâm tháo huy chương xuống, để vào.

"Tích!"

"Chúc mừng người, Đoán Tạo Sư Cấp hai Đường Vũ Lâm, xác nhận thành công nhiệm vụ rèn Cấp hai chiết xuất Thiên Long Thiết. Trong ba ngày tài liệu sẽ đưa tới địa chỉ ngài chỉ định."

Huy chương bắn trở ra.

"Vậy là xong rồi?" Đường Vũ Lâm ngẩng đầu hỏi Sầm Nhạc.

Sầm Nhạc gật đầu, "Rất đơn giản đúng không? Có điều, ta phải nhắc nhở người, đây là người lần đầu tiên người nhận nhiệm vụ, nhất định phải cẩn thận. Đoán Tạo Sư chúng ta thu phí gia công cao, nhưng, rất nhiều Đoán Tạo Sư thu nhập không hề cao, nguyên nhân chính là vì họ không thể thực hiện hoàn mỹ nhiệm vụ, để xảy ra tàn thứ phẩm, nên phải xuất tiền túi ra mua tài liệu làm lại, tiêu hao rất lớn."

"Vâng, Sầm đại sư, ta nhất định sẽ cẩn thận." Đường Vũ Lâm vội trả lời.

"Người có dây số thông tin không?" Sầm Nhạc hỏi.

Đường Vũ Lâm lắc đầu, mặt hơi đỏ lên, hắn đâu có tiền mua máy truyền tin Hồn Đạo!

Sầm Nhạc mỉm cười, "Hai cái này cho người."

Trên tay hần hào quang lóe lên, tay trái cầm một cái Giới Chỉ, tay phải cầm một cái máy truyền tin Hồn Đạo.

Giới Chỉ kiểu dáng cổ xưa, màu lam nhạt, Đường Vũ Lâm nhìn không ra chất liệu, mặt ngoài có hoa văn chìm rất mịn, nhìn sơ thì thấy hết sức bình thường, nhưng nhìn kỹ mới cảm nhận được vẻ đẹp của nó.

Máy truyền tin Hồn Đạo là vật phẩm đương thời ai cũng phải có, làm kiểu vòng tay, rộng chừng hai ngón tay, có thể đeo vào cổ tay, rất tiện.

"Cái này, ta không nhận được, quá quý trọng." Đường Vũ Lâm vội lắc đầu, tuy hần không biết cái nhẫn là cái gì, nhưng riêng máy truyền tin Hồn Đạo, đã trị giá hơn vạn đồng, chưa tính phí nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Bao vây

Dịch giả: Tiểu Băng

Sầm Nhạc mỉm cười: "Máy truyền tin Hồn Đạo là hiệp hội cung cấp, là phúc lợi của hiệp hội. Mỗi Đoán Tạo Sư đều có. Còn cái nhẫn này là Hội Trưởng bảo cho ta giao cho ngươi, nói là tạm thời cho ngươi mượn. Nó có không gian trữ vật mười mét vuông, để thuận tiện cho ngươi giao nhiệm vụ, nếu không ngươi đem đồng kim loại đi bằng cách nào?"

Còn có phúc lợi? Nhưng cái nhẫn này quá quý, mười mét vuông trữ vật, giá bao nhiêu Đường Vũ Lâm tính không nổi.

Sầm Nhạc nhét cả hai món vào tay hần, "Cầm lấy. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được. Cái nhẫn này, coi như hiệp hội tặng sớm cho ngươi. Nó là quà Đoán Tạo Sư cấp bốn mới có. Hội Trưởng nói, tin tưởng ngươi trong tương lai nhất định sẽ trở thành Đoán Tạo Sư cấp bốn. Đừng để chúng ta thất vọng a."

Đường Vũ Lâm lùi lại một bước, cúi chào Sầm Nhạc, "Cảm ơn Sầm đại sư, cũng cảm ơn Hội Trưởng."

Sầm Nhạc nâng nó dậy, xoa đầu nó, mỉm cười: "Tuy ta không phải lão sư của ngươi, nhưng ta vẫn có nghĩa vụ nhắc nhở ngươi. Các ngành các nghề, trăm sông đổ về một biển. Tuy theo thời đại phát triển, Hồn Lực đã không còn là trụ cột quyết định tới tất cả ngành sản xuất. Nhiều người bình thường đều có thể hoàn thành những nhiệm vụ mà trước kia cần phải Hồn Sư mới có thể hoàn thành. Nhưng, dù ngươi làm trong ngành nào cũng đều phải vươn tới đỉnh phong, đều cần phải có thành tựu về tu vi Hồn Lực, không được bỏ bê việc học."

"Vâng!" Đường Vũ Lâm rất nghiêm túc gật đầu, mơ ước ban đầu của hần chính là trở thành một Hồn Sư cường đại đó! Mặc dù bây giờ phát triển theo hướng Đoán Tạo Sư mạnh hơn, nhưng hần chưa bao giờ nghĩ tới việc bỏ nghề Hồn Sư.

Rời khỏi hiệp hội Đoán Tạo Sư, Đường Vũ Lâm vẫn còn như đang trong mộng. Minh cũng có máy truyền tin Hồn Đạo? Hơn nữa, phí nói chuyện còn do hiệp hội thanh toán. Trên máy truyền tin của hần đã có lưu số thông tin của Sầm Nhạc.

Lại nhìn cái nhẫn trên tay phải, mười mét vuông trữ vật không gian a! Giá trị khó mà đánh giá, e là không rẻ hơn Hồn Linh trăm năm.

Hần không biết, cái nhẫn này tuy là phúc lợi của hiệp hội, nhưng không phải Đoán Tạo Đại Sư cấp bốn được nhận, mà nhất định phải tới cấp năm, trở thành Đoán Tạo Đại Sư cấp Tông Tượng mới đạt được.

Mộ Thần đưa cái nhẫn này cho nó, rõ ràng cho rằng thằng bé này rất có tiềm năng để ưu tiên đầu tư.

Phúc lợi Hiệp hội thật là tốt! Ô, Đường Vũ Lâm đột nhiên nhớ ra, mình còn có việc chưa làm.

Nó không chỉ là Đoán Tạo Sư, nó còn là Hồn Sư a! Phải tới hiệp hội Hồn Sư đăng kí, với cấp bậc hiện giờ của nó, mỗi tháng sẽ được nhận một ngàn đồng tiền trợ cấp.

Hỏi thăm, biết hiệp hội Hồn Sư cách đây không xa, thừa dịp thời gian còn chưa quá muộn, nó dứt khoát chạy thẳng tới đó.

So với hiệp hội Đoán Tạo Sư, quy mô hiệp hội Hồn Sư không hề thua kém, chỉ là Hồn Sư một Hồn Hoàn, nó chỉ có thể tới tầng một, đưa ra Hồn Hoàn, là đăng kí xong, được nhận một ngàn đồng.

Ở đây, không có ai quan tâm một thằng nhóc chỉ có Hồn Linh mười năm.

Nhưng Đường Vũ Lâm vẫn rất vui vẻ, thu hoạch hôm nay quả thực không nhỏ.

Trở lại ký túc xá, Vân Tiểu, Chu Trường Khê và Tạ Giải đều đang minh tường. Nó lạng lẽ bò lên giường, theo lời dạy của Vũ Trường Không bắt đầu minh tường.

Vũ lão sư nói, ngày mai bắt đầu đặc huấn mình và Tạ Giải, không biết sẽ dùng phương pháp gì.

Hồn Lực vận chuyển, rất nhanh, Đường Vũ Lâm tiến vào trạng thái nhập định.

Sáng sớm.

Lúc Đường Vũ Lâm nhắm mắt dưỡng thần, mới kinh ngạc nhận ra Tạ Giải đã biến mất. Sắc trời đã sáng rõ, lần đầu tiên mình tưởng theo cách mới, ai ngờ lại dậy trễ hơn bình thường.

Chạy nhanh xuống giường, đi rửa mặt.

Với nó, việc ăn cơm là một trong những việc quan trọng nhất.

Đường Vũ Lâm vội chạy ra khỏi kí túc xá. Chưa tới cổng chính, đã nhìn thấy có một đám đệ tử cấp cao đang nhìn quanh như tìm cái gì.

Tới gần mới nhìn thấy một người quen thuộc.

Mộ Hi mặc đồng phục, tóc dài màu vàng kim cột đuôi ngựa. Con gái trưởng thành sớm, cô cao hơn Đường Vũ Lâm nửa cái đầu, dáng người mảnh mai thon thả, đã ra mùi vị con gái.

Đường Vũ Lâm nhìn thấy cô, thì Mộ Hi cũng vừa vận xoay đầu lại, nhìn thấy hắn.

"Chính là hắn!" cô giơ tay, chỉ vào Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm chưa kịp phản ứng, đã bị Mộ Hi và bảy, tám nam học viên cấp cao vây lại.

"Các người làm gì?" Đường Vũ Lâm khó hiểu hỏi.

"Có chút việc tìm người, nhớ con, đi theo chúng ta đi một chuyến." Một nam học viên thân hình cao lớn, dáng mạo dễ coi nói, giọng điệu khá là quái gở.

Đường Vũ Lâm cau mày: "Chuyện gì? Nói ngay ở đây đi." Trong lòng hắn mơ hồ đã hiểu, đám người này tìm tới, nhất định là vì Mộ Hi.

Chung quanh có không ít tân sinh năm nhất vây xem, nhưng đều bị ánh mắt dữ dằn của đám đệ tử cấp cao đẩy lùi.

"Chuyện này người có quyền sao?" học viên cao lớn kia vươn tay, tóm lấy vai nó.

Đường Vũ Lâm run mạnh vai, chần cho học viên kia lão đảo, suýt nữa ngã nhào.

Không hề do dự, Đường Vũ Lâm ra tay ngay. Lam Ngân Thảo ào ào chui ra, quần quanh đám học viên cấp cao, bản thân nó thì nhào tới chỗ nam học viên vừa bị nó chặn ra.

Hồi ở học viện sơ cấp, nó đánh nhau cũng khá thường xuyên. Đối phương nhiều người, nếu không đánh xuất kỳ bất ý, thì một cơ hội nhỏ cũng không có. Ở đây dù sao cũng là học viện, chỉ cần thoát ra là ổn.

Đám đệ tử cấp cao không ngờ phe mình đông người mà Đường Vũ Lâm lại dám ra tay, nhanh chóng và kiên quyết như thế, nên không kịp trở tay, đều bị Lam Ngân Thảo quần chặt.

Nam học viên cao lớn vừa mới đề tụ Hồn Lực, Đường Vũ Lâm đã va mạnh vào.

"Phanh!" nam học viên cao lớn bị hất bay ra, Đường Vũ Lâm lách mình chạy ra.

Đúng lúc này, một bóng người lạng lẽ không một tiếng động chắn trước mặt nó, ngay sau đó, trước mắt Đường Vũ Lâm đột nhiên xuất hiện một ánh sáng chói mắt.

Ánh sáng quá nóng, làm cả người Đường Vũ Lâm như muốn bốc cháy, tốc độ chạy chậm hẳn đi, chỉ nghe hừ lạnh một tiếng, ngực đau xót, nó đã bị một cước đạp ngã trở về trong vòng vây.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Đánh thắng được ta, ta sẽ tự trọng

Dịch giả: Tiểu Băng

Lúc bị một cước đạp về vòng vây, hồn lực của Đường Vũ Lâm đã hạ xuống đáy.

"Ba ba!" những sợi Lam Ngân Thảo đứt ra, đám học viên cấp cao đều thoát ra ngoài.

Cùng lúc quần quanh nhiều người, người nào cũng có hồn lực hơn xa Đường Vũ Lâm, nên hồn lực của Đường Vũ Lâm hoàn toàn bị tiêu hết.

"Nhóc con, ngươi dám đụng vào ta!" nam học viên cao lớn vung nắm đấm định đánh Đường Vũ Lâm.

"Dừng tay!" Mộ Hi quát to.

Người kia hậm hực dừng tay, nhưng vẫn đẩy Đường Vũ Lâm một cái.

Lúc này Đường Vũ Lâm mới nhìn thấy ánh sáng kia chính là do Mộ Hi phóng xuất ra, dưới chân Mộ Hi có Hồn Hoàn màu vàng trăm năm bay lên, và còn tới hai cái Hồn Hoàn. Trên đỉnh đầu cô, một quả cầu tròn màu vàng kim tỏa hào quang lấp lóe như mặt trời, xung quanh là màn lửa mỏng màu cam nhức nhích nhẹ nhẹ, hình như là hồn linh. Quả cầu đó làm nhiệt độ xung quanh nóng rực.

Đây là Võ Hồn gì nhỉ? Mạnh thật.

Đám học viên cấp cao tách ra, Mộ Hi đi tới trước mặt Đường Vũ Lâm, khí thế mạnh mẽ.

Song hoàn, cô là Đại Hồn Sư.

"Ta là Mộ Hi, lớp Một năm thứ năm hệ trung cấp, ta muốn so đấu rèn với ngươi. Nếu ngươi vẫn còn có ý định tiếp tục học ở học viện, thì đừng có chối từ." Mộ Hi lạnh lùng nói.

Cô là một người hiếu thắng, từ nhỏ đã vậy.

Đường Vũ Lâm nghiêm mặt, nó ghét nhất là có người uy hiếp nó, vì tính nó rất quật cường.

Nó đang định trả lời, thì một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Nếu ngươi còn muốn sống, thì cầm miệng, mang đám chó chết của ngươi cút ngay!"

Mộ Hi khẽ biến sắc, cả người căng lên, trong mắt hiện vẻ hoảng sợ. Những người khác không biết, nhưng cô cảm nhận được cổ mình có một cái gì đó rất lạnh kẻ vào, mình chỉ cần khẽ động, nó sẽ cứa ngay vào cổ.

Cô không dám động, không dám phóng thích Võ Hồn.

"Bảo bọn chúng cút ngay!" âm thanh lần nữa vang lên. Bên cạnh Mộ Hi xuất hiện một khuôn mặt, chính là Tạ Giải.

Hắn lớn hơn Mộ Hi, một tay khoác lên vai Mộ Hi, tay kia cầm Quang Long Chủy, mũi dao ấn vào hông Mộ Hi.

"Thằng khốn, biết ngươi đang làm gì không?" nam học viên cao lớn nổi giận gầm lên.

Tạ Giải lạnh lùng: "Sự kiên nhẫn của ta có hạn, nếu các ngươi nghĩ ta không dám ra tay trong học viện, thì cứ thử xem." Hắn vận lực vào Quang Long Chủy, Mộ Hi bị đau hừ lên một tiếng.

"Các ngươi đi đi!" Mộ Hi khẽ quát, cô cảm nhận được rất rõ sát ý sau lưng, dù sao cô mới chỉ có mười ba tuổi, vẫn còn biết sợ.

Đám học viên cấp cao không thể không tản ra, đúng lúc này, một giọng giận dữ gầm lên, "Dừng tay!"

Cả người Tạ Giải tê rần, Quang Long Chủy và Long chủy vô hình đều biến mất. Hắn bị một người cao to xách lên như điều hầu bắt gà con.

Hệ trung cấp, phòng giáo dục.

"Nói đi! Chuyện gì xảy ra." chủ nhiệm Long Hằng Húc mặt trầm như nước nhìn đám học sinh.

Mộ Hi cúi đầu: "Ta chỉ là muốn tìm Đường Vũ Lâm đọ rèn."

Tạ Giải cười lạnh, "Dẫn một bầy chó tới ký túc xá năm nhất chúng ta bắt người, học sinh lớp lớn các người gọi như vậy là tìm người?"

Long Hằng Húc lạnh lùng trừng mắt với hắn, "Đó là lý do ngươi dùng đao uy hiếp học tử? Nếu bọn chúng không dừng thì sao? Ngươi giết người thật?"

Tạ Giải nhếch miệng, khinh thường quét mắt một vòng, "Vậy nói cũng không chừng."

Long Hằng Húc chuyển sang Đường Vũ Lâm, "Vậy còn ngươi? Là kẻ cầm đầu, ngươi có gì muốn nói hay không?"

Đường Vũ Lâm bình thần, nhưng ánh mắt kiên định: "Lúc ta mới vào học viện sơ cấp, phụ thân của ta có nói, nếu người biết ta ở trong trường ăn hiếp bạn học nhỏ hơn, người sẽ cho ta một trận, nhưng nếu có học sinh lớn hơn ăn hiếp ta, vậy ta có quyền đánh trả, người tuyệt đối không trách mắng ta."

Nhìn thẳng bé, Long Hằng Húc đột nhiên nhận ra, mình làm chủ nhiệm nhiều năm như vậy, mà lại bị một học trò nói cho á khẩu không trả lời được.

"Nói hay lắm! Ta không thấy học sinh của ta làm sai ở đâu cả." Một giọng nói lạnh như băng vang lên. Cửa Phòng giáo dục bị đẩy ra, Vũ Trường Không sắc mặt âm trầm đi vào.

Long Hằng Húc nhú mày, "Vũ lão sư, người ngay cả phép lịch sự cơ bản là gõ cửa cũng quên à?"

Vũ Trường Không lãnh đạm: "Xin lỗi!"

Mặt Long Hằng Húc giật giật, cái người này xin lỗi mà dáng vẻ chả có chút thành ý nào. Hồi hấn còn ở hệ cao cấp, chủ nhiệm phòng giáo dục bên đó rất nhứt nhủ, qua tới bên này, được quăng vào lớp kém nhất, thế mà một chút cũng không chịu sửa.

"Lấy lớn hiếp nhỏ, các người thật là giỏi!" Vũ Trường Không lạnh lẽo nhìn Mộ Hi và đám học trò cao cấp, "Chuyện lấy lớn hiếp nhỏ đương nhiên ta sẽ không làm, nhưng nếu lại để ta biết các người dám dõ dạc với học trò của ta, ta sẽ đánh chủ nhiệm lớp các người."

Long Hằng Húc cả giận: "Vũ lão sư, xin tự trọng."

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Người đánh thắng được ta, ta sẽ tự trọng." Nói xong, hất một tay nắm đầu Tạ Giải, tay kia lôi Đường Vũ Lâm ra khỏi phòng giáo dục.

"Người..." Long Hằng Húc giận quá đứng bật dậy muốn can, nhưng nhớ ra những chuyện Vũ Trường Không đã gây ra ở hệ cao cấp bên kia, thì không còn dũng khí. Cái tên này, căn bản là một tên điên.

"Mấy người các người! Mỗi đứa đều bị phạt cảnh cáo. Lấy lớn hiếp nhỏ, thật là bản lĩnh!" thầy chủ nhiệm lửa giận bộc phát, dồn hết lên đám học trò lớp một năm thứ năm.

Ra phòng giáo dục, Vũ Trường Không bỏ tay Đường Vũ Lâm, tự động đi trước.

Đường Vũ Lâm nhanh chóng tăng tốc đuổi theo, "Lão sư, cảm ơn ngài."

Vũ Trường Không thần nhiên: "Người không làm gì sai, có cái gì mà cảm ơn. Không ai được làm trễ giờ ta lên lớp."

Tạ Giải chạy lên, cười khoái chí, "Vũ lão sư, ngài quá soái! Ta rất phục ngài. Ngài có bắt chúng ta khổ luyện tới chết, ta nhất định không than."

"Nhớ kỹ lời người mới nói!" Vũ Trường Không nói.

"Tạ Giải!" Đường Vũ Lâm kéo Tạ Giải, "Cũng cảm ơn người."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 62: Cổ nguyệt

Dịch giả: Tiểu Băng

Tạ Giải ảo não: "Nói gì nghe kì vậy. Người đâu cần cảm ơn ta, ta chỉ là không quen nhìn bọn chúng nhiều người ăn hiếp người ta, lấy lớn hiếp nhỏ mà thôi."

Đường Vũ Lâm nở nụ cười, "Chúng ta là bằng hữu nhé."

Tạ Giải nhếch miệng, "Người kết giao bằng hữu dễ nhì. Ta không coi người là bằng hữu đâu."

Đường Vũ Lâm nói: "Cái đó không quan trọng."

Tạ Giải nhanh chóng thấy hối hận với những lời mình đã nói với Vũ Trường Không, Vũ Trường Không tuyệt đối là một người nói là làm. Buổi học thể lực hôm nay, đã chứng minh điều đó.

Huấn luyện thể lực chính, chạy bộ.

Sân huấn luyện của hệ trung cấp Đông Hải Học Viện có chu vi chừng tám trăm mét. Mười vòng, đây là nhiệm vụ Vũ Trường Không giao cho cả lớp sáng nay. Sau đó còn tập thể dục.

Nghe thấy con số mười vòng, đám học trò còn lại tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng oán khí ngút trời, đây chính là tám cây số đó!

Nhưng mà, lúc cả đám thấy Vũ Trường Không lấy ra hai bộ xích to nặng tới hai mươi cân đeo lên người Đường Vũ Lâm và Tạ Giải, thì cả đám không dám rên lên tiếng nào nữa, chúng vẫn còn may mắn lắm.

Nếu là ngày hôm qua, với tính của Tạ Giải, nhất định hắn sẽ phản đối, nhưng hôm nay hắn không nói gì. Tuy hắn ngao khí, nhưng lời đã nói, nhất định sẽ cố gắng làm được. Huống chi, qua chuyện hồi sáng, hắn cực kì bội phục Vũ Trường Không. Tạ Giải luôn tự hào về cái tính lãnh ngạo của mình, nhưng về khoản này, Vũ lão sư chẳng những còn lạnh còn ngạo hơn cả hắn, mà lại còn có thực lực cường đại. Lãnh ngạo nam thân, danh bất hư truyền.

Đường Vũ Lâm thì càng không phản đối, đối với kiểu huấn luyện khắc khổ, hắn rất thích.

Tạ Giải là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, lúc mới bắt đầu, dù lưng đeo hai mươi cân bộ xích, hắn vẫn chạy rất nhanh. Đường Vũ Lâm chạy không nhanh, nhưng lại rất vững vàng.

Sau hai vòng, tốc độ Tạ Giải bắt đầu chậm lại. Các học viên khác bắt đầu tụt lại phía sau.

Vòng thứ tư, cả đám thở hổn hển, trong phổi như có lửa thiêu, bộ xích trên người nặng lên gấp mấy lần, Tạ Giải đã bắt đầu thấy hối hận với lời đã nói với Vũ Trường Không.

"Người sao rồi?" tiếng Đường Vũ Lâm từ phía sau truyền tới, Tạ Giải quay đầu nhìn hắn, tuy Đường Vũ Lâm toát mồ hôi, nhưng nhìn kiểu nào, cũng thấy nó tốt hơn hắn nhiều.

"Ta vẫn chạy được!" Tạ Giải cắn chặt răng, lại tăng tốc. Mình đã bị tên này đuổi kịp à?

Đường Vũ Lâm hít thở vẫn đều đều, "Vũ lão sư để chúng ta phụ trọng là có lý, dù sao, chúng ta là đại biểu cho lớp tham gia thi đấu lên lớp."

Tạ Giải không lên tiếng, nói chuyện bây giờ đối với hắn cũng là gánh nặng.

Năm vòng!

Tạ Giải đã bắt đầu không khống chế nổi cơ thể, hai chân nặng như đeo chì.

Đường Vũ Lâm thật ra đã sớm có thể vượt qua hắn, nhưng nó không làm như vậy, cảm giác của nó hiện giờ khác hẳn với Tạ Giải, hai mươi cân sức đối với nó là nhẹ như không. Chạy năm vòng, mới chỉ thấy hơi nóng người mà thôi.

Nó lặng lẽ đặt một tay xuống dưới nách Tạ Giải. Tạ Giải thấy cả người chột nhẹ, dưới chân cũng nhẹ hẳn đi.

Nó nhìn Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm chỉ cười, dưới chân tăng tốc, kéo theo Tạ Giải tiếp tục chạy băng băng.

Vũ Trường Không đứng giữa sân, nhìn đám học viên Lớp năm loạn choạng, sắc mặt bình tĩnh, chỉ hơi nhíu mày.

"Đường Vũ Lâm, người rất có sức đúng không. Người kéo hắn chạy thêm mười vòng nữa."

Tạ Giải quay đầu nhìn Đường Vũ Lâm, thấy mặt nó vẫn bình tĩnh, chỉ lẩm bẩm: "Phải chạy thêm mười vòng, vậy phải nhanh một chút, không thì trễ bữa cơm trưa. Sáng đã không ăn rồi, đói bụng quá."

Tạ Giải không nhận được nói: "Người vẫn còn là người hả? Người không thấy mệt hả?"

Đường Vũ Lâm mỉm cười, "Chưa sao!"

Ở hướng sân tập thông ra cửa trường, có một người đi tới.

Đó là một cô bé mặc áo trắng quần trắng, tuổi chừng bằng học sinh lớp năm năm nhất. Nhìn không đẹp, chỉ có thể nói là thanh tú. Tóc dài màu đen, đôi mắt màu đen. Dáng người thanh mảnh cân xứng. Một đôi mắt to sáng ngời có thần.

Bước đi của cô bé có một nhịp điệu đặc biệt, đồng thời có một loại khí tràng kỳ dị.

Vũ Trường Không nhìn cô bé, cô bé này không mặc đồng phục, mà bây giờ đang là giờ lên lớp.

"Người ở lớp nào?" Vũ Trường Không đi tới.

Cô bé lại đang nhìn Đường Vũ Lâm kéo Tạ Giải chạy bộ, có vẻ rất hứng thú với cái bộ dạng đeo xích chạy bộ của hai người kia.

"Ta là mới tới trường, nhưng họ nói thời gian ghi danh nhập học đã qua rồi." Cô gắng đầu nói với Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không nhún mày, "Người không phải học sinh của Đông Hải Học Viện?"

Cô bé trả lời: "Bây giờ thì không phải, nhưng ta muốn được học ở đây, có được không lão sư?"

"Đây là học viện Hồn Sư, muốn tới trường, thì phải có bản lĩnh." Vũ Trường Không lạnh lùng.

"Ta có thể thi." Cô bé cười.

Vũ Trường Không hỏi: "Người tên là gì?"

Cô bé nói: "Ta là Cổ Nguyệt."

Vũ Trường Không gật đầu, "Được, ta cho người một cơ hội." Nói xong, hắn quay qua nói với Đường Vũ Lâm và Tạ Giải, "Tạ Giải, bỏ xích của người sang cho Đường Vũ Lâm, người tới đây."

Tạ Giải dừng lại, cởi xích đưa cho Đường Vũ Lâm, "Đeo thêm bộ nữa, người chịu nổi không?"

Đường Vũ Lâm nói: "Chắc chắn là đỡ hơn người." Nó nhận xích, quàng đai lên người, sau đó, tăng tốc.

Cái tên này..., thật không phải là người a!

Tạ Giải thở hổn hển đi tới chỗ Vũ Trường Không, "Vũ lão sư."

Vũ Trường Không nói: "Thể lực của người quá kém."

Tạ Giải chống đỡ: "Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh chúng ta chỉ cần có lực bộc phát và sự linh hoạt, không cần thể lực quá mạnh."

Vũ Trường Không khinh thường: "Nông cạn. Được, hôm nay cho người một cơ hội, chiến thắng người này, sáng nay người không phải chạy."

Tạ Giải nhìn cô bé, ngậm ngấm đánh giá, hít thở sâu, điều chỉnh Hồn Lực bản thân, "Không thành vấn đề."

Vũ Trường Không nói: "Cho người 20 phút nghỉ ngơi, 20 phút sau bắt đầu."

Tạ Giải không dài dòng, lập tức khoanh chân ngồi xuống đất, bắt đầu mình tưởng nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Cổ Nguyệt vs Tạ Giải

Dịch giả: Tiểu Băng

Cổ Nguyệt chẳng buồn nhìn Tạ Giải, chỉ nhìn chung quanh, vẻ hết sức tò mò.

Vũ Trường Không nhìn cô bé, "Coi thường đối thủ, là rất không khôn ngoan."

Cổ Nguyệt nói: "Ta không coi thường hắn a!" Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng trong ánh mắt lại như muốn nói, cái tên đó không xứng cho ta coi thường.

Vũ Trường Không không nói thêm gì nữa, tiếp tục quan sát đám học viên đang chạy bộ.

Đường Vũ Lâm chạy trước tiên, tốc độ của nó không nhanh, nhưng cực kỳ ổn định, dù đeo tới hai bộ xích, nhưng chẳng ảnh hưởng tới nó chút nào. Người thứ hai là Chu Trường Khê.

Vừa chạy, Đường Vũ Lâm vừa tò mò nhìn vào trong sân.

Lúc nó nhìn Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt cũng vừa lúc lơ đãng nhìn vào nó. Bốn mắt nhìn nhau, sóng mắt Cổ Nguyệt bỗng nhúc nhích, Đường Vũ Lâm cảm thấy, ánh mắt cô bé này thực là sắc bén.

20 phút trôi qua nhanh chóng.

Tạ Giải bắn người dựng lên, vắn vắn người, tinh thần phấn chấn.

Vũ Trường Không gật đầu, "Khoảng cách ba mươi mét, chuẩn bị."

Tạ Giải lùi lại, mỗi bước gần như bằng nhau, hấn bước lùi, mắt không rời Cổ Nguyệt.

Hắn cảm nhận được sự uy hiếp, nên hấn hết sức tập trung chú ý.

Qua mấy lần đấu với Đường Vũ Lâm, hấn đã rút ra được một bài học, sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực.

Hai bên cách xa nhau ba mươi mét thì đứng lại, tới lúc này, cô bé Cổ Nguyệt mới thu mắt về, nhìn Tạ Giải.

"Bắt đầu!" Vũ Trường Không buông ra hai tiếng ngắn gọn. Tạ Giải lập tức phóng Vô Hồn, triển khai tốc độ toàn lực, bay về phía đối thủ.

Lực bộc phát của hấn rất tốt, thân thể bắn ra như con báo, khoảng cách ba mươi mét nhanh chóng bị rút lại.

Cổ Nguyệt có vẻ phản ứng không kịp, lúc cô bé giơ tay lên, Tạ Giải đã chỉ còn cách cô không tới mười mét.

Quang Long Chùy vàng sáng lóng lánh, phun ra nuốt vào, Tạ Giải không phóng Hồn Kỹ, với tư cách Nhất Hoàn Hồn Sư, hấn chỉ có một Hồn Kỹ, thép tốt thì phải dùng lưỡi dao, phải bộc phát vào thời cơ tốt nhất. Hơn nữa, hấn xem bộ dáng của đối thủ, rõ ràng là phản ứng chậm, có lẽ, không cần dùng tới Hồn Kỹ.

Đám học viên gần như ngừng chạy, nhìn vào hai người đang giao thủ trong sân.

Trong lớp, Tạ Giải là người lợi hại nhất, cô bé kia nhất định không thể nào thắng được.

Một vòng Hồn Hoàn nở ra dưới chân Cổ Nguyệt, cũng là hồn hoàn trăm năm màu vàng giống như Tạ Giải.

Một vòng sáng màu xanh từ cơ thể cô bé nở rộ ra, Tạ Giải trong chớp mắt đã tới trước mặt cô, Quang Long Chùy đâm thẳng vào vai cô.

Thanh quang lượn lờ, đột nhiên có một sức mạnh từ bên cạnh truyền tới, như một đạo cuồng phong, đẩy cơ thể Tạ Giải và Quang Long Chùy lệch sang bên, nhát đâm rơi vào không khí.

Vòng sáng xanh quanh người Cổ Nguyệt đột nhiên biến thành màu đỏ, một hỏa cầu lớn chừng quả đu đủ đã tới trước mặt hấn.

Tạ Giải không hổ là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, hấn bắn vọt lên cao, xoay eo, cả người xoay tròn.

Quả cầu lửa bay sượt qua mặt hấn, cháy đứt mấy sợi tóc.

Mũi chân vừa mới rơi xuống đất, Tạ Giải lại bắn lên, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Cổ Nguyệt.

Chiều vừa rồi là?

Mấy cái bật lên, kéo ra khoảng cách tới hơn hai mươi mét, Tạ Giải nhìn Cổ Nguyệt, ánh mắt ngưng trọng.

Cổ Nguyệt kinh ngạc, cô cố tình để địch tới sát mới ra tay, chính là muốn chỉ một kích chấm dứt chiến đấu.

Không ngờ Tạ Giải lại phản ứng nhanh như vậy, né được hỏa cầu.

Ánh mắt ngưng trọng không chỉ một mình Tạ Giải, mà có cả Vũ Trường Không, vì hấn không nhìn ra vô hồn của Cổ Nguyệt là cái gì.

Vòng sáng xanh hình như là năng lực thuộc tính phong, nhưng quả cầu kia rõ ràng lại là thuộc tính Hỏa. Chẳng lẽ, cô bé này là song sinh Vô Hồn? Nếu là như vậy, vậy thật sự thật được bảo.

Tạ Giải thờ dốc, bắn người lên. Lần này, tốc độ của hấn rõ ràng nhanh hơn. Hấn không công kích thẳng, mà đi quanh Cổ Nguyệt, bộ pháp dưới chân nhanh nhẹn linh hoạt, làm cho người không nắm bắt được động tác, khoảng cách hai người nhanh chóng gần hơn.

Hồn hoàn vàng của Cổ Nguyệt lập loè, song không ai nhìn ra được hồn linh của cô bé là cái gì, cô chỉ bình tĩnh đứng đó, thậm chí còn không buồn xoay người theo Tạ Giải.

Khoảng cách càng ngày càng gần, Tạ Giải đột nhiên bộc phát, lướt sang bên. Lúc còn cách Cổ Nguyệt năm mét, trên người hấn Hồn Hoàn trăm năm tỏa sáng hào quang, Quang Long Chùy khẽ rung động, một luồng quang nhận bắn ra.

Hồn Hoàn kỹ trăm năm, Hồn Kỹ thứ nhất của Tạ Giải, Quang Long Nhận!

Quang nhận màu vàng bay trên không trung, phát ra tiếng Long ngâm rất nhỏ, hào quang càng ngày càng cường thịnh, khi tới gần Cổ Nguyệt chừng một mét, đột nhiên không trung bị bóp méo một cái, sau đó đổi hướng.

Đúng vậy, điểm mạnh của hồn kỹ này chính là đổi hướng.

Đáng tiếc, hôm nay hắn đã gặp phải đối thủ mạnh. Lúc Quang Long Nhận sắp đánh trúng vai Cỏ Nguyệt, trên người Cỏ Nguyệt lại lóe ánh sáng xanh, một đạo thanh quang chuẩn xác đánh vào Quang Long Nhận, nó cũng là một đạo quang nhận, chỉ khác là màu xanh.

Quang nhận màu xanh không mạnh bằng Quang Long Nhận, bị Quang Long Nhận hất văng, nhưng kịp cho Cỏ Nguyệt tiến tới một bước, tránh được công kích của Quang Long Nhận.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Không chế nguyên tố

Dịch giả: Tiểu Băng

Tạ Giải cũng không nghĩ mình một kích đắc thủ, nên lúc Quang Long Nhận bay tới đối thủ, thì chính bản thân hắn cũng lao tới. Lúc Cỏ Nguyệt bước lên né tránh Quang Long Nhận, hắn đã tới trước mặt Cỏ Nguyệt, Quang Long Nhận giờ lên, Cỏ Nguyệt như đang bước thẳng vào con dao của hắn.

Kỹ xảo công kích lần này, Vũ Trường Không cũng phải gật đầu, Tạ Giải tuy tu vi chưa tới song hoàn, nhưng đã bắt đầu lĩnh ngộ được chút ảo nghĩa của Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh.

Đường Vũ Lâm nhìn trận chiến, nhận thức sâu sắc sự chênh lệch giữa mình với Tạ Giải. Lần đầu thắng hắn, là bởi vì hắn trở tay không kịp, lần thứ hai là nhờ Kim Lâm, chứ thực tế Tạ Giải mạnh hơn nó nhiều.

Tạ Giải dừng lại cách Cỏ Nguyệt chưa tới một mét, vị trí được tính toán cực chính xác, vừa vặn đủ tới đối thủ, nhưng lại cho mình đủ khoảng không để né tránh. Gặp phải đối thủ mạnh, hắn đã kích phát ra tiềm năng của bản thân.

Nhưng đối thủ này thực sự khó chơi.

Mũi chân vừa roi xuống đất, Tạ Giải đã cảm thấy mặt đất truyền tới một cỗ hấp lực, như vừa bước vào đầm lầy, chân trái hụt xuống, lẽ ra là bắn lên công kích thì lại trở thành công kích tại chỗ.

Cỏ Nguyệt dưới chân đảo một cái, cả người ngửa ra, vừa vặn tránh được một kích này. Ngay sau đó, một cái băng chùy xuất hiện trong tay cô bé, bắn ra.

Mục tiêu không phải Tạ Giải, mà là chân hắn.

Chỗ đất lầy dưới chân trái Tạ Giải bị đông kết, chân hắn bị dính cố định xuống đất.

Cỏ Nguyệt quay người giơ tay, một quả cầu lửa bắn ra.

Khoảng cách quá gần, lẽ ra không thể nào né được.

Nhưng Tạ Giải đã thể hiện ra thực lực chân chính.

Quang Long Nhận chém ra, chuẩn xác bổ vào quả cầu lửa, tia lửa bắn ra bốn phía, hỏa cầu nổ nát vụn.

Cỏ Nguyệt vung cả hai tay, băng chùy, hỏa cầu, không ngừng thi nhau bay ra, chỉ bằng Quang Long Nhận, Tạ Giải ngăn cản không nổi, nhưng hắn cũng giơ tay trái lên, hai con mắt sáng rực.

Thân là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh song sinh Võ Hồn, dù không di chuyển được, chỉ bằng vào chính diện cường công, hắn cũng cực có lòng tự tin.

Quang Long Chùy, Ảnh Long Chùy, hai thanh Chùy thủ không ngừng vung vẩy, mỗi một lần công kích, đều chuẩn xác đánh trúng công kích của Cỏ Nguyệt, làm chúng vỡ tán loạn, chứng tỏ sức phán đoán cực tốt.

Vũ Trường Không mắt lấp lánh.

Băng, Hỏa, Thổ, Phong, cô bé đã dùng tới bốn loại năng lực, khả năng không chế và kỹ năng công kích cũng không tệ.

Tuy Vũ Trường Không không giải thích được những Hồn Kỹ này từ đâu mà cô chỉ dùng một cái Hồn Hoàn nhưng lại xài chung cho tới bốn thuộc tính, nhưng đây rõ ràng là một Võ Hồn siêu cấp!

Tạ Giải cười nhạt, người tuy rất mạnh, nhưng mà, Hồn Lực của người không thể nào mạnh hơn ta, ta là song sinh Võ Hồn, cấp mười tám, dù có so đấu tiêu hao, ta cũng vẫn thắng.

Mọi người đều chỉ có một hoàn, hẳn đã cảm giác được, mặt đất bị đông cứng dưới chân trái đã bắt đầu lỏng ra.

Nhưng Cổ Nguyệt lại mỉm cười, quả cầu tiếp theo cô bé ném ra không phải là hỏa cầu, mà là một quang cầu màu trắng.

Hào quang nổ bung trước mặt Tạ Giải, mọi thứ đều trắng xóa, chẳng còn nhìn thấy cái gì.

Không tốt! Tạ Giải vội mạnh hai tay, hy vọng dùng công kích dày đặc nhất để ngăn cản công kích của đối phương.

"Tốt, ra đây." tiếng Vũ Trường Không kịp thời vang lên.

Mất mười mấy giây, Tạ Giải mới nhìn thấy lại được, nước mắt giàn giụa.

"Ngươi thắng." Vũ Trường Không nói với Cổ Nguyệt.

Tạ Giải không chịu: "Lão sư, ta không thua! Công kích của ta rất dày đặc, công kích của cô ấy chưa hẳn phá vỡ được."

Vũ Trường Không hừ lạnh, "Thua chính là thua. Lúc ngươi còn đang vung loạn Chủy thủ, cô ấy đã tới sau lưng ngươi."

Cổ Nguyệt mỉm cười, trên người ngân quang lóe lên, đột nhiên lướt ngang ba mét, Tạ Giải tròn mắt há hốc mồm, đây.. đây là năng lực gì a?

Cô bé nhìn Vũ Trường Không, "Lão sư, vậy ta bây giờ có thể nhập học không?"

Vũ Trường Không gật đầu, "Lời ta đã nói, ta nhất định sẽ làm được. Nhưng ngươi phải cho ta biết lai lịch của ngươi, và Vô Hồn của ngươi là cái gì?"

Cổ Nguyệt từ trong lòng lấy ra một phong thư, "Đây là thư đề cử của sơ cấp học viện của ta, còn Vô Hồn của ta, Vô Hồn của ta là, Nguyên Tổ Sứ."

Nguyên Tổ Sứ?

Vũ Trường Không chưa bao giờ nghe tới cái vô hồn này.

Trong trận chiến vừa rồi, Cổ Nguyệt đã chứng tỏ khả năng khống chế điều khiển tới sáu loại nguyên tố, Băng, Hỏa, Thổ, Phong, Quang Minh, Không Gian.

Cần phải biết, trong giới Vô Hồn, dù chỉ nắm được một loại nguyên tố, thì đó đã là đỉnh cấp. Đồng thời có được sáu loại nguyên tố, quả thực không thể tưởng tượng được.

Cổ Nguyệt thấy hẳn kinh ngạc, thì không giấu giếm, "Ta có thể khống chế sáu loại nguyên tố, nhưng Hồn Hoàn của ta lại không thể kèm theo bất kì loại nguyên tố nào trong số đó. Bởi vậy, ta có thể khống chế nguyên tố biến hóa, nhưng lại không thể làm cho chúng trở nên mạnh mẽ. Hồn Kỹ thứ nhất của ta gọi là, Nguyên Tổ Triều Tịch. Có thể kéo dài thời gian duy trì cho Hồn Lực của ta, và cũng giúp tăng khả năng khống chế nguyên tố."

Vũ Trường Không giật mình bừng tỉnh.

Quả nhiên, trên thế giới này tuyệt đối không có khả năng có thể khống chế tất cả các thuộc tính. Vô Hồn của cô bé chỉ có một, chứ không phải sáu cái. Đồng thời khống chế sáu loại nguyên tố, có nghĩa cô bé không thể có sở trường về một cái nào cả, không cái nào có thể giúp cô bổ sung Hồn Kỹ. Sự thi triển vừa rồi, đều là nhờ vào khả năng khống chế nguyên tố mà thôi.

Hèn gì không có cái nào mạnh mẽ, cô bé khắc chế được Tạ Giải, là nhờ cô biết kết hợp tinh tế hợp lý mà thôi.

Nhưng dù là như vậy, thì đây cũng tuyệt đối là Vô Hồn đỉnh cấp, song sinh Vô Hồn không thể nào so được.

Vũ Trường Không nói: "Tốt, ta hiểu rồi. Ngươi bây giờ chính là một thành viên lớp chúng ta, Lớp năm năm nhất."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ngươi thắng sao?

Dịch giả: Tiểu Băng

"Cảm ơn lão sư." Cổ Nguyệt cười.

Vũ Trường Không sắc mặt lạnh lẽo, "Vậy ngươi đi chạy bộ theo chúng đi. Đây là huấn luyện thể lực bắt buộc. Tạ Giải, ngươi cũng đi."

Tạ Giải đau khổ: "Lão sư, không phải đánh xong thì được miễn chạy sao?"

Vũ Trường Không hừ lạnh, "Ngươi thắng sao?"

"Ta..." Tạ Giải buồn bực. Ài, Đường Vũ Lâm thắng hẳn, là nhờ may mắn. Đấu với Cổ Nguyệt, mình đã toàn lực ứng phó, nhưng vẫn thua, nha đầu kia Võ Hồn quá quái dị, còn quái dị hơn song long chủ của mình.

Cổ Nguyệt co giò chạy ra sân, chạy theo mọi người.

Tạ Giải bị thương, không thể không đi.

Nhìn cả bọn, gương mặt lạnh giá của Vũ Trường Không thấp thoáng nụ cười, hắn quay người đi về phía Lầu Dạy Học.

"Sao người lại phải đeo xích sắt?" Cổ Nguyệt chạy rất nhẹ nhàng, tò mò hỏi Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm đáp: "Rèn luyện sức lực a! Lão sư đối với ta nghiêm khắc hơn mọi người. À, ngươi thật lợi hại."

Cổ Nguyệt mỉm cười: "Kỳ thật không có gì lợi hại, không có nguyên tố nào ta mạnh, chẳng qua chỉ là khống chế tốt mà thôi. Mọi Võ Hồn đều giống nhau, chỉ cần có Hồn Lực, nếu ngươi hiểu được nó và khống chế được nó, nó đều sẽ mang tới cho ngươi niềm vui."

Đường Vũ Lâm trong lòng không khỏi khẽ động, khống chế?

"Ngươi đây là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, có ai Võ Hồn có thể khống chế nhiều mặt được như ngươi như vậy!" tiếng Tạ Giải vang lên sau lưng, không phải đeo xích, lại được nghỉ ngơi, hắn đã chạy dễ hơn.

Cổ Nguyệt nói: "Đó là bởi vì ngươi còn chưa hiểu được hết võ hồn của mình."

Tạ Giải không phục: "Làm sao ngươi biết ta không hiểu hết?"

Cổ Nguyệt nói: "Bại tướng dưới tay, còn cần làm sao biết?"

"Ta..." Tạ Giải cực kì bị phần. Mình không phải là thiên tài sao? Tại sao tới cái trường này, đã phải vào lớp kém nhất, lại còn thất bại hoài vậy?

Vũ Trường Không thắng đi vào Lầu Dạy Học, lúc này tất cả lớp đều đang lên lớp, trong hành lang trống trải.

Đi tới cửa phòng giáo dục, hắn dừng lại, nghĩ nghĩ, gõ cửa phòng.

"Mời vào!" tiếng Long Hằng Húc vang lên.

Vũ Trường Không đẩy cửa vào.

Long Hằng Húc đang ngồi sau bàn mà buồn phiền. Hắn đang suy nghĩ cực kì nghiêm túc, xem nên xử lí Vũ Trường Không như thế nào. Hôm nay tên này đã làm mình mất mặt, nhưng muốn sa thải hắn, thì chắc chắn là không được. Viện trưởng nhất định không chịu, còn bảo vậy phân cho hắn lớp khác. Còn lớp nào nữa? Hắn đã đi dạy cái lớp kém nhất rồi, còn lớp nào kém hơn nữa đâu? Cái tên khốn này có phải chính vì vậy mới có cái kiểu lộn chết không sợ nước sôi hay không?

Thấy người đi vào là Vũ Trường Không, Long Hằng Húc không khỏi sửng sốt, lạnh mặt hỏi: "Vũ lão sư có gì chỉ giáo?"

Vũ Trường Không bình tĩnh đi tới, khẽ cúi người chào.

"Xin lỗi, Long chủ nhiệm, ta tới để xin lỗi ngài."

Thấy hắn khom người chào, Long Hằng Húc chấn kinh.

Cái gì đây? Lành ngao nam thần tới xin lỗi? Mặt trời mọc từ hướng tây rồi?

Hắn biết khá nhiều về cái vị lão sư cực cá tính này. Từ hồi vào học viện, tên này đã luôn nổi danh hàng đầu. Đẹp trai, thực lực cường hãn, danh xưng với thực là học viện đệ nhất cường giả. Nhưng tính tình cương quyết bướng bỉnh, không tuân thủ quy định học viện, làm việc toàn tự tiện theo ý mình, nên mới được đám nữ sinh gọi là nam thần.

Ngay cả viện trưởng mà hắn cũng còn không ngán. Nghe nói mấy lần Viện trưởng tìm hắn nói chuyện, lời còn chưa nói hết, hắn đã đẩy cửa bỏ đi.

Nhưng hắn cũng có cái vốn đề kiêu ngao. Hình như hắn là từ chỗ đó tới. Chưa tới ba mươi tuổi, đã có tu vi Lục Hoàn Hồn Đế, dù là ở đó, hắn cũng phải là thiên tài, không biết sao lại tới đây nữa.

Một tên cao ngạo mắt mọc đỉnh cao, lại cúi đầu xin lỗi mình? Nghĩa địa biến thành vườn rau rồi sao?

Vũ Trường Không nghiêm túc nói: "Hôm nay là ta làm sai, cho nên ta tới xin lỗi ngài, mong ngài bỏ qua cho."

"Được, được." Long Hằng Húc vội đáp, khí thế yếu hẳn đi.

Vũ Trường Không gật đầu: "Long chủ nhiệm, lớp chúng ta mới có một học viên mới tới báo danh, cô bé vừa vượt qua bài kiểm tra của ta, đạt tiêu chuẩn vào học viện. Theo quy định của học viện, học viên bỏ lỡ thời gian báo danh, nếu có tình huống đặc thù mà được cho vào, thì phải bắt đầu từ lớp năm. Cho nên, mong ngài phê chuẩn đồng ý cho cô bé nhập học."

Nói xong, hắn đưa thư giới thiệu của Cô Nguyệt cho Long Hằng Húc.

Long Hằng Húc nhận thư, theo bản năng nói: "Được để ta xử lý."

Vũ Trường Không nói: "Vây xử luôn bây giờ đi."

Long Hằng Húc bừng tỉnh, thì ra là người ta có việc muốn nhờ mình nên mới tới xin lỗi!

Nhưng không hiểu vì sao, Vũ Trường Không xin lỗi, làm hắn không tức giận chút nào nữa. Mị lực của lãnh ngạo nam thần mị lực, không chỉ có ảnh hưởng tới phái nữ a.

"Vũ lão sư, ta vẫn phải nhắc nhở ngươi. Sau này lúc có mặt học viên, ngươi phải để mặt mũi cho ta." Long Hằng Húc nhắc nhở.

"Được." Vũ Trường Không lại gật đầu.

Long Hằng Húc không ngờ tên kia đồng ý dễ dàng như vậy. Lãnh ngạo nam thần tuy mất cao hơn đầu, nhưng là một người tuyệt đối giữ lời, nếu đã đồng ý, nhất định hắn sẽ làm được. Thực không ngờ, mình lại tạo được quan hệ tốt với hắn dễ thế, xem ra, để hắn ở hệ trung cấp cũng không phải là chuyện xấu.

"Học viên này xem ra rất được Vũ lão sư coi trọng nhì!" Long Hằng Húc mở thư giới thiệu ra đọc.

Thư đề cử của một học viện sơ cấp ở một thành nhỏ, trông rất bình thường.

Cô Nguyệt, nữ, Hồn Lực tu vi cấp mười lăm, Võ Hồn, Nguyên Tố Sứ.

Nguyên Tố Sứ? Là cái quỷ gì?

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nguyên tố sứ?

Dịch giả: Tiểu Băng

"Cô bé đó là thiên tài, chỉ có ta mới dạy cô bé phát triển được. Cho nên hy vọng Long chủ nhiệm ủng hộ ta, dù trong tương lai có xảy ra chuyện gì, cũng vẫn phải để cô bé ở trong lớp ta."

Long Hằng Húc không nhịn được hỏi: "Nguyên Tố Sứ? Đây là Võ Hồn gì? Vũ lão sư kiến thức rộng rãi, ngươi có biết không?"

Vũ Trường Không nói: "Vừa mới được biết. Là một loại Võ Hồn rất tốt. Sau này dịp thi đấu lên lớp, ngài sẽ được thấy."

Nghe hắn nói tới vụ thi đấu lên lớp, Long Hằng Húc nói: "Lần này ta đã cố gắng sắp xếp cho Tà Giải vào lớp năm của ngươi, chính là hy vọng các ngươi có thể có chút biểu hiện trong kỳ thi lên lớp. Những lớp sau mà mạnh, thì mới kích thích những lớp trước có động lực cố gắng. Vũ lão sư, ngươi muốn lần này phái mấy người dự thi?"

"Đề nghị kĩ đã."

Lúc Vũ Trường Không trở lại, nhiệm vụ chạy bộ đã sắp hoàn thành.

"Tập hợp!"

Đám học viên mệt đừ, thất thểu lê tới giữa sân.

"Sáng hôm nay đã tập đủ, giải tán. Cô Nguyệt ở lại."

Cuối cùng cũng kết thúc, thật hạnh phúc a!

Mọi người đều chạy về ký túc xá chạy tới, rút cuộc cũng được nghỉ ngơi.

Cổ Nguyệt vì chạy bộ, mặt hồng hào hân lên.

"Ta là Vũ Trường Không, giáo viên chủ nhiệm của ngươi. Đây là chìa khóa ký túc xá, đồng phục và sách giáo khoa. Từ giờ trở đi, ngươi là học viên lớp năm năm nhất."

"Cảm ơn Vũ lão sư." Cổ Nguyệt nhận đồ.

"Ừ, nghỉ ngơi đi. Buổi chiều lên lớp."

Tạ Giải lời Đường Vũ Lâm trở lại ký túc xá.

"Làm gì vội vàng thế? Có gì thì mau nói đi." Đường Vũ Lâm biết Tạ Giải kéo nó về là có lý do.

"Yên tâm, không phải muốn đánh nhau với ngươi." Tạ Giải liếc mắt, "Ta là muốn tốt cho ngươi. Cổ Nguyệt đó ngươi có thấy không? Đừng có thân quá với cô ta."

Đường Vũ Lâm khó hiểu: "Làm sao mà thân được, mới biết nhau thôi mà?"

Tạ Giải hừ một cái, "Ngươi trò chuyện với cô ta rất vui vẻ đấy thôi. Cẩn thận đấy. Vũ lão sư đã nói rồi, thi đấu lên lớp, là phải có ít nhất hai người tham gia. Trước chỉ có hai chúng ta, bây giờ cô ta tới, ngươi thấy mình có mạnh hơn cô ta không?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu: "Đương nhiên ta kém hơn. Vậy để cô ta tham gia thôi."

Tạ Giải mở to hai mắt, "Ồ dề. Thi đấu lên lớp có thưởng đấy, ngươi không muốn ăn món ăn Giáp à?"

"Cái này..." Nhắc tới ăn, Đường Vũ Lâm lại buồn bực, sáng nay vì Mộ Hi, tới giờ nó còn chưa được ăn cơm, hồi nãy chạy bộ, lại càng thêm đói bụng.

"Vậy ta đoán Vũ Lâm và Cổ Nguyệt sẽ được cử đi dự thi." Chu Trường Khê từ bên ngoài đi vào, rõ là đã nghe thấy hai người nói chuyện với nhau.

Tạ Giải chỉ vào mình: "Ý ngươi nói là không có ta?"

Chu Trường Khê vẻ đương nhiên: "Ngươi đánh với Vũ Lâm ba lần, thua hai lần. Hôm nay lại thua vào tay Cổ Nguyệt, ngươi dựa vào đâu mà cho là người bị loại là Vũ Lâm chứ không phải ngươi?" Hắn vốn không thích Tạ Giải, giờ có cơ hội đả kích, ngu gì không tận dụng.

Tạ Giải sững ra, nghĩ nghĩ thấy tên kia nói đúng, mặt mày khó coi.

"Các ngươi thôi đi, động não chút được không. Với tính tình của Vũ lão sư, lời đã nói chắc chắn sẽ không thay đổi. Hai người các ngươi không bỏ ai đâu, đơn giản là thêm một người nữa mà thôi. Ít nhất hai người dự thi, chứ đâu phải chỉ được cho hai người dự thi. Nói không chừng chính là ba người." Văn Tiểu đi vào sau cùng, bắt đầu đi nhìn bọn họ, ánh mắt kia rõ ràng như đang nói: Chỉ số thông minh của các ngươi đâu rồi?

Đường Vũ Lâm xoa xoa bụng, "Mấy người dự thi không quan trọng, quan trọng là..., ta đói lắm rồi. Ta muốn đi ăn cơm."

Thế là trưa hôm đó, một truyền thuyết mới của Đông Hải Học Viện đã ra đời, một vị thực thần lại sáng tạo nên kỷ lục ăn cơm mới...

Đối với ánh mắt kì quái của đám học sinh, Đường Vũ Lâm đã sớm quen, cứ ngồi ăn thả cửa. Nói tới cũng khéo, trưa nay lại là ăn bánh bao, từng đĩa bánh bao to được nó bỏ vào trong bụng, ba người cùng phòng còn lại đều không dám nhìn.

Tạ Giải nghiêm túc nói: "Sau này ta mà còn lấy việc ăn ra đặt cược với ngươi, ta là đồ ngu."

Đường Vũ Lâm nói: "Nhưng không dùng cái này, ta sẽ không đánh cược cái gì khác. Không có động lực."

"Ta không ăn hết, cho ngươi." Một đĩa bánh bao to đặt vào trong khay của Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm ngẩng đầu lên, là Cổ Nguyệt. Cô bé đã thay đồ, mặc đồng phục giống hệt mọi người.

"Cảm ơn." Đường Vũ Lâm khẽ gật đầu, người cho hắn đồ ăn, hắn luôn dễ dàng có cảm tình.

Cổ Nguyệt cũng gật đầu, rồi quay người rời đi.

Chu Trường Khê thần thần bí bí thò mặt qua, "Vũ Lâm, không phải người ta thích ngươi đấy chứ? Hôm nay mới vào lớp, lại chủ động tới nói chuyện với ngươi đầu tiên, giờ lại mang bánh tới cho ngươi, xem ra bị ngươi mê hoặc rồi."

Đường Vũ Lâm về mặt bắt đầu đi: "Ngươi mới chín tuổi a, trong đầu nghĩ cái gì thế?"

Chu Trường Khê nói: "Mấy hôm trước ta còn nghĩ muốn đánh với ngươi một trận, nhưng bây giờ không nghĩ vậy nữa, vì cái vụ vung chùy của ngươi đó."

Đúng là hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Buổi chiều chương trình học vẫn là về thể lực, so với buổi sáng càng thêm đau khổ. Không phải bảo chiều học lý thuyết sao? Vũ Trường Không giải thích rất đơn giản, các ngươi thể lực thế này, còn học lý luận cái gì? Lãnh ngạo nam thần từ khi nào nói rồi sửa lại vậy chứ?

Chạy bộ ít nhất còn có thể kiên trì, nhưng bây giờ chạy bộ đã chuyển thành nhảy cóc. Chưa tới nửa giờ, trên bãi tập đã toàn là người nằm lán lóc.

Cả đám chỉ còn muốn trở về ký túc xá mà thôi.

"Đường Vũ Lâm, Tạ Giải, Cổ Nguyệt, sau bữa cơm chiều tới tìm ta." Vũ Trường Không lạnh lùng bỏ lại một câu trước khi kết thúc.

Tạ Giải phải dựa vào Đường Vũ Lâm đỡ mới đứng được, hai chân không ngừng run rẩy. Cổ Nguyệt đỡ hơn một tí, hai tay chống lên đầu gối.

Cô bé tập nhẹ nhàng hơn mọi người một chút, không phải vì cô có thể lực tốt, mà vì được các nguyên tố trong không khí hỗ trợ. Nguyên tố phong giúp cô nhẹ nhàng, nguyên tố quang bổ sung năng lượng cho cô, nguyên tố hỏa giúp cô luôn tràn đầy động lực, nguyên tố thổ giúp ý chí cô kiên định, nguyên tố băng giúp cô tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Đặc huấn

Dịch giả: Tiểu Băng

"Buổi tối còn nữa?" Tạ Giải hôm nay đã hóa thù thành bạn với Đường Vũ Lâm, sự lạnh lùng đã biến mất rất nhiều, cả người trở nên dễ chịu hơn. Cái tính thiếu gia nhà giàu có khác, may mà chủ nhiệm lớp là Vũ Trường Không, trên mọi phương diện đều áp chế hắn, nếu không làm gì hắn chịu đi huấn luyện thể lực.

"Lão sư vì muốn tốt cho chúng ta." Đường Vũ Lâm đỡ hắn.

Trước cơm tối một giờ, đa số học viên đều lăn ra ngủ. Đường Vũ Lâm tuy rất mệt, nhưng hắn vẫn kiên trì mình tưởng.

Hai ngày qua, theo cách mình tưởng mới, hiệu suất mình tưởng của hắn đã tiến bộ rõ rệt. Người chậm cần bắt đầu sớm, Võ Hồn không tốt, thì phải càng thêm cố gắng.

Buổi tối còn có lớp, vậy mình phải rèn Thiên Long Thiết lúc nào đây? Đây thật là một vấn đề. Nếu thực sự hết cách, thì phải thức đêm mà làm. Hoàn thành rèn nhiệm vụ lần này xong, tạm thời sẽ không thể tiếp nhiệm vụ mới.

Sau bữa cơm chiều, Đường Vũ Lâm kéo Tạ Giải vào sân tập. Tạ Giải vốn muốn mặc kệ. Khi hai người tới, Cổ Nguyệt đã tới trước, cả người tinh thần sáng láng.

Lúc này trời đã chạng vạng tối, ánh trời chiều đỏ rực huyền lệ, chiếu vào gương mặt cô bé, khiến cô cũng rực rỡ tươi tắn hẳn lên.

Vũ Trường Không mặt vẫn lạnh tanh, đã thay đồ thể thao màu đen, cách đó không xa, không ít học sinh nữ lớp lớn tốp năm tốp ba tụ tập nhìn hắn.

"Ba người các ngươi đi theo ta." Thấy hai người tới, Vũ Trường Không xoay người rời đi.

Ba người đi theo hắn đi ra sau học viện.

Vũ Trường Không dẫn ba đứa tới một phòng huấn luyện, đây là lý do chính hôm nay hắn đi tìm Long Hằng Húc.

Cùng là chủ nhiệm phòng giáo dục, giữa Long Đăng Húc và chủ nhiệm hệ cao cấp luôn cạnh tranh gay gắt với nhau. Vũ Trường Không chính vì xung đột với người kia, tới mức chặt đứt một chân của người kia, nên mới bị giáng chức xuống hệ trung cấp. Nếu Long Đăng Húc quan hệ tốt với Vũ Trường Không, sau này trước mặt viện trưởng cũng có lợi.

Vũ Trường Không không thêm đề ý Long Hằng Húc có tư tâm gì hay không, chỉ cần hắn đạt được mục đích của mình mà thôi.

Nếu không phải bởi vì Cổ Nguyệt, hắn sẽ không thỏa hiệp dễ dàng như vậy, mấy chuyện kiểu xin lỗi này không bao giờ xuất hiện trên người hắn. Nhưng lần này tới hệ trung cấp, hắn gặp được hai học trò làm hắn động dung. Nếu bồi dưỡng tốt, bọn họ nhất định có tư cách tiến vào cái chỗ kia.

Tên học trò còn lại, có chút kỳ lạ, làm hắn cảm thấy hứng thú, nhưng so với hai người kia, chỉ là phụ gia mà thôi. Ít nhất tạm thời vẫn còn là như vậy.

Sân huấn luyện có hình tròn, bên ngoài có vòng bảo hộ Hồn Đạo, đây là chỗ cho những đệ tử có tu vi cao tới đây huấn luyện võ hồn.

Vũ Trường Không dẫn ba đưa đi vào trong sân.

"Từ hôm nay, mỗi tối các ngươi sẽ theo ta tới đây tiến hành đặc huấn, cố gắng cho cuộc thi đấu lên lớp ba tháng sau."

Hắn nhìn Đường Vũ Lâm trước nhất, "Đường Vũ Lâm, Võ Hồn của ngươi là Lam Ngân Thảo. Lúc trước chọn ngươi đi thi, vì ta không còn lựa chọn nào khác. Bây giờ Cổ Nguyệt tới, thiên phú của nó ngươi cũng đã thấy. Lời ta đã nói, đương nhiên ta sẽ giữ lời, nhưng ta muốn ngươi hãy cố gắng, chứng tỏ cho ta thấy ngươi thực có tư cách đại diện cho Lớp năm đi dự thi. Nếu ba tháng sau, ngươi không thể đạt được yêu cầu của ta, vậy ta chỉ phải hai người đi thi mà thôi."

"Vâng." Dù đã có Tạ Giải nhắc nhở, trong lòng Đường Vũ Lâm vẫn thấy buồn, thiên phú, cuối cùng cũng là thứ làm tổn thương mình mạnh nhất.

"Vũ lão sư. Ta sẽ không đi thi thay hắn." Cổ Nguyệt bỗng lên tiếng.

"Hửm?" Vũ Trường Không nhìn cô.

Cổ Nguyệt nói: "Ta chỉ là học sinh bổ sung, ta không muốn bởi vì ta mà ảnh hưởng tới những người khác. Cho nên, thỉnh ngài thu hồi lời đã nói. Ta sẽ không dự thi."

Vũ Trường Không ngẩn người, từ khi hắn trở thành Hồn Sư, chẳng có mấy ai dám uy hiếp hắn. Không phải là không có, nhưng ai cũng có kết quả thể thâm.

Nhưng cô bé này lại làm hắn không biết phải làm thế nào với cô.

Tạ Giải có song sinh Võ Hồn, làm hắn rất coi trọng, nhưng so với Nguyên Tổ Sư của Cổ Nguyệt, Tạ Giải kém hơn hẳn.

Đường Vũ Lâm không ngờ Cổ Nguyệt lại nói thay cho mình, cảm kích nhìn cô, "Cảm ơn Cổ Nguyệt, nhưng Vũ lão sư nói đúng. Chuyện này liên quan tới vinh dự của lớp chúng ta, đương nhiên ai mạnh nhất thì đi thi là tốt nhất. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ cố gắng. Số lượng người dự thi không phải chỉ được có hai người, nếu trong ba tháng ta đủ mạnh, ta nghĩ, lão sư sẽ để cho ta dự thi."

Vũ Trường Không kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lâm, thằng bé này tính tình tốt thật. Nó không chỉ thể hiện quyết tâm cố gắng, mà còn muốn giải vây cho hắn. Điều này làm Vũ Trường Không càng thêm ấn tượng tốt với nó.

"Lão sư, đặc huấn là luyện cái gì vậy? Không phải vẫn là thể lực chứ?" điều Tạ Giải quan tâm hiển nhiên không giống hai người kia.

Vũ Trường Không đáp: "Đương nhiên không phải. Dù huấn luyện cái gì, mục đích đều chỉ có một. Chính là gia tăng thực lực của các ngươi. Thực lực chia làm thực lực cứng và thực lực mềm. Trong mắt ta, tất cả thực lực, đều đến từ thực chiến. Cho nên, đặc huấn của các ngươi chính là thực chiến. Dùng thực chiến kích phát tiềm năng bản thân, dùng thực chiến để nâng cao kinh nghiệm chiến đấu. Ta sẽ nói cho các ngươi biết điểm yếu của mình trước, sau đó bắt đầu thực chiến."

"Tạ Giải, tốc độ của ngươi là đạt yêu cầu. Nhưng thể lực ngươi quá kém, không thể bền bỉ. Nên trong chiến đấu, phải chú ý không chế thể lực. Võ Hồn thứ hai của ngươi có hiệu quả xuất kỳ bất ý, nhưng không nên sử dụng quá đơn giản, một khi vận dụng, nhất định phải lấy được hiệu quả cao."

"Cổ Nguyệt, tuy ta không muốn nói, nhưng ta phải thừa nhận, với tu vi này, khả năng khống chế nguyên tố của ngươi là rất tốt. Ngày mai, ta sẽ dẫn ba người đi kiểm tra Tinh Thần Lực."

Đường Vũ Lâm nói: "Lão sư, ta đã từng kiểm tra tinh thần..."

Vũ Trường Không lạnh lùng ngắt ngang, "Ta chỉ tin vào con mắt của mình."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Đối thủ của các ngươi, là ta!

Dịch giả: Tiểu Băng

Hắn tiếp tục nói với Cổ Nguyệt: "Cho nên, trong huấn luyện, ta muốn ngươi tập thử nhiều dạng kết hợp nguyên tố khác nhau. Nguyên Tổ Sư, đối với các loại nguyên tố đều rất thân thiện, nhưng vì không có cái nào chuyên biệt để giúp Hồn Hoàn tăng lên, nên không nguyên tố nào có khả năng trở nên cường đại. Trong tương lai, ngươi sẽ nhận ra, mình không có Hồn Kỹ trụ cột mạnh mẽ. Nếu sau này ngươi có hồn kỹ mới đi nữa, thì cũng chỉ có thể tăng cường khả năng khống chế nguyên tố và cường độ hồn lực mà thôi."

"Muốn trở thành cường giả, ngươi chỉ có một con đường. Đó là kết hợp tổ hợp nhiều nguyên tố. Cái này xưa nay chưa từng có, nhưng ta nghĩ ngươi sẽ làm được. nhận ra. Nếu ngươi có thể kết hợp các nguyên tố thuộc tính khác nhau vào làm một, và khống chế được nó, thì trong tương lai ngươi nhất định sẽ trở thành đỉnh phong."

"Vâng, tạ ơn lão sư." Cổ Nguyệt gật đầu.

Vũ Trường Không cuối cùng chuyển sang Đường Vũ Lâm, "Về phần ngươi. Việc đầu tiên của ngươi hiện giờ, là khống chế Võ Hồn cho tốt. Ta nói thẳng, Lam Ngân Thảo của ngươi tuy biến dị, nhưng Bản nguyên dù sao vẫn là Lam Ngân Thảo. Ngươi phải khống chế nó cho tốt, phát triển theo hướng Chiến Hồn Sư Hệ Không Chế."

"Còn hai cái chùy lần trước, sức mạnh cơ thể là thiên phú của ngươi, trước mắt không có gì dùng tới nó, sau này ngươi thử kết hợp dùng chùy với Lam Ngân Thảo cùng công kích xem sao."

"Vâng."

"Vây, đặc huấn bắt đầu."

Tạ Giải nghe được huấn luyện thực chiến, thì rất kích động: "Vũ lão sư, chúng ta ai đánh trước?"

Vũ Trường Không nói: "Không cần phân biệt trước sau, ba người các ngươi cùng lên, đối thủ của các ngươi, là ta!"

Mặt ba đứa cứng đờ.

Tay Vũ Trường Không lóe hào quang, xuất hiện một thanh Mộc kiếm, "Ta không dùng Võ Hồn và Hồn Kỹ. Các ngươi cứ thẳng tay mà đánh. Bắt đầu!"

Mộc kiếm hất lên, đâm vào Tạ Giải.

Tạ Giải nhanh chóng lùi lại. Nhưng kiếm Vũ Trường Không rất nhanh, bám theo sát nút.

"Ồ ồ!" tiếng xé gió vang lên, Đường Vũ Lâm xuất thủ.

Nghìn Rền Ô Cương Chùy bay ra, thẳng tới Vũ Trường Không, tiếp sau nó, là Lam Ngân Thảo.

Hắn biết, Lam Ngân Thảo đem quần Vũ Trường Không sẽ không có tác dụng.

Vũ Trường Không mặc kệ Nghìn Rền Ô Cương Chùy, kiếm vẫn xia tới, Ô Cương Chùy bay sượt qua lưng hắn.

Đường Vũ Lâm quýnh, đánh lệch a...

Một luồng gió thổi tới, đẩy Tạ Giải ra, làm Vũ Trường Không đâm trượt.

Ngay sau đó, dưới chân hắn mềm nhũn, mặt đất mềm hẳn đi, mấy miếng băng chùy bắn ra, định đóng băng mặt đất. Cổ Nguyệt lập lại chiêu cũ.

Vũ Trường Không cười nhạt, cổ tay run lên, Mộc kiếm nhẹ nhàng linh hoạt điểm mấy cái vào băng chùy, phá tan chúng dễ dàng.

Hắn nhún nhẹ một cái, vọt thoát ra ngoài.

"Ồ ồ!" Nghìn Rền Ô Cương Chùy lại bay tới. Lần này, không còn là một chùy, mà là hai chùy, hơn nữa là quét ngang, phạm vi bao trùm lớn hơn.

Mộc kiếm điểm vào hai thanh Ô Cương Chùy, hai thanh Ô Cương Chùy ngừng lại, rút xuống đất.

Nhưng mắt Vũ Trường Không hiện vẻ kinh ngạc, sức lực của thẳng nhóc này, đúng là không giống bình thường a!

Một quả cầu lửa bay tới, Cổ Nguyệt công kích rất đúng đắn.

Vũ khí của Vũ Trường Không là Mộc kiếm, dùng Hỏa để đốt, hiệu quả hẳn là tốt nhất.

Mộc kiếm vờn quanh, mang theo một luồng khí lưu, làm hỏa cầu mất đi khống chế, bay về phía Tạ Giải.

Quang Long Chùy chém ra, phá vỡ hỏa cầu, thân thể trên không cuộn mình một cái, vọt tới gần Vũ Trường Không. Tay trái khẽ rung, một đạo nhận mang vô hình quét tới, Quang Long Chùy đồng thời đâm ra.

Đường Vũ Lâm vùng Nghìn Rền Ô Cương Chùy, từ phía dưới đánh lên.

Ba cái hỏa cầu cùng lúc bay ra. Đường Vũ Lâm, Tạ Giải và Cổ Nguyệt rút cuộc đã biết đánh phối hợp.

Đáng tiếc, đối thủ của bọn chúng quá cường đại.

Mộc kiếm hóa thành tầng tầng kiếm ảnh, không nhìn ra Vũ Trường Không phát lực thế nào, hai thanh Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bị đánh bay, Tạ Giải bị một kiếm quát vào vai, hất văng về phía ba quả cầu lửa. Tạ Giải mà không nhanh tay vẫy cả Quang Long Chùy lẫn Ảnh Long Chùy thì đã bị thương rồi.

Vũ Trường Không từ trên trời giáng xuống, lần này, mục tiêu của hắn là Đường Vũ Lâm. Mộc kiếm đâm thẳng vào Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm không thể lùi, vì Tạ Giải còn đang luống cuống tay chân, không giúp được hắn, Cổ Nguyệt bị Tạ Giải ngăn cản, không kịp tới cứu viện. Đây là ý đồ của Vũ Trường Không, cô lập hắn, hình thành tình huống một chọi một.

Dùng thực chiến để kích thích tiềm năng của học viên là mục đích của Vũ Trường Không. Đối mặt với áp lực cao, người ta mới bộc phát ra được tiềm năng của mình.

Đường Vũ Lâm rất tinh táo, Lam Ngân Thảo phát động Hồn Kỹ thứ nhất, từng đám cây Lam Ngân Thảo quần nhau bay lên, quần lấy Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không chỉ khẽ gãy mấy cái, hồn lực của Đường Vũ Lâm lập tức hạ xuống, Lam Ngân Thảo đứt tung.

Mộc kiếm đã sát tới ngực, Đường Vũ Lâm cực kỳ bình tĩnh, nó nhớ lần trước đấu với Tạ Giải, nhờ coi Tạ Giải thành kim loại, mới chống đỡ được.

Hắn lập lại y chang, coi Vũ Trường Không trở thành kim loại, nhanh chóng tiến vào trạng thái rên.

Hai luồng sáng xám cùng sáng lên, chùy tay phải quét qua ngực cản mộc kiếm, chùy tay trái đánh tới Vũ Trường Không.

"Đình!" Mộc kiếm đâm trúng cây chùy, phát ra tiếng va chạm vang rền.

Đường Vũ Lâm bị một lực mạnh đẩy vào, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy bị ép vào ngực, làm nó lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thông linh cảnh

Dịch giả: Tiểu Băng

Đường Vũ Lâm biết, nếu mình lùi lại, thì chùy ở tay trái không đủ khoảng cách để chạm vào lão sư.

Nên nó ném chùy phải vào Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không thoải mái hất Mộc kiếm, kích bay cái chùy.

Võ Hồn của Vũ Trường Không vốn chính là kiếm, cảnh giới hắn theo đuổi là Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, nên dù công kích của địch nhân là cái gì, địch nhân là ai, hắn chỉ có kiếm.

Nhưng lần này hắn lại bị thua thiệt.

Chùy kiếm va chạm, Vũ Trường Không cảm thấy Mộc kiếm bị một lực mạnh đánh vào, tuy không thể bằng hắn, nhưng hắn hiện không phóng thích Võ Hồn, Hồn Lực chỉ dùng rất ít, nên Mộc kiếm có chút không chịu nổi.

Hắn chưa kịp rút thêm Hồn Lực vào, thì mộc kiếm lại liên tiếp nhận thêm hai luồng lực nữa.

"Rắc!" Mộc kiếm gãy, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy đập thẳng về phía đầu hắn.

Thân hình Vũ Trường Không lóe lên, tránh được Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy.

Cái chùy nhìn không to nhưng khi rơi xuống đất lại phát ra âm vang rất to, làm Tạ Giải và Cổ Nguyệt đều giật nảy mình.

Đường Vũ Lâm bức lui được Vũ lão sư, đánh gãy Mộc kiếm?

Đường Vũ Lâm nhanh chóng lùi lại, tay phải cầm Trầm Ngân Chùy che trước ngực.

Vũ Trường Không đứng khựng, hơi thất thần, tới lúc này đương nhiên đã hiểu, cái chùy kia của Đường Vũ Lâm có cổ quái.

"Ngừng!" Hắn giơ tay lên, ngăn Cổ Nguyệt và Tạ Giải đang định nhào tới.

Tạ Giải quai dị nhìn Đường Vũ Lâm, lại nhìn cái chùy xám trên đất, lòng hoảng hốt.

Nếu lần trước tên kia quần chặt lấy mình, rồi dùng cái chùy này nện mình...

Đường Vũ Lâm vội vàng chạy tới, nhặt ba cái chùy lên, bỏ vào Trảm Ngân Hoàn.

"Cái chùy của ngươi có cổ quái." Vũ Trường Không nghi hoặc nhìn hấn.

Đường Vũ Lâm nói: "Đây là Trảm Ngân Chùy, nặng hơn chùy rèn thường một chút."

"Nặng bao nhiêu? Cho ta xem một chút." Tạ Giải rất hứng thú với cái chùy có khả năng đánh gãy mộc kiếm của Vũ lão sư, vội chạy tới chộp lấy Nghìn Rèn Trảm Ngân Chùy trong tay Đường Vũ Lâm.

"Rầm!" Trảm Ngân Chùy rơi thẳng xuống đất, quán tính cực mạnh làm Tạ Giải ngã dúi xuống đất.

"Ái da!!!!" Tạ Giải đau đớn kêu lên, "Ngươi, ngươi... đây là cái gì hả? Sao nặng vậy?"

Vũ Trường Không đi qua, cầm Nghìn Rèn Trảm Ngân Chùy lên, không khỏi động dung. Khó trách Mộc kiếm bị đánh gãy, sức nặng của cái chùy này...

Đường Vũ Lâm nói: "Một cái chỉ nặng chừng một trăm năm mươi cân thôi."

Vũ Trường Không nói: "Vừa rồi nó truyền lực tới ba lần, đó là do ngươi không chế, hay do cái gì khác?"

Đường Vũ Lâm ngần ngừ: "Là năng lực của bản thân cái chùy, kim loại sau khi Nghìn Rèn, sẽ sinh ra một số đặc hiệu đặc biệt, Trảm Ngân Chùy này, gọi là chồng chùy."

Vũ Trường Không tuy không hiểu rèn, nhưng nhìn ra được điều này của i Nghìn Rèn Trảm Ngân Chùy rất quý, khẽ gật đầu nói: "Ngươi rất có thiên phú về rèn đúng không? Ta đã điều tra một chút, hôm nay Mộ Hi tới tìm ngươi đòi đấu rèn, là con gái của hội trưởng hiệp hội Đoán Tạo Sư của Đông Hải Thành."

"Phải, ta là Đoán Tạo Sư."

Vũ Trường Không như nhớ tới cái gì, giơ tay lên, gọi Đường Vũ Lâm: "Tới đây, nắm lấy tay ta."

Đường Vũ Lâm nắm lấy tay Vũ Trường Không, bàn tay hấn rất lớn, ngón tay thon dài mạnh mẽ, không hề thô ráp chút nào.

"Ngươi dùng toàn lực kéo ta, để ta cảm nhận một chút sức lực của ngươi mạnh tới bao nhiêu." Vũ Trường Không nói.

"A." Đường Vũ Lâm hít thở sâu, hai vai phát lực, dùng sức kéo mạnh về sau.

Vũ Trường Không lần này đã chuẩn bị kỹ càng, cả người sừng sững như cái đinh.

Đường Vũ Lâm dùng toàn lực, nặt hồng lên, Vũ Trường Không tuy người không hề động, nhưng trên người có chấn động của Hồn Lực như ẩn như hiện, cho thấy hấn phải dùng tới Hồn Lực để đứng vững.

"Tốt." Sau một lát, Vũ Trường Không mới bảo ngừng.

Đường Vũ Lâm thu tay.

Mặt Vũ Trường Không vẻ kỳ dị, vỗ vỗ vai Đường Vũ Lâm, "Thi đấu lên lớp ba người các ngươi cùng xuất chiến. Ngươi khỏe như vậy, vậy thì chiến thuật của chúng ta, sẽ rất thú vị."

Lúc Đường Vũ Lâm và Tạ Giải trở lại ký túc xá, hai đứa đều kiệt sức, dùng nói là đi rèn, có thể miễn cưỡng khoanh chân ngồi xuống tiến vào trạng thái mình tưởng đã rất không dễ dàng.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, nhóm Đường Vũ Lâm không bị huấn luyện thể lực nữa, nguyên nhân rất đơn giản, vì Vũ Trường Không thấy thể lực của Đường Vũ Lâm, nếu dùng huấn luyện bình thường, thì chẳng có tác dụng gì, không bằng dùng thời gian đó đi tu luyện cái khác.

Đường Vũ Lâm học không chế Lam Ngân Thảo.

Đám học viên còn lại trong lớp luyện thể lực tới ngày thứ ba thì hết sức, đều nằm rạp xuống, nên từ hôm sau, lại được trở về sáng luyện thể lực, chiều học lý thuyết.

Chỉ phải luyện thể lực nửa ngày, mọi người đều sung sướng.

Đường Vũ Lâm, Tạ Giải và Cổ Nguyệt tiến hành kiểm tra Tinh Thần Lực, kết quả là làm cho người ta phải rung động. Tạ Giải Tinh Thần Lực hai mươi chín, trong bạn cùng lứa đã là thành tích tương đối khá, tiếp cận tiêu chuẩn Linh Nguyên Cảnh trung giai. Đường Vũ Lâm Tinh Thần Lực là bốn mươi bốn, đạt tiêu chuẩn Linh Nguyên Cảnh trung giai, nhưng hấn không nói lần trước mình kiểm tra chỉ có ba mươi tám, chỉ trong thời gian ngắn Tinh Thần Lực đã

tiến bộ không ít.

Hai người đã làm Vũ Trường Không kinh hi, nhưng Cổ Nguyệt còn khủng khiếp hơn.

Tinh Thần Lực của Cổ Nguyệt cao tới một trăm mười chín, không còn trong phạm vi Linh Nguyên Cảnh.

Chỉ số Tinh Thần Lực vượt qua một trăm, chính là Linh Thông Cảnh.

Linh Thông Cảnh nghĩa là tâm thần Thông Linh, ý là thông suốt, đạt tới Linh Thông Cảnh, là bắt đầu nhập môn học khổng chế Tinh Thần Lực, học cách điều khiển Tinh Thần Lực cho mình sử dụng, có thể chịu được hai cái Hồn Linh màu vàng hoặc một cái Hồn Linh màu tím.

Hồn Sư hệ Tinh thần hiện nay trên thế giới là khan hiếm nhất, được hoan nghênh nhất, vì bọn họ phù hợp với Cơ Giáp nhất. Điều này làm cho Vũ Trường Không càng thêm coi trọng Cổ Nguyệt.

Đương nhiên, huấn luyện gian khổ không khác nhau, càng được lãnh đạo nam thần coi trọng, số lượng huấn luyện càng lớn.

Vì vậy, Đường Vũ Lâm không còn thời gian tới chỗ Mang Thiên làm việc, không thể đi hoàn thành nhiệm vụ rèn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Rèn vì ta!

Dịch giả: Tiểu Băng

"Tích tích!" Vừa mới đặc huấn trở về, nằm vật xuống giường, máy truyền tin Hồn Đạo của Đường Vũ Lâm vang lên.

Đường Vũ Lâm đã quên bồng cái đồ vật này, là Hồn Sư, hẳn không cần phải mua pin nạp cho Hồn Đạo, mà dùng hồn lực của mình là thoải mái sử dụng.

Trong máy truyền tin hiện lên một dãy số.

"Xin chào ngài." Đường Vũ Lâm chuyển tin.

"Người đang làm gì?" Máy truyền tin truyền tới âm thanh quen thuộc, nghe thấy âm thanh này, Đường Vũ Lâm vội vàng ngồi dậy.

"Lão sư." Giọng trong máy truyền tin chính là của Mang Thiên.

"Người xảy ra chuyện gì vậy? Chỉ là một nhiệm vụ cấp hai, một tuần rồi vẫn chưa hoàn thành sao?" giọng Mang Thiên âm thanh cực kỳ nghiêm khắc.

Đường Vũ Lâm vội trả lời: "Không phải, lão sư. Đạo này hôm nào ta cũng bị huấn luyện và học tập, không còn thời gian tới phòng làm việc của người. Ngày mai ta được nghỉ cuối tuần, ta đang định tới đó."

Mang Thiên im lặng một lúc: "Học viện các người, năm nhất học nhiều lắm sao?"

Đường Vũ Lâm bèn kể sơ lại mọi chuyện cho Mang Thiên nghe. Chu Trường Khê bắt quái thò đầu qua xem, Tạ Giải nghiêng người, rất bắt mắt nhìn Đường Vũ Lâm.

"Ừ, vậy ngày mai tới đây a, ta đang ở đây." Mang Thiên cúp máy.

"Này, Đường Vũ Lâm. Người không phải nói người không có tiền à? Không có tiền mà có máy truyền tin Hồn Đạo hả?" Tạ Giải tức giận chất vấn.

Đường Vũ Lâm nói: "Đây là phúc lợi hiệp hội phát, không phải ta mua. Ta đâu mua nổi!"

"Hiệp hội? Hiệp hội gì?" Chu Trường Khê tò mò hỏi. Vân Tiểu cũng thò đầu ra.

"Hiệp hội Đoán Tạo Sư. Ta Võ Hồn Tiên Thiên không đủ, nên phải học rèn từ nhỏ."

Vân Tiểu như có điều suy nghĩ: "Người học rèn có liên quan tới sức lực của người đúng không?"

Đường Vũ Lâm gật đầu.

Tạ Giải hỏi: "Đoán Tạo Sư, là mấy người làm chiết xuất kim loại gì đó?"

Đường Vũ Lâm lại gật đầu.

Tạ Giải nói: "Ồ, làm cái nghề này cũng rất có tiền đồ. Ta nhớ cha ta từng mua một món đồ hạch tâm cho cơ giáp, được Đoán Tạo Sư chiết xuất Nghìn Rèn, giá đắt lắm. Sau này ngươi tới cấp Đại Sư, chiết xuất kim loại cho ta nhé?"

Đường Vũ Lâm tò mò: "Ngươi muốn trở thành Cơ Giáp Sư?"

Tạ Giải ngao ngễ: "Đương nhiên, nhà ta là thế gia Cơ Giáp Sư nổi tiếng, đương nhiên ta phải trở thành Cơ Giáp Sư."

Chu Trường Khê và Vân Tiểu ngồi bật dậy, Cơ Giáp là giấc mơ của tất cả những đứa bé.

"Nói nhanh lên, Cơ Giáp Sư nhìn ra làm sao? Cần những điều kiện gì?" Chu Trường Khê vội hỏi.

Hiện giờ Tạ Giải đã quen với mọi người, không còn cao ngạo như ban đầu, trong phòng không khí rất hòa hợp.

"Cơ giáp Hồn Đạo hiện giờ có sức chiến đấu rất mạnh. Đối với Cơ Giáp Sư, mặc Cơ Giáp cũng không khác gì mặc áo giáp, nhưng có lực tăng phúc cực lớn. Nếu Võ Hồn dung hợp, có thể trở thành chiến sĩ siêu cấp. Nghe nói, Cơ Giáp của Cơ Giáp Sư Thần cấp đều do bản thân họ chế tạo."

Đường Vũ Lâm nói: "Không phải là nghe nói, Cơ Giáp Sư Thần cấp đều là Đoán Tạo Sư sao?"

Tạ Giải liếc mắt, "Đương nhiên không phải, ta nói là chế tạo, nghĩa là Thần cấp Cơ Giáp Sư tự tay khắc pháp trận lên cơ giáp cho mình, khiến nó và bản thân càng thêm phù hợp. Đương nhiên, nếu còn có thể rèn, độ phù hợp dĩ nhiên là cao hơn. Ở mà, ngươi rèn tới trình độ nào rồi?"

Đường Vũ Lâm do dự, nhưng không muốn lừa gạt bằng hữu. Ngày đó Tạ Giải vì nó mà uy hiếp Mộ Hi, nó đã coi hắn là bằng hữu.

"Miễn cưỡng có thể Nghìn Rèn." Đường Vũ Lâm nói.

Vân Tiểu và Chu Trường Khê không hiểu về rèn, nhưng Tạ Giải là xuất thân thế gia nên vẫn biết một chút, nghe vậy thì kinh ngạc: "Vậy chẳng phải trình độ rèn của ngươi đã đạt cấp đại sư?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu: "Vẫn còn chưa, ta là Đoán Tạo Sư cấp hai."

"Oa!" Vân Tiểu kinh hô, hắn tuy không biết rèn, nhưng có hiểu biết về đẳng cấp nghề nghiệp, "Ngươi mới chín tuổi, đã là chức nghiệp giả cấp hai?" Phải biết, một chức nghiệp giả cấp hai hoàn toàn có khả năng tự nuôi sống bản thân một cách thoải mái, có vị trí trong xã hội. Bọn nhóc này còn là con nít, tuy Võ Hồn Đường Vũ Lâm là Lam Ngân Thảo, nhưng nếu nó là chức nghiệp giả cấp hai, vậy thì đã khác.

Chức nghiệp giả cấp ba chính là bay vọt về chất, tới cấp độ đó, đã đủ chuẩn bước vào xã hội thượng lưu. Đạt tới chức nghiệp giả cấp năm, dù đó là nghề gì, thì cũng đều là tầng lớp tinh anh của xã hội, được gọi là Tổng Trọng.

Mắt Tạ Giải xoay vòng vòng, đột ngột nhào qua ôm cổ Đường Vũ Lâm: "Vũ Lâm, chúng ta là huynh đệ đúng không?"

Đường Vũ Lâm tức giận nhìn hắn, "Vô sự mà ân cần, không phải gian xảo tức là đạo chích, muốn làm gì, cứ nói thẳng a."

Tạ Giải cười hắc hắc, "Đâu có làm gì, sau này ngươi giúp ta chế tạo linh kiện Cơ Giáp nhé? Được không? Yên tâm, ta trả tiền đúng bằng giá thị trường."

Đường Vũ Lâm nghi ngờ: "Ngươi hỏi ta làm gì? Tới tháng công hội Đoán Tạo Sư tuyên bố nhiệm vụ không được à? Dù sao cũng đều là giá thị trường."

Tạ Giải kinh ngạc nhìn hắn, "Xem ra, ngươi chẳng hiểu gì mấy về cái nghề Đoán Tạo Sư của ngươi a! Ngươi tưởng cứ tuyên bố nhiệm vụ là nhất định sẽ có người tiếp hả? Đoán Tạo Sư cấp bậc Đại sư trở lên số lượng rất ít. Người chịu nhận Nghìn Rèn lại càng thiếu, đâu phải ai cũng làm được. Tất cả linh kiện trong Cơ giáp của cha ta khi đổi thành Nghìn Rèn đã mất tới bốn năm, đó là còn nhờ có quan hệ với hiệp hội Đoán Tạo Sư đấy. Ngươi bây giờ có thể Nghìn Rèn, qua mấy năm nữa là đạt cấp đại sư, với tư cách Đoán Tạo Sư riêng cho ta, chẳng phải ta có cơ giáp nghìn rèn nhanh hơn hay sao? Đó mới là dấu hiệu biểu tượng thực sự của quý tộc đấy."

Mắt Vân Tiểu và Chu Trường Khê đều sáng lên.

Đường Vũ Lâm bắt đầu dĩ gật đầu: "Cũng được, chờ tới lúc ta có tài đó, nhất định giúp các ngươi."

"Huynh đệ tốt!" Tạ Giải kéo cổ nó, hô to: "Từ hôm nay, Đường Vũ Lâm chính là người của Tạ Giải ta, ai dám đắc tội hắn, phải hỏi qua Quang Long Chùy của ta trước."

"Khụ khụ!" Vân Tiểu ho khan, "Lời này ta thấy ngươi nên đợi đánh bại được Cổ Nguyệt rồi"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Luyện chùy

Dịch giả: Tiểu Băng

Nhắc tới Cổ Nguyệt, Tạ Giải lại nổi giận, một tuần nay, hắn và Cổ Nguyệt đã giao thủ mấy lần. Tuy hắn luôn không phục, nhưng không thể không thừa nhận, hiện giờ mình là đánh không lại Cổ Nguyệt. Khả năng khống chế nguyên tố của Cổ Nguyệt quá linh hoạt, không hề theo quy tắc nào, cộng thêm được hồn kĩ thứ nhất Nguyên Tố Triều Tịch tăng phúc, dù có tiêu hao Hồn Lực, hắn cũng không phải đối thủ Cổ Nguyệt.

Đường Vũ Lâm nói: "Được rồi, không còn sớm, mọi người mau mình tương đi. Ngày mai ta đi gặp lão sư, không ở học viện."

Học viện trung cấp mỗi tuần có một ngày nghỉ cuối tuần, học viên muốn làm gì thì làm. Đường Vũ Lâm một tuần nay chưa hoàn thành nhiệm vụ rèn, trong lòng cũng thấy sốt ruột. Vừa vận Mang Thiên cũng tới, cũng đúng lúc đi làm nhiệm vụ rèn rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, ăn sáng xong, Đường Vũ Lâm ngay cả rời khỏi học viện, đi thẳng tới phòng làm việc Mang Thiên.

Còn chưa vào cửa, nó đã nghe bên trong vang tiếng đing đing đang đang.

"Lão sư!" Đường Vũ Lâm mở cửa vào.

Mang Thiên liếc mắt, "Ừ, tinh thần tốt lắm, xem ra ngươi rất cố gắng tu luyện."

Đường Vũ Lâm gãi đầu, "Nhưng còn rèn..."

Mang Thiên phẩy tay: "Ngươi đã có thể Nghìn rèn, có nghĩa đã bước vào giai đoạn mới, không còn chỉ đơn thuần luyện tập là tiến bộ được nữa. Đối với tuổi của ngươi bây giờ, cố gắng tăng lên tu vi hồn lực là quan trọng nhất. Cho nên ngươi không làm sai, có điều sau này mỗi ngày nghỉ cuối tuần thì đều phải tới đây. Được rồi, đi thay quần áo, ta dạy ngươi sử dụng thuần thực Nghìn rèn Trầm Ngân Chùy, chiều nay hoàn thành nhiệm vụ đã nhận luôn đi."

Đối với người đệ tử này, hắn không làm mặt lạnh được, từ hôm qua lúc liên hệ với Sầm Nhạc hỏi số thông tin của học trò, đã bị Sầm Nhạc quẩn rất lâu, sau đó, ngay cả hội trưởng cũng tự mình hỏi hắn.

Đừng thấy Đông Hải Thành chẳng có địa vị gì trong cả Đại Lục mà lầm, Mộ Thần là một trong thập đại Thánh Tượng của cả Đại Lục đó, không chỉ là trong giới Đoán Tạo Sư, mà còn là đại nhân vật uy danh hiển hách trên toàn đại lục. Nếu không phải người vợ đã mất là người Đông Hải Thành thì ông ta không có ở lại đây đâu.

Ngày hôm qua, ngay cả Mộ Thần cũng nói, nếu Đường Vũ Lâm trong học tập có gì cần trợ giúp, hắn sẽ sẵn sàng hỗ trợ, làm Mang Thiên vừa sợ hãi vừa vui mừng.

Nhưng theo hắn thấy, bây giờ Đường Vũ Lâm để mình dạy bảo là đủ rồi, hắn cũng có tư tâm, nếu giao Đường Vũ Lâm cho Mộ Thần, vậy sau này ai mới được coi là thầy của nó?

Đây cũng là lý do Mang Thiên không cho Đường Vũ Lâm thể hiện năng lực Nghìn rèn, để xin lên cấp Đoán Tạo Sư cấp ba.

Đường Vũ Lâm có thiên phú về rèn, chứ không phải chỉ có thần lực trời sinh. Trời sinh Thần lực tuy hiếm thấy, nhưng không phải là không có, nhưng có thể trở thành Đoán Tạo Sư đỉnh cấp, chỉ bằng vào trời sinh Thần lực thì hầu như không có.

Đoán Tạo Sư cấp độ càng cao, thì đòi hỏi ngộ tính và Hồn Lực cũng càng cao, vì rèn cấp độ cao, nếu Hồn Lực không đủ cường đại để duy trì, thì căn bản không có khả năng hoàn thành. Mang Thiên đã gặp rất nhiều trắc trở, nếu không hắn cũng đã tiến giai Thánh Tượng.

Trời sinh Thần lực của Đường Vũ Lâm đã đền bù cho vấn đề Hồn Lực chưa đủ, quan trọng hơn là, đứa nhỏ này có ngộ tính bậc nhất. Gần như lần nào rèn, nó cũng có thể chìm vào trạng thái rèn, cảm nhận sinh mệnh của kim loại.

Mang Thiên nhớ, lúc mình trở thành Đoán Tạo Sư cấp bốn, mới ngẫu nhiên rơi được vào trạng thái đó một lần.

Điều đó cho thấy, Đường Vũ Lâm cực có thiên phú về rèn, lại không sợ khổ, ba năm theo mình học tập chưa bao giờ lười biếng, nên bây giờ mới có căn bản vững chắc. Một thằng bé ngoan như vậy, Mang Thiên không cam lòng giao nó cho ai.

Mang Thiên định bồi dưỡng Đường Vũ Lâm tới cấp Tông Tượng, tới lúc đó, không ai còn giành được tên đồ đệ này của hắn.

Thay đồ xong, Đường Vũ Lâm sử dụng Nghìn rèn Trầm Ngân Chùy bắt đầu luyện tập với kim loại bình thường.

Lúc mới bắt đầu, vì đặc hiệu chông chùy, nó luống cuống tay chân. Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, nó đã quen với chùy.

Nhìn đệ tử một búa lại một búa đập lên kim loại, đắm chìm trong đó, trong lòng Mang Thiên không khỏi trầm than, hào quang của thằng bé này đã bắt đầu bày ra rồi.

Mãi tới chạng vạng tối, Đường Vũ Lâm mới thuần thực dùng Nghìn rèn Trầm Ngân Chùy rèn Thiên Long Thiết, xem như đã xong một ngày luyện tập.

"Đi thôi, ta đi cùng ngươi tới hiệp hội giao nhiệm vụ. Sau đó xác nhận nhiệm vụ thứ hai, cuối tuần sau lại hoàn thành." Mang Thiên nói.

"Vâng!" Đường Vũ Lâm vội đáp.

Mang Thiên thăm nghĩ, ít ra cũng có thêm một tuần, sẽ không ai hoài nghi năng lực rèn của thằng bé.

Lúc chàng vạng tối, hiệp hội Đoán Tạo Sư náo nhiệt hơn ban ngày rất nhiều, Mang Thiên dẫn Đường Vũ Lâm đi thẳng lên tầng hai giao nhiệm vụ, kiểm tra thành phẩm, thanh toán thù lao.

Hai vạn đồng. Đây là lần đầu tiên Đường Vũ Lâm một lần kiếm được nhiều tiền như vậy, nó đưa tiền cho Mang Thiên, "Lão sư, của người."

Mang Thiên lắc đầu, "Đạt tới Đoán Tạo Sư cấp hai, theo một ý nghĩa nào đó, thì ngươi cũng đã xuất sư rồi, đây là ngươi nên nhận được."

Đường Vũ Lâm nói: "Nhưng ta còn dùng phòng rèn của người mà!"

Mang Thiên cười, "Ngươi nghĩ ta để ý cái chuyện đó? Ừ, cha mẹ ngươi đều đi công tác rồi, ngươi không cần báo tin về nhà nữa."

"A, vâng."

Cất tiền đi, tuy Đường Vũ Lâm biết mình còn cách mục tiêu rất xa, nhưng trong lòng vẫn rạo rực. Lao động làm giàu, lao động quang vinh, đây đều là mình tự cố gắng kiếm được a.

Lại nhận một cái nhiệm vụ cấp hai nữa, nó với Mang Thiên mới rời khỏi hiệp hội.

"Lão sư, ta mời người đi ăn cơm." Đường Vũ Lâm nhảy nhót.

Mang Thiên lắc đầu, "Ngươi về học viện ăn đi. Lão sư còn có việc. Nhớ đó, ngày nghỉ cuối tuần đều phải tới chỗ lão sư rèn. Mỗi tháng phải có một món thành phẩm nghìn rèn. Lão sư sẽ để tài liệu ở đó sẵn cho ngươi. Thành phẩm Nghìn rèn coi như trả tiền thuê chỗ làm việc của ta."

"Dạ." Đường Vũ Lâm đồng ý ngay.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mục tiêu thi đấu lên lớp

Dịch giả: Tiểu Băng

Có đặc hiệu chóng chùy, Nghìn rèn với hắn đã không còn là khó khăn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mỗi tuần sáu ngày khắc khổ tu luyện, minh tướng, một ngày rèn. Đường Vũ Lâm bận rộn tới mức không còn thời gian suy nghĩ những chuyện khác.

Lúc Vũ Trường Không bảo nó với Tạ Giải, Cổ Nguyệt vào văn phòng bảo cuối tuần sau là trận đấu thi lên lớp đầu tiên, nó mới biết là đã qua hơn hai tháng.

Hơn hai tháng, tất cả mọi người đều đã thay đổi không ít, sau thời gian đặc huấn, nó, Tạ Giải và Cổ Nguyệt trở nên cực ăn ý, quan hệ rất tốt.

Cổ Nguyệt vẫn là người cường đại nhất, dù Tạ Giải đã cố hết sức, nhưng vẫn không đuổi kịp Cổ Nguyệt.

Nhưng sau hơn hai tháng, Hồn Lực của Tạ Giải thành linh đã đạt tới cấp mười chín, tăng lên một cấp, hắn đã có thể hấp thu Hồn Linh trăm năm trong Hồn Hoàn thứ hai, tiến giai Đại Hồn Sư.

Hồn Lực Cổ Nguyệt đạt tới cấp mười bảy, tiến giai hai cấp. Đường Vũ Lâm dù võ hồn là Lam Ngân Thảo, nhưng mỗi ngày đều cố gắng, hồn lực cũng tăng lên một cấp, lên cấp mười hai.

Cứ theo tốc độ này, trước khi tốt nghiệp, chắc chắn sẽ đạt cấp hai mươi. Đường Vũ Lâm cũng biết mình không thể so với Tạ Giải và Cổ Nguyệt, hắn rất hài lòng về bản thân.

"Lão sư, lớp bốn sẽ phải ai ra đấu với chúng ta? Có biết trước không?" Tạ Giải kích động hỏi Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Một lớp bốn nhỏ nhỏ, còn cần phải biết trước mới đánh bại được, còn đáng làm đệ tử của ta sao? Trận đấu cuối tuần, nhiệm vụ của các ngươi chỉ có một, nghiền ép! Nghe rõ chưa?"

"Rồ!" Ba người cùng lên tiếng.

Vũ Trường Không nói: "Thi đấu lên lớp sắp bắt đầu, mỗi ngày một trận, tới khi tất cả trận đấu chấm dứt. Ta cho các ngươi một mục tiêu, đánh tới năm thứ tư."

Đánh tới năm thứ tư? Đường Vũ Lâm khiếp sợ, Tạ Giải dù rất tự tin, nhưng cũng không khỏi nuốt nước miếng.

Phải biết, những học viên có thiên phú tốt, tới năm thứ tư thì đều có Song Hoàn, có khi năm thứ ba đã có. Bọn chúng mới chỉ có năm nhất, muốn đánh tới năm thứ tư nói dễ vậy sao.

Vũ Trường Không thần nhiên: "Ta nói là năm thứ tư lớp một. Đánh bại năm thứ tư lớp một, các ngươi sẽ được nhận tất cả phần thưởng, nếu không đạt, tất cả đều bị sung công làm quỹ lớp."

Tạ Giải có phản đối: "Lão sư, như thế khó quá."

Vũ Trường Không nói: "Thấy khó quá thì ngươi có thể rời khỏi, Vũ Lâm và Cổ Nguyệt dự thi."

"Hay lắm, vừa lúc chẳng muốn ở cùng với con trùng kí sinh này." Cổ Nguyệt ngẩng ngửa ngón tay, bình thản.

"Ngươi!" Tạ Giải xoa người, trợn mắt nhìn.

Vì thực lực bị Cổ Nguyệt áp chế, Tạ Giải luôn có địch ý với cô bé.

Cổ Nguyệt nghiêng đầu nhìn hắn, "Không phục?"

Tạ Giải lại nhìn sang Đường Vũ Lâm, Đường Vũ Lâm nói: "Lão sư đã nói thì không bao giờ đổi ý, cố lên, thiếu niên!"

Mắt Vũ Trường Không có ý cười, đối với ba tên học trò này, hắn luôn cực hài lòng. Đường Vũ Lâm tuy thiên phú hơi kém, nhưng hắn trời sinh Thần lực đền bù không ít, hơn nữa, hắn chịu cố gắng.

Cùng là tăng lên một cấp hồn lực, đứng nhìn Đường Vũ Lâm chẳng qua chỉ là từ cấp mười một lên cấp mười hai, nhưng nó đã bỏ ra công sức nhiều hơn Tạ Giải rất nhiều. Hơn nữa, Lam Ngân Thảo cũng tiến bộ không tệ, nếu sau này còn tiếp tục tiến hóa, nhất định cũng sẽ trở thành Vô Hồn cao cấp.

"Được rồi, huấn luyện hôm nay bắt đầu. Đường Vũ Lâm, ngươi và Tạ Giải một tổ, đấu với Cổ Nguyệt."

Tạ Giải cười hắc hắc, đắc ý nhìn Cổ Nguyệt, "Nguyệt Nguyệt, nhìn ca ca chinh ngươi đây!"

Cổ Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, "Ngươi sẽ phải trả giá đắt vì kiêu xưng hô đó!"

Đặc huấn bắt đầu.

Thi đấu lên lớp, đối với Đông Hải Học Viện, là việc trọng đại mỗi năm một lần. Vì chỉ có thi đấu lên lớp, mới là thi đấu toàn trường, tất cả các lớp đều phải tham dự.

Hệ cao cấp thi riêng, hệ trung cấp thi riêng.

Những học viên được đưa vào danh sách thi đấu lên lớp đều là học viên xuất sắc, đều được ghi chép trong hồ sơ, rất hữu dụng khi lên học cấp độ cao hơn.

Phần thưởng cũng rất phong phú, nếu lấy được thành tích tốt, chẳng những được lên bảng xếp hạng, mà chủ nhiệm lớp cũng được ngợi khen.

Nên thi đấu lên lớp đã trở thành biểu tượng vinh dự của Đông Hải Học Viện. Bị lớp đứng sau đánh bại, đó là sỉ nhục, đánh bại lớp đứng trước, đó là vinh quang.

Hôm nay trời trong nắng ấm, bầu trời xanh vạm vỡ không mây. Trên sân tập của Hệ trung cấp, đã bố trí một cái đài đấu, những tấm kim loại dày tới mười cen-ti-mét trải thành một khối đường kính cả trăm mét, chiếm gần hết diện tích sân. Trên đài đấu có vòng bảo hộ hồn đạo.

Hôm nay là ngày so tài đầu tiên, để không ảnh hưởng tới việc học của học sinh, trận đấu được cử hành sau khi tan học. Lúc chuông tan học vang lên, các học viên từ Lầu Dạy Học ừ ừ chạy ra, nhưng chạy tới đài đấu thì không bao nhiêu.

Tân sinh năm nhất, lớp năm đấu với lớp bốn, có cái gì hay mà xem? Những lớp cao chẳng thèm nhìn, cũng chỉ có mấy lớp cũng là năm nhất, nhất là lớp ba ngày mai sẽ thi mới kéo tới xem mà thôi.

Lớp năm năm nhất kéo hết ra sân đấu, đứng sang một bên. Ba tháng đặc huấn, hồn lực ai cũng tăng lên ít nhiều.

Đám lớp bốn chậm hơn, tốp năm tốp ba nhàn nhã đi tới, chẳng quan tâm mấy.

Một lão sư mập lùn đi tới cười với Vũ Trường Không: "Vũ lão sư, ngài dạy đệ tử hay quá! Xem chúng xếp thành hàng kia. Ta thì không làm được, cái đám lớp bốn này tàn mạn quen thói. Hôm nay thi đấu lên lớp, ngài hạ thủ lưu tình nha! Chúng ta tuy chưa chắc lên lớp ba được, nhưng ngài giúp chúng ta giữ vững vị trí lớp bốn nhé."

Vũ Trường Không liếc mắt một cái, rồi đi thẳng, coi lão là không khí.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Trận đấu thi đấu lên lớp

Dịch giả: Tiểu Băng

Chủ nhiệm lớp bốn năm nhất lớp bốn Không Hãn Văn thiếu chút nữa giận tới xỉ khói mũi, cái tên này là không phải ngạo mạn bình thường.

Đúng vậy, người rất mạnh, nhưng xem người dạy cái lớp bỏ đi đó xem lên nổi không? Mạnh nổi không?

"Xem ra Vũ lão sư rất tự tin! Vậy chúng ta gặp lại trên đấu trường." Không Hãn Văn bỏ lại một câu rồi bỏ đi lớp mình.

Môi Vũ Trường Không hơi nhúc nhích, Đường Vũ Lâm đứng ngay bên cạnh nghe được... hình như là một từ không hay lắm a...

Thầy chủ nhiệm Long Hằng Húc đi tới.

"Hôm nay thi đấu lên lớp bắt đầu. Lớp năm năm nhất khiêu chiến lớp bốn. Vũ Trường Không lão sư, lớp các người xác định mấy người đi thi?"

Cấp thấp thi đấu lên lớp thường số người đi thi không nhiều, với tư cách trọng tài chủ trì, Long Hằng Húc chỉ thấy hứng thú với kết quả dạy dỗ của Vũ Trường Không, dù sao vì thể diện kia mới chịu xin lỗi mình.

Vũ Trường Không nhẹ gật đầu, "Lớp chúng ta có ba người dự thi."

Long Hằng Húc quay sang Không Hãn Văn, "Lớp năm ba người dự thi, Không lão sư, cho người năm phút chỉ định học viên."

Không Hãn Văn đầy khinh thường: "Đánh với lớp năm, lớp ta ai ra chả được. Gia Long, Lâm Tôn Nguyên, Mạc Tư, ba người các người lên đi. Nhớ, các người đại diện cho vinh quang của lớp bốn đó, phải thể hiện được khí thế của lớp bốn."

Vũ Trường Không khẽ phẩy tay, Đường Vũ Lâm, Tạ Giải và Cổ Nguyệt ngay cả đi lên sân đấu.

Long Hằng Húc kỳ quái nhìn Vũ Trường Không. Lớp năm vì chính thể thực lực kém, nên khi đi khiêu chiến, phái ra càng ít người càng tốt. Thường chỉ tuyển cho đủ hai người ưu tú nhất. Thế mà Vũ Trường Không lại phái ra tới ba người lên sân khấu, chẳng lẽ lớp năm này được huấn dạy, đã mạnh lắm sao?

Ba học viên lớp bốn đi ra, Gia Long cầm đầu, Gia Long dáng người không cao, khá là thấp, nhưng nhìn hết sức rắn chắc.

Lâm Tôn Nguyên là một thiếu niên gầy yếu, Mạc Tư dáng người vừa phải, dáng vẻ kích động.

Đường Vũ Lâm đứng ở giữa, làm chủ tướng.

"Chuẩn bị!" hai bên còn cách nhau chừng năm mươi mét, Long Hằng Húc giơ tay phải lên cao.

"Trận đấu thi lên lớp năm học mới, năm nhất Lớp bốn đấu với năm nhất Lớp năm, bắt đầu!"

Ba học viên lớp bốn đều phóng Hồn Hoàn ra.

Ba vòng Hồn Hoàn màu trắng bay lên, Gia Long tiến tới một bước, thân thể to ra thêm, miệng khẽ gầm lên, con người màu nâu biến thành màu vàng, cánh tay to khỏe hẳn ra, vọt nhanh tới trước.

Lâm Tôn Nguyên thì thảo cái gì đó, trong tay xuất hiện một cây pháp trượng, dưới chân quang sáng lóe lên, một đạo hồng quang từ đỉnh pháp trượng bắn ra, rơi vào trên người Gia Long.

Con mắt vàng của Gia Long có một lớp ngoài màu đỏ, cơ thể lại to thêm ra chút nữa, khí thế mạnh mẽ vọt tới.

Thân hình Mạc Tư lóe lên, nấp sát sau lưng Gia Long.

Từ sự phối hợp đủ thấy họ đã được huấn luyện kĩ càng, không phải chọn đại ra mấy người như Khổng Hân Văn đã nói.

Gia Long là Chiến Hồn Sư hệ Cường Công, Võ Hồn hãn là loại Sói, Mạc Tư là Chiến Hồn Sư Hệ đánh nhanh, còn chưa nhìn ra Võ Hồn là cái gì. Lâm Tôn Nguyên thì là Chiến Hồn Sư hệ phụ trợ, Hồn Kỹ thứ nhất là tăng phúc.

Một cường công, một đánh nhanh, một tăng phúc, phối hợp cực không tồi.

Ba người Đường Vũ Lâm không phóng Hồn Hoàn, chỉ đơn giản phóng đối phương. Tạ Giải chỉ lóe lên một cái là đã tới trước mặt Gia Long. Nhưng hãn không ra tay, mà lượn sang bên, lao qua Lâm Tôn Nguyên ở đằng sau.

"Mạc Tư!" Gia Long quát to. Mạc Tư lập tức đuổi theo Tạ Giải.

Nếu để Chiến Hồn Sư Hệ đánh nhanh tới gần Chiến Hồn Sư hệ phụ trợ, chắc chắn hồn sư hệ phụ trợ hệ sẽ bị giết ngay.

Hai người còn lại, Gia Long tự tin đỡ được.

Đáng tiếc, lòng tin của hãn không giữ được lâu.

Gia Long tuy đã to ra không ít, nhưng vẫn thấp hơn Đường Vũ Lâm. Tới càng gần, Gia Long càng thấy lạ, sao tên này không phóng Võ Hồn?

Cho tới khi hãn nhìn thấy nắm đấm của Đường Vũ Lâm.

Nắm đấm của Đường Vũ Lâm rất tự nhiên, không có Hồn Kỹ, càng không có Hồn Lực chấn động.

Gia Long thân là Chiến Hồn Sư hệ Cường Công, rất tin vào sức mạnh bản thân, thò tay phải ra, tóm lấy nắm đấm của Đường Vũ Lâm.

Sau lưng Đường Vũ Lâm, một đạo thân ảnh bay lên, Gia Long chỉ cảm thấy dưới chân bị trượt, suýt nữa ngã xuống. Bàn tay hãn thò ra vì thế cũng chụp hụt, nắm đấm của Đường Vũ Lâm trúng ngay vào ngực hãn.

Chu Trường Khê nhắm mắt lại, nhớ lại cảnh mình bị một quyền của Đường Vũ Lâm đánh bay xuyên qua cửa sổ.

"Phanh!" thân thể Gia Long bị Đường Vũ Lâm đấm văng ra bảy, tám mét.

Một cây dây leo màu lam tới lúc này mới xuất hiện, nhưng chỉ sau một khắc nó ngay cả biến mất.

Vì chiến đấu bên kia cũng đã chấm dứt.

Tạ Giải vượt qua Gia Long, lập tức gia tốc. Mạc Tư tuy cũng là Chiến Hồn Sư Hệ đánh nhanh, nhưng tốc độ rõ ràng thua xa đối phương.

Lúc Quang Long Chùy gõ vào đầu Lâm Tôn Nguyên, Lâm Tôn Nguyên đã bị Long Hằng Húc phán định bị loại.

Sau đó Tạ Giải nghiêng người, vọt tới trước mặt Mạc Tư.

Võ Hồn của Mạc Tư là một thanh đoàn kiếm, cùng loại với Quang Long Chùy nhưng Hồn Lực của hãn chỉ có cấp mười ba. Cuộc đấu này không cần phải lo.

Vũ khí hai bên chỉ chạm nhau một cái, là Tạ Giải đã ra tới sau lưng Mạc Tư, Quang Long Chùy gác lên cổ hãn.

Tới lúc này, ba người dự thi của lớp năm mới phóng võ hồn.

Màu trắng, màu vàng, màu vàng!

Một cái Hồn Hoàn mười năm, hai cái, Trăm! Năm! Hồn! Hoàn!!

Khổng Hân Văn ngậy ra nhìn, trận đấu từ lúc bắt đầu tới khi chấm dứt, chỉ có mười giây, không biết có tới mười giây?

Hãn rất muốn hỏi Long Hằng Húc, đám người kia là lớp năm năm nhất, chứ không phải lớp một năm nhất đấy chứ?

Tạ Giải nhếch miệng, vẻ vẫn chưa thỏa mãn quay lại cạnh Đường Vũ Lâm, hai tên đập tay với nhau.

Lớp năm năm nhất rào lên tiếng hoan hô, a, không, bọn chúng giờ là lớp bốn năm nhất rồi.

"Năm nhất Lớp năm thắng. Trước khi kỳ thi đấu lên lớp chấm dứt, các người tạm thời vẫn là Lớp năm, sau khi kết thúc sẽ sắp xếp lại, ngày mai các người tiếp tục khiêu chiến lớp ba."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ba người đi

Dịch giả: Tiểu Băng

Đây là một cuộc đấu mà nghiêng ép cũng còn không có, vì căn bản không hề có quá trình nghiêng. Mọi chuyện đều cực nhẹ nhàng dễ dàng, Đường Vũ Lâm và Cổ Nguyệt còn chưa dùng tới võ hồn, là đã chiến thắng.

Vũ Trường Không không buồn nhìn Khổng Hân Văn, lạnh lùng ngẩng cao đầu, "Tan học."

Tạ Giải và Đường Vũ Lâm bàn tán, "Ta đột nhiên cảm thấy, thi đấu lên lớp thật là hạnh phúc, tối nay không cần đặc huấn nữa."

Để đảm bảo sức khỏe và tinh thần, thời gian thi đấu không phải tiến hành đặc huấn, Tạ Giải cảm thán.

Long Hằng Húc từ sân đấu đi xuống, kinh ngạc nhìn ba người bọn họ. Tạ Giải là hán xếp vào Lớp năm. Với thiên tư của Tạ Giải lẽ ra phải vào lớp một, nhưng người nhà của hán tìm Long Hằng Húc nói muốn cho hán được tối luyện thêm, nên hán mới lợi dụng vụ đánh nhau xếp thẳng nhóc vào Lớp năm.

Lúc ấy Long Hằng Húc đã nghĩ, Lớp năm là lớp kém cỏi nhất, áp lực mạnh hơn các lớp khác, Vũ Trường Không lại vừa vận bị điều vào Lớp năm, tuy lãnh đạo học viện không ai ưa lãnh ngạo nam thần, nhưng lại không thể không thừa nhận, năng lực bản thân và khả năng dạy học của hán cực tốt.

Lại nghĩ tiếp, có thiên tài như Tạ Giải ở Lớp năm, thi đấu lên lớp chắc chắn sẽ mang tới áp lực cho những lớp khác, tạo nên động lực cho tất cả các lớp năm nhất.

Tất cả tạo thành nguyên nhân đẩy Tạ Giải vào Lớp năm.

Nhưng bây giờ xem ra, thực lực của Lớp năm vượt xa suy nghĩ của hán. Hán tò mò, tại sao Vũ Trường Không lại cho Đường Vũ Lâm tham dự thi đấu lên lớp, hán nhớ rất rõ, Võ Hồn thẳng nhóc này là Lam Ngân Thảo a!

Còn nữ sinh kia, hán là người khiến Vũ Trường Không tới xin lỗi mình để được kéo vào lớp, tuy hôm nay chưa nhìn thấy thực lực thực sự của cô bé, nhưng có Hồn Hoàn trăm năm, cũng đã nói rõ vấn đề.

Đội lớp năm này, là nghịch thiên nha! Dù là lớp một, cũng thắng bọn họ không dễ đâu.

Trong thi đấu lên lớp ở bên trong, nếu lớp mà ít người để ý tới liên tục chiến thắng, thì sẽ ảnh hưởng không tốt tới người chịu trách nhiệm phân lớp học viên, vì nó cho thấy việc phân lớp không đúng đắn. Hán thấy hối hận, sao lại đồng ý cho Vũ Trường Không nhận Cổ Nguyệt vào Lớp năm.

"Chúng ta ra ngoài đi chơi đi?" Tạ Giải thì thầm vào tai Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Không đi, sắp tới giờ cơm rồi."

Tạ Giải lạng người, "Người chỉ biết có ăn thôi."

Đường Vũ Lâm tức giận: "Không ăn ta đói!"

Tạ Giải nói: "Được rồi, đi chơi với ta, ta mời người ăn cơm, thế nào? Bao nhiêu ngày bị nhốt trong học viện, ngập sắp chết rồi."

Đồng Hải Học Viện quản lý không nghiêm khắc lắm, Đồng Hải Thành là thành thị giàu, trị an cực tốt.

"Được rồi." Nghe hán bảo mời cơm, Đường Vũ Lâm lập tức đồng ý. Thật ra là nó muốn đi hoàn thành nhiệm vụ rèn cơ.

Mỗi một nhiệm vụ rèn cấp hai mang lại cho nó ba vạn đồng, mấy tháng nay đã kiếm được mười vạn. Với tốc độ này, nó tin là tới lúc có hồn hoàn thứ hai, là đã đủ tiền mua hồn linh trăm năm.

Một cái Hồn Linh trăm năm có thể cung cấp tới hai cái Hồn Kỵ, có thể kèm theo hai cái Hồn Hoàn. Chuyện này rất quan trọng.

"Ta cũng đi!" Cổ Nguyệt không biết lúc nào đã đi tới bên cạnh.

Tạ Giải khó chịu: "Không dẫn nữ sinh đi chơi!"

Cổ Nguyệt hừ lạnh, nhìn Đường Vũ Lâm, "Người đi với hán, hay đi với ta?"

Tạ Giải ngao ngễ: "Chuyện thế mà còn phải hỏi? Bọn ta là bạn cùng phòng, người thì liên quan gì?"

Cổ Nguyệt gật đầu, quay đầu về hướng Vũ Trường Không đang rời đi kêu to: "Vũ lão sư, ta cảm thấy bọn ta phối hợp chưa ăn ý, nên tiếp tục đặc huấn

đi."

"Này!" Tạ Giải vọt tới định bịt miệng cô bé, Cổ Nguyệt lướt ngang hai mét, tới bên cạnh Đường Vũ Lâm, cười khẩy: "Muốn đánh nhau phải không?"

Tạ Giải về chịu thua: "Được rồi, được rồi, người muốn đi theo, vậy thì đi đi."

Đối với Cổ Nguyệt, hẳn thực không làm gì được, cô bé mạnh hơn hẳn, luôn áp chế hẳn.

Đầu một chọi một, hẳn chưa bao giờ thắng, tăng thêm Đường Vũ Lâm hai người đánh một, thỉnh thoảng mới thắng.

Nói cũng kỳ quái, Cổ Nguyệt cứ luôn nhắm vào hẳn, nhưng đối với Đường Vũ Lâm lại rất tốt. Cho nên quan hệ giữa ba người rất kỳ lạ, Tạ Giải và Cổ Nguyệt đều quan hệ tốt với Đường Vũ Lâm, nhưng lại chường mắt với nhau. Thế nên Đường Vũ Lâm mới trở thành chủ tướng của đội dự thi. Có hẳn ở giữa điều tiết, ba người mới phối hợp tốt được với nhau.

Ba người về phòng thay đồ, rồi rời học viện.

"Chúng ta đi đâu?" Đường Vũ Lâm hỏi Tạ Giải.

Tạ Giải nói: "Đi ăn cái gì trước đi, không phải người thích ăn nhất à? Ta biết một phố quà vặt, chúng ta tới đó ăn."

Đường Vũ Lâm nói: "Chắc chắn là người mời đúng không?"

Tạ Giải tức giận: "Quà vặt mà thôi, bản Thiếu Gia chẳng lẽ mời không nổi?"

Cổ Nguyệt: "Con người lúc nào cũng sặc mùi tiền." cô bé đi qua phía bên kia của Đường Vũ Lâm.

Tạ Giải giận dữ, "Có bản lĩnh thì người đừng ăn."

Cổ Nguyệt ngao ngễ: "Vốn đâu có định ăn đồ của người. Đường Vũ Lâm, nam nhân phải có phong độ thân sĩ a, người mời ta ăn."

Đường Vũ Lâm ôm trán, "Hai người đừng so kè nữa được không, không phải chúng ta đi chơi để thả lỏng à?"

Cổ Nguyệt ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn nó, "Vậy người có mời ta đi ăn không?"

"Ta mời." Đường Vũ Lâm còn biết nói gì.

Cổ Nguyệt đắc ý nhìn Tạ Giải, "Yên tâm đi Quỷ keo kiệt, ta không thèm ăn đồ người mời đâu, đồ của người cái nào cũng bốc mùi..." Bàn tay phẩy phẩy trước mũi, bộ dạng ta đây không thèm.

Tạ Giải hít sâu, đầu vồ mồm hẳn cũng không đầu lại.

Phố quà vặt cách Đông Hải Học Viện không gần, ba người đi mất nửa giờ mới tới.

Một con đường nho nhỏ, cửa hàng san sát như rừng, mới vừa tới đầu phố, ba người đã ngửi thấy đủ thứ mùi thơm từ trong bay ra.

"Đi ăn cái kia trước đi, thì bò hầm, vừa mềm vừa thơm, ăn với cơm là ngon nhất." Tạ Giải nói.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Chuyện thịt bò hầm

Dịch giả: Tiểu Băng

"Ừ!" Đường Vũ Lâm cười, nó đã đói bụng.

Thịt bò hầm được nấu trong nồi sành, thịt bò rửa sạch, luộc với hành và gừng trong nồi sành để đảm bảo giữ nguyên hương vị bò, sau khi thịt chín, bỏ vào mười mấy loại hương liệu rồi hầm cho tới khi thịt mềm hẳn, gia vị thấm hết vào thịt, là món ăn vặt trứ danh của Đông Hải Thành.

Cửa hàng không lớn, bếp cũng để ở bên ngoài, nồi thịt hầm không đậy nắp, mùi thịt thơm bốc ra ngào ngạt, dụ hoặc người đi đường.

Trong cửa hàng chỉ có năm cái bàn nhỏ hình chữ nhật, ngồi được tối đa chừng hai mấy người, hiện giờ đã ngồi đầy một nửa.

Hiện giờ là cuối mùa thu, khí trời man mát, hơi nóng và mùi thịt thơm của tiệm làm người ta cực kì dễ chịu.

Cổ Nguyệt kinh ngạc nhìn Tạ Giải, "Không ngờ thiếu gia nhà giàu cũng biết ăn hàng lẻ đường!"

Tạ Giải lần này không muốn đấu võ mồm, "Mẫu thân ta trước kia rất thích ăn tiệm này, thỉnh thoảng ta lại tới đây." vừa nói, hắn vừa đi vào, tới tuốt bàn trong cùng mới ngồi xuống.

Đường Vũ Lâm đứng Cổ Nguyệt một cái, sau đó cũng đi vào, ngồi đối diện với Tạ Giải.

"Ồi!!!, Tạ Giải tới rồi, còn dẫn bằng hữu. Vẫn như cũ ha?" chủ tiệm là một người trung niên, người đeo tạp dề đầy dầu mỡ, mỉm cười thân thiện.

"Dạ, cảm ơn Lý thúc." Tạ Giải mỉm cười trả lời.

Rất nhanh, ba phần thịt bò hầm, ba bát com trắng, và hai đĩa rau củ nhỏ được đưa lên.

"Đây là lần đầu người dẫn bạn tới, đĩa rau này tặng các người." Lý thúc cười tủm tỉm, xoa đầu Tạ Giải, cứ như đối xử với con cháu mình.

Đường Vũ Lâm kinh ngạc nhìn Tạ Giải, Tạ Giải có bệnh thích sạch sẽ, giường của hắn luôn là cái giường sạch nhất, thế mà bị chủ tiệm này đụng vào, hắn chẳng những không tránh, mà còn cười, "Cảm ơn Lý thúc."

Hình tượng Tạ Giải trong mắt Đường Vũ Lâm và Cổ Nguyệt đều vỡ tan.

Tạ Giải nói: "Còn chờ cái gì? Nhanh ăn đi." Hắn mở nắp nồi của mình, mùi thịt bò thơm ngát nồng nàn bay ra, nước hầm có màu vàng sẫm, thấp thoáng những khối thịt bò nhỏ nhỏ. Tạ Giải vừa chạm đũa vào, khối thịt đã rã ra.

Cẩn thận gấp một miếng bỏ lên com, gấp cả hai cái cho vào miệng, mặt hắn đầy hương thụ.

Đường Vũ Lâm đã sớm không nhịn nổi, cắm đầu vào ăn.

"Ngon quá." Hắn khen. Là ngon lắm, mùi thịt bò rất đậm đà, nước hầm cũng vậy, mặn mà thơm lừng hòa với com trắng, rất là hoàn mỹ.

Cổ Nguyệt ăn một miếng, cũng không khỏi động dung.

Một cái quán nhỏ, đèn cũng mờ mờ, bàn ghế cũ kĩ, lại cho ra món ăn tuyệt vời. Thịt bò, nước hầm sền sệt, rau củ ăn kèm, com trắng, ăn chung với nhau vô cùng hòa hợp.

"Lý thúc, cho thêm mười phần nữa." Tạ Giải hô to, hắn biết sức ăn của người nào đó.

Đường Vũ Lâm lúng túng gãi đầu, "Cảm ơn."

"Cái gì?" Tạ Giải ngẩng đầu nhìn nó.

Đường Vũ Lâm về mặt bất đắc dĩ: "Tên của người chẳng hay tí nào, ý ta là nói cảm ơn."

Tạ Giải cười khẩy, vành mắt ửng đỏ, "Tên của ta là mẫu thân đặt cho, mẫu thân nói, đặt cái tên này là ý muốn cảm ơn cuộc gặp gỡ bất ngờ đó. Mẫu thân nói, chuyện hạnh phúc nhất trong đời bà là gặp được phụ thân. Nhưng mà..." Nói tới đây, mặt hắn đột nhiên trở nên tái nhợt, bàn tay siết mạnh vào đôi đũa.

"Mẫu thân của người?" Đường Vũ Lâm ngần ngừ. Hắn nhìn ra được nhà Tạ Giải rất có tiền, đây là lần đầu tiên nghe Tạ Giải nói tới chuyện nhà.

Tạ Giải mỉm môi, "Phụ thân suốt ngày bận rộn đủ chuyện, tới khi mẫu thân bệnh nặng, cũng vẫn còn bận ba bên ngoài. Trước khi mẫu thân qua đời, tâm nguyện cuối cùng là muốn nhìn thấy ông ấy một cái, nhưng ông ấy về đã trễ. Ta không bao giờ quên được đêm đó, mẫu thân khóc, trong ánh mắt tràn đầy tiếc nuối dần buông tay ta ra, ta hận ông ta, hận ông ta! Ta ghét cái tên này, nếu không có lần gặp gỡ bất ngờ đó, mẫu thân có lẽ sẽ không..."

Hắn nằm sấp xuống bàn.

Đúng lúc này, Lý thúc bung thịt bò hầm tới. Đặt đồ ăn lên bàn, ông thở dài, "Thằng bé này thật đáng thương, mẫu thân nó trước kia rất thích nhất dẫn nó tới chỗ của ta. Sau này mẫu thân nó mất, nó chỉ tới một mình. Lần nào tới cũng đều nhớ mẫu thân, các người đừng trách nó a! Hiếm thấy nó mang bằng hữu tới, ta rất vui. Thằng bé này tuổi không lớn lắm, nhưng tâm sự lại rất nặng, các người giúp nó, ài, nghiệp chướng a!"

Đường Vũ Lâm vỗ nhẹ vai Tạ Giải, Cổ Nguyệt ngồi đơ ra, nhìn Tạ Giải, ánh mắt dần thay đổi.

"Này, đừng khóc. Ta thu hồi câu nói của ta, hôm nay đều để cho người trả hết." Cổ Nguyệt đá đá Tạ Giải.

Tạ Giải ngẩng đầu, lau nước mắt, "Ta là người sức mùi tiền!"

Cổ Nguyệt bĩu môi, "Đồ nhóc con thù dai."

Tạ Giải cả giận: "Người cao bằng ta, tháng sinh còn nhỏ hơn ta, ta là nhóc con, người là cái gì hả? Con nhóc mong nhỏ hả?"

Cổ Nguyệt mở nồi thịt mới, cúi đầu ăn, vừa ăn vừa nói: "Không thèm cãi nhau với mấy tên khóc nhè. A, ngon quá."

Lúc ba người rời quán thịt bò, Lý thúc nhìn theo cảm thán, "Con nít bây giờ ăn nhiều quá sức!"

Một bữa thịt bò hầm, không chỉ làm ba đứa no bụng, mà còn vô hình kéo ba đứa lại gần với nhau.

Sau đó là món tôm nướng muối, tôm tươi rất to xỏ qua cành trúc, nướng bằng than, rải lên chút muối bột, rất đơn giản, nhưng đầy mùi vị ngon lành của hải sản.

Đường Vũ Lâm thể hiện hoàn hảo phong thái của một thần ăn, ba đứa đi qua một con phố khác vô cùng náo nhiệt.

"Ăn no muốn vỡ bụng." Cổ Nguyệt vịn vai Đường Vũ Lâm, Tạ Giải đứng bên kia, cũng đang vịn vào vai nó.

Đường Vũ Lâm cười: "Ăn không bằng ai, thì đừng có học đòi bản thân ăn."

Tạ Giải liếc mắt, "Cái gì thần ăn, người chỉ là cái kẻ tham ăn. Lần đầu nhìn thấy người ăn ta đã biết rồi."

Đường Vũ Lâm hừ lạnh, "Đi, đi ăn tiếp đi, dù sao cũng là người mời khách."

Tạ Giải sợ hãi: "Người vẫn còn ăn được?" tên này này giờ ăn phải cả một con bò rồi a?

Đường Vũ Lâm ngao nghể: "Đúng thế!"

"Ồ! Bên kia làm sao vậy?" Cổ Nguyệt đột nhiên hỏi.

Đường Vũ Lâm và Tạ Giải quay qua xem, chỗ bên kia đang rất ồn ào, không ít người vây quanh.

Đó là, tiệm thịt bò hầm mà!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 76: Kể địch song hoàn

Dịch giả: Tiểu Băng

"Đi tới xem." Tạ Giải chẳng quan tâm đấu võ mồm với Đường Vũ Lâm, vội chạy qua bên kia đường. Đường Vũ Lâm và Cổ Nguyệt chạy theo.

"Các người không thể làm vậy, không thể làm như vậy được! Đây là quán ăn của ta." Còn chưa tới gần, ba người cũng đã nghe một giọng kêu lên bi thương, là giọng của Lý thúc.

Tạ Giải nhanh chân chen vào đám người.

Cái bếp trước cửa tiệm bị hất ngược, những cái nồi sành rơi bể tan tành dưới đất, thịt hầm và nước đồ nhay nhựa dưới đất, vẫn còn bốc khói.

Lý thúc ngã ngay cửa tiệm, khóe miệng chảy máu, một con mắt sưng phù, nét mặt đau đớn và phẫn nộ.

Ở cửa tiệm có ba người đang đứng, người đứng đầu có một cái đầu trọc, để tay trần, trên cánh tay xăm hình rồng.

Hai người còn lại thân hình đều cao lớn, dáng vẻ hung dữ nhìn là biết không phải người tốt.

"Họ Lý, kẻ thức thời mới là tuần kiệt. Con đường này chưa ai dám bán mà không nộp phí bảo kê, mi lần nào cũng dám từ chối, Quang Long ta là ăn mày hả? Hôm nào cũng phải tới đây xin tiền lẻ của mi? Nếu không phải cái món thịt bò hầm này của mi làm ăn cũng được, thì lão tử đã cho mi tàn phế từ lâu rồi. Đừng nói nhảm nữa, hôm nay mà không nộp tiền, sau này cái tiệm này đừng hòng mở nữa." đại hán đầu trọc mắt lạnh tanh, chung quanh người vây quanh không ít nhưng không có ai dám lên tiếng.

"Quang Long Đại ca, không phải là ta không nộp phí bảo kê, mà là phu nhân ta bệnh nặng quá, tiền kiếm được đều phải đổ vào tiền khám và mua thuốc. Ngài đừng phá tan việc mua bán của ta! Nếu ta nghỉ bán, phu nhân nhà ta sẽ chết, thì ta cũng không sống được."

Quang Long cười khặc khặc, "Giỏi thật! Lấy mạng ra uy hiếp ta có phải không? Người nghĩ lão tử quan tâm cái mạng chó của người hử? Không có người, cho người khác tới đây bán, thì cũng phải đóng phí cho ta thôi. Không giao ra được tiền, thì cắt ngay cho ta, đừng có chiếm chỗ!" Hắn đập vào cái

bếp lò gần đó, nồi thịt còn lại trên bếp rớt xuống đất, cả mặt đất là một đồng bầy nhảy, hỗn độn.

Lý thúc bi thương, "Quang Long, ta liều mạng với người." Lý thúc cố gắng đứng dậy, nhào tới chỗ Quang Long.

Quang Long cười, đập Lý thúc ngã xuống, "Muốn liều mạng? Với lão tử, mi ngay cả tư cách muốn liều mạng cũng không có đâu. Đừng quên, lão tử là Hồn Sư."

"Hồn Sư thì có quyền hiếp đáp người sao?" Tạ Giải giận dữ mắng, đám ba người Đường Vũ Lâm vừa vịn chen tới nơi nhìn thấy, vội chạy tới đỡ Lý thúc dậy, Đường Vũ Lâm tròn mắt nhìn Quang Long.

Quang Long ngó ra, nhưng nhìn thấy đây chỉ là mấy đứa con nít thì cười ha hả, "Trên đường này không còn ai nữa à? Con nít con nôi cũng dám đi ra quán chuyện của ta, thật là ghê con không sợ cộp. Mau cút xéo, lão tử không đánh con nít."

Đường Vũ Lâm xuất thân gia đình binh dân, rất căm ghét loại người ý mạnh hiếp yếu như thế này, nên sấn tới chắn trước mặt Quang Long, "Sao người dám làm vậy với Lý thúc. Người còn có nhân tính hay không?"

Quang Long hừ lạnh, "Nhân tính có thay cơm ăn không? Hắn phải nuôi vợ, chẳng lẽ lão tử thì không cần nuôi vợ? Giang hồ có quy củ của giang hồ, nhóc con, cút xéo, đừng làm phiền lão tử làm việc."

Hắn khoát tay, định đẩy Đường Vũ Lâm sang bên.

Đường Vũ Lâm vung tay, một quyền đâm thẳng vào bàn tay của hắn.

"Phanh" một cái, Quang Long bị đẩy cho lao đảo, Đường Vũ Lâm ngăn người, tên này bị đánh bất ngờ mà vẫn không chế được thân thể, sức sức mạnh không yếu nha!

"Nhóc con, khỏe đấy." Hắn xòe tay chộp vào vai Đường Vũ Lâm, cơ bắp tay vòng lên, mặt hung dữ hẳn.

Đường Vũ Lâm lại vung ra một quyền.

Lại một tiếng 'phanh', nhưng lần này người lui là nó. Bàn tay Quang Long như bằng đồng bằng sắt, cực kỳ mạnh mẽ, nó đã bị đối phương chấn lùi hai bước.

Quang Long cũng kinh hãi, một trảo này hắn đã vận lực khá mạnh, thế mà không tóm được thẳng nhóc kia.

"Thằng nhóc, giỏi lắm!" Quang Long tiến lên một bước, chộp tới lần thứ hai.

Lam Ngân Thảo từ trong bàn tay phải Đường Vũ Lâm ủa ra, quán chặt lấy Quang Long, dưới chân Quang Long mềm nhũn, hai bàn chân bị lún xuống đất, không thể phát lực. Sau đó, một thân ảnh bay lên trời, hai chân quắp ngang vai hắn, một thanh Chủy thủ bay thẳng tới cổ hắn.

Là Đường Vũ Lâm, Cỗ Nguyệt và Tạ Giải hợp sức. Thấy Đường Vũ Lâm lực kém người ta, Cỗ Nguyệt và Tạ Giải lập tức xông vào.

Quang Long bất ngờ không kịp đề phòng, bị Quang Long Chủy thủ đâm vào cổ họng.

Lam Ngân Thảo siết lại, Đường Vũ Lâm rất tin vào Tạ Giải.

"Xin lỗi Lý thúc, bồi thường tổn thất. Nếu không, ta sẽ giết người!" Tạ Giải giọng lạnh băng, hắn rất phẫn nộ.

"Đừng xúc động, tiểu huynh đệ, có chuyện gì từ từ nói." hai đại hán bên cạnh tới giờ mới phản ứng kịp. Đám lưu manh này rất ngạc nhiên, nếu kẻ ra tay là người lớn, bọn chúng không sợ lắm, dù sao, người dám can đảm trên đường giết người cũng không nhiều. Nhưng con nít thì lại khác, chúng còn nhỏ, rất dễ bị xúc động.

"Với loại người như các người có cái gì mà nói." Tạ Giải lạnh giọng, "Bồi thường cho Lý thúc, thanh toán tiền thuốc men, nếu không ta giết tên trọc này."

Quang Long bỗng phì cười, "Nhóc con, Hồn Sư đúng không. Nhất Hoàn mà thôi. Quang Long ta làm ăn ở đây bao nhiêu năm, nếu không có bản lĩnh, người tương ta thu được tiền bảo kê à? Ra tay đi, cho ta xem người giết ta thế nào."

Tạ Giải sùng sốt, với tuổi của nó, còn chưa hiểu được vì sao tên này lại không sợ chết, lúc trước lúc uy hiếp Mộ Hi, Mộ Hi vội thỏa hiệp ngay cả mà!

Quang Long Chủy thủ ấn chúi xuống dưới, hắn thực là không dám giết người, nhưng hắn quá căm ghét Quang Long, nên đầu đã nóng lên.

Nhưng, cái cổ của tên trọc này quá cứng, Quang Long Chủy thủ không ấn vào được.

"Cẩn thận!" Đường Vũ Lâm kêu lên, Cỗ Nguyệt vội phóng một quả cầu lửa vào ngực Quang Long.

Quang Long giờ tay phải lên đâm vào Tạ Giải.

Dưới chân hắn dâng lên hai vòng hào quang, rõ ràng là hai cái Hồn Hoàn, một cái màu trắng, một cái màu vàng. Những vùng da trần trên người hắn đều

chuyển sang màu đồng, ở cổ còn nổi lên những chiếc vảy màu đồng.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Để đó cho ta

Dịch giả: Tiểu Băng

Tạ Giải lật người, tránh được nắm đấm của Quang Long.

Nhị hoàn, Đại Hồn Sư! Người này, là hai cái Hồn Hoàn Đại Hồn Sư a!

Trên vai Quang Long xuất hiện hai Hồn Linh, chúng tựa tựa nhau, một con tích dịch màu vàng đất, và một con tích dịch màu đồng, con màu đồng to hơn con màu vàng đất.

Thực lực của Hồn Sư, mỗi khi chênh lệch một hoàn, là sẽ chênh lệch rất nhiều, Hồn Lực, Hồn Hoàn đều như vậy.

Sau khi Hồn Hoàn xuất hiện, thân thể Quang Long to hẳn ra, cơ bắp nổi vòng lên thấy rõ, trên người hiện ra lân phiến màu đồng, tạo nên cảm giác cực kỳ hung dữ.

"Không ngờ mấy tên nhóc các ngươi đều là Hồn Sư, hèn gì dám can đảm xen vào việc của người khác. Để các ngươi xem lợi hại của lão tử." hắn đáp mạnh, lao tới Đường Vũ Lâm.

"Vũ Lâm cẩn thận!" Cô Nguyệt kinh hô, trên tay không ngừng bắn ra từng đạo hào quang, thử khống chế dưới chân Quang Long.

Nhưng, Quang Long sau khi phóng xuất Vô Hồn, tố chất thân thể trở nên cực mạnh trên mặt đất xuất hiện đầm lầy, đều bị hắn dễ dàng thoát ra được, còn công kích nguyên tốc khác Cô Nguyệt vào người hắn đều bị làn da cứng cáp của hắn cản sạch.

Vô Hồn người này quá mạnh, có lẽ hắn không chỉ là Đại Hồn Sư đơn thuần, Tu vi hồn lực e rằng phải hơn cấp hai mươi lăm.

Vô Hồn Quang Long là Thiết Giáp Long, một loại á địa long, am hiểu nhất là sức mạnh và phòng ngự, cộng thêm bản thân hắn cũng có thần lực trời sinh, nên mới thắng được Đường Vũ Lâm.

Bây giờ đệ nhất Hồn Kỹ thiết giáp phụ thân đã xuất, công kích của Cô Nguyệt công kích, Quang Long Chùy của Tạ Giải, đều không phá được phòng ngự của hắn.

Một đầu ba, mà khí thế vẫn áp đảo.

Đường Vũ Lâm biết mình không thể lui, vì hai người Cô Nguyệt. Trong tổ ba người họ, Đường Vũ Lâm chính là người chịu trách nhiệm ngăn cản chính diện.

Hai tay run lên, hai thanh Nghìn rền Ô Cương Chùy rơi vào tay, không lùi mà tiến tới, đón đầu Quang Long.

Ô Cương Chùy vung lên, đối đầu với một quyền đập tới của Quang Long.

"Phanh!" tiếng kim loại va chạm nổ vang làm đám người chung quanh đều xuyt xoa, nhiều người phải bịt tai lại.

Đường Vũ Lâm sắc mặt trắng nhợt, liên tục lùi lại bảy, tám bước mới đứng vững thân hình. Mượn thêm sức mạnh Ô Cương Chùy mà vẫn không ngăn được Quang Long.

Tạ Giải từ phía sau nhào tới, Quang Long Chùy xuyên vào lưng Quang Long, Quang Long mặc kệ, không buồn quay đầu lại, Quang Long Chùy chỉ tạo ra được những đường trắng trắng, căn bản còn không rạch đứt được da hắn.

Cô Nguyệt nâng hai tay lên, tay phải hỏa quang lập lòe, tay trái thanh quang lượn lờ, hai tay tư tư đập lại, một con gió nhỏ hai màu xanh đỏ bay về hướng Quang Long.

Dung hợp nguyên tố.

Quang Long đang định đuổi theo Đường Vũ Lâm bị khựng lại, làn da nứt ra, Phong Nhận nóng bỏng đang cắt vào da hắn.

"Rống!" Quang Long quát to, hai nắm tay đập mạnh vào người, Hồn Hoàn màu vàng sáng rực, phóng thích Hồn Kỹ trăm năm.

Trên người hắn nổi lên một tầng ánh sáng màu bạc nhàn nhạt, ngay cả đôi mắt cũng có màu bạc, cơ thể to ra thêm, cả người Hồn Lực chấn động mãnh liệt, hai bàn tay to hẳn ra, khớp xương nổi vòng lên, móng tay dài ra sắc nhọn.

Hồn Kỹ thứ hai, Thiết Giáp Long Thân!

Vô Hồn Thiết Giáp Long của Quang Long bản thân nó không tệ, nhưng vì hắn xuất thân bản hàn, khi đạt được Hồn Linh đã quá mười tám tuổi, đã vượt qua thời gian tu luyện tốt nhất, thế nên mới làm hắn hận đời, vất vả biết bao mới trở thành Đại Hồn Sư, có được cái Hồn Linh thứ hai, lại vì tuổi tác mà không thể tiến lên cao hơn được nữa, hắn mới làm cái nghề không cần vốn này.

Nhưng Vô Hồn Thiết Giáp Long, xác thực cũng được coi là Vô Hồn cao cấp, hai cái Hồn Linh này của hắn rất không tồi. Hồn Kỹ thứ hai bắn ra, dù công hay thủ, đều tăng lên một cấp độ hoàn toàn mới, Hồn Lực cấp hai mươi bảy toàn diện bạo phát, hoàn toàn áp chế ba người Đường Vũ Lâm.

Vòng xoáy phong hỏa của Cỗ Nguyệt bị hồn lực mạnh mẽ của hắn nghiền cho tiêu tán.

Đường Vũ Lâm nhân cơ hội này, đổi Nghìn rền Ô Cương Chùy thành Nghìn rền Trảm Ngân Chùy. Đây đâu phải học viện, cũng không phải huấn luyện, đây là đối thủ chân chính, hắn không dám giữ lại nữa.

Trảm Ngân Chùy hất lên, chùy tay phải chùy bay về phía Quang Long, ngay đằng sau nó là một cây Lam Ngân Thảo.

Quang Long nổi giận gầm lên, chộp vào Trảm Ngân Chùy.

"Phanh, phanh, phanh!" Ba tiếng nổ đùng ngay bàn tay hắn, bàn tay hắn bị chấn động, hất bắn lên, Nghìn rền Trảm Ngân Chùy văng ra.

Sức mạnh thật là cường đại, ngay cả đặc hiệu chồng chùy cũng bị triệt tiêu.

Một đạo quang nhận từ phía sau bổ trúng thân thể Quang Long, lưng Quang Long ngân quang lập lòe, chấn quang nhận kia thành bụi.

Cú chém của Tạ Giải đã thất bại.

Quang Long giận dữ, dưới chân phát lực, lao thẳng tới Đường Vũ Lâm, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Đường Vũ Lâm dùng Lam Ngân Thảo kéo chùy về, Trảm Ngân Chùy tay trái bay ra.

"Phanh!" lực đầu quá mạnh, chấn ngược lại làm Đường Vũ Lâm bị đẩy lùi, văng vào tường.

Cả người nó lộn nhào, suýt nữa phun máu.

"Vũ Lâm!" Cỗ Nguyệt kinh hô, nhào ra định chắn cho Đường Vũ Lâm, một đoàn cường quang bắn ra, làm Quang Long lóa mắt.

Tạ Giải cũng từ phía sau vọt lên phía trước, Quang Long Chùy vung vẩy, tạo ra từng đạo ánh sáng.

Quang Long dùng cả hai tay, mặc kệ Tạ Giải công kích, mãnh liệt đánh ra phía trước, công kích Cỗ Nguyệt, hắn đã bị ba đứa con nít này chọc giận thật sự.

Cỗ Nguyệt bị hất văng vào tường, nhưng cô bé không bị đập vào tường, vì ngay sau lưng cô chính là Đường Vũ Lâm a!

Eo Cỗ Nguyệt bị siết chặt, cô đã được đỡ lại.

Tiếng Đường Vũ Lâm vang lên sau lưng cô, "Đỡ đó cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Kim lân lại hiện ra

Dịch giả: Tiểu Băng

Cỗ Nguyệt đỏ mặt, Đường Vũ Lâm xông ra, cả đôi Trảm Ngân Chùy đều huy động.

Quang Long cười khẩy, dùng hai nắm tay đập vào song chùy.

"Oanh, oanh, oanh!" Đường Vũ Lâm mượn lực nhảy lên, lần này là song chùy, sức mạnh gia tăng rất nhiều. Nhưng nó vẫn bị đánh bay ra, miệng mũi đều tràn máu.

Tạ Giải kịp vọt tới đỡ lấy Đường Vũ Lâm.

Cả hai đứa đều bị ngã lộn.

Đây là bị nghiền ép tuyệt đối về sức mạnh.

Quang Long vẩy tay nhìn quanh, "Nhìn thấy chưa, ai dám cả gan phản kháng, thì đây chính là kết cục. Đám nhóc này dù có là Hồn Sư, nhưng vẫn còn kém lão tử xa lắm. Ai dám phản kháng, Thiết Giáp Long của lão tử sẽ xé nát nó."

"Đau quá, Tạ Giải, Quang Long Chùy của ngươi đâm trúng ta." Đường Vũ Lâm kêu lên đau đớn.

Tạ Giải đỡ nó, nhưng cũng bị đẩy ngã, Quang Long Chùy đầu còn giữ nổi, rạch một đường vào sau lưng nó.

"Xin lỗi, ta không cố ý." Tạ Giải cũng bị đau vì ngã.

Cổ Nguyệt chạy tới, đang định phóng thủy nguyên tố để giúp Đường Vũ Lâm trị ngoại thương, thì cảm nhận được trên người Đường Vũ Lâm tỏa ra một khí tức kì lạ.

Nóng quá! Đường Vũ Lâm run lên, vết thương sau lưng bỏng rát, cơn nóng bỏng từ vết thương nhanh chóng lan ra khắp người.

Cảm giác nóng bỏng này đã rất lâu không còn xảy ra, từ xương cột một mực truyền vào đại não, cả người như bị nướng trong lửa, cả người nó nóng hừng hực.

Hồn Lực sôi trào, đầu óc nó hỗn loạn, sức mạnh trong người đang tăng lên kinh người.

Theo bản năng nhìn vào tay phải của mình, quả nhiên, những chấm sáng màu vàng rực xuất hiện trên mu bàn tay, cánh tay phải run rẩy, tất cả sức mạnh đều xuất phát từ tay phải.

Kim Lân, là Kim Lân lần trước.

Đường Vũ Lâm nhảy dựng lên, phóng tới chỗ Quang Long.

Tạ Giải không biết, vội kêu to: "Vũ Lâm, đừng đi."

Cổ Nguyệt không lên tiếng, vì cô bé nhìn thấy những chiếc vảy vàng trên cổ Đường Vũ Lâm, mặt cô ngơ ra, đó là cái gì...

Quang Long thấy Đường Vũ Lâm lao tới, thì hét mạnh tay, khinh thường nói: "Thằng nhóc thôi, xương cứng nhè! Nếu không phải thấy mi còn nhỏ, lão tử bóp chết mi."

Nhưng Quang Long khựng cả người, vì nhìn thấy trong mắt Đường Vũ Lâm có một vòng Kim Quang, hai con ngươi trắng bé dựng thẳng lên, lạnh như băng. Một cảm giác khó tả lan khắp người Quang Long, cảm giác bị áp chế, phải khuất phục.

"Phanh!" Quang Long bị một chùy của Đường Vũ Lâm đánh bay, người chung quanh còn nghe được tiếng xương cánh tay của hắn bị gãy.

Hai thủ hạ của Quang Long đỡ lấy hắn, ba người giống hệt Đường Vũ Lâm và Tạ Giải, cùng ngã lộn kềnh.

Đường Vũ Lâm giật mình nhìn tay phải, Kim Lân đã hoàn toàn bao phủ luôn bàn tay. Cả cánh tay nóng hổi.

Lần này, nó cảm nhận được rất kĩ, hồn lực trong người đang tan biến đi rất nhanh.

Giải trừ! Nó vận dụng ý niệm ra lệnh.

Một màn kỳ dị xuất hiện, hào quang của Kim Lân ảm đạm cực nhanh, sau đó hóa thành từng đốm hào quang, lặng lẽ dung nhập vào cánh tay biến mất, sự nóng bỏng trong cơ thể cũng bắt đầu giảm xuống.

Từ lúc Kim Lân xuất hiện, tới lúc nó dùng ý niệm giải trừ, tất cả chỉ chừng mười mấy giây, nhưng Hồn Lực của Đường Vũ Lâm đã bị tiêu hao hết bảy tám phần, nhờ chưa để tới mức cạn kiệt, nên lần này nó không bị hôn mê.

Cánh tay nó ê ẩm, căng cứng, muốn nâng cũng không nâng lên nổi. Rõ ràng kim lân không phải là ảo giác, không phải là do nó tưởng tượng ra.

"Ngươi, sao ngươi lại có sức mạnh đó?" Tạ Giải đã mò tới gần, nhìn thấy Đường Vũ Lâm một búa đánh bay Quang Long, cũng nhìn thấy lân phiến màu vàng trên tay nó.

Hồi nãy, không chỉ Quang Long sợ hãi, mà chính Tạ Giải cũng thấy sợ hãi. Vảy vàng trên người Đường Vũ Lâm hình như có một ma lực đặc thù, chấn nhiếp lòng người.

Đường Vũ Lâm cười khò: "Ta đâu có biết. Ô, bọn chúng đâu?"

Quang Long và hai tên thủ hạ đã biến mất. Những người chung quanh xúm lại, giúp Lý thúc dựng lại bếp, dọn dẹp mọi thứ.

"Đồ khốn, chưa bồi thường đã chạy mất rồi." Tạ Giải oán hận.

"Tay của ngươi..." Cô Nguyệt ngẩn ngừ nhìn Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm cười khò: "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, đây đã là lần thứ hai nó xuất hiện. Vây vàng đó rút sức mạnh và Hồn Lực của ta đi rất nhanh, nhưng cũng mang tới cho ta sức mạnh khủng khiếp trong thời gian ngắn. Ta cũng không biết nó từ đâu ra."

"Chúng ta trở về trước rồi nói tiếp."

Ba người tạm biệt Lý thúc, Tạ Giải lặng lẽ nhét vào áo Lý thúc một ít tiền, rồi chạy theo hai đứa bạn.

"Người kia có trả thù Lý thúc không?" Cô Nguyệt hỏi.

Tạ Giải nói: "Hắn tạm thời hẳn là không có khả năng đó, cánh tay bị Vũ Lâm đánh gãy rồi. Hơn nữa, dù sao đó cũng là phước quạ vật, dù hắn muốn thu phí bảo kê, cũng không thể làm quá mức. Ta sẽ báo người nhà để mắt tới bên đó, chắc không sao đâu."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Kim Long Chủy và kim lân

Dịch giả: Tiểu Băng

Trên đường trở về, Đường Vũ Lâm vẫn luôn suy nghĩ, Cô Nguyệt cũng vậy, Tạ Giải thì là cau mày. Ba người đều có tâm sự riêng.

"Ta về đây." Tiến vào học viện, Cô Nguyệt tạm biệt hai người, đi về kí túc xá nữ. Đường Vũ Lâm và Tạ Giải đi về kí túc xá nam.

"Tạ Giải, chờ chút." Tới cửa phòng ngủ, Đường Vũ Lâm gọi Tạ Giải.

"Sao?" Tạ Giải nhìn hắn.

Đường Vũ Lâm nhìn hắn: "Ta nghĩ ta đã đoán ra khi nào kim lân xuất hiện."

Tạ Giải sững sờ, "Ngươi biết? Nói nhanh lên."

Đường Vũ Lâm nói: "Sau lần đầu nó xuất hiện, ta đã thử mọi cách, dùng hồn lực, tự làm mình bị thương, dùng hao hết hồn lực nhưng nó vẫn không xuất hiện. Hôm nay lần thứ hai xuất hiện nhìn tưởng đột nhiên, nhưng lại có một điểm chung với lần xuất hiện đầu tiên."

"Là cái gì?" Tạ Giải tựa hồ cũng nắm bắt được cái gì đó.

Đường Vũ Lâm nói: "Quang Long Chủy, Quang Long Chủy của ngươi. Lần đầu kim lân xuất hiện là do nó đã thương ta, lần này cũng thế, cũng là vì Quang Long Chủy của ngươi làm ta bị thương."

Mắt Tạ Giải sáng lên, "Đúng vậy! Hình như đúng là vậy. Nhưng mà sao lại thế nhỉ?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Ta cũng không biết. Ta không biết nó tới như thế nào. Hình như nó chẳng có quan hệ gì với võ hồn Lam Ngân Thảo của ta."

Tạ Giải nói: "Có phải ngươi cũng có Võ Hồn thứ hai hay không? Chỉ có điều nó là tính ẩn, phải có sức mạnh đặc thù gì đó mới kích phát ra được?"

Đường Vũ Lâm nói: "Ta không biết gì về song sinh Võ Hồn a, không biết có phải hay không nữa." Hắn biết Kim Lân cường đại, nếu nó Võ Hồn thứ hai của mình, thì hay biết mấy.

Tạ Giải nói: "Chúng ta đi tìm Vũ lão sư hỏi a, Vũ lão sư kiến thức rộng rãi, không chừng có thể nhìn ra được."

Đường Vũ Lâm suy nghĩ: "Ừ. Ngày mai tìm lão sư hỏi."

Tạ Giải kéo nó lại: "Cần gì chờ tới ngày mai? Đi ngay bây giờ, đi thôi. Vũ lão sư không ngủ sớm vậy đâu."

Đường Vũ Lâm bắt đầu dĩ nhiên: "Sao ngươi còn nóng vội hơn cả ta thế?"

Tạ Giải cười hắc hắc: "Vì tình huống này còn có mang tới một khả năng nữa. Nếu khả năng đó là đúng, thì có lợi rất lớn cho ta a!"

Đường Vũ Lâm nghi ngờ nói: "Là cái gì?"

Tạ Giải nói: "Võ Hồn dung hợp kỹ a! Người chưa nghe nói qua à? Nếu hai người có Võ Hồn phù hợp, là có thể thi triển một loại năng lực cường đại, gọi là Võ Hồn dung hợp kỹ. Độ phù hợp của hai võ hồn càng cao, thì Võ Hồn dung hợp kỹ mang tới hiệu quả càng tốt. Nếu là Võ Hồn dung hợp kỹ, thì quá tuyệt vời."

Võ Hồn dung hợp kỹ Đường Vũ Lâm đương nhiên đã được nghe nói, trong giới Hồn Sư, nó là tồn tại cực đỉnh, trong Đông Hải Học Viện này, chưa từng có ai thi triển được Võ Hồn dung hợp kỹ.

Ký túc xá Giáo sư nằm ngay trong Lầu Ký Túc Xá. Để cho tiện quản lý học viên, chủ nhiệm lớp cũng ở chung tầng với lớp mình. Nên hai đứa chỉ cần xuyên qua hành lang, là đã tới phòng của Vũ Trường Không.

"Phanh, phanh!" Tạ Giải gõ cửa.

"Ai?" giọng lạnh tanh của Vũ Trường Không vọng ra.

"Vũ lão sư, là ta, Tạ Giải. Ta và Vũ Lâm có một vấn đề muốn thỉnh giáo." Tạ Giải nói.

"Vào đi." Vũ Trường Không mở cửa.

Vũ Trường Không là lão sư, đương nhiên có phòng riêng. Phòng của hắn to gấp đôi phòng của học sinh, có phòng vệ sinh, phòng thay quần áo, phòng ngủ và một phòng khách nhỏ.

Tạ Giải thề lười: "Vũ lão sư, ảnh hưởng ngài tu luyện a."

Vũ Trường Không lắc đầu, "Nói thẳng đi. Chuyện gì."

Tạ Giải huých Đường Vũ Lâm, Đường Vũ Lâm sắp xếp lại suy nghĩ, rồi mới nói: "Vũ lão sư, Võ Hồn của ta hình như có vấn đề."

"A?" Vũ Trường Không kinh ngạc, Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm biến dị hắn biết, là biến dị theo hướng tốt. Bây giờ thẳng bẻ bảo Võ Hồn có vấn đề, vậy rất có thể là Lam Ngân Thảo tiếp tục biến dị. Đây tuyệt đối là chuyện tốt.

"Xảy ra vấn đề gì?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lâm kể lại chuyện kim lân, và phán đoán của bản thân.

"Kim Lân?" Vũ Trường Không nhíu mày. Chuyện này thực là hiếm thấy. Tạ Giải phán đoán cũng không sai, loại tình huống này, võ hồn ẩn hoặc là Võ Hồn dung hợp kỹ là có khả năng lớn nhất.

"Tạ Giải, người đâm hấn một cái ta xem. Xem nó có xảy ra không." Vũ Trường Không nói.

"Vâng!" Tạ Giải không chút hảo ý nhìn Đường Vũ Lâm, Quang Long Chủy thò ra, cười hi hi: "Vũ Lâm a! Người nói ta đâm người ở đâu thì được?"

Vũ Trường Không trừng mắt, "Bớt nói nhảm, nhanh lên."

Tạ Giải thề lười, Đường Vũ Lâm chìa tay ra.

Tạ Giải dùng Quang Long Chủy cẩn thận rạch một đường lên tay Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm kinh ngạc phát hiện, lúc Quang Long Chủy rạch vào da, trên Quang Long Chủy có một làn quang mang nhàn nhạt rót vào người mình.

Cảm giác nóng rực xuất hiện. Vẫn là từ xương cột tuôn ra, rồi lan tràn ra toàn thân. Từng cái vảy vàng bắt đầu hiện lên trên cánh tay.

Vũ Trường Không khoát tay, luồng khí sắc bén thổi qua, áo Đường Vũ Lâm bị cắt vụn rơi ra, lộ cả thân trần.

Vảy vàng xuất hiện từ đầu cánh tay phải, cánh tay phải hơi to ra, những cái vảy vàng hình thoi gồ hần lên, trong khoảnh khắc bao trùm cánh tay của hắn. Bàn tay của hắn cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, năm ngón tay thò ra móng sắc màu vàng dài hơn cả tấc.

Vũ Trường Không khẽ vươn tay, cầm chặt tay phải Đường Vũ Lâm, nói: "Phát lực."

Đường Vũ Lâm biết mình không có khả năng làm lão sư tổn thương, nên vận hết sức, nắm lấy tay Vũ Trường Không.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Kì quái

Dịch giả: Tiểu Băng

Vũ Trường Không nâng tay trái đặt lên ngực thẳng bé, nhắm mắt, cảm nhận sự biến hóa trong người nó.

Dùng lực chừng mười giây, Đường Vũ Lâm cảm giác được sức mạnh đang bắt đầu biến mất, vì nó vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục sau khi đấu với Quang Long. Nếu để hồn lực cạn kiệt, nó sẽ ngất xỉu, thế nên nó vội dừng ý niệm, tản Kim Lân đi. Phải giữ mình tỉnh táo, mới nghe lão sư dạy bảo được chứ!

Vũ Trường Không buông tay ra, Đường Vũ Lâm lão đảo muốn ngủ.

Tạ Giải vội đỡ lấy nó, diu nó ngồi xuống ghế.

"Kỳ quái!" Vũ Trường Không cau mày, trong mắt đầy suy tư.

Tạ Giải và Đường Vũ Lâm đều không dám hỏi.

Một lát sau, Vũ Trường Không lẩm bẩm: "Không giống song sinh Vô Hồn. Nếu là song sinh Vô Hồn, Vô Hồn thứ hai một khi bị kích hoạt, là sẽ cảm giác được ngay. Đây cũng không phải là Vô Hồn tiến hóa. Cổ sức mạnh này hình như không có chút quan hệ nào với Lam Ngân Thảo. Cũng không giống Vô Hồn dung hợp kỹ. Nếu là Vô Hồn dung hợp kỹ, Tạ Giải cũng phải xuất hiện biến hóa mới đúng. Không có loại Vô Hồn dung hợp kỹ nào mà khi thi triển, chỉ có một người xuất hiện biến hóa."

"Lão sư, vậy Kim Lân của ta..." Đường Vũ Lâm ngập ngừng.

Vũ Trường Không nhìn nó, "Rất kỳ lạ. Đây là một loại sức mạnh cực kì cường đại, sức mạnh của người sau khi được kim lân gia trì, tăng lên ít nhất ba lần. Đó cũng là lý do vì sao người tiêu hao hồn lực nhanh. Nhưng, chính người lại không khống chế được loại sức mạnh này. Ta vừa mới cảm thụ sự biến hóa Hồn Lực của người, hầu như có thể khẳng định, Kim Lân này không liên quan gì tới hồn lực. Hồn Lực của người tiêu hao không phải để làm chủ sức mạnh kim lân mang lại, mà là vì sức mạnh này sau khi xuất hiện, tự động làm hồn lực bị tiêu hao."

"Nói một cách đơn giản, Kim Lân này giống như một loại Hồn Đạo Khí, nó làm tiêu hao Hồn Lực của người. Nhưng nó không phải ra đời vì Hồn Lực của người. Tình huống này đây cũng là lần đầu tiên ta gặp phải, bây giờ chưa nói được là tốt hay xấu, nhưng đối với người, có thêm một loại năng lực bộc phát thì nói chung vẫn là tốt. Sau này người phải nghĩ cách khống chế nó, ta nghĩ, khi Hồn Lực của người tăng trưởng, hẳn là nó cũng sẽ xuất hiện biến hóa theo."

"Vâng." Đường Vũ Lâm gật đầu, nhưng trong lòng thất vọng. Vũ lão sư đã là người mạnh nhất trong học viện, mà ngay cả người cũng còn không biết mình như vậy là làm sao, thì còn ai biết được nữa?

Tạ Giải thất vọng: "Thật không phải là Vô Hồn dung hợp kỹ? Nhưng mà, nếu không có ta..., hẳn đâu có thi triển ra được sức mạnh đó!"

Vũ Trường Không lắc đầu: "Không phải Vô Hồn dung hợp kỹ. Nhưng sức mạnh đó có cùng thuộc tính hay liên quan gì đó với Quang Long Chủy của người. Nói chính xác, là Quang Long Chủy dẫn động ra nó chứ không phải do người. Nếu có một ngày hẳn khống chế được sức mạnh này, dù không có người, thì cũng muốn dùng lúc nào cũng được. Cổ sức mạnh này rất kỳ lạ, nếu là Vô Hồn, thì nó hẳn là loại vô hồn cao cấp nhất ta được thấy. Người chỉ có Nhất Hoàn Hồn Lực, nhưng lúc Kim Lân xuất hiện, ngay cả ta cũng có cảm giác bị áp chế. Đây là lực áp bách do Vô Hồn Tiên Thiên sinh ra, Vô Hồn càng cường đại, lực áp bách cũng sẽ càng mạnh."

"Đúng, đúng, ta cũng có cảm giác như vậy." Tạ Giải vội nói.

Đường Vũ Lâm mờ mịt: "Vũ lão sư, vậy bây giờ ta phải làm thế nào?"

Vũ Trường Không nói: "Đầu tiên, người cứ tiếp tục cố gắng tu luyện, tăng Hồn Lực của bản thân. Hồn Lực càng mạnh, khả năng khống chế sức mạnh này cũng càng lớn. Tiếp theo, phải tăng lên Tinh Thần Lực, Tinh Thần Lực cũng có ích cho người khống chế nó. Thứ ba, phải thường xuyên làm quen với nó, bảo Tạ Giải giúp người kích thích lỗi nó ra, cảm nhận nó, người làm quen với nó càng nhiều, khả năng khống chế cũng sẽ càng tăng. Để ta từ từ nghĩ kĩ thêm."

"Vâng!"

Không có được đáp án, Đường Vũ Lâm chưa hài lòng, nhưng kim lân xuất hiện, chứng tỏ luồng sức mạnh đó có tồn tại, mang tới cho nó một tia hy vọng. Ngay cả Vũ lão sư cũng nói sức mạnh này cấp độ cực cao, nếu mình khống chế được nó, vậy thì thực lực sẽ tăng lên rất lớn!

Mọi việc vẫn diễn ra như bình thường. Hôm qua năm nhất Lớp năm chiến thắng Lớp bốn, đây chẳng phải là chuyện gì lớn, dù sao, cũng chỉ là cuộc chiến đấu của hai lớp cấp thấp nhất mà thôi.

Nhưng cũng không phải là không có ai để ý. Thế nên, xế chiều hôm nay, khi năm nhất Lớp năm giao đấu với năm nhất lớp ba, ngay cả các lão sư cũng

cực coi trọng trận đấu này.

Chủ nhiệm năm nhất lớp ba Diệp Anh Dung tuổi không lớn lắm, còn nhỏ hơn Vũ Trường Không mấy tuổi. Là một giáo viên mới được lên cấp giáo sư. Dáng người rất xinh đẹp, dạy cũng tốt, rất được học viên yêu thích.

Lần đầu nhìn thấy Vũ Trường Không, tim Diệp Anh Dung đập thình thịch, mị lực của lãnh ngạo nam thần, ngay nữ lão sư cũng không đỡ được!

Nghe nói, hắn là Ngũ hoàn Hồn Vương đó. Ở tuổi của hắn, đó tuyệt đối là thiên tài, hơn nữa, hắn còn từng học ở chỗ đó.

Theo Diệp Anh Dung thấy, Vũ Trường Không ngoài tính tình quá lạnh, thì chẳng có gì bắt bẻ được. Quan trọng nhất là, hắn vẫn còn độc thân, ngay cả bạn gái cũng không có.

Nhất định là do ánh mắt quá cao mà nên!

Vũ lão sư không hổ là lãnh ngạo nam thần! Đến cái Lớp năm bét nhất mà hắn cũng dạy ra được học viên ưu tú.

Trận đấu ngày hôm qua Diệp Anh Dung có dẫn mấy học viên tham gia tham gia thi đấu ra xem, lúc nhìn thấy Tạ Giải và Cổ Nguyệt bày ra Hồn Hoàn trăm năm cũng bị dọa nhảy dựng.

Hồn Hoàn trăm năm đó! học viên như thế không phải đều ở trong Lớp Một cả hay sao? Ở Lớp Ba của cô, làm gì có ai có được Hồn Hoàn trăm năm!

Nhưng dù vậy, đấu vẫn phải đấu, cô chỉ hy vọng, đấu trận này có thể mang tới ấn tượng sâu đậm cho Vũ Trường Không mà thôi.

Ba người...

Giống ngày hôm qua, buổi chiều sau khi tan học, hệ trung cấp kéo ra sân, thi đấu lên lớp.

Đây là trận đấu ngày thứ hai, nhưng vẫn giống hôm trước, chẳng có mấy người xem.

Diệp Anh Dung tới sớm, Lớp Ba của cô cũng xếp hàng cực chỉnh tề, đứng đầu là ba nam sinh thanh tú, giống nhau như đúc, không thể phân biệt được.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Phi hành hồn sư

Dịch giả: Tiểu Băng

Vũ Trường Không dẫn năm nhất Lớp Năm tới. Đường Vũ Lâm, Tạ Giải, Cổ Nguyệt đi ngay sau lưng hắn, các học sinh còn lại ai cũng hớn hờ, rất tin tưởng vào ba đại diện lớp mình.

Diệp Anh Dung mỉm cười đi tới.

"Vũ lão sư, xin chào." Cô gật đầu chào Vũ Trường Không.

Diệp Anh Dung rất đẹp, cao hơn một mét bảy, thon thả cân đối. Đôi mắt to sáng ngời có thần, mái tóc dài màu xanh nhạt cột đuôi ngựa. Da trắng nõn, mặt trái xoan, miệng anh đào nhỏ nhắn, nhìn rất dễ nhầm tưởng là một học viên hệ cao cấp.

Hai mươi ba tuổi đã vào Đông Hải Học Viện làm giáo sư, Tứ hoàn Hồn Tông, ở tuổi của cô, cũng là ưu tú.

"Chào cô." Vũ Trường Không cũng khẽ gật đầu chào lại.

"Ta là chủ nhiệm Lớp Ba Diệp Anh Dung." Diệp Anh Dung nhấn mạnh tên mình, vì cô biết lãnh ngạo nam thần không biết cô là ai. Trong truyền thuyết, người chỉ biết tới thế giới nam thần của mình, chẳng nhớ được tên của người nữ nào trong học viện.

"Ừ." Vũ Trường Không xoay mặt sang sân đấu.

Tạ Giải chớp chớp mắt. Hắn rất hâm mộ cái dáng lãnh ngạo này của Vũ Trường Không, không phải giả vờ đầu nhạ, mà trời sinh như thế. Minh so với Vũ lão sư, thật là kém quá xa a!

Diệp Anh Dung không phật lòng chút nào, quay lại vẫy tay với lớp mình, học sinh lớp ba chạy qua, xếp hàng sau lưng cô.

Diệp Anh Dung nói: "Đấu hữu nghị thôi, Cổ Thiên Nhật, Cổ Thiên Nguyệt, Cổ Thiên Minh, đều phải chú ý, hiểu chưa?"

"Vâng, Diệp lão sư!" Ba học viên sinh ba và đồng thanh.

Vũ Trường Không quay sang, hơi nhìn kĩ ba học viên kia, rõ là thấy ba anh em sinh ba này nhìn thú vị.

Chủ nhiệm Long Hằng Húc đã đi tới sân đấu.

"Thi đấu lên lớp thứ hai, năm nhất Lớp Năm, các ngươi vẫn là phái ba người này thi đấu đúng không?"

Vũ Trường Không gật đầu, Đường Vũ Lâm, Tạ Giải, Cổ Nguyệt ba người nối đuôi nhau đi vào sân.

Diệp Anh Dung mỉm cười, "Các ngươi cũng đi a."

Cổ thị tam huynh đệ cũng vào sân đấu.

Ba huynh đệ này có một đặc điểm, là ai cũng có dáng gầy gò, nhưng ánh mắt lại sắc sảo, động tác của ba người luôn giống hệt nhau.

Vũ Trường Không chẳng nhắc học trò mình câu nào, sau này lúc nào chúng cũng có khả năng gặp phải đối thủ. Thi đấu lên lớp là một loại tôi luyện, nếu lúc nào cũng cần mình nhắc nhở chỉ bảo, thì sẽ không bao giờ phát triển được.

Ba người Đường Vũ Lâm xếp theo hình tam giác đứng lại, Đường Vũ Lâm đứng đầu tiên, dáng vẻ trầm ổn như núi.

Cổ thị tam huynh đệ đứng cạnh nhau. Cổ Thiên Nhật đứng giữa, bên trái là Cổ Thiên Nguyệt, bên phải là Cổ Thiên Minh.

"Các ngươi chuẩn bị xong chưa?" Long Hằng Húc hỏi theo thường lệ, thấy hai bên và gật đầu, mới vung tay lên, tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Cổ thị tam huynh đệ và phóng ra Võ Hồn, ba người Đường Vũ Lâm kinh ngạc.

Ba cặp cánh mở ra, dưới chân mỗi người có Hồn Hoàn màu trắng, Cổ thị tam huynh đệ và bay lên không trung.

Long Hằng Húc ngẩn người.

Phi hành Võ Hồn? Phi hành Võ Hồn khá là hiếm thấy, bọn họ là anh em sinh ba, dù Hồn Lực yếu kém, Hồn Linh không mạnh, cũng có thể đưa vào Lớp Một chuyên bồi dưỡng tinh anh mới đứng. Xem ra, lúc nhận báo danh vào học đã làm sai.

Đúng là học viện đã sai. Cổ thị tam huynh đệ không tới báo danh và một lúc. Lúc ấy Cổ Thiên Nhật tới trước, Cổ Thiên Minh bị tiêu chảy, Cổ Thiên Nguyệt thì bận đi làm việc khác. Lúc ấy, đệ tử tới báo danh quá đông, lão sư quay cuồng, đâu có ai để ý nhận ra họ là anh em sinh ba.

Ba anh em này cũng có và vấn đề giống Đường Vũ Lâm, là xuất thân từ gia cảnh bình thường, cha mẹ không có khả năng mua một lúc ba cái Hồn Linh cho bọn họ a! Cho nên mới có đứa mua trước đứa mua sau, chấp vả lưng tung, mãi tới trước ngày báo danh, mới mua xong cái hồn linh thứ ba cho chúng đi báo danh. Hồn lực của cả ba chỉ có cấp mười một, Võ Hồn tuy rằng không kém, nhưng Hồn Hoàn quá kém, nên mới bị phân vào Lớp Ba.

Cổ Võ Hồn của thị tam huynh đệ tên là Ma Thiên Chiến Ứng, là một loại Võ Hồn loài chim có tốc độ phi hành rất nhanh.

Ma Thiên Chiến Ứng không mạnh lắm, nó chuyên dùng tốc độ để thủ thắng, nếu là Hồn Thú, Ma Thiên Chiến Ứng có thể bay cao tới hơn ba nghìn mét, và bay được với thời gian dài. Nên ba anh em này, đều là Chiến Hồn Sư Hệ đánh nhanh.

Hồn Linh đầu tiên họ chọn cũng giống nhau, là một loại chim ưng tên là Khinh Phong Chuẩn. Tốc độ nhanh, không có lực công kích, chỉ to chừng bàn tay.

Đây cũng là vì quá nghèo, chứ nếu có tiền, mua được hồn linh mạnh hơn, thì lực chiến đấu của họ sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Ba người mọc ra ba đôi cánh xám, và rung cánh bay lên.

"Biết bay hả? Thế nào?" Tạ Giải nhìn Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm mỉm cười, "Đánh xuống là được. Cổ Nguyệt, phong nguyên tố." Đường Vũ Lâm nói, trên tay hào quang màu lam lóe lên, mấy sợi Lam Ngân Thảo quán lên eo Tạ Giải.

Tạ Giải kêu thảm, "Ta sợ độ cao!"

Đường Vũ Lâm tức giận: "Ta còn sợ đau nữa cơ, hôm qua ngươi đâm ta mấy nhát hả?" Không cho Tạ Giải nói thêm lời nào, nó kéo Tạ Giải tới trước mặt, ôm lấy eo Tạ Giải.

Một đạo thanh quang hiện lên, cả người Tạ Giải nhẹ bẫng, chỉ trong nháy mắt, hất bay lên.

Bên dưới đài, Diệp Anh Dung chỉ nhìn thấy Đường Vũ Lâm ôm lấy eo Tạ Giải, quay quay mấy vòng, sau đó ném mạnh lên không trung.

Trên người Tạ Giải thanh quang lượn lờ, nhanh như điều gặp gió, vọt tới chỗ Cổ Thiên Nhật.

Có khả năng ném người được cao tới như vậy? Diệp Anh Dung hoảng hốt.

Cổ thị tam huynh đệ đều có Võ Hồn phi hành, lại còn là anh em sinh ba. Cô đã dạy chúng không chiến và khả năng phối hợp lẫn nhau. Đối phương chỉ có một người bay lên không, đây không phải cơ hội cho tam huynh đệ vây lại công kích hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Phối hợp

Dịch giả: Tiểu Băng

"Ta cũng lên." Cổ Nguyệt nói nhỏ với Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm kinh ngạc nhìn cô, Cổ Nguyệt đứng ngay trước mặt nó. Nó ôm lấy eo cô bé, xoay tròn.

So với Tạ Giải, Cổ Nguyệt nhẹ hơn nhiều, cái eo bé tí, ném cô bé chả cần phải có phong nguyên tố hỗ trợ cũng làm được.

Cổ Nguyệt vọt lên không, theo sát sau lưng Tạ Giải.

Cổ Thiên Nhật ra hiệu. Hắn không đấu chính diện với Tạ Giải, mà ngừng lại giữa không trung.

Ưu thế của bọn chúng là phi hành, đánh nhau trên không trung ư? Chúng đâu có sợ.

Chỉ cần chờ Tạ Giải yếu sức đi rồi mới công kích hắn, đương nhiên là thành công.

Diệp Anh Dung nhìn Vũ Trường Không, đám đệ tử Lớp Năm này thực là liều lĩnh. Bọn chúng không có khả năng phi hành lại dám phi lên không, ưu thế hoàn toàn không có, chỉ cần ba anh em Cổ thị tìm được cơ hội hợp kích, là coi như xong.

Trận đấu ngày hôm qua, cô đã nhìn thấy võ hồn của Đường Vũ Lâm chỉ là Lam Ngân Thảo, nhưng hình như có lực rất mạnh, và chỉ vật thôi. Cổ Nguyệt hình như là không chế mặt đất, thế thì lên không trung có dùng được gì? Kẻ có sức uy hiếp duy nhất là Hệ đánh nhanh Tạ Giải, nhưng hắn lại không biết bay.

Đấu với phi hành Hồn Sư, thường là ôn thủ ở dưới đất để chờ cơ hội. Dù sao, Hồn Sư sau khi phóng ra Võ Hồn, Hồn Lực sẽ từ từ bị tiêu hao, phi hành Hồn Sư có tốc độ tiêu hao nhanh hơn Hồn Sư bình thường. Chỉ cần đủ kiên nhẫn, thì chắc chắn sẽ có cơ hội, nhưng ứng đối lỗ mãng thế này, thì rõ ràng thắng bại đã định!

Nhưng Vũ Trường Không vẫn rất bình thản. Không lẽ hắn không quan tâm thắng thua?

Cổ Thiên Nhật lùi lại, Tạ Giải đã bay còn cao hơn hắn, nhưng lực ném lên đã hết, hắn đang bắt đầu hạ xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên, một đạo lam quang từ dưới chân Tạ Giải hiện lên, Tạ Giải giữa không trung vịn người, mũi chân giẫm mạnh, trên không trung mượn lực thành công, như mũi tên bắn thẳng vào Cổ Thiên Nhật.

Cổ Thiên Nhật sững sốt.

Trên chiến trường, chỉ một khoảnh khắc thất thần, cũng đủ làm cả bàn thua trông thấy.

Cổ Thiên Nguyệt Cổ Thiên Minh thấy Đại ca không né, thì vội nhào tới, và phát động Hồn Kỹ.

Hồn Kỹ của họ chỉ là tăng phúc cho tốc độ mà thôi.

Lúc này, Cổ Nguyệt cũng đã tới không trung, để giúp Tạ Giải đổi hướng, cô đã bắn ra một quả Băng cầu. Thấy Cổ Thiên Nguyệt và Cổ Thiên Minh muốn tới tiếp viện, cô bé nhếch mép khinh thường, hai tay cùng vung ra, hai quả băng chùy bay vèo về phía hai người.

Cổ Thiên Nguyệt, Cổ Thiên Minh thấy băng chùy lập tức né ra. Nhưng băng chùy không ngừng cuộn cuộn bay ra khỏi tay Cổ Nguyệt làm hai người không có cơ hội đi cứu viện Cổ Thiên Nhật.

Tạ Giải tốc độ cực nhanh, người còn ở không trung, Quang Long Chùy đã chém ra. Một đạo quang nhận màu vàng như thiểm điện bắn ra, Cổ Thiên Nhật vốn định lùi xuống dưới để tránh, lại bị quang nhận kia cản mất đường chạy trốn.

Tạ Giải đã tới trước người, Cổ Thiên Nhật hết cách, vội giơ chân, định đá hất bay ra.

Tạ Giải túm lấy chân Cổ Thiên Nhật kéo một cái, cả người nhảy vọt lên, Quang Long Chủy gõ lên đầu Cổ Thiên Nhật, đồng thời chân phải đập mạnh lên vai Cổ Thiên Nhật mượn lực, như đại bàng giương cánh bay vút tới Cổ Thiên Nguyệt ở gần đó.

"Cổ Thiên Nhật thua." Long Hằng Húc ở phía dưới nhìn rõ ràng, la6t6p tức tuyên bố Cổ Thiên Nhật chấm dứt trận đấu. Trong chớp mắt đó, nếu Tạ Giải muốn giết hắn, cổ họng hắn đã bị cắt đứt.

Cổ Thiên Nhật không cam lòng, nhưng đã ngay lập tức nhìn thấy một màn đáng sợ. Ba đoàn lam quang, cùng xuất ra ngay khi Tạ Giải bay vút lên, hắn nhảy liên tục ba lần, đã tới bên cạnh Cổ Thiên Nguyệt.

Tới lúc này, Cổ Nguyệt mới từ không trung hạ xuống, trên người cô lóe ra thanh quang, rõ ràng tốc độ rơi rất chậm so với vật rơi tự do bình thường.

Từ bắt đầu trận đấu tới bây giờ, chỉ mới qua mấy nhịp thở, mà học viên hai lớp đều phải há hốc mồm.

Cổ Nguyệt và Tạ Giải phối hợp cực hoàn hảo, cứ như hai người đang giẫm trên đất bằng.

Đấu cận chiến, Cổ thị huynh đệ sao là đối thủ của Tạ Giải. Cổ Thiên Minh thấy cứu không kịp, nghiêng rằng quay đầu, lao xuống định công kích Cổ Nguyệt. Cũng nên đánh bại một người a. Sau đó mình lại bay lên, không cho bọn hắn cơ hội.

Cổ Nguyệt phát ra ba quả Băng cầu rồi để mình thoải mái rơi xuống, chẳng buồn nhìn Cổ Thiên Minh.

Bên eo lam quang lóe lên, ngay lúc Cổ Thiên Minh tới sát, cả người cô lóe ngang bay ra. Trên mặt đất một thân ảnh nhảy lên, đón lấy cô, cùng lúc đó, eo của Cổ Thiên Minh bị xiết chặt, rồi bị một lực kéo kéo tuột xuống dưới.

Tạ Giải đập lên vai Cổ Thiên Nguyệt, Quang Long Chủy gõ vào đỉnh đầu Cổ Thiên Nguyệt, Cổ Thiên Nguyệt sao dám không hạ xuống.

Cổ Thiên Minh bị Lam Ngân Thảo kéo xuống, ngã mạnh xuống đất, không còn phân biệt được phương hướng, chứ đừng nói chỉ muốn tiếp tục công kích.

"Năm nhất Lớp Năm, thắng!" Long Hằng Húc nói, trong giọng nói có phần khiếp sợ.

Hôm qua Lớp Năm chiến thắng là do thực lực cá nhân, còn hôm nay chiến thắng là nhờ phối hợp.

Cổ thị huynh đệ lẽ ra phải phối hợp ăn ý hơn họ, thì vì khinh địch, lại không thêm phát huy phối hợp, để ba người Đường Vũ Lâm đánh bại từng người một.

Thứ làm hắn rung động chính là Cổ Nguyệt thi triển ra năng lực không chế Băng nguyên tố, ngày hôm qua không phải là Thổ nguyên tố hay sao?

Chẳng lẽ là, song sinh Vô Hồn? Đây chính là thiên tài trong thiên tài a! Nhất là còn là nguyên tố. Long Hằng Húc hối hận quá! Sao mình lại đồng ý giao thiên tài này cho Vũ Trường Không kia chứ. Lần thi đấu lên lớp này phiền toái rồi. Không biết Lớp Một có cần được chân chúng hay không.

Diệp Anh Dung cũng ngỡ ngàng, cô huấn luyện Cổ thị huynh đệ ba người mấy tháng, biết bọn hắn trên không trung phối hợp khá là ăn ý, trừ năng lực công kích kém, thì tốc độ và khả năng phi hành đều dễ dàng chiếm được thượng phong.

Cô đã nghĩ phe mình tất thắng, không ngờ đối phương lại thể hiện ra sự phối hợp ăn ý đến vậy.

Băng cầu của Cổ Nguyệt chẳng những chuẩn xác và đúng thời cơ, mà Tạ Giải còn thể hiện được khả năng của Chiến Hồn Sư Hệ đánh nhanh tới cực hạn, bản thân không biết bay, lại có thể không ngừng đổi hướng trên không trung, lần nào cũng mượn lực từ băng cầu một cách hoàn mỹ. Năng lực này, lực không chế và cân đối thân thể này, đều là nhân tài kiệt xuất a!

Hít sâu, cố gắng làm mình bình tĩnh, Diệp Anh Dung mỉm cười chúc mừng Vũ Trường Không, "Chúc mừng, Vũ lão sư. Sau này các ngươi chính là Lớp Ba."

Vũ Trường Không lạnh nhạt: "Đó không phải là mục tiêu của ta, đa tạ." Nói xong, hắn nhìn ba tên học viên, chỉ nhìn lướt qua, không bình luận câu nào, quay người đi về Lầu Ký Túc Xá.

"Vũ lão sư thế nghĩa là có hài lòng hay không?" Tạ Giải nghi hoặc hỏi Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm nhún vai, "Ta sao biết. Chắc là ý lại muốn để chúng ta tự tổng kết a."

Cổ Nguyệt nhẹ gật đầu, "Chúng ta không nên chủ động xuất kích. Kỳ thật có thể đợi cơ hội. Nếu chúng ta chỉ phòng ngự dưới mặt đất, bọn chúng cũng sẽ không thể không chủ động ra tay, tự nhào xuống công kích chúng ta. Chỉ cần bọn chúng xuống, thì coi như xong. Nhưng vô hồn phi hành của chúng, nếu muốn chạy, chúng ta cũng không có cách bắt lại được, nhưng đầu theo kiểu chúng ta vừa rồi, một chút cơ hội bọn chúng cũng không có. Lần sau chúng ta không thể lại hấp tấp như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Quang Tiêu

Dịch giả: Tiểu Băng

Tạ Giải nói với Đường Vũ Lâm: "Vũ Lâm, cô ấy nói người hấp tấp, ta không thích xía chuyện người khác, nhưng nếu nói ta như thế, ta không nhin đâu."

Đường Vũ Lâm lại nói với Cổ Nguyệt: "Đây là lần đầu chúng ta đấu với phi hành Hồn Sư, lúc đó đúng là ta hơi hấp tấp, xin lỗi!"

Tạ Giải gật mình: "Này, tính người sao tốt thế. Cô ta phê bình người, người còn xin lỗi."

Cổ Nguyệt phì cười, "Châm ngôn ly gián là vô dụng, người ta cái này nói thường thì gọi là biết sai liền sửa, nói tốt thì gọi là có phong độ thân sĩ. Người tương ai cũng bụng dạ hẹp hòi như người chắc? Vũ Lâm, tối nay ta mời người ăn món ăn Giáp. Nhưng chỉ một phần thôi đấy."

Đường Vũ Lâm cười: "Được! Con ruồi cũng là thịt. Đi thôi. Ta đói rồi."

Diệp Anh Dung trợn mắt nhìn ba tên nhóc đi về hướng nhà ăn, dù cô hàm dưỡng rất tốt, khóe miệng cũng không khỏi co quắp.

Người ta rõ ràng là không hề lên kế hoạch tác chiến để đấu với phe mình, mà chỉ là ngay lúc đó nổi lòng tham mà thôi. Thế là nghĩa lý gì? Có nghĩa là, bọn chúng căn bản chính là gặp trận mới đấu, chứ không tính trước! Vậy sao chúng còn phối hợp ăn ý tới như thế?

Cô rút máy truyền tin Hồn Đạo, bấm mã số.

Trong đó vọng ra một giọng nữ trong vắt, lạnh lùng.

"Sao vậy tiểu muội?"

Diệp Anh Dung nói: "Tỷ, chúng ta thua."

"Thua? Chẳng lẽ đối phương cũng có phi hành Hồn Sư?"

Diệp Anh Dung cười khổ: "Không có. Nhưng phối hợp của bọn chúng rất ăn ý, năng lực cá nhân cũng rất ưu tú. Tỷ, người cũng phải cẩn thận. Lớp Một của ti lần này có thể gặp phải đối thủ rồi. Học trò của Lãnh ngạo nam thần không dễ đối phó đâu, tỷ phải chuẩn bị tâm lý a!"

Bên kia im lặng một lúc, sau đó giọng nói thanh lạnh còn trở nên lạnh hơn, "Ta chờ đợi ngày này đã lâu, lúc trước, hấn làm nhục ta thế nào, bây giờ, ta sẽ trả lại cho hấn."

"Tỷ, người..." Diệp Anh Dung còn chưa nói xong, bên kia đã dập máy.

Diệp Anh Dung bất đắc dĩ thở dài: "Tỷ quá hiếu thắng. Hồi trước người ta cự tuyệt tỷ, đâu có nghĩa là người ta sai, sao tỷ lại ghi hận mãi hai năm nay!"

Ăn cơm tối xong, Tạ Giải lại muốn rời khỏi học viện đi chơi, bị Đường Vũ Lâm không đi. Nguyên nhân rất đơn giản, nó muốn tu luyện.

Hồn Lực là tất cả, Vũ Trường Không đã nói thế.

Muốn tăng Hồn Lực không có đường tắt, mà phải không ngừng mình tương để đề thăng.

Đường Vũ Lâm không chịu đi, Tạ Giải cũng mất hứng, quyết định cùng mình tương với Đường Vũ Lâm. Bổng cửa phòng bị đẩy ra.

Chu Trường Khê từ bên ngoài chạy vào, "Không tốt, Tạ Giải, Vũ Lâm, hai người mau ra xem đi. Ngoài cửa học viện có một đám người chặn ở ngoài. Chúng cầm hình của hai người và Cổ Nguyệt đòi học viện giao người, phòng giáo dục chắc sắp có người tới đó."

Hai đứa nhìn nhau, chẳng lẽ là...

"Đi, đi xem!" Tạ Giải nhảy xuống giường, cùng Đường Vũ Lâm đi ra, vừa ra khỏi ký túc xá, gặp Cổ Nguyệt.

"Người cũng nghe nói?" Đường Vũ Lâm nhìn Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt gật đầu, rất bình tĩnh, "Chắc là chuyện ngày hôm qua!"

Tạ Giải nổi giận, "Đi!" hấn xoay mạnh người đi ra cửa học viện, bị Đường Vũ Lâm kéo lại.

"Đợi chút!" Đường Vũ Lâm quát.

Tạ Giải cả giận: "Dội cái gì? Nếu đúng là đám người đó, ta sẽ lại đánh cho chúng một trận. Thu tiền bảo kê, ăn hiếp người ta, làm người ác còn dám tố cáo trước! "

Đường Vũ Lâm giữ chặt lấy hắn.

Đường Vũ Lâm trầm giọng nói: "Người đừng vọng động, chuyện này không đơn giản như vậy. Người đừng quên chúng ta đang ở đâu. Đây là Đông Hải Học Viện, một học viện Hồn Sư. Đối phương biết như vậy, mà còn dám tới tìm, cho thấy chúng không hề sợ. Chúng ta còn quá yếu, đi tìm Vũ lão sư trước."

Cổ Nguyệt cũng gật đầu, "Ta ủng hộ Vũ Lâm, chúng ta đi tìm Vũ lão sư."

Chu Trường Khê đi theo ngay sau lưng: "Ồ ngoài đó ồn ào lắm, ít nhất cả hơn hai trăm người, vẻ rất kiêu ngạo ng. Các người tới đó thì làm được gì! "

Đường Vũ Lâm nói: "Đi, chúng ta đi tìm Vũ lão sư."

Vũ Trường Không làm việc và nghỉ ngơi cực kỳ có quy luật, sau bữa cơm chiều là ở trong phòng tu luyện, nên tìm hắn không khó.

Vũ Trường Không mặc một bộ áo dài trắng mở cửa phòng, thấy ba đứa, thì hỏi: "Tu luyện gặp thác mắc?"

Tạ Giải tuy cũng lãnh ngạo, nhưng trước mặt Vũ Trường Không lại chẳng còn chút tinh thần, theo bản năng nhìn Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm nói: "Vũ lão sư, chúng ta gặp chuyện..." nó rành mạch kể lại mọi chuyện cho Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Các người giỏi thật!" Nói xong, đi thẳng ra ngoài.

Màu trắng trường bào lộ ra mỏng manh, bị gió dẫn, hất xòa tóc cũng tiếp theo gió lên, lướt qua xuất trần hương vị dẫn nhàn nhạt trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta một loại như mộng ảo thị giác cảm giác.

Ba đứa nhóc vội chạy theo.

Ngoài cửa chính Đông Hải Học Viện, hiện đông chật như nêm cối, ít nhất hơn hai trăm người tướng mạo hung hãn cầm theo vũ khí chặn bít cửa, không ít người còn xách cả Hồn Đạo Khí người thường bị cấm sử dụng.

Theo sự tiến bộ của Hồn Đạo, Hồn Đạo Khí cũng phát triển tới mức người bình thường cũng có thể sử dụng được, địa vị Hồn Sư vẫn cao siêu, nhưng khoảng cách giữa họ với người thường đã bị khoa học kỹ thuật rút ngắn. Trong một cấp độ nhất định, Hồn Sư mà gặp phải người thường có hồn đạo khí thì ưu thế cũng chẳng còn bao nhiêu. Đây là lý do những kẻ này dám chặn cửa trường học của hồn sư.

Bên này, nhiều học trò của tụ tập ở cửa, nhìn tám hình đám người kia đang cầm trong tay, là Đường Vũ Lâm, Tạ Giải và Cổ Nguyệt.

Những người cản đường ở hàng đầu khiêng theo một cái cáng, trên cáng là Quang Long đang quần đầy băng gạc.

Dàn người phía sau giăng cao một băng rôn to, "Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, giao ra hung thủ!"

Còn may đây là học viện Hồn Sư, đám người này tuy dữ dằn, nhưng không dám đánh vào học viện. Người cầm đầu, cao hơn hai mét, dáng người cực kỳ khôi vĩ, cũng để đầu trọc, râu quai nón, bộ dáng bur hân, là bản thẳng cấp của Quang Long thẳng. Đôi cánh tay trần đầy cơ bắp mạnh mẽ, đôi mắt âm lãnh không ngừng dò xét nhìn khắp để tìm người cần tìm.

"Các người là ai, dám tới đây gây chuyện! " gầm vang lên. Long Hằng Húc dẫn hơn mười lão sư giận dữ đi ra.

"Ta là Quang Tiêu, người đang nằm này là đệ đệ của ta." đại hán đầu trọc lạnh lùng nói, giọng nói ồm vang như tiếng sấm.

Hồn Lực mạnh thật, tu vi tên này...

Mắt Long Hằng Húc rụt lại, hắn đã nhớ ra một cái tên.

"Quang Tiêu? Người là đội trưởng đại đội cơ giáp của Đông Hải Thành, Quang Tiêu?" Mỗi tòa thành thị, đều có sức mạnh vũ trang của mình, ngoài duy trì trật tự thông thường, còn thực hiện nhiệm vụ quân sự. Đông Hải Thành là thành lớn, lại ở vùng duyên hải, nên thành được liên bang bố trí một đại đội cơ giáp với năm trăm Cơ Giáp Hồn Đạo.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hồn hoàn vạn năm

Dịch giả: Tiểu Băng

Đại đội Cơ Giáp là cấp sư đoàn, chỉ dưới trưởng quan hành chính của Đông Hải Thành một cấp, và không phải chịu sự điều khiển của nền hành chính.

Nghe thấy tráng hán tự xưng là Quang Tiêu, Long Hằng Húc biến sắc. Dù có trưởng quan ở đây, cũng còn không ra lệnh được cho đối phương a!

"Ta bây giờ không phải là đội trưởng đại đội Cơ Giáp, mà chỉ là một người huynh trưởng có đệ đệ bị người ta đánh trọng thương mà thôi. Giao kẻ đánh người ra cho ta." Quang Tiêu lạnh lùng nói.

"Quang Tiêu Đại Đội Trưởng, trong này có chuyện gì hiểu lầm hay không?" ngữ khí Long Hằng Húc dịu hẳn đi, "Ảnh này rõ ràng chỉ là ba đứa bé, chẳng lẽ lệnh đệ lại đến mức để ba đứa bé đánh bị thương hay sao? Ta nghĩ chắc là có vấn đề gì đó, hay chúng ta bình tĩnh, điều tra cho rõ ràng rồi nói tiếp."

Long Hằng Húc biết người này hẳn đặc tội không nổi, đối phương nắm cả một đại đội cơ giáp trong tay đó! Không chừng cả đám người vạm vỡ trước mặt này đều là Cơ Giáp Sư, tuy nói người bình thường cũng có thể trở thành Cơ Giáp Sư, nhưng dù sao cũng chỉ là số ít, đại đa số Cơ Giáp Sư đều là Hồn Sư, dù đẳng cấp không cao, nhưng đều có kinh nghiệm chiến đấu dày dặn và khả năng không chế Hồn Đạo Khí phong phú. Những người trước mắt này, học viện không đầu lại được. Huống chi, đối phương còn dùng tới sức mạnh cơ giáp bất cứ lúc nào.

Về bản thân Quang Tiêu, hẳn cũng biết được một ít. Vị Đại Đội Trưởng này cũng là nhân vật truyền kỳ, gia đình xuất thân bình thường, thuở nhỏ phụ mẫu đều mất, dùng thiên phú và cố gắng của bản thân, vào năm ba mươi lăm tuổi, đã đạt được vị trí Đại Đội Trưởng. Tu vi hồn lực cao tới Lục Hoàn, là một Hồn Đế. Đẳng cấp Cơ Giáp Sư cũng tới cấp Đế. Cả Đông Hải Học Viện, Tu vi hồn lực đạt tới cấp Đế, hình như chỉ có...

"Hiểu lầm? Con nít? Đệ đệ của ta bị đánh thành như vậy, huynh trưởng ta không thể đổ trách nhiệm cho người khác, ta đương nhiên sẽ điều tra, có điều ta sẽ điều tra ngay ở đây. Đừng nói nhảm, mau giao người ra đây. Chúng ta chờ ở đây, đã là cho Đông Hải Thành mặt mũi, ta cho ngươi thêm 20 phút, không giao người, chúng ta sẽ tự đi vào tìm."

Long Hằng Húc sầm mặt, lạnh lùng nói: "Quang Tiêu Đại Đội Trưởng, ngươi không nên quá phận. Nơi này là học viện, là nơi bồi dưỡng học sinh, các ngươi có ai không từ học viện mà ra? Ngươi, ta sẽ không giao, có bản lĩnh, ngươi cứ dùng Cơ Giáp, bước qua thi thể của chúng ta. Nếu không, ngươi đừng hòng bước vào Đông Hải Học Viện một bước."

Các học viên nghe vậy, đều nhiệt huyết sôi trào, những học viên tuổi lớn hơn đều tự giác đi tới đứng sau lưng hắn.

Quang Tiêu tiến tới một bước, găm mạnh xuống đất, lập tức, nổ vang trầm thấp vang lên, cả mặt đất đều rung chuyển, những học viên yếu đều té ngã.

"Ta chỉ tin vào sức mạnh. Các ngươi tưởng chỉ bằng các ngươi cũng cản được ta? Đệ đệ của ta bị thương ra thế này, các ngươi không giao ra hung thủ, còn dám đứng đây nói lý? Lão tử cũng có thể nói lý với các ngươi, nhưng nắm đấm ta mạnh hơn, giờ ta muốn dẫn người đi, xem ai ngăn được ta."

Một giọng nói còn lạnh hơn vang lên từ bên Đông Hải Học Viện, "Ta ghét nhất là nói đạo lý, dùng nắm đấm luôn là tốt nhất."

Hàng đầu của Đông Hải Học Viện xuất hiện thêm một người.

Trường bào màu trắng, tóc dài màu lam để xõa sau lưng, đôi mắt màu xanh sẫm sáng rực lạnh lẽo, dáng đứng ngạo nghễ, làm nhiệt độ xung quanh cũng phải hạ thấp xuống.

Người này vừa xuất hiện, khí thế Quang Tiêu vừa tạo ra lập tức bị vỡ tan như bị đập vào một tòa băng sơn.

"Vũ lão sư, là Vũ lão sư..."

"Ngươi là ai?" Quang Tiêu nheo mắt, kéo khí thế của mình lên.

Vũ Trường Không thần nhiên: "Ba đứa nhóc ngươi muốn tìm là đệ tử của ta. Đánh thắng ta, ngươi tiếp tục, thua, rút!"

Thanh âm của hắn lạnh như băng, không chút tình cảm.

"Hặc hặc hặc hặc! Tốt, lâu lắm rồi không có ai nói với ta như vậy. Ta cũng muốn thử xem." Quang Tiêu miệng thì cười, nhưng trong lòng đã phần nộ tới cực điểm.

Một luồng hào quang màu vàng cực mạnh từ dưới chân hắn bay lên, vàng, vàng, tím, tím, tím, tím, sáu cái Hồn Hoàn đều xuất hiện.

Hồn Đế, Lục Hoàn Hồn Đế!

Vỡ Hồn phóng thích, Quang Tiêu bốc lên cao lơ lửng cách mặt đất nửa mét, từ trán bắt đầu xuất hiện những chiếc vảy màu đồng kéo dài xuống hết cơ thể, khiến toàn thân như được bao bọc một tầng thép dày, trên bả vai và ở bên cạnh có ba đoàn hào quang, hai vàng một tím, hai cái màu vàng đều là Tích Dịch, giống nhau như đúc, còn cái màu tím, là Cự Mãng.

Màu tím, Hồn Linh nghìn năm! Rõ ràng sáu cái Hồn Hoàn của hắn chính là do ba cái Hồn Linh ban cho. Có Hồn Linh nghìn năm, tuyệt đối là cao thủ.

Cùng là Võ Hồn Thiết Giáp Long, khí tức Quang Tiêu phát tán mạnh hơn Quang Long rất nhiều lần, như một tòa núi cao bề thế.

Khí thể của hắn làm mái tóc dài của Vũ Trường Không bay phấp phới.

Không khí bỗng trở nên lạnh toát, Quang Tiêu nhìn thấy một luồng lam quang hiện lên.

Khí thể cuồng bạo hắn vừa tạo ra bị chém ra làm hai, rồi tan biến mất.

Vũ Trường Không vẫn áo trắng bông bênh, trong bàn tay phải đột ngột xuất hiện một thanh trường kiếm màu lam nhạt.

Kiểm quang uyển chuyển mềm mại, áo trắng kiếm lam, lướt qua như tiên.

Trong Đông Hải Học Viện, chẳng có mấy ai được thấy hắn ra tay bao giờ, nên ai cũng nhìn chăm chăm vào thanh kiếm.

Từng vòng quang sáng từ chuôi kiếm tỏa ra, Hồn Hoàn không lớn, quay quanh quanh thân kiếm, nhưng màu sắc của những hồn hoàn làm người ta phải chói mắt. Màu vàng, màu vàng, màu tím, màu tím, màu đen, màu đen!

Đúng vậy, hai cái Hồn Hoàn cuối cùng, chính là màu đen, nghĩa là vạn năm. Đúng vậy, đúng thế, hồn hoàn vạn năm!

Không khí như bị đông lại, cả bầu trời cũng bị thanh kiếm đông cứng. Vũ Trường Không chỉ lẳng lặng đứng yên ở đó, mà cả khí thể cuồng bạo của Quang Tiêu đều bị đông cứng.

Vạn năm..., hồn hoàn vạn năm, sao có thể..., làm sao có thể là hồn hoàn vạn năm!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Áo trắng kiếm lam, thiên băng tuyết hàn

Dịch giả: Tiểu Băng

Quang Tiêu há hốc mồm nhìn Vũ Trường Không, từ khi Hồn Thú gần như diệt tuyệt, rất hiếm có hồn hoàn vạn năm xuất hiện. Ngay cả trong Truyền Linh Tháp, muốn chế tạo Hồn Linh vạn năm cùng là cực kì khó khăn.

Vậy tại sao, tại sao người này lại có hồn hoàn vạn năm? Hắn rốt cuộc là ai? Có được hồn hoàn vạn năm, không phải chỉ dựa vào thiên phú, mà phải có một thể lực sau lưng cực lớn. Quang Tiêu hiểu rất rõ chuyện này. Hắn lưỡng lự. Đấu với một người có hai cái hồn hoàn vạn năm, tu vi cũng là Lục Hoàn Hồn Đế, hắn không nắm chắc thắng chút nào.

Vũ Trường Không không nhìn hắn, mà cúi đầu nhìn trường kiếm trong tay.

Thiên Sương Kiếm, Võ Hồn của hắn. Lâu lắm rồi không gọi nó ra. Hắn dùng Tinh Thần Lực cô đọng Võ Hồn đã rất lâu, giờ gấp lại bằng hữu cũ, mắt của hắn ngây dại, nó không còn lạnh như băng, mà ôn nhu như nước như đang nhìn người yêu.

"Rống!" Quang Tiêu ngửa mặt lên trời gầm lên, trước mặt bao nhiêu thủ hạ, nếu cứ nhát gan thế này, làm sao lãnh đạo được họ? Nên dù như thế nào, trận chiến này cũng phải xảy ra.

Hồn Hoàn thứ nhất sáng lên, lần giáp toàn thân bắn ra hào quang màu đồng, Thiết Giáp Long Thân!

Quang Tiêu đập chân trái một cái, người như vói rồng, quét thẳng tới Vũ Trường Không.

Nắm tay to phủ đầy long lân, bị nó đâm trúng, so với lăng trì chắc cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.

Vũ Trường Không vẫn nhìn Thiên Sương Kiếm, không hề động. Thiết Giáp Long quyền nặng nề mạnh mẽ kia chẳng hề gây ảnh hưởng tới tâm tình của hắn chút xíu nào.

"Lão sư, cẩn thận!" Đường Vũ Lân ở phía xa kêu to.

Vũ Trường Không khẽ xoay cổ tay, trên Thiên Sương Kiếm, sáu cái Hồn Hoàn đều biến mất, mũi kiếm gây nhẹ, đâm vào cái nắm tay nặng nề mạnh mẽ như núi kia.

"Đình đình đình leng keng..." Liên tiếp vang lên những âm thanh vang giòn.

Lúc tiếng thứ nhất vang lên, thế tiến như bạo long của Quang Tiều ngừng lại, sau mỗi tiếng vang thứ hai, là một khối lân phiến trên nắm tay của hắn bị đánh bay, thân thể hùng tráng cũng lùi lại một bước.

Hắn muốn đứng lại, muốn phóng ra hồn lực mạnh hơn, nhưng ngay từ lúc Thiên Sương Kiếm chạm vào nắm đấm của hắn, những tia kiếm khí lạnh băng đã xuyên vào quả đấm của hắn, như những cây kim nhọn, theo huyết mạch đâm vào trong người hắn, làm hắn không thể không toàn lực đề tụ Hồn Lực để ứng phó, còn thời gian đâu mà phóng thích Hồn Kỳ a!

Sau bảy tiếng vang, hắn lùi lại bảy bước, mà Vũ Trường Không chỉ mới đâm ra một kiếm.

Một vòng hào quang màu lam nhạt từ trên người hắn bay lên, khí thế của Vũ Trường Không trở nên kinh người.

Đôi mắt màu xanh sẫm sắc biến thành màu tím, hào quang màu tím nhạt từ mắt tỏa ra, Thiên Sương Kiếm đâm thẳng tới.

Một kiếm này đâm ra, Quang Tiều cảm thấy trong cơ thể mình dường như có đồ vật gì đó bị đốt cháy, những tia kiếm khí cực lạnh và cực sắc kia đều đồng thời bộc phát, không chỉ thế, đầu óc hắn cũng bị trì trệ, máu huyết như bị đông đặc, võ hồn cường đại từng giúp hắn thành danh bây giờ cũng không thể bảo vệ được hắn, cứ như con Thiết Giáp Long ấy đã từ bỏ hắn.

Hồn Linh Cự Xà màu tím bên cạnh Quang Tiều động đậy, thân thể khổng lồ to ra, trên thân thể màu tím xuất hiện những cái vảy bạc, cái đuôi khổng lồ quất vào Vũ Trường Không!

Vũ Trường Không không hề né tránh, để mặc cho hồn linh ngàn năm quất vào mình.

"Xoẹt!" một âm thanh vang lên, màu lam trên người Vũ Trường Không mạnh thêm vài phần, mắt mọi người hoa lên, cả người Vũ Trường Không như biến thành một thanh kiếm, giống y hệt thanh Thiên Sương Kiếm hắn đang cầm trong tay.

Cái đuôi của Hồn Linh Cự Xà màu tím, chính là quất vào mũi kiếm.

Từ quang xẹt qua, cái đuôi bị cắt đứt, Hồn Linh kêu thảm, hào quang trên người ảm đạm. Thiên Sương Kiếm đã tới trước mặt Quang Tiều.

Quang Tiều nghiêng rằng, hắn không thôi thúc được võ hồn, Kiếm Khí cực hàn của địch thủ đã đông cứng hắn, trì hoãn mọi suy nghĩ của hắn, hắn chỉ có thể giơ cả hai tay lên, cố gắng thúc giục hồn lực.

"Phốc!" Lam quang dừng lại.

Nó dừng khi chỉ còn cách chớp mũi Quang Tiều một chút xíu, hàn khí lạnh băng như hóa thành một tấm võng bịt kín lấy hắn, đôi tay hắn đã bị hoàn toàn đâm xuyên qua, chuyển sang màu lam nhạt như Thiên Sương Kiếm.

"Ngươi, mắt của ngươi..., ngươi là từ chỗ kia tới..." Quang Tiều ngơ ngác, giọng nói run rẩy, không biết vì lạnh quá hay vì sợ quá.

Vũ Trường Không thần nhiên: "Ta chính là bị chỗ đó đuổi ra, nguyên nhân là vì, tính cách không tốt. Cho nên, đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa."

Lam quang thu về, trong Thiên Địa phẳng phất có vô số khí lưu màu lam quán vào cơ thể Vũ Trường Không, Thiên Sương Kiếm hóa thành một tia sáng biến mất, hắn xoay người, đi vào trong học viện.

Những khí lưu băng hàn đã chui vào người Quang Tiều cũng chui ra, bay đuổi theo hắn.

Áo trắng kiếm lam, thiên băng tuyết hàn, Vũ Trường Không!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Nam thần

Dịch giả: Tiểu Băng

Mãi tới khi Vũ Trường Không biến mất, toàn trường vẫn còn im phăng phắc.

Mọi người đều bị rung động.

Đây là chiến đấu của Lục Hoàn Hồn Đế, bọn hắn đã được nhìn thấy Hồn Linh ngàn năm, và cả hồn hoàn vạn năm xuất hiện.

Nhưng tại sao cũng cùng cấp bậc, mà Vũ Trường Không chỉ dùng hai kiếm, đã đánh bại Quang Tiều? Quang Tiều trở thành Đại Đội Trưởng đại đội Cơ Giáp, thì kinh nghiệm thực chiến, tu vi, tuyệt đối đều là cao cường. Dù Hồn Hoàn không bằng Vũ Trường Không, cũng không thể thua nhanh như vậy mới

đứng.

Trừ phi là Võ Hồn chênh lệch cực lớn, hoặc là..., Vũ Trường Không có điểm gì đó đặc thù.

"Nam thần ——" không biết nữ sinh nào đột nhiên kêu lên, Đông Hải Học Viện lập tức cuộn trào, ai cũng kêu to tên của Vũ Trường Không. Nhất là học viên Lớp Năm, đứa nào cũng hắt cao mặt, kiêu ngạo ưỡn ngực.

Vũ Trường Không cường đại, làm tất cả học viên Lớp Năm đều hạnh diện.

Diệp Anh Dung ngo ngắc nhìn theo hướng Vũ Trường Không biến mất: "Tỷ, vốn ta không thích cái vẻ lạnh băng của hắn đâu, tuy rất đẹp trai, nhưng chẳng khác gì khối băng cả. Nhưng bây giờ, ta mới biết ta cũng thích hắn, hắn đã soái tới mức mọi khuyết điểm đều không là gì cả."

Bên cạnh Diệp Anh Dung là một nữ tử còn đẹp hơn cô, tuổi tương đương cô, ánh mắt cũng ngo ngắc như cô, "Lục Hoàn, hắn thật là Lục Hoàn. Ta tưởng mình còn có cơ hội đuổi theo hắn. Bây giờ mới biết ta vĩnh viễn không bao giờ báo thù được hắn. Thực lực này, dù đối thủ có là Thất Hoàn Hồn Thánh, thì hắn cũng vẫn không thua, không chừng còn chiến thắng, không hổ là người từ chỗ kia mà tới."

Diệp Anh Dung nhìn tỷ tỷ, cười khổ: "Tỷ, tỷ thù dai quá."

Mắt Diệp Anh Ngọc long lanh dịu dàng, "Chưa từng có ai từ chối ta, hắn là người thứ nhất, nên hắn nhất định phải trả giá đắt!"

Quang Tiêu đứng đó hơn mười khắc, hàn ý trên người mới rút đi hết, máu huyết trở lại bình thường. Hồn Lực, Võ Hồn cũng đều trở về.

Vết thương trên tay mới bắt đầu chảy máu.

Hắn nhìn bàn tay mình, trong mắt chỉ toàn sợ hãi, người đó, thật là đáng sợ! Hắn nhất định không phải là người vô danh...

"Đội trưởng, chúng ta?" Một nam tử chạy tới bên cạnh hắn, "Hay là chúng ta dùng Hồn Đạo Khí và Cơ Giáp?"

Quang Tiêu khoát tay, làm hắn lão đảo, "Đánh rầm, người muốn chết đừng lồi theo lão tử. Việc chúng ta làm hôm nay được toàn thân đã là may mắn, dám dùng tới Hồn Đạo Khí và Cơ Giáp, người nghĩ chúng ta còn sống được sao? Đi, đi về."

Nhìn đệ đệ nằm trên cang, hắn thở dài.

Hắn biết chuyện ngày hôm nay, tổng thự hành chính của Đông Hải Thành nhất định sẽ làm văn bản tố cáo tội hắn.

Nhưng, hắn lại luôn quá bảo vệ đệ đệ mình.

Quang gia hai huynh đệ, hắn là ca ca, thuở nhỏ thiên phú dị bẩm, sức lực mạnh mẽ. Quang Long cũng vậy. Nhưng, gia cảnh bần hàn, cho hai anh em đi học đã là vô cùng khó khăn, nên sau khi Quang Long tới trường tuy biểu hiện cũng tốt, nhưng không tìm được hồn linh để dung hợp, làm trễ độ tuổi vàng.

Quang Tiêu sau này khá hơn, toàn lực hỗ trợ đệ đệ, hy vọng có thể đền bù, nhưng tất cả đều đã muộn.

Cho nên, Quang Tiêu luôn cảm thấy áy náy với Quang Long. Quang Long trở nên càn quấy, đòi đi thu tiền bảo kê, say rượu đánh nhau, bậy bạ đủ chuyện, nhưng nhờ có Quang Tiêu đỡ cho, nên tha hồ hoành hành trong Đông Hải Thành.

Lần này đệ đệ bị thương nặng, Quang Tiêu giận dữ, mới dẫn người đi đòi công đạo. Không ngờ lại đá trúng thiết bản. Quang Tiêu không thể không cân nhắc phải giải quyết hậu quả như thế nào.

Đường Vũ Lâm, Tạ Giải và Cổ Nguyệt bị một luồng hồn lực lạnh băng lôi trở về Lầu Ký Túc Xá.

"Trở về tu luyện!" Vũ Trường Không vẫn lạnh như cũ.

"Lão sư, ngài không trách chúng ta?" Đường Vũ Lâm nhin không được hỏi, dù sao phiền toái này là do chúng nó gây ra.

Vũ Trường Không nhìn nó, "Các ngươi không làm gì sai, sao ta phải trách các ngươi? Đi tu luyện. Sau này trừ ngày nghỉ, buổi tối không được phép ra khỏi học viện."

"Vâng!"

Vũ Trường Không bỏ đi, đám Đường Vũ Lâm trở về phòng.

"Vũ Lâm, ta run quá, cái gì vậy?" Tạ Giải chớp cánh tay Đường Vũ Lâm, tay của hắn đang run rẩy.

Đường Vũ Lâm nhìn hắn: "Ngươi lạnh không?"

Mắt Tạ Giải sáng rực, "Không, không lạnh. Ta là kích động. Thì ra, thì ra Hồn Sư có thể cường đại như vậy. Ngươi có thấy không? Ngay lúc Vũ lão sư xuất kiếm đó, dường như cả thế giới chung quanh đều biến đổi, bị đóng cứng hết. Đây mới là cường giả, cường giả chân chính a! Nếu có một ngày, ta cũng được như Vũ lão sư thì tốt biết mấy."

Đường Vũ Lâm tức giận hất tay hất ra, "VẬY mau trở về mình tưởng a. Ngươi sắp sang cấp mười hai rồi, sao không cố gắng?"

Tạ Giải đầy nghi ngờ: "Xem cuộc chiến hay như vậy, mà ngươi không kích động sao?"

Đường Vũ Lâm lạnh nhạt: "Kích động chứ! Nhưng kích động thì được cái gì? Vũ lão sư cũng là tích lũy bao nhiêu năm mới có thực lực hôm nay, chúng ta cũng phải cố gắng mới được."

Tạ Giải liếc nó, "Bị ngươi đánh bại rồi, ngươi đi mình tưởng đi, ta tiếp tục đi hưng phấn một lát."

Đường Vũ Lâm cười bất đắc dĩ, ngồi xếp bằng trên giường, làm sao mà không hưng phấn? Trái lại, trong lòng nó, sự hưng phấn còn nhiều hơn cả sự biết ơn, nhưng nó không biểu hiện ra ngoài mà thôi. Trở nên mạnh mẽ, ta phải trở nên mạnh mẽ!

Đường Vũ Lâm thở sâu, trong đầu nhớ lại hai kiếm vừa rồi của Vũ Trường Không, bắt đầu mình tưởng.

Hai kiếm đó quá thần kỳ, như tới từ thế giới khác. Lúc Vũ Trường Không xuất kiếm, mọi cảm giác đều bị nó hút lấy, Vũ lão sư như biến thành hạch tâm của cả thế giới, dẫn dắt cả thế giới đi công kích Quang Tiêu.

Kiếm thứ hai chấn động hơn, Vũ Trường Không dùng Thiên Sương Kiếm dẫn ra Kiếm Khí cực hàn, thế như chẻ tre, nhưng Đường Vũ Lâm lại rung động với kiếm thứ nhất hơn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Trong người ta có một con rồng?

Dịch giả: Tiểu Băng

Khi đó, Vũ Thiên Sương Kiếm từ chỉ xéo mặt đất chọc ngược lên, nhìn rất nhẹ nhàng.

Nhưng lúc mũi Thiên Sương Kiếm điểm trúng nắm đấm Quang Tiêu, nó rõ ràng nghe được trong đầu mình có một tiếng Long ngâm bi thương, mỗi khi lần phiên bị đánh bay, tiếng long ngâm bi thương đó lại vang lên, nó thậm chí còn cảm nhận được sự đau khổ của võ hồn Quang Tiêu khi những tia kiếm khí cực hàn chui vào trong người hắn.

Lúc đó, trong đầu nó còn có một thanh âm khác, thanh âm cực kỳ phần nộ. Trước nay chỉ khi bị Quang Long Chủy đâm trúng lúc mới xuất hiện cảm giác nóng rực, còn bây giờ nó lại tự nhiên xuất hiện, dù thời gian rất ngắn, cũng không dẫn tới cơ thể biến hóa, nhưng vẫn làm Đường Vũ Lâm khiếp sợ.

Đạo này số lần sức mạnh đó tới càng lúc càng nhiều, trong người mình hình như có một bí mật gì đó, và nó có liên quan tới việc Lam Ngân Thảo Võ Hồn biến dị.

Vân Tiểu và Chu Trường Khê cũng đều đã trở về, ai cũng bưng bưng khoái chí, bàn tán sôi nổi với Tạ Giải.

Đường Vũ Lâm nghe được tiếng họ, nhưng lại không tiến vào được trạng thái mình tưởng, thời gian dần trôi qua, nó bắt đầu thấy hoảng hốt. Trong đầu, những tiếng Long ngâm kêu thảm thiết không ngừng vang vọng, kích thích thân thể nó, có cái gì đó đang từ dâng lên.

Ý thức của nó bắt đầu mơ hồ, tiếng Long ngâm cũng dần phai nhạt, hình như nó sắp tiến vào mình tưởng thành công.

Những người khác cũng đều đã nhập định tu luyện. Sau lưng Đường Vũ Lâm, từ xương cổ kéo dài tới xương cụt, đường vân vàng lại xuất hiện.

Cảm giác nóng rực bao trùm khắp người, cơ thể nhỏ bé run run.

Màu đen, chung quanh là một màu đen kịt, không nhìn thấy bất cứ cái gì, Đường Vũ Lâm nhận ra mình đã đi lạc vào một thế giới màu đen.

Đột nhiên, từ xa, có một điểm sáng vàng rực rỡ, thu hút ánh mắt của nó.

Màu vàng càng ngày càng gần, cũng dần dần trở nên không lồ, lúc Đường Vũ Lâm thấy rõ bộ dáng của nó, nó không khỏi sợ hãi, vì đó là một con Kim Long cực lớn.

Kim Long ngũ trảo, cơ thể cực kỳ hoàn chỉnh, những cái vảy vàng hình thoi to tướng, sừng hươu, thân rắn.

Ồ, sao mình lại biết nó là Long? Nó rõ ràng đâu có giống long trên đại lục! Nó không có cánh, ngũ trảo dưới bụng, sao mình lại biết nó là Long?

Kim quang sáng lòa, Đường Vũ Lâm nhìn xuống cơ thể, cơ thể nó vô cùng hư ảo.

Dưới đất là những phiến gạch xanh to nối liền với nhau, hình như là một cái sành to, lơ lửng trên sành, chính là kim long khổng lồ.

Con kim long này dài tới cả trăm mét, trên thân nó có mười tám vòng quang sáng.

Mỗi một vòng quang sáng, đều tỏa ra hào quang màu lam trong suốt, không biết vì sao, thấy màu lam đó, nó lại nghĩ tới Lam Ngân Thảo.

"Người rút cuộc đã tới." một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng vang lên. Chung quanh sáng lên từng đạo kim quang, những đạo kim quang ngưng tụ vào giữa sành, cuối cùng ngưng tụ thành hình người hạ xuống đất.

Cơ thể người đó rất mơ hồ, không thể nào nhìn rõ hình dạng.

"Người là ai? Đây là đâu? Ta đang nằm mơ đúng không?" Đường Vũ Lâm hỏi.

"Chắc là vậy. Ta cũng không biết ta là ai..." giọng nói của hình người màu vàng mờ mịt, "Ta chỉ là một đạo thần thức, một đạo thần thức được lưu lại để chỉ dẫn cho người. Nơi đây có thể nói là giấc mơ của người, cũng có thể nói là một bộ phận trong cơ thể người."

Đường Vũ Lâm tò mò: "Người nói là, trong người ta có một con rồng?"

Quang ảnh màu vàng nói: "Nó không chỉ là một con rồng, mà là một Long Vương, nói cho chính xác, nó là tinh hoa của Kim Long Vương."

Đường Vũ Lâm kinh ngạc: "Vậy nó có phải là Vô Hồn của ta không?"

Quang ảnh màu vàng nói: "Không phải. Theo một nghĩa nào đó, nó là tai nạn của người. Vì, Kim Long Vương ẩn chứa quá nhiều năng lượng, nhiều tới mức cơ thể nhỏ bé của người không chịu đựng nổi. Khi năng lượng của nó bộc phát ra, người sẽ chết."

Chết? Đường Vũ Lâm ngây dại, nó còn nhỏ, chưa từng nghĩ tới cái chữ này.

Nếu mình chết, phụ thân, mẫu thân phải làm sao? Cũng không thể đi tìm Na Nhi.

"Ta, ta nhất định sẽ chết?" Đường Vũ Lâm ngơ ngác.

"Nếu nhất định, thì ta đã không xuất hiện ở đây. Hãy làm theo lời ta, người sẽ không chết. Nhưng mà, rất khó khăn." Quang ảnh màu vàng bình thản.

Đường Vũ Lâm cắn môi, "Ta phải làm như thế nào?"

Quang ảnh màu vàng trầm giọng nói: "Người tới được nơi đây, chứng minh người đã có thể cảm nhận được sức mạnh của nó, hơn nữa, cũng đã bắt đầu bị sức mạnh của nó ảnh hưởng. Kim Long Vương có được sức mạnh cơ thể cường đại nhất, cho nên năng lượng của nó cũng sẽ phản hồi lên thân thể của người. Sức mạnh của người, có phải khác hẳn với người thường hay không?"

"Đúng vậy, ta mạnh hơn bạn bè cùng tuổi." Đường Vũ Lâm ăn ngay nói thật.

Thân ảnh màu vàng nói: "Đó là vì, người đã bắt đầu bị Kim Long Vương ảnh hưởng. Sức mạnh của Kim Long Vương ẩn chứa trong người người, đã được một vị đại năng đánh lên mười tám đạo phong ấn, mới giữ được mạng cho người. Muốn giải quyết vấn đề này, người chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Sức mạnh của Kim Long Vương cực lớn, nhưng mười tám đạo phong ấn đã hạn chế chúng. Muốn sống sót, người phải cởi bỏ từng đạo phong ấn, dần hấp thu năng lượng phong ấn đó. Khi hấp thu hết, là người an toàn."

"Hấp thu? Làm thế nào để hấp thu?" Đường Vũ Lâm vội hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đây không phải là mộng

Dịch giả: Tiểu Băng

Quang ảnh màu vàng nói: "Người có thể tới đây, chứng minh người đã có thể hấp thu phong ấn thứ nhất. Hấp thu tinh hoa của Kim Long Vương, đầu tiên thân thể của người mạnh hơn, tiếp theo, người cần phải một ít ngoại vật phụ trợ. Phong ấn thứ nhất này, người cần phải tìm được ba món đồ, dùng chúng để đè thắng thân thể của người, ta đã thức tỉnh, đợi đến khi người chuẩn bị xong ba món đồ đó, ăn chúng xong, ta sẽ giúp người cởi bỏ đạo phong ấn sức mạnh thứ nhất."

"Người ghi nhớ, Kim Long Vương tinh hoa đối với người là một con dao hai lưỡi, hấp thu nó sẽ để giúp người trở nên mạnh mẽ, nhưng nếu tốc độ trở nên mạnh mẽ của người quá chậm, phong ấn không áp chế nổi không sức mạnh của nó, thì người sẽ chết. Trước khi tới mười tuổi, phải tìm cho được ba món

đồ đó cho ta, nếu không, ta không áp chế nổi phong ấn thứ nhất đâu."

Mười tuổi? Chỉ còn có nửa năm nữa là mình được mười tuổi.

"Đã rõ. Ba món đồ đó là gì?" Đường Vũ Lâm vội hỏi.

"Băng Tinh Quả trăm năm, Xích Viêm quả trăm năm và mười giọt máu của hồn thú trăm năm có huyết mạch của Long."

Mới nghe tên, là biết những thứ này đều là hàng vô giá, hai thứ quả đầu tiên nó còn chưa nghe tới bao giờ, tới cái món cuối cùng, thì càng...

"Ngài còn sống, nhưng Hồn Thú thì gần như bị diệt sạch rồi! Ta biết đi đâu tìm?" Đường Vũ Lâm ngơ ngác.

Quang ảnh màu vàng im lặng như suy nghĩ, một lát sau mới nói: "Ta cũng không biết. Ta chỉ biết nói những gì ta biết cho ngươi, còn phải làm như thế nào, làm sao có được, thì đều là vấn đề của ngươi. Ta không có cách giải quyết giúp ngươi. Ta chỉ có thể báo cho ngươi biết, tới mười tuổi, ngươi nhất định phải cởi bỏ đạo phong ấn thứ nhất và hấp thu nó, nếu không, ngươi sẽ chết."

"Tới khi ngươi tìm được, lúc mình tưởng nghĩ tới rồng, ta sẽ dẫn ngươi tới đây. Còn bây giờ, ta tiễn ngươi đi ra ngoài."

"Khoan đã." Đường Vũ Lâm vội kêu lên.

"Ta chỉ là một ít thần thức, thời gian duy trì có hạn, không nên chậm trễ." Quang ảnh màu vàng nghiêm túc nói.

Đường Vũ Lâm nói: "Tại sao lúc ta bị Quang Long Chùy đâm trúng, trên người lại xuất hiện lân phiến? Nó có liên quan tới Kim Long Vương đứng không?"

Quang ảnh màu vàng nói: "Đúng vậy, sức mạnh của Kim Long Vương có thể bị khí tức mang huyết mạch của rồng tạm thời lôi ra, nhưng trước khi cởi bỏ được phong ấn, ngươi không có khả năng chống chế được sức mạnh này. Cho nên, mau tìm cho được ba thứ đó đi."

Đường Vũ Lâm còn muốn hỏi thêm, nhưng không gian chung quanh đã vặn vẹo, một hồi trời đất quay cuồng, rồi nó tĩnh lại.

Cả người nó mướt mồ hôi, trong người rất khó chịu, nó cảm nhận được nhiệt độ nóng hực trong người đang từ từ hạ xuống.

Là mộng? Hay không phải là mộng?

Không phải là mộng!

Nếu không có những kinh nghiệm trước, nó sẽ cho là đây chỉ là mộng. Nhưng chỉ đơn giản là một giấc mộng như vậy sao?

Nếu là mộng, vì sao rõ ràng như thế? Vì sao mình lại mọc lân phiến vàng khi bị Quang Long Chùy kích thích? Vì sao hồi mình còn nhỏ, sức mạnh không có gì nổi trội, mà sau khi Võ Hồn thức tỉnh sức mạnh lại tăng lên nhiều như thế?

Nhưng, nếu đây không phải là mộng, tại sao lại có tinh hoa của một con rồng ở trong người mình, làm cho mình lúc nào cũng có khả năng mất mạng?

Quang ảnh màu vàng đó nói, cái này là nguy cơ, mà cũng là cơ hội, hấp thu tinh hoa một con rồng, thì sẽ trở thành thế nào?

Trong lòng nó còn có rất nhiều câu hỏi, đều chưa được giải thích rõ ràng.

Nó lúc lắc đầu, cố làm mình bình tĩnh lại, lặng lẽ xuống giường, chạy vào phòng tắm tắm một cái, thay đồ sạch rồi trở về giường.

Tĩnh táo, nhất định phải tĩnh táo, nó tự nhủ.

Đường Vũ Lâm rút ra được hai kết luận. Thứ nhất, trong người mình có tinh hoa của một con rồng đang uy hiếp tính mạng mình, nếu không hấp được thu, mình sẽ chết. Thứ hai, nếu mình hấp thu được nó, thì mình sẽ trở nên mạnh mẽ.

Như vậy, việc đầu tiên bây giờ mình phải làm, là đi tìm ba thứ đồ quang ảnh màu vàng đã nói.

Nó mới có chín tuổi, suy nghĩ còn chưa thấu đáo thành thực, cái chết đối với người trưởng thành là điều đáng sợ, còn nó, tuy cũng có sợ, nhưng lại không sợ lắm.

Băng Tinh Quả trăm năm, Xích Viêm quả trăm năm, mười giọt máu của hồn thú trăm năm có huyết mạch loài rồng, biết đi đâu mà kiếm?

Đường Vũ Lâm thờ dài, chìm vào mình tưởng.

Sáng sớm, bốn người tỉnh lại, tinh thần sáng láng.

"Đi thôi! Vũ Lâm, đi ăn cơm." Tạ Giải nhảy xuống giường.

Đường Vũ Lâm bắt đắc dĩ nói: "Ngươi vẫn còn chưa rửa mặt."

"Ách..., đói bụng quá, vậy đi rửa mặt nhanh thôi!"

Đường Vũ Lâm nói: "Tạ Giải, ta hỏi ngươi chút chuyện. Ngươi có nghe thấy hai thứ gọi là Băng Tinh Quả và Xích Viêm quả chưa?"

Tạ Giải sững sốt, "Băng Tinh Quả? Xích Viêm quả? Có nghe! Chẳng phải linh quả bình thường à? Cửa hàng nào chả bán, có tác dụng tắm bổ rất tốt với những ai có võ hồn thuộc tính băng và hỏa. Nhưng mà Võ Hồn ngươi là thuộc tính thực vật mà, đâu có dùng được?"

Đường Vũ Lâm mừng rỡ, nó chỉ sợ mấy thứ này chẳng ai biết có ở đâu thôi.

"Vậy, chúng có quý lắm không?" Đường Vũ Lâm hỏi nhỏ.

Tạ Giải nói: "Cũng có, khoảng một hai vạn một quả, còn tùy phẩm chất."

Một, hai vạn? Nhiều đây mình lo được! Đường Vũ Lâm vui mừng quá đỗi, "Phẩm chất tốt, có phải là Băng Tinh Quả cỡ trăm năm không?"

Tạ Giải liếc nó, "Ngươi có chút kiến thức đi được không? Linh quả mười năm trở lên, đã là tốt lắm rồi, trăm năm trở lên, chỉ có đấu giá hội mới có. Được coi là Linh Bảo. Nếu tới ngoài ngàn năm, thì chính là thiên tài địa bảo, nghĩa là vật báu vô giá đó."

Đường Vũ Lâm cười khò: "Vậy Băng Tinh Quả, Xích Viêm quả trăm năm thì phải bao nhiêu tiền?"

Tạ Giải nói: "Hai loại Linh quả này rất thông thường, ở đâu cũng có, nên giá không mắc lắm, ở đấu giá hội chắc chừng tám mươi tới một trăm vạn một quả."

Đường Vũ Lâm tròn mắt, tám mươi tới một trăm vạn? Mà mới là một quả?

Nó chỉ còn có nửa năm, nửa năm, làm sao đủ kiếm được nhiều tiền như vậy? Chưa nói mười giọt máu hồn thú trăm năm có huyết mạch long nữa...

"Vũ Lâm, ngươi sao vậy? Sao tự nhiên hỏi cái này? Mấy thứ như Linh quả bình thường có rất ít người dùng, vì được hiệu quả bá đạo, cơ thể người dùng chúng sẽ gặp nguy hiểm, trừ phi là tình huống đặc biệt, nếu không chẳng ai dùng tới. Nhưng nếu bị ảnh hưởng căn cơ, thì lại rất có hiệu quả. Đương nhiên, trừ quả ngoài ngàn năm, cái thứ đó chả mấy ai lấy được. Linh quả ngoài ngàn năm là cũng như hồn thú rồi, tới vạn năm, là đã có linh trí riêng."

Đường Vũ Lâm dần bình tĩnh trở lại, nói: "Tạ Giải, ngày nghỉ cuối tuần này, ngươi dẫn ta đi đấu giá hội đi, ta chưa bao giờ tới đấu giá hội."

"Ừ!" Tạ Giải gật đầu. Đối với người ngoài, hắn rất lãnh đạm, nhưng đối với bạn bè, hắn rất khảng khái.

Tạ Giải đi rửa mặt, Đường Vũ Lâm rút máy truyền tin hồn đạo, bấm mã số.

"Ục ục."

"Vũ Lâm? Chuyện gì?" giọng quen thuộc của Mang Thiên vang lên.

"Lão sư, ngày nghỉ tuần này, người có tới Đông Hải Thành không?" Đường Vũ Lâm hỏi Mang Thiên.

Mang Thiên hỏi lại: "Sao? Ngươi có vấn đề về rên?"

Đường Vũ Lâm nói: "Không phải, ta có việc muốn nói với người."

Mang Thiên im lặng một lúc: "Lão sư cũng vừa lúc có việc muốn nói với ngươi. Chiều ngày nghỉ ta sẽ tới."

"Vậy ta đợi người ở phòng làm việc." Đường Vũ Lâm cung kính.

Nó ngẫm nghĩ, mình chỉ có nửa năm. Bây giờ thứ nó cần nhất là tiền. Phải kiếm được tiền nhiều hơn, mà với tình hình hiện giờ của mình thì không thể nào làm được, nhất định phải nghĩ cách khác.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Phòng đấu giá cấp khu vực

Dịch giả: Tiểu Băng

Ăn cơm, học tập, thi đấu lên lớp.

Thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua. Ngày hôm nay, ba người Đường Vũ Lâm thường xuyên bị người ta chỉ trích, vì chuyện ngày hôm qua.

Nhiều người thắc mắc tại sao ba người Đường Vũ Lâm không bị học viện xử phạt, cứ như chẳng có việc gì xảy ra cả.

Người tò mò Vũ Trường Không còn nhiều hơn, chẳng những học viên, lão sư cũng tham gia vào. Trận chiến hôm qua khiến uy danh lãnh ngạo nam thần tăng vùn vụt, hẳn không còn là nam thần của giới nữ sinh, mà đã trở thành nam thần của cả học viện.

Vũ Trường Không vô cùng bình thản, không chút bị ảnh hưởng.

Trong trận đấu với Lớp Hai, ba người Đường Vũ Lâm, Cổ Nguyệt và Tạ Giải chẳng mất bao nhiêu công sức. Đối phương chỉ có một người có hồn hoàn vắng trăm năm, cơ bản không có cách đối phó với sự phối hợp của ba người Đường Vũ Lâm.

Ba trận thắng cả ba, cộng thêm sự kiện chặn cửa, Lớp Năm trở thành đối tượng chú ý của cả học viện.

Ngày mai là ngày nghỉ, qua ngày nghỉ, bọn chúng sẽ thi đấu trận khiêu chiến với Lớp Một. Cấp lớp nào, Lớp Một cũng là lớp xuất sắc nhất, là lớp quy tụ những thiên tài ưu tú nhất. Hai mươi năm nay, Đông Hải Học Viện chưa từng xảy ra trường hợp Lớp Một bị lớp khác cùng cấp đánh bại trong kì thi đấu lên lớp.

Ăn cơm tối xong, Đường Vũ Lâm và Tạ Giải đang chuẩn bị về ký túc xá, thì bị Cổ Nguyệt chặn giữa đường.

"Hai người các ngươi ngày mai định làm gì? Mau khai thật ra, nếu không, đừng trách ta không khách khí!" Cổ Nguyệt chống nạnh, đầy dữ dằn, tuy cô bé không đẹp, nhưng thanh tú dễ thương, nên tạo cái bộ dáng này trông rất buồn cười.

"Chúng ta làm gì sao phải nói cho ngươi?" Tạ Giải hừ lạnh.

Cổ Nguyệt nhếch miệng: "Hồi nãy hai người nói chuyện, ta nghe thấy rồi, hai người đi ra ngoài, không nói cho ta hả, vậy ta sẽ đi tìm Vũ lão sư, nói chúng ta cần bồi luyện thêm, cho các ngươi đừng hòng đi được. Dù sao chúng ta cũng sắp phải đấu với Lớp Một, luyện tập thêm là rất phù hợp."

"Sao ngươi đáng ghét thế hả?" Tạ Giải tròn mắt hằm hằm.

Cổ Nguyệt hừ lạnh, "Ta cứ đáng ghét thế đó, ngươi làm gì ta? Có nói hay không?"

Đường Vũ Lâm vội hòa giải: "Cổ Nguyệt, là ta muốn nhờ Tạ Giải ngày mai dẫn ta tới hội đấu giá xem, bé lớn ta chưa bao giờ đi tới đó."

Cổ Nguyệt cười: "Hay quá, vậy chúng ta cùng đi."

Tạ Giải căm ghét: "Ai muốn đi với ngươi. Đây là chuyện của đàn ông."

Cổ Nguyệt nói: "Ta đâu có nói muốn đi với ngươi, xem lại con người ngươi đi, ta đi với Vũ Lâm là được rồi."

Tạ Giải nghi hoặc nhìn cô, lại nhìn Đường Vũ Lâm tuy mới có chín tuổi, nhưng tướng mạo đã rất anh tuấn, nói: "Ngươi không phải thích Vũ Lâm đấy chứ? Ngươi mới bao nhiêu, trở mã cũng sớm quá nha."

"Ngươi muốn chết?" Cổ Nguyệt khoát tay, một quả Băng cầu bay ra. Tạ Giải cuống quýt né qua, "Hặc hặc, bị ta nói trúng chứ gì. Ta báo cho Vũ lão sư, nói ngươi tuổi còn nhỏ mà không lo học."

"Muốn chết ta sẽ thành toàn cho ngươi." Cổ Nguyệt nhào tới, những đạo hào quang liên tục từ trong bàn tay bay ra, đuổi theo Tạ Giải.

Đường Vũ Lâm bất đắc dĩ nhìn hai người, nó đã quen nhìn hai người đùa giỡn kiểu này, chỉ biết gờ cả hai tay rời khỏi vòng chiến.

Sáng sớm hôm sau, ba đứa cùng xuất phát, Tạ Giải vốn định quăng Cổ Nguyệt lại, nhưng không thực hiện được vì Cổ Nguyệt chặn ngay ngoài cửa túc xá.

"Tạ Giải, đấu giá hội ở đâu?" Vừa đi, Đường Vũ Lâm vừa tò mò hỏi.

Tạ Giải liếc Cổ Nguyệt, "Ở viện bảo tàng Đông Hải! Phòng đấu giá Đông Hải Thành được tổ chức kết hợp với viện bảo tàng. Trong viện bảo tàng có khu vực chuyên dụng dành cho vật phẩm để bán đấu giá, sẽ cử hành đấu giá theo định kỳ. Chúng ta tới thẳng khu đó là được. Ở đó có ghi biển thông báo thời gian tổ chức đấu giá."

Cổ Nguyệt tò mò hỏi Đường Vũ Lâm: "Vũ Lâm, sao ngươi lại muốn tới phòng đấu giá? Trước giờ thấy ngươi đâu có hứng thú gì với nó!"

Đường Vũ Lâm nói: "Là đột nhiên tâm huyết dâng trào mà thôi, chúng ta tới xem thôi mà."

Viện bảo tàng Đông Hải nằm ở trung tâm chợ thiên Nam của Đông Hải Thành, là một tòa kiến trúc phong cách cổ xưa, gồm có một tòa lầu chính và hai tòa lầu phụ.

Trong lầu chính trưng bày các loại tiêu bản Hồn Thú quý hiếm, và những vật phẩm biểu trưng cho từng thời đại trong lịch sử phát triển của Đông Hải

Thành.

Lầu phụ bên trái là khu trưng bày đồ đấu giá, còn hội trường đấu giá thì ở lầu chính.

Khu trưng bày đồ đấu giá ra vào tự do, hiện tại, người đang có ở đây để xem cũng không ít.

Cả khu có bốn tầng, quy mô rất rộng, diện tích chừng hai trăm mét.

Đồng Hải Thành là thành lớn thứ hai ở vùng biển phía Đông, nơi đây lại là phòng đấu giá duy nhất, nên quy mô lớn là chuyện đương nhiên. Lầu một tới lầu bốn, tất cả đều là vật để đấu giá, được phân theo loại và đẳng cấp. Đương nhiên, những vật đặc biệt hi hữu, hoặc siêu đắt sẽ được trưng trong khu riêng, không phải ai cũng xem được.

Khu trưng bày đấu giá ở tầng thứ nhất chia làm hai khu lớn, khu chuyên Hồn Đạo Khí và khu không phải Hồn Đạo Khí. Trong đó, khu chuyên Hồn Đạo Khí lại chia làm khu kim loại hiếm, khu thành phẩm Hồn Đạo Khí... vân vân rất nhiều.

"Chúng ta đi cái nào trước?" Tạ Giải biết Đường Vũ Lâm tới đây là có mục đích, nên hỏi nó.

Đường Vũ Lâm nói: "Đi khu không phải Hồn Đạo Khí, ta muốn đi xem có bán hai loại linh quả ta đã hỏi người hay không."

"Linh quả? Người muốn Linh quả gì?" Cô Nguyệt tò mò hỏi.

Đường Vũ Lâm nói: "Ta không muốn, ta chỉ là thấy hiếu kỳ, muốn đi xem." Tuy Tạ Giải và Cô Nguyệt đều là bằng hữu của nó, nhưng chuyện liên quan tới Kim Long Vương nghe quá khó tin, nó tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng biết chuyện này là bí mật, tuyệt đối không thể nói ra được.

"Vậy đi xem a." Tạ Giải rành rẽ dẫn hai người đi.

Chung quanh đều là những ô vuông thủy tinh cực lớn, bên trong đặt rất nhiều thứ đồ mà Đường Vũ Lâm chưa bao giờ thấy. Rẻ nhất, cũng phải mười vạn đồng. Những ô thủy tinh này đều được làm bằng hợp kim trong suốt đặc biệt, không phải thủy tinh bình thường.

"Bên này chính là khu Linh quả, người tự xem đi." Đi vào một gian phòng rộng hình chữ nhật, Tạ Giải ngừng lại.

Gian phòng này rộng chừng ba trăm mét vuông, đủ loại Linh quả, thực vật quý hiếm có ở trong này. Món nào cũng có tám bảng mô tả bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Thiếu niên nghèo

Dịch giả: Tiểu Băng

Long Linh Thảo, mười năm, thực vật quý hiếm, giá bắt đầu, hai mươi sáu vạn đồng, dự đoán giá cuối cùng, là ba mươi tới ba mươi lăm vạn đồng.

Thủy Tinh Đào, hai mươi năm tới ba mươi năm, linh quả chuyên bổ dưỡng thân, giá bắt đầu, mười lăm vạn đồng. Dự đoán giá sau cùng, mười tám vạn tới hai mươi một vạn đồng.

Đều rất đắt a! Đường Vũ Lâm nhìn đám Linh quả, không khỏi âm thầm lủi lủi.

Nó nhìn một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy thứ linh quả mình muốn tìm.

Băng Tinh Quả, ba mươi năm, Linh quả thuộc tính Băng, hi hữu, hỗ trợ Võ Hồn thuộc tính băng, có hiệu quả tăng lên Hồn Lực nhất định. Giá bắt đầu, mười tám vạn đồng, dự đoán giá sau cùng, hai mươi hai vạn tới hai mươi lăm vạn đồng.

Xích Viêm Quả, bốn mươi năm, thuộc tính Hỏa, loại hi hữu, hỗ trợ Võ Hồn thuộc tính hỏa, có hiệu quả tăng lên Hồn Lực nhất định, giá bắt đầu, mười sáu vạn đồng, dự đoán giá sau cùng, hai mươi vạn tới hai mươi ba vạn đồng.

Băng Tinh Quả bốn mươi năm này nhìn óng ánh sáng long lanh, có màu lam nhạt, to chừng trái long nhãn, dưới ánh đèn, có thể nhìn thấy bên trong mơ hồ có vàng sáng màu trắng lưu chuyển.

Xích Viêm Quả có màu đỏ sậm, phía trên có điểm sáng màu vàng nhạt, thể tích cũng to hơn Băng Tinh Quả.

Thấy hai loại Linh quả này là có thật, Đường Vũ Lâm càng thêm tin lời nói của quang ảnh màu vàng. Nhưng cái nào cũng còn cách trăm năm rất xa.

"Đúng, chính là bọn chúng." Tạ Giải không biết từ chỗ nào chui ra, đi tới bên cạnh Đường Vũ Lâm, "Chúng chính là Băng Tinh Quả và Xích Viêm Quả."

Đường Vũ Lâm nói: "Nhưng không phải là trăm năm!"

Tạ Giải nói: "Đây là đấu giá hội, vật đấu giá càng trân quý, thì được trưng bày càng cao. Tầng một chỉ là những vật đấu giá bình thường mà thôi, ta đoán chừng tầng hai mới có trăm năm. Nhưng mà chúng ta không lên được tầng hai."

Đường Vũ Lâm hỏi: "Tại sao?"

Tạ Giải nói: "Muốn lên tầng hai phải nộp tiền đặt cọc, để thể hiện tư cách cạnh tranh. Hoặc chức nghiệp giả từ cấp ba trở lên, cũng được lên."

"Tiền đặt cọc? Tiền đặt cọc là bao nhiêu tiền?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Tạ Giải nhìn hắn, "Xem ra ngươi quả thật muốn mua Băng Tinh Quả và Xích Viêm Quả trăm năm? Nếu không ngươi hỏi kĩ như vậy làm gì?"

Đường Vũ Lâm thở dài: "Đừng hỏi nữa, nói mau đi."

Tạ Giải nhú mày, "Vũ Lâm, ngươi có chuyện gì phải không?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Ta không muốn nói dối ngươi, nhưng ta không thể nói. Ngươi không nói thì thôi, ta tự đi hỏi."

Thấy nó định đi thật, Tạ Giải chặn lại: "Được rồi, nói thì nói. Tiền đặt cọc là mười vạn, mới được lên tầng thứ hai. Tới tầng thứ ba, thì phải nộp một trăm vạn mới được. Càng lên cao, giá trị vật đấu giá càng cao. À, tiền đặt cọc đó không trả lại."

Mười vạn?

Đường Vũ Lâm đã để dành tiền mấy tháng nay, mười vạn nó có, nhưng mấy chữ 'không trả lại' làm nó muốn bỏ cuộc.

Nhưng nó nhớ ra Tạ Giải có nói tới chức nghiệp giả cấp ba, "Chức nghiệp giả cấp ba loại nào cũng được?"

Tạ Giải nói: "Đương nhiên, chức nghiệp giả cấp ba là thuộc tầng lớp tinh anh, nhưng mà ngươi mới là hồn sư, còn cách tiêu chuẩn Đại Hồn Sư cấp ba mười xa lắm, ta còn nhanh hơn ngươi."

Hồn Sư? Đường Vũ Lâm mới cấp mười hai, đương nhiên là còn kém rất xa, nhưng mà, hắn còn là Đoán Tạo Sư a!

Qua mấy ngày làm nhiệm vụ ở hiệp hội Đoán Tạo Sư, nó đã biết Nghìn Rèn là chuẩn nhập môn của Đoán Tạo Sư cấp ba. Chỉ vì Mang Thiên không cho nó lộ ra, nên nó mới không đi kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp ba mà thôi.

Xế chiều hôm nay Mang Thiên sẽ tới Đông Hải Thành, hôm qua nó đã hỏi Mang Thiên, chính là vì muốn xin ý kiến hắn cho nó đi thi kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp ba. Trở thành Đoán Tạo Sư cấp ba, thù lao hoàn thành nhiệm vụ sẽ cao hơn nhiều.

Tạ Giải nói: "Vũ Lâm, ngươi có gì cần giúp thì nói đi, ta giúp được ta nhất định sẽ hết sức."

"Ừ, ta không sao. Chúng ta đi xem cái khác đi." Nó giấu đi cảm xúc trong lòng. Nếu đã biết ở đây có thứ mình cần, vậy chỉ còn cần kiếm đủ tư cách rồi tới lấy.

Về phần mười giọt hồn thú trăm năm có huyết mạch của long, chắc ở đây cũng có, nhưng bây giờ còn có hai người đi chung, nên nó không nói. Mục đích chính hôm nay là tới để biết cái nơi này.

Đi một vòng, ngoài rất nhiều thứ mới, nó cũng nhìn thấy được vài thứ quen thuộc, ví dụ như kim loại đã qua rèn.

Kim loại đã rèn ở tầng một chỉ có chiết xuất Trăm Rèn, vậy cái nghìn rèn, chắc là ở tầng hai.

Nó nhìn thấy hy vọng. Nếu mình trở thành Đoán Tạo Sư cấp ba, nhận nhiệm vụ rèn cấp ba, chỉ cần có đủ thời gian, thì chắc cũng sẽ gom đủ tiền. Lúc đó mình sẽ đi lên lầu hai tìm thứ đồ mình muốn.

Ba người rời chỗ đấu giá, về học viện ăn trưa. Không phải không muốn ăn ở ngoài, nhưng vì sức ăn của Đường Vũ Lâm kinh quá, nó không muốn để Tạ Giải và Cổ Nguyệt phải trả nhiều tiền cho mình, nên về học viện ăn miễn phí sướng hơn.

"Chiều ta phải đi phòng rèn làm việc, các ngươi cũng trở về tu luyện đi. Ừ, nhớ tìm hiểu thông tin của Lớp Một, chúng ta chưa biết gì về họ cả." Đường Vũ Lâm nói với Tạ Giải.

Tạ Giải đã quen với thói quen này của nó, ngày nghỉ cuối tuần nào cũng tới phòng rèn làm việc.

"Ừ, ngươi đi đi. Lớp Một thôi chứ gì? Một mình ta là đủ xử lý chúng rồi." Tạ Giải ngạo nghễ.

"Nói khoác không sợ đứt lưỡi à." Một giọng nói quái gở vang lên, "Ba con nhãi nhép Lớp Năm mà cũng đòi lớn lối."

Đường Vũ Lâm, Tạ Giải và Cổ Nguyệt đều quay sang nhìn, cách đó không xa có mấy học viên cỡ bằng tuổi họ đang đứng nhìn qua.

Người mới lên tiếng là một thiếu niên, tướng mạo không tệ, nhưng bờ môi vừa nhỏ vừa mỏng, trông rất cay nghiệt, khó làm người ta sinh ra hảo cảm.

Những người đứng chung với hắn đều khinh thường nhìn ba người Đường Vũ Lâm.

Tạ Giải mặt lạnh như băng vỗ bàn, muốn đi tới chỗ đối phương, nhưng bị Đường Vũ Lâm kéo lại. Nó nói nhỏ: "Dạo này chúng ta mang nhiều phiền phức cho Vũ lão sư rồi, ngại nhìn chút đi."

Tạ Giải mặt lạnh tanh: "Mấy người các ngươi là Lớp Một chứ gì? Từ ngày mai, các ngươi sẽ trở thành Lớp Hai."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Thiên tài Lớp Một

Dịch giả: Tiểu Băng

Nam sinh quái gở phì cười, "Hay lắm! Cho ta xem ngươi có bản lĩnh gì biến chúng ta thành Lớp Hai được." hắn nói xong, cả người lơ lửng bay lên, dưới chân có hai quang sáng màu vàng bay lên. Không chỉ vậy, trên cổ hắn còn xuất hiện những cái vây màu xanh, hai con ngươi dựng thẳng.

"Song Hoàn? Đại Hồn Sư?" ba người Đường Vũ Lâm đều kinh hãi. Nếu đối phương là bạn cùng khóa, vậy thì cũng chỉ mới có chín tuổi như bọn chúng thôi! Chín tuổi, đã là Đại Hồn Sư, thực là rợn người.

Đường Vũ Lâm sai bước ra, chắn trước Cổ Nguyệt và Tạ Giải, dù đối phương có cường hãn cỡ nào, nó vẫn không sợ.

Hồn Hoàn màu trắng từ dưới chân sáng lên, Lam Ngân Thảo xuất hiện, tỏa vàng sáng màu lam.

"Hặc hặc, chỉ có một hồn hoàn bỏ đi mười năm, cũng dám kiêu ngạo, thực là quá buồn cười. Yên tâm, bây giờ ta sẽ không làm gì các ngươi, chờ tới khi thi đấu, ta sẽ cho các ngươi biết rõ, thiên tài và phế vật khác nhau như thế nào. Ghi nhớ tên của ta, Lớp Một năm nhất, Vi Tiểu Phong!"

Nói xong, Vi Tiểu Phong thu liễm Hồn Lực, trở lại bình thường, quay người ngạo nghễ bỏ đi.

"Khốn kiếp!" Tạ Giải muốn xông lên, nhưng bị Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm quán quanh hông kéo lại.

"Đừng mắc lừa." Đường Vũ Lâm trầm giọng nói: "Hắn chính là muốn chúng ta chủ động ra tay, để chúng ta bị học viện xử phạt, chờ tới lúc thi đấu rồi tính."

Mất Tạ Giải hân quang lập lòe, "Song Hoàn giỏi lắm hử? Hử! Chờ xem."

Đường Vũ Lâm nói: "Ta đi phòng làm việc đây. Vũ lão sư không giúp chúng ta phân tích đối thủ, lần nào cũng để chúng ta phải tự thích ứng, các ngươi nghĩ cách tìm hiểu tình hình lớp một đi, tối ta về chúng ta bàn bạc."

Tuy Tạ Giải cực kì không phục, nhưng Vi Tiểu Phong thể hiện ra thực lực Song Hoàn, vẫn tạo nên áp lực không nhỏ chút nào. Đối mặt đối thủ như vậy, bọn chúng làm sao dám chắc là mình tất thắng?

Chín tuổi Song Hoàn, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, bình thường, ít nhất phải tới năm thứ ba trở lên mới có Song Hoàn.

Tạ Giải biết với thiên phú của mình, khoảng cách tới Song Hoàn vẫn còn thiếu.

"Được! Mai sẽ giáo huấn bọn chúng." Tạ Giải sắc mặt âm trầm đi trước.

Cổ Nguyệt đi cạnh Đường Vũ Lâm khẽ cười, "Không cần để ý tới bọn họ, chúng ta nhất định sẽ thắng."

Đường Vũ Lâm quay đầu nhìn cô, trong mắt Cổ Nguyệt không hề có ngạo khí, chỉ có tin tưởng. Mấy trận trước, ba đứa chưa hề đánh ra hết thực lực, nhất là Cổ Nguyệt, trong ba người, ai cũng nghĩ Tạ Giải là mạnh nhất, nhưng thực chất, kẻ cường đại là cô bé bên cạnh mình này mới đúng, thiên phú của cô, ngay cả Vũ lão sư cũng phải tán thưởng a!

Cổ Nguyệt vỗ vỗ vai nó, rồi bỏ đi, nhanh chóng mất hút.

Đường Vũ Lâm nắm nắm nắm nắm, các đồng đội đều cường đại như vậy, mình là đội trưởng, thực lực lại kém, vì dễ sống, và vì dễ mạnh hơn, mình đều cũng phải mau chóng có được Băng Tinh Quả, và Xích Viêm Quả.

Lúc nó đi vào phòng làm việc, Mang Thiên còn chưa tới, Đường Vũ Lâm hoàn thành nhiệm vụ của tuần trước trước. Nó đã thuần thục dùng Nghìn Rèn

Trầm Ngân Chùy, nên hiện giờ hoàn thành nhiệm vụ Đoán Tạo Sư cấp hai khá là nhẹ nhõm, căn bản không hề xuất hiện phế phẩm, lần nào cũng nhận một lúc hai nhiệm vụ.

Đường Vũ Lâm lôi tiền để dành ra đếm, đã được hơn ba mươi hai vạn đồng. Tuy còn thiếu nhiều mới đủ để mua Băng Tinh Quả và Xích Viêm Quả, nhưng nếu được nhận nhiệm vụ cấp ba, thì sẽ không khó lắm.

Nhìn đồng thành phẩm, Đường Vũ Lâm ngẩn người, từ lúc tới Đông Hải Thành, cuộc sống nó đã xảy ra rất nhiều thay đổi, nhìn thấy rất nhiều thứ bé lớn chưa bao giờ nhìn thấy.

Qua mấy tháng nay, nó không còn bỡ ngỡ, trở thành háo hức với thế giới. Giờ nó đã hiểu câu nói của phụ thân, phải luôn nhìn về phía trước.

Đúng vậy! chỉ có luôn nhìn về phía trước, mới thấy được sự đặc sắc của thế giới.

Bên ngoài vang lên tiếng mở cửa. Đường Vũ Lâm vội đi ra ngoài đón.

Mang Thiên mặc một bộ đồ bình thường màu xám, dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

"Lão sư." Đường Vũ Lâm cung kính chào.

"Ừ." Mang Thiên cởi áo khoác đưa cho nó, rồi đi vào bên trong.

Đường Vũ Lâm đã quen với kiểu này. Lần nào tới, Mang Thiên cũng kiểm tra thành phẩm của nó trước, xem xem nó có tiến bộ gì không.

Treo áo khoác lên, Đường Vũ Lâm đi theo vào trong phòng làm việc. Mang Thiên đang ngắm nghía, khẽ vuốt một món đồ nó mới rèn xong.

Nhiệm vụ nhị cấp Đường Vũ Lâm nhận càng ngày càng khó, như cái nhiệm vụ chiết xuất Trăm Rèn này, chính là cấp cao nhất trong hàng Đoán tạo sư cấp hai. Mỗi lần làm xong, đều nhận được hơn ba vạn đồng tiền công.

"Ủm, không tệ. Chiết xuất rất đúng chỗ." Mang Thiên nhẹ gật đầu. Với tính của hắn, nói được như thế là đã khen hết mức rồi.

"Đều là do lão sư dạy tốt." Đường Vũ Lâm vội nói.

Mang Thiên bỏ miếng kim loại xuống, quay người nhìn nó, "Người học được miệng lưỡi trơn tru rồi?"

Đường Vũ Lâm thề lưỡi, "Không phải! Ta chỉ nói lời thật lòng thôi."

Mang Thiên nói: "Người không phải có chuyện muốn nói với ta sao? Nói đi."

Đường Vũ Lâm tuy đã quyết định, nhưng đứng trước mặt lão sư, lại thấy ngần ngại. Ngần ngại thì ngần ngại, vẫn phải nói, vì mạng sống.

"Lão sư, ta muốn xin tham gia kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba." Đường Vũ Lâm lấy hết dũng khí để nói.

Mang Thiên sững sốt, sau đó hỏi: "Lý do?"

Đường Vũ Lâm nói: "Ta cần tiền nhiều hơn để đề thăng bản thân."

Mang Thiên nhìn hắn, im lặng.

Đường Vũ Lâm bồn chồn cúi đầu, đợi lão sư phê bình. Nó biết Mang Thiên không cho mình tiến hành kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba, nhất định là có lý do. Nó chưa bao giờ nghi ngờ lão sư, nhưng nó quá cần tiền.

"Làm sao để đề thăng?" Mang Thiên im lặng hồi lâu, mới hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Cha mẹ đi xa

Dịch giả: Tiểu Băng

Đường Vũ Lâm nói: "Ta muốn luyện tập Nghìn Rèn nhiều hơn, kiếm nhiều tiền, để dành tiền mua Hồn Linh, còn mua đồ ăn tốt trong học viện. Ta ăn quá nhiều, phải tốn rất nhiều tiền cho việc ăn, cần những món có khả năng bồi bổ tốt cho cơ thể..."

Mang Thiên nhìn tên đệ tử đã cao lên một khúc, ánh mắt dần trở nên nhu hòa.

Hắn than nhẹ: "Đúng vậy, là ta sai a. Thật ra lúc ngươi hoàn thành Nghìn Rèn Trầm Ngân, thì đã có tư cách Đoán tạo sư cấp ba. Hồn Lực ngươi không đủ mạnh, nhưng trời sinh Thần lực đã đền bù cho nó. Mới gần đây tuổi đã có thể tập trung tinh thần đi vào được trạng thái rèn, cảm thụ được sinh mệnh kim loại, vô cùng đáng quý."

"Ta sở dĩ không cho ngươi trở thành Đoán tạo sư cấp ba, một là sợ bị người ta lợi dụng, hai là sợ ngươi cho rằng mình có thiên phú sinh ra kiêu ngạo, chôn vùi cả tương lai. Nhưng ta lại quên, dù là Hồn Sư hay là Đoán Tạo Sư, thì muốn vươn lên cấp độ cao hơn đều phải đòi hỏi rất nhiều tài nguyên, ngươi lại chỉ dựa được vào bản thân mình. Là ta ích kỷ."

Đường Vũ Lâm sững sờ lão sư đang cảm khái, "Lão sư, vậy là ngài đồng ý cho ta tham gia kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba?"

Mang Thiên nhẹ gật đầu, "Tham gia đi, nếu đệ tử của ta là tuyệt thế thiên tài của giới rèn, thì không có lý do gì lại đi tước bỏ hào quang ngươi đáng được hưởng!"

Được lão sư đồng ý, Đường Vũ Lâm vui mừng, "Cảm ơn lão sư, tạ ơn lão sư."

Mang Thiên điều chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nói: "Ngươi đừng mừng vội, ta phải nhắc nhở ngươi, sau khi trở thành Đoán tạo sư cấp ba, ngươi coi như đã đi vào chỗ sâu của giới rèn. Ta sẽ yêu cầu hiệp hội tạm thời giữ bí mật cho ngươi, ngươi phải càng ít xuất hiện ở hiệp hội càng tốt. Không được bởi vì bản thân trở thành Đoán Tạo Đại Sư tự mãn và kiêu ngạo. Nếu để cho ta biết, ta không tha cho ngươi."

"Vâng, lão sư!" Đường Vũ Lâm vội cung kính đồng ý.

"Vũ Lâm, ta luôn giám chân ở Đoán Tạo Sư cấp sáu không tiến vào Thánh Tượng cấp được, không phải vì ta không đủ cố gắng, không phải vì thiên phú ta không đủ. là bởi vì, ta không đủ Hồn Lực để chế ngự Thánh Tượng cấp. Đầu La Đại Lục chúng ta gần vạn năm, Hồn Đạo Khí phát triển mạnh, ưu thế của hồn sư giảm hẳn xuống, giờ có là người bình thường cũng dùng được Hồn Đạo Khí, có được sức mạnh khủng khiếp từ nó. Hồn Đạo Khí đã hoàn toàn thay đổi cả Đại Lục."

"Nhưng, ta phải nói cho ngươi biết, Đầu La Đại Lục chúng ta, dù sao cũng vẫn là dùng Hồn Sư làm cơ sở phát triển, cho nên, dù là nghề nghiệp nào, phát triển tới tầng cao nhất, Hồn Lực, đẳng cấp Hồn Sư, vẫn trở thành thứ có tính quyết định. Cơ Giáp Sư Thần cấp nhất định phải có thực lực Bát Hoàn trở lên, ít nhất phải trở thành Hồn Đầu La. Đoán Tạo Sư chúng ta cũng vậy, không có Thất Hoàn Võ Hồn thì không thể tiến vào cấp độ Thánh Tượng, ta chính là bị mặt này làm hạn chế, cả đời không thể trở thành Thánh Tượng. Đây là lý do vì sao sau khi ngươi tới Đông Hải Thành, lão sư không nghiêm khắc lắm về rèn, là vì lão sư hy vọng ngươi sẽ tiến bộ về tu vi Hồn Lực. Dù ngươi có trời sinh Thần lực, nhưng sau khi tiến vào Ngũ cấp Tông Tượng, thì cũng phải có Tinh Thần Lực và Hồn Lực cường đại hỗ trợ, cho nên, nhất định phải cố gắng tu luyện. Đừng dè sẻn tiền bạc, đồ ăn ở học viện nếu có ích, thì phải ăn cho nhiều."

"Vâng!"

Mang Thiên bình thường rất ít khi nói nhiều như vậy, nhìn sự cảm khái trong mắt lão sư, Đường Vũ Lâm bỗng thấy hồi hộp. Bây giờ nó còn nhỏ, nhưng Hồn Lực tu vi cũng đã thua kém bạn bè, muốn trở thành Hồn Sư cường đại, nói dễ vậy sao? Nó phải trả giá nhiều hơn người ta mới được.

Mang Thiên đưa tay vào ngực, lấy ra một phong thư đưa cho Đường Vũ Lâm, "Ta lần này tới còn có một việc, là giao phong thư này cho ngươi, đây là thư phụ thân ngươi viết cho ngươi."

"A? Sao phụ thân không đánh thông tin Hồn Đạo cho ta?" lần cuối Đường Vũ Lâm liên lạc với gia đình, mới cách đây hơn một tuần.

"Xem đi." Mang Thiên đầy thâm ý nhìn hắn, nhẹ gật đầu.

Đường Vũ Lâm vội mở thư.

Trong bì thư có hai tấm thẻ và một phong thư.

Đường Vũ Lâm lấy thư ra trước, trong thư là chữ của phụ thân.

"Vũ Lâm con ta, lúc con nhận được phong thư này, phụ thân, mẫu thân đã đi tới một nơi rất xa.

Phụ thân vẫn luôn rất ích kỷ, vì muốn mình sống tự tại, đã làm con phải chịu nhiều khổ sở, ngay cả mua Hồn Linh, cũng phải mua cái phế Hồn Linh kém nhất.

Đêm hôm đó, phụ thân đã khóc, là phụ thân bất tài, không giúp được cho con, làm con còn nhỏ đã phải đi học rèn. Dù việc này phụ thân không hối hận, nhưng khiến con phải chịu khổ nhiều như vậy, phụ thân xin lỗi con.

Kỳ thật, phụ thân là một nhà thiết kế Cơ Giáp, trước kia vì một tấm bản vẽ thiết kế bị một ít thế lực chú ý, họ muốn khống chế phụ thân. Phụ thân lựa chọn trốn tránh, dẫn mẫu thân con chạy tới Ngạo Lai Thành. Sau đó ẩn cư, chỉ làm một người bình thường. Nhưng, bây giờ mới thấy, sống như người bình thường không thích hợp với ta, vì con, phụ thân sẽ quay lại nghề cũ ngày xưa. Trong này có hai tấm thẻ, một cái là Thẻ thân phận của con, cái còn lại, là thẻ tiền dùng được trên toàn đại lục, bên trong có số tiền người ta kia đưa cho phụ thân để mời phụ thân thiết kế cho họ, là một trăm vạn, vừa vặn đủ cho con mua một cái hồn linh trăm năm.

Những gì hiện giờ phụ thân có thể làm được, chỉ có bấy nhiêu. Sau này phụ thân kiếm được thêm tiền, sẽ chuyển vào thẻ này cho con. Con trai, thiên phú của con, là sẽ đi lên đỉnh phong, đừng ngoái đầu lại phía sau, hãy cứ thẳng đường nhìn lên phía trước. Hãy nhớ câu nói kia của phụ thân, trên thế giới này, thứ duy nhất con có thể dựa vào chỉ có chính bản thân con. Phụ thân tin rằng, với sự kiên cường và năng lực của con, con nhất định sẽ vươn lên đến đỉnh phong.

Đừng đi tìm chúng ta, trước khi chúng ta đảm bảo mình an toàn, sẽ không liên lạc với con. Dãy số thông tin hồn đạo của con phụ thân đã biết, sau khi phụ thân ổn định, phụ thân sẽ tìm con.

Phụ thân, mẫu thân yêu con, vĩnh viễn yêu con."

Lòng Đường Vũ Lâm siết lại, phụ thân viết rất bình thường, nhưng mỗi chữ mỗi câu lại tràn đầy tình yêu dành cho nó.

"Phụ thân, mẫu thân!" Đường Vũ Lâm hét lên, chạy ra ngoài.

Nó đâm sầm vào Mang Thiên.

Mang Thiên nắm lấy vai nó, "Họ không sao đâu, chỉ là tạm thời phải đi xa thôi. Vũ Lâm, ngươi phải kiên cường!"

Nước mắt rơi xuống, vì mình, là vì mình, vì tiền, phụ thân, mẫu thân mới đi xa.

Nắm chặt lá thư, nó khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Ta muốn trở nên mạnh mẽ

Dịch giả: Tiểu Băng

Mang Thiên chỉ nắm vai nó, im lặng để cho nó khóc, lúc này, để nó được phát tiết ra là cách hay nhất.

Khóc không biết bao lâu, Đường Vũ Lâm mới nín dần, đọc lại lá thư.

Mỗi lần đọc tới câu ‘phụ thân, mẫu thân yêu con’, là nước mắt nó lại chảy.

Phụ thân, mẫu thân đi rồi, không biết họ đi đâu, không biết chừng nào mới được gặp lại. Na Nhi cũng đã đi. Trong nhà bây giờ đã trống không.

"Muốn tìm họ không?" Mang Thiên ung dung hỏi.

Đường Vũ Lâm ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ nhìn lão sư.

Mang Thiên nói: "Muốn tìm được họ, thì ngươi phải mạnh mẽ. Phụ thân ngươi là một nhà thiết kế Cơ Giáp ưu tú, nhưng chính vì hắn quá ưu tú, nên mới bị người ta cưỡng ép. Nhưng sự ưu tú đó cũng là thứ bảo vệ cho hắn được an toàn, ngươi không cần phải lo lắng. Nhưng, thế lực đưa hắn đi không tầm thường chút nào. Nên muốn tìm được họ, ngươi phải đủ cường đại mới được. Ngươi bây giờ, quá nhỏ bé."

"Lão sư." Đường Vũ Lâm hô kêu, "Ta muốn trở nên mạnh mẽ!"

Mang Thiên dạy cho nó một vài chú ý khi làm Nghìn Rèn xong thì rời đi, Đường Vũ Lâm quay trở về học viện.

Trong nhẫn trữ vật của nó có thêm hai cái thẻ, một cái Thẻ thân phận giúp nó có thể đi bất cứ nơi đâu trên đại lục, cái thứ hai là thẻ tiền, đúng một trăm vạn đồng.

Đường Vũ Lâm đã có được hơn một trăm ba mươi vạn đồng, khoảng cách mua Băng Tinh Quả và Xích Viêm Quả đã không xa. Đối với nó bây giờ, Hồn Linh không còn là chuyện gấp gáp, là trước khi mười tuổi, nó phải hấp thu tinh hoa Kim Long Vương để sống sót.

"Vũ Lâm, ngươi sao vậy?" cùng ăn cơm tối, Tạ Giải và Cổ Nguyệt đều phát hiện Đường Vũ Lâm thất thần.

Ánh mắt nó ngơ ngẩn, bi thương, nhìn là thấy ngay.

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Ta không sao. ừ, các ngươi điều tra Lớp Một thể nào rồi?"

Cổ Nguyệt và Tạ Giải liếc nhau, hai đứa đều ngưng trọng.

Tạ Giải trầm giọng nói: "Chúng ta gặp phiền rồi."

"Hửm?" Đường Vũ Lâm giật mình, nó hiểu Tạ Giải, tên này rất cao ngạo, hẳn nói gặp phiền thì chắc chắn đối thủ của ba đứa rất khó đối phó.

Tạ Giải nói: "Lớp Một chúng ta lần này, được xem là lớp tân sinh mạnh nhất một trăm năm qua, hèn gì lúc thầy chủ nhiệm ném ta vào Lớp Năm, mất không nháy cái nào."

Lớp tân sinh mạnh nhất?

Đường Vũ Lâm nói: "Mạnh tới mức nào? Chẳng lẽ cả ba đều là Song Hoàn Hồn Sư?"

Tạ Giải giật mình nhìn hấn, Cổ Nguyệt cũng vậy, hai đứa đồng thanh: "Làm sao ngươi biết?"

Đường Vũ Lâm giật thót, "Không thể nào? Ba người đều Song Hoàn? Bọn chúng thực là tân sinh?"

Cổ Nguyệt nói: "Không thể giả được. Vì Tiểu Phong hôm nay chúng ta gặp không phải là người mạnh nhất. Không biết Vũ lão sư chọn ba người chúng ta xuất chiến, có phải vì đối phương là ba người hay không. Một trận chiến này, chúng ta không dễ chút nào!"

Đường Vũ Lâm nghiêm mặt, ba đứa nó chỉ là Nhất Hoàn, tuy Tạ Giải là song sinh Vô Hồn, Cổ Nguyệt là Nhất Hoàn Hồn Sư đặc biệt, nhưng chúng cũng chỉ có mỗi một hoàn thôi!

Nhất Hoàn và Nhị hoàn, là sự chênh lệch về chất. Lúc trước, bọn chúng đấu với Quang Long, ba người đem hết toàn lực, Đường Vũ Lâm phải dẫn ra tới sức mạnh Kim Long Vương thì mới miễn cưỡng thắng được. Nhưng bây giờ phải đấu tới ba người lận đó. Trận đấu như vậy, làm sao đánh?

Cổ Nguyệt nói: "Chính là vì bọn chúng, nên học viện mới ban ra quy định mới về thi đấu lên lớp. Mỗi cấp lớp chỉ tiến hành trong đồng cấp, không cho vượt cấp khiêu chiến. Hiển nhiên là sợ bọn họ quét ngang mấy lớp cao hơn, gây ra ảnh hưởng không tốt. Lớp Một được phân lão sư rất mạnh, học viện rất coi trọng họ. Nghe nói, họ đang cân nhắc cho chúng được nhảy lớp."

Đối thủ mạnh quá! ngày mai, bọn chúng đã phải đấu rồi. Mọi việc quá gấp gáp.

Từ vẻ mặt của Tạ Giải và Cổ Nguyệt, đủ thấy hai đứa đã dao động. Còn mình? Trong ba người, mình chỉ là kẻ ăn theo.

Ba người im lặng, sức ăn của Đường Vũ Lâm cũng bị ảnh hưởng.

Đột nhiên, trong nhà ăn vang lên giọng nói.

"Các vị lão sư, các học sinh xin chú ý, các vị lão sư, các học sinh xin chú ý. Chúng ta có một thông tin khẩn cấp. Được tin báo từ bên khí tượng, đêm nay sẽ có bão nhiệt đới xuất hiện, bão lần này rất mạnh, dự tính sẽ kéo dài hơn một tuần. Cho nên, một tuần tới, tất cả học viên không được rời khỏi học viện. Tất cả chương trình học tạm dừng, mọi người đều ở trong ký túc xá chờ. Thi đấu lên lớp tạm dừng, sau khi bão chấm dứt mới đấu tiếp."

Bão?

Đồng Hải Thành tiếp giáp ven biển, có bão là chuyện bình thường, chỉ không ngờ lại có ngay lúc này.

Đường Vũ Lâm chú ý nhất là câu cuối, thi đấu lên lớp tạm dừng.

Ba người nhìn nhau.

Thú vị, bọn chúng sẽ có thêm một tuần để nâng cao thực lực và hiểu rõ đối phương.

Nhưng mà... một tuần thì làm được cái gì? Không ai có thể chỉ trong một tuần tăng thực lực lên tu vi song hoàn được cả!

Đường Vũ Lâm khựng người, đứng phắt dậy, đi ra ngoài.

"Vũ Lâm, ngươi đi đâu?" Tạ Giải vội hỏi.

Đường Vũ Lâm không quay đầu lại: "Ta đi làm ít chuyện, bão sắp tới rồi, ta phải làm chuyện này xong mới được." Nói xong, nó đã chạy ra khỏi nhà ăn.

Nhìn bóng lưng nó, Tạ Giải nghi hoặc quay sang Cổ Nguyệt: "Ta thấy hai bữa nay hấn là lạ, ngươi có thấy hay không?"

Cổ Nguyệt nói: "Có. Nhưng hấn trầm ổn hơn ngươi, sẽ tự xử lý được."

Tạ Giải cá giận: "Ngươi đừng có châm chọc ta có được không?"

Cổ Nguyệt thân nhiên: "Không, ngươi chính là tài liệu giảng dạy phản diện của ta. Tự đại, kiêu ngạo lại không có thực lực. Vũ Lâm khác hẳn ngươi, trầm ổn, nội liêm, tiềm lực vô hạn."

Tạ Giải phẫn nộ đứng dậy, "Không thêm so đo với con gái." Hấn nói hơi to, cả nhà ăn đều nghe thấy, mọi người đều quay sang nhìn.

"Ách..." Tạ Giải tăng tốc, nhanh như chớp bỏ chạy mất hút.

Đường Vũ Lâm chạy ra khỏi học viện. Nó rất gấp gáp, trong lòng vang vọng chỉ một câu.

Ta muốn trở nên mạnh mẽ, trở nên cường đại!

Ta không đủ mạnh, Na Nhi mới rời đi.

Ta không đủ mạnh, phụ thân, mẫu thân mới rời đi.

Ta không đủ mạnh, nên mới liên lụy đồng đội.

Ta muốn trở nên mạnh mẽ!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Nhìn thấy kì tích

Dịch giả: Tiểu Băng

Hiện giờ, sau khi biết chuyện Kim Long Vương, Đường Vũ Lâm biết nó có thể trở nên mạnh mẽ.

Phong ấn Kim Long Vương mang tới nguy cơ mất mạng, nhưng cũng mang tới cơ hội cho nó thay đổi vận mạng.

Một tuần, mình còn thời gian một tuần. Bảo đã ban cho thời gian.

Phụ thân dùng tự do để đổi lấy một trăm vạn đồng, mình sẽ dùng nó để trở nên cường đại.

Lấy Hồn Đạo máy truyền tin, Đường Vũ Lâm bấm một dãy số.

"Vũ Lâm?" Rất nhanh, bên kia vọng lại một giọng nói ôn hòa.

Đường Vũ Lâm lờ đi ý nhiều: "Sầm đại sư, ta muốn tiến hành kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba. Không biết làm ngay bây giờ có được không?"

Đương nhiên, người đang nghe bên kia Hồn Đạo thông tin chính là Đoán Tạo Đại Sư cấp Tông Tượng Sầm Nhạc.

"Bây giờ muộn quá rồi? Cái gì? Chờ chút! Người nói cái gì? Đoán tạo sư cấp ba?" lúc đầu, Sầm Nhạc còn không kịp phản ứng, đến khi hiểu ra được Đường Vũ Lâm đang nói cái gì, thì giật bắn, giọng vút cao.

"Không được sao?" Đường Vũ Lâm dừng bước, trong mắt thất vọng, tối nay sẽ có bão tới, nếu hôm nay không được, bão tới rồi, làm sao làm được! Vậy kế hoạch của mình phải làm sao đây?

"Người chờ chút." Sầm Nhạc trầm giọng nói.

Sầm Nhạc vốn đang đi ăn tối, ngồi đối diện chính là hội trưởng hiệp hội Đoán Tạo Sư Đông Hải Thành Mộ Thần, và con gái ông ta, Mộ Hi.

"Ai muốn kiểm tra Cấp ba, làm cho người giết mình như thế?" Mộ Thần mỉm cười hỏi.

Đối với hiệp hội, có thêm một Đoán Tạo Sư cấp Đại Sư đương nhiên là chuyện tốt, nhưng sự khiếp sợ của Sầm Nhạc lại làm hấn tò mò.

Sầm Nhạc đáng vẻ cổ quái nói: "Người tuyệt đối không đoán ra đâu, là tên tiểu tử kia."

"Ai?" Mộ Thần sững sờ, trong đầu xuất hiện một khuôn mặt ngây thơ.

Sầm Nhạc khẽ gật đầu, "Nó nói nó muốn tới kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba ngay bây giờ. Nhưng bây giờ trễ quá rồi, người xem..."

Mộ Thần khiếp sợ, hít thật sâu, cố kiềm chế sự kích động trong lòng: "Cứ nói với nó, bảo nó tới đi. Kiểm tra không sao cả."

"Được."

Sầm Nhạc nói vào máy truyền tin Hồn Đạo: "Vũ Lâm, tới đây đi. Hội Trưởng đặc biệt phê chuẩn, kiểm tra ngay bây giờ cũng được."

"Hay lắm, ta tới ngay." Đường Vũ Lâm hưng phấn.

Mộ Hi nghi hoặc nhìn phụ thân, lại nhìn Sầm Nhạc, "Phụ thân, hai người đang nói gì thế? Sao trẻ thế này mà còn có người tới kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba? Hai người lại còn giật mình như vậy?"

Mộ Thần thờ dài, xoa đầu con, "Bé con! Người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên. Người muốn tới kiểm tra, chính là Đường Vũ Lâm đó!"

Mộ Hi ngây người, cô bé nhảy bật lên, "Không, điều đó không có khả năng. Hắn mới bao nhiêu tuổi, làm sao kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba? Cấp ba là phải Nghìn Rèn đó!"

Mộ Thần nói với Sầm Nhạc "Tĩnh tiền đi, chúng ta trở về. Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật. Hôm nay chúng ta cũng phải tới đó nhìn tận mắt kì tích này."

Lúc Đường Vũ Lâm đi vào Đoán Tạo Sư hiệp hội, sắc trời đã rất tối, cửa hiệp hội vẫn mở, nhưng đèn đóm bên trong đã tắt khá nhiều.

Quả nhiên quá muộn, hết giờ làm rồi?

Nhận được dự báo thời tiết không chỉ có Đông Hải Học Viện, nhân viên của hiệp hội Đoán Tạo Sư cũng đều đã nghỉ sớm.

Đi vào đại sảnh, không có nhân viên tiếp đãi, Đường Vũ Lâm vào thang máy đi thẳng lên tầng ba. Cửa thang máy vừa mở, nó nhìn thấy ngay Sầm Nhạc.

"Xin chào Sầm đại sư, trẻ thế này còn làm phiền ngài, xin lỗi." Đường Vũ Lâm xấu hổ.

Sầm Nhạc bước tới ôm vai nó: "Không sao. Được nhìn thấy kì tích, dù trẻ hơn cũng xứng đáng. Chúng ta đi nào."

Hắn không hỏi gì thêm, dẫn Đường Vũ Lâm đi tới phòng kiểm tra rèn.

Vào trong phòng, Đường Vũ Lâm hết hồn, trong phòng không chỉ có một Đánh Giá Sư đang đợi, mà còn có cả cha con Mộ Thần và Mộ Hi.

"Hội Trưởng? Xin chào ngài, Hội Trưởng." Đường Vũ Lâm cuống quýt hành lễ, sau đó quay sang Mộ Hi: "Học tỷ, xin chào."

Qua chuyện lần trước, Mộ Hi không tới tìm nó nữa. Lần này gặp lại, Đường Vũ Lâm chẳng cảm thấy gì, nhưng Mộ Hi lại nhìn nó đầy giận dữ.

Tiểu tử này, có tài cán gì? Muốn kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba? Thật là quá đáng.

Mộ Thần mỉm cười: "Vũ Lâm, người khí tức chưa ổn định, bình tĩnh lại đã rồi hãy kiểm tra."

Đường Vũ Lâm cảm động, "Cảm ơn Hội Trưởng, vậy ta ngồi nghỉ một chút. Làm phiền các vị chờ ta một tí." Nó ngồi ngay xuống tại chỗ, khoan chân, nhắm mắt bình tĩnh.

Sầm Nhạc nhìn Mộ Thần, truyền âm với ông ta: "Người nghĩ hắn có thành công không?"

Mộ Thần mỉm cười: "Tuy ta chỉ mới gặp nó có mấy lần, nhưng nó trầm ổn hơn hẳn bạn bè cùng lứa, nếu không nắm chắc thì nó đã không tới. Nó tìm người vội như thế, chắc là đã có chuyện gì đó, nên mới xin kiểm tra dù đã trẻ thế này. Chờ nó kiểm tra xong hỏi cũng không muộn. Hơn nữa, theo ta biết, đạo này nó đều nhận nhiệm vụ rèn cấp hai cấp độ cao nhất rồi."

Sầm Nhạc cười: "Chúng ta nghĩ không khác nhau mấy, thì ra cả hai chúng ta đều để ý thằng nhóc con này!"

Mộ Thần cười: "Đây chính là một mầm non Đoán tạo sư thiên tài của Đông Hải Thành chúng ta, là Hội Trưởng, làm sao ta không chú ý cho được?"

Đường Vũ Lâm không bình tĩnh, mà dùng hồn lực để dần làm cho mình bình tĩnh lại.

20 phút sau, nó đã hoàn toàn bình ổn.

"Hội Trưởng, Sầm đại sư, đánh giá đại sư, ta có thể bắt đầu." Đường Vũ Lâm cúi chào ba người.

Nó đã rất bình tĩnh, đôi mắt trong veo bình thản.

Mộ Hi thờ ơ, tuy cô không phục tên nhóc còn nhỏ hơn mình này, nhưng nó còn được người ta quan tâm hơn cô, và cô không thể không thừa nhận rằng về mặt tâm tính nó giỏi hơn cô. Nếu là cô, cô sẽ phải mất nhiều thời gian hơn mới bình tĩnh lại được. Dù sao, Nghìn Rèn và Trăm Rèn khác nhau rất xa, nếu không hiểu thấu, thì không thể hoàn thành.

Đánh Giá Sư nói: "Kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba, chỉ có một hạng mục, là Nghìn Rèn. Người có thể tùy ý lựa chọn một loại kim loại để hoàn thành Nghìn Rèn. Trình độ hoàn thành Nghìn Rèn, và độ khó của kim loại người chọn sẽ quyết định số điểm người đạt được."

"Vâng!" Đường Vũ Lâm cung kính gật đầu, rồi quay người đi tới giá đựng kim loại.

Kiểm tra, nhất định phải thành công!

Nó quét mắt một vòng, ôm ngay lấy khối Trầm Ngân.

Trong số kim loại hiếm, nó quen nhất là Trầm Ngân. Tuy nói về phẩm chất, độ khó của Trầm Ngân hơn xa những kim loại khác, nhưng Đường Vũ Lâm đã quen làm với nó, hiểu biết kết cấu của nó, và rành rẽ cách câu thông với nó.

Thấy nó lấy Trầm Ngân, Mộ Thần và Sầm Nhạc đều giật mình, Mộ Hi càng thêm giận, thẳng nhóc chết tiệt, tự đại quá mức. Trầm Ngân? Dù là Đoán Tạo Sư cấp bốn cũng còn không dám nói lần nào Nghìn Rèn Trầm Ngân cũng thành công. Thứ kim loại đó rất rất khó rèn!

Đánh Giá Sư tốt bụng nhắc nhở: "Đường Vũ Lâm, người quyết định chọn nó? Tuy lúc người chiết xuất Trầm cũng là Trầm Ngân, nhưng ta phải nhắc nhở người, Nghìn Rèn và Trầm Rèn hoàn toàn khác biệt, không phải chỉ khác đơn giản về số lượng, mà còn khác hẳn về quá trình câu thông linh hồn với kim loại, người có biết không? "

"Ta biết." Đường Vũ Lâm bình tĩnh trả lời, mắt nhìn chăm chăm vào khối Trầm Ngân.

Thuần thực đặt Trầm Ngân vào trong khe của bể rèn, ấn nút hạ nó xuống lò, tăng nhiệt độ. Nhịp hít thở của Đường Vũ Lâm tự động khẽ điều chỉnh một chút.

Nó không còn nhận biết thế giới chung quanh, trong mắt nó, trong lòng nó, chỉ có khối Trầm Ngân trong lò rèn.

Nó nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ của của khối Trầm Ngân khi bị nung nóng, cảm nhận được sự khát vọng trở nên mạnh mẽ của nó.

Bách luyện thành thép, Nghìn Rèn nhập hồn.

Đường Vũ Lâm xòe tay, hai thanh Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ánh mắt của Mộ Thần và Sầm Nhạc thành thực cỡ nào, nhìn thấy Trầm Ngân Chùy, cả hai người đều sững sờ.

Trầm Ngân nặng bao nhiêu, làm sao họ không biết! Dám dùng nó làm chùy, ít nhất là Trầm Rèn Trầm Ngân Chùy, thì trọng lượng của chúng nó đều thuộc hàng kinh khủng, thế mà ở Đường Vũ Lâm, lại cứ như cử trọng nhược khinh.

Cầm song chùy, Đường Vũ Lâm yên lặng cảm thụ khí tức khối Trầm Ngân đang truyền tới, đột nhiên, tay phải nó khẽ đập vào cái nút của bể rèn, khối Trầm ngân màu đỏ sậm từ từ được nâng lên.

Không cần khúc dạo, Đường Vũ Lâm đã vung tay trái.

"Đương, đương, đương!" Ba tiếng giòn vang, vang vọng khắp phòng. Tiếng nổ vang rèn như sét đánh, ba tiếng đánh như hòa vào một thể, làm khối Trầm Ngân tóe lửa, và lòng của Mộ Thần và Sầm Nhạc cũng tóe lửa theo.

Chồng chùy? Đó là đặc hiệu chồng chùy! Nghìn Rèn! Trầm Ngân Chùy của thằng bé là Nghìn Rèn! Vậy nghĩa là... trọng lượng chúng còn nặng hơn?

Thằng bé này rốt cuộc khỏe tới cỡ nào?

Đường Vũ Lâm vung tiếp tay phải.

"Đương, đương, đương!" Lại có ba tiếng nổ vang.

Sau đó, hai cánh tay của Đường Vũ Lâm bay múa, như cuồng phong bạo vũ đập lên khối Trầm Ngân.

Hai cánh tay nó vung lên, đánh cho cả bể rèn lắc lư, nhưng bản thân nó lại đứng vững như bàn thạch, nhất là ánh mắt nó, trong đó, chỉ có bóng của khối Trầm Ngân mà thôi.

Âm thanh Trầm Ngân khi bị rèn vang ra đều được nó chăm chú lắng nghe, mỗi một lần nện xuống, nó đều nghe thấy khối kim loại đang rèn lên vì thoải mái, tạp chất dần được loại trừ, khối kim loại càng thêm đậm đặc.

Dưới hiệu lực khủng bố của đặc hiệu chồng chùy cường hãn, khối Trầm ngân đang nhỏ lại với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được.

Trầm Ngân Chùy của Đường Vũ Lâm rất nặng, cộng thêm đặc hiệu chồng chùy, một búa đánh xuống, tương đương với mười chùy của Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bình thường.

Để bảo đảm lần kiểm tra này thành công, nó phải tận hết sức, chỉ có dùng Trầm Ngân Chùy, mới phát huy ra được hết thực lực chân chính của nó.

Ngay sau cú nện đầu tiên của Đường Vũ Lâm, Mộ Hi đã ngậy người.

Là con gái Thánh Tượng, làm sao cô không biết ý nghĩa của chồng chùy! Hiệu quả của những cú nện vào khối Trầm Ngân đã đủ chứng tỏ sức nặng của cặp chùy đó. Muốn không chế cặp chùy rèn kia nhẹ nhàng tới như thế, thì phải mạnh tới mức nào mới có thể làm được?

Buồn cười thay, thế mà mình lại còn chặn đường nó, đòi nó đầu rên với mình. Với năng lực rên này, khả năng lý giải Trầm Ngân này, khả năng khống chế sức mạnh này, mình có thể so được hay sao!

Khối Trầm Ngân sau cơn bão táp Đường Vũ Lâm hạ lên nó, đã thu nhỏ hẳn lại, ánh sáng bạc quanh nó dần biến mất, thay vào đó, là từng đoàn vân vân màu bạc đậm đặc.

Đường Vũ Lâm vẫn trầm tĩnh như nước. Nó đang ở trong trạng thái rên, tâm linh như một, rên kim loại, và rên cả Tinh Thần Lực cho bản thân.

"Đương, đương, đương, đương, đương, đương, đương..." Một búa nối tiếp một búa, búa nào cũng nặng như nhau. Mỗi búa hạ xuống, đều là hoàn hảo, không cần dừng lại điều chỉnh. Cặp Nghìn Rên Trầm Ngân Chùy như hai luồng ngân quang, phủ lên khối Trầm Ngân, không ngừng đè ép nó, ngưng tụ, áp súc, tinh luyện nó.

Lần Nghìn Rên cuối cách đây đã hơn ba tháng, sau hơn ba tháng, hôm nay Đường Vũ Lâm mới lại được Nghìn Rên.

Suốt ba tháng trời tích lũy, cả về hồn lực, khả năng khống chế, hôm nay chính là ngày thể hiện thành quả.

"Oanh, oanh, oanh!" tay phải nện một kích cuối cùng, âm thanh nổ vang lên ba lần. Thể tích khối Trầm Ngân đã rút nhỏ một phần ba. Màu đỏ sậm đã hầu như biến mất, thay vào đó, là màu vân vân ám trầm như muốn bùng lên.

Người Đường Vũ Lâm mướt mồ hôi, hai tay khẽ vẩy để giảm bớt lực, rồi thu hai cây chùy vào trong vòng tay.

Âm thanh nện gỗ vẫn còn vang vọng trong phòng, ngoài nó ra, trong phòng không còn âm thanh nào khác.

Quá nhanh, quả thực là quá nhanh. Từ bắt đầu rên tới khi chấm dứt, tổng cộng chỉ dùng nửa giờ. Đây là Trầm Ngân mà! Một khối Trầm Ngân, chỉ tồn nửa giờ, đã được Nghìn Rên thành công.

Đánh Giá Sư căn bản không cần phải tiến lên nhìn, với kinh nghiệm của mình, đã hoàn toàn cho điểm tối đa khối Nghìn Rên Trầm Ngân này. Chỉ cần nhìn vân vân ám trầm không chỗ nào không có kia là đã đủ nói lên tất cả.

"Chồng chùy. Hay cho một đôi chồng chùy. Mang Thiên thực là dám bỏ vốn." Sầm Nhạc than thở.

Mộ Thần nhìn Đường Vũ Lâm, vô cùng chăm chú.

"Đôi Trầm Ngân Chùy này, là ngươi tự rèn thành có phải không?" Mộ Thần hỏi.

"Phải." Đường Vũ Lâm gật đầu. Gật đầu xong rồi, mới thấy hối hận, nhưng mà đã trễ. Nó vừa chấm dứt việc chăm chú nghìn rên, chưa có khả năng suy nghĩ.

Mộ Thần nở nụ cười, "Chỉ có tự mình rèn, tiến hành huyết tể, mới có thể phù hợp đến như thế. Chúc mừng ngươi, từ lúc này, ngươi đã là Đoán tạo sư cấp ba."

Không cần Đánh Giá Sư công bố điểm, mà thực ra, Đánh Giá Sư không công bố nổi. Nghìn Rên cỡ này, dù có mang ra làm kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp bốn, cũng sẽ đạt điểm tối đa phần thi trụ cột, chỉ cần thêm một chút kiểm tra vài kĩ xảo khác nữa là đủ.

Đương nhiên, kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp bốn, không chỉ phải hoàn thành Nghìn Rên kim loại, mà còn phải Nghìn Rên liên tục ba loại kim loại do hiệp hội chỉ định, rèn chúng thành đúng hình thái chỉ định mới được coi là vượt qua kiểm tra. Với sức lực và hồn lực của Đường Vũ Lâm hiện giờ, vẫn chưa làm được.

Thở dài một hơi, Đường Vũ Lâm xấu hổ nói với Mộ Thần: "Cảm ơn Hội Trưởng."

Mộ Thần mỉm cười: "Không cần cảm ơn ta, ngươi không phải do hiệp hội bồi dưỡng ra. Những gì ngươi có đều là ngươi tự cố gắng tạo ra. Ta thấy rất may mắn, là ngươi ở Đông Hải Thành này. Từ giờ trở đi, ngươi chính là một vị Đoán tạo sư cấp ba, là Đoán Tạo Sư cấp Đại Sư. Tuy không hy vọng ngươi vì thế mà kiêu ngạo, nhưng ta vẫn muốn nói cho ngươi biết, trong lịch sử của đại lục, ngươi chính là Đoán tạo sư cấp ba trẻ tuổi nhất."

Đường Vũ Lâm ngẩn người, giờ mới hiểu được, vì sao lão sư vẫn luôn không cho mình thi kiểm tra Cấp ba.

Mộ Thần nói: "Ngươi xứng đáng được nhận vinh quang dành cho mình. Đông Hải Thành phân hội sẽ trao cho ngươi điều đó. Nếu ngươi có bất kì việc gì cần hiệp hội trợ giúp, chỉ cần hiệp hội đủ khả năng, nhất định sẽ hỗ trợ cho ngươi."

Đường Vũ Lâm do dự, ngẩng đầu lên, trong mắt đầy kiên định, "Hội Trưởng, ta muốn vay tiền hiệp hội có được không?"

Mộ Thần không hề kinh ngạc, hẳn đã sớm đoán ra hôm nay Đường Vũ Lâm nhất quyết xin tới kiểm tra là có mục đích.

"Lý do vay là gì?"

Đường Vũ Lâm nắm chặt hai nắm tay, "Ta muốn trở nên mạnh mẽ. Ta muốn mua vài thứ đồ vật giúp đề thăng bản thân. Cho nên ta rất cần tiền."

Mộ Thần nói: "Có thể nói cho ta biết, ngươi phải mua cái gì hay không? ở Đông Hải Thành, hiệp hội chúng ta có nguồn cung cấp riêng có lẽ sẽ tiết kiệm

được một ít cho người."

Đường Vũ Lâm sững sờ, sau đó nói: "Băng Tinh Quả trăm năm, Xích Viêm Quả trăm năm và mười giọt máu hồn thú có huyết mạch của long."

Với thực lực của nó, Tà Giải, Cổ Nguyệt đương nhiên không thể địch lại ba hồn sư nhị hoàn của Lóp Một năm nhất. Nhưng, nếu nó hấp thu tinh hoa Kim Long Vương, không chế được sức mạnh cường đại của Kim Long Vương, thì có lẽ sẽ có cơ hội.

Nó muốn mình cường đại, nó không muốn kéo chân đồng đội!

Thời gian một tuần, nếu trở thành Đoán tạo sư cấp ba, toàn lực hoàn thành nhiệm vụ, sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng Đoán tạo sư cấp ba ở trong hiệp hội có khá nhiều quyền, một trong số đó là được vay tiền.

Mộ Thần ánh mắt thâm sâu nhìn nó, "Linh quả có khả năng gây ra tác dụng phụ cho cơ thể, người có biết không?"

Đường Vũ Lâm nói: "Ta biết rõ. Ta có nắm chắc."

Mộ Thần gật đầu, "Được, ba món đồ này, hiệp hội sẽ tìm cho người. Còn giá của chúng, sau này người làm nhiệm vụ trừ vào."

Đường Vũ Lâm nhìn Mộ Thần, trong lòng hừng hực!

Các thiên tài Lóp Một năm nhất, chờ ta!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Các thiên tài, chờ ta!

Dịch giả: Tiểu Băng

Mộ Hi thờ ơ, tuy cô không phục tên nhóc còn nhỏ hơn mình này, nhưng nó còn được người ta quan tâm hơn cô, và cô không thể không thừa nhận rằng về mặt tâm tính nó giỏi hơn cô. Nếu là cô, cô sẽ phải mất nhiều thời gian hơn mới bình tĩnh lại được. Dù sao, Nghìn Rèn và Trăm Rèn khác nhau rất xa, nếu không hiểu thấu, thì không thể hoàn thành.

Đánh Giá Sư nói: "Kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba, chỉ có một hạng mục, là Nghìn Rèn. Người có thể tùy ý lựa chọn một loại kim loại để hoàn thành Nghìn Rèn. Trình độ hoàn thành Nghìn Rèn, và độ khó của kim loại người chọn sẽ quyết định số điểm người đạt được."

"Vâng!" Đường Vũ Lâm cung kính gật đầu, rồi quay người đi tới giá đựng kim loại.

Kiểm tra, nhất định phải thành công!

Nó quét mắt một vòng, ôm ngay lấy khối Trăm Ngân.

Trong số kim loại hiếm, nó quen nhất là Trăm Ngân. Tuy nói về phẩm chất, độ khó của Trăm Ngân hơn xa những kim loại khác, nhưng Đường Vũ Lâm đã quen làm với nó, hiểu biết kết cấu của nó, và rành rẽ cách câu thông với nó.

Thấy nó lấy Trăm Ngân, Mộ Thần và Sầm Nhạc đều giật mình, Mộ Hi càng thêm giận, thẳng nhóc chết tiệt, tự đại quá mức. Trăm Ngân? Dù là Đoán Tạo Sư cấp bốn cũng còn không dám nói lần nào Nghìn Rèn Trăm Ngân cũng thành công. Thứ kim loại đó rất rất khó rèn!

Đánh Giá Sư tốt bụng nhắc nhở: "Đường Vũ Lâm, người quyết định chọn nó? Tuy lúc người chiết xuất Trăm cũng là Trăm Ngân, nhưng ta phải nhắc nhở người, Nghìn Rèn và Trăm Rèn hoàn toàn khác biệt, không phải chỉ khác đơn giản về số lượng, mà còn khác hẳn về quá trình câu thông linh hồn với kim loại, người có biết không?"

"Ta biết." Đường Vũ Lâm bình tĩnh trả lời, mắt nhìn chăm chăm vào khối Trăm Ngân.

Thuần thực đặt Trăm Ngân vào trong khe của bể rèn, ấn nút hạ nó xuống lò, tăng nhiệt độ. Nhịp hít thở của Đường Vũ Lâm tự động khẽ điều chỉnh một chút.

Nó không còn nhận biết thế giới chung quanh, trong mắt nó, trong lòng nó, chỉ có khối Trăm Ngân trong lò rèn.

Nó nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ của khối Trăm Ngân khi bị nung nóng, cảm nhận được sự khát vọng trở nên mạnh mẽ của nó.

Bách luyện thành thép, Nghìn Rèn nhập hồn.

Đường Vũ Lâm xòe tay, hai thanh Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ánh mắt của Mộ Thần và Sầm Nhạc thành thực cỡ nào, nhìn thấy Trầm Ngân Chùy, cả hai người đều sửng sờ.

Trầm Ngân nặng bao nhiêu, làm sao họ không biết! Dám dùng nó làm chùy, ít nhất là Trầm Rèn Trầm Ngân Chùy, thì trọng lượng của chúng nó đều thuộc hàng kinh khủng, thế mà ở Đường Vũ Lâm, lại cứ như cử trọng nhưoc khinh.

Cầm song chùy, Đường Vũ Lâm yên lặng cảm thụ khí tức khối Trầm Ngân đang truyền tới, đột nhiên, tay phải nó khẽ đập vào cái nút của bể rèn, khối Trầm ngân màu đỏ sậm từ từ được nâng lên.

Không cần khúc dạo, Đường Vũ Lâm đã vung tay trái.

"Đương, đương, đương!" Ba tiếng giòn vang, vang vọng khắp phòng. Tiếng nổ vang rền như sét đánh, ba tiếng đánh như hòa vào một thể, làm khối Trầm Ngân tóe lửa, và lòng của Mộ Thần và Sầm Nhạc cũng tóe lửa theo.

Chồng chùy? Đó là đặc hiệu chồng chùy! Nghìn Rèn! Trầm Ngân Chùy của thằng bé là Nghìn Rèn! Vậy nghĩa là... trọng lượng chúng còn nặng hơn?

Thằng bé này rốt cuộc khỏe tới cỡ nào?

Đường Vũ Lâm vung tiếp tay phải.

"Đương, đương, đương!" Lại có ba tiếng nổ vang.

Sau đó, hai cánh tay của Đường Vũ Lâm bay múa, như cuồng phong bạo vũ đập lên khối Trầm Ngân.

Hai cánh tay nó vung lên, đánh cho cả bể rèn lắc lư, nhưng bản thân nó lại đứng vững như bàn thạch, nhất là ánh mắt nó, trong đó, chỉ có bóng của khối Trầm Ngân mà thôi.

Âm thanh Trầm Ngân khi bị rèn vang ra đều được nó chăm chú lắng nghe, mỗi một lần nện xuống, nó đều nghe thấy khối kim loại đang rèn lên vì thoải mái, tạp chất dần được loại trừ, khối kim loại càng thêm đậm đặc.

Dưới hiệu lực khủng bố của đặc hiệu chồng chùy cường hãn, khối Trầm ngân đang nhỏ lại với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được.

Trầm Ngân Chùy của Đường Vũ Lâm rất nặng, cộng thêm đặc hiệu chồng chùy, một búa đánh xuống, tương đương với mười chùy của Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bình thường.

Để bảo đảm lần kiểm tra này thành công, nó phải tận hết sức, chỉ có dùng Trầm Ngân Chùy, mới phát huy ra được hết thực lực chân chính của nó.

Ngay sau cú nện đầu tiên của Đường Vũ Lâm, Mộ Hi đã ngây người.

Là con gái Thánh Trọng, làm sao cô không biết ý nghĩa của chồng chùy! Hiệu quả của những cú nện vào khối Trầm Ngân đã đủ chứng tỏ sức nặng của cặp chùy đó. Muốn không chế cặp chùy rèn kia nhẹ nhàng tới như thế, thì phải mạnh tới mức nào mới có thể làm được?

Buồn cười thay, thế mà mình lại còn chặn đường nó, đòi nó đấu rèn với mình. Với năng lực rèn này, khả năng lý giải Trầm Ngân này, khả năng khống chế sức mạnh này, mình có thể so được hay sao!

Khối Trầm Ngân sau con bão táp Đường Vũ Lâm hạ lên nó, đã thu nhỏ hẳn lại, ánh sáng bạc quanh nó dần biến mất, thay vào đó, là từng đoàn vân vân màu bạc đậm đặc.

Đường Vũ Lâm vẫn trầm tĩnh như nước. Nó đang ở trong trạng thái rèn, tâm linh như một, rèn kim loại, và rèn cả Tinh Thần Lực cho bản thân.

"Đương, đương, đương, đương, đương, đương, đương, đương..." Một búa nối tiếp một búa, búa nào cũng nặng như nhau. Mỗi búa hạ xuống, đều là hoàn hảo, không cần dừng lại điều chỉnh. Cặp Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy như hai luồng ngân quang, phủ lên khối Trầm Ngân, không ngừng đè ép nó, ngưng tụ, áp súc, tinh luyện nó.

Lần Nghìn Rèn cuối cách đây đã hơn ba tháng, sau hơn ba tháng, hôm nay Đường Vũ Lâm mới lại được Nghìn Rèn.

Suốt ba tháng trời tích lũy, cả về hồn lực, khả năng khống chế, hôm nay chính là ngày thể hiện thành quả.

"Oanh, oanh, oanh!" tay phải nện một kích cuối cùng, âm thanh nổ vang lên ba lần. Thể tích khối Trầm Ngân đã rút nhỏ một phần ba. Màu đỏ sậm đã hầu như biến mất, thay vào đó, là màu vân vân ám trầm như muốn bùng lên.

Người Đường Vũ Lâm nướot mồ hôi, hai tay khẽ vẩy để giảm bớt lực, rồi thu hai cây chùy vào trong vòng tay.

Âm thanh nện gỗ vẫn còn vang vọng trong phòng, ngoài nó ra, trong phòng không còn âm thanh nào khác.

Quá nhanh, quả thực là quá nhanh. Từ bắt đầu rèn tới khi chấm dứt, tổng cộng chỉ dùng nửa giờ. Đây là Trầm Ngân mà! Một khối Trầm Ngân, chỉ tồn nửa giờ, đã được Nghìn Rèn thành công.

Đánh Giá Sư căn bản không cần phải tiến lên nhìn, với kinh nghiệm của mình, đã hoàn toàn cho điểm tối đa khối Nghìn Rèn Trầm Ngân này. Chỉ cần nhìn vân vân ám trầm không chỗ nào không có kia là đã đủ nói lên tất cả.

"Chồng chùy. Hay cho một đôi chồng chùy. Mang Thiên thực là dám bỏ vốn." Sầm Nhạc than thở.

Mộ Thần nhìn Đường Vũ Lâm, vô cùng chăm chú.

"Đôi Trầm Ngân Chùy này, là người tự rèn thành có phải không?" Mộ Thần hỏi.

"Phải." Đường Vũ Lâm gật đầu. Gật đầu xong rồi, mới thấy hơi hận, nhưng mà đã trễ. Nó vừa chấm dứt việc chăm chú nghìn rèn, chưa có khả năng suy nghĩ.

Mộ Thần nở nụ cười, "Chỉ có tự mình rèn, tiến hành huyết tể, mới có thể phù hợp đến như thế. Chúc mừng người, từ lúc này, người đã là Đoán tạo sư cấp ba."

Không cần Đánh Giá Sư công bố điểm, mà thực ra, Đánh Giá Sư không công bố nổi. Nghìn Rèn cỡ này, dù có mang ra làm kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp bốn, cũng sẽ đạt điểm tối đa phần thi trụ cột, chỉ cần thêm một chút kiểm tra vài kĩ xảo khác nữa là đủ.

Đương nhiên, kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp bốn, không chỉ phải hoàn thành Nghìn Rèn kim loại, mà còn phải Nghìn Rèn liên tục ba loại kim loại do hiệp hội chỉ định, rèn chúng thành đúng hình thái chỉ định mới được coi là vượt qua kiểm tra. Với sức lực và hồn lực của Đường Vũ Lâm hiện giờ, vẫn chưa làm được.

Thở dài một hơi, Đường Vũ Lâm xấu hổ nói với Mộ Thần: "Cảm ơn Hội Trưởng."

Mộ Thần mỉm cười: "Không cần cảm ơn ta, người không phải do hiệp hội bồi dưỡng ra. Những gì người có đều là người tự cố gắng tạo ra. Ta thấy rất may mắn, là người ở Đông Hải Thành này. Từ giờ trở đi, người chính là một vị Đoán tạo sư cấp ba, là Đoán Tạo Sư cấp Đại Sư. Tuy không hy vọng người vì thế mà kiêu ngạo, nhưng ta vẫn muốn nói cho người biết, trong lịch sử của đại lục, người chính là Đoán tạo sư cấp ba trẻ tuổi nhất."

Đường Vũ Lâm ngẩn người, giờ mới hiểu được, vì sao lão sư vẫn luôn không cho mình thi kiểm tra Cấp ba.

Mộ Thần nói: "Người xứng đáng được nhận vinh quang dành cho mình. Đông Hải Thành phân hội sẽ trao cho người điều đó. Nếu người có bất kì việc gì cần hiệp hội trợ giúp, chỉ cần hiệp hội đủ khả năng, nhất định sẽ hỗ trợ cho người."

Đường Vũ Lâm do dự, ngẩng đầu lên, trong mắt đầy kiên định, "Hội Trưởng, ta muốn vay tiền hiệp hội có được không?"

Mộ Thần không hề kinh ngạc, hẳn đã sớm đoán ra hôm nay Đường Vũ Lâm nhất quyết xin tới kiểm tra là có mục đích.

"Lý do vay là gì?"

Đường Vũ Lâm nắm chặt hai nắm tay, "Ta muốn trở nên mạnh mẽ. Ta muốn mua vài thứ đồ vật giúp đề thăng bản thân. Cho nên ta rất cần tiền."

Mộ Thần nói: "Có thể nói cho ta biết, người phải mua cái gì hay không? ở Đông Hải Thành, hiệp hội chúng ta có nguồn cung cấp riêng có lẽ sẽ tiết kiệm được một ít cho người."

Đường Vũ Lâm sững sốt, sau đó nói: "Băng Tinh Quả trăm năm, Xích Viêm Quả trăm năm và mười giọt máu hồn thú có huyết mạch của long."

Với thực lực của nó, Tà Giải, Cổ Nguyệt đương nhiên không thể địch lại ba hồn sư nhị hoàn của Lóp Một năm nhất. Nhưng, nếu nó hấp thu tinh hoa Kim Long Vương, không chế được sức mạnh cường đại của Kim Long Vương, thì có lẽ sẽ có cơ hội.

Nó muốn mình cường đại, nó không muốn kéo chân đồng đội!

Thời gian một tuần, nếu trở thành Đoán tạo sư cấp ba, toàn lực hoàn thành nhiệm vụ, sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng Đoán tạo sư cấp ba ở trong hiệp hội có khá nhiều quyền, một trong số đó là được vay tiền.

Mộ Thần ánh mắt thâm sâu nhìn nó, "Linh quả có khả năng gây ra tác dụng phụ cho cơ thể, người có biết không?"

Đường Vũ Lâm nói: "Ta biết rõ. Ta có nắm chắc."

Mộ Thần gật đầu, "Được, ba món đồ này, hiệp hội sẽ tìm cho người. Còn giá của chúng, sau này người làm nhiệm vụ trừ vào."

Đường Vũ Lâm nhìn Mộ Thần, trong lòng hừng hực!

Các thiên tài Lóp Một năm nhất, chờ ta!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 96: Suy đoán của Mộ Thần

Dịch giả: Tiểu Băng

Đường Vũ Lâm chờ chưa tới nửa canh giờ, Mộ Thần đã đưa hai cái hộp và một cái bình nhỏ cho nó.

Trân trọng cất chúng đi, Đường Vũ Lâm không nói gì, chỉ cúi người bái Mộ Thần thật sâu.

Dệt hoa trên gấm là chuyện dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết mới khó, với nó, có ba món đồ này, chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết đó!

Sâm Nhạc dẫn Đường Vũ Lâm đi nhận một nhiệm vụ Đoán tạo sư cấp ba, rồi tiễn nó ra cửa. Hắn đi lên tầng cao nhất, vào phòng của Mộ Thần.

Mộ Thần mỉm cười: "Ta biết ngươi sẽ tới tìm ta."

"Hội Trưởng, chúng ta tìm luôn đồ cho nó, có làm nó cảm thấy mọi việc quá dễ hay không? Người trẻ tuổi, nếu làm gì cũng dễ dàng, e rằng sẽ không biết quý trọng. Hơn nữa, hiệp hội đã quá ưu đãi nó rồi. Làm như vậy, chưa hẳn có lợi cho nó phát triển." Sâm Nhạc ngăn ngừa.

Mộ Thần mỉm cười, "Ba món đồ đó nó đang cần rất gấp, ngươi không nhận ra sao? Cả buổi nó đều lo lắng, nó còn nhỏ tuổi, biểu hiện đó nó chưa thể làm ra giả được. Điều đó có nghĩa, ba món đồ đó nó đang rất cần, nhưng lại thiếu tiền, nên mới gấp gáp muốn xin thi Đoán tạo sư cấp ba, mong được nhận nhiệm vụ cấp bậc cao hơn, kiếm được thêm tiền để đi mua. Ta chỉ là lợi dụng quyền hạn, coi như là tạm thời đưa ba món đồ đó cho nó, với thiên phú và tiềm lực của nó, hiệp hội sẽ không thiệt thòi. Đây là lý do thứ nhất."

"Thứ hai, ngươi có thấy, nó hoàn thành kiểm tra Cấp ba rất dễ dàng hay không? Với tiêu chuẩn Đoán Tạo Sư cấp sáu của ngươi, hoàn thành Trảm Ngăn Nghìn Rèn thì phải cần bao lâu? Với tu vi Hồn Lực của ngươi, và kinh nghiệm phong phú của ngươi, có nhanh gấp đôi hơn nó được không?"

Sâm Nhạc không cần nghĩ ngợi nói: "Không thể. Không thể không thừa nhận, thằng bé này đích thực là một thiên tài, tuổi hắn còn nhỏ mà đã tiến vào được trạng thái dung hợp với kim loại, lại còn vô cùng chăm chú, cả quá trình rèn không hề rời khỏi trạng thái đó, tương lai khi vào cảnh giới linh rèn nhất định sẽ rất thuận lợi. Hắn lại có Thần lực trời sinh, dù hồn lực có hạn chế, thì ít nhất cũng phải đạt tới Đoán Tạo Sư cấp sáu, còn hơn cả Mang Thiên."

Nhìn sự hâm mộ trong mắt Sâm Nhạc, Mộ Thần mỉm cười: "Đừng nói là ngươi, cả ta, cũng phải ghen tị với Mang Thiên. Hắn thực đã tìm được một thiên tài. Thằng bé này căn cơ rất tốt, lại có thiên phú dị bẩm. Ngươi nói nó có thể không biết quý thứ nó dễ dàng có được hay không? Ta thì không lo chuyện này. Lý do rất đơn giản, có thể nhẹ nhàng tiến vào trạng thái cảm ngộ kim loại như vậy, chứng minh nó có bản tính trầm ổn vượt xa bạn bè cùng lứa của nó."

"Hơn nữa, ngươi có nhận ra, ba thứ đồ nó cần, đều là để gia tăng cường độ thân thể. Theo ta biết, Xích Viêm Quả và Băng Tinh Quả nếu sử dụng cùng lúc, tác dụng lớn nhất chính là thông qua băng hỏa luyện kim thân để tăng cường độ thân thể, nó trời sinh Thần lực, cường độ thân thể tăng lên thì có gì xấu? Huyết dịch loài Long có lẽ liên quan tới Võ Hồn của nó. Ánh mắt nó rất tự tin, rất nắm chắc, nên ta tin ba món đồ đó nhất định sẽ mang tới cho nó tác dụng không nhỏ. Việc ta nghĩ bây giờ không phải là hiệp hội cho nó ưu đãi nhiều bao nhiêu, mà là tương lai phải làm cách nào mới là hay nhất để trợ giúp nó tăng lên Hồn Lực. Tiến vào cảnh giới Linh Rèn có thể nhờ vào trời sinh Thần lực và ngộ tính, nhưng muốn leo lên cảnh giới hồn rèn cấp độ cao hơn, thì phải có Hồn Lực đủ mạnh mới chèo chống được."

Nghe Mộ Thần phân tích, Sâm Nhạc không khỏi thấy kính nể, không hổ là Hội Trưởng, chỉ gặp có mấy lần, mà đã nhìn ra nhiều thứ như vậy.

Mộ Thần ngẩng đầu nhìn Sâm Nhạc, trầm giọng nói: "Đứa nhỏ này cần phải giữ bí mật, không được để cho những phân hội khác biết. Ta còn muốn nó tiếp tục phát ra hào quang trong tương lai, làm rạng rỡ cho phân hội Đông Hải Thành chúng ta."

Sâm Nhạc cười hặc hặc, "Hội Trưởng yên tâm, những gì người nghĩ ta đã làm xong rồi. Ta vẫn tưởng Hội Trưởng là chí công vô tư, giờ mới biết không phải như vậy nha."

"Hắc hắc." Mộ Thần cười giảo hoạt,, "Mang Thiên nghĩ cái gì ta biết rõ, thằng bé Đường Vũ Lâm này, đạt tới cấp độ Nghìn Rèn chắc chắn không phải mới gần đây, mà Mang Thiên bắt nó giấu, không cho nó thể hiện ra. Mục đích rất đơn giản, chính là để Đường Vũ Lâm đột ngột trở nên nổi tiếng trong tương lai, trở thành Đoán Tạo Sư cấp Thánh Tượng, tiến vào cảnh giới Hồn rèn. Ta cũng có mục tiêu của ta, nó chính là người duy nhất ta nhìn thấy trong tương lai có khả năng khiêu chiến Thiên rèn, trở thành thiên tài Thần Tượng rèn!"

Đường Vũ Lâm không biết Mộ Thần đánh giá nó cao như thế, nó không trở về Đông Hải Học Viện, mà tới phòng làm việc.

Giải trừ phong ấn sẽ xảy ra chuyện gì, Đường Vũ Lâm không biết. Thậm chí nó còn không biết quyết định giải phong ấn là đúng hay sai. Lần này là nó đánh cuộc. Nó không muốn kí túc xá bị ảnh hưởng.

"Ô ô ô..." gió thổi ào ào, bão đã bắt đầu tới Đông Hải Thành, những hạt mưa to rơi ào ạt, kèm theo gió to vù vù, lúc Đường Vũ Lâm vào được phòng làm việc, bên ngoài trời đã tối tăm mù mịt, gió táp mưa sa.

Đóng chặt cửa lại, đóng cả cửa sổ, phòng rèn trở nên kiên cố số một. Đường Vũ Lâm thở phào.

Bên ngoài gió rít ù ù, mưa đập đồm độp vào cửa, nhưng Đường Vũ Lâm lại chỉ cảm thấy hạnh phúc.

Chứ còn gì nữa! Ngoài kia nguy hiểm một mối, nó lại được trốn trong nơi áp áp an toàn, sao không hạnh phúc cho được!

Nó lấy ba món đồ ra, đặt lên bàn, kéo ghế ngồi xuống.

Tìm nó đập mạnh, Đường Vũ Lâm cẩn thận mở cái hộp.

Hộp này có chất liệu rất đặc biệt, hộp vừa mở ra, một luồng khí nóng rực đã ập vào mặt, cả phòng ấm nóng hẳn lên, xua tan khí lạnh do gió mưa bên ngoài.

Trong hộp là một quả cây màu lửa đỏ, to hơn quả Đường Vũ Lâm nhìn thấy ở phòng đấu giá, những đốm vàng rõ ràng dày đặc hơn, nóng rực rực.

Nó vội mở cái hộp thứ hai, một luồng khí mát lạnh ủa ra, làm giảm nhiệt độ phòng vốn trở nên hơi nóng do mở Xích Viêm Quả, làm nhiệt độ căn phòng trở lại bình thường.

Tản ra nhàn nhạt màu lam vàng sáng, chừng ngón cái móng tay xây lớn nhỏ trăm năm Băng Tinh Quả bình tĩnh nằm ở nơi đó, tản ra như có như không quang huy.

Về kích thước, hai quả cây này đều to bằng mắt người. Sau khi mở hộp Băng Tinh Quả, thì hình như Xích Viêm Quả phóng xuất ra hào quang mạnh hơn, như muốn đấu với Băng Tinh Quả vậy.

Bây giờ nên làm gì? Cứ thế ăn vào?

Hay là hỏi hần đi.

Đường Vũ Lâm nhắm mắt, tập trung tinh thần, trong đầu gọi vang, "Ngươi ở đâu? Ta đã kiếm được đủ đồ, ngươi ở đâu?"

Nó không biết gọi quang ảnh màu vàng là gì, nên thử gọi bằng cách này.

Không có hồi đáp.

Đường Vũ Lâm bối rối, không lẽ lần trước là mộng?

"Kiếm đủ rồi?" một giọng nói bình thản bỗng vang lên trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Dung hợp linh vật

Dịch giả: Tiểu Băng

"Kiếm đủ rồi?"

Đường Vũ Lâm mừng rỡ, đầu nó choáng váng một cái, nó thấy mình đã lại tiến vào không gian hắc ám.

Quang ảnh màu vàng nhạt xuất hiện trước mặt, lần này, không phải nó đang mơ màng, mà nó đang rất tỉnh táo.

"Đúng vậy, ta đã kiếm đủ." Đường Vũ Lâm khẩn trương nhìn thân ảnh, hỏi: "Ta nên xưng hô với ngài như thế nào?"

Quang ảnh màu vàng chậm rãi nói: "Ngươi gọi ta là lão Đường."

"Lão Đường?" Đường Vũ Lâm thấy quái dị, hần cũng họ Đường? Cùng họ với ta?

"Chẳng qua chỉ là xưng hô mà thôi. Ừ, ta đã cảm nhận được khí tức của chúng nó, ngươi đã vất vả. Ngươi đã chuẩn bị để phá phong ấn chưa?"

Đường Vũ Lâm trừng mắt, "Còn phải chuẩn bị cái gì?"

Lão Đường trả lời: "Chuẩn bị khá nhiều, nhẫn nại, kiên cường, đừng khí, cố chấp. Lúc cởi bỏ phong ấn, sẽ rất đau đớn, làm người ta luôn muốn bỏ cuộc. Nếu ngươi không chịu đựng được, thì sẽ không chịu nổi sức mạnh phong ấn đem lại, ngươi sẽ mất mạng."

Đường Vũ Lâm giật mình, "Lần trước người đâu có nói chuyện này? Không phải người nói, chỉ cần tìm được ba thứ đồ kia thôi..."

Lão Đường thân nhiên: "Người nghĩ một phong ấn có khả năng đưa người vào chỗ chết lại dễ cời ra vậy sao? Trên thế giới này, chưa bao giờ có chuyện không làm mà hưởng. Muốn có cái gì thì cũng phải trả giá tương xứng, sống bình thường cũng vậy, tu luyện cũng vậy. Một Hồn Sư, nếu không gian khổ cố gắng, chịu đựng sự cô đơn, đau đớn, cố chấp, lì lợm thì làm sao trở nên cường đại được?"

"Tình hình bây giờ cũng thế thôi. Người muốn tinh hoa trong phong ấn Kim Long Vương dung hợp với cơ thể người, nó cũng có nghĩa là cái tạo thân thể của người, thì người phải chịu đựng đau đớn. Dù người còn nhỏ, thì cũng vậy."

Đường Vũ Lâm im bật, từ nhỏ, nó đã được phụ thân dạy rất nhiều điều, nó hiểu được, những lời này lão Đường, đều là vì tốt cho mình.

"Nếu không có lựa chọn nào khác, như vậy, ta nhất định có thể." Đường Vũ Lâm kiên định.

Nó còn muốn đi tìm cha mẹ, còn muốn đi tìm Na Nhi, còn muốn hỗ trợ đồng bạn thi đấu thắng lợi. Vậy thì phải chấp nhận để được mạnh lên!

Nó không thể lùi bước.

"Xin ngài nói cho ta biết, giờ ta phải làm gì?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Lão Đường nói: "Người tìm một chỗ yên tĩnh, ít nhất mấy ngày không được có ai tới quấy rầy. Tìm một đồ đựng kín, bỏ hai linh quả vào, đổ máu của long vào, đậy kín lại, chờ sau khi trong đó không còn chấn động nào nữa, thì uống hết, bắt đầu giải phong ấn."

"Được."

Lão Đường nói tiếp: "Làm xong, ta tự nhiên sẽ chỉ dẫn cho người cách đột phá. Người phải nhớ, trước khi uống thuốc, phải ở trong trạng thái đỉnh phong, tâm tình yên tĩnh."

Nó mở mắt. Nó thấy mình vẫn ở trong phòng nhỏ, ngoài kia tiếng gió và mưa rất to, có cả sấm sét cuộn cuộn, tiếng lôi điện nổ vang.

Đường Vũ Lâm nhìn qua bàn, rồi lấy máy truyền tin Hồn Đạo, bấm số Tạ Giải.

"Này? Vũ Lâm, sao người chưa về? Bão tới rồi, người đang ở đâu?" Tạ Giải bắn liên hồi, âm thanh chập chờn, rõ là do bão.

Đường Vũ Lâm nói: "Ta không sao, ta đang ở phòng rèn. Ở ngoài mưa to quá, ta chưa về được. Vừa lúc ở đây ta có một nhiệm vụ rèn. Ta gọi để báo cho người yên tâm. Người có nghe rõ không?"

"Hơi khó nghe, nhưng mà hiểu rồi. Người không sao là được rồi, bão tới rất hay, hãy xem ca tu luyện mấy ngày, không chừng sẽ đột phá song hoàn, đánh cho đám Lớp Một kia răng rơi đầy đất."

Đường Vũ Lâm nói: "Người đừng quá đốt cháy giai đoạn, an toàn mới là quan trọng."

Tạ Giải cười hắc hắc, nói: "Yên tâm đi, không sao đâu, Vũ lão sư cho ta đặc quyền mà. Lẽ ra cho cả ba đứa, nhưng người chưa về. Chỗ bên lão sư, ta sẽ giấu cho người, đợi bão giảm đi, phải mau trở về."

"Ừ, hiểu."

Tắt máy, Đường Vũ Lâm kiểm tra lại cửa sổ, xác nhận đều khóa kỹ, mới trở về bàn.

Đốt cháy giai đoạn? E là mình mới là kẻ đang đốt cháy giai đoạn.

Ở phòng rèn, vật đựng kín không thiếu, tự tay mình rèn ra một cái là bài học cơ bản về rèn.

Nó lấy một cái chén kim loại, để lên bàn.

Bắt đầu luôn? Không được, lão Đường nói, phải làm ở trạng thái đỉnh phong, tâm tình bình ổn.

Mình tưởng, điều tức, khôi phục Hồn Lực xong, khi Đường Vũ Lâm tỉnh lại, cả người nó đều khoan khoái

Bên ngoài vẫn ầm ào tiếng gió và tiếng mưa rơi, lần này, Đường Vũ Lâm không dừng lại, nó lấy Băng Tinh Quả và Xích Viêm Quả bỏ vào chén kim loại, mở bình sứ, đổ thứ chất dịch tanh tanh màu tím vào trong.

Một luồng năng lượng mạnh mẽ trào ra khỏi chén, cái chén run lên. Đường Vũ Lâm vội đẩy nắp, ôm vào trong lòng.

Trong chén vang lên những tiếng nổ lụp bụp, Đường Vũ Lâm phải thả cái chén ra, vì cái chén đã đỏ bừng, nóng bỏng, ngay sau đó, màu đỏ trên nắp biến mất, thay vào đó là một tầng băng.

Mơ hồ có tiếng long ngâm vang lên trong chén.

Xích Viêm Quả và Băng Tinh Quả đều là thiên tài địa bảo loại Linh quả, tới trăm năm, đã có Linh tính dạng đơn giản. Băng, Hỏa là hai trạng thái cực đoan, để chúng vào chung một chỗ, đương nhiên sẽ sinh ra bài xích mãnh liệt, nhưng diện tích chứa quá nhỏ, làm sự bài xích chuyển sang thành công kích lẫn nhau.

Máu của hồn thú trở thành chất xúc tác điều hòa, ba thứ linh vật hòa vào nhau, tạo ra những phản ứng hóa học.

Đường Vũ Lâm theo bản năng lùi lại mấy bước, vì nó mơ hồ cảm giác được trong chén có một luồng năng lượng khổng lồ đang muốn bùng ra. Liệu nó có nổ không? Nếu bị nổ, là sẽ mất tất cả.

May mắn, những tiếng nổ lụp bụp nhỏ dần, thân chén lập lòe hai màu đỏ, lam đã dần dần an tĩnh lại.

Nhưng Đường Vũ Lâm vẫn cảm nhận được luồng năng lượng khổng lồ kia, nó không biết cảm giác đó từ đâu tới, hình như... là từ trong đầu nó.

Chính xác là, từ lúc nó mở cái bình máu hồn thú ra, thì bắt đầu có cảm giác này, giống như đây là thông điệp máu long hồn thú nói với nó.

Trong đầu lại vang lên lời dặn của lão Đường, nó không dám chần chờ, vội mở chén ra, một thứ mùi tanh tanh quái dị xông vào mũi, làm Đường Vũ Lâm suýt nữa hắt hơi.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Dùng linh vật

Dịch giả: Tiểu Băng

Trong chén, là một loại dịch màu tím sẫm đang lục đục sinh ra bong bóng khí, sền sệt kinh kinh như nước bùn.

Đường Vũ Lâm nhắm mắt, cau mày, nâng chén lên, uống một hơi cạn sạch.

Nhưng hương vị của chất kia không kinh dị như đáng vẻ bên ngoài của nó, nó âm ẩm, vị ngọt tanh và thơm thom giống như mật cá, hơi trơn trơn nhớt nhớt, vào miệng là đi luôn tới cổ, trôi tuột xuống cổ họng.

Cảm giác ấm áp truyền khắp toàn thân, thoải mái không tả nổi, Đường Vũ Lâm thở phào nhẹ nhõm. Mình mới nuốt hơn trăm vạn đồng đỏ!

Không, e là một trăm vạn cũng chưa đủ. Dù không phải mình đi mua, nhưng riêng máu của hồn thú cũng chưa hẳn có tiền là mua được.

Giờ làm gì tiếp? Đường Vũ Lâm ngơ ra, nhưng rồi nhớ ra ngay, vội lùi lại hai bước, khoanh chân ngồi xuống.

Nó không dám ngồi trên ghế, vì nó sợ lỡ người mình có phản ứng gì đó mạnh quá, sẽ bị ngã, thả ở dưới đất an toàn hơn.

Tập trung tư tưởng suy nghĩ, mình tưởng, vận chuyển Hồn Lục.

Chắc là vậy, dùng Hồn Lục để thúc giục thuốc phát ra hiệu quả.

Đúng lúc này, một cảm giác quái dị xuất hiện trong người nó. Nó giống như máu sôi lên, mỗi lỗ chân lông đều mở ra, phun khí nóng ra ngoài, cảm giác nóng bỏng không báo trước làm Đường Vũ Lâm rên lên thảm thiết, suýt nữa ngã nhào.

Nóng, rất nóng, như đang ở trong lò luyện, mồ hôi tuôn ra như suối, cả người Đường Vũ Lâm run bần bật.

Từ trán, một đường vân màu vàng hình lưới xuất hiện, sau đó lan ra khắp toàn thân, những đường vân càng lúc càng rõ, cả làn da Đường Vũ Lâm đỏ rực lên như bị luộc.

Nóng quá, nóng quá!

Đường Vũ Lâm nghiêng răng chịu đựng, lão Đường đã nói rồi, kiên cường, phải nhẫn nại, phải cố chấp.

Hồn Lục yếu ớt bị mất kiểm soát ngay lập tức, chạy tán loạn trong người, không thể mình tưởng được nữa, trước mắt Đường Vũ Lâm chỉ có một màu đỏ.

Không lẽ người mình sẽ bị chảy ra sao?

Cả người Đường Vũ Lâm rung rung, ô lưới màu vàng càng thêm rõ ràng.

Đột nhiên, cảm giác nóng bỏng đột ngột biến mất, sự đau đớn cũng biến mất theo.

Một người khi ở trong trạng thái bình thường, tuyệt đối không thể biết được mình sướng như thế nào. Nhưng chỉ cần từ trong đau đớn trở lại bình thường, sẽ biết sự ‘bình thường’ này dễ chịu khoan khoái đến mê say.

Cả người Đường Vũ Lâm mềm nhũn, muốn giơ ngón tay lên cũng không nổi.

Nó chưa kịp bình tĩnh lại, thì cả người đã lạnh hẳn lên. Cái lạnh cũng như cái nóng trước đó, lan truyền khắp cơ thể, làn da vẫn còn hồng đỏ nhanh chóng chuyển thành màu xanh trắng.

Đường Vũ Lâm run cẳng thêm dữ dội, thứ duy nhất không biến hóa gì trên người đó là đường vân hình lưới màu vàng, chẳng những vậy, chúng lại càng thêm rõ rệt.

Từ cực nhiệt tới cực hàn, thứ đầu tiên không chịu nổi, là quần áo của nó. Quần áo vỡ ra từng mảnh, nhiều chỗ hóa thành bột mịn. Hồn lực cấp mười hai giờ như không có, chẳng giúp nó bớt đau khổ được chút nào.

Lạnh quá, máu như muốn đông lại, nhịp tim giảm mạnh, mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ.

Nó không biết, hai loại linh quả này khi kết hợp với nhau sẽ dẫn tới cái gọi là Băng Hỏa Luyện Kim Thân, làm tăng cường độ thân thể. Nhưng cách tăng cường độ này đối với người bình thường là rất nguy hiểm, biến hóa từ cực nhiệt tới cực hàn, rất dễ làm cho cơ thể yếu ớt của con người bị vỡ ra, nên nhất định phải có một loại linh quả khác đều điều hòa, nếu vật điều hòa có cấp bậc cao hơn, thì may ra mới an toàn.

Một vấn đề quan trọng nữa là khi tiến hành Băng Hỏa Luyện Kim Thân, thì phải có một Đại Hồn Sư có tu vi vượt xa người đang luyện thân để hộ pháp, dẫn đạo.

Mộ Thần nghĩ chắc chắn là là Mang Thiên sẽ giúp Đường Vũ Lâm tiến hành dẫn đạo, ông ta không biết Đường Vũ Lâm chỉ có một mình, tự mình xử lý.

Đây chính là Linh quả trăm năm, dù có là cường giả hồn sư tam hoàn mà ăn vào cũng còn bị thương nặng, để lại những ẩn tật không bao giờ hết được.

Đừng nói chi Đường Vũ Lâm mới chỉ có tu vi Hồn Lực cấp mười hai.

Không biết qua bao lâu, cực hàn mới dần dần rút đi, Đường Vũ Lâm mới từ từ tỉnh lại.

Không nhúc nhích được, cả người nó đều chết lặng, tựa như không còn là của mình, nhưng quý dị là, tinh thần nó lại cực kì tỉnh táo, nó nhìn thấy rất rõ những đường vân màu vàng hình lưới đang lóe sáng như một cái lưới lớn trùm quanh người nó.

Lão Đường, người ở đâu? Ta phải làm gì tiếp theo? Đường Vũ Lâm gọi vang trong đầu.

Nhưng lão Đường không trả lời, còn Đường Vũ Lâm đã không đường lui, nó không còn làm được gì nữa, đành để mặc ba loại Linh vật tha hồ dày xéo cơ thể mình.

Cơ thể cứng ngắt từ từ khôi phục, cảm giác thoải mái dễ chịu lại xuất hiện. Nhưng Đường Vũ Lâm vẫn rất căng thẳng. Nóng bỏng, rồi tới cực lạnh, tiếp theo, có phải tới lượt máu hồn thú ra tay hay không?

Sự thật chứng minh, nó đã đoán đúng.

Nóng và lạnh, so với đau đớn tiếp theo phải chịu, là không vào đâu.

Có những con kiến nhỏ từ trong xương bò ra, chui vào trong máu thịt, nội tạng, máu huyết, ngo ngoáy trong đó.

"A!" Đường Vũ Lâm kêu lên thảm thiết, nó muốn gãi, nhưng cả người không nhúc nhích được, tinh thần lại vô cùng tỉnh táo, hẳn cảm nhận được sự tra tấn đó rất rõ ràng. Cảm giác này, rất là khủng khiếp.

Làm sao bây giờ? Sao lại như vậy? Cả người Đường Vũ Lâm run lên bần bật.

Không chịu nổi, ta không chịu nổi nữa.

"Nếu ngươi không chịu nổi, thì ngươi sẽ chết. Nếu ngươi muốn sống sót, thì ngươi phải kiên cường. Dù đau đớn tới cỡ nào, thì có kiên cường và dũng cảm cũng sẽ qua. Phải cố chấp để mở ra cánh cửa thành công cho ngươi." Tiếng Lão Đường vang lên, lần này, giọng của hắn rất trầm thấp.

Đường Vũ Lâm giật mình, đứng a! Không thể bỏ cuộc, nếu mình không phá được phong ấn, thì mình phải chết.

Mình không thể chết được, mình còn có rất nhiều chuyện phải làm, mình phải trở thành cường giả, mình phải trở thành một Cơ Giáp Sư cường đại, mình muốn tự rèn ra cơ giáp cho chính mình.

Mình còn phải đi tìm phụ thân mẫu thân, đi tìm Na Nhi, trở thành hồn sư cường đại nữa.

Mình muốn sống, muốn hưởng thụ cuộc sống này.

Trong lòng nó đầy sự không cam lòng, mạnh mẽ tới mức làm cho nỗi đau đớn cũng giảm đi, cảm giác tê ngứa dần nhỏ lại.

Đường Vũ Lâm không nhìn thấy đường vân vàng trên người nó đã chuyển thành màu tím, màu tím phủ bên ngoài màu vàng, nhưng sau một thời gian ngắn thì bị tan rã, dần nhạt đi rồi biến mất, lộ ra đường vân màu vàng sáng rực rỡ.

Cảm giác tê dại ngứa ngáy dần biến mất, Đường Vũ Lâm há miệng thở hổn hển, cơ thể nó đã khôi phục lại, tay chân đã lại động đậy được.

Thế nào là đã xong chưa? Đã đột phá phong ấn rồi?

"Chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu!" giọng Lão Đường lạnh tanh vang lên trong đầu.

Giờ mới bắt đầu?

Đường Vũ Lâm chưa kịp làm gì, cả ba cảm giác nóng lạnh và ngứa ngáy cùng bộc phát, cả người nó mất đi không chế.

Nó kêu lên thảm thiết, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Năm nhất trước khi quyết chiến

Dịch giả: Tiểu Băng

Đông Hải Học Viện.

Bão lần này ở Đông Hải Thành tới rất đột ngột, khiến cả thành thị đều bị ảnh hưởng, buôn bán đình trệ, trường học đóng cửa, giao thông tê liệt, tòa nhà hành chính nháo nhào.

Bão kéo dài suốt một tuần, bạt cả gốc đại thụ, phá hoại kiến trúc, nhà cửa.

Giờ, tất cả đều đã đi qua.

Bão qua đi, không khí Đông Hải Thành cực kì tươi mát, mang theo hơi nước nhàn nhạt, ánh mặt trời tỏa xuống ấm áp, có nơi còn thấy cả cầu vồng, bầu trời xanh vạm vỡ không mây.

"Tên kia bị cái gì vậy? Tối giờ cũng không liên lạc được. Máy truyền tin của hắn cứ như hết năng lượng vậy, không gọi được." Tạ Giải không có đầu óc nào đi ngắm cảnh đẹp, mà ngồi bẹp dí trong phòng học, sốt ruột nhấp nhổm.

Nguyên nhân rất đơn giản, Đường Vũ Lâm đã mất liên lạc.

Bão mấy ngày nay, hắn được Vũ Trường Không lão sư chỉ điểm khắc khổ tu luyện, cuối cùng cũng có đột phá. Sau khi đột phá, người đầu tiên hắn muốn báo tin là tên bạn tốt, nhưng không ngờ không gọi được cho Đường Vũ Lâm.

Đã thế, hôm nay đã bắt đầu học lại, nhưng Đường Vũ Lâm vẫn biệt tăm biệt tích.

Hôm nay học lại, có nghĩa là, hôm nay học xong sẽ phải thi đấu lên lớp, đấu với Lớp Một!

Đường Vũ Lâm, tên chết tiệt này, người có chuyện gì vậy?

"Người có biết phòng làm việc của hắn ở đâu không? Hay trưa nay chúng ta đi tìm hắn?" Cô Nguyệt cau mày, trong mắt lộ ra lo lắng.

Tạ Giải cười khò: "Ta đâu có hứng thú với rên, làm sao biết phòng làm việc của hắn ở đâu! Hôm đó hắn gọi điện, còn bảo sẽ luôn ở trong đó. Ở trong đó, lẽ ra hắn không phải bị gì mới đúng! Sao tối giờ mà vẫn không có tin tức? Không lẽ hắn quên mất thời gian?"

Cô Nguyệt sầm mặt, "Người cũng không biết? Vậy tối trưa chúng ta tới hiệp hội Đoán Tạo Sư, ở đó chắc có ghi chú hắn đăng kí phòng làm việc ở đâu."

Hiếm thấy Tạ Giải không phản bác lời Cô Nguyệt, hắn gật đầu: "Cách này hay, tí nữa chúng ta cùng đi."

Tối lúc tan học buổi trưa, Đường Vũ Lâm vẫn chưa xuất hiện, Tạ Giải và Cô Nguyệt đi tìm Vũ Trường Không xin phép, rồi chạy vào tới hiệp hội Đoán Tạo Sư.

Nhưng, nửa canh giờ sau, hai đứa đi ra, mặt mày phiền muộn.

Hiệp hội Đoán Tào Sư có quy định, phòng rèn thành viên đăng kí cho hiệp hội là thông tin bí mật, không thể tiết lộ ra ngoài, trừ khi họ có giấy tờ giới thiệu của nhà nước. Chưa kể dữ liệu về Đường Vũ Lâm còn có đẳng cấp mật cao hơn Đoán Tào Sư bình thường.

"Bây giờ phải làm gì? Chúng ta nhờ Vũ lão sư xin giấy giới thiệu của nhà nước tới hỏi à?" Cổ Nguyệt hỏi Tạ Giải.

Tạ Giải cười khổ: "Không làm kịp đâu! Văn bản của nhà nước làm ra không dễ, và rất mất thời gian. Hôm nay nhất định là không làm kịp. Trận đấu chiều nay chắc chỉ có hai chúng ta mà thôi. Vũ Lâm không phải loại người bất tín, nhất định hắn đã gặp phải chuyện gì đó, nếu không thì chắc chắn đã tới trường."

Cổ Nguyệt héch mạt, cau mày, "Trở về rồi bàn tiếp. Nhưng mà phải nhờ Vũ lão sư xin giấy giới thiệu trước đã, trận đấu không quan trọng bằng sự an toàn của Vũ Lâm."

"Ừ."

"Giấy giới thiệu của Nhà nước?" Vũ Trường Không nhìn hai đứa học viên, gương mặt lạnh băng càng thêm âm trầm.

Đường Vũ Lâm tới giờ vẫn chưa về trường, ra ngoài lại không tìm được.

"Được rồi, các người về lớp trước đi, ta biết rồi." Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

"Lão sư, vậy trận đấu chiều nay, chỉ có hai chúng ta thi đấu?" Tạ Giải hỏi.

Vũ Trường Không nhìn hắn, "Chỉ có hai người các người."

"Vâng."

Tạ Giải và Cổ Nguyệt lo lắng trở về lớp, cả hai đứa đều khó ỡ, tuy nói hai đấu hai và ba đấu ba chẳng khác bao nhiêu, Đường Vũ Lâm lại còn là đứa kém nhất trong ba đứa, nhưng mà chúng đã quen thi đấu với nhau, thiếu Đường Vũ Lâm, hai đứa đều cảm thấy thiếu cái gì đó.

Giờ học buổi chiều nhanh chóng trôi qua. Chắc vì suốt một tuần phải chui nhủi trong phòng để tránh bão, nên hôm nay được xõng ra ai cũng thích. Giờ học mới kết thúc, dưới bãi tập đã có rất nhiều học viên, có cả lão sư trong đó, chờ đợi trận đấu cuối cùng trong kì thi đấu lên lớp của năm nhất.

"Có nghe gì chưa? Năm nay thi đấu lên lớp có hắc mã! Lớp Năm đứng chót năm nhất đã liên tục thắng liền ba trận, không chừng sẽ lập nên kì tích."

"Đừng có nằm mơ. Người có biết hay không tân sinh Lớp Một năm nay kinh khủng cỡ nào không? Được vinh dự gọi là lớp tân sinh mạnh nhất trong lịch sử đây, không phải nói đùa đâu. Trong lớp đó có ba người đều là Đại hồn sư nhị hoàn, Vô Hồn cả ba đều vô cùng cường đại. Còn Lớp Năm năm nhất, ba người dự thi đó đều chỉ là Nhất Hoàn thôi, đây là chênh lệch về chất, hơn nhau hẳn một cái hồn kĩ, hồn lực cũng kém hơn, một tí cơ hội cũng không có đâu. Ta chỉ là muốn xem đám tân sinh Lớp Một năm nay trong kì thi đấu lên lớp có đi tới được bước cuối cùng kia hay không. Nghe nói, lớp nào năm thứ hai cũng đang sợ lắm đó. Hắc hắc."

Các học sinh ồn ào bàn tán với nhau, vừa nói vừa đi vào trong sân thi đấu.

Các lão sư cũng không thua kém. Chủ nhiệm Lớp bốn Không Hân Văn thỉnh thoảng lại quét qua đám người như muốn tìm cái gì đó, miệng cười khẩy.

"Không lão sư, ngài đang nhìn cái gì thế?" chủ nhiệm lớp ba Diệp Anh Dung hỏi.

Không Hân Văn trả lời: "Tìm Vũ Trường Không. Hắn không phải ngạo khí lắm sao? Ta muốn xem, với mấy đứa học trò đó, hôm nay dựa vào cái gì đòi chiến thắng Lớp Một." Không Hân Văn rất là tức khí, sau khi lớp hắn bị ba người Đường Vũ Lâm đánh bại, lớp hắn đã trở thành lớp chót bét dem của năm nhất! Đây là một sỉ nhục cực lớn, ảnh hưởng mạnh mẽ tới sự đánh giá của học viện về hắn.

Diệp Anh Dung thở dài: "Đúng vậy! Lớp Một năm nay thật là mạnh mẽ quá đáng. Theo ta thấy, lớp năm hai mà muốn đấu với chúng cũng còn khó. Lớp Một năm thứ hai hiện giờ chỉ có hai người là có nhị hoàn. Ta nghĩ chúng có thể đánh tới năm thứ ba luôn."

Không Hân Văn cười khẩy, mục đích hôm nay hắn tới là muốn nhìn thấy vẻ mặt của Vũ Trường Không sau khi học viên của Vũ Trường Không thua trận.

"Tới rồi." Diệp Anh Dung khẽ nói.

Không Hân Văn nhìn theo mắt cô, quả nhiên nhìn thấy Vũ Trường Không đang dẫn đầu đám học viên Lớp Năm đi về hướng sân đấu. Sau lưng hắn, là Tạ Giải và Cổ Nguyệt.

Không Hân Văn kinh ngạc vì không nhìn thấy cái thằng nhóc xinh đẹp kia, hình như tên là Đường Vũ Lâm thì phải.

Ngay lúc Vũ Trường Không dẫn học viên Lớp Năm đi tới, thì bên kia sân cũng xảy ra ồn ào.

Các học viên đều né sang hai bên chừa đường đi.

Người hăng hái đi đầu là một nữ giáo sư chừng hai bảy hai tám tuổi, có tướng mạo khá giống Diệp Anh Dung nhưng đẹp hơn, chân mày có nét cao ngạo

mà Diệp Anh Dung không có.

Sau lưng cô, là đám học viên lớp một lừng danh. Ba người đi đầu là ba nam học viên, người bên trái là người từng xung đột với ba người Đường Vũ Lâm, Vi Tiểu Phong.

Người ở giữa là một thiếu niên thân hình cao lớn, Vi Tiểu Phong kiêu ngạo, nhưng hắn thì rất trầm ổn, vẻ thuần thực hơn hẳn bạn cùng lứa. Người bên phải là một nam sinh rất gầy, nhưng chỉ có da với xương, ánh mắt âm lãnh, cả người trông rất âm u, đám học sinh đằng sau cách hắn một khoảng rất xa, như không ai muốn tới gần hắn.

Hai lớp đứng lại hai bên sân đấu, đợi giờ thi đấu bắt đầu.

Diệp Anh Dung bước nhanh tới cạnh nữ giáo sư kia, khẽ chào: "Tỷ."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Đường Vũ Lâm trở về

Dịch giả: Tiểu Băng

Chủ nhiệm Lớp Một năm nhất, chính là tỷ tỷ ruột của Diệp Anh Dung, đã từng bị Vũ Trường Không từ chối, Diệp Anh Ngọc.

Diệp Anh Ngọc khẽ gật đầu với cô, mắt vô thức nhìn ngay vào Vũ Trường Không, ánh mắt rất phức tạp.

Mấy hôm trước trận chiến giữa Vũ Trường Không và Quang Tiêu cô cũng nhìn thấy, để lại trong đầu cô ấn tượng rất sâu sắc.

Nhưng chuyện ấy lại chẳng là gì với Vũ Trường Không. Ta có chỗ nào không xứng với người?

Vũ Trường Không, người hãy đợi đó, hôm nay ta sẽ cho người phải mất hết mặt mũi, dẫm nát sự cao ngạo của người.

Vũ Trường Không tựa hồ cảm nhận được có người nhìn mình, theo bản năng nhìn qua bên kia sân, Diệp Anh Ngọc tuy rất hận hắn, nhưng thấy hắn nhìn tới, thì mặt cô đỏ ngay tức khắc, cô ưỡn ngực, muốn phô ra những gì đẹp nhất.

Nhưng mà...

Hắn nhìn như thế là thế nào?

Diệp Anh Ngọc cực kỳ phẫn nộ.

Vì khi nhìn thấy cô, ánh mắt Vũ Trường Không không hề dừng lại chút nào, cũng không hiện ra cảm xúc nào đặc biệt, nó lướt qua như nhìn thấy một thứ bình thường mà thôi.

Khốn kiếp! Tên chết tiệt, vẫn khốn kiếp như vậy.

Diệp Anh Dung nhìn nét mặt tỷ tỷ, hiểu ngay mọi việc đã hỏng. Cô hiểu cái tính mặt cao hơn đầu của tỷ tỷ.

Từ nhỏ tỷ tỷ cô đã được gọi là thiên tài, nhưng sau khi thi rớt vào Sứ Lai Khắc Học Viện, cô đã bị đá kích rất lớn, dẫn tới tính tình hơi thay đổi. Thế nên sau khi cộng thêm việc tố tình bị Vũ Trường Không cự tuyệt, cô mới trở thành như bây giờ.

Nhưng mà, tỷ tỷ, người có biết, dù người có làm gì đi chăng nữa thì cũng chỉ là vô ích, trong mắt người nam nhân kia, chúng ta không là gì cả, nói trắng ra, thì chúng ta và hắn không phải là cùng một tầng lớp với nhau, người có làm gì, cũng phí công thôi!

Những lời này, Diệp Anh Dung đương nhiên không dám nói với tỷ tỷ, nói ra, chắc chắn Diệp Anh Ngọc sẽ nổi điên.

"Dương Tử, dạy dỗ bọn chúng cho ra hồn cho ta." Diệp Anh Ngọc quay người lại, dừ dừ nói với thiếu niên trầm ổn sau lưng.

"Vâng, lão sư." Mắt Dương Tử lóe sáng, nhưng nhanh chóng trở lại trạng thái trầm ổn.

Long Hằng Húc đã đi tới sân đấu. Hắn gật đầu chào chủ nhiệm hai lớp, mới lớn tiếng nói: "Do bão, nên cuộc đấu này đã bị hoãn. Hôm nay chúng ta diễn ra trận thi đấu lên lớp thứ tư, Lớp Năm đấu với Lớp Một. Lớp Năm, Vũ lão sư, hôm nay các người mấy người ra đấu?"

Trong lòng Long Hằng Húc rất phức tạp, thật lòng, hắn đương nhiên muốn Lớp Năm thua trận, vì nếu để con ngựa đen này tiếp tục chiến thắng, hắn sẽ rất mất mặt với thầy hiệu trưởng vì đã phân lớp sai!

Học viện nhất định sẽ chất vấn, hẳn chia lớp như thế nào, mà để Lớp Năm năm nhất nhiều người giỏi như vậy, tuy việc này có liên quan tới sự dạy dỗ của Vũ Trường Không, nhưng hẳn vẫn phải chịu trách nhiệm về việc đã phân lớp sai!

Nhưng, thực lực cường hãn Vũ Trường Không biểu hiện hôm đó đã giúp hắn hóa giải quần cảnh, ít nhất hắn cũng có cơ, đồ thừa cho Vũ Trường Không có khả năng dạy học quá giỏi, giờ chuyện này ai cũng biết mà. Địa vị của Vũ lão sư hiện giờ trong lãnh đạo học viện là rất cao đó a!

Có một cường giả như hắn tọa trấn, đối với Đông Hải Học Viện là một chuyện rất rất tốt.

Học viện của những thành phố lớn cạnh tranh rất kịch liệt, nhất là những học viện trung cấp có quy mô lớn, nhiệm vụ chính của bên hệ cao cấp, là giành chiến thắng trong những giải đấu giữa các học viện. Học viện có thanh danh càng lớn thì sẽ càng thu hút được học viên giỏi, cứ thế mà tuần hoàn.

Cho nên, sau chuyện hôm đó, Long Hằng Húc không dám đắc tội Vũ Trường Không nữa.

"Lớp chúng ta hôm nay xuất chiến..." Vũ Trường Không vừa định nói hai người thì phía sau Lớp Năm vang tới một giọng nói.

"Vũ lão sư, chờ ta với."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tạ Giải và Cổ Nguyệt vừa sợ hãi vừa vui mừng.

Đám học viên rě ra mờ lổ, Đường Vũ Lâm phong trần mệt mỏi chạy lên.

Bộ dáng của hắn rất kinh dị, tóc tai rối bời, mặt mày tái nhợt, khí tức rất không ổn định.

"Người chạy đi đâu thế hả, sao bây giờ mới tới?" Tạ Giải tức giận hỏi.

Đường Vũ Lâm cười khỏ: "Một lời khó nói hết, đấu xong rồi nói sau. Vũ lão sư, ta có thể xuất chiến."

Vũ Trường Không mặt lạnh tanh nhìn nó, gật đầu, sau đó mới nói với Long Hằng Húc: "Lớp chúng ta xuất chiến ba người."

Long Hằng Húc nói: "Lớp Một năm nhất mời ba người ra chiến."

Diệp Anh Ngọc ngẩng đầu lên, "Được."

Long Hằng Húc nói: "Học viên dự thi vào trận."

Cổ Nguyệt tiến tới bên cạnh Đường Vũ Lâm, hỏi nhỏ: "Người ổn không? Có sao không?" khí tức của Đường Vũ Lâm hiện giờ rất quái dị.

"Không sao cả." Đường Vũ Lâm mỉm cười tự tin.

Cổ Nguyệt gật đầu, "Vậy chúng ta cùng cố gắng lên."

Đường Vũ Lâm vẫn đi giữa, Tạ Giải và Cổ Nguyệt đi hai bên phía sau, ba người đi lên sân đấu.

Ba học viên Lớp Một cũng đã tới.

"Ta là Trương Dương Từ." thiếu niên trầm ổn đứng giữa bình tĩnh nói.

"Vi Tiểu Phong, chúng ta biết nhau rồi." Vi Tiểu Phong đưa tay phải ra, giờ ngón cái lên, sau đó từ từ xoay ngón tay chúc xuống dưới, làm dấu hiệu khiêu khích.

"Người!" Tạ Giải giận dữ, muốn nhào lên, bị Đường Vũ Lâm nắm vai kéo lại.

Tạ Giải kinh ngạc nhìn nó, ô, cái tên này, hình như khỏe hơn a!

"Vương Kim Tỷ." học viên gầy nhẳng còn lại lên tiếng.

Đường Vũ Lâm nói: "Lớp Năm năm nhất, Đường Vũ Lâm."

"Cổ Nguyệt."

"Tạ Giải!" Tạ Giải trong nhìn chăm chăm Vi Tiểu Phong.

Long Hằng Húc thấy hai bên nồng nức mùi thuốc súng thì nhú mày, "Ta nhấn mạnh nhé, đây là thi đấu trong học viện, đấu tới điểm là phải dừng, phân thắng bại, không cho phép cố ý tổn thương đối thủ, nếu không, học viện tăng mức xử phạt."

"Vâng!" Sáu người cùng đáp.

"Tốt, trận đấu chuẩn bị, hai bên lùi lại."

"Bắt đầu!"

Vi Tiểu Phong và Tạ Giải hầu như cùng lúc xông ra ngoài. Hai đứa đã sớm không vừa mắt nhau, không chịu được nữa.

Dưới chân Vi Tiểu Phong hiện ra hai cái hồn hoàn màu vàng, trên người có một luồng thanh quang lập lòe, trên bờ vai xuất hiện một con rắn nhỏ màu xanh.

So với tiểu xà Kim Quang của Đường Vũ Lâm, con rắn này khác hẳn. Nó rực một màu xanh biếc, trên lưng có một cặp cánh trong suốt cũng màu xanh, thể hình nhỏ, nhưng khí tức hết sức cường hãn.

Cơ thể Vi Tiểu Phong mềm mại hẳn đi, trên làn da hiện ra một tầng màu xanh nhàn nhạt.

Hồn Linh của Vi Tiểu Phong là Thanh Ảnh Xà trăm năm, tốn rất nhiều công sức và tiền của mới có được, cực kì phù hợp với hắn, vì Võ Hồn của hắn cũng chính là Thanh Ảnh Xà, nên sau khi dung hợp thành công, tu vi của hắn tăng lên như điều gặp gió, chỉ trong thời gian ngắn đã nhảy từ Nhứt Hoàn lên Nhị Hoàn.

Sau khi vượt qua cấp mười hai, tốc độ tăng tiến của hắn đã hạ xuống, tuy nhiên, Hồn Linh Thanh Ảnh Xà vẫn giúp hắn có được sức mạnh vượt xa bạn cùng lứa.

Vi Tiểu Phong là Chiến hồn sư hệ đánh nhanh, cơ thể khi di chuyển không ngừng lác lác, tạo cảm giác rất hư ảo. Tuy tốc độ của hắn không nhanh bằng Tạ Giải nhưng lại có vẻ linh hoạt hơn.

Nhưng, Vi Tiểu Phong phải giật mình vì dưới chân Tạ Giải cũng xuất hiện hai cái hồn hoàn màu vàng, khí thế của Tạ Giải cũng tăng lên khủng khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Trận đấu bắt đầu

Dịch giả: Tiểu Băng

Đường Vũ Lâm nhìn ra Quang Long Chủy của Tạ Giải hình như nhỏ đi, hào quang mờ đi, nhưng bản thân con dao lại trở nên ngưng thực hơn, đạo văn khắc trên nó tỏa ra khí tức kinh khủng.

Nhị Hoàn? Lớp Năm có một học viên Nhị Hoàn?

Long Hằng Húc ngây người. Lớp Một có ba Đại Hồn Sư Nhị Hoàn đã là kinh khủng, Lớp Năm xuất hiện một Nhị Hoàn còn là tin tức kinh khủng hơn, đây mới thật là trong lịch sử Đông Hải Học Viện xưa nay chưa từng có!

Long Hằng Húc thấy mặt mình nóng rát như vừa bị tát.

Vũ Trường Không a Vũ Trường Không, người thật là có bản lĩnh.

Nhìn thấy Song Hoàn dưới chân Tạ Giải, đám học viên Lớp Năm ồ lên hoan hô.

Quang ảnh lóe lên, hai người tới gần nhau, Tạ Giải sắc mặt lạnh lùng, tiếp tục gia tốc, hóa thành một luồng sáng vàng, lượn một đường cong áp sát vào Vi Tiểu Phong.

Người còn chưa tới, khí tức sắc bén đã chèn ép Vi Tiểu Phong làm hắn đau đớn như bị chém trúng.

Hồn Lực mạnh quá, tên kia nhất định mới chỉ đột phá tới Nhị Hoàn, trong khi mình đã là cấp hai mươi hai a! Vì sao Hồn Lực của hắn mạnh tới thế?

Vi Tiểu Phong đương nhiên không biết, Tạ Giải có song sinh Võ Hồn, nên trong giới đồng cấp, Hồn Lực của hắn luôn là vô địch.

Bốn người còn lại không hề nhàn rỗi.

Đường Vũ Lâm không trực tiếp phóng xuất ra mình Võ Hồn, mà là phát đủ chạy như điên, thẳng tới đối phương tọa trấn trung ương Trương Dương Tử phóng đi.

Thân hình Cỗ Nguyệt lóe lên, ẩn thân sau lưng Đường Vũ Lâm. Lực bộc phát và tốc độ của Đường Vũ Lâm tuy không bằng Tạ Giải, nhưng tuyệt đối không chậm. Cô bé như u linh theo sát Đường Vũ Lâm, duy trì một khoảng cách không đổi.

Trương Dương Tử đứng im, không buồn để mắt, nhưng Vương Kim Tử lại động đậy.

Hai vòng Hồn Hoàn màu vàng xuất hiện dưới chân, cơ thể Vương Kim Tử to ra, thứ phình ra không phải da thịt, mà là xương cốt, khiến hắn chẳng khác gì một bộ xương lớn, hai tay và nâng lên, một vòng khí tức màu đen nhàn nhạt từ trên người hắn hiện ra.

Cái này là..., Vô Hồn có chứa thuộc tính hắc ám?

Vương Kim Tử sai bước nghênh đón Đường Vũ Lâm, hai tay nâng lên, đáy mắt xuất hiện hai đốm lửa đen cháy rừng rực. Không ai nhìn thấy được hồn linh của hắn là cái gì.

Đường Vũ Lâm bình thân, hai tay chần trước người, dưới chân hào quang lóe lên, một vòng Hồn Hoàn màu trắng sáng lên, tiểu thảo xà Kim Quang lặng lẽ thò đầu ra khỏi cổ áo.

Chỉ có một mình Vũ Trường Không nhìn ra cái đầu của Kim Quang to hơn hồi trước. Cơ thể nó giấu kín trong áo của Đường Vũ Lâm nên không nhìn được rõ.

Một tầng hào quang màu vàng đất phủ quanh người Đường Vũ Lâm, làm cả người nó nhìn thêm dày nặng, tốc độ giảm bớt vài phần.

Một đoàn ánh sáng màu đỏ từ sau bả vai nó bay ra, là một hỏa cầu.

"BA~!" Vương Kim Tử vung tay phải, trong lòng bàn tay bay ra một vòng hào quang màu đen, đập tắt hỏa cầu. Tốc độ của hắn không giảm, va chạm thẳng vào Đường Vũ Lâm.

Chính diện va chạm, đây là chuyện chỉ có Chiến Hồn Sư hệ cường công mới làm.

"Phanh!" trầm thấp. Cơ thể Đường Vũ Lâm lắc lư đứng lại, còn Vương Kim Tử thì bị lùi lại ba bước dài.

Trương Dương Tử kinh ngạc. Hắn biết sức mạnh của Vương Kim Tử, Vương Kim Tử có được võ hồn loại cận chiến đỉnh cấp cực mạnh, là một Chiến Hồn Sư hệ cường công khủng bố, sức mạnh của hắn Trương Dương Tử không bằng. Trương Dương Tử từng nghĩ rằng, trong hệ sơ cấp của Đồng Hải Học Viện, dưới Tam Hoàn không có ai mạnh được bằng Vương Kim Tử.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm hắn bất ngờ, một thắng khi chỉ có hồn hoàn mười năm, thế mà lại thắng Vương Kim Tử về mặt sức mạnh? Quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Không chỉ Trương Dương Tử kinh ngạc, Vương Kim Tử hết hồn. Lúc hắn va chạm với Đường Vũ Lâm, hắn cảm thấy không phải mình đánh trúng người, mà đánh vào một ngọn núi. Lực phản chấn mãnh liệt làm hắn không thể khống chế được cơ thể, phải lùi lại.

Cổ Nguyệt không ra tay nữa, cô vẫn trốn sau lưng Đường Vũ Lâm, đối phương còn một người chưa ra tay, cô phải bảo toàn thực lực.

Lúc Đường Vũ Lâm đánh Vương Kim Tử, sự tự tin trong lòng Cổ Nguyệt tăng lên vài phần.

Bên kia, Tạ Giải và Vi Tiểu Phong đã đổi mặt.

Cảm nhận được uy hiếp của Tạ Giải, hồn hoàn thứ nhất của Vi Tiểu lóe lên, cơ thể hắn mờ ảo đi, để lại toàn là tàn ảnh nhìn như hư ảo, quay chung quanh Vi Tiểu Phong làm không phân biệt được đâu mới là người thật.

Vi Tiểu Phong Vô Hồn Thanh Ảnh Xà, Hồn Kỹ thứ nhất, Thanh Ảnh Điệp.

Vi Tiểu Phong ngao mạn là có lý, bằng vào Hồn Linh và Vô Hồn tương thích, khiến cơ thể hắn và Hồn Linh có được độ phù hợp hoàn hảo, hai cái Hồn Kỹ vượt xa hồn kỹ mà hồn sư bình thường có được.

Thanh Ảnh Điệp tuy không phải phân thân thật sự, nhưng lại sinh ra huyền ảnh chất lượng rất cao. Chân thân Vi Tiểu Phong thò tới, quần về phía chân Tạ Giải.

Tạ Giải phân biệt được huyền ảnh với chân thân không? Đương nhiên là không. Nhưng, hắn có cách của hắn.

Vũ Trường Không từng dạy, nếu gặp phải địch nhân có năng lực mà mình không phân tích được, thì cách tốt nhất chính là phát huy tối đa sức mạnh của bản thân, dùng lực phá xáo.

Cho nên, hồn hoàn của Tạ Giải sáng lên, một luồng quang nhận màu vàng rực rỡ chém ngang ra.

Ta mặc xác ngươi có bao nhiêu cái huyền ảnh, đánh hết và một lúc chẳng phải sẽ biết cái nào là thực, cái nào là giả sao?

Tạ Giải sau khi tăng Hồn Lực lên cấp hai mươi, hồn lực tăng mạnh, uy lực Quang Long trăm đương nhiên tăng theo.

Quang nhận màu vàng bay quanh một vòng, nhận mạng sắc bén làm không khí vang lên âm thanh "Xùy xùy".

Vi Tiểu Phong kinh hãi, vội nhảy lên, né tránh công kích.

Nhưng, tàn ảnh chỉ là tàn ảnh, bản thể hẳn nhảy lên, tàn ảnh bị kéo lên theo, để lộ bản thể ra ngoài.

Tạ Giải nhón mũi chân xuống đất mượn lực, cả người xoay tròn, vọt về phía Vi Tiểu Phong.

Các tàn ảnh của Vi Tiểu Phong vội tụ lại với nhau, cố gắng ngăn cản. Nhưng những tàn ảnh này chỉ có mười phần trăm sức chiến đấu của Vi Tiểu Phong, làm sao chống đỡ được Quang Long Chủ, thế nên thi nhau bị chém tan, hồn kỹ của Vi Tiểu Phong bị phá.

Đám học viên lớp một há hốc miệng, Vi Tiểu Phong bị rơi vào hạ phong? Thanh Ảnh Điệp đang thuận lợi mà, sao lại bị chỉ một chiêu bạo lực này của đối phương phá hết?

Chỉ có Điệp Anh Ngọc nhìn ra vấn đề, Võ Hồn của Tạ Giải không giống bình thường, nhìn chỉ là Chùy thủ, nhưng nó sắc bén hơn hẳn chùy thủ thông thường, lại còn có chứa một loại khí trảng và loại với Tiên Thiên năng lực, tạo nên uy áp nhất định cho Vi Tiểu Phong, làm Vi Tiểu Phong bị áp chế về mặt khí thế, năng lực cá nhân không phát huy được toàn bộ.

Những sợi dây leo màu lam lướt sát đất bay tới, quần lấy Vương Kim Tỷ, hai tay Đường Vũ Lâm xuất hiện hai cái chùy kim loại.

Đối mặt cường địch, nó không giữ lại gì hết, lấy ra luôn Nghìn Rền Trầm Ngân Chùy.

Từ va chạm vừa nó đã nhìn ra, Võ Hồn của Vương Kim Tỷ chắc chắn có liên quan với cốt cách của hắn. Không cần biết Võ Hồn của người là gì, ngay cả kim loại hiếm ta còn rèn được, xương của người ta nện không nổi hay sao?

"Rống!" Vương Kim Tỷ nổi giận, Hồn Hoàn thứ nhất sáng rực, cả người lại biến hóa.

Cánh tay phải nhanh chóng to ra, nhất là ở bàn tay, năm ngón tay biến thành bốn ngón, vừa thô vừa to, móng tay đen sì. Cánh tay cực lớn mang theo khí thế kinh khủng, đánh thẳng vào Đường Vũ Lâm.

Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm chả ai thêm đề mắt.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 102: Bàn tay màu vàng

Dịch giả: Tiểu Băng

Những sợi dây leo màu lam quần lên cơ thể Vương Kim Tỷ, nhưng sau đó lại tự động tróc ra, cơ thể Vương Kim Tỷ trở nên hư ảo.

Không biết lúc nào, hồn hoàn thứ hai của Vương Kim Tỷ đã sáng lên, hai cái Hồn Kỹ và được sử dụng.

Trương Dương Từ mỉm cười, Vương Kim Tỷ phóng ra cả hai hồn kỹ, dù hắn, muốn thắng khó.

Vì võ hồn của Vương Kim Tỷ là Võ Hồn Cốt Long Vương, đỉnh cấp loại hắc ám đó a!

Hồn Kỹ thứ nhất, Cốt Long Trảo, Hồn Kỹ thứ hai, Cốt Hồn Chuyển Hoán.

Cốt Hồn Chuyển Hoán khiến một phần cơ thể Vương Kim Tỷ từ thật thể biến thành Linh Thể, tuy chỉ kéo dài thời gian rất ngắn, nhưng trong thời gian này, mọi công kích vật lý đều sẽ bị miễn dịch.

Đương nhiên, với tu vi hiện thời của Vương Kim Tỷ, chuyển hóa được một phần tư cơ thể thành Linh Thể đã là tối đa, vừa hay đúng ngay chỗ bộ phận bị Lam Ngân Thảo quần chặt.

Vương Kim Tỷ tuy phẫn nộ, nhưng cực kì tinh táo. Trận đấu trước Trương Dương Từ đã nói với bọn hắn, không được xem thường Lớp Năm. Một lớp đồ bỏ lại một đường đánh tan ba lớp, đương nhiên phải có thực lực nhất định. Cho nên, theo kế hoạch tác chiến, Vi Tiểu Phong một chọi một giải quyết một người, Vương Kim Tỷ toàn lực ứng phó, giải quyết hai người còn lại, Trương Dương Từ lược trận.

Dù sao, mục tiêu của bọn hắn không phải là đối thủ và năm nhất, mà là học viên lớp lớn hơn, nên trận đấu này, bọn hắn sẽ không để Trương Dương Từ phải biểu lộ năng lực, vì trong bọn, người mạnh nhất chính là Trương Dương Từ.

Cốt Long Trảo cực lớn tới trước mặt Đường Vũ Lâm, cốt trảo mở ra, to bằng cả cơ thể Đường Vũ Lâm.

Cốt Long Trảo mang theo hắc ám, có chứa độc tố, sức lực cực mạnh, cốt cách tương đương mười lần sức mạnh của bản thân Vương Kim Tỷ, sức mạnh

là gấp năm lần, và sẽ không ngừng to hơn, mạnh hơn theo sự phát triển của Vương Kim Tỷ. Nếu hấn tu luyện được tới Thất Hoàn, tiến vào cấp độ Vô Hồn chân thân, thì sẽ có khả năng biến bản thân thành Cốt Long Vương, thể hiện ra Cốt Long chân thân.

Nếu chỉ nói về Vô Hồn, Trương Dương Tử cũng phải kém hơn Vương Kim Tỷ vài phần. Diệp Anh Ngọc từng nói, nếu tương lai bọn hấn tu luyện được tới Thất Hoàn Hồn Thánh, thì kẻ mạnh nhất nhất định sẽ là Vương Kim Tỷ.

Vương Kim Tỷ có Song Hoàn, có thể xuất ra chiêu còn mạnh hơn Cốt Long Trảo, nhưng hấn thấy đối phó với kẻ và cấp bậc, mà ngay cả khi đối thủ là Tam Hoàn Hồn Sư, thì vậy là cũng đủ.

"Vũ Lâm, cẩn thận." Cổ Nguyệt nhảy ra, từng đạo hào quang trên người cô tuôn ra.

"Không sao, để cho ta." trong mắt Đường Vũ Lâm đột nhiên hiện lên một tia sáng kỳ dị, nó giờ tay phải ra.

Nó không né tránh Cốt Long Trảo, cũng không dùng Lam Ngân Thảo để ngăn cản, Trầm Ngân Chùy trên tay phải biến mất, trong mắt nó có một điểm màu vàng hiện lên.

Nắm tay phải vung ra, đâm thẳng vào ngay giữa Cốt Long Trảo, Cổ Nguyệt nghe thấy tiếng xương cốt kêu lên lách cách trong người Đường Vũ Lâm, khí tức kì dị mà cô từng cảm thấy ở Đường Vũ Lâm phun ra ào ạt.

Ngay khi khí tức này xuất hiện, trên sân đấu có hai người bị ảnh hưởng.

Tạ Giải đang truy kích Vi Tiểu Phong thì cả người khựng lại, trong người nảy sinh một cảm giác vô và sợ hãi, làm cơ thể hấn run rẩy, hồn lực không còn ổn định..

Người còn lại bị ảnh hưởng, chính là Vương Kim Tỷ.

Tạ Giải bị ảnh hưởng thế là còn nhẹ, vì khí tức của Đường Vũ Lâm không phải nhằm vào hấn, Vương Kim Tỷ mới là người bị ảnh hưởng chính.

Vương Kim Tỷ cảm thấy mình đối mặt không phải là một người, mà là một con hung thú khủng bố, sức mạnh hấn có đều bị áp xuống, trong người sợ hãi tới run rẩy, Cốt Long Trảo chậm hấn đi.

Hấn trợ mắt ra nhìn Đường Vũ Lâm vươn tay phải ra bắt lấy một ngón của Cốt Long Trảo, một luồng lực lượng khổng lồ truyền tới, hất bay hấn ra ngoài.

Chuyện này là sao?

Lúc Vương Kim Tỷ bị văng ra, tất cả học viên và lão sư đều ngây người.

Long Hằng Húc đang định ra tay cản, sợ Cốt Long Trảo làm Đường Vũ Lâm trọng thương, nhưng không ngờ tình thế lại xoay chuyển đảo ngược.

Cốt Long Trảo của Vương Kim Tỷ đột nhiên như ngừng hấn lại, sau đó, trong nháy mắt, Vương Kim Tỷ đã bị bắn tung ra ngoài như một quả đạn pháo.

Chỉ có Cổ Nguyệt mới nhìn thấy bàn tay của Đường Vũ Lâm ngay lúc đó đã biến thành màu vàng, mắt cô đại ra.

Cái khí tức này, cái sức mạnh này, hình như là...

Cô run run vì không thể tin được. Trong đầu cô cũng hiện ra một câu hỏi giống hệt mọi người, làm sao?

Nhưng cái 'làm sao' của cô khác với cái 'làm sao' của mọi người.

"Rầm!" Vương Kim Tỷ ngã văng ra xa, cả người choáng váng, cảm giác sợ hãi trong lòng cũng biến mất.

Vi Tiểu Phong là may mắn nhất, hấn còn chưa kịp thi triển Hồn Kỹ thứ hai, đã bị Tạ Giải áp sát, may mà không hiểu vì sao Tạ Giải lại khựng lại, giúp hấn có cơ hội vội chạy ra khỏi chiến trường, phóng về chỗ Trương Dương Tử.

Đường Vũ Lâm nắm chặt nắm tay phải, trong mắt lóe ra hào quang mừng rỡ và tự tin, quả nhiên!

Không dừng lại, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy trái ném về phía Trương Dương tử, một cây Lam Ngân Thảo lạng lẹ quần lấy chuỗi chùy, Trầm Ngân Chùy mang theo tiếng rít chói tai, trong nháy mắt đã tới trước mặt Trương Dương tử.

Và lúc, một đạo thanh quang không hề báo trước xuất hiện bên cạnh Trương Dương tử, cả người hấn như bị định thân, không nhúc nhích được.

Phong chi trời buộc. Là tuyệt chiêu tới từ khả năng khống chế gió của Cổ Nguyệt.

Cô ra đòn rất kịp lúc với Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy của Đường Vũ Lâm, đúng lúc Trương Dương tử muốn né tránh, nhưng chưa kịp làm ra động tác né tránh.

Đường Vũ Lâm nắm lấy Lam Ngân Thảo, nếu Trương Dương tử thật không đỡ được, tới phút chót nó sẽ thu lực, dù sao đây chỉ là trận đấu.

Trương Dương Tử kinh ngạc, nhưng không chút bối rối. Hai vòng Hồn Hoàn dưới chân thấp sáng, ngay sau đó, Ưng kê to rõ từ trong miệng hân vang lên, người hân nhoáng, Phong nguyên tố quanh người tán loạn, chân hân lướt đi, vừa kịp lúc thoát khỏi Nghìn Rền Trầm Ngân Chùy.

Võ Hồn được phóng thích, một đạo hắc ảnh từ sau lưng Trương Dương tử bay lên, và lúc đó, cánh màu đen nhàn nhạt mở ra sau lưng hân.

Võ Hồn loại phi hành?

Trương Dương tử rung cánh, bay lên cao, đôi mắt màu tím kì dị, ánh mắt sáng quắc.

Trương Dương tử không công kích Đường Vũ Lâm. Nhờ tác dụng của hai cánh, tốc độ hân bây giờ còn nhanh hơn Tạ Giải, bay vèo tới cạnh Vi Tiểu Phong. Hồn Hoàn thứ nhất lỏng lẻo, hai cánh sau lưng đột nhiên to ra, trong phạm vi mười thước quanh hân trở nên đen kịt, bao phủ cả Tạ Giải lẫn Vi Tiểu Phong vào trong.

Cái này là...

Võ Hồn loại phi hành, thường làm người ta nghĩ tới Chiến Hồn Sư hệ đánh nhanh, nhưng hồn kỹ Trương Dương tử lại là khả năng khống chế, chẳng lẽ Chiến Hồn Sư hệ khống chế?

Vương Kim Tử đứng dậy, nhìn theo Đường Vũ Lâm. Hân biết Trương Dương Tử từ nhỏ, dù vẫn chưa hiểu lắm, nhưng vẫn chạy về phía khu vực màu đen kia.

"Không tốt! Tạ Giải! " Đường Vũ Lâm quát to, mũi chân đạp xuống đất, phóng tới khu vực màu đen, Nghìn Rền Trầm Ngân Chùy thu hồi, Lam Ngân Thảo tỏa ra phạm vi lớn, trùm về phía hướng bên kia.

Một luồng thanh quang xuất hiện dưới chân nó, tốc độ Đường Vũ Lâm tăng vọt. Ngay sau đó, một luồng sáng vàng xuất hiện bên trên khu vực màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Lam ngân như roi

Dịch giả: Tiểu Băng

Kim quang lóe lên, khu vực đen sì kia nhạt đi một chút, mơ hồ nhìn thấy bốn thân ảnh trong đó.

Thuộc tính Quang Minh? Diệp Anh Ngọc lại một lần bị chấn kinh. Tạ Giải có Song Hoàn chưa đủ làm cô giật mình tới như vậy. Cô bé Lớp Năm này, Võ Hồn rốt cuộc là cái gì? Từ đầu trận tới giờ, cô bé đã thi triển khống chế Phong nguyên tố, Hỏa nguyên tố, giờ lại thêm Quang Minh nguyên tố, khống chế được cả ba đại nguyên tố sao? Điều này thực khó tin.

Nhưng vô ích thôi, ba người vây công, chẳng lẽ còn không bắt được một mình Tạ Giải?

Thế nhưng, cô lại phải kinh ngạc, vì ba người Trương Dương Tử, Vương Kim Tử Vi Tiểu Phong hợp lại, vẫn chưa bắt được Tạ Giải.

Bên trong khu vực màu đen, xuất hiện một vòng xoáy màu vàng xoay tròn với tốc độ cực nhanh, làm tan biến những nơi màu đen mà nó chạm vào, đồng thời là những âm thanh va chạm liên tục vang lên.

Hồn Kỹ thứ hai của Tạ Giải, Quang Long Phong Bạo!

Đúng vậy, đây chính là hồn kỹ thứ hai Tạ Giải lĩnh ngộ được khi đột phá Song Hoàn. Dùng thân thể của mình làm trục, cấp tốc xoay tròn Quang Long Chùy quay theo, tạo thành cơn gió mạnh quay chung quanh mình, công phòng nhất thể.

Nhờ Hồn Kỹ cường đại này, hân mới chưa bị bắt.

Đường Vũ Lâm đã tới, tay phải lại vung ra.

Lần này, vẫn có hai người bị ảnh hưởng, Tạ Giải và Vương Kim Tử.

Quang Long Phong Bạo của Tạ Giải khựng lại, Vương Kim Tử còn tệ hơn, cả người lại cứng ngắc.

Lam Ngân Thảo ùn ùn xông vào, quán chặt lấy ba người. Cùng lúc, Nghìn Rền Trầm Ngân Chùy trái Đường Vũ Lâm đập thẳng vào Vương Kim Tử.

Vương Kim Tử đang bị đông cứng, giải quyết hân là dễ nhất.

Một đạo thanh quang lạng lẽ quán vào eo Vương Kim Tỷ, sau một khắc, ba đạo thân ảnh đều lui về phía sau, kéo dần khoảng cách với khu vực màu đen.

Kề lồi Vương Kim Tỷ, chính là Vi Tiểu Phong, đùi phải của hắn mềm như không xương, bẻ ngoặt một góc cực kỳ bất thường.

Ba người vừa lui, Tạ Giải đã xuất xong Hồn Kỹ, tụ hợp với Đường Vũ Lâm, Cổ Nguyệt.

Lại trở về ba đầu ba.

"Tốt, rất tốt!" trong mắt Trương Dương Tử đầy phấn khởi, chiến ý và tự tin.

Tạ Giải thờ dốc, hần kinh ngạc nhìn tên đồng đội bên cạnh, không biết vì sao, từ trên người hắn, Tạ Giải thủy chung cảm giác được một luồng khí tức làm mình sợ hãi.

"Không sao chứ?" Đường Vũ Lâm hỏi nhỏ.

Tạ Giải lắc đầu, "Hồn Lực tiêu hao hơi nhiều, nhưng vẫn còn chịu được."

Không chỉ mình hắn sợ Vũ Lâm, Vương Kim Tỷ cũng vậy, ánh mắt hắn nhìn Đường Vũ Lâm cực kì quái dị, có kinh ngạc, nhưng sợ hãi vẫn là chủ yếu.

Xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao trước mặt hắn, Võ Hồn của ta không khống chế được? Vương Kim Tỷ rất là không hiểu.

Trương Dương Tử nói: "Giỏi lắm, các người khá hơn chúng ta nghĩ. Nhưng mà, dừng lại đây thôi. Ba người chúng ta lớn lên với nhau, cùng trở thành Hồn Sư, từ nhỏ đã tu luyện với nhau, chúng ta sẽ cho các người thấy khả năng phối hợp hoàn hảo của chúng ta."

Hai cánh của Trương Dương Tử lại giương lên, màn sáng màu đen tỏa ra cực nhanh, bao phủ cả ba người lại.

Cổ Nguyệt khòe miệng cong lên, "Không chế thuộc tính hắc ám, hử?"

Cô kéo Đường Vũ Lâm, ngăn cản hắn lao ra trước, cô bước lên trước nhất, che hai người lại sau lưng, quang sáng vàng dưới chân lóng lánh, mắt cô cũng sáng rực.

Một vòng màu bạc nhàn nhạt từ dưới đáy mắt cô hiện lên, tay phải nâng lên, một đoàn kim quang chói mắt bắn ra khỏi lòng bàn tay, như một mặt trời nhỏ, khí tức Quang Minh cực mạnh bùng lên từ người cô.

Sự sợ hãi trong lòng Tạ Giải được quang nguyên tố giải trừ, toàn thân ấm áp thoải mái, Hồn Lực đã tiêu hao cũng từ từ khôi phục.

Quang Long Chủ của Tạ Giải là Quang Minh thuộc tính, Ảnh Long Chủ lại chứa thuộc tính không gian thuộc tính. Hắn luôn lấy thuộc tính Quang Minh làm chủ, đắm chìm trong hơi thở quang minh, đương nhiên là hưởng thụ.

Màn trời hắc ám của Trương Dương Tử bị Quang nguyên tố trùng kích, lập tức trở nên suy yếu, ba đạo thân ảnh bên trong như ẩn như hiện.

Ánh sáng màu đỏ ngay sau đó thay thế cho màu vàng, một luồng lửa nóng rực màu vàng đỏ xuất hiện quanh người Cổ Nguyệt, cháy rừng rực.

"Nguyên tố tổ hợp?" Diệp Anh Ngọc khiếp sợ nhìn lên đài, cô bé này là thiên tài, thiên tài tuyệt đối! Tuy không biết Võ Hồn và Hồn Kỹ của cô bé là cái gì, nhưng với độ tuổi của cô mà có thể kết hợp hai nguyên tố Quang Minh và Hỏa lại với nhau, thì hai chữ thiên tài không đủ để mô tả sự ưu tú của cô.

Màn trời hắc ám bị ngọn lửa vàng hồng công kích, lập tức rã ra, biến mất.

Đúng lúc này, Cốt Long Trảo cực lớn như tia chớp đánh thẳng tới Cổ Nguyệt.

Đồng thời, quanh Cốt Long Trảo còn có sáu con rắn to màu xanh quay chung quanh, chia ra công kích Đường Vũ Lâm và Tạ Giải.

Thanh Ảnh Phệ! Hồn Kỹ thứ hai của Vi Tiểu Phong.

Sợi dây màu vàng lam khẽ kéo, Cổ Nguyệt lui về sau, hào quang màu vàng hồng trùm lên ba người như một vầng hào quang, ngăn cản màn trời hắc ám còn sót lại. Lam Ngân Thảo lướt sát đất bay ra, quán vào địch thủ. Tạ Giải tăng tốc, cả người như hư ảo, Quang Long Chủ lóe quang ảnh lập loè, từng đạo cường quang xẹt qua, chính diện cứng rắn va chạm với Thanh Ảnh Phệ, làm đám rắn không thể tới gần.

Đường Vũ Lâm kéo Cổ Nguyệt ra sau lưng mình, tay phải biến thành màu vàng, chộp vào Cốt Long Trảo, chùy trái đánh vào đầu rắn.

Cốt Long Trảo vội lui về, một thân ảnh đen ngòm đột nhiên xuất hiện trước mặt Đường Vũ Lâm, hào quang Quang Hòa song thuộc tính va chạm với hào quang màu đen trên người hắn, hần cực kì linh hoạt né tay phải của Đường Vũ Lâm, đâm thẳng vào ngực Đường Vũ Lâm.

Bóng đen này xuất hiện rất đột ngột, làm Đường Vũ Lâm phản ứng không kịp, luận tốc độ và kỹ xảo thực chiến, nó đều kém hơn Tạ Giải rất nhiều. Đạo hắc ảnh cũng đã tránh được đám Lam Ngân Thảo trên mặt đất.

Không tránh kịp! Nghìn Rền Trầm Ngân Chùy lại xuất hiện phải, nếu tránh không khỏi, vậy không tránh nữa.

Đại chùy đập thẳng vào bóng đen.

"Phốc!" Năm đám của bóng đen rơi trúng vào Đường Vũ Lâm, Trầm Ngân Chùy chỉ xẹt qua người hắn.

Nhưng dù chỉ xẹt qua, cái bóng đen đó vẫn bị tan ra làm nhiều luồng khí đen nhỏ, chui vào trong người nó, sau đó lại xuyên thấu chui ra, làm nó phải rùng mình.

Chết, trúng chiêu.

Ám Ảnh Phân Thân, Hồn Kỹ thứ hai của Trương Dương Tử. Phóng xuất ra phân thân có sức mạnh năm thành của chân thân, người bị đánh trúng sẽ bị hắc ám ăn mòn, Hồn Lực sẽ không ngừng hòa tan, bản thân bị ăn mòn.

Đường Vũ Lâm kêu lên buồn bực, cổ nén khó chịu trong người, Hồn Lực bùng ra.

Từng đám cây Lam Ngân Thảo dựng lên như một tấm lưới.

Không phải quán quanh, mà là, lam ngân như roi!

Những cây Lam Ngân Thảo mềm mại bỗng trở nên cứng như sắt, quất thẳng vào trong màn trời hắc ám.

Cốt Long Trảo được rút về cũng bị đánh văng sang bên.

Trương Dương Tử, Vương Kim Tỷ và Vi Tiểu Phong đều bị trúng đòn, lao đảo lui về phía sau.

Không ai ngờ cái Lam Ngân Thảo yếu như sên lại có lực đánh mạnh như vậy. Trương Dương Tử vì đánh lên Đường Vũ Lâm thành công, nên hơi buông lỏng, bị một cây Lam Ngân Thảo quất trúng người, nóng rát vì đau. Vi Tiểu Phong đang khống chế Thanh Ảnh Phệ bị đánh trúng, kỹ năng bị cắt đứt. Vương Kim Tỷ cơ thể cường hãn nhất, nhưng cũng bị một cây Lam Ngân Thảo quất cho cả người chấn động, không thể không lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Cổ Nguyệt bộc phát

Dịch giả: Tiểu Băng

"Vũ Lâm, ngươi có sao không?" Cổ Nguyệt ấn tay lên lưng Đường Vũ Lâm, quang thuộc tính nhu hòa chui vào thân thể nó, những luồng khí ám áp làm Đường Vũ Lâm dễ chịu hơn rất nhiều.

"Không sao." Đường Vũ Lâm thở sâu, tuy trong người không ngừng bốc lên những luồng khí lạnh, cơ thể hơi quặn đau, nhưng thế này so với mấy hôm trước, thì có là cái gì đâu? Nếu mấy hôm trước mới là đau đớn, thì bây giờ chỉ chẳng hơn gì đau bụng đi cầu mà thôi.

Trương Dương Tử nhìn Đường Vũ Lâm, không khỏi giật mình, bị trúng đòn của Ám Ảnh Phân Thân mà vẫn đứng vững không ngã, thế là thế nào?

"Các ngươi, đi chết đi!" Cổ Nguyệt đột nhiên quát to, Đường Vũ Lâm không chợp kịp, cô đã nhào ra ngoài.

Trên người một đạo thanh quang lập lòe, tốc độ của cô tăng tốc, hai tay cùng lúc vung ra, từng đoàn hỏa cầu, từng đạo băng chùy, thi nhau bay vèo vèo về phía ba người kia.

Thanh quang trên người Cổ Nguyệt càng lúc càng mạnh, mắt cô sáng rực. Làn hỏa cầu đầu tiên bay ra xong, hai tay cô đã biến thành màu băng lam, băng chùy ở trên không đều dung nhập vào trong thanh quang.

Cuồng phong rít lên, làm cả đám người đứng xem như trở về những ngày mưa bão. Một con lốc băng tuyết cao cả năm mét, đường kính một mét xoáy thẳng về phía ba người Trương Dương Tử.

Nhiệt độ trong sân đấu chợt hạ xuống, con lốc băng tuyết cuốn theo tiếng gió rít âm âm, những khối băng vụn như những con dao sắc bén cắt ngang không khí, rít lên chói tai.

Ba người Trương Dương Tử biến sắc, Vương Kim Tỷ vọt lên đứng trên cùng, hai người kia cũng đều phóng ra hồn lực để hộ thể.

Né tránh? Cả sân đấu đều đã bị luồng xoáy khống chế, tốc độ của họ đều bị giảm xuống hơn nửa, căn bản là không trốn thoát được phạm vi bao phủ của vòi rồng.

Long Hằng Húc choáng váng, cái gì thế này? Đây là Hồn Kỹ Nhất Hoàn Hồn Sư phóng xuất ra ư? Kỹ năng Hồn Hoàn nghìn năm của Tam Hoàn Hồn Sư còn chưa mạnh tới được như vậy nữa mà?

Băng Tuyết Phong Bạo! Nguyên tố Băng và gió tổ hợp.

Trong ba người Lớp Năm, người có thực lực mạnh nhất không phải là người có Tu vi hồn lực cao nhất đồng thời có cả song sinh Vô Hồn Tạ Giải, mà là Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt chưa bao giờ thể hiện thực sự thực lực bản thân cho tới bây giờ, khi Đường Vũ Lâm bị đối phương đá thương, cô mới điên cuồng, phóng xuất ra một trong những tuyệt chiêu công kích cường hãn nhất của mình.

Nhưng xuất tuyệt chiêu, cũng làm mất cô bé trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ, may mà Đường Vũ Lâm đã đỡ lấy cô, cô mới không ngã xuống.

Tiếng va chạm không ngừng từ trong Băng Tuyết Phong Bạo vang lên, phong bạo cường hãn như muốn xé rách ba tên học viên Lớp Một. Mơ hồ nhìn thấy những đạo hào quang không ngừng lóe lên trong phong bạo, cho thấy bọn chúng vẫn còn đang dùng võ hồn để cảm cự.

Tạ Giải siết chặt Quang Long Chùy, trong mắt hào quang lập loè. Hiệu lực của Băng Tuyết Phong Bạo hắn đã sớm bị lãnh giáo, hắn biết nó mạnh tới cỡ nào. Là Chiến Hồn Sư hệ đánh nhanh, dù bây giờ hắn đã đạt tới cảnh giới Nhị Hoàn, có cả song sinh Vô Hồn, nhưng chính diện đối kháng với Băng Tuyết Phong Bạo, hắn vẫn không ngăn nổi. Muốn đấu với chiêu này, phải nhanh chân chạy ra xa từ sớm.

Tuy thường cãi nhau với Cổ Nguyệt, nhưng hắn vẫn rất khâm phục cô bé.

Băng Tuyết Phong Bạo kéo dài tới mười mấy giây, mới dần dần tản đi, nhiệt độ cả sân đấu đều hạ xuống.

Thân hình ba người Trương Dương Tử dần hiện ra rõ ràng, người đứng đầu là Vương Kim Tỷ, đồng phục trên người đã biến thành giẻ lau, trên người đầy đầy vết thương, nhờ dùng hai tay che mặt, nên mặt mới không bị thương.

Trương Dương Tử và Vi Tiểu Phong đỡ hơn một ít, mặt mày tái nhợt, để chống lại chiêu này, hồn lực cả hai đều đã bị tiêu hao cực lớn.

Tất cả học viên xem trận đấu đều đổi ánh nhìn với Cổ Nguyệt, đây quả thật là tân sinh năm nhất sao? Tương lai cô sẽ cường đại tới trình độ nào a?

Tạ Giải cầm Quang Long Chùy, bước từng bước một về phía đối phương, "Nhận thua đi."

Ai cũng đều thấy được, Hồn Lực ba người Trương Dương Tử ít nhất đã tiêu hao hơn phân nửa, và đều đã bị thương.

Long Hằng Húc đi ra, hắn đã chuẩn bị kết thúc trận đấu này. Dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng biểu hiện của nữ sinh Lớp Năm kia thật sự là quá mạnh mẽ. Hắn rút cuộc đã hiểu, vì sao lúc trước Vũ Trường Không lại chịu từ bỏ mặt mũi, tới khẩn cầu mình, mình quả thực là náo heo a!

"Chúng ta vẫn chưa thua." Trương Dương Tử rút ra mấy chữ từ trong kẽ răng.

Vi Tiểu Phong nhìn hắn, ngần ngừ: "Thực là phải..."

Trương Dương Tử trừng mắt nhìn hắn, "Chúng ta không thể thua. Kim Tỷ, lên!"

Vương Kim Tỷ vươn thẳng người, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, khí lưu màu đen trên người lại trở nên mạnh mẽ.

Trong mắt Tạ Giải hiện lên vẻ trêu tức, với trạng thái này, mà còn muốn đánh? Thân hình lóe lên, hắn đánh về phía Trương Dương Tử, hắn đương nhiên nhìn ra được, Trương Dương Tử mới là hạch tâm.

Nhưng đúng lúc này, một đạo quang ảnh màu đen đột nhiên từ trên trời giáng xuống, một đạo hắc quang từ trong miệng phun ra, ngăn cản Tạ Giải, làm thân hình của hắn chậm hẵn đi.

Sau đó Tạ Giải giật mình nhìn thấy, Trương Dương Tử đã bay nhào ra sau lưng Vương Kim Tỷ, giang tay ôm eo Vương Kim Tỷ.

Tiếng Long ngâm trầm thấp, tiếng Ứng Minh to rõ cùng vang lên, thân thể Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ đều trở nên đen thui, sau đó kỳ dị dung hợp với nhau.

Thân thể Trương Dương Tử hóa thành hắc quang, lạng lẹ chui vào trong người Vương Kim Tỷ, quang đực sau lưng to hẵn ra, biến thành hai của Vương Kim Tỷ.

Cơ thể Vương Kim Tỷ to phình ra, một cái đuôi thò ra sau lưng, tay trái tay phải đều hóa thành Cốt Long Trảo, khí tức tăng vọt.

"Cút ngay!" một tiếng gầm vang, Cốt Long Trảo quét ra, Tạ Giải muốn tránh, nhưng quanh người hắn đột ngột xuất hiện một mảnh màu đen, hắn thấy mình như bị hút xuống đầm lầy, không gầy dựa được.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, Lam Ngân Thảo chưa kịp tiếp ứng, Tạ Giải chỉ kịp dùng cả Quang Long Chùy và Ảnh Long Chùy ngăn trước người, đã bị một bàn tay đập bay.

Người vẫn còn giữa không trung, một ngụm máu tươi đã phun ra, Đường Vũ Lâm còn nghe thấy tiếng xương tay hấn gãy.

"Tạ Giải!" Đường Vũ Lâm nhào lên, đón lấy Tạ Giải.

Hai mắt Tạ Giải nhắm nghiền, đã hôn mê, Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy đều biến mất, khí tức yếu ớt.

"Khôn kiếp, đây chỉ là trận đấu a!" Đường Vũ Lâm nổi giận gầm lên, phóng thẳng về hướng Cốt Long.

Trong quá trình nó chạy, cánh tay phải bắt đầu từ ngón tay bắt đầu hiện lên một lớp vảy vàng, cánh tay cũng to dần ra.

Hai con người của Đường Vũ Lâm đã hoàn toàn biến thành màu vàng, chân trái đạp mạnh xuống đất, phát ra tiếng nổ vang trầm thấp.

Cơ thể nó như đạn pháo bay thẳng tới Vương Kim Tỷ biến dị.

Cơ thể Vương Kim Tỷ giờ cao hơn hai mét, hai cánh cùng vỡ, cả người dâng lên, cái đuôi dài sau lưng quất thẳng vào Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm há miệng, hắc khí từ trong miệng phụt ra, tay phải to tướng, móng tay dài ra, những cái móng tay màu vàng đều hóa thành hình thái long trảo.

Khác với Cốt Long Trảo của Vương Kim Tỷ, Long trảo của nó có năm ngón.

"BA~!" Kim Long trảo của Đường Vũ Lâm đánh vào Cốt Long vĩ, cơ thể nó bị quất dựng lên, còn Cốt Long vĩ thì tóe lửa.

Đường Vũ Lâm cuộn mình trên không trung, Lam Ngân Thảo quấn vào Cốt Long chi thân của Vương Kim Tỷ, mượn Lam Ngân Thảo kéo nó trở xuống, chộp vào đầu Vương Kim Tỷ.

Vương Kim Tỷ vung hai cái Cốt Long Trảo lên chụp vào nó, trong miệng Đường Vũ Lâm vang lên một tiếng Long ngâm rõ to.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Kim Long Trảo

Dịch giả: Tiểu Băng

Một vầng sáng vàng rực từ người nó tỏa ra, Cốt Long Trảo của Vương Kim Tỷ khựng lại.

Kim Long chụp trúng vào đầu Vương Kim Tỷ.

"Nhẹ tay!" Long Hằng Húc, Diệp Anh Ngọc cùng lúc hét to.

Nhưng lúc này Đường Vũ Lâm đã bị việc Tạ Giải trọng thương làm cho phần nộ tới mức không còn khả năng suy nghĩ và kềm chế, Kim Long Trảo toàn lực đánh ra, không thu lại được.

Đúng lúc này, một bàn tay thon dài bàn tay lạng lẽ hiện ra ngay bên cạnh cánh tay của Đường Vũ Lâm, nhẹ nhàng đẩy một cái, khiến người Đường Vũ Lâm nghiêng đi. Kim Long Trảo lẽ ra chụp vào đầu Vương Kim Tỷ thì trở thành đánh vào bên phải Cốt Long trảo của Vương Kim Tỷ.

"BA~!", Vương Kim Tỷ to gan gấp đôi Đường Vũ Lâm bị một trảo này đánh đập xuống đất. Còn bản thân Đường Vũ Lâm thì bị một lực kéo nhu hòa kéo sang một bên.

"Đu~rồi!" Bên tai vang lên một giọng nói lạnh như băng làm Đường Vũ Lâm giật mình tỉnh lại.

Vũ Trường Không đứng ngay bên cạnh nó, trên tay ôm Tạ Giải bị trọng thương.

Vương Kim Tỷ rơi xuống đất, cái đuôi bị Kim Long Trảo của Đường Vũ Lâm đánh phát ra tiếng gãy xương, Cốt Long Trảo bên phải cũng bị gãy rũ xuống.

Cơ thể Vương Kim Tỷ và vầng sáng bao quanh người hấn chia ra, tiếng kêu thảm thiết cùng vang lên từ hai người khác nhau.

Trương Dương Tử nằm trên đất, hai chân đều gãy, Vương Kim Tỷ thì gãy tay phải, con đau làm cả hai đứa đều phải rên la.

Trận đấu lên lớp cuối cùng quá sức thể thâm, vượt qua mọi suy nghĩ của mọi người.

"Vũ lão sư, sao ngươi để học viên của mình hung hãn như thế?" Diệp Anh Ngọc nhào lên đài, xia ngón tay vào mặt Vũ Trường Không gào lên.

Vũ Trường Không nói với Đường Vũ Lâm: "Đi." Từ đầu tới cuối, hắn chẳng buồn liếc mắt Diệp Anh Ngọc.

Diệp Anh Ngọc định đuổi theo, thì đã cảm nhận được luồng khí tức lạnh băng từ người Vũ Trường Không làm cả người cô đông cứng, không bước ra được.

Cánh tay phải Đường Vũ Lâm đã khôi phục bình thường, cả người nó yếu nhũn ra, tuy nó đã phun khí tức hắc ám ra ngoài, nhưng trong ngực vẫn thấy lạnh lẽo, khó chịu.

Cổ Nguyệt đi theo Vũ Trường Không, lo lắng nhìn Tạ Giải trong ngực Vũ Trường Không, cùng mọi người đi xuống sân đấu.

Long Hằng Húc đứng trên sân đấu, mặt âm trầm.

Đã xảy ra chuyện lớn.

Một cuộc thi đấu lên lớp, ba người trọng thương, mình là trọng tài, không thể đổ trách nhiệm cho người nào khác được! Sự cố này bao nhiêu năm qua không hề xảy ra.

Vũ Trường Không ôm Tạ Giải đi vào phòng y vụ, một lão sư trị liệu kiểm tra cơ thể cho hắn. Tạ Giải chỉ là hệ xương phải chịu sức ép quá mức, nhất là xương cánh tay bị tổn thương, nhưng những chỗ khác thì không việc gì, nội tạng bị chút chấn động, phải nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian.

Năng lượng hắc ám còn sót lại trong người Đường Vũ Lâm cũng được lão sư trị hết.

"Vũ lão sư, ta..." Đường Vũ Lâm nhìn Vũ Trường Không, muốn giải thích.

"Không cần phải nói, ngươi không làm gì sai. Hai người các ngươi, đi về nghỉ ngơi đi." Vũ Trường Không thần nhiên.

"A. Vậy còn Tạ Giải..." Đường Vũ Lâm hỏi.

"Ta ở lại đây." Vũ Trường Không nhìn nó.

Đường Vũ Lâm bỗng cảm thấy, lão sư có vẻ ngoài lạnh như băng này hình như bên trong lại không lạnh như vậy.

Đường Vũ Lâm và Cổ Nguyệt và đi ra phòng y vụ, hai đứa mặt mũi đều khó coi. Tạ Giải bị gãy cả hai tay, rõ ràng là bị thương nặng.

Đường Vũ Lâm vô cùng tự trách, nếu khi đó nó sớm quán một cây Lam Ngân Thảo vào eo Tạ Giải, thì đã kịp cứu tên kia rồi, mình là đội trưởng kia mà, là mình quá chủ quan a!

"Ngươi đừng nghĩ nhiều quá." Cổ Nguyệt nói với Đường Vũ Lâm, "Lúc ấy, tình huống đó, chúng ta đâu có ai đoán được. Nếu ta không đoán sai, cái kia Vương Kim Tỷ và Trương Dương Tử thì triển, là Võ Hồn dung hợp kỹ. Nghe nói, Võ Hồn dung hợp kỹ trong giới Hồn Sư đã sắp tuyệt tích, chỉ có hai người có Võ Hồn cực kỳ phù hợp mới thi triển được."

Võ Hồn dung hợp kỹ? Đường Vũ Lâm trước kia đã được nghe nói tới, nếu hai Hồn Sư có Võ Hồn phù hợp tới trình độ nhất định, sẽ tạo ra được kĩ xảo chiến đấu đỉnh cao này. Nó không phải chỉ là một cộng một bằng hai đơn giản, mà thực lực sẽ tăng lên gấp nhiều lần!

"Ta chỉ muốn biết, cứ coi như Võ Hồn dung hợp kỹ của bọn họ chưa hoàn thiện, nhưng ngươi làm thế nào đánh ta chúng được? Tay phải của ngươi..." Cổ Nguyệt tò mò nhìn cánh tay phải của Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm trầm mặc, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, "Cổ Nguyệt, chúng ta là bằng hữu, ta không muốn lừa dối ngươi. Nhưng chuyện này ta thật sự không thể nói, cho nên, ngươi đừng hỏi nữa có được không?"

Cổ Nguyệt nghĩ nghĩ: "Được, ta không hỏi. Nhưng, ta đề nghị ngươi phải cố gắng nắm giữ thật tốt năng lực này của mình. Nó có vẻ rất cường đại, nhưng nó chỉ có thể cường đại khi ngươi không chế được nó. Xem ra mấy ngày bão vừa rồi Võ Hồn của ngươi đã có biến hóa."

Đúng vậy! Có biến hóa, và rất lớn.

Đường Vũ Lâm vô thức nhớ tới lúc mình dùng linh vật, và lúc trùng kích phong ấn.

...

Cực kì đau đớn, sự tra tấn tới cùng Đường Vũ Lâm hoàn toàn không còn cảm giác được mọi việc ở bên ngoài. Lạnh, nóng, ngứa ngáy, ba cảm giác ấy không ngừng đối chỗ cho nhau, có khi lại còn kết hợp lại cùng một lúc.

Điều duy nhất nó làm được, chính là cố gắng chịu đựng, kiên trì chịu đựng, quyết không bỏ cuộc.

Nó không biết quãng thời gian đó kéo dài bao lâu, nó chỉ biết đầu óc của nó đã trở nên mơ hồ, nó nhìn thấy thế giới chung quanh mình đều biến thành màu vàng.

Đường vân vàng trên da vô cùng sống động, căng ra. Trong người nó như có cái gì đó bị xé ra, một luồng năng lượng kì dị khó tả chui vào trong người nó.

Lạnh lẽo, nóng bỏng, tê dại ngứa ngáy, tất cả đều biến mất. Thay vào đó, là cảm giác như chướng bụng.

Xương cốt, kinh mạch, nội tạng, làn da, đều phồng lên, như muốn rách.

Phong ấn, là sức mạnh của phong ấn?

Quả nhiên sức mạnh phong ấn có thể làm vỡ tan cơ thể con người. Nếu cơ thể nó không đủ mạnh mẽ dẻo dai, thì e rằng đã rách nát ra rồi.

Sự căng trương tới mức đau đớn kéo dài tới một mức độ nhất định mới dần dần dừng lại, từ từ hạ xuống.

Vượt qua rồi, không bị rách vỡ, thực là may mắn.

Nó thở phào, hoàn toàn hôn mê.

Đường vân vàng sau khi vỡ vụn, hóa thành từng điểm kim mang lại dung nhập vào cơ thể nó, đường vân vàng trên xương sống trở nên càng thêm rõ ràng, thời gian dần trôi qua, trên người nó lại hiện ra hoa văn màu vàng, song lần này đậm hơn, thâm sâu hơn. Từng điểm kim quang hội tụ vào tay phải nó, cả người nó đã được cải tạo toàn bộ.

Vượt qua sự trùng kích khi giải phong ấn, là tới quá trình hấp thu chuyển hóa.

Tiểu Thảo Xà kim quang chui ra, nó trông rất lười biếng, trên người quang văn màu vàng lượn lờ, giống giống kim văn trên người Đường Vũ Lâm.

Kim quang run rẩy, như đang rất đau đớn. Màu vàng đất trên người dần biến thành màu vàng nhạt, nó cũng dài hơn, lớn hơn một chút, nhìn không còn yếu ớt như trước.

Lam Ngân Thảo lặng lẽ chui ra. Hoa văn màu vàng trong Lam Ngân Thảo không còn hư ảo, mà xuất hiện một tia sáng vàng rất rõ rệt, thân cây trông rất cứng cáp mạnh mẽ, không còn mảnh mai nhu nhược.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Sẽ có điều tốt?

Dịch giả: Tiểu Băng

Lúc Đường Vũ Lâm tỉnh lại, cả người thư thái, mọi đau đớn đều hoàn toàn biến mất. Nó tiến vào thế giới tinh thần.

"Người tỉnh rồi." giọng Lão Đường rất vui vẻ.

"Ta đã phá phong ấn thành công?" Đường Vũ Lâm hỏi.

"Ừ. Đã phá thành công, hấp thu được tinh hoa Kim Long Vương. Vạn sự khởi đầu nan, lần này đột phá là lần quan trọng nhất. Sau này, ngươi sẽ từ từ cảm nhận được những lợi ích lần đột phá này mang tới."

Đường Vũ Lâm vội hỏi: "Lợi ích gì? Hồn Lực có tăng lên nhiều không?"

"Không. Tác dụng chủ yếu của tinh hoa Kim Long Vương đều chỉ dành cho thân thể của ngươi. Hồn Lực của ngươi sau phong ấn sẽ tăng lên, nhưng không nhiều. Nhưng thân thể của ngươi thì được tinh hoa Kim Long Vương cải tạo, sẽ có được một ít năng lực của Kim Long Vương. Ngươi sẽ có được một tia Long uy. Mọi loài Hồn Thú có huyết mạch long trước mặt ngươi, nếu cấp độ thấp hơn Kim Long Vương, thì đều sẽ bị uy áp của ngươi ảnh hưởng. Đường nhiên, nếu ngươi chênh lệch với đối phương quá nhiều, thì sức ảnh hưởng cũng sẽ yếu đi."

"Chỗ ngươi dung hợp sức mạnh Kim Long Vương đầu tiên là tay phải, nên sau này tay phải sẽ biến thành Long trảo, Kim Long Trảo rất mạnh, có một đặc tính, là đánh nát. Nói đơn giản chính là đánh đầu thắng đó. Dù vật đó cứng tới mức nào, bị Kim Long Trảo công kích, đều sẽ vỡ tùy mức độ, đương nhiên điều kiện tiên quyết, là chênh lệch tu vi với ngươi không quá nhiều."

"Sau này phá thêm phong ấn, dung hợp được thêm sức mạnh, thì sẽ có lợi ích nhiều hơn. Bình thường đừng dùng tới Kim Long Trảo, dù nó đã trở thành sức mạnh của ngươi, nhưng muốn dùng nó phải cần hồn lực, sẽ làm tiêu hao hồn lực của mình rất nhiều."

Kim Long Trảo? Ta không chế được Kim Long Trảo?

Đường Vũ Lâm theo bản năng nhìn xuống tay phải, một ý niệm buông ra, tay phải dần biến thành màu vàng, ngoài da mơ hồ có vảy muốn nổi lên, nhưng chỉ đến thế, không hơn.

"Đừng nóng vội, hấp thu tinh hoa Kim Long Vương cần phải có thời gian nhất định. Từ từ rồi ngươi sẽ thấy. Được rồi, đi ra đi, đạo phong ấn thứ hai, trước khi mười lăm tuổi, ngươi phải phá nó. Muốn phá phong ấn thứ hai cần bốn loại thiên tài địa bảo. Ngươi cố tìm từ bây giờ đi. Ta đã khắc hình ảnh chúng vào đầu ngươi. À, còn nữa, nếu thành công dung hợp sức mạnh của đạo phong ấn thứ hai, ngươi sẽ có điều rất tốt."

"Điều tốt?" Đường Vũ Lâm còn muốn hỏi thêm, nhưng lão Đường đã biến mất.

...

Lúc Đường Vũ Lâm trở lại ký túc xá, Vân Tiểu, Chu Trường Khê đều đã trở về.

"Tạ Giải sao rồi?" Hai người vội hỏi.

Đường Vũ Lâm nói: "Phải nghỉ ngơi một thời gian. Không ngờ bọn chúng ra tay ác như vậy. Đây chỉ là trận đấu thôi!"

Vân Tiểu và Chu Trường Khê liếc nhau, Vân Tiểu ho khan, "Ngươi ra tay cũng đâu có nhẹ. Trương Dương Tử gãy cả hai chân, Vương Kim Tỷ thì gãy tay phải. Vì Tiểu Phong nghe nói sợ tới mức đá ra quần."

Đường Vũ Lâm ngẩn người, lúc này mới nhớ tới tình huống lúc đó. Xem ra, hai chân của Trương Dương Tử là biến thành cái đuôi của Vương Kim Tỷ, bị đặc tính đánh nát của Kim Long Trảo làm cho gãy.

Tình huống lúc đó quá nguy cấp, bây giờ hồi tưởng lại, lúc mình đánh trúng hai người đó, hình như họ hơi khựng lại, nhưng cơ thể dung hợp vẫn còn, có lẽ Vô Hồn dung hợp kỹ của họ chưa hoàn mỹ.

Hơn nữa, sau khi dung hợp, ảnh hưởng long uy của mình lên Vương Kim Tỷ rõ ràng nhỏ đi. Nếu thật là hoàn toàn dung hợp thành công, e rằng mình không có khả năng chiến thắng.

Kim Long Trảo tuy làm cho cánh tay phải của mình cực mạnh, nhưng cũng có hạn chế, sức mạnh chỉ tăng lên chừng gấp đôi, chủ yếu là đặc tính đánh nát.

"Chủ nhiệm có phán chúng ta thắng không?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Vân Tiểu lắc đầu: "Không. Long chủ nhiệm mặt rất khó coi, chỉ sắp xếp việc cứu chữa cho các ngươi, không tuyên bố ai thắng lợi. Nhưng tình huống lúc đó mọi người đều nhìn thấy, nếu không phải Vũ lão sư kịp thời ra tay, e là hai tên đó đã bị ngươi phế đi. Thực không nhìn ra, ngươi vẫn còn che giấu năng lực, tay phải của ngươi, rốt cuộc là thế nào thế hả?"

Đường Vũ Lâm cười khổ: "Vô Hồn của ta biến dị, cụ thể ta không nói được. Ta đi mình tưởng một chút."

Trận đấu vừa rồi để lại ấn tượng rất sâu đậm trong đầu nó, trong lòng nó cực kỳ hối hận, lúc cuối đó, mình không nên kích động như vậy.

Hy vọng hai người đó không sao.

May mà bọn nó vẫn thắng lợi, sau này, chúng ta đã là Lớp Một rồi.

Từ lúc tỉnh lại, nó vội chạy tới cho kịp giờ thi đấu, chưa hề nghỉ ngơi. Bây giờ mọi việc đã xong, nó nhanh chóng chìm vào trạng thái mình tưởng.

...

Phòng viện trưởng.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Úc Trầm sầm mặt nhìn Long Hằng Húc.

Long Hằng Húc cười khổ: "Đám tân sinh lần này thực là hiếm thấy. Tất cả đều là lỗi của ta, ta không ngăn chặn kịp, để mọi việc xảy ra. Ta đồng ý gánh chịu toàn bộ hậu quả. Nhưng, ta nhất định phải nói điều này, tân sinh đợt này có rất nhiều nhân tài, nếu dạy dỗ tốt, tương lai chúng nhất định sẽ trở thành tài năng chủ chốt của Đông Hải Học Viện."

"Trận đấu hôm nay sở dĩ không khống chế được, là bởi vì tới lúc cuối, hai đứa học viên nhị hoàn của Lớp Một đột ngột thi triển một màn Vô Hồn dung hợp kỹ chưa hoàn chỉnh. Chiêu Vô Hồn dung hợp kỹ đó thuộc hàng đỉnh cấp, bọn chúng ít nhất phải đạt tới Tam Hoàn mới thi triển ra hiệu quả đúng."

"Vô Hồn dung hợp kỹ?" Úc Trầm nhướng mày, vô cùng kinh ngạc. Sự tức giận trong lòng cũng giảm bớt vài phần.

"Đúng vậy, Vô Hồn dung hợp kỹ. Chính là dùng cái Vô Hồn dung hợp kỹ không hoàn chỉnh đó, chúng đã đánh gãy cả hai tay học viên Tạ Giải của Lớp Năm. Nhưng thứ đáng kinh ngạc là chuyện tiếp sau đó. Một học viên Lớp Năm, chỉ có Nhất Hoàn, Hồn Hoàn chỉ có mười năm đột nhiên bộc phát, tay phải của hắn sinh ra biến dị, biến thành một thứ như Long trảo, chỉ sau hai lần công kích, đã phá nát Vô Hồn dung hợp kỹ. May mà ngăn cản kịp thời, nếu không đám học viên còn bị thương nặng hơn."

Úc Trầm giật mình: "Một Hồn Sư Nhất Hoàn có cánh tay phải biến dị, đánh tan hai Đại Hồn Sư Song Hoàn hợp lực thi triển Vô Hồn dung hợp kỹ? Người đang kể chuyện cổ tích cho ta nghe đó hả?"

Long Hằng Húc thở dài: "Lúc ấy ta cũng không tin. Nhưng sự thật sờ sờ ngay trước mắt, hơn một ngàn cả học viên lẫn lão sư đều nhìn thấy, ta đâu có dám bịa ra! Ngài không tin thì cứ đi điều tra. Theo ta thấy, cái học viên Đường Vũ Lâm kia, cái Vô Hồn biến dị của hắn chính là vô hồn bản thể chỉ có Sư Lai Khắc Học Viện trong truyền thuyết mới có!"

Úc Trầm kinh hãi, bản thể Vô Hồn ý nghĩa như thế nào, hắn đương nhiên biết, mọi hồn sư có vô hồn loại hình bản thể sau khi kết hợp với Cơ Giáp đều trở nên cực mạnh.

Sư Lai Khắc Học Viện, năm chữ này làm trong mắt viện trưởng Đông Hải Học Viện trở nên đầy sùng kính.

"Nếu là như vậy, tình huống hôm nay đúng là không thể nào xử lý được. Long chủ nhiệm, chuyện này người hãy viết một bản báo cáo chi tiết, nộp lại cho ta."

Long Hằng Húc nói: "Vô Hồn nguyên bản của Đường Vũ Lâm là phế Vô Hồn Lam Ngân Thảo, nếu hắn xuất hiện Vô Hồn bản thể biến dị, cái này có nghĩa là, hắn có khả năng sẽ là song sinh Vô Hồn, hắn sẽ không còn là phế vật, mà là thiên tài. Viện trưởng, ta có một đề nghị."

"Cái gì?" Úc Trầm nghi hoặc nhìn hắn.

Long Hằng Húc cười khổ: "Ta cảm thấy tình hình năm nhất bây giờ không còn thích hợp tiếp tục tham dự thi đấu lên lớp. Theo tình hình ngày hôm nay mà nghĩ, thi đừng nói năm thứ hai, cả năm thứ ba cũng không đỡ nổi bọn chúng, điều này không tốt cho các học viên. Ta cho rằng, đợt tân sinh lần này, chúng ta phải ra cơ chế đối xử đặc biệt."

"Đối xử đặc biệt là sao?"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Nghĩ về Kim Long Trảo

Dịch giả: Tiểu Băng

Mắt Long Hằng Húc hào quang lập loè, "Với trình độ thiên tài của bọn chúng, dạy bình thường theo ta là không đủ. Không bằng, chúng ta lập ra một lớp đặc biệt, chọn lão sư ưu tú nhất học viên tới chuyên dạy cho cái đám học viên thiên phú khủng bố này. Từ bây giờ tới khi lên hệ cao cấp, bọn chúng còn phải học ở học viện ít nhất tám, chín năm. Chỉ cần dạy dỗ tốt, tương lai Đông Hải Học Viện chúng ta khởi sắc là chuyện trong tầm tay a!"

Úc Trầm suy tư, không thể không nói, hắn đã bị Long Hằng Húc lung lay. Bồi dưỡng người đặc biệt thì phải có lớp đặc biệt, tập trung tất cả tài nguyên tốt nhất của học viện để bồi dưỡng cho chúng, dùng đám tân sinh siêu cấp này để tạo nên hào quang tương lai cho học viện, giúp học viện thu hút được thêm nhiều tài năng nữa.

Hắn rất hâm mộ những học viện đỉnh cấp ở những thành phố lớn có khả năng chiêu sinh trên phạm vi cả liên minh, nó chính là nguyên nhân chính tạo nên những cường giả.

Đông Hải Thành là thành cỡ lớn ở phía Đông, buôn bán phát đạt, tài nguyên biển phong phú nên rất giàu, nhưng nó vẫn chỉ tung hoành ở trong một góc nhỏ, không thu hút được học viên ở những nơi tốt hơn. Trong hàng ngũ học viện trung cấp của cả đại lục, Đông Hải Học Viện chỉ thuộc cỡ trung hạ, không phải là xuất sắc.

Đám tân sinh năm nay, chính là cơ hội có phải không?

"Lão sư người định chọn ai?" xử lý về mặt phần cứng, nếu lập lớp đặc biệt, thì dồn hết nguồn lực của học viện là được.

Long Hằng Húc rõ ràng đã tính toán hết, không chút do dự nói: "Điều Vũ Trường Không lão sư đảm nhiệm chủ nhiệm lớp. Hắn là đệ nhất cường giả của học viện có danh xứng với thực, hơn nữa, kết quả thi đấu lên lớp lần này cũng đủ chứng minh trình độ dạy học của hắn. Trong hệ cao cấp, hắn bị các lão sư khác xa lánh, lại không thích sống chung, nên chưa bao giờ thể hiện ra được năng lực của mình. Ta cho rằng, để cho hắn bồi dưỡng đám học viên đỉnh cấp này là thích hợp nhất."

"Ừ." Úc Trầm nhẹ gật đầu, "Ta đồng ý với đề nghị này của người về nguyên tắc, ta sẽ đệ trình cho ban giám đốc học viện xem xét. Được rồi, người đi về trước đi."

Long Hằng Húc cung kính nói: "Viện trưởng, vậy ta đi ra ngoài trước." Trong lòng hắn mừng thầm, Viện trưởng quả nhiên bị mình đã động, chuyện lần này đương nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng cũng sẽ không bị xử phạt. Hắn vắt hết óc mới nghĩ ra cách này, coi như là một cách để né bớt tội cho mình,

nhưng thực lòng hắn cũng coi trọng lớp đặc biệt này.

Lúc Đường Vũ Lâm từ trong mình tường tỉnh lại, trời mới tờ mờ sáng.

Tạ Giải vẫn chưa trở về, chắc là ở lại trong phòng y vụ để theo dõi. Chu Trường Khê và Vân Tiểu vẫn còn đang minh tường. Lớp Năm trong kì thi đấu lên lớp liên tục thắng lợi, khiến học viên trong lớp đều bị kích thích vuron lên, ai cũng trở nên chăm chỉ tu luyện.

Trong người sức lực tràn trề khiến Đường Vũ Lâm chỉ muốn ngửa mặt lên trời mà hét lên.

Nó nhìn xuống hai tay. Nhìn bề ngoài thì không có gì khác biệt trước đây, chỉ có làn da hơi trắng thêm một tí, sờ sờ vào, rất là co dãn.

Hồn Lực rõ ràng có tăng lên, ít nhất là một cấp, khả năng khống chế hồn lực cũng mạnh hơn, chứng tỏ Tinh Thần Lực cũng đã tăng lên.

Sức mạnh tăng được bao nhiêu thì Đường Vũ Lâm mình không biết, vì nó chưa làm kiểm tra.

Nhớ lại cảm giác lúc thức giấc năng lượng Kim Long Vương hôm qua, Đường Vũ Lâm thử làm lại lần nữa, tập trung vào cánh tay phải của mình.

Lập tức, cánh tay phải của nó dần hiện ra một tầng vảy hình thoi màu vàng rất mượt, góc vảy gồ lên, như có một cái áo giáp màu vàng bao quanh cánh tay, cảm thấy cánh tay mạnh lên thấy rõ, nhưng nó không hề biến thành hình thái Kim Long Trảo.

Khí tức Kim Long Vương bắt đầu tỏa ra, Đường Vũ Lâm tận lực thức giấc, Hồn Lực, lực lượng cảm giác đều dồn vào cánh tay phải. Cánh tay nó bắt đầu thay đổi. Bàn tay phình to ra, móng tay dài ra biến thành long trảo, nó cảm nhận được có một luồng hung lệ chỉ khí xuất hiện.

Đây chính là biến hóa lớn nhất khi phá vỡ đạo phong ấn thứ nhất mang lại. Kim Lâm bao trùm, cánh tay phải mạnh lên chừng gấp hai lần, Kim Long Trảo lại tăng thêm hai lần nữa, còn cộng thêm năng lực đánh nát.

Quả là rất mạnh.

Lần này, Đường Vũ Lâm rõ ràng cảm nhận được sau khi phóng xuất ra Kim Long Trảo, thân thể của mình có biến hóa.

Trực tiếp nhất chính là Hồn Lực, Hồn Lực đang giảm đi với tốc độ kinh người, cứ thế này chỉ sau vài lần hô hấp, sẽ mất khoảng một phần ba Hồn Lực.

Với tốc độ này, Kim Long Trảo chỉ duy trì được tối đa mười giây mà thôi.

Quả nhiên, sau mười giây, Đường Vũ Lâm thấy mình yếu hẳn đi, tay phải nhanh chóng trở về nguyên trạng, nhưng lực lượng cảm giác do long lân mang tới vẫn còn.

Nó giật mình, Kim Long Trảo là cần phải có sức mạnh huyết mạch Kim Long Vương và Hồn Lực cộng vào để thức giấc, trong khi Long lân màu vàng chỉ cần có sức mạnh huyết mạch của Kim Long Vương mà thôi.

Như vậy, hôm qua chiến thắng Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ là nó rất gặp may!

Vì lúc đó, Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ hẳn là không khống chế được hết sức mạnh Võ Hồn dung hợp kỹ mang lại, nên Kim Long Trảo mới tạo ra được đã kích với họ, cộng với sức chấn nhiếp của Kim Long Vương với Cốt Long Vương nên nó mới thành công.

Nói cách khác, nó chiến thắng, là bởi vì Võ Hồn Cốt Long Vương của Vương Kim Tỷ bị Võ Hồn của nó khắc chế.

Thực lực của mình vẫn còn yếu quá! Nếu đối phương đấu với mình mấy lần nữa, biết đặc tính thời gian duy trì ngắn hạn của Kim Long Trảo, thì chỉ cần né tránh trong thời gian đó, sau đó phản công, thì nó chắc chắn sẽ thua.

Nhưng Đường Vũ Lâm không vì thế mà chán nản, dù sao nó cũng đã có được nhiều điều lợi sau khi giải phong ấn. Nó không còn là phế vật nữa.

Ừ, Kim Quang hình như cũng đã biến hóa.

Đường Vũ Lâm định phóng Hồn Linh ra xem, nhưng rồi phải lắc đầu. Hồn Lực đã tiêu hao hết, lấy cái gì phóng thích Võ Hồn! Tu vi của mình, còn yếu quá đi! Lần này mình mới lên cấp mười ba, thì người ta đã đột phá Song Hoàn. Chênh lệch thế này, trong thời gian ngắn làm sao đuổi kịp.

Cố gắng, phải tiếp tục cố gắng mới được!

Nhảy xuống giường, Đường Vũ Lâm không làm kinh động bạn cùng phòng, chạy vô phòng rửa mặt, uống nước rồi đi ra ngoài chạy bộ. Một ngày mới đã bắt đầu, làm nóng người đã rồi tính.

Vừa chạy, Đường Vũ Lâm vừa muốn hô to: Oa, cả người mới nhẹ làm sao.

Hắn chạy rất nhanh, hấp thu tinh hoa Kim Long Vương rồi, chạy như vậy cũng chẳng thấy mệt tí nào. Cảnh hai bên ào ào xẹt qua, gió lạnh thổi quét vào má, cả thể xác lẫn tinh thần đều sáng khoái khó tả.

Đột ngột một người xuất hiện ngay trước mặt, Đường Vũ Lâm không né kịp, tông thẳng vào.

"Cẩn thận!" một tiếng la to, Đường Vũ Lâm bị một luồng lực nhu hòa quán lấy, cả người quay tròn một vòng, mắt luôn lực quán tính đang lao tới.

Nó đứng lại, nhìn người trước mặt, cả người ngây dại.

So với bạn bè cùng tuổi, Đường Vũ Lâm đã được coi là cao, nhưng vẫn thấp hơn cô gái trước mặt. Cô gái này chừng mười bốn mười lăm, cơ thể đã bắt đầu ra đường ra nét, mặc bộ đồ thể thao màu hồng nhạt, da trắng muốt, tóc dài màu lam cột cao, cổ quấn khăn lông màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Âu Dương Tử Hình

Dịch giả: Tiểu Băng

Cô gái rất đẹp, mặt mũi thanh tú, đôi mắt to tròn, dáng vẻ rạng rỡ, làm Đường Vũ Lâm ngẩn người.

"Xin, xin lỗi." Đường Vũ Lâm lên tiếng. Đẹp quá! Còn đẹp hơn Lưu Ngữ Tâm học tỷ nữa.

"Tiểu học đệ, chạy bộ phải chú ý." Thiếu nữ xoa đầu nó, cười tủm tỉm.

"Ồ, dễ thương quá." Thiếu nữ nhìn đôi mắt nhìn còn có vẻ to hơn cả mắt mình của Đường Vũ Lâm, hàng mi dài cong cong, má xui quẻ khiến bẹo má nó một cái, khẽ cười, quay người chạy đi.

Cái bẹo má làm Đường Vũ Lâm tỉnh táo hẳn. Học tỉ xinh đẹp chạy bộ ở đây, vậy là học trong hệ sơ cấp?

Thiếu nữ đã chạy xa, Đường Vũ Lâm mới bắt đầu chạy tiếp. Nó quá khỏe, nên chỉ sau chốc lát đã đuổi kịp người ta.

"Tiểu học đệ, người tên là gì?" Thiếu nữ nghiêng đầu hỏi.

"Ta là Đường Vũ Lâm, học viên năm nhất, học tỷ học năm mấy?" Vì tính háo thắng, nó không nói mình học Lớp Năm, dù sao, bây giờ cũng đã nên được gọi là Lớp Một.

"Còn nhỏ mà không lo học, muốn tán tỉnh học tỷ hả?" Thiếu nữ liếc nó, ánh mắt nghịch ngợm.

"Ta, ta không..." mặt Đường Vũ Lâm đỏ bừng.

"Hi hi, nhóc con xấu hổ nhìn dễ thương quá! Như vậy đi, chúng ta thi mười vòng, nếu người thắng, ta sẽ nói cho người biết." Thiếu nữ nói xong, lập tức tăng tốc vọt đi.

Mười vòng?

Đường Vũ Lâm đâu có sợ, tăng tốc, đuổi theo.

Thiếu nữ cao hơn nó nửa cái đầu, chạy băng băng, tóc dài bay bay, dáng chạy rất đẹp, cả người căng đầy sức sống.

Đường Vũ Lâm thể lực mạnh mẽ, tuy dáng vóc hơi thua kém chút, nhưng lại có ưu thế về tốc độ. Nó quyết định không vượt qua cô gái, nó muốn ngắm cô.

Cho nên, nó duy trì một khoảng cách nhất định, chạy theo sau cô.

Thiếu nữ thể lực cũng không tệ, càng chạy càng nhanh. Hai người thi nhau chạy băng băng.

Mười vòng sắp kết thúc.

Chỉ còn chừng một trăm mét.

Đường Vũ Lâm tăng tốc, cả người vọt mạnh lên, khi còn cách vạch đích năm mươi mét, đã dễ dàng vượt qua thiếu nữ.

"Ài da!!!." Tiếng kêu đau đột nhiên từ phía sau truyền tới.

Đường Vũ Lâm vội quay đầu lại nhìn. Một bóng màu hồng lướt vọt qua mặt nó, cán qua đích.

"Ha ha, nhóc ngố, mắc lừa rồi!" cô gái cười lạnh lớt, trong veo.

Rõ ràng bị gat, nhưng thấy cô cười rạng rỡ vui vẻ quá, Đường Vũ Lâm lại không thấy giận chút nào.

Nó chạy tới, đứng trước mặt cô, cúi đầu, "Học tử thật là lợi hại."

Thiếu nữ nhìn cái vẻ ngai ngùng của nó, cười càng thêm vui vẻ, "Được rồi, không đùa ngươi người, tiểu học đệ thể lực không tệ tí nào. Cố mà duy trì nha." Nói xong, cô quay người đi về Lầu Ký Túc Xá, tay vẫy vẫy ra sau, tạm biệt Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm nhìn theo, trong lòng có cảm giác kì kì, nó không biết đây là cảm giác gì, chỉ biết mình rất thích nhìn theo học tử này.

"Ta là Âu Dương Tử Hình, Lớp Một năm thứ năm." Tiếng thiếu nữ từ xa bay tới.

Âu Dương Tử Hình, tên đẹp quá.

"Đừng nhìn, học tử đi xa rồi." một giọng nói khó chịu vang lên sau lưng nó.

Nó quay phắt lại, cái mặt đầy hài hước của Tạ Giải đứng cách đó không xa, tay còn đeo băng, nửa cười nửa không nhìn nó.

"Ngươi khỏe rồi? Tay thế nào?" Đường Vũ Lâm mừng rỡ chạy lại.

"Không sao cả, xương đã nối lại, được Hồn Kỹ hệ trị liệu trị cho rồi. Phải mười ngày nữa mới trở lại bình thường. Giới nhi Vũ Lâm, ta đây mới một đêm không về, ngươi đã của cả học tử, trình độ tăng vọt ha."

"Ta đâu có." Đường Vũ Lâm vội chối.

"Không có à? Trình độ thật, người ta ngay cả tên cũng nói cho ngươi nghe rồi còn gì. Ồ, mà ngươi chưa bao giờ nghe thấy cái tên Âu Dương Tử Hình thật à?" Tạ Giải cười xấu xa.

"Chưa!" Đường Vũ Lâm ngẩn người.

Tạ Giải nói: "Là hoa hậu của hệ trung cấp chúng ta đó! Ngươi không biết? Nghe nói hệ cao cấp có nhiều học trưởng theo đuổi người ta lắm. Người ta là năm thứ năm, lớn hơn chúng ta bốn tuổi lận đây. Ngươi đừng có mơ."

Đường Vũ Lâm bắt đắc dĩ, "Ngươi nói ngươi cũng còn nhỏ, mà sao trong lòng chỉ nghĩ tới mỗi chuyện đó? Ta chỉ là thấy học tử đẹp quá, chỉ là ý thường thức mà thôi, không có ý gì khác cả!"

Tạ Giải nhếch mép, "Thôi đi, nhìn theo người ta đến ngây cả ra, còn không chịu nhận. Nhưng mà thôi, bộ dạng ngươi dễ thương thế kia, học tử ai mà chả thích? Trong lòng thằng con trai nào cũng nhớ kĩ tên một học tử hết."

Trong lòng thằng con trai nào cũng nhớ kĩ tên một học tử?

Đường Vũ Lâm giật mình, Âu Dương Tử Hình, nó sẽ nhớ kĩ cái tên này.

Ăn sáng xong, rồi tới lớp. Đám học viên đã được thông báo, tất cả các lớp năm nhất đều tới sân để tham dự hội nghị năm nhất các cấp do trường tổ chức.

Tạ Giải bị thương, nhưng tình hình đã ổn định, nên cũng được đi.

Vũ Trường Không vẫn lạnh tanh như thường, dẫn đám học viên Lớp Năm đi tới sân.

Lớp Năm bây giờ xưa đâu bằng nay, lúc bọn chúng tới sân, các lớp khác đều quay sang nhìn, chủ yếu là nhìn Đường Vũ Lâm, Tạ Giải và Cổ Nguyệt.

Đường Vũ Lâm là đứa được quan sát kĩ nhất, biểu hiện vượt trội của nó vào khúc cuối ngày hôm qua khiến nhiều người rất ấn tượng!

"Chúng ta trở thành người nổi tiếng rồi?" Cổ Nguyệt khẽ nói.

Tạ Giải khinh bỉ liếc cô, "Đầu óc thiên cận, chỉ là bị người ta nhìn thôi! Nói chính xác, là chỉ có Vũ Lâm là nổi tiếng thôi. Ta nghe nói, ngày hôm qua chính là nhờ hấn chúng ta mới thắng đó. Ừ, Vũ Lâm vẫn chưa cảm ơn ngươi báo thù cho ta!"

Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Thật ra ta không nên làm như vậy. Bọn họ làm ngươi bị thương là họ không đúng, nhưng ta đánh họ bị thương, ta cũng không đúng, vì mọi người đều là đồng học."

Cổ Nguyệt hừ lạnh, "Ngươi nhìn tính tình của Vũ Lâm rồi nhìn lại ngươi đi. Ta có thành người nổi tiếng hay không cũng chẳng sao, dù sao kẻ bị người ta đánh cho ngất xỉu tại chỗ đó mới là kẻ không biết tự lượng sức mình."

"Ngươi ——" Tạ Giải hằm hằm nhìn Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt khinh bỉ: "Thế nào? May cho người không phải đối thủ của ta, tay thành ra thế kia rồi, còn muốn ra về?"

"Ta nhin!" Tạ Giải rầu rĩ, hần không thể không chịu đựng! Hai tay đều bị thương, không dùng được võ hồn võ kỹ, chẳng làm cái gì được.

Đường Vũ Lâm đã quen nghe hai người đấu võ mồm, ôm vai Tạ Giải, "Hôm qua là ta gặp may, bọn họ thực sự là rất mạnh, lo dưỡng thương đi. Sau này chúng ta cùng nhau tu luyện."

Các lớp khác của năm nhất đều đã tới. Đường Vũ Lâm không nhìn thấy Trương Dương Tử, chân bị gãy chắc là không đi được, còn Vương Kim Tỷ và Tạ Giải tay đều phải treo băng.

Đi đâu không phải là chủ nhiệm Long Hằng Húc tới, mà là Viện trưởng Úc Trầm.

Long Hằng Húc nhìn Úc Trầm hội ý, rồi lên tiếng, "Hôm nay triệu tập mọi người tổ chức đại hội dành cho năm nhất, là có hai việc muốn tuyên bố. Thứ nhất, bởi vì năm nhất năm nay khá đặc biệt, lớp chiến thắng năm nhất sẽ không được tiếp tục khiêu chiến thi đấu lên lớp cao hơn nữa. Các lớp sẽ được điều chỉnh lại theo kết quả thi đấu vừa qua. Lớp Năm trở thành Lớp Một, bốn lớp còn lại cứ thế mà tính."

Không cho tiếp thi đấu lên lớp nữa? Đám Lớp Năm cũ nhảy dựng lên, không được thi đấu lên lớp, nghĩa là không được vượt cấp khiêu chiến, nghĩa là không có giải thưởng thi đấu vượt cấp!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Linh ban năm nhất

Dịch giả: Tiểu Băng

Long Hằng Húc tiếp tục nói: "Xét thấy Lớp một năm nhất năm nay có biểu hiện ưu tú trong kì thi đấu lên lớp, viện đặc biệt ban thưởng cho cả lớp mỗi ngày được ăn một bữa ăn Giáp suốt học kì này."

Cả lớp ào lên hoan hô, món ăn Giáp, là món ăn Giáp đỏ! Là đại bổ đỏ! Chưa tính hương vị, chỉ riêng hiệu quả đã cực kì có lợi cho việc tu luyện của bọn nhóc, đa số học viên trong lớp gia đình vốn không đủ tiền để ăn món Giáp, được ăn miễn phí cả một học kỳ, nhà trường thực là hào phóng.

Chủ nhiệm lớp Hai Diệp Anh Ngọc sầm mặt.

Long Hằng Húc quát: "Im lặng."

Tiếng hoan hô mới dần dần hạ xuống.

Long Hằng Húc tiếp tục nói: "Bởi vì học viên năm nhất năm nay quá xuất sắc, ban giám đốc học viện sau khi bàn bạc, quyết định sẽ thành lập một lớp thí điểm, dành cho các học viên ưu tú. Tạm gọi là Linh ban năm nhất, do Vũ Trường Không lão sư làm chủ nhiệm lớp. Học viên Linh ban chọn từ những học viên tham dự thi đấu lên lớp, trước mắt là sáu người. Lớp Một, Đường Vũ Lâm, Tạ Giải, Cổ Nguyệt. Lớp hai, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỷ, Vi Tiểu Phong. Nếu sau này có thêm học viên nào có thành tích xuất sắc, đều sẽ được xem xét gia nhập vào Linh ban."

Linh ban?

Là cái gì?

Đám học trò sững sờ, trong lịch sử Đông Hải Học Viện chưa bao giờ có cái lớp gọi là Linh ban! Còn do Vũ Trường Không lão sư làm chủ nhiệm lớp, thế nghĩa là sao?

Đám Đường Vũ Lâm giật mình, Vương Kim Tỷ và Vi Tiểu Phong cũng ngờ ngác không kém, năm đứa nhìn nhau.

Ánh mắt Vi Tiểu Phong đầy căm hận, Vương Kim Tỷ thì phức tạp!

Vũ Trường Không mặt lạnh tanh, ban giám đốc học viện đã báo cho hần biết rồi.

Long Hằng Húc nói: "Ngoài hai thông báo này, còn có một thông báo về quyết định xử phạt. Trận thi đấu hôm qua, mục đích của thi đấu lên lớp là hữu nghị, nhưng hôm qua lại có ba người bị trọng thương, học viện nghiêm khắc phê bình cả sáu học viên, quyết định hủy bỏ mọi ban thưởng dành cho sáu học viên này, để răn đe."

Hủy bỏ ban thưởng? Nghĩa là đánh thắng mà không có thưởng? Chỉ được lên lớp thôi?

Long Hằng Húc nói rất nghiêm khắc, nhưng chẳng có vẻ gì là mang ý tứ trừng phạt gì cả.

"Viện trưởng, ngài có định nói gì không?" Long Hằng Húc khẽ hỏi Úc Trầm.

Úc Trầm gật đầu, cao giọng nói: "Các học sinh, ta nghĩ mọi người đều thấy ngạc nhiên, vì sao lại thành lập Linh ban. Đây là bởi vì, những bạn học này của các người có năng lực cá nhân vượt qua các người quá xa. Nếu tiếp tục học tập theo giáo trình giống như các người, sẽ làm thiên phú của họ bị mai một. Điều đó có nghĩa, nếu trong tương lai, các người muốn có thành tích xuất sắc, thì phải nỗ lực cố gắng nhiều hơn nữa. Ta hy vọng trong tương lai, sẽ nhìn thấy có thêm nhiều người nữa trong số các người được gia nhập vào Linh, trở thành nhóm những người mới ưu tú nhất của Đông Hải Học Viện chúng ta. Được rồi, giải tán, các chủ nhiệm lớp vui lòng dẫn học viên về lớp. Chủ nhiệm Lớp Một tạm thời do thầy Long Hằng Húc làm chủ nhiệm đến khi tìm được chủ nhiệm mới. Lão sư Vũ Trường Không và các học viên lớp Linh ban mời ở lại."

Đám học viên trong kinh ngạc và hăm mộ trở về lớp học, trong sân chỉ còn Viện trưởng và năm học viên của lớp Linh ban.

"Bọn nhỏ, tới đây." Úc Trầm vẫy tay.

Dù không cam lòng, nhưng năm đứa nhóc vẫn đi tới.

Trước mặt Viện trưởng, Vi Tiểu Phong không dám láo xược, nhưng thái độ xa cách rõ rệt.

Úc Trầm nhìn năm thằng nhỏ, lạnh lùng nói: "Mấy đứa các người oai quá nhì! Có phải thấy nổi tiếng hơn đám bạn học là oai lắm không? Nhìn mình đi, xem ra bộ dáng gì? Năm đứa, hai đứa gãy tay, còn một đứa gãy chân nữa."

Năm đứa nhóc sững sờ, không ngờ Úc Trầm lại gọi tới để mắng.

Úc Trầm nói tiếp: "Mục đích thành lập Linh ban ta vừa nói rồi, không nói thêm nữa. Đám nhóc con các người, đẹp cái thói cậy tài khinh người đi, đang hoàng mà học hành cho ta. Ta cảnh cáo cho mà biết, nếu còn để xảy ra chuyện giống hôm qua, tất cả đều sẽ bị xử phạt. Đừng tưởng các người có thiên phú tốt là giỏi, nói cho các người biết, các người chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Trong liên bang, có khối kẻ bằng tuổi ưu tú hơn các người rất nhiều."

"Trên thế giới này chưa bao giờ thiếu thiên tài, cũng chưa bao giờ ít thiên tài bị chết non, một thiên tài muốn trở thành đại tài, thì cũng phải cố gắng rất nhiều, mới phát triển được thiên phú mà các người có. Hiểu chưa?"

"Dạ hiểu." năm đứa đều không ngẩng đầu lên được.

"Ký tên vào đây." Úc Trầm khẽ vẫy tay, một xấp giấy đầy chữ xuất hiện, chia ra đưa cho năm đứa.

Năm đứa theo bản năng nhận giấy bút, Đường Vũ Lâm đọc lướt qua, bên trên viết hai chữ to: Hợp đồng.

Nội dung bên dưới đại khái rằng cá nhân XXX tự nguyện cùng Đông Hải Học Viện ký bản hợp đồng, rằng trước khi học xong cấp trung cấp và cao cấp tại học viện, sẽ không chuyển trường.

Nội dung đại khái là như vậy.

Đây là ý gì? Năm đứa ngơ ra.

"Học viện thành lập Linh ban, sẽ tận lực đầu tư cho các người, tận dụng mọi tài nguyên, nên học viện muốn các người cam đoan sẽ luôn học ở đây, không vì những nguyên nhân không xác định mà rời khỏi trường. Đây, ký đi."

Tạ Giải yếu ớt hỏi: "Viện trưởng, ký cái này, chúng ta có thể bàn với người nhà một chút được không?"

Úc Trầm nhướng nhướng mắt, "Được! Người báo về nhà đi, nhưng thế thì đừng vào Linh ban nữa. Ta bận nhiều việc lắm, không có thời gian chờ các người làm chuyện đó đâu."

Hai người còn đang nói, Đường Vũ Lâm đã ký xong, đối với nó, cái hợp đồng này chẳng ảnh hưởng gì cả. Nó vốn không biết trường học nào khác ngoài Đông Hải Học Viện. Học viện chịu bỏ ra tài nguyên đầu tư cho nó, với nó thế đã là bánh từ trên trời rớt xuống, chẳng có lý nào mà không kí.

Cổ Nguyệt ký ngay sau Đường Vũ Lâm, nhìn hai đứa ký, Tạ Giải không tiện nói gì nữa, không rời khỏi Đông Hải Học Viện, hình như cũng không sao.

Bên kia, Vương Kim Tỷ ký, chỉ có Vi Tiểu Phong do dự, "Viện trưởng, chuyện này mà không bàn với người nhà thì không hay lắm. Ta nghĩ ta phải báo về nhà, vì sau này gia tộc sẽ đưa ta tới một học viện tốt hơn để học hệ cao cấp."

Úc Trầm gật đầu, "Người có chí riêng. Người trở về Lớp Hai đi. Linh ban giờ chỉ còn năm người." Hắn lấy lại tờ hợp đồng trên tay Vi Tiểu Phong rồi khẽ phát tay với thằng bé.

Vi Tiểu Phong lẩn chần, nhưng cuối cùng cũng không lấy lại tờ hợp đồng, khẽ khom người chào Viện trưởng rồi đi về hướng lớp học.

Vi Tiểu Phong đi rồi, mặt Úc Trầm từ nghiêm nghị lạnh lùng chuyển sang mỉm cười ôn hòa.

Đám Đường Vũ Lâm nhìn mà không hiểu nổi.

"Tốt, các người đã kí tên vào đây, có nghĩa từ bây giờ, các người đã trở thành những tinh anh ưu tú nhất học viện. Học viện tôn trọng sự lựa chọn của bạn học Vi Tiểu Phong, nhưng ta tin rằng, sau này hẳn sẽ phải hối hận. Tuy Đông Hải Học Viện không có thứ hạng cao trong thứ tự học viện của Đại Lục, nhưng cũng là học viện Hồn Sư trung cấp duy nhất của một thành thị lớn, tài nguyên của cả học viện đều ưu tiên dành cho các người, ngay cả Sư Lai Khắc Học Viện trong truyền thuyết, cũng chưa chắc mạnh hơn chúng ta bao nhiêu."

Viện trưởng nói đầy tự tin, làm bốn đứa cũng thấy hi vọng. Chỉ có khốe miệng Vũ Trường Không hơi giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Đấu Khải

Dịch giả: Tiểu Băng

Đông Hải Học Viện thành lập Linh ban, đãi ngộ quả nhiên khác hẳn. Phòng học riêng rất rộng, phòng ở trong kí túc xá cũng thay đổi. Không còn ở bốn đứa một phòng, mà bây giờ mỗi người một phòng, trang bị trong phòng không khác gì phòng dành cho lão sư. Chúng đang được đãi ngộ ngang hàng với các giáo sư.

Trương Dương Tử nghe Vương Kim Tỷ ký hợp đồng, thì cũng không ngần ngại kí tên ngay. Linh ban, chính thức thành lập, cộng cả chủ nhiệm lớp, tổng cộng là sáu người.

Vũ Trường Không được phân phòng ký túc xá mới, ngay bên cạnh ký túc xá của đám nhóc.

Học viện cho cả bọn một ngày để chuẩn bị, sang hôm sau mới đi học chính thức.

Ngày đầu tiên đi học, năm người hết ba đứa bị thương, đều là gãy xương, nên hôm đó chỉ học lý thuyết.

Một lớp học chỉ có năm đứa, nên rất là rộng.

Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ ngồi một bên, ba người Đường Vũ Lâm ngồi bên kia, năm người, phân thành hai phía rõ ràng.

Trương Dương Tử gác cả hai chân trên ghế, mặt đen xì xì, Vương Kim Tỷ vẫn bộ dạng trầm mặc, thảnh thơi lại lơ đãng lướt qua Đường Vũ Lâm.

Vũ Trường Không lạnh lùng đi vào lớp, đứng ngay giữa lớp, nhìn năm đứa.

"Từ hôm nay, chương trình các người học sẽ thay đổi một chút."

Năm đứa đều tập trung lắng nghe, Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ đều rất sùng bái nam thần, trận chiến Vũ Trường Không đấu với Quang Tiêu bọn chúng cũng nhìn thấy.

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Vì cơ thể các người không tiện, nên việc tu luyện sẽ dời lại mấy ngày, hôm nay học lý thuyết trước. Hôm nay giảng về Cơ Giáp."

Cơ Giáp?

Năm đứa ngẩn ra nhìn nhau.

Trương Dương Tử nhin không được hỏi: "Vũ lão sư, Cơ Giáp không phải lên hệ cao cấp mới học à? Chúng ta mới có năm nhất thôi! Có phải là quá sớm hay không?"

Theo giáo trình bình thường, ở học viện hồn sư trung cấp, phải học hệ sơ cấp sáu năm, lên hệ cao cấp mới bắt đầu học kiến thức về cơ giáp. Sau khi tốt nghiệp hệ cao cấp, tùy theo hướng phát triển sẽ thi vào những học viện cao cấp khác nhau để được đào tạo sâu hơn. Thường những ai tốt nghiệp học viện cao cấp, đều là tinh anh cấp cao của xã hội.

Hệ sơ cấp học sáu năm, bọn chúng mới chỉ vừa năm nhất, mà đã học luôn kiến thức cơ giáp? Thế chả phải là đốt cháy giai đoạn?

Vũ Trường Không nói: "Chỉ là kiến thức cơ bản mà thôi, nội dung học không nhiều lắm. Có ai không muốn trở thành Cơ Giáp Sư à?"

Năm đứa im bật. Cơ Giáp Sư là tên gọi dành cho cường giả hiện nay.

Vũ Trường Không nói: "Nếu vậy, thì học thôi." Hắn liếc Trương Dương Tử, Trương Dương Tử lạnh toát từ đầu tới chân, im thin thít không dám lên tiếng nữa.

"Cơ Giáp hiện nay, được phát triển từ vạn năm trước. Khi đó, Hồn Đạo Khí đã có mấy nghìn năm phát triển, được ứng dụng rộng rãi. Mọi khoa học kỹ thuật lúc đầu được nghiên cứu là để phục vụ cho chiến tranh. Hồn Đạo Khí cũng vậy, sau này mới chuyển dần sang ứng dụng cho dân dụng."

"Lúc đó Hồn Đạo Sư vốn muốn dùng Hồn Đạo Khí để tăng phúc mọi mặt cho Hồn Sư, giúp Hồn Sư trở nên càng cường đại hơn, họ mới bắt đầu nghiên cứu về cơ giáp."

"Vào thời viễn cổ mấy vạn năm trước, Hồn Sư là một nghề quan trọng. Vì số lượng quá ít, trong đó đa số lại chỉ là Hồn Sư đẳng cấp cực thấp, không thể trở thành cường giả. Sau khi Hồn Đạo Khí xuất hiện, mới dần thay đổi bố cục đó, những hồn sư cấp thấp, nhất là hồn sư phụ trợ, phối hợp hồn lực với Hồn Đạo Khí, để có sức mạnh chiến đấu. Cơ giáp Hồn Đạo xuất hiện khiến sự thay đổi này càng thêm triệt để."

"Cơ Giáp Hồn Đạo được Hồn Lực truyền vào, giúp người sử dụng có thể phát huy sức mạnh vượt xa thực lực bản thân. Cơ giáp Hồn Đạo lúc đầu có thể tích rất to, để có chỗ chứa được nhiều hồn lực và mang theo được nhiều vũ khí."

"Nhưng sau này khoa học kỹ thuật tiến bộ, người thường cũng còn điều khiển được Hồn Đạo Cơ Giáp, khiến cơ giáp trở thành vũ khí chủ yếu dùng cho quân đội."

"Lịch sử phát triển của cơ giáp từ thể tích nhỏ tới to, sau nhỏ thu lại còn cỡ trung, tiến hóa thành kích cỡ hiện giờ. Đó là cả một quá trình dài kiểm nghiệm và điều chỉnh, hoàn thiện pháp trận hồn đạo, sáng tạo ra những điểm mới. Càng ngày, cơ giáp càng có vai trò quan trọng trong chiến tranh."

Đường Vũ Lâm nghe rất chăm chú, mọi kiến thức về cơ giáp, bây giờ nó mới được nghe, nó muốn trở thành Cơ Giáp Sư, nên kiến thức về món này rất quan trọng.

"Nhưng, kiến thức về cơ giáp mà ta muốn cung cấp cho các người không phải là những thứ này." Vũ Trường Không hơi dừng lại, rồi mới nói câu này.

Không phải những thứ này?

Vũ Trường Không thân nhiên nói: "Các người nghĩ, thời đại tiến bộ, Hồn Đạo Khí phát triển, người thường sẽ càng ngày càng có khả năng khống chế vũ khí cường đại? Không đâu, kiến thức đó chỉ là nhận thức của người thường mà thôi. Ở Đấu La Đại Lục, mấy vạn năm nay, có một sự thật chưa bao giờ thay đổi, chính là tồn tại cường đại nhất, luôn luôn vẫn là Hồn Sư cấp cao."

"Một người bình thường, nhờ Hồn Đạo Khí sẽ có được sức chiến đấu tương đương hồn sư Nhị Hoàn, thậm chí Tam Hoàn, Tứ hoàn, Ngũ hoàn. Cơ Giáp giúp hắn làm được điều đó. Nhưng dù nó là Cơ Giáp gì, thì cũng không thể biến một người bình thường thành hồn sư Bát Hoàn, Cửu Hoàn. Cho tới bây giờ, vẫn là chưa thể."

Tạ Giải hỏi: "Vậy nếu dùng vũ khí siêu cấp thì sao? Nếu cho người thường dùng chúng thì sao?"

Vũ Trường Không gật đầu, "Chuyện đó có. Ta hỏi lại người một câu, nếu cả hai bên cùng dùng vũ khí siêu cấp thì sao? Ai sẽ phát huy được uy lực mạnh hơn? Có một điều người cần phải biết, dù có là vũ khí cường đại nhất, thì cũng không thể tiêu diệt được một cường giả có lực chiến đấu cường đại."

Vũ Trường Không nói như chém đinh chặt sắt, năm đứa chăm chú lắng nghe.

Thoáng dừng lại, Vũ Trường Không tiếp tục nói: "Có lẽ, sau này khả năng đó có thể sẽ xuất hiện. Dù sao, vũ khí không ngừng được phát triển, nhưng ít nhất trước mắt thì chưa."

"Vũ lão sư, ngài nói cường giả có lực chiến đấu cá nhân cường đại đó là ai, là Cơ Giáp Sư? Hay vẫn là Hồn Sư?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Chuẩn xác mà nói, là hai người kết hợp."

"Các người cũng đã nhìn thấy Cơ Giáp, cao bình thường từ năm tới tám mét, loại hình khác nhau sẽ có điểm khác nhau. Đây là ta đang nói cơ giáp hiện đại cỡ trung. Các Hồn Đạo Sư hiện nay cho rằng, thể tích này là tối ưu nhất giúp cơ giáp có được tính linh hoạt, khả năng công kích, và phòng ngự thích hợp nhất cho quân đội. Nhưng đây là Cơ Giáp quy chuẩn cho quân đội, hoặc nói là Cơ Giáp bình thường. Cơ Giáp trắng, vàng đều như vậy. Nhưng đó không phải là mục tiêu của các người. Thiên phú của các người cho thấy tương lai phát triển của các người không phải là vào cơ giáp, mà phải là Đấu Khái!"

Đấu Khái?

Đây là lần đầu tiên năm đứa nghe thấy cái tên này.

Vũ Trường Không nói: "Cường giả chân chính, sẽ không làm cho cơ thể mình cồng kềnh. Cơ Giáp tồn tại là để tăng phúc, chứ không phải để làm cho bản thân trở thành mục tiêu kích thích lớn. Cho nên, những cơ giáp từ màu tím trở lên sẽ phát triển theo hướng càng ngày càng nhỏ về thể tích. Vì chúng nhỏ chỉ như một cái áo giáp, nên được gọi là, Đấu Khái!"

"Hồn Sư có đấu khái, mới được gọi là cường giả, mới có khả năng kết hợp hoàn mỹ võ hồn của bản thân với cơ giáp, tạo nên sức chiến đấu cường đại."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Nghề phụ

Dịch giả: Tiểu Băng

Đấu Khái! Một khái niệm hoàn toàn mới, lập tức thu hút sự chú ý của đám thiếu niên.

Là một loại cơ giáp dạng áo giáp, là loại cơ giáp cao cấp nhất.

"Mọi người đều biết, ngoài Cơ Giáp Sư, thì Cơ Giáp chế tạo sư là một nghề quan trọng. Cơ Giáp chế tạo sư chia làm ba loại, Cơ Giáp thiết kế sư, Cơ Giáp chế tạo sư và Cơ Giáp sửa chữa sư. Hôm nay bắt đầu dạy cho các người chút kiến thức có liên quan tới cơ giáp, mục đích là để cho các người tự lựa chọn phương hướng chọn nghề phụ trong tương lai. Ta đề nghị các người xem xét lựa chọn trong ba nghề này trước, đây là con đường một cường giả phải đi qua."

Cổ Nguyệt kinh ngạc: "Vũ lão sư, chúng ta không phải nên tập trung tinh lực để tu luyện, dồn vào mục tiêu điều khiển Cơ Giáp hay sao? Tại sao phải chọn nghề phụ?"

Vũ Trường Không đáp: "Muốn làm Đấu Khái của mình cường đại, thì bắt buộc Đấu Khái nhất định phải phù hợp với bản thân. Nên một Đấu Khái sư đỉnh cấp thật sự, nhất định sẽ phải kết hợp hoàn hảo với Cơ Giáp. Muốn vậy, trừ phi là mình tự thiết kế ra nó, hoặc tự chế tạo ra nó, hoặc tự sửa chữa nó. Chỉ có như thế, mới dần biến nó thành một phần cơ thể của bản thân. Không học nghề phụ, các người không bao giờ có được đấu khái thích hợp nhất cho bản thân, và không bao giờ leo lên được Thần Đàn."

"Thành lập Linh ban, mục tiêu chỉ có một, là giúp các người lên được Thần Đàn, con đường này rất khó khăn và khô khan, nhưng các người phải cố gắng. Ta chính là đang vạch sẵn đường cho các người, giúp các người khỏi phải đi đường vòng."

"Lựa chọn nghề phụ, không cần nóng vội, các người còn có rất nhiều thời gian để suy nghĩ. Nhưng tối đa đến năm thứ ba, thì các người phải ra quyết định, phải đi trước những người bình thường, bắt đầu càng sớm thì thu hoạch càng sớm. Nên tối đa đến năm thứ ba, các người phải cho ta câu trả lời."

"Đương nhiên, ba lựa chọn này là ba cái ta cho là tốt nhất. Chúng không có nghĩa là tuyệt đối. Có một số nghề khác có liên quan tới cơ giáp các người lựa chọn. ta thấy, trong đám các người, có người đã chọn xong luôn."

Nói đến đây, ánh mắt hắn nhìn Đường Vũ Lâm.

Nghề phụ? Đường Vũ Lâm giật mình, Vũ lão sư ý là nghề rèn của mình?

"Vũ Lâm đã chọn ngành rèn. Hắn đã chọn nghề phụ từ sớm, ta tin hắn có thiên phú đặc thù với nghề này. Rèn là một nghề phụ ta đề cử với các người, vì tất cả Đấu Khái từ Tử cấp trở lên, đều dính chặt với rèn. Dù là nghề phụ nào, nếu đạt đến từ Ngũ tinh trở lên, thì đều giúp mang tới nhiều tài nguyên cho các người tu luyện."

Đường Vũ Lâm thấy yên tâm, nó đã lựa chọn, chắc chắn sẽ không thay đổi. Bây giờ nó đã là Tam tinh Đoán Tạo Đại Sư, được Đoán Tạo Sư hiệp hội coi trọng, càng học rèn, nó càng thấy ngành này bác đại tinh thâm. Phụ thân từ nhỏ đã dạy, dù học cái gì, phải chuyên tâm vào học, không được phân tâm.

Đường Vũ Lâm thấy hứng thú với nghề thiết kế, chế tạo và sửa chữa Cơ Giáp, nhưng nó đã chọn nghề rèn, thì không mon men tới ba ngành kia nữa.

Bốn người kia đều im lặng, vì chúng chưa hề nghĩ đến điều này. Bốn chúng đều còn nhỏ, còn chưa biết mình thích cái gì, may còn tới hai năm để suy nghĩ.

Vũ Trường Không thần nhiên: "Hôm nay chỉ nói nhiều đây thôi. Các người chỉ cần nhớ hai điểm chính, thứ nhất, Cơ Giáp cường đại thật sự được gọi là Đấu Khái, và mọi Cơ Giáp từ Tử cấp trở lên, đều tồn tại trong hình thức đấu khái. Thứ hai, trong vòng ba năm, các người phải lựa chọn một nghề phụ có liên quan tới Cơ Giáp."

Rất dễ nhớ, đều là những vấn đề đám nhóc hứng thú, tiết học này thực là đơn giản.

Đường Vũ Lâm: "Vũ lão sư, lúc nào cho chúng ta xem Đấu Khái có được không?"

Vũ Trường Không nhìn nó: "Đến khi các người hoàn thành giai đoạn luyện tập thực chiến thứ nhất, sẽ cho các người xem Đấu Khái. Ai hoàn thành trước, sẽ được xem trước. Bây giờ các người chưa có tư cách này."

Luyện tập thực chiến? Hồn Sư có luyện tập thực chiến?

Đám nhóc chưa kịp đặt câu hỏi, Vũ Trường Không đã tiếp tục: "Bài tiếp theo của hôm nay chính là luyện tập thực chiến. Ngay tại đây. Đường Vũ Lâm, người với các bạn đẩy bàn ghế vào góc đi."

Ở ngay đây? Hồn Sư thi triển năng lực lỗ phá hư đồ thì sao?

Năm đứa rất không hiểu, nhưng vẫn làm theo.

"Đường Vũ Lâm, tới trước mặt ta." Vũ Trường Không nói.

"Vâng." Đường Vũ Lâm bước nhanh tới.

"Trận đấu hôm qua, ngươi nghĩ thế nào?" Vũ Trường Không lạnh lùng hỏi.

Đường Vũ Lâm ngẫm nghĩ một lúc: "Chúng ta đều chỉ muốn chiến thắng, nhưng lẽ ra mọi người đều là đồng học, không nên làm thương tổn đối phương, lẽ ra điểm tới là nên dừng lại."

Vũ Trường Không phẩy tay, "Ta không hỏi những thứ này, ta muốn hỏi cảm giác trong chiến đấu của ngươi kia. Ngươi thấy các ngươi đã triển khai chiến đấu như thế nào?"

Đường Vũ Lâm đáp: "Hoi lộn xộn. Đầu là lần đầu nhìn thấy năng lực của đối phương, nên vội vàng ứng đối, dẫn tới hoi lộn xộn, phối hợp không tốt. Ý ta là đang nói ba người chúng ta, chúng ta phối hợp chưa ăn ý lắm."

Vũ Trường Không lãnh đạm: "Hoi lộn xộn? Không chỉ đâu, thực tế là rối tinh rối mù."

Năm đứa ngã ra. Cả đám đều là học viên nổi bật, ai cực tự tin bản lĩnh của mình, thế lại bị đánh giá là 'lộn xộn'?

Vũ Trường Không nhìn Đường Vũ Lâm: "Nói thật lòng, ta rất thất vọng. Ba người các ngươi, đi theo ta học ba tháng, lẽ ra phối hợp với nhau phải tạm tạm mới phải. Nhưng ngay từ đầu trận đấu, các ngươi đã hoàn toàn vứt bỏ ưu thế của mình. Tạ Giải bị gây tay là đáng lắm."

Tạ Giải cứng đờ, không ngờ lão sư lại đánh giá hèn như thế.

Vũ Trường Không quay sang nhìn Tạ Giải, "Chắc ngươi nghĩ, ngươi đột phá lên Nhị Hoàn là ngươi mạnh lắm? Nên mới bắt đầu đã nhào tới tìm người ta quyết chiến? Trong đầu ngươi, còn có khái niệm đoàn đội không?"

Sau đó hèn lại chuyển về Đường Vũ Lâm, "Còn ngươi nữa, ta cho ngươi làm đội trưởng, vì tính ngươi trầm ổn, thế ngươi không cần hèn, không làm cân bằng chiến đấu của cả đội, trách nhiệm đó hoàn toàn là của ngươi. Ngươi lại còn không rèn về năng lực của chính bản thân mình, không phát huy ra được năng lực của võ hồn bao nhiêu, lại chỉ chuyên cậy mạnh đối cứng với đối thủ. Trong đầu của ngươi nghĩ cái gì?"

Đường Vũ Lâm không nói gì, nó không thể nói vì cơ thể mình sau khi hấp thu tinh hoa Kim Long Vương đã sinh ra biến dị, ngay cả nó cũng chưa tìm hiểu kịp rõ biến dị như thế nào, nên mới dẫn tới tình huống như vậy.

Vũ Trường Không chuyển sang Cổ Nguyệt, "Ta cho ngươi nhiệm vụ định vị, là người chịu trách nhiệm kết dính cả đội, nhưng ngươi lại thiên vị làm sự phối hợp trong đội không thành công."

Thiên vị? Đường Vũ Lâm khó hiểu, còn Tạ Giải thì đáng về cổ quái.

Nghĩ kỹ lại, hình như đúng là như vậy. Từ lúc mới bắt đầu trận đấu cho đến cuối, Cổ Nguyệt luôn dính bên cạnh Đường Vũ Lâm, lúc sau cô bộc phát, cũng là vì Đường Vũ Lâm bị thương, còn Tạ Giải cô hoàn toàn không quan tâm tới, thực ra, với năng lực công kích từ xa của cô, thì lẽ ra phải khống chế cả toàn trường mới đúng.

Vũ Trường Không phê câu nào là thấy máu câu đó.

Vũ Trường Không chuyển sang Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ, "Vấn đề của đội các ngươi còn rõ hơn. Vì Tiểu Phong có tật xấu giống hệt Tạ Giải, tật còn nặng hơn. Ngươi ngay từ đầu không tham chiến, chứng tỏ ngươi kiêu ngạo về bản thân. Đối mặt với địch nhân dám kiêu ngạo, chính là đưa mình vào đường chết. Trong ba người các ngươi, kẻ làm tốt nhất là Vương Kim Tỷ. Tuy hèn bị Đường Vũ Lâm áp chế, nhưng từ đầu đến cuối, hèn đều cẩn thận làm tốt nhiệm vụ của mình."

Vũ lão sư khen Vương Kim Tỷ?

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Huấn luyện thực chiến

Dịch giả: Tiểu Băng

"Nhưng..."

Quả nhiên, còn có chữ 'nhưng'...

Vũ Trường Không lãnh đạm: "Năm người các ngươi đều có chung một bệnh, bệnh này, khóa thực chiến tiếp theo sẽ giải quyết. Đó chính là, các ngươi hoàn toàn thiếu kinh nghiệm và kỹ năng thực chiến. Ý ta chính là kinh nghiệm sử dụng Võ Hồn, và Hồn Kỹ để chiến đấu. Các ngươi chưa dùng được võ hồn làm năng lực chiến đấu trụ cột."

Làm năng lực chiến đấu trụ cột? Hồn Sư cần có cái này à? Hồn Sư không phải chỉ cần thông qua phóng thích Hồn Kỹ, để đạt được mục tiêu chiến đấu hay sao?

Trừ Đường Vũ Lâm cúi đầu ngẫm nghĩ, bốn người còn lại đều ra vẻ không đồng tình với ý kiến của lão sư.

"Các ngươi nghĩ năng lực chiến đấu trụ cột là không cần thiết?"

Cổ Nguyệt: "Đúng vậy, Vũ lão sư. Năng lực của ta là không chế nguyên tố, chỉ cần trong quá trình chiến đấu không ngừng dùng nguyên tố trấn áp đối thủ, thì dù kẻ địch là một người hay nhiều người, chỉ cần ta chỗ không chế nguyên tố đủ mạnh thì cũng đủ sức chấm dứt cuộc chiến. Năng lực chiến đấu trụ cột, ta thấy chẳng có ý nghĩa gì, ta chỉ cần tăng lên Hồn Lực và Tinh Thần Lực của mình là đủ."

Vũ Trường Không nhẹ gật đầu.

"Nếu các ngươi nghĩ vậy, thì chúng ta làm kiểm tra đi. Cổ Nguyệt, ngươi ra đây. Ngươi với Đường Vũ Lâm cùng công kích ta. Ta không sử dụng Hồn Kỹ, áp Hồn Lực xuống chỉ bằng cấp với các ngươi, là chừng cấp mười ba, xem xem các ngươi có đánh bại được ta không. Nào, Võ Hồn dẫn động."

Vũ Trường Không cầm lên một cây thước dạy học.

Cổ Nguyệt đi tới đứng cạnh Đường Vũ Lâm. Cùng cấp độ, lại còn không sử dụng Hồn Kỹ? Ngay cả Võ Hồn cũng không cần? Quá coi thường người a!

Đường Vũ Lâm và Cổ Nguyệt liếc nhau, hai đứa lùi lại mấy bước, phóng ra Võ Hồn.

"Tới đi." Vũ Trường Không vung vẩy cây thước dạy học.

Đường Vũ Lâm ra tay trước, nó muốn chiếm ưu thế. Lam Ngân Thảo ùn ùn chui ra, tủa về phía Vũ Trường Không.

Cổ Nguyệt đi theo ngay sau lưng, hai tay cùng vung, bảy tám luồng phong nhận từ nhiều hướng khác nhau bao lấy Vũ Trường Không, chặn hết mọi lối tránh né của hắn.

Áp chế Hồn Lực, có nghĩa tốc độ Vũ lão sư sẽ bị giảm hẳn, trong khi Đường Vũ Lâm và Cổ Nguyệt lại là hồn sư về cường công và không chế. Chỉ cần không chế được Vũ Trường Không, nhốt hắn trong một phạm vi nhất định, thì khả năng chiến thắng sẽ tăng lên.

Hai đứa luyện chung mấy tháng, dù không cần lên tiếng, cũng đã hiểu ý nhau, phối hợp khá là ăn ý.

Vũ Trường Không đứng im, trong tay hắn, cây thước cũng chẳng khác gì thanh kiếm.

Mọi người chỉ thấy cổ tay Vũ Trường Không khẽ rung, cây thước đã huyền hóa ra một mảnh hư ảnh.

Luồng phong nhận tới trước mặt Vũ Trường Không, khi vào trong phạm vi của cây thước, đều tan ra thành những luồng khí, tiêu tán mất.

Sau đó là dây leo của Đường Vũ Lâm. Những ngọn Lam Ngân Thảo bay tới thì đều như bị cái gì đó chặn lại, bị hất văng ra, không vào được phạm vi quanh Vũ Trường Không một mét.

Đường Vũ Lâm và Cổ Nguyệt đều biến sắc.

Cổ Nguyệt cảm giác được cây thước của Vũ Trường Không luôn điểm trúng vào những điểm yếu của phong nhận, làm phong nguyên tố trở nên hỗn loạn, nên phong nhận bị tan vỡ.

Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm thì giống linh xà, bị cây thước của Vũ Trường Không điểm ngay vào điểm bảy tấc của xà, làm hồn lực của nó không còn truyền được vào đầu dây leo, công kích bị chặn lại, khả năng tái chiến của Lam Ngân Thảo cũng bị hạn chế.

Thế là thế nào?

Cổ Nguyệt vung tay, một quả cầu lửa bắn ra. Cây thước kia làm bằng gỗ, có lẽ dùng Hỏa nguyên tố hiệu quả sẽ tốt hơn. Đường Vũ Lâm cũng đã vọt đến trước mặt Vũ Trường Không.

Tay phải thò ra, chộp thẳng vào ngực Vũ Trường Không. Nó vận lực, lân phiến vàng đã trùm khắp cánh tay.

Đường Vũ Lâm đã hiểu biết về Kim Long Vương chi lực của mình. Lân phiến vàng không phải là đồ trang trí, ngoài khả năng tăng sức mạnh, còn làm tăng khả năng phòng ngự, nên nó mới dùng tay phải để công kích.

"Bốp!" Vũ Trường Không đập thẳng cây thước vào tay Đường Vũ Lâm.

Thước dạy học bắn ra, cổ tay Đường Vũ Lâm chỉ hơi lắc lư một cái, nhưng thế đi không thay đổi, vẫn chộp thẳng tới.

Vũ Trường Không vẫn thân nhiên, chân khễ dịch một bước, chỉ lùi lại một bước thôi, nhưng lại làm khoảng cách với Đường Vũ Lâm được kéo dài ra, vừa kịp tránh luôn quả cầu lửa.

Thế nhưng, dù hấn lùi lại, thì cây thước trong tay vẫn liên tiếp điểm ra mấy cái, làm quả cầu lửa bị tiêu tan, không làm hư hỏng phòng học. Kiểm pháp bậc này, phải dùng bốn từ ‘thần hồ kỳ kỳ’ để hình dung.

Cây thước lại đâm ra, khuỷu tay Đường Vũ Lâm nhói lên đau đớn, làm nó phải hơi cong tay lại, nó cảm thấy như có một lực mạnh xuyên vào cánh tay mình, nhưng chỉ thế thôi, vì luồng lực kia chỉ xuyên qua lớp lân phiến là đã bị yếu hấn, tan mất.

Mắt Vũ Trường Không hiện vẻ kinh ngạc, hấn bước ngang qua một bước, né tránh cánh tay phải của Đường Vũ Lâm.

"Bốp!"

Cổ Đường Vũ Lâm nhói lên nóng rát, đau tới tận xương, ngã nghiêng sang bên, cổ nó không có lân phiến bảo vệ!

Vũ Trường Không điểm vào hông nó, nếu lần này điểm trúng, Đường Vũ Lâm tất nhiên sẽ mất đi năng lực chiến đấu.

Nhưng Vũ Trường Không đã biến sắc.

Vì có tám quả cầu lửa đã bay về theo tám hướng khác nhau tới khắp phòng học.

Cổ Nguyệt cười nham hiểm, lão sư, không phải người sợ phòng học bị phá hủ? Vậy ta tấn công điểm cổ kị đồ của người.

Quả nhiên, Vũ Trường Không không thể không buông tha Đường Vũ Lâm, nhưng chính nhờ vậy, đám học trò mới được nhìn thấy thế nào là cường giả thật sự.

Thân hình Vũ Trường Không trở nên hư ảo, hấn xuất hiện ở khắp nơi trong cả phòng học, tám quả cầu lửa lạng lẽ biến mất, không ai nhìn ra kịp hấn ra tay như thế nào.

Thước dạy học phủ tới, eo Cổ Nguyệt nhói đau, ngã nhào. Đường Vũ Lâm cũng cả người tê dại, ngồi phịch xuống đất.

Cái này...

Thật mạnh.

Cả phòng học lại trở về yên tĩnh. Vũ Trường Không xuất hiện trước mặt Đường Vũ Lâm, nhìn chăm chăm đám lân phiến vàng đang từ từ biến mất trên tay phải của nó, sắc mặt đầy suy nghĩ.

Chiến đấu đồng cấp, dù hấn không dùng Võ Hồn, nhưng cũng đã áp chế Hồn Lực ngưng tụ vào một điểm, vậy vẫn không phá được lớp phòng ngự của lớp lân phiến kia, chỉ làm thăng bé phải hơi co tay lại thôi. Mức độ phòng ngự của lân phiến này, công kích đồng cấp là không thể nào phá nổi. Đường Vũ Lâm vẫn còn chưa dùng tới Long trảo, nếu không nó sẽ còn mạnh hơn.

"Lão sư, thứ ngài vừa dùng, đều là kỹ xảo trụ cột?" Tạ Giải mắt mở thật to, nhìn Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không gật đầu, "Các ngươi còn nghĩ kỹ xảo trụ cột vô dụng hay không? Kỹ xảo trụ cột, là căn bản của tất cả mọi thứ. Võ Hồn và Hồn Kỹ tuy giúp Hồn Sư trở nên cường đại, nhưng dùng chúng như thế nào mới là điều quyết định các ngươi cường đại được tới đâu. Kỹ xảo trụ cột, chính là cách thức sử dụng chúng, dùng Đấu Khái hay Cơ Giáp bình thường cũng đều phải có. Nên từ ngày hôm nay, luyện tập kỹ xảo thực chiến trụ cột sẽ là một trong những nội dung học quan trọng của các ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Kiểm tra

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert từ truyencv.com

Sau đó, Đường Vũ Lâm liền bị hành thê thăm. Là một trong hai học viên không bị thương, lại là nam, hấn liền trở thành “bao cát” cho Vũ Trường Không

dạy học. Vũ Trường không ngừng thông qua thực chiến, giúp những học viên khác hướng dẫn cách áp dụng các kỹ xảo thực chiến. Mà Đường Vũ Lâm lại liên tục hết lần này đến lần khác bị đánh ngã xuống đất. Lần lượt chịu đựng công kích như bão táp của Vũ lão sư.

Hắn luôn cảm thấy, đây chính là Vũ lão sư đang trả thù việc hắn đến muộn ngày hôm trước. Tuy vậy, thông qua cách dạy này, hắn cũng đã trưởng thành rõ rệt. Nói cách khác, tuy bị đánh bầm dập, nhưng vẫn cảm thấy sung sướng trong lòng.

Tin tức Linh Ban truyền đi, rất nhanh sau đó đã lan rộng khắp học viện. Nhóm Đường Vũ Lâm năm người tự nhiên cũng trở nên nổi danh như cồn. Nhưng bọn họ đều được yêu cầu tuyệt đối không được đem phương thức dạy học của Linh Ban truyền ra ngoài. Do đó, một thời gian ngắn sau kỳ khảo thí, học viện một lần nữa dần bình tĩnh trở lại.

Vũ Trường Không chỉ là một trong những lão sư của bọn họ, còn có ngày càng nhiều hơn những chi điểm từ các giáo viên khác. Những điểm này khác so với lớp phổ thông không chỉ về phần lý thuyết, mà Linh Ban càng thiên về thực chiến hơn. Như Úc Trầm viện trưởng đã nói, học viện cực kỳ xem trọng Linh Ban, bất kể là phương thức dạy học, chế độ dinh dưỡng hay đội ngũ lão sư và phương tiện thiết bị dạy học đều được cung cấp một cách tối ưu.

Sau mười ngày, khi Tạ Giải, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ ba người thương thế đã khỏi hẳn, Đường Vũ Lâm cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh làm một mình làm bao cát cho Vũ Trường Không hướng dẫn thực chiến. Ngay liền đó, những tiếng kêu thảm thiết thê lương trong Linh Ban cũng bắt đầu xuất hiện nhiều hơn và...đều đặn hơn.

Lúc trước khi bọn họ xem cảnh Đường Vũ Lâm bị thu thập, ít nhiều đều có chút cười trên nỗi đau của người khác. Có ai ngờ, khi thước dạy học chân chính được quật lên người mình, bọn họ liền rõ ràng cái gì gọi là đau thấu tim gan.

Vương Kim Tỳ còn hơi hơi khá một chút, võ hồn Cốt Long Vương giúp cơ thể hắn rắn chắc hơn người bình thường rất nhiều. Nhưng Trương Dương Tử cùng Tạ Giải thì thảm rồi. Trong hai người, Trương Dương Tử là mẫn công và không chế hệ, còn Tạ Giải thuần túy là mẫn công hệ. Bọn họ đều thiên về sử dụng kỹ thuật, về phương diện thể chất căn bản không thể chịu đòn tốt như Đường Vũ Lâm và Vương Kim Tỳ.

Ài, thật thốn là... Vũ Trường Không xưa nay không biết cái gì mà gọi là hạ thủ lưu tình, thước dạy học đánh xuống như vũ bão, đau đến tận xương cốt! Tuy là không thực sự làm tổn thương tới căn cơ, nhưng cũng hành hạ lên bờ xuống ruộng.

Vũ Trường Không lão sư cho rằng, chỉ có sự thống khổ mới giúp học viên thực sự khắc cốt ghi tâm.

Người duy nhất may mắn trong bọn họ chính là Cô Nguyệt. Bởi vì nàng là nữ sinh, nên Vũ Trường Không cũng nhẹ nhàng hơn không ít. Thước rơi trên người nàng cũng chỉ làm cho nàng cảm thấy ê ẩm một chút mà thôi.

"Ngày hôm nay ta muốn tiến hành kiểm tra tổ chất cơ thể của các người. Huấn luyện thực chiến tạm thời dừng một hôm". Vũ Trường Không sáng sớm sau khi đến lớp đã mang đến cho Linh Ban một tin tức vô cùng tốt.

Hiện tại đa số học viên đều có chút sợ thực chiến khóa, cảm giác đau đớn kia cũng thực sự có chút quá mức sâu sắc quá đi!

Chỉ có Đường Vũ Lâm hơi hơi thất vọng, sau khi hấp thu phong ấn Kim Long Vương tinh hoa tầng thứ nhất, trải qua mười ngày huấn luyện, hắn phát hiện, cường độ thân thể của mình rõ ràng mạnh hơn hẳn một cấp bậc so với trước đây. Trừ cánh tay phải, những nơi khác trong cơ thể tuy bị thước dạy học của Vũ lão sư đánh trúng vẫn rất đau, nhưng hắn cảm giác được những đau đớn khôi phục cực kỳ nhanh. Trên người xưa nay đều sẽ không xuất hiện một vết thương nào. Hơn nữa, sau khi chịu đòn, hắn phát hiện tốc độ tu luyện hồn lực của mình có sự gia tăng không ngừng.

Sau mười ngày, hắn mơ hồ cảm nhận được bản thân mình có dấu hiệu muốn đột phá. Có lẽ, Kim Long Vương tinh hoa không thể bị hấp thu sạch sẽ trong thoáng chốc, mà thông qua quá trình tu luyện không ngừng được hấp thu từng chút một.

Hắn đối với không chế sức mạnh huyết thống cũng ngày càng thành thạo, ngoại trừ Kim Long Trảo thực sự quá mức tiêu hao hồn lực, không thể thường sử dụng bên ngoài, kim lân vẫn có thể tùy ý thôi động, tiêu hao không lớn, do đó cánh tay phải cũng trở thành vũ khí cường hãn nhất của hắn.

Vũ Trường Không mang theo năm người đi tới một căn phòng được trang bị hiện đại, bên trong cả gian phòng được bao trùm trong ánh sáng bạc của kim loại. Đi vào nơi này mang lại cho người ta cảm giác như đang tiến vào trong một thế giới màu bạc nhân tạo vậy.

Hàng hàng mấy móc tiền tiền chưa từng thấy được bày ra bên trong thế giới này.

"Đầu tiên tiến hành kiểm tra tinh thần lực. Tạ Giải, ngươi lên trước"

Vũ Trường Không trong tay cầm một cái bảng, chuẩn bị tiến hành ghi chép.

Tinh thần lực Tạ Giải tiến bộ bình thường, so với lần kiểm tra trước, tăng hai điểm.

Sau đó là Vương Kim Tỳ. Vương Kim Tỳ tinh thần lực thì có chút nhọc cạn bã, chỉ có mười tám điểm.

"Vương Kim Tỳ, tinh thần lực của ngươi nhất định phải nỗ lực tăng lên mới được, bằng không tương lai không cách nào dung hợp càng nhiều Hồn Linh." Vũ Trường Không thần nhiên nói.

Vương Kim Tỳ bình thường luôn luôn rất trầm mặc ít lời, nghe xong hắn cũng chỉ nhẹ nhàng gật đầu tán thành.

Đến phiên Trương Dương Tử.

"Tinh thần lực bốn mươi mốt, không sai, nỗ lực trong vòng một năm có thể đột phá Linh Nguyên cảnh."

Đường Vũ Lâm là người áp chót được kiểm tra.

Trương Dương Tử vẫn nhìn chăm chú Vũ Lâm. Đối với Đường Vũ Lâm, hắn có sự thù hận sâu sắc đối với việc bị đánh gãy hai chân. Việc này, hắn vẫn luôn ghim ghút trong lòng. Trải qua mấy ngày nay ở chung, hắn cũng nhìn ra, Đường Vũ Lâm năng lực chủ yếu thể hiện ở thiên phú dị bẩm về sức mạnh, sau đó lại nói tới cánh tay phải biến dị kỳ lạ. Còn võ hồn, bất quá chỉ là Lam Ngân Thảo mà thôi, không đáng nhắc tới. Vì lẽ đó, hắn càng ngày càng cảm thấy, chính mình ngày đó thua oan uổng.

Chắc cũng giống như Vương Kim Tỳ cường công hệ chiến hồn sư, am hiểu tấn công mạnh mẽ, tinh thần lực có thể có bao nhiêu? Chắc chắn sẽ không quá cao.

Đường Vũ Lâm tiến đến cạnh máy kiểm tra tinh thần lực, máy chậm rãi hạ xuống, bao phủ lấy toàn bộ phần đầu của hắn.

Kiểm tra bắt đầu!

Máy kiểm tra tinh thần lực là thiết bị tiên tiến nhất của học viện, biểu hiện mức độ mạnh yếu của tinh thần lực thông qua màu sắc. Đối với mức tinh thần lực khác nhau sẽ biểu hiện ra màu sắc đậm nhạt khác nhau.

Linh Nguyên cảnh tinh thần lực biểu hiện màu trắng, Đường Vũ Lâm mức độ tinh thần lực không ngừng tăng lên, rất nhanh sẽ vượt quá Vương Kim Tỳ mười tám điểm.

Vẫn liên tục tăng, hai mươi điểm, hai mươi lăm điểm, ba mươi điểm...

Trương Dương Tử kinh ngạc nhìn mức độ. Không thể nào! Hắn – một gã có lẽ là cường công hệ chiến hồn sư, mới một khâu tu vi, dĩ nhiên có ba mươi điểm tinh thần lực? Phương diện này, Kim Tỳ có thể muốn kém hắn hơn nhiều.

Ba mươi lăm, bốn mươi...

Bốn mươi hai, bốn mươi ba, vượt quá Trương Dương Tử. Hơn nữa, mức độ tinh thần lực vẫn còn tiếp tục tăng lên.

Tạ Giải có chút đắc ý hướng về Trương Dương Tử nói: "Thấy không, tinh thần lực của Vũ Lâm vốn cực kỳ mạnh mẽ"

Trương Dương Tử sắc mặt có vẻ hơi khó coi, khinh rên một tiếng, không thèm để ý tới hắn.

"Năm mươi!" Vương Kim Tỳ vốn luôn trầm mặc ít lời đột nhiên hô khẽ một tiếng.

Đúng, Đường Vũ Lâm tinh thần lực vượt quá năm mươi, vượt quá năm mươi, mang ý nghĩa tiến vào một tầng khác, tinh thần lực từ Linh Nguyên cảnh tiến vào Linh Thông cảnh.

Quả nhiên, biểu mức độ vốn màu trắng, tùy theo tiến cấp đã biến thành màu vàng.

Linh Nguyên cảnh, mọi người mới bắt đầu sinh ra đều có, cũng là trụ cột cơ bản của tinh thần lực. Linh Nguyên cảnh tinh thần lực có thể giúp cơ thể chịu được việc hấp thu Hồn Linh màu vàng. Hay đúng hơn là hấp thu Hồn Linh từ màu vàng trở xuống.

Linh Thông cảnh, tâm thần thông linh, ý đạt niệm tới, đạt đến Linh Thông cảnh, tinh thần lực chừng không bắt đầu nhập môn, chân chính điều khiển tinh thần lực của mình để bản thân sử dụng, có thể gánh chịu hai Hồn Linh màu vàng hoặc là một Hồn Linh màu tím.

Đạt cảnh giới này, đây chính là thay đổi cực lớn về chất a! Chẳng trách Vương Kim Tỳ sẽ kinh ngạc như vậy. Đạt đến Linh Thông cảnh, mang ý nghĩa Đường Vũ Lâm đã có thể dung hợp Hồn Linh màu tím.

Trương Dương Tử tròn mắt ngơ ngác nhìn Đường Vũ Lâm, cái tên này võ hồn không ra sao, nhưng này tinh thần lực lại là tài năng xuất chúng! Trung cấp học viện năm nhất liền có thể đột phá tinh thần lực đến một cảnh giới lớn, bản thân hắn xưa nay đều chưa từng nghe nói đến!

Thậm chí trung cấp hồn sư học viện trung cấp hệ, nếu học viên khi tốt nghiệp có thể đạt tới cảnh giới này, đều được coi là phi thường ưu tú nhân tài. Phải biết, đối với trung cấp học viện cao cấp hệ, một trong những yêu cầu khó khăn nhất để tốt nghiệp cũng là tinh thần lực phải đạt đến Linh Thông cảnh. Điều này đã từng khiến không biết bao nhiêu hồn sư không tài nào thuận lợi tốt nghiệp được!

Mà Đường Vũ Lâm mới chỉ đầu năm nhất, liền hoàn thành đột phá cấp độ này. Chuyện này quả thật là khó mà tin nổi!

Sáu mươi sáu!

Đường Vũ Lâm tinh thần lực cuối cùng đã dừng ở bậc sáu mươi sáu.

Tạ Giải vừa rồi còn đang giúp Vũ Lâm nói khoác, thế nhưng, khi nhìn thấy con số này thì chính bản hắn cũng phải há hốc mồm, sau khi tự tát mình mấy phát mới có thể tin đó là sự thật.

Lúc này mới mấy ngày, tinh thần lực tên này làm sao có thể tăng trưởng nhiều như vậy? Tinh thần lực có thể tăng trưởng theo tốc độ cỡ nào đa số mọi người đều rất rõ ràng.

Sáu mươi sáu? Khi Đường Vũ Lâm nhìn thấy thành tích cuối cùng này của mình, bản thân hắn cũng sợ hết hồn, hắn tuy rằng linh cảm sau khi hấp thu Kim Long Vương tinh hoa, tinh thần lực của mình cũng sẽ theo đó tăng lên, nhưng lại không nghĩ có thể trực tiếp từ Linh Nguyên cảnh tiến vào Linh Thông cảnh cảnh giới, đây chính là một điều tốt thật bất ngờ! Lực lượng tinh thần dồi dào, đối với tương lai hấp thu Hồn Linh, cùng với không chế hồn kỹ bản thân, vô hồn, đều có tác dụng phụ trợ phi thường trọng yếu.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Số liệu quá mức biến thái a!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Người cuối cùng ngồi vào máy kiểm tra, tự nhiên là Cổ Nguyệt.

Trương Dương Từ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Vũ lão sư xếp thứ tự có phải là có ý nghĩa đặc thù nào đó? Ngoại trừ Tà Giải đầu tiên, bọn họ ba người sau đó đều là thứ tự từ thấp đến cao. Cổ Nguyệt kỹ năng càng đặc thù thiên về tinh thần lực, lẽ nào, nàng cũng đột phá đến Linh Thông cảnh?

Nghi vấn của hắn cũng không kéo dài quá lâu, ngay khi máy khởi động, gần như ngay lập tức hắn liền có đáp án.

Cổ Nguyệt tinh thần lực nhanh chóng lướt qua vạch trắng, trực tiếp tiến vào mức màu vàng. Khi Trương Dương Từ cùng Vương Kim Tỳ mất thấy mức độ đột phá một trăm, đồng thời tốc độ tăng lên gần như thẳng đứng, hai người cũng không khỏi há to miệng.

153, đây là kết quả cuối cùng của Cổ Nguyệt.

Này, đây là muốn nghịch thiên ư? Đừng nói là ở Đông Hải học viện, e rằng toàn bộ đại lục cũng tìm không ra hồn sư ở tuổi này có thể có tinh thần lực đạt đến trình độ như thế này!?

Tinh thần lực của người bình thường sẽ theo thân thể trưởng thành mà tăng lên, mãi cho đến trước năm bốn mươi tuổi, hàng năm đều sẽ tăng lên theo một mức cố định, đây là phát triển tự nhiên của cơ thể. Sau bốn mươi tuổi, người bình thường tốc độ tăng trưởng tinh thần lực sẽ dần chậm lại. Riêng hồn sư có thể kéo dài quá trình này đến tận năm sáu mươi tuổi.

Cổ Nguyệt giống như bọn họ, mới chỉ có chín tuổi mà thôi! Một tiểu hồn sư chín tuổi, lực lượng tinh thần đã mạnh mẽ đạt đến Linh Thông Cảnh hơn 150, nếu như đợi tới lúc năng lực tốt nghiệp trung cấp hệ, có phải liền muốn đột phá đến mức Hồn Sư cường giả Linh Hải Cảnh?

Linh Hải cảnh, tâm linh Nhược Hải, mệnh mệnh vô biên, lực lượng tinh thần chân chính đạt đến cấp cao, chính thức trở thành cường giả. Bất kể muốn trở thành đỉnh cao Cơ Giáp sư hay đỉnh cao Hồn sư, lực lượng tinh thần đạt bất buộc phải đạt đến tầng thứ này. Có thể gánh chịu năm cái Hồn Linh màu vàng, hoặc ba Hồn Linh tím hoặc một cái Hồn Linh đen.

Tại Linh Hải cảnh cấp bậc, một hồn sư có thể kéo dài tu luyện tới lực hoàn, thậm chí là thất hoàn cảnh giới. Là biểu trưng cho con đường của một Hồn Sư cường giả.

Trăm mặt, tất cả mọi người đều rơi vào trăm mặt.

Vũ Trường Không tựa hồ đã tập mãi thành quen. Chờ Cổ Nguyệt rời khỏi máy kiểm tra tinh thần lực, hắn nói: "Tiếp nhận kiểm tra sức mạnh"

Kiểm tra sức mạnh trình tự cũng rất có ý tứ, người thứ nhất là Cổ Nguyệt.

Bên cạnh tinh thần lực mạnh mẽ thì sức mạnh Cổ Nguyệt, lại một lần nữa làm mọi người kinh ngạc muốn rớt con mắt.

Kiểm tra sức mạnh, đơn giản chỉ là kiểm tra song quyền trực tiếp phát lực công kích, mà cũng không phải gánh chịu áp lực hoặc là đối ứng lực. Bởi vì chỉ có lực công kích đối với hồn sư mới có ý nghĩa.

"Àm!" Tay trái, 115 cân*

* Bản convert để là kg nhưng mình để lại là cân cho hợp văn cảnh, thông thường (1 kg = 2 cân) cho dễ hình dung nha cả nhà!

Ta, ta..., Trương Dương Tử suýt chút nữa đặt mộng ngủ ngời trên mặt đất. Nàng, nàng... không phải nguyên tố khổng chế hệ chiến hồn sư sao? Nàng không phải mới chỉ có chín tuổi sao? Hơn 100 cân sức mạnh, chuyện gì thế này?

Tạ Giải cùng hắn phản ứng gần như tương tự, thậm chí còn run cầm cập một thoáng. Cổ Nguyệt quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn Tạ Giải một chút, lông mày hơi nhíu lại.

Tạ Giải nuốt nước bọt, quay đầu nhìn về một bên. Hắn cũng là lần thứ nhất biết, Cổ Nguyệt sức mạnh dĩ nhiên lại như vậy, thật khủng bố!

"Àm!" Tay phải, 143 cân

Trương Dương Tử cùng Tạ Giải gần như cùng lúc đó lệ rơi đầy mặt, cho ta một đường sống có được hay không? Đây mà là con gái sao? Quả thực là nữ bạo long!

Vũ Trường Không trong mắt đồng dạng lóe lên một nét kinh ngạc. "Người kế tiếp, Trương Dương Tử."

"Àm!" Tay trái, 61 cân

"Àm!" Tay phải, 69 cân.

Là một gã nhị hoàn hồn sư, tố chất thân thể đương nhiên phải so với người bình thường mạnh hơn nhiều, hơn nữa lại có tốc độ hỗ trợ, đạt số liệu như vậy xem như là đúng quy đúng củ.

Nguyên bản Trương Dương Tử xưa nay đều không cho rằng chính mình sức mạnh quá kém, dù sao, hắn thường thích dựa vào dị năng thuộc tính của chính mình. Nhưng là, chính mình hôm nay sau khi xem xong sức mạnh của con-nhà-người-ta vốn là thuộc tính nguyên tố khổng chế hệ, nhìn lại chính bản thân mình, hắn chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

"Tạ Giải!"

"Àm!" Tay trái, 153 cân

"Àm!" Tay phải, 164 cân

Sờ sờ trên trán cũng không tồn tại mồ hôi, Tạ Giải thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như là cao hơn Cổ Nguyệt một chút. Hắn mặc dù là miễn công hệ chiến hồn sư, nhưng đừng quên, hắn là song sinh vô hồn, song sinh vô hồn đối với thân thể tăng cường, đương nhiên phải so với đơn hệ vô hồn càng nhiều, vì lẽ đó, sức mạnh của hắn là không hề kém. Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao tại kỳ thi đấu lên lớp, Vi Tiểu Phong ở trong tay hắn ăn thiệt thòi không ít.

"Vương Kim Tỳ!"

Vóc người cao gầy Vương Kim Tỳ đi tới máy kiểm tra sức mạnh trước mặt, hắn hít sâu một cái, thoáng áp ụ một chút, ánh mắt chột theo bản năng liếc nhìn Đường Vũ Lâm vốn đứng cách đó không xa.

Đường Vũ Lâm cũng đang chăm chú nhìn hắn kiểm tra, mà lúc này trong lòng Vương Kim Tỳ cũng chỉ có một ý nghĩ, sức mạnh của ta cùng hắn đến tột cùng hơn kém nhau bao nhiêu đây?

"Àm!" Tay trái, 423 cân

"Àm!" Tay phải, 468 cân

Khủng bố số liệu, đây thực sự vượt qua số liệu sức mạnh thông thường của Nhị hoàn Cường công hệ chiến hồn sư. Đủ để so sánh với thuần túy lực lượng chiến hồn sư.

Tổng sức mạnh hai tay gộp lại đã tiếp cận ngàn cân.

"Tốt lắm!" Trương Dương Tử quát to một tiếng, cũng để phát tiết phần nào nội tâm phiền muộn của chính mình.

Vương Kim Tỳ đối với thành tích này cũng phi thường hài lòng, cánh tay của hắn trước đó tuy bị gãy, nhưng sức mạnh vẫn còn tăng trưởng, thể này đã là thành tích tương đối khá.

"Đường Vũ Lâm."

Vũ Trường Không nhìn về phía Đường Vũ Lâm, trong lòng hắn đương nhiên là có cân đo đong đếm, trình tự kiểm tra cũng đều là dựa theo thứ tự từ thấp đến cao trong lòng hắn tự ước lượng mà tiến hành. Sức mạnh Cổ Nguyệt thể hiện ra là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đường Vũ Lâm đi tới trước máy kiểm tra sức mạnh, hai con mắt của hắn cũng thuận theo đó mà trở nên trở nên sáng ngời. Một luồng khát vọng mãnh liệt dâng lên.

Sau khi đã hấp thu tầng thứ nhất phong ấn năng lượng, hân cũng rất nóng lòng muốn biết, sức mạnh của mình bây giờ có thể đạt tới trình độ nào.

Song quyền theo bản năng nắm chặt, toàn thân hân xương cốt nhất thời phát ra âm thanh nhẹ nhàng nghe như tiếng tỳ bà, Kim Long Vương khí tức cũng thuận theo đó xuất hiện vài phần, khiến cho Vương Kim Tỳ cách đó không xa sắc mặt khẽ thay đổi.

Còn chưa ra tay, nhưng riêng chỉ khí thế kia cũng đã hơn hẳn những người trước đó.

Cơ mặt Trương Dương Tử khẽ run rẩy, trong lòng thầm liên tục tự an ủi, sẽ không vượt mình quá mức nhiều, sẽ không vượt quá quá nhiều đâu, chắc chắn sẽ không vượt quá nhiều đâu!!!

"Àm!" Tay trái, 1,156 cân.

"Àm!" Tay phải, 1,348 cân.

Tiếng nổ vang rền vang vọng khắp nơi, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ, Cổ Nguyệt, Tạ Giải bốn người tất cả đều choáng váng.

Bọn họ tuy rằng vẫn luôn biết Đường Vũ Lâm sức mạnh cường hân, nhưng cũng vạn vạn không ngờ tới, dĩ nhiên sẽ cường hân đến trình độ như thế. Chỉ số sức mạnh cao như Vương Kim Tỳ, cũng chỉ có thể bằng một phần ba của Vũ Lâm mà thôi.

Vương Kim Tỳ hơi hơi khá một chút, hân kỳ thực đã sớm đoán được sự chênh lệch sức mạnh giữa mình và Đường Vũ Lâm. Lúc trước ở thi đấu trên đài, Đường Vũ Lâm tuy rằng chỉ đem hân đánh lui lại vài bước, nhưng đừng quên, đó là lúc hân đang giải phóng võ hồn, đồng thời cũng đã triển khai hồn kỹ. Võ hồn của hân có tác dụng lớn trong việc tăng cường sức mạnh, mà Đường Vũ Lâm võ hồn Lam Ngân Thảo nào có nửa điểm hiệu quả giúp tăng cường sức mạnh?

Chỉ là, Vương Kim Tỳ cũng không nghĩ tới, sẽ khác biệt nhiều đến như thế. Nguyên bản hân cho rằng, nhiều lắm là cách biệt gấp đôi thôi.

"Chuyện này... này... này....hân...vẫn là người sao?" Trương Dương Tử lẩm bẩm nói.

Vũ Trường Không không để Đường Vũ Lâm trở lại, mà hướng về hân nói: "Tay phải phụ gia Kim Lâm, sau đó lại công kích thêm một lần nữa."

"Ồ." Đường Vũ Lâm giờ lên cánh tay phải, kim quang nhàn nhạt sáng lên, một tầng vẩy hình thoi màu vàng kim nhật bao trùm bên trên.

Vương Kim Tỳ theo bản năng lùi về sau một bước, Kim Long Vương khí tức nồng đậm, khiến cho võ hồn của hân bắt đầu sản sinh cảm giác run rẩy nhẹ nhàng, thậm chí là thần phục.

"Àm!" 2,700 cân

Mất cảm giác. Trương Dương Tử đã hoàn toàn mất cảm giác. Nghẹn ngào không nói nên lời.

Mọi người đều nói, hai bàn tay có nghìn cân lực lượng, nhưng tên này, chỉ một cánh tay của hân đã vượt quá hai ngàn cân sức mạnh!

Nhìn thấy con số này, dù chính bản thân Đường Vũ Lâm, cũng dâng lên một cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Chuyện này thực sự là, thực sự quá sáng khoái rồi!

Chẳng trách gần đây chính mình cũng cảm thấy ngàn rền Trầm Ngân Chuy trở nên nhẹ, đặc biệt là hữu chuy, thì ra là do sức mạnh của chính mình đã đạt đến trình độ như thế này sao?

"Thử dùng vuốt rồng xem" Vũ Trường Không nói, mặt vẫn không hề biểu lộ chút cảm xúc nào.

"Ồ!" Đường Vũ Lâm cũng muốn thử một chút, nhưng tay phải hân vừa giờ lên, rồi lại để xuống, hướng về Vũ Trường Không nói: "Lão sư, nếu như đánh hỏng rồi, cần phải bồi thường cho trường sao?"

Vũ Trường Không khẽ nhủ mày, "Không cần. Loại máy này có thể chịu được vạn cân lực lượng. Vạn nhất hỏng rồi cũng không cần ngại bồi thường."

"Được!"

Đường Vũ Lâm hai con mắt lặng yên có thêm một vệt màu vàng trong con ngươi thoáng dựng thẳng lên, mơ hồ có hung lệ khí từ trên người hân bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Võ hồn thức tỉnh?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vương Kim Tỳ ngờ ngác biến sắc, hẳn rõ ràng địa cảm giác được, dưới ảnh hưởng của luồng hơi thở này, thực lực của chính mình nhiều nhất có thể tung ra 5/10 là tốt lắm rồi. Hơn nữa đây là tình huống không trực tiếp đối mặt với Đường Vũ Lâm mà đã vậy, áp chế này cũng thực sự là cường hãn quá đi!

Trảo thủ bắt đầu trở nên to lớn, khớp xương tráng kiện, Kim Long Trảo tùy theo đó cũng dần hiện ra.

Toàn bộ cánh tay được bao phủ trong từng lớp vảy mịn ánh lên ánh vàng kim rực rỡ, ba tấc móng vuốt sắc bén bóng loáng như gương.

"Ầm ầm, răng rắc!"

Một con số chớp lóe lên một cái rồi biến mất. Máy kiểm tra sức mạnh hoàn toàn hỏng hắc, lớp lớp mảnh vụn kim loại văng tung tóe, ở giữa xác máy là một lỗ thủng to đến rợn người.

Kim Long Trảo, kỹ năng đánh tan.

Quả nhiên hỏng rồi..

Cái số liệu thoáng hiện vừa rồi là bao nhiêu?

Bốn học viên còn lại đều bị sức mạnh khủng khiếp đánh tan nát máy kiểm tra của Vũ Lâm làm cho khiếp sợ. Không ai kịp nhìn rõ ràng cuối cùng con số vừa chợt lóe lên rồi biến mất là số nào.

Tất nhiên ngoài trừ, Vũ Trường Không lão sư. Trên quyền sở ghi chép của mình, hẳn viết một nhanh một con số: 3998 cân.

Dù trầm ổn như hắn, băng lãnh như hắn, cũng không khỏi nuốt một hớp nước miếng.

Trương Dương Tử cảm giác chân mình có chút đau đớn, đồng thời cũng cảm thấy, chân của mình gãy cũng không hề oan uổng. Nếu như lúc đó bọn hắn không thi triển Võ Hồn dung hợp kỹ, sợ là không đơn giản chỉ bị gãy chân như vậy thôi.

Cái tên quái vật này, ta không muốn báo thù hắn. Lúc này Trương Dương Tử trong lòng bi thảm than lên một tiếng

Vương Kim Tỳ đã hoàn toàn nghẹn ngào, đứng ở nơi đó, nhìn qua vẻ mặt tưởng chừng hồi phục bình thường, nhưng hai tay của hắn khẽ run rẩy.

"Tiếp theo là kiểm tra phản ứng"

Không nghi ngờ chút nào, kiểm tra phản ứng, Tạ Giải là người đầu tiên. Nhưng làm cho mọi người bất ngờ chính là, người thứ hai kiểm tra năng lực phản ứng, cũng không phải là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư Trương Dương Tử, mà là Đường Vũ Lâm, sau đó là Cổ Nguyệt, cuối cùng mới tới Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ.

Mà cùng với quá trình kiểm tra tiếp diễn, càng lúc càng làm cho Trương Dương Tử cảm thấy xấu hổ vì khi trước hắn tự cho mình đã là thiên tài hiếm thấy.

Trừ năng lực phản ứng, gần như những thứ hạng đứng đầu đều do Đường Vũ Lâm nắm giữ. Thậm chí cả Cổ Nguyệt vốn tưởng là miếng lót nôi, cũng đều có kết quả không tầm thường.

Bọn họ là người sao? Là người sao? Là người sao?

Là quái vật đội lốt người thì đúng hơn!

"Kiểm tra hoàn tất. Hôm nay chỉ kiểm tra tố chất cơ thể là chính. Võ hồn đối với hồn sư cũng quan trọng không kém. Vì lẽ đó, một vài em đừng vội nhụt chí. Giải tán. Đường Vũ Lâm, người đi theo ta." Vũ Trường Không nói rồi đi thẳng, Đường Vũ Lâm theo sau.

Trương Dương Tử đứng lặng nơi đó, cảm giác trên trán mình phảng phất có một trận gió lạnh thổi qua, con tim như chết lặng.

‘Một-vài-em’, là đang nói ai?

Trong văn phòng Vũ Trường Không.

"Ngồi đi." Chỉ vào ghế đệm, Vũ Trường Không nói với Đường Vũ Lâm.

"Cảm tạ Vũ lão sư." Đường Vũ Lâm ngồi xuống.

Vũ Trường Không thần nhiên nói: "Hiện tại ta cần người nói cho ta biết, ở trên thân thể người đã phát sinh cái gì. Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, tinh thần lực của người tăng lên một phần ba, cánh tay có thêm khả năng khống chế năng lực Kim Lân thuần nhiên hơn, chưa kể tới năng lực Kim Long

Trảo. Sức mạnh tăng lên trên diện rộng, phản ứng thân thể, khả năng chịu đòn đều có tiến bộ rất rõ ràng. Dựa theo tính toán thời gian, hẳn là trong lúc cơn bão xảy ra, người đã trải qua biến hóa hoặc kỳ ngộ nào đó, ta nói không sai chứ?"

Đường Vũ Lâm kỳ thực cũng đoán được mục đích Vũ Trường Không gọi mình đến đây, hẳn cũng biết không gạt được lão sư. Những biểu hiện thực lực hiển lộ quá rõ ràng, muốn ẩn giấu cũng không thể.

"Vũ lão sư. Lần trước con từng với ngài, con phát hiện phương diện huyết mạch xảy biến đổi, chính là trong những ngày bão đó, con chịu đựng thống khổ rất lớn, lúc tỉnh lại, liền phát hiện đã biến thành như bây giờ. Cụ thể phát sinh cái gì con cũng không biết, có vẻ như trong huyết mạch của con có năng lượng đặc thù nào đó làm thay đổi tất cả những thứ này, ngay cả Lam Ngân Thảo võ hồn cũng theo đó mà phát sinh biến hóa, Hồn Linh cũng vậy."

Vừa nói, hắn thả ra Lam Ngân Thảo cùng Kim Quang. Đồng thời để Kim Quang hiện ra trước mặt Vũ Trường Không.

Nhìn trên người Vũ Lâm lớp kim lân phát ra ánh vàng nhạt, và Tiểu Thảo Xà thể tích cũng lớn hơn trước, Vũ Trường Không kinh ngạc nói: "Hồn Linh cũng có thể phát sinh biến dị? Tình huống như thế phi thường hiếm thấy, điều này có nghĩa là sức mạnh huyết thống của người cực kỳ mạnh mẽ". Để ta nghĩ một chút xem sao, tình huống như thế hình như điển tịch xưa đã từng có ghi chép lại.

Điển tịch xưa có ghi chép lại tình huống tương tự như mình? Đường Vũ Lâm trong lòng cả kinh, nếu thực là như vậy thì càng tốt. Chỉ ít có thể biết được tình huống tiếp theo sẽ phát sinh những thứ gì?

Nhưng chuyện về Lão Đường thế nào hẳn cũng sẽ không nói ra, dù sao việc đó cũng khó mà tưởng tượng nổi.

Vũ Trường Không ở trong phòng làm việc đi qua đi lại, trong mắt lộ ra nét suy tư.

Một lát sau, đột nhiên Vũ lão sư bước lại và ngừng đầu lên nhìn hắn nói: "Ta đã nghĩ ra rồi, tình huống biến hóa của người, rất có thể cùng võ hồn thức tỉnh có quan hệ."

"Võ hồn thức tỉnh?" Đường Vũ Lâm nghe nhưng cũng không hiểu đến cuối cùng là chuyện gì.

Vũ Trường Không gật gật đầu, nói: "Đúng, chính là võ hồn thức tỉnh. Người suy nghĩ một chút xem, Hồn Linh dễ dàng xuất hiện biến hóa nhất chính là vào lúc nào?"

Đường Vũ Lâm không chút do dự nói: "Vào thời điểm dung hợp Hồn Linh cùng Võ Hồn, do Võ Hồn tác động dẫn đến phát sinh biến hóa." Lúc trước khi hắn cùng tiểu Kim Quang dung hợp, Kim Quang phát sinh biến hóa không tính là quá lớn, đó là bởi vì võ hồn Lam Ngân Thảo của hắn vốn yếu kém. Đổi lại nếu là võ hồn mạnh mẽ, lúc dung hợp sẽ có trợ giúp rất lớn cho hồn linh, giúp hồn linh này sinh biến hóa nhiều hơn.

Vũ Trường Không nói: "Không sai. Hồn Linh biến hóa của người lúc này so với lúc dung hợp tương tự nhau. Ở trong lịch sử từng có ghi chép về trường hợp giống vậy, chính là trong cơ thể hồn sư có ẩn giấu một đệ nhị võ hồn, vốn võ hồn này không thể tự thức tỉnh ngay, mà nương theo quá trình trưởng thành của hồn sư từng bước thức tỉnh. Trong quá trình thức tỉnh sẽ dẫn tới một loạt biến dị, ảnh hưởng đến võ hồn đầu tiên và chính bản thân hồn sư."

Đường Vũ Lâm nghe hắn nói tới chỗ này liền minh bạch ra không ít, nhưng tình huống mà Vũ lão sư đề cập so với tình huống của mình vốn không giống nhau. Trong cơ thể mình không hiểu vì sao Kim Long Vương tinh hoa lại chia thành 18 đạo phong ấn, và hoàn toàn không có cái gọi là đệ nhị võ hồn.

Vũ Trường Không tiếp tục nói: "Tình huống như thế bình thường có hai hướng phát triển, đều theo hướng tốt. Hướng đầu tiên chính là đệ nhị võ hồn thành công phá vòng vây mà ra, triệt để thức tỉnh, do đó người sẽ giống như Tạ Giải, song sinh võ hồn hồn sư. Hướng còn lại là hai võ hồn của người sẽ dung hợp lại cùng nhau, khiến cho võ hồn triệt để biến dị, tương hồ lẫn nhau hình thành một võ hồn cực kỳ mạnh mẽ. Bây giờ ngẫm lại, người hẳn là rơi vào trường hợp thứ hai, cho nên mới khiến quá trình biến dị kéo dài."

Đường Vũ Lâm trong lòng âm thầm kính nể, tuy hắn biết Vũ Trường Không suy đoán cũng không hoàn toàn chính xác, nhưng có thể đoán được nhiều như vậy, chỉ ít chứng minh Vũ lão sư hiểu biết thật uyên thâm. Hơn nữa, suy đoán của thầy là giải thích tốt nhất cho tình huống của chính mình hiện tại.

"Chắc hẳn là như vậy à!" Đường Vũ Lâm lơ đãng trả lời.

Vũ Trường Không tiếp lời, "Thế nhưng, trong quá trình võ hồn biến dị, người rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm. Bởi vì thân thể của người cần có đủ khả năng chịu đựng biến dị mới được. Vì lẽ đó, lần sau khi người cảm giác được thân thể có biến hóa, nhất định phải ngay lập tức tới chỗ của ta, ta sẽ đến giúp người hộ pháp, bảo đảm người biến dị thành công. Đem độ nguy hiểm giảm xuống mức thấp nhất."

Đường Vũ Lâm gật đầu, trong lòng xuất hiện một cảm giác ấm áp.

Tuy Vũ lão sư thể hiện mặt ngoài một nét đẹp lạnh lùng, nhưng hắn nhận ra được, Vũ Trường Không bản thân cũng không thực sự lạnh lùng đến như vậy.

"Hừm, người cũng không cần lo lắng quá, phương hướng biến dị dù theo hướng nào cũng đều là chuyện tốt, hơn nữa, nhờ biến dị mà cường độ thân thể của người được tăng cường, đối với những lần sau có hỗ trợ rất lớn. Bởi vậy, người chỉ cần yên lặng chịu đựng là tốt rồi. Số lần biến dị càng nhiều, tiềm lực phát triển tương lai của người càng lớn. Hiểu chưa?"

"Dạ, con đã hiểu, cảm tạ Vũ lão sư."

"Trở về đi!" Vũ Trường Không đều trực tiếp như vậy.

Đường Vũ Lâm đứng lên, đi ra ngoài.

Chính vào lúc này, Vũ Trường Không đột nhiên nói: "Chờ một chút."

Đường Vũ Lâm dừng bước lại, xoay người lại nhìn về phía hắn, nhìn hắn còn có dặn dò gì.

Vũ Trường Không khẽ nhủ mày, trong mắt lộ ra chút suy tư, một lát sau, "Còn nhớ bộ pháp ta triển khai tại khóa học thực chiến hôm trước không? Ngươi có hứng thú học không?"

Đường Vũ Lâm trong mắt lộ lên một vẻ vui mừng, "Đương nhiên là có hứng thú. Vũ lão sư, ngài đồng ý dạy chúng con sao?"

Vũ Trường Không trầm giọng nói: "Bộ pháp này phi thường thần kỳ, nhưng có điều cũng không thuộc về ta. Nó thuộc về một tổ chức rất lớn, nếu như ngươi muốn học, trước tiên phải gia nhập vào tổ chức này. Tuy vậy, ta cũng không có quyền quyết định, chỉ có thể tiến hành dẫn dắt, thông qua sát hạch hoàn tất ngươi mới có thể gia nhập."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Tổ chức thần bí?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tổ chức thần bí? Vũ lão sư là thành viên của một tổ chức thần bí nào đó? Tin tức này khiến Đường Vũ Lâm nhất thời nảy sinh lòng hiếu kỳ. Nhưng mà... bản thân mình thực sự muốn gia nhập sao!?

Hắn có chút do dự, cũng không phải không tin nhiệm Vũ Trường Không, thế nhưng, cha mẹ hắn biến mất cũng có liên quan đến một số tổ chức thần bí nào đó! Vì lẽ đó, đối với danh xưng như thế này khiến cho lòng hắn có một ít khúc mắc.

"Vũ lão sư, tổ chức này là thế nào? Họ làm những gì?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Vũ Trường Không nghiêm mặt nói: "Đó là một tổ chức luôn tuân theo nguyên tắc bảo vệ chính nghĩa, bình đẳng, công chính. Tổ chức này có mạng lưới rộng lớn bao phủ toàn bộ ba đại lục, còn tên của nó, chỉ có người sau khi đã thông qua khảo hạch mới có tư cách để biết."

Đường Vũ Lâm lắc đầu một cái, nói: "Xin lỗi Vũ lão sư, con nghĩ, con không thể gia nhập." Hắn hầu như trong chớp mắt liền đưa ra quyết định.

Vũ Trường Không sững sốt một chút, hắn không nghĩ rằng Đường Vũ Lâm sẽ cự tuyệt như vậy, từ chối thật thẳng thừng a!

"Người không cần biết tổ chức này là như thế nào, liền từ chối sao?" Hắn có chút tò mò hỏi.

Đường Vũ Lâm lắc đầu một cái, "Ba mẹ con cũng bị một tổ chức thần bí nào đó ép buộc đưa đi, đến hiện tại đều không có tin tức gì, vì lẽ đó, con không.."

Vũ Trường Không nhíu mày, "Cha mẹ ngươi? Có đầu mối gì không?"

Đường Vũ Lâm cười khổ lắc đầu một cái, ngoại trừ một triệu đồng liên bang ra, hắn căn bản cũng không có bất kỳ manh mối nào có thể nói.

Vũ Trường Không trầm giọng nói: "Nếu như cha mẹ ngươi không tự nguyện, ta khẳng định không phải là tổ chức mà ta nói. Không liên quan, nhưng ngươi có thể suy nghĩ thêm một chút. Hoặc cũng có thể trước tiên tham dự kiểm tra, sau khi đã thông qua kiểm tra, có tư cách biết tên tổ chức, đến lúc đó ta nghĩ ngươi sẽ thay đổi chủ ý! Nếu như không thể thông qua sát hạch thì cũng đừng nghĩ tới vấn đề sau đó nữa."

"Nếu như vậy, chắc hẳn là con có thể thử" Đường Vũ Lâm không có lý do gì không đáp ứng. Có vẻ như tổ chức của Vũ lão sư là một nơi cực kỳ tốt, có lẽ vậy!

Rời khỏi văn phòng của Vũ Trường Không, Vũ Lâm không trực tiếp quay về ký túc xá, mà rời khỏi học viện, đến thẳng phòng rèn của chính mình.

Hắn nỗ lực không ngừng, lấp kín thời gian biểu của mình với đầy áp lực để làm. Sau khi nghe Vũ Trường Không giảng giải về nghề phụ hôm trước, hắn đối với đoán tạo thuật* liền càng thêm đề tâm. Vì tương lai có thể có được Đấu Khải, cũng vì, có thể sống sót...

*rèn đức

Trước 15 tuổi nhất định phải đột phá phong ấn tầng 2, thoát nhìn còn tới những 5 năm, tựa hồ rất dài. Thế nhưng, khi Đường Vũ Lâm nhìn vào bốn loại linh vật được yêu cầu, hẳn liền không cảm thấy mình còn nhiều thời gian nữa.

Cả bốn loại linh vật hẳn đều không biết, cũng không hình dung được chúng cuối cùng là loại đồ vật gì, nhưng trước tên của mỗi loại linh vật đều có hai chữ ‘Thiên Niên’, giá trị liền có thể tưởng tượng được.

Rèn đúc là nguồn thu nhập quan trọng nhất của hắn, đầu tiên để trả tiền lại cho Hiệp Hội, kế đến là gia tăng năng lực đoán tạo của mình, kiếm nhiều tiền hơn. Việc chuẩn bị bốn loại linh vật này, hẳn không nghĩ là mình có thể may mắn gặp được, chỉ có góp đủ tiền rồi mua mới là biện pháp chắc ăn nhất.

Từ biểu hiện lúc kiểm tra năng lực cơ thể, hấp thu Kim Long Vương tinh hoa giúp cho năng lực phối hợp, không chế, sức mạnh và tinh thần lực của Đường Vũ Lâm đều tăng lên theo mức độ nhiều ít khác nhau. Chuyện này đối với đoán tạo thuật cũng phi thường có lợi.

Ngân Rèn hiện tại đối với hắn mà nói đã không còn là gánh nặng, hắn bắt đầu nhận các nhiệm vụ rèn đúc loại kim loại hiếm từ Hiệp Hội. Mang Thiên những ngày gần đây chỉ đến hướng dẫn cho hắn đúng một lần. Mang Thiên nói với hắn, cần phải không ngừng sử dụng các loại kim loại khác nhau để hoàn thành Ngân Rèn, qua đó lĩnh hội sâu sắc những đặc điểm khác nhau của chúng. Giống như với Trầm Ngân, hòa mình vào thế giới của các kim loại khác nhau, với có thể đưa Vũ Lâm tiến gần hơn tới việc nắm giữ huyền bí của nghề rèn, từ đó có thể trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4!

Vì lẽ đó, Đường Vũ Lâm hiện tại nhận nhiệm vụ Ngân Rèn ngày càng đa dạng hơn.

Nhưng không thể không nói, Ngân Rèn thù lao cũng cao kinh người. Dù chỉ cần tiến hành Ngân Rèn kim loại phổ thông nhất, thù lao tối thiểu cũng đã 10 vạn liên bang tệ.

Thù lao nhiều nhất thậm chí còn đạt đến 40-50 vạn. Nhưng những kim loại cực hiếm này cần nắm vững cả mười phần đặc điểm và linh tính của chúng, khả năng thất bại cao, Đường Vũ Lâm hiện tại vẫn chưa dám nhận.

Theo tốc độ này, hắn tính toán sơ qua, nhiều nhất chỉ cần 3 tháng nữa là có thể trả hết nợ cho Hiệp Hội. Từ đó có thể tích góp tiền để mua những linh vật cần thiết.

Đường Vũ Lâm hiện tại tự đặt cho mình mục tiêu mỗi tuần phải đồng thời hoàn thành tối thiểu 2 nhiệm vụ Ngân Rèn. Đồng thời mỗi ngày hắn cũng dành ra ít nhất 2 đến 3 giờ luyện tập đoán tạo thuật. Luyện tập rèn đúc cũng chính là luyện tập vận chuyển và không chế hồn lực. Thậm chí đối với tinh thần lực cũng có tác dụng rèn luyện không nhỏ. Do đó, Vũ Lâm xem khoảng thời gian này tuyệt đối không hề lãng phí.

Ngày hôm nay hắn không chỉ phải hoàn thành đoán tạo nhiệm vụ đã nhận trước đó, đồng thời còn phải đi trả nhiệm vụ và nhận thêm nhiệm vụ mới.

Nhôm tinh luyện, Ngân Rèn!

Đây là nhiệm vụ Ngân Rèn đơn giản nhất, nhưng Đường Vũ Lâm sau nhiều lần nhận nhiệm vụ tương tự đã phát hiện, Ngân Rèn Nhôm tuy đơn giản, thế nhưng muốn cảm thụ sự huyền bí của nó cũng không hề dễ dàng.

Nhôm so với phổ thông sắt thép cứng hơn, lại thêm tính dai nằm ẩn trong độ cứng. Qua quá trình ngân rèn, Vũ Lâm đã từng bước cảm thụ được biến hoá kỳ lạ và hàm nghĩa bên trong. Một khi hoàn thành Ngân Rèn, nhôm có cảm giác được thoát thai hoá cốt, độ cứng tăng cường, tính dai cũng vậy. Có thể nói, qua quá trình Ngân Rèn, kim loại đã xảy ra thay đổi cực kỳ lớn.

Đường Vũ Lâm mơ hồ nghe Sầm Nhạc đại sư đề cập qua một lần, Ngân Rèn Nhôm là nguyên liệu cơ bản nhất để chế tác Đấu Khai màu tím.

Vì lẽ đó, hắn đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với kim loại này. Nhôm bản thân giá cả cực mềm, tương lai, có thể dùng chúng để tạo ra Đấu Khai cho chính mình.

Gần đây hắn đã nhận không ít nhiệm vụ rèn nhôm, dần dần cảm thụ không ít biến hóa bên trong. Ngân Rèn nhôm nhiệm vụ xưa nay đều không thiếu, dựa vào Ngân Rèn Trầm Ngân Chuy mạnh mẽ điệp gia đặc hiệu, tỷ lệ thành công của hắn đã chạm trăm phần trăm, căn bản không cần lo lắng mình sơ ý mắc sai lầm nào.

Đường Vũ Lâm mơ hồ cảm giác được, nếu như mình có thể hoàn toàn nắm được chân lý về kết cấu bên trong của nhôm, cảm nhận được hơi thở, sinh mạng và đặc tính của chúng, thì đoán tạo thuật của mình sẽ có thể có bước tiến mới.

Ngày hôm nay rèn đúc cũng phi thường thuận lợi, khi ánh sáng bạc lập loè của Ngân Rèn Nhôm hiện ra, trên mặt Đường Vũ Lâm không khỏi toát ra ý cười thật tươi.

Mang Thiên đã từng nói với hắn, dựa vào ngộ tính cùng trời sinh thần lực, hắn đã chạm tới ngưỡng cửa của Đoán Tạo Sư cấp 4. Hiện tại, đối với kim loại hiếm bất kỳ, chỉ cần không quá đặc biệt phức tạp, Đường Vũ Lâm có thể dùng Ngân Rèn đúc chúng thành hình dạng đặc biệt bất kỳ một cách trơn tru.

Thế nhưng, để thực sự đạt được mức Đoán Tạo Sư cấp 4, hắn còn cả một quá trình dài phải đi, đoạn đường từ cấp 3 đến cấp 4 cần phải trải qua tích lũy lâu dài. Cố gắng cường đạt đến cấp 4 nhanh cũng không phải là một điều hay, sẽ khiến trụ cột không vững chắc. Vì lẽ đó, Mang Thiên hi vọng Đường Vũ Lâm có thể có trâu trệt đặc tính của toàn bộ các kim loại hiếm, lại mang tất cả các kim loại này có thể thông qua Ngân Rèn đúc chúng thành hình, sau đó mới tiến hành xung kích Đoán Tạo Sư cấp 4.

Hắn theo Mang Thiên học 3 năm, căn bản ban đầu vô cùng vững chắc, đến giai đoạn giữa cấp 3 và cấp 4 này, càng ngày hắn lý giải đặc tính kim loại

càng sâu sắc hơn, cũng là một sự chuẩn bị sẵn sàng để tiến lên những tầng bậc cao hơn của nghề rèn, thậm chí đạt đến cảnh giới Linh Đoán Tạo. Một khi đến Linh Đoán Tạo cảnh giới, như vậy, hắn sẽ chân chính bước vào hàng ngũ tinh anh của Liên Bang.

Linh Đoán Tạo, là cấp độ thể nào!? Cảm ngộ được linh hồn của kim loại và tôi luyện chúng.

"Tích, nhỏ, nhỏ." Hồn đạo bộ đàm vang lên, Đường Vũ Lâm khi luyện tập rèn luôn tắt máy, khi vừa khởi động lại, lập tức nhận được tin.

"Mang Thiên lão sư." Đường Vũ Lâm cung kính kêu lên.

"Nếu hiện tại ngươi có thời gian hãy đi một chuyến đến Đoán Tạo Sư Hiệp Hội ngay nhé!!" Mang Thiên thanh âm trầm thấp vang lên.

"Con cũng đang chuẩn bị hoàn tất công việc, lão sư, ngài đang ở Hiệp Hội?" Đường Vũ Lâm kinh hi nói. Cũng đã mấy ngày hắn chưa được gặp Mang Thiên.

"Hừm, đến đây đi. Ta ở văn phòng hội trưởng chờ ngươi." Không biết tại sao, Đường Vũ Lâm từ trong thanh âm của Mang Thiên mơ hồ nghe ra một chút cảm giác cô đơn.

Không dám thất lễ, thu thập cẩn thận thành phẩm nhiệm vụ vừa hoàn thành, Đường Vũ Lâm rời khỏi Đoán Tạo phòng, nhắm thẳng hướng Hiệp Hội mà đi.

Khoảng cách rất gần, chỉ mấy phút sau, hắn cũng đã đi tới Hiệp Hội.

Nhấn thang máy lên thẳng tầng cao nhất.

Trong phòng làm việc của Mộ Thần, chỉ có hắn cùng Mang Thiên hai người, hai người ngồi đối diện nhìn nhau, Mộ Thần sắc mặt bình tĩnh, còn Mang Thiên lại có vẻ như không được vui.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Nhị vị lão sư

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Lão sư, hội trưởng." Đường Vũ Lâm vừa vào cửa nhìn thấy hai người liền vội vàng hành lễ. Bởi vì nhận được thông tin của Mang Thiên có chút gấp gáp, hắn thậm chí vẫn mang đồng phục làm việc, trên người còn mang theo một chút bụi cùng khí tức kim loại nồng đậm.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Mộ Thần cùng Mang Thiên liền đoán ngay ra Vũ Lâm chạy vội từ lò rèn đến đây.

Mộ Thần than nhẹ một tiếng, "Vũ Lâm a! Ta biết ngươi rất chân thành, nóng lòng trả lại khoản tiền ngươi mượn Hiệp Hội, thế nhưng, cũng phải chú ý thân thể. Ngươi dù sao mới chỉ chín tuổi, không thể để cơ thể mình quá mệt mỏi, ảnh hưởng căn cốt chính là ảnh hưởng đến tương lai sau này, hiểu chưa?"

"Vâng ạ!" Đường Vũ Lâm cung kính đáp lời, nhưng ánh mắt thủy chung vẫn rơi trên người sư phụ của hắn, Mang Thiên. Đây là lần đầu hắn thấy lão sư xuất hiện tại Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Mang Thiên hướng về hắn vẫy vẫy tay, ra hiệu hắn đến bên cạnh mình ngồi xuống.

"Vũ Lâm, ngày hôm nay ta gọi ngươi tới, là có chuyện muốn thương lượng với ngươi." Mang Thiên trầm giọng nói.

"Lão sư, ngài nói đi."

Mang Thiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mộ Thần, Mộ Thần trong mắt thoáng lộ ra một tia áy náy.

Mang Thiên hít sâu một cái, nói: "Thẳng thắn mà nói, lúc trước thu ngươi làm đồ đệ, ban đầu chính là bởi vì cha của ngươi. Khi đó, ta cũng không mong muốn nhận lấy một đứa bé như ngươi, dù sao, lúc đó ngươi mới sáu tuổi. Thế nhưng, qua thời gian tiếp xúc ta dần hiểu rõ hơn, ngươi trời sinh thần lực, thêm vào tự thân nỗ lực cùng kiên trì, dần khiến ta cảm động và nhận ra được năng khiếu của ngươi. Làm lão sư, ta có thể nói, thời gian 3 năm vừa qua, ta đều vì ngươi đặt nên một nền móng đoán tạo vững chắc."

Đường Vũ Lâm có chút không rõ Mang Thiên tại sao muốn nói với mình những điểm này, nhưng vẫn gật đầu liên tục. Mang Thiên tuy rằng nghiêm khắc, nhưng cũng chính bởi vì hắn nghiêm khắc nên mới có thể giúp Đường Vũ Lâm tiến nhanh trên con đường Đoán Tạo Sư đến như vậy.

Nói tới chỗ này, Mang Thiên dừng lại, thở dài một tiếng, nói: "Ta một đời, mơ ước lớn nhất chính là có thể trở thành một Thần Tượng. Nhưng rất hiển nhiên, đây đã là điều không thể. Vô hồn thiên phú của ta vốn không đủ, từ nhỏ tu luyện lại đi vào lối rẽ, đời này thành tựu tối cao cũng chỉ có thể đạt đến Đoán Tạo Sư cấp 6. Người hiện tại đã thành công thông qua sát hạch cấp 3. Với năng khiếu của người, ta hi vọng người có thể trở thành Thần Tượng. Thậm chí ta dám nói, trong toàn bộ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội này, người là người có khả năng sẽ đạt được cấp độ kia nhất. Vì lẽ đó, giờ người đã đạt Đoán Tạo Sư cấp 3, tiếp cận cấp 4, phương hướng luyện tập cùng với con đường chú tạo trong tương lai càng cần có thêm quy hoạch hệ thống rõ ràng. Lão sư cảnh giới chỉ là vừa đạt Linh Đoán Tạo, đã không thể đáp ứng nổi việc hướng dẫn giai đoạn kế tiếp cho người. Vì lẽ đó, ta hi vọng người có thể tiếp tục học với một vị sư phụ tốt hơn. Đi theo ông ta tiếp tục củng cố kỹ thuật rèn."

"Trong Giới Đoán Tạo Sư Liên Bang, Hội trưởng là một nhân vật cực kỳ xuất chúng, chân chính đạt đến Thánh Tượng Đoán Tạo Sư. Người theo hần học đoán tạo, sẽ có thể đi rất xa hơn nữa."

Những câu cuối, Mang Thiên nói ra có chút gian nan, dù ai có đệ tử xuất sắc như vậy cũng sẽ không cam tâm tình nguyện nhường lại cho người khác. Thế nhưng, hôm nay, sau khi cùng Mộ Thần luận đàm một phen, cuối cùng Mang Thiên cũng đành nhường bộ.

Mộ Thần chỉ là hỏi hần một vấn đề, hần hỏi Mang Thiên hi vọng Đường Vũ Lâm tương lai có thể đi bao xa.

Lúc đó Mang Thiên liền rơi vào trầm tư. Đúng, mãi cho tới bây giờ, hần vẫn cho là mình còn có năng lực tiếp tục giáo dục Đường Vũ Lâm. Nhưng một khi Đường Vũ Lâm chính thức trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4, chạm đến lông tóc của giai đoạn Linh Đoán Tạo, hần tất nhiên sẽ lực bất tòng tâm. Dù sao, hần cũng chỉ vừa đạt mức Linh Đoán Tạo mà thôi, vẫn không thể nào lý giải cảnh giới này một cách chân chính.

Vì lẽ đó, sau khi Mang Thiên cẩn thận suy nghĩ thật kỹ, vẫn quyết định đem thân phận lão sư nhường lại. Năng khiếu mà Đường Vũ Lâm thể hiện ra đã xa xa nằm ngoài dự đoán của hần, cũng vượt qua khả năng mà hần có thể hướng dẫn được. Do đó nhường cho Mộ Thần tiếp tục hướng dẫn Vũ Lâm mới là lựa chọn tốt nhất.

"Lão sư." Đường Vũ Lâm đứng lên, "phù phù" một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Mang Thiên, cúi đầu, "Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, đây là điều lúc trước cha đã dạy cho con. Lão sư, ngài không thể bỏ rơi con như vậy đâu!"

Phụ thân và mẫu thân đột nhiên rời đi, Na Nhi cũng đi đâu không rõ, trong tòa thành nhỏ này, người duy nhất có thể được tính là người thân của hần cũng chỉ còn sót lại Mang Thiên mà thôi. Lúc này vừa nghe Mang Thiên muốn từ bỏ việc dạy mình, Đường Vũ Lâm vành mắt nhất thời ửng đỏ, cảm giác bất lực cùng cô đơn trong nháy mắt tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong con người hần.

"Đứa nhỏ ngốc, lão sư làm sao lại không cần người chứ? Theo ta học tập đoán tạo, cũng không mang ý nghĩa Mang Thiên liền không còn là lão sư của người. Người chỉ là có thêm một vị lão sư nữa mà thôi." Mộ Thần giọng ôn hòa truyền đến.

Mang Thiên có chút giật mình nhìn về phía Mộ Thần. Phải biết, ở trong giới Đoán Tạo Sư, luôn luôn là nhất mạch đơn truyền. Nói cách khác, đệ tử chỉ có thể bái một lão sư, nếu như bái thêm một người khác, đó là hành vi phản sư, sẽ phải chịu toàn bộ Hiệp Hội phi nhử.

Đường Vũ Lâm cũng không biết điểm này, nhưng Mang Thiên nhưng rất rõ ràng, vì lẽ đó, nếu như Đường Vũ Lâm bái Mộ Thần làm sư phụ, liền mang ý nghĩa, chính hần không còn là lão sư của Đường Vũ Lâm nữa.

Nhưng Mộ Thần với câu nói đó đã lật đổ hoàn toàn truyền thống.

Mộ Thần nhìn về phía Mang Thiên, trong ánh mắt tràn ngập khản thiết, "Thẳng thắn mà nói, ta hi vọng có thể thu nhận Vũ Lâm cũng là có tư tâm riêng. Không có bất kỳ một vị lão sư nào không hy vọng mình có thể có một đệ tử xuất sắc. Thế nhưng, ta càng hi vọng nó có thể khỏe mạnh trưởng thành, vì Đoán Tạo Sư giới tạo nên một truyền kỳ. Mà truyền kỳ này, người vẫn luôn là người đầu tiên dẫn dắt hần tạo nên. Một đời truyền kỳ có hai vị lão sư, đâu có gì là không thể?"

"Hội trưởng, ngài..." Mang Thiên xúc động, tâm tình có chút không kiềm chế được.

Hần đương nhiên hiểu rõ, Mộ Thần làm ra quyết định như vậy đối với mình ý nghĩa như thế nào, chính là đem hần và Mộ Thần đặt lên vị trí ngang hàng với nhau.

Mà trên thực tế, Mang Thiên cũng đúng là không xa Đường Vũ Lâm!

Đường Vũ Lâm nhìn về phía Mộ Thần, thêm một vị lão sư? Nếu như chỉ là như vậy...

"Còn chờ cái gì, còn không mau nhanh bái sư. Hội trưởng từ nhiều năm trước đã đạt thành tựu Thánh Tượng Đoán Tạo Sư, là một đại tông sư, trong toàn bộ đại lục, có thể đạt được đến mức như hội trưởng không quá một bàn tay." Mang Thiên khẽ cốc lên đầu Đường Vũ Lâm một cái.

Đường Vũ Lâm nhìn về phía Mang Thiên, xác nhận lão sư chân tâm hi vọng hần bái sư, lúc này mới hướng về Mộ Thần, cung kính nói: "Bái kiến lão sư." Hần vừa vặn vẫn đang quỳ, cũng không cần lại đổi tư thế.

Mộ Thần mặt lộ vẻ mỉm cười, "Đứng lên đi."

Đường Vũ Lâm vội vàng đứng dậy, bên trong phòng làm việc bầu không khí cũng thuận theo đó mà trở nên ung dung hơn.

Mang Thiên thở phào nhẹ nhõm, cười khổ nói: "Người vừa nãy làm sao không nói trước với ta?" Hần có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Mộ Thần.

Mộ Thần cười ha ha, "Tại sao phải nói trước với ngươi? Ngươi cả ngày bày ra vẻ mặt đờ như cương thi, bản hội trường nhìn ngươi mà khó chịu đã rất nhiều năm, ta biết ngươi năng khiếu đoán tạo tuy đủ, nhưng hồn lực không đủ mạnh làm ảnh hưởng sự phát triển, vì lẽ đó ngươi cũng mang nhiều tâm sự bất mãn. Thế nhưng, chung quy cũng phải biết chấp nhận hiện thực, dù gì thiên phú của ngươi cũng sẽ không bị mai một."

Mang Thiên bị hấn nói trúng tâm sự, trên mặt nhất thời có chút lúng túng, cười khổ một tiếng, "Đừng chạm vào vết sẹo của ta nữa, hiện tại ta chỉ muốn biết, ngươi chuẩn bị giáo dục Vũ Lâm như thế nào?"

Mộ Thần nói: "Vũ Lâm, hiện tại nhiệm vụ thiết yếu nhất của ngươi là cố gắng học tập, ta đã nghe nói, ngươi ở học viện đã gia nhập Linh Ban mới thành lập, đồng thời tại kỳ thi lên lớp đã biểu hiện khá ưu tú. Việc như vậy, ngươi cần cố gắng phát huy, nỗ lực gia tăng hồn lực, củng cố tu vi."

"Trời sinh thần lực sẽ giúp ngươi so với các Đoán Tạo Sư khác ở giai đoạn sơ kỳ sẽ tiến bộ rất nhanh, thế nhưng, ngươi nhớ kỹ, muốn trở thành đỉnh cấp Đoán Tạo Sư, hồn lực là ắt không thể thiếu. Bất kỳ nghề nghiệp nào, hồn lực đỉnh cấp là yêu cầu bắt buộc nếu ngươi muốn tiến vào cao tầng. Hồn lực của ngươi mạnh yếu, sẽ quyết định tương lai ngươi đi xa được đến đâu. Trước đây ta đã từng nhắc qua với ngươi, hiện tại ta trình trọng nhấn mạnh một lần nữa. Về tài nguyên tu luyện, ngươi không cần lo lắng, hiệp hội sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng ngươi. Kể cả Hồn Linh kế tiếp của ngươi cũng sẽ được chu cấp đầy đủ. Đồng thời, ta sẽ cho ngươi một bộ công pháp tu luyện tinh thần lực, ngươi cần nỗ lực tu luyện tinh thần lực của mình, nếu không dù có Hồn Linh tốt ngươi cũng không hấp thu được."

"Sau khi đã ổn thỏa hai vấn đề trên, sẽ nói tiếp đến việc đào sâu nghiên cứu đoán tạo thuật. Bắt đầu từ bây giờ, mỗi tuần người phải đến chỗ ta ít nhất một lần để nhận chỉ điểm, ta sẽ hướng dẫn ngươi từ cơ sở nhất. Ngươi nhớ kỹ, Ngàn Rền, chỉ là vừa chạm vào cánh cửa của thế giới Đoán Tạo Sư, muốn đi sâu vào trong, như vậy, ngươi cần đạt đến cảnh giới Linh Đoán Tạo mới được. Ta hi vọng, trước năm 20 tuổi đạt được cảnh giới này, đến trước năm 30 tuổi xung kích cảnh giới Hồn Đoán Tạo."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Các vị học tỷ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nghe xong Mộ Thần nói lời này, Mang Thiên kinh ngạc hỏi: "Có phải hay không như vậy là quá mau? 30 tuổi liền phải xung kích Thánh cấp Hồn Đoán Tạo?"

Mộ Thần khẽ mỉm cười, "Muốn đi xa, phải dậy sớm. Hàm nghĩa của câu này nghĩa là người ta chỉ có ở lúc còn trẻ, tinh lực dồi dào, nhân đó mới có thể chóng đạt được thành tựu. Khi ngươi đã lớn tuổi, bất kể là thân thể hay ngộ tính ít nhiều đều chịu ảnh hưởng. Ta cho hấn quy hoạch thoát nhìn có vẻ rất sớm, nhưng ngươi đừng quên, trên thực tế hiện tại hấn mới chỉ có 9 tuổi, khoảng cách 30 tuổi còn đến 21 năm. 21 năm nếu còn không đạt được mức này, vậy thì tương lai càng khó đạt đến cấp bậc kia. Vũ Lâm, tinh thần lực của ngươi hiện tại đang ở cấp độ nào?"

Đường Vũ Lâm nói: "66, ngày hôm nay con vừa mới khảo nghiệm tinh thần lực tại học viện."

"Linh Thông cảnh?" Mộ Thần cùng Mang Thiên đồng thanh, trong mắt hiện rõ sự khiếp sợ.

Chín tuổi Linh Thông cảnh, có nghĩa gì, bọn họ đều quá rõ ràng.

Mộ Thần bật thốt lên: "Chẳng trách ngươi ở phương diện đoán tạo ngộ tính lại mạnh như vậy, hóa ra là do tinh thần lực. Rất tốt, xem ra, ta không cần lo lắng vấn đề dung hợp Hồn Linh của ngươi nữa. Ngươi cần nỗ lực tu luyện hồn lực. Phương diện này học viện nhất định phải so với Hiệp Hội càng thêm am hiểu. Tương lai nếu ngươi cần thiên tài địa bảo gì, Hiệp Hội sẽ tận lực trong phạm vi của mình giúp đỡ ngươi."

Đường Vũ Lâm nói: "Lão sư, về tài nguyên tu luyện, con tin tưởng con có khả năng dùng tài năng rèn đúc mà tự cung cấp cho bản thân mình. Chỉ cần Hiệp Hội có thể giúp con tìm mua một số thiên tài địa bảo cần thiết, tiền còn có thể lo liệu được."

Thu nhập tăng lên, cộng với bản thân có lẽ cách cấp bậc Đoán Tạo Sư cấp 4 không quá xa, hấn hoàn toàn tin tưởng điều này.

Đây là trong tình huống hấn vẫn muốn dành phần lớn thời gian cho học tập, với khả năng và tỉ lệ thành công cao của mình, nếu muốn, Vũ Lâm dư sức kiếm đủ tiền nuôi một gia đình giàu có.

Mộ Thần không nóng lòng chỉ điểm Đường Vũ Lâm luyện tập rèn đúc, chỉ cùng hấn ước định lần tiếp theo cần tới Hiệp Hội là khi nào.

Mang Thiên lưu lại cùng Mộ Thần trao đổi, hai vị lão sư để Đường Vũ Lâm về học viện trước.

Trả nhiệm vụ, lĩnh tiền, Đường Vũ Lâm lúc này mới rời khỏi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Tâm tình của hắn rất tốt, Mộ Thần hội trưởng, chính là Thánh Tượng cấp tồn tại đó! Có được vị lão sư thứ hai như vậy hướng dẫn mình đoán tạo thuật, liền tránh được rất nhiều đường vòng, hơn nữa còn có tài nguyên của hiệp hội chống lưng. Bốn loại ngàn năm linh vật để giải trừ phong ấn hắn không còn quá khó tìm nữa. Chỉ cần... đủ tiền là được.

Nỗ lực học tập rèn đúc, nỗ lực gia tăng hồn lực, trước năm 15 tuổi đột phá đạo phong ấn thứ hai. Đường Vũ Lâm đã có mục tiêu sáng tỏ cho mình.

Hắn còn nhớ rõ ràng lời Lão Đường từng nói, sau khi đột phá phong ấn tầng hai, sẽ có niềm vui bất ngờ. Vậy niềm vui bất ngờ cuối cùng sẽ là cái gì đây?

Sau khi đột phá phong ấn tầng thứ nhất, Long Lâm, Kim Long Trảo đã giúp tổng thể thực lực của hắn tăng lên rất lớn. Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến hắn có thể cùng các thiên tài khác gia nhập Linh Ban. Đợi mở ra được đạo phong ấn thứ hai, chấn hắn mình và bọn họ có thể thực sự ở cùng một cấp độ. Chỉ là, hiện tại hồn lực của hắn quả thực có chút yếu nhược.

Tuy rằng hồn lực đã gần đạt tới cấp 14 nhưng Đường Vũ Lâm cũng cảm giác được hiệu quả của Kim Long Vương phong ấn tầng một đã dần biến mất. Nói cách khác, hồn lực của hắn cũng không thể nhanh chóng tăng lên như mấy hôm vừa qua. Với Hồn Lam Ngân Thảo, để tăng tu vi xem ra vẫn còn một con đường dài dằng dặc phía trước! Kim Long Vương tinh hoa mang đến cho Lam Ngân Thảo sự biến dị giúp nó trở nên mạnh mẽ, nhưng tựa hồ cũng không làm tốc độ tu luyện của mình tăng lên bao nhiêu.

Vừa suy nghĩ tương lai con đường tu luyện, Đường Vũ Lâm đã đi ra khỏi cửa lớn của Hiệp Hội.

"Này!" Một tiếng hô hoán đem Đường Vũ Lâm từ trong tầm tư tĩnh lại. Ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy Mộ Hi đứng ở cửa cách đó không xa nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt phức tạp.

"Chào học tỷ" Đường Vũ Lâm nhìn thấy nàng, cũng sững sờ. Hắn trong lòng đối với Mộ Hi cũng không có ấn tượng quá tốt, dù sao vị học tỷ này đã từng ăn hiếp hắn trước đây a!

Mộ Hi nói: "Người bái cha ta làm sư phụ, hắn phải gọi là sư tỷ mới đúng!"

"Chào sư tỷ" Đường Vũ Lâm ngoan ngoãn nghe lời, sư tỷ! Đúng thật phải gọi là sư tỷ!

"Về học viện à?" Mộ Hi hỏi.

"Ừm" Đường Vũ Lâm gật gật đầu.

Mộ Hi nói: "Vậy đi thôi." Vừa nói nàng vừa bước về phía trước.

Đường Vũ Lâm vội vàng đuổi tới, gãi đầu một cái, hắn không hiểu tại sao Mộ Hi lại đến tìm mình để cùng đi về học viện.

"Nói cho tỷ nghe một chút về cách nhìn của đệ đối với Trầm Ngân!" Mộ Hi hỏi.

Thảo luận rèn đúc? Cái này Đường Vũ Lâm đúng là rất hợp ý, tuy rằng Mộ Hi đẳng cấp Đoán Tạo Sư hơi thấp, nhưng nàng thuở nhỏ đã cùng Mộ Thần học tập đoán tạo thuật, phương diện cách nhìn so với mình hắn phải tốt hơn nhiều.

"Trầm Ngân tính chất chặt chẽ, kết cấu bên trong dạng hạt tròn, trong quá trình đoán tạo, đệ có thể từng bước cảm nhận được những hạt tròn này dần biến hóa, khoảng cách giữa những hạt tròn này được thu hẹp dần, khi đạt đến tận cùng, Ngân Rèn cơ bản hoàn thành. Bản thân Trầm Ngân đối với Ngân Rèn cũng có vẻ phi thường yêu thích. Vì lẽ đó, đệ có thể thấy được cảm xúc sung sướng của chúng, còn chúng sẽ tự nói cho đệ biết dùng bao nhiêu lực làm cho bọn chúng cảm thấy thoải mái hơn. Như vậy, quá trình Ngân Rèn cũng sẽ hiệu quả hơn nhiều" Đường Vũ Lâm không hề giấu diếm đem cảm ngộ của mình đối với Thiên Đoán Trầm Ngân* nói ra.

** Ở đây mình dùng từ gốc Thiên Đoán Trầm Ngân đối với thành phẩm có vẻ thuận tai hơn Ngân Rèn Trầm Ngân nhỉ?*

"Kim loại tự mình nói cho người?" Nghe hắn nói xong, Mộ Hi rõ ràng hơi kinh ngạc, bởi vì câu nói này, khi nàng còn rất nhỏ đã từng nghe Mộ Thần nói qua.

Khi đó, nàng hỏi phụ thân, rèn đúc phải làm thế nào? Mộ Thần ngay lúc đó trả lời rằng kim loại sẽ tự mình nói cho con.

Dù cho Mộ Hi cao ngạo, lúc này cũng không kiềm được cảm giác thần phục. Đây chính là hắn tự mình cảm ngộ ra a!

Thiên Đoán, hắn chính là đi tìm hiểu ý niệm bản thân kim loại đi.

Đoạn đường còn lại, Mộ Hi vẫn duy trì trạng thái trầm tư. Đường Vũ Lâm cũng vui vẻ đến không cần nói gì khác, tự mình ngẫm lại những chuyện vừa xảy ra.

Hai người liền duy trì tư thế trầm mặc như thế trở lại Đông Hải học viện.

Trời đã ngả tối.

Đi tới cổng ký túc xá, Đường Vũ Lâm đột nhiên nhìn thấy trên bậc thang có một người đang ngồi, vừa vặn chặn hết cánh cửa, mà lúc này Mộ Hi vẫn còn đang bảo trì trạng thái trầm mặc, cũng không nhìn thấy người kia, vẫn đi thẳng tới.

"Sự tỷ cẩn thận." Đường Vũ Lâm vội vàng nắm lấy tay nàng, giúp nàng không thực sự đắm vào người nọ.

Mộ Hi chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh từ trên cánh tay truyền đến, nàng theo bản năng hất tránh, nhưng cánh tay kia dù nhỏ bé nhưng vẫn không nhúc nhích.

Sức lực thật lớn, quả nhiên trời sinh Thân lực.

Trên bậc thang người kia cũng thuận theo đó ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đường Vũ Lâm, "Người rốt cục cũng trở về."

"Là người." Đường Vũ Lâm hơi kinh ngạc nhìn sang, người ngồi ở trên bậc thang chính là bạn học cùng Linh Ban, Cốt Long Vương Chiến Hồn Sư Vương Kim Tỳ.

Wang Kim Ti sác mặt nhìn qua có chút tiều tụy, nhưng khi nhìn thấy Đường Vũ Lâm, trong ánh mắt rõ ràng có thêm chút ánh sáng.

"Có thể thả ta ra được rồi!" Mộ Hi thanh âm lạnh lùng truyền đến.

"Xin lỗi." Đường Vũ Lâm liền thả vội cánh tay đang nắm lấy Mộ Hi.

"Ồ, Tiểu Hi, các người quen nhau à!" Đúng lúc đó, một âm thanh êm tai từ phía sau truyền đến. Đường Vũ Lâm quay đầu lại, nhìn lên, nhất thời sáng mắt lên.

Âu Dương Tử Hình mặc một thân đồ thể thao màu trắng cười tươi rói đứng ở nơi đó, dựa vào cửa túc xá, trong ánh đèn, vẻ mỹ lệ của nàng lại càng thêm nổi bật, đôi chân dài thẳng tắp, dáng người săn chắc, hoàn toàn tràn ngập thanh xuân sức sống.

Lớp 1 năm 5? Các nàng là bạn học cùng lớp.

"Tử Hình? Người tới đây làm gì?" Nhìn thấy nàng, Mộ Hi sác mặt rõ ràng khá hơn một chút.

Âu Dương Tử Hình đi đến bên người nàng, kéo lại cánh tay của nàng, kề vào tai nàng thấp giọng nói vài câu gì đó.

Mộ Hi mặt cười hơi đỏ lên, "Đi thôi, chúng ta về thôi!" Nàng nói xong liền lôi kéo Âu Dương Tử Hình đi về phòng ký túc xá của mình.

Âu Dương Tử Hình hướng về phía Đường Vũ Lâm khẽ mỉm cười, phát phát tay. Nhìn bóng lưng của nàng rời đi, Đường Vũ Lâm trong đầu không khỏi vang vọng câu nói của Tạ Giải khi trước.

Mỗi một người thiếu niên trong lòng đều có một vị học tỷ.

Nàng chính là học tỷ trong lòng mình sao?

Đường Vũ Lâm chợt tự rùng mình một cái, mình đang suy nghĩ cái gì vậy? Bất quá, nàng thật đẹp, đẹp tuyệt vời!

Wang Kim Ti đã đứng lên, đi đến trước mặt Đường Vũ Lâm nói, "Ta có việc muốn cùng người trao đổi, hiện tại người có thời gian không?"

Đường Vũ Lâm bất đắc dĩ nói: "Người ở nơi này đợi đã lâu như vậy, ta nói không tiện cũng không thích hợp. Đi thôi, ta sẽ đi cùng người"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Hỗ trợ lẫn nhau

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nghe hai đứa nhỏ trình bày rõ ý muốn của mình, Vũ Trường Không quyết định thật nhanh, nói: "Kiểm tra lại? Nhưng ta vừa mới kiểm tra các người hôm trước mà!?"

Đặc quyền của Linh ban rất lớn, một trong số đó là có thể sử dụng thiết bị kiểm tra của học viện bất cứ lúc nào.

Máy kiểm tra sức mạnh mới đã được đặt tại vị trí của chiếc máy cũ bị Vũ Lâm đánh hỏng trước đó.

Vũ Trường Không nói: "Đường Vũ Lâm, người phóng thích Long Uy, Vương Kim Tỳ, người cảm nhận sức mạnh của mình xem có tăng lên không, sau đó hãy công kích máy kiểm tra sức mạnh."

"Dạ!"

"Àm!" Vương Kim Tỳ cảm nhận được hồn lực của mình sôi trào, không chút do dự đánh mạnh một quyền.

"Hữu quyền, 643 cân" Vương Kim Tỳ sửng sốt, Đường Vũ Lâm cũng đồng dạng sửng sốt.

Phải biết trước đây không bao lâu, lúc tiến hành kiểm, sức mạnh tay phải của Vương Kim Tỳ bất quá chỉ là hơn 400 cân mà thôi! Hiện tại lại tăng thêm những gần 50%.

"Cảm giác của ngươi là chính xác, Đường Vũ Lâm Long Uy đối với ngươi có tác dụng hỗ trợ tích cực." Vũ Trường Không trầm giọng nói.

Vương Kim Tỳ có chút mơ hồ: "Nhưng tại sao lúc ở trên lớp, con lại bị áp chế mà không phải là tăng cường?"

"Địch ý" Vũ Trường Không không chút do dự trả lời: "Đó là bởi vì ngươi có địch ý đối với hắn. Cảm nhận được địch ý, Long Uy lập tức nảy sinh biến hóa đáp trả, dẫn đến sự trấn áp. Khi các ngươi không có địch ý với nhau, hoặc là thiện ý, hiệu quả của Long Uy ắt hẳn sẽ biến thành hỗ trợ, giúp tăng cường sức mạnh."

Vương Kim Tỳ ngờ ngác nói: "Nói cách khác, con vĩnh viễn cũng không thể đối địch với hắn?"

Vũ Trường Không gật đầu, "Theo một ý nghĩa nào đó có thể nói như vậy, trừ khi tu vi của ngươi vượt xa hắn, sẽ không bị Long Uy ảnh hưởng. Nếu ta đoán không sai, đệ nhị võ hồn của Vũ Lâm thuộc về một loại long mạch có cấp độ cực kỳ cao, nên mới gây ảnh hưởng lớn như vậy đối với ngươi. Không chỉ ngươi, bất kỳ ai có võ hồn thuộc long mạch đều chịu ảnh hưởng tương tự. Trừ khi đối phương có võ hồn long mạch cường đại không kém gì hắn mới có thể không bị ảnh hưởng bởi Long Uy."

"Thắng thần nói, tình huống này lần đầu ta gặp. Bởi vì những nghiên cứu về tính tương khắc của võ hồn cũng có giới hạn. Thượng vị Võ hồn đối với Hạ vị Võ hồn đúng là có áp chế. Nhưng còn tác dụng hỗ trợ khác như các ngươi, ta chưa từng nghe qua."

Vương Kim Tỳ nhìn Đường Vũ Lâm, vẻ mặt trở nên vô cùng quái dị.

Rốt cuộc là long mạch mạnh như thế nào mới có thể ảnh hưởng tới mình như thế!? Trên thực tế, có một cách nhanh chóng để giải quyết vấn đề này - giết hắn! Chỉ cần Đường Vũ Lâm chết rồi, áp chế này tự nhiên sẽ không còn tồn tại.

Vương Kim Tỳ xuất thân từ gia tộc lớn, trí tưởng tượng so với hài tử cùng tuổi phong phú hơn nhiều.

Vũ Trường Không nói: "Các ngươi tối nay tiến hành thêm một thí nghiệm. Đường Vũ Lâm, ngươi cùng Vương Kim Tỳ ở cùng một phòng đồng thời minh tướng. Thử xem hiệu quả thế nào?!"

"Vâng!" Đường Vũ Lâm đáp ứng một tiếng.

Đồng thời minh tướng?

Vương Kim Tỳ cũng sửng sốt một chút, tia sát cơ trong lòng cũng lặng yên ẩn giấu đi.

Đặc thù võ hồn của Đường Vũ Lâm không chỉ có uy hiếp đối với hắn, mà còn là một sự uy hiếp đối với cả gia tộc hắn.

Nếu mời cường giả trong tộc ra tay, vây giết hắn vốn không thành vấn đề. Nhưng thực sự phải làm như vậy sao? Trong lòng hắn cũng đang giằng dụa. Cảm giác bị áp chế đối với bất kỳ ai cũng thật không dễ chịu.

Một lần nữa trở lại phòng Vương Kim Tỳ, Đường Vũ Lâm cùng Vương Kim Tỳ phân biệt ngồi khoanh chân, bắt đầu minh tướng.

Vũ Trường Không cũng ở lại chỗ này, cảm thụ biến hóa trong hơi thở của bọn trẻ.

Rất nhanh, Đường Vũ Lâm liền tiến vào trạng thái nhập định. Nhưng Vương Kim Tỳ tâm tình tựa hồ còn nhiều dao động, tiến vào trạng thái nhập định chậm hơn nhiều.

Hơn nửa canh giờ trôi qua, Vương Kim Tỳ mới bắt đầu nhập định.

Vũ Trường Không yên lặng cảm thụ, hai người hồn lực vận hành đều vô cùng vững vàng, nhưng hiện tại vẫn không thể nhìn ra khác nhau ở chỗ nào. Có lẽ phải chờ bọn chúng tự mình nói ra cảm thụ của mình vào ngày hôm sau.

Đường Vũ Lâm yên lặng minh tướng, trong cơ thể hồn lực lặng lẽ vận chuyển, hắn mơ hồ cảm giác được, thời điểm hấp thu năng lượng ngoại giới, tựa hồ

còn có luồng năng lượng khác nương theo quá trình minh tướng truyền vào trong cơ thể, khiến cho tốc độ tu luyện nhanh hơn một chút. Tuy không quá rõ ràng, nhưng thực sự có tồn tại.

Xem ra, Vũ lão sư đã đoán đúng, thật sự sẽ phát sinh một ít ảnh hưởng!

Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Vũ Lâm là người đầu tiên tỉnh lại từ trạng thái minh tướng, hắn hiểu rõ, hồn lực của mình tăng lên so với tu luyện bình thường nhanh hơn một chút, có thể nói hơn hẳn một bậc. Hắn có thể khẳng định, bản thân đã đạt đến cấp 14.

Một khắc sau, Vương Kim Tỳ từ minh tướng tỉnh lại, mở mắt ra.

"Điều tỉnh rồi?" Vũ Trường Không ngồi cách đó không xa nhẹ nhàng lên tiếng.

"Nói ra một chút cảm giác của các ngươi đi."

"Tốc độ tu luyện của con có hiệu quả cao hơn bình thường." Đường Vũ Lâm đáp.

"Ngươi thì sao?" Vũ Trường Không nhìn về phía Vương Kim Tỳ.

Wương Kim Tỳ ánh mắt phức tạp nhìn Đường Vũ Lâm, "Con cũng có, nhưng trong quá trình tu luyện, tựa hồ có một phần năng lượng tự rời khỏi cơ thể, hướng về Đường Vũ Lâm mà thoát ra. Tóm lại tốc độ tu luyện tuy vẫn tăng cường, nhưng không hề cao, chỉ khoảng 10% đó lại"

Đường Vũ Lâm nói: "Của ta chắc khoảng 5% đi."

"Hỗ trợ lẫn nhau" Vũ Trường Không trong ánh mắt có một chút suy nghĩ.

"Trong quá trình vận chuyển hồn lực, các ngươi nắm tay nhau một cách thiện ý cho ta xem một chút" Hắn lại đưa ra một phương thức mới.

Đường Vũ Lâm cùng Vương Kim Tỳ liếc mắt nhìn nhau, hai người từng người giơ tay lên, cùng nắm tay nhau, đồng thời thôi thúc hồn lực.

Nhất thời một màn kỳ dị xuất hiện, Đường Vũ Lâm tay phải một cách tự nhiên hiện ra vảy màu vàng kim. Điều làm mọi người khiếp sợ chính là, Vương Kim Tỳ trên tay phải hiện ra một tầng vảy mịn màu đen. Tuy không hiện rõ như của Đường Vũ Lâm, nhưng đúng là có tồn tại.

Wương Kim Tỳ cảm giác được sức mạnh toàn thân của mình tăng lên, hồn lực dâng trào càng thêm mạnh mẽ. Thế nhưng tốc độ tiêu hao hồn lực cũng theo đó tăng nhanh.

"Sức mạnh tăng cường, tiêu hao tăng cường." Hắn vội vàng đem cảm thụ nói ra.

Cái này không phải tương tự như Kim Long Trảo của ta sao? Đường Vũ Lâm trong lòng thầm nghĩ.

Vảy màu đen kéo dài ra, lan tràn toàn bộ cánh tay phải của hắn, sau đó là cổ, ngực. Nhưng cũng chỉ tới đây, vì hồn lực của Vương Kim Tỳ đã có chút không cách nào chống đỡ. Có thể nhận ra được, khi lớp vảy lan tràn, cánh tay còn lại của hắn cũng xuất hiện những hoa văn màu đen nhạt.

Đường Vũ Lâm đã từng thấy hoa văn trên người mình, sợ ra, hoa văn của Vương Kim Tỳ đơn giản hơn nhiều lần. Chỉ là từng đạo từng đạo đường nét màu đen, không hề phức tạp như Kim Long Văn của hắn.

"Đây là..." Vũ Trường Không kinh ngạc nói: "Không đơn giản chỉ là hỗ trợ lẫn nhau, mà còn tương tự như biến hóa lúc võ hồn dung hợp. Nói cách khác, Đường Vũ Lâm có thể giúp ngươi tăng cường rất nhiều sức mạnh, làm ngươi trong khoảng thời gian ngắn trở nên mạnh mẽ, tuy tiêu hao tăng mạnh, nhưng cũng tương đương trình độ tăng lên. Đường Vũ Lâm, võ hồn của ngươi cũng thật quá cường hân!"

Đường Vũ Lâm gãi đầu một cái, hắn cũng không nghĩ tới, võ hồn của mình vẫn còn có hiệu quả này. Nhưng mà, đối với Tà Giải có vẻ lại không có tác dụng như vậy, lúc trước cùng trong phòng ngủ tu luyện, hắn không hề có cảm giác gì.

"Vũ lão sư, tại sao Tà Giải không được? Võ hồn của hắn bên trong cũng có long mạch khí tức mới đúng."

Vũ Trường Không nói: "Khả năng bởi vì võ hồn của hắn vốn không phải là rồng, mà là long chùy. E rằng chỉ có thuần túy long tộc võ hồn mới bị long mạch võ hồn của ngươi ảnh hưởng lớn đến như vậy. Mặt khác, long uy của ngươi áp chế Tà Giải do đó cũng không hề lớn."

Wương Kim Tỳ cười khò nói: "Gần như long tộc võ hồn đều là cao cấp võ hồn, Vũ Lâm, nếu điều này bị giới hồn sư bên ngoài biết được, chắc chắn sẽ trợn tròn con mắt. Thực sự quá nghịch thiên đi!"

Đường Vũ Lâm ánh mắt sáng lên, nói: "Vũ lão sư, có thể có khả năng này hay không, con đồng thời cùng đông đảo Long Tộc Võ Hồn Hồn Sư tu luyện, năng lượng của bọn họ đều ít nhiều đối với con có tác dụng tăng cường quá trình minh tướng, đẩy nhanh tốc độ tu luyện."

Vũ Trường Không lắc đầu một cái, "Khả năng này không tồn tại. Ngươi chịu ảnh hưởng của Vương Kim Tỳ thì có cảm giác gì? Cũng phải phân tâm một phần để tiếp nhận ngoại năng từ bên ngoài, đúng không?"

Đường Vũ Lâm gật gù, "Đúng, nhưng có vẻ cũng không quá khó khăn."

Chương 120: Thăng Linh Đài

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không nói: "Vì tinh thần lực của ngươi đã đạt đến Linh Thông cảnh, thực lực của ngươi hiện tại có thể tiếp nhận đồng tu cùng hai gã long mạch vô hồn Hồn Sư. Nhiều hơn nữa, ngươi không thể nào phân tâm đón nhận được. Việc này cũng tương tự như hấp thu Hồn Linh, tinh thần lực càng mạnh càng có thể cùng lúc làm được nhiều việc, đón nhận được nhiều tinh thần xung kích hơn. Dẫn dắt ngoại lực tăng cường dung nhập vào cơ thể chủ yếu dựa vào tinh thần lực. Cảnh giới tinh thần lực cao hơn sẽ giúp ngươi đồng tu cùng lúc với nhiều người hơn."

Đường Vũ Lâm gật đầu một cái, tu luyện, quả nhiên không có đường tắt nào dễ dàng. Bất quá, coi như là vậy, cùng Vương Kim Tỳ đồng thời tu luyện giúp tăng tốc độ tu luyện của mình dù sao cũng là chuyện tốt. Đối với Vương Kim Tỳ cũng vậy, tốc độ tu luyện của hắn so với mình còn được gia tốc lớn hơn nhiều.

Vũ Trường Không nói: "Phòng ngủ của các ngươi ta sẽ điều chỉnh một chút, Đường Vũ Lâm, ngươi có thể dùng Lam Ngân Thảo để gắn kết hai người, như vậy dù từng người ở phòng ngủ của mình mình tưởng cũng không thành vấn đề. Từ nay về sau các ngươi cứ làm như vậy, nếu có cảm giác có biến hóa gì không ổn hãy tìm đến ta."

"Vâng" Hai người đồng thời đáp lại, Vũ Trường Không cuối cùng cũng rời đi.

"Ta cũng đi đây!" Đường Vũ Lâm hướng về Vương Kim Tỳ phát tay một cái.

"Chờ một chút." Vương Kim Tỳ gọi với lại.

"Có chuyện gì?" Đường Vũ Lâm nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Vương Kim Tỳ sắc mặt quái dị nói: "Ta còn có một loại cảm giác quen nói với Vũ lão sư. Sau khi cùng ngươi đồng tu, không biết tại sao, hiện tại ta có cảm giác nhìn ngươi thuận mắt hơn một chút. Cảm giác đặc thù kiểu này có tính hay không?"

Đường Vũ Lâm cười ha ha, nói: "Cái gì mà cảm giác đặc thù? Chúng ta đồng thời tu luyện, nhờ ta mà tốc độ tu luyện hồn lực của ngươi gia tăng, tự nhiên sẽ thấy ta vừa mắt hơn một chút. Ta đi đây!" Vừa nói, hắn hướng về Vương Kim Tỳ khoát tay áo một cái, hướng ký túc xá của mình đi tới.

Bất kể là hắn hay Vương Kim Tỳ, đều không chú ý tới, lúc Đường Vũ Lâm rời đi, trên trán Vương Kim Tỳ lóe lên một vệt hoa văn màu vàng kim nhạt, vô cùng nhạt, nhưng cùng với hoa văn vàng kim trên người Đường Vũ Lâm có khí tức tương tự nhau.

Đường Vũ Lâm tâm tình vô cùng tốt, nhân lúc thời gian vẫn còn sớm, sau khi tắm rửa sạch sẽ liền đến thao trường chạy bộ.

Hỗ trợ lẫn nhau tu luyện có thể giúp cải thiện quan hệ giữa mình và Vương Kim Tỳ, thực sự là chuyện tốt. Dù sau cũng là đồng học cùng Linh Ban, tương lai năm năm tới còn nhiều dịp phải tu luyện cùng nhau.

Đang chạy, là một bóng hình quen thuộc nhẹ nhàng sải bước trên đường băng. Là nàng..

Âu Dương Tử Hình cũng nhìn thấy Đường Vũ Lâm, vẫy vẫy tay với hắn, liền hướng hắn chạy thẳng đến.

Lần này, Đường Vũ Lâm cũng không đến gần nàng, vẫn giữ nguyên nhịp điệu đang chạy, lặng ngắm bóng dáng nàng tràn ngập thanh xuân sức sống từ xa trên thao trường chạy lại.

Hắn rất hưởng thụ cảm giác này, thường thức người đẹp. Ngắm cái đẹp có thể giúp lòng người ta sung sướng, không phải sao!?

Chạy bộ, ăn cơm, đi học!

Đa phần lúc Vũ Lâm đến được phòng học thì bốn người còn lại đều đã có mặt. Hết cách rồi, vì hắn ăn nhiều, tự nhiên thời gian ăn cũng phải kéo dài hơn người khác rất lâu.

Từ khi hấp thu sức mạnh Kim Long Vương phong ấn tầng thứ nhất, lượng cơm ăn của Đường Vũ Lâm không những không giảm mà còn tăng. Hiện tại cảnh hắn ăn cơm đã trở thành một cảnh cực kỳ thú vị, ngắm hắn ăn, đoán số lượng tổng cộng cũng đã trở thành thú vui tao nhã được các học viên khác rất ưa chuộng.

Học viên Linh Ban được cung cấp miễn phí món ăn Giáp. Đây là điều khiến cho Đường Vũ Lâm cảm thấy may mắn nhất khi gia nhập Linh Ban. Tuy nhiên lượng cơm hán ăn mỗi ngày cũng làm cho Long Hằng Húc vì thế mà đau đầu. Nhưng sự xuất sắc của Vũ Lâm ở trận cuối đợt thi lên lớp cũng khiến hán không thể nào không nhận nhận xuống. Dù gì thì có thực mới vực được đạo a!

"Ngày hôm nay đi Truyền Linh Tháp." Sau khi tiết học kết thúc, Vũ Trường Không vẫn bằng một giọng điệu cộc lốc như trước giờ lên tiếng.

Đi Truyền Linh Tháp? Làm gì? Bọn họ cũng chưa ai tới lúc cần có thêm Hồn Linh mà?

Năm người trong lòng đều hơi nghi hoặc một chút. Vũ Trường Không cũng không có ý muốn giải thích, chỉ đơn giản tuyên bố như vậy mà thôi.

Rời khỏi lớp học, đi quanh học viện mang lại cho bọn hán một chút hư vinh ưu việt. Linh Ban năm người đều hoặc nhiều hoặc ít có chút cảm giác như vậy.

Vũ Trường Không vừa đi vừa nói: "Bắt đầu từ hôm nay, mỗi tuần các ngươi sẽ có cơ hội tiến vào Truyền Linh Tháp Thăng Linh Đài tu luyện một lần. Phải biết quý trọng cơ hội này. Đây là học viện có ý vận dụng các mối quan hệ mang lại cho các ngươi."

Thăng Linh Đài? Đó là cái gì? Đường Vũ Lâm nghech mặt ra.

Cổ Nguyệt cũng hiện lên vẻ mặt tương tự, nhưng Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ cùng Tạ Giải thì không như vậy.

Tạ Giải thờ dãi nói: "Học viện thật là bạo tay! Xem ra lựa chọn gia nhập Linh Ban là lựa chọn vô cùng chính xác!"

Đường Vũ Lâm thấp giọng hỏi: "Thăng Linh Đài là cái gì?"

Tạ Giải giật mình nhìn hán, nói: "Thăng Linh Đài mà ngươi cũng không biết? Vậy mà cũng coi được!"

Đường Vũ Lâm nói: "Nói mau, ta thật không biết."

Tạ Giải nói: "Tại Đẩu La Đại Lục trong Truyền Linh Tháp, chỉ thành phố lớn mới có Thăng Linh Đài. Đại lục tổng cộng có 18 cái Thăng Linh Đài, đó là nơi tu luyện tốt nhất đối với Hồn Sư chúng ta."

"Thăng Linh Đài là do Truyền Linh Tháp một tay tạo nên. Cung cấp cho các Hồn Sư nơi rèn luyện, đề thăng thực lực cá nhân của mỗi Hồn Sư, đồng thời ở trong đó cảm thụ thế giới của các Hồn Sư thời đại thượng cổ. Nguyên lý Thăng Linh Đài ta cũng không quá rõ ràng, nghe nói tại thời điểm xây dựng, có hơn mười vị Phong Hào Đẩu La cùng tham dự. Lại huy động lượng lớn các nhà khoa học hàng đầu, vì thế, Truyền Linh Tháp đã phải trả giá tương đối lớn. Cuối cùng mới có thể hoàn thành công trình Thăng Linh Đài."

"Tại thời điểm kiến tạo Thăng Linh Đài, mục đích chủ yếu để giúp Truyền Linh Tháp thúc đẩy việc nghiên cứu Hồn Linh nhân tạo, hy vọng có thể thông qua Thăng Linh Đài tăng cấp độ Hồn Linh nhân tạo lên, từ đó có tạo ra Hồn Linh có năng lực mạnh hơn. Nhưng sau đó, thí nghiệm chỉ thành công một phần, không như mong đợi. Thăng Linh Đài tuy có hỗ trợ cải tiến cấp độ Hồn Linh, nhưng lại rất mơ hồ, xác suất thành công không cao."

"Truyền Linh Tháp đầu tư lớn như vậy, đương nhiên không thể bỏ uổng. Lại trải qua một loạt khai phá, Thăng Linh Đài dần trở thành một địa phương đặc biệt. Nói đơn giản đây là nơi tập trung tâm huyết nghiên cứu của biết bao thế hệ Hồn Sư, sử dụng vô số Hồn Đạo Khí cao cấp nhất trên toàn đại lục tạo thành. Hồn Sư tiến vào thăng Linh Đài, giống như tiến vào trong không gian khác. Được Thăng Linh Đài bảo vệ, trình độ nguy hiểm không lớn, lại có thể ở bên trong cùng hồn thú chiến đấu, tăng lên kinh nghiệm thực chiến. Một ít Hồn Sư có vận may cực kỳ tốt, thậm chí còn có thể đem Hồn Linh của mình ở trong Thăng Linh Đài hoàn thiện, đạt đến Thăng Linh hiệu quả. Tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng, những thứ này đều là ta nghe được, còn chưa từng chân chính đi vào."

Nghe hán vừa nói như thế, Đường Vũ Lâm trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác tò mò mãnh liệt, Thăng Linh Đài có thể giúp Hồn Linh tăng trưởng?

"Hồn Linh có thể tăng trưởng bằng cách nào?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Tạ Giải nói: "Rất đơn giản! Hồn Linh nhân tạo hay Hồn Thú Hồn Hoàn mà chúng ta hấp thu, độ mạnh yếu đều căn cứ dựa trên niên hạn mà hồn thú tu luyện đề ước định. Hồn Linh tăng trưởng, chính là tăng trưởng về niên hạn tu luyện của Hồn Linh. Lại nói, Hồn Linh của ngươi chỉ có mười năm, tỷ lệ tăng lên không nhỏ. Nếu có thể ở trong Thăng Linh Đài tu luyện thời gian càng dài, cơ hội tăng lên càng cao. Chung quy ắt hẳn phải tăng lên đến cấp độ Bách Niên Hồn Linh. Bất quá, nghe nói Hồn Linh càng cao cấp, khả năng tăng trưởng trong Thăng Linh Đài càng nhỏ đi."

Đường Vũ Lâm cả kinh, nội tâm kích động. Nếu có thể đem Kim Quang Thảo Xà của mình tăng lên mức trăm năm, Lam Ngân Thảo tự nhiên cũng sẽ nước lên thuyền lên theo!

Mình tuy rằng nắm giữ Kim Long Vương huyết thống, nhưng Lam Ngân Thảo mới là Vô Hồn chân chính của mình. Sau khi Kim Quang tăng trưởng, hồn kỹ của mình ắt cũng sẽ trở nên mạnh mẽ. Bách Niên Hồn Linh cũng có thể cung cấp hai cái hồn kỹ, không cần phải mua thêm một cái Hồn Linh khác khi đạt cấp 20. Vừa tiết kiệm tinh thần lực, lại tiết kiệm tiền. Dù sao, mình còn muốn giữ lại tiền mua vật liệu giúp đợt phá phong ấn.

"Tiến vào thăng Linh Đài, cần có điều kiện gì à?"

"Hai điều kiện, tiền cùng danh ngạch!" Tạ Giải cười hắc hắc nói.

Vừa nghe đến phải mất tiền, Đường Vũ Lâm trong lòng nhất thời cảm thấy có chút chua xót, Hồn Sư tu luyện chi đạo quả nhiên cùng tiền tài không thể

tách rời! May mà mình có Đoán Tạo Thuật, bằng không thật không biết phải kiên trì bằng cách nào.

"Cần có bao nhiêu tiền?"

Tạ Giải nói: "Thăng Linh Đài cũng chia cấp độ, sơ cấp Thăng Linh Đài mỗi lần muốn tiến vào phải giao nộp 50 vạn liên bang tệ, nhưng quan trọng hơn chính là danh ngạch. Mỗi một toà Thăng Linh Đài, sơ cấp cấp độ, mỗi tháng tiêu chuẩn tiến vào cũng chỉ có 1000 danh ngạch. So với tổng số lượng Hồn Sư trên toàn đại lục hiện nay vượt quá một triệu, mức độ trân quý của danh ngạch có thể tưởng tượng được. Trung cấp Thăng Linh Đài cùng Cao cấp Thăng Linh Đài tiêu chuẩn danh ngạch càng thấp hơn. Bởi vì phải tiêu hao tài nguyên lớn, hơn nữa yêu cầu tiền tài cũng tăng theo cấp số nhân."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 121: Đông Hải Truyền Linh Tháp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Cho nên mới nói, học viện lần này quả thật chỉ ra vô cùng bạo tay!" Tạ Giải một mặt than thở nói thêm: "Muốn lấy tiêu chuẩn xem ra cũng không đơn giản. Rất nhiều danh ngạch đều bị đại gia tộc hoặc các thế lực các tự phân chia. Xem ra, học viện của chúng ta cũng thật có không ít nội tình. Ta phỏng chừng, nếu Vi Tiểu Phong biết chúng ta có thể tiến vào Thăng Linh Đài tu luyện, nhất định sẽ hối hận đến đứt ruột."

Trương Dương Tử quay đầu lại trừng Tạ Giải một cái, "Người làm sao lại nói nhảm nhiều như vậy?"

Tạ Giải hừ lạnh một tiếng, "Không phục sao? Vào trong Thăng Linh Đài liền có thể tùy tiện giao thủ, lúc đó người cứ thử đụng ta xem"

Trương Dương Tử trong mắt hàn quang lấp lánh, còn muốn nói thêm cái gì nữa, lại bị Vương Kim Tỳ nắm lấy vai. Trương Dương Tử ngẩng đầu nhìn về phía hắn, Vương Kim Tỳ hướng về hắn lắc lắc đầu.

Kim Tỳ như thế này là sao? Trương Dương Tử tâm trạng hơi nghi hoặc một chút. Máy ngày nay Vương Kim Tỳ vẫn có chút thất thần, hắn mơ hồ đoán được là do Đường Vũ Lâm đối với Vô Hồn của Kim Tỳ có quan hệ áp chế. Nhưng đã qua lâu như vậy, hắn vẫn không thể khôi phục lại như cũ là thế nào?

Đông Hải Thành Truyền Linh Tháp so với Truyền Linh Tháp ở Ngao Lai thành lớn hơn nhiều lắm. Là một trong Thập Bát Đại Phân Tháp của tổ chức Truyền Linh Tháp, ngọn tháp ở Đông Hải Thành là một trong số Thập Bát Thiên Trụ.

Từ rất xa đã có thể thấy được tòa Truyền Linh Tháp này, với độ cao hơn trăm tầng, vượt quá 400 mét. Dù ở một nơi có nhiều tòa nhà chọc trời san sát nhau như Đông Hải thành, đây cũng là kiến trúc nổi bật.

Truyền Linh Tháp có hình trụ bát giác, chiếm diện tích cực lớn, cứ lên mỗi mười tầng sẽ dần thu hẹp lại, tạo thành đỉnh tháp nhọn.

Từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy rõ được sự hoành tráng và rộng lớn của tháp.

Mới chỉ phân tháp đã như vậy, Truyền Linh Tháp tổng bộ, tòa nhà được xưng là Thiên Linh Tháp sẽ còn to lớn đến mức nào?

Đường Vũ Lâm nghe người ta nói qua, Truyền Linh Tháp tổng bộ tọa lạc ở trung tâm đại lục, trong thành Sử Lai Khắc. Mà Sử Lai Khắc thành chính là một trong những thành thị hạt nhân của toàn Liên Bang. Cùng với Liên Bang Tổng Bộ Minh Thành ở phía Tây, chính là hai tòa thành to lớn nhất.

Học viện hiển nhiên đã sớm có sắp xếp, nên khi bọn qua khỏi bậc thang tiến đến đại môn, đã thấy thầy chủ nhiệm Long Hằng Húc chờ sẵn ở đó.

Thầy Vũ Trường Không dẫn bọn trẻ tới, Long Hằng Húc bước nhanh đến đón, "Vũ lão sư."

"Long chủ nhiệm." Chào hỏi đơn giản, Vũ Trường Không mặt vẫn như trước không hề có chút cảm xúc.

Long Hằng Húc nói: "Các người đi theo ta."

Đi vào tầng đầu của Truyền Linh Tháp, mọi người đều bị chấn động bởi trang trí xanh vàng sắc sỡ bên trong tháp. Mặt đất được lát bằng đá ám kim, mặt trên có hoa văn thiên nhiên huyền lệ, từng cây từng cây trụ đá to đến vài chục mét chống đỡ lấy đỉnh càng khiến người ta cảm thán. Chính những trụ đá này cũng được trang trí bởi những bức bích họa tuyệt đẹp.

Những bức bích họa xanh vàng rực rỡ, bên trên phác thảo lại những sự kiện đã từng diễn ra gây chấn động đại lục, tựa như muốn lưu lại một vết tích nào

đó của dòng sông lịch sử.

Vũ Trường Không nói: "Bích họa ghi chép về vị Truyền Linh Tháp Tháp Chủ đời thứ nhất, một đời Truyền Kỳ Hồn Sư, cũng là người đã phát minh ra Hồn Linh, Linh Băng Đầu La. Ngài chính là người đã dẫn dắt nhân loại Hồn Sư khi xưa đối kháng cùng Hồn Thú Thú triều. Bích họa nơi này chỉ là một phần, toàn bộ 18 toà Truyền Linh Phân Tháp ghép lại, có thể tạo thành một bức họa hoàn chỉnh về trận chiến đó. Truyền Linh Tháp Tổng Bộ bích họa lại ghi chép cảnh tượng Linh Băng Đầu La đại chiến với Hồn Thú Thú Thần Đế Thiên. Sau trận đại chiến này, Linh Băng Đầu La cứ thế biến mất, cũng không xuất hiện nữa. Thế nhưng, tục truyền kể rằng thắng lợi cuối cùng thuộc về Linh Băng Đầu La. Bởi vì sau đó Thú Thần Kim Nhân Hắc Long Vương Đế Thiên cũng đồng dạng biến mất."

Tuy rằng chỉ là nghe Vũ Trường Không giảng giải, nhưng Đường Vũ Lâm vẫn có cảm giác mê mẩn đầu óc. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng bích họa trên phác họa nên khung cảnh rộng lớn mênh mông. Thú triều bên trong, từng con từng con đại hồn thú, khí tức khủng bố đến cực điểm, trước mặt chúng là một toà thành khổng lồ.

Ở trên bầu trời thành phố, trôi nổi một bóng người, hai con mắt của ông đặc biệt sáng ngời, chung quanh thân thể hắn, mấy bóng người khác lơ lửng, có tuyệt sắc bạch y nữ tử, lục y nữ tử. Trên bà vai hắn còn có một thứ giống như băng hoa, một con cự hùng, một con sâu lớn màu trắng. Dưới sự bảo vệ của bọn họ, trên người người thanh niên kia xuất hiện từng cái Hồn Hoàn tỏa hào quang kỳ dị vây quanh.

Hắn đây chính là Linh Băng Đầu La!

Lúc còn rất nhỏ, Đường Vũ Lâm đã từng nghe nói truyền thuyết về hắn, Linh Băng Đầu La Hoắc Vũ Hạo, cũng có truyền thuyết nói hắn vốn là con trai của một vị Bạch Hồ Công tước của Tinh La Đế Quốc, vì lẽ đó kỳ thực phải gọi hắn Đái Vũ Hạo mới đúng.

Hắn là kiệt xuất một đời vạn năm trước, từ một tên thiếu niên bình thường, gia nhập truyền kỳ Sư Lai Khắc học viện, từng bước một trở thành cường giả cấp cao nhất, uy chấn đại lục. Căn cứ theo truyền thuyết, hắn có khả năng đã đột phá giới hạn loài người, đi tới Thần Giới, cuối cùng thành thần.

Bởi vì, sau khi hắn mất tích, thê tử của hắn cũng đồng dạng mất tích.

Đường Vũ Lâm ánh mắt rất tự nhiên hướng về tấm bích họa bên người Linh Băng Đầu La nhìn lại, nhất thời liền chú ý tới một vết hào quang khác từ bóng người nào đó.

Một đôi cánh điệp to lớn ở trên lưng mờ ra, tỏa ra hào quang óng ánh, dung nhan tuyệt mỹ. Ở ngay cạnh Linh Băng Đầu La còn nhiều đồng bọn khác, thế nhưng, ánh mắt mọi người đều sẽ không tự chủ bị hai người bọn họ hấp dẫn.

"Long Điệp Đầu La Đường Vũ Đồng, thê tử của Linh Băng Đầu La Hoắc Vũ Hạo. Vũ Lâm, người xem, Linh Băng Đầu La thê tử thật đẹp! Có người nói thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, cùng Linh Băng Đầu La nắm giữ Vô Hồn dung hợp kỹ cực mạnh, có thể hòa làm một thể, hóa thành tồn tại siêu cường. Ở thời đại kia, chính là tổ hợp mạnh mẽ nhất." Tạ Giải về mặt ngưỡng mộ nhìn tấm bích họa.

"Đường Vũ Đồng, đúng là cùng tên của Vũ Lâm rất giống đấy." Cổ Nguyệt trong thanh âm có thêm chút kỳ dị, "Hơn nữa, các người có phát hiện ra không, Vũ Lâm tựa hồ cùng với Đường Vũ Đồng rất giống nhau! Đặc biệt là đôi mắt."

Tạ Giải nói: "Không phải vậy chứ? Nhân gia Long Điệp Đầu La đôi mắt cùng tóc đều màu xanh lam nhạt, của Vũ Lâm đều là màu đen. Có chút khác nhau mà?"

Nghe đối thoại của bọn họ, Đường Vũ Lâm trong lòng mình cũng có chút nghi hoặc, nhìn Long Điệp Đầu La Đường Vũ Lâm, trong lòng thật sự nảy sinh cảm giác thân thiết.

Tự giễu lắc đầu một cái, so với Long Điệp Đầu La, mình tính là cái khi khô gì? Hắn là bởi vì tên khá giống, nên mới phát sinh cảm giác thân thiết này.

"Được rồi, đi thôi." Long Hằng Húc âm thanh vang lên làm năm tên học sinh năm nhất tỉnh lại, hắn cười nói: "Lần đầu tiên tới Thập Bát Thiên Trụ, ta cũng có cảm giác hiếu kỳ giống như các người, sau khi đến nhiều lần, cảm giác này cũng dần nhạt đi. Bất quá, mỗi một toà trong Thập Bát Thiên Trụ bích họa đều đặc biệt đáng để thưởng thức."

Vũ Trường Không nói: "Tập trung ý chí, đợi lát nữa tiến vào Thăng Linh Đài, các người cũng chỉ có thể dựa chính bản thân mình."

Đường Vũ Lâm kinh ngạc nói: "Lão sư, ngài không cùng chúng con tiến vào bên trong sao?"

Vũ Trường Không nói: "Sơ cấp Thăng Linh đài, Tứ Hoàn Hồn Sư trở xuống mới có thể tiến vào bên trong."

Long Hằng Húc gật đầu, nói: "Nhưng các người yên tâm, chúng ta sẽ ở bên ngoài quan tâm tình huống, một khi gặp nguy hiểm, các người có thể chủ động rút lui, trở về. Đợi chút nữa ta sẽ hướng dẫn cho các người kỹ càng những điểm cần lưu ý."

Long Hằng Húc cùng Vũ Trường Không dẫn mọi người đi đến một cái thang máy. Thang máy cũng không đi lên, mà chính là hướng xuống dưới.

Hướng đi nói cho bọn họ biết mình đang không ngừng thâm nhập vào lòng đất, còn sâu bao nhiêu thì không thể phán đoán được.

Truyền Linh Tháp không hổ là tổ chức đứng đầu Đại Lục, nắm giữ thực lực và tài lực hùng hậu, công trình như này, tiêu hao thực sự là một con số trên trời.

Thang máy không có số, nhưng mỗi đúng ba phút sau mới dừng lại.

Ra khỏi thang máy, bên ngoài là một phòng khách rộng rãi, bên trong có hơn mười nhân viên. Căn phòng được tạo thành bởi rất nhiều kết cấu kim loại gắn kết với nhau một cách phức tạp.

Long Hằng Húc lấy ra một tấm thẻ kỳ lạ, đưa cho một trong số các nhân viên. Nhân viên này cũng không lên tiếng, chỉ làm ra một dấu tay xin mời, liền dẫn bọn họ đi về phía hành lang.

Hành lang dài mấy chục mét, lại tiến vào một cái thang máy khác. Tiếp tục đi xuống, lần này chỉ mười mấy giây, thang máy liền ngừng lại. Lúc xuất hiện lần nữa, bọn họ phát hiện, mình đã ở trong một gian phòng hình tròn.

Bên trong gian phòng cũng vẫn như trước, tất cả đều là kết cấu kim loại, nhưng trên vách tường treo lơ lửng một màn hình hình tròn to lớn, trên màn ảnh lấp loè đủ loại hình ảnh, nhìn sơ qua, tất cả đều là thế giới màu xanh lục, tựa như dáng vẻ của một đại sâm lâm*

**rừng rậm lớn.*

Tên nhân viên xoay người nói: "Tiến vào sơ cấp Thăng Linh Đài các ngươi có tổng cộng năm danh ngạch, thời gian không giới hạn, khi các ngươi không thể chịu đựng nguy hiểm trong đó hãy nhấn thiết bị truyền tín hiệu cầu cứu, sẽ được truyền tổng trở về đây. Tiếp theo ta sẽ giảng giải cho các ngươi một số điểm cần lưu ý."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Tiến vào Thăng Linh Đài

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

“Thăng Linh Tháp chúng ta tồn hơn nghìn năm, dựa vào vô số tích lũy, nội tình, tiêu hao gần như toàn bộ tài nguyên mới có thể chế tạo thành công Thăng Linh Đài. Bản thân nó có thể xem là một thế giới khác được tạo nên nhờ ứng dụng khoa học kỹ thuật không gian ảo tiên tiến nhất. Vì vậy, điều đầu tiên các ngươi cần lưu ý, đó là Thăng Linh Đài không phải là thế giới giả lập hoàn toàn, mà là nửa giả lập, nửa chân thực. Đa phần số liệu giả lập đều được xây dựng từ trên thực tế. Ở trong Sơ cấp Thăng Linh Đài có thể xem như là giả lập thuần túy, bởi vậy, sinh mạng của các ngươi sẽ không bị uy hiếp đến.”

"Bên trong Thăng Linh Đài các ngươi có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng điều quan trọng nhất cần làm đó chính là sinh tồn, nỗ lực sinh tồn. Sinh tồn trong thời gian càng dài, chỗ tốt các ngươi nhận được càng nhiều"

"Thứ hai, đừng cho rằng bên trong này tuyệt đối an toàn, không cần lo lắng cho tính mạng của mình. Tuy chỉ có sóng não tiếp nhận thế giới ảo nhưng một khi chịu kích thích quá lớn, vẫn có thể gây nguy hiểm cho não bộ, để lại di chứng nghiêm trọng. Vì lẽ đó, một khi cảm nhận vượt quá giới hạn chịu đựng, phải lập tức nhấn thiết bị truyền tín hiệu cầu cứu, thoát ly khỏi Thăng Linh Đài, hiểu chưa?"

"Đã hiểu rồi!" Đường Vũ Lâm năm người vội vàng đáp.

Tên nhân viên gật gù, "Còn nhiều điều nữa, các ngươi tự mình lĩnh hội đi. Ngày hôm nay là lần thứ nhất các ngươi tiến vào, hẳn thời gian sẽ không quá dài, nhưng chắc chắn sẽ để lại cho các ngươi ấn tượng rất sâu sắc. Mấy nhóc gắng chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhớ kỹ, gặp phải bất kỳ tình huống gì đều không nên hoảng loạn. Hồn thú cũng không đáng sợ, chỉ cần các ngươi ứng đối thoả đáng."

Nghe nhân viên giảng giải xong, năm tên thiếu niên, thiếu nữ đều có chút nóng lòng muốn thử cảm giác mới. Đặc biệt đối với Đường Vũ Lâm và Cổ Nguyệt mới nghe đến Thăng Linh Đài lần đầu, đều dâng trào một niềm hưng phấn không tên.

Sóng não tiếp nhập? Sẽ có cảm giác như thế nào đây?

Tên nhân viên nhấn ấn nút, năm ngăn tủ kim loại lặng lẽ từ trong vách tường xuất hiện. Những ngăn tủ này nằm ngang, bên trong là khoảng trống vừa đủ cho một người nằm, thoát nhìn hơi giống quan tài.

"Các ngươi nằm vào trong này!"

Năm người vâng lời nằm vào trong những ngăn tủ kim loại lạnh lẽo, tinh thần tập trung thêm vài phần.

Từng giác hút cảm lên khắp cơ thể bọn họ, gần như bao phủ toàn bộ phần đầu, thân và vị trí các khớp.

"Sắp bắt đầu rồi, các người hãy chuẩn bị sẵn sàng, thả lỏng toàn thân. Lúc quét hình ảnh toàn thân sẽ có chút không khỏe, nhẫn nại đợi một lát sẽ ổn ngay thôi"

Đây là lời cuối cùng của nhân viên năm người Đường Vũ Lâm nghe được, năm ngón tay kim loại chậm rãi trượt vào vị trí vách tường ban đầu, trước mắt họ cũng biến thành một vùng tăm tối.

Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy từng trận tê dại đồng thời truyền đến toàn thân, tựa hồ có món đồ nào đó không ngừng xuyên vào cơ thể mình, hồn lực và huyết mạch trong cơ thể bị kích thích, tự mình sinh ra cơn sống, cảm giác tê dại cũng vì vậy mà bắt đầu trở nên càng ngày càng mạnh hơn, lan rộng khắp cơ thể.

Chút thống khổ ấy so với nỗi thống khổ khi đột phá Kim Long Vương phong ấn tầng thứ nhất chẳng thấm vào đâu, ngược lại còn khiến Vũ Lâm cảm thấy buồn ngủ.

Không biết trải qua bao lâu, đột nhiên hắn cảm giác được thân thể của chính mình chấn động mạnh một cái, theo bản năng từ trạng thái mơ màng tỉnh lại, tinh linh phát hiện ra xung quanh mình sáng hẳn lên.

Ngăn tay kim loại không còn, cảm giác tê dại nguyên bản cũng đã không còn sót lại chút gì. Chỉ là trên mu bàn tay hắn, có thêm một đồ vật giống như thiết bị kim loại, mặt trên có một cái nút màu đỏ.

Thiết bị truyền tín hiệu cầu cứu?

Nơi này là đâu?

Đường Vũ Lâm bị chấn động, tuy rằng đã được Tạ Giải giảng giải qua, đối với Thăng Linh Đài hắn đã bước đầu có ấn tượng, nhưng sau khi đã chân chính tiến vào bên trong, hắn mới nhận thức được rõ ràng việc tổ chức Truyền Linh Tháp nghiên cứu thành công Thăng Linh Đài đã đem lại chấn động lớn đến dường nào.

Ở bên cạnh hắn, là hàng hàng đại thụ, trước người là những bụi cây trùng trùng điệp điệp, căn bản cũng không có đường, cảm giác trên giống như đang tiến vào một mảnh rừng rậm nguyên thủy.

Càng kỳ dị chính là, hắn đối với cảm giác của chính mình cực kỳ chân thực, tự véo má mình một cái, vẫn có cảm giác đau tồn tại. Chạm vào tất cả những thứ xung quanh, cũng hoàn toàn tựa như đều là sự thật.

Trời ạ! Thăng Linh Đài này cũng quá mức thần kỳ!

Đường Vũ Lâm trong lòng tràn ngập than thở, hắn còn chưa từng lĩnh hội qua cảm giác như vậy trước đây, thật thần kỳ!

Thoáng kinh ngạc, Đường Vũ Lâm dần dần tâm thần bình ổn trở lại. Hắn vốn so với bạn cùng lứa tâm tư trầm ổn nhiều lắm, thừa nhỏ luyện tập rèn đức không phải là uổng phí.

Hắn theo bản năng nhìn qua hai tay của chính mình, nhẫn trừ vật cùng mọi thứ vẫn còn ở đó. Nói cách khác, trên thực tế tất cả mọi thứ đều bị đưa vào không gian ảo này. Thoáng vận chuyển huyết mạch lực, trên cánh tay phải, cũng đồng dạng hiện ra lớp long lân màu vàng kim nhạt.

Tất cả, đều cùng thực tế giống nhau như đúc.

Hai tay đồng thời giờ lên, hai đạo ánh bạc lóe qua, một đôi Thiên Đoán Trầm Ngân Chùy đã rơi vào trong lòng bàn tay. Lấy sức mạnh của hắn, hiện tại cảm đoán tạo chùy đã không còn cảm giác nặng, nhưng khi cầm, Đường Vũ Lâm vẫn sẽ có một cảm giác thực sự đặc biệt.

Hắn không manh động, từ trong giọng nói của tên nhân viên đã nghe ra được, Thăng Linh Đài này không phải là một chỗ an toàn, thậm chí vô cùng nguy hiểm. Bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải kẻ địch.

Thế này mới đúng là huấn luyện thực chiến chứ!!! Để có thể kiên trì thời gian dài hơn, cẩn thận một chút không là thừa!

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lâm đầu tiên ngồi xổm xuống, yên lặng cảm thụ tất cả mọi thứ chung quanh. Tinh thần lực của hắn đã tiến vào Linh Thông cảnh, cảm ứng ngoại giới so với trước đây mạnh hơn nhiều lắm.

Nơi đây là một địa phương tràn ngập hơi thở sự sống, chính là ấn tượng đầu tiên của Vũ Lâm. Đây mới thực sự là nguyên thủy Đại Sâm Lâm a! Trong Liên Bang vẫn còn rừng rậm nguyên thủy rộng lớn như thế này sao? Loài người không ngừng tàn phá thiên nhiên, rừng rậm nguyên thủy đã càng ngày càng ít. Có người nói, Đại Sâm Lâm lớn nhất đại lục hiện nay diện tích đã bị thu hẹp lại chỉ còn không tới một phần trăm.

Nguyên lai, rừng rậm nguyên thủy lại đẹp như vậy, không khí thật tươi mát. Cảm giác này đúng là quá tuyệt!

Trong mắt lập loè vẻ hưng phấn, Đường Vũ Lâm đột nhiên có loại cảm giác kỳ diệu như đã trở lại Ngạo Lai thành, trở về công viên nhỏ gần nhà.

Khi đó, hắn ở trong công viên nhỏ cảm thụ khí tức Lam Ngân Thảo, do đó hồn lực tu vi càng tăng nhanh lên, đồng thời cuối cùng đột phá cấp mười, chính thức trở thành một Hồn Sư.

Mà trước mắt nơi này, hơi thở sự sống không biết so với công viên nọ nồng đậm gấp bao nhiêu lần. Trong mỗi kìm cây, kẻ sát mặt đất cũng đồng dạng là

Lam Ngân Thảo. Chỉ có điều, Lam Ngân Thảo nơi này so với Lam Ngân Thảo mình từng thấy đều khỏe mạnh hơn nhiều lắm, bình thường Lam Ngân Thảo rất khó dài hơn 15 centimet, mà nơi này Lam Ngân Thảo chỉ ít đều sinh trưởng đến hơn 30 centimet, cao hơn ống chân nhỏ của hân.

Ngồi bệt xuống, Đường Vũ Lâm nhẹ nhàng xoa xoa những nhánh Lam Ngân Thảo chung quanh mình, đồng thời, hân theo bản năng phóng thích Vô Hồn, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo dây leo lặng yên tản ra, chui vào những bụi Lam Ngân Thảo quanh đó.

Trong phút chốc, hân cảm thụ hơi thở sự sống tăng cường rất nhiều. Tất cả xung quanh đều đầy rẫy sinh mệnh đang hoan hô và vui sướng. Đại Sâm Lâm nồng đậm hơi thở sự sống, khiến hân một cách tự nhiên liền chìm đắm trong đó.

...

Truyền Linh Tháp Sơ cấp Thăng Linh Đài khu số năm

"Hân đang làm gì?" Long Hằng Húc chỉ vào một điểm trên màn ảnh, Đường Vũ Lâm ngồi bệt dưới đất nhắm nghiền hai mắt, tựa vào gốc cây khô sau lưng về mặt đây hướng thụ. Khỏe miệng thầy chủ nhiệm khẽ giật giật một chút!

Hân nghĩ gì mà lại đi ngủ vậy trời! Cơ hội hiếm thấy vào Thăng Linh Đài tu luyện, mà hân lại dùng để ngủ! Nhìn kiểu nào cũng rất giống đang ngủ!

Vũ Trường Không nói: "Có thể hân đang có cảm ngộ nào đó, đừng quên, vô hồn của hân là Lam Ngân Thảo. Thế giới thực có rất hiếm Lam Ngân Thảo tươi tốt như vậy, hân giống như đang cảm thụ gì đó, ngửi xem, hân đang phóng thích vô hồn từ lòng bàn tay của mình ra bên ngoài kia!"

Long Hằng Húc chợt nói: "Nơi này mô phỏng theo Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, đúng là rất thích hợp thực vật hệ Hồn Sư tu luyện. Đứa nhỏ này ngộ tính thực là không tồi."

Vũ Trường Không gật đầu tán đồng.

Trong số năm học viên Linh Ban, Đường Vũ Lâm không phải xuất sắc nhất, hân vừa không có song sinh vô hồn như Tạ Giải, cũng không có vô hồn dung hợp kỹ như Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ, càng không có tài năng như thần - nguyên tố chủng khổng hệ của Cổ Nguyệt. Thế nhưng, Vũ Trường Không vẫn phi thường coi trọng đứa bé này.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Trương Dương Tử xui xẻo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm mang lại cho Vũ Trường Không một cảm giác rất kỳ dị, như một khối ngọc thô chưa mài dũa. Nhìn qua, tốc độ tu luyện của hân cũng hề nhanh, nhưng Vũ Trường Không rõ ràng có thể cảm nhận được, đứa nhỏ này tốc độ trưởng thành nhanh nhất trong năm người.

Thời điểm nhập học, chênh lệch giữa hân và người khác tựa như rãnh trời, nhưng lúc này mới có mấy tháng trôi qua, sức chiến đấu của hân đã không hề thua kém mọi người. Đặc biệt với tính cách cứng cỏi, ngộ tính xuất chúng, lại còn tinh thần lực cao đều là dấu hiệu của một thiên tài. Nếu có thể không ngừng kích phát sức mạnh huyết thống thần bí của hân, không ngừng trưởng thành, như vậy, trong năm đứa bé này, thành tựu tương lai lớn nhất sẽ chính là hân.

**Đúng rồi, bởi vì hân là main mà!!!*

...

Trương Dương Tử chấn động toàn thân, ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh.

Đây là, rừng rậm?

Rừng rậm chung quanh rậm rạp, tiếng chim hót lạnh lốt khắp nơi, hơi thở sự sống tràn ngập, đối với một hồn sư thuộc tính “bóng tối” như hân, cũng không thể nào tính là thoải mái, trái lại có chút cảm giác không phù hợp.

Thế nhưng, dưới kích thích hơi thở sự sống như ở đây, hân phát hiện tốc độ vận chuyển hồn lực của mình tăng nhanh hơn.

Phải tùy thời chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Hầu như không chút do dự. Trương Dương Tử liền phóng thích võ hồn. Một đôi cánh đen mở ra trên lưng.

Võ hồn của hắn là Âm Hắc Huyền Ma Ứng, một loại võ hồn mạnh mẽ. Vì lẽ đó, trên thực tế Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của hắn cùng Vương Kim Tỳ, nên được gọi là Âm Hắc Ứng Long mới đúng, chỉ có điều, tu vi của bọn họ quá yếu, vẫn chưa thể chân chính dung hợp hoàn toàn, nên lúc đó mới bị Đường Vũ Lâm nhanh chóng đánh tan.

Về điểm này Trương Dương Tử kỳ thực là phi thường không phục. Hắn xưa nay đều không cho rằng mình sẽ yếu hơn Đường Vũ Lâm. Tại kỳ thi đấu lên lớp, hắn cảm giác chưa kịp phát huy hết thực lực đã thua trận, quả thực quá uất ức!

Hừ! Đừng để cho ta gặp lại bất kỳ tên nào trong ba đứa tụi bay.

Trương Dương Tử cánh ưng khê đập, thân thể nhất thời bay lên cao mấy mét, hai tay chộp vào nhánh cây khô, nhanh chóng leo lên phía trên. Dưới cái nhìn của hắn, trước tiên chiếm lĩnh điểm cao nhất, quan sát một chút tình huống chung quanh là lựa chọn tốt nhất.

Đặc biệt nếu có thể tìm được Vương Kim Tỳ, vậy thì không còn gì tốt hơn. Đi cùng với Vương Kim Tỳ, thực lực của hai người đều sẽ bởi vì đối phương mà tăng lên.

Hai tay hắn phía trước tạo thành ung chảo, kéo thân thể chính mình rất nhanh lên đến ngọn cây. Đứng trên đỉnh đại thụ cao đến mấy chục mét quan sát, quả nhiên có thể nhìn thấy được xa rất xa.

Lựa chọn cây đại thụ cao lớn nhất này, từ ngọn cây nhìn khắp xung quanh, nhất thời một cảm giác chấn kinh xuất hiện.

Đó là một biển rừng cây màu xanh lục liên miên trùng điệp, không thể nhìn thấy phần cuối. Trừ những đám mây và nền trời xanh nhạt, màu xanh lục của rừng cây dường như vô biên vô hạn. Những tán cây to lớn khiến người ta dễ nảy sinh cảm giác nơi đây đang nắm giữ vô cùng vô tận sinh mệnh

Đây thật sự là quá chân thực đi!

Hắn trước đây cũng biết đến Thăng Linh Đài, nhưng bởi vì thực lực bản thân còn quá yếu, tuổi lại nhỏ, tuy rằng điều kiện gia đình cũng có thể chống đỡ, nhưng vẫn không thể tới đây.

"Ồ, đó là cái gì?" Trương Dương Tử hướng về bầu trời nhìn lại.

Một con Đại Lam Ưng* trên không trung bay lượn, đột nhiên thu cánh lại, như hướng về phía hắn bay đến.

** Con chim lớn màu xanh.*

Đại Ưng thật đẹp! Trương Dương Tử trong lòng hơi động, đồng thời, trong lòng cũng toát lên vẻ kiêu ngạo. Cơ hội thực chiến lại đến nhanh như vậy. Phải thử xem hồn thú này mạnh bao nhiêu!

Hai vòng hồn hoàn đồng thời từ dưới chân bay lên, Âm Ma Ứng Hồn Linh cũng thuận theo đó xuất hiện ở đầu vai. Trương Dương Tử dùng sức dẫm mạnh hai chân lên cành cây khô, mượn phản lực bay lên không, sau lưng một đôi ưng đen mở ra, đồng thời ánh sáng của đệ nhị hồn hoàn chợt lóe sáng.

Đệ nhị hồn kỹ, Ứng Kích Trường Không.

Hắn trực tiếp phát động hồn kỹ mạnh nhất của mình. Hồn kỹ này ở trên lớp tái hắn vẫn chưa kịp dùng đến, vì phối hợp Vương Kim Tỳ, khống chế toàn bộ đoàn đội, thực lực của hắn vẫn chưa phát huy hoàn toàn, mấy ngày qua trong lòng uất ức có thể tưởng tượng được.

Vào lúc này tiến vào Thăng Linh Đài, việc đầu tiên hắn muốn làm chính là phát tiết một thoáng.

Toàn thân tỏa ra ánh sáng màu đen cường thịnh, toàn bộ bóng người đều trở nên hư huyền, sau lưng đôi cánh đột nhiên biến lớn, tốc độ của hắn cũng trong nháy mắt tăng lên hơn gấp ba, Âm Ma Ứng trên bả vai cấp tốc hóa thành một đạo bóng đen dung nhập vào trong cơ thể hắn. Trong phút chốc, trên người Trương Dương Tử bắn ra khí thế cực kỳ cường thịnh, tựa như một mũi tên màu đen, nhắm thẳng về phía con Đại Lam Ưng.

Tiếng ưng hét to rõ vang vọng khắp bầu trời.

Ứng Kích Trường Không, dựa vào tốc độ bản thân mà sức mạnh tăng lên, đem toàn bộ sức mạnh toàn thân chuyển thành đơn thể công kích, lực công kích vô cùng mạnh mẽ. Là một kỹ năng dạng liễu mạng va chạm, Trương Dương Tử vẫn cho rằng, trong cùng cấp bậc, hồn kỹ của chính hắn có thể nói vô địch. Một lần công kích, liền đã tiêu hao của hắn hơn 50% hồn lực.

Đương nhiên, phán đoán này khi gặp Đường Vũ Lâm Kim Long Trảo đã bị nhại đi rất nhiều, dù sao, Kim Long Trảo thể hiện ra sức mạnh cũng quá mức biến thái, công kích cận chiến của hắn tự nhiên sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.

Chớp mắt song phương đã tới rất gần nhau.

Con Đại Lam Ưng kia cũng bởi vì Trương Dương Tử đột nhiên xuất hiện mà giật mình ngạc nhiên. Hai cánh vốn đã thu lại lại một lần nữa mở ra, đồng thời vung lên. Hai đạo Lam Phong Dao to lớn chợt bắn ra, luân phiên hướng Trương Dương chém tới.

Cùng lúc đó, trong miệng con Đại Lam Ưng cũng phát ra một tiếng kêu vang vọng đầy sắc bén, tựa hồ muốn thị uy.

"Àm!" Màu đen cùng màu xanh trên không trung va chạm, hai đạo Lam Phong Dao đồng thời bị đánh tan, nhưng Trương Dương Tử thế tiến cũng khựng lại, hai cánh mở ra, lại xuất hiện ở giữa không trung.

Không được! Trương Dương Tử trong lòng thầm kêu một tiếng. Năng lực của hắn còn không đủ sức cầm cự hai cánh phi hành, chỉ có ở trong trạng thái Ưng Kích Trường Không mới có thể phi hành trong chốc lát mà thôi, hiện tại một đòn bị đối phương hóa giải, trên không trung nhất thời rơi vào bị động.

Hai cánh mở ra, hắn cấp tốc bay xuống phía dưới. Hắn rất thông minh, cánh của Đại Lam Ưng vượt quá 5 mét, dưới cách nhìn của hắn, chỉ cần mình chui vào trong rừng cây, đối phương liền rất khó truy kích.

Thế nhưng, một khắc tiếp theo, sắc mặt hắn liền trầm biến.

Vô số bóng hình nhỏ bé màu lam từ trong các tán cây phụ cận nhảy ra, đang rộng hai cánh. Từng đạo từng đạo tiểu Lam Phong Dao hướng về hắn bắn tới. Vô vàn con Đại Lam Ưng nhỏ hơn, cũng thuận theo đó xuất hiện chung quanh hắn.

Tại sao lại như vậy? Phản ứng đầu tiên của Trương Dương Tử là nhấn vào thiết bị cầu cứu. Ở trong nháy mắt này, hắn đột nhiên hiểu được tại sao khi trước trong ánh mắt vị nhân viên Truyền Linh Tháp lại chứa đầy thâm ý như vậy.

Mắt tối sầm lại, xung quanh đều rơi vào trong yên tĩnh. Hết thấy công kích biến mất không còn tăm hơi, rất nhanh sau đó hắn liền cảm thấy toàn thân mát lạnh, tia sáng lại xuất hiện.

"Đứng lên đi!" thanh âm tức giận của Long Hằng Húc vang lên.

Trương Dương Tử có chút mờ mịt ngồi dậy, lúc này mới phát hiện, mình đã trở lại gian phòng trước đây.

Bên trong gian phòng, trên màn ảnh lớn đang có nhiều bức hình biến hóa không ngừng, Trương Dương Tử chợt nhận thức được chính mình là người đầu tiên đi ra, mặt nhất thời đỏ lên. Có chút lúng túng từ trong ngăn tủ kim loại bò ra.

Vũ Trường Không cũng không hề nói gì, chỉ chỉ vào cái ghế bên cạnh, ra hiệu hắn ngồi xuống.

Trương Dương Tử hít sâu một cái, cố gắng đè nén nội tâm của chính mình, đại não dù sao cũng hơi âm ỉm, đây là di chứng của việc tiến vào trong Thăng Linh Đài. Những việc đã phát sinh khi trước, một lần nữa dần tái hiện trong ký ức.

Ánh mắt của hắn đột nhiên động một cái, đứng díp thấy cảnh trên màn hình từng con từng con Đại Lam Ưng đang bay lượn, chúng nó tựa hồ đang tìm kiếm cái gì. Đây... này... không phải là vị trí lúc trước của mình sao?

Trong màn ảnh, Đại Lam Ưng không dưới trăm con, bay rợp cả một khoảng không trung, từng tiếng to rõ vang lên, xa xa còn có số lượng lớn chim xuất hiện ngày càng nhiều.

Nuốt một hớp nước miếng, Trương Dương Tử nhất thời ý thức được, đàn Đại Lam Ưng này chính là đang tìm mình. Nếu như đây không phải là huyền cảnh mà là thế giới thật, e là có thêm mười cái mạng nữa cũng không đủ trả.

Long Hằng Húc chỉ lờ mờ nhìn một cái, liền tiếp tục xem những màn hình khác, còn Vũ Trường Không cũng không có một câu trách cứ.

Kinh nghiệm thực chiến, đều cần chính mình thử ngộ mới có thể có ký ức sâu sắc nhất.

Trương Dương Tử rất nhanh lại tiến vào trong suy tư, ngoại trừ lúng túng ban đầu, trong ánh mắt hắn sự hưng phấn càng mãnh liệt hơn. Hắn phát hiện, mình dần thích cảm giác tiến vào Thăng Linh Đài. Ở nơi đó mọi thứ quá chân thực! Lần sau, nhất định mình có thể sinh tồn rất lâu trong này!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Tạ Giải Thăng Linh Đài thử trình

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyenCV.com

Tạ Giải cẩn thận từng li từng tí một lần lách trong rừng cây, dùng rừng cây chung quanh ẩn thân giấu hình. So với Trương Dương Tử, hắn cẩn thận hơn rất nhiều. Bởi vì từ nhỏ đã nghe nói qua rất nhiều chuyện liên quan đến Hồn Thú Đại Sâm Lâm bên trong Thăng Linh Đài. Hắn biết, ở đây khắp nơi đều

đầy rẫy nguy hiểm, không cần thận sẽ chôn thây nơi này.

Thế nhưng, nguy hiểm lớn cũng đại diện cho kỳ ngộ nhiều, nếu như có thể thuận lợi đánh giết hồn thú, sẽ nhận được một ít năng lượng cảm thụ, đối với sự phát triển của Hồn Linh cực kỳ có lợi.

Hồn Linh của hắn là một tồn tại đặc thù, do Truyền Linh Tháp tự chế tạo riêng, phụ gia cho Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy. Điều không ai biết chính là, Kim loại Hồn Linh phụ gia của hắn là biến dị. Nếu như Hồn Linh Kim Quang Thảo Xà của Vũ Lâm biến dị theo hướng xấu nên có vẻ yếu nhược, Kim loại Hồn Linh của hắn lại biến dị theo hướng tốt, chỉ cần một phần tinh thần lực đã có thể hấp thu cùng lúc hai cái Hồn Linh.

Lúc trước, cái này tuy chỉ là Bách Niên Hồn Linh, nhưng gia tộc của hắn phải dùng Thiên Niên Hồn Linh đánh đổi mới mua được. Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy của hắn đồng thời đều được Hồn Linh này phụ gia, nên hai cái hồn kỹ đồng thời hỗ trợ lẫn nhau, tạo nên điệp gia hiệu ứng.

Tạ Giải song sinh vô hồn, trên thực tế vốn yếu hơn một chút so với song sinh vô hồn chân chính. Bởi vì Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy đồng nguyên, hai cái khác biệt không lớn, cũng không hỗ trợ lẫn nhau nhiều, nên chỉ mạnh hơn Hồn Sư đồng cấp một hai bậc. Nhưng điểm bất lợi lớn nhất chính là, khi hắn đạt tới bình cảnh, nhất định hai vô hồn đều phải được phụ gia thêm Hồn Hoàn cùng lúc mới có thể tiếp tục tu luyện. Trong khi đó song sinh vô hồn chân chính, chỉ cần phụ gia cho một vô hồn, cái còn lại có thể đợi đến lúc tu vi tăng cao có thể phụ gia Hồn Hoàn đẳng cấp cao hơn.

Đương nhiên, bí mật này cũng chỉ có chính hắn cùng người trong nhà mới biết.

Tạ Giải đệ nhất Hồn Linh không thể nghi ngờ là cùng hắn cực kỳ phù hợp. Nhưng Tạ Giải cũng rõ ràng, Hồn Linh như vậy tương lai chỉ có thể ngộ không thể cầu. Tinh thần lực của hắn cũng không ưu tú. Hắn song sinh vô hồn ở sơ kỳ chiếm ưu thế, nhưng đến tương lai, nếu như không thể đem tinh thần lực tăng lên tới một độ cao nhất định, ngược lại sẽ hạn chế sự phát triển. Bởi vì hắn rất khó có thể cùng lúc chịu đựng quá trình phụ gia cùng lúc hai Hồn Hoàn cho Thanh Long Chủy.

Thăng Linh Đài chính là một trong những lối thoát của hắn. Điều hiện tại hắn muốn làm nhất chính là tăng lên phẩm chất Kim loại Hồn Linh của mình. Nếu như Kim loại Hồn Linh có thể đạt đến Thiên Niên cấp bậc màu tím liền có thể cung cấp thêm một cái hồn hoàn cho hắn. Vạn Niên cấp bậc màu đen, lại có thể phụ gia thêm một cái nữa.

Hồn sư hấp thu Hồn Linh số lượng càng ít, tiêu hao tinh thần lực cũng càng ít đi. Hơn nữa, đừng quên, một khi Hồn Linh phẩm chất tăng lên, Hồn Hoàn phẩm chất cũng sẽ tùy thời tăng lên, là phương pháp tự thân tăng cường tốt nhất.

Vì lẽ đó, Tạ Giải đối với Thăng Linh Đài chờ mong, cũng cao hơn nhiều so với mọi người.

Tiến vào rừng rậm được một lúc, hắn vẫn không gặp phải Hồn thú. Chân rón rén không phát ra một tiếng động, hơi thở nhẹ nhẹ, Tạ Giải cẩn thận quan sát xung quanh, chờ đợi Hồn thú xuất hiện.

Tốt nhất là gặp Hồn thú lạc đàn, đánh giết một con, đối với Hồn Linh của mình sẽ có một ít chỗ tốt.

Tạ Giải trong mắt ánh sáng lấp lánh, đáy mắt nơi sâu thẳm ẩn chứa hào quang, vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn.

"Hà?" Đột nhiên, hắn cảm giác được xung quanh thân thể mình có cảm giác khác thường.

Hầu như không chút do dự, hắn đột nhiên nhảy tới như con ếch, trực tiếp nằm ẹp trên mặt đất.

Mười mấy chùm ánh sáng sát sau lưng hắn xẹt qua. Tạ Giải phần eo phát lực, khác nào cá chép búng người lên khỏi mặt nước.

Công kích này...

Hắn ngơ ngác nhìn thấy, trên một cây đại thụ nứt ra mười mấy con con mắt, mỗi một con mắt đều lập loè hào quang đỏ tươi, công kích kia, chính là từ nó mà tới.

Thực vật hệ Hồn thú, Tinh Hồng Ma Thụ.

Không được, thứ gì này là quái vật.

So với Trương Dương Tử, tri thức về Hồn thú của Tạ Giải phong phú hơn nhiều, chỉ ít không đến nỗi chưa nhận ra Hồn thú gì đã mạo muội phát động công kích.

Hắn căn bản không có ý muốn chiến đấu, rón mũi chân, đột nhiên hướng về một bên đạp mạnh, lộn một vòng, người đã bắn lên, hướng về xa xa liền chạy.

Quả nhiên, sau khi hắn vừa mới bỏ chạy, sau lưng những cây đại thụ liền mờ từng con mắt đỏ tươi, từng đạo từng đạo xạ quang tuyến nhanh chóng bắn ra, bao trùm một khu vực rộng lớn. Hắn chỉ cần chậm một chút nữa, liền tất nhiên sẽ bị những tia sáng này bao trùm, kết quả có thể tưởng tượng được.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Tạ Giải hô hấp rõ ràng có chút gấp gáp.

"Chít chít!" Một tiếng rít vang lên, quay sang liền thấy một cái bóng màu vàng hướng thẳng đến Tạ Giải mà công kích.

Tạ Giải vội vàng dừng lại, đồng thời Quang Long Chùy đánh ra, Quang Long Nhận được phóng thích hướng về phía đối phương cắt tới, đồng thời chính mình cũng thay đổi phương hướng.

Loáng một cái, bóng vàng công kích biến hóa tựa như ngọn roi, dễ như ăn cháo tách đôi Quang Long Nhận công kích của Tạ Giải. Nhìn kỹ lại, là một con Đại Lão Thử * cao hơn hai thước từ mặt đất nhảy lên. Cái bóng màu vàng kia chính là đuôi của nó, vậy nhẹ đuôi một cái, lần này lại tựa cây lao nhọn hướng ngực Tạ Giải đâm tới.

**Con chuột lớn*

Chiều cao hai thước, đuôi chuột dài, chính là Bách Niên cấp bậc. Bách Niên Đại Lão Thử.

Tạ Giải không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, bởi vì hắn biết đây là một loại đơn độc sinh tồn Hồn thú, sức chiến đấu rất mạnh, bình thường chỉ ăn côn trùng, nhưng cũng không ngại ăn thịt những động vật cỡ lớn. Đuôi biến hóa khôn lường, công kích phi thường hung hãn. Đồng thời còn có một cái răng nanh sắt cứng rắn, đủ để gặm nuốt kim loại hiếm.

Chân phải đạp thân cây bên cạnh, thân thể Tạ Giải đột nhiên bắn lên, Quang Long Nhận lần thứ hai tung ra, lại một đạo quang nhận hướng về con Đại Lão Thử chém tới, cùng lúc đó tay trái khẽ lay động kín đáo không một vết tích.

Đại Lão Thử đuôi dài thoáng thay đổi phương hướng, vừa vận đấm trúng chính giữa Quang Long Nhận, ở phần đuôi nhọn mơ hồ có một tia sáng trắng lóe qua.

Quang Long nhận dĩ nhiên trực tiếp từ trung ương bị cắt đôi thành hai nửa. Đuôi chuột hướng thân thể hắn tiếp tục bay tới. Tốc độ của nó thật nhanh, lực đánh cũng là siêu cường, chớp mắt liền đã đến bên cạnh Tạ Giải.

Chính vào lúc này, Đại Lão Thử đột nhiên kêu thảm một tiếng, trên người bắn ra một vệt huyết quang, thân thể to mọng trực tiếp văng ra ngoài.

Tạ Giải nào sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hai chân cùng đạp lên nhánh cây, thân thể trên không trung cao tốc xoay tròn, lấy Quang Long Chùy làm gốc, tựa như mũi khoan đuổi theo đánh thẳng vào người Đại Lão Thử.

Trong phút chốc, thân thể Đại Lão Thử nhất thời bị Quang Long bão táp xuyên thủng, huyết quang bắn ra tứ phía.

Tạ Giải và Đại Lão Thử rơi xuống đất gần như cùng một lúc. Một đoàn ánh sáng như có như không từ trên Bách Niên Đại Lão Thử phát ra, rơi trên người Tạ Giải. Quang Long Chùy trong tay hắn sáng lóe lên, Tạ Giải sắc mặt vui mừng, nhưng không dám dừng lại, cấp tốc hướng về một hướng khác chạy đi.

Đây chính là Hồn thú Đại Sâm Lâm, mùi máu tanh dễ dàng thu hút các loại Hồn thú khác, nhất là các loại Hồn thú ăn thịt

Hắn có thể trong thời gian ngắn như vậy đánh chết Đại Lão Thử, tất nhiên là nhờ công lao đánh lén của Ảnh Long Chùy.

Lần thứ hai đánh ra Quang Long Nhận vốn chỉ để che giấu cho Ảnh Long Nhận lặng yên không một tiếng động đánh ra. Để đề phòng, hắn lại dùng Quang Long bão táp, lúc này mới đánh cho Đại Lão Thử không còn manh giáp. Đại Lão Thử am hiểu nhất là mẫn công, phòng ngự cũng không ra sao, nên mới bị Tạ Giải một kích thành công.

"Oanh, oanh, Ầm!" Tạ Giải mới chạy ra không xa, đột nhiên, từ trên mặt đất một tiếng nổ trầm thấp vang lên

Tạ Giải ngẩn ngơ, thanh âm này, sao mà nghe kinh khủng như vậy?

...

Vương Kim Tỳ tựa ở trên một cây đại thụ, há to miệng thờ hồn hên, thân thể hắn căng phồng lên khung xương đang chậm chậm thu lại.

Hắn vừa trải qua một hồi ác chiến. Sau khi tiến vào Hồn thú Đại Sâm Lâm, hắn rất nhanh gặp phải một đám Thập Niên Thanh Phong Lang, loại này hồn thú này bản thân sức chiến đấu cũng không quá mạnh, nhưng lần át ở tốc độ nhanh, hơn nữa số lượng nhiều.

Vương Kim Tỳ gặp phải tới hai mươi mấy con, nếu như không phải hắn có võ hồn chuyển hóa thành phòng ngự siêu cường đối với công kích vật lý, e rằng cũng không thể kiên trì đến hiện tại.

Bất quá, Thanh Phong Lang bởi vì chỉ là mười năm hồn thú, cũng không giúp hắn tăng cường cho Hồn Linh thêm bao nhiêu. Hồn Linh của hắn là một loại Cốt Linh, cũng đặc thù như Kim loại Hồn Linh của Tạ Giải, trực tiếp hòa vào bên trong Võ Hồn.

Hồn lực còn lại không tới bốn phần mười, thể lực càng giảm xuống nghiêm trọng, hắn nhất định phải nghỉ ngơi một chút mới được.

Hắn cũng không nhìn thấy chính là, trên nhánh cây, một thân ảnh khổng lồ hướng về phía hắn chậm rãi hạ xuống.

Sắc trời làm sao có chút tối sầm? Vương Kim Tỳ trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút cổ quái, theo bản năng ngẩng đầu hướng lên không trung nhìn lại. Ngơ ngác nhìn thấy, một khuôn mặt người chính hướng về hắn hạ xuống càng lúc càng nhanh hơn.

Đó là một khuôn mặt nữ nhân, thoát nhìn phi thường đẹp đẽ, chỉ là khi nàng mở miệng lộ ra răng nanh vô cùng dữ tợn. Càng làm Vương Kim Tỳ sồn cả tóc gáy chính là, mặt người này lại sinh trưởng trên bụng một con nhện lớn a!

**Tèn ten, thằng ku gặp phải Nhân Diện Ma Chu rồi!*

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Bách Niên Ma Chu cùng Thiên Niên Hồn thú

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhện mặt người, đây là có hồn thú sát thủ danh xưng Nhân Diện Ma Chu, đỉnh cấp mạnh mẽ Hồn thú. Bách niên cấp bậc liền có thể cùng Thiên Niên Hồn thú thông thường giao thủ.

Không chút do dự, Vương Kim Tỳ liền cầm đầu bỏ chạy. Coi như là ở trạng thái hoàn hảo, hắn cũng không để đánh lại đối phương. Hiện tại tu vi lại không đủ, thực lực giảm xuống trên diện rộng, chỉ có chạy trốn mới mong giữ lại chút hi vọng sống.

"Phốc!" Toàn thân căng thẳng, Vương Kim Tỳ chỉ cảm giác người mình bị món đồ gì đó cuốn lấy. Sức mạnh cực lớn, nên sau khi bị cuốn lấy cũng đừng mong tránh thoát.

Lúc này, cho dù muốn nhấn tín hiệu cầu cứu, hắn cũng không thể làm được.

"Tát tác tác tác", âm thanh kéo kẹt mang theo một khí tức lạnh lẽo truyền đến. Sau một khắc, hắn chợt cảm nhận được toàn thân đau nhức, dần dần lạnh người đi, mất cảm giác khiến cho nội tâm run rẩy. Cảm giác đó chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp toàn thân.

...

"Chuẩn bị cấp cứu." Truyền Linh Tháp nhân viên gấp giọng kêu lên.

Ngăn tủ kim loại mở ra, Vương Kim Tỳ thân thể bên trong ngăn kéo kịch liệt run rẩy, dù cho những giác hút kia cũng đã được gỡ xuống, cũng không thể ngăn cản thân thể hắn run rẩy.

Hơn mười nhân viên áo trắng nhanh chóng vọt vào, một người trong đó đem một cái ống tiêm đâm vào cổ Vương Kim Tỳ, bơm một loại thuốc nào đó vào cơ thể hắn.

"Lại là Nhân Diện Ma Chu?"

"Đúng vậy! Hồn thú này quá hung hãn, coi như là nhấn tín hiệu cầu cứu cũng không kịp, đứa nhỏ này vận khí thật kém."

Mấy người áo trắng nhanh chóng bận túi bụi, Vũ Trường Không cùng Long Hằng Húc cũng đều chờ ở xung quanh.

Mười mấy phút sau, người áo trắng cầm đầu mới thở phào nhẹ nhõm, "Không sai, đứa nhỏ này ý chí lực rất mạnh, không thành vấn đề. Để hắn ngủ một hồi, lúc tỉnh lại sẽ không sao."

Nói xong câu đó. Những người áo trắng nói đuôi biến mất, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

Trương Dương Tử một bên cũng đã xem rõ tình hình. Sững sờ! Chuyện này... chuyện này... đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?

"Vũ lão sư, Long chủ nhiệm, Kim Tỳ hắn bị làm sao? Thăng Linh Đài không phải giả lập sao? Hắn sao lại thế..." Trương Dương Tử nhìn Vương Kim Tỳ sắc mặt tái nhợt, một cảm giác sợ hãi mãnh liệt thay thế cho nội tâm phấn khởi khi trước.

Truyền Linh Tháp nhân viên nói: "Ta nói rồi, Thăng Linh Đài là giả lập, nhưng một mức độ nào đó cũng là hiện thực. Ở bên trong, nhận thức của các người và thực tế giống nhau như đúc. Vì lẽ đó, khi bị tổn thương, nhận thức của các người cũng bị ảnh hưởng. Giả sử trong thế giới kia người bị những con Đại Lam Ứng dùng Phong Dao phân thây, người sẽ cảm nhận được cảm giác bị phân thây thật sự. Loại cảm giác đó cực kỳ chân thực, đối với ý chí tinh thần của người sẽ sản sinh ra xung kích rất lớn."

"Nói đơn giản, nếu như đem một người bịt kín đôi mắt, khóa cổ tay hắn để hắn cảm nhận được tay mình đang chảy máu. Sau đó ở bên cạnh mô phỏng ra

âm thanh máu chảy. Dội vết thương của hắn tự mình khép kín, máu không chảy nữa, nhưng hắn vẫn nghe được tiếng máu rơi. Trong tiềm thức của hắn sẽ cho rằng mình sắp chảy máu đến chết rồi. Và sau cùng hắn sẽ chết thật! Thăng Linh Đài cũng đồng dạng xuất hiện vấn đề tương tự, đặc biệt là đối với những người mới như các ngươi. Dội khi tinh thần lực của các ngươi đủ mạnh, sự ảnh hưởng cũng dần dần bị thu hẹp lại. Nhưng khi đó có lẽ các ngươi đã vượt qua được Sơ cấp Thăng Linh Đài, muốn tiến vào Trung cấp Thăng Linh Đài. Lúc đó sẽ có cảm thụ khác, Trung cấp Thăng Linh Đài, khả khả...”

Nghe hắn vừa nói như thế, Trương Dương Tử sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi, sợ hãi không hề giảm, nói cách khác, Thăng Linh Đài thật sự có thể dẫn đến tử vong đấy!

...

Cổ Nguyệt bước thật chậm trong Đại Sâm Lâm, ánh mắt của nàng có chút hoảng hốt. Khu rừng rậm rạp, không khí trong lành, dường như mang lại cho nàng cảm giác cách biệt với thế phàm.

Thật đẹp, thật thích cái cảm giác này quá!

Truyền Linh Tháp sáng tạo ra Thăng Linh Đài, quả thực là kỳ tích.

Nàng vẫn hướng về nơi sâu xa của khu rừng, khi đi nàng cũng gặp phải vài con Hồn Thú, nhưng những con Hồn Thú này đều không mạnh. Bị Nguyên Tổ Chương Không của nàng mạnh mẽ đánh giết. Sau khi đánh tan Hồn Thú, đều sẽ mang lại cho nàng một ít quang ảnh gọn sóng như có như không.

Mỗi lần cảm nhận được những quang ảnh này, sự kinh ngạc trong mắt Cổ Nguyệt lại tăng thêm một phần.

Trong năm người, nàng cùng Đường Vũ Lâm là hai người ít hiểu biết về Thăng Linh Đài nhất.

Đang đi, đột nhiên, rừng cây phía trước hơi động, nhìn kỹ lại, một bóng hình cao to xuất hiện trong tầm mắt Cổ Nguyệt.

Đó là một con gấu cực kỳ cao lớn, phải hơn ba mét, toàn thân bao phủ bởi một lớp kim mao, đôi bàn tay đặc biệt to lớn, đôi mắt sáng lấp lánh màu vàng.

Nhìn thấy Cổ Nguyệt, nó nhất thời trong miệng phát sinh tiếng rú dài, tự nhào đến.

...

"Thiên Niên, xuất hiện Thiên Niên Hồn thú. Có cần nhắc nhở nàng truyền tống đi ra hay không?" Tên nhân viên nhìn về phía Vũ Trường Không.

"Đội xem tình hình một chút!" Vũ Trường Không chăm chú nhìn vào màn hình.

Thiên Niên Tinh Thể Hùng. Đây chính là một loại Hồn thú cực kỳ hiếm thấy, dù ở thời đại thượng cổ cũng rất ít xuất hiện.

Thiên Niên Tinh Thể Hùng vốn cùng một chủng loại với Khủng Trảo Hùng, sau do biến dị mà xuất hiện. Lại là biến dị theo hướng yếu nhược. Sau khi biến dị yếu kém hơn rất nhiều so với Khủng Trảo Hùng.

Tuy nhiên, chúng lại nắm giữ một loại năng lực đặc biệt, phàm là đối thủ bị chúng công kích, thân thể đều bị kết tinh hóa, công kích thêm một lần nữa, trực tiếp nát tan.

Chỉ có hồn lực cường hãn mới có thể chống lại kết tinh hóa, hoặc cũng có thể đem vị trí bị công kích nhanh chóng cắt bỏ, mới có thể phòng ngừa tổn thương lớn hơn.

Bất quá, Tinh Thể Hùng cũng có nhược điểm, chúng nó chỉ có thể cận chiến, không thể tấn công tầm xa.

Trong năm người, Cổ Nguyệt thực lực cá nhân là mạnh nhất, tuy không đạt tới cấp 20, nhưng năng lực Nguyên Tổ Chương Không phi thường xuất sắc, lại am hiểu không gian nguyên tố chương không, luận về né tránh, dù là Tà Giải cũng chưa chắc so được với nàng.

Càng nhiều áp lực, Hồn Sư càng dễ dàng trưởng thành. Vũ Trường Không vẫn tin tưởng vào điểm này, hắn cũng muốn nhìn một chút, dưới sự uy hiếp của con Tinh Thể Hùng ngàn năm này, nữ học viên duy nhất của mình có thể thể hiện tới trình độ nào.

Giống như Vũ Trường Không dự liệu, đối mặt Tinh Thể Hùng công kích, Cổ Nguyệt một điểm đều không có hoang mang. Bách Niên Hồn Hoàn dưới chân sáng lóe lên, khí tức trên người nàng cũng trở nên cường thịnh mấy phần.

Đệ nhất hồn hoàn kỹ, Nguyên Tổ Thủy Triều.

Trong chớp mắt, lam sắc quang mang lóe lên, Cổ Nguyệt thân thể trở nên mềm mại. Ánh sáng bạc lóe lên, nàng sử dụng năng lực Không Gian Truyền Tống biến mất tại chỗ.

Thiên Niên Tinh Thể Hùng vỗ huyệt, trực tiếp đánh ngã một cây đại thụ.

Cổ Nguyệt không định chính diện liều mạng, nàng quay lưng về phía Thiên Niên Tinh Thể Hùng, quay đầu bỏ chạy. Hai tay sau lưng tự mình vung lên, từng vòng xoắn xoáy màu xanh của thuộc tính phong Long Quyền được tạo thành, cũng không phải để công kích Tinh Thể Hùng. Với sức phòng ngự của Tinh Thể Hùng ngàn năm, xoắn xoáy trình độ này căn bản không đủ để tạo thành bất cứ thương tổn nào cho nó.

Thế nhưng, những lốc xoáy này đối với lá cây là vừa đủ. Dưới sức mạnh của cuồng phong, lượng lớn lá cây từ trên trời giáng xuống, che chắn lấy tầm mắt của Tinh Thể Hùng. Cổ Nguyệt nhân cơ hội đó lần thứ hai sử dụng không gian dịch chuyển, lại một lần nữa thay đổi phương hướng, tốc độ đủ nhanh.

...

"Tuyệt vời, ứng đối thực sự nhạy bén, phản ứng cũng nhanh." Long Hằng Húc tự đáy lòng thở dài nói.

Vũ Trường Không cũng khẽ vuốt cằm, hẳn càng thoải mái hơn chính là Cổ Nguyệt gặp biến không sợ hãi. Sau khi gặp phải uy hiếp, phán đoán thực lực kẻ địch mình có thể chống đối lại hay không, liền lựa chọn phương thức chạy trốn bảo mệnh. Điều này tuy nói dễ dàng, nhưng để thực hiện không hề đơn giản. Cổ Nguyệt chẳng những trầm ổn, mà còn thông minh.

Hắn quay đầu nhìn về phía một màn hình khác, trên màn ảnh có ba điểm sáng, phân biệt đại diện cho ở trong Thăng Linh Đài còn lại ba người.

Lúc này, phương hướng chạy trốn của Cổ Nguyệt chính là hướng tới Đường Vũ Lâm gần đó.

"Ồ!" Vũ Trường Không khẽ ồ lên một tiếng, tựa hồ phát hiện điều gì.

...

Oanh, oanh tiếng nổ lớn khiến cho Tạ Giải giật mình, hơn nữa, hắn phát hiện thanh âm này càng ngày càng gần, tựa hồ cách mình không xa.

Dám ở trong Hồn Thú Đại Sâm Lâm tạo ra động tĩnh lớn như vậy, khẳng định đối phương rất tự tin. Không dám thất lễ, hắn nhanh chóng bò lên trên một cây đại thụ, đồng thời thu lại khí tức, lặng lẽ chờ đợi.

Vào lúc này chạy trốn trái lại không bằng lấy tĩnh chế động. Lúc trước đánh giết con Đại Lão Thử đã khiến hắn tiêu hao không nhỏ.

Chính vào lúc này, một bóng hình khổng lồ xuất hiện ở cách đó không xa, nhanh chóng hướng về bên này điên cuồng chạy tới, nhìn thấy nó, Tạ Giải không khỏi trong lòng căng thẳng, bởi vì phương hướng chạy của tên kia chính là nhắm về phía hắn.

Hai chân to lớn, chiều cao bốn mét có hơn, toàn thân bao trùm lớp Thiết Lâm màu xám, ở giữa trán mọc ra một sừng, đây là Bách Niên Độc Giác Long. Một loại phi thường hung mãnh Hồn Thú!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Kim Long Trảo phát uy

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhìn thấy Độc Giác Long hai chân loại thú hung mãnh cỡ này, Tạ Giải không khỏi có chút phát run. Những Hồn thú hôm nay hắn gặp được, tất cả đều có thể được nhận biết thông qua một ít ghi sách, sách vở cùng hình ảnh.

Khả năng ghi nhớ của hắn rất tốt, vì lẽ đó hắn nhớ rõ, Độc Giác Long hai chân này nắm giữ Long Mạch Hồn Thú huyết thống, thuộc tộc Địa Long, sức mạnh thân thể mạnh phi thường. Trong Địa Long tộc cũng thuộc về tồn tại đứng đầu. Nó có thể chạy nhanh xuyên qua những vùng địa hình phức tạp hay khu rừng rậm, am hiểu nhảy lên, oanh kích. Tuy không có năng lực tấn công từ xa, nhưng lại có tính chiến đấu không chết không thôi. Một khi xác định được mục tiêu, sẽ không ngừng nghỉ truy đuổi xuống, mãi đến tận khi đem đối phương đánh giết thành công.

Bách Niên Độc Giác Long, vận may? Có người nói, ở thời đại thượng cổ, Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư sợ nhất chính là chủng Hồn thú này. Không chỉ tốc độ nhanh, phòng ngự cùng công kích mạnh, hơn nữa khả năng chịu đựng vô cùng tốt.

Mình mới vừa vận Nhị Hoàn, dù ở trạng thái toàn thịnh cũng vô lực kháng cự, càng không cần phải nhắc đến tình trạng hiện tại. Hơn nữa, tại sao cái tên này liên thăng tập hướng ta lao đến vậy?!

"Oanh ——" trong khi nội tâm Tạ Giải còn đang phiền muộn thì Bách Niên Độc Giác Long vọt tới vị trí của hắn bên cây cổ thụ, thậm chí ngay cả một chút do dự đều không có, trực tiếp húc thẳng vào thân cây.

Kịch liệt nổ vang một tiếng, cây đại thụ gần hai người ôm trực tiếp gãy lìa. Mũi chân Tạ Giải vọt văng đập mạnh lên nhánh cây, bắn người lên, nhảy sang một cây đại thụ khác. Đồng thời trong lòng cũng lo lắng, tên này chỉ có hai chân sau trắng kiện, chân trước xem ra rất yếu, hẳn là sẽ không biết leo cây

chứ?

Hi vọng tốt đẹp, nhưng hiện thực tàn khốc. Độc Giác Long sau khi húc gãy cây đại thụ, lập tức xoay người hướng về chỗ Tạ Giải đặt chân vọt tới, lần này nó không lại va chạm, mà lại đột nhiên nhảy lên, dĩ nhiên trực tiếp nhảy cao ngang Tạ Giải. Cái miệng rộng nhắm thẳng Tạ Giải cắn tới.

Quang nhận màu vàng chém ra, lưu lại trên đầu con Độc Giác Long một vết hằn sâu khoảng chừng 1 cm. Tạ Giải chỉ có thể bắt đắc dĩ lần thứ hai nhảy lên, hướng về một cây đại thụ khác.

Thân thể khổng lồ của Độc Giác Long dĩ thường linh hoạt, hai chi sau to lớn đập mạnh lên thân cây đại thụ, đuổi theo Tạ Giải. Tốc độ nhanh chóng, so với Tạ Giải không kém chút nào.

Không hổ là khắc tinh của Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư!!!

Tạ Giải không dám liều, hẳn biết Quang Long bão táp của mình đụng vào phỏng chừng cũng là chịu chết, Độc Giác Long này phỏng chừng cũng quá mức cường hãn, thậm chí có thể sánh ngang Thiết Giáp Long, nhưng thân thể nhưng linh hoạt gấp nhiều lần.

Hắn vội vàng chạy trốn, Độc Giác Long vẫn kiên nhẫn, không ngừng tiếp cận. Tạ Giải hồn lực cùng thể lực đều đang không ngừng tiêu hao.

Chẳng lẽ mình chỉ còn cách ăn xuống tín hiệu cầu cứu sao? Tạ Giải trong lòng tràn ngập sự không cam lòng, đây là lần đầu tiên mình tới Thăng Linh Đài mà! Liên như thế này kết thúc hay sao?

"Hồng!" Bách Niên Độc Giác Long nổi giận gầm lên một tiếng, tiếng gầm đỉnh tai nhức óc khiến bước chân Tạ Giải thoáng chậm một bước. Sau lưng cuồng phong khủng bố trong nháy mắt tràn lên, đã suýt soát công kích vào sau lưng hắn.

Tạ Giải nhắm mắt lại, định nhấn tín hiệu cầu cứu. Hắn cũng không muốn trải nghiệm cảm giác đứt gân, gãy xương chút nào!

Đúng lúc đó, đột nhiên trên eo có vật gì quán lấy, tiếp theo, thân thể hắn liền hướng ngang bay ra ngoài, Độc Giác Long "Àm" một tiếng, lại đụng gãy một thân cây, nhưng không có va chạm trúng người Tạ Giải,

Cảm giác kéo ném này Tạ Giải thực sự đã quá quen thuộc, trong lòng mừng rỡ, nhất thời bàn tay định nhấn nút tín hiệu cũng ngừng lại không buông xuống.

Độc Giác Long kiên nhẫn, xoay người tiếp tục truy sát hắn. Cùng lúc, một đoàn ánh bạc phát ra từ bên người Tạ Giải, đồng thời một tiếng quát to vang lên.

"Cút!"

Nghe âm thanh này, thân thể Độc Giác Long hơi khựng lại, giống như cảm nhận được khí tức khủng bố nào đó, thì đã thấy ánh sáng bạc nện lên người của nó.

"Àm!". Con Độc Giác Long cao hơn bốn mét, sức mạnh cường hãn như vậy mà lại bị đánh bay, lần nữa hai vòng trên mặt đất mới chập vật đứng lên được.

Nhìn tướng như mới va chạm một thoáng, nhưng nó đã bị công kích nghiêm trọng tới ba lần. Lắc lắc cái đầu, nó hướng về hướng đoàn ánh sáng bạc kia nhìn lại.

Đường Vũ Lâm thu hồi Lam Ngân Thảo, hướng về Tạ Giải hỏi: "Không có sao chứ?" Hắn ở ngay cách đó không xa, lúc trước chính là bị âm thanh bước chân nặng nề của Độc Giác Long làm thức tỉnh. Hắn cũng leo lên cây, nhờ đó mà thấy được một màn công kích của Tạ Giải.

Lại nói, Tạ Giải vận may rất tốt, sau khi Đường Vũ Lâm tiến vào trạng thái minh tường kỳ dị, dĩ nhiên đối với thực vật chung quanh sản sinh cảm giác thân cận. Mà động tĩnh Tạ Giải bên này truyền đến khiến Đường Vũ Lâm cảm nhận tâm ý bài xích của thực vật. Hắn đoán được thực vật vốn bài xích loài người, nên mới có thể đúng lúc này chạy đến.

"Không có chuyện gì." Tạ Giải thở hổn hển, vừa rồi quả thật là sinh tử một đường! Sau lưng lấm tấm mồ hôi, Tạ Giải tái mặt nhắc nhở "Cẩn thận, Độc Giác Long luôn luôn chấp nhất, một khi xác định mục tiêu liền sẽ không dễ dàng buông tha."

Đường Vũ Lâm cười nói: "Ngươi đã quên, ta không sợ nhất chính là Long Loại Hồn Thú, khắc chế giúp ta mạnh hơn nó gấp nhiều lần." Vừa nói, cánh tay phải hắn đã hiện ra một lớp Kim Lân, long uy trên người từ từ tản ra.

Lấy Bách Niên Độc Giác Long bạo ngược tính cách, vốn đã xông lên từ sớm, thế nhưng, khí tức của Đường Vũ Lâm tản ra đã khiến nó do dự.

Hai chân sau nó cào cào nhẹ trên mặt đất, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Đường Vũ Lâm tay phải phát ra, dùng Lam Ngân Thảo thu hồi lại cặp Trảm Ngân Chùy đã ném đi trước đó. Song chùy ở tay, hắn cảm thấy an tâm hơn nhiều.

"Ta tấn công từ mặt bên, chính diện giao cho ngươi" Tạ Giải thân hình lóe lên, nép sau một cây đại thụ, là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, tấn công chính diện không phải là sở trường của hắn.

Bách Niên Độc Giác Long chung quy bản tính vẫn chiếm thượng phong, chỉ chần chờ một lát, nó đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, hướng về Đường Vũ Lâm vọt tới. Mới rồi bị Đường Vũ Lâm dùng Thiên Đoán Trảm Ngân Chùy đánh lên một đòn nặng nề, cừ hận không hề nghi ngờ đã chuyển sang Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm trong mắt ánh sáng lấp lánh, phóng xuất ra một dây Lâm Ngân Thảo quấn lấy một cành cây, cánh tay dùng sức lôi kéo, người lập tức bay lên trời. Đang ở giữa không trung, lộn mào một cái đã đến ngay trên đỉnh đầu Độc Giác Long. Trảm Ngân Chùy tay trái mạnh mẽ đập về phía Độc Giác Long.

Bách Niên Độc Giác Long vừa ăn thiệt thòi, biết này Trảm Ngân Chùy đập trúng không dễ chịu, lách đầu né sang, đồng thời nhắm phía trên húc lên, một sừng hướng thẳng về phía địch thủ.

Đường Vũ Lâm thời điểm như thế này cũng không dám lưu thủ, tay phải Kim Quang toả sáng, Kim Long Trảo thăm dò, lách sang một bên chụp vào đỉnh đầu Độc Giác Long.

Ở hần thời động Kim Long Trảo trong nháy mắt, Độc Giác Long rõ ràng khựng lại, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt vẫn khiến cho phản ứng của nó giảm bớt.

Luận thực lực, Đường Vũ Lâm ở thế hạ phong, dù cho là hồn lực hay sức mạnh nhục thân đều khẳng định là không bằng nó, nhưng sức mạnh huyết thống của Kim Long Vương lại có tác dụng áp chế Độc Giác Long rất nhiều.

"Phốc!" Bất chấp vậy giáp thâm hậu, bất chấp xương sọ cứng rắn, Độc Giác Long tựa hồ lúc này như đậu hủ mềm bị Kim Long Trảo trên tay phải Vũ Lâm xuyên thẳng vào.

Trong nháy mắt thân thể khổng lồ của Bách Niên Độc Giác Long phảng phất mất đi sức chống đỡ, thậm chí ngay cả một tiếng hét thảm cũng không kịp kêu lên, liền "phù phù" một tiếng ngã xuống đất.

Một luồng sáng màu vàng nhàn nhạt tùy theo đó tuôn ra. Tiểu Thảo Xà lộ đầu ra đón lấy, cái miệng nhỏ của nó há to đầy hương thụ hợp luồng sáng này vào bụng. Trên người nó từng vàng sáng vàng nhạt đập dả đập dòn tầng tầng trông rất đẹp mắt.

Kim Long Trảo khôi phục lại thành bàn tay, Đường Vũ Lâm nhìn tay của chính mình, trong lòng thăng thốt không thôi. Tại thời điểm Kim Long Trảo tiếp xúc với thân thể Độc Giác Long, hẳn rõ ràng cảm nhận được đầu của Độc Giác Long lại như là đậu hũ, nửa điểm cản trở đều không có. Xem ra, mình đối với Long Loại Hồn Thú hay Long Loại Vô Hồn xác thực đều có tác dụng khắc chế. Nếu không phải vậy, một Hồn Thú mạnh mẽ thế này muốn chiến thắng không phải là chuyện dễ dàng!

Nắm chặt tay trái, hướng về phía trên đầu Độc Giác Long nện mạnh một phát. Âm thanh trầm đục vang lên, thi thể Độc Giác Long bị đập văng ra mấy mét, nhưng lực phản chấn cũng khiến tay trái của hắn tê rần.

Quả nhiên, Kim Long Trảo thật đặc biệt, phải thí nghiệm nhiều hơn nữa mới có thể nắm rõ hết tác dụng của nó.

Dù chỉ sử dụng Kim Long Trảo trong thời gian ngắn, hồn lực của Vũ Lâm cũng đã tiêu hao vượt quá ba phần mười. Kim Long Trảo như cái hồ không đáy hút sạch hồn lực, tiêu hao cũng quá mức to lớn. Nếu như không phải nhờ có sức mạnh huyết thống, hẳn không thể nào điều động được công kích ở tầng thứ này.

"Người thật mạnh!" Tạ Giải đi tới, khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, vừa rồi hắn còn bị Bách Niên Độc Giác Long đuổi chạy tóe khói, vậy mà chớp mắt nó đã mất mạng trong tay Đường Vũ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 127: Tam Anh chiến Tinh Hùng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Nếu là hồn thú thật, người đã có thể hấp thu một cái trăm năm hồn hoàn! Ghê gớm!" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lâm giơ ngón tay cái lên.

Đường Vũ Lâm nói: "Nếu không phải Long Loại Hồn Thú, chỉ sợ cũng không dễ dàng đối phó như vậy."

Đúng lúc đó, đột nhiên, một tiếng kêu lãnh lốt vang lên, "Hồn thú không phải rỗng đang đuổi theo ta, nhanh hỗ trợ."

Lóe lên ánh bạc, một bóng người đã xuất hiện cách Đường Vũ Lâm và Tạ Giải không xa. Dưới chân ánh sáng màu xanh lấp loé, nàng nhanh chóng chạy về hướng hai người.

Ở sau lưng nàng, một tiếng trầm thấp gầm vang, chỉ thấy một thân ảnh khổng lồ phía sau xuất hiện.

"Ta đi đây, Tinh Thể Hùng lớn như vậy, cái...đệt!" Tạ Giải thoáng nhìn liếc tròn con mắt. Đường Vũ Lâm cũng lấy làm kinh hãi.

Thiên Niên Tinh Thể Hùng giống như một tòa xe ủi đất kiên cố, bụi cây nào bị nó đi qua đều ngã rạp, những cây nhỏ hơn liền bị dẫm nát. Hơn nữa, những cây bị nó va phải liền bị phủ lên một lớp tinh thể, sau đó phá toái thành bột mịn, tuyệt đối nói lên được khí thế bức người.

Ánh bạc lại lóe lên, Cô Nguyệt đã đến trước mặt hai người bọn họ, nàng mặt cười có chút tái nhợt, rõ ràng là do hồn lực tiêu hao quá độ, chỉ thoáng một cái đã trốn sau lưng Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm nuốt một ngụm nước miếng, hần bản năng cũng cảm giác được, tên bự con trước mắt này so với Bách Niên Độc Giác Long lúc này có thể cường hãn hơn nhiều.

Hắn đột nhiên ngồi xổm xuống, hai tay nắm lấy thi thể Độc Giác Long, đôi vai dùng sức, cứ như vậy mạnh mẽ đem Bách Niên Độc Giác Long nhấc lên.

Ánh vàng kim từ kim lân tay phải sáng lên, Đường Vũ Lâm hét lớn một tiếng, trực tiếp đem thi thể to lớn của Độc Giác Long ngàn năm ném tới chỗ con Tinh Thể Hùng.

...

"Ta kháo, lực lượng này, điên rồi sao." Long Hằng Húc nhìn trên màn ảnh cảnh quang xác vào Tinh Thể Hùng của Đường Vũ Lâm, con mắt cũng đã tròn trũng.

Vào lúc này, Vương Kim Tỳ cũng đã từ hôn mê tỉnh lại, chỉ là sắc mặt vẫn như trước trắng bệch, hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể phảng phất như vừa bị ba cái chân nhện cắm vào, chính loại cảm giác lạnh lẽo âm trầm đó khiến hắn run rẩy không ngừng, di chứng về sau so với Trương Dương Tử trước đó e rằng lớn hơn nhiều.

Thời điểm Trương Dương Tử nhìn Đường Vũ Lâm đánh giết Bách Niên Độc Giác Long, con mắt cũng tròn trắng. Bởi vì hắn biết, coi như Võ Hồn của mình ưu tú, đối với hồn kỹ tự tin trăm phần trăm, cũng không có khả năng nắm chắc có thể đánh tan nát Hồn thú như vậy. Hắn thậm chí cảm thấy, mình căn bản là phá không được Bách Niên Độc Giác Long phòng ngự.

Càng khỏi cần nhắc đến cái con gấu to xác này!

Đường Vũ Lâm một trào đã bóp chết Bách Niên Độc Giác Long, cái trào này nếu như rơi trên người mình, cảnh tượng sẽ thảm thiết như thế nào!?

Thật đáng sợ, quả thực quá đáng sợ.

Lúc kiểm tra, sức mạnh của Đường Vũ Lâm thể hiện ra chỉ là số liệu trên máy móc, nhưng giờ này sức mạnh mà hắn thi triển ra có thể thấy được trực tiếp.

Độc Giác Long khổng lồ như vậy nhưng vẫn cứ bị hắn quăng bay ra ngoài, mấy ngàn cân sức mạnh quả nhiên không phải tùy tiện nói chơi.

Ba người bọn hắn, có thể đối phó được Thiên niên Hồn thú sao? Trương Dương Tử cũng không khỏi sốt sắng lên, vào lúc này, sự thù hận trong lòng hắn đối với Đường Vũ Lâm ba người đã vơi đi rất nhiều. Nhìn bọn họ đối mặt với Hồn Thú mạnh mẽ bậc này, ngược lại có mấy phần cảm giác cùng chung mối thù.

...

"Hồng!"

Đối mặt với thi thể Độc Giác Long bị quăng tới, Thiên Niên Tinh Thể Hùng duỗi ra đôi hùng chương to lớn, trực tiếp nắm lấy đôi chi sau của Độc Giác Long. Có thể thấy rõ ràng, tinh thể vàng sẫm từ chi sau Độc Giác Long lan tràn lên phía trên, rất nhanh sẽ tràn khắp nửa người. Thiên niên Tinh Thể Hùng đột nhiên húc đầu vào thi thể Độc Giác Long đang bị nắm chặt trong tay.

"Ầm!"

Nửa phần sau của thi thể Bách Niên Độc Giác Long trong nháy mắt bị va nát, hóa thành vô số khối tinh thể nhỏ rải rác.

"Ta chạy, quá mạnh! Cô Nguyệt ngươi làm cái gì? Làm sao trêu chọc cái thứ này. Thật giống Hồn thú mạnh nhất trong Sơ cấp Thăng Linh Đài - ngàn năm cấp độ." Tạ Giải tuy nói vậy nhưng người đã hướng về bên cạnh bay vút lên, tay cầm Song Long chùy, sẵn sàng đánh lên bất cứ lúc nào

Cô Nguyệt thờ hồn hèn nói: "Ai trêu chọc nó? Là nó trêu chọc ta có được hay không?"

Trong khi hai người bọn họ trao đổi, Đường Vũ Lâm không nói gì, hai thanh Trảm Ngân Chùy được Lam Ngân Thảo quán quanh bay ra ngoài, đập về phía đầu Tinh Thể Hùng.

Tên này thật khó đối phó! Nó không có sự linh hoạt của Độc Giác Long, tốc độ cũng không bằng, thế nhưng cả công kích lẫn phòng ngự đều ưu việt hơn Độc Giác Long rất nhiều.

Thiên Niên Hồn thú, đây chính là hồn thú ngàn năm đó sao? Ở thời đại thượng cổ, có thể tạo ra Thiên Niên Hồn hoàn hảo màu tím đây!

Lúc này trong lòng Đường Vũ Lâm không có chỗ cho sự nhát gan, ngược lại tràn ngập chiến ý. Dù sao cũng ở trong Thăng Linh Đài, bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ly chiến trường, có thể thỏa thích trải nghiệm thực chiến đến khi đã ghiền. Trong thế giới thực hân chưa bao giờ tiếp xúc với Hồn thú, ngày hôm nay, tuyệt đối có thể được nói là mở mang tầm mắt.

"Àm, âm!" Tinh Thể Hùng cũng không nhảy bén, cũng không có ý tứ né tránh, giờ một cánh tay lên thôi đã đỡ được hai thanh Trầm Ngân Chùy công kích.

Mấy trăm cân Trầm Ngân Chùy đập lên người cảm giác cũng không dễ chịu gì, khiến nó lao đảo lùi nửa bước. Thế nhưng, Đường Vũ Lâm liên tục công kích không thể nghỉ ngơi cũng làm nó tức giận.

Thiên Niên Tinh Thể Hùng trên người ánh vàng lóe lên, đã gầm thét hướng về Đường Vũ Lâm lao tới.

Đường Vũ Lâm hô lớn nói: "Hai người các ngươi tách ra, lùi xa một chút. Tà Giải, chúng Hồn thú này điểm yếu ở chỗ nào?" Tuy rằng hân cũng học được tương quan Hồn thú tri thức, nhưng ở phương diện này, không thể nghi ngờ Tà Giải là giỏi nhất, từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục nghiêm ngặt của gia đình.

"Tinh Thể Hùng Đồng Bì Thiết Cốt, nó nhược điểm ở phần sau lưng, chỗ đó của nó tương đối yếu đuối. Trung khu thần kinh cũng ở đó."

"Đã hiểu" Đường Vũ Lâm lời kéo Lam Ngân Thảo, thân thể của chính mình cũng cấp tốc bắn lên, tránh khỏi thế tấn công của Tinh Thể Hùng.

Có nhược điểm liền dễ nói chuyện, dù sao, con gấu này cũng không quá linh hoạt. Hân có Kim Long Trảo cường hân công kích, không biết có cơ may thắng lợi nào không?

Đây chính là Thăng Linh Đài! Không nhân cơ hội này ở đây thí nghiệm sức mạnh của Kim Long Trảo thì còn đi đâu khác mà thí nghiệm nữa?

"Các ngươi hấp dẫn sự chú ý của nó, ta tìm cơ hội cho nó một đòn trí mạng." Đường Vũ Lâm từ trên không kêu lên.

Thiên niên Tinh Thể Hùng vô hột, nhưng trí tuệ của nó hiển nhiên vượt qua Bách Niên Độc Giác Long, bàn tay phải ở bên cạnh chụp tới, rút ra một cành cây nhỏ, ném tới chỗ Đường Vũ Lâm.

Trầm Ngân Chùy đã thu hồi về tay, Đường Vũ Lâm song chùy vung lên, cành cây nát vụn, nhưng lực trùng kích cường hân cũng làm hân lao đảo trên không.

Ngàn năm Tinh Thể Hùng thẳng đến hân vọt tới, hung hân mở ra một đôi hùng chưởng.

"Phốc!" Đúng lúc đó, một lưỡi dao vô hình sáng loáng chém lên cổ nó. Tinh Thể Hùng bị đau, gầm rú một tiếng, quay đầu hướng về một bên nhìn lại.

Tà Giải quát to một tiếng, "Con gấu ngu ngốc, có bản lĩnh đến đây xem!" Trong tay Quang Long chùy lần thứ hai chém ra, lại một vết quang nhận bay đi.

Cùng lúc đó, Đường Vũ Lâm trên người lam quang lóe lên, thân thể trên không trung nhất thời nhẹ đi mấy phần, hân lời kéo Lam Ngân Thảo, người đã nương nhờ phong nguyên tố trợ giúp mà đứng vững lại.

Mười mấy tầng băng trụ đứng lúc bay tới, xếp chồng lên nhau vừa vặn cho Đường Vũ Lâm chỗ đặt chân. Đường Vũ Lâm ở trên băng trụ đạp xuống, hoàn thành một lần chuyển hướng trên không trung.

Dưới chân vàng sáng lóe lên, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo dây leo đã chen chúc nhau mà ra, quấn quanh hai chân của Thiên niên Tinh Thể Hùng.

Hân cũng không hi vọng Lam Ngân Thảo của mình có thể làm cho Tinh Thể Hùng ngàn năm bị trói lại quá lâu, chỉ hi vọng có thể hơi hơi làm chậm tốc độ của nó.

Thế nhưng, một màn kỳ dị xuất hiện.

Bị Lam Ngân Thảo dây leo chuẩn xác quấn quanh hai chân, Tinh Thể Hùng theo bản năng phát lực, ở tình huống bình thường, Lam Ngân Thảo hân sẽ bị trực tiếp đứt đoạn mới đúng. Nhưng vào lúc này, Đường Vũ Lâm Lam Ngân Thảo lại sáng lên một vết kim quang, tuy rằng chỉ là kéo dài trong nháy mắt, nhưng cũng khiến Tinh Thể Hùng ngàn năm không thể ngay lập tức chần đứt đoạn dây leo.

Tuy chỉ dừng lại một giây, chớp mắt đã thấy Lam Ngân Thảo vẫn gãy vỡ ra, nhưng một giây này lại giúp cho Đường Vũ Lâm thấy được hi vọng.

Bởi vì, khi Lam Ngân Thảo tác động đến Tinh Thể Hùng ngàn năm, hân không hề cảm giác hồn lực bị tiêu hao giống như trước đây, thậm chí tiêu hao gần như không còn. Nói cách khác, Lam Ngân Thảo so với trước đây không giống nhau. Nương theo sự hấp thu phong ấn Kim Long Vương đạo thứ nhất mà tiến hóa, so với trước đây cứng cáp hơn.

Tinh Thể Hùng chậm một nhịp, Tạ Giải đã linh hoạt xoay người rút lui, tốc độ bộc phát so với Cổ Nguyệt được phong thuộc tính gia tốc càng nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đồng bọn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cùng lúc đó, một quả cầu lửa không lồ nổ tung bên cạnh Tinh Thể Hùng. Cổ Nguyệt cũng đã từ một bên khác ra tay.

Ba người, phân biệt ở ba phương hướng khác nhau, nhất thời khiến Tinh Thể Hùng nổi trận lôi đình, không biết nên nhắm vào ai.

"Tạ Giải, công kích bụng nó. Cổ Nguyệt, đánh vào mắt nó." Đường Vũ Lâm hét lớn, trong tay phóng thích Lam Ngân Thảo quán lấy một cành cây, kéo thân thể mình ra vòng sang một bên của Tinh Thể Hùng.

Ba người dù sao cũng tu luyện chung với nhau lâu đến vậy, phối hợp vô cùng ăn ý. Tạ Giải lúc này cũng sẽ không giấu tuyệt kỹ, tay đưa lên, Quang Long Chùy, Ảnh Long Chùy đồng thời tung ra. Một đạo hữu hình, một đạo vô hình, hai đạo quang nhận đồng thời chém về phía bụng con Thiên Niên Tinh Thể Hùng.

"Phốc, phốc" hai tiếng, Tinh Thể Hùng nổi giận, nó không biết nên trước tiên đối phó ai mới tốt. Nào ngờ mục tiêu lại tự tìm đến, nó hướng nhanh về phía Tạ Giải đánh tới.

Đúng lúc đó, một đoàn hỏa diễm màu sắc sặc sỡ hướng ngay mắt nó công kích. So với trước đó, những quả cầu lửa này nhỏ hơn, nhưng số lượng cũng nhiều hơn.

Tinh Thể Hùng giờ cao hùng chường chặn ở trước người, đồng thời thoáng cúi đầu. Lúc trước vùng bụng bị công kích, nó đã cúi đầu phòng thủ, giờ lại càng cuộn người thấp hơn nữa.

Đường Vũ Lâm xoay ngược lại, Thiên Đoán Trầm Ngân Chùy thu hồi, chùy bên tay trái che trước ngực, tay phải ánh lên sắc vàng, hóa thành Kim Long Trảo, chộp thẳng vào chỗ yếu nhược trên lưng gáy của Tinh Thể Hùng đã bị lộ rõ sau hai lượt công kích.

Thành bại chính là ở khắc này. Đường Vũ Lâm rất rõ ràng, hồn lực trong cơ thể mình cũng chỉ đủ để duy trì lần công kích này, nếu không thể kết liễu đối phương, e rằng cả ba người chỉ còn cách thoát ly khỏi Thăng Linh Đài.

Cùng lúc Đường Vũ Lâm công kích, bỗng có tiếng hét vang, theo đó từng đạo từng đạo lam sắc quang nhận lấp lóe, mục tiêu hướng đến bụng của Thiên Niên Tinh Thể Hùng. Cổ Nguyệt lúc này phối hợp vô cùng ăn ý, lấy tiếng gió rít che giấu âm thanh di chuyển của Đường Vũ Lâm.

Ba người mới chín tuổi, hồn kỹ lại không mạnh, có thể làm được như này đã là rất không dễ dàng rồi.

Đến rồi!

Đường Vũ Lâm vui mừng khôn xiết, vuốt phải hạ xuống, không chút do dự chộp vào phía trên lưng gáy của Thiên Niên Tinh Thể Hùng.

"Kèn kẹt" tiếng va chạm vang lên, Kim Long Trảo nửa móng vuốt vồ vào cái cổ, kích hoạt công hiệu đánh nát. Trục tiếp bề gãy xương cổ của Thiên Niên Tinh Thể Hùng.

Phải biết, Đường Vũ Lâm toàn lực ứng phó, chỉ riêng Kim Long Trảo đã là mấy ngàn cân sức mạnh! Hơn nữa lại thêm tác dụng đánh nát cùng bản thân vuốt rồng đã sắc bén. Sự cường hãn của công kích có thể hình dung được.

Thế nhưng, Đường Vũ Lâm cũng đã phát hiện, công kích Thiên Niên Tinh Thể Hùng so Độc Giác Long không giống nhau. Kim Long Trảo đối phó trăm năm Độc Giác Long, căn bản không có chịu trở ngại gì liền trực tiếp xuyên vào bên trong, nhưng lớp vảy cứng của Tinh Thể Hùng lại có tác dụng phòng ngự rất lớn, khiến cho hắn không cách nào hoàn toàn đâm thủng. Nếu như không phải dựa vào sức mạnh cường hãn, hơn nữa vị trí này vừa vặn là nhược điểm của Thiên Niên Tinh Thể Hùng, chỉ sợ hắn thật không thể một kích thành công.

Kết thúc?

Tạ Giải mắt thấy cái đầu to của Thiên Niên Tinh Thể Hùng đột nhiên đổ ảm về phía trước, hơn nữa tiếng xương cổ gãy răng rắc vang lên khiến hắn nhảy cẫng lên đầy hưng phấn.

Người mạnh nhất trong bọn họ chỉ là nhị hoàn Hồn sư lại có thể giết chết một con Hồn thú mạnh mẽ như vậy, giá trị thu hoạch tuyệt đối rất lớn.

Thế nhưng, đúng lúc này, trên người Thiên Niên Tinh Thể Hùng đột nhiên phát nổ, xuất hiện một tầng ánh sáng màu vàng mãnh liệt. Phạm vi bao trùm của vàng sáng cũng không hề lớn, chỉ khoảng chu vi một mét, nhưng cũng vừa vặn bao phủ lấy Đường Vũ Lâm vào trong đó.

"Không ——"tiếng thét chói tai của Cổ Nguyệt vang lên. Đường Vũ Lâm nhất thời hóa thành tinh thể, cả người vẫn duy trì dáng vẻ lúc trước, trực tiếp hướng xuống đất rơi thẳng xuống.

Cứ như vậy, lấy trạng thái tinh thể yếu ớt này rơi xuống. Đường Vũ Lâm nhất định sẽ vỡ vụn làm ngàn mảnh! Dù cho là ở trong Thăng Linh Đài ảo cảnh, nhưng cảm giác thân thể nát vụn làm ngàn mảnh sẽ để lại di chứng khủng khiếp gì? Sợ là sẽ để lại tổn thương vĩnh viễn!

Ánh bạc lóe lên, Cổ Nguyệt thuận đi xuất hiện ngay bên dưới, hai tay giơ lên, đón lấy thân thể của hắn.

Sau khi biến thành tinh thể, thể trọng Đường Vũ Lâm đã gia tăng, hướng chi, hất tay trái đang cầm Trảm Ngân Chùy nặng cả trăm cân.

Cổ Nguyệt bị đập cho trực tiếp ngã xuống đất, nằm ở dưới chỉ kịp khẽ rên một tiếng liền hôn mê bất tỉnh. Thế nhưng, năng dùng thân thể của chính mình gánh lấy lực va đập cho Vũ Lâm, giúp cơ thể hắn không bị vỡ nát.

Sau khi bị tinh thể hóa, chỉ cần trong thời gian ngắn thân thể không bị phá nát, tinh thể sẽ dần dần tiêu biến. Vì lẽ đó, chỗ đáng sợ của Tinh Thể Hùng chính là cơ thể tự phát nổ sau khi bị hủy diệt, mang địch thủ đồng quy vu tận.

Cảm giác mãnh liệt, ngột thở khiến cho ý thức của Đường Vũ Lâm bắt đầu mơ hồ, ngực đau nhói khiến hắn biết cơ thể mình có dấu hiệu bất ổn. Hắn không cảm giác được bên ngoài phát sinh cái gì. Nhưng cũng kinh ngạc nhìn thấy, trong cơ thể mình phảng phất có từng đạo từng đạo kim tuyến bởi vì áp lực mà xuất hiện, liên thông với mỗi một góc cơ thể của mình.

Năng lượng màu vàng sẫm bao phủ toàn thân muốn tràn vào trong cơ thể, lại bị những đạo kim tuyến này tạo thành phòng ngự ngăn ở bên ngoài. Kim tuyến tuyệt không được tạo thành bởi hồn lực, vì hồn lực hắn sau khi sử dụng Kim Long Trảo đã tiêu hao hầu như không còn. Theo kim tuyến xuất hiện, cảm giác ngột thở cũng từ từ giảm bớt.

"Vũ Lâm, Cổ Nguyệt!" Tạ Giải điên cuồng chạy tới bên cạnh hai người, hắn trước tiên cẩn thận đẩy Đường Vũ Lâm ra, mang Cổ Nguyệt phía dưới kéo ra ngoài.

Cổ Nguyệt hai mắt nhắm nghiền, mặt vàng như giấy, khí tức yếu ớt. Cú va đập kia hiển nhiên tạo thành thương tổn to lớn cho nàng.

Tạ Giải nhìn xung quanh, sau khi hơi do dự một chút liền một chương vỡ vào thiết bị truyền tín hiệu cầu cứu trên mu bàn tay của Cổ Nguyệt. Thân thể nàng liền hóa thành một vệt sáng biến mất không còn tăm hơi.

Thân thể Đường Vũ Lâm vẫn đang trong trạng thái tinh thể hóa, hắn muốn giúp cậu truyền tống cũng không thể được.

Chính vào lúc này, bốn phía trong rừng cây, truyền đến tiếng sần sật liên tiếp, tựa hồ có món đồ gì đang đến gần bên này, hơn nữa số lượng nhiều vô cùng.

Làm sao bây giờ? Vũ Lâm bị tinh thể hóa, hiện tại không cách nào truyền tống trở về, ta nên làm gì?

Tạ Giải hai tay nắm chặt Quang Long Chùy, Ảnh Long Chùy, xuất phát từ cân nhắc an toàn của bản thân, hắn là nên trước tiên truyền tống rời đi, dù sao, hồn lực hắn cũng đã gần khô cạn. Thế nhưng, nếu như hắn đi rồi, Đường Vũ Lâm cũng bị tinh thể hóa chỉ có thể một mình ở lại đây.

Đối với sự lựa chọn như vậy, Tạ Giải cũng không do dự, hắn quỳ một gối xuống bên người Đường Vũ Lâm, cố hết sức tiết kiệm thể lực, đều đều hô hấp, trong ánh mắt tràn ngập ánh sáng kiên định.

Đồng bọn ở bên cạnh, vào lúc này, hắn có thể nào một mình rời đi? Lúc còn rất nhỏ, phụ thân đã từng luôn mong hắn trở thành một đỉnh thiên lập địa nam tử hán.

Làm một nam nhân đỉnh thiên lập địa!

Nam tử hán đại trượng phu, trước nhất phải trượng nghĩa, đối mặt nguy hiểm, coi như đánh đổi mạng sống cũng không thể vứt bỏ đồng bọn!

Từ lúc sinh ra tới nay, lần đầu đối mặt tình huống như vậy, nghe con mới sinh Tạ Giải cũng không hề nhát gan, trái lại cảm giác được trong cơ thể mình nhiệt huyết sôi trào.

Từng đạo từng đạo ám thân ảnh màu xanh từ bốn phương tám hướng chậm rãi xuất hiện, hàng chục con Thanh Lang* dần dần hiện ra. Bộ lông trên lưng màu xanh đen, con mắt màu vàng tràn ngập sự lạnh lẽo và tàn khốc, từng bước một chậm rãi tiếp cận hai đứa nhỏ.

* Con sói xanh.

Chúng cũng không chủ động tấn công Tạ Giải trước, mười mấy con Thanh Lang đem một nửa thi thể của Bách Niên Độc Giác Long kéo vào rừng cây. Lại mười mấy con khác hướng về Tạ Giải bên này xông tới.

Thanh Lang, Thập Niên Hồn Thú. Trong đám Thập Niên Hồn Thú cũng được xem như là lực công kích khá mạnh, tính cách hung hãn, quần cư.

Thanh Lang có thể mạnh mẽ tu luyện đến trình độ trăm năm, chủ yếu ăn xác chết, nói trắng ra, chính là loại hồn thú dựa vào xác chết để sinh tồn trong rừng rậm.

Tạ Giải hai tay nắm chặt Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy che trước người, nhìn từng con từng con Thanh Lang gần đó, lớn tiếng gào lên: "Thi thể con Tinh Thể Hùng này các ngươi có thể mang đi, nhưng nếu dám công kích ta, thì đừng trách ta không khách khí."

Hắn cũng không quan tâm loại Hồn Thú đề giai này có thể nghe hiểu lời hắn nói hay không, chỉ mong tranh thủ được lúc nào hay lúc đó, đợi Vũ Lâm thoát khỏi trạng thái tinh thể hóa, bọn họ liền có thể thoát đi.

Bất quá, bây giờ Thanh Lang hứng thú với hắn nhiều hơn xác Tinh Thể Hùng một chút. Hoặc cũng có thể nghe không hiểu lời của hắn. Vòng vây càng ngày càng gần. Nhìn từng con từng con mất lãnh khốc, Tạ Giải rõ ràng cảm giác được nhịp tim đập của chính mình có chút gia tốc.

Không thể đợi thêm. Chi bằng, Tiên-Hạ-Thủ-Vi-Cường!!!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Thăng Linh Đài rèn luyện kết thúc

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Quang Long Chủy tay phải nhanh như chớp đánh ra, một vết Quang Long Nhận hướng một con Thanh Lang phía trước đánh tới, cùng lúc đó, Tạ Giải nghiêng người lại xuất ra một đòn đánh về một con Thanh Lang khác gần mình nhất.

"Phốc!" Cổ con Thanh Lang chính diện bị cắt một lỗ lớn, kêu rên thảm thiết, máu tươi văng tung toé khắp mặt đất.

Tạ Giải động tác dị thường linh hoạt. Thấy hắn đánh về phía đầu mình, con cự lang lập tức há mồm phun ra một đạo Thanh Phong Dao*

** Dao gió màu xanh*

Đang lao tới, thân thể Tạ Giải lách sang một bên né tránh thế công của dao gió. Hơi lùi lại phía sau, hắn lại tránh được một đòn tấn công của một con Thanh Lang từ mặt bên. Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy trong tay xẹt qua, con Thanh Lang đang nhào tới chớp cái đã bị chém rách bụng, đồng thời hắn cũng tiện tay đánh tới con Thanh Lang bên cạnh, rung cổ tay, Ảnh Long Chủy sắc bén xuyên thẳng qua cổ Thanh Lang, cắt đứt động mạch. Nhất thời, nơi cổ của nó máu tươi phun mạnh, đã không còn sống nữa.

Từ khi bắt đầu tập kích đến nay, chớp mắt 3 con Thanh Lang đã ngã xuống. Thế nhưng, những con Thanh Lang khác cũng đua nhau công kích tới, mười mấy đạo phong nhận từ đủ mọi phương hướng khác nhau bay vút tới.

Tạ Giải dùng hết khả năng né tránh, nép vào xác của những con Thanh Lang lúc này, dù vậy, sau lưng cùng chân trái vẫn lưu lại rất nhiều vết thương, vạt áo trong nháy mắt liền bị nhuộm đỏ.

"Khốn nạn!" Tạ Giải quát to một tiếng, lộn một vòng. Lại chém đôi một đạo phong nhận, trong tay Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy vung vẩy đại chiến cùng đàn sói.

Hắn không dám triển khai hồn kỹ, bởi vì trong cơ thể hồn lực còn lại càng ngày càng ít, chân trái cũng bị thương, làm giảm tốc độ của hắn. Vết thương trên người càng ngày càng nhiều, chỉ trong chốc lát, hắn cũng đã biến thành một huyết nhân khắp người toàn máu.

Tình cảnh chiến đấu chỉ có thể dùng từ khốc liệt để hình dung, Tạ Giải mỗi khi chém giết một con Thanh Lang, trên người tất sẽ xuất hiện thêm vết thương. Toàn thân hắn đầm máu. Nhưng chính là không lùi bước. Trước sau bảo hộ quanh thân thể bị tinh thể hóa của Đường Vũ Lâm. Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy trên dưới tung bay, liều lĩnh ngăn cản đàn sói công kích.

Tinh thể vàng sẫm rực cực cũng dần tiêu biến. Đường Vũ Lâm bắt đầu khôi phục lại, thứ đầu tiên nghe thấy được, chính là âm thanh thảm thiết cùng mùi máu tanh nồng nặc.

Sau đó hắn liền nhìn thấy một bóng người đã biến thành đỏ lòm đang gắng gượng chống đỡ.

"Húúú!" Một tiếng sói tru vang lên, một con Thanh Lang đặc biệt lớn đánh về phía bóng người đồ lôm.

"Lão tử cùng ngươi liều mạng!" Tạ Giải âm thanh điên cuồng rồi cục đem Đường Vũ Lâm đánh thức.

Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy gần như cùng lúc tan rã, con Thanh Lang to lớn trực tiếp đem Tạ Giải đánh ngã nhào xuống đất, cái miệng lôm chồm răng nhọn như lưỡi đao nhắm thẳng cổ Tạ Giải tấp tới.

"Àm! Âm! Âm!" Một đạo ánh bạc lóe lên, ba tiếng nổ hầu như không phân trước sau vang lên, con cự lang kêu thảm một tiếng, óc đã bị đập vỡ tan.

Ý thức đã có chút mơ hồ Tạ Giải chỉ cảm thấy có người trên mu bàn tay mình vỗ một cái, sau một khắc, mắt tối sầm lại, cái gì cũng không biết nữa.

Đường Vũ Lâm một chuy đập chết cự lang, hai mắt cũng hoa cả lên, liên tràng khổ chiến khiến hắn cũng không kiên trì được. Liếc mắt nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Cổ Nguyệt, hắn liền đoán ra nàng đã trở về. Lúc này mới an tâm trở tay nhấn tín hiệu cầu cứu. Đồng dạng là hai mắt tối sầm lại, biến mất trong rừng rậm. Từng đạo quang nhận xẹt qua vị trí hắn vừa đứng, thế mà mất đi mục tiêu!

Bóng tối biến mất, ánh sáng lại xuất hiện, Đường Vũ Lâm hầu như trong nháy mắt từ trong ngăn tủ kim loại bật dậy, hét lớn: "Tạ Giải."

Ánh sáng chung quanh có chút chói mắt khiến hắn theo bản năng nheo hai mắt lại, quay đầu khắp bốn phía tìm kiếm.

Đập vào mắt là hình ảnh thân thể Vương Kim Tỳ vẫn còn đang khẽ co giật, cũng nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt gần đó của Cổ Nguyệt. Bên cạnh là một ngăn tủ kim loại khác vừa mở ra.

Đường Vũ Lâm vội vàng xông tới, ngăn tủ kia chính là ngăn tủ lúc trước Tạ Giải tiến vào.

"Tạ Giải, Tạ Giải!" Đường Vũ Lâm gấp giọng hô hoán.

"Ta...ta...không có chuyện gì. Còn rất đau." Tạ Giải thanh âm yếu ớt vang lên, hai mắt mở ra nhìn quanh.

Nhìn thấy hắn mở mắt, Đường Vũ Lâm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt cùng với cảm giác ghệt thờ do bị tinh thể hóa lại truyền đến, dưới chân mềm nhũn, hắn đặt bản tọa ngã phịch xuống đất.

Long Hằng Húc cùng Vũ Trường Không đứng ở một bên. Vũ Trường Không như trước khuôn mặt lạnh lùng, không có bất kỳ tâm tình gì tồn tại, Long Hằng Húc trong ánh mắt vậy mà tràn ngập khiếp sợ từ lâu.

Truyền Linh Tháp nhân viên tự đáy lòng nói: "Có thể tạo ra thiên tài, đúng là thiên tài! Các ngươi thật xác định, mấy hải tử này cũng chỉ có chín tuổi sao?"

Tên nhân viên ánh mắt có chút nóng rực, đặc biệt là lúc nhìn Đường Vũ Lâm, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt ba người.

Vừa rồi biểu hiện của ba người tất cả đều đặt ở trong mắt hắn.

Kinh điển nhất không thể nghi ngờ chính là Đường Vũ Lâm hai lần đánh giết hồn thú mạnh hơn. Tay phải hắn biến thành Kim Long Trảo hiển nhiên vượt quá khả năng công kích bình thường của mình. Không chỉ đánh giết Bách Niên Độc Giác Long, mà Thiên Niên Tinh Thể Hùng cũng mất mạng dưới tay hắn. Nếu như không phải đối với Tinh Thể Hùng không đủ hiểu rõ, cuối cùng bị phản phệ tinh thể hóa, sự phối hợp săn giết Hồn Thú của ba đứa bé có thể nói là hoàn mỹ.

Cổ Nguyệt biểu hiện đồng dạng làm hắn than thở, nàng cùng Đường Vũ Lâm ăn ý phối hợp, khổng chế nguyên tố thuần thực, đặc biệt là năng lực đồng thời triển khai nhiều loại nguyên tố phối hợp. Thời khắc cuối cùng vì để cơ thể Đường Vũ Lâm không bị thương tổn, nàng dùng thân thể của chính mình chịu đựng gần ngàn cân sức nặng.

Truyền Linh Tháp nhân viên rất rõ ràng, dưới tình huống đó không có thời gian để cân nhắc tính toán lợi hại. Cổ Nguyệt có thể ngay lập tức xuất hiện dưới thân Đường Vũ Lâm, liền mang ý nghĩa, dù ở trong hiện thực, nàng cũng sẽ không chút do dự làm như vậy.

Này như thế nào lại là những đứa bé mới chín tuổi?! Giữa bọn họ tình nghĩa có thể đạt đến trình độ như thế, phối hợp lại có thể ăn ý được như thế!!!

Chẳng trách Đông Hải học viện lại không tiếc tiêu tốn số tiền lớn đem bọn họ đưa tới, thời gian bọn họ tiến vào Thăng Linh Đài tuy không tính là quá lâu, nhưng lần này tiến vào, đối với bọn họ sản sinh tác dụng tuyệt đối là rất lớn.

Hải tử còn lại cũng là như thế, vì bảo vệ đồng bọn của chính mình, biết rõ không địch lại địch nhân vẫn tuyệt không nhụt chí, vẫn không nhấn tín hiệu cầu cứu bỏ đi một mình, vẫn cứng rắn chống đỡ đến khi Đường Vũ Lâm tự mình giải trừ tinh thể hóa, may mà Đường Vũ Lâm giúp hắn ấn xuống nút bấm, mới kịp thời thoát ly chiến trường.

Phải biết, tuy rằng trong Thăng Linh Đài xác thực có thể bảo đảm sinh mệnh an toàn, nhưng cảm giác chiến đấu bị thương trong này so với bên ngoài thực tế không có gì khác biệt.

Tạ Giải trên người có ít nhất mấy chục đạo vết thương, nhưng vẫn như cũ tử chiến không lùi, trước sau bảo vệ tinh thể hóa Đường Vũ Lâm, đồng thời vừa có thể né tránh giảm thiểu thương tổn nhưng vẫn có thể giết kẻ địch. Hắn đã làm tốt vô cùng.

Trong số những Hồn Sư lần đầu tiến vào Thăng Linh Đài, vị Truyền Linh Tháp nhân viên này hầu như chưa từng thấy tổ hợp nào ưu tú như vậy. Chưa nói

là tu vi của mấy hải tử này chỉ mới nhất, nhị hoàn mà thôi.

Vũ Trường Không chậm rãi đi tới trước mặt năm người, thản nhiên nói: "Bắt đầu từ hôm nay, các ngươi năm người, chính là một tiểu đội chiến đấu. Đội trưởng, Đường Vũ Lâm, đội phó, Tạ Giải. Đi."

Nói xong, hấn hướng về thang máy rời khỏi.

Năm người hai mắt nhìn nhau, trên mặt đều có chút kinh ngạc, tiểu đội?

Vương Kim Tỳ nhìn về phía Đường Vũ Lâm, lộ sắc mặt có chút khó coi, nhưng càng nhiều hơn là xấu hổ. Nếu như nói trước khi tới nơi này hấn còn có tâm tranh cường hào thắng, sau tận mắt chứng kiến qua từng hình ảnh xuất hiện trong Thăng Linh Đài, hiện tại lòng hiếu thắng của hấn đã không còn sót lại chút gì.

Trước tiên không nói thực lực cá nhân ra sao, riêng sự ứng đối của chính mình ở trong Thăng Linh Đài đã so với người ta kém hơn nhiều.

Bất kể là hung hăng đánh giết hai con Hồn thú mạnh mẽ Đường Vũ Lâm, hay cam nguyện chịu đòn vì đồng đội Cổ Nguyệt hoặc là vì đồng bọn tử chiến không lùi Tạ Giải, mỗi một biểu hiện cũng đều đáng ngưỡng mộ. Tự nhìn bản thân mình, Vương Kim Tỳ cảm thấy thực sự quá kém cỏi.

Nếu giả sử Kim Tỳ vẫn còn sức để ở lại, gặp Hồn Thú cường đại như vậy, chính là hoàn toàn tự mình tìm đường chết!

Trên đường trở về, năm người như trước chìm đắm trong trải nghiệm hôm nay ở Thăng Linh Đài. Có người hồi hận, cũng có người đổi chiều lại toàn bộ quá trình chiến đấu, phân tích cụ thể các tình huống. Nhưng không nghi ngờ chút nào, chiến đấu trong Thăng Linh Đài lần đầu này, đều mang lại kích thích không nhỏ với bọn hấn.

Đường Vũ Lâm cảm thụ đặc biệt sâu sắc, thì ra đây chính là cùng Hồn Thú chiến đấu! Đối kháng với Hồn Thú cảm giác hóa ra là như vậy. Tuy biết rõ Thăng Linh Đài tất cả đều là hư huyền, nhưng vẫn như cũ không nhịn được sẽ sản sinh sợ hãi, đây là áp lực sinh tử. Ở nơi như thế này tiến hành thực chiến, so với luyện tập bình thường hiệu quả cao hơn nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Hồn Linh tiến hóa

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Chính vào lúc này, Đường Vũ Lâm đột nhiên cảm giác được, trên người mình mơ hồ có cảm giác ảm áp từ sóng lưng truyền đến. Lúc mới bắt đầu cũng không mẫn liệt, không thể cảm nhận rõ ràng, nhưng trên đường đi về học viện, cảm giác này ngày càng rõ hơn. Sự ảm áp lan truyền khắp toàn thân, thoải mái dị thường, có chút mê man.

Đi theo bên người Đường Vũ Lâm, Cổ Nguyệt đột nhiên phát hiện thân thể Đường Vũ Lâm lao đảo, vội vàng đỡ lấy hấn, "Vũ Lâm, ngươi làm sao vậy?"

"Ta cũng không biết, ta buồn ngủ quá!" Đường Vũ Lâm được nâng đỡ, nhất thời có cảm giác xúc động, thân thể mềm nhũn, liền đổ ập xuống. Cổ Nguyệt vội vàng ôm lấy hấn, để hấn ngã vào ngực mình.

Vũ Trường Không dừng bước, kinh ngạc xoay người lại, mọi người cũng đều phát hiện bên này không đúng.

Thân hình lóc lên, Vũ Trường Không liền đến đến trước mặt Đường Vũ Lâm, bắt lấy cổ tay hấn.

Đường Vũ Lâm lúc này đã tiến vào một loại trạng thái buồn ngủ, da dẻ mặt ngoài, như ần như hiện nhạt màu vàng nhạt cùng màu xanh lam lóng lánh, khí tức trên người phi thường không ổn định.

"Tình huống như thế là..." Long Hằng Húc chạy tới, nhìn thấy dáng vẻ Đường Vũ Lâm, không khỏi nghĩ đến một khả năng, ánh mắt nhất thời động lại.

Vũ Trường Không nắm cánh tay Đường Vũ Lâm, đem hấn chống trên lưng, "Hấn không có chuyện gì, là Hồn Linh tiến hóa."

"A?" Tạ Giải, Cổ Nguyệt, hơn nữa Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ, hoàn toàn trợn mắt ngoác mồm.

Hồn Linh tiến hóa?

Trên đường đi, Tạ Giải còn đã từng nói với Đường Vũ Lâm, trong Thăng Linh Đài có thể tiến hóa Hồn Linh, nhưng khi đó hắn có nhân mạng, chỉ là “có khả năng”!! Thăng Linh Đài tiến hóa Hồn Linh, chuyện như vậy cực kỳ hiếm thấy, giống như trúng xổ số.

Cơ hội có thể được tiến vào Thăng Linh Đài đã rất ít. Khả năng sau khi tiến vào có thể gặp và đánh giết Hồn thú mạnh mẽ đã ít lại càng ít. Như bọn họ ngày hôm nay gặp phải Thiên Niên Tinh Thể Hùng, dù là Hồn tôn cấp 30 trở lên muốn chiến thắng cũng rất gian nan, cần một đoàn đội bảy người đồng cấp trở lên mới có thể.

Gặp tình huống như vậy, đa phần mọi người đều sẽ chất chiu cơ hội, vì đều bỏ ra đánh đổi không nhỏ để được tiến vào Thăng Linh Đài. Đồng thời, coi như là tổ đội hoàn chỉnh, đối mặt với Hồn Thú mạnh mẽ, khả năng gặp thương vong vẫn rất cao.

Vũ Trường Không cảm nhận được ánh mắt khiếp sợ của mọi người, chỉ nói: “Hồn Linh của hắn Tiên Thiên quá yếu. Tiến hóa tất nhiên sẽ dễ dàng. Quy tắc của Thăng Linh Đài là sau khi săn giết một con Hồn Thú, liền có thể thu được 1/10 niên đại năng lượng dung nhập vào Hồn hoàn của chính mình. Con số này chia đều cho tổng số hồn hoàn của các người.”

“Ví dụ như săn được một con hồn thú 10 năm, thì các người sẽ nhận được thêm 1 năm tu vi. Hồn Linh nếu nguyên bản là 110 năm tu vi, thì sẽ tiến hóa thành 111 năm, khi nào tích lũy tới 1,000 năm mới tiến hóa thành Thiên Niên Hồn Linh. Đường Vũ Lâm bản thân Hồn Linh chỉ là 10 năm, ngày hôm nay đánh giết một con Bách Niên Hồn Thú, đã biến thành ít nhất 20 năm, hơn nữa diệt Thiên Niên Hồn thú Tinh Thể Hùng, lại thu được thêm 100 năm. Hơn nữa hắn chỉ có một cái Hồn Hoàn, sẽ không bị chia bớt, vì lẽ đó, Hồn Linh của hắn mới có thể từ mười năm tiến hóa thành trăm năm. Còn các người, muốn hoàn thành Hồn Linh tiến hóa, ít nhất phải đánh giết mười tám, mười chín đầu Thiên Niên Hồn Thú mới có thể. Tương lai còn dài, cố gắng lên!”

Đúng vậy! Ngoại trừ Đường Vũ Lâm và Cô Nguyệt, những người khác đều có hai cái hồn hoàn, tương đương với săn giết một con hồn thú, sẽ chỉ nhận được gia tăng cho Hồn Linh niên hạn 5% cho mỗi Hồn Hoàn, tuy rằng tăng lên không đáng kể, nhưng muốn tiến hóa đâu phải dễ?

Trong Sơ cấp Thăng Linh Đài, đừng nói đến việc giết mười mấy con Thiên Niên Hồn Thú, dù muốn tìm được số lượng Thiên Niên Hồn thú như vậy cũng là một vấn đề.

Trình độ tu vi thấp, hóa ra cũng có lúc có ích.

Trở về học viện, Vũ Trường Không cũng không có bàn giao gì thêm, chỉ để mọi người tự giải tán, trở về ký túc xá tu luyện. Trải qua thực chiến ngày hôm nay, cố nhiên cần tổng kết, nhưng Đường Vũ Lâm lúc này nằm ngơ ngác ngác trong trạng thái Hồn Linh tiến hóa, những người khác cũng đều cần tự mình thể ngộ. Vì lẽ đó, tổng kết liền được dời lại đến hôm sau.

Đường Vũ Lâm cũng bị Vũ Trường Không đuổi về ký túc xá, chỉ có điều, Vũ Trường Không cũng ở lại canh chừng hắn.

Đổi thành người khác, Vũ Trường Không sẽ không làm như vậy, nhưng Đường Vũ Lâm thì khác, trong cơ thể hắn có Vô hồn biến dị đặc thù, Vũ Trường Không muốn duy trì quan sát, bảo đảm hắn trong quá trình tiến hóa Hồn Linh sẽ không xuất hiện nguy hiểm gì.

Đường Vũ Lâm cảm giác hiện tại hoàn toàn trái ngược với lúc đột phá phong ấn Kim Long Vương. Giống như được ngâm mình trong một ao nước nóng, toàn thân đều ấm áp, khoan khoái không tả xiết. Toàn thân uể oải, tinh thần mệt mỏi, tất cả đều được sự thư thái này xóa tan.

Cảm giác mỹ diệu, tươi đẹp này khiến hắn không cách nào mở mắt ra được.

Mà trên người hắn, tầng kim sắc quang mạng cũng dần thu hẹp lại, thay vào đó là một vàng sáng xanh lam nhu hòa dập dờn như ẩn như hiện.

Từng cây từng cây Lam Ngân Thảo bắt đầu từ trong hai lòng bàn tay hắn chui ra, kéo dài khắp bốn phía.

Vũ Trường Không về lấy một dây leo Lam Ngân Thảo quan sát kỹ, trong mắt lập tức lóe lên một nét kinh ngạc.

Này vẫn là Lam Ngân Thảo sao? Lá cây Lam Ngân Thảo hóa thành dây leo, đây là tình huống bình thường, khiến Vũ Trường Không kinh ngạc chính là, hắn có thể thấy rõ ràng bên trong dây leo Lam Ngân Thảo có kinh lạc như ẩn như hiện.

Bởi vì, những kinh lạc này vốn toả ra kim quang nhàn nhạt, đồng thời sáng lên còn có Lam Ngân Thảo toả ra lam quang nhu hòa. Kinh lạc bản thân của Đường Vũ Lâm vậy mà không phải màu xanh lam, thay vào đó là màu vàng kim nhàn nhạt.

Đồng thời, Vũ Trường Không còn phát hiện, Lam Ngân Thảo này mặt ngoài tựa hồ còn có một chút hoa văn tinh tế, hoa văn rất mơ hồ, chỉ khi ánh sáng kinh lạc đạt đến độ mạnh nhất định mới có thể nhìn thấy, như một vài dấu ấn bé nhỏ, có điều Vũ Trường Không vẫn đang quan sát rất tỉ mỉ nên vẫn có thể thấy rõ.

Quả nhiên huyết mạch cơ thể hắn gây ra vô hồn biến dị, từ tình huống bây giờ đến xem, quả thật là biến dị. Kim Long Thảo của hắn đã hoàn toàn vượt quá công kích bình thường ở giai đoạn này, tuy thời gian ngắn cùng với phải phát huy ở cự ly gần, nhưng vẫn giúp thực lực hắn có bước nhảy vọt. Chỉ là không biết huyết mạch lực của hắn có thể giúp cơ thể tiến hóa thêm lần nữa không? Nếu có thể thành công sẽ đem lại điều gì kinh diệu hơn chăng?

Chính vào lúc này, trước ngực Đường Vũ Lâm, một đạo kim quang nhàn nhạt lóe sáng, Kim Quang Tiểu Thảo Xà chui ra, thân thể của nó vẫn có vẻ tinh tế như trước, nhưng bên ngoài thân vảy màu vàng kim nhạt đã vô cùng dễ thấy, chiều cao không biết lúc nào đã tăng cường đến khoảng 10 cm, thể tích cũng tăng lên trên diện rộng, to gần bằng ngón út của Đường Vũ Lâm. Giữa trán của nó có một khối vảy đặc biệt rõ ràng.

Khác với những lớp vảy khác, khối vảy này phát ra ánh vàng rực rỡ, mỗi khi Đường Vũ Lâm hô hấp, ánh sáng lại sáng lóe lên, ánh mắt hỗn độn của Tiểu Kim Quang cũng trở nên trong suốt hơn.

So với trước đây, Kim Quang thậm chí ánh sáng trắng mờ cũng không thấy!

Tiến hóa, quả nhiên tiến hóa.

Trăm năm Hồn Linh!

Hồn Linh này của Đường Vũ Lâm đã từng là hàng dóm, cuối cùng nhờ huyết thống sức mạnh bản thân và Hồn thú linh lực bên trong Thăng Linh Đài mà tăng trưởng, rốt cục đã có một ít giá trị thực chiến.

Vũ Trường Không khẽ gật đầu, không sai, Đường Vũ Lâm khuyết điểm nhất định được bù đắp, chỉ là không biết, sau khi Hồn Linh hấn tiến hóa, hồn kỹ sẽ trở nên như thế nào, có thể mạnh hơn hay không!?

Thân là lão sư, Vũ Trường Không đối với Đường Vũ Lâm ưu khuyết điểm có thể nhận biết quá rõ ràng.

Đường Vũ Lâm ưu điểm rất dễ thấy, trời sinh thần lực, thiên phú huyết thống biến dị sức mạnh, khiến cho hắn có thể chiếm ưu thế không nhỏ so với bạn cùng lứa.

Thế nhưng, nhược điểm của hắn cũng đồng dạng rõ ràng.

Thực lực của Hồn Sư muốn tiếp tục tăng lên vẫn phải dựa vào Võ Hồn. Võ Hồn không mạnh, cuối cùng không thể đi đến qua xa. Huyết thống sức mạnh và sức mạnh nhục thân tuy vẫn có tác dụng nhất định, nhưng trong lịch sử Hồn Sư, chưa có một vị nào dựa vào 2 yếu tố này chân chính trở nên mạnh mẽ.

Đường Vũ Lâm muốn phải tiếp tục trở nên mạnh mẽ, như vậy, Võ Hồn của hắn cần trở nên mạnh hơn. Hồn Linh là một phần của Võ Hồn, Hồn Linh mạnh sẽ có tác dụng rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Kỹ năng Quán Quanh sau Hồn Linh tiến hóa

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hiện tại trong thực chiến, Võ Hồn của Đường Vũ Lâm đã hoàn toàn trở thành lệ thuộc. Lam Ngân Thảo của hắn khả năng khống chế không lớn, đa phần giống như dây thừng bình thường có chút tác dụng phụ trợ.

Những vấn đề này Vũ Trường Không đều thấy rất rõ ràng, nhưng hắn cũng không có cùng Đường Vũ Lâm nói quá nhiều, bởi vì hắn biết rõ, ngộ tính của đứa nhỏ này tốt vô cùng, nhất định sẽ tự mình phát hiện.

Đồng thời hắn cũng muốn nhìn xem, thời điểm Đường Vũ Lâm đạt đến cấp 20, huyết thống sức mạnh đối với Võ Hồn có thể sản sinh càng nhiều ảnh hưởng tốt hay không!?

Bây giờ nhìn lại, không cần phải đến cấp 20, đáp án cũng đã có.

Nếu đã là vậy, Võ Hồn của hắn rất đáng để mong chờ.

Vũ Trường Không xưa nay đều không cho rằng Lam Ngân Thảo là Phế Võ Hồn. Đừng quên, trong truyền thuyết Đấu La Đại Lục, người mạnh nhất trong Sử Lai Khắc Thất Quái thế hệ đầu tiên, được ca tụng là Hồn Sư mạnh nhất trong lịch sử loài người, trăm cấp thành thần, chính là xuất phát điểm Võ Hồn Lam Ngân Thảo. Dựa vào Lam Ngân Thảo trợ giúp, ngài đã từng bước một hướng đến thần đàn.

2 vạn năm trước, ngoại trừ người sáng lập Truyền Linh Tháp, một vị truyền kỳ đại năng có khả năng đi vào vực ngoại, chưa bao giờ có ai khác đạt đến cấp bậc kia.

Vì lẽ đó, Lam Ngân Thảo, chưa chắc nhất định đã yếu.

Ánh sáng trên người Đường Vũ Lâm bắt đầu dần dần thu lại, Tiểu Kim Quang há miệng, tựa như ngáp một cái, sau đó cúi đầu xuống, liền chui vào cơ thể Đường Vũ Lâm biến mất không còn tăm tích.

Tiến hóa cơ bản là hoàn thành, Kim Quang trên người Đường Vũ Lâm thu lại, rơi vào trong trạng thái ngủ say.

Hồn Linh tiến hóa sẽ dẫn đến một loạt biến hóa, không chỉ Võ Hồn tăng trưởng mà bản thân Hồn Sư cũng trưởng thành hơn. Võ Hồn tăng trưởng tất nhiên sẽ dẫn đến tổng thể sức mạnh Hồn Sư tăng lên, bất kể là sức mạnh, phản ứng, tốc độ, hồn lực, còn có cường độ thân thể, đều sẽ có gia tăng.

Quá trình này cần thời gian, vì lẽ đó Đường Vũ Lâm mới uể oải như vậy.

A, cảm giác ngủ ngon này thật sáng khoái! Đường Vũ Lâm hôm sau từ trong giấc mộng đẹp tỉnh lại, chỉ cảm thấy một sự khoan khoái chưa từng thấy truyền khắp toàn thân.

Sau khi đột phá Kim Long Vương phong ấn đạo thứ nhất, từ đầu đến cuối hắn đều cảm thấy cơ thể mình trưởng trưởng, mãi đến hiện tại, cảm giác khó chịu này mới xem như là hoàn toàn biến mất. Hơn nữa hắn ngạc nhiên mừng rỡ phát hiện, hồn lực mình lại tăng lên một đoạn, tuy rằng còn chưa tới cấp 15, nhưng so với tu luyện bình thường lại nhanh hơn nhiều.

Xem ra, trận đánh hôm qua có thu hoạch không nhỏ!

"Tỉnh rồi?" Thanh âm đột ngột dọa Đường Vũ Lâm nhảy dựng một cái, hắn lúc này mới phát hiện, trên ghế của ký túc xá, Vũ Trường Không đang khoanh chân ngồi đó.

"Vũ lão sư, ngài..." Đường Vũ Lâm kinh ngạc nhìn hắn, trong nháy mắt rõ ràng, tối hôm qua, nhất định là Vũ lão sư đã thức trắng trông chừng mình. Trong lòng âm ập, hắn vội nhảy xuống giường.

Vũ Trường Không nhìn hắn một chút, nói: "Rửa mặt đi rồi ăn cơm. Hồn Linh của ngươi tiến hóa, có thể thử xem hồn kỹ có biến hóa gì không?" Nói xong, hắn đứng lên, vỗ vỗ vai Đường Vũ Lâm, đi ra ngoài.

Hồn Linh tiến hóa? Hồn Linh tiến hóa! Hồn Linh tiến hóa!

Đường Vũ Lâm cả người đều đại ra, Hồn Linh vẫn là nỗi đau thầm kín trong lòng hắn, mỗi lần cùng các bạn tỷ thí, mắt thấy bọn họ đều là trăm năm Hồn Linh màu vàng, mà mình cũng chỉ có mười năm màu trắng, hắn có thể nào không khó chịu? Hắn cũng có lòng háo thắng vậy!

Ngày hôm qua nghe Tạ Giải nói Thăng Linh Đài có thể giúp tăng cấp bậc Hồn Linh, hắn vẫn không quá mức chăm chú, dù sao chuyện này cũng hơi truyền kỳ.

Ắt hẳn Vũ lão sư sẽ không lừa dối mình!

Hào quang lóe lên, Lam Ngân Thảo Võ Hồn được thôi động, dưới chân một quang hoàn cũng thuận theo bay lên.

Nguyên bản màu trắng đã biến mất, thay vào đó lập lòe một vầng sáng màu vàng nhu hòa. Màu vàng, trăm năm! Bách Niên Hồn Hoàn!

Tiểu Kim Quang chui ra, vẫn như trước nằm rạp trên bả vai Đường Vũ Lâm. Đường Vũ Lâm giờ tay ra, Kim Quang trườn lên. Nhìn nó có biến hóa rõ ràng, Đường Vũ Lâm nhất thời có chút mê mẩn.

Từng có lúc, hắn bởi vì con Tiểu Kim Quang này mà đau lòng muốn chết! Ba năm khổ luyện rèn đúc tích góp tiền, lại mua được một cái hàng nhái dỏm. Khi đó, hắn thậm chí đã từng tuyệt vọng, không biết phải cần nghị lực kiên cường cỡ nào mới có thể giúp hắn tiếp tục kiên trì. Cho đến hôm nay, rốt cục hết cơn bĩ cực đến hồi thái lai, Kim Quang không còn là rác rưởi, nó đã tiến hóa rồi! Bách Niên Hồn Linh. Chuyện này ý nghĩa khi hắn đạt cấp 20 không cần phải mua thêm Hồn Hoàn, chỉ cần dựa vào Kim Quang liền có thể tiến hóa thành công. Có thể tiết kiệm được thêm chút tiền để tương lai tích góp mua tài liệu đột phá đạo phong ấn thứ hai.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lâm thở phào một hơi, cả người đều có loại cảm giác thông thoáng sáng sủa.

"Quần quanh!" Hắn khẽ quát một tiếng, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo nhất thời hướng về chung quanh mở rộng ra, mang cái bàn cùng tất cả các vật dụng có thể quần được quần chặt lấy.

Nurong theo Hồn Linh tiến hóa, Đường Vũ Lâm phát hiện, Lam Ngân Thảo của mình rõ ràng trở nên trắng kiện mấy phần, cứng cáp hơn. Hơn nữa, tiêu hao hồn lực cũng ít hơn.

Đồng thời khi hắn phát động kỹ năng liên phát hiện trong ý thức mình tựa hồ xuất hiện một đạo kim quang, cùng Tiểu Kim Quang giống nhau như đúc. Trước đây không hề có!

"Kim quang, đây là cái gì? Ngươi..."

Không đợi Đường Vũ Lâm nói xong, Kim Quang đột nhiên cúi đầu xuống, nhảy ra, quần chặt vào Lam Ngân Thảo mà Vũ Lâm phóng thích.

Trong chớp mắt Lam Ngân Thảo liền biến thành màu vàng nhạt, mặt trên còn bao trùm một tầng vảy dày đặc.

Đây là...

Hồn Linh cùng Võ Hồn dung hợp? Đúng vậy! Tiểu Kim Quang không còn là hàng nhái dỏm, nó có thể giúp ta chiến đấu.

Đường Vũ Lâm thử kéo Lam Ngân Thảo màu vàng này, nhất thời phát hiện nó không chỉ cứng cỏi hơn rất nhiều so với Lam Ngân Thảo thông thường, quan trọng hơn chính là sức mạnh cũng tăng vọt. Đường Vũ Lâm truyền ý niệm tới, Lam Ngân Thảo vàng này tựa hồ lại như tứ chi của hắn kéo dài, lại được cường hóa lên, hết sức linh hoạt. Tuy không mạnh biến thái như Kim Lan ở cánh tay phải, nhưng hiện tại tay trái cũng không kém là bao.

Chính là Bách Niên Hồn Linh! Với trình độ thể này, kỹ năng quán quanh của Lam Ngân Thảo không thể nghi ngờ bắt đầu thực sự có giá trị.

Trên mặt Đường Vũ Lâm toát ra tiểu ý, khẽ mỉm cười, đột nhiên hoan hô một tiếng, lao ra khỏi gian phòng.

Vào lúc này thời gian còn sớm, sắc trời bên ngoài mới tờ mờ sáng, sau khi rửa mặt, hắn liền đến sân thể thao chạy quanh đây kích động.

Tiến hóa, Hồn Linh của ta tiến hóa, ta cùng mọi người giống nhau, đều nắm giữ Bách Niên Hồn Linh, Bách Niên Hồn Hoàn rồi!

Hắn ở trong lòng điên cuồng hò hét, tùy ý lao đi như gió giật, tựa như muốn đem hết uất ức bấy lâu của mình thổi tan.

Hồn Linh tiến hóa, không chỉ giúp thực lực của hắn tăng lên, càng làm cho tâm thần hắn cũng triệt để thả lỏng, hồn lực trong cơ thể vận chuyển trở nên càng thêm thông thuận. Sức mạnh huyết thống cùng sức mạnh Võ Hồn dưới trạng thái kì dị này bất tri bất giác dung hợp.

Tại cổng ký túc xá, Âu Dương Tử Hinh kinh ngạc nhìn tình cảnh này. Nàng nhìn thấy một thiếu niên đang vừa dang hai tay vừa chạy trên sân thể thao. Thời khắc này hắn tràn ngập mùi vị điên cuồng, một loại cuồng dã không thể dùng từ để mô tả.

Hắn đang làm trò gì vậy? Âu Dương Tử Hinh nhìn đáng vẻ của hắn nhìn không được cười lên. Tên tiểu tử này quả rất thú vị mà!

Không biết chạy thời gian bao lâu, đến khi chợt nhìn thấy một nhân ảnh hồng nhật tiến vào đường băng, Đường Vũ Lâm mới chậm chậm giảm tốc.

"Học tử, chào buổi sáng." Thay cho vẻ ngại ngùng thường ngày, Đường Vũ Lâm chủ động cùng Âu Dương Tử Hinh chào hỏi một chút.

Hai mắt to sáng ngời, bởi vì chạy nhanh mà hai gò má hồng hồng, tràn ngập sức sống thanh xuân.

"Học đệ vì chuyện gì mà vui vẻ như vậy?" Âu Dương Tử Hinh tò mò hỏi.

Đường Vũ Lâm khẽ mỉm cười, nói: "Không có gì, chỉ là đệ tu luyện có đột phá, vì lẽ đó đặc biệt cao hứng."

Âu Dương Tử Hinh cười híp mắt nói: "Này không sai nha, tiếp tục cố lên. Ân, như vậy mới giống hải tử đáng vẻ chứ, đừng lúc nào cũng nặng nề như lão già, người vẫn chưa tới 10 tuổi đâu."

Hải tử? Đường Vũ Lâm ngẩn người, trong lòng đột nhiên có cảm giác khó chịu, nguyên lai ở trong mắt nàng, mình cũng chỉ là đứa bé thôi.

Sắc trời dần sáng, chạy đến khi nóng rực toàn thân, Đường Vũ Lâm mới đến căn tin ăn sáng. Món Giáp không chỉ ngon mà còn cung cấp một loại năng lượng dung nhập vào trong cơ thể, rất thoải mái. Được ăn ngon, chút cảm giác phiền muộn trong lòng cũng theo đó bị tiêu hóa. Tâm tình tốt có lẽ giúp tu luyện cũng dễ dàng tiến bộ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Tổng kết

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Nói cho ta nghe cảm giác của các ngươi về trải nghiệm trong Thăng Linh Đài hôm qua một chút! " Vũ Trường Không đứng trên bục giảng, nhận nhậm hướng về năm tên học viên trong lớp nói.

Trương Dương Tử ngày hôm nay vành mắt có chút biến thành màu đen, hiển nhiên tối qua ngủ không ngon. Vương Kim Tỳ cũng là như thế. Điểm khác chính là, Trương Dương Tử bởi vì phiền muộn, mà Vương Kim Tỳ là do gặp ác mộng, hắn không quên được cảm giác cực kỳ lạnh giá khi bị Nhân Diện Ma Chu đâm thủng thân thể. Có cảm tưởng, một khắc đó, thật sự tính mạng của chính mình sẽ kết thúc. Cảm giác lạnh giá khắc sâu trong linh hồn khiến cho hắn khó có thể nào quên.

Tạ Giải sắc mặt cũng không tốt lắm, ngày hôm qua liều mạng huyết chiến, chịu nhiều vết thương như vậy, lúc đó vẫn chưa thấy gì, tối về nghỉ ngơi, trong đầu đều xuất hiện hình ảnh từng con Thanh Lang hướng về chính mình đập tới, căn bản không có cách nào bình tĩnh lại tâm tình. Mãi đến nửa đêm, vì lần

từ trên giường rớt xuống đất mà tỉnh lại.

Cổ Nguyệt sắc mặt vẫn như thường, xem ra cũng không hề có sự khác biệt gì.

Đường Vũ Lâm là người duy nhất về mặt phần khởi, Hồn Linh tiến hóa, còn có cái gì so với cái này khiến người ta hài lòng đây?

"Dựa theo thứ tự hôm qua thoát ly khỏi chiến trường tính tới, Trương Dương Tử!" Xem về mọi người đều không có ý định lên tiếng trước, Vũ Trường Không trực tiếp điểm danh.

"Vâng! Trương Dương Tử có chút lúng túng đáp ứng một tiếng, đứng lên nói: "Ngày hôm qua biểu hiện của con quả thực cực kỳ tồi. Vũ lão sư, con sai rồi."

Vũ Trường Không khoát tay áo một cái, "Nhận sai với ta làm gì, mạng của chính ngươi. Ngươi bây giờ còn có cơ hội nhận sai, nếu như ngày hôm qua thực sự ở trong Hồn thú Đại Sâm Lâm, ngươi hiện tại đã là thi thể, thậm chí hài cốt không còn. Nói cảm giác của ngươi đối với Thăng Linh Đài, hoặc đối với chính bản thân ngươi."

Cơ mặt Trương Dương Tử lúng túng co giật một hồi, "Thăng Linh Đài thế giới quá chân thực. Ở bên trong con không cảm nhận được sự hư huyền nào. Vì lẽ đó, khi mới tiến vào con cực kỳ hiếu kỳ. Con leo lên cây vì nghĩ có thể ngắm được thế giới xa hơn, hơn nữa, võ hồn của con có năng lực phi hành nhất định. Con cảm thấy ở trên ngọn cây có thể xác định được phương hướng bay đi, đồng thời có thể quan sát mọi thứ tốt hơn"

"Vì lẽ đó, lúc mới bắt đầu, con nghĩ mình không sai. Con sai ở chỗ coi thường kẻ địch, bản thân tự đại. Chưa quan sát rõ ràng tình huống chung quanh mà đã tùy tiện ra tay, trở thành mục tiêu của bầy thú, vì vậy mà bị trục xuất khỏi Thăng Linh Đài"

"Lần sau lại đi Thăng Linh Đài, con nhất định sẽ đặc biệt cẩn thận, hết sức bảo toàn chính mình. Tranh thủ sinh tồn thời gian dài hơn."

Nói xong những này, hắn một lần nữa ngồi xuống.

Vũ Trường Không không đánh giá gì, chuyển hướng Vương Kim Tỳ, "Ngươi thì sao?"

Vương Kim Tỳ cười khổ nói: "Vũ lão sư, hiện tại những ký ức khác của con đều không quá sâu sắc, chỉ nhớ rõ gương mặt kinh khủng đó từ trên đỉnh đầu hạ xuống. Sau đó chính là loại cảm giác lạnh lẽo vì linh hồn bị đông lại, tựa như ác mộng. Ác mộng này vẫn luôn lớn vờn quanh con, không biết lần sau gặp lại sẽ phải đối diện như thế nào?"

Vũ Trường Không nói: "Ngươi hiện tại cần phải buông lỏng tâm thần, qua mấy ngày sẽ dần dần hoàn hồn lại, tình huống của ngươi khá đặc thù, Nhân Diện Ma Chu cực kỳ hiếm thấy, cũng cực kỳ mạnh mẽ, trăm năm tu vi liền có thể săn giết Thiên Niên Hồn Thú khác, chết trong tay nó không mất mặt. Ngươi nhớ kỹ, lần sau gặp mặt loại hồn thú này, trước tiên phải nhấn tín hiệu cầu cứu thoát ly. Lần này, ngươi trực tiếp bị nó đánh giết trong Thăng Linh Đài mang lại nguy hiểm quá lớn!"

Vũ lão sư đang an ủi người? Đây là điều cực kỳ hiếm thấy!!!

"Tạ ơn lão sư."

Vũ Trường Không chuyển hướng sang Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt nói: "Thăng Linh Đài là một thế giới rất chân thực, thực sự như đang tiến vào trong một mảnh rừng rậm viễn cổ cực lớn, con nghĩ con yêu thích nơi đó, phi thường yêu thích. Chiến đấu với hồn thú rất chân thực, mọi thứ đều cùng sự thật tựa hồ không khác nhau gì cả."

"Chỉ vậy thôi sao?" Nhìn thấy Cổ Nguyệt một lần nữa ngồi xuống, Vũ Trường Không khẽ nhún mày nói.

Cổ Nguyệt gật gật đầu.

Vũ Trường Không nói: "Vậy ngươi giải thích cho ta một chút, ngươi là như thế nào tìm được Đường Vũ Lâm?"

Cổ Nguyệt ngần ngừ, "Hắn là do trùng hợp!?"

"Trùng hợp?" Vũ Trường Không hai mắt hí lại, "Tạ Giải đụng với Đường Vũ Lâm có thể nói là trùng hợp, bởi vì khi bọn họ xuất hiện trong Thăng Linh Đài khoảng cách vốn là không xa, hơn nữa Tạ Giải hoảng hốt chạy loạn đến khu vực gần Đường Vũ Lâm. Nhưng ngươi thì không, khoảng cách của ngươi và Đường Vũ Lâm cũng không gần, khi ngươi phát hiện Thiên Niên Tinh Thể Hùng ngay lập tức quyết định phương hướng chạy trốn. Mà phương vị chạy trốn chính là về chỗ của hắn. Càng làm cho ta hoài nghi chính là, đường chạy trốn của ngươi sẽ theo vị trí Đường Vũ Lâm biến hóa mà điều chỉnh. Cái này chắc không phải là trùng hợp?"

Cổ Nguyệt trầm mặc, Đường Vũ Lâm cũng rất kinh ngạc nhìn về phía của nàng, nàng có thể chuẩn xác tìm tới vị trí của mình?

Tình huống hôm qua hắn cũng không hiểu rõ lắm, nhưng hắn có thể thấy được Tạ Giải vì mình liều mạng chiến đấu, còn Cổ Nguyệt tình huống như thế nào rồi đi hắn cũng không nắm rõ.

"Đúng, con có một ít thủ đoạn khổng lồ chế nguyên tố, có thể phụ trợ cho đồng đội, còn có thể cảm nhận được phương hướng của bọn họ. Con cảm thấy ở cùng với Vũ Lâm là an toàn nhất, vì lẽ đó, mới ưu tiên lựa chọn đi tìm hắn." Cổ Nguyệt giải thích, nghe có vẻ hơi hơi gượng ép.

"Được." Vũ Trường Không không hỏi tới, mà là chuyển hướng sang Tạ Giải, "Tôi lượt người."

Tạ Giải nói: "Con cũng rất yêu thích chỗ đó, trong rừng rậm sẵn giết hồn thú cảm giác cực kỳ sáng khoái. Hoàn cảnh trong đó đặc biệt thích hợp cho Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư như con, nếu tốc độ của con có thể mau hơn, khả năng sống sót sẽ cao hơn. Cuối cùng, thời điểm chém giết những con Thanh Lang kia cũng đặc biệt sáng khoái. Con tận lực né chỗ yếu hại, có thể chiến đấu càng lâu. Phương thức chiến đấu này con đã sớm được học, nhưng khổ nỗi không có địa phương luyện tập, lần này con đã thật sự lĩnh hội qua, phân tích được chỗ yếu hại của chiến thuật này."

Cuối cùng đến phiên Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm trầm ngâm một chút, nói: "Kỳ thực, tụi con lần này có thể đánh giết Thiên Niên Tinh Thể Hùng là rất may mắn, tình huống lúc đó dù chỉ cần một sai lầm liền không cách nào hoàn thành. Cảm giác trong rừng rất chân thực, mặc dù biết là ảo cảnh, nhưng thâm nhập trong đó vẫn bắt tri bắt giác xem là thực, đặc biệt là cảm giác đau đớn khi bị thương. Cảm giác cùng Hồn thú ảo chiến đấu có tác dụng rất lớn trong thực chiến. Ở nơi như thế này tu luyện, con nghĩ chúng con có thể trở thành hồn sư chân chính. Con cảm thấy trong tương lai tụi con có thể phối hợp còn ăn ý hơn. Chỉ khi phối hợp nhuần nhuyễn mới có thể mượn sức mạnh tập thể để đối kháng với Hồn Thú mạnh hơn"

Nghe xong năm người lên tiếng, Vũ Trường Không gật gật đầu.

"Lân Thăng Linh Đài rèn luyện này, nếu để cho ta chấm điểm các người, Trương Dương Tử 0 điểm, Vương Kim Tỳ 1 điểm, Cổ Nguyệt 5 điểm, Tạ Giải 5 điểm, Đường Vũ Lâm 4 điểm"

Trương Dương Tử đối với mình điểm thấp sớm có linh cảm, Vương Kim Tỳ cũng giống như vậy. Nhưng khi Vũ Trường Không nói Đường Vũ Lâm chỉ có 4 điểm, không bằng Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải, mọi người không khỏi đều toát ra vẻ kinh ngạc, nếu như không phải hắn đánh giết Bách Niên Độc Giác Long cùng Thiên Niên Tinh Thể Hùng, e rằng hai người kia trước tiên đều chết trận!

"Đường Vũ Lâm, biết tại sao ta chấm người thấp điểm hơn bọn chúng không?" Vũ Trường Không ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

Đường Vũ Lâm cúi đầu suy nghĩ. Lúc nghe được kết quả chấm điểm, hắn cũng ngẩn người một chút, hắn cũng nghĩ mình hẳn phải cao điểm nhất mới đúng. Nhưng mà nghe xong Vũ Trường Không hỏi dò, hắn cẩn thận ngẫm lại, dần dần rõ ràng ý tứ của Vũ lão sư.

"Cổ Nguyệt điểm cao hơn, là bởi vì nàng phối hợp chiến đấu tốt, nguyên tố không chế tinh diệu mới có thể giúp tụi con đánh bại Tinh Thể Hùng. Tạ Giải đạt cao điểm, là bởi vì hắn vì bảo vệ con, liều mạng ngăn trở đàn sói."

Vũ Trường Không nói: "Không hoàn toàn đúng. Nếu như không phải Cổ Nguyệt lúc người bị hóa thành tinh thể, dùng thân thể của mình chắn cho người khỏi bị trọng thương, người đã trực tiếp ngã xuống đất tan thành ngàn mảnh. Tuy rằng sẽ không từ vong trên thực tế, nhưng người chắc chắn chịu đựng thống khổ tương tự Vương Kim Tỳ, để lại di chứng về sau. Vì lẽ đó, nếu như lại toán kỹ càng, điểm của Cổ Nguyệt là cao nhất. Còn Tạ Giải, hắn đạt được cao hơn người, không phải là bởi vì hắn cuối cùng cứu người, mà là bởi vì hắn đối với hồn thú trình độ quen thuộc vượt qua người. Người bị trừ điểm là do đánh giết Tinh Thể Hùng lại để bị kết tinh hóa. Nếu như người có hiểu biết đối với loại Hồn Thú này thì sẽ biết, nó trước khi chết, sẽ có một lần tinh thể hồn lực bạo phát. Tinh Thể Hùng càng mạnh thì khi tự bạo phạm vi bao trùm sẽ càng lớn. Hiển nhiên, người không biết điểm này, đây là do thiếu kiến thức."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Trước kỳ thi cuối kỳ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Trong tình huống lúc đó, nếu như người có thể không tổn hại đánh giết Tinh Thể Hùng, như vậy, với khả năng của các người, dù phải đối mặt với một đám Thanh Lang, cũng có thể phá vòng vây mà ra. Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải cũng không phải hi sinh bản thân mình. Bọn họ hi sinh, tất cả đều bởi vì người."

Vũ Trường Không âm thanh rơi vào tai Đường Vũ Lâm có vẻ đặc biệt lạnh lẽo, hắn vụn vụn không nghĩ tới, nguyên bản trận chiến mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, trên thực tế dĩ nhiên là như vậy?

Đúng đây! Nếu như đây là chiến trường thực sự, liền bởi vì sai lầm của mình, dẫn đến toàn bộ đoàn đội tan vỡ, bè bạn tất cả đều vì mình mà chết. Cái này vẫn được tính là thắng lợi sao?

Vũ Trường Không thân nhiên nói: "Vì lẽ đó, thời gian tới người cần học tập thêm kiến thức về Hồn Thú. Đừng tưởng rằng hiện tại Hồn Thú thừa thớt thì

loại học tập này liền vô dụng. Ngược lại, hiểu rõ đặc tính Hồn Thú đối với tương lai các người tu luyện sẽ có nhiều chỗ tốt. Căn cứ nghiên cứu sơ bộ, hồn kỹ của Hồn Sư nhân loại 90% đều xuất phát từ kỹ năng Hồn Thú nắm giữ. Hiểu thêm năng lực Hồn Thú, tương đương với hiểu thêm về địch thủ trong tương lai. Đồng thời, cũng có thể giúp cho các người trong Thăng Linh Đài – nơi chuyên tạo ra những cường giả cao cấp nhất, có thể sinh tồn càng lâu."

"Các người hẳn là đã lĩnh hội qua, trong Thăng Linh Đài kiên trì thời gian càng dài, chỗ tốt đạt được càng lớn. Vì lẽ đó, chặng đường các người phải trải qua còn rất dài."

Niềm vui Hồn Linh lên cấp mang lại cho Đường Vũ Lâm đã không còn sót lại chút gì. Đúng đấy! Bởi vì kiến thức của mình thiếu thốn, mà liên lụy đồng bọn.

Nghĩ đến đây, hần trong lòng có loại thống khổ khó có thể hình dung. Cô Nguyệt, Tạ Giải vì mình mà chết!

"Nội dung trưa nay sẽ giảng các người những Hồn Thú đã gặp ngày hôm qua, những điểm khác nhau về tu vi, cấp độ và đặc tính đặc thù" Vũ Trường Không thần nhiên nói.

Đường Vũ Lâm đột nhiên cảm thấy trên người lạnh lẽo, theo bản năng hướng về bên cạnh nhìn lại, thấy Cô Nguyệt nhìn mình gật gật đầu.

Trên cổ một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống, nhất thời cơ linh hần rùng mình một cái, cả người cũng hoàn toàn tỉnh lại.

"Cảm ơn." Đường Vũ Lâm nhẹ giọng hướng về Cô Nguyệt nói.

"Cảm ơn ta làm gì?" Tạ Giải mặt tí tớn đột nhiên thò đầu sang trêu.

Trải qua hành trình Thăng Linh Đài, sự chăm chú của năm người về mặt học lý thuyết liền tăng lên, đặt ngang với việc tu luyện hồn kỹ. Căn bản cũng chẳng cần Vũ Trường Không thúc giục hay nhắc nhở gì, Trương Dương Tử cũng buông bỏ oán niệm đối với Đường Vũ Lâm ba người. Năm người bắt đầu nỗ lực học tập, nỗ lực tu luyện.

Đến buổi tối, Đường Vũ Lâm bắt đầu thử nghiệm cùng Vương Kim Tỳ đồng tu, lấy Lam Ngân Thảo làm trung gian gắn kết hai người. Quả nhiên, hiệu quả so với đơn độc tu luyện tốt hơn không ít. Vương Kim Tỳ được chỗ tốt, Đường Vũ Lâm cũng có thu hoạch. Hơn nữa nhờ Hồn Linh tiến hóa, tốc độ tu luyện hồn lực của Đường Vũ Lâm rõ ràng bay vọt so với trước đó. Tuy vẫn không đuổi kịp mấy vị thiếu niên thiên tài này, nhưng cũng xê xích không nhiều. Bất quá, bởi vì nguyên bản đẳng cấp hồn lực quá thấp, trong một sớm một chiều muốn đuổi kịp cũng không mấy khả thi.

Bận rộn sẽ khiến người ta cảm thấy phong phú, chỉ ít điều này đúng đối với Đường Vũ Lâm.

Học tập, tu luyện. Mỗi cuối tuần được nghỉ, hần liền đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, theo Mộ Thần học tập rèn đúc.

Bình thường nhìn qua Mộ Thần vô cùng hiền lành, nhưng khi trở thành lão sư, liền thể hiện ra sự uy nghiêm, thậm chí so với Mang Thiên còn nghiêm khắc hơn. Thường thường sau một ngày học tập Đoán Tạo Thuật, Đường Vũ Lâm uể oải còn hơn cả học ở trường. Nhưng hần cũng có thể cảm nhận rõ ràng, được Mộ Thần dạy dỗ, tay nghề rèn đúc của mình dần dần tăng lên.

Phương pháp hướng dẫn Đoán Tạo Thuật của Mộ Thần cũng không có nhiều khác biệt, cũng chưa bắt đầu hướng dẫn Vũ Lâm tiếp cận tri thức của Linh Đoán Tạo, tập trung chủ yếu chỉ điểm nghiêm ngặt những phương diện cơ sở của Đoán Tạo Thuật. Dù chỉ sai khác một chút cũng bắt hần phải nhiều lần lặp đi lặp lại cho tới khi mười phân vẹn mười.

Hoàn thiện cơ sở! Nhìn qua đối với Đoán Tạo Sư cấp ba Đường Vũ Lâm mà nói hần là tác dụng không lớn, ban đầu Đường Vũ Lâm cũng cảm giác như vậy. Thế nhưng, một tháng qua, sau khi theo Mộ Thần học được bốn hôm, Đường Vũ Lâm khiếp sợ phát hiện, tốc độ để hoàn thành Thiên Đoán nhiệm vụ của cấp 3 đã tăng lên một thành.

Không ngừng rèn luyện, hần bắt đầu dần dần hiểu rõ tầm quan trọng của việc hoàn thiện cơ sở, điểm trọng yếu nhất chính là làm hết sức tránh động tác thừa, tránh lãng phí công sức.

Nói đơn giản, một chuy hạ xuống nếu như rơi vào vừa đúng vị trí, phát huy ra hiệu quả là mười phần, chỉ cần lệch khỏi một chút, hiệu quả của chuy tiếp theo suy yếu mấy may, thoát nhìn không ảnh hưởng toàn thể quá trình tinh luyện. Nhưng mà một lần Thiên Đoán hạ xuống bao nhiêu chuy đây? Nếu mỗi một chuy đều cực kỳ chuẩn xác, dĩ nhiên là sẽ tăng lên Thiên Đoán hiệu quả, do đó tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Lúc Đường Vũ Lâm đem cảm thụ này của mình nói cho Mộ Thần, lần đầu tiên kể từ lúc thu nhận đệ tử, Mộ Thần mới toát ra nụ cười. Đồng thời nói cho hần biết, điểm khác biệt của Thiên Đoán Tạo chính là với cùng một kim loại, càng chính xác, số lần nện càng ít, phẩm chất càng cao, chứng tỏ năng lực của Thiên Đoán Đoán Tạo Sư càng mạnh.

Hiểu được điều này, Đường Vũ Lâm học tập càng thêm chú tâm.

Mỗi tuần tiến vào Thăng Linh Đài một lần cũng đã trở thành mục bắt buộc đối với Linh Ban năm nhất. Đường Vũ Lâm năm người ở những lần tiến vào tiếp theo cũng trở nên đặc biệt thận trọng. Khi gặp phải hồn thú càng cần cẩn thận giao thủ.

Thế nhưng, trong Thăng Linh Đài, không phải cứ cẩn thận là có thể nhất định thu được kết quả tốt đẹp, bởi vì còn cần vận may nữa! Một khi gặp phải đối thủ vượt quá tầm rất dễ dàng gặp phải kết quả thất bại.

Có một lần nọ, Đường Vũ Lâm vừa vào Thăng Linh Đài đã gặp phải một con Thiên Niên Hồn Thú tốc độ vô cùng nhanh, dù hết sức phản ứng nhưng

cũng bị trọng thương nhanh chóng, không thể không truyền tống đi ra.

Trong nháy mắt vậy mà đã đến cuối học kỳ của năm nhất.

"Vũ lão sư, chúng con cũng phải tiến hành thi cuối kỳ sao?" Đường Vũ Lâm kinh ngạc hỏi.

Trong lớp bốn người còn lại cũng đều toát ra vẻ kinh ngạc.

Không nghi ngờ chút nào, đối với bọn họ mà nói, cuộc thi cuối kỳ năm nhất căn bản không có ý nghĩa gì. Cái này cũng không phải tự đại, tuy Linh Ban chỉ mới thành lập 3 tháng, nhưng bọn họ năm người tự mình cũng có thể cảm giác được, so với trước đó tựa như thoát thai hoán cốt.

Cổ Nguyệt hiện tại đã đến cấp 19 đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa, liền có thể bước vào hàng ngũ cấp 20.

Đường Vũ Lâm cũng là đến cấp 15 đỉnh phong, khoảng cách đạt cấp 16 không xa lắm. Chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, hồn lực từ cấp 11 nhảy lên gần tới cấp 16. Tốc độ này trước khi gia nhập Đông Hải học viện, Đường Vũ Lâm căn bản không dám nghĩ đến.

Quan trọng hơn chính là năng lực thực chiến của bọn họ tăng lên. Thăng Linh Đài rèn luyện cũng không uống phí. Dưới áp lực của Thăng Linh Đài, bọn họ đặc biệt nỗ lực tu luyện. Tất cả mọi người trước sau mới chỉ 10 tuổi! Những đứa bé 10 tuổi như bọn họ có thể đạt năng lực thực chiến như vậy, vốn từ "hiếm gặp" đã không còn đủ để hình dung.

Úc Trầm viện trưởng đối với Linh Ban đầu tư rất lớn, tất cả thiết bị dạy học đều dùng những thứ tiên tiến nhất, hơn nữa nhờ khoản đầu tư khổng lồ vào Thăng Linh Đài, mới có thể tạo nên những quái vật như vậy xuất hiện.

"Cần tiến hành." Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Kỳ thi cuối kỳ của các ngươi cần hoàn thành 2 mục. Mục thứ nhất chính là Thăng Linh Đài"

Thăng Linh Đài?

3 tháng, mọi người đã trước sau tiến vào Thăng Linh Đài mười một lần, từ ban đầu mờ mịt đến hiện tại quen thuộc, bọn họ hiện giờ mỗi lần tiến vào, chỉ cần không phải vận may đặc biệt kém, chỉ ít đều có thể ở bên trong sinh tồn vượt quá một giờ. Thời điểm lâu nhất, còn có thể duy trì hơn ba giờ, kỷ lục này được Tạ Giải nắm giữ.

Theo thời gian trôi đi, bọn họ càng cảm nhận rõ hơn chỗ tốt của Thăng Linh Đài, bất kể là ứng dụng Hồn kỹ hay kỹ xảo thực chiến đều có bước nhảy vọt.

Vì lẽ đó, mỗi tuần tiến vào Thăng Linh Đài, bọn họ đều đặc biệt chờ mong.

"Các ngươi cần ở trong Thăng Linh Đài kiên trì một canh giờ *, coi như qua ải này. Bất quá, ta cần nhắc nhở các ngươi, lần này các ngươi sẽ tiến vào Bạo Động Thăng Linh đài."

* Một canh giờ tương đương khoảng 2 tiếng

Tạ Giải kinh ngạc hỏi: "Lão sư, Bạo Động Thăng Linh Đài, là có ý gì?" Thuyết pháp này hẳn cũng xưa nay chưa từng nghe nói, nhưng nghe tựa hồ là một trạng thái đặc thù của Thăng Linh Đài.

Đường Vũ Lâm cùng ba người kia cũng đều mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Vũ Trường Không, Thăng Linh Đài bình thường đã đem lại giá trị rất lớn cho thực chiến, vậy thì Bạo Động Thăng Linh Đài...

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Bạo động Thăng Linh Đài?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không nói: "Thăng Linh Đài hàng năm có hai kỳ bạo động, lúc mới đầu là do sau khi kiến tạo Thăng Linh Đài, năng lượng bên trong không ổn định tạo thành. Sau đó, theo khoa học kỹ thuật tiến bộ, Thăng Linh Đài bạo động kỳ có thể không chế, dần biến thành tính chất đặc thù. Khi bạo động xảy ra, hồn thú bên trong Thăng Linh Đài sẽ trở nên đặc biệt sinh động, số lượng cũng sẽ tăng nhanh. Độ nguy hiểm tăng cao. Mỗi lần đến thời điểm bạo động, Thập Bát Thiên Trụ mỗi cái đều có phân biệt 300 danh ngạch để tiến vào. Lần này, để các ngươi có thể thu được 5/300 danh ngạch, học viện phải tiêu tốn cái giá không nhỏ mới có thể thuyết phục được Đông Hải Truyền Linh Tháp. Các ngươi phải biết quý trọng cơ hội lần này."

"Khi quá trình bạo động xảy ra, Thăng Linh Đài cho phép đoàn đội cùng tiến vào, nhưng không thể vượt quá bảy người. Các người năm người vừa vặn có thể trực tiếp truyền tông cùng nhau. Đây là thử thách phối hợp tập thể của các người. Phải nhớ kỹ, trong này các người không phải chỉ có thể gặp phải hồn thú, mà còn có thể gặp phải các tổ đội hồn sư khác cùng tham gia. Đối với các người mà nói thì bọn chúng cũng là một mối đe dọa. Bởi vì sau khi săn giết hồn thú tại Bạo Động Thăng Linh Đài, do linh lực dồi dào, thời gian hấp thu linh lực sẽ kéo dài gấp trăm lần. Bình thường hấp thu tốn 1 giây, thì ở giai đoạn này hấp thu mất đến 100 giây. Nếu đang khi hấp thu các người thoát ly khỏi Thăng Linh Đài, lượng linh lực còn lại sẽ bị Hồn Sư gần nhất hút mất. Đây là tình huống đặc biệt chỉ xuất hiện tại Thăng Linh Đài bạo động kỳ."

Trương Dương Tử nói: "Nói cách khác, người khác có thể cướp Hồn thú linh lực của tụi con, vậy ngược lại tụi con cũng có thể cướp được của người khác?"

Vũ Trường Không thần nhiên nói: "Nếu như các người có lòng tin đương nhiên cũng có thể cướp của người khác. Nhưng ta cần phải nhắc nhở các người, Sơ Cấp Thăng Linh Đài để tiến vào giới hạn tối đa là tam hoàn đỉnh phong. Muốn tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài, cần trả giá phi thường lớn. Vì lẽ đó rất nhiều Hồn Sư đều đợi đến tam hoàn đỉnh phong mới tham gia đánh cược một lần, để có thể đánh giết nhiều Hồn thú nhất, thăng cấp Hồn Linh. Vì lẽ đó, đối thủ các người sắp sửa đối mặt sẽ rất cường đại"

Đường Vũ Lâm nói: "Lão sư, ngài yên tâm, chúng con sẽ dựa vào sức mạnh tập thể!"

Quan hệ của Trương Dương Tử cùng mọi người cũng đã sớm được cải thiện, dù sao bọn họ đều là thiếu niên, làm sao có thể thù dai đây? Đặc biệt Đường Vũ Lâm và Vương Kim Tỳ quan hệ đã ngày càng gần bó mật thiết. Dưới sự phụ trợ của Đường Vũ Lâm, Vương Kim Tỳ ba tháng qua hồn lực đã tăng lên hai cấp, đạt cấp 23. Trương Dương Tử cấp 22, Tạ Giải cũng vừa đạt đến 22 cấp.

"Ba ngày sau sẽ tiến vào Thăng Linh Đài. Ba ngày này cho các người nghỉ, các người có thể buông lỏng một chút, chuẩn bị sẵn sàng."

Nghỉ? Từ khi tiến vào Linh Ban, ngoại trừ ngày nghỉ cuối tuần, còn chưa bao giờ có kỳ nghỉ nào khác.

Đây chính là ba ngày nghỉ lận! Tạ Giải cùng Trương Dương Tử là những người đầu tiên hoan hô lên.

Đường Vũ Lâm trên mặt cũng toát ra vẻ suy nghĩ, ba ngày tới mình sẽ làm được gì? Chỉ có ba ngày, lâm trận mới mài giũa tựa hồ cũng không đủ đi.

Sau khi tan học, mọi người đồng thời hướng về ký túc xá đi đến.

"Vũ Lâm. Ba ngày nay người tính làm gì? Không bằng chúng ta đi ra ngoài chơi một chút đi." Tạ Giải cười hắc hắc nói.

"Đi chơi? Chơi cái gì?" Trương Dương Tử ngó sang thăm dò.

Tạ Giải lườm một cái, "Lại không nói cho người."

Trương Dương Tử cười ha ha, "Ta khao, có được hay không? Mang ta theo với."

Tạ Giải nói: "Nếu vậy còn có thể cân nhắc. Đúng rồi, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, hiện tại Vũ lão sư nói, cuộc thi cuối kỳ của chúng ta có hai mục, Thăng Linh Đài này chỉ là một mục thôi! Vậy mục còn lại sẽ là gì? Các người có đoán được không?"

Mọi người suy nghĩ một chút, đều mờ mịt lắc đầu.

Wang Kim Ti nói: "Bạo Động Thăng Linh Đài, chuyện này với chúng ta mà nói thật là một cơ hội tăng tiến tốt, bất quá tựa hồ có hơi sớm chút. Ta trước đây nghe nói qua, cạnh tranh trong Bạo Động Thăng Linh Đài đặc biệt kịch liệt. Khi đó, không thể nói đến tình người các kiểu. Dù sao, cơ hội để Hồn Linh tiến hóa cũng không nhiều."

Đường Vũ Lâm nói: "Chúng ta tiến vào Thăng Linh Đài nhiều lần như vậy, học viện vì chúng ta đã trả giá rất lớn. Ta thấy chính là muốn chúng ta trước khi tốt nghiệp lớp sơ cấp, thông qua Thăng Linh Đài để Hồn Linh tiến hóa đến Thiên Niên. Đối với tu vi Hồn Linh của mình các người hẳn cũng từng cân nhắc?"

Nghe hắn vừa nói thế, bốn người kia không hẹn mà cùng dừng bước.

Hồn Linh tiến hóa đến ngàn năm? Cái kia ý vị như thế nào?

Thiên Niên Hồn Linh, Thiên Niên Hồn Hoàn, hơn nữa mới là cái thứ nhất!

Nếu Hồn Linh thứ nhất là ngàn năm liền có thể cung cấp ba cái hồn kỹ, tiết kiệm được tinh thần lực rất lớn, tương lai lại dung hợp thêm một cái Thiên Niên Hồn Linh, chỉ ít là có thể tu luyện tới cấp 60 không cần lo lắng không có hồn hoàn.

Vấn đề lớn nhất hạn chế Hồn sư phát triển lên cao đó chính là giới hạn số lượng Hồn Linh. Mức độ của tinh thần lực có thể chịu được tiếp nhận Hồn Linh có phân mức rõ ràng.

Tu vi tinh thần lực không đạt, dung hợp Hồn Linh tất nhiên thất bại. Đây là lý do vì sao Vũ Trường Không phi thường coi trọng rèn luyện tinh thần lực cho bọn trẻ.

Dựa vào vạn năm kinh nghiệm của việc hấp thu Hồn Linh tới nay, các tổ chức hồn sư lớn từ 3.000 năm trước đã thống nhất tuyên bố tương quan giữa cấp độ tinh thần lực và số lượng, chất lượng Hồn Linh hấp thụ.

** Cái đoạn dưới là tác giả copy lại mấy chap trước, chèn thêm chú giải của 3 cảnh giới sau, có thể hiểu được chia làm: Linh Nguyên Cảnh, Linh Thông Cảnh, Linh Hải Cảnh, Linh Uyên Cảnh, Linh Vực Cảnh, Thần Nguyên Cảnh. Đừng đọc, khó hiểu lắm.*

Linh Nguyên Cảnh, mọi người mới bắt đầu sinh ra đều có, cũng là trụ cột cơ bản của tinh thần lực. Linh Nguyên cảnh tinh thần lực có thể giúp cơ thể chịu được việc hấp thu Hồn Linh màu vàng. Hay đúng hơn là hấp thu Hồn Linh từ màu vàng trở xuống.

Linh Thông Cảnh, tâm thần thông linh, ý đạt niệm tới, đạt đến Linh Thông cảnh, tinh thần lực chừng không bắt đầu nhập môn, chân chính điều khiển tinh thần lực của mình để bản thân sử dụng, có thể gánh chịu hai Hồn Linh màu vàng hoặc là một Hồn Linh tím.

Linh Hải Cảnh, tâm linh như biển, mênh mông vô biên, lực lượng tinh thần chân chính đạt đến cấp cao, chính thức trở thành cường giả. Bất kể muốn trở thành đỉnh cao Cơ Giáp sư hay đỉnh cao Hồn sư, lực lượng tinh thần đạt bắt buộc phải đạt đến tầng thứ này. Có thể gánh chịu năm cái Hồn Linh màu vàng, hoặc ba Hồn Linh tím hoặc một cái Hồn Linh đen.

Linh Uyên Cảnh, như vực sâu ngục thẳm, bí lạc hoàng tuyền, lên trên trời, xuống suối vàng, ý niệm truyền đến vạn vật, đỉnh cấp tinh thần lực nắm giữ cơ sở Hồn Linh truyền kỳ, có thể dung hợp bất kỳ cấp độ Hồn Linh nào, thậm chí màu cam, màu đỏ cũng có thể dung hợp. Dưới tình huống đã nắm giữ bất kỳ loại nào trong hai loại Hồn Linh này, lại có thể dung hợp thêm hồn Linh khác năng lực ngang ngửa Linh Hải Cảnh. Nếu không có Hồn Linh cam hoặc đỏ, có thể tiếp nhận Hồn Linh ở cấp độ khác tối đa là 5 cái, cấp bậc không hạn chế. Bình thường mà nói, Linh Uyên Cảnh đã là cực hạn của nhân loại.

Linh Vực Cảnh, linh thức hóa vực, tự thành một giới. Lấy linh hồn là bản nguyên, lấy linh thức là vực, tựa thiên địa, tâm thần hình thành một thế giới. Với hạn mức tinh thần lực tối đa, có thể dung hợp Hồn Linh ở bất kỳ cấp độ nào, bất kể số lượng bao nhiêu, trên lý thuyết giới hạn là chín. Trong truyền thuyết Truyền Linh Tháp tháp chủ đầu tiên, người sáng tạo Hồn Linh, truyền kỳ đại năng, Linh Băng Đầu La đã từng vượt qua tầng thứ này.

Thần Nguyên Cảnh, linh thức hóa thần, nguyên thủy sơ thành. Linh thức hóa thành nguyên thần, lực lượng tinh thần hóa thành lực lượng nguyên thần. Đây là thế giới của thần, ý niệm truyền đi thông thiên triệt địa. Đạt cảnh giới này, có thể nhòm ngó thần giới, tinh thần lực đạt đến Thần Nguyên Cảnh, cũng đã có thể xưng là bán thần. Thần cũng chỉ là như vậy.

Đối với Hồn Sư mà nói, ở tình huống bình thường, cấp bậc tinh thần lực chỉ có bốn cảnh giới đầu tiên mới có ý nghĩa. Còn Linh Vực Cảnh cùng Thần Nguyên Cảnh, chỉ có những Hồn Sư thuần túy tu luyện tinh thần lực mới có khả năng truy cầu.

Linh Nguyên Cảnh là khởi điểm, tu luyện tới Linh Thông Cảnh 100 điểm tinh thần lực cũng không khó. Thế nhưng từ Linh Thông Cảnh muốn đạt đến Linh Hải Cảnh, là chênh lệch trời và đất, phần lớn Hồn Sư cả đời cũng không thể đạt đến.

Linh Hải Cảnh, cần 500 điểm tinh thần lực.

Linh Uyên Cảnh, cần 5.000 điểm tinh thần lực.

Linh Vực Cảnh, cần 2 vạn tinh thần lực.

Đến Thần Nguyên Cảnh cần đến lực lượng tinh thần lực khủng bố 5 vạn mới có thể đạt đến.

Có người còn đề cập đến cảnh giới trong truyền thuyết mới có - Thần Vương Cảnh, cấp bậc này với trình độ của bọn Đường Vũ Lâm cũng không cần tìm hiểu.

Người mạnh nhất trong năm người về mặt này, Cổ Nguyệt, tương lai hẳn có thể thoải mái đạt đến Linh Hải Cảnh, chỉ có đến Linh Hải Cảnh mới có thể tu luyện tới Cửu Hoàn, tiền đề là chín cái Hồn Hoàn cũng không thể vượt quá ngàn năm.

Bốn người còn lại hiện nay chỉ có Đường Vũ Lâm lực lượng tinh thần đạt đến Linh Thông Cảnh, ba người khác đều chỉ gần tiếp cận Linh Thông Cảnh, gần đạt đến giới hạn đột phá.

Bất quá, lấy thiên phú của bọn họ, đạt đến Linh Thông cảnh cũng không phải là vấn đề khó khăn. Hơn nữa tuổi còn nhỏ, chỉ cần tài nguyên tu luyện đầy đủ, tương lai đều có thể đạt đến Linh Hải Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Bế quan đoán tạo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hồn Hoàn đầu tiên nếu có thể đạt đến màu tím, liền mang ý nghĩa bọn họ tương lai đạt đến Linh Hải Cảnh có thể nắm giữ ba cái Thiên Niên Hồn Linh, tới đa phụ gia chín cái hồn hoàn, có khả năng đạt đến Phong Hào Đẩu La cấp bậc.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ là khả năng mà thôi. Trong lịch sử loài người, xưa nay chưa từng xuất hiện Phong Hào Đẩu La có ba cái Thiên Niên Hồn Linh, bởi vì xác suất đạt được quá thấp.

Như Vũ Trường Không, hiện tại mặc dù mới chỉ có Lục Hoàn, cũng đã có Vạn Niên Hồn Linh. Thực lực như vậy mạnh mẽ cỡ nào.

"Học viện thực sự có ý này à?" Trương Dương Từ nuốt một hộp nước miếng, hẳn có khát vọng trở nên mạnh mẽ phi thường. Tính cách bản thân có chút ưa thích trang bức kẻ khác, bằng không lúc trước lần thứ nhất tiếp xúc Đường Vũ Lâm, tại kỳ thi lên lớp, bọn họ cũng sẽ không ngạo mạn xuất thủ trước.

Tạ Giải nói: "Rất có thể là như vậy, nếu thực sự vậy thì quá tốt rồi. Chúng ta phải quý trọng cơ hội mỗi lần được vào Thăng Linh Đài mới được.

Đường Vũ Lâm nói: "Ta sẽ không đi chơi, mấy ngày nay ta cần đi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội tiếp tục tôi luyện một thoáng."

Cổ Nguyệt nói: "Ta minh tường."

Vương Kim Tỳ nhìn Đường Vũ Lâm ánh mắt có chút ai oán, Đường Vũ Lâm cười nói: "Kim Tỳ, ta buổi tối sẽ trở lại."

"Khắc khắc! Kim Tỳ, ngươi lúc nào trở nên giống như oán phụ * vậy?" Trương Dương Từ giờ tay liền vỗ vai Vương Kim Tỳ một phát.

** vợ giận chồng*

Đường Vũ Lâm cùng Vương Kim Tỳ đồng tu có thể hỗ trợ lẫn nhau tu luyện, điểm này mọi người đều đã biết.

Vương Kim Tỳ phì cười một chút, nói: "Ngươi nếu có thể giúp ta trong vòng 3 tháng tăng nhanh hơn 1 cấp so với tu luyện bình thường, ta cũng có thể để có ngươi khi dễ ta oán phụ. Vũ Lâm, hay là ta với ngươi cùng làm việc, nghề thứ hai ta cũng sẽ chọn Đoán Tạo? Ngươi cảm thấy ta có thiên phú về mặt này không?"

Đường Vũ Lâm nói: "Liên quan tới nghề thứ hai, ta cảm thấy mọi người nếu không giống nhau sẽ tốt hơn. Như vậy, sau này khi chúng ta chế tạo Đẩu Khái, có thể hỗ trợ lẫn nhau."

Tạ Giải nói: "Có đạo lý, ta cơ bản đã quyết định, nghề thứ hai của ta chính là Cơ Giáp Chế Tạo Sư! Bởi vì cái này dù không cần nhiều kỹ thuật, nhưng phải vô cùng thông thạo kỹ xảo. Ta cảm thấy tương đối thích hợp với ta. Các ngươi thì sao?"

Trương Dương Từ nói: "Ta còn chưa nghĩ ra."

Cổ Nguyệt nói: "Ta có thể sẽ học tập sửa chữa Cơ Giáp"

"À? Ngươi muốn học sửa chữa Cơ Giáp? Ngươi là con gái mà, ta tưởng ngươi sẽ lựa chọn thiết kế Cơ Giáp chứ!? " Tạ Giải hiếu kỳ nói.

Cổ Nguyệt lạnh nhạt nói: "Kẻ không có đầu óc mới nghĩ như thế!"

"Ngươi..."

"Được rồi, hai người các ngươi đi về nghỉ một chút đi, sau đó đi ăn cơm." Đường Vũ Lâm có chút bất đắc dĩ nhìn hai người, mọi người đều biết nhau lâu như vậy rồi, bọn họ vẫn sẽ thường xuyên cãi nhau.

Trải qua mấy tháng tiếp xúc, Đường Vũ Lâm phát hiện trong 4 người bọn họ, Trương Dương Từ cùng Vương Kim Tỳ quan hệ tốt nhất, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt quan hệ kỳ thực cũng không tệ lắm. Chỉ là Cổ Nguyệt mặt ngoài nhìn qua rất ôn hòa, nhưng bên trong cốt cách lại có một sự kiêu ngạo khó nói ra. Đối với ba người kia đều có chút có chút khoảng cách. Có niềm vui nho nhỏ là bọn họ đều cùng mình quan hệ rất tốt. Vì lẽ đó, chính mình liền trở thành trung gian hòa giải trong đoàn đội, giúp quan hệ đỡ căng thẳng hơn.

Đối với bạn bè, Đường Vũ Lâm lòng mang cảm kích, hẳn là tiên thiên Phế Võ Hồn, tu vi hồn lực vốn yếu nhất. Vì lẽ đó trong Linh Ban cảm thụ cũng đặc biệt rõ ràng. Cùng một đám thiên tài học tập, tu luyện, liền thúc đẩy hẳn không dám có một chút lười biếng. So với những người khác tu vi của hắn tăng lên vẫn như cũ chậm nhất, cũng may tự so với bản thân trước đây nhanh hơn nhiều.

Đường Vũ Lâm tâm tình điều chỉnh rất tốt, không so đo với nhóm biến thái này, chỉ tự so với bản thân, chỉ cần tốc độ tiến bộ của chính mình không ngừng tăng lên, hẳn đã rất thỏa mãn.

Lại nói tại kỳ thi cuối kỳ, hơn nữa lại là thi đấu đoàn đội, thân là người có tu vi yếu nhất, nhưng lại là đội trưởng, hẳn cảm giác đang mang trên người một trách nhiệm trọng đại.

Sau bữa cơm chiều, vận động nhẹ một chút, hắn liền bắt đầu minh tưởng. Ba ngày nghỉ làm gì, hắn đã tự an bài xong trong lúc ăn cơm.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Đường Vũ Lâm liền một mình rời khỏi học viện, đi thẳng đến Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Sau khi dừng lại mua một vài thứ, hắn tiến vào Đoán Tạo Phòng. Bắt đầu bế quan 3 ngày.

"Leng keng leng keng" âm thanh ở bên trong phòng làm việc vang vọng, hầu như không ngừng nghỉ phát ra. Ba ngày sau đó, mỗi buổi sáng, Đường Vũ Lâm đều đi tới nơi này, tiến hành đoán tạo, buổi tối mới lết tấm thân uể oải trở về học viện, thông qua Lam Ngân Thảo kết nối cùng Vương Kim Tỳ đồng thời tu luyện minh tưởng.

"Vũ Lâm, ngươi theo ta đến nơi này một chuyến." Đường Vũ Lâm vừa vận hoàn thành rèn đúc, liền nhận được tin nhắn của Mộ Thần.

"Vâng, lão sư, con tới ngay đây."

Đến Công Hội, đi thẳng vào văn phòng Mộ Thần. Hiện tại Đoán Tạo Sư Công Hội hầu như ai ai cũng đều biết tên tiểu tử này, nhưng đại đa số chỉ nghe Đường Vũ Lâm là đệ tử mới thu của Mộ Thần hội trưởng, cũng không biết được tiểu hài tử mới 9-10 tuổi này đã là một Đoán Tạo Sư cấp 3.

Đó là do Mộ Thần cố ý dặn dò cấp dưới dù Đường Vũ Lâm muốn tiếp nhiệm vụ gì đều là thông qua sầm nhạc tiến hành, ẩn giấu sự tình hắn là Đoán Tạo Sư cấp 3.

Chín tuổi Đoán Tạo Sư cấp 3, vẫn làm người nghe quá sức kinh hãi. Mộ Thần nói cho Đường Vũ Lâm, trước khi hắn tiến vào cấp độ Linh Đoán Tạo, không thể chịu quá nhiều quấy rầy từ ngoại giới. Vì lẽ đó, Đường Vũ Lâm Đoán Tạo Sư huy chương xưa nay đều không cần đeo.

"Lão sư!" Đường Vũ Lâm vừa vào cửa liền thấy Mộ Thần ngồi sau mặt bàn đang xem cái gì.

"Đến rồi à, ngồi đi." Thời điểm không giảng giải Đoán Tạo Thuật cho hắn, Mộ Thần đều rất ôn hòa.

Đường Vũ Lâm ngồi ở bàn đối diện, Mộ Thần đưa một cái thẻ cho hắn.

Đường Vũ Lâm tiếp nhận thẻ. Đó là một tấm thẻ kim loại, một mặt có hoa văn phi thường phức tạp mà tỉ mỉ. Tuy rằng còn chưa tiếp xúc được tầng thứ này nhưng Đường Vũ Lâm cũng nhìn ra được đây là một loại hồn đạo trận pháp phi thường tinh vi.

Lật mặt còn lại xem, hắn thấy 3 chữ hết sức quen thuộc: Thăng Linh Đài.

"Thăng Linh Đài?" Đường Vũ Lâm kinh ngạc hỏi.

Mộ Thần gật gù đầu, "Qua mấy ngày nữa Thăng Linh Đài sẽ tiến vào bạo động kỳ, là thời cơ rèn luyện tốt nhất. Đây là một tấm vé mời để tham dự. Bạo Động Thăng Linh Đài tuy rằng nguy hiểm hơn, nhưng áp lực càng lớn, kỳ ngộ cũng tăng lên. Đi thôi luyện, tôi luyện đi."

Danh ngạch tham dự Bạo Động Thăng Linh Đài khan hiếm cỡ nào, Đường Vũ Lâm đã biết rồi, nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng như mây gió này của lão sư, trong lòng hắn không khỏi có cảm giác ấm áp. Từ khi mình gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội tới nay, đã nhận được các loại trợ giúp không ngừng từ lão sư.

"Lão sư, cảm ơn ngài. Cái này quá quý trọng, vẫn là cho Mộ Hi tỷ đi." Đường Vũ Lâm đem thẻ đưa cho trở lại.

Mộ Thần mỉm cười nói: "Ngươi cũng có, các người ở bên trong chiếu cố lẫn nhau là được rồi."

Đường Vũ Lâm nói: "Học viện con cũng tổ chức cho chúng con tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài, như là kỳ thi cuối kỳ. Vì lẽ đó, con kỳ thực đã có danh ngạch."

Mộ Thần kinh ngạc nói: "Đãi ngộ của Linh Ban các người cao như vậy? Xem ra, Đông Hải học viện đối với các người rất coi trọng!" Hắn mặc dù biết Đường Vũ Lâm được vào học trong một lớp thiên tài nào đó, nhưng đối với sự tu luyện bình thường của Vũ Lâm quan tâm không nhiều. Dù sao tuổi tác hắn còn nhỏ, tiến độ tu luyện hồn lực cũng không chậm. Đối với Đoán Tạo Sư mà nói, Võ Hồn là gì đều không quan trọng, chỉ cần cảnh giới hồn lực đạt yêu cầu là được. Lại không nghĩ rằng lớp thiên tài gì đó của Đường Vũ Lâm lại có đãi ngộ tốt như vậy.

Bất quá, Mộ Thần vẫn không thu lại thẻ, mỉm cười nói: "Vay người cũng để dành lại đi, ta tìm được hai tấm. Thêm một thẻ nhập môn, người lại có thể tiến vào nhiều thêm 1 lần. Dù sao bạo động kỳ kéo dài tận 7 ngày, thêm một lần rèn luyện lại càng có nhiều trợ giúp."

Nhiều lần tiến vào? Đường Vũ Lâm trong lòng hơi động.

"Ngày mai sẽ là bạo động kỳ, người về sớm một chút chuẩn bị sẵn sàng đi. Tính tình của người so với bạn cùng lứa xem ra là vô cùng trầm ổn, ta cũng không cần cần dặn người nhiều, nếu như gặp được Mộ Hi, các người phải chăm sóc lẫn nhau nhiều hơn một chút"

"Vâng, Lão sư."

Quan hệ của Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi vẫn không tính là cực kỳ tốt. Bởi vì tiềm thức Mộ Hi vẫn sẽ có chút bài xích đối với hắn. Mộ Hi thường thường

nói, Mộ Thần đối với Vũ Lâm thiên vị hơn nàng, trong lòng vẫn còn muốn phân cao thấp trên phương diện nỗ lực rèn luyện Đoán Tạo Thuật. Võ Hồn của nàng có thể chống đỡ nhiệt độ ở một mức nhất định, đây là cha truyền con nối, ở Đoán Tạo Thuật cũng đặc biệt có thiên phú, cơ sở lại vững chắc. Hiện tại cũng đã bắt đầu thử tiếp cận Thiên Đoán Đoán Tạo. Nhưng để đạt được Đoán Tạo Sư cấp 3, vẫn phải mất thêm một đoạn thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trở lại ký túc xá, Đường Vũ Lâm không về phòng của mình trước tiên, mà lần lượt gõ cửa từng gian phòng khác.

"Người trở về rồi, đã làm gì thế?" Tạ Giải mở cửa ra liền thấy Đường Vũ Lâm, có chút giật không chỗ phát tiết, cái tên này, mấy ngày nay biến mất, không ai cùng với hắn đi ra ngoài chơi, chỉ có thể tê nhát lưu lại học viện tu luyện.

"Đến phòng ta một chuyến, có chuyện muốn nói với mọi người." Đường Vũ Lâm hướng về hắn ngoắc ngoắc tay, liền đi sang gian tiếp theo.

Vào lúc này đã là chạng vạng, mọi người vừa mới cơm nước trở về, vì lẽ đó đều ở ký túc xá, rất nhanh đã bị Đường Vũ Lâm gọi vào trong gian phòng của mình.

"Đội trưởng đại nhân, đem chúng ta cũng gọi đến là muốn làm gì thế?" Trương Dương Tử mang theo vài phần trêu chọc nói.

Đường Vũ Lâm nói: "Cho mọi người một vài thứ, các người mau nhanh nhanh thử một chút, nếu không vừa ta sẽ chỉnh sửa lại cho" Vừa nói, hắn từ trong chiếc nhẫn trữ vật của mình lấy ra một đồng đồ kim loại, phân biệt đưa cho mọi người.

"Đây là..." Nhìn Đường Vũ Lâm lấy đồ ra, mọi người đều kinh ngạc.

Đó là một cái nhuyễn giáp *, kim loại nhuyễn giáp. Nhuyễn giáp này dùng từng khối từng khối kim loại màu bạc to bằng ngón cái ghép thành, được gắn kết với nhau vô cùng xảo diệu.

** Áo giáp mặc lót sát bên trong, bản convert họ ghi "áo lót"*

Càng làm cho bọn họ kinh ngạc chính là, áo lót kim loại này cầm vào phi thường nhẹ, trọng lượng rất nhỏ. Nhìn qua khá giống tủa giáp hình thức. Nhìn kỹ có thể phát hiện, mỗi một mặt trên của kim loại đều có vân vân như ẩn như hiện, đầy rẫy một loại khí tức kỳ dị.

"Nhẹ như vậy, cái này làm bằng vật liệu gì?" Trương Dương Tử tò mò hỏi.

Đường Vũ Lâm nói: "Đây là một loại kim loại hiếm, gọi vân thái, ta dùng Thiên Đoán Pháp đem chúng nó rèn đúc tinh luyện mà tạo thành. Tuy rằng rất nhẹ, nhưng độ cứng cùng tính dai đều phi thường cao. Chúng ta tiến vào Thăng Linh Đài sẽ bị máy móc quét qua, đem chúng ta hết thảy đều hoàn chỉnh sao chép vào trong Thăng Linh Đài, mặc nó vào mọi người có thể có nhiều hơn một phần bảo đảm."

Vương Kim Tỳ có chút chất phác nói: "Chúng ta cái này có tính là ăn gian không?"

Trương Dương Tử tức giận: "Chuyện này làm sao có thể nói là ăn gian đây? Chúng ta cái này gọi là lợi dụng tốt lỗ hổng của Bạo Động Thăng Linh Đài để gia tăng bản thân" Vừa nói, hắn đã cởi áo khoác, tròng vào Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp Đường Vũ Lâm cho.

"Tuy rằng không hoàn toàn vừa vặn nhưng không ảnh hưởng hành động, rất nhẹ. Kim Tỳ, người đánh ta một quyền thử xem." Trương Dương Tử nóng lòng muốn thử nói.

"Ồ." Vương Kim Tỳ khoát tay, một quyền liền đánh vào trên ngực hắn.

"Ầm" một tiếng. Trương Dương Tử bị hắn đánh ngã ngồi trên mặt đất.

"Ai ui, ta nói người đánh nhẹ chút mà!" Trương Dương Tử u oán nói.

Vương Kim Tỳ thần nhiên nói: "Nhẹ có thể có hiệu quả sao? Đội trưởng cái này làm thật không tệ nha, lúc ta đánh trúng người, cảm giác những mảnh giáp kia thật giống như nối liền một thể, lại như là đánh trúng thiết bản. Người kỳ thực là bị sức mạnh của ta đẩy ngã. Mà không phải bị đánh ngã."

Trương Dương Tử bò lên, sờ sờ ngực, đứng đấy! Nơi ngực cũng không có cảm giác đau đớn gì.

Cổ Nguyệt nhìn Đường Vũ Lâm, nói: "Ba ngày nay, ngươi vì chúng ta mà làm những thứ này?"

"Ừm. Xem như là làm trận mới mài giũa đi. Kim Tỳ cùng Dương Tử nói đều đúng, chúng ta vậy cũng được xem là ăn gian với là trình độ nhất định, nhưng ít ra có thể bảo đảm mọi người không dễ bị Hồn thú tập kích đánh tan. Chúng ta chỉ cần ở trong Thăng Linh Đài kiên trì thời gian dài hơn bình thường là được, đồng thời cũng có thể săn giết càng nhiều Hồn thú."

Tạ Giải nhìn Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp trong tay. Lại nhìn Đường Vũ Lâm một chút, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ, nguyên lai cái tên này là đi..

"Các ngươi mau nhanh đều thử xem đi!" Đường Vũ Lâm thúc giục.

Mọi người phân biệt thử, đều khá vừa, tuy rằng Đường Vũ Lâm đối với làm quần áo không có quá nhiều kinh nghiệm, nhưng loại áo lót này khá là đơn giản, vẫn miễn cưỡng qua ải.

Cái của Vương Kim Tỳ hẳn có ý làm hơi rộng, một khi sử dụng võ hồn tăng cường thể trạng, liền vừa vặn.

"Được rồi, cứ vậy đi. Ngày mai chúng ta cùng nỗ lực cố gắng!" Đường Vũ Lâm đưa tay phải ra. Tạ Giải là người thứ nhất đưa tay đặt lên mu bàn tay hắn, sau đó là Vương Kim Tỳ, Trương Dương Tử. Cổ Nguyệt lại đặt bàn tay dưới lòng bàn tay của Đường Vũ Lâm. Dùng mu bàn tay dán chặt vào lòng bàn tay hắn.

Năm người cùng hô to: "Cố lên!"

Sáng sớm, Đông Hải Thành bị một luồng hơi nước nồng đậm bao trùm. Hạn chế tầm mắt của mọi người, nhìn cái gì cũng đều mơ mơ hồ hồ.

Ngày thường Đông Hải Truyền Linh Tháp khá là quanh quẽ, vậy mà ngày hôm nay lại trở nên đặc biệt náo nhiệt. Là một trong Thập Bát Thiên Thụ của tổ chức Truyền Linh Tháp, nơi này chính là một trong những lối vào của Bạo Động Thăng Linh Đài.

Mỗi một tấm thẻ tham gia Bạo Động Thăng Linh Đài, một khi đấu giá sẽ bị đẩy lên đến mấy trăm ngàn kim hồn tệ, thậm chí có tiền cũng không thể mua được. Những tấm thẻ này hàng năm đều bị tranh mua gay gắt. Tuy rằng lượng người có thể ở bên trong chân chính hoàn thành việc "thăng linh" đã ít lại càng ít, nhưng chung quy vẫn có cơ hội.

Sáng sớm Vũ Trường Không liền dẫn theo các học viên Linh Ban của hắn đi tới Đông Hải Truyền Linh Tháp, tiến vào sớm một chút, khả năng gặp phải đối thủ sẽ càng giảm.

"Các ngươi nhớ kỹ, Bạo Động Thăng Linh Đài là thời điểm nhân số đồng thời tiến vào đông nhất. Ở bên trong trừ tin tưởng lẫn nhau ra, mọi kẻ còn lại đều là địch. Điều các ngươi cần làm chỉ có một việc, đó là sinh tồn. Nếu kỳ thi cuối kỳ không thông qua, sẽ có trừng phạt."

Nghe Vũ Trường Không nhắc nhở, Tạ Giải hiểu kỳ nói: "Vũ lão sư, trừng phạt gì cơ?"

Vũ Trường Không liếc hắn một cái, "Thủ tiêu kỳ nghỉ." Sau mỗi học kỳ, đều có một tháng kỳ nghỉ nghỉ ngơi, nghe được thủ-tiêu-kỳ-nghỉ bốn chữ này, Tạ Giải nhất thời trợn to hai mắt. Hắn đã chờ mong kỳ nghỉ này từ rất lâu.

Mấy người khác cũng hai mắt nhìn nhau, chỉ có Đường Vũ Lâm vẻ mặt vẫn như thường, ngay cả Cổ Nguyệt, nghe được trừng phạt này đôi mi khẽ nhíu lại.

"Đi thôi."

Năm tấm thẻ nhập môn đưa lên, được nhân viên dẫn dắt, bọn họ đi tới gian phòng quen thuộc. Đây chính là năng lực của Đông Hải học viện. Là trung cấp hồn sư học viện duy nhất của Đông Hải Thành, Đông Hải học viện có sức ảnh hưởng rất lớn, có quan hệ tương hỗ với Truyền Linh Tháp, nếu không, tiêu chuẩn tiến vào Thăng Linh Đài không phải cứ có tiền liền nhất định có thể mua được.

Đông Hải Truyền Linh Tháp chuyên môn vì bọn họ bố trí một phòng, quản chế đều không phải thái độ bình thường, mà là cho bọn họ ưu đãi đặc thù.

"Bạo động kỳ trong Thăng Linh Đài vô cùng nguy hiểm, các ngươi đều đã tiến vào Thăng Linh Đài rất nhiều lần, cũng cơ bản thích ứng các tình huống bên trong, không cần ta nhắc nhở nhiều. Thời điểm có cảm giác không tốt, lập tức thoát ly chiến trường." Nhân viên đơn giản căn dặn vài câu.

Tiến vào Thăng Linh Đài số lần càng nhiều, càng khó xuất hiện loại nguy hiểm gặp Nhân Diện Ma Chu khi vừa tiến vào như Vương Kim Tỳ.

Năm người phân biệt nằm vào học tủ kim loại, dưới sự điều khiển của vị nhân viên, ngăn tủ kim loại đóng lại, ánh sáng từ từ biến mất. Màn hình máy quét khởi động, chuẩn bị tiến vào thế giới ảo.

Nhân viên đem 5 thẻ danh ngạch cho vào khe quét thẻ, tiếp theo nhấn nút màu đỏ. Đây là thiết bị quản lý bạo động kỳ, phải đúng loại thẻ này mới có thể tiến vào, đồng thời khống chế vị trí xuất hiện của người tham dự.

Ý thức mơ hồ một chút, khi lần nữa tỉnh táo lại thì chung quanh đã là rừng rậm mênh mông. Khác biệt lớn nhất so với trước đây là lần này bọn họ năm người cùng nhau xuất hiện trong Thăng Linh Đài.

Không khí trong lành, thảm thực vật màu xanh lục, hết thảy đều rất quen thuộc, nhìn qua cùng với bình thường tiến vào cũng không có khác nhau lớn gì.

Đường Vũ Lâm trầm giọng nói: "Lập trận"

Hắn bước lên trước vài bước, đứng ở đầu đội ngũ, Vương Kim Tỳ lưu ở phía sau, đối lưng Đường Vũ Lâm, Trương Dương Tử cùng Tạ Giải một trái một phải, bốn người đều là mặt hướng phía ngoài, bao lấy Cô Nguyệt ở trung tâm.

Ánh sáng màu xanh nhu hòa lóe lên, đồng thời bao trùm năm người, chính là nguyên tố phong của Cô Nguyệt cường khổng, tuy rằng không mạnh, nhưng cũng giảm bớt trọng lượng mọi người, giúp mỗi người trở nên linh hoạt hơn.

Đường Vũ Lâm tay phải vừa nâng lên, hai nhánh Lam Ngân Thảo chui ra, hồn hoàn màu vàng dưới chân bay lên, Lam Ngân Thảo quấn quanh như Linh Xà kéo dài về phía trước, sau đó lại quét ngang hai bên, vạch bụi cây, tạo thành một đường đi.

"Chúng ta mục tiêu ưu tiên trên hết là phải kiên trì một canh giờ, hoàn thành cuộc thi cuối kỳ. Mục tiêu thứ hai mới là làm hết sức săn giết nhiều hồn thú. Mọi người chú ý cẩn thận." Bốn nhánh Lam Ngân Thảo từ dưới chân hắn lan tràn ra xung quanh, quấn lấy hông đồng bọn để có thể cứu viện ở thời khắc nguy hiểm.

Trương Dương Tử khoát tay, Hồn Linh Tiểu Hắc Ứng của hắn bay lên trời. Tiểu Hắc Ứng này giúp hắn tăng cường chiến đấu chỉ là phụ, có một cái tác dụng to lớn khác chính là có thể chia sẻ tầm nhìn. Nhưng Tiểu Hắc Ứng không thể rời xa hắn quá mười mét. Coi như vậy, thêm tầm nhìn cũng có thể quan sát được xa hơn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Bạo Động Kỳ Thăng Linh Đài

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Không mang tâm lý cầu may, vừa tiến vào Thăng Linh Đài, bọn họ tất cả đều phóng thích ra võ hồn.

Trong phòng quan sát của Truyền Linh Tháp.

Vị nhân viên hướng về Vũ Trường Không mỉm cười nói: "Mấy tên tiểu tử này không tệ lắm. Vũ lão sư dạy dỗ thực sự có bài bản."

Vũ Trường Không khẽ vuốt cằm nói: "Xem biểu hiện của bọn chúng đi."

Hắn xưa nay đều rất biết tiết chế cảm xúc, nhưng đối những đệ tử này của mình vẫn tương đối thoải mái.

Nhìn bọn họ, hắn liền không tự chủ sẽ nhớ tới 2 vạn năm giáo huấn truyền thừa của nơi đó: "học viện chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường."

Tuy không phải mọi thời kỳ đều nghiêm khắc tuân thủ giáo huấn này, nhưng giáo huấn này vẫn làm cho mỗi một học viên của Sư Lai Khắc học viện khắc ghi sâu sắc, cũng coi đây là vinh quang.

Không biết mấy tên tiểu tử này có thể đi được bao xa.

Muốn trở thành quái vật, không chỉ cần tự thân nỗ lực mà còn phải vượt qua người khác một bậc thiên phú. Hiện tại xem ra bọn họ năm người đều đủ tiêu chuẩn. Luận về thiên phú, cao nhất không thể nghi ngờ chính là Cô Nguyệt, võ hồn của nàng dù là trong những ghi chép của Truyền Linh Tháp hay Sư Lai Khắc học viện đều xưa nay chưa từng xuất hiện. Ngũ hệ nguyên tố cường khổng, chuyện này thực sự quá thần kỳ. Mặc dù Hồn kỹ của nàng chỉ có thể tăng cường hồn lực bản thân hoặc cường độ cường khổng nguyên tố, nhưng chỉ cần Ngũ Hệ Nguyên Tố khổng chế đã có thể tiến hành dung hợp để sử dụng, vậy đâu cần thêm hồn kỹ phụ gia thêm nữa!?

Tinh thần lực của nàng trong những bạn đồng niên cao chưa từng thấy, tuổi nhỏ như này đã đạt đến Linh Thông Cảnh, hơn nữa tốc độ tiến bộ cực nhanh, e rằng cần đến lúc tốt nghiệp hệ sơ cấp 6 năm sau, nàng đã có thể đạt đến Linh Hải Cảnh. Nếu thực sự là như vậy, coi như đã khai sáng tiền lệ đầu tiên trong giới Hồn Sư. Tương lai phát triển càng không thể đo lường.

Thiên phú đệ nhị tự nhiên chính là Tạ Giải, song sinh võ hồn. Bất luận ở niên đại nào, đều là thiên phú phi thường hiếm thấy. Dù song sinh võ hồn phối hợp của hắn so với song sinh võ hồn thuần túy hơi có khoảng cách, nhưng phối hợp có chỗ tốt của phối hợp, nói không chừng, tương lai hắn có thể...

Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ về thiên phú cá nhân chỉ có thể coi là trung thượng. Cốt Long Vương, Âm Hắc Huyền Ma Ứng, đều không được tính là đệ nhất võ hồn, nhưng bọn họ có thể triển khai Vô Hồn Dung Hợp Kỹ, một khi không chế hoàn hảo, hai người cùng phối hợp, sức chiến đấu chắc chắn sẽ không kém hơn bất kỳ thiên tài đứng đầu nào.

Bất quá, Vô Hồn Dung Hợp Kỹ của bọn họ có thể hoàn thiện hay không còn cần tiếp tục theo dõi. Trước khi có thể dung hợp hoàn mỹ, Vô Hồn Dung Hợp Kỹ không thể tính là hoàn toàn được triển khai.

Cuối cùng là đội trưởng được chỉ định Đường Vũ Lâm, Vũ Trường Không cũng có chút không hiểu rõ. Phẩm chất của Đường Vũ Lâm kém rất nhiều so với bọn họ, tính cách cứng cỏi, thân tuy nắm giữ phế võ hồn nhưng có thể không nhụt chí nỗ lực tu luyện, từng bước một theo sát bước tiến của các đồng học. Cường độ thân thể tốt nhất so với mọi người, trời sinh thần lực, chỉ ít có thể bù đắp cho khiếm khuyết của võ hồn ở giai đoạn đầu.

Quan trọng hơn chính là võ hồn biến dị, đồng thời còn nắm giữ Kim Lân Trảo kỳ dị. Hắn có lúc còn hoài nghi có phải tên này mới là mạnh nhất trong năm người, hắn còn cần quan sát thêm. Nếu sự biến dị võ hồn có thể tiếp tục kéo dài, rất có khả năng sẽ trở thành siêu cấp thiên tài giống như Cổ Nguyệt.

Tính cách trầm ổn càng khiến hắn trở thành lựa chọn hàng đầu để lãnh đạo đoàn đội. Hắn sẽ theo bản năng chăm sóc cho đồng bọn, thời khắc mấu chốt có thể dũng cảm gánh vác trách nhiệm. Vũ Trường Không hy vọng nhất chính là hắn có thể trưởng thành, trở thành một bất thế kỳ tài.

Hơn nữa, Vũ Trường Không từ cách Đường Vũ Lâm dùng Thiên Đoán Trầm Ngân Chùy có thể nhận ra đứa nhỏ này ở Đoán Tạo Thuật thiên phú hơn người, không cần lo lắng về nghề phụ trong tương lai.

Đoán Tạo Sư tuy rằng không nổi tiếng như chức nghiệp Cơ Giáp Sư, nhưng nếu như có thể đạt đến cấp năm trở lên, vậy cũng được xem là nhân tài cực hiếm trên khắp toàn Đại Lục. Đầu Khai thiết kế, chế tác tuy rằng cao cấp, thế nhưng tất cả cơ sở đều từ rèn đúc. Không có đủ vật liệu, thiết kế dù tốt, chế tác dù tinh xảo cũng không cách nào làm Đầu Khai đạt đến phẩm chất tốt nhất.

Hi vọng hắn có thể đi xa hơn. Nếu để cho chính mình từ trong số năm người bọn họ chọn một người gia nhập tổ chức, Đường Vũ Lâm ắt hẳn là lựa chọn thích hợp nhất. Cổ Nguyệt, hắn nhìn có chút không thấu, trên người cô nương này có không ít bí mật, phải quan sát kỹ hơn.

...

Đường Vũ Lâm dùng dây leo Lam Ngân Thảo cẩn thận tách bụi cây phía trước ra, mang theo mọi người chậm rãi tiến về phía trước.

Bởi vì cuộc thi cuối kỳ, bọn họ quan trọng nhất phải sinh tồn được 1 canh giờ, ngược lại, săn giết đã trở thành thứ yếu. Tìm một nơi tương đối an toàn mới là quan trọng nhất.

"Phía sau và hai bên xung quanh tạm thời không có động tĩnh của hồn thú" Trương Dương Tử truyền đến báo cáo.

Đường Vũ Lâm đang đi phía trước gật đầu một cái, trên tay trái lóe lên ánh bạc, nắm chặt Thiên Đoán Trầm Ngân Chùy, tay phải không cầm gì, có thể thôi động Kim Long Trảo bất kỳ lúc nào nghiêng dịch.

Chính vào lúc này, phía trước có một tiếng gầm nhẹ vang lên, nhìn sang liền thấy một bóng người khổng lồ xuất hiện trước mặt năm người.

Đó là một con viên hầu to lớn, trên người tỏa ra một mùi tanh hôi nhàn nhạt, bộ lông màu xám đen, nhưng đôi mắt lại đỏ như máu.

Sau lần đầu tiên vào Thăng Linh Đài, Đường Vũ Lâm đã chuyên tâm học tập về các chủng loại hồn thú, hơn nữa trải qua quá trình rèn luyện trong Thăng Linh Đài, hắn đã hiểu rõ hơn nhiều về các loại hồn thú. Liếc mắt một cái đã có thể nhận ra đây là một con Bách Niên Thiết Tí Viên. Thuộc về loại Hồn thú hình người, tốc độ nhanh, sức mạnh lớn, một đôi tay vượn cứng rắn như tinh cương, điều làm người ta phiền chán nhất chính là, nó có kỹ năng công kích tinh thần – Đe Dọa. Một khi bị đe dọa, Hồn Sư có tinh thần lực yếu kém sẽ bị ảnh hưởng lớn, thậm chí là mất đi ý chí chiến đấu. Vì lẽ đó, đối mặt với Bách Niên Thiết Tí Viên, phương pháp tốt nhất chính là tiên hạ thủ vi cường.

"Vào!" Thiên Đoán Trầm Ngân Chùy trên tay trái hầu như không chút do dự bị ném ra, vẽ thành một đường cong hướng thẳng đến ngực Thiết Tí Viên bay tới. Cùng lúc đó, Đường Vũ Lâm nhanh chóng lao tới, trên cánh tay phải Kim Lân lẳng yên xuất hiện, hung hãn tiến công chính diện. Cùng lúc đó, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo lan ra, bám sát bụi cây trên mặt đất, lẳng yên không một tiếng động phóng về Thiết Tí Viên.

Đường Vũ Lâm hơi động. Tạ Giải cũng chuyển động, tốc độ của hắn thật nhanh, đi sau mà đến trước. Trong nháy mắt đã đến sau lưng Đường Vũ Lâm. Đường Vũ Lâm tay phải nắm lấy Lam Ngân Thảo bên hông hắn, dùng sức ném lên trên. Thân thể Tạ Giải bay lên trời, từ trên không trung lộn một vòng thật đẹp, ngay lập tức từ trên đỉnh đầu Bách Niên Thiết Tí Viên đánh thẳng xuống. Quang Long Chùy xuất hiện trong lòng bàn tay, đâm về sau nã Thiết Tí Viên.

Bách Niên Thiết Tí Viên hình người, sau não là vị trí yếu hại của nó.

Hai đám Tiểu Hỏa Cầu nhanh như mũi tên bay ra, nếu quan sát kỹ có thể phát hiện, bên trên Tiểu Hỏa Cầu còn có một màn lam quang nhàn nhạt, đây là một tiểu kỹ ít ai để ý, gia tốc phong thuộc tính cho quả cầu lửa. Lực công kích tuy không mạnh nhưng thắng ở tốc độ nhanh vô cùng. Đường Vũ Lâm tấn công, đồng thời Bách Niên Thiết Tí Viên cũng đã cảm giác được trước mắt sáng lên, có cảm giác bị thiêu đốt. Bởi vậy, nó căn bản cũng không nhìn thấy Tạ Giải đã bay lên trên không, đến sau lưng nó.

Đường Vũ Lâm, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt ba người phối hợp, có thể nói lô hỏa thuần thanh.

Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ không tham chiến mà lại nhanh chóng tụ tập cùng nhau, cẩn thận quan sát bốn phía, Vô Hồn Dung Hợp Kỹ của

họ tuy chưa hoàn chỉnh, nhưng nếu như đối mặt cường địch triển khai ra vẫn có uy lực không nhỏ. Trách nhiệm của họ là đoạn hậu, phòng bị những hồn thú khác có thể xuất hiện

Bách Niên Thiết Tí Viên đối mặt với tốc độ siêu nhanh của Tiểu Hỏa Cầu, thậm chí ngay cả giờ cánh tay lên cũng không kịp, chỉ có thể cúi đầu xuống, dùng cái trán sắt của mình va nát đòn công kích, đốm lửa tung toé. Đồng thời cánh tay quét ngang, đánh vào bên trên Thiên Đoán Trầm Ngân Chùy.

"Ầm" một tiếng, Thiên Đoán Trầm Ngân Chùy bay ngược về, nhưng Bách Niên Thiết Tí Viên cũng bị chấn kinh toàn thân, Đường Vũ Lâm ném ra một búa, nặng hơn nghìn cân, không thể đón đỡ dễ dàng, dù trời sinh đại lực cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 138: Tao ngộ sư tỷ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm lúc này cũng đã đến trước người nó, nhưng hần bỗng nhiên dừng lại, khoát tay, thu hồi Thiên Đoán Trầm Ngân Chùy, đồng thời ánh sáng vàng của hồn hoàn dưới chân tỏa sáng.

Từng cây Lam Ngân Thảo như bích hồ du tường nhảy mắt trườn lên trên, quán quanh thân thể Bách Niên Thiết Tí Viên. Dù Thiết Tí Viên sức mạnh cường hãn nhưng trong thoáng chốc cũng không thể gãy thoát.

Đúng lúc này, sau đầu nó đột nhiên mát lạnh, Tạ Giải thừa dịp trán nó va chạm với quả cầu lửa, Quang Long Chùy lặng yên không một tiếng động mạnh mẽ đâm vào sau gáy của nó.

"Hồng ——" Bách Niên Thiết Tí Viên gào lên đau đớn một tiếng, hung quang trong tròng mắt đỏ bắn mạnh, nó giờ tay lên chụp về sau đầu.

Thế nhưng, cánh tay chỉ vung lên đến một nửa, ánh sáng trong mắt đã tán loạn. Thân thể cao tới hai mét ầm ầm ngã xuống đất.

Ánh sáng Hồn Hoàn thứ nhất của Tạ Giải thu lại, một đoàn quang ảnh diu diu từ trên người Bách Niên Thiết Tí Viên bay ra, hóa thành ánh sáng vàng quay bên cạnh hần. Không thể nghi ngờ chắc chắn là năng lượng linh lực của Bách Niên Thiết Tí Viên.

Như phán đoán trước đó, ở bạo động kỳ, để hấp thu linh lực trong Thăng Linh Đài cần tốn nhiều thời gian hơn để hấp thụ. Bất quá, dù sao cũng chỉ là trăm năm hồn thú, sẽ không quá lâu.

Lúc Quang Long Chùy của Tạ Giải đâm vào Bách Niên Thiết Tí Viên, còn chưa đủ để đem nó miêu sát, dù sao, xương sọ cứng rắn của nó có tác dụng phòng thủ khá lớn. Thế nhưng, Tạ Giải trực tiếp ở trong đầu nó thôi thúc đệ nhất hồn kỹ Quang Long Nhận, dựa vào sự sắc bén của Hồn kỹ trực tiếp phá nát não bộ, khiến cho Bách Niên Thiết Tí Viên mất đi sức chiến đấu.

Đường Vũ Lâm hướng về Tạ Giải duỗi ra ngón tay cái. Thu hồi dây leo Lam Ngân Thảo của mình. Âm thanh Trương Dương Từ từ phía sau truyền lên. "Hướng về bên trái, bên trái tạm thời an toàn."

Đường Vũ Lâm không chút do dự trước tiên hướng về bên trái cấp tốc chạy. Vừa săn giết một con hồn thú, bọn họ không dám ở lại nơi này lâu.

Từ lúc Thiết Tí Viên xuất hiện cho đến khi bị ba người liên thủ giết chết chỉ mất có mười mấy giây thời gian. Cổ Nguyệt cũng chỉ có tác dụng tung hỏa mù mà thôi. Với tu vi một, hai hoàn của bọn họ, có thể xử lý gọn gàng nhanh chóng như vậy đã là rất tuyệt vời!

Đây là nhờ vào kinh nghiệm thực chiến ba tháng vừa qua tại Thăng Linh Đài.

Thực lực cá nhân, tu vi, hồn kỹ mạnh hay yếu rất quan trọng. Tuy vậy, có thể phối hợp trong thực chiến phát huy được bao nhiêu cũng đồng dạng quan trọng không kém.

Rất nhiều hồn sư có thiên phú rất tốt, nhưng kinh nghiệm thực chiến không đủ, một khi phát sinh chiến đấu, căn bản không cách nào phát huy toàn bộ thực lực vốn có. Mà Vũ Trường Không hiện tại làm chính là giúp các học viên Linh Ban đặt xuống cơ sở vững chắc, kinh nghiệm thực chiến trở nên phong phú, có thể ở trong chiến đấu phát huy ra 120% sức mạnh.

Nguyên văn hần nói, Chiến Hồn Sư tác dụng mãi mãi cũng là chiến đấu mà không phải trang trí. Hơn nữa, ở trong chiến đấu mới có thể tiến bộ dễ dàng nhất.

Tạ Giải từ trong cơ thể địch thủ phóng thích Quang Long Nhận, do đó sản sinh hiệu quả công kích đâm xuyên; chính là từ trong thực chiến đúc kết thành.

Chạy mấy trăm mét về bên trái, bọn họ không gặp phải hồn thủ tập kích, Đường Vũ Lâm dừng bước lại, "Mọi người tại đây nghỉ ngơi một lát. Dương Tử, người phụ trách trinh sát."

"Được!" Trương Dương Tử đáp ứng một tiếng, cấp tốc leo lên một cây đại thụ bên cạnh, ở trên nhánh cây nhìn về phía xa xa. Hồn Linh Hắc Ứng của hắn thì lại nhìn về một hướng khác, quan sát động tĩnh bốn phía.

Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải khoanh chân ngồi xuống, khôi phục hồn lực tiêu hao lúc trước.

Tuy trận chiến trước đó đối với bọn họ tiêu hao rất ít, thế nhưng, ở trong một nơi như Thăng Linh Đài, bất cứ lúc nào cũng duy trì trạng thái đỉnh phong không thể nghỉ ngơi là lựa chọn tốt nhất. Chỉ có vậy, mới có thể đi xa hơn.

"Có người lại đây. Ba người, hai nam một nữ, hướng về phía chúng ta đi tới. Nhìn khoảng 15, 16 tuổi, một người tam hoàn, hai người nhị hoàn. Có hai người trong đó đang có dấu hiệu hấp thu linh lực."

Trương Dương Tử dùng miêu tả ngắn gọn nhất diễn đạt phán đoán của mình. Đúng lúc này, một tia sáng đỏ từ xa xa xẹt ngang chân trời, nhắm thẳng đến nhánh cây của Trương Dương Tử.

Bị phát hiện rồi!

Trương Dương Tử trực tiếp từ trên cây nhảy xuống, sau lưng hai cánh giang ra, giảm tốc độ rơi. Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải từ dưới đất đồng thời bắn người nhảy lên.

Tạ Giải trực tiếp lướt người đi, biến mất trên một cây đại thụ, bốn người còn lại đứng sóng vai, dựa vào đại thụ chỗ Tạ Giải, nhìn về hướng những người đang đến.

Ba người, hai nam một nữ, thời điểm đối mặt khiến Đường Vũ Lâm không khỏi hơi sững sờ.

Đối diện hai nam một nữ, có hai tên thiếu niên 15, 16 tuổi hắn không quen biết, nhưng người thiếu nữ kia thì hắn biết, lại nói, cũng thật trùng hợp, chính là Mộ Hi.

Lúc này, trên đỉnh đầu Mộ Hi, một quả cầu lửa tựa như Thái Dương trời nổi. Hồng quang vừa rồi hiển nhiên chính là do nàng bắn ra.

Không thể không nói, Diệu Dương Vô Hồn của Mộ Hi mạnh phi thường, giống như đại pháo tầm xa, nói riêng về lực công kích, bất kỳ nguyên tố công kích nào của Cô Nguyệt đều không có khả năng so sánh. Càng làm cho Đường Vũ Lâm giật mình chính là, hồn hoàn của Mộ Hi đã không còn là hai, mà là ba cái. Tam hoàn Hồn Tôn!

"Là ngươi?" Nhìn thấy hắn, Mộ Hi cũng đồng dạng ngăn người, Diệu Dương quang mang trên đỉnh đầu cũng theo đó mà yếu bớt mấy phần.

"Sur tý." Đường Vũ Lâm cản mọi người lại, vội vàng tiến lên trước hai bước.

"Ừm" Mộ Hi hướng về hắn gật gật đầu, "Chúng ta đi." Nói xong, nàng mang theo hai tên đồng bọn hướng về một phương hướng khác nhanh chân mà đi.

Đối với sự lạnh nhạt của nàng, Đường Vũ Lâm đã sớm tập mãi thành quen. Bất quá, hắn không thấy được lúc Mộ Hi rời đi, nơi khóe miệng có nét cười, thêm một chút đặc ý trong ánh mắt. Nàng đặc ý là bởi vì Đường Vũ Lâm giật mình khi thấy ba hồn hoàn trên người mình. Đồng thời, nàng cũng chú ý tới Đường Vũ Lâm chỉ mới có một cái hồn hoàn.

Ngươi không phải thiên phú dị bẩm sao? Ngươi không phải trời sinh thần lực sao? Trên phương diện hồn lực liền không xong rồi đi. Lúc đầu tuy đoán tạo thuật của ngươi tiến bộ nhanh, nhưng chờ tương lai đến giai đoạn Linh Đoán Tạo, hồn lực liền phát huy tác dụng trọng yếu, mình nhất định sẽ đuổi kịp hắn.

"Sur tý?" Trương Dương Tử mặt giả hoạt nhìn Đường Vũ Lâm, "Có gian tình! Sur tý rất đẹp a! Tại sao trước đây ngươi đều không giới thiệu cho chúng ta làm quen? Sur tý à, không bằng chúng ta cùng đi chung đi." Câu nói sau cùng của hắn là hướng về phương hướng Mộ Hi rời đi gọi với theo.

Mộ Hi không thèm liếc mắt nhìn bọn họ, cùng hai tên nam sinh biến mất trong rừng cây.

Lấy thực lực hiện tại của nàng, ở trong số các Hồn Sư tiến vào Sơ Cấp Thăng Linh Đài tuyệt đối được cho là thượng đẳng tồn tại. Bọn Đường Vũ Lâm chỉ mới có một, hai hoàn, nàng đã không nhìn lọt vào trong mắt, hơn nữa, nàng cũng không muốn cùng với Đường Vũ Lâm đồng hành.

Đường Vũ Lâm có chút bất đắc dĩ nói: "Là con gái của lão sư, nàng thật giống không có ưa thích ta. Cho nên mới bỏ đi."

Tạ Giải cười hắc hắc nói, "Học tý này tính khí vô cùng bạo, Dương Tử, ngươi có hứng thú có thể đi tìm hiểu một thoáng, nàng ở cùng học viện chúng ta năm 5 lớp 1."

Trương Dương Tử lắc đầu liên tục, nói: "Quên đi, ta cũng không thích bị ngược, hơn nữa, chúng ta tuổi còn nhỏ, nên lấy học tập cùng tu luyện làm trọng."

Tạ Giải liếc mắt nói: "Ngươi đang suy nghĩ gì đấy? Chỉ nói ngươi tìm hiểu một chút mà thôi. Đừng nghĩ quá nhiều. Ở trong mắt nhân gia người ta, ngươi

vẫn là thằng nhóc con."

"Hừ!" Trương Dương Tử kiêu ngạo ngẩng đầu lên, "Chờ ca lên đến năm 5, cũng nhất định đã đạt ba hoàn." Lấy tốc độ tu luyện hiện tại của hắn, lúc mười bốn tuổi ba hoàn cũng không phải không thể.

Cổ Nguyệt hướng về Đường Vũ Lâm hỏi: "Chúng ta tiếp theo làm gì?"

Đường Vũ Lâm không chút do dự nói: "Chờ. Nơi này tựa hồ hồn thú qua lại không nhiều lắm, chúng ta đầu tiên phải làm chính là kiên trì đủ thời gian, sau đó mới tới săn giết hồn thú. Vì lẽ đó không cần phải gấp gáp."

Năm người lần nữa khôi phục trận hình ban đầu, lại dựa vào mấy cây đại thụ chung quanh, duy trì vòng phòng ngự hoàn thiện.

Bạo Động Thăng Linh Đài, số lượng Hồn Thú đúng là gia tăng lên rất nhiều, hơn nữa cũng càng mạnh động hơn. Sau 20 phút, bọn họ tổng cộng đụng tới mười mấy con Hồn Thú, trong đó có hơn một nửa đều là cấp độ mười năm, bị giải quyết dễ như ăn cháo. Có vài con hồn thú trăm năm, cũng không đặc biệt mạnh, dùng tiêu hao nhất định có thể đánh giết, đồng thời mọi người chia ra hấp thu linh lực. Đây không chỉ là chia chiến lợi phẩm, mà còn cùng nhau tiết kiệm thời gian hấp thu.

Tạ Giải hấp thu linh lực của Bách Niên Thiết Tỉ Viên mất khoảng chừng 10 phút. Tương đương với hai cái hồn hoàn mỗi cái gia tăng được 5 năm tu vi.

Loại tích lũy này cần thời gian dài mới có thể tăng lên đến trình độ ngàn năm.

Cuộc thi cuối kỳ đã trôi qua hơn phân nửa thời gian, mọi người ứng đối lại khá ung dung, dựa vào phối hợp ăn ý, cũng không có đụng phải trùng kích gì quá lớn.

"Bạo động kỳ cũng chỉ vậy thôi!" Sự căng thẳng của Trương Dương Tử đã giảm nhẹ đi nhiều, chỉ ít cho tới bây giờ, bọn họ gặp hồn thú cũng có thể đối phó.

Với kinh nghiệm nhiều lần tiến vào Thăng Linh Đài của bọn họ, thời điểm nguy hiểm nhất chính là gặp phải hồn thú mạnh mẽ không thể không chạy trốn. Bởi vậy, chạy hoảng loạn khắp nơi có thể dễ dàng gặp hồn thú mạnh mẽ, rất có thể nhanh chóng thất bại rồi đi.

Loại lấy tĩnh chế động phòng thủ tại chỗ là an toàn nhất, tuy cơ hội săn giết hồn thú sẽ ít đi, nhưng thời gian kiên trì sẽ kéo dài hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Tái ngộ Nhân Diện Ma Chu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Đội trưởng, chúng ta không nên chủ động xuất kích?" Trương Dương Tử hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

Đường Vũ Lâm nói: "Không vội, qua một canh giờ tính sau. Trong vòng một tiếng nữa không cần phải gấp gáp."

Chính vào lúc này, đột nhiên Trương Dương Tử sắc mặt trắng nhợt, cả người khẽ run một chút, ngo ngắc biến sắc, "Không hay rồi, Tiểu Hắc!"

Năm người đồng thời ngẩng đầu, bọn họ nhìn thấy một tấm lưới nhện màu xanh lục từ trên trời giáng xuống.

Đồng thời, bọn họ cũng giật mình nhìn thấy, thân thể Hồn Linh Tiểu Hắc đang bị mấy cây giống như trường mâu tứ chi đâm thủng, phân giải. Hồn Linh bị đánh giết, đối với hồn sư mà nói là đã kích trí mạng, Hồn Linh khôi phục cần tốn thời gian rất lâu, Trương Dương Tử trong nháy mắt tu vi liền rút xuống hơn một phần ba.

Từ trung ương trận hình năm người, một trận cuồng phong bay lên. Với tinh thần lực mạnh nhất, Cổ Nguyệt cũng là người phản ứng nhanh nhất.

Thế nhưng, khiến cho mọi người khiếp sợ chính là, tấm lưới nhện xanh lục lớn từ trên trời giáng xuống vẫn không bị lung lay, trực tiếp xuyên qua, không chịu đến nửa điểm ảnh hưởng.

"Lùi!" Đường Vũ Lâm hét lớn một tiếng, mười mấy dây leo Lam Ngân Thảo xuất ra mới miễn cưỡng ngăn trở được tấm võng lớn kia. Hắn ngo ngắc nhìn thấy dù Lam Ngân Thảo của mình cứng cỏi, nhưng vừa tiếp xúc tấm lưới nhện này đã bốc lên từng làn khói xanh, nhanh chóng bị ăn mòn.

Nếu như không có Tiểu Hắc trên không trung trinh sát, bọn họ không thể phát hiện đối phương sớm. Bị tám lưới lớn này bao phủ xuống, e rằng trực tiếp bị đào thải khỏi Thăng Linh Đài.

Sau khi tiêu diệt Tiểu Hắc, bóng nhện khổng lồ từ trên trời rơi xuống, tám cái chân lớn mở ra, tựa như tám cái trường mâu, bao phủ lấy năm người.

Thừa dịp Lam Ngân Thảo ngăn cản, năm người cũng đã chạy ra khỏi phạm vi khống chế của lưới nhện, nhưng đội hình ban đầu cũng tán loạn.

Ngoại trừ Trương Dương Tử sắc mặt trắng bệch, khi Vương Kim Tỳ nhìn thấy con nhện, thân thể chợt run lên từng đợt.

Trắng đen song sắc hoa văn, thân thể khổng lồ tựa như cối xay, mỗi một cái chân dài đều vượt quá 2 mét, toàn thân toả ra hào quang quỷ dị. Thời điểm nó hạ xuống, có thể thấy rõ ràng, ở bụng dưới của nó có một hình mặt người xinh đẹp, nhìn càng tăng thêm mấy phần khủng bố.

"Nhân Diện Ma Chu!" Năm người hầu như là trăm miệng một lời kêu lên.

Không sai, con này chính là loài đã từng khiến Vương Kim Tỳ suýt nữa không thể khôi phục thương tổn tinh thần, Nhân Diện Ma Chu. Vương Kim Tỳ thậm chí có thể cảm giác được, con này và con đã từng đánh lên hắc là một.

Với thị giác của Tiểu Hắc cũng không thể phát hiện sớm sự tồn tại của nó, trực tiếp bị đánh giết. Nhân Diện Ma Chu không hổ là sát thủ trong giới hồn thú.

Một đoàn tiểu hỏa cầu từ trong tay Cổ Nguyệt bắn ra, đánh về Nhân Diện Ma Chu. Những người khác cấp tốc tụ lại cùng nhau.

Đường Vũ Lâm trong lòng chìm xuống, Bách Niên Nhân Diện Ma Chu, cũng là trăm năm hồn thú nhưng so với đồng loại, nó không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Tên này rất khó đối phó! Cho dù mình vận dụng Kim Long Trảo, đối mặt với tám cái cẳng dài của nó, muốn tiếp cận cũng không dễ dàng. Hơn nữa nó một thân kịch độc, chỉ cần đụng vào một điểm, đối với mọi người đều là trí mạng.

Đồng thời, chiến đấu còn chưa chân chính bắt đầu, mà thực lực Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ đều đã chịu ảnh hưởng. Trận này, khó đánh!

Nguyên bản còn cho rằng vận may rất tốt, nửa canh giờ khó gặp phải cường địch, nhưng hiện tại xem ra vận may của bọn họ đã kết thúc.

"Có chạy hay không?" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

Bọn họ đều xem qua rất nhiều tài liệu liên quan đến Nhân Diện Ma Chu. Dù tu vi chỉ trăm năm, nhưng lại có thể săn giết hồn thú ngàn năm! Hơn nữa, nơi này là Thăng Linh Đài, đánh giết nó nhiều nhất cũng chỉ tăng được mười năm linh lực tổng cộng, có thể nói được không bù mất.

Trong khi bọn họ do dự, Bách Niên Nhân Diện Ma Chu đã thể hiện ra sức chiến đấu cường hãn, đối mặt liên hoàn hỏa cầu công kích của Cổ Nguyệt, nó chỉ giờ lên hai cái chân trước, mang theo quang ảnh mờ hồ, nhanh chóng trên không trung đâm nhẹ. Mỗi quả cầu lửa đụng tới chân trước của nó đều sẽ trong nháy mắt tán loạn thành từng đóm lửa nhỏ, tản ra xung quanh. Nhân Diện Ma Chu tựa hồ không có chút sốt ruột nào, mà chậm rãi bò xung quanh bọn trẻ, sau đuôi kéo theo một sợi tơ nhện vàng xanh. Tơ nhện đi qua chỗ nào, cây cối chỗ đó lập tức khô héo.

"Không chạy! Giết chết nó!" Đường Vũ Lâm không chút do dự đáp.

Bọn họ ở đây đã được một lúc, đối với phụ cận đối lập hiểu khá rõ. Hiện tại là Thăng Linh Đài bạo động kỳ, nếu tùy tiện chạy tán loạn rất có khả năng sẽ gặp hồn thú mạnh mẽ hơn. Nếu vậy e rằng rất khó kiên trì trong nửa canh giờ tiếp theo.

Quan trọng hơn chính là, trong lòng Vương Kim Tỳ đối với Nhân Diện Ma Chu đã có ma chướng, không đánh giết Nhân Diện Ma Chu một lần, sẽ không xóa tan được ma chướng này, di chứng về sau. Hôm nay nếu đã gặp, bọn họ lại đầy đủ năm người, không nhân cơ hội này đem Nhân Diện Ma Chu đánh giết thì còn đợi lúc nào?

Vì lẽ đó chỉ mất một ít thời gian suy tư, Đường Vũ Lâm liền có quyết định. Dù như thế nào, phải đem con Nhân Diện Ma Chu trước mắt này đánh giết.

Từng cây từng cây Lam Ngân Thảo từ dưới chân Đường Vũ Lâm tràn ra, hai tay nắm chặt Thiên Đoán Trảm Ngân Chùy. Trong đầu cấp tốc lục lại các loại tư liệu giới thiệu về Nhân Diện Ma Chu.

Nhân Diện Ma Chu, tốc độ nhanh, cực độc, am hiểu công kích, phòng ngự nhưng không có sở trường về phương diện lực lượng. Nó là sát thủ bên trong rừng rậm, mỗi một lần xuất hiện đều mang đến sự sợ hãi.

Điểm mạnh nhất của Đường Vũ Lâm chính là sức mạnh, lấy sở trường tấn công sở đoản của địch nhân, không thể nghi ngờ là phương án tốt nhất. Vì lẽ đó, hắn không nghĩ đến sử dụng Kim Long Trảo ngay, trong thời gian ngắn Thiên Đoán Trảm Ngân Chùy mới là lựa chọn tốt nhất.

"Mọi người không nên phân tán, chúng ta chính diện nghênh địch, Cổ Nguyệt phụ trợ. Tạ Giải tự tìm cơ hội. Dương Tử, Kim Tỳ, các người tạm thời quan chiến, chờ cơ hội ra tay."

"Ta có thể!" Vương Kim Tỳ thanh âm có chút trầm thấp vang lên.

Đường Vũ Lâm quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, Vương Kim Tỳ dù thân thể vẫn còn run rẩy, nhưng trong hai mắt bắn ra hào quang mãnh liệt.

Sau khi đồng thời tu luyện cùng Đường Vũ Lâm, chịu bất tri bất giác ảnh hưởng, ngoài tốc độ tu luyện hồn lực đột nhiên tăng mạnh, Vương Kim Tỳ còn rõ

ràng cảm giác được Võ Hồn của mình tựa như cũng sản sinh một chút biến hóa.

Thời điểm vừa thấy Nhân Diện Ma Chu, đúng là từ nội tâm sản sinh ra một ít sợ hãi, thế nhưng khi Đường Vũ Lâm nói: Không! Chạy! Giết! Chết! Nó!!! năm chữ này, trong lòng Vương Kim Tỳ xuất hiện một loại dũng khí khó có thể hình dung.

Phản dũng khí này là bắt nguồn từ Đường Vũ Lâm, hấn cảm giác được trong cơ thể mình dòng máu tựa hồ sôi trào, phảng phất chỉ cần có Đường Vũ Lâm ở đây, bất luận đối mặt khó khăn thế nào đều có thể xông tới. Đây là một loại tín nhiệm vô điều kiện, tựa như tiến vào một loại trạng thái đặc thù. Vì lẽ đó, thân thể hấn không còn run rẩy vì sợ hãi, mà là phấn khởi.

Trong quá trình tu luyện, hấn cũng từng cùng với Đường Vũ Lâm phối hợp qua, nhưng đều chưa từng có cảm giác mãnh liệt như vậy, lần này đụng phải Nhân Diện Ma Chu, hấn mới cảm thấy cảm xúc của chính mình tựa hồ bạo phát.

Giết chết nó!

Bất quá chỉ là một con trăm năm hồn thú, có cái gì đáng sợ?

Nhân Diện Ma Chu vẫn như trước đi vòng quanh, phần tư nhện phía sau không ngừng biến lớn, tựa như đang dần tạo thành một tấm lưới.

Nhân Diện Ma Chu tính cách tàn nhẫn, lạnh lẽo, hơn nữa rất nhẫn nại, đây mới là điểm đáng sợ nhất của nó. Nó có thể vì săn bắt con mồi mà yên lặng chờ đợi rất lâu, đợi thời cơ tốt nhất mới phát động tấn công.

Đường Vũ Lâm năm người cũng chưa từng xuất hiện hoảng loạn, khiến nó làm chậm lại sự công kích của mình, hơn nữa, mạng nhện chụp hụt vừa rồi cũng tiêu hao không nhỏ.

Rất nhanh, lấy những cây đại thụ chung quanh làm điểm tựa, một vòng tơ nhện cũng đã quấn quanh xong, những cây đại thụ bị tơ nhện quấn quanh bắt đầu khô héo, nhưng thân cây tạm thời còn có thể kiên trì được.

Cổ Nguyệt thử dùng các loại nguyên tố công kích tơ nhện, nhưng đều không thành công, kịch độc trở thành ô dù cho tơ nhện, dù cho là hỏa diễm thiêu đốt, đều không thể đem lại hiệu quả đầy đủ.

"Nó vây chúng ta vào trong một cái lao tù, sau đó từ từ thu hẹp vòng vây." Tạ Giải trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Đoàn đội phối hợp chiến Ma Chu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ủm! Chờ cơ hội." Đường Vũ Lâm trầm giọng nói. Ở dưới chân hấn, từng dây leo Lam Ngân Thảo cũng được phóng thích, hấn không ngừng thôi thúc hồn lực bố trí. Nhân Diện Ma Chu tự tạo ra cơ hội, tại sao mình không thể?

Cổ Nguyệt đơn giản khoanh chân ngồi dưới đất, yên lặng mình tưởng, khôi phục hồn lực tiêu hao. Vương Kim Tỳ phấn khởi sóng vai đứng thẳng cùng Trương Dương Tử, sẵn sàng phóng thích Võ Hồn Dung Hợp Kỹ bất cứ lúc nào.

Đối mặt Nhân Diện Ma Chu, phối hợp đã không còn trọng yếu, quan trọng hơn chính là làm sao có thể trong chiến đấu cứng đối cứng đánh tan địch thủ.

Kim Long Thảo của Đường Vũ Lâm có năng lực như vậy, nhưng vấn đề là làm sao tiếp cận con nhện lớn kịch độc này.

"Tạ Giải, sau khi ta thoát ly chiến trường, ngươi sẽ làm đội trưởng." Đường Vũ Lâm hướng về Tạ Giải bên cạnh nói.

Nhân Diện Ma Chu một thân kịch độc, muốn mỗi người dưới công kích của nó thoát khỏi khả năng không cao.

Mọi người không nóng lòng công kích còn có một nguyên nhân khác, chính là cuộc thi cuối kỳ, cách làm của Nhân Diện Ma Chu hiện tại, khiến cơ hội của bọn họ thoát khỏi trở nên xa vời, nhưng tương tự cũng giúp họ tranh thủ thời gian, dù sao, đây là ở trong Thăng Linh Đài, cũng không cần thật sự liều mạng tranh đấu. Chỉ cần kiên trì đủ một canh giờ liền có thể thông qua kỳ thi.

Đương nhiên, không người nào nguyện ý dùng phương thức này để thông qua cuộc thi cuối kỳ.

Đường Vũ Lâm con người co rút lại, đột nhiên, Thiên Đoán Trảm Ngân Chuy tay phải bỗng nhiên vút ra, nhắm thẳng đến Nhân Diện Ma Chu bay tới. Thiên Đoán Trảm Ngân Chuy phía sau được Lam Ngân Thảo quán quanh, tựa như Lưu Tinh Chuy.

Tám cái cẳng dài của Nhân Diện Ma Chu khẽ dùng sức, thân thể khổng lồ lại như lò xo bắn lên, phiêu nhiên rơi ra phía sau tám mạng nhện do chính mình bện thành.

Thiên Đoán Trảm Ngân Chuy mạnh mẽ nện trên tám mạng nhện, kéo ra rất xa, nhưng mạng nhện lại cực kỳ chắc chắn và co dãn. Cũng không bị phá nát, trái lại đem Trảm Ngân Chuy dính chặt lấy.

Đường Vũ Lâm dùng sức kéo, Trảm Ngân Chuy hướng phía sau thu về, nhưng cũng kéo theo mạng nhện lại gần. Chỗ tiếp xúc của Thiên Đoán Trảm Ngân Chuy và mạng nhện đã biến thành một màu đen kịt. Nhưng may là đã trải qua quá trình Thiên Đoán Đoán Tạo, kết cấu bên trong cực kỳ chặt chẽ, tạm thời vẫn chưa đến mức bị ăn mòn.

Mạng nhện này....thật sự rất mạnh.

Đây chỉ là công kích thăm dò của Đường Vũ Lâm, đã mất đi một thanh Thiên Đoán Trảm Ngân Chuy. Sự linh hoạt cùng giáo hoạt của Nhân Diện Ma Chu hiển nhiên đã vượt xa phán đoán của mọi người.

Mọi người đều biết nó đang đợi thời cơ thích hợp để ra tay, một khi ra tay, nhất định là lời đình vạn quân.

Từng vòng tơ nhện được tăng cường, chu vi không ngừng thu hẹp lại, khống chế không gian hoạt động của năm người Đường Vũ Lâm. Đương nhiên, như vậy cũng không phải hoàn toàn bất lợi, chỉ ít những hồn thú khác rất khó có khả năng tiến vào nơi này.

"Còn không công kích sao?" Tạ Giải thấp giọng hỏi.

"Đừng nóng vội." Đường Vũ Lâm trầm giọng đáp.

Tạ Giải không lên tiếng nữa, Đường Vũ Lâm chăm chú nhìn Nhân Diện Ma Chu.

Mười phút trôi qua, phương viên 100 mét vuông chung quanh đã bị chỉ ít mười mấy đạo tơ nhện bao phủ.

Đường Vũ Lâm ngồi xổm xuống. Ghé vào tai Cổ Nguyệt thấp giọng nói vài câu. Cổ Nguyệt gật đầu, một lần nữa từ trên mặt đất đứng lên.

Nhìn thấy Cổ Nguyệt đứng lên, con Nhân Diện Ma Chu dừng lại một chút. Biểu hiện trí tuệ của nó vượt xa phổ thông Hồn Thú, ánh mắt lạnh như băng nhìn kỹ mọi người, bụng dưới bắt đầu chậm rãi bành trướng.

"Nó giống như muốn công kích." Tạ Giải khẽ quát một tiếng.

Đường Vũ Lâm hướng về Cổ Nguyệt, chuẩn bị thủ thế, Cổ Nguyệt hai mắt hí lại, xung quanh cơ thể mơ hồ có hồn lực ba động, đồng thời dưới chân hồn hoàn sáng lên, đệ nhất hồn kỹ Nguyên Tố Thủy Triều phát động!

"Phốc!" Bách Niên Nhân Diện Ma Chu đột nhiên xoay một cái, một đoàn hào quang xanh lục hướng về phía mọi người bắn ra. Một thứ màu vàng xanh trên không trung tỏa ra, hóa thành một tấm lưới lớn. Cùng lúc đó, trong miệng Nhân Diện Ma Chu rít lên một tiếng, cũng nhanh chóng hướng về bọn họ đánh tới.

Phạm vi bao trùm của lưới nhện lớn vô cùng, so với tám lưới lúc trước lớn hơn một chút. Bao phủ lấy trung tâm hoạt động của Linh Ban học viên, đây là muốn bức bách bọn họ lùi về sau, khiến không gian hoạt động trở nên chật chội hơn. Năm người sẽ trở nên chen chúc, xung quanh đều là tơ nhện kịch độc, sơ ý một chút liền sẽ đụng phải. Đồng thời công kích thực sự của Nhân Diện Ma Chu cũng đã đến gần, chính là tám cái cẳng dài. Là lợi khí kinh khủng nhất của nó.

Nhưng cũng cùng lúc đó, Cổ Nguyệt giơ hai tay của mình lên, một đạo tia sáng vàng đột nhiên từ vị trí trung ương năm người bay lên một trụ đá trắng kiện, đường kính khoảng chừng một thước, hướng thẳng lên không dựng lên.

Mạng nhện mạnh hơn, nhưng là hình lưới, không có tính chất công kích phá hoại. Trụ đá bay lên vừa đúng lúc, vừa vịn đem tám mạng nhện kịch độc nâng lên, không cách nào hạ xuống.

Mà vào lúc này, Nhân Diện Ma Chu đã nhào gần tới rồi.

Tạ Giải theo trụ đá cấp tốc bò lên phía trên, Trương Dương Từ vung hai tay lên, đệ nhất hồn hoàn sáng lên, một tầng đen kịt sương mù dày bao trùm, tạo thành hồn kỹ Hắc Ám Màn Trời.

Điểm mạnh nhất của Hắc Ám Màn Trời là có thể phân biệt địch ta, người được hắc đánh dấu có thể không phải chịu ảnh hưởng, vẫn nhìn thấy chung quanh. Đồng thời phạm vi bao phủ sẽ tùy theo lượng hồn lực được truyền vào mà quyết định.

Hắc Ám Màn Trời vừa ra, Nhân Diện Ma Chu nhất thời mất đi tung tích mọi người, tốc độ vọt đến chậm đi một nhịp.

Đang lúc này, trên mặt đất, dây leo Lam Ngân Thảo nhanh chóng ùn ùn xuất hiện, quán quanh Nhân Diện Ma Chu. Một bóng người cường hãn bay lên không trung, rõ ràng là Vương Kim Tỳ được Đường Vũ Lâm nâng lên.

Hai cái hồn hoàn trên người Vương Kim Tỳ đồng thời lóe sáng, đệ nhất hồn kỹ Cốt Long Trảo khiến cánh tay phải của hắn nhanh chóng phát sinh biến hóa, đệ nhị hồn kỹ Cốt Hồn Hóa toàn diện mở ra. Trực tiếp từ trên không trung đập về phía Nhân Diện Ma Chu.

Thời điểm như thế này, Nhân Diện Ma Chu liền thể hiện ra phong thái siêu cấp hồn thú của nó.

Đối mặt với Lam Ngân Thảo quần quanh trên mặt đất, thân thể của nó bỗng nhiên xoay tròn, tám cái chân nhện đồng thời triển khai, lộ ra nganh sắc tựa như đao gió đầy nguy hiểm.

Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm tuy rằng cứng cỏi, nhưng chỉ cần quần lấy Nhân Diện Ma Chu liền bị kịch độc cộng thêm căng chân sắc bén ảnh hưởng, đều nhanh chóng bị cắt đứt, không cách nào chân chính quần quanh nó.

Mà đối mặt với Vương Kim Tỳ từ trên không trung hạ xuống, Nhân Diện Ma Chu vẫy đuôi một cái, lại một tấm mạng nhện vàng xanh bị ném ra, tuy nhỏ hơn nhiều tấm mạng nhện trước đó, nhưng cũng đủ để bao phủ hoàn toàn lấy Vương Kim Tỳ.

Chiến đấu bạo phát, vừa bắt đầu đã vào cao trào. Bất cứ lúc nào đều có thể quyết định thắng bại.

Thời khắc mấu chốt, Lam Ngân Thảo bên hông Vương Kim Tỳ đột nhiên căng lên, mạnh mẽ nhanh chóng đem thân thể hắn kéo về mặt đất. Cùng lúc đó, phần Lam Ngân Thảo đang quần quanh thân Bách Niên Nhân Diện Ma Chu tưởng chừng như sắp đứt, đột nhiên không hề có điềm báo trước đã biến thành màu vàng. Hết thấy kịch độc ăn mòn đối với nó mất đi hiệu quả. Nhân Diện Ma Chu tựa hồ muốn thoát ra liền bị Lam Ngân Thảo màu vàng rắn chắc quần chặt.

Một bóng người khác tựa như gió xoáy màu vàng từ trên trời giáng xuống.

Mục tiêu chính là phía sau lưng Nhân Diện Ma Chu.

"Khanh!" Quang Ảnh Song Chuy màu vàng mạnh mẽ đâm trúng giữa lưng Nhân Diện Ma Chu, trong tiếng ma sát chói tai, liên tiếp từng đóm lửa tóe ra.

Nhân Diện Ma Chu bị đau, rít lên một tiếng, thân thể bỗng dùng sức, đem bóng người trên lưng kia hất ra, giáp xác sau lưng bị phá tan chảy ra dòng máu màu xanh lục.

Bóng người thứ hai từ trên trời giáng xuống chính là Tạ Giải, triển khai Quang Long Bảo Táp.

Vương Kim Tỳ dùng hai hồn kỹ, nhưng trên thực tế mục đích cũng chỉ có một, chính là hấp dẫn sự chú ý của Nhân Diện Ma Chu, đồng thời dụ nó phát sinh lần công kích thứ hai. Sau khi hoàn thành, liền được Đường Vũ Lâm kéo về bên trong Hắc Ám Mãn Trời.

Tạ Giải lợi dụng chênh lệch thời gian này, từ trên trời giáng xuống, khởi xướng công kích chân chính lên Nhân Diện Ma Chu. Tuy rằng Quang Long Bảo Táp không thể xé nát Nhân Diện Ma Chu, nhưng xuyên thấu công kích cường hãn, vẫn khiến nó bị thương không nhẹ.

"Àm!" Lam Ngân Thảo màu vàng rút cục sau khi Nhân Diện Ma Chu toàn lực giãy dụa gãy vỡ, hoặc nói đúng hơn là đứt gãy trong nháy mắt, màu vàng ở trên Lam Ngân Thảo cũng biến mất.

Ràng buộc đột nhiên biến mất, Nhân Diện Ma Chu hướng ra ngoài, tám cái chân xòe rộng, thân thể trầm xuống phía dưới. Trên mặt đất chọt mọc lên hai khối trụ, vừa vận tách đôi phạm vi bao phủ của chân nhện.

Trong lúc đó, một bóng người lặng yên không một tiếng động xuyên qua khe hở xuất hiện dưới bụng nhện, một móng vuốt màu vàng rực rỡ, mạnh mẽ đâm vào vị trí mặt người.

"Phốc!" Kim Long Trảo đâm vào, xuyên vào trong cơ thể. Dòng máu xanh lục hơi vàng vàng điên cuồng chảy ra.

Một tầng băng xuất hiện bên trên bóng người này, chặn lấy huyết dịch đang rơi xuống, đồng thời Lam Ngân Thảo dùng sức kéo, một lần nữa mạng hắn rút lui vào trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Chân chính chưởng khống

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thân thể khổng lồ của Nhân Diện Ma Chu kịch liệt run lên, lượng lớn máu xanh lục từ bụng dưới trào ra, nó muốn tiến công, muốn phun tơ nhện, nhưng chỉ có thể phun ở gần đó, cũng không còn cách nào sản sinh đầy đủ hiệu quả công kích.

Nó giãy dụa mấy phút liền mới chậm rãi xụi lơ trên mặt đất. Đồng thời một đoàn hoàng sắc linh quang nồng đậm phát ra, bay vào trong Hắc Âm Màn Trời.

Màn đen biến mất, sắc mặt Đường Vũ Lâm tái nhợt, xung quanh cơ thể hoàng sắc linh quang lượn lờ, tay hắn đã trở lại gần như bình thường, Kim Lâm tay phải chỉ còn lập lờ hào quang nhàn nhạt, cũng không bị huyết dịch kịch độc của Nhân Diện Ma Chu ăn mòn.

Bách Niên Nhân Diện Ma Chu, đánh giết thành công!

Tạ Giải đã trở lại mặt đất từ lâu, năm người hai mặt nhìn nhau, đều có cảm giác giống như sống sót sau tai nạn. Vương Kim Tỳ càng không nhận được ôm chặt lấy Đường Vũ Lâm, trong ánh mắt tràn ngập phấn khởi.

Cuộc chiến đầu này, năng lực đoàn đội bày ra, trí tuệ và kinh nghiệm cũng được thể hiện rõ. Nhân Diện Ma Chu mạnh mẽ như vậy, rốt cục vẫn chết trên tay bọn họ.

Từ đầu tới cuối, không hề dựa vào may mắn, hoàn toàn nhờ vào thực lực bọn hắn thể hiện.

Dù cho mắt thấy Nhân Diện Ma Chu ngã quấp ở cách đó không xa, bọn họ vẫn có chút cảm giác không dám tin tưởng. Đặc biệt là Đường Vũ Lâm, trong kế hoạch này, hắn đã tính đến đường hi sinh.

Nếu Kim Long Trảo không cách nào chống đỡ được kịch độc, hẳn chắc chắn phải chết. Nếu như Hàn Băng của Cỗ Nguyệt không ngăn được huyết dịch kịch độc ăn mòn, hẳn cũng chắc chắn phải chết.

May là sự phối hợp tác chiến được thực hiện hoàn mỹ. Kim Long Trảo lại một lần nữa chứng minh sự mạnh mẽ của nó, kịch độc bắt xâm. Mà Cỗ Nguyệt toàn lực triển khai băng nguyên tố bao trùm, tranh thủ ngăn cản huyết dịch trong thời gian ngắn, giúp hắn thoát ly đúng lúc, thoát khỏi kóp băng đã bị nhiễm kịch độc.

Tất cả những thứ này, đều nguy hiểm tới cực điểm.

...

Nhân viên Truyền Linh Tháp trợn mắt ngoác mồm nhìn tất cả những gì hiển thị trên màn ảnh, đã hoàn toàn nói không nên lời.

Chiến thuật quá sức hoàn mỹ! Bách Niên Nhân Diện Ma Chu, dù là Hồn Sư tứ hoàn, ngũ hoàn đơn độc gặp phải, cũng phải kính sợ tránh xa, không dám dễ dàng sẵn giết. Nhưng mà đám hài tử này thực lực bình quân bất quá nhị hoàn, lại lập nên kỳ tích mạnh mẽ đánh bại Nhân Diện Ma Chu. Chuyện này nếu không tận mắt chứng kiến không cách nào tin tưởng.

Dù cho là Vũ Trường Không, cũng cực kỳ sửng sốt, khuôn mặt lạnh lẽo toát ra ý cười hiếm thấy.

“Rốt cục cũng có một tên Khổng Chế Hệ Chiến Hồn Sư ra hồn.” Hắn lẩm bẩm nói.

Ba tháng qua, trưởng thành nhanh nhất, chung quy vẫn là “tên đó”.

Cuộc chiến đầu này, không chỉ tranh tài về thực lực mà còn cả trí tuệ. Vũ Trường Không vẫn cẩn thận chú ý mỗi một chi tiết nhỏ, nhưng với kinh nghiệm chiến đấu của hắn vẫn không theo kịp nhịp độ chiến đấu bên trong. Mãi đến khi Đường Vũ Lâm cuối cùng xuất hiện ở dưới thân Nhân Diện Ma Chu, hắn mới bỗng nhiên tỉnh ngộ ra Đường Vũ Lâm muốn làm gì.

"Vũ lão sư, những hài tử này có ý muốn gia nhập Truyền Linh Tháp hay không? Ta nghĩ, chỉ cần gửi hình ảnh đoạn chiến đấu này lên trên, bọn họ có thể được đặc cách trúng tuyển. Bọn trẻ rất có tiềm lực phát triển."

Tên nhân viên Truyền Linh Tháp cuối cùng cũng tỉnh lại, trong ánh mắt tràn ngập sự khiếp sợ cùng than thở.

Là nhân viên của Thăng Linh Đài, hắn hiểu rất rõ đặc tính của các chủng Hồn Thú, cùng với phương thức chiến đấu của các nhóm Hồn Sư. Nhưng mới rồi, hắn đã hoàn toàn bị đám học viên Linh Ban dùng phương thức tác chiến thiên mã hành không vô phương tưởng tượng làm cho chấn động.

Quả thực có thể dùng từ chấn động để hình dung.

Bọn họ có thể chiến thắng Nhân Diện Ma Chu nhờ vào sự hiểu biết đối với đặc tính của chủng Hồn Thú này.

Thời điểm ban đầu, hắn nhìn thấy bọn trẻ bị bao vây, mắt thấy tơ nhện của Nhân Diện Ma Chu không ngừng quấn quanh, thu hẹp không gian sinh tồn, hắn có chút thất vọng. Dù sao, ở trong những lần chiến đấu trước đó, nhóm Đường Vũ Lâm biểu hiện tốt vô cùng. Hắn cũng muốn xem xem, thời điểm đối mặt với Nhân Diện Ma Chu, bọn trẻ sẽ phát huy thế nào?

Phản ứng tốt nhất hẳn là chạy trốn, đây là ý nghĩ đầu tiên của vị nhân viên, bởi vì Nhân Diện Ma Chu tuy rằng tốc độ nhanh, nhưng nó không ưa thích truy kích đường dài, chỉ cần có thể chạy trốn khỏi truy kích ban đầu, bọn họ có khả năng chạy thoát. Lựa chọn thứ hai là tự mình hi sinh, hi sinh một người

ngăn cản Nhân Diện Ma Chu, để những người khác chạy thoát, như vậy, tổn thất sẽ là nhỏ nhất.

Khi những đoàn đội Hồn Sư trước đây gặp phải Nhân Diện Ma Chu trong Thăng Linh Đài, hai kiểu ứng đối này đã được chứng minh là phương pháp tốt nhất.

Những hôm nay dưới sự dẫn dắt của Đường Vũ Lâm, Linh Ban đã làm cho vị nhân viên này mở rộng tầm mắt.

Trong những lần chiến đấu trước đó, Cổ Nguyệt xưa nay đều không thể hiện năng còn có thể khống chế nguyên tố "Đất". Đối mặt với tơ nhện kịch độc của Nhân Diện Ma Chu, dưới tình huống những nguyên tố khác không phát huy được quá nhiều tác dụng. Thời điểm sau cùng, nguyên tố "Đất" của nàng đem lại hiệu quả vô cùng trọng yếu.

Nhân Diện Ma Chu không ngừng áp súc không gian sinh tồn, nhưng trên thực tế bản thân nó cũng bị mê hoặc. Hồn thú cũng là sinh linh, có nhiều chỗ tương tự nhân loại. Thời điểm nó cho rằng mình tuyệt đối sẽ thắng lợi, tự nhiên sẽ buông lỏng.

Hồn lực ba động của năm người Đường Vũ Lâm cũng không đủ mạnh, lại bị nó hoàn toàn áp súc không gian sinh tồn, từ điểm này mà tính, Bách Niên Nhân Diện Ma Chu cho rằng bọn họ hầu như chắc chắn phải chết, không có khả năng phản kháng.

Vì vậy, ngay lần đầu tiên công kích nó đã phun ra lưới nhện với phạm vi bao phủ lớn nhất, đem không gian sinh tồn của bọn họ triệt để áp bức đến mức thấp nhất.

Cứ như vậy, Đường Vũ Lâm năm người cũng chỉ có thể trực diện cứng đối cứng. Nó không cách nào nghĩ ra được mạng nhện mạnh nhất của nó lại bị ngăn chặn bởi một trụ đá. Trong nháy mắt đó, trạng thái tinh thần của Nhân Diện Ma Chu cũng bị ảnh hưởng.

Sau đó Lam Ngân Thảo quán quanh trên mặt đất, phối hợp với Vương Kim Tỳ từ trên trời giáng xuống. Phối hợp cực kỳ ăn ý và cường hãn.

Vào lúc đó Nhân Diện Ma Chu cũng thể hiện ra toàn bộ khả năng ứng đối, lợi dụng sự sắc bén của cẳng nhện đối phó với Lam Ngân Thảo đạt được hiệu quả tốt, đồng thời lần thứ hai quăng lưới nhện ra.

Nhưng cuối cùng nó vẫn bị lừa, Vương Kim Tỳ được dây leo Lam Ngân Thảo kéo về, mạng nhện thất bại, Quang Long Bảo Táp từ trên trời giáng xuống, triển khai lớp công kích thứ nhất, tạo thành thương tích cho nó.

Tới lúc này, nhân viên Truyền Linh Thập cũng đã bắt đầu than thở, một đám hải tử có thể đạt đến trình độ như thế này, có thể nào không khiến người ta thần phục đây? Chỉ ít khi đó bọn họ đã có cơ hội chiến thắng.

Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo đem lại tác dụng cực kỳ trọng yếu, hẳn là sau khi cùng Hồn Linh kết hợp sinh ra hiệu quả tăng cường, vừa đúng khống chế được Nhân Diện Ma Chu.

Nhưng hẳn làm thế nào cũng không nghĩ ra, điều đặc sắc hơn còn ở phía sau. Sau khi Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo gãy vỡ, Vũ Lâm lợi dụng khả năng lôi kéo, đem chính mình kéo lại dưới thân của Nhân Diện Ma Chu. Đồng thời, nguyên tố "Đất" khống chế tạo không gian tiếp cận cho hắn.

Khi tên nhân viên nhìn thấy Tạ Giải dùng Quang Long Bảo Táp tấn công mặt trên của Nhân Diện Ma Chu, hẳn còn cho rằng những hải tử này vẫn chưa đủ hiểu rõ đối với loại Hồn Thú này. Nhân Diện Ma Chu chỗ yếu nhất là phần mặt người dưới bụng.

Nhưng vào lúc này hắn mới nhận ra mình sai rồi, thì ra cái trò liên hoàn công kích này mãi đến tận lúc đó vẫn chưa ngưng hẳn. Một đòn tối hậu mới là đặc sắc nhất, rung động lòng người nhất.

Mặt bằng bao trùm ngăn cách kịch độc, dùng khả năng kéo dãn mà rút lui an toàn, lợi dụng Kim Long Trảo chống lại kịch độc.

Toàn thắng, đây là một hồi toàn thắng! Không tổn thất lấy một người, một đám trẻ chỉ mới nhị hoàn vốn còn nhiều khiếm khuyết, lại có thể đánh giết một con Nhân Diện Ma Chu trăm năm. Chuyện này nếu như nói ra, tuyệt đối không ai tin!

Nhân Diện Ma Chu ngu xuẩn sao? Đương nhiên không! Quan trọng hơn chính là tâm tư kín đáo của những hải tử này. Hắn không khỏi nhìn thẳng vào vị lão sư trẻ tuổi anh tuấn đứng bên cạnh, đây chính là những học sinh do hắn dạy nên!!!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Tơ nhện kịch độc gây ra thảm án

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt truyền khắp toàn thân, đây là tác dụng phụ do hồn lực tiêu hao hầu như không còn gây ra.

Đúng vậy, hẳn chương không toàn trường, loại cảm giác đó để lại dấu ấn sâu sắc trong nội tâm hẳn. Một cảm giác thỏa mãn không gì thay thế được!

Sự thực chứng minh, nhờ Tiểu Kim Quang phụ gia thêm, mức độ bền bỉ của dây leo Lam Ngân Thảo được tăng cường trên diện rộng. Nhưng tương tự, khi biến dị xảy ra, hồn lực cũng theo đó mà tiêu hao nhanh hơn.

Không phải hẳn không muốn trói buộc Nhân Diện Ma Chu. Nếu được như vậy hẳn cũng có thể từ phía trên công kích. Với sự sắc bén của Kim Long Trảo, dù không phải là chỗ yếu nhất cũng có thể đánh giết Nhân Diện Ma Chu như cũ.

Thế nhưng, hồn lực tiêu hao quá lợi hại, hẳn không thể không kết thúc Tiểu Kim Quang phụ thể Lam Ngân Thảo, nếu không thậm chí cả hồn lực để đánh ra Kim Long Trảo cũng không có.

Cuối cùng sự phối hợp hoàn mỹ trong nháy mắt của hẳn và Cổ Nguyệt, trên thực tế là nhất thời tự phát. Chuyện này nói ra cũng không ai tin, hoàn toàn là một loại hiểu ngầm vô hình. Bất kể là Đường Vũ Lâm hay là Cổ Nguyệt cũng đều hết sức kinh ngạc vì sự ăn ý lẫn nhau này. Cảm giác này tựa như vừa sinh ra đã có.

"Thực là một thắng lợi khó tin!!!" Trương Dương Tử tự đáy lòng thở dài nói. Lời của hẳn cũng là lời trong lòng của mỗi người.

"Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, khôi phục hồn lực." Đường Vũ Lâm nói, trong thanh âm có chút suy yếu. Sau đó hẳn là người đầu tiên nhắm hai mắt lại, bắt đầu mình tưởng.

Về an toàn? Còn cần lo lắng sao? Chung quanh đều là kịch độc của tơ nhện Nhân Diện Ma Chu, bất kể là người hay hồn thú, tiếp cận nơi đây đều sẽ không có kết quả tốt. Bọn họ hoàn toàn có thể thực sự ở đây nghỉ ngơi.

Năm người tạo thành một vòng tròn, rất tự nhiên đem Đường Vũ Lâm vây ở giữa. Dù đoàn đội đã được thành lập mấy tháng, nhưng mãi đến tận thời khắc vừa rồi, ở trong lòng mỗi người mới mới thực sự công nhận vị trí đội trưởng của Đường Vũ Lâm.

Chương không toàn trường, dùng bản thân mình để ứng đối nguy cơ to lớn nhất. Sớm đã biết con Nhân Diện Ma Chu có thể mang lại thống khổ mãnh liệt như thế nào, nhưng vẫn như trước việc nghĩa chẳng từ nan. Mỗi một điểm đều đủ khiến cho đồng bọn hẳn tự đáy lòng kính nể.

Đây chính là điều đội trưởng phải làm. Hơn nữa, trong trận chiến đấu này, Đường Vũ Lâm cũng đã thể hiện đầy đủ trước mặt các bạn mình, Lam Ngân Thảo không chế cục diện hoàn mỹ. Bất kể là không chế phe mình, hay là không chế kẻ địch, đều rất trơn tru. Nếu như không phải hồn lực bản thân quá yếu, năng lực không chế có thể còn tăng cao.

Linh lực màu vàng nồng đậm xung quanh cơ thể Đường Vũ Lâm chậm chậm bị hẳn hấp thu. Linh lực nồng đậm như vậy chứng tỏ trên thực tế con Bách Niên Nhân Diện Ma Chu kia so với phổ thông Hồn Thú không giống nhau. Trước kia bọn họ săn giết Thiên Niên Hồn Thú, hiệu quả cũng chỉ đến vậy, nhưng hiện tại đang trong bạo động kỳ, có thể thấy được rõ ràng hơn.

Chỗ tốt của việc đánh giết Bách Niên Nhân Diện Ma Chu rất nhanh sẽ hiển hiện ra, bởi vì đang là bạo động kỳ, trong Đại Sâm Lam số lượng Hồn Thú so với lúc bình thường nhiều hơn rất nhiều. Rất nhanh liền bắt đầu có Hồn Thú từ phụ cận đi ngang qua.

Cũng không phải mỗi một loại Hồn Thú đều có sự nhận biết nhạy cảm. Hồn Thú khác nhau cảm nhận về ngoại giới khác nhau. Vì lẽ đó, có con đi đường vòng, cũng có con đụng vào...

Kịch độc của Nhân Diện Ma Chu đáng sợ như thế nào vào lúc này mới hoàn toàn thể hiện ra. Tơ nhện kia của nó không chỉ cực độc mà còn rất bền chắc, dù Hồn Thú hình thể lớn hơn chạm vào đều không thể xé rách. Sau đó... sau đó... liền bị kịch.

Dưới sự tập kích của kịch độc, Thập Niên Hồn Thú trong chớp mắt đã mất mạng, Bách Niên Hồn Thú cũng chỉ có thể kiên trì được thêm một lúc mà thôi. Chỉ cần đụng tới tơ nhện, không con nào có thể sống sót. Khả năng nhận biết kém, đụng vào tơ nhện, chỉ có một con đường chết.

Sau khi Hồn Thú chết đi, linh lực tự nhiên tràn ra. Nếu là Thăng Linh Đài lúc bình thường, linh lực rất nhanh sẽ bị tàn đi, nhưng đang trong bạo động kỳ, tốc độ tiêu tán linh lực chậm đi rất nhiều. Cách chỗ tơ nhện không xa chính là không gian sinh tồn của năm người Đường Vũ Lâm. Bọn họ đang trong trạng thái mình tưởng, liền rất tự nhiên mang những linh lực này thu hút tới, sau đó chậm rãi hấp thụ.

Ban đầu chỉ là vài Hồn Thú nhỏ yếu, nhưng dần dần. Số lượng Hồn Thú chết bởi kịch độc bắt đầu nhiều hơn, càng lúc càng nhiều linh lực phiêu dạt lại khu vực trung tâm của mạng nhện.

...

"Chuyện này... tại sao lại như vậy? Thăng Linh Đài dường như đang xảy ra vấn đề." Tên nhân viên tròn mắt há hốc mồm nhìn linh lực dày đặc bao phủ lấy xung quanh cơ thể năm người Đường Vũ Lâm, tựa như thấy quỷ.

Có thể nói Đường Vũ Lâm năm người gian dối sao? Hiện tại khẳng định không thể nói như vậy được! Nhưng mà nếu tình huống trước mắt tiếp tục kéo dài, Hồn Thú linh lực bọn họ có thể hấp thu sẽ càng ngày càng nhiều. Những linh lực này đương nhiên không phải từ trời rơi xuống, mà chính là một

trong những bí mật lớn của Truyền Linh Tháp nội tình, không thể nghi ngờ là vô cùng tiêu hao.

Có thể nói, Linh Ban năm người đánh bại đánh bại, nhờ vào sức mạnh của Nhân Diện Ma Chu mà thu được một cơ hội tốt vô tiền khoáng hậu.

"Vũ lão sư, tình huống như thế này ta nhất định báo cáo lên cấp trên." Tên nhân viên nghiêm túc nói.

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn hắn, "Học sinh của ta có làm cái gì không đúng sao? Bọn họ đối mặt và chiến thắng Bách Niên Nhân Diện Ma Chu mạnh mẽ, hiện tại chỉ mình tướng tại chỗ để khôi phục, hết thảy trước mắt đều là tự nhiên hình thành. Theo những gì ta biết về ảnh hưởng của Thăng Linh Đài, các ngươi hẳn là không có quyền thay đổi tất cả những thứ này. Thăng Linh Đài hoàn toàn tự do vận chuyển, chỉ có thể tiến hành điều tiết nhỏ nhỏ mà thôi."

Tên nhân viên cứng họng, một lát sau lại nói "Vâng, Thăng Linh Đài đúng là không thể dễ dàng thay đổi. Nhưng mà nếu cứ tiếp tục như vậy, học sinh của ngươi cũng sẽ gặp sự cố. Tinh thần lực của bọn họ cùng cường độ thân thể lẽ nào có thể chịu đựng được xung kích khi Hồn Linh tiến hóa đến Thiên Niên cấp độ sao? Đặc biệt là hai đứa nhất hoàn Hồn Sư càng không thể. Nếu Hồn Linh vượt quá cấp độ có thể tiếp nhận, bọn nhỏ sẽ gặp nguy hiểm!"

Đúng thế, theo tình huống bọn Đường Vũ Lâm gặp phải, tiếp tục như vậy, thân thể của bọn họ có khả năng sẽ không chịu nổi. Thế nhưng, chí ít hiện nay khoảng cách đến lúc không chịu nổi còn kém xa lắm!

Thậm chí tới khâu có thể chịu đựng được hay không Thiên Niên Hồn Linh xung kích, Vũ Trường Không vẫn không có chút nào lo lắng. Cường độ thân thể của Đường Vũ Lâm sao có thể dùng lẽ thường để cân nhắc. Linh Thông Cảnh tinh thần lực, hơn nữa thân thể cường hãn, Thiên Niên không thành vấn đề. Không cần nhắc đến Cô Nguyệt đã gần đạt cấp 20, nhị hoàn cấp độ, cả tổ chất thân thể lẫn lực lượng tinh thần đều thừa sức đáp ứng.

Cuộc thi cuối kỳ lần này, mấy tên tiểu tử này có thể nói hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!

Tên nhân viên xem ra Vũ Trường Không không có phản ứng gì, thoáng do dự một chút, vẫn cảm lấy Hồn Đạo Bộ Đàm nắm một mã số. Sự tồn tại của bọn họ vốn là để bảo đảm Thăng Linh Đài vận hành bình thường.

Thời điểm hồn lực của Đường Vũ Lâm hoàn toàn khôi phục, chỉ cảm thấy toàn thân hơi có chút trướng, khi mở mắt ra càng bị hết thảy trước mắt làm cho sợ hết hồn.

Xung quanh cơ thể của hắn và bạn bè đều có vàng sáng màu vàng cực kỳ nồng đậm bao quanh. Cái này... đây là linh lực?

Nhìn ra xa một chút, trên mặt đất rất nhiều thi thể Hồn Thú nằm chung quanh, một số thậm chí đã bị ăn mòn tan rã. Một vài con vẫn còn đang cố gắng gầy dựa trong bất lực.

Hắn tiêu hao nhiều nhất, vì vậy là người muộn nhất từ trong minh tướng tỉnh lại, đồng bạn hắn đều đã sớm tỉnh rồi, chỉ có điều sau khi nhìn ra bên ngoài đều rơi vào trạng thái ngây dại.

"Chuyện này... tình huống này là thế nào?" Đường Vũ Lâm thấp giọng hỏi.

"Kịch độc, là Nhân Diện Ma Chu kịch độc." Bình thường kẻ vốn ít lời thiếu ngữ, Vương Kim Tỳ, nói với một sắc mặt quái lạ.

Đường Vũ Lâm liền rõ ràng tình trạng hiện tại của bọn họ. Nhân Diện Ma Chu không hổ là Hồn Thú sát thủ, kịch độc tởn nhen của nó giết chết lượng lớn Thập Niên, Bách Niên Hồn Thú, và linh lực của bọn chúng vậy mà đều bị bọn họ hấp thu. Ở tình huống như vậy, Hồn Linh bọn họ tự nhiên là đang không ngừng tiến hóa.

Hắn theo bản năng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Kim Quang đã sớm xuất hiện ở trước ngực mình, tựa như đang rung đùi đắc ý, thân thể cũng bành trướng một vòng.

"Tiếp theo nếu cứ tiếp tục như vậy, Hồn Linh của chúng ta chẳng phải là muốn..." Đường Vũ Lâm kinh ngạc nói.

Vương Kim Tỳ cười khổ nói: "Cũng không hẳn, thân thể của chúng ta đều có mức độ chịu đựng cực hạn. Bọn ta nhị hoàn Hồn Sư khẳng định là không ổn. Bởi vì hấp thu linh lực được tính bình quân chia đều cho mỗi Hồn Hoàn. Tinh thần lực của ta có thể sẽ không chịu nổi đồng thời xuất hiện hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn, ta phỏng chừng, thời điểm hai Hồn Hoàn của ta tiếp cận mức 500 năm chính là cực hạn của ta. Tình huống của Dương Tử hẳn là cũng tương tự, cũng kém hơn ta một chút. Trái lại, chỉ có ngươi cùng Cô Nguyệt vì vẫn chưa đạt đến nhị hoàn, may ra mới có thể xuất hiện Thiên Niên Hồn Hoàn."

Đường Vũ Lâm về mặt nhất thời trở nên quái lạ, tình huống như thế xuất hiện trước mắt, còn mang một ý nghĩa khác. Nếu như Hồn Linh bọn họ đều hấp thu đến bão hòa, bọn họ trong khoảng thời gian ngắn không thể lại tiến vào Thăng Linh Đài thông qua săn giết Hồn Thú để rèn luyện kinh nghiệm thực chiến. Bởi vì như vậy sẽ dễ xảy ra hiện tượng Hồn Linh căng nứt rất nguy hiểm.

"Các ngươi không cần xoắn xuýt những vấn đề này, tởn nhen kịch độc của Nhân Diện Ma Chu có vẻ sắp không kiên trì được nữa. Chúng ta nên chuẩn bị rời đi." Âm thanh của Cô Nguyệt từ một bên truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Khả năng thăng linh lần hai

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm hướng ra bên ngoài tờ nhện nhìn lại, quả nhiên, nguyên bản tờ nhện vốn màu vàng xanh đậm, hiện tại màu sắc đã vô cùng nhạt, độ bền chắc cũng giảm mạnh, bắt đầu xuất hiện một ít vết tích gãy vỡ. Nhân Diện Ma Chu tuy rằng kịch độc, nhưng lượng độc vẫn có hạn. Không có tờ nhện bảo vệ bên ngoài, nơi đây cũng chẳng phải là địa phương an toàn gì, dù sao bọn họ cũng sợ đụng trúng tờ nhện kịch độc!

Đường Vũ Lâm nói: "Các người có tính được hiện tại chúng ta hấp thu linh lực đến trình độ nào rồi không?"

Cổ Nguyệt khẽ nhíu mày, nói: "Có vẻ mỗi người hấp thu khoảng từ 400-500 năm, bọn họ nhị hoàn nên chia đôi, mỗi Hồn Hoàn đều hấp thu hơn 200 năm. Hai chúng ta mới có một Hồn Hoàn nên cao hơn. Đây là chưa tính đến những linh lực chung quanh thân thể chúng ta, chỉ ít còn phải 100 – 200 năm, nhưng cần thời gian dài hơn để hấp thu. Sau khi rời khỏi nơi này, chúng ta e rằng phải đề phòng Hồn Sư hơn là Hồn Thú!"

Đúng, trên người bọn họ nồng nặc linh lực như vậy, một khi bị những Hồn Sư khác nhìn thấy, e rằng ngay lập tức sẽ trở thành mục tiêu của bọn họ. Dù sao, trong Thăng Linh Đài cũng không phải giết chóc thực sự, ai lại không mong muốn cướp đoạt linh lực nồng đậm như vậy từ những “quả hồng mềm” đây?!!

Đường Vũ Lâm khẽ mỉm cười, "Thả lỏng chút đi. Đầu tiên chúng ta đã hoàn thành cuộc thi cuối kỳ, lại còn hấp thu linh lực vượt xa bình thường, có thể nói là một lần thu hoạch rất tốt. Dù xui xẻo gặp phải cường địch phải rời đi khỏi Thăng Linh Đài cũng không thiệt thòi. Mọi người đã khôi phục hết chưa? Chúng ta đi thôi!"

Vừa nghe Đường Vũ Lâm nói thế, mọi người nhất thời tinh thần phấn chấn. Đường Vũ Lâm lần thứ hai nắm chặt Thiên Đoán Trảm Ngân Chùy, hướng về đồng bạn bên cạnh dặn dò: "Mọi người chú ý khả năng chịu đựng áp lực của Hồn Linh, nếu như có cảm giác hấp thu vượt quá khả năng chịu đựng, lập tức nhấn thiết bị truyền tín hiệu rời khỏi Thăng Linh Đài. Tuyệt đối không nên tham lam, bằng không bất kể là tinh thần hay thân thể đều tan vỡ. Lợi bất cập hại."

Tuy chính hắn đã bắt đầu có dấu hiệu chướng bụng, nhưng cũng không mãnh liệt. Dựa theo Cổ Nguyệt tính toán, hắn vẫn có thể hấp thu nhiều linh lực hơn nữa. Vì lẽ đó vẫn chưa gấp.

Dù sao, năng lực tiếp nhận Hồn Linh có liên quan trực tiếp đến tinh thần lực cùng cường độ thân thể. Cường độ thân thể hắn không cần phải bàn, tinh thần lực của hắn tốc độ tăng lên cũng khá nhanh, Linh Thông Cảnh, là cảnh giới có thể hoàn toàn tiếp nhận được Thiên Niên Hồn Linh.

Đường Vũ Lâm cùng đồng bạn cẩn thận từng tí một lách ra khỏi lớp tờ nhện đã gãy vỡ, rời khỏi không gian ban đầu, một lần nữa trở lại bên trong Đại Sâm Lâm.

Khi vừa rời khỏi, bọn họ rất nhanh sẽ nghe được từ khu vực chung quanh đủ các loại âm thanh hỗn tạp, có va chạm, có gầm gừ, cũng có thể là tiếng kêu thảm thiết của Hồn Sư nào đó.

Không hổ là bạo động kỳ!

Đường Vũ Lâm suy nghĩ một chút liền quyết định vẫn nên để mọi người hấp thu linh lực hiện nay trước. Bình thường muốn thu được nhiều linh lực như vậy không biết phải đánh giết bao nhiêu hồn thú. Hiện tại tuy rằng hấp thu chậm một chút, nhưng cũng là cơ hội hiếm có. Còn về vấn đề kinh nghiệm thực chiến có thể dựa vào sự trợ giúp của Vũ lão sư. Điều quan trọng nhất vẫn là làm hết sức để phát triển cảnh giới Hồn Linh của bản thân. Đây là mục tiêu hàng đầu khi tiến vào Thăng Linh Đài.

Hắn đột nhiên cảm thấy Hồn Hoàn cấp độ thấp ở trong Thăng Linh Đài trái lại là một ưu thế. Như Vương Kim Tỷ, Trương Dương Tử cùng Tạ Giải đã đạt đến hai Hồn Hoàn, tuy rằng cũng đều là một Hồn Linh, chỉ có Tạ Giải là hai Hồn Linh; nhưng trên thực tế, khi mỗi một Hồn Hoàn của họ tiến hóa đến Thiên Niên, Hồn Linh mới có thể hoàn thành Thiên Niên tiến hóa. Nói cách khác, Hồn Hoàn càng nhiều, lượng linh lực cần thu hoạch càng lớn.

Hơn nữa, tinh thần lực cũng quyết định đẳng cấp của Hồn Linh, cường độ thân thể quyết định năng lực chịu đựng cho mỗi Hồn Hoàn.

Thân thể Vương Kim Tỷ, Trương Dương Tử không đủ cường hãn để đồng thời chấp nhận hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn. Tinh thần lực của Vương Kim Tỷ thậm chí còn quá yếu kém, Trương Dương Tử ở phương diện này còn khá hơn một chút.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lâm trong lòng không khỏi dao động. Nếu là như vậy, chẳng phải có thể nói, hấp thu linh lực trong Thăng Linh Đài mới là sự lựa chọn tốt nhất của Hồn Sư. Nếu ngay bây giờ đã đạt đến Thiên Niên, giả sử như lúc mình tiến hóa đến tam hoàn cảnh giới, tu vi hồn lực đã đủ, vậy thì đề nhị hồn hoàn cũng là Thiên Niên, đề tam hồn hoàn cũng vẫn là Thiên Niên a! Nhưng có lẽ không đơn giản như tính tiền vậy đâu!

Sự phát hiện này khiến tim hắn đập nhanh hơn, bất quá hắn vẫn rất nhanh suy nghĩ rõ ràng, tình huống như thế trên thực tế rất khó xuất hiện.

Đầu tiên, Thăng Linh Đài được tổ chức Truyền Linh Tháp theo dõi chặt chẽ. Cực hạn chịu đựng của Hồn Hoàn thứ nhất, dựa theo tính toán hiện nay, là khoảng chừng hơn 400 năm, không tới 500 năm. Nói cách khác, muốn cảnh giới đạt đến Thiên Niên, hầu như là không thể. Mà một khi hồn lực đạt cấp 20, đạt đến nhị hoàn, như vậy quá trình hấp thu linh lực liền phải mất nhiều công phu hơn.

Tình huống hiện tại của Đường Vũ Lâm, có thể nói là kỳ hoa bên trong kỳ hoa. Một là tình huống có chút ăn gian mà bọn họ vô tình tạo ra, một cái khác là thân thể của hắn có năng lực chịu đựng vượt rất xa người bình thường. Cho nên mới có khả năng Hồn Hoàn đầu tiên đạt đến Thiên Niên cảnh giới.

Dựa theo tính toán như vậy, việc lúc đầu mình suy diễn học viện muốn Hồn Hoàn của tất cả mọi người đạt đến ngàn năm là sai lầm. Bởi vì, những người khác đều không chịu nổi hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn! Có lẽ chỉ mong muốn mọi người tăng lên đến mức tối đa.

Mà theo tương lai tu vi tăng lên, số lượng Hồn Hoàn cũng tăng theo, muốn Hồn Linh tiến hóa càng thêm khó khăn. Đây là nguyên nhân rất hiếm thấy việc “thăng linh” bên trong Thăng Linh Đài. Hồn Sư với Thập Niên Hồn Linh bình thường căn bản không cơ hội tiến vào nơi này, coi như tiến vào, cũng đánh không lại hồn thú. Có thể trực tiếp nắm giữ Hồn Linh trăm năm, cũng không ai sẽ chọn Hồn Linh mười năm như Vũ Lâm để tiến hóa. Mà từ trăm năm lên ngàn năm, thân thể rất khó chịu đựng nổi quá trình tiến hóa.

Nghĩ thông suốt những vấn đề này, Đường Vũ Lâm trong lòng sáng sủa, nhưng cùng lúc hắn cũng tìm được cho mình một con đường quan trọng. Người khác không thể thăng linh, nhưng mình thì có thể! Thân thể của chính mình có cường độ vượt xa người thường, tinh thần cường độ cũng là tốt nhất, trong trường hợp ... không so sánh với Cổ Nguyệt.

Vì thế, trong Thăng Linh Đài mình nên làm hết sức để hấp thu Hồn Thú linh lực, cho đến khi thân thể bão hòa không hấp thu thêm được nữa.

Với khả năng của mình, đạt đến Thiên Niên Hồn Linh không thành vấn đề, sau khi hấp thu Kim Long Vương tinh hoa phong ấn tầng thứ nhất, cường độ thân thể hắn đạt đến độ cao gấp mấy lần hắn đều không hoàn toàn nắm rõ. Nhưng ít gì cũng mạnh hơn Hồn Sư ba, bốn Hồn Hoàn. Có lẽ phải nhờ Vũ lão sư đánh giá tổng hợp một chút mới biết được!

Còn lại chính là tinh thần lực, cường độ sức mạnh tinh thần quyết định Hồn Linh của mình có thể ở trong Thăng Linh Đài hấp thu bao nhiêu linh lực.

Vũ lão sư trước đó đã từng nói, gia nhập một tổ chức gì đó, liền có thể thu được phương pháp tu luyện. Xem ra, thực sự nên cân nhắc hướng đi này!

Luận thiên phú, các bạn bè đều mạnh hơn mình, vô luận nói thế nào, Võ Hồn của mình cũng chỉ là Lam Ngân Thảo. Lam Ngân Thảo có thể tiếp tục biến dị nhờ vào giải trừ phong ấn Kim Long Vương hay không, Đường Vũ Lâm cũng không đoán được. Nhưng mà cường độ Hồn Linh, Hồn Hoàn, tu vi Hồn Sư mạnh yếu đều thể hiện qua đó!

Nếu mình có thể để Hồn Linh tiến hóa đến tối đa khi chỉ mới nhất hoàn, vậy thì con đường về sau sẽ trở nên bằng phẳng hơn.

Mà nếu hấp thu linh lực đã đến cực hạn của cường độ thân thể, chính mình còn có thể tiếp tục bằng cách thử đột phá Kim Long Vương phong ấn tầng thứ hai. Nếu thành công cường độ thân thể chắc chắn lần thứ hai được tăng cường. Nói cách khác, lại có thể tiếp tục hấp thu linh lực. Để làm được cần đạt đến cấp 20, thời điểm tiếp cận nhị hoàn đột phá không biết có thể chịu đựng được hay không?

Những nghi vấn này không ngừng hiện lên trong đầu Đường Vũ Lâm, quang minh đại đạo trước mặt hắn dần dần mở ra một cánh cửa lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Bể Trượng huynh muội

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hắn cũng không biết được, dòng suy nghĩ ngăn ngừ trong đầu này đã giúp hắn đặt cơ sở vững chắc như thế nào trong tương lai. Một con đường tiền nhân chưa bao giờ bước đi. Nhờ Kim Long Vương phong ấn mà cái ý nghĩ lớn mật thiên mã hành không này lặng yên xuất hiện.

"Cẩn thận!" Tạ Giải quát khẽ một tiếng đem Đường Vũ Lâm từ trong suy tư đầy nhiệt huyết sôi trào thức tỉnh. Hắn hầu như là theo bản năng thả ra hồn kỹ Quán Quan, từng cây Lam Ngân Thảo chen chúc nhau mà ra, quán chặt lấy một con Tiểu Báo Tử ở trước mặt.

Tạ Giải lắc mình lao đến, Quang Long Nhận trên không trung xẹt qua, giải quyết nhanh gọn lẹ con hồn thú chỉ có 10 năm tu vi này.

"Xin lỗi cả nhà, ta vừa nảy thốt thần một thoáng." Đường Vũ Lâm áy náy nói, tâm thần lại tập trung cao độ, nơi này là Thăng Linh Đài, bất luận ý nghĩ của mình có chính xác không, chỉ ít trước tiên kiên trì hấp thu những linh lực xung quanh cơ thể này mới là điều trước nhất bọn hắn phải làm.

Trương Dương Tử ha ha cười nói: "Ta cũng thất thần, dù sao, tất cả những điều vừa rồi đã thay đổi nhận thức của chúng ta đối với Thăng Linh Đài. Ngược lại thu hoạch trước đó của chúng ta cũng đã khá lớn, coi như là bây giờ bị thanh trừ ra ngoài, cũng không sao cả!"

Đường Vũ Lâm nghiêm mặt nói: "Không thể nghĩ như vậy, nếu vận may giáng lâm ở trên người chúng ta, nhất định phải nỗ lực nắm lấy, không cho nó trốn thoát. Mọi người xốc lại tinh thần nào!"

Tất cả cũng chờ rồi khỏi nơi này đã rồi tính sau. Bài trừ tạp niệm trong lòng, Đường Vũ Lâm tiếp tục cẩn thận tiến lên, sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

"Hồng!" Một tiếng rít từ phía trước vang lên, nhìn sang liền thấy một con mãng xà toàn thân bốc hỏa, sáu cánh tay quái dị xuất hiện ở phía trước cách đó không xa.

"Lục Thủ Hỏa Xà, trăm năm, mọi người cẩn thận." Đường Vũ Lâm khẽ quát một tiếng.

Chính vào lúc này, một mảng bạch quang ở phía trước lóe lên, Lục Thủ Hỏa Xà trên người nhất thời thủng trăm ngàn lỗ, từ vòng nguyệt luân kỳ dị trên không trung bay lượn, rìa ngoài sắc bén cắt nát sáu tay của con hỏa xà. Tuy rằng Lục Thủ Hỏa Xà không được tính là Hồn Thú đặc biệt mạnh mẽ, sức phòng ngự đặc biệt yếu, thế nhưng, trong chớp mắt bị những mảnh mặt trăng này cắt vụn cũng khiến mọi người kinh hãi.

Ba vòng hồn hoàn dưới chân một bóng người bay lên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, Lục Thủ Hỏa Xà linh lực tán ra đã bị hấp thụ quanh người.

Đó là một thanh niên thoát nhìn khoảng 17, 18 tuổi, ba Hồn Hoàn hai vàng một tím dưới chân quay quanh, thể hiện tu vi cấp độ Hồn Tôn, trong tay phải nắm một thanh pháp trượng trắng như tuyết, có đỉnh một viên tinh thể xanh lam, cán dài, sắc mặt lạnh lẽo mà kiêu căng, ở chung quanh thân thể hắn tương tự cũng có một vòng sáng linh lực đậm đặc, không hề kém hơn vòng sáng của bọn Đường Vũ Lâm.

Thật mạnh!

Chỉ cần cảm nhận khí tức trên người hắn, Đường Vũ Lâm năm người liền đoán được hắn là một Hồn Sư mạnh mẽ.

Nhưng mà, hắn cũng không phải chỉ có một người.

Phía sau thanh niên này, ló ra một cái đầu. Là một cô bé tuổi tác cũng tầm tầm Đường Vũ Lâm, hai cái bím tóc thắt gọn gàng, phát sắc lam nhạt, nhìn qua da trắng ngần, cực kỳ đẹp đẽ, so với Cô Nguyệt càng phải đẹp hơn mấy phần. Trong tay cũng nắm một cây băng trượng, tương tự thanh niên kia, chỉ là không lớn bằng, dưới chân lập lòe một cái Hồn Hoàn màu vàng, chỉ là nhìn qua vẻ mặt có chút sợ hãi, tựa hồ đối với giết chóc rất không thích ứng.

Thanh niên kia ánh mắt một thoáng liền rơi vào thân thể năm người Đường Vũ Lâm, nhìn thấy tất cả mọi người đều có vàng sáng linh lực vô cùng nồng đậm, ánh mắt của hắn thoáng hơi nhúc nhích một chút. Sau đó liền nhanh chân hướng về phía năm người đi tới.

Đường Vũ Lâm hai mắt hít lại, tay trái ngậm ra tín hiệu từ phía sau bảo mọi người thủ thế.

"Tự thoát ly khỏi Thăng Linh Đài, lưu lại vàng sáng linh lực, ta sẽ không để cho các ngươi cảm thụ thống khổ." Băng Trượng thanh niên nói như đúng rồi.

Tạ Giải nơi khóe miệng toát ra một tia xem thường, "Đây là Hồn Thú hình người sao? Hồn Thú hình người lại biết nói tiếng người, tiến hóa thực là không tồi đâu."

Băng trượng thanh niên trong chớp mắt nhảy vọt một cái, một ánh sáng lạnh lẽo trong mắt lóe sáng, băng trượng trong tay hướng về Tạ Giải đánh tới.

Nhất thời, vòng nguyệt luân lam nhạt đã xuất hiện rất gần bên Tạ Giải.

Tạ Giải cũng không yếu thế, tay phải Quang Long Chủy vung ra, một vệt Quang Long Nhận chém thẳng vào mặt trăng của đối phương.

Đường Vũ Lâm và những người khác cũng không động thủ, đối phương có đến ba cái hồn hoàn, hơn nữa còn có Thiên Niên Hồn Hoàn, thực lực không thể coi thường, để Tạ Giải trước tiên tiến hành thăm dò là lựa chọn không tồi.

Mặt trăng bay lượn, vẽ một quỹ đạo vòng cung kỳ dị trên không trung, ung dung tránh thoát Quang Long Nhận, sau đó đột nhiên gia tốc, tựa như gió xoáy trong nháy mắt đã đến trước mặt Tạ Giải.

Biến hướng, gia tốc, không chế lực thật mạnh!

Đây là cảm nhận đầu tiên của Đường Vũ Lâm. Tạ Giải cũng sợ hết hồn, nhưng tốc độ phản ứng của hắn cực kỳ nhanh, cúi thấp người, nguyệt luân bay xẹt qua đầu.

Hắn vừa muốn tiếp tục ra tay, bên tai truyền đến âm thanh của Cô Nguyệt.

"Để cho ta tới!"

Một đạo băng trụ óng ánh bắn ra nhanh như điện, cực kỳ chuẩn xác đánh vào điểm yếu của nguyệt luân, mặt trăng trên không trung chấn động, nhất thời bị phá nát thành từng mảng từng mảng rơi xuống.

Băng Trượng thanh niên hơi sững sờ. Mặt trăng của hắn nơi yếu nhất chính là ở trung tâm, thế nhưng bởi vì tự thân tốc độ xoay tròn cao, lại được chính mình khống chế, muốn tìm được tâm điểm chuẩn xác rất không dễ dàng, chứ đừng nói là dùng băng trụ đơn giản như vậy. Nhãn lực và khống chế lực không hề kém cỏi!

Cổ Nguyệt chủ động từ bên người Đường Vũ Lâm đi ra, sau đó Đường Vũ Lâm giật mình nhìn thấy Hồn Hoàn dưới chân Cổ Nguyệt bay lên không còn là một cái, mà là hai cái!

Sau khi đối kháng với Nhân Diện Ma Chu, Cổ Nguyệt đột phá bình cảnh, tuy mọi người cũng không biết Hồn Linh của nàng là gì, nhưng không thể nghi ngờ Hồn Linh này đã cho nàng đệ nhị Hồn Hoàn.

Hai cái Hồn Hoàn màu vàng lập loè hào quang óng ánh, khí thế Cổ Nguyệt rõ ràng tăng lên.

Phải biết, thời điểm nàng chỉ mới có một Hồn Hoàn, đã đánh lại nhị hoàn Hồn Sư, song sinh Vô Hồn Tà Giải chạy trốn chết. Giờ lại tăng lên một cái Hồn Hoàn, thêm vào đó phẩm chất Hồn Linh cũng tăng lên nhờ hấp thu linh lực, sức chiến đấu hiện tại của nàng, ngay cả Đường Vũ Lâm cũng không cách nào phỏng chừng.

"Để cho ta tới thử xem." Cổ Nguyệt nói với Đường Vũ Lâm.

"Được!" Đường Vũ Lâm hiểu rõ nàng đang muốn thử xem Vô Hồn của chính mình sau khi thăng cấp rốt cục đạt đến trình độ nào.

Nhìn thấy Cổ Nguyệt, Băng Trượng thanh niên khẽ nhủ mảy, Cổ Nguyệt dùng băng trụ, bắt giác hắn cho rằng cô bé này nắm giữ Vô Hồn tương tự mình.

Vô Hồn tương tự nhau sẽ bắt giác này sinh cảm giác thân cận, đây là điều hết sức bình thường trong giới Hồn Sư.

"Thuộc tính 'Băng'?" Băng Trượng thanh niên hỏi.

"Người sẽ biết ngay thôi." Cổ Nguyệt thần nhiên nói, khoát tay, lại là một viên băng trụ hướng về đối phương bay đến. Cùng lúc đó, tay trái của nàng cũng nhấc lên, lòng bàn tay hướng ra phía ngoài, một đoàn cường quang đột nhiên bạo phát.

Băng Trượng thanh niên chỉ cảm thấy sáng mắt lên, không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng, tạm thời mất đi năng lực thị giác.

Cường Quang Thuật, đây là quang nguyên tố ứng dụng.

Băng Trượng thanh niên trong nháy mắt thể hiện thực lực cường hãn, tuy rằng đột nhiên mất đi năng lực thị giác, nhưng hắn cũng không hề hoang mang, trong tay Băng Trượng giờ lên cao, một đoàn ánh sáng xanh nhất thời từ đỉnh Băng Trượng bắn ra, lam quang chiếu khắp nơi, đem chính mình cùng cô bé bên người bao phủ bên trong.

Băng trụ rơi vào lòng ánh sáng trên, cấp tốc bị hòa tan, một điểm gọn sóng cũng không còn.

Cổ Nguyệt phía sau các bạn tuy rằng cũng chịu cường quang ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng cũng nhỏ hơn đối thủ nhiều, mơ hồ nhìn thấy, trên người Băng Trượng thanh niên, đệ nhị Hồn Hoàn sáng lên một cái.

Thừa dịp đối phương không thấy gì, hai cái Hồn Hoàn của Cổ Nguyệt đồng thời sáng lên. Khi đệ nhất Hồn Hoàn sáng lên, mọi người cảm giác khí tức của nàng tăng lên một chút, mà khi đệ nhị Hồn Hoàn xuất hiện lại không có cảm giác gì.

Ánh bạc lóe sáng, Cổ Nguyệt đã xuất hiện phía sau Băng Trượng thanh niên, từng đạo từng đạo ánh sáng màu sắc khác nhau khác nhau thiên nữ tán hoa bắn ra, thế nhưng những ánh sáng này cũng không tiến công, mà bắn lên trên không.

Có hỏa cầu, có phong đao, có băng trụ, có nham thạch. Thủy, Hỏa, Thổ, Phong bốn loại thuộc tính nguyên tố được nàng khống chế vô cùng nhuần nhuyễn. Trong lúc nhất thời, phía trên bầu trời Đại Sâm Lâm tựa hồ cũng trở nên mỹ lệ hơn.

Người đâu? Thời gian thoáng cũng không kéo dài quá lâu, thiếu nữ bên cạnh Băng Trượng thanh niên cả kinh kêu lên: "Ca ca, ta không nhìn thấy ca ca, không nhìn thấy, làm sao bây giờ?"

"Đừng hoảng hốt, nhắm mắt lại là được rồi." Băng Trượng thanh niên lúc này thị giác đã khôi phục, nhưng hắn lại phát hiện đối diện không có tung ảnh của đối phương, chỉ có mấy người trong đội của đối thủ.

Tà Giải hết sức thiện ý chỉ chỉ phía sau hắn. Băng Trượng thanh niên hầu như là theo bản năng xoay người lại, đứng dịp thấy toàn thân lập loè mỹ lệ hào quang của Cổ Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Cổ Nguyệt thật mạnh

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lúc này Cổ Nguyệt, hai tay trên không trung hư huyền rung động, một đoàn lốc xoáy màu xanh đang nhanh chóng thành hình, mà từng viên từng viên băng trụ chính là đang không ngừng dung nhập vào trong lốc xoáy.

Băng Trọng thanh niên chỉ cảm giác mình có chút muốn phát rồ, bởi vì hắn hoàn toàn không nhận biết được Vô Hồn của thiếu nữ này đến tột cùng là cái gì. Tận Thế Cầu Sinh Lục cho thấy nàng là thuộc tính "Băng" dị năng giả, vậy thì cường quang kia lại là chuyện gì xảy ra? Còn có lốc xoáy này nữa...

Lốc xoáy cùng băng trụ tổ hợp, khiến cho khí tức trên người Cổ Nguyệt tăng lên điên cuồng, dù ở trong vòng bảo vệ, hắn cũng có thể cảm giác được Hồn Kỹ của đối phương bên trong ẩn chứa tâm ý điên cuồng, hồn kỹ tổ hợp hai thuộc tính, thật mạnh.

Đệ nhị hồn kỹ trong nháy mắt thu lại, trên người duy nhất ánh sáng tím của Hồn Hoàn tỏa sáng.

Đường Vũ Lâm bốn người còn lại đang quan chiến ánh mắt ngưng trọng lại, Thiên Niên Hồn Hoàn kỹ!

Phải biết, bọn họ hầu như không cách nào chống lại Thiên Niên hồn kỹ uy lực, Trong giới Hồn Sư, thế này đã là tồn tại cao cấp. Còn Vạn Niên Hồn Hoàn, từ khi trở thành Hồn Sư, Đường Vũ Lâm chỉ mới thấy một lần duy nhất, trên người Vũ Trường Không, vẫn chưa bao giờ thấy lão sư triển khai qua.

Đình Băng Trọng, một đoàn năng lượng "Băng" thuộc tính cực kỳ tinh khiết bắt đầu điên cuồng bạo phát, một thanh trường mâu chậm rãi ngưng kết thành hình.

Băng Chi Nộ! Hồn kỹ đơn thể công kích mạnh mẽ.

Băng mâu dài chừng 2 mét, mặt trên mờ hồ có từng đạo từng đạo ma văn lấp loé, chỉ xem thôi mà học viên Linh Ban đã cảm nhận được uy hiếp to lớn. Bọn họ hoàn toàn có thể khẳng định, trong năm người không ai có thể đỡ được đòn đánh này.

Thiên Niên Hồn kỹ thật mạnh!

"Hiện tại chính mình chủ động rút lui vẫn còn kịp." Băng Trọng thanh niên nói với Cổ Nguyệt, sắc mặt vậy mà không còn lạnh lẽo như trước, ở trong mắt hắn, một thiếu nữ nhị hoàn lại có thể thả ra được gọn sóng thuộc tính mạnh mẽ như vậy đã là vô cùng tốt. Hắn luôn luôn tự kiêu, vào lúc này trong lòng lại nảy sinh một điểm yêu người tài.

Cổ Nguyệt nơi khóe miệng hơi nhếch lên, cũng chẳng phải nụ cười, bởi vì chỉ có khóe miệng cong lên trên, rõ ràng chính là châm chọc.

Băng Trọng thanh niên con mắt phát lạnh, băng trọng trong tay hướng về Cổ Nguyệt chỉ tay, Băng Mâu hầu như trong nháy mắt liền hóa thành một đạo lam quang điện mà đi, tốc độ nhanh chóng, không khác nào điện quang hỏa thạch.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, trước người Cổ Nguyệt băng phong hai thuộc tính long quyền tan vỡ, bản thân nàng cũng hóa thành một đạo ánh bạc biến mất không còn tăm hơi.

Không gian hệ hồn kỹ? Hay là thần kỹ, trong nháy mắt dời đi? Có thể thoát khỏi hồn kỹ khóa chặt của ta, thần kỹ!!! Làm sao có khả năng!

Trong nháy mắt, Băng Trọng thanh niên trong đầu lóe qua vô số ý nghĩ. Băng Chi Nộ của hắn đã đi vào rừng cây biến mất không thấy hình bóng.

"Ca ca, mặt trên là cái gì?" Ở bên cạnh hắn cô bé đột nhiên chỉ chỉ không trung.

Băng Trọng thanh niên theo bản năng ngẩng đầu lên, sau đó hắn liền trợn mắt ngoác mồm nhìn thấy một mảnh Uyển Như Pháo Hoa xán lạn giống như quang ảnh từ trên trời giáng xuống, hướng về hắn đánh tới.

Dù cho hồn lực của hắn đã đạt cấp 35, là tồn tại đứng đầu trong những người cùng tuổi, cũng không thể ngay lập tức vận dụng Hồn kỹ khác sau khi vừa tiêu hao lớn như vậy cho Thiên Niên Hồn kỹ. Hắn không có thời gian đệm để nghỉ ngơi.

Sao có thể có chuyện đó?

Đồng thời với luồng suy nghĩ sau cùng này, tay phải của hắn đã cấp tốc đập lên cứu viện tín hiệu khí của thiếu nữ bên cạnh. Hắn không thể để cho muội muội chịu đựng thống khổ. Cuối cùng hắn liền cảm nhận được đầy đủ Thủy Hỏa Thổ Phong bốn nguyên tố gột rửa...

Hai tia quang mang trước sau lấp loé, hai bóng người cũng biến mất theo đó, không còn thấy hình bóng.

Chỉ có điều, một cái là chủ động truyền tống đi, một cái khác là trực tiếp bị bốn nguyên tố phế bỏ.

Đường Vũ Lâm lẩm bẩm: "Người này còn tốt, biết trước tiên che chở người bên cạnh." Sau khi nói câu này, hắn đột nhiên cảm thấy không khí chung quanh có chút không đúng.

Xoay người nhìn lại, hắn thấy Tạ Giải, Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ ba người tất cả đều đứng ngây như tượng không nhúc nhích, vẻ mặt càng quái lạ rồi tỉnh rồi mê.

"Các người sao vậy?" Đường Vũ Lâm nghi ngờ hỏi.

Tạ Giải cung kính dị thường hướng về người bên cạnh hắn khom mình hành lễ, "Tỷ, sau này người là đại tỷ của ta, không dám đấu võ mồm cùng người nữa"

Trương Dương Tử cấp tốc làm ra động tác tương tự "Kính chào đại tỷ!"

Chỉ có Vương Kim Tỳ ngai ngồi không làm hành động như vậy, nhưng trong ánh mắt ngoại trừ kính nể ra còn ẩn chứa sự sợ hãi.

Cổ Nguyệt yên lặng đi tới bên người Đường Vũ Lâm, thân nhiên nói: "Đánh bại một gã gia hỏa tự đại, có gì đặc biệt. Đi thôi."

Ngay lúc nàng nói chuyện, vàng sáng linh lực của tên thanh niên lúc trước như bão táp bay đến, quây quanh thân thể năm người, trong đó hấp thu nhiều nhất tự nhiên là Cổ Nguyệt, sau đó là Đường Vũ Lâm đang đứng trước.

Vàng sáng linh lực trên người Hồn Sư so với linh lực trực tiếp thoát ra từ Hồn Thú không giống nhau, sau khi mất đi chủ nhân liền trở thành vật vô chủ, ai ở gần sẽ hấp thu được, càng gần hấp thu càng nhiều.

Đường Vũ Lâm lúc này đã hiểu được phản ứng của ba người Tạ Giải.

Đúng vậy, dù gì cũng là một Hồn Sư hơn 30 cấp, hơn nữa còn có Thiên Niên Hồn Hoàn, tam hoàn báo trước hắn có ít nhất hai cái Hồn Linh. Lại thêm sự cường đại thể hiện ra lúc đánh giết Lục Thủ Hòa Xà, nhưng dù là cấp độ Hồn Tôn trước mắt Cổ Nguyệt cũng chỉ trụ được hơn một phút chiến đấu. Cổ Nguyệt lên cấp nhị hoàn, sự mạnh mẽ có thể tưởng tượng được.

Đường Vũ Lâm trong lòng hơi động, mơ hồ đoán được đệ nhị hồn kỹ của Cổ Nguyệt là cái gì. Đệ nhất hồn kỹ của nàng là Nguyên Tổ Thủy Triều, tăng cường khả năng hấp dẫn năng lượng nguyên tố của bản thân. Mà trận chiến vừa rồi, nàng có thể cùng lúc giải phóng nhiều hồn kỹ nguyên tố cấp thấp như vậy, đồng thời lại triển khai Băng Phong Bạo để hấp dẫn sự chú ý của đối phương, do đó dụ dỗ đối phương sử dụng Thiên Niên Hồn kỹ, bị kỹ năng cấp thấp ban đầu đánh giết. Sự không chế này quá mạnh mẽ, tuyệt không chỉ đơn giản là không chế tinh thần. Băng không, những nguyên tố không chế cấp thấp kia làm sao có khả năng ở trên không lâu như vậy?

Tuy rằng nhìn qua hai cái hồn kỹ của Cổ Nguyệt từng cái đều không có liên quan đến công kích, nhưng nàng cần sao? Lục Hệ Nguyên Tổ Chương Khổng! Những nguyên tố này chỉ tính sắp xếp tổ hợp, đã đủ để nàng sử dụng vô số loại phương thức chiến đấu, chính là thiên biến vạn hóa. Hơn nữa với tinh thần lực siêu cường của nàng, trong Linh Ban, luận thực lực cá nhân, nàng tự nhiên là hoàn toàn xứng đáng đệ nhất.

Chẳng trách Tạ Giải một điểm quyết thắng trong lòng cũng chẳng có, đối mặt với Cổ Nguyệt cường hãn như vậy, hắn làm sao có khả năng là đối thủ đây?

Bất quá, Cổ Nguyệt nói cũng đúng, tên Băng Trọng thanh niên bởi vì không biết năng lực của nàng nên đã quá bất cẩn, nếu không thì chỉ cần mở ra đệ nhị hồn hoàn phòng ngự sẽ không dễ dàng thua trận như vậy. Song phương tiêu hao đấu, Cổ Nguyệt khẳng định không phải là đối thủ.

"Người có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?" Đường Vũ Lâm hướng về Cổ Nguyệt hỏi.

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái, "Đi thôi."

Không có tư nguyện Nhân Diện Ma Chu che chở, dừng lại trong Bạo Động Thăng Linh Đài một chỗ quá lâu cũng sẽ không đem lại kết quả tốt.

"Có hồn thú lại đây." Trương Dương Tử phụ trách trinh sát, trong âm thanh gấp gáp nói "Một đám lớn, là quần cư hồn thú. Có ít nhất ba mươi con, thật giống như Hỏa Diễm Ma Sư."

Nghe xong lời này tất cả mọi người không khỏi ngơ ngác biến sắc.

Sư tử, không thể nghi ngờ là một trong những Hồn Thú mạnh mẽ nhất thống trị trên mặt đất. Chỉ riêng thực lực của mỗi cá thể đã rất mạnh, thường thường sẽ sống độc lập để thu thập được nhiều tư nguyên hơn, nhưng trừ loài Hỏa Diễm Ma Sư là khác biệt. Lấy hùng sư * làm trụ cột, thêm vào một đám sư tạo thành bộ tộc, tuyệt đối là bá chủ của vùng rừng rậm hay thảo nguyên. Dù Hồn Thú có thực lực cá thể mạnh mẽ hơn cũng không muốn dây dưa với chúng, vì thực lực chiến đấu toàn thể của bọn chúng thực sự quá ghê gớm.

**con đầu đàn*

"Chạy!" Đường Vũ Lâm hầu như không chút do dự hét lớn một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

Cổ Nguyệt vung hai tay lên, một mảnh ánh sáng màu xanh bao phủ. So với tác dụng lúc trước không giống, lần này nguyên tố "Gió" phụ trợ khiến bọn họ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, tốc độ tăng lên không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 146: Liên tiếp bị loại

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Chỗ mạnh nhất của khổng chế nguyên tố hệ của Cổ Nguyệt là ở điểm này, có thể công kích, có thể phòng ngự, có thể khổng chế, có thể phụ trợ, hầu như toàn năng. Nương theo thăng cấp đạt được Hồn Hoàn thứ hai, nàng trở thành Đại Hồn Sư, thực lực toàn diện tăng lên, triệt để xác lập vị trí mạnh nhất bên trong đoàn đội.

Tạ Giải xông lên trước dò đường, Trương Dương Tử tiếp tục khổng chế Hồn Linh Tiểu Hắc Ưng của hãn trình sát phía sau. Tiểu Hắc Ưng sau khi đánh giết Nhân Diện Ma Chu qua quá trình mình tưởng đã từ từ khôi phục lại như cũ, hiện tại tạm thời không có năng lực phụ trợ chiến đấu, nhưng tác dụng chia sẻ tầm nhìn vẫn còn ở đó. Muốn hoàn toàn khôi phục nguyên khí, ít nhất phải mất mấy ngày mới được.

Tại sau lưng bọn họ cách đó không xa, một tiếng rít vang lên, một đoàn quang ảnh màu đỏ lao nhanh, truy đuổi theo hướng bọn họ.

Linh lực không chỉ Hồn Linh nhân loại mới có thể hấp thu, mà những hòn thú cũng đồng dạng có thể. Đường Vũ Lâm bọn họ hấp dẫn Hồn thú là do sóng linh lực nồng nặc trên người. Hỏa Diễm Ma Sư thân là một trong những tộc Hồn Thú mạnh nhất, cảm nhận được sóng linh lực có khả năng dễ dàng đoạt được, nên nhanh chóng truy đuổi.

Chạy có thể giúp câu giờ thêm được một lúc, mỗi một giây đồng hồ trôi qua, linh lực trên người bọn họ lại bị hấp thu thêm một phần.

Đối mặt với bảy Hỏa Diễm Ma Sư, bọn họ sẽ không có bất cứ cơ hội nào. Trừ phi năm người đều đạt tam hoàn, mới có khả năng đối kháng.

Bởi vì có một lần trong Thăng Linh Đài khi trước, bọn họ vận may đặc biệt kém, gặp phải một bảy Hỏa Diễm Ma Sư, ký ức thảm khốc đó đến nay vẫn chưa phai.

Trong ánh sáng hỏa diễm đầy trời, dù đã cố gắng chống lại, bọn họ đều trong nháy mắt bị nuốt chửng, cảm giác bị thiêu đốt mãnh liệt dù đã rời khỏi Thăng Linh Đài rỗng rã một ngày sau vẫn còn thấy rợn người.

Hỏa Diễm Ma Sư ở trong Sơ cấp Thăng Linh Đài tuyệt đối là tồn tại nghịch thiên nhất. Nhân Diện Ma Chu thực lực cá thể tuy mạnh, nhưng đối mặt một đám cuồng dã sư tử như thế, cũng không dám đối kháng chính diện, chỉ có thể né tránh.

Hỏa Diễm Ma Sư Hùng Sư * chính là Thiên Niên Hồn Thú, còn lại Thụ Sư ** cũng đều là hòn thú tu vi từ trăm năm trở lên, trong đó thậm chí cũng có thể có con đạt đến ngàn năm. Điều này là bởi vì bên trong vùng rừng rậm này bọn chúng có rất ít thiên địch. Hồn Sư nhân loại bất kể là cá thể hay là đoàn đội, từ hoàn trở xuống muốn đối kháng bọn chúng hầu như là bất khả thi.

**Con đầu đàn*

***Linh lác*

Bởi vậy, khi nghe đến tên của bọn chúng, Đường Vũ Lâm mới không chút do dự hạ lệnh bỏ chạy. Hiện tại, chỉ có thể chạy đua câu giờ.

Bất quá, tiếng rống giận dữ của Hỏa Diễm Ma Sư cũng có lợi, giúp đe dọa những Hồn Thú khác. Nghe được sự tồn tại của bọn nó, không chỉ là làm kinh sợ Hồn Sư, mà các Hồn Thú khác cũng đồng dạng e ngại! Bất kể loài nào có liên quan đến sư tử cũng là như vậy, chắc chắn là loài ăn thịt. Bọn nó có thể không chỉ ăn thịt người mà còn cả những Hồn Thú khác.

Vì lẽ đó, Đường Vũ Lâm bọn họ vẫn bảo trì tốc độ cực nhanh mà không gặp phải vật cản gì phía trước. Chỉ cần Hồn Thú xuất hiện, vừa nghe tiếng rống của Hỏa Diễm Ma Sư, hoặc là cảm nhận được khí tức của bọn nó cũng sẽ lập tức lẩn đi rất xa.

Thế nhưng, Hỏa Diễm Ma Sư dù sao cũng là chúa tể rừng xanh, tốc độ vượt xa mọi người.

Ở tình huống như vậy, phối hợp kiểu gì cũng đã không còn chút ý nghĩa nào.

Tốc độ chậm nhất đương nhiên là Vương Kim Tỷ. Bất đắc dĩ, thừa dịp Hỏa Diễm Ma Sư vẫn chưa hoàn toàn đuổi tới, hần nhấn tín hiệu cầu cứu.

Hào quang lóe lên, Vương Kim Tỷ biến mất, linh lực còn lại tung bay, phụ gia cho bốn người còn lại.

Sau đó chính là Cổ Nguyệt. Cổ Nguyệt tuy rằng được phong nguyên tố phụ gia ở trên người mình, nhưng năng lực chưởng khống của nàng không gia

tăng nhiều sức mạnh thân thể như Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, hay trời sinh thần lực như Đường Vũ Lâm, nên nàng đành nhân tín hiệu cầu cứu. Bất quá, không biết có phải được nàng khống chế hay không, mà linh lực trên người nàng thoát ra tất cả đều bay tới trên người Đường Vũ Lâm, không phân tán đi bao nhiêu.

Đường Vũ Lâm ba người căn bản gấp đến độ không kịp suy nghĩ linh lực có thể khống chế hay là không, bởi vì ngay sau lưng bảy sư tử đã đến càng lúc càng gần.

Trước khi Cô Nguyệt thoát ly khỏi Thăng Linh Đài đã kịp triển khai một hồn kỹ nguyên tố dung hợp mạnh nhất mà nàng có thể làm được, một đoàn Băng Phong Bạo mạnh mẽ bao phủ khắp chung quanh, gây ảnh hưởng nhất định cho bảy Hỏa Diễm Ma Sư, giúp bọn Đường Vũ Lâm ba người tạm thời kéo dài một khoảng cách nhỏ.

"Đội trưởng, ta có một biện pháp." Trương Dương Tử đột nhiên nói.

"Cái gì?" Đường Vũ Lâm vừa toàn lực lao nhanh, vừa nói. Phương pháp chạy trốn của hắn không giống với Trương Dương Tử hay Tạ Giải. Hắn không phải Mẫn Công Hệ Hồn Sư, tốc độ không nhanh như vậy, nhưng hắn lại có sức mạnh siêu cường. Mỗi một lần giẫm, hai chân đều sẽ lưu lại vết tích sâu sắc, dựa vào phản lực giúp thân thể của mình trở nên giống như đạn pháo bắn về phía trước. Gặp phải một ít thảm thực vật nhỏ không thể né tránh, hắn trực tiếp một đường va đập tới, y như xe ủi đất hình người. Khiến cho Trương Dương Tử cùng Tạ Giải không còn gì để nói.

Nhưng đúng là không nên nói, dựa vào phương thức như thế, tốc độ của Đường Vũ Lâm so với hai người bọn họ không chậm hơn là bao. Thậm chí đi theo sau Đường Vũ Lâm, còn có cơ hội được gia tốc do đường đã được dọn thẳng tắp không trở ngại.

"Trên trời nhất định có Hồn Thú, ta đi xem dụ cho bọn chúng hạ xuống, có lẽ có thể quấy nhiễu bảy Hỏa Diễm Ma Sư thêm một lát."

"Đừng đi, quá nguy hiểm." Đường Vũ Lâm không chút do dự trả lời.

Dẫn dụ phi hành Hồn Thú không phải là một chuyện dễ dàng, một khi không thành công, Trương Dương Tử là người tèo đầu tiên.

Trương Dương Tử cười hi hi, "Nơi này là Thăng Linh Đài, cũng không có nguy hiểm thực sự, cùng lắm là bị giết, quay về phòng run cầm cập mấy ngày. Lần này mục tiêu đã hoàn thành, trong nhóm ta xuất lực này giờ không nhiều, hãy để lần này cho ta ra tay thử xem đi!" Nói xong, hắn không chờ Đường Vũ Lâm hồi đáp, lướt người đi, liền bò lên trên một cây đại thụ phía trước, dựa vào phụ trợ của đôi ủng dục sau lưng, rất nhanh đã lên đến ngọn cây.

Kỷ ức về lần đầu tiên tiến vào Thăng Linh Đài đối với Trương Dương Tử vẫn chưa phai. Thất bại lần đó khiến hắn nhận ra mình còn rất nhiều thiếu sót, cũng chính là lần nọ, hắn mới rõ rằng mình ở trong Linh Ban cũng không phải là người ưu tú nhất.

Leo lên ngọn cây, mắt nhìn về phía trước, ngay lập tức hắn bị chấn kinh.

Lần đầu tiên vào Thăng Linh Đài, bay lên trời chỉ thấy mỗi một con Đại Lam Ưng. Vậy mà lần này, giữa bầu trời là lít nha lít nhít các loại phi hành Hồn Thú.

Đại Lam Ưng ở trong đó rất hiếm thấy, rất nhiều loại phi hành Hồn Thú đều công kích lẫn nhau. Thịnh thoảng sẽ có chiến bại phi hành Hồn Thú từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong rừng rậm.

"Ồ, đây là cái gì?" Khi gần đến ngọn cây, hắn đột nhiên nhìn thấy, trên ngọn cây có một cái ổ rất lớn, bên trong có những quả trứng đen kịt.

Những quả trứng này rất lớn, nhìn qua giống những quả cầu khổng lồ.

"Hắn là trứng của phi hành Hồn Thú. Thật là ngại quá, ca ca muốn để cho các người nhưc "trứng"." Trương Dương Tử nhanh chóng ôm lấy một cái trứng, sau đó giờ cao lên khỏi đầu, sau lưng hai cánh bỗng nhiên vỗ một cái, đệ nhị hồn kỹ Ứng Kích Trường Không phóng thích. Dựa vào hồn lực bạo phát trong nháy mắt, thúc đẩy thân thể của hắn vọt thẳng lên không trung.

"Này, trứng của tên nào, mau đến nhận đi!!!" Trương Dương Tử quát to một tiếng.

Phi hành Hồn Thú ở phụ cận ngay lập tức bị tiếng la này thu hút, sau đó, một Hồn Thú màu đen khổng lồ trong miệng phát ra tiếng kêu to đầy phẫn nộ.

"Khà khà, được nha, được nha." Vừa nói, Trương Dương Tử nhắm về phía hồng quang phát ra trong rừng rậm, đột nhiên ném quả trứng chim đang cầm trong tay ra ngoài. Sau đó lại nhanh chóng nhấn nút truyền tín hiệu cầu cứu.

Nhiệm vụ hoàn thành!

Hào quang lóe lên, Trương Dương Tử biến mất không còn tăm hơi, hơn mười con Phi Hành Hồn Thú khổng lồ trong nháy mắt nhào vào trong rừng cây.

Linh lực của Trương Dương Tử còn lại liền bị những Phi Hành Hồn Thú này hấp thụ.

Trộm các người cái trứng, trả các người linh lực nhiều như vậy, các người còn lời đấy, tiền đề là các người có thể từ trước mặt Hỏa Diễm Ma Sư sống sót. Đây là ý nghĩ cuối cùng của Trương Dương Tử trước khi rời khỏi Thăng Linh Đài.

Sau lưng không ngừng truyền đến tiếng gào thét cùng âm thanh cành cây bị đung gãy, áp lực cũng biến mất theo. Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều hiểu được Trương Dương Tử đã thành công.

"Khá lắm!" Tạ Giải không nhịn được thở dài một tiếng.

Từ bỏ cơ hội hấp thu thêm linh lực của mình, tạo cơ hội cho đồng bạn, đây chính là đoàn đội.

"Bất quá, ta hoài nghi tinh thần lực tên kia cũng không chịu được hấp thu bao nhiêu linh lực nữa, ha ha!" Tạ Giải cười lớn một tiếng, lần thứ hai gia tốc.

Đường Vũ Lâm cũng không khỏi nở nụ cười, linh lực hấp thu càng ngày càng nhiều, thân thể vẫn không cảm thấy quá áp lực, nhưng đối với đồng bạn là nhị hoàn Hồn Sư, áp lực lớn hơn nhiều.

Đúng lúc này, đột nhiên, phía trước có một đạo hào quang màu vàng sậm loé lên rồi biến mất.

Tạ Giải đang lao nhanh về phía trước, thậm chí cả một âm thanh cũng không kịp kêu lên, thân thể ngay trên không bị chia làm mấy mảnh, rơi xuống từng mảnh.

Hào quang loé lên, thi thể biến mất.

Cảm giác choáng váng trong nháy mắt truyền đến, Đường Vũ Lâm thậm chí còn không kịp suy tư nữa, tay trái một nhánh Lam Ngân Thảo phóng ra, quần lấy một cây đại thụ, khiến hắn thay đổi phương hướng trên không.

Ánh sáng vàng sậm lại loé lên. Chỗ hắn đứng trước đó có âm thanh rất lớn truyền đến, mơ hồ có ba vết rách không gian đen kịt lưu lại ở giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Vương giả chân chính

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thân thể Tạ Giải bị phân làm trăm mảnh, một bộ phận nhỏ linh lực bay về phía Đường Vũ Lâm, phần còn lại theo mảnh thịt vụn bay tứ tán khắp nơi. Liếc nhìn sang, một thân ảnh khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt Đường Vũ Lâm.

Đó là một con gấu lớn với bộ lông dày vàng óng, thân cao vượt quá 3 mét có hơn, hai cánh tay đặc biệt thô to, bờ vai đồ sộ hùng tráng tựa như tường thành. Trên hai cánh tay trắng kiện là móng vuốt vàng sậm vô cùng sắc bén, riêng phần cự trảo này đã dài tới hơn 1 mét.

Tạ Giải! Đường Vũ Lâm trong lòng sốt sắng. Bởi vì hắn cũng không rõ ràng thân thể Tạ Giải bị cắt thành trăm mảnh có chịu ảnh hưởng trí mạng hay không. Tuy rằng trong Thăng Linh Đài thương thể cơ thể không bị chuyển hóa đến hiện thực, nhưng sự thống khổ sẽ gây ra xung kích rất lớn đối với tinh thần của Hồn Sư. Bọn họ tuy rằng cũng đã trải qua những chuyện tương tự, nhưng đây là lần đầu tiên Tạ Giải bị đánh giết tàn nhẫn đến như vậy.

Đường Vũ Lâm đã nhận ra con Hồn Thú trước mắt này, hay đúng hơn là không thể nào không nhận ra, bởi vì cái tên này ở trong giới Hồn Thú thực sự quá nổi tiếng.

Được ca ngợi là một trong những loài mạnh nhất trong giới Hồn Thú, Âm Kim Khủng Trảo Hùng.

Có người nói, ngay từ khi mới sinh ra Âm Kim Khủng Trảo Hùng đã vô cùng mạnh mẽ. Âm Kim Khủng Trảo Hùng trưởng thành không có thiên địch. Dù là Cự Long chân chính, đối diện với nó cũng chưa chắc ăn được đậu hủ.

Âm Kim Khủng Trảo Hùng sinh tồn đơn độc, bất luận tấn công hay phòng thủ đều cường hãn, đều được cho là mạnh nhất trong giới Hồn Thú.

Nếu như nói Hỏa Diễm Ma Sư ở trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài là một trong những tộc Hồn Thú đứng đầu, như vậy, nếu đem so với tộc Âm Kim Khủng Trảo Hùng, cũng chỉ có thể vẫy đuôi cầu xin tha mạng. Bởi vì, Âm Kim Khủng Trảo Hùng trong lịch sử toàn bộ Hồn Thú, đều đứng ở bậc thang trên cùng.

Con Âm Kim Khủng Trảo Hùng trước mắt nhìn qua chỉ cao có 3 mét. Nhưng hắn là cũng là Bách Niên Hồn Thú. Nếu như Bách Niên Nhân Diện Ma Chu là Hồn Thú sát thủ có thể đối kháng Thiên Niên Hồn Thú, thì Bách Niên Âm Kim Khủng Trảo Hùng, dù là Vạn Niên Hồn Thú đều muốn quay đầu chạy trốn!!! Đây là chỗ khủng bố của nó.

Đường Vũ Lâm cũng vạm vạm không ngờ tới, ở trong Bạo Động Thăng Linh Đài, sẽ tạo ngộ loại hung thú trong truyền thuyết này. Loại Hồn Thú này đáng

lẽ là nên tồn tại ở những Thăng Linh Đài cao cấp hơn mới đúng chứ?

Đối kháng? Đừng đùa.

Đường Vũ Lâm vung tay phải lên, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy liền hướng về Âm Kim Khủng Trảo Hùng ném mạnh tới, còn bản thân hắn liền quay đầu chạy trốn.

"Khanh!" Trong tiếng va chạm giòn giã, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy kiên cố như vậy lại trong nháy mắt bị xé thành mảnh vỡ dưới lợi trảo của Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Mà vàng sáng linh lực của Tạ Giải trong thời gian ngắn ngủi đã bị bộ lông vàng óng của nó hấp thu không còn một mống.

Lợi trảo, thật mạnh!!

Vào lúc này, Đường Vũ Lâm trong lòng đột nhiên có ý nghĩ kỳ dị, đến tận cùng là Kim Long Trảo của mình mạnh, hay là Âm Kim Khủng Trảo của nó sắc bén hơn đây?

Khí tức âm trầm sau lưng phảng phất, toàn bộ ánh sáng trong Đại Sâm Lâm đều trở nên mờ nhạt. Chỗ nào Âm Kim Khủng Trảo Hùng đi qua, khắp khu rừng rậm nguyên thủy chìm không dám hót.

"Hồng!" Phía xa sau khi đã giải quyết phiền phức từ trên trời giáng xuống, bảy Hỏa Diễm Ma Sư mang theo liệt diễm hướng về Đường Vũ Lâm vọt tới.

Đường Vũ Lâm biết là thôi xong, tèo chắc!! Hắn đơn giản cắn răng một cái, bay thẳng đến bọn Hỏa Diễm Ma Sư đánh tới. Bất luận là tên nào trong các người giết ta cũng đừng nghĩ thu được kết quả dễ chịu!

Hắn không trực tiếp truyền tống rời đi. Đối với hắn mà nói, hấp thu càng nhiều linh lực sẽ càng dễ xuất hiện tình huống "thăng linh" mà mình tưởng tượng trước đó. Vì lẽ đó, hắn muốn làm hết sức để hấp thụ nhiều hơn, được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Hỏa Diễm Ma Sư Hùng Sư chiều cao vượt quá 4 mét, trên đầu là một vòng bờm lửa màu đỏ, nhìn như hỏa diễm đang bùng cháy, toàn thân phát ra ánh sáng màu đỏ cam. Khí thế bức người, phần nộ rít gào, giống như tuyên bố chủ quyền lãnh thổ. Nói cho hết thầy sinh vật chung quanh, chính mình mới là chúa tể của vùng rừng rậm này.

Nó liếc mắt liền thấy Đường Vũ Lâm, đặc biệt là gọn sóng của vàng sáng linh lực quanh người hắn. Hỏa Diễm Ma Sư Hùng Sư nổi giận gầm lên một tiếng, bên cạnh nó những con Thư Sư tất cả đều tản ra, bao vây con mồi. Hùng Sư chính diện lao lên đánh giết Đường Vũ Lâm. Thịt béo như vậy, nó muốn tự mình hưởng dụng. Nó thậm chí đã cảm nhận được, hấp thu được những linh lực nồng đậm trên người Đường Vũ Lâm sẽ khiến thực lực của nó bay vọt.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lâm đột nhiên nhảy vọt một cái, tay phải phóng thích Lam Ngân Thảo đột nhiên lôi kéo, làm cơ thể của mình thay đổi phương hướng.

Một đạo hào quang vàng sậm lần thứ hai từ không trung xẹt qua. Âm Kim Khủng Trảo Hùng đột nhiên xuất hiện.

Tốc độ của nó đối nghịch hoàn toàn với thân thể khổng lồ, thậm chí khi chuyển động cũng không hề phát ra âm thanh gì.

Con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư, toàn thân quang diễm hùng lực, khí thế bức người, đang lao nhanh tới, trong chớp mắt khi nhìn thấy con gấu, lại quay ngoắt thái độ, tứ chi đồng thời phát lực, thân thể làm động tác thăng gấp. Nhìn sang, thấy trên người nó quang diễm toàn bộ đều tắt, ngay cả bờm cũng trở nên nhu thuận lên, ép sát xuống. Đuôi cụp lại, nó cũng không dám lập tức chạy trốn, mà trực tiếp nằm sấp trên mặt đất, trong miệng phát ra âm thanh "ô ô".

"Này, đây là Hỏa Diễm Sư Vương? Là Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư?" Đường Vũ Lâm trợn mắt ngoác mồm nhìn tình cảnh này, mình đang nhìn nhầm con mèo nhỏ dễ thương nào ư?

Đúng, trước mặt Âm Kim Khủng Trảo Hùng, Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư cùng bảy đàn, lúc này lại như là từng con mèo nhỏ, tất cả hỏa diễm đều tắt, từng con nằm bẹp trên mặt đất, vẫy đuôi, phát ra âm thanh cầu xin tha mạng.

Âm Kim Khủng Trảo Hùng lại không hề liếc mắt nhìn chúng nó một chút, ánh mắt lạnh như băng trực tiếp rơi vào trên người Đường Vũ Lâm.

Trong chớp mắt, hắn đành gờ lên vuốt phải của chính mình. Hào quang màu vàng sậm trong nháy mắt toả sáng, Đường Vũ Lâm đột nhiên trong lòng căng thẳng, một cảm giác nguy hiểm không tên thúc đẩy hắn tiếp tục lại thay đổi phương hướng, lại tiếp tục bố trí Lam Ngân Thảo chung quanh để bỏ chạy như bay.

Một đạo quang ảnh to lớn màu vàng sậm, trong một chớp mắt tiếp theo, chém đến toàn bộ vị trí hắn đứng trước đó.

Đúng vậy, là toàn bộ!

Không có bất kỳ tiếng nổ vang nào xuất hiện, cây cối, bụi cây, còn có đại địa, hoàn toàn bị quang ảnh vàng sậm kinh khủng kia xé nát.

Âm Kim Khủng Trảo, đây chính là Âm Kim Khủng Trảo chân chính! Thủ đoạn công kích khủng bố có thể xé rách thân thể Cự Long!

Thân thể khổng lồ của Âm Kim Khủng Trảo Hùng cũng dùng một lực khủng bố nhảy vọt lên, giúp nó trong nháy mắt đuổi theo Đường Vũ Lâm.

Liều mạng!

Đường Vũ Lâm trong mắt kim quang lấp lánh, hồn lực toàn thân trong nháy mắt rót vào trong cánh tay phải. Kim Lâm di động, Kim Long Trảo xuất hiện.

So với Âm Kim Khủng Trảo, Kim Long Trảo của Đường Vũ Lâm có vẻ nhỏ hơn quá nhiều. Đường Vũ Lâm đột nhiên vùng cánh tay phải của mình lên, hướng vào Âm Kim Khủng Trảo chém tới.

Cùng lúc đó, hắn trên không trung điều chỉnh thân thể của chính mình, tránh bị đánh trúng phần đầu. Coi như Kim Long Trảo của mình bị chém gãy, thân thể bị đánh nát, chỉ cần đầu không bị trực tiếp cắt ra, thống khổ kịch liệt cũng chỉ duy trì trong nháy mắt đó, không đến nỗi lưu lại quá nhiều di chứng về sau.

Đó là phương thức ứng đối hắn vừa nghĩ ra, bởi vì không thử xem cường độ Kim Long Trảo của mình, hắn thực sự có chút không cam lòng.

"Khanh!" Kim Long Trảo cùng Âm Kim Khủng Trảo va chạm

Ở trong nháy mắt đó, Đường Vũ Lâm chỉ cảm giác hồn lực của mình bị hút sạch, huyết mạch toàn thân chìm vào trong một cảm giác nóng rực. Đặc biệt là chỗ mi tâm, cảm giác nóng rực càng mạnh hơn, tựa hồ có kim quang sáng lên.

Âm Kim Khủng Trảo thoáng bị đẩy ra, khiến phần đầu Đường Vũ Lâm không bị cắt phải, nửa người trên cũng may mắn tránh được. Nhưng chớp mắt tiếp theo, Kim Long Trảo đã biến mất, Âm Kim Khủng Trảo trong nháy mắt xẹt qua.

Tạ Giải thân thể bị cắt vụn, mà Đường Vũ Lâm may mắn chỉ bị chém ngang, đây là cảm giác cuối cùng của hắn.

Cảm giác lạnh lẽo, bóng tối bao phủ khắp toàn thân...

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: 100 điểm và 99 điểm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Nhanh, nhanh cứu người. Đứa nhỏ này chẳng lẽ không nhận thức được nó đối mặt với Âm Kim Khủng Trảo Hùng sao? Tại sao lại không nhấn tín hiệu cầu cứu?!"

Bên tai vang lên thanh âm lo lắng, ý thức Đường Vũ Lâm dần dần hồi tỉnh, cảm giác lạnh lẽo trên người cũng từ từ biến mất.

Trong tiếng kim loại ma sát, tia sáng lần nữa xuất hiện.

Trở về rồi, ta không có chuyện gì? Đây là phản ứng đầu tiên của Đường Vũ Lâm. Bất quá hắn có chút kỳ quái tại sao cảm giác của mình lại như vậy?

Thân thể bị cắt thành vài miếng, đáng lẽ phải có cảm giác đau đớn hơn hoặc có tác dụng phụ gì đó mới đúng. Nhưng hiện tại hắn lại không có cảm giác như vậy.

"Thế nào?" Vũ Trường Không là người đầu tiên xuất hiện ở bên cạnh ngăn tù kim loại.

Sau đó liền bắt đầu có các nhân viên tập hợp lại, bọn họ trước tiên dùng một đồ vật giống như que kem bằng kim loại chọc chọc vào các nơi trên người Đường Vũ Lâm "Có cảm giác gì không? Có thấy lạnh không?"

"Có." Đường Vũ Lâm hồi đáp.

"Ý thức thanh tỉnh, có cảm giác. Kỳ quái à! Hồi phục nhanh vậy sao?" Đường Vũ Lâm giờ tay lên, nắm lấy thành ngăn tù, chậm rãi ngồi dậy.

Đại não truyền đến cảm giác vô cùng suy yếu, đây là về mặt tinh thần. Những thứ khác hết thấy đều bình thường.

"Lão sư, ta không có chuyện gì." Sau khi xác nhận thân thể mình không thành vấn đề, Đường Vũ Lâm liền nhảy ra khỏi ngăn tù kim loại.

Vương Kim Tỳ, Trương Dương Tử, Cổ Nguyệt đều ở bên cạnh chờ đợi, Cổ Nguyệt ngay khi ngăn tù kim loại mở ra, nhìn thấy hắn ngồi dậy, lúc này mới

thở phào nhẹ nhõm.

Mà ở bên khác cạnh một ngăn tủ kim loại, một đám người lại đang bận rộn.

Tạ Giải, Tạ Giải ở bên kia.

Tạ Giải sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Đường Vũ Lân vội vàng hỏi: "Tạ Giải thế nào?"

Vũ Trường Không nói: "Hắn ở thời khắc sống còn miễn cưỡng né được phần nào bộ, nhưng tinh thần vẫn còn truyền đến cảm giác thân thể bị cắt vụn, tạm thời trên người mất cảm giác, phỏng chừng muốn khôi phục cần mất một quãng thời gian nữa. Ý thức thanh tỉnh."

Nghe được Ý-Thức-Thanh-Tỉnh mấy chữ này, Đường Vũ Lân mới xem như là thở phào nhẹ nhõm. Từ Thăng Linh dài đi ra, quan trọng nhất chính là ý thức duy trì tỉnh táo, chỉ cần ý thức không ra vấn đề, thân thể đều có thể chậm rãi khôi phục, dù sao, bị thương cũng chỉ là giả.

Đi đến ngăn tủ kim loại bên cạnh, Đường Vũ Lân nhìn về phía Tạ Giải bên trong. Sắc mặt Tạ Giải tái nhợt, thân thể khẽ co giật, nhưng tần suất co giật của cơ thể rõ ràng không đều. Đây chính là điển hình của di chứng về sau.

Thế này mới giống như tình huống bình thường chứ! Rõ ràng thân thể của mình cũng bị cắt ra, tại sao lại không bị như hắn?

Nghi vấn này không chỉ hắn nghĩ đến, trong lòng Vũ Trường Không cũng tồn tại câu hỏi tương tự, nhưng rất hiển nhiên, Đường Vũ Lân cũng không giải đáp được nghi vấn này.

"Mọi người đều không có chuyện gì là tốt rồi." Vũ Trường Không thản nhiên nói.

"Vũ Lân, cảm ơn." Thanh âm yếu ớt của Tạ Giải từ trong ngăn kim loại vang lên.

"Há? Tại sao lại cảm ơn ta?" Đường Vũ Lân cười khở nói.

Tạ Giải trên mặt miễn cưỡng toát ra vẻ mỉm cười, "Cảm ơn Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp của ngươi. Nếu như không phải có nó giúp ta thoát khỏi ở phần bờ vai một chỗ, giúp ta kịp phản xạ lách ra một chút, sợ cả phần đầu não cũng không giữ được, như vậy, e rằng sẽ gặp phiền phức thực sự!"

Đường Vũ Lân lúc này mới chợt hiểu. Tuy rằng trong mắt hắn Tạ Giải bị chém vụn, nhưng Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp chung quy vẫn có chút tác dụng, nhờ phản ứng nhạy cảm của Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư mà Tạ Giải mới có thể tránh phần đầu bị ảnh hưởng nặng.

Nói đi phải nói lại, thời điểm hông và bụng của mình bị chém ra cũng có chút cảm giác giống vậy, chỉ là, lúc đó mình đã không thể nào né tránh.

"Các ngươi dối trá." Âm thanh của Vũ Trường Không từ một bên lạnh lùng truyền đến, trong tay hắn là một cái Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp. Không thể nghi ngờ là cái thuộc về Tạ Giải, ở thời điểm kiểm tra thân thể đã bị tháo xuống.

Đường Vũ Lân vẻ mặt nhất thời trở nên hơi lúng túng, "Vũ lão sư, chúng ta này không nên tính là dối trá. Ta chủ yếu là sợ mọi người chịu thương tổn như Vương Kim Tỳ lần nọ, cho nên mới..."

Vũ Trường Không đem áo lót đưa cho hắn, thản nhiên nói: "Làm không tệ! Ngươi đã có thể Thiên Đoán sao?"

"À?" Đường Vũ Lân ngẩn người.

"Dạ vâng ạ!"

Vũ Trường Không nói: "Cuối kỳ cuộc thi, môn thứ nhất. Những người khác, 100 điểm. Làm đội trưởng, cầm đầu dối trá, hướng dẫn người khác dối trá, thành tích cuộc thi cuối kỳ của ngươi..."

Nghe hắn nói tới chỗ này, Đường Vũ Lân nhất thời trong lòng căng thẳng, thôi xong!

"Chấm 99 điểm vậy."

"À?"

99 điểm? Cái này khác biệt lớn so với 100 điểm sao? Đường Vũ Lân còn chưa kịp phản ứng lại, bên cạnh Trương Dương Từ đã cao giọng hô: "Vũ lão sư vạn tuế!"

Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Đừng cao hứng quá sớm, cuộc thi cuối kỳ của các ngươi vẫn còn môn thứ hai đấy, phải thi đấu mới coi như thông qua cuộc thi."

Nhân viên dùng máy móc giúp Tạ Giải ổn định lại trạng thái cơ thể, nói chuẩn xác là dùng một loại điện lưu kích thích thân thể của hắn, do đó giảm bớt tác dụng phụ của Thăng Linh Đài.

Thân thể bị cắt ra, tuyệt đối là trọng thương, khôi phục mất hơn một giờ, Tạ Giải mới xem như là lấy lại sức lực, mới có thể một lần nữa ngồi dậy.

Tình trạng cơ thể mọi người căn bản cũng đã khôi phục, đều đang đợi Tạ Giải. Đường Vũ Lâm đến bên Vũ Trường Không, thấp giọng hỏi: "Vũ lão sư, con còn một thẻ danh ngạch tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài, con có thể lại đi vào thử thêm lần nữa không?"

"Hả?" Vũ Trường Không nhìn thấy tấm thẻ trong tay Đường Vũ Lâm, trong mắt loé lên một sự kinh ngạc.

"Đây là Đoán Tạo Sư Hiệp Hội cho con." Đường Vũ Lâm không giấu diếm.

Vũ Trường Không nhìn hẩn, ánh mắt thoáng xuất hiện mấy phần biến hóa, sau đó lắc lắc đầu, nói: "Không cần đi vào, vô nghĩa. Bạo Động Thăng Linh Đài theo thời gian sẽ ngày càng trở nên lợi hại, số lượng Hồn Thủ cùng trình độ điên cuồng sẽ không ngừng tăng lên. Người hiện tại đi vào, căn bản không thể sinh tồn thời gian quá lâu. Còn tấm thẻ tư cách này, người nên giữ lại. Thời điểm bạo động kỳ tiếp theo diễn ra người có thể dùng. Giá trị của nó cũng không nhỏ, có thể thông qua đấu giá thu lại số tiền không tệ."

Đường Vũ Lâm vốn còn muốn thử nghiệm, trở lại bên trong Thăng Linh Đài tiếp tục hấp thu linh lực, nghe Vũ Trường Không vừa nói như thế, mới hiểu được ý tưởng của mình là sai lầm.

"Vũ lão sư, con có một ý tưởng khác, không biết có thể thực hiện được hay không. Liên quan đến linh lực tại con hấp thu, lần này..."

Đường Vũ Lâm mới vừa nói tới chỗ này, đã bị Vũ Trường Không giơ tay ngăn cản, hẩn liếc mắt nhìn tên nhân viên Truyền Linh Tháp đang bận rộn bên cạnh, "Trở về rồi hãy nói."

Đường Vũ Lâm lúc này mới tỉnh ngộ, đúng đấy! Lần này bọn họ hấp thu nhiều linh lực như vậy, đã vượt qua tình huống bình thường, ngay ở trước mặt nhân viên Truyền Linh Tháp nói những điều này, tựa hồ có chút không thích hợp.

"Dạ vâng!"

Tạ Giải được Đường Vũ Lâm cổng về học viện, tuy rằng tri giác cơ thể đã khôi phục, nhưng sự khống chế vẫn chưa thể tốt như trước. Căn cứ nhân viên Truyền Linh Tháp từng nói, tình huống như thế cần chỉ ít một ngày thời gian mới có thể hoàn toàn khôi phục như bình thường, nhưng cuối cùng cũng sẽ không lưu lại vấn đề gì quá nghiêm trọng. Còn trong lòng có ma chướng lưu lại hay không, vậy cũng chỉ có để Tạ Giải tự vấn lòng mình.

"Ma chướng? Ta còn chưa kịp thấy ta tèo như thế nào, không biết con gì ra tay, lấy đâu ra ma chướng?" Tạ Giải mạnh mẽ.

"Vậy thì tốt." Đường Vũ Lâm mỉm cười nói.

Tạ Giải tức giận: "Quá bất công, người rõ ràng cũng bị cắt, tại sao lại không có cảm giác gì được?"

Đường Vũ Lâm nhún nhún vai, "Ta cũng không biết à! Ngược lại lúc ta đi ra vẫn hoàn toàn khỏe mạnh. Có thể điều này cùng cường độ thân thể có quan hệ. Thân thể người vẫn quá yếu, không bằng sau này mỗi sáng sớm theo ta cùng chạy bộ. Sau khi thể chất tăng cường, có thể sẽ khá hơn một chút."

Tạ Giải nói: "Tốt! Vừa vặn có thể cùng người ‘tình cò’ gặp gỡ học tỷ."

Đường Vũ Lâm mặt đỏ lên, "Cái gì mà ‘tình cò’ gặp gỡ học tỷ, người đừng nói mò."

Cổ Nguyệt ở một bên ánh mắt vẫn hướng về đây. Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỷ cũng hiếu kì nhìn về phía Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm nói: "Đã bảo không có gì thật mà, mỗi sáng sớm có rất nhiều người chạy bộ. Tự nhiên là có các học trưởng."

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng ở trong lòng hẩn lại hiện lên một kiểu nhan rung động lòng người.

Đúng như Tạ Giải nói, mỗi sáng sớm hẩn chạy bộ hầu như đều có thể đụng phải Âu Dương Tử Hinh, tuy rằng mỗi ngày cũng chỉ chào hỏi, tình cò nói chuyện một hai câu. Nhưng chạy thời gian dài, tuy không cảm giác được, nhưng quan hệ của Đường Vũ Lâm cùng nàng cũng bắt đầu trở nên quen thuộc hơn.

Hơn nữa, mỗi ngày đã quen nhìn thấy nàng, nếu có một ngày chạy bộ nhưng không gặp nàng, trong lòng Đường Vũ Lâm sẽ sản sinh một loại cảm giác mất mát không tên.

"Trở về đều nghỉ ngơi cho thật tốt. Ngày mai sẽ có tiết tổng kết. Đường Vũ Lâm, người đến văn phòng của ta một chuyến" Trở lại học viện, Vũ Trường Không lập tức truyền đạt mệnh lệnh.

Đường Vũ Lâm trước tiên đưa Tạ Giải trở về ký túc xá, để hẩn nằm nghỉ, sau đó liền đi đến phòng làm việc của Vũ Trường Không.

"Vũ Lâm, người nhớ kỹ, sau này dù trong Thăng Linh Đài hay là Truyền Linh Tháp, bất luận có phát hiện gì đều phải quay về hẩn nói. Hiểu chưa?" Vũ Trường Không thân nhiên nói.

Đường Vũ Lâm gật gù, "Vâng, Lão sư. Nhưng mà tại sao lại như vậy chứ? Nếu như Thăng Linh Đài có vấn đề, chúng ta không nên nói lại cho Truyền Linh Tháp sao?"

Chương 149: Trên lý thuyết có thể

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không nói: "Người còn nhỏ, có một số việc không cần biết. Người chỉ cần nhớ kỹ lời ta là được. Tổ chức Truyền Linh Tháp không đơn giản như người nghĩ, thể lực họ mạnh mẽ, dù là Liên Bang đều phải kiêng kỵ. Hơn nữa, Truyền Linh Tháp không chỉ ở Đấu La Đại Lục chúng ta mới có, mà trên các đại lục khác cũng có."

Đường Vũ Lâm ngăn người, đại lục khác? Tinh La Đại Lục cùng Thiên Đấu Đại Lục sao?

"Lão sư, ngài đã đi qua hai mảnh đại lục khác sao? Nơi đó có gì khác so với chúng ta bên này?" Đường Vũ Lâm tò mò hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Có rất nhiều điểm không giống nhau. Sau này chính người tự mình đi thì sẽ rõ. Nhưng hiện tại, điều người cần suy nghĩ không phải những thứ này. Nói đi, người ngày hôm nay ở trong Thăng Linh Đài có cảm nhận gì."

Đường Vũ Lâm thấy lão sư không muốn nhiều lời về hai mảnh đại lục, cũng không hỏi thêm nữa, vội vàng đem ý nghĩ của chính mình nói ra.

"Vũ lão sư, hấp thu linh lực ngày hôm nay, con phát hiện ra, sau khi đồng bạn đạt đến nhị hoàn, Hồn Linh bọn họ rất khó, thậm chí là không thể tiến hóa đến Thiên Niên. Bởi vì khi hấp thu linh lực, hai Hồn Hoàn cùng nhau chia đều, Hồn Linh bọn họ tiến hóa đến Thiên Niên coi như không thể, tu vi họ cũng không chịu nổi đồng thời nắm giữ hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn. Chưa kể đến Vương Kim Tỷ cùng Trương Dương Tử tinh thần lực vẫn chưa đạt trình độ có thể chứa đựng một cái Thiên Niên Hồn Linh. Đây là nguyên nhân lớn nhất cản trở việc "thăng linh" của Hồn Sư ngay tại Thăng Linh Đài."

Vũ Trường Không gật gù, "Có thể nghĩ tới những thứ này chứng minh người đã chú tâm suy nghĩ. Không sai, coi như là tài lực mạnh hơn, số lần tiến vào Thăng Linh Đài nhiều hơn nữa, thân thể cực hạn chịu đựng cũng không thể vượt qua. Đã từng có rất nhiều người thử qua đủ loại phương thức, nhưng cuối cùng tỷ lệ thành công đều rất nhỏ. Người muốn nói, hẳn không chỉ là những thứ này?"

"Dạ!" Đường Vũ Lâm gật gù, "Con cũng phát hiện, tình huống của con đặc thù hơn. Thân thể con có năng lực chịu đựng mạnh hơn so với Hồn Sư phổ thông. Vì lẽ đó, tuy rằng tu vi chỉ hơn 10 cấp, nhưng con có cảm giác có thể chịu đựng Thiên Niên Hồn Hoàn; so với Hồn Sư nhất hoàn bình thường chỉ chịu được hơn 400 năm Hồn Hoàn. Tinh thần lực của con cũng đạt đến Linh Thông Cảnh. Có phải có thể nói, chỉ cần con có thể hấp thu đầy đủ linh lực, Hồn Linh của con cũng sẽ đạt đến Thiên Niên?"

Vũ Trường Không trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, tùy ý gật đầu, nói: "Trên lý thuyết là như vậy. Nhưng tiền đề là người phải hấp thu đầy đủ linh lực trước khi đạt đến nhị hoàn. Một điểm nữa chính là, khi tu vi người đạt cấp 20 thì thân thể phải có khả năng chịu đựng được xung kích của đồng thời hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn."

Vũ Trường Không lập tức nhắc nhở Đường Vũ Lâm. Đúng đấy! Nếu như Hồn Linh của mình đạt đến Thiên Niên, mang ý nghĩa đệ nhị Hồn Hoàn của mình cũng là Thiên Niên. Lấy tình huống trước mắt cân nhắc, chịu một cái Thiên Niên Hồn Hoàn khẳng định không thành vấn đề. Thế nhưng, thời điểm đạt nhị hoàn Đại Hồn Sư, có thể chịu nổi hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn sao?

Vũ Trường Không nói: "Như vậy đi, sau này ta sẽ tiến hành một loạt kiểm tra đối với cơ thể người, giúp người xác định năng lực chịu đựng. Tinh thần lực của người đủ sức cầm cự một cái Thiên Niên Hồn Linh, hiện tại cũng muốn xem, thân thể của người có thể chống đỡ lại hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn hay không. Nếu như có thể, như vậy người liền trở thành một trường hợp đặc biệt."

"Tạ ơn lão sư."

Thân thể có thể chịu đựng được hai Hồn Hoàn hay không, tựa hồ không chỉ có thể hỏi Vũ lão sư, còn có thể hỏi... Lão Đường!

Đường Vũ Lâm đi rồi, Vũ Trường Không ngồi ở chỗ đó một mình suy tư. Tình huống đặc biệt này của Đường Vũ Lâm, tựa hồ thật sự có thể thành hiện thực.

Đệ nhất Hồn Linh thăng linh đến Thiên Niên, như vậy, dù cho Vô Hồn yếu ớt cũng chính là ưu thế thật lớn. Coi như là ở Sứ Lai Khắc Học Viện, nắm giữ loại ưu thế này cũng hầu như không có. Bất quá, hẳn không thể xác định tuyệt đối không có, bởi vì, hẳn cũng chưa từng đi đến vùng đất tập trung quái vật chân chính của Sứ Lai Khắc Học Viện.

Một khi thành công bước này, hẳn Vô Hồn của hắn có thể lần thứ hai tiến hóa. Xem ra, phải tiến hành không ít kiểm tra khác với bình thường trên cơ thể hắn. Vũ Trường Không hai mắt hí lại. Hơn nữa, chuyện này còn phải giấu kỹ với Truyền Linh Tháp mới được.

Chỉ ít trước khi hấn lên cấp, không thể bạo lộ ra.

Nghĩ tới đây, trong đầu Vũ Trường Không bắt đầu có một loạt kế hoạch xuất hiện.

Hắn cũng không nghĩ tới, vào lần tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài này, những đứa trẻ này lại có thu hoạch lớn đến như vậy. Thu hoạch to lớn nhất không thể nghĩ ngờ chính là Đường Vũ Lâm, với thời gian kiên trì dài nhất, linh lực hấn hấp thu được nhiều nhất. Sau đó chính là Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt trực tiếp hoàn thành lên cấp, chính thức trở thành nhị hoàn Đại Hồn Sư. Đồng thời ra tay đánh tan một tên tam hoàn Hồn Tôn, nắm giữ hai cái Hồn Linh, Vô Hồn cũng là tốt nhất chỉ tuyến. Tuy là vì đối phương bất cẩn, nhưng nếu nàng không có khổng chế lực mạnh mẽ như vậy, cũng hoàn toàn không thể chiến thắng.

Sau khi lên cấp, tinh thần lực của Cổ Nguyệt không biết tăng lên đến trình độ nào. Cô nương này thật sự có khả năng trước năm 15 tuổi, tinh thần lực tiến vào Linh Hải Cảnh cảnh giới.

Hồn Linh của những người khác tất cả cũng đều có tiến bộ, nhưng điều này cũng sinh ra một vài vấn đề rắc rối, trong một thời gian ngắn bọn họ e rằng không thể tiến vào Thăng Linh Đài. Nếu không, một khi hấp thu quá nhiều linh lực, ngược lại sẽ gây ra tác dụng tiêu cực đối với thân thể.

Thật không nghĩ tới, chưa tới nửa năm thời gian đã xuất hiện tình huống như thế, dựa theo kế hoạch bình thường, dự kiến phải mất trên dưới 3 năm mới có thể đạt đến trình độ như thế này.

Kế hoạch dạy học sau này có lẽ cũng phải thay đổi mới được!

...

"Lão Đường. Sau khi hấp thu tinh hoa phong ấn Kim Long Vương tầng thứ nhất, cường độ thân thể của ta có thể hấp thu bao nhiêu năm Hồn Hoàn cùng Hồn Linh vậy?" Đường Vũ Lâm sau khi trở lại gian phòng của mình liền tiến vào trạng thái minh tường, hô hoán gọi tên Lão Đường.

Lão Đường vẫn như trước ở trong ánh sáng vàng kim trong thể nội, không biết tại sao, Đường Vũ Lâm cảm giác kim quang xung quanh thân thể hắn tựa hồ cường thịnh hơn một chút so với trước đây. Chỉ ít trước đây chưa từng sáng rõ như thế này."

Lão Đường nói: "Ồ? Người là có ý gì? Hồn Hoàn của người gặp sự cố?"

Đối với Lão Đường thần bí ở bên trong cơ thể mình, không biết tại sao, Đường Vũ Lâm trong lòng trước sau đều có cảm giác tín nhiệm mãnh liệt, hắn không hề che giấu, đem tình huống mình gặp phải ở trong Thăng Linh Đài, cùng với việc Hồn Linh đã hoàn thành một lần "thăng linh" và ý nghĩ của chính mình đều nói ra một lần.

Nghe xong hắn trình bày, Lão Đường chợt nói: "Ý của người ta đã hiểu, người lo là thân thể của chính mình hấp thu quá nhiều linh lực không chịu nổi, đúng không."

"Đúng đấy! Chính là ý này." Đường Vũ Lâm vội vàng nói, "Vậy ngài có thể đại khái tính toán ra hiện tại thân thể ta có thể chịu đựng Hồn Hoàn niên hạn tới đa là bao nhiêu? Hồn Linh nữa?"

Lão Đường nói: "Cái này rất đơn giản, không có ai hiểu rõ thân thể người hơn ta, tinh thần lực của người vẫn bất tri bất giác tiến bộ, nhưng vì người không tập trung mặt này, vì lẽ đó tốc độ tăng lên cũng không quá nhanh. Tốt nhất là người có thể tìm tới một loại pháp môn tu luyện tinh thần lực, từ đó đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Tinh thần lực của người với tình trạng hiện nay có thể chịu đựng Hồn Linh trên dưới 1.200 năm. Về Hồn Hoàn, người không cần phải lo lắng, sau khi hấp thu phong ấn Kim Long Vương tầng thứ nhất, thân thể của người thừa sức chấp nhận được hai Thiên Niên Hồn Hoàn không thành vấn đề."

Đường Vũ Lâm nói: "Vậy ta có thể đạt đến nhị hoàn trước khi xung kích phong ấn tầng hai không? Sau khi hấp thu phong ấn tầng hai, năng lực chịu đựng của thân thể ta sẽ đạt tới trình độ thế nào?"

Lão Đường nói: "Với tình trạng cơ thể của người hiện nay, hẳn là có thể. Thế nhưng, trước tiên người phải tìm được cho ta bốn loại linh vật được yêu cầu, có những thứ này phụ trợ, người mới có khả năng xung kích phong ấn tầng thứ hai. Đồng thời, cũng giúp cường độ thân thể của người tiến bộ. Kỳ thực, nếu Hồn Hoàn cùng Hồn Linh của người có thể tiến hóa đến Thiên Niên, tự thân người cũng đã được thoát thai hoá cốt, bao gồm cả cường độ thân thể cũng theo đó mà gia tăng. Vì lẽ đó, ta rất tán thành người ở trước khi chạm mốc nhị hoàn hoàn thành "thăng linh". Đến lúc đó ta sẽ lại tư vấn cho người căn cứ trên tình hình thực tế. Người phải nhớ kỹ, càng sớm đột phá phong ấn, số lượng phong ấn người có thể tự chủ đột phá trong tương lai càng nhiều, thời gian an toàn cũng càng lâu hơn."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Hứa gia huynh muội

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Tự chủ đột phá phong ấn, chẳng lẽ còn có thể không tự chủ?" Đường Vũ Lâm nghi ngờ hỏi.

Lão Đường nói: "Đương nhiên là có, nếu như ngươi đến tuổi tương ứng, hoặc là không cẩn thận gặp phải tình huống cộng hưởng với khí tức của Kim Long Vương, hoặc là tìm được vật phẩm thích hợp, phong ấn lúc nào cũng có thể mạnh mẽ đột phá. Đối với ngươi mà nói, những tình huống này đều rất nguy hiểm. Một khi không thành công, ngươi sẽ tèo. Phong ấn càng về sau càng vững chắc. Nói cách khác, ngươi đột phá phong ấn càng nhiều, khả năng loại đột phá không tự chủ càng nhỏ, ngươi cũng sẽ an toàn hơn. Tốt nhất là mãi mãi cũng không nên xuất hiện loại đột phá không tự chủ này. Nếu không thì..."

Lão Đường không hề nói tiếp, nhưng tiếng nói của hắn rõ ràng có chút lập lờ.

"Lão Đường, cảm tạ ngươi." Đường Vũ Lâm nói: "Ta nhất định sẽ nỗ lực. Như vậy, mục tiêu hàng đầu của ta, chính là trước tiên đem Hồn Linh tiến hóa đến Thiên Niên."

"Đứng, cố lên."

.....
"Cuộc thi ngày hôm qua, các ngươi đều thu được điểm rất cao. Nguyên nhân chủ yếu nhất, là các ngươi làm đúng mức chuyện mình nên làm. Ba tháng này cũng không uổng phí, chỉ ít các ngươi đã là một tổ đội hoàn chỉnh." Vũ Trường Không rõ ràng đang khích lệ các đệ tử của mình, thế nhưng, lời nói của hắn nghe vẫn có vẻ lạnh lùng như thường. Khiến người ta hoài nghi hắn thật sự vì chuyện này mà cảm thấy cao hứng sao?

"Đường Vũ Lâm không chế lực rõ ràng có tăng lên, phải tiếp tục cố gắng. Các ngươi ngày hôm qua hấp thu quá nhiều linh lực, đợi sau khi cuộc thi cuối kỳ kết thúc, ta sẽ kiểm tra tổng quát năng lực cơ thể một lần, để xác định mức linh lực cực hạn các ngươi có thể chịu đựng. Nhớ kỹ, đừng cố gắng vượt quá giới hạn."

Sau đó là tổng kết cụ thể từng trận chiến đấu ngày hôm qua.

Vừa nhắc tới Bạo Động Thăng Linh Đài hôm qua, Linh Ban năm người đều không khỏi có chút hớn hờ, đặc biệt là Kim Tỳ đối với trận chiến cùng Nhân Diện Ma Chu, mãi đến tận hiện tại, mỗi người đều vẫn còn cảm giác lâng lâng.

Khi đó, Cổ Nguyệt thậm chí còn vẫn chưa tăng lên đến nhị hoàn, nhưng chiến thuật của trận chiến đó tuyệt đối có thể dùng từ "hoàn mỹ" để hình dung.

"Đường Vũ Lâm, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi. Thời điểm ngươi lên kế hoạch đối phó với Nhân Diện Ma Chu, có từng cân nhắc qua tư nhện kịch độc của Nhân Diện Ma Chu sau đó sẽ mang lại trợ giúp cho các ngươi đánh giết các Hồn Thú khác không?" Vũ Trường Không ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm lắc lắc đầu, "Lúc đó con chỉ nghĩ là để nó hoàn thành bố trí tư nhện, nó sẽ dễ dàng buông lỏng cảnh giác hơn. Đồng thời, những tư nhện này chỉ ít có thể trở thành một lớp bình phong bảo vệ tụi con. Nhưng cũng không nghĩ đến những tư nhện này sẽ giúp tụi con đánh giết nhiều Hồn Thú như vậy, đem lại cho chúng con lượng lớn linh lực."

Vũ Trường Không gật đầu, "Liên hoàn không chế làm rất tốt. Ngươi nhớ kỹ, tinh túy của Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư chính là ở chỗ vĩnh viễn không cho đối thủ biết mục đích cuối cùng của ngươi là cái gì. Điểm này ngươi đã làm rất tốt, thông qua nhiều lần hư hư thực thực tự tạo cho mình cơ hội."

Đường Vũ Lâm có chút ngại ngùng gãi gãi đầu.

Vũ Trường Không nói: "Thế nhưng, khả năng bình tĩnh của ngươi còn chưa đủ. Sau khi đánh giết Nhân Diện Ma Chu, các ngươi đối mặt với những Hồn Thú sau đó, rõ ràng có chút phân tán, lo là hơn trước rất nhiều. Các ngươi chẳng phải là đã cảm thấy thỏa mãn vì thu hoạch được nhiều như vậy ở trong Thăng Linh Đài sao?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trên thực tế, coi như là Đường Vũ Lâm ngay lúc đó, trong lòng cũng có chút ít ý niệm này, dù sao thu hoạch của bọn họ đã vượt xa kế hoạch.

Vũ Trường Không nói: "Như vậy, ta hỏi các ngươi một vấn đề. Nếu như các ngươi lúc đó thực sự ở trong một mảnh rừng rậm lớn, đối mặt với lượng lớn bạo động Hồn Thú, các ngươi bây giờ còn có thể sống sót xuất hiện ở trước mặt ta à?"

Tất cả mọi người không lên tiếng.

Vũ Trường Không nói: "Nhớ kỹ, bất luận lúc nào, đối mặt với bao nhiêu mê hoặc, bao nhiêu lợi ích, không có gì quan trọng hơn bình an sống sót."

Tạ Giải nói: "Vũ lão sư, con có một vấn đề. Nếu như sau đó chúng con thật sự gặp phải Âm Kim Khủng Trảo Hùng loại hồn thú này, lúc đó nên làm gì?"

Vũ Trường Không nói: "Chạy. Chạy không thoát sẽ chết chắc."

"Ach" Tạ Giải kinh ngạc nhìn Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không nói: "Ám Kim Khủng Trảo Hùng là một loại Hồn Thú phi thường kỳ lạ, từ lúc vừa bắt đầu ra đời, nó đã là Hồn Thú chi Vương, thực lực của nó căn bản không thể đơn giản dùng tu luyện niên hạn mà cân nhắc. Bất quá, khả năng các người đụng phải Ám Kim Khủng Trảo Hùng ngoài đời gần như bằng 0. Dù sao, Ám Kim Khủng Trảo Hùng chân chính đều bị săn giết từ nhỏ gần tuyệt chủng rồi."

"Có phải là vì chúng nó nguy hiểm không?" Trương Dương Tử hỏi.

Vũ Trường Không lắc đầu, nói: "Không, là bởi vì trên người Ám Kim Khủng Trảo Hùng có khả năng rất lớn sẽ có Hồn Cốt. Từ góc độ của Hồn Thú mà nói, nhân loại chúng ta là sinh vật tham lam nhất, Hồn Thú gần như tuyệt diệt, cũng không phải là bởi vì chúng đem lại cho nhân loại bao nhiêu nguy hiểm, mà là vì chúng nó có thể đem lại cho nhân loại bao nhiêu lợi ích."

Nghe hắn nói xong câu này, Đường Vũ Lâm không khỏi ngần ngừ, hắn lần thứ nhất biết, nguyên lai quan hệ giữa nhân loại và Hồn Thú dĩ nhiên là như vậy. Hồi tưởng lại chính mình ở trong Thăng Linh Đài đánh giết Hồn Thú, không biết tại sao trong lòng hắn đột nhiên có chút không dễ chịu. Dù những Hồn Thú kia chỉ là tồn tại hư huyền, nhưng mà...

.....

"Ca, người đừng nóng giận." Hứa Tiểu Ngôn sợ hãi hướng về ca ca nói.

Hứa Hiểu Ngữ sắc mặt khó coi suýt nữa muốn chảy nước mắt. Hắn không có cách nào không tức giận. Gia tộc tiêu tốn cả gia tài to lớn, thật vất vả mới lấy được hai thẻ danh ngạch tham dự Bạo Động Thăng Linh Đài, đưa hắn cùng muội muội tiến vào bên trong. Nhưng bởi vì chính mình nhất thời bất cẩn, liền như vậy kết thúc Thăng Linh Đài thử trình.

Hắn hiện tại còn nhớ rõ nỗi thống khổ bị các loại nguyên tố công kích đánh thủng trăm ngàn lỗ, nghỉ ngơi nguyên một ngày sau mới miễn cưỡng khôi phục như cũ.

"Khu vực bạo động kỳ ngày hôm qua, hắn là đầu từ Đông Hải Thành chúng ta bên này tiến vào. Xem tuổi của bọn họ, hắn là đã vào trung cấp hồn sư học viện. Lẽ nào, là học sinh của Đông Hải học viện, không được!!!" Hứa Hiểu Ngữ sắc mặt tái xanh nói rằng.

Hứa Tiểu Ngôn sùng sốt một chút, "Nếu nói như vậy, bọn họ sau đó sẽ là học trưởng của muội ư?"

Ở nhà, Hứa Hiểu Ngữ mặc dù là người đàn ông duy nhất, nhưng bởi vì tính cách quật cường, ngạo mạn, không được gia tộc trưởng bối yêu thích. Mà Hứa Tiểu Ngôn dù hơi nhất gan yếu đuối, lại là hồn ngọc quý đối với các trưởng bối.

Hứa Tiểu Ngôn thiên phú dị bẩm, bản thân không quá yêu thích tu luyện, nhưng cũng là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực *. Trong gia tộc cũng bởi vì có huynh trưởng Hứa Hiểu Ngữ nhân tài ưu tú như vậy, cũng không ai bức bách nàng.

**Trời sinh ra hồn lực đã đạt cấp 10, coi phần I, phần II sẽ rõ.*

Tiếp đó, sau khi nàng giác tỉnh Võ Hồn được 3 năm, cách đây không lâu, trong một lần gia tộc kiểm tra đã phát hiện hồn lực nàng vậy mà đã đến cấp 17, hơn nữa còn xuất hiện hiện tượng Tinh Luân cực kỳ hiếm thấy trong lịch sử gia tộc, lúc này mới được gia tộc trở nên coi trọng, mới thật sự hiểu ra cô nương này so với Hứa Hiểu Ngữ càng là thiên tài ưu tú hơn.

Hứa gia là gia tộc lớn hàng đầu trong toàn Đông Hải Thành, phụ thân của Hứa Hiểu Ngữ cùng Hứa Tiểu Ngôn, chính là Đông Hải Thành tài vụ tổng trưởng, quyền cao chức trọng, phát hiện con gái yêu có Gia Tộc Truyền Kỳ Võ Hồn tự nhiên là vui mừng khôn xiết, lúc này mới lợi dụng quyền lợi cùng tài lực cá nhân, thu được nhiều hơn một tấm thẻ nhập môn, đem nhi tử cùng con gái đồng thời đưa vào Bạo Động Thăng Linh Đài, đồng thời lần nữa cảnh dặn Hứa Hiểu Ngữ phải chăm sóc kỹ lưỡng muội muội, giúp muội muội thu được nhiều linh lực.

Nhưng Hứa Tiểu Ngôn tính cách nhất gan, lại không trải qua bất kỳ tôi luyện Hồn Sư nào, tiến vào Thăng Linh Đài tự nhiên là sợ hãi rụt rè, càng không dám giết Hồn Thú. Hứa Hiểu Ngữ chính mình đã hấp thu không ít linh lực, còn muội muội bởi vì không dám giết Hồn Thú nên không hút được bao nhiêu.

Hắn thật vất vả mới vừa thuyết phục được muội muội khi gặp một con Hồn Thú nhất định phải động thủ, liền đụng phải năm người bọn Đường Vũ Lâm, sau đó... là bị kịch.

Sau khi trở về không chỉ chịu đựng thống khổ thân thể tinh thần, mà còn bị phụ thân chửi mắng một trận, tâm tình hắn tốt mới là lạ.

"Đừng để cho ta biết là ai, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho các người!" Hứa Hiểu Ngữ sắc mặt tái xanh lầm bầm.

Bất quá, ở trong đầu của hắn đột nhiên hiện ra một bóng người, ánh mắt lãnh đạm kia, mặt mũi bình tĩnh, tuy rằng nàng không đẹp bằng muội muội, nhưng lại có một loại khí chất đặc thù. Hơn nữa, nàng vì sao có thể khống chế nhiều loại nguyên tố như vậy cho mình sử dụng?

Mãi đến tận hiện tại, Hứa Hiểu Ngữ trong lòng vẫn như trước tràn ngập nghi hoặc cùng mơ hồ.

"Vũ lão sư, sắp đến đợt thi cuối cùng của cuộc thi cuối kỳ rồi, khóa thực chiến hôm nay có thể dời lại được không thầy?" Trương Dương Tử vẻ mặt thỉnh nọt hướng về phía Vũ Trường Không nói.

Không phải sao, đã sắp nghỉ hè, học viên các lớp phổ thông bình thường đã lười biếng đầy ra đấy rồi kia!

Vũ Trường Không thân nhiên nói: "Bởi vì các người ở trong Thăng Linh Đài hấp thu quá nhiều linh lực, mấy ngày nay, học viện đang liên hệ sắp xếp cho các người tiến hành kiểm tra niên đại Hồn Hoàn cùng kiểm tra năng lực thân thể. Đừng tưởng rằng tuổi trẻ là có thể tiêu xài thời gian lãng phí. Nhỏ mà chịu học, lớn làm thái sư. Nhỏ mà không học, lớn làm... thái giám. Các người muốn làm thái sư hay thái giám? Sự phối hợp của các người trong thực chiến vẫn chưa phải là rất ấn ý đâu! Để ta suy nghĩ một chút, lấy tình huống các người bây giờ, Thăng Linh Đài tạm thời không thích hợp đi vào, thực chiến khóa cũng cần phải có thay đổi mới được. Đi theo ta." Nói xong, hắn liền đi ra ngoài.

Trương Dương Tử cúi đầu ủ rũ thấp giọng nói: "Thái giám? Vũ lão sư cũng thật là không có tình người."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Gặp sự cố

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tạ Giải bữu môi, "Thôi bỏ đi, bên khối cao cấp không biết bao nhiêu lớp hi vọng Vũ lão sư dạy bọn họ đấy!"

"Đuổi theo" Đường Vũ Lân nói ngắn gọn.

Năm người theo Vũ Trường Không đi thẳng tới học viện Thí Luyện Quán.

Nơi này chuyên môn dùng cho các học viên luyện tập hồn kỹ thực chiến, bởi vì hồn kỹ sẽ sản sinh tính phá hoại, nơi này có một vòng Hồn Đạo Khí dùng để phòng ngự, dĩ nhiên là sẽ không dễ dàng xảy ra hiện tượng hư hại.

"Chúng ta đây là bị giáng cấp?" Trương Dương Tử thấp giọng cùng Vương Kim Tỳ nói. Thí Luyện Quán bên này bình thường đều dành cho các lớp phổ thông sử dụng, bọn họ từ sau khi gia nhập Linh Ban đã không cần phải tới nơi này. Bình thường ngoại trừ huấn luyện kèm riêng của Vũ lão sư, thực chiến khóa đều được tiến hành ở bên trong Thăng Linh Đài. Dù sao, nơi đó mới có đầy đủ áp lực sinh tử cùng đầy đủ các chủng Hồn Thú đa dạng.

Vương Kim Tỳ liếc hắn một cái, "Người cũng thật lắm lời."

"Ây..."

Vũ Trường Không tìm đến thầy phụ trách của Thí Luyện Quán, mượn một sân trong khu vực thí luyện.

Loại sân thí luyện tiêu chuẩn này, đường kính từ 30 – 50 mét không giống nhau. Trong Thí Luyện Quán có tổng cộng 3 tầng, mỗi tầng đều có 4 sân thí luyện to nhỏ khác nhau, bình thường dành cho học viên các lớp phổ thông sử dụng.

Vũ Trường Không muốn lấy chính là sân ở tầng 3, bởi vì nơi này không các lớp khác đang sử dụng, vô cùng yên tĩnh. Đường kính 50 mét, sân bãi phi thường rộng rãi. Vũ Trường Không mang theo năm người đi vào bên trong.

Tạ Giải đã nóng lòng muốn thử, nói: "Vũ lão sư, là chúng ta 3 đánh 2 sao? Khả khả!" Hắn nhìn Trương Dương Tử, mặt bất thiện cười cười, giả vờ làm động tác làm nóng người.

"Không phải." Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Năm người các người ăn hiếp một người, là ta."

"5 người ăn hiếp 1 người, hình như không công bằng? Ủa khoan, đánh với thầy..." Tạ Giải ngơ ngác nhìn Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Nhớ kỹ, này không phải Thăng Linh Đài, các người không có khả năng phục sinh, ta cũng chưa chắc sẽ dùng tay kịp lúc. Ta sẽ đem hồn lực áp chế ở cùng trình độ với các người, không dùng hồn kỹ, nhưng lần này ta sẽ vận dụng Võ Hồn. Bắt đầu."

Không đợi các học viên Linh Ban nói gì thêm, Hồn Hoàn dưới chân hắn đã nhanh chóng bay lên.

Hai vàng, hai tím, hai đen, khí tức kinh khủng trong nháy mắt liền từ trên người hắn bắn ra. Bất quá, áp lực cường đại kia cũng chỉ duy trì trong nháy mắt, gọn sóng hồn lực cấp tốc giảm xuống. Quả nhiên, rất nhanh đã giảm xuống đến trình độ chỉ khoảng nhị hoàn không hơn.

Trường kiếm băng từ trong tay phải hắn kéo dài ra, ánh mắt Vũ Trường Không vẫn lạnh như băng như ngày thường ngưng tụ trên chính giữa Thiên Sương Kiếm, hiếm thấy toát ra một ít ôn nhu.

Bạch Y Lam Kiếm, Thiên Băng Tuyết Hàn!

Trong đầu Đường Vũ Lâm không tự chủ được xuất hiện ra tám chữ này.

Hắn còn nhớ rõ, lần trước khi nhìn thấy Võ Hồn của Vũ lão sư, là lúc hắn đối diện với một tên gọi là Quang Tiêu đoàn trưởng nào đó. Khi đó Vũ Lâm vẫn chưa kịp nhìn rõ ràng Vũ lão sư công kích như thế nào, chiến đấu đã kết thúc.

Mà hôm nay, bọn họ lại phải đối mặt với Thiên Sương Kiếm của Vũ lão sư sao?

"Lập trận!" Đường Vũ Lâm hét lớn một tiếng, gọi các bạn mình vốn đang chờ người ta. Cỗ Nguyệt phản xạ nhanh nhất, lướt người liền đến sau lưng Đường Vũ Lâm. Tạ Giải, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ phân biệt trở về vị trí cũ, năm người duy trì một đội hình chữ thập, đối mặt với Vũ Trường Không.

Đường Vũ Lâm trầm giọng quát lên: "Mọi người chú ý, ta kiếm chế, Cỗ Nguyệt không chế, Tạ Giải các người ba người chủ công. Tiến lên!"

Vừa nói, trong tay phải Đường Vũ Lâm, Lam Ngân Thảo đã chen chúc nhau mà ra, với nhiều kinh nghiệm rèn luyện trong Thăng Linh Đài, hiện tại hắn không chế dây leo Lam Ngân Thảo của mình đã ngày càng thuần thục điều luyện.

Từng cây từng cây Lam Ngân Thảo lan tràn mọc lên, ngay lập tức phóng thẳng về phía Vũ Trường Không. Cỗ Nguyệt ở phía sau Đường Vũ Lâm hai tay giơ lên, dưới chân hai cái hồn hoàn luân phiên lóng lánh. Một đoàn hỏa cầu không ngừng bắn ra, hoặc là thẳng tắp, hoặc là theo đường vòng cung, bao trùm lấy Vũ Trường Không.

Băng cổ nhiên có thể khắc chế Hỏa, nhưng Hỏa cũng đồng dạng có thể áp chế Băng. Vũ Trường Không tự đề thấp hồn lực của mình đến cùng cấp độ với các học viên. Vì vậy, điều đầu tiên Cỗ Nguyệt làm, chính là áp chế thuộc tính của hắn.

Mười mấy viên hỏa cầu nhìn qua như bắn ra tùy tiện, nhưng ở trên cao nhìn xuống sẽ thấy chúng có sắp xếp bài bản, khi gần tiếp cận Vũ Trường Không, từng cái lại đột nhiên thay đổi tốc độ, hầu như là không phân trước sau đồng thời công kích xung quanh cơ thể Vũ Trường Không với những phương vị khác nhau, khiến hắn không cách nào chú ý.

Đường Vũ Lâm Lam Ngân Thảo cũng nổi lên cùng lúc đó, từ dưới hướng lên bao phủ khắp, quấn quanh thân thể Vũ Trường Không.

Tạ Giải, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ ba người nhảy ra, từ đủ các phương hướng khác nhau đánh tới, bên hông ba người đều được Lam Ngân Thảo quấn quanh, do Đường Vũ Lâm không chế toàn trường.

Đầu tiên đến nơi chính là hỏa cầu. Ánh mắt Vũ Trường Không trước sau đều đặt trên Thiên Sương Kiếm trong tay hắn, hắn chậm chậm lướt ngang một bước, né quả cầu lửa xẹt sát bên người.

Thiên Sương Kiếm trong nháy mắt này lại như hóa thành sương tuyết đầy trời, nguyên bản hỏa cầu vốn soi sáng khắp không gian, trong nháy mắt khôi phục lại ánh sáng băng lộng lẫy. Mười mấy viên hỏa cầu, liền như vậy lặng yên không một tiếng động tắt đi.

Cỗ Nguyệt sắc mặt khẽ thay đổi, bởi vì nàng có thể cảm nhận được, phần nhân hỏa cầu của mình hoàn toàn bị phá hủy trong nháy mắt mà tan biến.

Tiếp theo, thân thể Vũ Trường Không khẽ động, từng cây Lam Ngân Thảo vốn nên quấn quanh dưới chân trườn lên cơ thể hắn, nhưng với bộ pháp né tránh kỳ dị này căn bản không có một cây nào bắt được mục tiêu thành công.

Lúc này Vũ Trường Không nhìn qua lại giống như U Linh vậy, thân thể trở nên hư huyền. Nhanh chóng hướng phía Tạ Giải ba người đang lao tới, nhìn mà hoa mắt mê mẩn.

Không được! Đường Vũ Lâm hét lớn một tiếng, "Trở về." Vừa nói, hắn đột nhiên kéo đám Lam Ngân Thảo.

Đối mặt với tầng thứ cường giả như Vũ lão sư, mong muốn tấn công thành công nhưng cũng không đặt quá nhiều hi vọng, trước tiên phải bảo đảm mọi người an toàn rồi tính sau.

Phản ứng của hắn tuy đã rất nhanh nhưng vẫn không kịp.

Tạ Giải hiểu rõ Đường Vũ Lâm nhất, vì lẽ đó, khi âm thanh hắn hô lên, Tạ Giải đã bùng nổ tốc độ nhanh nhất của mình, đẩy thân thể quay ngược trở lại.

Nhưng Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ vậy mà lại chậm một nhịp, hàn ý trong nháy mắt rơi trên người.

Bất quá, hai người đồng tu lâu như vậy, vẫn phi thường ấn ý, bọn họ ngay lập tức khắp nắm lấy tay đối phương. Trên người hắc quang đồng thời lóng lánh.

Võ Hồn Dung Hợp Kỳ!

Ám Hắc Ứng long!

Đối mặt Vũ lão sư, bọn họ lại nào dám giấu bài tẩy!

Khí tức Hắc Âm xuất hiện, nhưng một màn quái dị xuất hiện. Vương Kim Tỳ khí tức rõ ràng tăng lên, nhưng khí tức Trương Dương Tử vốn đã dung hợp đột nhiên trở nên hoàn toàn không thích hợp. Hai người đồng thời rên lên một tiếng, thân thể cấp tốc tách ra.

Hai luồng hàn mang điểm nhẹ trên người bọn họ, bọn họ liền cứng đờ tại chỗ, thân hình Vũ Trường Không hiện ra.

"Chuyện gì xảy ra?" hắc lại không truy kích, mà nghi hoặc nhìn về phía Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ.

Bọn họ Võ Hồn Dung Hợp thất bại?

Lúc trước ở thời điểm thi đấu lên lớp, bọn họ đã từng hoàn thành Võ Hồn Dung Hợp Kỳ, mặc dù là không trọn vẹn, nhưng mức độ tăng lên vẫn lớn vô cùng. Nhưng mà mới rồi, Võ Hồn Dung Hợp Kỳ của bọn họ lại thất bại.

Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ sắc mặt đều trở nên trắng bệch. Bọn họ vẫn luôn biết, bản thân Võ Hồn của mình cũng không phải là đứng đầu, nhưng bởi vì có Võ Hồn Dung Hợp Kỳ tồn tại mới giúp họ trở thành thiên tài chân chính, thậm chí có thể trở thành cường giả nổi danh khắp lục địa trong tương lai.

Có thể vào giờ phút này, Võ Hồn Dung Hợp Kỳ đột nhiên thất bại nên nhất thời bọn họ đều có chút bối rối.

"Thử một lần nữa." Vũ Trường Không lui lại, đồng thời Thiên Sương Kiểm vùng lên, thu hồi tác dụng của hàn ý trên người bọn họ.

Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ hai người liếc mắt nhìn nhau, lần thứ hai nhắm về phía đối phương, từng người đem hồn lực của mình tăng lên tới cực hạn.

Sau lưng Trương Dương Tử một đôi ưng dực mở ra, hồn lực tăng lên, hai tay đang ra, lần này trực tiếp ôm lấy Vương Kim Tỳ.

**Sao phần 3 mình thấy tác giả cứ có mùi đam mỹ là thế nào ấy nhỉ?*

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 152: Vương Kim Tỳ thống khổ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyen cv.com

Vương Kim Tỳ cũng vậy, thân thể hai người trực tiếp va chạm vào nhau.

Tiếng long ngâm trầm thấp từ trên người Vương Kim Tỳ phát ra, làm Võ Hồn Ám Hắc Ma Ứng của Trương Dương Tử muốn cùng Võ Hồn Cốt Long Vương dung hợp trong nháy mắt. Bọn họ đồng thời cảm giác được, trên người Vương Kim Tỳ truyền ra một luồng cảm giác bài xích mãnh liệt, giống như không vừa mắt với Ám Hắc Ma Ứng của Trương Dương Tử, mạnh mẽ đem Võ Hồn của hắn đẩy ra.

Trương Dương Tử dưới chân lao đảo một cái, đặt móng ngòi bệch trên mặt đất. Hắn đột nhiên nổi giận hương về Vương Kim Tỳ hét lớn: "Người đây là ý gì? Tại sao không cùng ta dung hợp?"

"Ta...ta...không có mà!" Vương Kim Tỳ ngơ ngác nhìn hắn, tương tự không hiểu đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Vũ Trường Không chau mày, hướng về Trương Dương Tử nói: "Người bình tĩnh đi, đây không phải là do Vương Kim Tỳ không chế. Võ Hồn Dung Hợp của các người e rằng thật sự đã xảy ra vấn đề."

Trương Dương Tử từ dưới đất bò dậy, hô hấp rõ ràng trở nên gấp gáp lên, Trong mắt Vương Kim Tỳ cũng tràn ngập vẻ mặt khó có thể tin, thế nhưng, hắn mơ hồ đoán được chút gì đó.

Sau khi Vũ Trường Không trầm mặc một lát, nói: "Võ Hồn của Kim Tỳ hắn là xuất hiện biến dị, dẫn đến Võ Hồn của hai người không còn đủ ăn khớp để triển khai Võ Hồn Dung Hợp Kỳ, cho nên mới xuất hiện tình huống như vậy."

Vương Kim Tỳ nhìn về phía Đường Vũ Lâm, trong lúc nhất thời, ánh mắt trở nên phức tạp.

Đường Vũ Lâm vẻ mặt cũng đồng dạng có chút quái lạ. Chẳng lẽ Võ Hồn Cốt Long Vương của Vương Kim Tỳ là bởi vì cùng mình đồng tu nên bị ảnh hưởng?

Trương Dương Tử nhìn Vương Kim Tỳ, lại nhìn Đường Vũ Lâm một chút, hẳn cũng là người thông minh, ngay lập tức ý thức được điều gì, "Không phải là bởi vì các người đồng tu nên mới như vậy chứ?"

Wang Kim Ti nghi dãn mt hoi, nhu muon tho ra toan bo tam trang ngot ngat cua minh, "Ngoai cai nay ra ta khong nghi duoc mt kh nng nro khac."

Vũ Trường Không nói: "Bài học hôm nay tạm thời dừng ở đây, Đường Vũ Lâm, Vương Kim Tỳ, các người hai người đi theo ta. Ta giúp các người kiểm tra Vô Hồn một chút."

"Vâng."

Quá trình kiểm tra Vô Hồn rất đơn giản, Vũ Trường Không dùng hồn lực của mình quét qua thân thể của bọn họ, cảm thụ sâu biến hóa lúc bọn họ triển khai Vô Hồn.

"Kim Tỳ, ta hầu như có thể khẳng định, Vô Hồn của người bởi vì chịu Vô Hồn Đường Vũ Lâm ảnh hưởng mà xuất hiện vấn đề. Nếu xét tình huống cá nhân của người là chuyện tốt. Bởi vì, dưới ảnh hưởng của sức mạnh huyết thống kỳ quái này, Vô Hồn Cốt Long Vương của người bất tri bất giác biến dị, hướng về tầng thứ cao hơn. Nhưng tương lai đến tột cùng có thể biến dị tới trình độ nào ta cũng không rõ ràng. Ta chỉ có thể nói, nếu như người vẫn theo hần tu luyện, Vô Hồn hẳn là sẽ tiếp tục biến dị, Vô Hồn Dung Hợp Kỳ của người và Trương Dương Tử, chỉ sợ cũng không triển khai được nữa. Đây là tác dụng tiêu cực. Vì lẽ đó, người cần nghĩ kỹ xem người muốn chọn hướng nào để phát triển sau này?"

Wang Kim Ti ngan ngo, "Vay neu nhu ta khong cung Vu Lam dong tu, co the khoi phuc sao?"

Vũ Trường Không nói: "Với tình huống hiện tại mà nói, hẳn là có thể khôi phục lại như trước đây, dù sao thời gian các người đồng tu cũng không dài, hồn lực của hần lại nhỏ yếu hơn người nhiều, nên ảnh hưởng người chịu vẫn chưa quá lớn, vì biến dị vẫn chưa hoàn chỉnh. Chỉ cần kết thúc đồng tu cùng hần sẽ từng bước khôi phục. Thế nhưng, sức mạnh huyết mạch của hần vẫn sẽ vô hình có ảnh hưởng đối với Vô Hồn đồng loại long tộc. Vì lẽ đó, nếu như người quyết định từ bỏ cùng hần đồng thời tu luyện, ta sẽ điều chỉnh vị trí ký túc xá của người, tận lực tách hai người ra."

Wang Kim Ti ngan dau nhin ve huong Duong Vu Lam, anh mat co chut lap loe.

"Xin lỗi, Kim Tỳ, ta cũng không biết sẽ biến thành như vậy." Đường Vũ Lâm áy náy nói. Hắn đương nhiên hiểu được Vô Hồn Dung Hợp Kỳ đối với mỗi Hồn Sư triển khai có ý vị như thế nào.

Wang Kim Ti lac lac dau, "Chuyen nay lam sao co the trach nguoi day, moi nguoi chung ta deu khong nghi den se thanh nhu vay. Vu lao su, sau khi tro ve con muon suy nghi that ky roi moi quyet dinh, co duoc khong?"

Vũ Trường Không gật đầu nói: "Đương nhiên, đây là đại sự, người trở lại suy nghĩ kỹ càng đi."

Wang Kim Ti nhin cham cham Duong Vu Lam mt chut, cung gat gat dau.

Vũ Trường Không nói: "Ta còn muốn nhắc nhở người, từ tình huống trước mắt của Đường Vũ Lâm mà nói, loại huyết thống sức mạnh này sẽ dần dần trở nên mạnh mẽ, nói cách khác, nếu người tiếp tục cùng hần tu luyện, tương lai mức độ tăng trưởng của Vô Hồn có thể sẽ vượt xa chỗ tốt Vô Hồn Dung Hợp Kỳ mang lại cho các người. Nhưng dù sao, đây vẫn chỉ là sức mạnh cá nhân, thời điểm người suy nghĩ, phải cân nhắc cả yếu tố này vào."

"Cảm ơn Vũ lão sư."

Wang Kim Ti di roi, Duong Vu Lam vay ma trong long ro rang co chut kho so, han khong nghi toi phuong phap tu luyen von rat tot nay, se khien van de nhu vay xuat hien,

Wang Kim Ti cung con tot mt chut, du sao doi voi viec tu luyen cua chinh minh cung nhan duoc phan tang truong ngoai ngach, nhung con Duong Tu thi sao day? Khong co Wang Kim Ti, han khong cach nao su dung Vo Hon Dung Hop Ky.

Chuyện này biến thành như vậy, hiện tại hẳn không hi vọng nhìn thấy, nhưng việc đã đến nước này, quyền quyết định là ở Vương Kim Tỳ, hẳn thậm chí không cách nào đưa ra ý kiến.

Bầu không khí Linh Ban hôm nay trở nên quái dị hơn.

Trương Dương Tử trở nên trầm mặc, Vương Kim Tỳ lại càng trầm mặc hơn.

Hai ngày thời gian trôi qua rất nhanh, đã đến thời điểm thi mục thứ hai của kỳ thi cuối kỳ.

"Đi theo ta tiến hành mục thứ hai của cuộc thi cuối kỳ." Vũ Trường Không thân nhiên nói.

"Vũ lão sư." Đúng lúc đó Vương Kim Tỳ đứng lên.

"Hả?" Vũ Trường Không nhìn về phía hắn. Ánh mắt Đường Vũ Lâm cũng vậy, hẳn mơ hồ cảm giác được, e rằng có chuyện gì đó sẽ phát sinh. Mấy ngày nay Vương Kim Tỳ đã không cùng hần đồng tu, mỗi ngày sau khi tan học liền tự đem mình giam trong phòng.

"Vũ lão sư, con đã quyết định. Con sẽ bỏ qua cơ hội cùng Đường Vũ Lâm đồng thời tu luyện." Vương Kim Tỳ nói đều đều, nhưng vô cùng kiên định.

Trương Dương Tử có chút ngạc nhiên nhìn hắn, trong mắt có thêm một chút suy tư.

Vũ Trường Không nhìn hắn, "Người thật sự đã nghĩ thông suốt chưa?"

Vương Kim Tỳ thật lòng gật đầu, "Bởi vì cùng Vũ Lâm đồng tu, tương lai con có thể sẽ đạt được nhiều chỗ tốt. Thế nhưng, vậy cũng chỉ là ích kỷ cho mình con. Con cùng Dương Tử từ nhỏ tới lớn là mặc chung cái quần, cái áo mà trưởng thành, hầu như mỗi ngày đều chơi đùa cùng nhau, như hình với bóng. Tụi con cũng như thân huynh đệ, con không thể bởi vì tự bản thân mình biến hóa mà ảnh hưởng đến hắn. Bằng không, một đời của con đều sẽ không an bình. Huống chi, hiện tại mà nói, Vô Hồn Dung Hợp Kỹ vẫn có giá trị lớn hơn đối với chúng con. Tụi con mới tuổi này đã là nhị hoàn Đại Hồn Sư, thiên phú không có vấn đề, vì lẽ đó con đã quyết định, vẫn nên đồng tu cùng Dương Tử thì hơn."

Nói tới chỗ này, hắn dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về phía Đường Vũ Lâm, Tạ Giải cùng Cô Nguyệt, dùng sức hít sâu một cái, như là lấy hết dũng khí vậy, "Còn nữa, Vũ lão sư, cảm ơn ngài đã dạy dỗ con thời gian qua, cũng cảm ơn các bạn đã gắn bó. Thế nhưng, xin lỗi, con muốn chuyển trường, con sẽ cùng Dương Tử đồng thời chuyển trường, rời khỏi nơi này. Khí tức huyết mạch của Vũ Lâm con cảm thụ quá sức rõ ràng. Nếu như tiếp tục ở lại học viện, bất luận thế nào, con đều sẽ phải chịu ảnh hưởng vô hình của hắn, lại không cùng hắn đồng tu, hai ngày nay cảm thấy thật ngột ngạt, vì lẽ đó con chỉ có thể rời đi"

Nghe xong hắn lời nói này, Đường Vũ Lâm ngây người. Hắn vạn vạn không ngờ tới, bởi vì mình, mà lại bức bách Vương Kim Tỳ phải chuyển trường.

"Kim Tỳ, ta đối với người nếu ảnh hưởng lớn như vậy, ta có thể cách xa người một chút, người cũng không cần thiết chuyển trường.." Đường Vũ Lâm đứng lên, vội vàng nói.

Vương Kim Tỳ trút được bầu tâm sự, tựa hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, mặt mỉm cười, hắn nhìn Đường Vũ Lâm, lắc lắc đầu, "Đồ ngốc! Vũ Lâm, người tuyệt đối không nên tự trách, chuyện này không có quan hệ gì tới người, hết thảy biến hóa đều xuất hiện từ trên người ta, người cũng nhất định không được tự trách mình. Chuyện này cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta, chỉ là, chúng ta thật sự không thể cùng nhau tu luyện. Chịu ảnh hưởng bởi khí tức của người không chỉ là Vô Hồn của ta, mà còn là tâm lý của ta nữa. Tốt nhất vẫn nên rời xa người, đi đến một nơi khác tu luyện một quãng thời gian, ta mới có thể chân chính khôi phục lại như cũ. Áp lực tâm lý này, từ thời điểm thi lên lớp đã xuất hiện, chỉ là bởi vì ta không dám đối diện mà thôi. Ta cùng Dương Tử cùng nhau cũng có thể tu luyện rất tốt, không cần lo lắng cho ta."

"Tờ cam kết đã ký cùng học viện, Vũ lão sư, xin lỗi vì mang lại phiền phức cho ngài. Con cùng phụ thân đã thương lượng qua, tài nguyên mà con cùng Dương Tử đã sử dụng của học viện ở học kỳ này, gia đình sẽ bồi thường cho học viện, xin lỗi." Hắn hướng về Vũ Trường Không khom người thật sâu, Đường Vũ Lâm nhìn thấy, lúc hắn khom lưng, có hai hàng nước mắt chảy ra.

Tại sao Vương Kim Tỳ lại đồng ý rời khỏi tập thể này? Một học kỳ tu luyện cùng nhau, bọn họ không chỉ là trở nên gắn bó, quan trọng hơn là đã hình thành nên sự phối hợp ăn ý lẫn nhau! Bọn họ là một thể thống nhất, thậm chí có thể đánh giết Bách Niên Nhân Diện Ma Chu cường đại như vậy. Hiện tại lại muốn rời khỏi, làm sao hắn cam lòng?

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Rút lui

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường như Vương Kim Tỳ tự nói với lòng mình, ở đây, trước sau hắn đều bị Đường Vũ Lâm ảnh hưởng, nếu như có thể cùng Đường Vũ Lâm đồng tu, sự ảnh hưởng này sẽ càng trực tiếp hơn. Nhưng hai ngày nay sau khi không đồng thời tu luyện, Vương Kim Tỳ mới phát hiện ra mình đã bị Đường Vũ Lâm ảnh hưởng sâu đến mức nào, cảm giác đêm không thể chợp mắt, thậm chí không cách nào tập trung mình tưởng khiến nội tâm hắn thống khổ.

Trải qua mấy ngày nay cẩn thận suy nghĩ, Vương Kim Tỳ mới ý thức được, nếu như tiếp tục cùng Đường Vũ Lâm tu luyện, e rằng chính mình sau này sẽ không thể rời bỏ hắn, thậm chí sẽ bắt trì bất giác trở nên lệ thuộc vào hắn.

Bất kể là loại hình Vô Hồn gì, nếu huyết thống cùng vô hồn dung hợp lại cùng nhau, hồn lực sẽ càng mạnh, khí tức huyết thống sẽ càng cường đại. Hiện tại hồn lực của hắn còn cao hơn Vũ Lâm một cấp độ mà đã chịu ảnh hưởng không nhỏ đến vậy, nếu như tương lai cấp độ hồn lực của Đường Vũ Lâm đuổi kịp hắn, thì sẽ như thế nào? Chỉ sợ cũng không chỉ đơn giản ảnh hưởng như vậy! Hắn tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng điểm này vẫn suy nghĩ rất thấu đáo, hơn nữa còn quan hệ tới Trương Dương Tử, vì lẽ đó hắn mới đưa ra quyết định như vậy. Quyết định này tuy gian nan, tuy thống khổ, nhưng không còn cách nào khác.

"Kim Tỳ!" Trương Dương Tử bỗng nhiên đứng lên, giang hai cánh tay ôm chặt lấy Vương Kim Tỳ, kèm nén không được tâm tình của chính mình, nước mắt tràn ra ướt đầm.

Mấy ngày nay, hắn làm sao thoát khỏi được sự giầy vò đây? Mất đi Vô Hồn Dung Hợp Kỳ đồng nghĩa hắn sẽ trở thành một tên Hồn Sư phổ thông, mức độ tu luyện tương lai cũng sẽ chẳng đi tới đâu, sự coi trọng của người khác với hắn cũng không còn. Vị trí trong gia tộc cũng sẽ càng lung lay, vì thực lực mới là nhân tố quyết định địa vị trong gia tộc.

Mà vào giờ phút này, lời nói kiên định của Vương Kim Tỳ rốt cục khiến trong lòng hắn hết thấy mọi lo lắng đều hóa thành hư không, tình bạn chiến thắng tất cả, trong lòng hắn hiện tại chỉ tràn ngập sự cảm động

Vũ Trường Không vẫn như trước, mặt không hề cảm xúc, nhưng Tạ Giải đề ý, sâu xa trong đáy mắt hắn lóe lên một vết âm u.

"Được rồi, các ngươi nếu đã quyết định, những chuyện khác liền không cần lo lắng, ta sẽ nói với học viện, cũng xin mời gia tộc của các ngươi xử lý tốt chuyện này. Có lẽ đây vẫn là một sự lựa chọn chính xác." Vũ Trường Không trả lời rất đơn giản, "Nếu đã vậy, các ngươi hiện tại vẫn còn muốn theo ta tham gia cuộc thi cuối kỳ ngày hôm nay sao?"

Vương Kim Tỳ cười khỏ nói: "Xin lỗi, Vũ lão sư. Với tâm tình hiện tại của con cùng Dương Tử, e rằng không có cách nào tham gia cuộc thi ngày hôm nay. Vũ Lâm, Tạ Giải, Cổ Nguyệt, các ngươi phải cố gắng lên nha! Tuyệt đối không nên chịu ảnh hưởng của bọn ta, các ngươi đều rất mạnh! Sau này chúng ta còn có thể gặp mặt, khi đó, nói không chừng chúng ta sẽ trở thành đối thủ của nhau. Chúng ta nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Sẽ không bị các ngươi đánh bại."

Vương Kim Tỳ trên mặt mang theo nước mắt, mang theo mỉm cười, nắm chặt nắm đấm, hướng về Đường Vũ Lâm dùng sức vẫy vẫy tay.

Đường Vũ Lâm đột nhiên xông tới, giang hai tay ra ôm lấy hắn cùng Trương Dương Tử, cũng khóc không thành tiếng.

"Cuộc thi dời lại ngày mai sẽ tiến hành." Vũ Trường Không quãng lại một câu nói như vậy, nhanh chân đi ra khỏi phòng học.

Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ trở về ký túc xá thu dọn đồ đạc rồi đi, còn gia đình bọn họ cùng học viện đến tận cùng đạt thành thỏa thuận gì, Đường Vũ Lâm cũng không biết. Hắn chỉ biết, Linh Ban hiện tại chỉ còn 3 người bọn họ.

Ban đầu Vi Tiểu Phong rời đi. Hiện tại Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ cũng đi rồi. Ba mẹ đi rồi, Na đi rồi. Tại sao, mọi người bên cạnh mình, đều muốn bỏ rơi mình mà đi?

Ngồi trên bệ cửa ký túc xá, nhìn ra sân thể thao rộng lớn bên ngoài, Đường Vũ Lâm trong lòng dâng lên đầy sự cụt hứng cùng bi thương.

Trái tim của hắn rất khó chịu, rất thống khổ. Đó là sự thống khổ vì mất đi bằng hữu, còn tự chất vấn chính bản thân mình.

"Ai chà, người làm sao thế?" Chính vào lúc này, trên thao trường truyền tới một âm thanh êm tai.

Đường Vũ Lâm theo bản năng hướng về phía âm thanh truyền đến nhìn sang, chỉ thấy Âu Dương Tử Hình vẫn mặc đồng phục học sinh đang hướng về hắn vẫy tay.

"Học tỷ." Đường Vũ Lâm sững sốt một chút. Không biết tại sao, trong nháy mắt đó nhìn thấy nàng, tâm tình của hắn đột nhiên tốt hơn rất nhiều.

"Lớn vậy rồi, còn khóc nhè." Âu Dương Tử Hình cười híp mắt nhìn hắn nói rằng.

Đường Vũ Lâm theo bản năng sờ hai gò má của chính mình. Nguyên lai, không biết lúc nào, hai gò má đã giàn giụa nước mắt.

Hắn vội vàng dùng tay áo xoa xoa, lúng túng nói: "Ta không có chuyện gì, học tỷ."

"Người xuống đây." Âu Dương Tử Hình hướng về hắn vẫy vẫy tay.

"Ồ." Đường Vũ Lâm hai tay dùng sức đẩy một cái. Hắn ở lầu bốn, cách xa mặt đất tới mười mấy mét, tay vung lên một cái, một nhánh Lam Ngân Thảo treo trên cửa sổ, từ từ hạ xuống đất.

"U a, đẹp trai quá đi!" Âu Dương Tử Hình như cười như không trêu chọc.

Đường Vũ Lâm gãi đầu một cái, "Không có mà! Ta chỉ là..."

Âu Dương Tử Hình cười nói: "Được rồi, không cần giải thích, tiểu tử từ thích thể hiện trước mặt con gái cũng là bình thường mà. Khóc cái gì á? Nói cho học tỷ nghe!"

Đường Vũ Lâm lắc đầu một cái, "Không có gì, chỉ là có hai bạn học muốn chuyển trường, trong lòng ta có chút khổ sở."

Âu Dương Tử Hình nói: "Tiểu tử cảm tình còn rất phong phú, sau này không phải không thể gặp lại. Chuyển trường thôi mà. Được rồi, nhân sinh chính là như vậy, thế sự vô thường. Cũng không ai biết ngày mai sẽ xảy ra điều gì, nên khi còn sống phải khiến cho mỗi một ngày đều khoái lạc, theo đuổi mục tiêu của chính mình, truy tìm niềm vui cho mình, vậy là đủ rồi."

Nàng xoa xoa đầu Đường Vũ Lâm, "Đi, tỷ tỷ dẫn ngươi đi ăn." Vừa nói, nàng kéo tay Đường Vũ Lâm hướng phía ngoài trường học mà đi.

Tay của Âu Dương Tử Hình rất mềm mại, Đường Vũ Lâm đi gần nàng càng có thể cảm nhận được hương thơm nhàn nhạt trên người nàng truyền đến.

Trong lúc nhất thời, quanh quẩn trong lòng tràn ngập nồng đậm ấm áp. Từ lúc đi học, hấn nỗ lực tu luyện, hầu như toàn tâm vùi đầu vào trong rèn luyện Võ Hồn cùng Đoán Tạo Thuật. Thế nhưng, ở trong lòng hấn, vẫn luôn khao khát tình thân.

Cha mẹ đi rồi, Na * đi rồi, người thân nhất đều bỏ hấn đi xa, hơn nữa không biết tung tích. Hấn chỉ có thể dùng việc tu luyện không ngừng để đóng băng cảm xúc của mình. Mà dưới tình huống như vậy, sự ôn nhu, sâu sắc của Âu Dương Tử Hình đã giúp hấn cảm nhận được sự ấm áp của tình thân.

** Trong tiếng Trung thường gọi phía sau tên của con gái là (JL / phiên âm: Nhi); như một cách gọi thân mật, nên một số chỗ tên con bé sẽ là Na, lại có khi lại gọi là Na Nhi, mọi người đừng thắc mắc nhen.*

"Tỷ tỷ dẫn người đi ăn xiên thịt nướng, còn có cả cá nướng nha."

Thời điểm tâm tình tốt, khẩu vị cũng sẽ rất tốt, đối với người bình thường mà nói là như vậy, đối với Đường Vũ Lâm mà nói, cũng là như vậy.

Sau khi Âu Dương Tử Hình mất thấy con heo Đường Vũ Lâm này đem không biết bao nhiêu xiên thịt nướng đưa hết vào trong miệng, đôi mắt đẹp đã sớm tròn tròn.

Trên bàn trước mặt bọn họ, xiên trúc chồng chất như núi. Những bàn khác thịnh soạn quăng đến bàn họ ánh mắt khác thường.

Âu Dương Tử Hình khóc không ra nước mắt nói: "Tiểu học đệ, tỷ tỷ là mang người đi để an ủi người, người lại muốn trả thù ta sao? Ta đã làm gì nên tội?! Người ăn phải bay mất cả một tuần tiền tiêu vặt của ta rồi đó, hu hu!"

"A?" Đường Vũ Lâm lúc này mới ý thức được, mình quả thật là đã ăn rất nhiều. Nhìn Âu Dương Tử Hình mỹ lệ kiều nhan, khẩu vị hôm nay của hấn tựa hồ có chút tốt đến kì lạ, hơn nữa, sáng sớm nay bởi vì tiễn Vương Kim Tỷ cùng Trương Dương Tử, miệng khô môi đắng, ăn uống cũng không bao nhiêu. Vì lẽ đó, lúc này kỹ năng Ăn Như Hạm cũng phát động hơi bị tốt quá mức quy định.

"Xin lỗi! Học tỷ, ngày hôm nay để ta trả tiền đi. Vốn hấn là nam nhân nên thanh toán." Đường Vũ Lâm vội vàng nói. Nhờ vào Đoán Tạo, hấn kiếm tiền không ít, ăn cơm đã không phải vấn đề gì.

"Đừng!" Âu Dương Tử Hình giơ tay gõ đầu hấn một cái, "Cái gì nam nhân, người vẫn còn con nít. Có lý nào tỷ tỷ đãi đệ đệ đi ra ăn cơm, lại để đệ đệ trả nợ. Ăn đi, ăn đi. Ngược lại người ăn khiến tỷ tỷ nghèo luôn, vậy thì tỷ tỷ sau này sẽ lại cần tiền học viện ăn cơm. Mà này, không phải người chính là Siêu Cấp Thùng Com Huyền Thoại của khối sơ cấp trong học viện chúng ta đây chứ? Có người nói, cả học viện đều sợ người rồi."

"Ây..., hình như chính là ta." Đường Vũ Lâm có chút xấu hổ nói rằng.

"Bất quá, người đúng là ăn khỏe thật đấy. Đây sau ai mà gả cho người, làm cơm sẽ mệt chết mất thôi!" Âu Dương Tử Hình che miệng khẽ cười nói.

"Tử Hình." Chính vào lúc này, một thanh âm từ cách đó không xa truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Ngạo kiều nam băng trượng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Âu Dương Tử Hình quay đầu nhìn lại, trong con người xinh đẹp nhất thời có thêm một nét vui mừng, nhanh chóng đứng lên đi tới, "Học trưởng, người cũng lại đây ăn xiên nướng sao?"

Đường Vũ Lâm bị bóng người của nàng ngăn trở, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy người đang nói chuyện cùng nàng là một nam thanh niên, thân hình cao lớn, không nhìn thấy tướng mạo.

"Đúng vậy! Ta đãi tiểu muội đi ra ngoài ăn một bữa ngon. Cả hai tuần lễ không gặp người, người thực sự là càng ngày càng đẹp ra nha!" Thanh niên cười nói.

Âm thanh của Âu Dương Tử Hình trở nên đặc biệt ôn nhu, lấy tay lướt nhẹ qua mặt, nói: "Thật sao? Cảm tạ học trưởng khích lệ. À, bên này vẫn còn chỗ trống, không bằng, các người cùng ngồi với bọn ta đi!"

"Được!" Thanh niên cười nói.

Không biết tại sao, nghe Âu Dương Tử Hình cùng đối phương ôn nhu nói chuyện, Đường Vũ Lâm trong lòng có cảm giác không thoải mái, bất giác liền đối với tên nam thanh niên này sinh một tia địch ý. Cũng không ngẩng đầu lên, vẫn cúi đầu cắm cúi ăn.

"Khá lắm, các ngươi thật đúng là ăn không ít nha!" Nam thanh niên kinh ngạc nói.

Âu Dương Tử Hình nói: "Đúng đấy! Đệ đệ này của ta lượng cơm ăn thực sự có chút hơi nhiều. Học trưởng đừng khách khí, lần này ta mời."

Nam thanh niên cười nói: "Nào có đạo lý để con gái mời, ông chủ, mang thêm cho chúng ta ít đồ, cho một phần tuyệt ngư, một phần há cảo, Tiểu Ngôn, ngươi muốn ăn gì?"

"Muội muốn ăn xiên heo, xiên dê, xiên bò, đều muốn, ca, muội còn muốn uống chút bia có được hay không? Lạnh lạnh, tốt cho sức khỏe. " âm thanh lạnh lạnh hấp dẫn ánh mắt Đường Vũ Lâm.

Thế nhưng, khi hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người ngồi đối diện mình thì không khỏi mở to mắt.

Thực sự là oan gia ngõ hẹp mà! Đây không phải là ngao kiều nam băng trượng cùng muội muội của hắn sao?

Đúng vậy, người được Âu Dương Tử Hình xưng là học trưởng, chính là Hứa Hiểu Ngữ, bên cạnh hắn tự nhiên là muội muội Hứa Tiểu Ngôn. Mấy ngày nay tâm tình hắn không tốt, ngày hôm nay mang theo muội muội trốn đi ăn uống. Vừa vặn gặp phải Âu Dương Tử Hình cùng Đường Vũ Lâm.

Hứa Tiểu Ngôn đang thao thao bất tuyệt nói một loạt những thứ mình muốn ăn, Hứa Hiểu Ngữ lại đang quay đầu về phía tiểu nhị gọi món, vì lẽ đó đều không chú ý đến Đường Vũ Lâm vừa ngẩng đầu lên.

"Này, tiểu tử, ngươi ăn từ từ, đừng làm kinh hải đến người khác nha." Âu Dương Tử Hình nghiêng đầu qua, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn dặn dò.

Đường Vũ Lâm trong lòng nhất thời có chút tức giận bất bình, học tỷ sẽ không có tình ý gì đối với con hàng Băng Trượng nam này chứ? Hắn tuy tuổi còn nhỏ nhưng cả ngày nghe Tạ Giải "giảng dạy" phương diện này, dù còn hơi hồ đồ nhưng cũng ít nhiều cũng có một tia nhận thức đối với chuyện nam nữ.

Đường Vũ Lâm cúi đầu, tốt nhất vẫn nên kìm nén, nghĩ nhiều phiền phức. Cứ ăn trước đã rồi tính.

Gọi đồ ăn xong, Hứa Hiểu Ngữ một lần nữa xoay đầu lại, nhìn Âu Dương Tử Hình như cười như không, nói: "Học muội, đây là thân đệ đệ của ngươi sao? Cũng ở học viện của chúng ta?"

Âu Dương Tử Hình cười nói: "Không phải vậy đâu, xem như là đệ đệ kết nghĩa đi. Đúng đấy! Tiểu đệ này của ta lại là thiên tài đấy, là khóa một của Linh Ban chúng ta đó nha!"

"Ồ? Linh Ban?" Hứa Hiểu Ngữ âm thanh nhất thời kinh ngạc, quay đầu nhìn sang.

Âu Dương Tử Hình nói: "Học trưởng ở hệ cao cấp cũng biết Linh Ban sao?"

Hứa Hiểu Ngữ nói: "Mấy ngày nay vừa mới nghe thôi. Muội muội ta sang năm cũng sẽ tiến vào trung cấp Hồn Sư Học Viện học tập. Ta nghe phụ thân nói, muốn để nàng nhập học sớm, chính là muốn gia nhập Linh Ban, làm một tân ban sinh. Hiện tại hắn là đã sắp xếp gần xong xuôi."

"Tân ban sinh?" Đường Vũ Lâm theo bản năng ngẩng đầu lên. Tiểu Băng trượng thiếu nữ muốn gia nhập Linh Ban?

Tiếng nói của hắn đồng thời hấp dẫn tầm mắt của Hứa Hiểu Ngữ cùng Hứa Tiểu Ngôn, hai huynh muội nhìn thấy Đường Vũ Lâm trong nháy mắt cũng không khỏi ngẩn người.

Tâm lý phiền muộn của Hứa Hiểu Ngữ trong mấy ngày nay đều đến từ bọn người Đường Vũ Lâm mà ra, làm sao không nhận ra. Nhất thời hai hàng lông mày dựng thẳng, "Là ngươi!"

Hứa Tiểu Ngôn che miệng kinh ngạc thốt lên, "A! Ngươi..."

Đường Vũ Lâm lúc này mới ý thức vì tâm tình mình kích động mà lộ tẩy, sắc mặt nhất thời trở nên hơi lúng túng. "Ày..., chào các ngươi, ta là Đường Vũ Lâm."

Âu Dương Tử Hình nghi hoặc liếc mắt nhìn hắn, sau đó hướng về Hứa Hiểu Ngữ hỏi: "Học trưởng, ngươi biết đệ đệ này của ta?"

Hứa Hiểu Ngữ vừa định nói là biết, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chính mình ở trong Thăng Linh Đài thua một đám tiểu tử loại này thật mất mặt. Vẫn không nên trước mặt Âu Dương Tử Hình đề cập đến thì hơn. Đối với Âu Dương Tử Hình, hắn phi thường có hảo cảm.

"Không quen biết, chỉ là thật giống như có duyên gặp mặt một lần thôi." Hứa Hiểu Ngữ lạnh nhạt nói.

"Ca, hắn không phải là..." Hứa Tiểu Ngôn đơn thuần, lại bị Hứa Hiểu Ngữ khẽ néo một cái, nửa câu nói sau lại không nói ra.

Âu Dương Tử Hình cũng thông minh, lập tức nhìn ra điều gì, nhưng Hứa Hiểu Ngữ không muốn nhiều lời, nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Vậy để ta thay các ngươi giới thiệu lẫn nhau một chút. Đây là năm nhất Linh Ban Đường Vũ Lâm. Vũ Lâm, vị học trưởng này là thiên tài ưu tú nhất của học viện

chúng ta nha. Cao cấp hệ năm hai, lớp nhất, Hứa Hiểu Ngữ học trưởng, mới tuổi này đã là cường giả tam hoàn Hồn Tôn đấy. Hơn nữa học trưởng còn có khả năng trước khi tốt nghiệp đột phá tứ hoàn, chính thức trở thành Hồn Tông. Bên cạnh vị này chính là muội muội của hắn Hứa Tiểu Ngôn."

Nghe Âu Dương Tử Hinh giới thiệu, Hứa Hiểu Ngữ chỉ cảm giác trên mặt mình rất rát, giống như bị ăn một cái tát ngay giữa mặt. Mà có Âu Dương Tử Hinh, tên này trước mắt lại là học đệ cùng học viện, hắn cũng không thể trực tiếp phát tác.

"Chào học trưởng." Đường Vũ Lâm có chút không tình nguyện hướng tên ngạo kiều nam băng trượng chào hỏi một chút.

Hứa Hiểu Ngữ hừ một tiếng, "Học đệ thật tài giỏi nha! Không biết ngày đó gặp được, có phải là những bạn khác trong Linh Ban của ngươi không?"

Đường Vũ Lâm có chút tê dại da đầu, cái tên này sẽ không phải muốn trả thù chứ? Tuy nói ngày đó Cổ Nguyệt đánh bại hắn, nhưng đa phần là do Hứa Hiểu Ngữ chủ quan khinh địch, khí thế khủng bố của hồn kỹ Băng Chi Nộ của hắn, Đường Vũ Lâm hiện tại ký ức còn chưa phai. Vì lẽ đó, đối với câu hỏi của Hứa Hiểu Ngữ, Đường Vũ Lâm không hề hé răng.

Âu Dương Tử Hinh thấp giọng nói: "Học trưởng hỏi ngươi đấy!"

Đường Vũ Lâm nhìn nàng một cái, nàng mặc dù nói chuyện cùng mình, nhưng ánh mắt thủy chung đều ở trên người Hứa Hiểu Ngữ, ánh mắt ôn nhu không áp chế nổi.

"Học tỷ, ta ăn no rồi. Chúng ta đi thôi." Đường Vũ Lâm cầm khăn tay, lau lau tay, liền đi ra ngoài.

"Vũ Lâm, ngươi có chuyện gì thế?" Âu Dương Tử Hinh nhất thời quỳnh lên, vội vàng hướng về Hứa Hiểu Ngữ ở đối diện nói: "Học trưởng, thật xin lỗi! Ta trước tiên đưa hắn trở lại, các ngươi ăn trước đi, ta đi một lát sẽ trở lại."

Âu Dương Tử Hinh đuổi theo Đường Vũ Lâm đi ra ngoài, Hứa Tiểu Ngôn đôi mắt to tròn ngập tò mò, "Nguyên lai bọn họ chính là Linh Ban. Linh Ban có vẻ rất lợi hại! Vị tỷ tỷ kia ngay cả ca ca cũng có thể đánh bại đấy!"

Hứa Hiểu Ngữ trên trán nhất thời nổi gân xanh, cốc đầu Hứa Tiểu Ngôn một cái, "Ngươi có thể đừng nhắc đến chuyện này hay không?"

Hứa Tiểu Ngôn oan ức nói: "Ngươi đánh ta, khi về ta sẽ méc ba ba."

"Cái này làm sao lại là đánh, là xoa đầu đầy yêu thương, đầy yêu thương ngươi hiểu không?!" Hứa Hiểu Ngữ về mặt bắt đắc dĩ nói.

"Vũ Lâm, ngươi xảy ra chuyện gì?" Âu Dương Tử Hinh đuổi theo Đường Vũ Lâm, không hiểu hỏi.

Đường Vũ Lâm đi ra bị gió lạnh thổi, cũng cảm giác hành vi vừa rồi của mình có chút không thích hợp, dù sao học tỷ có lòng tốt mời mình đi ăn cơm, vậy mà mình lại bỏ đi, thái độ này cũng khó chấp nhận được!

"Xin lỗi học tỷ. Ta mấy ngày nay tâm tình có chút không tốt, chúng ta trở về thôi." Đường Vũ Lâm áy náy nói.

Âu Dương Tử Hinh nói: "Quên đi. Xem ra ngươi cũng ăn no rồi, nếu không ngươi đi về trước đi. Ta ở lại ngồi với bọn họ một lát."

"A?" Nhìn dáng vẻ Âu Dương Tử Hinh quay đầu nhìn về hướng phòng ăn, Đường Vũ Lâm nhất thời hiểu được trong lòng học tỷ, Hứa Hiểu Ngữ hiển nhiên quan trọng hơn mình nhiều.

"Được rồi. Vậy cảm ơn học tỷ ngày hôm nay đã khoản đãi. Hôm nào ta sẽ mời lại học tỷ." Đường Vũ Lâm có chút khách khí nói.

"Uhm cái kia không sao đâu. Có gì nói sau, vậy ta quay lại đây, ngươi về cẩn thận." Quảng lại câu nói này, Âu Dương Tử Hinh cấp tốc chạy về hướng phòng ăn.

Cười cười tự giễu mình, Đường Vũ Lâm vẫn tràn ngập hào cảm đối với Âu Dương Tử Hinh như trước, đây xem ra đúng là vì chênh lệch tuổi tác mà!

Bất quá, Linh Ban thực sự sắp có thêm học viên sao? Chỉ là, con nhỏ Hứa Tiểu Ngôn kia năng lực nhìn kiểu nào cũng không hề thấy mạnh mẽ! Ngày đó thậm chí dùng khí xuất thủ cũng không có, vẫn luôn được tên thanh niên kia che chở.

Lúc về khi nào gặp lão sư lại hỏi thăm. Bất quá, nếu như Linh Ban không có thêm học viên, chỉ dựa vào mình lại thêm Cổ Nguyệt, Tạ Giải ba người, đúng là có vẻ ít một chút.

Trở lại học viện, Đường Vũ Lâm không trở về ký túc xá của mình, mà đi tới văn phòng của Vũ Trường Không gõ cửa.

"Vào đi!" Âm thanh lạnh lạnh của Vũ Trường Không truyền đến.

Cửa không có khóa, Đường Vũ Lâm đẩy cửa mà vào. Chỉ thấy Vũ lão sư vẫn như trước quen thuộc một bộ bạch y, đang khoanh chân ngồi trên giường.

"Có chuyện gì?" Vũ Trường Không thân nhiên nói.

Đường Vũ Lâm nói: "Vũ lão sư, ngày hôm nay con ở bên ngoài đụng phải một người, nói là sắp sửa gia nhập Linh Ban của chúng ta. Chúng ta cứ chiêu sinh khơi khơi như vậy sao?"

Vũ Trường Không mở hai mắt ra, trong mắt mơ hồ có một đạo ánh sáng tím lóe lên, "Cái này không cần ngươi quan tâm, ngươi hiện tại hẳn là nên nghĩ tới làm sao thông qua cuộc thi cuối kỳ. Ta nhất định phải nhắc nhở ngươi, cuộc thi nguyên bản là chuẩn bị cho năm người, hiện tại ít đi hai người, nói cách khác, ba người các ngươi phải thông qua đề bài có độ khó dành cho năm người."

"A?" Đây còn gọi là nhất định phải nhắc nhở? Tại sao hiện tại mới nói?

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Trên người ngươi có mùi vị của nữ nhân!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm tròn mắt ngoác mồm nhìn Vũ Trường Không, trong lúc nhất thời không khỏi có chút sững sờ. Chuyện này thực sự là thiếu tình người mà!

Vũ Trường Không nói: "Nếu không có chuyện gì khác, ngươi hãy trở về đi."

"Ồ." Đường Vũ Lâm ảo não rời khỏi, đi về ký túc xá, ngay tức khắc liền nói lại cho Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt điệu Vũ Trường Không tiết lộ.

"Độ khó cho năm người thì kẻ độ khó cho năm người." Cổ Nguyệt thì không thèm để ý, Tạ Giải lại có chút sốt sắng, bất quá, việc đã đến nước này, căng thẳng lại có ích lợi gì?

"Vũ Lâm, kỳ thực có chuyện ta vẫn muốn thử xem." Tạ Giải vẻ mặt bất hảo tiến ghé vào tai Đường Vũ Lâm nói.

"Chuyện gì?" Đường Vũ Lâm nghi hoặc hỏi.

Tạ Giải nói: "Ta đang nghĩ, lúc trước ngươi chưa khống chế được sức mạnh huyết thống, ta xuyên ngươi một đao, ngươi liền huy động được sức mạnh kia. Hiện tại ngươi đã khống chế thành công, ta nếu như lại xuyên ngươi một đao, có thể lại bạo phát hay không?"

Đường Vũ Lâm sững sốt một chút, "Cái này ta cũng không biết."

Tạ Giải nói: "Nếu không, chúng ta thử xem?"

"Không được! Ngươi tự xuyên đao cái đầu ngươi ấy!?" Cổ Nguyệt tức giận đập Tạ Giải một cước.

Tạ Giải hừ một tiếng, "Ta biết ngay ngươi sẽ che chở hắn mà. Ta nói này Cổ Nguyệt, ngươi công bằng một chút có được hay không? Mọi người đều quen biết nhau, tại sao ngươi đối tốt với Vũ Lâm như vậy?"

Cổ Nguyệt nở nụ cười, nàng cười lên rất đẹp, hơn nữa lại có khí chất xuất thần, nhưng nhìn nét cười của nàng, Tạ Giải lại cảm thấy hoảng, "Ngươi...ngươi... cười cái gì?"

"Muốn biết tại sao ta đối với Vũ Lâm tốt hơn so với ngươi? Đáp án rất đơn giản, hắn đẹp trai hơn!" Cổ Nguyệt lòng đầy ác ý trả lời.

"Ặc ặc... ngươi nói vậy mà nghe được!" Tạ Giải mặt bị phẫn.

Đường Vũ Lâm không nhịn được nở nụ cười, "Được rồi hai người các ngươi, chúng ta thương lượng trước về cuộc thi đi."

Cổ Nguyệt nói: "Lúc trước kỳ thi lên lớp đánh như thế nào, hiện tại liền đánh như thế này, ba người chúng ta phối hợp vốn là ăn ý nhất. Bình tới tương đương, nước đến đất ngăn chứ! Ngược lại Vũ lão sư cũng không thể cho chúng ta một nhiệm vụ bất khả thi, đúng chứ?"

Đường Vũ Lâm gật gù đầu, "Ta cảm thấy Vũ lão sư có thể sẽ châm chước với chúng ta một chút, như vậy đi, chúng ta thay đổi chiến thuật một chút. Tạ Giải, ngươi vẫn là chủ công, tùy cơ ứng biến. Cổ Nguyệt, lần này ngươi cũng chủ công, phụ trách công kích chính. Ta phụ trách phòng ngự cùng không chế."

Cổ Nguyệt gật gù đầu, "Được, ta sao cũng được."

"Đồng ý, vậy trước mắt cứ như vậy đi!" Vì đang trong phòng Tạ Giải, nên Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt đi ra cửa, vừa muốn đi về ký túc xá của mình, lại bị Cổ Nguyệt kéo lại.

"Chờ đã."

"Làm sao?" Đường Vũ Lâm nghi ngờ hỏi.

Cổ Nguyệt ghé sát vào bên người hắn, đi quanh hắn một vòng, mũi giật giật, "Trên người ngươi tại sao có mùi vị của nữ nhân? Nói, vừa nãy đi đâu làm gì?"

Đường Vũ Lâm kinh ngạc nói: "Lỗi mũi của ngươi thính vậy!!! Thân ta một người toàn mùi thịt nướng, ngươi lại ngửi ra được mùi nữ nhân. Lợi hại, lợi hại!"

"Đừng đánh trống lảng, nói thật mau!" Cổ Nguyệt hung tợn hỏi.

Đường Vũ Lâm cười nói: "Đã bảo là không có gì rồi! Ta ngày hôm nay tâm tình không tốt lắm, Âu Dương học tỷ mời ta đi ăn thịt nướng. Kết quả ngươi đoán ta đụng tới ai?" Lập tức, hắn đem chuyện mình ngày hôm nay cùng Âu Dương Tử Hinh đi ăn chung, sau đó gặp phải huynh muội Hứa Hiểu Ngữ toàn bộ kể hết một lần.

Nghe hắn giải thích xong, Cổ Nguyệt không khỏi hơi nghi ngờ một chút, nói: "Nói vậy, vị Âu Dương học tỷ nọ yêu thích gã ngạo kiều băng trượng nam kia?"

Đường Vũ Lâm có chút bất đắc dĩ nói: "Thật giống đúng không? Đúng rồi, Hứa Tiểu Ngôn muốn gia nhập Linh Ban chúng ta, ngươi thấy thế nào?"

"Ta không có vấn đề gì!" Cổ Nguyệt tạo một dáng vẻ không có gì đáng kể, "Con mẹ Âu Dương học tỷ trọng sắc khinh bạn, cũng không phải vật gì tốt, ngươi nên cách xa ả ra!"

Đường Vũ Lâm cau mày nói: "Đừng nói năng như vậy, nhân gia người ta có lòng tốt mời ta đi ăn chung đấy! Âu Dương học tỷ rất thiện lương."

Cổ Nguyệt nói: "Thiện lương? Thiện lương đáng lẽ nàng nên đưa ngươi trở về. Tiệc ăn các ngươi đi cách học viện rất xa đấy, ngươi lại còn nhỏ như vậy...."

"Ta nhỏ chỗ nào?" Đường Vũ Lâm bất mãn nói.

Cổ Nguyệt hai tay chống nạnh, "Nói chung, ngươi sau này vẫn nên ít tiếp xúc với cô ta đi. Vừa nhìn liền biết không phải người tốt lành gì. Thôi đi ngủ thôi!" Nói xong, nàng xoay người đi mất.

Đường Vũ Lâm có chút không hiểu đầu của tai nheo gù, quay về phòng tu luyện. Những việc ngày hôm nay đã khiến hắn phiền muộn, hoài nghi, thế nhưng trở thành cường giả chung quy vẫn là mục tiêu cuộc sống hắn lập ra cho mình, biến hóa ngăn ngừ trong lòng cũng không ngăn trở được hắn tự mình tu luyện.

Cổ Nguyệt trở về phòng, đóng cửa lại. Trong đôi mắt thoáng nhiều thêm một nét buồn. Nàng đi tới phía trước mở cửa sổ ra, để gió đêm mát mẻ tràn vào.

Sợi tóc trong gió đêm phiêu đảng, con mắt của nàng dần dần phát sinh một chút biến hóa, không còn là màu đen ban đầu mà tỏa ra một vàng sáng màu tím vàng nhạt.

Xoè bàn tay ra, trong lòng bàn tay, từng đoàn ánh sáng xuất hiện, màu xanh lam chính là Thủy, màu vàng chính là Thổ, màu đỏ chính là Hỏa, màu xanh chính là Phong, màu bạc chính là Không Gian, màu vàng nhạt chính là Quang Minh. Còn có, một vàng sáng màu tím cuối cùng loé lên rồi biến mất.

.....

Sáng sớm.

Đường Vũ Lâm theo thói quen ra sân thể thao chạy bộ, rất nhanh, hắn lại nhìn thấy bóng người quen thuộc.

"Chào học tỷ!" Đường Vũ Lâm hướng về Âu Dương Tử Hinh chào hỏi một chút.

Âu Dương Tử Hinh cười híp mắt nói: "Thế nào? Tâm tình đã bình ổn lại chưa?"

Đường Vũ Lâm có chút lúng túng gãi đầu một cái, "Ta hiện tại rất ổn, không sao nữa rồi."

Âu Dương Tử Hinh cười nói: "Vậy thì tốt. Đúng rồi, ngày hôm qua cuối cùng là Hứa học trưởng thanh toán, nếu có cơ hội ngươi có thể cảm tạ hắn nha."

"Hắn thanh toán tiền?" Đường Vũ Lâm nhất thời có chút buồn bực.

Âu Dương Tử Hinh nói: "Được rồi, hắn cũng vì nể mặt ta nên mới tính tiền, tỷ tỷ chỉ trêu ngươi thôi. Ngươi sau này mời ta ăn cơm là được rồi. Đến đây, chúng ta tăng tốc đi, xem ta có thể đuổi kịp ngươi hay không!"

Về mặt tốc độ, Đường Vũ Lâm rõ ràng chiếm ưu thế, Âu Dương Tử Hinh tốc độ không chậm nhưng so với hắn vẫn còn khoảng cách, nhưng dưới sự áp chế cắt lực của Đường Vũ Lâm, hai người duy trì tốc độ tương đương cùng tiến lên.

Chạy bộ xong, Âu Dương Tử Hình quay lại rửa mặt, trước chạy bộ sau rửa mặt là thói quen của nàng. Đường Vũ Lâm tự nhiên là vọt vào căng tin, tiếp tục sự nghiệp làm thùng cơm di động của hắn.

Không ngoài dự liệu, môn thứ hai cuộc thi cuối kỳ, vẫn giống như trước tiến hành bên ngoài học viện. Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lâm ba người đi ra khỏi học viện, lần này không đi bộ, mà cưỡi Hồn Đạo Xa sáng ngời *, trực tiếp hướng về vùng ngoại thành mà đi.

** Nghe oai vậy chứ theo bối cảnh thì là đi xe buýt công cộng / xe đồ đồ mà!*

"Vũ lão sư, có thể tiết lộ một chút hay không, nội dung thi hôm nay của tụi con là gì?" Tạ Giải cười cười hỏi dò.

Vũ Trường Không liếc hắn một cái, "Đến nơi đó các ngươi sẽ biết. Cùng Thăng Linh Đài khá giống, nhưng cũng không hoàn toàn giống."

"Ồ." Tạ Giải gật gật đầu.

Đường Vũ Lâm tuy rằng đã đến Đông Hải Thành được nửa năm có hơn, nhưng ngoại trừ Học Viện, Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, và đi loanh quanh vài nơi với đồng bạn, cũng không hiểu rõ lắm về thành phố này.

Sau khi xe buýt đi đến ngoại ô, tất cả mọi thứ xung quanh đều có vẻ xa lạ hơn.

Tuy nhà cửa vẫn san sát như trước, nhưng rõ ràng cũng trở nên trống trải hơn một chút.

Bọn họ xuống xe buýt ở vùng ngoại ô, Vũ Trường Không mang theo bọn họ đi vào một viên khu to lớn. Viên khu này gọi là: Đông Hải Hồn Đạo Công Nghệ Khu.

Bên trong viên khu có rất nhiều kiến trúc màu xanh, từng dãy từng dãy khác nhau được xây kiên cố, mỗi tòa nhà đều có đặc điểm chung là được kim loại kiến tạo thành.

"Ngươi biết nơi này sao?" Đường Vũ Lâm hướng về Tạ Giải bên cạnh thấp giọng hỏi.

Tạ Giải nói: "Đã từng nghe qua. Tại Đông Hải Thành, Khu Khoa Học Công Nghệ Kỹ Thuật Cao tựa hồ là chỗ này. Các xí nghiệp lớn ở Đông Hải Thành chúng ta cơ bản đều ở đây. Nghe nói, bên này cũng có xưởng Cơ Giáp * nữa đấy."

** Xưởng Giáp Máy*

"Cơ Giáp?" Vừa nghe đến hai chữ này, con mắt Đường Vũ Lâm nhất thời sáng lên. Tuy rằng Vũ Trường Không đã từng nói, Cơ Giáp cao cấp là Đầu Khái, nhưng mãi đến tận hiện tại, bọn họ còn đều chưa từng thấy Đầu Khái hình dáng ra sao. Vì lẽ đó, ở trong đầu Đường Vũ Lâm, Cơ Giáp vẫn như cũ là một tồn tại cao lớn uy vũ.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Đông Hải Tiểu Trường Không

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Viên khu rất lớn, bọn họ đi mất hơn nửa giờ, Vũ Trường Không mới mang bọn họ đi đến một tiểu viên khu bên trong khu này.

Thứ đầu tiên đập vào mắt họ là một khu vực trống trải màu lam, bên trong là một tòa nhà nhỏ. Tòa tiểu lâu này so với những kiến trúc bọn họ đã từng thấy được bài trí khéo léo hơn, nhưng diện tích nhỏ hơn các nơi khác nhiều.

Đi thẳng đến trước cửa bọn họ mới phát hiện trên tòa tiểu lâu ngay cả bảng hiệu cũng không có, cũng không biết là nơi nào. Chẳng lẽ nội dung thứ hai của cuộc thi cuối kỳ sẽ diễn ra ở đây sao?

Tiểu lâu màu lam đậm, tường ngoài làm bằng kính, tựa như được từng khối pha lê ghép lại mà thành. Mặt kính làm cho người ta cảm nhận được một vẻ đẹp kỳ dị, ánh sáng từ nhiều góc độ khác nhau chiếu sáng thật lộng lẫy.

Cửa không người, đóng kín. Vũ Trường Không đi lên trước, tay phải trực tiếp đặt lên trên tấm pha lê.

Một đạo hào quang màu xanh lam loé lên rồi biến mất, một đạo hình chiếu sáng lên. Một âm thanh nghe có phần non nớt vang lên, "U, đã lâu không gặp a! Đông Hải Tiểu Trường Không."

Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Mở cửa."

Thanh âm kia có chút bất đắc dĩ nói: "Ngươi vẫn vô vị như thế, Tiểu Trường Không."

"Keng" một tiếng vang nhỏ, cửa kính vô thanh vô tức hướng về hai bên mở rộng.

Đường Vũ Lâm, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đều ngẩn ngơ, Đông Hải Tiểu Trường Không? Cái quỷ gì vậy?

Trường Không là tên của Vũ lão sư, Đông Hải chính là Đông Hải thành? Nhưng mà, cách gọi tên này... Tiểu...tiểu... gì cơ? Ha ha!

Đi vào bên trong cửa kính, mặt đất màu trắng, vách tường màu lam đậm, ánh đèn nhu hòa màu trắng, hết thảy đều có vẻ vô cùng nhẹ nhàng sạch sẽ tinh khiết, nhưng vẫn như cũ không có một ai. Một cái khay kim loại trôi nổi tiến tới, phía trên có ba vòng đeo tay bằng kim loại.

"Mang vào." Vũ Trường Không hướng về ba người Đường Vũ Lâm ra lệnh.

Tạ Giải tò mò hỏi: "Vũ lão sư, cái này dùng để làm gì?"

Vũ Trường Không nói: "Phân biệt thân phận. Đeo nó vào mới có thể bảo đảm ngươi không bị xem là kẻ địch, sẽ không bị hệ thống phòng ngự nơi này hủy diệt."

Tạ Giải thờ dãi nói: "Cảm giác thật là cao cấp!"

Vũ Trường Không không có nhiều lời, tiếp đó ba người lại tiếp tục đi vào bên trong, lần thứ hai đến trước một tấm cửa kính màu lam chói sáng. Ánh sáng màu lam thoáng đảo qua, lần này không có tiếng nói phát ra, vòng tay kim loại của ba người sáng lên một chút rồi trở lại như bình thường.

Phía sau cánh cửa là hành lang, hướng vào sâu bên trong, liên tục qua mấy lần cua quẹo, lại qua một lớp cửa kính, ánh sáng lóe lên, Vũ Trường Không đi ở trước nhất đã đột nhiên biến mất.

Đường Vũ Lâm, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt theo bản năng dừng bước. Đây là...

"Kỹ Thuật Không Gian!?" Tạ Giải khiếp sợ nói. Hắn xuất thân từ gia tộc lớn, đối với khoa học kỹ thuật của Đại Lục vẫn hiểu khá sâu sắc, hẳn nhớ rõ Kỹ Thuật Không Gian hiện tại vẫn đang trong giai đoạn nghiên cứu phát minh, còn lâu mới có thể đạt đến trình độ mang vào ứng dụng. Nhưng mà cái vừa này... tựa hồ chính là Kỹ Thuật Không Gian!

"Tiến về phía trước." Thanh âm Vũ Trường Không từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Đường Vũ Lâm nhìn hai bạn một chút, là người đầu tiên tiến về phía trước.

Đi vào trong, một loại cảm giác kỳ dị trong nháy mắt truyền đến, Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy thân thể của chính mình phẳng phất bị một luồng năng lượng lạ bao vây, sau một khắc, hắn đã đột nhiên xuất hiện ở một nơi khác.

Đây là một không gian lam đậm, trên đỉnh đầu và dưới chân đều là tinh thể màu lam đậm. Vách tường lại có màu trắng bạc kim loại, ánh sáng chiếu khắp nơi, cực kỳ kì dị.

Lại là hai đạo hào quang loé lên, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đồng thời xuất hiện bên cạnh hắn.

"Oa, đúng là Kỹ Thuật Không Gian a! Địa phương thi cuối kỳ của chúng ta thực sự rất cao cấp" Tạ Giải kinh hô.

Vũ Trường Không đứng ở phía trước, hắn đi đến một bên vách tường, không biết làm cái gì mà vách tường đột nhiên tách ra, một màn ảnh lớn xuất hiện, các loại phù hiệu kỳ dị ở trên màn ảnh lớn sáng lên, một bàn phím xuất hiện, Vũ Trường Không hai tay gõ nhanh như chớp trên bàn phím.

"Thân phận xác nhận, Đông Hải Tiểu Trường Không."

"Kiểm tra độ khó, trung đẳng. Kiểm tra nhân số, ba người. Mười giây đếm ngược."

"Mười —— "

"Chín —— "

"Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao lại trực tiếp bắt đầu đếm ngược?" Tạ Giải giật mình nói.

Vũ Trường Không xoay người nhìn về phía bọn họ, "Lẽ nào các ngươi còn muốn có thêm nhiều thời gian chuẩn bị sao? Bây giờ chính là chuyện các ngươi cần phải làm!"

"Tám, bảy, sáu,..., ba, hai, một, bắt đầu!"

Ba đạo lam quang không hề có điềm báo trước từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt rơi vào thân thể bọn Đường Vũ Lâm ba người, lam quang lóe lên, ba người liền biến mất không còn tăm hơi, không thấy hình bóng.

Đường Vũ Lâm nhận ra cảm giác bị năng lượng bao phủ lại một lần nữa xuất hiện, chỉ là so với vừa nãy càng thêm mãnh liệt, thời gian cũng kéo dài hơn nhiều lần.

Dần dần cảm giác thân thể bị lôi đi xuất hiện, hần vội vàng ngưng tụ hồn lực, huyết mạch trong cơ thể gia tốc chảy xuôi, hần có thể rõ ràng nghe được tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Mỗi một nhịp tim đập mạnh, đều giúp làm chậm lại cảm giác thống khổ mà hần trải qua. Dần dần trái tim của hần đã vững vàng bình ổn lại.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên, ánh sáng lóe lên, Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy thân thể trong nháy mắt mất khống chế, cảm giác rơi tự do truyền đến.

Không được!

Hần hầu như không chút do dự thả ra Lam Ngân Thảo của mình, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo trực tiếp hướng xuống dưới đám tối, đồng thời cấp tốc quan sát bốn phía.

Trời đất quay cuồng, đây là cảm giác đầu tiên của hần. Sau đó chợt xuất hiện một lực hút khó có thể hình dung, cảm giác này vô cùng rõ ràng. Rốt cục dây leo Lam Ngân Thảo lần đầu tiên tiếp xúc được thực thể. Đường Vũ Lâm vội vàng khống chế Lam Ngân Thảo dùng sức đẩy một cái, lúc này mới làm chậm tốc độ rơi xuống của mình, nương theo Lam Ngân Thảo uốn lượn, lại giống như là lò xo vậy, giúp hần dần dần hạ xuống đất.

Dây leo thu lại, hần vững vàng tiếp đất.

Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đều chưa xuất hiện, nơi này cũng chỉ có một mình hần. Hần kinh ngạc phát hiện, không gian này có chút quen mắt. Mặt đất gần như màu trắng nhạt, không có bầu trời, không nhìn thấy điểm cuối.

Cảm giác này, rõ ràng rất giống lúc mình gặp Lão Đường trong ý thức, chỉ có điều, nơi này ngưng thực hơn, hần là không phải ở trong không gian ý thức của mình.

Chuyện này...Đến tốt cùng đây là nơi nào?

"Hoan nghênh người tới Anh Hùng Điện, lần đầu thí luyện, độ khó trung cấp. Họ tên: Đường Vũ Lâm, tuổi tác: 10 tuổi."

"Yêu cầu kiểm tra: trận đầu, kiên trì thời gian ba mươi giây."

Đường Vũ Lâm chưa kịp hiểu mô tê gì, ánh sáng lóe lên, đối diện hần đã xuất hiện thêm một vệt quang ảnh. Đó là một cô gái nhìn qua cực kỳ xinh đẹp, nàng có chân mày nhu hòa, mặt mỉm cười.

"Bắt đầu!" Âm thanh điện tử lại vang lên.

Đôi mắt thiếu nữ đột nhiên sáng ngời, một đạo cường quang trên người nàng sáng lên, nhìn sang liền thấy một vòng sáng xuất hiện dưới chân nàng. Màu vàng, cái kia rõ ràng là Bách Niên Hồn Hoàn.

Sau đó Đường Vũ Lâm thấy thân hình thiếu nữ trở nên hư huyền, hầu như là trong chớp mắt đã đến trước mặt mình. Một chương đập thẳng vào ngực hần.

Bộ pháp này, rõ ràng cùng Vũ lão sư có chút giống nhau!

Đường Vũ Lâm lúc trước đã từng thấy qua bộ pháp của Vũ Trường Không, vì lẽ đó khi thấy thiếu nữ hướng về phía mình, hần cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Hai tay vung lên, mười mấy cây Lam Ngân Thảo đan dệt ở trước người, hóa thành một tấm lưới lớn, phòng ngự toàn bộ trước cơ thể.

Đúng lúc này, trước người cô gái kia ánh sáng lại lóe lên, một cái đỉnh ba chân lớn lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt nàng. Đường Vũ Lâm chưa kịp phản ứng lại, chiếc đỉnh lớn kia đã rơi xuống đất, một vòng khí lưu màu đen trong nháy mắt bạo phát.

"Oanh ——" cảm giác rung động mãnh liệt từ dưới chân truyền đến, Đường Vũ Lâm chỉ phát hiện thân thể của mình bị chấn động toàn thân, đồng thời Lam Ngân Thảo được hần thả ra cũng đã bị thổi bay lên trời, không còn tác dụng ngăn cản đối phương.

Bàn tay nhìn có vẻ nhỏ nhắn non mềm trong chớp mắt đã đến trước mặt hần.

Đường Vũ Lâm muốn né tránh cũng đã không kịp, bàn tay trắng nõn đang gần kề ngực hần, lòng bàn tay đột nhiên nắm lại, đánh vào người hần. Nhìn lại, thấy bàn tay đã cách mình càng lúc càng xa. Thì ra là Đường Vũ Lâm bị đập văng đi!

Bất quá, Thiên Đoán Ngân Thái Nhuyễn Giáp hần mặc trong người lúc này mang lại tác dụng cực lớn, mỗi một mảnh giáp lập tức nối liền với nhau, giúp Vũ Lâm tản bớt phần nào chương lực. Dù là vậy, ngực của Vũ Lâm vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Nên biết, cường độ thân thể của hần trong các bạn cùng lứa tuổi tuyệt đối đứng hàng đầu.

Không đợi hắn đứng dậy, chiếc đỉnh lớn màu đen kia đã lần thứ hai hướng về người hắn. Cùng lúc đó, Đường Vũ Lâm nhìn thấy cô gái kia trong mắt từ quang lóe lên, nhất thời, một cảm giác choáng váng mãnh liệt truyền đến, hắn vừa muốn chuẩn bị đối kháng lại một lần nữa dừng lại.

Chiếc đỉnh lớn màu đen nhanh như tia chớp bay đến. Đang lúc này, tay phải Đường Vũ Lâm hung hãn vung ra.

Kim Luân vàng nhạt bao trùm lấy nắm đấm, "Oanh" một tiếng, xung kích của chiếc đỉnh lớn đã bị chặn lại.

Thời điểm bị đánh văng về sau, hắn cũng đã vận dụng huyết mạch lực của mình, tuy rằng đầu óc choáng váng, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng kịp đưa quả đấm của mình chặn ở trước người.

Dù là vậy, hắn căn bản vẫn không thể phát lực đầy đủ, lần thứ hai bị húc văng đi.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Sát hạch giả mạnh mẽ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Dùng sức lắc lắc đầu một thoáng, Đường Vũ Lâm trong lòng ngờ ngác. Đối phương nhìn chỉ ngang tuổi mình, vậy mà chiến lực của nàng lại cường hãn như vậy!

Bất quá, sau khi nhanh chóng định thần, hai tay Đường Vũ Lâm đưa lên cao, từng cây Lam Ngân Thảo đuổi theo hắc đỉnh bay đến, nỗ lực quán quanh Võ Hồn của đối phương.

Cô gái kia vậy mà cũng không để ý, căn bản không quản lý Võ Hồn của mình, thân thể gia tốc, nhắm hướng Đường Vũ Lâm.

Nàng muốn cùng ta cận chiến?

Đường Vũ Lâm hít sâu một hơi, Kim Luân bao trùm toàn tay phải, đứng vững vàng tựa như Thái Sơn. Từ đợt giao thủ lúc này hắn có thể cảm giác được thiếu nữ này công kích rất mạnh, không chỉ hồn lực trực tiếp công kích, tựa hồ còn có cảm giác gì đó khác khác. Chạy đã chạy không được, vậy thì thôi gắng gượng chống đỡ vẫn hơn!

Lam Ngân Thảo bay ra, ngoại trừ quán quanh bên ngoài đại đỉnh, còn lại tất cả đều tụ tập ở xung quanh cơ thể Đường Vũ Lâm.

Thân hình thiếu nữ lần thứ hai trở nên hư huyền, tựa như biến mất không còn tăm hơi, lại giống như ở khắp mọi nơi. Điều Vũ Lâm có thể làm cũng chỉ là liên tục vung Lam Ngân Thảo trong phạm vi nhỏ quanh cơ thể, nỗ lực ngăn cản đối phương.

Đúng lúc này, một tiếng phượng hót kỳ dị đột nhiên vang lên, "Ồ!"

Trong tay thiếu nữ không biết lúc nào có thêm một cây tiêu lớn, tiếng tiêu vừa ra, Đường Vũ Lâm chợt phát hiện đến thế giới của mình tựa hồ đột nhiên trở nên trì độn. Tốc độ Lam Ngân Thảo phóng thích rõ ràng chậm lại. Chiếc đại hắc đỉnh nháy mắt đã thoát khỏi sự vây đuổi của Lam Ngân Thảo, phóng lên trời, sau đó lại từ trên trời giáng xuống, trực tiếp vòng ra sau lưng hắn.

"Àm!" Cảm giác rung động mãnh liệt, choáng váng lần thứ hai truyền đến. Lần này, Đường Vũ Lâm trực tiếp bị chấn động bay lên. Cùng lúc đó, đôi tay ngọc của cô gái kia, dễ như ăn cháo tách rời những dây Lam Ngân Thảo, trong nháy mắt đã đến trước mặt Đường Vũ Lâm. Hai tay giờ lên, ấn thẳng vào ngực hắn!

Thôi, xong! Tèo!

Đường Vũ Lâm có thể cảm nhận rõ ràng sự uy hiếp đối phương mang lại, lúc này, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, Song Sinh Võ Hồn, thiếu nữ này có Song Sinh Võ Hồn!

Hơn nữa, nàng dĩ nhiên có thể sử dụng đồng thời hai loại Võ Hồn, căn bản không cần suy nghĩ nhiều.

Đôi bàn tay uyển như bạch ngọc, chỉ chút nữa đã chạm vào ngực hắn, đột nhiên, thân thể Đường Vũ Lâm chấn động mạnh, một luồng cảm giác mạnh mẽ kỳ dị từ trong cơ thể tuôn ra. Trạng thái bị đờ của Đường Vũ Lâm cũng biến mất!

Đường Vũ Lâm chỉ kịp đem cánh tay phải bắt chéo che trước người mình.

"Âm——"

Sức mạnh khổng lồ khiến Đường Vũ Lâm cảm giác cánh tay phải của mình đã gãy, triệt để gãy vụn. Cánh tay phải mạnh mẽ va vào ngực, đẩy thân thể của hắn bay ngược về sau.

Nhưng lần này hắn không bay xa, sau lưng chính là chiếc đại hắc đỉnh kia, nhuyễn giáp va chạm ở trên chiếc đỉnh lớn, khiến mất hắn tối sầm lại. Sau đó cô gái kia từ trong hư không thoáng hồi sức, lại đuổi theo, tay phải đưa ra, một lực hút truyền đến, dẫn dắt thân thể Đường Vũ Lâm hướng về phía nàng bay tới, tay trái chường ra, vẫn là lòng ngực của hắn.

Cánh tay phải đau nhức, nhưng vào lúc này, sau khi liên tục bị đối phương đã kích, huyết mạch trong cơ thể Đường Vũ Lâm cũng dần giác tỉnh.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, tay phải kim quang toả sáng, Kim Long Trảo đột nhiên xuất hiện. Cùng lúc đó, Tiểu Kim Quang Thảo Xà chui vào bên trong một dây leo Lam Ngân Thảo, hướng phía dưới đánh xuống.

Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo tựa như trường mâu, trực tiếp cắm trên mặt đất, dùng sức đẩy lên, giúp Đường Vũ Lâm thay đổi phương hướng, thoát khỏi một chưởng suýt trúng của thiếu nữ.

Lúc trước hắn chịu ảnh hưởng của sức hút từ lòng bàn tay thiếu nữ, thân thể rất tự nhiên hướng về phía trước bay vút, lướt qua đỉnh đầu cô nàng. Kim Long Trảo vô xuồng đỉnh đầu đối phương.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến hiện tại, hắn rốt cuộc cũng có cơ hội phản kích.

"Ồ——" tiếng phượng hót lại nổi lên, Đường Vũ Lâm nhất thời lại bị tê liệt một lần nữa.

Thân thể thiếu nữ bỗng nhiên hạ xuống, tay phải chỉ ra, chiếc đỉnh lớn trên không trung đuổi theo Đường Vũ Lâm đập tới.

Kim Long Trảo giờ lên, hung hãn đập vào chiếc đại hắc đỉnh.

"Oanh——" chiếc đỉnh lớn màu đen bị phá nát, chia năm xẻ bảy. Thân hình thiếu nữ bên dưới khẽ lay động một chút, Đường Vũ Lâm cũng đã từ trên trời giáng xuống.

Nhưng vào lúc này, Đường Vũ Lâm trong lòng đã nghĩ thông suốt, sau khi Kim Long Trảo tay phải đập nát cái đỉnh của đối phương, liền lập tức cấp tốc thu hồi. Đồng thời Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo một lần nữa đẩy một lần nữa, cơ thể hắn bay lên cao, không rơi xuống mặt đất.

Ba mươi giây thôi, không phải sao? Nhanh kết thúc nào!

Thiếu nữ cũng sững sốt một chút, cấp tốc truy đuổi Đường Vũ Lâm, sau khi nàng đến trước mặt Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo thì...do dự một chút.

Trạng thái Đường Vũ Lâm hiện tại kỳ thực cũng không tốt lắm, bởi vì trước sau đã triển khai Kim Long Trảo cùng Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo, hồn lực của hắn đã tiêu hao rất nhiều.

Lam Ngân Thảo trên mặt đất dùng sức đẩy một cái, lần này đưa hắn đi rất xa. Cùng lúc đó, Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo thu hồi, Tiểu Kim Quang một lần nữa trở lại bên cạnh hắn.

Hắn cố gắng lợi dụng bay trên không trung để kéo dài khoảng cách càng xa càng tốt.

"30 giây đã hết, cửa ải thứ nhất, thông qua!"

Rốt cục, âm thanh hắn chờ mong cuối cùng cũng xuất hiện, Đường Vũ Lâm nhẹ nhàng rơi xuống đất, lộn một vòng giảm chấn, xoay người nhìn lại.

"Cửa ải thứ hai bắt đầu, đánh bại đối thủ của ngươi, hoặc kiên trì thêm ba mươi giây nữa." Âm thanh điện tử truyền đạt một nhiệm vụ "nhức trứng" khiến Đường Vũ Lâm há mồm là lưỡi.

Giao thủ ngắn ngủi vừa rồi đã bức bách hắn phải sử dụng hai đại chiêu, hồn lực tiêu hao vượt quá 2/3, hiện tại phải qua cửa thứ hai, lại còn phải chịu đựng thêm một quãng thời gian nữa ư?

Thiếu nữ tựa hồ không hề chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, vẫn lao về phía trước nhanh như cũ, đại hắc đỉnh vậy mà lại không xuất hiện, nhưng quan trọng nhất: cây tiêu lớn vẫn còn ở trong tay nàng.

Làm sao bây giờ?

Chạy? Không ổn! Đối phương tốc độ cực nhanh, bộ pháp cực kỳ tinh diệu. Chạy không phải biện pháp.

Gắng gượng chống đỡ?

Nếu đối phương là người thật, như vậy khác biệt hồn lực so với người thường không bao nhiêu, nàng Song Sinh Vô Hồn, mạnh hơn Hồn Sư bình thường một ít, nhưng hai Vô Hồn liên tục triển khai hồn kỹ, tiêu hao cũng sẽ không hề nhỏ. Nếu đã như vậy, điều mình hiện tại cần làm chính là gắng hết sức cùng

nàng độ sức, dù không đánh bại được nhưng kiên trì thêm 30 giây nữa hẳn không thành vấn đề.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lâm liền... quay đầu bỏ chạy. Giao thủ chậm một giây, thời gian kiên trì càng lâu.

Hồn lực tiêu hao tuy rằng lớn, nhưng thể lực của hắn cũng không bị ảnh hưởng, mỗi một lần đạp chân, đều có thể đem thân thể cấp tốc bắn về phía trước, tốc độ nhanh vô cùng.

Tốc độ thiếu nữ tuy rằng nhanh hơn hắn một phần, nhưng muốn đuổi kịp hắn cũng không dễ như vậy. Một chạy một truy, rất nhanh mười giây liền trôi qua. Thiếu nữ suýt nữa đuổi kịp hắn. Đường Vũ Lâm đột nhiên hai chân phát lực, nhảy vọt về phía trước, một đôi Thiên Đoán Trảm Ngân Chùy xuất hiện trong tay.

"Ồ —— ". Tiếng phượng kêu.

Mẹ... Lại nữa!

Tốc độ hạ thấp, đầu óc choáng váng, thân thể Đường Vũ Lâm không như dự đoán nhảy thoát, mà chỉ thực hiện được một nửa, thiếu nữ cũng đã đến trước mặt hắn.

Lần này, thiếu nữ không trực tiếp công kích hắn, mà một tay nắm lấy vai phải của hắn, kéo xuống dưới, đồng thời chân phải quét ngang, đá vào bắp chân hắn.

Thân thể Đường Vũ Lâm nhất thời mất cân bằng, trực tiếp ngã oạch trên mặt đất.

Hai tay vung lên, nỗ lực công kích đối phương. Nhưng thiếu nữ khác nào phi thăng tinh linh vậy, nhẹ nhàng tránh khỏi công kích của hắn. Cùng lúc đó, Đường Vũ Lâm ngực đau nhói, lại đã trúng hai quyền.

Quần Quanh phát động! "Ồ!" Giảm tốc độ!!!

Quần Quanh hồn kỹ lại một lần nữa bị ảnh hưởng, thiếu nữ tách đôi Lam Ngân Thảo, trực tiếp nâng hắn lên.

Đường Vũ Lâm bây giờ chỉ có thể dùng hai tay bảo hộ phần đầu, thân thể co lại, dùng hết sức che chắn những chỗ trọng yếu.

"Ầm ầm ầm ầm ầm!" Hắn lúc này, lại như là bao cát hình người, không ngừng bị ngược.

Không biết bao lâu trôi qua, âm thanh điện tử lại vang lên, "30 giây đã hết, cửa ải thứ hai, thông qua!"

Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ đi, cảm giác đau tận xương cốt cũng biến mất theo.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Đường Môn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hắn thật sự rất vui mừng, chính mình có Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp hộ thể, hơn nữa hắn cũng phát hiện, cường độ công kích của cô gái yếu dần, hẳn là do hồn lực tiêu hao lớn. Nàng hẳn không phải là Lực Lượng Hình Hồn Sư. Từ Vô Hồn liền có thể nhìn ra được. Bất quá, một Khổng Chế Hệ Hồn Sư lại có được lực công kích như vậy cũng đã rất khủng bố. Nếu đại hắc đỉnh của nàng không bị mình đánh nát, e rằng chính mình cũng không chống đỡ nổi đến lúc này!

Đường Vũ Lâm từ dưới đất bò dậy, cô gái kia đã biến mất rồi. Hắn vẫn ở địa phương lúc trước.

Vượt hai ải, lẽ nào sát hạch còn chưa kết thúc? Đường Vũ Lâm nghi hoặc nghĩ đến.

"Cao cấp sát hạch, cửa thứ nhất, chuẩn bị." Cao cấp? Lên cao cấp?

Hào quang lóe lên, một bóng người đột nhiên xuất hiện, vẫn là thiếu nữ nọ, thế nhưng, so với lúc trước nàng lớn hơn một ít. Sau đó Đường Vũ Lâm liền nhìn thấy, dưới chân nàng bay lên hai cái Hồn Hoàn.

...

Hào quang lấp lánh, Đường Vũ Lâm lao đảo té ra ngoài, trên mặt chỗ xanh chỗ tím, nhìn qua vô cùng chật vật.

Bất quá, hần mới đi ra, liền nhìn thấy ở trước mặt mình cách đó không xa, dáng vẻ Tạ Giải so với mình cũng không khá hơn bao nhiêu. Sắc mặt lại càng khó coi cực kỳ.

"Người qua mấy cửa?" Đường Vũ Lâm theo bản năng hỏi hần.

Tạ Giải mặt đen lại nói: "Một cửa, khảo hạch này cũng quá khó. Thực lực của đối phương quá mạnh, ta căn bản không có biện pháp nào, hoàn toàn bị khắc chế. Đối phương lực bộc phát cùng tốc độ còn nhanh hơn ta, năng lực chiến đấu cận chiến siêu cường, Song Long Chủy của ta căn bản không có tác dụng gì với nàng, liền bị nàng đánh mà nhận không ra! Hic!"

"Cổ Nguyệt đâu? Nàng còn chưa đi ra?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Tạ Giải gật gật đầu, "Vẫn là nàng mạnh nhất! Người qua mấy quan?"

Đường Vũ Lâm cười khổ nói: "Xem như là hai quan đi, chỉ có điều, cửa ải thứ hai là gắng gượng chống đỡ được. Ta bị đánh thật thảm!"

Vũ Trường Không vẫn đứng ở nơi trước, màn ảnh máy tính lớn này không giống như tại Thăng Linh Đài có thể quan sát được quá trình sát hạch bên trong, chỉ có thể chờ đợi ở nơi này.

Một phút sau, ánh sáng lóe lên, Cổ Nguyệt sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở trước mặt hai người. Đường Vũ Lâm vừa vịn cùng nàng mặt đối mặt, nhìn thấy trong mắt nàng tràn ngập vẻ khiếp sợ.

"Qua mấy quan?" Lần này là Tạ Giải hỏi.

"Cao cấp, hai quan. Cửa ải chung kết thật khó. Ta thất bại ngay cửa đầu tiên. Các người thì sao?"

Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải đều không lên tiếng. Thực sự là người so với người làm người ta tức chết đi được!

Vũ Trường Không xoay người, nhìn về phía ba người, gật gật đầu, "Các người lại đây."

Ba người đi đến trước mặt hần. Tạ Giải cúi đầu, thành tích của hần kém cõi nhất, trong lòng thầm nghĩ e rằng sẽ bị phê bình.

Ý niệm này của hần vừa xuất hiện, ánh sáng đột nhiên sáng ngời. Ba người lại cảm nhận được không gian rung động mãnh liệt, bọn họ biến mất tại chỗ không còn tăm hơi.

Hào quang lại lóe lên, bọn họ xuất hiện ở một nơi giống như văn phòng. Không gian rộng đến 200 mét vuông có hơn, bàn làm việc to lớn đặt ở một góc, từng chiếc ghế sa lon màu trắng bằng da bày ra chỉnh tề.

"Ngồi đi, có một số việc ta muốn trao đổi cùng các người." Vũ Trường Không chỉ chỉ ghế sofa.

Trong lòng ba người đều hơi nghi hoặc một chút nhưng vẫn ngồi xuống ghế sofa.

Vũ Trường Không ngồi đối diện bọn họ.

"Đối với cuộc thi ngày hôm nay, các người nhất định cảm thấy rất kỳ quái. Trong sát hạch, các người đều gặp đối thủ đồng cấp. Ta nhất định phải nói cho người một điều chính là, đối thủ các người đối mặt trong Anh Hùng Điện, đều được mô phỏng theo những Hồn Sư đã từng tồn tại chân thật. Vì lẽ đó, chỉ có thể phát huy được khoảng 7/10 thực lực của bọn họ. Các người cho rằng, so với họ, thực lực của các người như thế nào?"

Hồn Sư đã từng tồn tại chân thật!

Đường Vũ Lâm lập tức nghĩ đến vị kia Song Sinh Võ Hồn mình đối mặt. Tạ Giải trong đầu tái hiện ra một thiếu nữ vóc người cao gầy, tướng mạo tuyệt mỹ, vòng eo cong như hình cánh cung.

Mà trong đầu Cổ Nguyệt hiện ra lại là một thiếu niên có mái tóc màu đen, con ngươi lấp lánh hào quang kỳ dị. Tại cửa chung kết, chính hần dễ như ăn cháo đánh bại nàng. Cảm giác khi đối chiến cùng hần quả thực làm người ta run rẩy.

"Đưa các người đi tới nơi này, có hai nguyên nhân. Đầu tiên, bởi vì các người đã hấp thu linh lực gần đến hạn mức tối đa ở Thăng Linh Đài. Tối đa chỉ vài lần nữa là không cách nào tiếp tục rèn luyện trong đó. Vì vậy, các người cần một địa phương khác để rèn luyện thực chiến. Anh Hùng Điện thực chiến càng thêm chân thực hơn, bởi vì bản thể các người sẽ phải gánh chịu thương tích trực tiếp. Đương nhiên, nếu thương tích các người đạt tới trình độ nhất định, sẽ bị tự động truyền tống đi ra, không như Thăng Linh Đài xuất hiện tình huống tinh thần chịu xung kích vì thân thể bị hủy diệt. Các người có thể lý giải là vì cấp bậc của Anh Hùng Điện cao hơn Thăng Linh Đài.

"Thứ hai, ý nghĩa của sát hạch cũng không phải là vì cuộc thi cuối kỳ. Cuộc thi cuối kỳ của các người đã kết thúc sau khi hoàn thành Bạo Động Thăng Linh Đài, điểm ta cũng cho rồi. Thông qua sát hạch, mang ý nghĩa các người có cơ hội gia nhập tổ chức này, nếu như các người xác định gia nhập, tương lai liền có thể tích góp công huân để sử dụng Anh Hùng Điện tiến hành rèn luyện."

Tổ chức? Nghe được hai chữ này, hơn nữa đối mặt với bộ pháp mà vị cường giả triển khai lúc này, Đường Vũ Lâm lập tức ý thức được, đây chính là tổ chức thần bí Vũ Trường Không giới thiệu cho hắn, nhưng bị hắn từ chối khi trước.

Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt mang về mặt hiếu kỳ nhìn Vũ Trường Không. Vũ lão sư nguyên lai cũng là người của tổ chức.

"Vũ lão sư, tổ chức này là làm cái gì?" Tạ Giải hỏi. Hắn là người của đại gia tộc, cũng không thể tùy tiện gia nhập một tổ chức không rõ lai lịch. Nhưng tổ chức này lại có thể tồn tại ở Khu Công Nghệ Cao Đông Hải Thành này, lai lịch hẳn là rất thỏa đáng.

Vũ Trường Không nói: "Các ngươi nghe nói qua Đường Môn bao giờ chưa?"

Đường Môn?

Nghe được hai chữ này, thân thể ba người Đường Vũ Lâm đều chấn động.

Đường Môn? Đường Môn!

Làm sao có khả năng chưa từng nghe qua được! Ở trên thế giới này, gần như không ai không biết đến Đường Môn. Đường Môn truyền thuyết, từ thời đại viễn cổ đã có, mãi cho đến thời đại thượng cổ, lại lưu truyền cho đến bây giờ. Có thể nói, những sự kiện trọng đại nhất trong lịch sử Đẩu La Đại Lục đều có quan hệ với Đường Môn.

Người sáng lập Đường Môn, chính là vị anh hùng đã bảo vệ đại lục 2 vạn năm trước, thần trong truyền thuyết!

Sử Lai Khắc* học viện cũng từ đó trở nên mạnh mẽ, người sáng lập Đường Môn chính là đội trưởng đầu tiên của Sử Lai Khắc Thất Quái. Chính bởi vì ngài, Sử Lai Khắc học viện cùng Đường Môn mới có thể phát triển đến sau này, mới có nhiều truyền thuyết về Đường Môn được lưu truyền như vậy.

** Một số bạn có thắc mắc Sử Lai Khắc là một loại quái vật, nhưng là quái vật nào? Xin trả lời nó là từ phiên âm của từ "Shrek" |史莱克|Shǐ Lái Kè| Google hình ảnh để biết thêm chi tiết.*

Khi đó, Hồn Sư đại lục bị Vô Hồn Điện chường khống, Vô Hồn Điện đã tâm bưng bưng nỗ lực thống nhất đại lục, hủy diệt quốc gia, chường khống tất cả. Chính nhờ vị tổ tiên của Đường Môn dẫn dắt, liên minh các quốc gia cùng các Hồn Sư, mạnh mẽ cùng Vô Hồn Điện quyết chiến, giành thắng lợi cuối cùng.

Truyền thuyết sau đó ngài trở thành Hải Thần, tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, phi thăng thành thần.

Đường Vũ Lâm đối với chuyện xưa của ngài nghe nhiều đến thuộc nằm lòng, bởi vì, vị Đường Môn tổ tiên này đã từng nắm giữ Vô Hồn Lam Ngân Thảo như hắn!

Trên Đẩu La Đại Lục, nói tới Truyền Linh Tháp có khả năng sẽ có người không biết, nhưng nếu như nhắc tới Đường Môn, có thể nói là vô cùng nổi tiếng.

Đường Môn đã từng một lần ở thời kỳ thượng cổ suy thoái đến suýt nữa tiêu vong. Nhưng sau đó theo sự tiến bộ của Hồn Đạo Khí, thời đại thượng cổ, Đường Môn lại xuất hiện một vị kinh tài tuyệt đỉnh huyền thoại quật khởi. Chính là người đã một tay sáng lập tổ chức Truyền Linh Tháp cũng là người sáng tạo ra Hồn Linh. Vượt thời đại thay đổi cách cục hiện nay của giới Hồn Sư.

Sau hai lần Đường Môn quật khởi, không còn suy sụp, chỉ là sau đó nghe nói, bọn họ nương theo thời đại thượng cổ Tinh La Đế Quốc cùng Thiên Đẩu Đế Quốc di chuyển đến hai mảnh đại lục khác, mà từ từ mai danh ẩn tích. Có ít nhất mấy ngàn năm, danh tiếng Đường Môn không hề vang dội. Nhưng truyền thuyết về họ thủy chung vẫn luôn tồn tại.

Vì lẽ đó, khi Vũ Trường Không nói ra hai chữ Đường-Môn, Đường Vũ Lâm ba người đều bị chấn kinh rất lớn. Chẳng lẽ nói, nơi này thuộc về Đường Môn?

"Vũ lão sư, Đường Môn không phải đã mai danh ẩn tích, hay là đã di chuyển đến hai mảnh đại lục khác sao?" Đường Vũ Lâm gạt mình nói.

Vũ Trường Không nói: "Không. Đường Môn kỳ thực xưa nay đều chưa hề chân chính biến mất bao giờ. Không sai, Đường Môn ở hai mảnh đại lục kia cũng có cơ nghiệp, tương tự như Truyền Linh Tháp. Nhưng trên Đẩu La Đại Lục, Đường Môn trước sau đều tồn tại, Liên Bang chính thức cũng biết. Chỉ là Đường môn vị phòng ngừa tai bay vạ gió, vì lẽ đó không có hiển lộ ra ngoài quá nhiều thôi. Dù sao, danh tiếng Đường Môn đã từng thực sự quá vang dội. Vị trí hiện tại của chúng ta, chính là một công ty trực thuộc Đường Môn, tên là Công ty TNHH Khoa Học Kỹ Thuật Huyền Thế Đường Môn. Anh Hùng Điện chính là hệ thống rèn luyện Đường Môn nghiên cứu chế tạo mà thành. Người các ngươi vừa giao thủ, chính là những thành viên Sử Lai Khắc thất quái trong lịch sử Đường Môn"

Đường Vũ Lâm tâm niệm thay đổi thật nhanh, hồi tưởng lại người vừa giao thủ với mình, đột nhiên, hắn tỉnh ngộ ra "Cùng con giao thủ, là Sử Lai Khắc thất quái cùng thời với tháp chủ Truyền Linh Tháp một vạn năm trước, nắm giữ vô hồn Tam Sinh Trấn Hồn Đình cùng Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu, Phượng Tiêu Đẩu La, Tiêu Tiêu?"

Tạ Giải ngơ ngác nói: "Vậy vị cùng con giao thủ, chẳng phải là một vị trong Sử Lai Khắc thất quái, Ma Thỏ Đẩu La Giang Nam Nam?"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đẩu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 159: Lựa chọn của Cổ Nguyệt

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cổ Nguyệt ánh mắt có chút mờ mịt, Vũ Trường Không nhìn nàng một cái, "Đánh bại Cổ Nguyệt chính là người sáng lập Truyền Linh Tháp, Truyền Linh Tháp tháp chủ, Linh Băng Đầu La Hoắc Vũ Hạo ở thời điểm thực lực nhị hoàn."

"Bởi vậy, các ngươi hoàn toàn không nên nhụt chí, đánh bại các ngươi đều là truyền kỳ đại năng khi xưa. Nếu như các ngươi trong Anh Hùng Điện có thể phát triển được, tương lai thậm chí có cơ hội đối diện với thử thách Sử Lai Khắc thất quái thế hệ đầu tiên."

Nghe xong Vũ Trường Không nói, Đường Vũ Lâm theo bản năng nuốt nước miếng cái ực, hần hàu như không chút do dự quyết định: "Con gia nhập!"

Đối với Đường Môn, hần thực sự có quá nhiều, quá nhiều ước mơ, từ nhỏ đến lớn, hần chính là nghe Đường Môn cổ sự mà lớn lên! Đặc biệt vị kia, người có đồng dạng Võ Hồn Lam Ngân Thảo – người sáng lập Đường Môn, chính là thần tượng trong lòng hần. Vừa nghe Vũ Trường Không nói có cơ hội gia nhập tổ chức Đường Môn, hần không có nửa điểm do dự.

Tạ Giải sau khi chần chờ một chút, nói: "Con cũng gia nhập."

Vũ Trường Không nói: "Không cần phải gấp gấp đưa ra quyết định, ngươi có thể trở về hỏi người nhà một chút."

Tạ Giải lắc đầu một cái, nói: "Không cần, con không muốn bỏ qua cơ hội lần này, Vũ lão sư, con muốn gia nhập. Con cũng tin tưởng con có thể thuyết phục người trong nhà."

Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải ánh mắt đều rơi vào trên người Cổ Nguyệt, không biết nàng có nguyện ý gia nhập hay không. Vũ Trường Không cũng là như thế. Trong buổi kiểm tra hôm nay, Cổ Nguyệt là người có biểu hiện ưu tú nhất.

Kỳ thực, chỉ cần qua được một ải trung cấp, bọn họ đã có thể gia nhập Đường Môn, có cơ hội trở thành một phần của Đường Môn. Những kiểm tra sau đó đều để thử nghiệm cực hạn của bọn họ.

"Xin lỗi, Vũ lão sư, xin lỗi, Vũ Lâm, Tạ Giải, ta không thể gia nhập." Cổ Nguyệt bình tĩnh nói, ở trong ánh mắt nàng cũng không có loại tâm tình hối hận xuất hiện, giống như bình thân thuật lại một sự tình hiển nhiên.

"Tại sao chứ?" Tạ Giải cùng Đường Vũ Lâm trầm miệng một lời hỏi.

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái, "Ta đã có tổ chức mà ta muốn gia nhập, vì lẽ đó, Đường Môn cũng không thích hợp với ta."

Đường Vũ Lâm còn muốn nói cái gì nữa, lại bị Vũ Trường Không ngăn cản. "Được, mỗi người có một chí hướng riêng. Miễn là ngươi nghĩ kỹ là được, Cổ Nguyệt, với thiên phú của ngươi, tương lai bất luận ở nơi nào, đều có thể tỏa sáng rực rỡ. Chương trình học thực chiến của ngươi ta sẽ có sắp xếp khác"

"Cảm tạ Vũ lão sư." Cổ Nguyệt gật gật đầu.

Đường Vũ Lâm khó mà tin nổi, tiến đến bên người Cổ Nguyệt, thấp giọng nói: "Cổ Nguyệt, đây chính là Đường Môn đó! Truyền thừa 2 vạn năm, có vô số nội tình, là Đường Môn đó!"

Cổ Nguyệt nhìn hần. Trong ánh mắt rất cực nhiều hơn một chút gì đó, nhưng nàng vẫn lắc đầu một cái, "Xin lỗi, Vũ Lâm. Bởi vì trước khi tới nơi này, ta đã quyết định gia nhập Truyền Linh Tháp. Vì lẽ đó, ta không thể lại gia nhập thêm một tổ chức khác, đây là yêu cầu của Truyền Linh Tháp."

Đường Vũ Lâm sững sờ, Vũ Trường Không lông mày hơi nhíu lại. Truyền Linh Tháp liên lạc với Cổ Nguyệt lúc nào? Bọn họ ra tay cũng thật là nhanh mà!

Không phải sao, bất kể là bạo động kỳ, hay là Thăng Linh Đài rèn luyện bình thường. Cổ Nguyệt đều thể hiện thực lực cường đại cùng tiềm năng vượt xa người thường. Điểm này, coi như là Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải đều không thể so cùng. Lục Hệ Nguyên Tổ Chương Không, đây chính là Võ Hồn xưa nay chưa từng xuất hiện, hơn nữa không chế lực của Cổ Nguyệt còn mạnh như vậy. Thực lực nàng thể hiện ra đã hoàn toàn vượt qua độ tuổi của nàng. Không nghi ngờ chút nào, tổ chức Truyền Linh Tháp nhất định đã trả giá lớn, mới khiến cho nàng đáp ứng gia nhập liên minh.

Xác thực như vậy, gia nhập Truyền Linh Tháp, sẽ không tiện gia nhập thêm Đường Môn.

Vũ Trường Không nhìn về phía Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải, nói: "Cổ Nguyệt nói đúng, bất kể là Đường Môn hay là Truyền Linh Tháp, đều là đỉnh cấp tổ chức của đại lục, tổ chức không giống hiệp hội. Chỉ có thể lựa chọn một cái. Nếu như các ngươi lựa chọn Đường Môn, sẽ không thể lựa chọn Truyền

Linh Tháp trong tương lai. Nếu như muốn rời khỏi Đường Môn, cần trao trả lại cho Đường Môn tất cả những thứ người nhận được, bao gồm cả công pháp tu luyện. Vì lẽ đó, các người phải cẩn thận suy tính một chút, sau đó nói cho ta biết quyết định của các người."

Đường Vũ Lâm không chút do dự nói: "Không cần cân nhắc. Con muốn gia nhập Đường Môn, đây là giấc mộng của con." Đúng, khi còn rất nhỏ, gia nhập Đường Môn chính là giấc mộng của hắn.

Hắn không muốn cùng Cổ Nguyệt và đồng bạn tách ra, thế nhưng, hắn càng không thể từ bỏ giấc mộng của chính mình!

Tạ Giải nhìn Đường Vũ Lâm, nhìn lại Cổ Nguyệt một chút, cũng gật gù, nói: "Vũ lão sư, con cũng muốn gia nhập Đường Môn."

"Được. Ngày hôm nay kiểm tra tới đây thôi, sau đó các người cần phải điền một loạt tư liệu, sẽ trở thành Đường Môn ngoại môn đệ tử. Tất cả những thứ có liên quan đến Đường Môn, bao gồm quy tắc, phúc lợi, nghĩa vụ, đợi lát nữa ta sẽ nói cho các người."

Trên đường trở về, Đường Vũ Lâm ngồi trên xe buýt, nhìn phương xa, ánh mắt có chút cô đơn.

Vương Kim Tỳ đi rồi, Trương Dương Tử đi rồi. Cổ Nguyệt cũng lựa chọn con đường khác. Các bạn bè từng người từng người rời đi. Chưa bao giờ hắn thấy mình vô lực như vậy, hắn không có bất kỳ lý do gì để can thiệp vào quyết định của người khác, nếu như Đường Môn không phải giấc mộng của hắn, hắn nhất định sẽ lựa chọn đi cùng con đường với Cổ Nguyệt. Bọn họ vốn là bạn thân!

Có thể hiện tại, phảng phất giống như số mệnh trên người, người thân, bằng hữu đều từng người từng người rời đi. Hiện tại cũng chỉ còn sót lại Tạ Giải, qua một thời gian ngắn, Tạ Giải có phải lại cũng sẽ bỏ mình rồi đi?

Tạ Giải ngồi ở bên cạnh hắn, "Sao vậy? Bởi vì Cổ Nguyệt không gia nhập mà không vui?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu một cái, "Ta chẳng qua là cảm thấy, người bên cạnh ta đều lần lượt rời đi. Ba mẹ đi rồi, Na đi rồi, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ cũng đi rồi. Hiện tại Cổ Nguyệt cũng chọn con đường khác. Có phải là, ta thật sự chỉ có thể cô đơn một mình."

Tạ Giải cười nói: "Làm sao sẽ vậy? Không phải vẫn còn ta đó sao? Ta cũng sẽ không rời đi."

Đường Vũ Lâm thờ dãi một tiếng, "Có khi sau này người cũng sẽ thân bất do kỷ rồi đi thì sao?"

"Ai nói ta sẽ rời đi." Chính vào lúc này, âm thanh của Cổ Nguyệt truyền đến, Tạ Giải trực tiếp bị nàng kéo sang một bên, thay đổi vị trí, ngồi xuống bên cạnh người Đường Vũ Lâm.

"Tình cảm của người rất yếu đuối." Cổ Nguyệt nhìn Đường Vũ Lâm, cau mày nói.

Đường Vũ Lâm sững sờ một chút, "Có lẽ vậy."

Cổ Nguyệt nói: "Ta chỉ lựa chọn không gia nhập Đường Môn, cũng không phải rời khỏi Linh Ban. Gia nhập tổ chức này nợ cũng chẳng ảnh hưởng gì, ta sẽ không rời đi, vẫn sẽ luôn ở bên cạnh các người."

Tạ Giải ở bên cạnh ngồi sát lại gần, nói: "Nếu người gả cho hắn luôn, nói không chừng hắn sẽ cảm động hơn đấy!"

"Đi sang một bên!" Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt hầu như là trăm miệng một lời xua đuổi.

"Các người bắt nạt người!" Tạ Giải vờ mặt oan ức.

Đường Vũ Lâm nở nụ cười, "Xin lỗi Cổ Nguyệt, ta thật không có trách người. Mỗi người đều có sự lựa chọn của chính mình, ta chỉ là có chút mất mát. Người nói đúng, có thể bởi vì người nhà rời đi, tình cảm của ta thật sự có chút yếu đuối. Ta sẽ cố gắng điều chỉnh mình."

Tạ Giải nói: "Thời điểm nên phát tiết vẫn cần phải phát tiết mà! Thí dụ như, để ta đánh một trận."

Đường Vũ Lâm hừ một tiếng, "Ai đánh ai còn chưa chắc đâu."

Một học kỳ kết thúc, đối với hết thầy học viên mà nói, đều là thời điểm vui sướng nhất. Bởi vì, sẽ được nghỉ, một tháng kỳ nghỉ, rốt cục không cần phải căng thẳng học tập cùng tu luyện, có thể hoàn toàn thả lỏng. Tuy rằng bọn họ đã là Hồn Sư, nhưng vẫn là trẻ con như trước.

Linh Ban cũng được nghỉ, sau ngày đi đến Huyền Thế Đường Môn, học viện cũng chính thức nghỉ hè, Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải liền sắp xếp đồ đạc rời đi.

Tạ Giải tự nhiên là về nhà chơi đùa, Cổ Nguyệt cũng nói nàng về nhà. Trong ký túc xá, cũng chỉ còn sót lại một mình Đường Vũ Lâm.

Đi nơi nào? Về Ngao Lai Thành?

Ba mẹ đều không còn ở đó, nơi đó vẫn là nhà của mình sao? Đường Vũ Lâm có chút cay đắng cười mỉu.

Hiện tại nơi duy nhất hắn có thể đi, chính là phòng rèn đúc của Mang Thiên, hay đúng hơn, chỉ có làm việc cùng tu luyện, mới có thể giúp hắn vui đi nỗi nhớ người thân.

Hắn đã hoàn thành xong đơn đăng ký gia nhập Đường Môn và nộp cho Vũ Trường Không. Tiếp theo cần đợi Huyền Thế Đường Môn bên kia phê duyệt. Sau khi phê duyệt xong, hắn mới chính thức trở thành Đường Môn đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Đường Môn môn quy

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm thở dài một tiếng, thu thập xong đồ vật của chính mình, rời khỏi ký túc xá. Tiếp đến một tháng, ở phòng làm việc bế quan vậy.

"Vũ Lâm." Chính vào lúc này, thanh âm quen thuộc truyền đến.

"Vũ lão sư."

Vũ Trường Không tựa hồ đang ở trong hành lang chờ đợi hắn..

"Kỳ nghỉ ngơi có dự định gì?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lâm có chút mờ mịt lắc đầu, "Vẫn không có dự định, chắc con vẫn sẽ tiếp tục rèn luyện Đoán Tạo Thuật và tu luyện hồn lực."

Vũ Trường Không nói: "Nếu như ngươi không có chỗ nào để đi, vậy theo ta đi. Ta có một số việc cần đến thành thị khác để xử lý. Ngươi đi cùng ta có thể tăng cường chút hiểu biết, cũng coi như là đi du lịch."

"A?" Đường Vũ Lâm kinh ngạc nhìn Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không nói: "Cần thời gian cân nhắc sao?"

Đường Vũ Lâm không chút do dự lắc đầu một cái, "Không cần, con đi cùng thầy." Trong nháy mắt này, hắn đột nhiên cảm thấy tâm tình của chính mình tốt hơn rất nhiều, chung quy cũng không có cô đơn. Vũ lão sư sẽ dẫn mình đi chỗ nào đây?

Vũ Trường Không không nói, Đường Vũ Lâm cũng không có hỏi. Sau một tiếng, bọn họ đã ở Đông Hải Thành Hồn Đạo Xa Trạm * chờ xe lửa.

* ga tàu

Vũ Trường Không vẫn đơn giản như trước một bộ bạch y, không hành lý gì, dĩ nhiên có Hồn Đạo Khí trữ vật bên người. Đường Vũ Lâm cũng vậy, hắn chỉ mang theo mấy bộ quần áo, thêm hai đôi Đoán Tạo Chùy của mình, vậy là đủ rồi.

Vũ Trường Không mặc áo trắng vẫn như trước rất thu hút người khác phái, bất luận là phái nữ lớn nhỏ, tuyệt đại đa số ánh mắt đều sẽ hạ lạc ở trên người hắn. Đương nhiên, cũng có một số ánh mắt của tiểu nữ tử đặc biệt rơi vào người Đường Vũ Lâm.

Với nét anh tuấn không giống như Vũ Trường Không đã trưởng thành, so với những bạn cùng tuổi, tướng mạo Đường Vũ Lâm cũng tuyệt đối có thể quét ngang một mảnh, đặc biệt là cặp mắt trong suốt to tròn kia, thêm sự trầm ổn trước tuổi, tạo nên mị lực vô hình đối với nữ giới cùng tuổi.

Đường Vũ Lâm tự mua cho mình một bộ đồ thể thao màu trắng, rất tiện nghi, là loại rẻ nhất. Hắn hiện tại tuy rằng không thiếu tiền, nhưng từ nhỏ tiết kiệm quen rồi.

Cùng Vũ Trường Không tiếp xúc một học kỳ, một cách rất tự nhiên, Đường Vũ Lâm biết được Vũ lão sư thích sự yên tĩnh. Vì lẽ đó, chỉ cần Vũ Trường Không không nói, hắn xưa nay đều không hỏi, ngoan ngoãn yên lặng làm một mỹ thiếu niên.

Nương theo tiếng vang trầm thấp, Hồn Đạo Hóa Xa vào trạm, lúc này Đường Vũ Lâm mới biết nơi bọn họ cần đến.

Nơi đoàn tàu đi tới, gọi là Thiên Đấu Thành.

Thiên Đấu Thành? Đây không phải là thủ đô của Thiên Đấu Đế Quốc khi xưa sao? Một thành phố lớn phi thường nổi tiếng. Dù sao tòa thành này cũng là một trong những tòa thành lớn nhất Đấu La Đại Lục hiện nay.

Từ Đông Hải Thành đến Thiên Đấu Thành, khoảng cách lại không hề gần!

Vũ Trường Không mua vé ngồi cứng bình thường nhất, bên trong mỗi phòng có thể chứa bốn người, nói quá, thực ra không gian chỉ đủ cho hai người thôi. Bởi vì là vé phổ thông bình thường nhất, phòng có vẻ khá chật chội. Đường Vũ Lâm cũng còn tốt chút, hẳn vẫn là hải tử. Nhưng Vũ Trường Không chân dài to chỉ có thể gác lên ghế phía trước mới có thể ngả lưng.

Vũ Trường Không để Đường Vũ Lâm ngồi bên trong, còn hẳn ngồi bên ngoài, cứ như vậy. Đường Vũ Lâm tự nhiên có một khoảng không cho riêng mình, tuy rằng không gian này có chút chật chội, nhưng khiến người ta có cảm giác an toàn.

"Cầm lấy." Vũ Trường Không đem một quyển sách nhỏ đưa cho Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm hiểu kỳ nhận lấy, bìa trước không có tiêu đề gì, giống một quyển vở hơn. Đường Vũ Lâm mở ra xem, chỉ thấy bên trong có vẽ hình người, còn có rất nhiều chú giải cùng chữ viết.

"Đây là cái gì? Vũ lão sư?" Đường Vũ Lâm tò mò hỏi.

"Việc Đường Môn xét duyệt thông qua cho người sẽ không có vấn đề gì. Đây là công pháp tu luyện của Đường Môn, cũng có thể nói là công pháp minh tướng, Huyền Thiên Công. Người dùng nó tiến hành minh tướng, sẽ tốt hơn hiện tại nhiều. Huyền Thiên Công là công pháp cơ sở giúp luyện tập tất cả các kỹ xảo khác của Đường Môn."

Đường Môn công pháp? Hai mắt Đường Vũ Lâm nhất thời sáng rỡ lên, thứ hắn tu luyện xưa giờ vẫn là công pháp cơ bản của học viện. Đường Môn có vô số truyền kỳ, phương pháp tu luyện tự nhiên là hàng đầu hiện nay.

Vũ Trường Không nói: "Người mới gia nhập Đường Môn, vốn là chỉ có thể được truyền thụ một loại công pháp, chính là Huyền Thiên Công. Huyền Thiên Công là cơ bản nhất. Chỉ khi quen thuộc phương thức vận hành của nó, mới có thể tiếp tục tu luyện những tuyệt học khác của Đường Môn. Nhưng bởi vì các người trực tiếp thông qua sát hạch trung cấp, nên có thể lựa chọn thêm một loại tuyệt học."

"Vũ lão sư, chờ một chút." Đường Vũ Lâm đột nhiên gọi Vũ Trường Không, thấp giọng nói: "Chúng ta ở nơi đông người như vậy đàm luận Đường Môn công pháp, vậy có được hay không?"

Vũ Trường Không lắc đầu một cái. "Âm thanh của chúng ta sẽ không truyền đi, tự người cảm nhận đi."

"Hả?" Đường Vũ Lâm lúc này mới phát hiện, xung quanh tựa hồ có chút yên tĩnh. Nhìn phía trước, dòng người vẫn như cũ không ngừng tiến vào toa xe, nhưng âm thanh huyền ảo lúc trước đã không còn sót lại chút gì.

Tập trung cảm giác tinh thần, hẳn lúc này mới hiện xung quanh cơ thể mình và Vũ Trường Không mơ hồ có một tầng gợn sóng hỗn loạn nhàn nhạt tồn tại.

"Đây là?" Đường Vũ Lâm kinh ngạc nhìn Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không nói: "Một loại ứng dụng hỗn loạn thôi, chờ tu vi của người đạt tới trình độ nhất định sau này cũng có thể thực hiện. Lại nói về Đường Môn tuyệt học, Đường môn tuyệt học bao gồm Huyền Thiên Công, Huyền Ngọc Thủ, Khổng Hạc Cầm Long, Quỷ Ảnh Mê Tung bộ pháp, Tử Cực Ma Đổng cùng với Âm Khí Bách Giải sáu loại lớn. Trong đó, Âm Khí Bách Giải nương theo Hồn Đạo Khí triển, đã dần dần hòa nhập với Đường Môn độc nhất Đầu Khai Luyện Chế. Ngũ đại tuyệt học còn lại, tân đệ tử đều có thể học tập, thông qua trung cấp sát hạch có thể học một loại. Thông qua cao cấp sát hạch có thể lại học thêm một loại nữa. Cứ thế mà suy ra. Vì lẽ đó, người hiện tại ngoại trừ Huyền Thiên Công còn có thể chọn một loại tuyệt học khác, ta đề cử người học Tử Cực Ma Đổng. Tử Cực Ma Đổng là một loại phương pháp luyện mắt, không chỉ là luyện nhãn lực, mà đồng thời cũng có tác dụng giúp cải thiện tinh thần lực."

"Con mắt là cửa sổ của linh hồn, giúp tinh thần lực phát sinh biến hóa dễ dàng nhất. Chuyện này đối với tương lai của người rất có lợi, vì lẽ đó, người đệ nhị môn công pháp hãy chọn Tử Cực Ma Đổng đi."

"Vâng!" Đường Vũ Lâm nghe xong con mắt sáng choang, đây chính là Đường Môn tuyệt học đó!

"Vũ lão sư, vậy con cần vì Đường Môn làm chuyện gì?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Đường Môn môn quy người phải nhớ kỹ! Tuân thủ những điểm này, thân phận đệ tử Đường Môn của người sẽ không phát sinh biến hóa. Ở trên thế giới này, không có chuyện không làm mà hưởng. Muốn tăng địa vị của người trong Đường Môn, người phải vì là tông môn trả giá, thí dụ như, hoàn thành nhiệm vụ. Hoàn thành nhiệm vụ Đường Môn có thể đạt được điểm cống hiến nhất định, những điểm cống hiến này có thể ở trong tông môn quy đổi thành rất nhiều loại đồ vật, đồng thời, đồng thời giúp tăng độ cống hiến của người trong tông môn. Sau khi người thu được cống hiến, kế toán sẽ nhập tổng điểm cống hiến vào hệ thống, lúc này có thể sử dụng để trao đổi trong tông môn. Mới bắt đầu, người có thể tiêu phí điểm cống hiến theo cách này, tiêu phí không ảnh hưởng đến tổng điểm cống hiến, vì lẽ đó cũng gọi là điểm cống hiến hữu hiệu. Những cái này sau này ta sẽ từ từ giảng giải cho người. Hiện tại, người chỉ cần phải nhớ kỹ mấy điều môn quy của Đường Môn. Một khi xúc phạm môn quy, nhẹ thì bị trục xuất khỏi Đường Môn, thu hồi sở học, nặng thì phải bị Đường Môn nghiêm trị."

"Đường Môn môn quy điều thứ nhất, không được khi sư diệt tổ. Điều này diễn giải rất đơn giản, người chỉ cần không gia nhập các tông môn tổ chức tương tự là được."

"Đường Môn môn quy điều thứ hai, không được gian dân cướp giật."

"Đường Môn môn quy điều thứ ba, không được tiết lộ tông môn cơ mật."

"Đường Môn môn quy điều thứ tư, trùng ác dương thiện, Đường Môn chức trách."

"Đường Môn môn quy điều thứ năm, không được lừa gạt."

"..."

Vũ Trường Không trầm giọng nói từng điều trong Đường Môn môn quy, Đường Vũ Lâm thật lòng nhớ kỹ. Tổng cộng mười điều, ngẫm kỹ, kỳ thực cũng không có gì đặc biệt hà khắc, tổng hợp lại kỳ tự có thể dùng một câu để tổng kết: Làm một đệ tử Đường Môn, là làm một người tốt chân ái.

"Đường Vũ Lâm, ngươi có thể làm được không?"

"Con có thể." Đường Vũ Lâm không chút do dự trầm giọng trả lời.

Vũ Trường Không nghiêm túc nói: "Nhớ kỹ, đây chính là lời thề cả đời của ngươi. Đường Môn tôn chỉ là trùng ác dương thiện, xúc tiến sự phát triển vững vàng của đại lục. Cũng không có quá nhiều ràng buộc, nhưng mười điều môn quy phải nghiêm cần tuân thủ. Là người giới thiệu của ngươi, cũng là lão sư của ngươi, nếu ngươi phạm sai lầm, như vậy, ta sẽ phải tự mình thanh lý môn hộ!"

Cảm thụ trên người Vũ Trường Không truyền đến khí tức ác liệt, Đường Vũ Lâm không khỏi trong lòng căng thẳng, thành thành thật thật gật đầu.

"Được rồi, đọc sách đi, khi nào xong trả lại cho ta." Vũ Trường Không trên người khí tức buông lỏng, tựa lưng vào ghế ngồi khép kín hai mắt, lẳng lặng chờ đợi.

Bất quá, âm thanh huyền ảo chung quanh như chưa từng xuất hiện, vẫn cứ yên tĩnh như vậy. Đường Vũ Lâm hiểu rõ đây là Vũ lão sư tự dùng hồn lực của mình giúp hấn duy trì sự yên tĩnh.

Huyền Thiên Công công pháp nội dung cũng không dài, sau khi Hồn Đạo Hòa Xa khởi hành không tới 30 phút, Đường Vũ Lâm cũng đã học thuộc lòng, nhưng đối với các vị trí huyết vị được đánh dấu ở mặt trên quyển sách lại có chút mờ mịt.

Vũ Trường Không hỏi gì đáp nấy, giúp hấn giải thích căn kẽ pháp môn tu luyện, đồng thời để hấn bắt đầu thử nghiệm dựa theo lộ tuyến vận hành của Huyền Thiên Công vận chuyển hồn lực.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Huyền Thiên Công

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Ghế dựa tuy rằng chật hẹp, nhưng tuổi tác hấn còn nhỏ, khoanh chân đã tọa vẫn không gặp vấn đề gì, bên ngoài lại có thân thể cao to của Vũ Trường Không che chắn, thậm chí không cần lo lắng bị người ngoài đi ngang qua nhìn thấy.

Dưới ý niệm của Đường Vũ Lâm thôi thúc, hồn lực nhu hòa từ dưới chậm chậm vận chuyển lên. Bởi vì là lần thứ nhất, hấn vẫn chưa quen thuộc lộ tuyến vận hành của Huyền Thiên Công, tuy nhiên, so với phương thức tu luyện hồn lực bình thường phức tạp hơn rất nhiều lần. Phải đi qua rất nhiều kinh mạch hấn trước đây chưa bao giờ quan tâm đến, đặc biệt là có một khu vực kinh mạch đặc biệt phức tạp, vận hành gian nan. Hấn chỉ có thể từng chút một tìm tòi.

May là có Vũ Trường Không ở bên, mỗi khi Đường Vũ Lâm xuất hiện thời điểm mê man, đều sẽ có một luồng khí lưu lạnh lạnh xuất hiện ở trong người, dẫn dắt hồn lực của hấn tiếp tục hướng về phía trước, sau khi xuyên qua cách trở, Đường Vũ Lâm tự nhiên rộng rãi sáng sủa lĩnh ngộ lộ tuyến vận hành một đoạn kinh mạch này.

Cứ như vậy, một tuần nhang sau hấn đã có thể dựa theo Huyền Thiên Công đem hồn lực chính mình hoàn chỉnh vận hành, dần dần tiến vào trạng thái vong ngã, bên trong ý thức chỉ có vận hành hồn lực, tuy rằng chậm chậm, nhưng cũng ổn định mà kéo dài dựa theo lộ tuyến vận chuyển đó.

Vũ Trường Không thu hồi cánh tay đặt trên bụng Đường Vũ Lâm, cách không cảm nhận, gật đầu.

Đứa nhỏ này ngộ tính tốt vô cùng. Dưới sự dẫn dắt của mình lại có thể trong hai canh giờ ngắn ngủi hoàn thành vòng vận chuyển hồn lực đầu tiên của Huyền Thiên Công, đã là tương đối khá. Hơn nữa, lúc phụ trợ hấn tu luyện, Vũ Trường Không phát hiện, độ cường hần của kinh mạch Đường Vũ Lâm vượt xa người bình thường. Coi như là tam, tứ hoàn Hồn Sư e rằng đều không thể so với hấn. Mà hiện tại hồn lực của hấn chỉ mới mười mấy cấp, như

vậy, hẳn có thể vận chuyển hồn lực nhanh hơn nhiều so với Hồn Sư cùng cấp độ, không cần phải lo lắng về khả năng chịu đựng của kinh mạch khi vận chuyển hồn lực.

Đây chính là ưu thế thân thể trời cho!

Hồn Đạo Hòa Xa chạy đều đều, từ Đông Hải Thành đến Thiên Đẩu Thành khoảng cách không ngắn, lấy tốc độ của đoàn tàu cũng phải mất một ngày đêm, dọc đường trải qua khá nhiều trạm dừng trung gian ở mười mấy thành phố lớn.

Lần đầu Đường Vũ Lâm tu luyện Huyền Thiên Công, nhưng lại tựa như tiến vào trạng thái minh tường sâu, vẫn luôn không tỉnh lại từ trong trạng thái minh tường, hơn nữa Vũ Trường Không còn có thể cảm nhận được, trong quá trình hắn vận hành hồn lực khắp cơ thể, lộ tuyến vận hành của Huyền Thiên Công càng lúc càng nhanh. Cũng càng ngày càng thông thuận.

Đây chính là ngộ tính cùng thân thể cường hãn kết hợp lại đúng chỗ. Minh tường sâu, đây là chuyện tốt hiếm có trong giới Hồn Sư. Hơn nữa, nhìn dáng dấp hắn như vậy, e là cho dù là đến nơi vẫn chưa tỉnh lại.

Lần thứ nhất tu luyện Huyền Thiên Công liền tiến vào trạng thái minh tường sâu. Mang ý nghĩa, sau khi lần tu luyện này kết thúc, hẳn sẽ hoàn toàn hiểu rõ phương thức tu luyện, đối với tu luyện ngày sau tự nhiên có chỗ tốt cực lớn. Không cần phải chỉ điểm thêm nhiều.

Thời điểm nhân viên phục vụ tàu đi qua bọn họ, Vũ Trường Không giơ tay lên ngăn nàg lại.

"Chào ngài. Xin hỏi ngài có chuyện gì?" Nhân viên đoàn tàu nhìn thấy tướng mạo anh tuấn của Vũ Trường Không thì con mắt không khỏi mở to thêm mấy phần, hai gò má ửng đỏ, âm thanh so với những lời khách khác ôn nhu hơn rất nhiều.

"Làm phiền người, ta muốn tìm trưởng đoàn tàu." Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

"Tìm trưởng đoàn tàu? Có thể trưởng đoàn tàu rất bận. Ngài có chuyện gì không? Ta có thể giải quyết giúp cho ngài không?" Nhân viên tàu nói. Nàng tuy động lòng vì ngoại hình của Vũ Trường Không, nhưng sự chuyên nghiệp vẫn có.

"Người giải quyết không được, nhờ tìm giúp trưởng đoàn tàu đến." Vừa nói, Vũ Trường Không khẽ đưa tay phải của mình lên, từng vầng sáng Hồn Hoàn lạng yên không một tiếng động hiện lên trên cánh tay của hắn.

Hoàng, hoàng, từ, từ, hắc, hắc! Sáu cái Hồn Hoàn đứng trình tự xếp chồng lên nhau. Bởi vì nhân viên tàu đứng ở bên cạnh hắn, do đó, lúc này chỉ có nàng mới có thể nhìn thấy.

"A!" Nhân viên tàu nhìn thấy sáu cái Hồn Hoàn, nhất thời không nhịn được kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Hồn Hoàn loé lên rồi biến mất, Vũ Trường Không hướng về nàng gật gật đầu. Ở trên Đẩu La Đại Lục, thủ đoạn thị uy thông dụng nhất chính là phô bày Hồn Hoàn của bản thân, số lượng Hồn Hoàn quyết định thực lực, không thể nghi ngờ cũng quyết định địa vị. Vũ Trường Không thể hiện ra không chỉ là lục hoàn Hồn Đế, lại còn nắm giữ Vạn Niên Hồn Hoàn màu đen, là siêu cấp cường giả tồn tại a! Nhân viên tàu sao lại không khiếp sợ!?

"Này, tiểu tử, ý mình đẹp trai liền đi đùa giỡn tiểu cô nương hả?" Chính vào lúc này, một gã ngồi bên cạnh nhân viên tàu đứng lên, là một tên nam tử thân hình cao lớn cường tráng. Hắn cũng không nhìn thấy Hồn Hoàn trên cánh tay của Vũ Trường Không, nhưng rõ ràng nghe được tiếng nữ nhân viên tàu kinh hô.

Vũ Trường Không liếc hắn một cái, không thêm hé răng, khuôn mặt lạnh lạnh vẫn như trước ngồi ở chỗ đó.

"Tiểu tử. Ta nói người đấy, người đứng lên cho ta!" Tên nam tử to lớn kia dĩ nhiên cũng không phải loại tốt tính gì.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì!" Nữ nhân viên lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng ngăn cản cái vị nam tử cao lớn muốn đến gần Vũ Trường Không, "Ta chỉ xem chứng nhận của vị tiên sinh này một chút, hẳn đúng là có chuyện quan trọng cần tìm trưởng đoàn tàu. Cảm tạ ngài, mời ngài ngồi xuống trước đi đã."

Nam tử cao lớn nghi hoặc liếc mắt nhìn nhân viên tàu. Sau đó cười hắc hắc nói: "Tiểu muội muội đừng sợ, ta đã sớm xem cái tên tiểu tử sát gái kia không vừa mắt, nếu như hắn dám đùa giỡn người, người liền nói cho ca ca biết, ca ca sẽ giúp người hả giận."

"Không cần, không cần." Nhân viên tàu vội vàng cản lại, sau đó lại chuyển hướng Vũ Trường Không, cung kính nói: "Xin ngài chờ một chút, ta ngay lập tức sẽ liên hệ trưởng đoàn tàu."

Nói xong, nàng vội vàng rời đi. Có lẽ vì thái độ của nữ nhân viên đối với Vũ Trường Không khá cung kính, nên nam tử to con kia cũng không nói gì nữa.

Thời gian không lâu, nhân viên tàu lúc nãy đã dẫn theo một vị trung niên nữ tử đi tới.

"Chào ngài, ta là tàu trưởng đoàn tàu này, xin hỏi ta có thể giúp gì được ngài?" Trưởng đoàn tàu cũng rất khách khí. Đúng đấy! Trước mắt là một vị Hồn Đế, hơn nữa lại còn trẻ như vậy, thân phận địa vị có thể tưởng tượng được, không biết là cường giả đi ra từ đại gia tộc hiển hách nào đấy?

Vũ Trường Không ánh mắt khẽ động, trưởng đoàn tàu liền kinh ngạc phát hiện, âm thanh xung quanh đã bị ngăn cách.

"Đệ tử ta tiến vào trạng thái minh tường sâu, không biết sẽ mất bao lâu. Xin hỏi, đoàn tàu các người sau khi đi đến Thiên Đẩu Thành, còn phải tiếp tục đi

những nơi khác sao?"

Minh tưởng sâu? Đối với những người không phải Hồn Sư như trưởng đoàn tàu mà nói, nàng đối với từ này cũng không hiểu mấy, nàng trả lời: "Chúng ta sẽ ở Thiên Đẩu thành nghỉ ngơi một ngày, tiếp theo sau đó theo hướng tây đi đến Nhật Nguyệt Thành. Đoàn tàu chúng ta lần này đi từ đông sang tây, xuyên qua toàn bộ đại lục."

Vũ Trường Không nhíu nhíu mày, "Không thể dừng lại ở Thiên Đẩu Thành lâu hơn?"

Trưởng đoàn tàu có chút khó khăn hồi đáp: "Này e rằng không được, bởi vì đã có rất nhiều lữ khách sớm mua vé, nếu như không tiếp tục chạy, quyền lợi bọn họ không cách nào được bảo đảm."

Vũ Trường Không gật gật đầu, nói: "Được rồi, ta biết rồi, để ta nghĩ biện pháp vậy!"

"Được, vậy làm phiền ngài. Ngài còn có nhu cầu gì cần trợ giúp, xin mời cứ việc thông báo cho ta." Trưởng đoàn tàu mỉm cười nói.

Trưởng đoàn tàu đi rồi, tên nam tử to lớn sát vách trên mặt mang theo vẻ khinh thường nói: "Trang bức cái con khi khô, ra về cho cổ vô, vậy sao khi trưởng đoàn tàu đến lại không nói tiếng nào?"

Vũ Trường Không khép kín hai mắt, giống như là hoàn toàn không nghe thấy lời hắn nói, không để ý chút nào.

Nam tử cao lớn tự cảm thấy vô vị, cũng không lên tiếng nữa.

Rốt cục, Hồn Đạo Hòa Xa cũng đến Thiên Đẩu Thành.

"Các vị lữ khách, xin mời mang theo toàn bộ hành lý của các người, theo trình tự xuống tàu. Bởi vì dòng người khá là dày đặc, xin mời các vị lữ khách chú ý tự bảo quản tư trang hành lý của chính mình, chú ý an toàn, phòng ngừa dẫm đạp."

Âm thanh của trưởng tàu vang lên thông qua máy phóng đại thanh âm.

Các hành khách mỗi người đều cầm lấy hành lý của mình, bắt đầu xuống tàu, nhưng Vũ Trường Không vẫn như cũ ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích. Bởi vì Đường Vũ Lâm vẫn còn trong trạng thái mình tưởng sâu.

Cau mày, hắn đã có chủ ý.

Rất nhanh, đoàn người trên tàu cơ bản đều đã xuống hết, chỉ còn lại Vũ Trường Không cùng Đường Vũ Lâm. Nhân viên vệ sinh toa tàu tiến đến bên hắn, "Tiên sinh, đã đến nơi, ngài nên xuống tàu."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Minh tưởng sâu phiền phức

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không đứng lên, "Ta muốn đem cái ghế kia mang đi, số tiền này bồi thường cho các người." vừa nói, hắn vừa lấy ra một Liên Bang kim hôn tệ đưa cho vị nhân viên vệ sinh tàu.

"Đem cái ghế mang đi?" Nhân viên tàu còn chưa bao giờ gặp phải loại khách kỳ lạ này, mang cái ghế đi là ý gì chứ!?

Vũ Trường Không rất nhanh dùng hành động trả lời cho nàng, câu nói này hàm nghĩa cái gì.

Hào quang màu u lam dập dòn từ trong tay hắn phóng thích, nhân viên tàu chỉ cảm giác xung quanh cơ thể mình không khí đột nhiên lạnh hơn, lam quang lóe sáng, chiếc ghế dựa bé ngồi cũng đã lặng yên không một tiếng động từ từ bay lên, bị nam tử mặc áo trắng kia nâng trên tay trái. Sau đó vị này mới bước nhanh xuống tàu.

"A?" Đây chính là mang cái ghế đi? Trời ạ! Hắn hủy mất cái ghế!!!

"Trưởng tàu, trưởng tàu, chỗ của ta...chỗ của ta..." Nhân viên tàu cuống quýt mở ra Hồn Đạo Bộ Đàm thông báo.

Mà lúc này Vũ Trường Không cũng đã mang theo Đường Vũ Lâm xuống ga.

Không thể khiến đoàn tàu đầu lâu ở tòa thành này, vậy nên điều hắn có thể làm cũng chỉ là đem chiếc ghế tháo ra mang đi. Đồng thời lấy hồn lực bảo vệ Đường Vũ Lâm trên ghế, bảo đảm hắn sẽ không chịu ảnh hưởng gì dẫn đến tàu hỏa nhập ma. Sau khi rời khỏi ga tàu liền dễ dàng rời, tìm đại một khách sạn vào ở là được.

Xuống tàu, đáng vẻ Vũ Trường Không một tay nâng cái ghế rất nhanh sẽ trở tâm điểm của mọi người, nhìn thấy hắn, lũ khách khác cũng không khỏi giật mình tròn to hai mắt, đây là tình huống thế nào?

Chính vào lúc này, "Hú ồa... hú ồa..." còi báo động vang lên, một đám Hồn Đạo Hóa Xa tuần cảnh cười xe chạy tới.

"Đứng lại." Bọn họ ngăn trở đường đi của Vũ Trường Không. Một tên tuần cảnh trầm giọng nói: "Tiên sinh, ngài tự ý hủy hoại phương tiện công cộng trên Hóa Xa, đồng thời bị tình nghi dùng phương thức này bắt cóc trẻ em, xin mời ngài đi theo chúng ta một chuyến, nói rõ tình huống."

"Được." Vũ Trường Không cũng không phản đối, mà rất nhẹ nhàng đáp ứng.

Đối với sự bình tĩnh lạnh lẽo của hắn, những tên tuần cảnh cũng ngăn người ra một chút, người này quái dị như vậy nhưng cũng rất dễ nói chuyện! Bọn họ vừa nhận thông tin từ trưởng tàu nên đã biết, vị trước mắt này rất có khả năng là một lực hoàn Hồn Đế. Đó là tồn tại bọn họ không có khả năng đối kháng, vì lẽ đó, trong lòng mỗi người khi chặn hắn lại đều rất khẩn trương.

May là, nhân gia cũng không có phản kháng. Hơn nữa hết sức phối hợp.

Dưới sự hộ vệ của đám tuần cảnh, Vũ Trường Không nâng Đường Vũ Lâm theo bọn hắn đi tới tổng trạm của đội tuần cảnh Hồn Đạo Hóa Xa Thiên Đấu Thành.

Một tên có vẻ như đội trưởng mang rất nhiều người tới tiếp nhận, trong đó còn có hai đài Cơ Giáp Máy cao đến 10 mét.

Đây là là cảnh lực của toàn bộ đoàn tàu.

"Chào ngài, ngài là Hồn Đế?" Đội trưởng hỏi thẳng vào vấn đề.

Vũ Trường Không sắc mặt bình tĩnh, từng vòng Hồn Hoàn từ dưới chân bay lên. Hắn cũng không che giấu khí tức trên người mình, khí thế mạnh mẽ, đặc biệt là khi hai Hồn Hoàn màu đen kia xuất hiện thì... vị tuần cảnh đội trưởng kia đã thay đổi sắc mặt.

Ặc ặc... vị đại ca à! Em sai rồi, thật sự sai rồi, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi!

"Tôn kính Hồn Đế các hạ, kính chào ngài." Đội trưởng hơi khom người, hướng về Vũ Trường Không thăm hỏi. Tuy nói hiện nay người bình thường đều có thể sử dụng Hồn Đạo Khí, đồng thời cũng có sức chiến đấu không tầm thường. Thế nhưng, tất cả mọi người đều biết, Hồn Sư chân chính so với thường nhân khác biệt lớn đến bao nhiêu. Đặc biệt là, vị này thế nhưng lại là Hồn Đế à!

Dù cho là tuần cảnh đội trưởng, đời này vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy tầng thứ Hồn Sư cao tầng như thế, nào dám thất lễ. Màu đen Hồn Hoàn, là vạn năm cấp độ, trong truyền thuyết có thể hủy thiên diệt địa. Loại cường giả cấp bậc này, hắn nào dám đắc tội!

Vũ Trường Không nói: "Tạo thành quấy nhiễu cho các người ta rất xin lỗi, nhưng đệ tử của ta tiến vào mình tương sâu, không thể bị quấy rầy, vì lẽ đó, ta chỉ có thể ra hạ sách này. Nếu như có thể, làm phiền tìm cho chúng ta một cái tỉnh thất là được rồi, sau đó cung cấp một ít thức ăn cùng nước uống."

Sắc mặt tuần cảnh xung quanh nhất thời đều trở nên rất đặc sắc, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một kẻ tình nghi ngu bực như vậy, trực tiếp dặn dò phân việc cho bọn họ như đúng rồi!

Nhưng ngoài dự liệu của bọn họ chính là, tuần cảnh đội trưởng lập tức nói: "Được rồi, vậy mời ngài đi theo ta. Trước khi gặp ngài ta đã nghe qua tình huống trưởng tàu trao đổi, cũng đã hướng lên phía trên xin phép qua, vì lẽ đó, tỉnh thất đã chuẩn bị kỹ càng. Cũng xin ngài tha thứ chúng ta thất lễ. Dù sao, ngài cũng là đại nhân vật."

"Dẫn đường đi." Vũ Trường Không lời ít ý nhiều.

Đại đội tuần cảnh tìm một tỉnh thất quả nhiên rất yên tĩnh, liền ngay cả cửa sổ đều dùng vật liệu cách âm phong kín. Lại rất nhanh đưa tới thức ăn nước uống. Đồ ăn có phẩm chất dinh dưỡng rất cao. Hầu hạ một vị Hồn Đế cấp cường giả, bọn họ nào dám thất lễ.

Viên đội trưởng dĩ nhiên chỉ sáng khoái như vậy, cũng là bởi vì Vũ Trường Không sau khi chém xuống cái ghế đã để lại tiền cho nữ nhân viên tàu, cái này có nghĩa là hắn cũng không có ác ý. Nếu không thì hắn đã sớm thỉnh cầu trợ giúp. Riêng hai đài Cơ Giáp Máy dù có sử dụng cũng không thể nào ngăn được một Hồn Đế cường giả! Huống hồ vị này còn không phải là Hồn Đế phổ thông, có Hồn Hoàn màu đen, mang ý nghĩa có Vạn Niên Hồn Linh, tương lai không thể đo lường. Chỉ ít cũng có thể đột phá đến thất hoàn Hồn Thánh cấp bậc. Đến cấp độ Hồn Thánh, địa vị có thể ngang hàng với quan chức cao tầng của thành thị loại hai.

Mà Đường Vũ Lâm đối với tất cả những gì phát sinh ngoại giới lại hoàn toàn không biết, trong quá trình mình tương sâu, hắn chỉ cảm giác thân thể của chính mình phảng phất đang không ngừng hướng ra phía ngoài hấp thu thiên địa linh khí, thoải mái khó nói ra. Mỗi một giọt hồn lực nhu hòa trong cơ thể, đều gội rửa kinh mạch của hắn, kinh mạch cũng chậm rãi hấp thu hồn lực, lại hướng phía sau bồi dưỡng. Vô hồn, hồn lực, biến dị thân thể, huyết thống, đều trong mình tương sâu bất tri bất giác dung hợp.

Quá trình này cũng sẽ không khiến bất kỳ một loại năng lực nào của hắn tăng vọt lên, nhưng quá trình này khiến cả người hắn chìm trong một trạng thái kì diệu, sau khi dung hợp năng lực thân thể, không thể nghĩ ngờ sẽ đem lại khả năng chịu đựng cao hơn, cũng không thể nghĩ ngờ sẽ làm tương lai tu luyện của hắn càng thêm thuận lợi.

Không biết bao lâu trôi qua, khi Đường Vũ Lâm cảm giác được cả người mình đều thăng hoa, hoàn toàn theo bản năng mở hai mắt ra.

Một hơi thẩm thẩm thở ra, khí tức lâu dài cuộn cuộn, từ trong thể nội vang lên một âm thanh trầm thấp vang vọng, hồn lực thôi động, quán xuyên toàn thân. Cảm giác vui sướng kia khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

"Thật thoải mái!" Đường Vũ Lâm rên khẽ một tiếng.

Hồn lực trong cơ thể trở về đan điền, tổng lượng hồn lực không có gì thay đổi, tựa hồ so với ban đầu còn ít hơn một chút. Thế nhưng, hắn rõ ràng cảm giác được hồn lực của mình có vẻ ngưng thực hơn rất nhiều. Hắn mơ hồ cảm nhận được nếu như hiện tại mình triển khai hồn kỹ hoặc là Kim Long Trảo, hồn lực có thể kiên trì được thời gian lâu hơn một lúc.

Đây là địa phương nào?

Hồn lực trong cơ thể tản đi, Đường Vũ Lâm lúc này mới quan sát tình huống chung quanh. Rất nhanh, hắn liền nhìn thấy Vũ Trường Không đang ngồi ở đối diện mình mình tường.

Vũ lão sư?

Chúng ta không phải đang ở trên đoàn tàu ư? Gian phòng này... là chuyện gì xảy ra?

"Tĩnh rồi à?" Từ phía đối diện, Vũ Trường Không mở mắt ra, bởi vì gian phòng rất tối, khi hắn mở mắt, Đường Vũ Lâm nhìn thẳng vào con mắt của hắn.

Vũ Trường Không trong trong mắt phẳng phát có một mảnh tinh không vô tận, cảm giác sâu hun hút đó tưởng như suýt nữa đem linh hồn Đường Vũ Lâm trực tiếp hút vào.

"Vũ lão sư, chúng ta đang ở đâu?"

"Đã đến Thiên Đẩu Thành. Nếu ngươi tĩnh rồi, vậy chúng ta liền đi thôi." Vũ Trường Không lững thững đứng dậy. Đường Vũ Lâm cũng vội vàng đứng lên, đi theo sau hắn. Hai người một trước một sau rời khỏi gian phòng nhỏ.

Cái bụng Đường Vũ Lâm đột nhiên "Ừng ục ừng ục" kêu lên một tiếng, hắn nhất thời lúng túng mặt đỏ lên, nhưng con đói bụng khiến hắn cảm thấy thật còn cào.

"Đói bụng?"

"Dạ." Đường Vũ Lâm lúng túng cúi đầu.

"Ăn đi, đồ ăn trong phòng có thể ăn." Vũ Trường Không chỉ chỉ trên nệm đất.

Đường Vũ Lâm lúc này mới nhìn thấy, có rất nhiều đồ ăn chồng chất ở nơi đó, còn có cả nước uống.

Cảm giác đói bụng chiến thắng tất cả, hắn nhanh chóng bắt đầu ăn như hùm như sói.

Vũ Trường Không cũng là lần thứ nhất nhìn thấy dáng vẻ Đường Vũ Lâm khi ăn, một phút sau đó ánh mắt lạnh băng của hắn cũng trở nên ngậy đại ra.

Hắn thậm chí có chút hoài nghi, lần này dẫn tên tiểu tử này cùng đi theo, đến tận cùng có phải là một lựa chọn chính xác, hắn...hắn... thực sự ăn khỏe quá mức qui định đi!

Đường Vũ Lâm cũng không biết được lần mình tường này của mình rỗng rã mất 7 ngày. Hắn chỉ cảm giác mình rất đói, đặc biệt cần bổ sung đồ ăn.

Rất nhanh, đồng đồ ăn cao như núi trong phòng, dồi dào dinh dưỡng, đã tiến vào trong bụng của Đường Vũ Lâm. Thoáng cái, trong phòng chỉ còn dư lại bao bì bọc bên ngoài, Đường Vũ Lâm thậm chí còn có chút chưa đã thèm liếm một cái, nhìn mười mấy cái rương rỗng, vẫn cảm thấy chưa ăn no.

"Đi thôi." Âm thanh Vũ Trường Không thoáng xuất hiện một tia biến hóa.

"Ồ."

Cảnh vệ đội trưởng cung cung kính kính tiễn bọn họ ra khỏi nhà ga.

Đường Vũ Lâm lúc này mới kịp đánh giá tòa thành cổ kính trước mặt, không biết niên đại cổ xưa hơn Đông Hải Thành gấp bao nhiêu lần.

Thiên Đẩu Thành đã tồn tại từ rất lâu trước cả 2 vạn năm trước, từ thời đại của Võ Hồn Điện, là thành phố lớn nhất trên toàn đại lục khi đó. Vốn là thủ đô của Thiên Đẩu Đế Quốc khi xưa.

Chương 163: Nam thần u buồn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mãi sau này, khi Nhật Nguyệt Đế Quốc, tiền thân của Liên Bang hiện nay, chiếm đoạt thành công Thiên Đấu Đế Quốc, nơi này mới biến thành một toà thành thị phổ thông. Nhưng Đường Vũ Lâm mơ hồ nhớ tới, Thiên Đấu Thành có vị trí địa lý tuyệt hảo, khoảng cách từ nơi này đến Hồn Thú nguyên địa trong truyền thuyết, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, không xa. Đồng thời, khoảng cách đến toà thành lớn nhất đại lục, thành Sứ Lai Khắc, cũng rất gần. Có thể nói là khu vực hạch tâm của toàn Đấu La Đại Lục.

Không biết lúc nào mới có thể đi Sứ Lai Khắc thành tham quan, còn nữa, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm không biết đến tột cùng có hình dáng gì đây?

Thiên Đấu Thành cùng Đông Hải Thành nhìn qua khác biệt cũng rất lớn, nguyên bản Đường Vũ Lâm cho rằng, kiến trúc nơi này sẽ càng cao lớn hơn, sẽ càng thêm rộng rãi. Thế nhưng, khi đã đi tới thành phố này, hắn mới rõ ràng rằng điều kia chỉ nằm trong tưởng tượng của mình mà thôi.

Thành phố này trước tiên mang đến cho hắn một cảm giác cổ kính.

Đứng, cổ kính!

Trong thành phố, có rất nhiều kiến trúc nhìn qua đều có niên đại rất lâu đời. Hơn nữa, làm hắn kinh ngạc nhất chính là, phóng tầm mắt nhìn tới, toàn bộ Thiên Đấu Thành cũng không có một tòa lầu cao nào. Trong tầm mắt, cao nhất chỉ là một vài cây cổ thụ mà thôi.

"Vũ lão sư, tại sao nơi này không có nhà cao tầng vậy?" Đường Vũ Lâm thấp giọng hướng về Vũ Trường Không hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Thiên Đấu Thành là danh thắng lịch sử, vì vậy người ta cố hết sức bảo trì nguyên trạng của nó, Thiên Đấu Thành quy định tất cả các kiến trúc đều không thể cao quá 50 mét. Cũng chính là hạn chế ở 10 tầng trở xuống. Vì lẽ đó, ở đây người đương nhiên không nhìn thấy nhà cao tầng. Mặc dù đúng là có rất nhiều cây cổ thụ độ cao vượt quá 50 mét."

"Rất nhiều người hoài cổ đều rất yêu thích nơi này, Thiên Đấu Thành bản thân nó cũng là một thắng địa du lịch, lịch sử văn hóa phi thường phong phú. Đã từng là nơi đặt Tổng bộ đầu tiên của Đường Môn. Dù là hiện tại, nơi này cũng có trọng yếu phân bộ của Đường Môn."

Đường Vũ Lâm tò mò hỏi: "Vậy Đường Môn Tổng bộ hiện nay của chúng ta ở nơi nào?"

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn hắn, "Tổng bộ? Đường Môn Tổng bộ của chúng ta hiện nay ở Sứ Lai Khắc thành."

"Ồ." Đường Vũ Lâm bừng tỉnh, đứng đấy! Lấy góc gác của Đường Môn, hẳn nên ở thành thị cao cấp như Sứ Lai Khắc thành mới đúng.

"Vũ lão sư, vậy chúng ta lần này đến Thiên Đấu Thành làm gì?" Đường Vũ Lâm tò mò hỏi.

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Gặp mặt bằng hữu. Sau đó, dẫn người đi mấy nơi. Đi thôi."

Không có phương tiện giao thông để di chuyển, Vũ Trường Không cứ như vậy mang theo Đường Vũ Lâm đi vào những con đường bên trong Thiên Đấu Thành. Khí hậu Thiên Đấu Thành rất dễ chịu, ấm áp và ẩm ướt. Hơn nữa phần lớn không gian khép kín, không khí đặc biệt thanh tân.

Chỉ mới đi được một lúc, Đường Vũ Lâm liền nhận ra mình đã thích thành phố này. Đi ở trên đường đều là một sự hưởng thụ.

"Oa. Vũ lão sư, bên kia là cái gì? Ngửi mùi thơm quá a!" Đường Vũ Lâm chỉ vào một cửa hàng tỏa ra một mùi thơm phức, hướng về Vũ Trường Không hỏi.

Vũ Trường Không nghi ngờ nói: "Người còn có thể ăn thêm sao?"

Đường Vũ Lâm gật gù, "Vũ lão sư, để con mời ngài ăn một bữa cơm đi. Con có tiền."

Vũ Trường Không lắc đầu một cái. "Đi thôi, ta mời người ăn."

Hai người hướng về phương hướng hương vị truyền đến, mặt trên cửa hàng, treo lơ lửng một tấm biển, mặt trên viết: Cá Nướng Vũ Hạo.

Nhìn thấy bốn chữ này, Vũ Trường Không trong mắt loé lên một vẻ kinh ngạc, "Chẳng trách thơm như vậy, hóa ra là tiệm này."

Đường Vũ Lâm nói: "Ngài đã từng ăn qua?"

Vũ Trường Không nói: "Cá Nướng Vũ Hạo là một thương hiệu phi thường nổi tiếng ở khu vực trung tâm đại lục, đặc biệt là ở Thiên Đẩu Thành, Sử Lai Khắc Thành, Tinh La Thành, v.v... Có người nói, phương pháp tẩm ướp, nướng là do Truyền Linh Tháp sơ đại tháp chủ Hoắc Vũ Hạo truyền xuống. Vì vậy mà được đặt tên theo. Có người nói, năm đó ngài ấy chính là dùng tay nghề nướng cá này theo đuổi được Long Điệp Đẩu La. Lại nói, tên của người và Long Điệp Đẩu La khá giống, năng tên là Đường Vũ Đồng."

Đường Vũ Lâm trong mắt lộ ra một tia ngóe trông hào quang, "Thì ra, những đại nhân vật trong truyền thuyết vậy mà cũng rất thích ăn uống a!"

Vũ Trường Không khuôn mặt bấp thịt co giật một thoáng, "Đây chính là kết luận của người?"

"Áy..." Đường Vũ Lâm gãi đầu một cái, nhưng trong lòng có chút không thể chờ đợi được nữa, "Lão sư, vậy chúng ta vào đi thôi."

Cá Nướng Vũ Hạo của quán rõ ràng rất nổi danh. Vào lúc này không phải giờ cơm, nhưng bên trong vẫn có đến tám phần mười bàn có khách ngồi. Mùi thơm nồng đậm, chính là từ từng con cá nướng truyền đến.

Hai người tìm một góc ngồi xuống, Vũ Trường Không hiển nhiên là đã từng ăn qua cá nướng tiệm này. Thông thạo chọn vài loại khẩu vị, sau khi Đường Vũ Lâm khẳng định chắc chắn ăn nổi, trực tiếp gọi mỗi loại 10 con.

Cá nướng mỹ vị ở chỗ, sau khi chế biến xong, da cá xốp giòn, nhưng phần thịt tươi ngon chắc thịt. Thịt cá vừa xốp vừa mềm, lại thêm hương vị của gia vị thấm sâu vào bên trong, hòa quyện vào nhau, quả thực là nhân gian mỹ vị.

Đường Vũ Lâm ăn được một bữa đã nghiền, bình thường ở trong học viện tuy rằng cũng ăn rất nhiều, thế nhưng, thức ăn căn tin đều có một bệnh chung, chính là mùi vị vĩnh viễn không biến hóa. Ở nơi đó ăn cơm mục đích chủ yếu chỉ để lấp đầy bụng mà thôi. Mà món cá nướng này ăn vào mới thật sự là hưởng thụ cuộc sống!

Mỹ vị cá nướng Đường Vũ Lâm ăn đến khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, một đôi mắt to tràn ngập tia sáng, suýt nữa đã đem đầu lưỡi của mình nhai mất.

Vũ Trường Không chỉ tao nhã ăn hai miếng, sau đó nhìn Đường Vũ Lâm biểu diễn sở học Thùng Phuy Di Động đã thành danh tại học viện.

"Tổng cộng là chín mươi một con cá, tổng cộng là..." Vũ Trường Không thanh toán hóa đơn.

"Cảm tạ Vũ lão sư." Đường Vũ Lâm ăn thực sự là quá sảng khoái, thậm chí còn có chút chưa hết thòm thèm.

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn hắn, "Người nhà của người nuôi người lớn đến từng này thực sự rất không dễ dàng!"

Đường Vũ Lâm ngẩn người, sau đó mới ý thức được Vũ lão sư đang trêu chọc mình ăn nhiều. Từ lúc nào Vũ lão sư biết nói chuyện tiếu lâm vậy chứ!?

"Lão sư, vậy hiện tại chúng ta sẽ đi đâu làm gì?"

"Trước tiên ở lại, lúc trước người tiến vào mình tưởng sâu tận 7 ngày. Ở lại một chút, rửa mặt thay đồ. Sau đó chúng ta lại đi tiếp." Vũ Trường Không thần nhiên nói.

"Vâng"

Vũ Trường Không chọn khách sạn cũng không xa hoa, thậm chí có thể dùng từ đơn giản để hình dung, ưu điểm duy nhất chính là sạch sẽ.

Vũ Trường Không chỉ thuê một phòng 2 giường.

Đường Vũ Lâm trước tiên đi rửa mặt, tắm tãp, toàn thân phảng phất đều trở nên khoan khoái, lại đổi một thân quần áo sạch, thoải mái không nói nên lời.

Thời gian Vũ Trường Không rửa mặt rõ ràng hơi lâu một chút, y phục của hắn tựa hồ cũng chỉ có một loại màu sắc, một loại hình thức.

Bạch y tung bay, phía sau phần lớn rồi tung hơi ướt, bị hắn dùng hồn lực sấy khô.

"Đi!" Vũ Trường Không liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trông mặt ngày xưa lạnh như băng bên trong loé lên một vệt nhân nhật u buồn.

Đường Vũ Lâm mơ hồ cảm giác được, từ sau khi đi tới Thiên Đẩu Thành, Vũ lão sư tựa hồ trở nên có chút không giống như bình thường.

Ra khỏi khách sạn, Vũ Trường Không như trước lựa chọn đi bộ, nhưng rõ ràng sắp đến nơi rồi. Hắn đối với Thiên Đẩu Thành hết sức quen thuộc, mang theo Đường Vũ Lâm đi đông đi tây, rời khỏi dòng người náo nhiệt, đường phố dần trở nên quanh quẽ.

Đây là muốn đi chỗ nào đây?

Quẹo vào một con đường nhỏ, vắng người, con đường cũng rất hẹp, chỉ có thể miễn cưỡng đủ rộng cho hai chiếc Hồn Đạo Xa đi song song.

Một bên đường nhỏ là tường cao vây kín, mơ hồ có thể nhìn thấy, bên trên bức tường có nhiều thâm rêu phong, một bên khác lại là rừng cây.

Đi vào con đường nhỏ này, Đường Vũ Lâm rõ ràng cảm giác được, Vũ Trường Không tâm tình tựa hồ có biến hóa, hô hấp của hắn nhanh hơn một chút so với mọi ngày, chân đã bước nhanh hơn rất nhiều. Quan trọng hơn chính là, Đường Vũ Lâm trong lúc vô tình đã nhìn thấy, con người lạnh lẽo của Vũ lão sư đã biến mất rồi, thay vào đó là một loại tình cảm khó có thể hình dung.

Ấm đạm, tường niệm, u buồn, các loại tâm tình tựa hồ đều có đủ. Nếu như nói bình thường hắn là Bạch Y Lam Kiếm, Băng Thiên Tuyết Hàn, như vậy, hắn bây giờ chỉ là một U Buồn Nam Nhân, hết thấy vô ngoài lạnh lẽo tựa hồ cũng đã tan biến rồi, ánh mắt lạnh lẽo không cảm xúc tâm tình ngày xưa, vào giờ phút này tràn ngập màu sắc phức tạp.

Dọc theo đường nhỏ, vẫn đi về phía trước khoảng 500 mét, bên tường cao xuất hiện một cánh cửa lớn.

"Thiên Đẩu Công Mộ."

Nhìn thấy bốn chữ này, Đường Vũ Lâm không khỏi chấn động trong lòng. Nơi này dĩ nhiên là..., nghĩa địa?

Trong lúc vô tình, hắn mơ hồ cảm giác được sau lưng mình phảng phất có từng trận ón lạnh bốc lên. Vũ lão sư dẫn mình đến nghĩa địa? Thầy muốn bái tế ai sao?

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Long Băng chi mộ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Quả nhiên, Vũ Trường Không dẫn hắn đi vào Thiên Đẩu Công mộ. Bên trong bức tường phủ đầy rêu phong lúc trước là từng hàng công mộ. Từng cây đại thụ sắp hàng chỉnh tề, ở giữa các hàng cây là từng hàng bia mộ trải dài.

Vũ Trường Không bạch y tung bay, đi vào nơi này, cả người hắn tựa hồ giống như u linh*.

** theo mình hiểu là âm hồn.*

Đường Vũ Lâm vẫn là lần đầu tới chỗ như thế này, thỉnh thoảng nhìn chung quanh, bên trong công mộ rất vắng người, chỉ có thể tình cờ gặp được vài người đến bái tế.

Vũ Trường Không tựa hồ đã tiến vào một trạng thái khác, dẫn Vũ Lâm đến một ngôi mộ nọ ở hàng giữa mới dừng bước.

Bia mộ cao to, mặt trên chỉ có đơn giản vài chữ, Long Băng chi mộ.

Long Băng? Đây là người nào? Nhìn qua giống như tên của nữ nhân.

"Chờ ta một lúc." Vũ Trường Không quay đầu nói với Đường Vũ Lâm, tiếng nói của hắn không còn lạnh lẽo, chỉ có ôn nhu.

"Vâng." Đường Vũ Lâm đứng ở một bên.

Trên tay của Vũ Trường Không có thêm một miếng vải trắng, sau đó đi tới trước bia mộ, bắt đầu cẩn thận lau chùi, động tác của hắn rất nhẹ nhàng, giống như đang nâng niu một báu vật cực kỳ trân quý.

Bia mộ vốn không đắp cao, lại chỉ có một tầng bụi đất phủ trên mặt, sau khi được hắn dọn dẹp, rất nhanh đã trở nên trắng nõn như ngọc. Đường Vũ Lâm lúc này mới chú ý tới, khối bia mộ này nếu so với các bia bộ khác màu sắc trắng mới hơn một ít, lau đi đất mặt, mơ hồ có ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Vũ Trường Không ánh mắt trước sau vẫn luôn ôn nhu, ngay cả sự u buồn, bi thương lúc trước đều biến mất. Nơi khóe miệng, thậm chí còn mang theo nét mỉm cười nhàn nhạt Đường Vũ Lâm chưa từng gặp bao giờ.

Hắn không nói gì, cứ lặng lẽ lau chùi như vậy, cả người tựa hồ như tiến vào trong một trạng thái kì dị.

Đường Vũ Lâm muốn đi lên hỗ trợ, nhưng không biết tại sao, hắn lại không dám lên trước, sợ quấy rối trạng thái này của Vũ Trường Không, hắn cảm giác

trong lòng mình có chút ngọt ngát, thậm chí khó thở.

Một khối bia mộ, Vũ Trường Không lau mãi tận 2 tiếng đồng hồ mới coi như hoàn thành. Lau chùi xong, hắt một lần nữa lại trở lại trước bia mộ, nhìn nó, trên mặt nụ cười ôn nhu càng nồng hơn. Nụ cười tựa hồ như gió xuân hiu hiu thổi, khiến cho chung quanh cũng trở nên ấm áp hơn.

"Người yêu thích màu trắng, vì lẽ đó ta ăn mặc màu trắng."

"Người nói người thích nhìn ta cười, nụ cười của ta cũng chỉ dành riêng cho người mà thôi mà?"

"Băng nhi, ở một thế giới khác, người có khỏe không?"

Vũ Trường Không nhẹ giọng thì thào, tay của hắn nhẹ nhàng xoa xoa hai chữ Long Băng trên mộ bia, không có nước mắt, chỉ có mỉm cười.

Thời điểm rời khỏi công mộ cũng đã chạng vạng tối.

Vũ Trường Không lại khôi phục sự lạnh lẽo, Đường Vũ Lâm cũng không dám hỏi, chỉ đi theo ở bên người Vũ lão sư. Vị tên gọi Long Băng kia, hẳn là người thân của Vũ lão sư chứ? Liệu có phải cái gọi là “người yêu” mà Tạ Giải vẫn thường hay nói?”

Vũ Trường Không cũng chẳng giải thích cho hắn một câu nào, chỉ mang theo hắn quay lại nội thành Thiên Đầu.

Bên trong Thiên Đầu thành đèn đuốc huy hoàng, dòng người tấp nập nhộn nhịp đi lại trên phố lớn ngõ nhỏ, các loại cửa hàng mở ra san sát, tiến hành các loại mua bán, giao dịch, trao đổi vật phẩm, vũ khí.

Vũ Trường Không tựa hồ đã khôi phục như bình thường, nhưng ở trong lòng Đường Vũ Lâm, hình tượng Vũ Trường Không đã phát sinh một chút biến hóa.

Vũ lão sư cũng không phải là một người hoàn toàn lạnh lẽo a! Hắn đã nói, nét cười của hắn chỉ dành riêng cho người kia xem.

"Buổi tối muốn ăn cái gì?" Vũ Trường Không quay đầu hỏi Đường Vũ Lâm.

"Con ạ? Cái gì cũng được ạ!" Đường Vũ Lâm trả lời.

Vũ Trường Không nói: "Vậy chúng ta đi ăn mì đi. Ngon cực kỳ ngon."

Hiếm thấy hắn mô tả một loại đồ ăn như vậy, Đường Vũ Lâm không khỏi có chút ngạc nhiên.

....

30 phút sau!

Đúng là cực kỳ ngon!!! Đường Vũ Lâm ăn tới bát thứ 10, cũng là lần thứ 10 tấm tắc khen ngon. Mì bò gân, nước ngon ngọt, sắc thêm vài lát thịt mềm, rau dưa, nhìn qua rất đơn giản, nhưng thực sự rất ngon miệng.

Vũ Trường Không chỉ ăn một bát mì sợi. Khiến Đường Vũ Lâm kinh ngạc chính là ở trong ánh mắt của hắn lại nhìn thấy nét ôn nhu. Tuy rằng không có nụ cười, nhưng với sự an ủi của Vũ Trường Không, ánh mắt ôn nhu phảng phất này của hắn khiến trái tim của các thực khách nữ bên trong quán nhỏ như tan chảy.

Thậm chí thỉnh thoảng có người còn tập hợp lại đây, muốn tiếp cận làm quen hắn.

Vũ Trường Không trả lời lại rất đơn giản, hắn chỉ nhìn Đường Vũ Lâm đối diện, thần nhiên nói: "Đây là con trai của ta."

Con trai. ...

Kỳ thực, Đường Vũ Lâm cùng Vũ Trường Không có điểm khác biệt rất lớn. Đôi mắt của Đường Vũ Lâm đặc biệt to tròn, lấp lánh có thần, nhìn thế nào cũng ra dáng một tiểu soái ca. Mà con mắt Vũ Trường Không ngược lại hơi híp lại một chút, tướng mạo anh tuấn, khí chất lạnh lạnh.

Thế nhưng, một đám mỹ nữ phóng tầm mắt nhìn sang, vừa liếc một chút, cũng không hề hoài nghi quan hệ “phụ tử” của hai người, chỉ bởi vì cả 2 đều rất soái a! Soái phụ, soái tử!

Nhi tử? Đường Vũ Lâm cũng không phản đối, chỉ là nhìn ánh mắt Vũ Trường Không hơi đổi một chút. Hắn có thể cảm giác được, ngày hôm nay Vũ lão sư hoàn toàn không lạnh lẽo như ngày thường.

Theo Vũ Trường Không tu luyện nửa năm, hắn càng ngày càng phát hiện, sâu trong nội tâm của Vũ lão sư cũng không giống như bề ngoài lạnh lẽo, mà ngược lại, đằng sau bề ngoài lạnh lẽo là một con người rất coi trọng tình cảm.

Ngày nay đi cùng hắn đến nghĩa địa, mới đầu Đường Vũ Lâm còn cảm thấy có chút sợ sệt, nhưng sau đó nhìn hành động của Vũ Trường Không, trong lòng hắn chỉ có sự đồng cảm.

Hắn nhất định là đã mất đi người mình thương yêu nhất.

Trong quán cứ như vậy hiện ra một cảnh tượng kỳ dị, một tên thiếu niên, trước mặt chất đầy bát không, đối diện hắn là một thanh niên khác trước mặt chỉ có một bát. Nhìn hắn ăn giống như đang thưởng thức cao lương mỹ vị ngon lành nhất thế giới này.

Thật là một tổ hợp kỳ quái, rất dễ dàng thu hút ánh mắt người khác.

"Đi thôi." Ăn mì xong, Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lâm trở về khách sạn.

"Minh tướng, sáng mai sẽ dậy sớm." Vũ Trường Không rửa mặt sơ qua một chút, an vị ở trên giường mình bắt đầu mình tưởng.

Đường Vũ Lâm rón rén đi tới trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sắc trời đã tối, nhưng Thiên Đẩu Thành vẫn như cũ đèn đuốc huy hoàng, thành phố này mang lại cho Đường Vũ Lâm cảm giác rất tuyệt. Không giống như loại phồn hoa đô thị nhà lầu san sát như Đông Hải Thành, nơi này tràn ngập dấu ấn lịch sử, dấu ấn ân tình nồng đậm.

Đường Vũ Lâm còn nhỏ, hắn đương nhiên không hiểu, đây là cảm thụ do hoàn cảnh nhân văn, hoàn cảnh lịch sử lắng đọng mà thành.

Bầu trời đen huyền bên ngoài dần dần ngả sang màu lam, Đường Vũ Lâm và Vũ Trường Không từ bên trong mình tưởng hồi tỉnh lại.

Hiệu quả của Huyền Thiên Công rõ ràng quả nhiên mạnh hơn ban đầu nhiều, Đường Vũ Lâm cảm giác được, hồn lực của mình tăng lên rõ rệt. Sau khi mình tưởng sâu, cả người hắn tựa hồ cũng trở nên khang khác. Đó là một loại cảm giác hoà hợp, tựa hồ sức mạnh cùng hồn lực hợp thành một thể, áp lực huyết thống vốn mang lại cảm giác ngọt ngào cũng biến mất theo.

Đường Vũ Lâm mơ hồ cảm giác được, tuy rằng sức mạnh của chính mình cũng không rõ ràng tăng trưởng, nhưng năng lực chịu đựng của cơ thể rõ ràng mạnh hơn.

"Đến đây!" Vũ Trường Không mở cửa sổ, hướng về Đường Vũ Lâm vẫy vẫy tay.

Đường Vũ Lâm vội vàng đi tới bên cạnh, Vũ Trường Không nắm lấy cánh tay hắn, Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy một luồng gió mát đập vào mặt, sau một khắc, bọn họ cũng đã đứng trên nóc khách sạn.

Vũ Trường Không giữ chặt lưng Đường Vũ Lâm, hai tay siết lấy đầu của hắn, hai ngón út đặt ở hàm dưới, ngón cái đặt tại trên huyệt Thái Dương, các ngón còn lại cũng đặt trên các huyệt vị khác trên mặt hắn.

"Cảm thụ cách ta vận chuyển hồn lực, đợi một chút ta sẽ bắt đầu giúp ngươi tu luyện Tử Cực Ma Động. Hô hấp dựa theo Huyền Thiên Công phương thức thở ra hít vào, nhìn về phía đông. Mỗi sáng sớm, lúc mặt trời mọc, phương đông xa xa sẽ có một vệt trắng bạc, thời điểm nó xuất hiện, nương theo đó sẽ xuất hiện một tia tử khí *, tuyệt học Tử Cực Ma Động của Đường Môn chúng ta, chính là hấp thu phần tử khí này giúp tăng lên nhân lực tự thân, đồng thời, phương pháp vận chuyển hấp thu này, cũng chính là pháp môn tu luyện tinh thần lực. Nghe rõ chưa?"

* *luồng khí màu tím.*

"Đã rõ!" Đường Vũ Lâm khả năng nghe hiểu không có bất cứ vấn đề gì.

Một luồng lực nhu hòa mà mát mẻ chậm rãi từ trên ngón tay Vũ Trường Không như sợi tơ rót vào các huyệt vị trên khuôn mặt Đường Vũ Lâm. Đường Vũ Lâm nhất thời cảm giác được toàn bộ khuôn mặt mình rất khoan khoái mát mẻ, giống như được một dòng nước mát lạnh tẩy rửa qua vậy, thoải mái không nói nên lời. Đặc biệt là đôi mắt, khi những khí lưu mát mẻ này thấm vào, hắn rõ ràng thấy được nhân lực của mình được tăng cường, mọi thứ xa xa hết thảy đều trở nên rõ ràng hơn.

Hắn yên lặng ghi nhớ phương hướng vận chuyển hồn lực của Vũ Trường Không trên hai má mình.

"Thả lỏng, để hồn lực của ngươi theo ta dẫn dắt đi. Huyền Thiên Công hô hấp vẫn như cũ." Vũ Trường Không nhắc nhở.

Đường Vũ Lâm vội vàng vâng lời nghe theo.

Được Vũ Trường Không dẫn động, nhập môn trở nên hết sức dễ dàng, rất nhanh, Đường Vũ Lâm chính mình cũng đã có thể khống chế hồn lực của mình, dựa theo phương thức của Tử Cực Ma Động mà tiến hành vận chuyển.

Đúng lúc này, nơi chân trời xa, một vệt ngân bạch sắc lặng yên hiện ra, cùng lúc đó, từ ý trước đây Đường Vũ Lâm chưa bao giờ chú ý tới loé lên rồi biến mất.

Đột nhiên, hắn cảm thấy từ ý kia tựa hồ khiến con ngươi của mình phóng to lên. Vội cảm thụ, một cảm giác ấm nóng tràn ngập hai mắt. Nước mắt theo bản năng chảy xuôi trào ra, nhưng cũng không có nhỏ xuống, mà là quay tròn chung quanh vành mắt theo hồn lực dẫn động, thấm vào con ngươi, thoải mái vô cùng. Điểm âm áp này cũng thuận theo đó bị hút vào trong mắt, dung nhập vào huyệt vị nào đó trong đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Đường Môn, Triệu đường chủ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thật thần kỳ!

Tinh thần lực biến hóa Đường Vũ Lâm không cảm giác được, nhưng rèn luyện nhãn lực lại có thể cảm thụ rõ ràng. Đây thật sự là pháp môn luyện nhãn vô cùng thần kỳ. Không hổ là tuyệt học Đường Môn.

Từ khi đến nhanh, đi cũng nhanh. Từ khi đông lại chỉ duy trì thời gian ngắn ngủi.

Nhưng Vũ Trường Không trước sau vẫn giữ lưng Đường Vũ Lâm, giúp hồn lực của hắn dựa theo phương thức Tử Cực Ma Đồng mà tu luyện.

Từng vòng vàng sáng lấp lánh, mãi đến tận khi trời sáng rõ, Vũ Trường Không mới thu hồi hai bàn tay, nhưng Đường Vũ Lâm tự mình đã hoàn toàn có thể duy trì vận chuyển.

"Được rồi! Sau này mỗi sáng sớm, dẫn tử khí vào mắt, tu luyện nửa giờ là được. Tử Cực Ma Đồng không phải một sớm một chiều có thể luyện thành công. Cần phải không ngừng tích lũy. Thời điểm ban đầu, tốc độ tăng lên sẽ rất nhanh, nhưng chẳng mấy chốc sẽ đến thời kỳ ổn định, cảm giác của người thế nào?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lâm gật gù đầu, "Nhiệt độ ấm áp ôn nhu, đặc biệt thoải mái. Thật giống như nhìn hết thấy mọi thứ đều trở nên rõ ràng hơn, những chi tiết nhỏ ban đầu rất khó thấy cũng có thể nhìn được chi tiết, còn có, màu sắc trước mắt tựa hồ cũng trở nên phong phú hơn."

Vũ Trường Không ngăn người, "Người thật sự cảm giác như vậy? Không nói quá chứ?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu một cái, nói: "Không có ạ! Chính là cảm giác như vậy, cảm tạ Vũ lão sư."

Vũ Trường Không ánh mắt thoáng ba động một chút, hắn rõ ràng nhớ lại chính mình lúc trước muốn cảm nhận cảm giác này, tựa hồ đã phải mất hơn nửa tháng ròng rã. Lẽ nào đứa nhỏ này cùng Tử Cực Ma Đồng hữu duyên? Mới chỉ tu luyện một lần, đã có được cảm giác như vậy sao?

Nhìn cặp mắt to đặc biệt trong suốt của Đường Vũ Lâm, Vũ Trường Không gật gù đầu, "Kiên trì luyện tập, có vấn đề gì cứ hỏi ta. Chúng ta đi xuống thôi!"

Rửa mặt, điểm tâm. Bọn họ ăn sáng tại khách sạn là ăn buffet *

**tiệc đứng*

Dù có là một đứa nhỏ dễ thương hơn nữa, nhưng khi lượng cơm ăn đạt tới trình độ nhất định, cũng rất dễ dàng trở thành đối tượng không được hoan nghênh. Đây chính là đang nói về Đường Vũ Lâm.

"Vũ lão sư, ngày hôm nay chúng ta đi làm gì?" Đường Vũ Lâm tò mò hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Người hãy ở trong phòng dựa theo công pháp Tử Cực Ma Đồng tu luyện, tuy rằng không có tử khí để tăng lên nhãn lực, nhưng phương thức vận chuyển này có thể không ngừng kích thích đầu óc của người, do đó bất tri bất giác giúp tinh thần lực tăng lên."

"Dạ vâng!" Đường Vũ Lâm kỳ thực mong muốn được đi ra ngoài chơi một chút, nhưng rõ ràng Vũ Trường Không không có ý tứ muốn dẫn hắn đi ra bên ngoài.

Đường Vũ Lâm không đoán được rằng, cuộc sống như thế sẽ kéo dài đến tận nửa tháng sau.

Mỗi buổi sáng sớm, Vũ Trường Không đều theo dõi hắn tu luyện xong Tử Cực Ma Đồng mới đi ra ngoài, để lại Đường Vũ Lâm một mình ở trong phòng tu luyện.

Dù nói là cho nghỉ xả hơi đây, nhưng trong lòng Đường Vũ Lâm không khỏi có chút buồn bực. Dù tính tình hắn trầm ổn, nhưng chung quy vẫn là một đứa bé, đi tới một tòa mỹ thành như thế này, nhưng lại không thể đi ra ngoài vui đùa một chút, vẫn có chút không dễ chịu.

Hơn nữa, Vũ Trường Không ban ngày không cho hắn mình tường, chỉ để hắn dựa theo phương thức Tử Cực Ma Đồng tu luyện, rèn luyện tinh thần lực.

Cảm giác này rất khô khan. May là, những thứ thu hoạch được cũng trở thành động lực giúp Đường Vũ Lâm tiếp tục tu luyện.

Hắn thật giống như cùng Tử Cực Ma Đồng hữu duyên, Huyền Thiên Công cũng vậy. Hai tuyệt học Đường Môn này hắn nhập môn đều đặc biệt nhanh. Huyền Thiên Công tu luyện ổn định, tu vi của hắn tăng lên nhiều, tuy rằng tốc độ không nhanh như những ngày đầu, nhưng so với trước đây vẫn mạnh hơn nhiều. Quan trọng hơn chính là, Đường Vũ Lâm phát hiện, Huyền Thiên Công có tác dụng tinh luyện hồn lực bản thân, giúp hồn lực của hắn ngưng tụ hơn nhiều lần so với Hồn Sư đồng cấp. Vũ Trường Không nói với hắn, điều này còn quan trọng hơn việc đẩy nhanh tốc độ lên cấp. Bởi vì hồn lực càng tinh thuần, tương lai có thể đi được càng xa hơn.

Mà Tử Cực Ma Đồng tăng lên lại càng mau. Dựa theo Vũ Trường Không từng nói, chỉ mất thời gian nửa tháng, Đường Vũ Lâm đã tiến vào tầng cảnh giới thứ nhất của Tử Cực Ma Đồng.

Khi hắn dùng Tử Cực Ma Đồng thôi thúc hồn lực vận chuyển nhãn lực, hắn có thể rõ ràng cảm giác được thế giới bên ngoài sẽ trở nên chậm lại mấy phần, đồng thời, thị lực tăng lên gấp mấy lần, có thể nhìn thấy rõ được nhiều biến hóa nhỏ bình thường không chú ý tới.

Thí dụ như, khi ánh mặt trời chiếu rọi xuống, hắn có thể nhìn thấy được hạt bụi di động trong không khí, có thể nhìn thấy đường vân trên lá cây phía xa xa. Chính những biến hóa như thế, mới có thể giúp Đường Vũ Lâm không cảm thấy việc tu luyện trở nên nhàm chán.

Ngày hôm nay là ngày thứ 15 họ đến Thiên Đẩu Thành, ngoại trừ ngày đầu tiên Vũ Trường Không dẫn hắn ra ngoài, còn lại vẫn luôn để ăn ở lại khách sạn.

Tu luyện xong Tử Cực Ma Đồng, ăn xong điểm tâm. Vũ Trường Không nói với Đường Vũ Lâm: "Đi thôi, ngày hôm nay theo ta ra ngoài."

"Tuyệt vời, Vũ lão sư, vậy chúng ta đi chỗ nào?" Rốt cục có thể ra ngoài, Đường Vũ Lâm nhất thời có chút hưng phấn.

Vũ Trường Không đột nhiên xoay người, đối mặt hắn hỏi: "Người có phải là cảm thấy mười mấy ngày nay rất ức chế, tu luyện rất vô vị?"

Đường Vũ Lâm sững sờ một chút, nhưng vẫn ăn ngay nói thật trả lời: "Luc vừa mới bắt đầu đúng là có một ít, nhưng sau đó liền đỡ hơn nhiều. Tử Cực Ma Đồng có thể giúp con nhìn thấy rất nhiều thứ trước đây con không thấy, nên cảm thấy rất hứng thú."

Vũ Trường Không gật gật đầu, "Người nhớ kỹ, nỗ lực tu luyện không phải là để đả thương người khác, mà là để bảo vệ người trọng yếu của mình. Thực lực là cơ sở của tất cả. Nỗ lực ở hiện tại sẽ giúp phòng ngừa bị kích trong tương lai."

Đường Vũ Lâm nghe có chút tỉnh tỉnh mê mê, thế nhưng, ở trong mắt Vũ Trường Không, hắn lại nhìn ra được tâm tình chấp chèn trước kia từng xuất hiện khi tiến vào nghĩa địa.

"Đi thôi." Vũ Trường Không đi tới trước cửa. Đường Vũ Lâm vội vàng đuổi theo.

Vẫn đi bộ như trước, nhưng lần này cũng không phải đi đến vùng ngoại thành, mà là hướng về trung tâm thành phố. Đường Vũ Lâm kỳ thực rất yêu thích cảm giác đi bộ như này, bởi vì có thể quan sát thành phố rõ ràng hơn.

Thiên Đẩu Thành thật sự rất đẹp, bất kể là sự cổ kính, cảnh sắc hay là nhân văn. Nơi này số lượng Hồn Đạo Xa ít hơn so với Đông Hải Thành nhiều. Phải biết, Đông Hải Thành tuy rằng cũng là thành phố lớn, nhưng cùng Thiên Đẩu thành so ra không cùng một cấp bậc. Ở Thiên Đẩu Thành, có thể nhìn thấy quá trình công nghiệp hóa – hiện đại hóa chậm hơn nhiều.

Hai giờ sau, Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lâm dừng lại trước một sân nhà đầy hương vị cổ kính, dừng bước.

Cửa lớn màu đỏ thẫm, tường viện rất cao, vách tường tầng ngoài có chút loang lổ, cũng không có bất kỳ bảng hiệu nào.

Vũ Trường Không đi tới trước cửa, tay phải đặt trên cửa chính. Động tác của hắn đối với Đường Vũ Lâm có chút quen mắt.

Chuyện này..., này không phải tương tự như động tác Vũ Trường Không đã làm trước kia khi bọn họ đi đến Huyền Thế Đường Môn sao?

Một đạo ánh sáng như có như không đảo qua, "Tích" một tiếng vang nhỏ, đại môn mở ra, Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lâm tiến vào bên trong.

Cửa lớn màu đỏ khép kín. Bên trong là một sân cổ kính, nhìn qua, giống như quay về thời đại thượng cổ. Thậm chí không có một chút bóng dáng của Hồn Đạo khoa học kỹ thuật.

"Đến rồi à?" Một thanh âm có chút trầm thấp vang lên, một ông lão trong chính sảnh đi ra, ông lão vóc người không cao, lại phi thường mập, trên đầu trọc lốc, nhìn qua cả người như một núi thịt di động.

"Triệu đường chủ." Khuôn mặt Vũ Trường Không bình thường phi thường kiêu ngạo, đối mặt lão giả này, lại chủ động khom người hành lễ.

"Vào đi."

Đúng là đây là địa phương của Đường Môn sao? Đường Vũ Lâm trong lòng thầm nghĩ.

Đi vào sảnh chính, Đường Vũ Lâm nhất thời rung động. Trong chính sảnh, hai hàng pho tượng đứng sừng sững, đi vào nơi này, so với cảm giác nhìn từ bên ngoài tuyệt nhiên không giống.

Bên ngoài thoát nhìn đây chỉ là một mảnh nhà trệt, phòng cao nhất bất quá 5 mét thôi. Nhưng đi vào nơi này, hẳn lại chấn động phát hiện, bên trong này độ cao chỉ ít vượt quá 30 mét, diện tích cũng lớn hơn nhiều. Từng vị pho tượng to lớn chung quanh đều cao tới 10 mét trở lên.

Những pho tượng này nữ có nam có, nhìn qua đều khoảng hơn hai mươi tuổi, trên người mỗi người tựa hồ đang phóng thích Võ Hồn khác nhau.

Đột nhiên, Đường Vũ Lâm từ pho tượng thứ ba bên trái mình nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Đó là một thiếu nữ xảo tiểu yên nhiên, vóc người nhỏ nhắn, tay trái nâng một đại đỉnh ba chân, tay trái nắm chặt một ống tiêu. . .”

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 166: Đường Môn truyền thuyết

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Người này... người này... không phải là cô gái mình đã đối kháng ở trong Anh Hùng Điện lúc trước sao? Chỉ là pho tượng kia tựa hồ là nàng sau khi đã trưởng thành, mà người đối mặt với mình khi trước là nàng phiên bản khi còn là thiếu nữ.

Tiêu Đình Đấu La Tiêu Tiêu? Cách xưng hô của nàng có rất nhiều, một vạn năm trước, là một người trong Sử Lai Khắc thất quái thời Truyền Linh Tháp tháp chủ. Song Sinh Võ Hồn Tam Sinh Trấn Hồn Đình cùng Cửu Phụng Lai Nghi Tiêu.

Vậy những pho tượng khác hẳn là những vị còn lại trong Sử Lai Khắc thất quái thời đó phải không?!

Liên quan tới Đường Môn truyền thuyết, Đường Vũ Lâm hầu như có thể đọc lâu lâu.

Nổi danh nhất chính là Sơ Đại Sử Lai Khắc Thất Quái, cũng là những người đã sáng tạo nên Đường Môn. Trong đó có tổ tiên của Đường Môn, Thiên Thủ Đấu La Đường Tam.

Sau đó, tại một vạn năm trước, lấy Sơ Đại Truyền Linh Tháp tháp chủ Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo làm chủ, bọn họ trùng kiến Đường Môn, tái tạo Đường Môn huy hoàng. Để hào quang của Đường Môn lần thứ hai chiếu khắp đại địa.

Bất quá, trong ghi chép của Liên Bang, đối với bọn họ lại khen chê bất nhất. Dù sao, Linh Băng Đấu La lúc trước đã từng dẫn dắt đồng đội của ngài bức bách tiền thân của Liên Bang, chính là Nhật Nguyệt Đế Quốc khi đó, không thể không hòa đàm.

Thậm chí còn có người nói, Linh Băng Đấu La là con riêng của một đời hùng chủ Nhật Nguyệt Đế Quốc khi đó. Cố sự này vô cùng bí ẩn, không ai có thể giải đáp rõ ràng.

A! Bên người Tiêu Tiêu hẳn là mấy vị đứng hàng đầu? Bên này là Huyền Minh Đấu La Từ Tam Thạch, Ma Thổ Đấu La Giang Nam Nam, người đứng trên cùng, có một đôi mắt đặc biệt sáng rõ, xung quanh cơ thể phân biệt có sáu cái Hồn Linh, chính là Truyền Linh Tháp Sơ Đại tháp chủ, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo.

Trong truyền thuyết, trong số Hồn Linh của hắn có Bách Vạn Niên Hồn Linh Thiên Mộng Băng Tâm, còn có một trong thập đại hung thủ Băng Thiên Tuyệt Nữ Tuyệt Đế, Băng Bích Đế Hoàng Hạt Băng Đế, còn có mười vạn năm hồn thủ Băng Hùng Vương, mười vạn năm thực vật hồn thủ Bát Giác Huyền Băng Thảo. Có thể nói, hắn tuyệt đối là tồn tại truyền kỳ của thời đại đó!

Chỉ là không biết, sau này khi hắn cùng kẻ đứng đầu thập đại hung thủ Thần Đế Thiên đại chiến, đến tận cùng có kết quả như thế nào. Thú Thần biến mất, Linh Băng Đấu La, Long Điện Đấu La phụ thể cũng đồng dạng mất tích. Khả năng, cũng chỉ có năm người còn lại của Sử Lai Khắc Thất Quái khi đó mới chính thức biết họ đi đến nơi nào.

Nhìn những điều khắc này, Đường Vũ Lâm có cảm giác mình phảng phất quay trở lại thế giới kia.

Ánh mắt của hắn hướng về bên phải nhìn lại. Con mắt lần thứ hai sáng ngời. Những pho tượng bên trái đã làm người ta chấn động như vậy, vậy thì, những người phía bên phải này, có phải là những tồn tại đến từ thời đại viễn cổ không?

Đứng ở phía sau cùng, hẳn là Linh Miêu Đấu La Chu Trúc Thanh, Sơ Đại Sử Lai Khắc Thất Quái, một trong những người sáng lập Đường Môn.

Phía trước một chút, là Cửu Bảo Đấu La Trữ Vinh Vinh *. Theo truyền thuyết, nàng có đệ nhất Phụ Trợ Hệ Võ Hồn Thất Bảo Lưu Ly Tháp, sau tu luyện tăng lên tới cấp độ Cửu Bảo Lưu Ly Tháp. Làm cả tông môn có vạn năm huy hoàng, mãi sau này tiến vào thời kỳ thượng cổ, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp nhất mạch bởi vì nhân số ít ỏi, dần dần phai nhạt. Hiện tại Võ Hồn đã từng cực kỳ mạnh mẽ này tựa hồ đã thất truyền.

**Nguyên bản là Ninh Vinh Vinh, nhưng mình chỉnh lại Trữ Vinh Vinh cho khớp với phần I, về sự tích Ninh – Trữ do khác nhau về chữ phồn thể và giản thể đã được dịch giả phần I giải thích.*

Phía trước Trữ Vinh Vinh, là một vị sau lưng có một con Phượng Hoàng lửa to lớn, Tà Phượng Đẩu La Mã Hồng Tuấn, với Võ Hồn Tà Hỏa Phượng Hoàng, cũng là nhân vật cực kỳ mạnh.

Lại về phía trước là Thực Thần Đẩu La Áo Tư Táp, quay chung quanh cơ thể hắn là cái gì? Lạp xương sao? Đúng đây! Có người nói biệt danh năm đó của hắn là Đại Hương Trảng Thúc Thúc * đây!

** Ông chủ có cây “lạp xương” to.*

Tiếp tục hướng phía trước, Bạch Hồ Đẩu La Đái Mộc Bạch. Trong truyền thuyết, từng trong một quãng thời gian dài đã từng là người mạnh nhất trong Sử Lai Khắc Thất Quái đời đầu.

Rốt cục, ánh mắt Đường Vũ Lâm rơi vào trên người hai vị đứng đầu trong số những pho tượng.

Không biết tại sao, khi ánh mắt của hắn rơi vào trên người hai người này, trong nháy mắt thân thể của hắn nhẹ run rẩy một thoáng, một cảm giác không tên lan truyền khắp toàn thân.

Hắn trước tiên nhìn thấy là một thiếu nữ áo trắng quần hồng, điều khác vô cùng tinh xảo, khác nào chân nhân, giống y như thật. Tóc con rít thật dài được bện ở sau gáy, một đôi mắt đặc biệt to tròn xảo tiểu yên nhiên.

Vào niên đại đó, vẫn chưa có Hồn Linh, nhưng trên đỉnh đầu nàng có một đôi tai thỏ thật dài. Vị này, chính là bạn trăm năm của tổ tiên Đường Môn đời đầu, đồng thời bản thân chính là người duy nhất trong Sử Lai Khắc Thất Quái do Hồn Thú tu luyện thành người, một tồn tại truyền kỳ. Nhu Cốt Đẩu La Tiểu Vũ!

Có người nói, nàng đã từng là Thập Vạn Niên Hồn Thú, trùng tu thành người xong, cùng tổ tiên Đường Môn quen biết, hiểu nhau, mến nhau, sau đó, nàng trong lúc vô tình bại lộ thân phận, bị kẻ thù truy sát. Đường Môn tổ tiên không tiếc lấy tính mạng của mình đánh đổi bảo vệ nàng. Nhưng Nhu Cốt Đẩu La một đêm trước khi thực sự trở thành người, vì bảo vệ người yêu, lựa chọn đem bản nguyên của mình hiến tế, trở thành một trong những Hồn Hoàn của Đường Môn tổ tiên.

Đường Môn tổ tiên còn sống, còn nàng chỉ còn sót lại một bộ thi thể. Ngay lúc đó Đường Môn tổ tiên đã dùng một cây tiên thảo, miễn cưỡng giữ lại tính mạng của nàng. Một quãng thời gian rất dài sau đó, ngài đi khắp đại giang nam bắc, dùng vô số phương pháp, rốt cục đem nàng phục sinh. Thời điểm nàng phục sinh, thậm chí ngài không tiếc chặt đứt cánh tay của mình, đem Hồn Cốt nàng đã hiến tế cho ngài, một lần nữa dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Một đoạn ái tình cổ sự kia không biết đánh động bao nhiêu người, cũng vì nguyên nhân này, ký ức về những kỳ tài Sử Lai Khắc Thất Quái đời đầu càng khiến người ta khắc sâu hơn.

Nhìn vị điều khắc này, Đường Vũ Lâm theo bản năng đi về phía trước một bước, sóng mắt lưu chuyển, không biết tại sao, hắn chỉ giác được thân thể của mình có chút nóng lên, tựa hồ có cái gì đó đang kêu gọi hắn.

Ánh mắt lại nhìn về phía trước, đó là một nam tử tóc màu lam, áo choàng rộng, khoe miệng mỉm cười. Nhìn qua ôn hòa mà bình tĩnh. Từng cây Lam Ngân Hoàng từ trong lòng bàn tay phải tràn ra, ở sau lưng của hắn, có tám cây trường mâu nhìn như chân nhện mở ra, ngoại trừ Võ Hồn thực vật này, trong tay trái hắn còn một cây búa đen kịt như mực, nhìn qua tràn ngập khí tức trầm ngưng chất phác. Trên tay phải hắn là một thanh Tam Xoa Kích sáng rực ánh kim. Tam Xoa Kích to lớn, mặt trên có hoa văn mỹ lệ cùng hào quang.

Bảy pho tượng phía bên phải, rõ ràng gần hai chữ lớn chính diện “Đường Môn” hơn so với bảy pho tượng bên trái, mà vị này chính là người ở gần hai chữ lớn này nhất.

Đúng, ngài chính là Đường Môn tổ tiên, người sáng lập Đường Môn, cuối cùng thành thần, được ca tụng là người mạnh nhất Đẩu La Đại Lục tự cổ chí kim, Thiên Thủ Đẩu La Đường Tam.

Nhìn pho tượng Đường Tam, Đường Vũ Lâm đột nhiên có cảm giác ánh mắt Đường Tam tựa hồ đang nhìn kỹ chính mình, ánh mắt ôn hòa kia khiến trong cơ thể hắn có chút huyết dịch sôi trào, dần dần trầm lắng xuống, trên mặt cũng không tự chủ toát ra một nét mỉm cười ôn hòa.

Hai đời Sử Lai Khắc Thất Quái, là hai đời đã sáng tạo nên Đường Môn truyền kỳ a! Đúng là bọn họ, đã giúp Đường Môn trước sau hai lần huy hoàng, mới có câu kia: Đường Môn Nội Nhân, Xuất Sinh Tuyệt Thế *. Đúng, hai hàng chữ này, hiện tại không phải đang treo ở giữa hai cây cột lớn bên kia sao?

** Người của Đường Môn, sinh ra kỳ tài.*

"Chú ý! Lễ bái!" Vũ Trường Không đem Đường Vũ Lâm từ trong chấn động thức tỉnh.

Bọn họ ở giữa hai hàng tượng, hướng về chính hai chữ lớn chính diện – Đường Môn - cúi người chào.

Cảm giác kiêu ngạo tràn ngập trong lòng Đường Vũ Lâm. Nó là một cảm giác kiêu ngạo từ trong nội tâm nảy sinh, vì mình có thể trở thành một trong những đệ tử của Đường Môn.

Đây chính là Đường Môn, Đường Môn của 2 vạn năm tồn tại sừng sững!

Sau khi ba người cúi đầu chào, ông lão dẫn dắt bọn họ mới gật đầu "Được rồi, các người đi theo ta."

Nói xong, hấn hướng về phòng khách bên trái bước đi.

Vũ Trường Không kéo tay Đường Vũ Lâm, đi theo phía sau. Trong tai Đường Vũ Lâm truyền đến âm thanh rất nhỏ của Vũ Trường Không "Căn nhà này, chính là nơi sơ đại Đường Môn môn chủ Đường Tam sáng lập Đường Môn. Cũng là nơi có lịch sử lâu đời nhất của Đường Môn chúng ta. Vạn năm trước, nơi này đã từng lưu lạc sang tay người khác, sau đó bị Linh Băng Đầu La Hoắc Vũ Hạo dẫn dắt đồng bạn đoạt lại, trùng kiến Đường Môn, mới có tất cả hiện nay. Vì lẽ đó, hiện tại nơi đây tuy rằng không phải Đường Môn tổng bộ, nhưng địa vị tại Đường Môn vô cùng quan trọng. Hàng năm, đệ tử nòng cốt của Đường Môn đều sẽ đến nơi này tế bái. Người đã được chính thức phê chuẩn gia nhập Đường Môn, vì lẽ đó mới có cơ hội đến đây."

Được phê chuẩn gia nhập? Nói cách khác, bắt đầu từ bây giờ, ta chính là đệ tử chân chính của Đường Môn! Đường Vũ Lâm trong lòng nhất thời lằng lằng một cảm giác hưng phấn không tên.

Lão già họ Triệu mang theo bọn họ tiến vào bên trong một căn phòng nhỏ.

Đây là một gian tĩnh thất, nội thất đơn giản mộc mạc, tất cả tựa hồ đều làm bằng gỗ, cổ hương cổ sắc. Ở giữa phòng là một cái giường bằng ván gỗ.

Ông lão hướng sang Đường Vũ Lâm, mặt không hề cảm xúc nói: "Lên giường."

"A?" Đường Vũ Lâm trong một thoáng bị đơ.

Vũ Trường Không chận lại nói: "Nghe lời Triệu Đường Chủ."

"Ồ." Đường Vũ Lâm đáp ứng một tiếng, cõng giày, lên giường ván gỗ, khoan chân ngồi xuống.

Lão già họ Triệu cũng lên giường, tay phải vỗ trên bả vai Đường Vũ Lâm một cái, Đường Vũ Lâm chỉ cảm giác cả người mình tựa hồ phiêu tự, nhẹ nhàng chuyển hướng, đã xoay về một mặt khác.

Lão già họ Triệu ở sau lưng của hấn ngồi xuống, "Ngưng thần, thả lỏng. Tinh thần cùng thân thể đều thả lỏng."

Đường Vũ Lâm vâng lời nghe theo, sau đó hấn cũng cảm giác được, hai cổ hồn lực hùng hồn mà nhu hòa từ phía sau lưng tràn vào trong cơ thể mình.

Huyền Thiên Công! Hấn cũng tu luyện Huyền Thiên Công được một quãng thời gian, vì lẽ đó lập tức cũng cảm giác được bên trong hồn lực của đối phương ẩn chứa Huyền Thiên Công đặc tính. Chỉ có điều, vị Triệu Đường Chủ này hồn lực hùng hồn, vô cùng hiếm thấy, hấn chỉ cảm giác thân thể mình như một chiếc thuyền nhỏ, bị bao vây trong một đại dương hồn lực mênh mông chập chùng của Triệu Đường Chủ.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: Sức chịu đựng của Đường Vũ Lâm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thân thể rất nhanh đã bắt đầu có cảm giác chóng khí, đồng thời ngày càng tăng, loại cảm giác đó tựa như cơ thể mình là một quả bong bóng, không ngừng bị bơm hơi vào, ngày càng căng phồng.

Lúc mới bắt đầu cũng còn tốt, cũng còn chịu được. Nhưng theo thời gian cảm giác chóng ngày càng trở nên mãnh liệt lên, kinh mạch, nội tạng bắt đầu mơ hồ cảm thấy đau nhức. Sức mạnh huyết thống trong cơ thể không tự chủ bị kích phát thôi động, kinh mạch nhất thời trở nên căng lúc căng co dần, thống khổ cũng biến mất theo.

"Ồ!" Một tiếng ồ khẽ vang lên, cảm giác hồn lực truyền vào trong cơ thể mình ngày càng nhiều hơn, càng lúc càng căng đầy, tinh thần Đường Vũ Lâm cũng dần dần trở nên ngơ ngác ngắc.

Không biết bao lâu trôi qua, cảm giác chóng khí lặng yên không một tiếng động biến mất, hết thảy đều khôi phục lại bình thường. Một luồng khí lưu mát mẽ truyền vào trong nhuyển giáp của Đường Vũ Lâm, khiến cho toàn thân hấn run lên, từ trong trạng thái hôn mê tỉnh lại.

Triệu đường chủ đã đứng ở bên giường, trong ánh mắt của hắn rõ ràng mang theo vẻ kinh ngạc, "Đồng Hải Tiểu Trường Không, người từ nơi nào lại tìm được một quái vật như thế? Hồn lực rõ ràng rất yếu, nhưng cường độ thân thể lại phi thường xuất sắc."

Vũ Trường Không nói: "Triệu đường chủ, ngài xem thử cường độ thân thể hiện tại của hắn có thể chịu đựng Hồn Hoàn cùng Hồn Linh đến trình độ nào?"

Triệu đường chủ nói: "Hồn Linh chủ yếu là cùng tinh thần lực có quan hệ, Hồn Hoàn mới cùng thân thể có quan hệ. Lấy cường độ thân thể hiện tại của hắn, chịu đựng Thiên Niên Hồn Hoàn không vấn đề gì, bốn Thiên Niên Hồn Hoàn cũng có thể."

Nghe Triệu đường chủ vừa nói như thế, Vũ Trường Không trong mắt cũng sáng lên một nét kinh ngạc.

Phải biết, bình thường đệ nhất Hồn Hoàn của Hồn Sư có thể tiếp nhận chỉ là hơn 400 năm, đây là cực hạn. Mà cường độ thân thể của Đường Vũ Lâm, đã vượt qua bạn cùng tuổi gấp 10 lần. Khả năng chịu đựng của kinh mạch mạnh đến mức khiến người ta nhìn mà than thở.

Vũ Trường Không nói: "Vậy có thể nói, để Hồn Linh của hắn tiến hóa đến Thiên Niên, chỉ cần tinh thần lực chịu đựng được, có thể đem hai cái Hồn Hoàn tăng cường đến trên dưới 2.000 ngàn năm mỗi cái? Bởi vì sau khi hắn tu luyện lên đến cấp 20, sẽ tự động dung hợp ra đệ nhị Hồn Hoàn. Vì lẽ đó, khả năng tiếp nhận 4.000 năm chia đôi, vị chi mỗi cái Hồn Hoàn ước chừng khoảng 2.000 năm. Chưa kể tiến vào cảnh giới Đại Hồn Sư, năng lực chịu đựng của thân thể hắn còn có thể tăng lên. Thậm chí có thể đem cảnh giới Hồn Linh của hắn tăng lên đến khoảng 3.000 năm cũng không chừng. Hai cái Hồn Hoàn đều là 3.000 năm, là cực hạn mà thân thể hắn có thể chịu đựng."

Triệu đường chủ gật gù đầu, "Có thể nói như vậy! Bất quá, tiền đề là tinh thần lực của hắn phải chịu đựng nổi Hồn Linh 3.000 năm mới được. Hồn Linh 3.000 năm, cần tinh thần lực ước chừng 200 điểm. Tên tiểu tử này, hiện tại tinh thần lực là bao nhiêu?"

Vũ Trường Không nói: "Hắn đã bắt đầu tu luyện Tử Cực Ma Động. Lão gia ngài cũng biết, ở trước Linh Hải Cảnh, Tử Cực Ma Động đối với tinh thần lực giúp tăng tốc độ khá nhanh, hắn đối với Tử Cực Ma Động ngộ tính cũng không tệ. Bản thân cơ sở tinh thần lực cũng rất tốt. Ta phỏng chừng tinh thần lực hiện tại của hắn đã vượt quá 100. Vượt quá 100 đối với Hồn Linh 2.000 năm hắn là không thành vấn đề. Nếu đã vậy, liền có thể để Hồn Hoàn hắn cũng tiến hóa thành 2.000 năm. Ngược lại cũng an toàn hơn. Tương lai theo tinh thần lực tăng lên, còn có thể tiếp tục “thăng linh”. Dù sao hồn lực hiện tại của hắn chỉ khoảng cấp 16, muốn đạt đến cấp 20, phỏng chừng còn phải mất nửa năm đến một năm, đây là tiến độ nhanh nhất mà ta phỏng đoán."

Triệu đường chủ trên mặt rốt cục toát ra vẻ tươi cười, sờ sờ cái đầu hói bóng loáng của mình, nói: "Ta hiểu rồi, người đây là muốn hắn có xuất phát điểm vượt xa người thường. Không sai. Hắn là có thể."

Đường Vũ Lâm nghe hai vị này đối thoại, mãi đến tận hiện vẫn còn có chút mờ mịt. Vũ Trường Không nói: "Vũ Lâm, cảm tạ Triệu đường chủ."

"Cảm tạ ngài." Đường Vũ Lâm vội vàng hướng về Triệu đường chủ cúi người chào.

Triệu đường chủ khoát tay áo một cái, "Không sai, xem ra Đường Môn chúng ta lại sắp có một vị nhân tài mới xuất hiện."

"Triệu đường chủ, vậy chúng ta đi trước."

Triệu đường chủ gật gù đầu, "Đi thôi. Đường Môn huy chương có thể trao cho hắn. Đứa nhỏ này ta xem không sai, tiềm lực mười phần, người dạy dỗ cẩn thận."

"Vâng." Sau khi Vũ Trường Không cung kính hướng về Triệu đường chủ hành lễ, lúc này mới mang theo Đường Vũ Lâm rời khỏi phân bộ Đường Môn Thiên Đẩu Thành.

"Vũ lão sư. Vừa nãy các ngài nói, con chỉ nghe hiểu được một phần. Ý của ngài là, con còn có thể ở trong Thăng Linh Đài tiếp tục thăng linh, thật sao?"

Vũ Trường Không gật gù đầu. "Triệu đường chủ vì người kiểm tra năng lực chịu đựng của thân thể. Lão nhân gia người, Vô Hồn là đệ nhất ôn hòa, rất thích hợp loại kiểm tra này, phán đoán cũng chuẩn xác. Chúng ta tiếp theo phải đem Hồn Linh của người trực tiếp thăng linh đến cấp độ khoảng chừng trên dưới 2.000 năm. Do đó giúp người trực tiếp có Thiên Niên Hồn Hoàn. Như vậy, Hồn Hoàn tiếp theo của người hắn sẽ không thấp hơn Thiên Niên. Thân thể của người không tầm thường, bởi vậy, ta yêu cầu người chăm chỉ tu luyện Tử Cực Ma Động, không được gián đoạn, đem tinh thần lực nhanh chóng tăng lên đến Linh Hải Cảnh trở lên, như vậy, chỉ ít trước lục hoàn, người không cần lo lắng vấn đề tinh thần lực mình không đủ."

"Dạ vâng!" Thiên Niên Hồn Linh? Thiên Niên Hồn Hoàn?

Đường Vũ Lâm cảm nhận được tim mình đập nhanh thêm một phần.

Vũ Trường Không nói: "Ta trước tiên dẫn người đi Truyền Linh Tháp một chuyến, tiến hành kiểm tra tinh thần lực."

Truyền Linh Tháp Thiên Đẩu Thành ở trung tâm thành phố, khoảng cách từ Đường Môn cũng không quá xa, từ bề ngoài mà nhìn, toà Truyền Linh Tháp này không có quy mô lớn như Đông Hải Thành, nhưng nhìn qua cổ xưa hơn nhiều.

"Đi vào trong đó thận trọng từ lời nói đến hành động, tận lực nói ít, nghe nhiều, quan sát kỹ. Tuyệt đối không nên chỉ xem bề ngoài. Truyền Linh Tháp cường giả như mây, đặc biệt là ở một nơi như Thiên Đẩu Thành lại càng là như vậy."

Tiến vào Truyền Linh Tháp, Đường Vũ Lâm cảm giác đầu tiên chính là náo nhiệt. Không sai, Truyền Linh Tháp nơi này rõ ràng so với Đông Hải Thành náo nhiệt hơn nhiều. Bên trong đại sảnh Truyền Linh Tháp rộng rãi, dòng người nối liền không dứt.

Đường Vũ Lâm mơ hồ cảm giác được, những người này đều là Hồn Sư, hơn nữa hầu như mỗi một vị đều mạnh hơn chính mình nhiều lắm.

Kiểm tra tinh thần lực được tiến hành bên trong một căn phòng, tốn mất 5.000 liên bang kim hồn tệ. Giá cả vật chất tại Thiên Đẩu Thành vậy mà cao hơn Đông Hải Thành nhiều.

Kết quả làm mọi người mười phần phấn chấn, ngay cả Vũ Trường Không sau khi thấy kết quả kiểm tra tinh thần lực của Đường Vũ Lâm cũng bị chấn kinh rồi!

124!

Đây là tinh thần lực hiện tại của Đường Vũ Lâm, so với lần kiểm tra mấy tháng trước hầu như tăng gần gấp đôi. Phải biết, Đường Vũ Lâm không phải là Tinh Thần Hệ Hồn Sư, cũng không phải loại đặc biệt như Cổ Nguyệt cần dùng tinh thần để không chế hồn kỹ. Thân thể của hắn cường độ đã cao như vậy, vậy mà lực lượng tinh thần cũng không hề kém. Phải biết, tình huống thông thường, hai chỉ số này đều tỉ lệ nghịch với nhau.

Nhưng mà hắn đã đạt đến trình độ này, từ mới nhập môn Linh Thông Cảnh nhảy vọt đến Linh Thông Cảnh sơ kỳ, chỉ cần đột phá 180, liền có thể đạt được Linh Thông Cảnh trung kỳ.

Trải qua hai lần kiểm tra, Vũ Trường Không đã hoàn toàn có thể khẳng định, Đường Vũ Lâm chịu đựng hai Hồn Hoàn trên 2.000 năm, một Hồn Linh trên 1.000 năm hoàn toàn không vấn đề gì.

Khi bọn họ trở về khách sạn cũng đã chạng vạng tối.

Ăn cơm tối xong, Vũ Trường Không đem Đường Vũ Lâm kêu đến trước mặt mình.

"Vũ Lâm, nói vậy ngươi cũng đoán được ta muốn ngươi làm cái gì. Nói thẳng ra, bản thân ngươi Vô Hồn rất yếu, Lam Ngân Thảo chung quy dù sao vẫn là một Phế Vô Hồn được người người ca ngợi."

Đường Vũ Lâm trong lòng trầm nghĩ, Phế Vô Hồn được ca ngợi là sao...

Vũ Trường Không tiếp tục nói: "Thế nhưng, nương theo sức mạnh huyết mạch kỳ lạ của ngươi giác tỉnh, Vô Hồn bất tri bất giác phát sinh rất nhiều thay đổi. Vô Hồn, Hồn Linh của ngươi, đều nương theo huyết thống biến hóa mà không ngừng tiến hóa, điều này vô cùng kinh hi. Mà cường độ thân thể của ngươi đã nói rõ, ngươi có thể vượt cấp thăng linh. Hơn nữa là vượt cấp thăng linh một cách tự nhiên."

Đường Vũ Lâm có chút không rõ nói: "Vũ lão sư, vượt cấp thăng linh con hiểu rõ, nhưng cái gì gọi là vượt cấp thăng linh một cách tự nhiên vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Trung Cấp Thăng Linh Đài?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không nói: "Bởi vì có loại thăng linh không tự nhiên. Một vài gia tộc lớn hoặc là tông môn, vì tăng cường thực lực của đệ tử ưu tú, sẽ vận dụng một ít thiên tài địa bảo, tăng cường cường độ thân thể, thậm chí là dùng một ít thủ đoạn đặc thù kích thích thân thể của bọn họ, do đó đạt đến cường độ thân thể có thể dung nạp Hồn Hoàn mạnh hơn, hoàn thành vượt cấp thăng linh. Nhưng tình huống như thế, đệ tử được vượt cấp thăng linh phải thỏa mãn một số điều kiện nhất định. Thí dụ như Cổ Nguyệt, tinh thần lực của nàng thỏa mãn điều kiện vượt cấp, như vậy, chỉ cần thông qua một ít thủ đoạn đối với cơ thể, cũng có thể hoàn thành vượt cấp thăng linh giống như ngươi vậy. Chỉ là, Vô Hồn của con bé đã đạt đến nhị hoàn, muốn vượt cấp thật quá khó khăn. Thân thể phải gánh chịu hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn và thân thể gánh chịu một cái Thiên Niên Hồn Hoàn là hai khái niệm khác nhau. Tuy rằng nhị hoàn Đại Hồn Sư giúp gia tăng cường độ thân thể của nàng trên diện rộng, nhưng độ khó của thăng cấp cũng cao hơn nhiều. Vì lẽ đó, có chút đáng tiếc cho nàng. Nếu không phải tình huống như vậy, dù cho nàng không muốn gia nhập Đường Môn, ta cũng sẽ tận lực giúp con bé."

"Hiện tại ưu thế lớn nhất của ngươi, kỳ thực là bởi vì hồn lực của ngươi quá yếu, nhưng trạng thái cơ thể và tinh thần lại trái ngược. Hơn nữa đây hoàn toàn là do ngươi phát triển một cách tự nhiên, không dùng thủ đoạn để kích thích tăng trưởng sức mạnh. Cứ như vậy ngươi sẽ có thể vượt cấp thăng linh tự nhiên. Dù vượt cấp thăng linh nhân tạo cũng có hiệu quả tương tự, nhưng rất có thể sẽ có ảnh hưởng về lâu dài. Ngươi sẽ không phải chịu những ảnh hưởng này, không chỉ là không ảnh hưởng, trái lại còn giúp ngươi đặt cơ sở phát triển trong tương lai còn vững vàng hơn. Vì lẽ đó, tuyệt đối không nên bỏ lỡ cơ hội lần này."

"Vi để cho ngươi trong thời gian ngắn hoàn thành vượt cấp thăng linh, lại phòng ngừa vấn đề có thể xuất hiện, ta sẽ cùng ngươi đồng thời tiến vào Thăng Linh Đài, giúp ngươi vượt cấp. Nhưng như vậy cần có hai tấm thẻ nhập môn Trung Cấp Thăng Linh Đài. Trung Cấp Thăng Linh Đài, có thể cho phép

Hồn Sư từ thất hoàn trở xuống tiến vào. Hồn Thủ bên trong sẽ càng mạnh mẽ hơn, khó đối phó hơn, nhưng không thể nghỉ ngơi, niên đại cũng sẽ càng cao hơn. Tương đương với khu vực giao thoa của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm khi xưa. Ta đi cùng người tiến vào, hẳn sẽ không mất thời gian bao lâu liền có thể giúp người hấp thu linh lực đạt đủ trình độ yêu cầu."

Trung Cấp Thăng Linh Đài?

Đường Vũ Lâm nói: "Vũ lão sư, nhưng con hiện tại mới chỉ nhất hoàn, Trung Cấp Thăng Linh Đài có thể cho con đi vào sao?"

Vũ Trường Không nói: "Cái này là không có hạn chế, chỉ cần người có thể nhập môn, coi như là Cao Cấp Thăng Linh Đài cũng có thể tiến vào, thực lực yếu tiến vào, đối với Truyền Linh Tháp mà nói trái lại lại càng muốn nhìn thấy, bởi vì rất dễ dàng sẽ bị quét sạch đi ra. Tình huống như ta mang người tiến vào Trung Cấp Thăng Linh Đài này, ở trong đại gia tộc kỳ thực là phi thường phổ biến, chỉ có điều, cường độ thân thể của bọn họ không đạt tới, hoặc là cường độ tinh thần không đạt tới thôi. Đem đệ nhất Hồn Linh tăng lên tới mấy trăm năm chính là cực hạn của bọn họ."

"Từ sau khi có Hồn Linh xuất hiện, thứ chân chính làm Hồn Sư đau đầu không phải là lực lượng thân thể, mà là lực lượng tinh thần. Muốn tương lai đạt thành tựu to lớn hơn, phải cần dung hợp nhiều Hồn Linh hơn. Nhưng Hồn Linh nhiều, không thể nghỉ ngơi càng đặt ra yêu cầu cao đối với tinh thần lực. Linh Hải Cảnh tinh thần lực, nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ đến ba cái Hồn Linh mà thôi, những cũng rất chật vật. Mà Linh Hải Cảnh lại là cực hạn có thể đạt được của gần 80% giới Hồn Sư. Nếu muốn phát triển lên trên, lại càng thêm khó khăn. Vì lẽ đó, cũng không bao nhiêu người dám mang Hồn Linh của mình, dùng phương pháp đặc thù, cưỡng ép tăng lên tới tầng thứ quá cao. Vạn Niên Hồn Linh thu được quá khó khăn, bởi vì loại này không thể đạt được bằng phương pháp nhân tạo. Giống tình huống bây giờ của ta, tinh thần lực của ta đã đạt đến Linh Hải Cảnh đỉnh phong nhiều năm, nhưng trước sau không cách nào đột phá, ba cái Hồn Linh chính là cực hạn của ta. Hơn nữa đệ ngũ Hồn Hoàn ta hay dùng chính là vạn năm, điều này mang ý nghĩa, nếu như tất cả thuận lợi, ta có thể dựa vào Vạn Niên Hồn Linh cung cấp bốn cái hồn kỹ, tu luyện tới bát hoàn. Nhưng muốn đạt đến Cửu Hoàn, tinh thần lực phải tiếp tục đột phá, tiến vào đại cảnh giới tiếp theo, từ đó có thể dung hợp thêm Hồn Linh thứ tư mới được. Tuy trên lý thuyết là có thể, nhưng rất có khả năng là một đời này ta đều không thể với tới."

"Người Hồn Linh đầu tiên trực tiếp đạt đến Thiên Niên, ba Hồn Hoàn đầu sẽ không cần phải lo, tương lai Hồn Linh thứ hai lại là Thiên Niên, cái thứ ba nghĩ biện pháp thu được Vạn Niên, vậy sẽ có cơ hội trở thành Cửu Hoàn Phong Hào Đấu La. Đây là điều ta hi vọng nhìn thấy, cũng hi vọng người xem đó là mục tiêu của mình."

Đường Vũ Lâm lúc này mới chợt hiểu, những câu nói của Vũ Trường Không hoàn toàn là từ góc độ của Hồn Sư cao cấp mà phân tích, đây là biểu hiện tầm nhìn vượt trội so với những người cùng độ tuổi của hắn.

"Thế nhập môn Trung Cấp Thăng Linh Đài thường khó thu được, thậm chí không phải dùng tiền là có thể mua được. Ở mỗi thành thị thế nhập môn trung cấp hầu như đều bị lũng đoạn. Bởi vậy, muốn thu được cũng chỉ có hai con đường, một là trao đổi, hai là bán đấu giá. Vậy nên chúng ta trước tiên đi phòng đấu giá thử vận may, nếu như thực sự không được, cũng chỉ có thể còn cách đi trao đổi. Ta nhớ tới người có một tấm thẻ danh ngạch của Bạo Động Thăng Linh Đài, dùng nó để trao đổi lấy hai tấm thẻ nhập môn trung cấp hẳn là có thể."

Đường Vũ Lâm nói: "Vũ lão sư, chúng ta tại sao không ở Đông Hải Thành hoàn thành thăng linh? Bên kia không phải quen thuộc hơn một ít sao?"

Vũ Trường Không lắc đầu một cái, nói: "Các người quá ưu tú, đã bị Đông Hải Truyền Linh Tháp nhìn chăm chăm, bằng không, cũng sẽ không xuất hiện chuyện Cổ Nguyệt gia nhập Truyền Linh Tháp. Mà một khi người lần thứ hai hoàn thành thăng linh, nắm giữ Thiên Niên Hồn Linh, nhất định sẽ bị quan tâm nhiều hơn. Tổ chức Truyền Linh Tháp những năm này càng ngày càng mạnh lên, vì để phòng ngừa phiền phức không cần thiết, ở Thiên Đấu Thành bên này vẫn hơn. Bên này thiên tài đông đảo, gia tộc mạnh mẽ cũng nhiều, sẽ không xuất hiện tình huống một nhà độc đại. Người chỉ là phù dung chớm nở, sẽ không bị quá nhiều người chú ý tới."

Đường Vũ Lâm giờ mới hiểu được cân nhắc chu toàn kín đáo của Vũ Trường Không, "Được, con nghe theo thầy."

Đấu giá hội không phải lần đầu Đường Vũ Lâm tham dự, ở Đông Hải Thành hắn cũng tới xem qua. Thế nhưng, sau khi tiến vào buổi đấu giá hàng tuần của Thiên Đấu Hoàng Gia Thiên Đấu Thành, hắn mới biết, đấu giá hội của Đông Hải Thành đơn sơ cỡ nào.

Thiên Đấu Hoàng Gia Đấu Giá Hội được tiến hành ở một tòa nhà rất lớn ở trung tâm thành phố. Bên trong đại sảnh, đèn đuốc sáng choang, phòng khách vách tường tất cả đều được trang trí bằng những bức bích họa huyền lệ màu sắc rực rỡ, đỉnh chóp treo lơ lửng từng chiếc đèn thủy tinh to lớn.

Mỗi chỗ ngồi đều là ghế sa lon bằng da thật êm lưng, trên bàn bày ra đủ loại đồ ăn, hoa quả, đồ uống cùng rượu.

Thế nhưng, buổi đấu giá này phí đặt cọc để gia nhập phi thường cao, Vũ Trường Không sau khi giao nộp một triệu liên bang kim hồn tệ thế chấp mới có thể mang theo Đường Vũ Lâm tiến vào.

Mỗi người khi tiến vào đều sẽ lĩnh một thẻ số cùng một mặt nạ, Vũ Trường Không lại lấy lý do Đường Vũ Lâm là con trai của hắn, hai người xem như là một tiêu chuẩn tiến vào bên trong. Đương nhiên, Đường Vũ Lâm cũng có mặt nạ đeo.

Sàn đấu giá xanh vàng rực rỡ khiến Đường Vũ Lâm xem mà hoa mắt mê mẩn, cảnh tượng xa hoa như thế này lần đầu tiên hắn nhìn thấy, trong lòng thực sự rất chấn động.

"Nơi này thật lớn nha!" Phòng khách chỉ ít có thể chứa đựng vượt quá 300 người, chưa tính đến có đến tận hai tầng lầu.

Vũ Trường Không vẫn như trước lạnh lạnh, hoàn cảnh xa hoa loại này đối với hắn cũng không có nửa điểm xúc động.

"Vũ lão sư, đây là thẻ trừ tiền của con, ngài cầm đi." Đường Vũ Lâm cầm thẻ trừ tiền của mình đưa cho Vũ Trường Không, "Bên trong có hơn 3 triệu liên

bang kim hồn tề, ngài dùng để xử lý đi."

Thẻ nhập môn trung cấp đất như vậy, Vũ lão sư lại là vì mình suy nghĩ, Đường Vũ Lâm làm sao lại có thể để thầy giúp mình trả tiền nữa.

"Người từ đâu có được nhiều tiền như vậy?" Vũ Trường Không nhìn về phía Đường Vũ Lâm, nhú nhú mày.

"Đây là tích lũy từ nghề đoán tạo của con." Đường Vũ Lâm thành thật trả lời.

Vũ Trường Không sùng sốt một chút, hần đột nhiên ý thức được một vấn đề, hướng về Đường Vũ Lâm hỏi: "Người hiện tại là Đoán Tạo Sư đẳng cấp nào?"

Đường Vũ Lâm nói: "Cấp ba ạ!"

"Ta sớm nên nghĩ đến. Nguyên lai tưởng rằng cái Thiên Đoán Nhuyễn Giáp kia của người không phải tự mình hoàn thành, bây giờ nhìn lại, đều là do người tự chế tạo?"

"Vâng!" Đường Vũ Lâm gật gù.

Mười tuổi, nghề thứ hai cấp ba. Tuy rằng Vũ Trường Không đối với nghề rèn đúc này cũng không phải hiểu rất rõ, nhưng cũng rõ ràng điều này có ý vị gì.

Nhưng hần cũng không nói gì nữa, cũng không có hỏi tới.

Khoảng chừng không tới một giờ sau, ánh đèn bên trong đại sảnh dần dần tối lại, cho tới khi toàn bộ âm thanh huyền ảo trong đại sảnh cũng bắt đầu trở nên yên tĩnh.

"Hoan nghênh chư vị quý khách tham dự Thiên Đẩu Hoàng Gia Đấu Giá Hội. Mỗi tuần một lần theo lệ đấu giá hội sắp cử hành. Ngày hôm nay, chúng ta có rất nhiều thứ tốt mang ra, bao gồm linh quả, kim loại hiếm, Đẩu Khải, Cơ Giáp, cùng với một ít đồ vật quý hiếm. Tiếp theo, chúng ta đều sẽ đem sổ tay danh sách vật phẩm bán đấu giá phát cho quý vị quan khách. Xin mời các vị quý khách kiểm tra. 20 phút sau, buổi đấu giá chính thức bắt đầu."

Từng đạo từng đạo ánh sáng diu diu xuất hiện ở mặt sau mỗi một cái ghế sa lon. Từng thiếu nữ mặc trang phục hồ hang đi tới trước mặt người tham dự buổi đấu giá, mỉm cười đưa lên sổ tay bán đấu giá.

Quy tắc mỗi buổi bán đấu giá đều bất tương đồng, có những buổi đấu giá sổ tay đã được tuần ra trước, thậm chí sẽ sớm xuất ra món đồ đấu giá, nhưng Thiên Đẩu Hoàng Gia Đấu Giá Hội sẽ không như vậy. Nơi này bán đấu giá đẳng cấp phi thường cao, ở trên Đẩu La Đại Lục đều công nhận điều này, tuy rằng không đến đỉnh cấp, nhưng cũng có tính đặc thù của nó. Tôn chỉ của nó chính là vĩnh viễn đem lại cho người tham gia niềm vui được đấu giá.

Tiếp nhận quyển sổ tay, Vũ Trường Không mở ra xem, hần muốn tìm tự nhiên chính là thẻ nhập môn Trung Cấp Thăng Linh Đài.

Đường Vũ Lâm cũng lộ đầu nhìn ké sổ tay trên tay Vũ Trường Không, hần thật tò mò, nơi như thế này, đến tột cùng có vật gì tốt?

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đẩu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Lai lịch bốn loại linh vật

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm liếc mắt liền thấy vật cuối cùng được bán đấu giá là một loại Đẩu Khải. Hần cho tới bây giờ đều chưa từng thấy qua Đẩu Khải, nhất thời cảm thấy hứng thú rất lớn.

Ngón tay thon dài của Vũ Trường Không đột nhiên chỉ vào một điểm trên quyển sổ tay. Đường Vũ Lâm theo phương hướng của ngón tay hần nhìn lại, chỉ thấy trong đó một dòng vừa vận viết, ba tám thẻ nhập môn Trung Cấp Thăng Linh Đài đấu giá, giá khởi điểm: 50 vạn liên bang kim hồn tề.

Bất quá, sao cũng được, chính mình có 300 vạn đây, luôn luôn có thể đập vào đây! Bất quá, Đường Vũ Lâm vẫn có chút đau lòng, số tiền này hần định giữ lại để mua linh vật đột phá phong ấn cho mình!

Ngày hôm qua khi nghe Vũ Trường Không nói tới vượt cấp thăng linh tự nhiên, hần kỳ thực tự mình biết chính mình cũng không được tính là tự nhiên. Dù sao nhờ mình hấp thu Kim Long Vương tinh hoa mới xem như là có tổ chất thân thể đủ mạnh.

Ồ, đúng nha, buổi đấu giá lớn như thế này, sẽ có hay không có bốn loại linh vật mình cần tìm?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đường Vũ Lâm trực tiếp rơi vào trên mục lục các loại linh quả cao cấp được đấu giá.

Thời điểm hần nhìn vào dòng đầu tiên của danh sách linh quả, chính là nhìn thấy hai chữ “Thiên Niên”! Hơn nữa, toàn bộ những linh quả phía sau đều có tên bắt đầu bằng chữ Thiên Niên!

Nói cách khác, linh quả bán đấu giá hôm nay thậm chí ngay cả trăm năm đều không có, đều là linh quả ngàn năm trở lên. Thật không hổ là buổi đấu giá lớn!

Trong đầu hồi tưởng lại tên bốn loại linh vật, trong đó có hai loại đều là linh quả. Sẽ có hay không đây?

Ánh mắt tiếp tục tìm kiếm, cũng không mất thời gian quá dài, ánh mắt Đường Vũ Lâm sáng lên, mục thứ sáu dòng trên, hần nhìn thấy một cái tên.

Thiên Niên Long Lân Quả!

Thiên Niên Long Lân Quả! Cái này không phải là một trong bốn loại linh vật mình cần sao? Đường Vũ Lâm nhất thời trong lòng rung động. Tuy rằng phải đến 15 tuổi, hần mới bắt buộc phải đột phá tầng phong ấn thứ hai nguy hiểm, nhưng mà, bốn loại linh vật kia cũng đều phi thường quý hiếm. Hần từng ở Đông Hải Thành Đấu Giá Hội tìm kiếm qua, còn Đông Hải Viện Bảo Tàng Đấu Giá Hội cấp bậc quá cao hần không vào được, cấp bậc phổ thông lại không có đồ vật ngàn năm trở lên.

Lúc này, ngay trước mắt mình lại xuất hiện một trong Thiên Niên linh vật mình cần, hần có thể nào không hưng phấn đây?

Thế nhưng, khi hần nhìn thấy giá của linh quả này, cơ mặt không khỏi khẽ giật giật một thoáng.

Giá khởi điểm: 200 vạn liên bang kim hồn tệ. Dự tính giá sau cùng: 300 – 500 vạn liên bang kim hồn tệ.

Thật là đắt...

Mình nỗ lực cả nửa năm cũng chỉ tích góp được 300 vạn đồng liên bang mà thôi! Mới chỉ một quả Thiên Niên linh quả đã cần tới 300 - 500 vạn, thật sự là quá đắt!

Thế nhưng, chung quy đây là lần đầu tiên hần thấy một trong bốn loại linh vật mình cần.

So với tìm hai loại linh vật lúc trước, tâm thái hoàn toàn không giống, khi đó, hần đối với phong ấn kỳ thực vẫn không hoàn toàn tin tưởng. Nhưng trải qua lần thứ nhất đột phá, sau đó chính mình lại có tiến bộ nhảy vọt, hần đối với chuyện này đã không còn nghi ngờ. Hơn nữa, Lão Đường còn nói qua, chờ đến thời điểm hần đột phá tầng thứ hai phong ấn, còn có thể có kinh hi đấy! Hần rất hi vọng biết, kinh hi này đến tốt cùng sẽ là cái gì.

"Vũ lão sư, con cần mua cái này." Ngón tay Đường Vũ Lâm trực tiếp rơi vào trên vị trí của Thiên Niên Long Lân Quả.

Vũ Trường Không nhíu mày, "Mua nó làm cái gì?"

Đường Vũ Lâm cúi đầu, một lát sau, hần mới ngẩng đầu lên nói: "Vũ lão sư, kỳ thực, con có một bí mật."

"Thời điểm huyết thống của con xuất hiện biến dị, con liền có thể cảm giác được thân thể mình cần một thứ gì đó. Mà thứ mà con cần, sẽ xuất hiện ở trong ý thức con. Ngồi còn nhớ lần trước con đột phá là sau con bão không? Mấy ngày bão đó chính là thời điểm con đột phá. Trước đó con đã mua được thứ mà mình cần, khi đó là Bách Niên Tuyết Băng Quả cùng Bách Niên Xích Viêm Quả. Con khi đó cũng không xác định được ảo giác trong đầu của mình có phải là thật hay không, nhưng sau khi từng thử qua, quả nhiên tăng lên rất nhiều. Sau thời điểm đó, trong đầu con lại hiện lên những linh vật mới, Thiên Niên Long Lân Quả này chính là một trong số đó."

Nghe xong hần trình bày, Vũ Trường Không trong mắt cũng lóe lên một tia kinh dị, "Ý của ngươi nói là thân thể của ngươi tăng cường, cùng việc ngươi ăn Bách Niên Tuyết Băng Quả cùng Bách Niên Xích Viêm Quả có quan hệ?"

"Dạ."

Trong thời gian ngắn ngủi khi này, Đường Vũ Lâm đã quyết định phải nói cho Vũ Trường Không biết, đương nhiên không phải toàn bộ. Về Kim Long Vương phong ấn, Lão Đường, mấy điều này đều là bí mật lớn nhất, không thể nói. Nhưng tương lai hần còn phải cùng Vũ Trường Không học tập thời gian rất lâu, một vài tình huống vẫn phải nói ra. Nếu không, sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện. Hơn nữa, hần bức thiết muốn mua Thiên Niên Long Lân Quả này, nếu như không nói ra lý do, Vũ Trường Không sẽ nghĩ gì? Không có Vũ lão sư chống đỡ, tài lực của hần quả thực không đủ a!

Nghe xong hần nói, Vũ Trường Không nhăn mày như có vẻ suy nghĩ, đối với lời giải thích của Đường Vũ Lâm hần đương nhiên có nghi hoặc trong lòng, tự mình có thể cảm thụ mình cần linh quả gì? Đây là năng lực gì? Chưa từng nghe thấy!

Nếu như đặt ở mấy năm trước, đối với giải thích của Đường Vũ Lâm hần nhất định sẽ khịt mũi coi thường, thế nhưng, hiện tại lại có chút không giống. Lục Hệ Nguyên Tổ Chương Khổng của Cố Nguyệt đã từng triệt để ảnh hưởng nhận thức của Vũ Trường Không, mà khả năng quái dị của Đường Vũ Lâm cũng xuất hiện. Vậy tình huống thế này cũng chưa chắc không thể xảy ra.

Này không khỏi khiến hần nhớ lại giáo huấn của Sư Lai Khắc học viện, chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường.

Không phải học sinh năm nay mình dạy thật sự đều là quái vật đấy chứ?

"Được, vậy ta giúp ngươi mua. Còn cần cái gì khác không?" Vũ Trường Không trong mắt chứa đầy thâm ý nhìn Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm lật xem mục lục, lật đầu một cái, nói: "Trong mục lục này không có. Con còn cần ba loại linh vật khác, phân biệt là Thiên Niên Lam Cân Đẳng, Thiên Niên Địa Long Cân, cùng với một loại đồ vật khác gọi là Thiên Niên Hải Long Tùy." Thời điểm nói ra mấy cái tên này, Đường Vũ Lâm chính mình cũng gượng cười.

Những thứ đồ này riêng là nghe tên, hần căn bản cũng không biết là cái gì, chỉ có Thiên Niên Địa Long Cân mơ hồ rõ ràng hần là gân rồng của một loại địa long ngàn năm nào đó, hai loại còn lại hần đã tìm đọc không ít điển tịch, nhưng đều không thu hoạch được gì. Đương nhiên, cũng là bởi vì hiện tại hần vẫn chưa cần gấp những thứ đồ này, nên vẫn chưa vội tích cực tìm kiếm.

"Thu thập đủ bốn loại linh vật, đối với ngươi sẽ có ích lợi gì?" Vũ Trường Không hỏi, "Có thể làm cho thân thể của ngươi lần thứ hai tiến hóa sao? Có nguy hiểm gì không?"

Đường Vũ Lâm bị hần hỏi có chút bất đắc dĩ, trên thực tế, hần làm sao biết chính mình có thể gặp nguy hiểm hay không đây! Thời điểm phá tan tầng phong ấn đầu tiên đã làm hần chết đi sống lại, thời điểm đột phá tầng thứ hai phong ấn này sẽ là hình dáng gì, hần cũng không rõ ràng.

Nhưng vào lúc này hần đương nhiên không thể hoàn toàn nói thật, bằng không Vũ Trường Không nhất định sẽ không giúp hần đột phá phong ấn, "Nhất định sẽ đối với thân thể của con có tăng cường, huyết mạch của con sẽ tiếp tục biến dị, hơn nữa con có thể khẳng định là biến dị tốt. Còn có thể tăng cường bao nhiêu, con cũng không rõ ràng."

Lời này hần nói nửa thật nửa giả, đột phá phong ấn thành công, đương nhiên sẽ có tăng cường, tự nhiên cũng là biến dị tốt. Nhưng hần lại lảng tránh trả lời vấn đề nguy hiểm.

Vũ Trường Không gật gật đầu, nói: "Hải Long là một loại hồn thú biển sâu, ở trên đại lục đã tuyệt tích, tác dụng của Hải Long Tùy chủ yếu là cố bản bồi nguyên, tăng cường lực lượng khí huyết, là một loại linh vật không có tác dụng phụ, vô cùng hiếm thấy. Thiên Niên Hải Long Tùy ngươi cũng không nên bỏ gần cầu xa, Đông Hải Thành chính là tòa thành ven biển lớn nhất đại lục, độ khả thi gặp được rất lớn. Còn Thiên Niên Lam Cân Đẳng, thời điểm ta ở Sứ Lai Khắc Thành mơ hồ nghe nói qua, nó kỳ thực là một loại Thực Vật Hệ Hồn Thú, trước đây có rất nhiều ở Tinh Đầu Đại Sâm Lâm, nhưng hiện tại Tinh Đầu Đại Sâm Lâm đã bị tàn phá nhiều, nếu như muốn đạt được vật này, hần có thể tìm thử ở Sứ Lai Khắc Thành."

"Về Thiên Niên Địa Long Cân, khả năng tìm được ở thành phố lớn cũng không nhỏ. Bất quá, nhất định giá trị cũng không hề nhỏ. Vật này có thể tăng cường lực lượng gân cốt của bất kỳ loại Hồn Sư nào, tương tự cũng không hề có tác dụng phụ, vì lẽ đó cùng Thiên Niên Hải Long Tùy tương tự, đều là đồ vật có tiền cũng không thể mua được."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Thiên Niên Huyền Băng Thảo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nghe Vũ Trường Không nói xong, Đường Vũ Lâm không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, chỉ ít từ lời nói của Vũ lão sư, hần đã biết rõ bản thân cần đi tới đâu để thu thập những thứ cần thiết cho việc đột phá đạo phong ấn thứ hai.

"Cảm tạ Vũ lão sư, con sẽ cố gắng kiếm tiền. Tranh thủ trong vòng mấy năm tích góp đủ tiền, sau đó sẽ đi tìm những thứ đồ này." Đường Vũ Lâm có chút hưng phấn nói, hần cuối cùng đã nhìn thấy hi vọng!

Dựa theo tiến độ đột phá phong ấn của mình, nếu vượt qua được tầng hai, mới lại có thể kéo dài thêm 5 năm thời gian. Nếu vậy trước năm 20 tuổi đều sẽ không có vấn đề gì. Hiện tại mình mới 10 tuổi, lại có thể duy trì thêm 10 năm bình an, tích lũy cơ hội tiếp tục đột phá những phong ấn phía sau.

Vũ Trường Không khẽ vuốt cằm, không nói gì nữa.

Hần đương nhiên có thể giúp Đường Vũ Lâm đi tìm những thứ đồ này, hơn nữa còn dễ dàng hơn Vũ Lâm tự tìm nhiều, nhưng hần cũng không làm như thế. Một người thu được một thứ quá dễ dàng sẽ không biết quý trọng. Chỉ có dựa vào chính mình, mới có thể vững chắc tiến bước, đây không nói về bồi dưỡng thực lực, mà là bồi dưỡng tâm tính. Đối với Đường Vũ Lâm mà nói, mấy thứ này tuy rằng quý giá, nhưng cũng không phải là không thể mua được. Lấy thiên phú đoán tạo của hần, còn nhỏ tuổi nhưng đã là Đoán Tạo Sư cấp 3, không lâu sau hần có thể tích lũy đủ tiền giải quyết vấn đề này. Tiền quyết là hần phải bỏ ra nỗ lực không nhỏ.

"Kính thưa các vị quan khách tôn kính, buổi đấu giá của chúng ta lập tức bắt đầu." Giọng nữ ôn nhu êm tai vang vọng khắp đại sảnh, bên trong đại sảnh hết thảy ánh đèn cũng theo đó tối lại, chỉ có ánh đèn chính trên đài đấu giá sáng lên. Một mỹ nữ y phục đỏ thắm đã đi lên trên đài, hơi khom người, hướng về những người đấu giá dưới đài nghiêng mình hành lễ.

Vài nhân viên hỗ trợ cũng đã tiến vào, bọn họ là phụ trách hỗ trợ vị nữ chủ sự xác định phương hướng của người ra giá, và xác nhận giao dịch có thành công hay không. Một khi đấu giá bắt đầu, mỗi người bọn họ phụ trách một khu vực, khu vực nào có người nâng bài đấu giá, bọn họ sẽ chỉ về hướng đó, để chủ sự dễ dàng nhìn thấy hơn.

"Đầu tiên, ta đại biểu sân đấu giá Thiên Đấu Hoàng Gia hoan nghênh các vị khách quý quang lâm. Đầu tiên, mời xem món đồ đấu giá đầu tiên của ngày hôm nay." Không có quá nhiều hàn huyên, vị nữ phụ trách liền đi tới sau một chiếc bàn bằng gỗ mạ vàng, mặt mỉm cười nói.

Một chiếc xe được đẩy tới sân chính, đồng thời, sau lưng sân chính một màn hình to lớn sáng lên.

"Món đồ đầu tiên đấu giá hôm nay, là một loại linh quả phi thường hiếm thấy, gọi là Huyền Băng Thảo. Mọi người đều biết, Huyền Băng Thảo chính là tồn tại đứng đầu trong các linh thảo thuộc tính "Băng", có tác dụng hỗ trợ to lớn đối với sự tu luyện của tất cả Hồn Sư thuộc tính "Băng". Chúng ta trải qua khổ cực, mới thu được một cây Thiên Niên Huyền Băng Thảo này làm món đồ khai hội đấu giá hôm nay, ta có thể phi thường thăng thần tiết lộ với chư vị quan khách rằng, trong số những linh quả đấu giá hôm nay, nó là một trong những báu vật hàng đầu."

Vài đồ trên xe mở ra, lộ ra bên trong một cái rương trắng nõn như ngọc. Trong rương, mơ hồ có băng vụn mịn mờ, một cây tiểu lam sắc thảo nhẹ nhàng chấp chôn.

Bản thân nó nhìn qua óng ánh long lanh, toả ra vàng sáng nhàn nhạt, tựa như dùng bảo thạch điêu khắc thành vậy. Hình ảnh trên màn ảnh lớn rõ ràng đem vẻ đẹp của nó bày ra, để cho mỗi một người đấu giá ở đây đều có thể thấy rõ.

Đẹp quá a! Đây là cảm giác đầu tiên của Đường Vũ Lâm.

Âm thanh của Vũ Trường Không ghé vào lỗ tai hân vang lên, "Ngài nói không sai, Huyền Băng Thảo đúng là linh thảo thuộc tính "Băng" tốt nhất."

Đường Vũ Lâm nhìn về phía Vũ Trường Không, hẳn không có bản lĩnh truyền âm, chỉ có thể thấp giọng nói: "Vũ lão sư, vậy ngài có cần dùng loại linh thảo này không?"

Vũ Trường Không truyền âm nói: "Có, nhưng cây này không được, niên đại quá thấp. Huyền Băng Thảo thảo diệt sau khi sinh trưởng tới trình độ nhất định sẽ phân nhánh, đồng thời bản thân thảo diệt sẽ kết giác *. Mỗi một góc cạnh mang ý nghĩa bản thân nó chỉ ít tăng cường 15,000 năm tuổi thọ. Người còn nhớ vị Truyền Linh Tháp sơ đại tháp chủ đã từng thấy ở Đường Môn không?"

* tạo góc cạnh

"Ngài nói chính là Linh Băng Đầu La Hoắc Vũ Hạo?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Đúng. Trong số Hồn Linh của ngài, có một cái chính là Bát Giác Huyền Băng Thảo, đó là linh thảo mười vạn năm, đã nắm giữ ý thức tự chủ, là Thực Vật Hệ Hồn Thú phi thường mạnh mẽ. Sau đó nó đã chủ động trở thành Hồn Linh của Linh Băng Đầu La. Bởi vậy có thể thấy được phẩm chất của nó kinh người cỡ nào!"

Hóa ra là như vậy. Đường Vũ Lâm tự nhiên hiểu ra, linh vật này quả nhiên không phải bình thường!

"Đấu giá bắt đầu, giá khởi điểm của chúng ta là 100 vạn liên bang kim hòn tề, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 10 vạn đồng liên bang."

Đấu giá bắt đầu, Huyền Băng Thảo xuất hiện, trực tiếp nhắc lên phong ba bão táp, cái này cũng là mục đích mà chủ sự đem nó đặt ở vị trí đầu. Phẩm chất của món đồ khai hội đấu giá bình thường sẽ có mức độ trân quý nằm trong top 3 của cuộc đấu giá, tề lắm cũng không quá top 5, như vậy mới có thể khuấy động bầu không khí đấu giá. Chủ sự của phường đấu giá hi vọng chính là có thể gặp được người tham gia thiếu lý trí, như vậy mới có thể đánh ra giá cao chân chính.

Rất nhanh, giá của Thiên Niên Huyền Băng Thảo liền vượt quá 300 vạn. Giá khởi điểm mặc dù cũng không cao, nhưng người tinh tường ai lại không biết Huyền Băng Thảo giá trị thế nào? Đối với cường giả cấp Hồn Đế như Vũ Trường Không mà nói, Thiên Niên Huyền Băng Thảo giá trị đã không lớn, nhưng đối với những Hồn Sư chỉ có nhị, tam hoàn mà nói, loại tiên thảo này chẳng những có thể trực tiếp giúp họ tăng lên chỉ ít hai cấp hồn lực, mà còn có thể tăng phẩm chất Vô Hồn của bọn họ. Đây mới là điểm mê hoặc trí mạng của nó.

Rất nhanh, thăm dò sơ bộ đã kết thúc, người có tài lực chân chính từ lâu hai xuất hiện.

"500 vạn!" Khách ở lầu hai báo ra một cái giá khiến toàn trường yên lặng.

Thiên Niên Huyền Băng lập lòe thăm thẳm lam quang, tựa hồ hướng về hắn đáp lại.

Bất quá, yên tĩnh cũng không có duy trì thời gian quá lâu, một vị khách khác hô vang, "600 vạn!" Trực tiếp bỏ thêm một triệu.

"650 vạn!" Vẫn là vị khách lúc trước.

"700 vạn!" Vị khách thứ hai bảo giá vô cùng kiên quyết.

Nụ cười của vị nữ chủ sự càng ngày càng rạng rỡ, giá 700 vạn kỳ thực đã vượt quá mức họ dự đoán. Cây Thiên Niên Huyền Băng Thảo này giá trị ước định khoảng chừng trên dưới 600 vạn mà thôi, tuy rằng nó là thượng cổ dị chủng, nhưng dù sao bản thân niên đại không cao, lại còn chưa tới thời điểm điểm giá. Nếu như đây là một cây Nhị Giác Huyền Băng Thảo, giá sẽ cao như lên trời.

"750 vạn!"

Đường Vũ Lâm vốn không thấy được dãy số của khách ở tầng trên, nhưng hắn đột nhiên phúc linh tâm lai vận chuyển Từ Cực Ma Đồng, quả nhiên, bóng tối trở nên rõ ràng hơn. Đã có chút âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi vang lên, đến từ khách ở phòng số 04.

"800 vạn!" Âm thanh chắc nịch từ khách phòng số 06 vang lên.

Khách phòng số 04 ngừng chiến, cái giá này rõ ràng đã vượt qua giá trị vốn có của Thiên Niên Huyền Băng Thảo.

"900 vạn!" Khách phòng số 08 truyền ra một con số kinh người, gây nên nhiều tiếng hô kinh ngạc từ những khách khác trong đại sảnh.

"Ngàn vạn!" Thế nhưng, âm thanh của khách phòng số 06 lại càng kiên quyết hơn.

Toàn trường yên tĩnh!

Lần này, rốt cục đã không còn người ra giá.

"Ngàn vạn lần thứ nhất, ngàn vạn lần thứ hai, lần thứ ba, thành giao!" Gõ chùy, thành giao!

Thiên Niên Huyền Băng thảo, món đồ đầu giá thứ nhất ngày hôm nay, vậy mà lại đánh ra một giá ngàn vạn!!!

Đường Vũ Lâm sắc mặt rõ ràng có chút khó coi, hắn cũng không nghĩ tới, Thiên Niên linh thảo lại có thể đánh ra giá cả như vậy. Vậy thì Thiên Niên Long Lâm Quả của mình làm sao bây giờ? Nếu như giá lại cũng cao như vậy, đúng là mình không mua không nổi! Nếu như bốn loại Thiên Niên linh vật đều là giá tiền này, dù cho mình liều mạng hoàn thành Đoán Tạo nhiệm vụ, e rằng cũng rất khó tích góp được nhiều tiền như vậy trước năm 15 tuổi.

"Huyền Băng Thảo là thượng cổ dị chủng, ra giá cao mua, đều vì hy vọng có thể thông qua chăm sóc để nó vẫn tiếp tục sinh trưởng, cũng không phải giá cả bình thường, không cần lo lắng." Vũ Trường Không ghé vào tai hắn nói.

Đường Vũ Lâm ngẩng đầu hướng về phía Vũ lão sư nhìn lại, chỉ thấy hắn ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt vẫn lạnh lẽo như trước.

Vũ lão sư thật sự lạnh lẽo sao? Tại sao lúc này mình lại có cảm giác mềm lòng.

Quả nhiên, đúng như Vũ Trường Không dự đoán, sau đó còn tiếp tục đấu giá vài cây Thiên Niên linh quả, tuy giá cũng không thấp, nhưng cũng không xuất hiện tình huống giá cả siêu cao như Thiên Niên Huyền Băng Thảo lúc đầu. Đường Vũ Lâm cũng dần dần thờ phào nhẹ nhõm.

"Tiếp theo, chúng ta sẽ tiến hành đấu giá món đồ trân quý hàng thứ tư của buổi hôm nay, Thiên Niên Long Lâm Quả."

"Trong truyền thuyết, long là chủng tộc Hồn Thú mạnh mẽ nhất, Long Lâm Quả là do máu tươi của một con Cự Long đã chết thấm vào đại địa, hấp thu Long Huyết tinh hoa sinh trưởng mà thành, bản thân nó có chứa vết tích vảy rồng nhàn nhạt, vì vậy mà có tên này. Truyền thuyết có thực hay không chúng ta không biết được, nhưng ta có thể khẳng định chính là, Long Lâm Quả ban đầu sinh trưởng đúng là cần máu rồng nuôi dưỡng, bởi vậy, rất khó có thể bồi dưỡng được tới niên đại như thế này. Theo chúng ta quan sát, cây Thiên Niên Long Lâm Thảo này, ban đầu bồi dưỡng cho nó chính là bằng máu của một loại long tộc Hồn Thú phi thường mạnh mẽ. Vì vậy, phẩm chất của nó so với Long Lâm Quả bình thường còn tốt hơn một ít."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Đấu Khải!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Mọi người đều biết, Long Lâm Quả thường là màu lam nhạt, mà quả này lại là màu xanh da trời. Phán đoán của chúng ta cũng từ điểm này mà ra. Đáng tiếc nó bị hái quá sớm, nếu như có thể biến thành màu tím, trở thành Vạn Niên Long Lâm Quả, ta tin tưởng, nó sẽ là bảo vật vô giá. Tiếp theo, xin mời các vị ra giá. Thiên Niên Long Lâm Quả, giá khởi điểm 100 vạn."

Giá khởi điểm 100 vạn ngoại trừ Huyền Băng Thảo và vài cây linh quả, đều bắt quá là mấy chục vạn mà thôi, làm sao đột nhiên lại lên tới 100 vạn?!

Tâm tình trầm ổn ban đầu của Đường Vũ Lâm nhất thời lại dậy sóng. Linh quả này, thực sự mình có thể đấu giá được sao?

"110 vạn" báo giá bắt đầu rồi! Đường Vũ Lâm theo bản năng nắm chặt song quyền, khi hắn nghe người bán đấu giá nói Long Lâm Quả này có phẩm chất đặc biệt, thì trong lòng cũng là trở nên kích động.

Trên màn ảnh lớn, Long Lâm Quả hiện lên hình bầu dục, phần sau có một lớp bảo vệ giúp đảm bảo năng lượng của nó không bị hư thoát đi. Quả hình bầu dục, màu xanh da trời đẹp đẽ, óng ánh long lanh như bảo thạch. Càng kỳ dị chính là, mặt ngoài của nó hiện lên một tầng hoa văn màu vàng kim nhàn nhạt, mơ hồ mang dáng dấp của vảy rồng. Lớp vảy này cực kỳ giống với Kim Lâm trên cánh tay Đường Vũ Lâm khi thôi động sức mạnh huyết thống.

Chỉ vừa nhìn Đường Vũ Lâm đã tràn ngập khát vọng đối với Thiên Niên linh quả này. Nếu như có thể có được nó, nhất định sẽ giúp mình nắm chắc cơ hội đột phá phong ấn tầng thứ hai hơn nhiều.

"Số người cũng may, Thiên Niên Long Lâm Quả này cũng không phải bình thường, người bán đấu giá cũng không có nói quá." Âm thanh Vũ Trường Không vang lên bên tai Đường Vũ Lâm, nhưng điều này cũng khiến Đường Vũ Lâm càng căng thẳng hơn. Người tinh tường chắc chắn sẽ không chỉ có mỗi mình Vũ lão sư.

"200 vạn" Vũ Trường Không giờ thế số trong tay lên, thừa dịp báo giá chỉ mới có 150 vạn, trực tiếp tăng lên đến 200.

Trong sân thoáng yên tĩnh một chút, nhưng rất nhanh, âm thanh báo giá liền xuất hiện lần nữa.

Mới chỉ mấy lần tranh giá đã tiếp cận 300 vạn. Tâm tính của Đường Vũ Lâm dù sao cũng vẫn còn là thiếu niên, nhất thời bắt đầu nôn nóng hơn.

Làm sao bây giờ!?

"500 vạn!" Ngay vào lúc này, một âm thanh tựa như oanh lời xuất hiện, đập cho Đường Vũ Lâm trước mắt ư ra ngàn sao lấp lánh. Má ơi, 500 vạn đi nhiên liền 500 vạn.

Không chỉ là hắn bị đè ép, hết thảy người đấu giá ở đây trong nháy mắt này tựa hồ cũng bị đè ép. Bởi vì, phương hướng âm thanh kia truyền tới, chính là vị đã vung tay chi tiền cho Thiên Niên Huyền Băng Thảo ở phòng số 06.

Mỹ nữ chủ sự lông mày cũng nhíu lại, nhưng lần này cũng không phải hưng phấn, mà là có chút buồn bực. Thầm nghĩ trong lòng, không tốt!

Thiên Niên Long Lâm Quả định giá so với Thiên Niên Huyền Băng Thảo tương tự nhau. Dù tầm trên dưới 600 vạn. Thiên Niên Huyền Băng Thảo bán ra giá cao là niềm vui bất ngờ, nhưng này Thiên Niên Long Lâm Quả bị vị khách tài lực mạnh mẽ ở phòng số 06 trực tiếp ra giá cao như vậy, e rằng cũng không mấy ai dám cạnh tranh!

"Vũ lão sư, làm sao bây giờ?" Đường Vũ Lâm cấp thiết hướng về bên người Vũ Trường Không hỏi.

Vũ Trường Không quay đầu liếc mắt nhìn hắn, "Buông tha đi."

"A nhưng mà..." Đường Vũ Lâm sốt sắng. Hắn cảm giác rất rõ ràng, Thiên Niên Long Lâm Quả này phi thường thích hợp với bản thân mình. Từ bỏ như vậy, hắn thật sự không cam lòng!

"Vũ lão sư, con muốn, con thật sự rất muốn. Ngài có thể cho con mượn ít tiền hay không, khi về con sẽ trả lại cho ngài." Đường Vũ Lâm vội vàng nói.

Vũ Trường Không lắc đầu một cái, thời điểm Đường Vũ Lâm còn muốn nói điều gì, đột nhiên cảm nhận được trên người Vũ Trường Không truyền đến một trận hàn ý mãnh liệt. Theo bản năng rung mình một cái, cũng tỉnh táo thêm một chút.

Hắn cũng không hiểu rõ giá trị của Thiên Niên linh quả, thế nhưng, Vũ lão sư nếu đã làm như vậy, nhất định là bởi vì giá linh quả này đã vượt quá giá trị vốn có.

Tâm tính hắn vốn so với bạn cùng lứa ổn định hơn một ít, sau một lúc thất lạc ngắn ngủi, chỉ có thể chấp nhận sự thực, ngồi yên tại chỗ cúi đầu không nói.

"500 vạn lần thứ nhất, 500 vạn lần thứ hai, lần thứ ba, thành giao "

Nữ chấp sự có chút bất đắc dĩ tuyên bố thành giao Thiên Niên Long Lâm Quả. Đường Vũ Lâm chung quy vẫn bỏ lỡ cơ hội. Chủ hội đấu giá cũng không có gì quá bất mãn, bán đấu giá chính là như vậy, cũng không phải mỗi một kiện đồ đấu giá đều có thể đánh ra giá cả lý tưởng, khách phòng số 06 lúc trước dùng giá cao mua Thiên Niên Huyền Băng Thảo. Tính bình quân, bọn họ cũng vẫn còn lời nhiều.

Trong lòng chịu đã kích khiến cho Đường Vũ Lâm đối với buổi đấu giá sau đó đã không còn cảm thấy quá hứng thú. Trong đầu lớn vồn hiện lên dáng vẻ của Thiên Niên Long Lâm Quả.

Đấu giá lại tiếp tục, từng kiện trọng bảo được đưa ra, nhưng cũng rất ít khi xuất hiện tình huống ngưư bức như lúc trước.

Hai thẻ nhập môn Trung Cấp Thăng Linh Đài đã bị Vũ Trường Không thuận lợi thu vào với giá 260 vạn đồng liền bang.

Đối với việc này Đường Vũ Lâm đã không còn cảm giác gì. Long Lâm Quả ơi, Long Lâm Quả à, Long Lâm Quả của ta, huhu! Hiện tại trong lòng hắn chỉ có mỗi một thanh âm như thế.

"Tiếp theo là ba món cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay, chính là ba bộ Đấu Khai tinh phẩm, chính là thứ tốt hiếm có. Chúng ta sau nhiều lần trắc trở mới thu được chúng nó. Các vị khách quen thuộc với chúng ta đều biết, Đấu Khai thứ đồ tốt này, chỉ ít phải tại thời điểm cực kỳ quan trọng mới xuất hiện. Vì lẽ đó, chư vị quan khách hôm nay phải biết nắm bắt cơ hội nha!"

Đấu Khai

Nghe được hai chữ này, tinh thần Đường Vũ Lâm rốt cục phấn chấn hơn một ít, ánh mắt một lần nữa lại tập trung nhìn lên đài đấu giá.

Đấu Khai đến tột cùng là hình dáng gì? Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng thấy qua.

"Món Đấu Khai đầu tiên được đấu giá, là một cái đai lưng Đấu Khai. Chư vị quan khách đều biết, đai lưng bình thường lấy năng lượng Đấu Khai làm đầu mối, bởi vì khoảng cách của nó đến đan điền nơi Hồn Sư ngưng tụ hồn lực gần nhất. Hồn Sư tu vi mạnh mẽ, đều sẽ thông qua nơi này đem hồn lực truyền vào trong Đấu Khai, do đó kích phát được thực lực mạnh nhất."

"Đai lưng này, chính là tinh phẩm Đấu Khai màu tím, hoàn toàn có thể dựa vào nó để tạo thành một bộ Đấu Khai toàn thân. Mời xem màn ảnh lớn."

Một cái đai lưng kim loại xuất hiện ở trên màn ảnh, trên đai lưng tỏa ra vàng sáng màu tím nhàn nhạt, chế tạo vô cùng tinh tế, bản thân do chỉ ít ba loại kim loại tạo thành, kết cấu không tính là phức tạp, lấy ánh mắt Đoán Tạo Sư của Đường Vũ Lâm, nhìn qua một chút liền có thể xác định đây là một cái đai lưng do Thiên Đoán kim loại tạo thành.

Nhưng so với Thiên Đoán kim loại phổ thông không giống, trên đai lưng có một ít hoa văn kỳ dị, những vàng sáng màu tím chính là từ trong những hoa văn này tỏa ra.

Đây chính là Đấu Khai à? Về kích thước to nhỏ chỉ lớn hơn đai lưng bình thường một ít mà thôi. Ngay giữa Đấu Khai này là một khối kim loại hình tròn, là một loại chất liệu đặc thù, mặt trên vàng sáng màu tím lan ra cũng nồng đậm nhất. Cũng vì nguyên nhân này mà Đường Vũ Lâm không cách nào phán đoán được đến tột cùng nó làm bằng chất liệu gì?

"Sau khi kim loại được rèn đúc thành hình, dựa theo Cơ Giáp thiết kế, tiến hành gia công Hồn Đạo Trận Pháp, chế tác binh trang, khắc họa trận pháp, là công tác của Cơ Giáp Sư. Một Đấu Khai ưu tú, nhất định phải do Thiết Kế Sư cùng Cơ Giáp Sư đều phi phạm mới có thể tạo thành. Đây là lý do vì sao chức nghiệp thứ hai lại có trợ giúp quan trọng. Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là có thể càng thêm quen thuộc đối với Đấu Khai hơn, cũng dễ dàng tìm được đồng đội thích hợp với mình hơn."

Vũ Trường Không ở trường đã giảng giải một ít đặc điểm cơ bản của Đấu Khai, hiện tại được trực tiếp quan sát, không thể nghi ngờ lại càng hiệu quả hơn.

Đấu Khai, đây chính là Đấu Khai! Buồn bực lúc trước trong lòng Đường Vũ Lâm đã không còn sót lại chút gì, trên mặt biểu lộ ra vẻ ngóng trong. Đợi sau này, chính mình cũng có thể tự mình chế tác Đấu Khai! Mặc dù mình không thể thiết kế Cơ Giáp, cũng không thể thiết kế Hồn Đạo Trận Pháp, càng không thể khắc họa. Nhưng mình có thể rèn đúc kim loại!

Thiên Đoán, hiện tại mình đã thực hiện được rồi. Cái này cũng có thể được tính là nắm giữ được cơ sở ban đầu của chế tạo Đấu Khai chứ!?

Vũ Trường Không nói: "Đấu Khai là sinh mạng thứ hai của Hồn Sư, một bộ Đấu Khai ưu tú có thể giúp thực lực của Hồn Sư tăng lên ít nhất 30%. Đấu Khai cùng Cơ Giáp khác biệt lớn nhất chính là ở sự phù hợp. Phù hợp chính mình, hoàn toàn dựa theo yêu cầu của chính mình và đặc điểm của Vô Hồn mà tạo thành."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Mất mà lại được!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Thời đại tiến bộ, người bình thường cũng có thể thành công nhờ vào khả năng của Cơ Giáp. Phụ Trợ Hệ Hồn Sư cũng có thể thông qua hồn lực truyền vào giáp máy, nhờ đó nắm giữ lực chiến đấu mạnh mẽ. Thế nhưng, cường giả chân chính, trăm ngàn năm qua xưa nay cũng không hề biến hóa quá nhiều. Chỉ có Hồn Sư mạnh mẽ mới có thể trở thành cường giả thực thụ. Vì lẽ đó, Đấu Khai Sư chân chính cũng đồng thời là Hồn Sư mạnh mẽ. Đấu Khai bản

thân không có sức chiến đấu, nhưng cũng là một phần của thân thể Hồn Sư, là sự thăng hoa của thực lực của Hồn Sư. Đồng dạng là lực hoàn, Phụ Trợ Hệ Hồn Sư dù cho nắm giữ Cơ Giáp mạnh mẽ đến mấy, đối mặt với Đấu Khái Sư cùng cấp bậc, cũng chỉ có thể làm bia đỡ đạn. Đây chính là khác biệt. Hiểu chưa?"

"Vâng, con đã hiểu!" Đường Vũ Lâm hô hấp có chút ồ ồ hồi đáp.

Đối với lịch sử Hồn Đạo Cơ Giáp hẳn đã được học, thời điểm ban đầu khi Hồn Đạo Cơ Giáp xuất hiện, Hồn Sư đã từng bị hoài nghi, khoảng cách giữa Hồn Sư và người bình thường dường như vì xuất hiện giáp máy mà thu hẹp lại. Tựa hồ, bất kể Võ Hồn gì, chỉ cần hồn lực cách biệt không lớn, lái Hồn Đạo Cơ Giáp, sức chiến đấu cũng sẽ không cách biệt quá nhiều.

Mà theo thời đại phát triển, sau khi giới Hồn Sư rốt cục nghiên cứu ra Đấu Khái, tất cả trở về nguyên điểm, cường giả vì tôn!*

** Đại khái có thể dùng hình ảnh người thường lái xe tăng chống lại Hồn Sư để hình dung. Sau đó Hồn Sư nghiên cứu ra bộ giáp iron man có lắp...súng chống tăng.*

Tuy rằng Đường Vũ Lâm hiện tại vẫn không rõ ràng lắm Đấu Khái Hồn Sư mạnh mẽ đến trình độ nào, nhưng từ trong miệng Vũ Trường Không đã nói vậy, có thể thấy được hẳn tôn sùng cỡ nào đối với Đấu Khái. Thực lực của Vũ lão sư hẳn có thể thấy rõ a!

"Giá khởi điểm 200 vạn liên bang kim hồn tệ, mỗi lần tăng giá không dưới 20 vạn đồng liên bang, đấu giá bắt đầu."

Sau đó ba bộ Đấu Khái, hoàn toàn đánh ra giá trên trời, giá sau cùng tổng cộng vượt quá 20 triệu đồng liên bang. Đây chính là Đấu Khái, thứ tốt dù có tiền cũng không mua được.

Hầu như mọi Đấu Khái đều do Hồn Sư vì mình mà đo ni đóng giày tự tạo ra, rất ít người sẵn lòng bán. Vì lẽ đó, Đấu Khái lưu thông trên thị trường đã ít lại càng ít.

Mà chế tác Đấu Khái có độ khó rất cao, rất hiếm khi thành công. Mỗi một món linh kiện đều tối thiểu phải là kim loại hiếm đã qua Thiên Đoán, hơn nữa thiết kế, chế tác... phù hợp với đặc điểm riêng của Võ Hồn. Một ít Đấu Khái của Hồn Sư đặc thù, dù lưu truyền ra ngoài, Hồn Sư khác cũng không dùng được.

Bởi vậy, trong giới Hồn Sư. Cách làm của các tông môn Hồn Sư hàng đầu chính là tự mình chế tạo ra Đấu Khái cho riêng mình, cái này cũng là lý do tại sao nói Thần Cấp Cơ Giáp nhất định phải do Hồn Sư tự mình chế tạo.

Rất nhiều Hồn Sư, dù cho là ở thời điểm lực hoàn, đều không thể nắm giữ một bộ Đấu Khái thuộc về mình, đây không chỉ là nguyên do về thực lực, mà còn thuộc về tài lực và vận may dẫn đến. Không có ai tất cả các phó nghiệp đều tinh thông, mà nếu thật vậy, hẳn cũng nhất định không có đủ tinh lực để trở thành một Hồn Sư mạnh. Bởi vậy, chế tạo Đấu Khái đều cần rất nhiều người, chuẩn bị kim loại, thiết kế hợp lý, thử nghiệm, chờ đợi, điều chỉnh, v.v...

Mỗi một bộ Đấu Khái đối với Hồn Sư mà nói, đều là huyết mạch tương liên, chí bảo sống còn. Đồng thời tượng trưng cho tài lực và thực lực.

Đấu Khái Sư sớm đã trở thành tồn tại cao cấp nhất trên đại lục, nắm giữ một tên Đấu Khái Sư, càng làm cho người ta chấn động hơn so với nắm giữ một đại đội Cơ Giáp.

Hiện nay trên Đấu La Đại Lục đã ngầm thừa nhận chuẩn nhập môn của Đấu Khái Sư là tứ hoàn, chỉ có tứ hoàn trở lên mới có thể mặc Đấu Khái, đồng thời sử dụng khả năng của Đấu Khái. Cái này cũng là nguyên nhân tại sao những thế lực lớn cùng gia tộc lớn kia trước sau ở trên đại lục đều chiếm cứ địa vị trọng yếu, bởi vì bọn họ có đầy đủ tài lực để tạo nên một thế lực Đấu Khái Sư thuộc về mình.

Kết thúc Thiên Đấu Hoàng Gia Đấu Giá Hội, tinh thần Đường Vũ Lâm đã một lần nữa phấn chấn lên. Thiên Niên Long Luân Quả có thể xuất hiện lần thứ nhất, sẽ có thể xuất hiện lần thứ hai, ngược lại hiện tại mình cũng không đủ tiền. Chờ đủ tiền rồi, nhất định sẽ mua được.

Lần đầu thấy được Đấu Khái đã triệt để nhen nhóm lửa khát vọng trong nội tâm hắn, trong đầu của hắn đã tưởng tượng ra hình ảnh một ngày mình có thể mặc một bộ Đấu Khái, giống như giáp trụ bình thường, sẽ uy vũ biết bao nhiêu!? Không biết hình tượng Đấu Khái Sư có phải sẽ giống như đại tướng quân thời cổ đại hay không?

"Chờ một chút." Vũ Trường Không gọi Đường Vũ Lâm vốn đang định đi về khách sạn.

Đường Vũ Lâm dừng bước lại.

Vũ Trường Không không có giải thích tại sao phải dừng lại, chỉ bảo hắn đứng ở một bên. Nhìn từng người khách đấu giá rời đi.

Đường Vũ Lâm cũng không hỏi nhiều, hắn hiện tại còn chìm đắm trong hình ảnh của Đấu Khái, tâm tính trẻ con liên quan tới Long Luân Quả phiền muộn đã không còn sót lại chút gì.

Chính vào lúc này, đột nhiên, lông mày Đường Vũ Lâm nhíu lại, hắn lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Vị này không phải Triệu đường chủ sao? Vóc người to béo Triệu đường chủ từ Thiên Đấu Hoàng Gia Đấu Giá Hội đi ra, đi thẳng tới trước mặt bọn họ. Đem một cái hộp ngọc đưa cho Vũ Trường Không, thần nhiên nói: "Khi nào về chuyển tiền gửi lại cho tổ chức. Ta đi đây!" Nói xong, trên mặt hắn toát ra vẻ tươi cười, giờ tay sờ sờ đầu Đường Vũ Lâm, trong lúc đầu óc Đường Vũ Lâm vẫn còn mơ hồ, hắn đã nhanh chân rời đi.

Hào quang lóe lên, hộp ngọc trong tay Vũ Trường Không đã biến mất không còn tăm hơi.

"Thẻ nhập môn Bạo Động Thăng Linh Đài sau này ta sẽ giúp ngươi bán đi, hẳn là có thể để bù đắp giá trị của hai tấm thẻ Trung Cấp Thăng Linh Đài. Tiền Long Lân Quả, sau này trở về ngươi gửi lại cho ta sau." Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

Đường Vũ Lâm ngẩn ngơ, "Long Lân Quả? Ngài nói là...?" Trong phút chốc, hắn đột nhiên hiểu được.

Liên tưởng đến Triệu Đường Chủ rời đi lúc trước, lúc này hắn mới đoán được, nguyên lai cái vị khách thần bí trong phòng số 06 kia chính là Đường Môn Triệu đường chủ.

Từ tình huống lúc đó mà xem, năm triệu đồng liên bang, tựa hồ cũng không tính là quá đắt. Nguyên lai Vũ lão sư là lợi dụng lúc trước Triệu đường chủ đập xuống Thiên Niên Huyền Băng Thảo chân nhiếp, mới giúp mình mua được với giá thấp hơn.

Tuy rằng Vũ Trường Không tính toán tiền bạc rất chi li, nhưng Đường Vũ Lâm trái lại càng yêu thích như vậy, tự lực cánh sinh, không dựa vào người khác, tâm linh của hắn sẽ càng thêm thông suốt.

"Đi thôi, về thôi."

Hai thầy trò trở về khách sạn, Vũ Trường Không hướng về Đường Vũ Lâm bàn giao: "Đêm nay ngươi nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai, chúng ta đi tới Thiên Đẩu Thăng Linh Đài, giúp ngươi thăng linh. Sau đó sẽ quay trở về Đông Hải Thành."

"Dạ vâng!"

Một đêm mình tương, sáng sớm tu luyện Tử Cực Ma Đồng, Đường Vũ Lâm chỉ cảm giác toàn thân mình đều là động lực. Thiên Đẩu lữ trình lần này có thể nói thu hoạch phong phú. Bốn loại linh vật rốt cục thu được một loại trong số đó, đồng thời biết được đại khái ba loại còn lại có thể xuất hiện ở đâu. Ngoài ra còn được Vũ lão sư dẫn dắt thăng linh, điều này có nghĩa là khi mình quay trở về Đông Hải Thành, rất có thể sẽ nắm giữ Thiên Niên Hồn Linh! Tiểu Kim Quang của mình đã từng là cùi mía, sẽ biến thành Thiên Niên Tiểu Kim Quang hùng mạnh.

Thời khắc này, Đường Vũ Lâm đã tự nhủ lòng mình, cuối cùng ta cũng không vô dụng như xưa, ta đã có cơ hội trở thành một Hồn Sư mạnh mẽ.

Sáng sớm, Vũ Trường Không để cho Đường Vũ Lâm thu thập đồ đạc, rời khỏi phòng, theo hắn đón Hồn Đạo Xa, đi thẳng đến Thiên Đẩu Thăng Linh Đài.

So với Đông Hải Thăng Linh Đài, Thiên Đẩu Thăng Linh Đài nhìn qua quy mô có chỗ không bằng, nhưng lại tràn ngập nét cổ kính. Trong đại sảnh đồng dạng có những bức bích họa huyền lệ màu sắc rực rỡ, mặt trên vẽ có sự rõ ràng so với Đông Hải Thăng Linh Đài càng thêm phức tạp.

Bất quá, lúc này Đường Vũ Lâm không có tâm tình thưởng thức những thứ này, hắn vẫn còn trong trạng thái phấn khởi. Trung Cấp Thăng Linh Đài sẽ mang lại những tình huống thế nào đây?

Sau khi trình thẻ nhập môn, đăng ký đơn giản, hai thầy trò bọn họ liền được dẫn tới một cái phòng tương tự Đông Hải Thăng Linh Đài.

Nhưng Đường Vũ Lâm phát hiện so với thời điểm lúc trước bọn họ tiến vào Sơ Cấp Thăng Linh Đài không giống, lần này, căn phòng của bọn họ nhỏ hơn nhiều. Hơn nữa, không còn là loại phương thức tiến vào bằng ngăn tủ kim loại nữa, mà là một cái tủ pha lê to lập thể.

Nhân viên Thiên Đẩu Thăng Linh Đài đối với việc Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lâm tiểu tử tiến vào Trung Cấp Thăng Linh Đài cũng không hỏi dò gì, tình huống như thế cũng không hiếm thấy. Rất nhiều đại gia tộc, thế lực lớn đều sẽ làm như thế, lấy trợ giúp của gia tộc đem Hồn Linh, Hồn Hoàn của con cháu tăng đến mức cực hạn chịu đựng của thân thể, xây dựng cơ sở vững chắc. Đối với bọn hắn mà nói, thu được thẻ nhập môn cũng không phải một chuyện khó khăn, thế nhưng, dù cho là ở trong đại gia tộc, cũng chỉ có những con cháu, đệ tử có thiên phú dị bẩm, nắm giữ tiềm năng phát triển lớn, mới được trao cho cơ hội này.

Tiến vào trong tủ pha lê to phải cởi sạch quần áo, khác với Sơ Cấp Thăng Linh Đài, Vũ Trường Không nói cho Đường Vũ Lâm đây là quy củ do Truyền Linh Tháp lập xuống. Tiến vào Thăng Linh Đài không cho phép mang theo Đẩu Khái. Về phần tại sao, chỉ có nội bộ Truyền Linh Tháp mới biết.

Sơ Cấp Thăng Linh Đài không tồn tại khả năng mang theo Đẩu Khái, nhưng Trung Cấp Thăng Linh Đài thì khác, phải kiểm tra nghiêm mật hơn nhiều.

Tất cả chuẩn bị xong, từng vòng kim loại bao quanh lấy thân thể hai người, lồng pha lê bên ngoài hạ xuống, đem Đường Vũ Lâm, Vũ Trường Không bao phủ ở bên trong.

"Chuẩn bị tiến vào!"

Trên vòng kim loại bắt đầu sáng lên từng vòng kim quang, Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy một luồng cảm giác tê dại mãnh liệt trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, sau một khắc, trước mắt đã trống rỗng.

Không biết bao lâu trôi qua, màu xanh lục tràn ngập diễn luyện, không khí tươi mát quen thuộc phả vào mặt! Trung Cấp Thăng Linh Đài, ta đến rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Bểng Hỏa Ma Hồ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thế giới màu xanh lục, các loại thực vật xanh um tươi tốt, tất cả cảm giác trên đều giống hệt Sơ Cấp Thăng Linh Đài. Nhưng Đường Vũ Lâm rất rõ ràng rằng nơi này và Sơ Cấp Thăng Linh Đài tuyệt không đơn giản như thế.

Ở trong Trung Cấp Thăng Linh Đài, xác xuất bọn họ gặp phải Thiên Niên Hồn Thú rất lớn, thậm chí còn có thể sẽ gặp phải Vạn Niên Hồn Thú. Là Vạn Niên Hồn Thú đó!

Vũ Trường Không vẫn lạnh lẽo như trước, bạch y tung bay, ở ngay cạnh hắn, bình tĩnh quan sát chung quanh. Có Vũ lão sư ở bên, Đường Vũ Lâm nhất thời có cảm giác an toàn, hơi hơi nhích lại gần hắn một tí, tương tự cũng cảnh giác quan sát bốn phía.

"Đi theo ta!" Vũ Trường Không cất bước về phía trước, từng vầng sáng dưới chân tùy ý bay lên, hai vàng, hai tím, hai đen.

Dù không phải lần đầu tiên thấy sáu cái Hồn Hoàn của Vũ lão sư, nhưng Đường Vũ Lâm vẫn như cũ có cảm giác chấn động. Đây mới là cường giả! Lúc nào tu vi của mình mới có thể đạt đến lục hoàn như vậy là tốt lắm rồi.

Trong tay phải của Vũ Trường Không, ánh sáng màu lam nhạt sáng lên, Thiên Surong Kiếm xuất hiện trong tay. Từ động tác của hắn có thể nhìn ra được, hắn đối với Trung Cấp Thăng Linh Đài rất coi trọng.

Thất hoàn trở xuống, đây là chuẩn nhập môn của Trung Cấp Thăng Linh Đài.

Đường Vũ Lâm yên lặng đi theo bên cạnh hắn, trong rừng cây có vẻ rất yên tĩnh, bọn họ đi hơn 10 phút, cũng không gặp phải một con Hồn Thú nào.

"Có phải là cảm thấy rất kỳ quái, tại sao không có Hồn Thú qua lại?" Vũ Trường Không hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

"Dạ!" Đường Vũ Lâm gật gật đầu. Với kinh nghiệm của hắn ở trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài, thời gian dài như vậy hắn đã sớm có Hồn Thú xuất hiện tập kích mới đúng.

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Thăng Linh Đài mô phỏng theo Tinh Đấu Đại Sâm Lâm khi xưa kiến tạo mà thành. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm là mảnh rừng rậm nguyên thủy lớn nhất trên Đấu La Đại Lục, cũng là Hồn Thú Sâm Lâm. Đã từng là nơi sinh tồn của những Hồn Thú mạnh mẽ nhất trên toàn bộ đại lục. Trước đây Hồn Thú có một loại xếp hạng thuyết pháp, gọi là Thập Đại Hung Thú, chính là chỉ mười vị Hồn Thú mạnh nhất có tu vi vượt quá 10 vạn năm. Trong đó có 05 vị đều ở trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm."

"Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cũng có phân chia khu vực, chia làm khu vực ngoại vi, khu vực giao thoa, khu vực hạch tâm, còn có khu vực trung ương nhất – gọi là Đại Hung. Nương theo sự thành công của nghiên cứu chế tạo Đấu Khải, thực lực Hồn Sư nhân loại chúng ta một lần nữa tăng lên trên diện rộng, từ mấy ngàn năm trước đã triệt để áp chế Hồn Thú. Có thể coi như là vậy, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm dưới tình huống này gần như hoàn toàn bị chúng ta khai phá, nhưng vị trí chủ yếu nhất Đại Hung vẫn như trước không bị đánh hạ. Ta chưa đi qua nơi đó, nhưng tục truyền nói, nơi đó vẫn như trước có hung thú mạnh mẽ sinh sống, đã từng có Đấu Khải Sư mạnh dạn thử nghiệm đi vào bên trong mạo hiểm, nhưng lại cũng không trở về nữa. Nơi đó cũng đã trở thành một trong số Cấm Khu vốn không nhiều trên đại lục."

"Hồn Thú vượt quá 10 vạn năm tu vi liền có thể biến thành đáng dấp nhân loại, một khi chúng ta phát động Đấu Khải Sư số lượng quá đông, những hung thú kia sẽ từ Đại Hung biến mất, sau đó trên đại lục sẽ bắt đầu xuất hiện các loại tập kích khủng bố. Sau này, nhân loại chúng ta cùng những hung thú cuối cùng này từ từ đạt thành khế ước ngầm, chúng ta không đi công kích Đại Hung của bọn họ, bọn họ cũng không tùy tiện tập kích loài người."

Đường Vũ Lâm nhíu nhíu mày nói: "Vũ lão sư, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này khác khu vực Hồn Thú khác thế nào?"

Vũ Trường Không nói: "Trải qua nhiều năm như vậy, bị nhân loại chúng ta săn giết, bắt thất thất bát bát, không còn lại cái gì. Đây cũng là lý do tại sao địa vị Truyền Linh Tháp dần dần tăng lên. Hồn Linh nhân tạo là lựa chọn duy nhất của tuyệt đại đa số Hồn Sư. Hồn Linh tự nhiên quá khó có thể thu được, còn Hồn Hoàn, càng căn bản không có khả năng trực tiếp thu được, vì không có Hồn Thú cho chúng ta đánh giết."

Đường Vũ Lâm nói: "Vậy Hồn Thú chẳng phải là muốn tuyệt diệt?"

Vũ Trường Không thở dài một tiếng, "Theo Hồn Đạo khoa học kỹ thuật không ngừng phát triển, tương lai có một ngày, Hồn Thú nhất định sẽ tuyệt diệt. Trên thực tế, chuyện này đối với loài người chúng ta mà nói cũng chưa chắc là chuyện tốt. Đấu Khải cổ nhiên tăng lên cực lớn Hồn Sư tu vi, thế nhưng chúng ta hiện tại so với Hồn Sư khi xưa, về phương diện hồn kỹ vẫn là yếu đi rất nhiều. Hồn Linh nhân tạo mang đến hồn kỹ, nhưng vẫn không bằng được hồn kỹ do Hồn Thú mang lại cho chúng ta. Hơn nữa, một khi Hồn Thú tuyệt diệt, cân bằng sinh thái trên đại lục tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng nghiêm trọng hơn. Căn cứ nghiên cứu gần đây, mấy trăm năm qua, Hồn Sư nhân loại thức tỉnh Vô Hồn lại có thể tu luyện hồn lực ngày càng ít. Ta rất hoài nghi,

nếu như trên đại lục không có Hồn Thú, rất có khả năng sẽ không còn Hồn Sư. Đây chính cái giá của việc phá hoại sự cân bằng sinh thái."

"Quay trở lại chuyện chính, các ngươi lúc trước đã tiến vào Sơ Cấp Thăng Linh Đài, nói theo một ý nghĩa nào đó, chính là khu vực ngoại vi của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Mà chúng ta hiện tại tiến vào, chính là khu vực giao thoa của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, cũng là Trung Cấp Thăng Linh Đài. Phổ thông Hồn Thú sinh sống ở khu vực ngoại vi tu vi mạnh nhất cũng chỉ là ngàn năm. Nhưng đến khu giao thoa, Hồn Thú chủ yếu là Thiên Niên Hồn Thú cùng Vạn Niên Hồn Thú. Thực lực Hồn Thú đến tầng thứ này, đều sẽ có địa bàn hoạt động riêng. Vì lẽ đó, số lượng Hồn Thú trong khu vực giao thoa không nhiều như khu ngoại vi. Một chốc không gặp được Hồn Thú là chuyện bình thường, chỉ khi nào gặp phải, liền..."

Vũ Trường Không mới vừa nói tới chỗ này, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên sắc bén lên, một Đạo Hàn Phong trong nháy mắt bay lên, trong tay Thiên Sương Kiếm chỉ về một phương hướng.

Một tiếng gầm rú trầm thấp vang lên, một con hồ to lớn chiều dài vượt quá 6 mét, chiều cao 2 mét có hơn, xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Con Hồn Thú Hồ tộc này toàn thân phủ đầy một bộ lông vàng dài, trên bộ lông này tràn ngập từng đạo hoa văn màu tím thẫm đan xen dày đặc, nhìn qua vô cùng kỳ dị, hai con mắt của nó một con màu băng lam, một con màu đỏ rực, cực kỳ quý dị. Càng thêm kỳ lạ chính là, ở sau lưng nó có một đôi cánh, màu sắc đôi cánh này cũng phân biệt là màu băng lam cùng đỏ rực.

"Xem ra, vận may chúng ta không tốt lắm. Con Băng Hỏa Ma Hồ này tu vi ít nhất 4.000 năm trở lên. Chẳng trách một khu vực lớn bên này đều không có Hồn Thú khác qua lại. Ngươi nhớ kỹ, điều ngươi phải làm, chính là bảo vệ tốt cho mình, cái khác ngươi không cần để ý đến. Hiểu chưa?" Vũ Trường Không mặc dù hướng về Đường Vũ Lâm nói chuyện, nhưng ánh mắt của hắn vẫn thủy chung nhìn chăm chú trên người con Băng Hỏa Ma Hồ kia.

Băng Hỏa Ma Hồ? Đường Vũ Lâm nhớ tới điển tịch mình từng đọc, đã từng thấy qua loại Hồn Thú hi hữu này. Băng Hỏa Ma Hồ tuy rằng không cường đại như Âm Kim Khủng Trào Hùng, nhưng cũng là một tồn tại cùng cấp bậc với Nhân Diện Ma Chu.

Bất kể là tấn công từ xa hay là công kích cận chiến đều phi thường am hiểu, đồng thời chường khổng nguyên tố Băng cùng Hỏa hai loại lực lượng. Trên lưng có hai cánh, có thể phi hành ở cự ly ngắn, sức chiến đấu cực mạnh. Càng kỳ lạ chính là, trong truyền thuyết chủng Hồn Thú này nếu như chết trận, có thể sản sinh hai cái Hồn Hoàn, một băng một hỏa, phi thường kỳ lạ.

Đương nhiên, trong Thăng Linh Đài, hiển nhiên là không có cách nào xuất hiện Hồn Hoàn. Bất quá, có thể thấy được loại Hồn Thú mạnh mẽ này, Đường Vũ Lâm cũng cảm thấy mở mang tầm mắt.

Vũ Trường Không ánh mắt trước sau vẫn nhìn chăm chú con Băng Hỏa Ma Hồ kia. Sau lưng Băng Hỏa Ma Hồ hai cánh mở ra, chậm chậm hướng về phía hắn bên này từng bước một đi tới. Nó cũng không tiến thẳng, mà tạo thành một đường vòng cung, từng bước một tới gần, đồng thời, ánh sáng Băng Hỏa trên hai cánh sau lưng cũng ngày càng mạnh hơn. Khí thế mạnh mẽ tựa hồ đang báo trước một khi nó phát động công kích, nhất định là thạch phá thiên kinh.

Vũ Trường Không chân không nhúc nhích, chỉ nương theo Băng Hỏa Ma Hồ di động mà chậm chậm xoay người.

Đường Vũ Lâm vào lúc này đã thả ra mấy cây dây leo Lam Ngân Thảo, quấn lấy mấy nhánh cây ở bên cạnh, một khi có chuyện gì không ổn, hắn có thể lập tức bắn lên trên cây để né tránh.

Khoảng cách của song phương càng ngày càng gần, Đường Vũ Lâm thậm chí đã bắt đầu nghe thấy được mùi tanh trên người Băng Hỏa Ma Hồ.

Hắn đã sớm không phải loại thiếu niên hồ đồ như lúc trước mới vừa tiến vào sơ cấp học viện. Trải qua quá trình rèn luyện trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài đã khiến cho hắn dù đối mặt Thiên Niên Hồn Thú cũng không căng thẳng chút nào, ngược lại có chút cảm giác hưng phấn.

Hắn đương nhiên biết Băng Hỏa Ma Hồ rất mạnh, Thiên Niên Băng Hỏa Ma Hồ tuyệt không phải là thứ mình có khả năng chống lại. Nhưng hắn lúc này lại muốn tập trung tinh thần nhìn một chút, thực lực con Băng Hỏa Ma Hồ này đến tới cùng có thể mạnh mẽ tới trình độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Thiên Sương diệt Ma Hồ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Hống!" Băng Hỏa Ma Hồ đột nhiên gầm lên một tiếng rống giận rung chuyển trời đất. Nhìn sang liền thấy cái miệng mở to, một đoàn hỏa cầu thật lớn bắn về phía Vũ Trường Không. Đường Vũ Lâm đứng sau lưng Vũ Trường Không, trực tiếp bị nó bỏ lơ.

Quả cầu lửa đón gió lớn lên, thời điểm vừa phun ra chỉ to bằng đầu người, nhưng thoáng cái đã bành trướng đến đường kính 1 mét có hơn.

Hồn Hoàn dưới chân Vũ Trường Không phát ra ánh sáng lấp lóe, chân trái bước về phía trước một bước, Thiên Sương Kiếm trong tay chính diện đâm ra. Thân kiếm nguyên bản màu lam nhạt trong phút chốc liền biến ảo thành màu xanh lam đậm, một đạo kiếm ảnh đâm thẳng vào trong quả cầu lửa.

Quả cầu lửa mang theo khí thế hùng hổ cùng nhiệt độ cao, nhưng khi va chạm cùng kiếm ảnh của Vũ Trường Không, quả hỏa cầu này trong nháy mắt tán loạn, dù là nhiệt lượng hay là ánh lửa, tựa hồ cũng bị một chiêu kiếm này phá hủy.

Đường Vũ Lâm suýt chút nữa hoan hô thành tiếng, đây mới thực sự là cường giả! Hắn từ trên người Vũ Trường Không thậm chí không cảm giác được hấn thả ra hồn lực, đây rõ ràng là đem hồn lực áp súc đến trình độ nhất định, hoàn toàn lưu lại trong cơ thể mình.

Huyền Thiên Công, Vũ lão sư tu luyện cũng là Huyền Thiên Công.

Trải qua tu luyện những ngày qua, Đường Vũ Lâm đã phát hiện, đặc điểm lớn nhất của Huyền Thiên Công chính là có thể tinh luyện hồn lực, đem hồn lực trở nên càng thêm ngưng tụ.

Ngay khi Đường Vũ Lâm thấy quả cầu lửa đã bị đục nát, đột nhiên, bên trong quả cầu lửa đã hóa thành màu xanh lam, biến thành từng mảnh băng nhanh chóng nổ tung, hướng về bốn phương tám hướng tán ra. Sau đó đồng thời tụ lại hướng về phía Vũ Trường Không công kích.

Dưới khoảng cách vô cùng gần như thế này, nhìn qua, Vũ Trường Không đã không thể nào tránh khỏi.

Đường Vũ Lâm thậm chí ngay cả thốt lên kinh ngạc cũng không kịp, hắn đã nhìn thấy Hồn Hoàn loại kém nhất của Vũ Trường Không rốt cục sáng lên, Thiên Sương Kiếm trong tay đột nhiên đã biến thành một mảnh huyền ảnh.

Hắn nhìn thấy, từng đạo băng hình vòng cung bay ra, giống như băng châm vậy, tinh chuẩn đón nhận mỗi mảnh băng đâm tới, triệt tiêu lẫn nhau lặng yên biến mất.

Hồn kỹ, đây là hồn kỹ của Vũ lão sư!

Đường Vũ Lâm tròn to hai mắt nhìn, đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy Vũ Trường Không triển khai hồn kỹ. Hắn nguyên bản còn tưởng rằng Vũ lão sư theo đuổi con đường kiếm đạo thuần túy, chỉ đem hồn kỹ tăng cường Hãn Băng thuộc tính của mình cùng với độ sắc bén của Thiên Sương Kiếm.

Thì ra không phải như vậy, hắn còn có hồn kỹ. Chỉ là không biết, hồn kỹ vừa này gọi là gì, lại cường hãn như vậy.

Băng Hỏa Cầu lần này tiếp xúc với Thiên Sương Kiếm của Vũ Trường Không đâm ra thì triệt để bạo tan.

Thân thể to lớn của Băng Hỏa Ma Hồ sau khi phun ra đoàn hỏa cầu kia thì cũng đã lặng yên không một tiếng động tiếp cận con mồi. Đừng xem thường nó thân hình to lớn, thế nhưng động tác của nó lại cực kỳ nhẹ nhàng, giống như một con linh miêu vậy.

Băng cầu nổ tung, bị tia kiếm của Vũ Trường Không chém xuống, thân thể khổng lồ của Băng Hỏa Ma Hồ cũng đã đến rất gần đỉnh đầu của Vũ Trường Không. Hai cánh sau lưng mở ra, nó cứ dĩ nhiên như vậy lơ lửng giữa không trung. Cùng lúc đó, hai cánh vỗ mạnh, hai luồng hồng lam quang bao trùm toàn bộ khu vực 10 mét chung quanh, hợp lại oanh kích khu vực bên dưới.

Lần này hai cánh của nó dị thường đồ sộ, tựa như phóng to mười mấy lần, hóa thành ánh sáng, hướng xuống phía dưới chém xuống.

Đường Vũ Lâm từ lúc trầm trở về kiếm pháp của Vũ Trường Không cũng đã dùng Lam Ngân Thảo kéo mình lên một cành cây, đồng thời thôi thúc huyết thống sức mạnh, đem Kim Lân trên tay phải của mình phóng thích ra ngoài để phòng thủ.

Trình độ chiến đấu như thế này hắn không thể tham dự vào, tốt hơn vẫn nên chuẩn bị xa một chút, tránh ăn phải tên bay đạn lạc. Trong lúc lùi lại hắn cũng kịp nhìn thấy thân thể Vũ lão sư bị hai đạo cường quang to lớn kia bao trùm.

"Vũ lão sư!" Tiếng kinh hô cuối cùng từ trong miệng Đường Vũ Lâm phát ra, sự lo lắng của hắn phảng phất đã nghẹn ngào nơi cuống họng. May mà đây là Thăng Linh Đài, cũng sẽ không thật sự tử vong. Dù cho là như vậy, hắn vẫn cực kỳ căng thẳng.

Nhưng đúng lúc này, hắn lại thấy một đoàn ánh sáng xanh lam đầy cao ngạo.

Nếu nói hai cánh của Băng Hỏa Ma Hồ giống như hai đạo sóng lớn bằng băng và lửa, thì màu xanh thăm thẳm của Vũ lão sư chính là bàn thạch đầy kiêu hãnh!

Hai đạo ánh sáng to lớn đánh vào tảng băng từ từ tán loạn, nhưng tảng băng vẫn ngạo nghễ đứng thẳng như cũ.

Lúc này Đường Vũ Lâm mới nhìn ra được thì ra vật kia là một cái kén màu xanh lam. Bên trong, bóng người Vũ Trường Không đã không thấy rõ được, vì lẽ đó cũng không biết đến tột cùng hắn sử dụng hồn kỹ thứ mấy.

Đường Vũ Lâm theo bản năng thôi thúc Tử Cực Ma Đồng, trong mắt hào quang màu tím nhạt lóe lên, lúc này mới có thể miễn cưỡng thấy một ít. Cái kén màu xanh lam kia rõ ràng do vô số tia kiếm băng đan xen lẫn nhau mà tạo thành. Trong nháy mắt phải chém ra bao nhiêu kiếm mới có thể đạt đến trình độ này!?

Trong khi hắn đang chấn động, đột nhiên một đạo băng kiếm khí màu xanh lam đột nhiên kinh thiên xuất hiện, kiếm ảnh dài đến 10 mét có hơn, hướng thẳng đến cái đầu của Băng Hỏa Ma Hồ chém xuống.

Khi đạo kiếm mang này xuất hiện, trong nháy mắt, Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy trên người phát lạnh. Phương viên phạm vi trăm mét chung quanh hết thấy thảm thực vật tất cả đều phủ lên một tầng băng sương nhàn nhạt.

Hai cánh Băng Hỏa Ma Hồ khép lại, hóa thành tám khiên bảo hộ ở đỉnh đầu của mình.

"Àm!"

Thân thể khổng lồ của nó mang theo băng hoa bị đánh bay ra ngoài. Mà cũng đúng lúc này, một mảnh băng vụ bạo tạc, khiến cho phạm vi trăm mét chung quanh tất cả đều đã biến thành một mảnh sương mù.

Băng trong sương, tựa hồ có vô số sương tuyết giáng lâm. Thời khắc này, dù cho là vận chuyển Từ Cực Ma Đòng, Đường Vũ Lâm cũng không nhìn thấy được bóng người Vũ Trường Không, hẳn chỉ có thể từ âm thanh mà nhận ra kiếm ảnh của Vũ Trường Không có ở khắp mọi nơi trong lớp băng sương này.

"Hồng ——" Tiếng gầm giữ thể thảm của Băng Hỏa Ma Hồ vang vọng khắp khu rừng rậm, hào quang màu xanh lam cùng màu đỏ nồng đậm không ngừng từ trong sương tuyết sáng lên. Gợn sóng hồn lực khủng bố như nhấc lên phong ba bão táp trong khu rừng, Đường Vũ Lâm ôm chặt lấy thân cây mới không bị luồng khí lưu cường thịnh kia cuốn bay đi.

Hơn nửa phút sau, tiếng gầm giữ của Băng Hỏa Ma Hồ dần dần nhỏ lại, từ từ biến thành rên rỉ.

"Đến đây!" khi Đường Vũ Lâm vẫn còn đang hoa mắt, Vũ Trường Không đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

Bạch y lam kiếm, nhìn qua cùng lúc trước cũng không có khác biệt gì lớn, chỉ là nương theo hô hấp, lồng ngực hắn nở ra pháp phòng kịch liệt hơn một ít thôi.

Vũ Trường Không một tay ôm eo Đường Vũ Lâm, tay phải Thiên Sương Kiếm hư không trăm ra, nhất thời, một màn kỳ dị xuất hiện, băng vụ bên trong vùng rừng rậm dường như tựa trăm sông đổ về một biển, tụ lại về hướng Thiên Sương Kiếm của hắn, hòa vào trong đó.

Tình huống trong toàn bộ khu vực xung quanh một lần nữa lại có thể thấy được rõ ràng.

Băng Hỏa Ma Hồ ngã gục phía xa xa, sau lưng hai cánh đã hoàn toàn gãy lìa, trên người có vô số vết thương chi chít, rỉ máu ra bên ngoài.

Vũ Trường Không lướt người đi, mang theo Đường Vũ Lâm chớp mắt đã đứng ở trên lưng Băng Hỏa Ma Hồ. Từ trên lưng cảm nhận được hơi thở yếu ớt dao động, Đường Vũ Lâm mới có thể cảm giác được con Hồn Thú mạnh mẽ này vẫn còn sống sót.

"Sử dụng Kim Long Trảo của ngươi!"

Đường Vũ Lâm tự nhiên hiểu được đây là ý gì. Ngoại trừ Kim Long Trảo ra, dù cho con Thiên Niên Băng Hỏa Ma Hồ này nằm yên cho hắn giết, hẳn cũng không phá được lớp phòng ngự của nó.

Hồn lực vận chuyển, Kim Long Trảo xuất hiện!

Đường Vũ Lâm từ sau đầu khá mềm của con Băng Hỏa Ma Hồ vồ vào, kết liễu tính mạng của con Thiên Niên Hồn Thú mạnh mẽ tu vi chỉ ít 4.000 năm này.

Nhất thời, Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy một luồng linh lực vô cùng tinh thuần bỗng xuất hiện, Tiểu Kim Quang hầu như trong nháy mắt liền chui ra, bị linh lực tinh thuần bao phủ lấy, tràn ngập sung sướng, đôi mắt vàng nhỏ khác nào hai viên bi, kim quang lấp lánh.

Vũ Trường Không nói, "Dựa theo niên hạn Hồn Linh lúc trước của ngươi, hấp thu linh lực con Băng Hỏa Ma Hồ này, hẳn là có thể thăng linh."

Trải qua Bạo Động Thăng Linh Đài, hơn nửa không ngừng rèn luyện tích lũy tại Thăng Linh Đài trước đó, Hồn Linh Tiểu Kim Quang của Đường Vũ Lâm trên thực tế đã tích góp linh lực vượt quá 700 năm.

Mà 1/10 niên hạn của con Băng Hỏa Ma Hồ này hóa thành linh lực, vừa vặn khoảng 400 năm. Gộp lại liền vượt quá Thiên Niên.

Hào quang trên người Tiểu Kim Quang bắt đầu trở nên càng ngày càng chói mắt, Đường Vũ Lâm cũng cảm giác được rõ rệt thân thể của chính mình đang xuất hiện biến hóa.

Sức mạnh huyết mạch trong người tựa như bị giác tỉnh vậy, vàng sáng trên người Tiểu Kim Quang lan ra bao phủ khắp cơ thể, ngoại trừ Kim Lân trên cánh tay phải không ngừng mở ra, hợp lại bên ngoài, hẳn còn nhìn thấy, trên cánh tay còn lại cũng xuất hiện từng lớp từng lớp hoa văn màu vàng kim.

Hắn không nhìn thấy được, thực ra loại hoa văn này xuất hiện trên toàn bộ mỗi vị trí trên thân thể mình.

Muốn thăng linh sao?

Cảm giác tê dại từ bên trong nội thể truyền đến, cảm thụ kỳ diệu này khiến Đường Vũ Lâm theo bản năng khoanh chân ngồi dưới đất, yên lặng cảm nhận.

Vàng sáng màu vàng từ từ thu lại, Ánh sáng trên người Tiểu Kim Quang lúc này dần khôi phục lại bình thường. Cảm giác tê dại cũng biến mất theo.

"Vũ lão sư, con..." Đường Vũ Lâm nghi hoặc nhìn về phía Vũ Trường Không, trong ánh mắt toát ra vài phần lo lắng.

Vũ Trường Không hướng về hắc lắc lắc đầu, "Đừng nóng vội. Trong Thăng Linh Đài chỉ có thể hoàn thành tích lũy, đây dù sao cũng không phải chân chính là cơ thể của ngươi, chờ sau khi ngươi đi ra ngoài, ngươi mới có thể thực sự thăng linh. Vừa rồi là quá trình Hồn Linh của ngươi hấp thu linh lực. Bởi vì lượng linh lực quá nhiều, nên mới xuất hiện trạng thái như thế này."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Vũ Trường Không hồn kỹ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra là như vậy, cũng không phải thân thể của chính mình xảy ra vấn đề.

"Vũ lão sư, vậy tiếp theo chúng ta...."

Vũ Trường Không thân nhiên nói: "Tiếp tục. Hiện tại sức chịu đựng của ngươi vượt quá 2.000 năm, như vậy, chúng ta sẽ để cho Hồn Linh của ngươi tăng lên tới 2.000 năm tu vi. Thể nhập môn trung cấp không thể uống phí."

"Vâng!" Đường Vũ Lâm dùng sức gật gật đầu. Hiện tại hắc đối với Vũ lão sư càng thêm vui vẻ phục tùng, tuy rằng trận chiến mới rồi cũng không nhìn rõ được Vũ lão sư chiến đấu như thế nào, nhưng kết quả đã chứng minh tất cả. Vũ lão sư tuyệt đối không phải là lục hoàn Hồn Đế phổ thông, Băng Hỏa Ma Hồ 4.000 năm đều không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì cho hắn. Đây mới thực sự là cường giả!

Tiếp tục thâm nhập sâu vào bên trong, Đường Vũ Lâm rạp khuôn tùy tùng sau lưng Vũ Trường Không.

Lần này, bọn họ mới đi về phía trước chưa đến một phút, đột nhiên, Vũ Trường Không một tay nắm lấy vai Đường Vũ Lâm, sau đó Đường Vũ Lâm cũng cảm giác được trước mắt hoàn toàn trở nên hư ảo, tựa hồ có vô số quang ảnh lóe lên.

Vũ Trường Không vừa vác hắn, chân vừa đạp Quý Ảnh Mê Tung bộ, mà giữa bầu trời, từng cây gai nhọn màu xanh thẫm lặng yên không một tiếng động hạ xuống. Mỗi một cây gai nhọn rơi trên mặt đất, đều khiến mặt đất xuất hiện một mảng lớn màu đen, màu tím mảnh liệt ăn mòn bất kỳ thảm thực vật nào mà nó gặp phải.

Đường Vũ Lâm phảng phất như nghe được tiếng kêu bi thiết của thảm thực vật vậy, Vũ Trường Không đảo người trên không vài lần, mới mang theo hắn rơi vào trên một nhánh cây.

Một gia hỏa thân hình khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Tên này chiều cao quá 5 mét, lại không có cảm giác lớn như Băng Hỏa Ma Hồ, nhưng mà cả người nó đường kính cũng tiếp cận 5 mét, nhìn như một quả cầu to lớn, thể tích so với Băng Hỏa Ma Hồ lớn hơn nhiều.

Toàn thân đều là màu xanh thẫm, ngoài miệng mọc ra hai chiếc răng nanh to lớn, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh trầm thấp rít gào. Đường Vũ Lâm chưa kịp chú ý thêm, tên này đã đột nhiên lao đến húc vào cây đại thụ mà bọn họ đang đứng.

"Ầm ầm!!!" một tiếng vang thật lớn, đại thụ trực tiếp bị bẻ gãy.

Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lâm bay lên trời. Từng cây từng cây gai màu xanh sẫm cũng đã từ trên thân thể con thú khổng lồ kia xì ra, phong bế mọi đường bọn họ có thể né tránh.

Khá lắm! Tên này trên người còn có kịch độc!!

Thiên Sương Kiếm đâm ra, tia kiếm Đường Vũ Lâm lúc trước từng thấy xuất hiện lần nữa. Mỗi một đạo tia kiếm đều dễ như ăn cháo ngăn trở một cây gai nhọn màu xanh sẫm. Dù cho là vậy, Đường Vũ Lâm vẫn ngửi thấy được một mùi vị tinh ngọt, đầu óc choáng váng suy nghĩ ngắt đi.

Hơi lạnh từ trên người Vũ Trường Không truyền đến, là một tầng băng vụ nhàn nhạt, bao trùm lấy thân thể của bọn họ. Đường Vũ Lâm lúc này mới một

lần nữa tỉnh lại.

Thật là một con nhím cực lớn!

Đây hẳn là một con Nhím Độc! Xem hình thể khổng lồ của nó như vậy, tu vi e rằng phải vượt quá 3.000 năm mới đúng!

Đường Vũ Lâm hiện tại đã có ấn tượng sâu sắc, Trung Cấp Thăng Linh Đài này thật sự là một nơi mà loại cùi bắp như hắn không nên đi vào. Không có Vũ Lão Sư, đừng tới bất kỳ một con Hồn Thú đều có thể tiễn vong hắn một cách mất thể diện nhất.

Nhím Độc. Một thân gai nhọn chứa kịch độc, bắn ra sức mạnh kinh người, một khi bị bắn trúng liền bị kịch độc công kích, phi thường đáng sợ. Tên này bản thân lại nhanh, lực hút tới vô cùng khủng bố.

"Trên người nó toàn là gai, không tiện chữa lại cho người hạ thủ." Vũ Trường Không nói vào tai Đường Vũ Lâm.

Lần này, Đường Vũ Lâm đã nhìn rõ được Vũ Trường Không làm sao ra tay.

Hồn Hoàn thứ ba trên người hắn sáng lóng lánh, rõ ràng là một đạo Hồn Hoàn màu tím. Thiên Sương Kiếm trong tay cách không trăm vật, nhất thời, cự kiếm ánh dài mười mấy mét từ hư không một lần nữa lại xuất hiện.

Thiên Sương Trảm! Vũ Trường Không đệ tam hồn kỹ.

Đường Vũ Lâm từ mặt bên có thể nhìn thấy. Thời điểm Vũ lão sư chém ra chiêu kiếm này, trong mắt rõ ràng lập loè hào quang Tử Cực Ma Đồng, so với hắn, Tử Cực Ma Đồng của Vũ Trường Không rõ ràng cường thịnh hơn rất nhiều.

Con nhím độc lại trực tiếp va chạm vào kiếm ảnh. Nó tuy rằng da dày thịt béo, nhưng bị chiêu kiếm này chém trúng, nhất thời bị rạch ra một đạo vết thương to lớn, hơn nữa từ vị trí vết thương, một lớp lam băng lan tràn ra khắp cả người nó.

Tiếng gào thét lúc trước đã biến thành tiếng kêu thảm thiết. Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lâm từ trên trời giáng xuống. Đệ tứ Hồn Hoàn trên người hắn sáng lóe lên, trong tay Thiên Sương Kiếm nhất thời phóng to gấp 10 lần, biến thành một thanh cự kiếm màu xanh lam, đâm thẳng vào vết thương khi trước, đem con nhím độc ngàn năm này đóng đinh trên mặt đất.

Vũ Trường Không tay cầm chuôi kiếm, một tay khác nhắc theo Đường Vũ Lâm, hư huyền giữa không trung, bạch y tung bay. Linh lực của con nhím độc tùy theo đó rút vào trong thân thể của hắn. Mà hắn lại coi bất quá chỉ là một sự tình đơn giản. Mang theo Đường Vũ Lâm mà nhảy vọt lên. Rơi vào trên mặt đất cách đó không xa không bị nhiễm gai độc của con nhím.

Quá mạnh mẽ rồi!

Đại băng kiếm thu nhỏ lại, biến trở về hình thái ban đầu, trên người Đường Vũ Lâm đã không ngừng run lên từng đợt. Hắn không nhịn được hỏi: "Vũ lão sư, hồn kỹ lúc này của ngài tên gọi là gì?"

"Sương Băng Ngự." Vũ Trường Không thản nhiên nói.

"Sương Băng Ngự?" Đường Vũ Lâm có chút mơ hồ, tại sao hóa thành hàn băng cự kiếm sẽ gọi danh tự như vậy, nhưng hắn lại không thể không thừa nhận, danh tự này thật sự phi thường đẹp.

Đây chính là Bách Niên hồn kỹ của Vũ lão sư! Hơn nữa nhìn tới nhìn lui, uy lực Sương Băng Ngự của Vũ lão sư cũng không thực sự hiển lộ ra toàn bộ, chỉ là phù dung chớm nở mà thôi.

Nhím Độc trong giới Hồn Thú ngàn năm cũng không tính là yếu, vậy mà trước mặt Vũ lão sư lại yếu ớt như một con heo con!

"Đệ nhất hồn kỹ, Vết Sương!" Vũ Trường Không chỉ vào Hồn Hoàn thứ nhất của mình

"Đệ nhị hồn kỹ, Sương Vực!"

"Đệ tam hồn kỹ, Thiên Sương Trảm!"

"Đệ tứ hồn kỹ, Sương Băng Ngự!"

"Vũ Lâm, người nhớ kỹ, hồn kỹ cũng không chỉ một kỹ năng đơn giản, trên thực tế, mỗi một cái hồn kỹ đều có thể thiên biến vạn hóa, phát huy được hay không còn phải xem cách người ứng dụng."

Vừa nói, Thiên Sương Kiếm trong tay Vũ Trường Không nhẹ nhàng vẩy một cái, đệ nhất Hồn Hoàn sáng lên, một đạo tia kiếm lướt ra, nhẹ nhàng chạm vào một chiếc lá cây cách đó mười mấy mét, nhưng cũng không làm tổn thương đến nó.

"Đây là Vết Sương!"

Nhìn sang, thấy hắn bỗng bình bước ra một bước, đi đến cách đó mười mấy mét, tay phải nhẹ nhàng vung lên. Trong phút chốc, từng đạo từng đạo tia kiếm lại như là từ Thiên Sương Kiếm ào ra, đan xen lẫn nhau, trong nháy mắt tạo thành cái lồng ánh sáng màu xanh lam mà Đường Vũ Lâm đã từng thấy

trước đó.

Lồng ánh sáng tỏa ra, vô số tia kiếm dây đưa thành lốc xoáy băng phóng lên trời.

"Cái này cũng là Vết Sương." Âm thanh lạnh lạnh của Vũ Trường Không lại một lần nữa bay tới.

Đường Vũ Lâm chấn động toàn thân, cùng là đệ nhất hồn kỹ, khổng chế cùng vận dụng khác nhau, dùng cấp độ hồn lực khác nhau chống đỡ, hiệu quả thể hiện ra tuyệt nhiên không giống nhau.

Thiên Sương Kiếm trong tay Vũ Trường Không, lại như là bất cứ lúc nào đều có thể đan ra một tác phẩm nghệ thuật. Đây mới thực sự là Vũ lão sư của ta! Sâu không lường được Bạch Y Lam Kiếm, Thiên Băng Tuyệt Hãn!

"Hiểu chưa?" Vũ Trường Không trở lại trước mặt Đường Vũ Lâm.

"Thật như vừa mình ngộ ra được một chút. Ý của ngài là, dù là hồn kỹ nhỏ yếu đến đâu, nếu biết vận dụng thoả đáng, đều có thể phát huy năng lực mạnh mẽ. Hồn kỹ có khả năng biến hóa vô hạn, then chốt là cách chúng ta vận dụng như thế nào."

"Ừm." Vũ Trường Không gật gật đầu, "Đi."

Chỉ điểm thông qua thực chiến, hiệu quả không thể nghi ngờ là tốt đẹp nhất. Hắn luôn luôn tôn trọng, từng bước dẫn dắt mỗi cá nhân, không nói quá nhiều, để cho đệ tử mình tự lĩnh ngộ, mới có thể chân chính thu hoạch từ bên trong.

Đường Vũ Lâm lúc này trong lòng tràn ngập cảm giác chấn động, hắn hiện tại mới hiểu được nhận thức của chính mình trước đây buồn cười đến dường nào. Khi hắn vừa nắm giữ Vô Hồn Lam Ngân Thảo, sau đó thu được đệ nhất hồn kỹ Quán Quan, lòng hắn như tro nguội, dưới cái nhìn của hắn, Phế Hồn Linh, lại thêm Phế Võ Hồn, tự nhiên hồn kỹ cung cấp cho mình cũng phế nát.

Mà cho tới giờ khắc này hắn mới chính thức biết, thứ rác rưởi thì ra là chính ở bản thân mình, mà không phải hồn kỹ, Vết Sương, nhìn qua là một hồn kỹ rất đơn giản, thậm chí còn kém xa tít tắp Tà Giải Quang Long Nhận cường hãn, nhưng ở trong tay Vũ lão sư lại có thể phóng ra được hào quang như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Tam Nhãn Ma Viên

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lúc trước đối mặt với đồng dạng lục hoàn Hồn Sư Quang Tiêu, Vũ lão sư thậm chí cũng không thêm sử dụng hồn kỹ! Chỉ dựa vào lý giải của mình đối với Vô Hồn, đã kiến Quang Tiêu đại bại nhận thua. Điều này, không thể nghi ngờ, không xuất phát từ chênh lệch hồn lực, mà đến từ lý giải của song phương đối với Vô Hồn, cũng như cách ứng dụng của Vô Hồn

Phốc, một cánh cửa hoàn toàn mới trong lòng Đường Vũ Lâm mở ra, hắn lần đầu hiểu được một đạo lý, Chiến Hồn Sư tuy rằng chia làm Cường Công Hệ, Mẫn Công Hệ, Khổng Chế Hệ, v.v.. nhưng trên thực tế, những phân loại này đều không phải tuyệt đối, có sự tương thông lẫn nhau, then chốt phải xem cách Hồn Sư tự mình sử dụng và khống chế.

Cổ Nguyệt tại sao mạnh mẽ? Không chỉ là bởi vì nàng nắm giữ Lục Hệ Nguyên Tổ Chuông Khổng Vô Hồn hiếm thấy, quan trọng hơn là bởi vì nàng có thể khống chế và phối hợp nhuần nhuyễn sáu loại nguyên tố này. Chỉ riêng hồn kỹ phối hợp hai loại nguyên tố, uy năng thể hiện ra đã vượt quá tu vi của bản thân nàng.

"Vũ lão sư, tác dụng của tinh thần lực không chỉ đơn thuần là để dung nhập Hồn Linh thôi phải không?" Đường Vũ Lâm đang theo Vũ Trường Không đi về phía trước thì đột nhiên hỏi.

Vũ Trường Không quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, trong ánh mắt thoáng qua vẻ vui mừng, gật gật đầu, "Người có thể hiểu được điểm này, chứng minh người đã cảm giác được."

Đường Vũ Lâm hưng phấn gật đầu, ngoại trừ tu luyện hồn lực, những điểm khác của mình cũng tiến bộ khá nhiều a!

Có thể bởi vì tổng số lượng Hồn Thú ít ỏi, thảm thực vật trong Trung Cấp Thăng Linh Đài lại càng thêm tươi tốt, ít bị hủy hoại. Một vài cây đại thụ che trời có thể chắn mọi tia sáng chiếu xuống, càng đi vào sâu trong rừng rậm, hiện tượng này càng rõ ràng hơn. Do đó dẫn đến trong Thăng Linh Đài ánh

sáng ngày càng ít ỏi, dần trở nên tối tăm.

Vũ Trường Không bước tiến cũng càng ngày càng chậm, trên đường gặp phải vài con Hồn Thú, dễ dàng bị hấn đánh tan, lại để cho Đường Vũ Lâm chém giết, hấp thu linh lực.

Trong đó có một con Thiên Niên Hồn Thú, còn lại ba con đều là Bách Niên cấp bậc, linh lực thu được không nhiều.

"Theo sát ta, chúng ta đã thâm nhập vào khu vực giao thoa, ở đây bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải Vạn Niên Hồn Thú. Hồn Thú đến cấp bậc vạn năm sẽ có thay đổi về chất. Trước tiên chính là trí khôn của bọn chúng sẽ vượt xa rất xa Thiên Niên Hồn thú, có vài loại Vạn Niên Hồn Thú trí tuệ thậm chí không kém hơn nhân loại."

Trí tuệ? Đối với nhân loại mà nói tựa hồ không tính là gì. Mọi người sớm đã thành thói quen. Nhưng đối với Hồn Thú bản thân nắm giữ thực lực cường đại mà nói, trí tuệ lại có thể quyết định chúng nó có thể phát huy toàn bộ thực lực của mình hay không, đặc biệt là thời điểm đối mặt với nhân loại.

Hồn Thú đáng sợ nhất là khi có trí khôn. Như lúc trước Đường Vũ Lâm bọn họ gặp phải Bách Niên Âm Kim Khủng Trảo Hùng, nếu như con Khủng Trảo Hùng kia có đầy đủ trí tuệ, hấn căn bản sẽ không kiên trì được lâu như vậy. Hấn là ở lần thứ nhất bị đánh lén, kẻ bị giết không chỉ mỗi mình Tạ Giải.

Vạn Niên Âm Kim Khủng Trảo Hùng có thể dễ dàng hủy diệt một tòa thành thị, nhờ trí tuệ giúp phát huy được toàn bộ thực lực khủng bố của nó.

Đường Vũ Lâm trên mặt toát ra một tia nhàn nhạt thân quang, lặng yên phóng thích Lam Ngân Thảo, sẵn sàng ứng biến bất kỳ lúc nào. Ở nơi đây hấn cảm thấy mình thật nhỏ bé, với thực lực mạnh như Vũ lão sư mà còn phải cẩn thận như vậy, vậy như mình gặp chuyện cần ứng biến, sẽ yếu đuối cỡ nào. Chặng đường mình phải đi còn dài, rất dài...

"Dừng lại!" Vũ Trường Không đột nhiên dừng bước, Đường Vũ Lâm cũng vội vàng dừng theo, suýt chút nữa ị mặt lên lưng Vũ Trường Không.

"Có chút không đúng." Sắc mặt Vũ Trường Không trở nên nghiêm trọng hơn.

"Sao vậy? Vũ lão sư." Đường Vũ Lâm nghi ngờ hỏi, hấn không cảm giác được gì. Dù đã triển khai Tử Cực Ma Đồng cẩn thận quan sát chung quanh, cũng không phát hiện bất kỳ biến hóa nào.

Vũ Trường Không nói: "Quá yên tĩnh. Dù số lượng Hồn Thú ở khu trung cấp rất ít ỏi, nhưng đáng lẽ một ít côn trùng vẫn phải có. Hơn nữa, người có cảm giác được hay không, những tia sáng bên người chúng ta ngày càng thưa dần, đây không chỉ là do thâm thực vật trên không trung che đậy, còn do những nhân tố khác. Chúng ta rất có khả năng đã gặp phải một con Hồn Thú cực kỳ mạnh. Nếu đúng như ta suy đoán, e rằng chúng ta gặp phiền phức."

Nghe Vũ Trường Không cảnh giác, Đường Vũ Lâm cũng không khỏi thầm giật mình. Nhưng hiện hấn chẳng làm được gì, chỉ có thể dựa vào Vũ lão sư.

Sâu trong nội tâm Đường Vũ Lâm cực kỳ chán ghét loại cảm giác này. Loại cảm giác vô lực, không thể tự chủ động khống chế vận mệnh của chính mình, ai trải qua rồi mới hiểu được.

Vũ Trường Không đứng yên tại chỗ, Thiên Sương Kiếm trong tay tỏa ra nhàn nhạt hàn ý. Ánh mắt của hấn lạnh lẽo mà trầm tĩnh, trong mắt thỉnh thoảng có tử ý lấp lóe.

Đường Vũ Lâm lúc này cũng đã cảm giác được, chung quanh yên tĩnh đến đáng sợ. Trừ bọn họ ra, thậm chí ngay cả âm thanh lá cây bị gió thổi động đều không truyền đến. Không bình thường, đúng là không bình thường! Chính mình lúc trước quan sát còn chưa đủ cẩn thận.

Đúng vào lúc này, đột nhiên, Đường Vũ Lâm nhìn thấy bốn phía có thêm từng đạo từng đạo bóng đen. Từng cái bóng đen kịt như mực, như ẩn như hiện phía sau những gốc cây đang không ngừng tiếp cận bọn họ.

Là cái gì?

Vũ Trường Không như trước không nhúc nhích, Đường Vũ Lâm nhìn thấy, hấn tự nhiên cũng thấy, tay phải nắm chặt Thiên Sương Kiếm khẽ run run, không ngừng chia mũi kiếm về những phương hướng khác nhau, nhưng cũng không vội ra tay. Mà lúc này, không gian chung quanh trở nên mờ ảo hơn, ánh sáng tựa như bị khu rừng nuốt chửng hoàn toàn.

Bóng đen không ngừng tiếp cận, Đường Vũ Lâm toàn lực cảm thụ, cũng không cách nào phát hiện gọn sóng khí tức trên người bọn chúng. Đột nhiên, một bóng đen nhanh như tia chớp lướt ra khỏi rừng cây, xông về phía bọn họ. Đường Vũ Lâm vận chuyển Tử Cực Ma Đồng, mới miễn cưỡng nhìn ra dáng vẻ của bóng đen kia. Giật mình, nhận ra, bóng đen kia lại chính là bản thân mình!

Đúng vậy, là một thân ảnh giống Đường Vũ Lâm như đúc. Chỉ có điều, toàn thân nó lại như được bao phủ trong một tầng lụa mỏng màu đen, nhìn qua đúng là Đường Vũ Lâm, nhưng trong hơi thở tràn ngập sự khát máu cùng lạnh lẽo.

Thiên Sương Kiếm của Vũ Trường Không lóe lên, một đạo Vết Sương chém ra. Thời điểm tiếp xúc bóng đen, Vết Sương xé rách người nó, nhưng không thể đem nó đánh tan. Bóng đen đột nhiên lướt đến, trực tiếp đánh về phía Đường Vũ Lâm.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Vũ Trường Không vang lên, hai đạo tử quang* trong nháy mắt từ trong mắt hấn bắn ra, bóng đen kia kêu thảm một tiếng, chớp cái đã hóa thành tro bụi.

**ánh sáng tím*

Cùng lúc đó, Vũ Trường Không đầu đông đưa, từ quang trong mắt lại rơi vào một bóng đen khác đang đánh về phía hắn, nhìn qua ngoại hình giống y chang hắn. Bóng đen kia cũng đồng dạng trong tiếng kêu thảm thiết hóa thành làn khói nhẹ.

Cái này? Cái này cũng là Từ Cực Ma Đồng?

Đường Vũ Lâm giật mình nhìn qua từ quang trong mắt Vũ Trường Không dần dần thu lại, há hốc mồm. Vũ lão sư quá mạnh mẽ, còn có cái gì hắn không thể làm sao?

Vũ Trường Không ánh mắt vẫn nghiêm trọng như trước, "Hắc ám, tinh thần, song thuộc tính Hồn Thú. Rất mạnh."

Bóng đen xung quanh không tiếp tục nhào lên, tựa hồ là bị Từ Cực Ma Đồng làm kinh sợ. Chúng nó lặng yên di chuyển tới phía sau các gốc cây, vô thanh vô tức biến mất. Mà cũng trong lúc này, khói đen nồng đậm bắt đầu từ bốn phương tám hướng dâng trào bay đến. Bên trong làn khói phảng phất ẩn chứa thứ gì đó cực kỳ kinh khủng. Chỉ vừa nhìn thấy chúng nó, trong lòng Đường Vũ Lâm liền tuôn ra cảm giác sợ hãi mãnh liệt.

Đệ nhị Hồn Hoàn trên người Vũ Trường Không sáng lên, một đoàn sương vụ màu trắng lấy thân thể của hắn làm trung tâm hướng phía ngoài tản ra, đem chính mình cùng Đường Vũ Lâm bao phủ, đồng thời càng lúc càng mở rộng phạm vi bao trùm, va chạm cùng làn khói đen kia.

Khói đen cùng Sương Vụ tiếp xúc với nhau, khói đen động lại, hóa thành nhiều giọt chất lỏng màu đen nhỏ rơi xuống mặt đất, lặng yên hòa vào lòng đất, trong không khí tràn ngập một mùi vị kỳ dị.

Đây là va chạm thuộc tính, Vũ lão sư thuộc tính "Băng" của hắn để đối kháng với với thuộc tính "Bóng Tối" của lớp hắc vụ. Vậy chẳng lẽ Hồn Thú "bóng đen" lại nắm giữ loại năng lực Hắc Ám Linh Vực trong truyền thuyết?

Có người nói, trong Linh Vực của mình, người sở hữu có thể chủng không tất cả. Tuy điều này có chút phóng đại, nhưng ở trong Linh Vực của mình, thực lực nhất định sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Hiện tại điều phiền toái nhất không phải là làm sao chống lại năng lực của đối phương, mà là như thế nào tìm ra đối thủ. Không tìm được kẻ địch, căn bản không biết làm cách nào ra tay! Linh Vực?

Đường Vũ Lâm đột nhiên trong lòng hơi động, hắn ngồi xổm xuống, nhắm hai mắt lại, một ngón tay chạm vào Lam Ngân Thảo bên chân mình.

Nương theo Vô Hồn Lam Ngân Thảo không ngừng tiến bộ, hắn đã sớm phát hiện, mình và tất cả thực vật đều có vẻ rất thân cận, đặc biệt là Lam Ngân Thảo, hắn thậm chí có lúc có thể cảm giác rõ ràng được sướng vui đau buồn của Lam Ngân Thảo.

Thông qua Lam Ngân Thảo để cảm thụ vị trí xa hơn, hắn đã từng thử qua. Nếu như không phải nơi này là Thăng Linh Đài, hắn sẽ đặc biệt hài lòng nếu có thể ở lại thực vật chi địa này tu luyện, sẽ có tác dụng phụ trợ vô cùng lớn đối với tu vi của hắn.

Vũ Trường Không đã nhắc nhở tầm quan trọng của việc tu luyện tinh thần lực đối với thực chiến, lúc này hắn cũng coi như là có cơ hội thực hành. Tập trung tinh thần, hắn lặng yên cảm thụ sống tinh thần từ Lam Ngân Thảo lan ra.

Quả nhiên là như vậy! Đường Vũ Lâm khoe miệng hơi nhếch lên, hắn đã biết sự sợ hãi mình cảm nhận được lúc trước từ đâu đến rồi! Không chỉ là vì sâu trong nội tâm mình xuất hiện sự sợ hãi, quan trọng hơn chính là đến từ sự sợ hãi của các thực vật xung quanh mình, vì sự e ngại kẻ đến, mà tâm tình chúng mãnh liệt chấp chôn. Thân là Thực Vật Hệ Hồn Sư, vì vậy Vũ Lâm có thể tự mình tương giao cảm giác được điều này.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Vạn Niên Hồn Kỹ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Như vậy, sự sợ hãi của chúng bắt nguồn từ nơi nào? Đường Vũ Lâm thông qua tinh thần của mình cảm thụ, thử hỏi dò điều gì đã phát sinh.

Loại hỏi dò này thuần túy dựa trên tinh thần tương liên, là hắn tưởng tượng trong đầu. Hắn không biết phương pháp này có hiệu quả hay không, nhưng thử nghiệm nói chung cũng không có hại gì.

Nương theo tinh thần lực hòa vào, sự cảm thụ của Đường Vũ Lâm dần trở nên rõ ràng hơn, sự sợ hãi trở nên ngày càng mãnh liệt.

Từ nơi nào? Sự sợ hãi khởi nguồn từ nơi nào? Hắn không ngừng hỏi dò.

Đột nhiên, trong ý thức của hắn, mơ hồ cảm nhận được tất cả Lam Ngân Thảo tựa hồ đều ngã về một phương hướng, các phiến lá đều chỉ về bên đó.

"Ở nơi đó." Đường Vũ Lâm đột nhiên mở hai mắt ra, tay phải chỉ về hướng mình cảm nhận được.

Vũ Trường Không thực lực cỡ nào, không chút do dự chém ngang một kiếm, Thiên Sương Trảm to lớn hủy thiên diệt địa, chỗ nó đi qua khói đen bị chém vụn trong nháy mắt. Khí tức cực hàn khuếch tán, lan tràn ra xa xa, khiến đa phần thực vật chung quanh đều tràn ngập một tầng băng sương.

"Ồ!" Tiếng kêu trầm thấp vang lên, một đoàn tử quang từ đằng xa bạo phát, hắc vụ tựa như trăm sông đổ về một biển hướng về vị trí trước đó hội tụ lại.

Thiên Sương Trảm rơi vào trong tử quang lập tức tán loạn, hóa thành vô số đạo ánh sáng.

Đường Vũ Lâm rốt cục cũng nhận ra, thứ bóng tối vô tận đang dần bào mòn thể lực và tinh lực của bọn họ, lại là một sự bài trí vô cùng hiểm độc của một con Hồn Thú.

Đó là một con đại viên hầu màu đen, thân cao vượt quá 2 mét. Kỳ lạ nhất chính là, trên trán của nó có một đoạn lông tơ vàng tựa như ngọn hỏa diễm đang bùng cháy. Thân thể nhìn qua cũng không đặc biệt cường tráng, nhưng lại có vẻ khá linh hoạt.

Bộ lông đen toàn thân tỏa ra một vàng tử quang nhàn nhạt, bên trong đôi mắt kim quang lấp lóe không ngừng, ánh mắt linh động đang nhìn chăm chú Đường Vũ Lâm cùng Vũ Trường Không. Tựa hồ bởi vì bị phát hiện mà có vẻ hơi ngạc nhiên.

Đây là Hồn Thú gì? Trong ký ức của Đường Vũ Lâm không hề có sự tồn tại của nó.

"Tam Nhân Ma Viên! Cần thận, đây là Vạn Niên Hồn Thú, đã luyện hóa ra con mắt thứ ba, rất khó đối phó." Vũ Trường Không vừa căn dặn Đường Vũ Lâm, vừa hướng thẳng đến Tam Nhân Ma Viên nhào tới.

Khi trước dù đối mặt với bất kỳ Hồn Thú nào, hắn cũng chưa từng khản trương như vậy, chưa bao giờ chủ động xuất kích. Lúc này lại lựa chọn như vậy chỉ có một nguyên nhân, trước mặt Tam Nhân Ma Viên, hắn không nắm chắc có thể bảo vệ tốt Đường Vũ Lâm bên cạnh mình.

Tam Nhân Ma Viên hơi nhếch miệng, lộ ra răng nanh trắng dã, hơi lắc người, khác nào một luồng gió xoáy tiến lên nghênh đón.

Mắt thấy song phương sắp tiếp xúc, đột nhiên, một cảm giác nguy hiểm tột độ truyền vào trong ý thức Đường Vũ Lâm. Hắn cảm giác được một sự sợ hãi như sinh lý từ biệt truyền đến từ Lam Ngân Thảo dưới chân.

Hắn không chút do dự nhảy về phía trước, đồng thời tránh sang một bên, một dây Lam Ngân Thảo phóng ra, quấn lấy một cây đại thụ phía trước, một lần nữa mạnh mẽ thay đổi phương hướng.

Sự thực đã chứng minh cảm giác của hắn là đúng. Vũ Trường Không cùng con Tam Nhân Ma Viên kia vậy mà xuyên qua nhau. Tam Nhân Ma Viên đã biến thành một đoàn hắc vụ tiêu thất giữa không trung. Một thân ảnh cùng lúc đó xuất hiện tại vị trí của Đường Vũ Lâm khi trước, lợi trào lóe lên. Hào quang màu tím thẫm trên không trung đan dệt thành một tấm lưới lực giác đồ ập xuống, nếu lúc này Đường Vũ Lâm vẫn đứng ở nơi đó, thân thể đã hóa thành bột mịn.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt thấm đẫm lưng áo, con Hồn Thú này thực sự quá khủng bố, ngay cả Vũ lão sư cũng bị nó đùa bỡn.

"Hừ!" Vũ Trường Không hừ lạnh, bên trong rõ ràng mang theo sự tức giận, Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy sau lưng chớp động, sau đó vô số tia kiếm màu lam nổ tung, bao trùm lấy toàn thân Tam Nhân Ma Viên.

Tam Nhân Ma Viên am hiểu nhất chính là hắc ám cùng tinh thần hai loại thuộc tính, nhưng không am hiểu năng lực không gian. Lúc trước là nó dựa vào ảo giác che giấu ánh mắt Vũ Trường Không. Tình huống như vậy không thể lặp lại lần hai.

Từ quang trong mắt Vũ Trường Không ánh lên, Từ Cực Ma Đồng toàn diện thôi thúc, Thiên Sương Kiếm - Vết Sương vô hạn từ bốn phương tám hướng bao trùm khắp mọi nơi.

Tam Nhân Ma Viên cũng thật sự tuyệt vời, nó cúi thấp người, trên người bắn ra một đoàn tử quang nồng đậm, trong nháy mắt tụ thành một quang cầu phòng hộ, đem Vết Sương ngăn trở ở bên ngoài, đồng thời tạo thành một lực đẩy to lớn, nỗ lực đem Vũ Trường Không đánh văng ra.

Không chỉ như vậy, tay trái của nó lạng yên vùng lên, một đoàn tử quang xẹt ngang qua chân của Vũ Trường Không, vẫn như trước đánh về Đường Vũ Lâm đang cầm đầu chạy thực mạng ở phía xa.

Mịa, ta đã gây thù chuốc oán gì với nhà ngươi, mà ngươi lại toàn dí đánh ta!?

Đường Vũ Lâm không dám thất lễ, lại dùng một nhánh Lam Ngân Thảo khác đã được chuẩn bị sẵn, kéo lấy thân thể nâng lên.

Một đoàn quang diễm màu tím phun vào vị trí khi trước của hắn, thực vật nó chiếu vào bị thiêu đốt thành tinh thể màu tím tro, dần dần tan biến. Nhìn qua vô cùng mỹ lệ, nhưng làm cho sắc mặt Đường Vũ Lâm trở nên trắng bệch.

Sau khi thuộc tính "Hắc Ám" đạt tới trình độ nhất định, dĩ nhiên sẽ là bộ dáng này, quá khủng bố!

Một bên khác, Vũ Trường Không hiển nhiên sẽ không cho Tam Nhân Ma Viên có cơ hội trốn thoát. Khi Vết Sương bị văng ra, thân thể của hắn mạnh mẽ va chạm cùng con hung thú. Mắt thấy sắp bị tử quang đánh trúng, nó liền trở nên hư huyền.

Một thoáng né sang một bên tránh được phương hướng công kích mạnh nhất của Tam Nhân Ma Viên, cùng lúc đó Thiên Sương Kiếm chém ngang, thôi động hồn kỹ Thiên Sương Trảm!

So với Thiên Sương Trảm trước đây Đường Vũ Lâm thấy không giống nhau, lần này trên Thiên Sương Kiếm, ngưng tụ thành kiếm ảnh chỉ dài 1 mét, kiếm mang tỏa ra cường quang chói mắt, màu u lam đã biến thành màu xanh da trời, trong đó hồn lực được áp súc toàn bộ, không có nửa điểm thả ra ngoài.

Vòng tròn bảo hộ màu tím khi trước của Tam Nhân Ma Viên trực tiếp bị xuyên thủng từ mặt bên, kiếm ảnh nhắm thẳng vào bản thể của nó.

Tam Nhân Ma Viên vốn vẫn nắm giữ thế trận từ đầu đến giờ, rốt cục giật mình, nó đột nhiên hơi vung tay, một đoàn quang thuẫn che ở phía trước Thiên Sương Kiếm. Quang thuẫn cùng Thiên Sương Trảm đụng chạm, trung hòa lẫn nhau, Tam Nhân Ma Viên cũng nhân đó nhảy vọt, tránh sang một bên.

Vũ Trường Không không vội truy kích, ngay khi Thiên Sương Trảm bị đối phương trung hoà, hắn đột nhiên đứng ở yên đó không nhúc nhích. Tay vốn nắm chặt Thiên Sương Kiếm đã biến thành hai nắm đấm, không chỉ vậy, Hồn Hoàn xếp thứ sáu trên người hắn đột nhiên sáng lên.

Đây là...

Đệ lục hồn kỹ? Vạn! Niên! Hồn! Kỹ!!!

Đường Vũ Lâm khiếp sợ nhìn tình cảnh này, theo bản năng trốn to hai mét.

Vạn Niên hồn kỹ cũng là tồn tại ở trong truyền thuyết, trong toàn bộ giới Hồn Sư, e rằng chỉ có một phần vạn Hồn Sư mới có thể có năng lực mạnh mẽ đến vậy! Vũ lão sư Vạn Niên hồn kỹ đến tột cùng sẽ mạnh tới trình độ nào đây?

Tam Nhân Ma Viên nhảy sang một bên, lộn một vòng bay lên. Nó tựa hồ vô cùng tức giận, hào quang màu vàng trong mắt tỏa sáng, cùng lúc đó, bộ lông màu đen trên người ở trong chớp mắt đã hoàn toàn biến thành màu tím, giống như một đoàn tử diễm bốc lên. Nơi trán, một vết kim quang sáng lên, con ngươi thứ ba mở ra, kim quang nháy mắt bắn mạnh, thân thể của nó cũng trong thời khắc phình to thêm 1 mét. Vốn từ 2 mét đã biến thành 3 mét, thân thể lại đột nhiên cường tráng hẳn lên.

Thật mạnh!

Tam Nhân Ma Viên vươn mình đứng lên, đồng thời, hai tay nhấc lên hướng về phía Vũ Trường Không. Tử sắc hào quang chói mắt cấp tốc ngưng tụ thành một đoàn, đồng thời không ngừng to lên.

Đây là một chiêu khuếch đại? Đệ lục hồn kỹ của Vũ lão sư đến tột cùng là gì?

Đường Vũ Lâm nghi hoặc nhìn về phía Vũ Trường Không, đệ lục Hồn Hoàn trên người hắn ánh sáng lập loè, nhưng hắn vẫn đứng yên như tượng ở nơi đó không nhúc nhích. Tựa hồ như không nhận biết kẻ địch đang đánh đến. Hắn thậm chí còn nhắm cả hai mắt, cả người dường như đã tiến vào một thế giới khác, quên mất hết thảy trước mắt.

Nếu như không phải cái Hồn Hoàn màu đen đang không ngừng sáng hơn, Thiên Sương Kiếm trong tay hắn tựa hồ cũng từ màu lam vốn có trở nên ngưng tụ lại, từ từ hóa thành màu trắng. Đường Vũ Lâm nhất định sẽ cho rằng Vũ Trường Không muốn từ bỏ cuộc chiến đấu này.

"Hồng!" Tiếng gầm gừ phẫn nộ từ trong miệng Tam Nhân Ma Viên vang lên. Song chừng bỗng nhiên đẩy về phía trước, rất nhanh đã bành trướng đến vượt quá 1 mét. Tử quang nhìn qua giống như thực thể hóa hướng về vị trí Vũ Trường Không bắn ra nhanh như điện, bên trong quả cầu ánh sáng màu tím tựa có mây mù màu đen chét chóc lượn lờ, thời điểm nó bay ra, khí tức tự thân Tam Nhân Ma Viên trong nháy mắt hạ xuống rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Nguy cơ chột hiện

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Không chỉ có như vậy, trong con mắt thứ ba của Tam Nhân Ma Viên, một đạo tựa như tia chớp vàng đi sau mà đến trước, oanh kích thẳng vào đầu Vũ Trường Không.

Đây là... tinh thần công kích?

Vũ Trường Không cũng trong nháy mắt này mở hai mắt ra, hai đạo hào quang màu tử kim bộc phát, so với tử quang lúc trước càng mạnh hơn, hiển nhiên cũng đã dốc toàn lực đối kháng.

Tử quang cùng kim quang, hai tia sáng đụng chạm trên không trung, tinh thần ba động vô hình quét ngang mà ra.

Đường Vũ Lâm tuy rằng đứng ở khá xa, nhưng vẫn không phòng bị kịp, bị lan đến gần. Tinh thần công kích làm hắn không chỗ che thân, ở một sát na kia, hắn chỉ cảm giác đầu óc của mình phẳng phất bị búa tạ đập cho một nhát lún đất. Trước mắt trống rỗng, dường như mất đi tất cả cảm giác đối với ngoại giới.

Thân thể hắn vốn ở trên cây, bị ba động tinh thần này oanh trúng, trực tiếp từ trên cây rơi xuống, ngã ầm ầm trên mặt đất.

Mà một bên khác, trên chiến trường chính, Vũ Trường Không đầu hơi nhếch lên, sắc mặt một trận trắng xám, mũi, lỗ tai đồng thời chảy máu tươi. Hiển nhiên, trên phương diện đối chiến tinh thần, hắn rơi vào hạ phong.

Mà vào lúc này, đoàn tử quang cường thịnh kia cũng đã đến trước người hắn cách không tới 3 mét.

Hai con mắt Vũ Trường Không một lần nữa khép kín, thân thể của hắn rốt cục cũng động.

Hồn Hoàn thứ sáu đen kịt như mực trong nháy mắt bay lên, bao trùm cả người hắn, ánh sáng đen của Hồn Hoàn trong chớp mắt sau đó đã biến thành màu trắng, hóa thành một đạo bạch quang mãnh liệt, tựa như lốc xoáy tụ lại bên trong Thiên Sương Kiếm.

Lúc này Thiên Sương Kiếm trở nên trắng noãn như tuyết, thân thể của Vũ Trường Không cũng đã biến thành đồng sắc, hơn nữa, ở một sát na kia, người hắn tựa như biến mất. Một tia sáng trắng trong nháy mắt xẹt qua.

Trên mặt đất, lưu lại một đạo băng tuyến, hướng về phía xa xa lan tràn ra. Bạch quang xẹt qua trên chùm sáng tím, chùm sáng tím dừng lại, như bị đóng băng. Năng lượng bên trong vàng sáng màu tím tức khắc trở nên xao động.

Quang cầu bị đóng băng đột nhiên nứt ra, sau đó vô số tử quang hướng về bốn phương tám hướng nổ tung.

Bạch quang lóe lên, Bạch Y Bạch Kiếm, Vũ Trường Không đã xuất hiện ở phía sau Tam Nhân Ma Viên.

Về mặt trước đó còn đang đặc ý của Tam Nhân Ma Viên, lúc này đã hoàn toàn ngưng trọng lại.

Trên người nó có thêm một tia trắng, đạo bạch tuyến này từ đỉnh đầu vẫn đang hướng về dưới thân lan xuống. Đạo bạch tuyến trước đó vậy mà đã đánh trúng ngay giữa con mắt thứ ba của nó.

"Vũ Lâm, con mắt thứ ba!" Vũ Trường Không quát lớn một tiếng, khiến cho Đường Vũ Lâm tỉnh lại từ trong sang chấn của tinh thần, đầu đau như búa bổ.

Đường Vũ Lâm lúc này chỉ cảm thấy đầu óc của mình dường như bị vô số cây kim nhọn đâm vào, thống khổ vô cùng.

Tầm mắt có chút mơ hồ, thế nhưng, hắn vẫn miễn cưỡng phóng thích Lam Ngân Thảo của mình ra, đồng thời đem một luồng ý niệm truyền vào.

Tiểu Kim Quang từ trên người hắn chui ra, trong nháy mắt tiến vào bên trong Lam Ngân Thảo, dây leo màu xanh lam trong nháy mắt hóa thành màu vàng. Tựa như là đột nhiên sống lại. Dây leo màu vàng dương lên thẳng tắp về phía trước khác nào trường mâu, đâm thẳng vào chính giữa con mắt thứ ba đang dần dần khép lại trên trán Tam Nhân Ma Viên.

"Phốc!" Trường mâu màu vàng xuyên não đâm vào. Thân thể Đường Vũ Lâm cũng lần thứ hai ngã nhào xuống đất, mắt tối sầm lại, bởi vì suy yếu, lượng lớn mồ hôi không ngừng tuôn ra.

Ngay trong chớp mắt tiếp theo, một luồng sóng năng lượng mãnh liệt theo Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo rót vào trong cơ thể hắn.

Đường Vũ Lâm cũng không phải lần đầu hấp thu linh lực, nhưng lần này lại đặc biệt khác với tất cả mọi lần trước. Cổ linh lực này chia làm hai phần, một phần cấp tốc dung hợp cùng Tiểu Kim Quang Thảo Xà, một bộ phận khác lại xông thẳng vào đại não Đường Vũ Lâm, khiến đại não vốn tựa đang bị vạn kim xuyên thủng, liền rơi vào trong một vòng xoáy kỳ dị màu đen. Rên lên một tiếng, Đường Vũ Lâm ngất đi.

Vũ Trường Không đứng ở nơi đó, sắc mặt lúc trắng lúc xám. Đột nhiên, hắn biến sắc, nhanh như tia chớp nhảy vọt đến bên người Đường Vũ Lâm, lòng này nhủ chặt, trong ánh mắt lập loè vẻ nghi ngờ không thôi.

Lúc trước hắn chỉ muốn đem linh lực của con Vạn Niên Tam Nhân Ma Viên cho Đường Vũ Lâm hấp thụ, nhưng quên mất, tu vi của con Tam Nhân Ma Viên này tối thiểu là một vạn năm, nhưng vẫn có thể vượt quá một vạn năm rất nhiều. Nhưng nếu như là nhiều, thì nhiều hơn tốt cùng là bao nhiêu?

Dựa theo trao đổi trước đó của hắn và Triệu trưởng lão về tình trạng cơ thể Đường Vũ Lâm, theo phán đoán, Đường Vũ Lâm hẳn là có thể chịu đựng được Hồn Linh khoảng chừng 2.000 năm mà không xuất hiện vấn đề. Bằng không tinh thần lực của hắn không chịu nổi, sẽ có khả năng tan vỡ.

Đường Vũ Lâm lúc trước hấp thụ linh lực, đã khiến Hồn Linh của hắn vượt quá một ngàn năm, đạt đến khoảng chừng trên dưới 1.300 năm. Mà con Tam

Nhân Ma Viên này tối thiểu cũng có vạn năm tu vi, cũng chính là có thể cung cấp cho Đường Vũ Lâm linh lực khoảng trên dưới 1.000 năm. Tổng cộng lại, nếu Đường Vũ Lâm không thể chịu đựng nổi lại là một vấn đề rất nghiêm trọng a!

Hơn nữa, Tam Nhân Ma Viên khác với Hồn Thú bình thường, nắm giữ năng lực tinh thần mạnh mẽ. Hồn lực bình thường không có cách nào bị hấp thu ở trong Thăng Linh Đài, nhưng tinh thần hệ Hồn Thú lại thì khác. Khi hấp thu linh lực chúng mang lại để tăng cường cho Hồn Linh, cũng đồng thời phải chịu đựng tinh thần xung kích từ chút hồn lực sót lại, theo linh lực tràn ra.

Một vẻ lo âu từ trong mắt Vũ Trường Không loé lên, hắn biết, chính mình trong một sát na kia khi đánh tan Tam Nhân Ma Viên, bởi vì tự thân tinh thần chỉ hải chịu xung kích kịch liệt, năng lực suy nghĩ chịu ảnh hưởng dẫn đến phán đoán không chu đáo, khiến Đường Vũ Lâm rơi vào trong hiểm cảnh.

Thế nhưng, hiện tại hắn không thể làm gì. Khi Hồn Sư hấp thu linh lực trong Thăng Linh Đài, bắt đầu thăng linh, quá trình dung hòa giữa Hồn Linh và linh lực sẽ tự động diễn ra. Trong quá trình này, là bất luận người nào đều không thể can thiệp được. Dù cho là Phong Hào Đẩu La ở đây, cũng chỉ có thể trở mặt nhìn Đường Vũ Lâm dung hợp.

Thăng linh sẽ thay đổi tu vi niên hạn của Hồn Linh, đồng thời cũng bất tri bất giác khiến cho hồn lực, tinh thần lực của Hồn Sư xuất hiện một loạt biến hóa, vì lẽ đó, hiện tại Vũ Trường Không chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào một kỳ tích, giúp Đường Vũ Lâm hóa nguy thành an, nếu không thì, rất có khả năng xảy ra vấn đề lớn.

Đường Vũ Lâm cả người rơi vào trong hỗn loạn, hắn không cảm giác được thống khổ, nhưng cũng không cảm giác được chính mình. Thế giới tinh thần của hắn, bên trong vô cùng xáo trộn.

Không biết bao lâu trôi qua, hắn dần dần hồi lại một tia ý thức, hắn phát hiện, chính mình thật giống như đang trôi nổi ở trong một không gian đen kịt. Sự thống khổ kịch liệt cũng bắt đầu xuất hiện.

"Ta, ta đây... là đang ở nơi nào?" Đường Vũ Lâm cảm nhận được sự đau nhức như bị phanh thây không ngừng từ đại não truyền đến, cả thân thể cũng không khỏi phát run.

Thế giới hắc ám chung quanh dần biến thành màu vàng nhạt, hắn phảng phất nhìn thấy Hồn Linh Tiểu Kim Quang của mình khỏe mạnh trưởng thành, nhưng nó càng trưởng thành hơn, thống khổ mình thừa nhận tựa hồ cũng càng kịch liệt. Loại cảm giác bị xé rách làm hắn đau đến không muốn sống.

Hắn không thể làm gì, dần dần, hắn phát hiện, không gian vàng nhạt quanh mình bắt đầu xuất hiện từng vết rách, cảm giác thống khổ cũng dần biến mất.

Hắn đột nhiên ý thức được, nơi này lẽ nào chính là thế giới tinh thần của mình? Không gian tinh thần sao?

"Lão Đường!" Đường Vũ Lâm theo bản năng hô hoán lên. Hắn thật sự có chút hoảng hốt, bởi vì hắn tựa hồ có cảm giác từ vong đang đến gần. Những vết rách đã dần dần lớn hơn.

"Ai ——" một tiếng than thở khê vang lên, Đường Vũ Lâm đột nhiên nhìn thấy một đạo kim quang nhu hòa ở trước mặt mình sáng lóng lánh, cái kia có hình dáng của một món vũ khí, cán dài, kim quang lóng lánh, nhưng hắn không thể thấy rõ dáng vẻ chân thực của loại vũ khí kia.

Từng tầng kim quang từ bên trong vũ khí cán dài kia tỏa ra. Từ thân vũ khí tỏa ra một vầng sáng không ngừng tràn ra ngoài, lan đến mọi góc ngách của không gian, sau đó chậm rãi hòa nhập vào trong không gian.

Sự mở rộng của vết nứt dần ngừng lại, sau đó chậm rãi khép kín, giao hòa. Từ từ dung hợp lại cùng nhau.

Thống khổ kịch liệt bắt đầu giảm bớt, Đường Vũ Lâm cảm giác được sự ấm áp, thần kinh căng thẳng của hắn cũng dần thanh tĩnh lại.

"Sức mạnh của ta có hạn, người lần này vượt quá cực hạn bản thân thăng linh, khiến cho ta không thể không xuất ra một phần năng lượng giúp người vượt qua cửa ải khó khăn này. Tạm thời xem ra người không sao rồi. Thế nhưng, điều này dẫn đến, thời điểm người đột phá tầng thứ hai phong ấn, ta không thể sử dụng sức mạnh của mình để hỗ trợ người giảm bớt đau đớn, khi đó áp lực người phải chịu đựng sẽ càng lớn hơn. Vì lẽ đó, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Bất quá, lần này tăng trưởng này đối với người mà nói cũng rất có lợi. Nhưng người phải nhớ kỹ, sau này ngàn vạn lần không thể đột phá bằng cách này. Bằng không, một khi sức mạnh của ta tan vỡ, tương lai người đột phá phong ấn thất bại, sẽ ảnh hưởng đến tính mạng."

Âm thanh Lão Đường trong không gian màu vàng vang vọng, Đường Vũ Lâm tựa như tìm lại được người thân, nhưng chớp mắt tiếp theo, hết thấy màu vàng đồng thời biến mất, tất cả trở về hắc ám, hắn cũng mất đi ý thức.

Khi Đường Vũ Lâm hồi tỉnh lại, hắn chỉ cảm giác đầu mình hỗn loạn, phảng phất so với bình thường nặng hơn gấp mấy lần, ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích. Ngay cả động tác đơn giản như ngẩng đầu đều không làm được. Chỉ có thể gầy gù, miễn cưỡng mở mắt ra.

Có chút lạnh!

Đây là cảm giác đầu tiên của hắn. Đầu không đau, nhưng cũng trống rỗng và mất đi khống chế đối với thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đầu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Lần thứ hai thăng linh

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trông mắt dần dần tập trung, có thể nhìn được thế giới bên ngoài.

Sau đó Đường Vũ Lâm liền thấy Vũ Trường Không.

Vũ lão sư đáng vẻ hiện tại có hơi chật vật, một thân bạch y của hắn đã kinh biến đến mức rách rách rưới rưới, tay phải vẫn cầm Thiên Sương Kiếm như trước, nhưng hắn phải tỳ vào Thiên Sương Kiếm xuyên trên mặt đất mới có thể chống đỡ lấy thân thể của chính mình.

Tóc dài có chút rối bời, tình trạng cơ thể xem ra cũng không quá tốt. Nhưng hắn vẫn như cũ đứng ở nơi đó, che chắn trước người mình.

Mà chung quanh người hắn, có ít nhất hơn mười thi thể Hồn Thú, trong đó còn có một vài xác Hồn Thú đặc biệt to lớn.

Hắn đây là...

Vũ lão sư là vì bảo vệ ta, chúng ta vẫn còn ở trong Thăng Linh Đài sao?

"Vũ..., Vũ lão sư..." Đường Vũ Lâm suy yếu kêu lên.

Vũ Trường Không thân thể rung rung, xoay người nhìn về phía hắn.

Vũ Trường Không tuy rằng chật vật, nhưng đáng vẻ Đường Vũ Lâm càng khiến người ta sợ hãi. Hắn thất khiếu đều có huyết dịch chảy ra, đặc biệt là mũi, máu tươi tựa như con rắn nhỏ chảy mãi không ngừng.

"Tĩnh rồi à?" Vũ Trường Không lướt người đi tới bên cạnh hắn, sự lãnh lẽo trong ánh mắt đã biến mất, ở nơi sâu trong đáy mắt tràn ngập sự tự trách bản thân mình. Chỉ có điều hiện tại ý thức Đường Vũ Lâm còn có chút mơ hồ, căn bản không thấy rõ.

"Dà." Đường Vũ Lâm nhẹ giọng trả lời.

Vũ Trường Không nói: "Chúng ta về thôi!" Hắn thở dài một hơi, có thể tĩnh lại đồng nghĩa Đường Vũ Lâm đã không sao, dù cho thời gian hồi phục sẽ lâu một chút, nhưng chí ít sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Nhấn tín hiệu cầu cứu, thân thể Đường Vũ Lâm liền hóa thành một đạo ánh sáng biến mất, Vũ Trường Không lúc này mới nhấn nút truyền tín hiệu của mình, cũng hóa thành ánh sáng biến mất.

Lồng pha lê chậm rãi mở ra. Thân thể Đường Vũ Lâm không nhúc nhích, cảm giác nặng nề trong đầu cũng không vì rời khỏi Thăng Linh Đài mà biến mất. Hơn nữa cảm giác này trái lại ngày càng rõ hơn, cả người đều có cảm giác trương phồng, một chút cũng không cử động được.

Lồng pha lê bên cạnh mở ra, Vũ Trường Không cấp tốc đi tới bên Đường Vũ Lâm, đỡ hắn từ bên trong đi ra.

Lúc này Đường Vũ Lâm lại như là thú nhồi bông, chỉ có thể mặc cho người khác thao túng. Vũ Trường Không giúp hắn mặc lại quần áo tử tế, chính mình cũng mặc vào. Sau đó đem hắn công ở trên lưng mình.

"Hắn là vì hấp thu quá nhiều linh lực đi. Có cần giúp hắn kiểm tra một chút hay không?" Nhân viên Truyền Linh Tháp hỏi.

Vũ Trường Không vậy nhưng lắc đầu, "Không cần. Ta chăm sóc hắn là được rồi. Tĩnh lại đã chứng minh hắn không thành vấn đề."

"Được. Rời khỏi nơi này, liền không có quan hệ gì với Truyền Linh Tháp." Tên nhân viên nhắc nhở.

Vũ Trường Không chỉ gạt đầu một cái, liền công lấy Đường Vũ Lâm rời khỏi Truyền Linh Tháp. Vốn là bọn họ nên trực tiếp đi về, nhưng hiện tại, hắn lại không thể không tìm một phòng khách sạn khác gần đây để ở.

Trạng thái hiện tại của Đường Vũ Lâm nhất định phải điều chỉnh, nếu không rất có thể sẽ lưu lại di chứng về sau.

Đường Vũ Lâm cả người đều ngơ ngác ngác, đến khách sạn liền ngủ thiếp đi. Sắc mặt Vũ Trường Không cũng vô cùng trắng xám, nguyên bản hắn cho rằng, ở trong Trung Cấp Thăng Linh Đài có thể giúp Đường Vũ Lâm mau chóng dễ dàng thăng linh lên đến 2.000 năm. Những kẻ có thể uy hiếp hắn trong Trung Cấp Thăng Linh Đài đã ít lại càng ít.

Cũng không ngờ rằng, hôm nay hắn lại xui xẻo đụng phải một cái "ít" đó.

Tam Nhân Ma Viên thực lực mạnh mẽ chủ yếu nằm ở tinh thần thuộc tính, tinh thần thuộc tính chẳng những có thể công kích, mà quan trọng hơn khiến trí tuệ của nó phát triển hơn nhiều so với Hồn Thú ngang cấp.

Nhưng dù cho là vậy, đánh giết Tam Nhân Ma Viên cũng là điều hấn nắm chắc. Chỉ là Vũ Trường Không không ngờ đến tinh thần hải của mình vì chịu xung kích, nên mới gây ra sơ suất lớn như vậy. Nếu như không phải Đường Vũ Lâm đã tự mình vượt qua, chỉ sợ sai lầm này sẽ khiến hấn ân hận cả đời!

Ngủ đủ một ngày một đêm, Đường Vũ Lâm mới lần thứ hai tỉnh lại, nhưng vẫn ảm đạm như cũ, hấn thậm chí không cảm giác được thân thể mình có biến hóa.

"Khá hơn chút nào chưa?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lâm miễn cưỡng gật gật đầu. Hấn rốt cục có thể hơi hơi khống chế thân thể của mình một ít.

Vũ Trường Không đỡ hấn ngồi dậy, "Tinh thần chi hải của ngươi chịu sự đả kích quá cường liệt, nhất định phải mau chóng điều chỉnh khôi phục. Ta biết ngươi hiện tại rất thống khổ, thể nhưng, nhất định phải vận chuyển Tử Cực Ma Đồng, theo phương thức đó tu luyện để điều chỉnh tinh thần lực của ngươi. Nếu không thì rất dễ sẽ để lại di chứng về sau."

"Vâng!" Đường Vũ Lâm đáp ứng một tiếng.

Vũ Trường Không ngồi vào phía sau hấn, một tay đặt lên lưng hấn, một tay khác lại đặt tại trên ót. Hồn lực nhu hòa từng tí từng tí truyền vào trong cơ thể Đường Vũ Lâm, phụ trợ hấn vận chuyển Tử Cực Ma Đồng tu luyện.

Đường Vũ Lâm chưa từng cảm nhận qua tu luyện lại gian nan như vậy. Hồn lực trong cơ thể chính mình có chút không khống chế được, may mà có Vũ Trường Không điều phối, hấn mới có thể miễn cưỡng dẫn dắt hồn lực vận chuyển, nếu không không thể làm được gì.

Hồn lực từ đan điền chậm rãi dựa theo phương hướng vận chuyển của Huyền Thiên Công vận hành, hồn lực toàn thân dần dần bị điều động, khiến thân thể hấn có cảm giác ấm áp. Cảm giác khó chịu nhờ vậy mà dần dần chậm rãi giảm dần.

Tu vi của hấn cùng Vũ Trường Không dù sao cũng có cách biệt to lớn, vì lẽ đó Vũ Trường Không dẫn dắt hồn lực của hấn cũng không lao lực.

Huyền Thiên Công sau khi vận chuyển một chu thiên, Tử Cực Ma Đồng cũng bắt đầu vận chuyển tu luyện, cảm giác mát mẻ nhàn nhạt từ khuôn mặt truyền đến, sau đó đại não tựa hồ bị ảnh hưởng nhất định, nhờ cảm giác mát mẻ kia mà cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Cứ như vậy, trạng thái thống khổ của Đường Vũ Lâm từ từ hạ thấp, chậm rãi tiến vào trạng thái nhập định. Sau khi hồn lực của hấn trải qua mấy chu thiên đã bắt đầu có thể tự mình vận chuyển.

Vũ Trường Không thu hồi song chưởng, từ từ thổ khí, đứa nhỏ này quả nhiên là thiên phú dị bẩm, đổi lại người khác, làm sao có khả năng chịu đựng được Hồn Linh hơn 2.000 năm!?

Thế giới tinh thần của hấn xem ra tiếp nhận vô cùng khó khăn, nhưng thân thể lại không gặp vấn đề gì. Hồn lực trong cơ thể thậm chí còn tăng lên do chịu kích thích. Hiện tại ắt hẳn hấn đã đạt đến cấp 17 là tối thiểu.

Bất quá, Hồn Linh của hấn bởi vì tinh thần chi hải quá mức suy yếu mà vẫn chưa hoàn thành thăng linh, quá trình này phỏng chừng phải cần một khoảng thời gian mới được. Trước khi hoàn thành thăng linh, vẫn chưa thể nói hấn đã hoàn toàn vượt qua khỏi nguy hiểm. Chỉ có thể tạm thời trước tiên ở lại chỗ này, đợi đến khi thăng linh kết thúc hẵng nói.

Bất quá, Vũ Trường Không cũng không nghĩ tới chính là, lần lưu lại này lại kéo dài đến một tuần lễ.

Đường Vũ Lâm vẫn luôn ở trong trạng thái minh tương. Đến ngày minh tương thứ ba, trên người hấn sáng lên một tầng kim quang, sau đó liền bắt đầu quá trình thăng linh.

Kim Quang xuất hiện ở mặt ngoài thân thể hấn, nương theo hô hấp phun ra nuốt vào, sản sinh cộng hưởng cùng thân thể Đường Vũ Lâm, sau đó bắt đầu chậm rãi phát sinh biến hóa.

So với lần thăng linh đầu tiên từ Thập Niên lên Bách Niên, lần này nó biến hóa rõ ràng lớn hơn nhiều lắm. Bản thể không ngừng biến lớn, kéo dài tới hơn 1 thước, vây trên thân thể hơi nhô ra, mỗi một khối vây đều có ánh sáng lộng lẫy, óng ánh long lanh, màu vàng nhạt trải rộng khắp toàn thân. Trên đỉnh đầu, còn ra phát hiện hai cái tiểu nhũ nhỏ ra, hoa văn màu vàng trên đầu cũng trở nên ngày càng rõ ràng.

Đôi mắt so với lúc trước càng trở nên linh hoạt. Đến thăng linh hậu kỳ, trong hai mắt của nó dần dần có tử ý dập dờn.

Trong thời gian ngắn ngủi từ Thập Niên bay vọt đến Bách Niên, lại tới Thiên Niên, Kim Quang có thể nói đã trải qua quá trình thoát thai hoá cốt. Khí tức toàn thể của nó đã kinh biến đến mức tuyệt nhiên không giống ban đầu. Trong lúc nó hô hấp phun ra nuốt vào, sẽ khiến cho trên người Đường Vũ Lâm xuất hiện hoa văn màu vàng như ẩn như hiện.

Quá trình thăng linh phải mất đến tận 4 ngày sau mới triệt để hoàn thành. Khi Đường Vũ Lâm cuối cùng kết thúc minh tương, khí chất của hấn cũng bắt tri bất giác xuất hiện một chút biến hóa.

Da dẻ trở nên càng thêm trắng nõn mấy phần, cũng càng có hào quang. Hắn cao thêm ít nhất 3 cm, trong đôi mắt to tròn lại xuất hiện thêm một tầng óng ánh khiến khuôn mặt có vẻ đặc biệt sáng sủa. Cùng lúc đó, khí tức trên người hắn cũng có sự thay đổi.

Đường Vũ Lâm tự cảm nhận cơ thể mình cũng khá rõ ràng. Hắn nhận ra, Huyền Thiên Công ở trong đan điền hội tụ thành một vòng xoáy nhỏ. Vòng xoáy này xuất hiện, khiến cho hắn bất luận ở phương diện tu luyện hay là khôi phục hồn lực đều sẽ tăng nhanh tốc độ.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Tăng lên

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hơn nữa, vòng xoáy xoay tròn cũng giúp hắn áp súc hồn lực, ở trong đan điền chỉ chiếm cứ một phạm vi rất nhỏ mà thôi.

Cuối cùng cũng coi như là khổ tận cam lai sống lại. Đây là cảm giác đầu tiên của Đường Vũ Lâm sau khi kết thúc minh tượng.

"Nên về rồi." Một tháng nghỉ hè vậy mà vì một tuần tri hoãn này, cũng đã sắp kết thúc. Trên thực tế, thời gian báo danh của lão sư vốn sớm hơn so với học viên một chút, nên Vũ Trường Không đã muộn.

"Vũ lão sư, cảm tạ ngài." Trên đường đi tới Hồn Đạo Hóa Xa Trạm, Đường Vũ Lâm tự đáy lòng nói rằng.

Đối với hắn mà nói, lần lữ hành này tuy rằng cũng không tính là đặc biệt phong phú, phần lớn thời gian đều trôi qua trong tu luyện. Thế nhưng, hắn vẫn phi thường hài lòng.

Đi tới Thiên Đấu Thành, hắn đã nhìn thấy được những pho tượng của các vị đại năng trong truyền thuyết Đường Môn, chân chính gia nhập Đường Môn. Tu luyện Huyền Thiên Công, Từ Cực Ma Đồng hai loại Đường Môn tuyệt học, đồng thời đăng đường nhập thất, đã xem như là bước đầu linh ngộ.

Hơn nữa còn đấu giá được Bách Niên Long Lâm Quả một trong tứ đại linh vật. Sau đó lại thăng linh, có thể nói, mỗi một chuyện đều đối với hắn sản sinh ảnh hưởng tương đối lớn.

Tuy rằng Đường Vũ Lâm hiện tại còn không biết được sức chiến đấu của mình có thể tăng lên bao nhiêu, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi về chất trong con người mình.

Huyền Thiên Công đạt đến minh tượng sâu giúp hắn điều chỉnh sở học bản thân, thăng linh làm hắn triệt để thay đổi về chất, đạt được Thiên Niên Hồn Linh! Độ nhất Hồn Linh của mình vậy mà cũng đã đạt cấp độ ngàn năm. Hắn là độc nhất vô nhị trong toàn bộ Đông Hải học viện.

Điều này cũng giúp hắn đặt cơ sở vững chắc cho con đường trở thành cường giả trong tương lai. Tuy rằng trước mắt vẫn còn một số vấn đề, đặc biệt là khi đột phá phong ấn Kim Long Vương tầng thứ hai có thể sẽ chịu ảnh hưởng. Thế nhưng, chuyện đó... tính sau, chỉ ít từ tình huống bây giờ mà xem, hết thảy mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

"Ta chỉ giúp người dẫn đường. Vẫn là dựa vào nỗ lực của bản thân người thôi!" Vũ Trường Không thản nhiên nói.

Đường Vũ Lâm ngẩn người. Hắn vẫn còn nhớ như in, lúc trước phụ thân đã từng nói với hắn, ở trên thế giới này, người người có thể dựa vào, tuyệt đối có thể tín nhiệm, cũng chỉ có chính bản thân người.

Câu nói này khắc sâu vào trong tim Đường Vũ Lâm đến giờ vẫn chưa phai, không nghĩ tới Vũ lão sư ngày hôm nay cũng nói ra lời tương tự.

Tưởng niệm ở trong lòng trào dâng, ba, mẹ, các người đến tột cùng ở nơi nào? Na, muội lại đi về nơi nào?

Leo lên Hồn Đạo Hóa Xa, Đường Vũ Lâm không hề lãng phí thời gian, một đường trở về, hắn hầu như đều tập trung minh tượng. Hắn cũng không bởi vì thăng linh mà sinh ra kiêu ngạo tự mãn, hắn biết rõ, đây là bởi vì Võ Hồn của chính mình vốn yếu ớt, hơn nữa khi mình giác tỉnh Võ Hồn, hồn lực cũng không mạnh. Tốc độ tu luyện so với các bạn Tà Giải, Cổ Nguyệt lại càng chậm hơn.

Mà hồn lực lại là tất cả cơ sở của Hồn Sư, hắn cũng chỉ có thể cần cù bù thông minh tu luyện. Hồn Linh đã tăng lên tới ngàn năm cấp độ, điều tiếp theo cần làm là sớm ngày đạt đến cấp 20, trở thành Đại Hồn Sư.

Đường Vũ Lâm hiện tại hoàn toàn tự tin, hắn tin tưởng, nhiều nhất thời gian một năm, mình có thể tiếp cận được ngưỡng cửa kia. Dù cho là không may mắn lắm thì nhiều nhất hai năm, cũng có thể trước năm 12 tuổi đạt đến cấp độ Đại Hồn Sư.

12 tuổi cấp 20, đây chính là định nghĩa phổ biến của thiên tài.

Trở về Đông Hải Thành, nhìn thấy nhà lầu san sát quen thuộc, Đường Vũ Lâm không khỏi có cảm giác mới mẻ. Mỗi một toà thành thị đều không giống nhau, đều có đặc điểm riêng của mình. Đáng tiếc, lần này mình không thể chân chính tự đi vòng quanh ngắm nhìn đầy đủ cảnh sắc của Thiên Đẩu Thành. Chờ sau này có thời gian, nhất định phải đi khắp cả Đẩu La Đại Lục danh sơn đại xuyên, thậm chí còn có thể đi tới các đại lục khác du lịch cho biết. Không biết hai đại lục kia cảnh sắc sẽ như thế nào đây?

"Còn 03 ngày nữa là khai giảng, người tự mình quản lý thời gian, thư giãn một chút." Vũ Trường Không bỏ lại câu nói này, liền tự mình quay về học viện.

Đường Vũ Lâm đơn giản không trực tiếp trở về ký túc xá, mà đi tới văn phòng làm việc của hắn.

Lần này đi ra ngoài mất cả tháng trời, Đoán Tạo Thuật đúng là có hơi lơ là, vẫn luôn không hề luyện tập qua. Giờ đã trở về, trước tiên đi tìm Mộ Thần lão sư, sau đó mau chóng tiếp nhận hai nhiệm vụ để tiếp tục rèn luyện Đoán Tạo Thuật.

Hơn nữa, chính mình còn nợ Vũ lão sư hơn 1 triệu liên bang kim hồn tệ đây. Nhiều đó thôi cũng đủ nghỉ thờ rồi! Ba cái linh vật còn lại tương lai không biết còn phải tốn mất bao nhiêu tiền mới có thể mua được.

Nguyên bản sau khi tích góp được 3 triệu đồng liên bang, Đường Vũ Lâm còn có cảm giác đắc chí khi nghĩ mình đã rất có tiền. Nhưng sau khi mua Thiên Niên Long Linh Quả xong hắn mới rõ ràng, chỉ cần mình còn tiếp tục đột phá phong ấn, e rằng vĩnh viễn mình cũng không thể tích lũy được tiền, trong khi vẫn phải khổ cực công tác.

Nỗ lực luyện tập rèn đúc, đợi được sau khi đạt được tứ hoàn, hắn là có thể thử nghiệm chế tạo Đẩu Khai cho mình chứ?

Vừa nghĩ tới Đẩu Khai, Đường Vũ Lâm nhiệt huyết liền trào dâng. Trên đường trở về, hắn mơ hồ nhớ lại Vũ Trường Không đã từng đề cập tới một câu, nếu như có Đẩu Khai, Tam Nhân Ma Viên căn bản không đủ tạo thành uy hiếp.

Vũ lão sư thật sự quá trâu, sáu cái hồn kỹ của Vũ Trường Không hắn đã thấy năm cái. Vạn năm hồn kỹ kia hắn tuy không biết là cái gì, nhưng từ biểu hiện khi đó chớp mắt một cái đã có thể diệt sát Tam Nhân Ma Viên mà xem, uy lực mạnh yếu dùng đầu gối suy nghĩ cũng có thể biết được.

Sau này mình cũng sẽ trở nên cường đại như vậy sao? Bất tri bất giác, Đường Vũ Lâm đã bắt đầu đem Vũ Trường Không làm mục tiêu phấn đấu của mình.

"Lão sư, con đã trở về." Đường Vũ Lâm đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, trực tiếp lên tầng cao nhất, tìm tới Mộ Thần.

Nhìn thấy đệ tử tinh thần phấn chấn, Mộ Thần không khỏi mỉm cười nói: "Thế nào? Kỳ nghỉ đi du lịch cảm thấy thế nào? Có thu hoạch được gì không?" Trong số các giáo viên của Đường Vũ Lâm, người hiền hòa nhất chính là vị hội trưởng của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội Đông Hải Thành này. Chỉ cần là khi không phải đang dạy Vũ Lâm, hắn đều rất ôn hòa.

"Thu hoạch rất lớn. Chỉ là, trong khoảng thời gian này con không có cách nào luyện tập đoán tạo." Đường Vũ Lâm có chút xấu hổ cúi đầu.

Mộ Thần cười ha ha nói: "Người đờn nhỏ này đúng là thành thực. Không sao không sao, nhất định thả lỏng cũng là một phần của tu luyện. Sau khi Đoán Tạo Thuật đạt đến trình độ nhất định, không ngừng luyện tập quả nhiên trọng yếu, nhưng lắng đọng, tích lũy cũng quan trọng không kém."

"Ba, người cũng bắt công quá đi! Tại sao kỳ nghỉ của con, ba lại không cho con ra ngoài chơi? Mỗi ngày đều phải khổ luyện!" Thanh âm quen thuộc vang lên. Mộ Hi từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, một mặt bất mãn.

Mộ Thần nói: "Nếu Đoán Tạo Thuật của người đạt đến trình độ ngang với Vũ Lâm, cũng có thể nghỉ."

"Hừ!" Mộ Hi đánh đá trừng Đường Vũ Lâm một chút, xoay người rời đi.

Đối với việc sư tỷ đối địch, Đường Vũ Lâm cũng rất là bất đắc dĩ. Chính vị sư tỷ này của mình lại quá mức hiểu thấu.

"Đứa nhỏ này..." Mộ Thần nhủ nhủ mảy. Hắn đương nhiên biết tính cách hiểu thấu của con gái mình, nhưng xưa nay đều không có nỗ lực bắt nạt sửa đổi. Dưới cái nhìn của hắn, hiểu thấu đối với người trẻ tuổi mà nói là một loại mỹ đức. Có mục tiêu để phấn đấu, sẽ càng có động lực để nỗ lực.

Mộ Hi hiện tại không thể nghỉ ngơi, đã xem Đường Vũ Lâm là mục tiêu của chính mình, cho nên mới phải như vậy, đây là chuyện tốt. Bất quá, đáng thương nữ nhi của mình gặp phải cái tên tiểu quái thai Đường Vũ Lâm. Muốn đuổi kịp hắn không phải là một chuyện dễ dàng chút nào!

"Người vừa mới trở về, đi về nghỉ ngơi trước đi, giáo trình giảng dạy sắp tới của ta dành cho người có thể sẽ gia tăng. Người cần chuẩn bị tâm lý thật tốt, các người còn 3 ngày nữa mới tới khai giảng, nghỉ ngơi một ngày, hai ngày còn lại đến đây theo ta học tập."

"Vâng." Thấy Mộ Thần không trách mình, khiến Đường Vũ Lâm thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn cũng ở trong lòng âm thầm tự nói với mình, nhất định không thể để cho lão sư thất vọng.

Rời khỏi văn phòng của Mộ Thần, Đường Vũ Lâm liền đi tiếp nhận hai cái Đoán Tạo nhiệm vụ cấp ba, sau đó mới trở về phòng làm việc.

Trên đường từ Thiên Đẩu Thành trở về hắn vẫn luôn minh tường, cũng không mệt, hắn dự định trước khi cùng Mộ Thần học tập, phải hoàn thành xong

hai nhiệm vụ cấp ba này đã rồi tính sau. Cũng coi như là ôn bài một thoáng, thời điểm lão sư dạy mình khỏi sợ tay.

Điều chỉnh tốt bề rền, bỏ kim loại hiếm vào, Đường Vũ Lâm bắt đầu công cuộc đoán tạo.

Thời gian trôi qua, Thiên Đoán Trảm Ngân Chuy trở nên càng ngày càng thuận buồm xuôi gió. Hơn nữa, Đường Vũ Lâm kinh ngạc phát hiện, Mộ Thần cũng không hoàn toàn là vì an ủi mình. Tuy rằng một tháng vừa qua không hề rèn đúc, nhưng khi bắt đầu lại, tựa hồ như càng thêm thuận lợi suôn sẻ. Đặc biệt là cảm thụ biến hóa của kim loại, cảm nhận linh tính bên trong của kim loại so với trước đây dễ dàng hơn rất nhiều.

Nguyên bản hắn cho rằng trong quá trình đoán tạo của mình sẽ xuất hiện phế phẩm, nhưng lại không nghĩ rằng, không chỉ không có phế phẩm xuất hiện, trái lại làm liền một mạch. Mỗi một khối Thiên Đoán tinh luyện kim loại đều đặc biệt thuận buồm xuôi gió, so với trước đây còn nhanh hơn rất nhiều. Đặc biệt là khi hắn vận chuyển Từ Cực Ma Đồng tiến hành rèn đúc, hiệu suất hoàn thiện sản phẩm có thể tăng thêm đến hơn 50%. Hơn nữa hồn lực tăng lên, hồn lực áp súc, Huyền Thiên Công điệp gia khí mạch, giúp hắn có thể kiên trì trong thời gian dài hơn.

Chuyện này đúng là niềm vui bất ngờ. Trước đây hắn nhiều nhất chỉ có thể liên tục hoàn thành hai khối kim loại hiếm ngàn rèn, mà hiện tại, hắn lại có thể liên tục hoàn thành bốn khối, phẩm chất tựa hồ còn tốt hơn một chút so với trước đây.

Bất kể là Bách Đoán Tạo hay Thiên Đoán Tạo, bản thân thành phẩm cũng có phân chia cấp bậc. Nói như vậy, Bách Đoán Tạo chỉ chia làm hạ, trung, thượng tam phẩm; Mà Thiên Đoán Tạo lại chia làm ngũ phẩm, nhất phẩm cao nhất, ngũ phẩm thấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Học kỳ mới bắt đầu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tác phẩm Thiên Đoán bình thường của Vũ Lâm thường sẽ nằm ở tầm tứ phẩm, đôi khi may mắn có thể đạt đến tam phẩm, nếu làm không tốt lắm chính là ngũ phẩm.

Ngũ phẩm là có thể xem là hoàn thành nhiệm vụ, Thiên Đoán tam phẩm trở lên còn có thể thu được thêm tiền bồi dưỡng ngoại ngạch. Mà hôm nay sau khi hoàn thành nhiệm vụ rèn đúc, ngoại trừ vài món ban đầu dao động quanh khoảng tam, tứ phẩm, những món sau, Đường Vũ Lâm phát hiện không ít đều có thể đạt đến trình độ nhị phẩm. Đây chính là muốn phát tài mà!

Hiệu quả của Đoán Tạo tăng lên, đồng nghĩa với việc bản thân đã tiến một bậc trong việc cảm ngộ kim loại. Mộ Thần lão sư đã từng nói, khi nào tác phẩm Thiên Đoán tạo của mình có thể đạt tỉ lệ nhất phẩm từ 30% trở lên, liền có thể bắt đầu thử cảm ngộ phương diện Linh Đoán Tạo.

Ban đầu Đường Vũ Lâm ước lượng quá trình này ít nhất cũng phải mất ba năm trở lên, nhưng hiện tại xem ra tựa hồ cũng không tốn nhiều thời gian đến như vậy. Vừa này cũng không có hết sức làm, vậy mà có thể đạt đến nhị phẩm một cách rất tự nhiên. Nếu đã vậy, khoảng cách đến nhất phẩm còn xa sao?

Kỳ thực, hắn cũng không hề biết rằng hành trình đến Thiên Đấu Thành lần này, hắn thu hoạch rất lớn, ngoại trừ thu được Thiên Niên Long Lâm Quả ra, quan trọng hơn, vẫn là thông qua rèn luyện tại Trung Cấp Thăng Linh Đài, kiến thức tăng lên, cảm ngộ về Hồn Thú và hồn kỹ thăng hoa. Quan trọng nhất chính là sau khi hấp thu linh lực con Tam Nhân Ma Viên giúp năng lực của hắn thăng tiến toàn diện.

Lúc đó hắn đã hấp thu vượt qua cực hạn của bản thân. Hơn nữa, Tam Nhân Ma Viên vốn là tinh thần thuộc tính Hồn Thú, tinh thần lực của nó vốn đã mạnh, hơn nữa bên trong linh lực còn tồn tại ba động tinh thần lực mãnh liệt.

Lấy tình huống lúc đó của Đường Vũ Lâm, nếu như sau đó không có Lão Đường trợ giúp, e rằng đã xảy ra vấn đề lớn, tẩu hỏa nhập ma, không chết cũng trọng thương. Đây là lý do vì sao mà Vũ Trường Không khi đó đã vô cùng hối hận vì sơ sót của mình.

Thế nhưng, vượt qua gian nan, hắn đã bức phá giới hạn. Tuy rằng không đột phá nhiều như Kim Long Vương phong ấn, nhưng chỗ tốt thu hoạch được cũng đồng dạng rõ ràng.

Đầu tiên Hồn Linh hắn đạt đến một độ cao mới, vượt qua khả năng tiếp nhận ban đầu của hắn. Tiếp đó, tinh thần lực của hắn cũng được tôi luyện trên diện rộng; đồng thời, trong quá trình dung hợp linh lực, thông qua Huyền Thiên Công hắn lại áp súc được hồn lực thêm một lần nữa.

Hồn lực, tinh thần lực toàn diện thăng hoa, tự nhiên khiến hắn tiến bộ về tổng thể. Mọi nghề đều lấy Hồn Sư làm trụ cột tương thông với các nghề nghiệp khác, điểm này không thể nghi ngờ. Vì lẽ đó, Đoán Tạo Thuật của hắn cũng bất tri bất giác có tiến bộ.

Hoàn thành nhiệm vụ nhanh hơn nhiều so với dự kiến, Đường Vũ Lâm cũng không nóng lòng trở lại trả nhiệm vụ, mà lại dựa theo phương thức mình tưởng của Huyền Thiên Công tu luyện. Ba ngày tiếp theo, để có thể cảm ngộ đối với kim loại tốt hơn, không thể nghỉ ngơi mình tưởng sâu là lựa chọn tốt nhất.

Học kỳ mới khai giảng, Đồng Hải học viện lại một lần nữa trở nên náo nhiệt sau một tháng yên tĩnh.

Học viên nối liền không dứt đi vào học viện, mọi người đều tươi cười phấn chấn. Học kỳ mới bắt đầu, sau học kỳ này lại tiếp tục tiến hành thi đấu lên lớp. Đồng thời, đối với mỗi một học viên mà nói, áp lực của cuộc thi thăng cấp cũng theo đó mà xuất hiện.

Đối với Trung Cấp Hồn Sư học viện, khối sơ cấp tại thời điểm tốt nghiệp năm thứ sáu nhất định phải đạt chuẩn nhị hoàn, bằng không sẽ không được phát bằng tốt nghiệp. Mà khối cao cấp thi phải đột phá tam hoàn mới có thể chính thức tốt nghiệp.

Bất kể là một loại nào, không phải mọi học viên đều có thể hoàn thành, càng lên lớp cao, thời gian càng trở nên gấp gáp hơn.

Mà đối với học viên năm một, năm hai thì ngược lại, hoàn toàn ung dung, bọn họ tạm thời vẫn không phải chịu bất kỳ áp lực gì.

Vân Tiểu đi trên con đường nhỏ của học viện, bên cạnh là Chu Trường Khê. Trải qua một học kỳ, hai người đã sớm trở thành bạn thân.

"Không thấy bọn người Linh Ban của Vũ Lâm đâu? Lại nói, thật hả giận! Cái lũ gì gì mà Vương Kim Tỳ cùng Trương Dương Tử nghe nói đều bị đuổi học, phải chuyển đi trường khác. Khả khả, nhất định là do mặc cảm không bằng người." Chu Trường Khê cười hắc hắc nói.

Vân Tiểu lườm một cái, "Người nghĩ gì thế, nhân gia người ta có thể ở năm nhất liền đạt đến nhị hoàn, thiên tài như thế có thể có cái gì mặc cảm không bằng, khẳng định là bởi vì một ít tình huống khác. Lại nói, ta ngược lại thật ra cảm thấy áp lực của Vũ Lâm sẽ khá lớn, có người nói Cổ Nguyệt cũng đã trở thành Đại Hồn Sư, cũng chỉ còn mỗi mình hắn đang đậm chân ở nhất hoàn, hiện tại Linh Ban bọn hắn cũng chỉ còn có ba người. Không biết Linh Ban này còn có thể duy trì được bao lâu?"

Chu Trường Khê ánh mắt sáng lên, nói: "Không thể duy trì được càng hay, bọn họ trở về thật tốt. Chúng ta hiện tại là lớp một, trên thực tế năng lực của chúng ta đều tự mình biết. Tại kỳ thi lên lớp mỗi học kỳ một lần, lần này chúng ta làm thế nào bây giờ? Còn không phải là trực tiếp bị đá xuống sao?"

Vân Tiểu nhún nhún vai, "Đơn giản chính là bị rơi xuống thành lớp hai thôi!"

Chu Trường Khê tức giận: "Một chút cảm giác vinh dự vì tập thể một chút người cũng không có sao?"

Vân Tiểu nói: "Vinh dự cần có thực lực, thay vì cân nhắc những thứ này, không bằng người hãy cố gắng tu luyện vẫn hơn!"

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía ký túc xá, chính vào lúc này, con mắt của Vân Tiểu đột nhiên sáng ngời, huých một cái vào người Chu Trường Khê, thấp giọng nói: "Xem kia, là Cổ Nguyệt."

Chu Trường Khê theo ánh mắt của hắn nhìn lại, đúng dịp thấy một thiếu nữ mặc đồng phục học viện, mặt không hề cảm xúc, Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt tướng mạo thanh tú, nhưng cũng không tính là đặc biệt xinh đẹp, chỉ ít còn lâu mới có thể đạt được đến cấp độ của Âu Dương Tử Hinh, thế nhưng, nàng lại có một loại khí chất đặc thù, sự phong độ này sẽ như có như không ảnh hưởng đến người ở bên cạnh. Dù cho là Tạ Giải cũng sẽ bất tri bất giác chịu ảnh hưởng nhất định của nàng, chỉ trừ Đường Vũ Lâm ra mà thôi.

Vân Tiểu cùng Chu Trường Khê cũng không thể ngoại lệ, nhìn thấy Cổ Nguyệt, bọn họ sẽ có một loại cảm giác ngọt ngào không tên, tựa như uy áp khi Hồn Thú cấp thấp nhìn thấy Hồn Thú cấp cao vậy.

Một học kỳ trôi qua, Cổ Nguyệt lại cao thêm một chút, tựa hồ cũng xinh đẹp hơn, uy áp từ trên người nàng tỏa ra lại mạnh thêm vài phần.

Cổ Nguyệt cũng không có chú ý tới bọn họ, vẫn hướng phía cửa lớn của học viện mà đi.

"Thực sự là không coi ai ra gì!" Chu Trường Khê chờ sau khi nàng đi xa, mới thấp giọng nói.

Vân Tiểu cười hi hi, "Người biết cái gì? Ta đã sớm đã điều tra, Cổ Nguyệt ở trong Linh Ban mới thực sự là đệ nhất. Ta phỏng chừng, từ năm thứ tư trở xuống chưa chắc tìm được ai là đối thủ của nàng. Nếu như không phải Linh Ban không phải tham dự kỳ thi lên lớp. Hào quang của nàng còn không biết sẽ rực rỡ như thế nào đấy!?"

"Mạnh vậy sao? Còn mạnh hơn Tạ Giải?"

"Hắn là như vậy." Vân Tiểu khả khả cười nhẹ.

Văn phòng giáo viên.

"Vũ lão sư, xin người thu nhận lấy tên học viên này, trải qua điều tra của học viện, nàng tuyệt đối có tư cách tiến vào Linh Ban." Long Hằng Húc trình trọng nói với Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn tiểu cô nương đứng cúi đầu bên người Long Hằng Húc, nhìn qua có chút nhát gan, lạnh lùng nói: "Lớp của ta, chỉ nhận quái vật, không thu người bình thường. Người thật sự cảm thấy nàng có thể? Nàng mới chỉ có nhất hoàn."

Long Hằng Húc nhủ mảy, "Lại nói điểm này, Vũ lão sư, ta phát hiện ra Linh Ban các người e rằng cần phải có sự điều chỉnh. Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải ta cho rằng cũng không có vấn đề gì, thế nhưng, tại sao Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ lại rời đi? Chuyện này tuy rằng viện trưởng sau đó đã nói với ta, nhưng ta cũng không cho là chỉ vì một tên nhất hoàn Hồn Sư Đường Vũ Lâm, lại đáng để làm tổn thất mất hai tên nhị hoàn Hồn Sư! Thực lực Linh Ban cũng vì vậy mà giảm mạnh. Nếu cứ tiếp tục như vậy, Linh Ban có cần phải tồn tại nữa không? Hiện tại ta giúp người tìm được một vị thiên tài, người lại ra sức khước từ như vậy! Có muốn ta hướng về phía học viện xin huỷ bỏ biên chế Linh Ban các người không? Dù sao các người hiện tại cũng chỉ còn lại ba người."

Vũ Trường Không lạnh lùng nhìn hấn, "Lời này người nên nói với viện trưởng, mà không phải nói với ta. Học viên có lựa chọn của học viên, ta cũng có sự lựa chọn của ta. Hứa Tiểu Ngôn đúng không, ta cho người cơ hội. Trong vòng một tháng, phải nhận được sự tán thành của ta cùng các học viên Linh Ban khác! Bằng không, ta mặc kệ người lại lịch ra sao, người đều sẽ không phải là học sinh của ta, hiểu chưa?"

Hứa Tiểu Ngôn vẫn cúi đầu, nghe vậy vẫn như trước không dám ngăn đầu, chỉ rụt rè gật gật đầu. Đầu cúi gằm gằm như chôn hấn vào trong ngực.

"Đi theo ta. An bài ký túc xá cho người." Vừa nói, hấn thậm chí còn không thèm chào hỏi Long Hằng Húc, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Hứa Tiểu Ngôn gia nhập

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hứa Tiểu Ngôn vội vàng theo ở phía sau.

Nhìn theo bọn họ rời đi, Long Hằng Húc cũng không bởi vì Vũ Trường Không vô lý mà phẫn nộ, chính ngược lại, trên mặt hấn toát ra một tia mỉm cười đắc ý, "Cái tên này, xem ra đối với Linh Ban rất lưu ý a! Nếu không thì cũng sẽ không thay đổi như vậy đi vào khuôn phép. Rất tốt, lưu ý là tốt rồi. Lưu ý liền mang ý nghĩa sẽ tận lực. Rất chờ mong a!"

Vừa nói, hấn vừa cầm Hồn Đạo Bộ Đàm của mình, ngời thẳng, hấn bấm một mã số.

"Viện trưởng, chào ngài. Là như vậy, ta có một ý tưởng. Trải qua một học kỳ huấn luyện, chúng ta đã đầu tư một khoản tài lực khổng lồ vào Linh, sau đó bọn họ lại rời đi hai tên học viên. Hiện tại không phải Hội Đồng Quản Trị học viện vẫn đang nghi vấn quyết định của ngài sao? Ta cho rằng, nên tìm một cơ hội để Linh Ban thể hiện khả năng của mình cho bên ngoài được biết, đồng thời cũng để kiểm nghiệm xem bọn họ có xứng đáng để chúng ta tiếp tục tập trung đầu tư không!? Ngài thấy thế nào?"

"Đúng, ta cũng có ý nghĩ này. Để bọn họ đi, tuy rằng không quá bảo đảm, thế nhưng, bọn trẻ tuổi vẫn còn nhỏ! Chỉ cần thành tích đừng quá kém cũng sẽ tạo nên tiếng tăm cho học viện chúng ta. Đến lúc đó sẽ khiến cho tất cả mọi người đều biết Đông Hải học viện chúng ta có khả năng dạy nên những tiểu quái vật như thế, đội ngũ giáo viên tốt như thế! Thời điểm chiêu thu tân sinh của học kỳ tiếp theo, còn sợ không thu hút được càng nhiều thiên tài sao?"

"Vâng, quyết định vậy đi, vậy ta bây giờ sẽ bắt đầu sắp xếp."

...

Hứa Tiểu Ngôn theo Vũ Trường Không đi vào khu ký túc xá, nhìn tất cả mọi thứ mới mẻ xung quanh. Nàng trước đây cũng đã từng đến trường, nhưng cũng chỉ là trường học phổ thông. Các trường bồi trong nhà đối với nàng quá mức sùng ái, từ nhỏ đều không muốn để nàng phải chịu chút xúi ức hiếp nào.

Mãi đến tận sau khi Võ Hồn giác tỉnh không ngừng biến hóa, dẫn đến nàng không thể không đi theo con đường này.

Nguyên bản Hứa Tiểu Ngôn đối với nơi này khá là bài xích. Nhưng mà, ngày hôm nay sau khi gặp được Vũ Trường Không, loại cảm giác bài xích này đã dần dần tan biến.

Thật đẹp trai nha! Vũ lão sư đúng là vừa cool ngầu vừa đẹp trai quá đi! Nàng chỉ cảm giác trái tim nhỏ của mình bỗng đập thật rộn rã.

Đồng thời, ở trong đầu nàng cũng nhớ lại mấy bóng người. Trước khi đến cũng sớm đã điều tra. Bạn học của chính mình, tựa hồ chính là những người đã đánh bại ca ca. Tuy rằng ca ca do bất cẩn nhưng thua trận, nhưng mà bọn họ cũng thật sự lợi hại nha! Đặc biệt cô gái nhìn qua không lớn hơn mình bao nhiêu. Hầu như đánh cho ca ca không có lực hoàn thủ.

Đáng tiếc, Hứa Hiểu Ngữ không biết trong lòng muội muội mình lại suy nghĩ như thế này, nếu không, e rằng sẽ tức mà ngắt đi.

"Đây là ký túc xá của người." Vũ Trường Không đẩy cửa túc xá đi vào.

Hứa Tiểu Ngôn đi theo vào, kinh ngạc phát hiện trong túc xá lại chỉ có mỗi một cái giường, hơn nữa tất cả đồ dùng đều đầy đủ, điều kiện tốt đến ngạc nhiên!

Từ khi nào mà ký túc xá của học viện Hồn Sư lại có điều kiện tốt đến như vậy? Dù cho ở học viện cũ của mình đã từng được đối đãi rất ưu tiên, nhưng đây cũng là do thỏa thuận giữa hai bên mà thôi!

"Người nhớ kỹ, người nhận được những điều này, đều bởi vì là Linh Ban. Thời gian của người chỉ có một tháng." Vũ Trường Không lưu lại câu nói này, xoay người rời đi, chỉ để lại Hứa Tiểu Ngôn một mình ngơ ngác.

Hứa Tiểu Ngôn nghi hoặc nhìn chung quanh, trên mặt dần dần toát ra nụ cười.

"Xem ra, ta thật sự phải nỗ lực lưu lại mới được đây. Lão sư thật đẹp trai. Đồng bọn thật mạnh mẽ. Thật có ý tứ. Ồ, đây là cái gì? Tại sao trên tường có cái động?"

Trong khi đang cảm thụ hoàn cảnh mới của mình, Hứa Tiểu Ngôn chợt phát hiện, trên tường có một cái lỗ nhỏ, nàng ngó mắt vào nhìn một chút, từ bên trong cái hang nhỏ mờ mờ có thể nhìn thấy bên trong một phòng khác.

"Đây là khe nhìn trộm?" Nàng làm bầm lâu bầu nói. Nhưng vốn là người cẩn thận, ngay lập tức nàng liền dùng một miếng vải bó che miệng lỗ lại. Nàng cũng không muốn bị người ở phòng khác nhìn trộm.

"Àm, âm, âm!" Chính vào lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Hứa Tiểu Ngôn sợ hết hồn, cho rằng đang gõ cửa phòng mình, vội vàng chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa không người, nàng lộ đầu nhìn hướng ra bên ngoài. Chỉ thấy có một bóng người có chút quen thuộc, đang đập cửa phóng ký túc xá bên cạnh.

Thiếu niên thanh tú, anh tuấn, mang theo vài phần ý lạnh, "Vũ Lâm, trở lại chưa thể! Cái tên nhà người. Đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi!"

Là hần! Hứa Tiểu Ngôn nhận ra ngay, đây không phải là tên gia hỏa cầm chủy ngày đó sao?

"Này, phòng bên không có ai." Hứa Tiểu Ngôn hướng về hần kêu lên.

"Ồ, người là ai? Người tại sao lại ở chỗ này?" Tạ Giải căn bản không nhận ra Hứa Tiểu Ngôn là ai. Dù sao cũng đã trôi qua lâu như vậy, mà khi đó nàng cũng không để lại ấn tượng quá sâu sắc.

Hứa Tiểu Ngôn hừ một tiếng, nói: "Ta tại sao không thể ở đây? Người là thành viên Linh Ban?"

Tạ Giải gật gật đầu.

"Sau này ta cũng là học viên Linh Ban. Làm quen chút đi, ta tên Hứa Tiểu Ngôn." Tiểu cô nương nhút nhát trước mặt Vũ Trường Không ban nãy, hiện tại lại có vẻ tự nhiên cởi mở.

"Ta là Tạ Giải." Các thiếu nữ xinh đẹp đều có sức thu hút rất mạnh mẽ, đối với Tạ Giải cũng không ngoại lệ.

"Cảm Tạ?" Hứa Tiểu Ngôn ngẩn người.

Tạ Giải một mặt ảo não nói: "Từ thứ hai 'Giải', là 'giải' trong 'tình cờ gặp gỡ'. Tên ta có ý nghĩa như vậy."

"Hi hi!" Hứa Tiểu Ngôn che miệng cười khẽ, "Tên của người thật có ý tứ đấy! Sau này giúp đỡ lẫn nhau nhiều hơn nha."

Tạ Giải có chút ngạc nhiên nói: "Người gia nhập vào lớp chúng ta như thế nào? Đây đã là học kỳ sau, sao lại còn thu nhận thêm người?"

Hứa Tiểu Ngôn ra vẻ là điều đương nhiên, nói: "Đi cửa sau vào chứ còn có thể là kiểu gì?"

Tạ Giải sững sờ, "Vũ lão sư sẽ cho phép xuất hiện tình huống đi cửa sau? Ta không tin!"

Hứa Tiểu Ngôn nở nụ cười xinh đẹp, "Không tin thì thôi. Kỳ thực, ta đã thấy người. Vị tỷ tỷ kia đâu? Lần trước, các người ở trong Bạo Động Thăng Linh Đài, nàng ấy đã đánh bại ca ca ta."

Tạ Giải cẩn thận nhìn cô nàng một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Người là muội muội của tên Băng Trượng Nam kia!? Chẳng trách ta nhìn người có chút quen mắt."

"Băng Trượng Nam? Các người đặt biệt hiệu cho ca ca của ta? Ha ha, thật thú vị. Bất quá, Vô Hồn của ta cũng là cái này, làm sao bây giờ?" Hứa Tiểu Ngôn ra vẻ mặt mờ mịt ủ rũ. Bị gọi Băng Trượng Nữ cũng không phải là một biệt hiệu nghe hay cho lắm.

Tạ Giải nói: "Không gọi người như vậy là được rồi. Người mấy hoàn?"

"Một hoàn!" Hứa Tiểu Ngôn nói.

Tạ Giải trong lòng trầm nghĩ, chỉ có một hoàn, lẽ nào thật sự là đi cửa sau vào? Tên Băng Trượng Nam kia tuy rằng thực lực phi phàm, đặc biệt là Thiên Niên Hồn Kỹ kia coi cũng thật kinh người, nhưng mà, dù sao hắn cũng có thực lực tam hoàn. Cô nàng Hứa Tiểu Ngôn này chỉ có một hoàn, vậy mà có thể gia nhập vào Linh Ban? Chẳng lẽ có chỗ đặc thù nào?

"Được rồi, sau này có việc có thể tìm ta, ta về phòng trước, ta ở phòng đối diện với Đường Vũ Lâm. À, đúng rồi, cách vách ngươi chính là đội trưởng của chúng ta. Cũng là lão đại lớp chúng ta, Đường Vũ Lâm."

"Đường Vũ Lâm? Đây là tên của vị tỷ tỷ kia?" Hứa Tiểu Ngôn tò mò hỏi.

Tạ Giải nhất thời bật cười, "Đương nhiên không phải, hắn là nam. Tỷ tỷ kia của ngươi ở một bên khác. Nàng gọi là Cổ Nguyệt."

Hứa Tiểu Ngôn trong mắt loé lên một vẻ kinh dị.

Ngày ấy, trận chiến của Cổ Nguyệt cùng Hứa Hiểu Ngữ đã lưu lại cho nàng một ấn tượng phi thường sâu sắc. Cổ Nguyệt với thực lực cường hãn của bản thân, vượt cấp cứng rắn chống đỡ Hứa Hiểu Ngữ, cuối cùng đánh bại huynh ấy. Quả thực là kỹ thuật như thần. Thiếu nữ thiên tài, cường đại như vậy lại vẫn không phải là người mạnh nhất Linh Ban sao?

Lúc trước nàng nghe qua, Linh Ban cũng chỉ có ba người. Vậy nói như thế, mạnh nhất hẳn là vị đội trưởng này?

"Đường Vũ Lâm cũng là nhị hoàn sao?" Hứa Tiểu Ngôn hỏi.

Tạ Giải lắc lắc đầu, "Không, giống như ngươi, là nhất hoàn."

"Nhất hoàn còn có thể là đội trưởng?" hứng thú của Hứa Tiểu Ngôn đối với Đường Vũ Lâm nhất thời trở nên càng lớn hơn.

Nàng còn muốn hỏi thêm, nhưng Tạ Giải cũng không nhiều lời, chỉ nhìn nàng cười cười đầy thần bí.

Sáng sớm hôm sau, lễ khai giảng được cử hành. Linh Ban không nghi ngờ chút nào đứng ở trên cùng trong cửa toàn bộ các lớp năm nhất. Ba người xếp thành hàng ngang.

Đúng, chỉ có ba người, Đường Vũ Lâm đến muộn.

Cổ Nguyệt đứng ở rìa ngoài cùng, sau đó là Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn.

Vũ Trường Không mặt không hề cảm xúc đứng ở vị trí lão sư, tựa hồ đối với việc Đường Vũ Lâm đến muộn cũng không để ý.

Tạ Giải hướng về bên người Cổ Nguyệt thấp giọng nói: "Vũ Lâm sẽ không quên thời gian khai giảng chứ? Làm sao đến giờ còn chưa tới?"

Cổ Nguyệt thần nhiên nói: "Ngươi nghĩ hắn là ngươi sao?"

Tạ Giải tức giận trả lời tiếp "Ngươi bắt công vừa thôi được không? Ta có khi nào đến muộn đâu? Lần nào không phải là hắn?"

Cổ Nguyệt nói: "Vậy nhất định hắn có nguyên nhân nào đó"

Lúc này, trên đài chủ tịch, viện trưởng đã bắt đầu nói chuyện, một bóng người lặng lẽ từ phía sau chạy vào sân trường, khom người tiến nhanh về phía trước, mãi cho đến hàng đầu tiên, tiến đến bên người Cổ Nguyệt mới đứng thẳng người, nhẹ nhàng đụng vào Cổ Nguyệt một chút.

Nhìn thấy hắn, trên mặt Cổ Nguyệt nhất thời toát ra nụ cười, thấp giọng nói: "Ngươi làm sao giờ mới đến?"

Trong lòng Đường Vũ Lâm tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Hắn thật sự không thể không chế được thời gian mình tưởng sâu, lúc hắn tỉnh lại cũng đã là sáng sớm hôm nay, nhìn thời gian biểu xong nhất thời chạy nhanh đến trường, hiện tại còn chưa kịp ăn đây, bụng lép kẹp như muốn chạm lấy phần lưng.

Bất quá, mình tưởng sâu này cũng đem lại chỗ tốt không ít, giúp hắn có cảm giác thông suốt hơn. Tựa hồ các loại năng lực của mình trong nháy mắt liên hợp lại cùng nhau, trở thành một thể thống nhất, không còn sự phân biệt.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 183: Tinh thần lực tăng lên dữ dội

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Về phần hiệu quả, phải đợi sau này chậm rãi thử nghiệm kiểm chứng. Hồn lực cũng có tăng lên, vì thế hắn có thể khẳng định, hiện tại hồn lực của mình hắn đang nằm ở cấp 16. Hơn nữa hắn là đang dần tiếp cận cấp 17.

Tuy tốc độ trưởng thành như vậy so với các thiên tài như Vương Kim Tỳ, Trương Dương Tử, Tạ Giải bọn họ mà nói không tính là cái gì, nhưng đối với Hồn Sư chỉ có Võ Hồn Lam Ngân Thảo như hắn, đã đem lại như niềm vui mừng khôn xiết.

"Ta tu luyện quá mức." Đường Vũ Lâm thấp giọng nói.

Đang nói, hắn cảm giác được trên đài có một ánh mắt rơi vào trên người mình, ngẩng đầu nhìn sang, đúng dịp thấy ánh mắt nghiêm nghị của Long Hằng Húc, hắn vội vàng ưỡn ngực dừng lại, không còn dám nhiều lời.

Hứa Tiểu Ngôn vẫn len lén quan sát Đường Vũ Lâm, hóa ra là hắn à!

Nàng trước đây đã gặp qua Đường Vũ Lâm hai lần, một lần là ở bên trong Thăng Linh Đài, một lần khác là ở trong tiệm xiên nướng, khi đó hắn cùng Âu Dương Tử Hình ăn cùng nhau, đối với Đường Vũ Lâm, ấn tượng của nàng vẫn rất sâu sắc.

Đường Vũ Lâm là bạn nam có tướng mạo ưu tú nhất trong lứa bạn cùng tuổi nàng từng gặp, hai mắt hắn thật to, lông mi dài mà cao vút, sống mũi thẳng tắp, môi dày vừa phải, vành tai to, da thịt hồng hào mà trắng nõn. Không chỉ dung mạo đẹp đẽ, hơn nữa cả người đều tràn đầy sức sống mãnh liệt.

Lúc này lại nhìn thấy hắn mặc vào đồng phục học sinh, nhìn qua càng thêm linh hoạt, nhưng ánh mắt lại phi thường trầm ổn, dù cho đến muộn, cũng không hề toát ra vẻ mặt hoang mang. Cái tên này, gan cũng thật lớn! Cũng không sợ bị phê bình sao?

Vũ Trường Không ánh mắt kỳ thực cũng dừng lại trên người Đường Vũ Lâm, chỉ có điều, điểm hắn quan tâm so với người khác không hề giống nhau. Hắn phát hiện ra, bên trong trông mắt Đường Vũ Lâm, ánh sáng tựa hồ càng thêm tròn bóng. Đây rõ ràng là dấu hiệu đột phá. Nhưng hồn lực gọn sóng trên người hắn cũng không hề tăng lên quá nhiều.

Theo kinh nghiệm của Vũ Trường Không mà xem, đây là tình huống tốt nhất. Không phải hồn lực tăng lên, vậy dĩ nhiên là phương diện ngộ tính có biến hóa. Đối với Hồn Sư mà nói, muốn đi được xa, ngộ tính cao là một điều không thể thiếu. Đường Vũ Lâm thiên phú không ra sao, thế nhưng ngộ tính đúng là vượt xa người thường. Còn về Võ Hồn biến dị so sánh với ngộ tính, kỳ thực cũng không phải là điều quan trọng nhất.

Lễ khai giảng vẫn tiếp tục với bài diễn thuyết và những thủ tục quen thuộc. Rất nhanh đã kết thúc. Tiếp đó, các vị chủ nhiệm dẫn các học viên của mình đi về lớp, lại tiến hành cô vũ và giới thiệu cách dạy ở đầu học kỳ mới. Còn về thực sự bắt đầu học, phải đợi đến ngày mai.

Linh Ban đương nhiên là đơn giản nhất. Tính cả Hứa Tiểu Ngôn mới tới, tổng cộng cũng chỉ có bốn người mà thôi.

"Tự giới thiệu bản thân mình." Trở lại trong lớp, Vũ Trường Không trực tiếp hướng về Hứa Tiểu Ngôn nói.

Hứa Tiểu Ngôn đứng lên, đối mặt Vũ Trường Không, nàng đều có vẻ rất ngượng ngùng. "Chào mọi người, ta gọi Hứa Tiểu Ngôn, năm nay 10 tuổi. Võ Hồn của ta là Tinh Luân Băng Trọng, Hồn lực cấp 17."

Thời điểm nghe nàng nói ra cấp độ hồn lực của mình, khóe miệng Đường Vũ Lâm khẽ co giật một thoáng.

Thời điểm vừa tới nơi này hắn đã thấy Hứa Tiểu Ngôn, đồng học mới của mình? Ban sinh mới gia nhập. Nguyên bản hắn vẫn cho rằng mình có tiền bối, người mới đến này ắt hẳn hồn lực sẽ thấp hơn mình một chút, có ai ngờ nha đầu Hứa Tiểu Ngôn này, hồn lực vậy mà cũng mạnh hơn hắn!

Vũ Trường Không gật gù đầu, "Một tháng tiếp theo ngươi cần phải chứng minh thực lực của chính mình, đồng thời còn cần chứng minh, ngươi thích hợp với đoàn đội của Linh Ban này. Một tháng sau, quyết định đi hay ở."

"Vâng" Hứa Tiểu Ngôn ngoan ngoãn đáp ứng.

Vũ Trường Không chuyển hướng sang ba người kia, "Một tháng nghỉ ngơi, cần một lần nữa kiểm nghiệm trạng thái thân thể của các ngươi. Đồng thời, kiểm nghiệm năng lực thực chiến. Cho các ngươi thời gian nửa giờ mình tưởng, điều chỉnh trạng thái. Ngươi cũng vậy!" Ba chữ cuối cùng là nói với Hứa Tiểu Ngôn.

Trải qua sự tình trước đây Đường Vũ Lâm suýt nữa bị chết trường, Vũ Trường Không đối với kiểm tra năng lực cơ thể của nhóm hài tử này càng thêm coi trọng. Năm giữ tốt số liệu, mới có thể kiểm soát tốt phương pháp dạy học cùng cường độ của bài tập. Hắn hi vọng sẽ không xảy ra vấn đề tương tự một lần nào nữa. Không phải mỗi lần vận may đều tốt như vậy.

Mà một loạt kiểm tra kế tiếp, cũng khiến sự bình tĩnh của Vũ Trường Không trở nên dao động.

Phương diện lực lượng, không khó đoán, sức mạnh của Đường Vũ Lâm lại có một chút tăng trưởng, nhưng cũng không quá nhiều. Đương nhiên, số liệu này cũng đủ để cho Hứa Tiểu Ngôn xem mà há hốc mồm.

Nàng thậm chí còn hướng về Tạ Giải hỏi một câu, cái tên này thực sự là nhân loại mà không phải là Hồn Thú biến thân sao?

Hứa Tiểu Ngôn sức mạnh rất yếu, yếu nhược đến trình độ vô cùng thê thảm, sức mạnh thân thể của nàng trong con mắt của mọi người, so với người bình thường không khác gì nhau.

Chân chính làm cho Vũ Trường Không giật mình, là khi kiểm tra tinh thần lực.

Người thứ nhất tiếp nhận kiểm tra là Tạ Giải.

Tinh thần lực của Tạ Giải lại vượt quá 50, trực tiếp đạt đến 59; chính thức từ Linh Nguyên Cảnh tiến vào Linh Thông Cảnh cấp độ. Điều này mang ý nghĩa Hồn Linh của hắn có thể tăng lên tới ngàn năm không thành vấn đề.

Thứ hai kiểm tra là người mới Hứa Tiểu Ngôn. Sở dĩ sắp xếp như vậy, là bởi vì Vũ Trường Không cho rằng, học viện có thể để cho nàng tiến vào Linh Ban, nàng nhất định sẽ có chút sở trường, thân thể yếu như vậy, suy ra tinh thần lực, kết hợp năng lực chủng không Bổng Nguyên Tổ của nàng, hẳn tinh thần sẽ không yếu.

Tinh thần lực của Hứa Tiểu Ngôn, 61, quả nhiên là Linh Thông Cảnh, nhưng nếu nói thẳng cũng không được tính là thiên tài. Dù sao chỉ cao hơn một điểm so với Tạ Giải mà thôi, mặc dù đây là phương diện nàng am hiểu.

Mà thời điểm người thứ ba kiểm tra, Đường Vũ Lâm, gây chấn kinh không chỉ cho Vũ Trường Không mà còn toàn bộ những người còn lại.

"212?" thời điểm Tạ Giải đọc lên mấy con số này, âm thanh đều thay đổi.

"Vũ lão sư, ngài xác định mấy mốc này của chúng ta không gặp vấn đề gì sao?" Tạ Giải ngờ ngác nhìn Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm cũng tự giật mình, 212? Tinh thần lực của mình dĩ nhiên lại trực tiếp đột phá Linh Thông Cảnh sơ cấp, tiến vào trình độ trung cấp?

Vượt quá 150 điểm tinh thần lực, coi như là trung cấp Linh Thông Cảnh, vượt quá 350 điểm là cao cấp, sau khi quá 500 điểm sẽ tiến vào Linh Hải Cảnh, đến Linh Hải Cảnh, vượt qua một đại cảnh giới, sẽ có sự bay vọt về chất. Phần lớn cường giả cấp cao nhất, tinh thần lực đều là cấp bậc kia.

Tinh thần lực của Đường Vũ Lâm trước đây tuy cũng không tệ lắm, nhưng cũng chỉ là so với chính mình mà thôi, không tính là đặc biệt xuất sắc, nhưng lúc này khi số liệu này xuất hiện, hắn đã vượt qua Cổ Nguyệt tại thời điểm kiểm tra lần trước! Số liệu thiên tài này đã làm chấn động lòng người.

Nhìn thấy còn số 212 của hắn, Hứa Tiểu Ngôn cuối cùng cũng đã hiểu được vì sao cái tên này có thể trở thành đội trưởng, thật đáng sợ! 10 tuổi, tinh thần lực 212? Phải biết, nhân loại trước 20 tuổi, theo quá trình trưởng thành, tinh thần lực còn có thể tiếp tục kéo dài quá trình tăng trưởng, sau 20 tuổi, tốc độ trưởng thành sẽ dần dần chậm lại.

10 tuổi đã hơn 200, dù sau đó hắn không sử dụng bất kỳ công pháp tu luyện tinh thần lực nào, cũng tất nhiên sẽ đạt tới cấp bậc Linh Hải Cảnh, trên cơ sở tinh thần này, hắn có thể được gọi là cường giả.

"Trời ạ! Lão đại, người một tháng này ăn tiên đan thảo dược nào sao? Làm sao mới đó mà tinh thần lực đã tăng trưởng thêm 100 điểm rồi?" Tạ Giải tròn mắt ngạc nhiên nhìn Đường Vũ Lâm, tỏ rõ vẻ chấn động.

Đường Vũ Lâm kỳ thực đã hiểu được vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy, hắn là có quan hệ trực tiếp đối với việc vượt cấp hấp thu linh lực của Tam Nhân Ma Viên, dẫn đến tinh thần lực của mình phát sinh biến dị, tuy rằng lúc đó vô cùng nguy hiểm, nhưng sau khi chân chính hoàn thành hấp thu, tinh thần lực của mình đã đột phá vượt quá lẽ thường.

"Cổ Nguyệt, kiểm tra." Vũ Trường Không chỉ giật mình trong thời gian rất ngắn, vẻ bề ngoài cũng không tỏ vẻ có sự tình gì ghê gớm cả. Đường Vũ Lâm nghĩ đến, hắn cũng đồng dạng nghĩ đến. Nguyên nhân chỉ có khả năng là đến từ chính Tam Nhân Ma Viên.

"2...278?" Số liệu của Cổ Nguyệt lại một lần nữa chấn động toàn trường.

Cổ Nguyệt nghiêng đầu qua chỗ khác, có chút trêu tức hướng về Đường Vũ Lâm hất hất cằm, tựa hồ muốn nói, ta vẫn cao hơn ngươi nha.

Đáy mắt Vũ Trường Không toát ra một nụ cười, hai đứa nhóc này, rốt cục bắt đầu có dáng dấp của tiểu quái vật rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 184: Đường Vũ Lâm Thiên Niên Hồn Hoàn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hứa Tiểu Ngôn vốn hoàn toàn tự tin về khả năng được lưu lại một tháng sau của mình, sau khi nhìn thấy những số liệu này, mới ý thức được chênh lệch của mình kỷ thực vẫn là rất lớn.

"Vũ lão sư, con muốn xin buổi tối thử kiểm tra lại tinh thần lực." Hứa Tiểu Ngôn giơ tay lên xin phép.

"Hả?" Vũ Trường Không nhìn về phía nàng, trong lòng hơi động, "Tinh thần lực của ngươi buổi tối sẽ xuất hiện biến hóa?"

"Dạ." Hứa Tiểu Ngôn gật gật đầu.

Đây vốn là bí mật lớn nhất của nàng, thế nhưng, dưới sự kích động của lòng háo thắng, đã khiến nàng lựa chọn tự động nói ra.

"Được."

"Lát nữa kiểm tra thực chiến, hai người một tổ. Đường Vũ Lâm, ngươi cùng Hứa Tiểu Ngôn. Tạ Giải, ngươi cùng Cổ Nguyệt." Vũ Trường Không thân nhiên nói.

Tạ Giải nghe vậy sững sờ, Cổ Nguyệt lại cau mày nói: "Vũ lão sư, thế này quá không công bằng rồi. Tụi con đều là nhị hoàn, bọn họ đều là nhất hoàn. Hẳn là nên phối hợp một nhất, một nhị hoàn mới đúng. Con cùng Vũ Lâm, Tạ Giải phối hợp với Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân Băng Trượng. Tạ Giải có hồn lực cao nhất."

Tạ Giải nghe nàng nói xong, nhất thời có cảm giác lệ rơi đầy mặt, ngươi cuối cùng là chán ghét ta đến mức nào! Vào lúc này lại lỗi việc hồn lực của ta ra, ngươi cùng Vũ Lâm một tổ, chúng ta còn biết đánh thế nào đây? Hứa Tiểu Ngôn ở trong mắt hắn, vốn là con ghê, không được ký thác bất kì hi vọng nào.

"Dựa theo cách ta nói mà triển khai. Ta đã luôn nói, khi luyện tập thực chiến, nhất định năng lực của hai bên phải tương đương nhau!" Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

Hứa Tiểu Ngôn đứng bên người Đường Vũ Lâm, xa xa là Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt. Không biết tại sao, Hứa Tiểu Ngôn phát hiện, thiếu niên bên cạnh mình sẽ mang lại cho người ta một cảm giác an tâm. Đứng cạnh hắn, sẽ không tự chủ được sản sinh ra một loại cảm giác an toàn.

"Ngươi am hiểu giống như ca ca của ngươi sao?" Đường Vũ Lâm hướng về Hứa Tiểu Ngôn hỏi.

Hứa Tiểu Ngôn khẽ gật đầu, "Đúng vậy, tấn công từ xa, nguyên tố không chế. Hồn kỹ thứ nhất của ta là Nguyệt Luân, ca ca ta cũng vậy. Ta không chế tốt hơn huynh ấy một chút. Kỷ thực, buổi tối ta sẽ lợi hại hơn nhiều."

Đường Vũ Lâm khẽ mỉm cười, "Đáng tiếc hiện tại không phải là buổi tối. Không có gì, chờ một chút ngươi tận lực ở phía sau ta, ta sẽ bảo vệ ngươi. chúng ta cùng cố hết sức." Tuy rằng ấn tượng của hắn đối với Hứa Tiểu Ngôn rất bình thường, đặc biệt là bởi vì sự tình của Âu Dương Tử Hinh. Nhưng đối với Hứa Tiểu Ngôn hắn lại không có ác cảm gì. Đặc biệt là khi Vũ Trường Không nói, một tháng sau sẽ quyết định nàng đi hay ở, Đường Vũ Lâm lại hỏi tưởng về áp lực mình phải chịu khi Lam Ngân Thảo vẫn chưa nảy sinh biến dị, đối với nàng cũng có thêm một chút đồng cảm.

"Hừm, ừ." Hứa Tiểu Ngôn gật đầu liên tục.

"Bắt đầu đi. Toàn lực ứng phó." Âm thanh Vũ Trường Không từ đằng xa truyền đến.

"Vũ Lâm, vậy ta xin phép thịt ngươi trước nha. Oa ha ha!" Tạ Giải cười quái dị một tiếng, thân hình lóe lên đã hướng về Đường Vũ Lâm bên này vọt tới, tốc độ nhanh vô cùng. Rõ ràng so với trước kỳ nghỉ đã có tiến bộ. Hắn mặc dù nói là đi chơi, nhưng hiển nhiên cũng không hề thư giãn.

Cổ Nguyệt khoát tay, một viên Tiểu Hỏa Cầu liền bay ra rất xa, đồng thời một đạo ánh sáng màu xanh rơi vào trên người Tạ Giải. Còn chính nàng cũng chậm rãi hướng về phương hướng của Đường Vũ Lâm cùng Hứa Tiểu Ngôn đi tới.

Xa như vậy phóng thích Tiểu Hỏa Cầu? Có thể tới sao?

Song phương cách xa nhau 50 mét, dựa theo nhận thức của Đường Vũ Lâm về nàng, Tiểu Hỏa Cầu hẳn là không thể bay xa như vậy mới đúng.

Thế nhưng, Cổ Nguyệt rất nhanh đã hướng về hắn thể hiện việc tinh thần lực tự thân cao tới 278 điểm sẽ mang lại năng lực không chế mạnh mẽ như thế nào.

Đoàn hỏa cầu sau khi bay được 10 mét đột nhiên tách ra, hóa thành năm cái Tiểu Hỏa Cầu, xếp thành một đường thẳng, sau đó Tiểu Hỏa Cầu phía sau đột nhiên gia tốc, va vào trên Tiểu Hỏa Cầu ở phía trước, Hỏa Nguyên Tố tựa hồ chồng chất sáp nhập lại, áp súc bay đến. Không chỉ khiến Tiểu Hỏa Cầu phía trước tăng tốc, mà còn trở nên mạnh hơn.

Năm quả cầu lửa liên tiếp va chạm vào nhau, rất nhanh đã nhập lại thành một. Nhưng so với ban đầu, thể tích đã nhỏ lại gấp năm lần, bản thân màu sắc cũng đã biến thành màu vô quýt, trong nháy mắt dưới sự gia tốc, giống như một viên đạn pháo, đã sắp va chạm thẳng vào ngực của Đường Vũ Lân.

Trong tiếng xé gió chói tai, thậm chí trên không trung vẫn còn lưu lại một vầng sáng huyền lệ màu vô quýt vĩ diệu, tựa hồ không gian chung quanh cũng bị bẻ cong đi.

Thời điểm Tiểu Hỏa Cầu này xẹt qua bên tai Tạ Giải, thực đã dọa hấn nhảy dựng một cái.

Quả cầu lửa xoay người một cái đã đến trước người Đường Vũ Lân. Đối với thực lực của Cô Nguyệt, Đường Vũ Lân xưa nay đều chưa bao giờ dám coi thường. Hấn tuy rằng chưa bao giờ cùng Cô Nguyệt đọan đả độc đấu, nhưng cũng biết, năng lực của chính mình hầu như là bị Cô Nguyệt khắc chế, chỉ ít là trên phương diện chiêu không này. Không dễ cập đến phương diện sử dụng vũ khí như Trầm Ngân Chuyết.

Sau khi trải qua hành trình Thiên Đấu Thành, Đường Vũ Lân ngày càng ý thức được, thân là Hồn Sư, dựa vào ngoại vật không bằng dựa vào mình. Dù cho là Đấu Khai, cũng không bằng phát huy năng lực của bản thân.

Đáy mắt lóe qua một vết từ ý, chân trái đột nhiên bước lên trước một bước, hữu quyền nổ ra. Một tầng vẩy màu vàng kim cũng thuận theo đó bao trùm bên trên hữu quyền. Cùng lúc đó, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo tựa như khổng tước xòe đuôi, trong nháy mắt tỏa ra từ phía sau hấn. Trong đó một cây quấn quanh bên lưng Hứa Tiểu Ngôn, những cây Lam Ngân Thảo còn lại sau khi dựng thẳng lên, lại tựa như một tấm bình phong.

"Àm!" Quả cầu lửa phá toái, nổ tung thành một đoàn hỏa diễm. Trên nắm tay, Kim Lân của Đường Vũ Lân đều bị rọi sáng, thế nhưng dưới sức mạnh của cú đấm này, một đoàn hỏa tinh vậy mà không hề chạm được vào người hấn, đốm lửa tán ra chung quanh cũng đều đã bị Lam Ngân Thảo chặn lại được.

Tạ Giải, vẫn đang cao tốc lao vào Đường Vũ Lân, hít vào một ngụm khí lạnh.

Hấn ngơ ngác nhìn thấy dưới chân Đường Vũ Lân, nương theo Lam Ngân Thảo xuất hiện, một vòng Hồn Hoàn màu tím cũng thuận đó tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Màu tím? Thiên Niên Hồn Hoàn!?

Tiểu Kim Quang cũng leo lên trên cánh tay trái của Đường Vũ Lân, dài tầm một thước, quấn quanh cánh tay nhỏ của Đường Vũ Lân tầm ba vòng, dán chặt vào tay hấn.

Kim quang trên người Tiểu Kim Quang lóe lên, hết thấy Lam Ngân Thảo Đường Vũ Lân thả ra đều dập dờn một vầng sáng màu vàng, vô cùng rạng rỡ soi sáng ánh hào quang xanh lam vốn có của Lam Ngân Thảo.

Ngàn năm? Hấn thảng lĩnh lúc nào? Hơn nữa còn là Thiên Niên?

Chấn động không chỉ là mấy người đang đối kháng. Đồng thời còn có Long Hằng Húc trên khán đài.

Để trả lời lại nghi vấn của Long Hằng Húc đối với Đường Vũ Lân, Vũ Trường Không sáng sớm hôm nay đã yêu cầu hấn sắp xếp thời gian đến xem huấn luyện thực chiến của Linh Ban một hôm.

Long Hằng Húc vừa đến không bao lâu đã nhìn thấy một vòng Hồn Hoàn màu tím xinh đẹp.

Trong nháy mắt này, Long Hằng Húc đã hiểu rõ được, những tiêu tốn mà học viện dành cho Linh Ban hết thấy đều đáng giá. Đừng xem Đường Vũ Lân hiện tại chỉ có nhất hoàn, nhưng là từ sắc Hồn Hoàn, thậm chí so với nắm giữ ba cái Hồn Hoàn còn khiến cho hấn mừng rỡ ngạc nhiên hơn! Bởi vì ý nghĩa của chuyện này chính là, hấn sẽ không có cái Hồn Hoàn nào thấp hơn Thiên Niên cấp độ. Đây đã không phải thiên tài, mà là quái tài. Chẳng trách, Vũ Trường Không lúc trước đã nói, Linh Ban bọn họ chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường. Câu nói này, vốn thuộc về Sử Lai Khắc học viện. Thì ra, sự tự tin của hấn khởi nguồn từ thực lực!

Không Tước Phụng Vĩ - Lam Ngân Thảo ở trong không khí sinh trưởng, Đường Vũ Lân thoáng nheo cặp mắt lại, vào giờ phút này, cảm thụ của hấn cực kỳ mới mẻ. Hấn có thể cảm giác rõ ràng được mỗi một cây Lam Ngân Thảo mình thả ra đều tràn ngập sức sống, đều cùng tâm thần của mình tương thông, mình có thể không chế mỗi một cây trong bọn chúng đạt đến biến hóa linh hoạt nhất.

Lam Ngân Thảo bản thân về ngoài không phát sinh thay đổi, nhưng nương theo tiến hóa đến cấp độ Thiên Niên Hồn Linh, bọn nó cũng đồng dạng phát sinh biến hóa về chất. Nếu như nói trước đây bọn chúng chỉ là dây leo, lúc này bọn chúng lại như là trường xà thật sự tồn tại, lan ra, linh động, cứng cỏi, mạnh mẽ, chường không.

Đây chính là Thiên Niên Lam Ngân Thảo của hấn đó!

Tạ Giải vốn đã vọt tới phạm vi 10 mét cách người Đường Vũ Lân, nhưng khi hấn nhìn thấy những cây Lam Ngân Thảo này của Đường Vũ Lân, hấn hầu như là trong nháy mắt phanh lại, thân thể nhảy vọt lên, lộn ngược ra sau, đồng thời giảm tốc độ. Một đạo Quang Long Nhận vung ra, đồng thời tay trái giơ lên, Ảnh Long Chuyết cũng đã phóng thích ra ngoài.

Đối mặt Quang Long Nhận, Lam Ngân Thảo xung quanh cơ thể Đường Vũ Lân trong nháy mắt hợp lại, biến thành một tấm khiên kiên cố che ở phía trước.

Thời điểm đối chọi với Quang Long Nhận, hầu như hết thảy mặt trên của Lam Ngân Thảo đều có ánh sáng lóe lên, đồng thời chịu đựng đòn đánh này nhưng vẫn hồn nhiên vô sự.

Gánh vác! Tiến hóa đến ngàn năm cấp độ, Lam Ngân Thảo lại có thêm một năng lực mới. Hiện tại khi gặp phải công kích, bọn nó sẽ tự mình gánh vác công kích bằng cách chia sẻ đều lực cho từng cây, từ đó đem những công kích này hóa giải.

Gánh vác không tính là hồn kỹ, mà là tinh thần lực khống chế của Đường Vũ Lâm. Ở trong nháy mắt đó, Đường Vũ Lâm có thể khống chế bao nhiêu cây Lam Ngân Thảo để gánh vác, sẽ khiến tám nghìn mới này của hắn kiên cố thêm bấy nhiêu.

Muốn chạy?

Lam Ngân Thảo trong chớp mắt khép kín phòng ngự, cũng đã đường như hóa thành trường mâu bắn ra, đuổi sát Tạ Giải. Đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân Đường Vũ Lâm toả sáng! Quấn Quanh.

Thiên Niên Hồn Kỹ, Quấn Quanh!

Từng cây Lam Ngân Thảo cấp tốc đan chéo thành một tấm lưới lớn trên không. Vào lúc này, trong đầu Đường Vũ Lâm hồi tưởng lại thời điểm khó khăn khi đối phó với Nhân Diện Ma Chu, mạng nhện ràng buộc của nó đã từng gây cho bọn họ uy hiếp to lớn như thế nào. Mà Thiên Niên Hồn Kỹ quấn quanh của hắn lần này, chính là mô phỏng theo tấm lưới nhện này của nó.

Khống Chế Hệ khác Mẫn Công Hệ, là điều mọi người trong giới Hồn Sư ai cũng biết.

Năng lực khống chế của Đường Vũ Lâm đã từng quá yếu kém, không tỷ lệ thuận với Tạ Giải, cho nên chưa bao giờ phát huy được điểm này. Thế nhưng, Hồn Hoàn duy nhất của hắn hiện tại đã tiến hóa đến ngàn năm, như vậy, tất cả giờ đã không giống như trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Thiên Niên Lam Ngân Thảo hung hăng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tạ Giải cũng phản ứng cực nhanh, hắn không dám thất lễ, trực tiếp phát động đệ nhị hồn kỹ, Quang Long Bảo Táp. Thân thể lấy Quang Long Nhận làm trục, trong nháy mắt xoay quanh tại chỗ, giống như mũi khoan, đánh bật tất cả những thứ muốn tiếp cận.

Thế nhưng, Lam Ngân Thảo tốc độ quá nhanh, cũng quá cứng cỏi. Quang Long Bảo Táp của hắn không ngừng đẩy từng cây Lam Ngân Thảo ra, nhưng thuận theo đó càng lúc có càng nhiều Lam Ngân Thảo quấn quanh tới, không ngừng tiêu hao uy lực của Quang Long Bảo Táp.

Không được!

Hít sâu một cái, thân thể Tạ Giải bỗng nhiên dừng lại một chút trên không trung, tiếp theo, bên trong Quang Long Bảo Táp lại bùng nổ ra một đoàn bảo táp vô hình càng mạnh hơn, hai thứ này kết hợp lại với nhau, trong nháy mắt khiến khí lưu chung quanh cơ thể hắn tăng thêm mấy lần, đồng thời giúp hắn gia tốc, hóa thành một đạo huyễn ảnh, miễn cưỡng xông ra khỏi trùng vây, quay người ngược lại bay vút về hướng Cô Nguyệt.

Quang Long Bảo Táp, thêm Ảnh Long Phong Bạo tạo thành Song Long Bảo Táp!

Một tháng kỳ nghỉ, đây mới là thu hoạch lớn nhất của Tạ Giải. Cảm giác nguy hiểm, ai mà không có đây?

Đường Vũ Lâm cũng có chút bất ngờ. Hắn những tưởng Thiên Niên hồn kỹ Quấn Quanh sẽ nhất kích kiến công, nhưng không ngờ rằng Tạ Giải cũng có tiến bộ lớn.

Bất quá, Tạ Giải ở phía xa rơi xuống đất, sắc mặt vẫn còn có chút trắng xám, cảm giác bị người khác áp bức cũng không dễ chịu gì. Hơn nữa, Song Long Bảo Táp khiến hồn lực của hắn tiêu hao không hề nhỏ.

Cô Nguyệt dừng bước, hướng về Đường Vũ Lâm giơ ngón tay cái lên, trên mặt toát ra vẻ mỉm cười, sau đó con mắt của nàng liền có vẻ đặc biệt trở nên sáng ngời.

Mọi người quen biết nhau lâu như vậy rồi, Đường Vũ Lâm đương nhiên hiểu được ý tứ của nàng, nàng phải chăm chỉ hơn.

Tạ Giải hướng ngang chạy sang, là Mãn Công Hệ Chiến Hồn Sư, hấn vốn không nên phụ trách chính diện. Cổ Nguyệt hai cánh tay giờ lên, không ngừng vung ra, đa hệ thuộc tính công kích cứ như vậy tứ tán xuất hiện, từ đủ các góc độ khác nhau, hướng về Đường Vũ Lâm xảo diệu bay vọt tới.

Nếu như là trước đây, đối mặt công kích như vậy, Đường Vũ Lâm nhất định sẽ một mồi ứng phó. Nhưng hấn bây giờ đã xưa đâu bằng nay, từng cây Lam Ngân Thảo không ngừng nhảy múa, khép mở, đồng thời tựa như một tấm lưới nhện lớn không ngừng giang rộng ra, chặn lấy toàn bộ đa hệ công kích của Cổ Nguyệt. Đấu kiểu này, thuần túy là so tiêu hao hồn lực của mỗi người.

Ưu thế của Đường Vũ Lâm chính là có Thiên Niên Hồn Linh, dưới sự khống chế tốt tiêu hao sẽ trở thành vô cùng nhỏ, Cổ Nguyệt lại có Nguyên Tổ Thủy Triều cùng Nguyên Tổ Không Chế hai đại thần kỹ, tiêu hao so với bình thường cũng rất nhỏ. Trong tình huống như vậy, với tu vi cao hơn, Cổ Nguyệt hiển nhiên sẽ từ từ chiếm thượng phong. Dù sao, nhất hoàn Hồn Sư cùng nhị hoàn Đại Hồn Sư, vẫn có chênh lệch về mặt cảnh giới.

Nhưng Đường Vũ Lâm vẫn không sốt ruột chút nào. Đừng quên, trước mặt Cổ Nguyệt, cũng không có ai có thể thay nàng che mưa chắn gió, giống như Cường Công Hệ hoặc là Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư đâu!

Bởi vậy, Đường Vũ Lâm căn bản không có quan tâm đến Tạ Giải đang chạy hướng về một bên, mà lại trực tiếp sai bước vọt về phía chính diện, đối mặt với Cổ Nguyệt.

Chỉ cần giải quyết Cổ Nguyệt, như vậy, Tạ Giải không thành vấn đề. Còn về Hứa Tiểu Ngôn, hấn không thêm lo lắng. Mọi người xưa nay chưa từng phối hợp qua, hấn cũng không biết thực lực của nàng có thể đạt tới trình độ nào. Bởi vậy, từ lúc vừa mới bắt đầu hấn vốn định một cân hai.

Thiên Niên Lam Ngân Thảo hoàn toàn thay đổi về chất, hơn nữa tinh thần lực của Đường Vũ Lâm tăng lên tới Linh Thông Cảnh trung cấp, có hai thứ này kết hợp lại, liền có năng lực thiên biến vạn hóa.

Hiệu quả Gánh Vác mới của Lam Ngân Thảo giúp cho Đường Vũ Lâm căn bản không sợ Lục Hệ Nguyên Tổ công kích của Cổ Nguyệt đánh lọt. Tiền đề là hồn lực của hấn có thể chống đỡ được.

Vì lẽ đó, hấn hiện tại phải làm chính là tốc chiến tốc thắng.

Mất thấy Đường Vũ Lâm nhắm về phía mình. Cổ Nguyệt lùi nhẹ về sau. Tốc độ của nàng không nhanh hơn Đường Vũ Lâm, nhưng lùi về sau một ít cũng giúp mình tranh thủ được nhiều thời gian hơn.

Đồng thời. Hai tay bắt đầu ở trước người kết thủ ấn phức tạp, đầu tiên là một đoàn ánh sáng màu lam cùng một đoàn hào quang màu đỏ. Hai ánh sáng này kết hợp với nhau, nhất thời tạo ra gọn sóng hồn lực cực kỳ không ổn định. Trong chớp mắt tiếp theo, nó đã được bắn ra.

Nếu như không có Tử Cực Ma Đồng. Đường Vũ Lâm nhất định sẽ cạy mạnh chơi cứng đối cứng xông lên. Thế nhưng, nhờ có Tử Cực Ma Đồng nhìn kỹ, hấn khiếp sợ nhìn thấy, đây rõ ràng là Băng Hỏa kết hợp!

Băng Hỏa cực đoạn như vậy, nhưng vẫn có thể kết hợp lẫn nhau? Tính ổn định của đoàn nguyên tố dung hợp này cực kỳ kém, nhưng hấn cũng không hiểu Cổ Nguyệt làm cách nào đem hai loại này kết hợp lại với nhau; đồng thời khiến bọn chúng tạm thời ở trong trạng thái ổn định; nhưng chỉ cần nỗ lực uy lực bạo phát nhất định sẽ không giống bình thường.

Bởi vậy, Đường Vũ Lâm căn bản không do dự, một vệt kim quang đột nhiên vung ra. Đó là Tiểu Kim Quang bay vọt ra ngoài.

Thân thể của nó từ trên không linh xảo bắn ra một phát đã đến bên cạnh quả Băng Hỏa Quang Cầu này, không trực tiếp đâm vào, mà lại quấy đuôi. Một luồng sức mạnh nhu hòa dâng lên một chút, cùng lúc đó, từ trong con ngươi Đường Vũ Lâm đang nhìn Cổ Nguyệt, từ quang lóe lên.

Cổ Nguyệt chỉ cảm thấy một trận cảm giác mê mang truyền đến, khống chế đối với Băng Hỏa Quang Cầu này nhất thời biến mất, quả cầu ánh sáng bị Kim Quang vấy đuôi một cái, bay thẳng đến chỗ “người nào đó” đang sững sờ ngơ ngác ở mặt bên.

Đường Vũ Lâm cũng nhân cơ hội này cấp tốc nhắm về phía Cổ Nguyệt, từng cây Lam Ngân Thảo quấn quanh trên người nàng.

Tác dụng của Tử Cực Ma Đồng không chỉ là quan sát, bản thân nó còn có thể tạo ra tinh thần xung kích mạnh mẽ, tu luyện tới trình độ nhất định, thậm chí có thể lấy ánh mắt giết người.

Đường Vũ Lâm ở phương diện tu luyện Tử Cực Ma Đồng phi thường có thiên phú, tốc độ tiến bộ rất nhanh, tuy rằng hiện tại cách cảnh giới giết người bằng ánh mắt rất xa, nhưng dùng để quấy nhiễu tinh thần đối thủ vẫn có thể làm được.

Sự hoảng hốt trong nháy mắt khiến động tác tay của Cổ Nguyệt cũng chậm một thoáng, khi nàng thanh tỉnh lại, Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm cũng đã đến phụ cận.

Vào lúc này, Cổ Nguyệt liền thể hiện một mặt mạnh khác của mình, trên người lóe lên ánh bạc, Không Gian Không Chế!

Một chớp mắt sau đó, từng cây dây leo Lam Ngân Thảo xẹt qua, nhưng tất cả đều rơi vào chỗ trống.

Ngay khi Đường Vũ Lâm cho rằng nàng đã trốn chạy, trước mắt đột nhiên lóe lên ánh bạc, Cổ Nguyệt đã xuất hiện ở trước mặt hấn.

Không sai, chính là mặt đối mặt xuất hiện ngay trước mặt hấn. Tay phải chưởng về trước, một đoàn lam quang ầm ầm thẳng vào ngực Đường Vũ Lâm.

Tất cả những thứ này phát sinh đều quá đột ngột. Đường Vũ Lâm vạn vạn không ngờ tới, Cổ Nguyệt sẽ nhảy vào bên trong thiên la địa võng của mình. Nhưng cũng vì vậy, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Chính bởi vì không nghĩ tới, không có phòng bị, vì lẽ đó hắn đã không kịp trực tiếp ứng đối. Cổ Nguyệt chính là đang lao thẳng vào trong lồng ngực của hắn đấy!

Lúc này Đường Vũ Lâm chỉ có một lựa chọn, chính là dùng tay phải đánh trả, lấy sức mạnh huyết thống cường đại Kim Long Trảo công kích Cổ Nguyệt, hắn đối với cường độ thân thể của chính mình rất có lòng tin, dù cho Cổ Nguyệt coi như thành công đóng băng hắn, hắn cũng có 50% khả năng có thể đem đòn đánh này đánh trúng lưng nàng. Mà một khi như vậy, Cổ Nguyệt chỉ có khả năng hương tiêu ngọc vãn. Kim Long Trảo thậm chí Thiên Niên Hồn Thú cũng đều có thể đánh gục.

Đường Vũ Lâm tay phải đã theo bản năng đưa lên, nhưng cuối cùng lại theo bản năng buông xuống. Đây là đồng bọn của hắn mà! Thua thì thua vậy.

Thế nhưng, cũng cùng lúc đó, trước ngực Đường Vũ Lâm đột nhiên có thêm một tầng bạch quang. Tay phải của Cổ Nguyệt vừa vụn vỡ vào trên lớp bạch quang này.

Nhất thời, trước ngực Đường Vũ Lâm truyền đến một cảm giác lạnh cả người, đồng thời lan tràn khắp bốn phía. Bàn tay của Cổ Nguyệt vậy mà lại vắng sang một bên.

Cơ hội như vậy làm sao Đường Vũ Lâm có khả năng buông tha. Từng sợi Lam Ngân Thảo vốn đã tỏa ra bốn phía nhất thời hợp lại, trực tiếp đem Cổ Nguyệt quấn quanh trên người mình.

Đường Vũ Lâm tay phải vừa nhấc, nhẹ nhàng sờ một cái trên cổ của Cổ Nguyệt, cảm giác tê dại làm gián đoạn sự không chế của nàng đối với tất cả các nguyên tố.

Hơi kinh ngạc quay đầu lại, nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn. Đúng dịp thấy nàng giơ lên băng trượng, hướng mình quơ quơ, mặt cười thượng lưu lộ ra vẻ đắc ý.

Mà vào lúc này Tạ Giải, vẫn là kẻ thù thâm nhất.

Hắn vạn vạn không ngờ tới, Cổ Nguyệt công kích vậy mà bay hướng về mình.

Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, sau khi tiếp cận chung quanh dây leo của Đường Vũ Lâm sẽ lần thứ hai triển khai Song Long Bảo Táp đột nhập, sau đó sẽ phối hợp cùng Cổ Nguyệt cho Đường Vũ Lâm một đòn tối hậu.

Nhưng ai có thể tưởng tượng được, Băng Hóa Quang Cầu này lại bay đến khiến cho tất cả kế hoạch đó biến thành bọt nước.

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, Tạ Giải đầy đủ trải nghiệm một lần cái gì gọi là hai tầng Băng Hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Hoan nghênh gia nhập Linh Ban

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Băng khiến hắn di chuyển chậm lại, Hỏa thiêu đốt thân thể của hắn, hai thứ còn có hiệu quả điệp gia khủng bố. Nếu như không phải hắn trong nháy mắt đã kịp thả ra Quang Long Bảo Táp trung hoà phần lớn, chỉ sợ cũng đã bị trọng thương.

Mà ngay tại lúc này, một vòng Nguyệt Luân lặng yên không một tiếng động dán lên phía sau lưng hắn. Căn bản không biết đã xuất hiện từ lúc nào, sau đó thân thể Tạ Giải cứng đờ, ngã rầm trên mặt đất.

Từng cây dây leo Lam Ngân Thảo phóng ra, Đường Vũ Lâm một tay ôm eo Cổ Nguyệt, một tay khác buông cổ của nàng ra, khiến nàng lảo nhão khôi phục khả năng hành động.

Thân thể dán chặt vào nhau, Cổ Nguyệt có thể nghe thấy được mùi vị khoan khoái nhẹ nhàng trên trên người hắn. Lựa chọn vừa rồi cũng không phải là duy nhất của nàng, kỳ thực nàng hoàn toàn có thể kéo dài khoảng cách, thông qua thuộc tính không gian chướng không, lại cùng Đường Vũ Lâm du kích, nói như vậy, tỷ lệ thắng lợi sẽ rất lớn. Trong khi đó đột kích như ban nãy, chỉ có thể tạo thành thế nhất kích tất sát một lần duy nhất mà thôi.

Thế nhưng, hiện tại kết quả đã bày ra ở trước mắt, nàng thua, tổ hợp của nàng cùng Tạ Giải đã thua.

Từ đầu tới cuối, nhìn qua đều giống như một mình Đường Vũ Lâm nhất hoàn Hồn Sư vậy một phát đã chiến thắng hai bọn họ. Nhưng Vũ Trường Không cùng Long Hằng Húc quan chiến bên ngoài đều nhìn ra được, hai lần ra tay của Hứa Tiểu Ngôn đều mang tính then chốt. Có thể nói là vừa đúng thời điểm.

Sức quan sát lẫn không chế lực của bé gái này đều tương đối khá. Hơn nữa lại giỏi về phối hợp. Trong những người bạn cùng lứa tuổi, đây là phẩm chất cực kỳ ưu tú.

Vì lẽ đó, thời điểm Vũ Trường Không nhìn về phía Long Hằng Húc, hai người hầu như là đồng thời hướng về phía đối phương gật đầu.

Long Hằng Húc tán thành chính là Đường Vũ Lâm, Vũ Trường Không lại là đối với Hứa Tiểu Ngôn có bước đầu tán thành.

"Người quá mạo hiểm." Đường Vũ Lâm buông Cổ Nguyệt ra, nói với nàng.

Cổ Nguyệt hừ một tiếng, "Ta chỉ là sợ gây thương tổn cho người mà thôi. Nếu không, ta phối hợp vài loại thuộc tính lại, nàng ta căn bản không ngăn được."

Đường Vũ Lâm trong lòng cả kinh, đứng đấy! Cổ Nguyệt có bao nhiêu loại nguyên tố chủng không, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Quang Minh, Không Gian. Mỗi một loại uy lực đều cường hãn tương đương. Bỗng là biến đổi từ thuộc tính Thủy, cũng không phải thuộc tính năng mạnh nhất. Hơn nữa với năng lực chủng không của nàng, ở trong nháy mắt đó chỉ ít có thể triển khai ra ba loại thuộc tính nguyên tố.

Kim Long Trảo của mình hạ thủ lưu tình, nàng làm sao lại không phải như vậy đây?

Trên mặt toát ra một nụ cười. "Vẫn là người lợi hại."

Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, "Người cũng rất lợi hại rồi! Ta không cách nào chiến thắng người mà không bị người làm thương tổn cả!"

"Ai u, ai u! Hai người các người ngừng nhớ nhớ nhưng nhưng ca ngợi lẫn nhau đi, có thể hay không trước tiên đem đồng đội yêu dấu của các người từ trên mặt đất đỡ dậy giùm?" Tạ Giải thống khổ rên rỉ. Miễn cưỡng từ dưới đất bò dậy, về mặt oán hận.

Vẫn là Hứa Tiểu Ngôn chạy tới, đỡ hấn dậy.

Tạ Giải nhìn nàng, lờm một cái, "Đánh một đường nguyệt đao rất sáng khoải chứ?"

"Hi hi." Hứa Tiểu Ngôn lộ ra hai cái răng khểnh. Cười hiền lành.

Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt đi tới, hấn chủ động hướng về Hứa Tiểu Ngôn đưa tay ra, "Hoan nghênh gia nhập Linh Ban."

Hứa Tiểu Ngôn phát tay cùng hấn vỗ tay, "Tạ ơn lớp trưởng đại nhân. Kỳ thực, các người đều quá lợi hại, ta cũng chỉ có thể đầu cơ trục lợi."

Nàng cũng không có khêu khích, từ khi Đường Vũ Lâm bắt đầu cùng Tạ Giải, Cổ Nguyệt chiến đấu, nàng xem mà choáng váng!

Những người này, thật sự đều là quái vật sao? Hồn Hoàn của tên Đường Vũ Lâm này vậy mà lại là Thiên Niên cấp độ? Sao có thể có chuyện đó? Hồn Sư nhân loại khả năng tiếp nhận đệ nhất Hồn Hoàn, cực hạn không phải chỉ hơn 400 năm sao? Coi như là dùng thiên tài địa bảo tăng lên, cũng không thể tăng lên tới ngàn năm được! Thiên Niên vậy mà lại là một cửa ải, là ngưỡng cửa của tam hoàn Hồn Sư bình thường.

Mà Tạ Giải Song Long Chủy đột kích, Cổ Nguyệt Lục Hệ Nguyên Tố Chủng Không, cũng đồng dạng lưu lại ấn tượng cực kỳ khắc sâu cho nàng. Trước mặt ba người này, nàng nhất thời cảm giác được mình thật sự quá nhỏ bé.

Thế nhưng, nàng lại rất am hiểu quan sát, nhất thời không hề manh động, mà lại một mực chờ đợi thời cơ. Nàng biết, vào ban ngày, mình không thể nào sánh được cùng ba người này. Vì lẽ đó, muốn để lão sư cùng bọn họ lưu lại ấn tượng tốt. Sau này nhất định nắm lấy cơ hội, thể hiện năng lực của bản thân mình.

Cơ hội đều dành cho người có sự chuẩn bị, sự thực chứng minh, nàng thành công.

Hai tên nhất hoàn Hồn Sư chiến thắng hai tên nhị hoàn Hồn Sư. Chuyện này nếu mà nói ra, khó lòng mà tin nổi, thế nhưng họ lại làm được!

Long Hằng Húc đi tới bên người Vũ Trường Không "Hiện tại, ta đối với Linh Ban các người đã hoàn toàn tin phục. Ta cũng tin tưởng, ta có năng lực thuyết phục viện trưởng tăng cường tập trung tài lực bồi dưỡng cho Linh Ban các người. Vũ lão sư nếu có nhu cầu gì cứ việc nói."

Vũ Trường Không nói: "Chế độ dinh dưỡng của bọn trẻ ta nghĩ cần phải được cải thiện hơn nữa. Bọn họ giai đoạn này, dinh dưỡng phi thường trọng yếu. Vô hồn là một phần của thân thể, cần phải bổ sung nhiều dinh dưỡng hơn mới có thể phát triển tốt được."

Long Hằng Húc cười khổ nói: "Nếu như bọn họ đều ăn lượng cơm bình thường đương nhiên không thành vấn đề, thế nhưng, tên Đường Vũ Lâm kia thực sự ăn quá khỏe đi, một mình hấn, nếu ăn toàn món Giáp cũng đủ ăn nghèo học viện mất!"

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Người đã thấy số liệu sức mạnh của hấn, cũng đã nhìn thấy Thiên Niên Hồn Hoàn của hấn. Lẽ nào người cho rằng, những thứ này đều có thể đột nhiên xuất hiện sao? Có thể từ trong thức ăn thu được năng lượng cũng cố bản thân, đây vốn là năng lực rất đáng gờm."

"Nghe cũng có chút đạo lý." Long Hằng Húc lẩm bẩm nói.

Vũ Trường Không nói: "Đông Hải Thành sản xuất nhiều loại hải sản thành phẩm, trong đó không thiếu thánh phẩm bổ dưỡng, cho bọn nhỏ đi. Bọn trẻ muốn trưởng thành cần có đầy đủ cơ sở vững chắc."

Long Hằng Húc hơi hậm, "Ta đi làm báo cáo. Bất quá, Vũ lão sư người cũng biết, Linh Ban các người tồn tại, gây cho viện trường áp lực rất lớn. Tài nguyên các người tiêu hao so với tưởng tượng còn lớn hơn nhiều, trong đó chỉ riêng việc thường xuyên luyện tập trong Thăng Linh Đài đã là một khoản khổng lồ rồi. Bất quá, may là người quả nhiên thành công, bồi dưỡng được Đường Vũ Lâm tên yêu quái này. Thế nhưng, cái học viện cần chính là vinh quang, người hiểu không? Vì lẽ đó, tiếp theo học viện có thể sẽ đề cho các người tham dự Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu. Các người hãy chuẩn bị sẵn sàng, dù không thu được thành tích quá tốt, ít nhất cũng phải khiến người ta sáng mắt lên, tranh thủ cho học viện một ít vinh quang. Hiện nay mục tiêu được đặt ra cho các người chính là đạt được khen thưởng cho người mới ưu tú hoặc đoàn đội mới ưu tú".

"Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu?" Vũ Trường Không trong đôi mắt chợt lóe sáng, không chút do dự gật gật đầu, "Đem thể lệ thi đấu đưa cho ta đi."

Long Hằng Húc hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, hắn vốn nghĩ Vũ Trường Không rất có thể sẽ từ chối, dù sao những hải tử này mới chỉ 10 tuổi mà thôi. Không ngờ hắn lại đáp ứng nhanh như vậy.

"Người đáp ứng rồi?"

Vũ Trường Không nói: "Thực chiến là phương pháp tôi luyện tốt nhất đối với bọn trẻ, thừa dịp bọn trẻ vẫn đặt tinh lực lên việc tu luyện, cần giúp bọn chúng có nhiều kinh nghiệm thực chiến hơn."

"Vậy thì quá tốt rồi. Ta còn lo lắng người sẽ không đồng ý đây. Ta lập tức sẽ báo cáo lên trên, ta có thể bảo đảm, chỉ ít ở trước khi Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu kết thúc, thức ăn cung cấp cho các người sẽ không hề thua kém Sư Lai Khắc học viện, thế nào? Lần này học viện cũng đã bỏ ra vốn lớn."

"Được!"

"Đều lại đây." Vũ Trường Không đi vào sân đấu, hướng về bọn nhỏ vẫy vẫy tay.

Đường Vũ Lâm bốn người đi tới trước mặt hắn.

Vũ Trường Không hướng về hắn gật đầu, "Còn cần phải thông thạo hơn, đồng thời, không được lưu lại kẻ hở."

"Vâng, Vũ lão sư." Đường Vũ Lâm kỳ thực hưng phấn hơn hết thấy mọi người. Sau khi Lam Ngân Thảo tăng lên Thiên Niên, rốt cục cũng phát huy được năng lực khổng lồ cùng sức chiến đấu mạnh mẽ. Đường Vũ Lâm có lý do tin tưởng, đợi đến lúc mình mở ra đạo phong ấn Kim Long Vương tầng hai, Lam Ngân Thảo của mình còn có thể tiến hóa lần thứ hai, đến lúc đó, nhất định sẽ tiến bộ còn khủng khiếp hơn.

Vũ Trường Không chuyển hướng sang Cổ Nguyệt, "Người có chút mất tập trung, không phát huy được hết trình độ của người."

Cổ Nguyệt thoáng cúi đầu, "Tội con là đồng bọn, không phải kẻ địch."

Vũ Trường Không nói: "Tiến bộ rất nhanh, phải tiếp tục cố gắng. Còn người..."

Chuyển hướng Tạ Giải, "Muốn đuổi kịp bước chân của bọn họ, người phải càng nỗ lực hơn mới được."

Tạ Giải khoe miệng hơi giật giật một chút, hắn quả thật không hề nghi ngờ! Chỉ là, Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt hai người này quá biến thái, tốc độ tăng tiến cũng thực sự là quá nhanh đi?

Vũ Trường Không cuối cùng nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn, "Tạm thời người có tư cách lưu lại. Nhớ kỹ, vẫn còn một tháng. Được rồi, ngày hôm nay tự mình sắp xếp. Ngày mai, bắt đầu hợp luyện. Đối thủ của các người là ta. Mỗi ngày ba tràng."

"Vâng." Đường Vũ Lâm, Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải ba người thống khổ đáp ứng, Hứa Tiểu Ngôn lại hoàn toàn hưng phấn, có chút nóng lòng muốn thử. Vị này soái soái khóc khóc Vũ lão sư, có người nói rất lợi hại đây, không biết sẽ lợi hại tới trình độ nào.

"Ta sẽ vận dụng hồn kỹ." Vũ Trường Không ném lại câu nói sau cùng, bạch y tung bay mà đi...

"Hồn, hồn kỹ?" Tạ Giải có chút cà lăm, "Ta không nghe lầm chứ? Vũ lão sư là ai, lại đối với chúng ta dùng hồn kỹ? Có làm hay không a?"

Đường Vũ Lâm cơ mặt cũng có chút không nghe lời, hắn chính là đã thấy tận mắt hồn kỹ của Vũ lão sư cường hãn đến mức nào, dù cho là đem tu vi áp chế ở cùng cấp độ với bọn họ, cũng có thể vận dụng Vết Sương cùng Sương Vụ hai đại hồn kỹ. Riêng mỗi Vết Sương đã dư sức khiến bọn họ chết thảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu chi đoán tạo!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Xem ra, chúng ta nhất định phải cố gắng nghiên cứu một chút chiến thuật mới được." Đường Vũ Lân nghiêm túc nói.

"Đi, quay trở lại thương lượng." Tạ Giải không chút do dự.

Làm sao đối mặt Vũ lão sư, đối với bọn họ mà nói, chính là một vấn đề rất khó khăn.

Chính vào lúc này, Hồn Đạo Bộ Đàm của Đường Vũ Lân vang lên, "Lão sư." Vừa nhìn dây số, Đường Vũ Lân đã biết là ai gọi tới.

"Vũ Lân, có thời gian hãy đến chỗ ta một chuyến, có việc ta cần nói cho ngươi." Âm thanh Mộ Thần có vẻ hơi trầm thấp, tâm tình tựa hồ khác biệt với bình thường.

"Vâng. Lão sư, con hiện tại cũng không bận gì, con sẽ tới ngay đây!" Đường Vũ Lân tuy rằng không biết có chuyện gì, nhưng Mộ Thần đối với hắn vô cùng tốt, tự nhiên là không dám thất lễ.

"Uhm, ta chờ ngươi."

Kết thúc liên lạc, Đường Vũ Lân nói: "Các ngươi thương lượng trước đi, ta phải đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội một chuyến, trở về chúng ta sẽ cùng nhau thương lượng. Ta trước tiên sẽ giới thiệu với các ngươi một chút về hồn kỹ của Vũ lão sư. Chúng ta sắp sửa đối mặt, hẳn là đệ nhất hồn kỹ, Vết Sương, đệ nhị hồn kỹ, Sương Vụ..."

Ngay sau đó, hắn đơn giản đem hiểu biết của mình về hai đại hồn kỹ này của Vũ Trường Không giảng giải cho các bạn một lần. Trong khi mọi người còn đang chấn động về sự mạnh mẽ của Vũ Trường Không, hắn đã rời đi, tiến thẳng đến văn phòng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Khi Đường Vũ Lân đi tới văn phòng của Mộ Thần, hắn phát hiện ra bên trong phòng làm việc còn có mấy người. Ngoài trừ Mộ Thần ra còn có Sầm Nhạc cùng Mộ Hi. Mộ Hi hiển nhiên là đã đến từ khi kết thúc lễ khai giảng.

"Lão sư." Đường Vũ Lân hướng về Mộ Thần cúi người chào.

"Ừ, ngồi đi." Mộ Thần chỉ chỉ về một cái ghế đối diện bàn làm việc của mình, nơi đó có hai chỗ ngồi, Sầm Nhạc ngồi một cái, một cái còn lại để trống, Mộ Hi thì đang đứng bên cạnh Mộ Thần. Lúc này ánh mắt cao ngạo của thiếu nữ này có chút quái lạ, về mặt nhìn Đường Vũ Lân có chút không giống lúc trước.

Đường Vũ Lân nhìn nhanh mới phát hiện ở trên bàn Mộ Thần có một đồ vật hắn rất quen thuộc, đó là một khối kim loại màu lam nhạt, mặt trên có từng vòng hoa văn bất quy tắc, những hoa văn này lại như là có sinh mệnh. Từ góc độ khác nhau nhìn lại, hình thức hoa văn tuyệt nhiên không giống nhau.

Lam Mang Thai Đồng, một loại kim loại hiếm phi thường đặc thù, có khả năng phóng đại hồn lực. Nhưng kết cấu bên trong phức tạp, lại nhiều tạp chất. Ít nhất phải trải qua quá trình Thiên Đoán Đoán Tạo, Lam Mang Thai Đồng mới có thể sử dụng để chế tạo vật phẩm.

Đường Vũ Lân liếc mắt đã nhìn ra khối Lam Mang Thai Đồng trước mặt là tác phẩm của hắn. Thiên Đoán kim loại do mình tạo ra sẽ có cảm giác quen thuộc rất mãnh liệt, thậm chí còn có một ít cảm giác thân thiết, giống như là đứa con của chính mình vậy.

"Nhận thức nó chứ?" Mộ Thần khẽ nhún mày nói.

"Dạ, có nhận thức." Đường Vũ Lân vội vàng đáp lại, dò hỏi: "Lão sư, con có cái làm gì không đúng sao?"

Ngồi ở bên người Đường Vũ Lân, Sầm Nhạc cười khổ nói: "Không phải không đúng, mà là quá đúng rồi. Tài nghệ này của ngươi, đã sắp đuổi kịp lão sư ngươi, ngươi có biết hay không?"

"A?" Đường Vũ Lân theo bản năng nhìn về phía Sầm Nhạc.

Mộ Thần nói: "Ngươi nói ta nghe một chút về đặc điểm của Lam Mang Thai Đồng?"

Đường Vũ Lân chận lại nói: "Lam Mang Thai Đồng, là một loại đồng tinh. Bản thân có 30% đồng tinh cùng với các loại nguyên tố hiếm khác, trong đó có một loại nguyên tố tương tự Mang Thai Đồng, phi thường đặc thù, vì vậy được đặt tên này. Nó có đặc tính dẫn truyền hồn lực tuyệt vời, bởi vậy lại được gọi là Hồn Lực Phóng Đại Khí. Là một trong các kim loại hiếm tất yếu rất nhiều Hồn Sư dùng để chế tác Đấu Khải cho mình. Nhưng tự thân tạp chất của nó rất cao, hơn nữa kết cấu bên trong có tính biến dị, bởi vậy thời điểm tiến hành đoán tạo sẽ phi thường khó khăn. Không thể Bách Đoán, cần trực tiếp Thiên Đoán, ổn định đặc tính, đồng thời khiến cho đặc tính hiện ra trạng thái tán đều. Mới xem như là Thiên Đoán thành công. Giá trị..."

"Được rồi." Mộ Thần ngắt lời hắn, không để hắn tiếp tục nói, "Khối Lam Mang Thai Đồng ngươi chế tạo, chúng ta đã xem kỹ, nó đã đạt đến trình độ nhị

phẩm. Hơn nữa là phẩm giai cao nhất của nhị phẩm. Nói cách khác, chỉ thiếu chút nữa, đã có thể trở thành Thiên Đoán nhất phẩm cấp độ. Ngươi biết điều này có ý vị gì không?"

Đường Vũ Lâm thì thảo nói: "Đem lại tiền thưởng ngoại ngạch?"

Sầm Nhạc "Ha ha" nở nụ cười, Mộ Hi không nhịn được nói: "Trong mắt ngươi chỉ có tiền thôi à?"

Mộ Thần không vui trừng con gái một chút, nàng lúc này mới không dám lên tiếng nữa

Đường Vũ Lâm trong lòng thâm nghĩ, ta trong mắt chỉ có tiền thì sao? Ta sau này còn không biết cần bao nhiêu tiền đây! Hiện tại đoán tạo là con đường nhanh nhất giúp phát tài.

"Chuyện này ý nghĩa là ngươi đã đi tới trước đại môn của Linh Đoán Tạo." Thanh âm của Mộ Thần đem Đường Vũ Lâm từ trong trạng thái oán thầm thức tỉnh.

Đại môn Linh Đoán Tạo? Đường Vũ Lâm kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía lão sư.

Mộ Thần trầm giọng nói: "Thiên Đoán nhất phẩm được xưng là Bán Linh Đoán Tạo, ý chỉ Đoán Tạo Sư có thể bắt đầu giao cho kim loại hơi thở sự sống nhất định, khiến nó có linh tính, sau khi rèn đúc thành hình sẽ dung hợp cùng Hồn Sư, cùng Hồn Sư kết hợp tốt hơn, sản sinh hiệu quả tăng cường càng to lớn hơn. Nếu như nói một khối nhị phẩm Lam Mang Thai Đồng Đầu Khai lấp ráp thành có thể tăng cường 10 %, như vậy, nhất phẩm tăng cường chính là 12 %, dù cho là Linh Đoán Tạo, tăng cường cũng chỉ là 15% mà thôi."

"Vì lẽ đó, trong giới Đoán Tạo Sư, luôn luôn cho rằng người có thể hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm, chỉ cần tu vi đạt đủ, sẽ nhất định có thể trở thành Linh Đoán Sư, cũng chính là ngũ phẩm Đoán Tạo Sư. Ta xem ngươi lần này trả nhiệm vụ, quá nửa đều là nhị phẩm. Điều này có nghĩa là, ngươi hiện tại đã có thể trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4."

Cấp 4? Nghe được hai chữ này, Đường Vũ Lâm cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của Thiên Đoán nhị phẩm đối với mình.

Dựa theo quy định bình thường của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, muốn trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4, đầu tiên phải đồng thời rèn đúc được hai cái Thiên Đoán kim loại, đồng thời phải có thể đem Thiên Đoán kim loại chế tạo thành hình, mà Mộ Thần lão sư nói Thiên Đoán nhị phẩm có thể trực tiếp trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4, hẳn đúng là lần đầu tiên nghe nói tới.

"Có phải là cảm thấy rất kỳ quái, lời ta giải thích cùng quy định của Hiệp Hội không giống nhau?" Mộ Thần thần nhiên nói.

"Vâng, đúng là có chút kỳ quái. Con vẫn còn chưa từng thử qua đoán tạo Thiên Đoán Cơ Giáp linh kiện bao giờ!" Đường Vũ Lâm thăm dò nói.

Mộ Thần than nhẹ một tiếng, "Hiệp Hội sở dĩ không có quy định như vậy, là bởi vì cực hiếm có người có thể ở trước khi trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4 có thể hoàn thành Thiên Đoán kim loại nhị phẩm, càng không cần phải nói giống như ngươi vậy tỷ lệ thành công còn quá 50%. Vốn ta nói là khoảng thời gian ngươi rời đi, triệt để thả lỏng sẽ có thể tăng cao ngộ tính của ngươi, vậy mà ngươi đúng là quá được, cho chúng ta một cái kinh hi vô cùng! Đây là bay vọt về chất. Dựa theo quy tắc ngầm của giới Đoán Tạo Sư, Thiên Đoán kim loại nhị phẩm, tỷ lệ thành công quá 20%, liền được công nhận là Đoán Tạo Sư cấp 4, vì lẽ đó, chúc mừng ngươi!"

Cấp 4? Cấp 4 có nghĩa là mình có thể nhận nhiệm vụ cấp độ cao hơn, mà tăng lên trên một cấp độ nhiệm vụ, dựa theo kinh nghiệm lúc trước, tương đương có thể tăng gấp đôi thu nhập, nếu như sau đó có thể đạt đến Linh Đoán Tạo, hẳn sẽ không chỉ tăng gấp đôi, còn có thể cao hơn.

Đường Vũ Lâm con mắt liền sáng rỡ lên.

"Tiểu Tham Tài có phải là lại đang tính toán có thể kiếm lời thêm bao nhiêu tiền không vậy?" Âm thanh ôn nhu vang lên ở bên tai.

"Ừm." Đường Vũ Lâm theo bản năng trả lời một tiếng, sau khi trả lời mới quay đầu nhìn lên liền thấy Mộ Hi không có ý tốt, đã đi tới bên cạnh hẳn không biết từ lúc nào.

"Ba, ngươi xem ngươi dạy dỗ ra một đệ tử không có tiền đồ. Suốt ngày chỉ biết tiền, một điểm lý tưởng đều không có." Mộ Hi bĩu môi nói rằng.

"Ngươi yên lặng một chút cho ta." Mộ Thần tức giận: "Ngươi là con cưng không biết đến cảnh thiếu thốn, nếu như không phải vì sinh hoạt bức bách, hẳn còn nhỏ tuổi như vậy sẽ cần tiền sao? Vũ Lâm, ngươi đừng để ý tới nó. Yêu thích tiền cũng không sai, chúng ta cái nghề này, vốn là nghề nghiệp thiếu tiền. Ngươi trước tiên tích góp nhiều tiền một chút cũng là điều đúng đắn. Có thể giúp ngươi chuẩn bị sau này trúng kích Linh Đoán Tạo."

"A? Trúng kích Linh Đoán Tạo cũng phải tiêu đốt tiền sao?" Đường Vũ Lâm kinh ngạc nhìn Mộ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 188: Thiên Đoán Lam Mang Thai Đồng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mộ Thần gật gù đầu, nói: "Kim loại càng quý hiếm, càng có thể giúp Đoán Tào Sư chúng ta có cảm giác chạm đến Linh Đoán Tào. Vào lúc ấy, ngươi sẽ phải tự mình mua kim loại hiếm để trùng kích. Bởi vì một khi trùng kích Linh Đoán Tào thất bại, kim loại tất nhiên sẽ bị phế bỏ, không thể nào dùng nhiệm vụ để thử nghiệm, bằng không tiền bồi thường của ngươi sẽ càng tốn nhiều hơn. Với thiên phú của ngươi, đến thời điểm ngươi xung kích Hiệp Hội sẽ hỗ trợ cho một ít, nhưng chính ngươi cũng cần phải tự mua một ít. Mỗi một Đoán Tào Sư thời điểm xung kích Linh Đoán Tào đều khá là thống khổ."

Sầm Nhạc cười hi hi, "Đâu chỉ là khá là thống khổ, năm đó ta mất đến 5 năm để trả nợ. Tên Mang Thiên kia, đến hiện tại vẫn chưa thể hoàn toàn trả hết nợ nần. Nếu không, ngươi cho rằng tại sao hắn lại liều mạng tiếp nhận nhiều nhiệm vụ như vậy?"

Đường Vũ Lân nuốt một hớp nước miếng, Mang Thiên lão sư hiện tại vẫn chưa thể trả hết nợ nần? Đây là thiếu nợ bao nhiêu tiền vậy chứ!?"

Mộ Thần bắt đầu đi lắc đầu một cái, nói: "Được rồi, trước tiên không nói những thứ này. Lần này gọi ngươi tới, chủ yếu là hai chuyện, một là xác nhận thân phận Đoán Tào Sư cấp 4 của ngươi. Chờ một chút, ngươi trước tiên phải hoàn thành hai lần Thiên Đoán Tào, hai tác phẩm đều phải hoàn thành, đồng thời xuất hiện một thành phẩm nhị phẩm, ta sẽ làm chủ cho ngươi miễn trừ các sát hạch khác, trực tiếp thăng cấp Đoán Tào Sư cấp 4."

"Vâng, tạ ơn lão sư." Đường Vũ Lân chung quy vẫn còn trẻ con, tuy rằng bởi vì tin tức Linh Đoán Tào thiếu tiền mà mặt mày ủ rũ, nhưng vẫn bỏ qua vì hiện tại hắn vẫn chưa cần cân nhắc vấn đề này.

Đường Vũ Lân đã được dạy qua, Linh Đoán Tào cần ít nhất thực lực tam hoàn trở lên mới có thể đạt được. Khoảng cách của mình tới tam hoàn còn xa lắm. Cũng chưa nhất thiết phải đạt ngay đến trình độ kia vào lúc này.

Mộ Thần nói: "Thời gian ngươi đạt được cấp 4 so với ta tưởng tượng còn nhanh hơn rất nhiều. Vì lẽ đó, ta cảm thấy đây là thời điểm để ngươi đi ra ngoài mở mang tầm mắt. Không lâu sau đó, lấy năm tòa thành thị ven Đông Hải làm chủ, tạo thành Thiên Hải Liên Minh, sẽ tổ chức một cuộc thi đấu. Cuộc thi đấu này cũng đã sắp sửa bắt đầu, là dịp trọng đại mỗi 3 năm mới có một lần. Trong đó có Cơ Giáp Sư so đấu, Đấu Khai Sư so đấu, Hồn Sư so đấu, có Đoán Tào Sư, Cơ Giáp Chế Tào Sư, Cơ Giáp Thiết Kế Sư, Sửa Chữa Sư, v.v... một loạt hạng mục thi đấu. Các hạng mục khác nhau đều sẽ theo tuổi tác mà phân chia. Chia làm nhóm thiếu niên từ 15 tuổi trở xuống, nhóm thanh niên từ 15-20 tuổi, nhóm thành niên từ 20-30 tuổi, cùng nhóm trên 30 tuổi. Ta chuẩn bị để ngươi cùng Mộ Hi đại biểu Đông Hải Đoán Tào Sư Hiệp Hội chúng ta tham gia thi đấu tại nhóm thiếu niên từ 15 tuổi trở xuống, thi đấu Đoán Tào Thuật."

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu? Mấy chữ này khiến Đường Vũ Lân cảm thấy rất hứng thú. "Lão sư, thi đấu thế này con sẽ cùng những Đoán Tào Sư trẻ tuổi của những thành thị khác so đấu Đoán Tào Thuật sao?"

Mộ Thần gật gù đầu, "Đúng thế. Nhiệm vụ của ta giao cho ngươi chỉ có một, đoạt giải quán quân mang về cho ta. Ta tin tưởng, trong nhóm dưới 15 tuổi, sẽ không có Đoán Tào Sư nào có thể so với ngươi xuất sắc hơn. Ngươi không phải là muốn kiếm nhiều tiền sao? Đây chính là cơ hội tốt. Tiền thưởng cho giải quán quân là 3 triệu liên bang kim hồn tệ. Đồng thời, nếu như ngươi thu được quán quân, Hiệp Hội còn có thể khen thưởng ngươi 10 khối kim loại hiếm kích thước chuẩn các loại. Như vậy tương lai thời điểm ngươi xung kích Linh Đoán Tào cảnh giới, sẽ có thể tiết kiệm một ít tiền."

Kim loại hiếm kích thước chuẩn, chính là một khối lập phương cạnh dài 1 thước.

"Được, con nghe lời thầy." Đường Vũ Lân đã có chút nóng lòng muốn thử. Dựa theo Mộ Thần lão sư từng nói, chính mình đoạt được quán quân vấn đề không lớn, nhưng lại thu vào được rất lớn! Ít nhất có thể trực tiếp trả hết nợ cho Vũ lão sư.

Mộ Thần gật đầu, "Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, là việc trọng đại của năm thành khu vực Đông Hải chúng ta, còn được gọi là Hải Thiên Thịnh Diên. Ta tin tưởng, lần này ngươi nhất định sẽ tỏa hào quang rực rỡ, vì chúng ta Đông Hải Đoán Tào Sư Hiệp Hội khai hòa tên tuổi."

"Vâng, lão sư."

Mộ Hi mân mê miệng nói: "Ba! Coi như không có hắn, con cũng có thể."

Mộ Thần liếc nàng một chút, nói: "Ngươi có thể? Tuy rằng ngươi là người tài ba trong thế hệ trẻ, thế nhưng, trong số những người dự thi khác cũng không thiếu những người có cùng thực lực như ngươi. Có Vũ Lân, mới có niềm tin tuyệt đối. Ngươi cần thận nỗ lực, trước tiên xung kích Thiên Đoán đã rồi tính sau. Lần này dự thi ở nhóm thiếu niên, chuẩn nhập môn tối thiểu là Bách Đoán Tào trung phẩm, sau khi vượt qua sẽ xem các ngươi có thể biểu hiện đến đâu, có thể vượt qua bao nhiêu hạng sát hạch."

Hải Thiên Thịnh Diên, Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu.

Đường Vũ Lân đem mấy chữ này khắc sâu ở trong lòng mình.

"Đi thôi, tiến hành kiểm tra cho ngươi. Mộ Hi ngươi cũng tới, học tập một chút kỹ năng đoán tạo hiện tại của Vũ Lân."

"Dạ." Lạ kỳ. Lần này, Mộ Hi cũng không có biểu hiện ra quá nhiều bài xích, trái lại rất ngoan ngoãn gật đầu.

Bên trong Đoán Tạo Thất, chỉ có Đường Vũ Lâm cùng với Mộ Thần, Mộ Hi cùng Sầm Nhạc bốn người. Mộ Thần tự mình chọn hai khối kim loại hiếm đưa cho Đường Vũ Lâm, để hắn Thiên Đoán. Trong đó có một khối chính là Lam Mang Thai Đồng.

Mộ Thần vì thành tích của hắn mà khiếp sợ. Một trong những nguyên nhân là bởi vì Lam Mang Thai Đồng loại kim loại hiếm này, lúc trước hắn vẫn chưa nói hết, Lam Mang Thai Đồng muốn ở thời điểm Thiên Đoán đạt đến nhị phẩm, độ khó tương đương với Thiên Đoán phổ thông kim loại nhất phẩm. Dựa theo tốc độ như vậy, Đường Vũ Lâm ở phương diện Đoán Tạo Thuật phát triển chỉ gấp hạn chế duy nhất chính là hồn lực của hắn. Hắn hiện tại mới chỉ là nhất hoàn Hồn Sư mà thôi. Nếu tương lai đạt đến tam hoàn, Mộ Thần cho rằng, nhiều nhất ba năm, đứa nhỏ này nhất định có thể tiến vào Linh Đoán Tạo cấp độ.

Nhưng mà hồn lực thực là vật cản khó ưa! Không có cách nào có thể đốt cháy giai đoạn. Đường Vũ Lâm thể hiện ra thiên phú càng cao, Mộ Thần càng không dám mạo hiểm để hắn sử dụng thiên tài địa bảo miễn cưỡng nâng cao tu vi, để tránh khỏi việc đốt cháy giai đoạn, dẫn đến hắn căn cơ bất ổn, tương lai không thể đạt đến hiệu quả tốt nhất.

Cái gì là thực lực? Đường Vũ Lâm bày ra chính là thực lực. Thiên phú của hắn ở Đoán Tạo Thuật, dù cho là đỉnh cấp thiên tài khi xưa, Mộ Thần, cũng chỉ có thể dùng từ cuộc đời ít thấy để hình dung.

Đoán Tạo bắt đầu rồi.

Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy trên tay trái của Vũ Lâm gõ nhẹ trên Lam Mang Thai Đồng, phát ra "Leng keng keng" lạnh lạnh ba tiếng giòn giòn, điệp chuy hiệu quả xuất hiện.

Lỗ tai của hắn nhẹ nhàng giật giật, cùng lúc đó, trong đáy mắt hắn, cũng bay lên một vệt từ ý nhàn nhạt.

Lam Mang Thai Đồng đoán tạo xác thực rất khó, lần trước thời điểm Đường Vũ Lâm tiến hành Thiên Đoán đối với nó suýt nữa không cảm cự được. Vì lẽ đó, vừa bắt đầu hắn đã ngay lập tức vận dụng Tử Cực Ma Đồng của mình.

Khối Lam Mang Thai Đồng này sau khi bị Đường Vũ Lâm đánh vào, hoa văn mặt trên biến hóa kỳ dị, lại như là sóng nước dập dờn, không ngừng qua lại gợn sóng.

Đây chính là điểm vì sao khiến Lam Mang Thai Đồng trở nên khó rèn đúc thành công, kết cấu bên trong của nó, trong quá trình Thiên Đoán áp súc, bất cứ lúc nào cũng đều biến hóa không ngừng, chỉ cần đập sai một nhịp, một khối Lam Mang Thai Đồng quý hiếm liền phế bỏ.

"Coong!" Đường Vũ Lâm hầu như không dừng lại quá nhiều, sau khi tay trái thăm dò, một chớp mắt sau, búa tạ trên tay phải cũng đã hung hãn hạ xuống, mạnh mẽ nện trên Lam Mang Thai Đồng.

Sầm Nhạc mí mắt giật lên, nhanh như vậy? Hắn không cần quan sát thêm sao? Hắn tự hỏi, coi như là đổi lại là Đoán Tạo Sư cấp 6 như mình, cũng ít nhất phải mất 3 phút quan sát, mới có thể quyết định hạ chuy thế nào, nhưng mà căn bản tên này không có dừng lại.

Lại nhìn sang, Đường Vũ Lâm đã bắt đầu quá trình đoán tạo. Một đôi Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy trên dưới bay tán loạn, mấy trăm cân trọng lượng khác nào rom rạ trong tay hắn, một chuy nối tiếp một chuy, một chuy nhanh chóng lại một chuy, quả thực tựa như cuồng phong mưa rào, hơn nữa lại thêm điệp gia hiệu quả của Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy, âm thanh gõ chuy kia, không chỉ chứa nhịp điệu kỳ diệu, lại càng như gió thổi mưa bay không ngừng. Lại như là vài tên Đoán Tạo Sư đang đồng thời cùng nhau rèn đúc khối kim loại này vậy.

Tâm tình của Mộ Hi ngày hôm nay đối với Đường Vũ Lâm đúng là có sự thay đổi, mà nguyên nhân căn bản của sự thay đổi này chính là thực lực của Đường Vũ Lâm.

Khi cùng một người khác so đấu, thực lực hơi kém sẽ đổ kỵ, mà khi thực lực chênh lệch kéo gần đến một trình độ nhất định, tâm tình đổ kỵ ngược lại sẽ biến mất.

Mộ Hi hiện tại vẫn chưa thể chính thức trở thành Đoán Tạo Sư cấp 3, nàng vẫn còn khổ sở dây dưa thử nghiệm Thiên Đoán Tạo, mà Đường Vũ Lâm lại đã mạnh mẽ tiến vào cảnh giới cấp 4, chênh lệch như vậy không phải ngày một ngày hai có thể rút ngắn.

Vì lẽ đó, khi nàng nhìn thấy Đường Vũ Lâm có thể đem Lam Mang Thai Đồng Thiên Đoán đến nhị phẩm, ý nghĩ cạnh tranh trong lòng cũng trở nên nhạt đi rất nhiều. Nhìn kỹ Đường Vũ Lâm, lại càng chú ý những điểm khác của hắn. Thí dụ như thời điểm hôm nay gặp Đường Vũ Lâm, phản ứng đầu tiên không phải là cảm giác chán ghét vì tên gia hỏa này lại đến nữa, mà là, tên tiểu tử này cao lên, lại còn rất đẹp trai nữa.

Biến hóa trong lòng như vậy, ngay cả Mộ Hi cũng không tự mình chú ý tới. Đương nhiên, coi như là chú ý tới nàng cũng sẽ không thừa nhận.

Mộ Thần hai mắt như điện, vẫn nhìn chăm chú khối Lam Mang Thai Đồng này, hắn phát hiện, Đường Vũ Lâm gõ chùy tuy nhanh, nhưng mỗi một chuy hạ xuống, đều vừa vận nện đúng vào ở giữa gợn sóng dập dờn của Lam Mang Thai Đồng, mỗi một chuy đều là như vậy, thậm chí ngay cả điệp gia hiệu quả cũng là như vậy. Hắn có lúc vì để cho điệp chuy hiệu quả hoàn mỹ rơi ở phía trên, thậm chí sẽ nhẹ nhàng điều chỉnh Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy, đã đạt đến vô cùng tinh chuẩn. Đặc tính kia của Lam Mang Thai Đồng tựa hồ đã hoàn toàn bị hắn chường không.

Sau một khắc, Mộ Thần cũng chú ý tới từ ý nhàn nhạt lấp lóe trong đáy mắt Đường Vũ Lâm, hình như là...

Nếu như đúng thật, vậy thì chẳng trách.

Chương 189: Linh Quang Ngoại Vi, Đoán Tạo Cấp 4

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, Thiên Đoán bình thường có thể phải mất tới vài tiếng. Nhưng dưới đôi búa của Đường Vũ Lâm gõ xuống nhanh như tạt phong vũ bão, chỉ hơn một phút trôi qua, khối Lam Mang Thai Đồng này cũng đã thu nhỏ lại đến chỉ còn 1/3 thể tích, mà bản thân vàng sáng xanh lam lại ngày càng sáng hơn, gợn sóng dập dờn cũng dần dần ổn định lại.

Muốn thành hình sao?

Thật nhanh a!

Điện chuy đặc hiệu của Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy cố nhiên giúp hấn gia tốc, nhưng sức mạnh, sức phán đoán, cùng với lý giải đối với kim loại hiếm xuất phát từ chính bản thân mình, không phải là nhờ ngoại vật mà có.

Đường Vũ Lâm về mặt dị thường chăm chú, thời điểm hấn đoán tạo, cả người tựa hồ cũng đã cùng với Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy hợp thành một thể. Làm người khác có cảm giác thán phục.

"Oanh, oanh, Ầm!" Một chuy cuối cùng hạ xuống, Lam Mang Thai Đồng đột nhiên bắn ra một đoàn vàng sáng xanh lam, vàng sáng tán ra hơn cả thước, dần dần thu hẹp lại, nội liễm dung nhập vào miếng kim loại.

"Linh Quang Ngoại Vi!" Sầm Nhạc kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Thiên Đoán kim loại nhị phẩm trở lên mới có thể xuất hiện Linh Quang Ngoại Vi, mà một khi có Linh Quang xuất hiện, cũng mang ý nghĩa kim loại hiếm đã nắm giữ một ít linh tính nhất định, lời giải thích cho chữ "Bán Linh" cũng là từ đây mà ra.

Linh Quang Ngoại Vi vừa nảy! Lam Mang Thai Đồng này không phải là nhị phẩm phổ thông đâu! Sầm Nhạc lau mồ hôi lạnh trên trán, tiểu tử này không phải sẽ trực tiếp hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm đấy chứ? Có còn để cho những lão gia hỏa chúng ta sống không đây?

Mộ Thần ánh mắt cũng lấp lóe, đưa tay lên cản Đường Vũ Lâm vốn đang định đi lấy khối kim loại còn lại, "Không cản, sát hạch tới đây mới thôi. Thiên Đoán Lam Mang Thai Đồng nhị phẩm, một lần thành công. Sát hạch cấp 4 thông qua."

Lam Mang Thai Đồng có thể đạt đến Thiên Đoán nhị phẩm ngay lần đầu, vậy không cần phải nhắc lại việc thử nghiệm Thiên Đoán với các kim loại có phẩm chất kém hơn khác.

"Không đến nhất phẩm sao?" Sầm Nhạc có chút nghi hoặc hướng về Mộ Thần hỏi.

Mộ Thần lắc lắc đầu, "Vẫn còn thiếu một chút. Nhưng xê xích không nhiều. Tiền thu nhập từ khối Lam Mang Thai Đồng này, lần tiếp theo ngươi nhận nhiệm vụ ta sẽ thanh toán cho ngươi. Trở lại chuẩn bị đi. Khoảng chừng một tháng sau, Hải Thiên Thịnh Diên sẽ bắt đầu."

"Nhưng mà, lão sư, vậy việc học của con ở trường làm sao bây giờ?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Mộ Thần nói: "Cái này ngươi không cần phải để ý đến, Hiệp Hội sẽ giúp ngươi sắp xếp. Khoảng thời gian này, ngươi phải chú tâm tập luyện Đoán Tạo Thuật, vẫn như trước theo ta học tập mỗi tuần một lần. Xem ra, ta cần giúp ngươi chỉ điểm một ít Thiên Đoán nhất phẩm kỹ xảo."

"Vâng, tạ ơn lão sư." Đường Vũ Lâm mỉm cười nói.

"Ta cùng ngươi đi về!" Mộ Hi chủ động đưa ra đề nghị muốn cùng Đường Vũ Lâm đồng thời về trường học.

Ra khỏi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Mộ Hi đột nhiên đưa tay,捏捏 má của Đường Vũ Lâm.

"Ai u, sư tỷ ngươi làm gì?" Đường Vũ Lâm bị đau.

Mộ Hi lạnh rên một tiếng, "Ta hỏi cái tên nhà ngươi có phải loài người hay không? Mọi người đều giống nhau, ngươi cũng không có hai tầng da mặt, tại sao ngươi lại có thể tiến bộ nhanh như vậy?"

Đường Vũ Lâm ngược giọng nói: "Sư tỷ, ta không phải kiểu người mặt dày!"

Mộ Hi đột nhiên cười híp mắt nói: "Ta biết. Ta cùng ngươi thương lượng thế nào? Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu lần này, nếu như cuối cùng không ai có thể vượt qua ta, ngươi sẽ lấy vị trí thứ hai, đem quán quân tặng cho ta, thế nào? Tiền thưởng đều đưa cho ngươi. Tiền thưởng của cả hai vị trí đầu nha! Còn có khen thưởng kim loại hiếm cũng đều cho ngươi, ngươi thấy sao?"

Đường Vũ Lâm ngăn ngươi, "Được."

Thật? Mộ Hi tưởng mình nghe lầm, hần cứ như thế đáp ứng rồi?

"Này, ngươi có biết Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu ý vị như thế nào hay không? Ngươi cứ như vậy mà đồng ý à?"

Đường Vũ Lâm nói: "Mang ý nghĩa vinh dự chứ. Đứng nhất hay đứng nhì cũng vậy thôi. Còn có thể có thêm một đồng tiền. Có sao mà không làm?"

"Ngươi thực sự là mê tiền quá rồi, ta phục ngươi rồi!" Mộ Hi giờ tay gõ trên đầu hần một cái, "Nói đùa ngươi thôi. Ta nếu như đoạt vị trí quán quân của ngươi, trở về ông ba không đánh chết ta thì thôi á!"

Đường Vũ Lâm khẽ mỉm cười, "Lão sư không nở vậy đâu, thời điểm thầy nhìn tỷ, ánh mắt kỳ thực đều đặc biệt ôn nhu. Học tỷ, ta thật lòng, nếu như không ai có thể vượt qua ngươi, tỷ hãy giữ quán quân đi. Tiền thưởng ta sẽ không khách khí."

Lần này đến phiên Mộ Hi có chút sững sờ, "Ngươi cũng không nên vì phụ thân mà nhượng ta." Nàng cũng thông minh, một thoáng liền ý thức được tại sao Đường Vũ Lâm sẽ làm như vậy. Hần đây là muốn đáp trả phần nào ân tình của Mộ Thần.

Đường Vũ Lâm lắc đầu, nói: "Không phải, lão sư đã nói, cây cao đón gió. Ta còn nhỏ, coi như hiện tại hiển lộ ra năng lực Đoán Tạo Sư cấp 4 thì như thế nào? Khoảng cách đến tam hoàn của ta còn kém xa lắm, Linh Đoán Tạo cũng không phải một chốc có thể làm được. Đệ nhất đối với ta có ý nghĩa gì đâu? Đệ nhị, ta cũng có thể khiêm tốn một chút, lại còn có thể kiếm thêm tiền."

Mộ Hi hiếu kỳ nói: "Ngươi nói thật cho ta biết, ngươi tại sao lại thiếu tiền như vậy?"

Đường Vũ Lâm cười khò nói: "Việc tu luyện của ta cùng người khác có chút không giống, cần một ít thiên tài địa bảo để duy trì biến dị Võ Hồn. Sức mạnh của ta chính là từ loại biến dị này mang lại. Võ Hồn của ta là Lam Ngân Thảo, tỷ cũng biết mà. Xem xem!"

Vừa nói, hần giờ lên tay phải, vận chuyển sức mạnh huyết thống, Kim Luân vàng nhạt nhất thời lại hiện ra.

Nhìn thấy Kim Luân, Mộ Hi nhất thời ngăn ngươi, đánh nhẹ lên trên lớp vảy bên tay phải, phát ra tiếng kim loại lanh lảnh dễ nghe.

"Đây chính là nguyên nhân ngươi có thể tiến vào Linh Ban? Cũng là do sức mạnh này của ngươi sao?" Mộ Hi tò mò hỏi.

Đường Vũ Lâm gật gật đầu.

"Ngươi không sợ ta nói cho phụ thân?" Mộ Hi nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lâm nói: "Ta cũng không có ý định gạt lão sư bao giờ!"

"Coi như ngươi được!" Thái độ của Mộ Hi đối với Đường Vũ Lâm hiển nhiên rất hài lòng, gật gật đầu, nói: "Bắt đầu từ bây giờ, ở trong học viện ta sẽ bảo hộ ngươi, nếu có ai dám bắt nạt ngươi, hãy báo tên của ta."

Đường Vũ Lâm dở khóc dở cười nói: "Sư tỷ, ngươi làm cái gì vậy, ta không thích đánh nhau."

"Không đánh nhau? Ai ngày thứ nhất liền đem bạn học từ lâu hai đập bay ra ngoài?"

"Ta..."

"Đúng rồi, ngươi có phải là yêu thích Tử Hinh?" Mộ Hi đột nhiên hỏi.

Không ứng phó kịp thời, Đường Vũ Lâm khuôn mặt nhất thời đỏ lên, sau đó liên tục xua tay, "Không, không phải, không phải. Ta không có..."

"Ha ha ha! Xem ngươi kích động kia! Ngươi không phải rất trầm ổn sao? Ta hiểu rồi, quan tâm quá hóa loạn, còn dám nói không có, ta xem ngươi chính là có. Còn nhỏ tuổi cái tốt không lo học, ngươi mới tí tuổi đầu?" Mộ Hi bắt mặt của hần, lòng khoái chí.

Đường Vũ Lâm mặt oan ức nói: "Ta thật không có. Chỉ là Tử Hinh học tỷ rất tốt, chúng ta thường thường chạy bộ tình cờ gặp mà thôi. Ta coi như yêu thích năng, cũng chỉ bởi vì dung mạo của nàng đẹp để lại ôn nhu, ta chỉ yêu thích theo kiểu thường thức cái đẹp thôi. Ngươi đừng đoán lung tung!"

Mộ Hi lông mày dựng thẳng, "Vậy nói như thế, ý của ngươi chính là ta không đủ đẹp, không đủ ôn nhu? Vì lẽ đó, ngươi không thích ta, cũng không thường thức ta rồi?"

Đường Vũ Lâm, một tên hài tử mới 10 tuổi, làm sao có thể đấu võ mồm lại một thanh xuân thiếu nữ đã đến tuổi phát dục. Mộ Hi năm nay 14 tuổi, so với

hắn thành thực hơn nhiều.

"Ta, ta..." Đường Vũ Lâm ngoác mồm lê lưỡi, nói không ra lời. Không phải là sao? Người chính là không ôn nhu! Tuy là rất đẹp. Nhưng lời này hắn cái nào dám nói ra.

Một bên mặt khác của hắn cũng đã bị néo néo một cái, Mộ Hi ý lớn hiếp bé đã ghiền, bắt nạt được hắn như vậy, tựa hồ so với trước đây trừng mắt lạnh lẽo càng thoải mái hơn nhiều! Trên mặt nàng đã toát ra nụ cười tà.

Thời điểm trở lại học viện, Đường Vũ Lâm cuối cùng cũng coi như là thoát nạn, xoa xoa hai má đã có chút đau, chạy như bay về ký túc xá, chỉ còn lại Mộ Hi tựa như ma nữ, cười vang vọng khắp cả học viện.

"Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu?"

Đồng thời khi ăn cơm trưa, lúc Tạ Giải nghe được Đường Vũ Lâm nói tới mấy chữ này, con mắt nhất thời dựng lên. Đường Vũ Lâm không biết, hắn nhưng lại hiểu rất rõ mấy chữ này nghĩa là gì!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Tinh Luân Băng Liên

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Đây chính là chuyện tốt a! Liên Bang chúng ta thành thị cấp một có tổng cộng 18 cái, chia làm năm bộ phận, chính là Đông Nam Tây Bắc Trung. Mỗi một bộ phận đều có mấy tòa thành lớn, như thành thị cấp một trung bộ kỳ thực chỉ có hai tòa, chính là Thiên Đấu Thành cùng Sử Lai Khắc Thành. Tuy rằng số lượng ít, nhưng trên đại lục chúng lại có địa vị vô cùng quan trọng. Phía Đông của chúng ta trái lại là địa phương có nhiều tòa thành cấp một nhất, tổng cộng có 5 tòa thành thị cấp một, lập thành Thiên Hải Liên Minh, chính là liên minh của năm thành phố lớn nhất ven biển. Đông Hải Thành chúng ta là thành phố lớn thứ nhì khu vực Đông Hải, tất nhiên cũng ở trong liên minh này."

"Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, chủ yếu là để chọn nhân tài ưu tú, đồng thời cũng là cơ hội để các thành phố lớn thể hiện tiềm lực và sự phát triển của mình, là việc trọng đại 3 năm/lần. Nhân tài nếu có thể hiển lộ tài năng qua cuộc thi này, tương lai nhất định sẽ xán lạn. Một số thí sinh đặc biệt ưu tú còn đại biểu Thiên Hải Liên Minh tham gia Toàn Liên Bang Thi Đấu 5 năm/lần nữa. Đây mới thực sự là việc trọng đại của toàn đại lục. Đừng nói người cũng chưa từng nghe qua nha!?"

Về mặt của Đường Vũ Lâm có chút lúng túng, hắn đứng là chưa từng nghe nói qua! Ngao Lai Thành vốn là loại thành thị nhỏ, hắn làm sao có thể nghe được, coi như là có người nhắc đến, khi đó hắn còn quá nhỏ, làm sao chú ý tới.

"Toàn Liên Bang Thi Đấu tổ chức ở Sử Lai Khắc Thành đúng không?" Hứa Tiểu Ngôn vừa khiếp sợ nhìn Đường Vũ Lâm thi triển Thùng-Nước-Gạo thần công quét sạch các món ăn trên bàn, vừa nói.

"Đúng vậy! Đúng là được tổ chức ở Sử Lai Khắc Thành. May là Sử Lai Khắc Học Viện không tham dự thi đấu, nếu không, vị trí dẫn đầu cũng khó khăn cần phải đoán. Địa vị đệ nhất học viện trên đại lục, vạn năm qua đều chưa hề bị lung lay."

Hứa Tiểu Ngôn nhảy cẫng lên nói: "Đây chẳng phải là nói, chúng ta cũng có hi vọng?"

Tạ Giải nghe xong lời của nàng, chột như quả bóng xì hơi, "Có cơ hội sao? Tuổi tác chúng ta vẫn quá nhỏ, trước đây rất lâu ta đã có tính toán qua. Sang năm chính là thời điểm Toàn Liên Bang Thi Đấu. Mà khi đó, chúng ta tất cả đều là 11 tuổi. Thi đấu theo độ tuổi, 10 – 15 tuổi là nhóm thiếu niên, chúng ta 11 tuổi tham gia, cũng quá sức chịu đựng. Dù sao cũng phải đối mặt với các thiên tài hàng đầu của toàn Liên Bang. Tiền đề là năm nay chúng ta được tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, đồng thời đạt được top 6 trong nhóm thiếu niên mới có tư cách đi tới Sử Lai Khắc Thành. Còn lần tiếp theo, chúng ta vừa vặn 16 tuổi, vượt quá tuổi tham gia nhóm thiếu niên trong Liên Bang Thi Đấu, chỉ có thể tham gia vào nhóm thanh niên từ 15-20 tuổi. Có thể thu được thành tích tốt thực sự khó như lên trời. Vì lẽ đó. Chúng ta chỉ có thể trách là sinh không gặp thời."

Đường Vũ Lâm vẫn vội vàng ăn ăn uống uống, nhún vai, nói: "Không cần quan tâm đến thứ hạng, nếu có thể đi xem một chút là tốt lắm rồi. Cần gì phải tranh đua thua thiệt."

Cổ Nguyệt nói: "11 tuổi thì làm sao? Ai quy định 11 tuổi thì không thể đạt quán quân? Chính mình còn không tin vào bản thân, ai sẽ đối với người có lòng tin? Một khi đã làm, phải cố gắng đạt kết quả tốt nhất!" Nói xong, nàng đứng lên, cắt khay cơm.

Nhìn nàng rời đi, Tạ Giải bĩu môi, "Nói như đúng rồi, làm như chúng ta được tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu vậy. Chỉ có một mình Vũ Lâm được

tham dự, có biết hay không?"

Đường Vũ Lâm không lo nổi mấy chuyện đó nữa, thức ăn ngày hôm nay đặc biệt ngon, như một bữa tiệc dành cho hải thần vậy! Hấn từ nhỏ sinh sống ở cạnh biển cũng chưa từng ăn thứ đồ tốt như này. Không chỉ mùi vị thơm ngon, hơn nữa ăn vào toàn thân đều ấm áp khoan khoái không hiểu vì sao.

Ăn ngon, buổi chiều bọn trẻ lại tụ tập cùng nhau. Thảo luận về năng lực của Vũ lão sư, bàn bạc bố trí chiến thuật.

Về việc làm sao chiến thắng Vũ lão sư, bọn họ xưa nay đều không hề cân nhắc qua, thế nhưng, ít nhất cũng phải kiên trì càng lâu càng tốt mới được.

Thực chiến hôm nay khiến Đường Vũ Lâm đối với bản thân mình tự tin hơn nhiều, uy năng của Thiên Niên Lam Ngân Thảo rõ ràng so với trước đây mạnh mẽ hơn rất nhiều. Hơn nữa, Hồn Linh Tiểu Kim Quang rốt cục cũng đem lại tác dụng trong thực chiến, nếu như không phải nhờ sự hỗ trợ của nó, lúc đó Đường Vũ Lâm hẳn phải chật vật tìm cách hóa giải Băng Hỏa Quang Cầu hai tầng nổ tung. Đối với công kích tiếp sau đó của Cổ Nguyệt khẳng định rất khó lòng phòng bị.

Theo Đường Vũ Lâm, năng lực mạnh mẽ nhất của Cổ Nguyệt chính là thuộc tính Không Gian. Năng lực này giúp cho nàng trong nháy mắt thuận di, đem lại cho nàng phương thức chiến đấu thiên biến vạn hóa.

Bàn bạc, tổng hợp, bàn bạc, tổng hợp, phương án cuối cùng để ứng đối của bọn Đường Vũ Lâm chốt lại chỉ có một cái. Chính là, phối hợp.

"Tiểu Ngọn, người nói người vào ban đêm sẽ mạnh hơn một chút, sau bữa cơm chiều có thể để cho chúng ta xem thử được không?" Đường Vũ Lâm hướng về Hứa Tiểu Ngọn hỏi, chỉ có hiểu rõ hơn đồng bọn của mình, mới có thể phối hợp tốt được.

"Được rồi." Hứa Tiểu Ngọn sau khi thoáng do dự một chút liền sáng khoái đáp ứng.

Trên thực tế, trước khi đến trường, các trưởng bối trong nhà còn có ý căn dặn nàng, không nên tùy tiện tiết lộ năng lực đặc thù của mình. Thế nhưng, sau khi đến nơi này, Hứa Tiểu Ngọn đối mặt với các bạn có thể coi là thiên tài hàng đầu của toàn bộ Đông Hải Thành, một trận chiến ban ngày mang lại cho nàng áp lực cực lớn. Nàng hiểu rõ, nếu muốn lưu lại, điểm trọng yếu nhất chính là có thể nhận được sự tán thành của các bạn hay không.

Vì lẽ đó, nàng chỉ hơi chần chừ một chút liền đồng ý, chung quy phải thể hiện ra năng lực của mình, nếu không thì dựa vào cái gì để có thể lưu lại trong một tổ hợp toàn thiên tài thế này? Vèn vèn dựa vào quan sát nhỏ bé cùng điều khiển tinh chuẩn, vẫn còn chưa đủ!

Ăn xong cơm tối, màn đêm buông xuống.

Đường Vũ Lâm bốn người đi tới sân thể thao của học viện, hướng về rừng cây nhỏ.

Bất kể là Đường Vũ Lâm, hay là Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt, đều tò mò đối với việc Hứa Tiểu Ngọn nói ban đêm sẽ trở nên mạnh hơn. Trên Đẩu La Đại Lục, Vô Hồn chính là thiên kỳ bách quái tồn tại, mọi khả năng đều có thể xảy ra. Ví dụ như Lục Hệ Nguyên Tố Chương Không của Cổ Nguyệt, cũng là trước đây chưa từng nghe qua, vậy Hứa Tiểu Ngọn có thể mang điều gì mới lạ đây?

Trong ánh sáng tối tăm của rừng cây nhỏ, Cổ Nguyệt giơ tay lên, nâng lên một chùm kim quang sáng rực, màu vàng kim nhàn nhạt bên trong lòng bàn tay lưu chuyển, soi sáng xung quanh.

Tạ Giải cảm thấy có chút hưng phấn, trời tối đen như mực, trong rừng cây nhỏ của học viện, loại cảm giác yên tĩnh này khiến người ta có cảm giác vô cùng thần bí và hưng phấn.

Hứa Tiểu Ngọn đi tới phía trước, nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía bầu trời. Rừng cây nhỏ cũng không tính là cảnh lá quá xum xuê, càng không thể che kín bầu trời như trong Thăng Linh Đài.

Bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, nàng khe khẽ gật đầu, "Ta bắt đầu đây."

Khoát tay, hướng về không trung vung lên. Một vòng Hồn Hoàn màu vàng từ dưới chân nàng bay lên, Băng Trượng thon dài xuất hiện trong lòng bàn tay nàng tự lúc nào.

Kim quang của Cổ Nguyệt rơi vào trên băng trượng, khiến cho nó phản chiếu ra sắc vàng nhàn nhạt, thêm phần lộng lẫy thần thánh.

Khuôn mặt nhỏ của Hứa Tiểu Ngọn trở nên nghiêm túc, băng trượng trong tay giơ lên cao, con mắt của nàng trong chớp mắt đột nhiên sáng lên.

"Thượng Thiên Tinh, Sáng Lấp Lánh, Vinh Xán Lạn, Trường An Ninh! Ban tặng cho ta sức mạnh đi, Tinh Luân của ta." Trong tiếng khẽ ngâm ôn nhu của nàng, đỉnh băng trượng đột nhiên sáng lên. Đường Vũ Lâm ba người mơ hồ nhìn thấy một đạo hào quang màu vàng nhạt từ trên trời giáng xuống, rơi vào bên trên băng trượng của nàng.

Nhất thời, đỉnh băng trượng lại như một ngọn đèn sáng, một đoàn kim quang tỏa sáng khắp nơi, dần dần hóa thành một vòng sáng bên trong có ngôi sao sáu cánh*.

**Lục Mang Tinh*

Đây là...

Võ Hồn biến dị?

Đường Vũ Lâm ngay lập tức nghĩ đến khả năng này, hơn nữa, nàng rõ ràng là có thể khống chế Võ Hồn biến dị của mình.

Tinh Luân xuất hiện, khí chất trên người Hứa Tiểu Ngôn cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, nguyên bản từ hình tượng ôn nhu nhu nhược, đột nhiên trở nên kiên cường hơn, trong ánh sao lượn lờ lại trở nên cao quý trang nhã, có cảm giác lâm liệt bất khả xâm phạm.

Hồn hoàn dưới chân cũng tràn ngập điểm điểm tinh quang, trên trán, một điểm kim tinh sáng lên, trở thành trang sức xinh đẹp nhất của nàng.

Băng trượng vùng nhẹ, Lục Mang Tinh thần kỳ kia đột nhiên bay ra, trực tiếp rơi vào dưới chân Tạ Giải.

Trong phút chốc, Tạ Giải chỉ cảm giác được mình toàn thân căng thẳng, đồng thời trên người lạnh lẽo, đã mất đi năng lực hành động.

Ánh sao óng ánh, từng đạo từng đạo tinh tuyến từ dưới chân hắn bay lên, chỗ nào nó đi qua liền hóa thành một đạo hàn băng xiềng xích, niêm phong lấy thân thể của hắn.

Tạ Giải vội vàng thôi thúc hồn lực tiến hành chống lại, nhưng hắn giật mình phát hiện, từ nơi sâu xa tựa hồ có một loại sức mạnh đặc thù phong ấn mình lại, tốc độ vận chuyển hồn lực so với bình thường lại trì trệ hơn nhiều.

Chuyện này...

Sắc mặt Hứa Tiểu Ngôn thoáng có vẻ hơi trắng xám, nàng nhìn về phía Đường Vũ Lâm, nói: "Buổi tối, ta có thể mượn sức mạnh của Tinh Luân. Vì lẽ đó Võ Hồn của ta mới gọi là Tinh Luân Băng Trượng, mà không phải Băng Trượng thông thường như ca ca. Tinh Luân Băng Trượng là Võ Hồn biến dị đặc thù của gia tộc ta lưu truyền từ thời thượng cổ, mấy trăm năm qua, mới chỉ có mình ta thức tỉnh được. Tinh Luân sẽ nương theo thực lực của ta trưởng thành mà trưởng thành, vì lẽ đó, Hồn Linh của ta bất kể là cái gì, sau khi hấp thu đều sẽ biến thành một phần của Tinh Luân. Chỉ có vào ban đêm mới có thể phát huy được uy năng chân chính. Vào ban ngày ta chỉ là một tên Băng Trượng Hồn Sư phổ thông mà thôi. Mà đến buổi tối, ta có thể được ánh sao che chở."

"Tinh Luân ngoài thuộc tính băng hàn ra còn cho ta một số thuộc tính từ vì để ta mượn lực lượng của sao trời. Chỗ tốt nhất của từ vi thuộc tính là ở kỹ năng Tinh Luân Băng Liên, khóa tuyệt đối. Băng vào thực lực của ta hiện tại, dùng tinh luân tiếp dẫn có thể khóa cứng một người. Hóa giải toàn bộ tốc độ và tu vi của hắn. Tinh Luân Băng Liên này hiện tại có thể giam giữ đối thủ tối thiểu một giây!"

Tinh Luân Băng Liên, thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Thắng!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

(Linh Ban yêu cầu đối chiến với Vũ lão sư ngay trong đêm đó)

Vào giờ phút này, Đường Vũ Lâm vừa vặn đi tới trước mặt Vũ Trường Không, nói cách khác, hiện tại hắn như đang đối mặt 1 chọi 1 với Vũ Trường Không.

Vào thời điểm này, Đường Vũ Lâm cũng không lui lại, giờ tay phải lên. Trên tay phải, Kim Long Trảo trong nháy mắt mở ra, vuốt rồng hung hãn, kim quang lượn lờ, chớp thẳng đến ngực của Vũ Trường Không.

1 chọi 1, dù Vũ Trường Không áp chế tu vi, hắn cũng đều không có bất cứ cơ hội nào, thế nhưng, vừa lúc đó, Vũ Trường Không làm ra một lựa chọn khiến tất cả mọi người đều vô cùng bất ngờ.

Từng đạo tia kiếm đột nhiên bắn ra, không chỉ như vậy, một chùm sương vụ cũng từ trên người hắn bắn ra, hướng về chung quanh lan ra. Tia kiếm đan xen lẫn nhau, trong nháy mắt dệt thành một tấm lưới lớn chung quanh thân thể hắn, đem cả người hắn hoàn toàn bảo vệ bên trong.

Mà cũng từ đây, dưới chân hắn, một Lục Mang Tinh Quang lặng yên xuất hiện, từng đạo kim quang xoay quanh thân thể của hắn, hóa thành Hàn Băng Xiềng Xích. Khóa lại thân thể của hắn.

"Khanh ——" Đường Vũ Lâm Kim Long Trảo vồ vào trong tia kiếm, nhất thời khiến tăng lớn tia kiếm tan vỡ. Nương theo tu vi tăng lên, lại có Huyền

Thiên Công phụ trợ, hẳn hiện tại chẳng những có thể đem Kim Long Trảo duy trì thời gian lên đến 20 giây, hơn nữa Kim Long Trảo cũng càng thêm ổn định.

Nhưng mà hiệu quả như mong muốn vẫn không hề đạt được.

Tinh Luân Băng Liên ở thời khắc mấu chốt nhất phát động, có thể chẳng ai nghĩ tới, Vũ Trường Không dĩ nhiên sẽ tạo ra một lớp phòng ngự. Tầng phòng ngự này, hoàn toàn trung hòa hiệu quả của Tinh Luân Băng Liên.

Một trảo của Đường Vũ Lâm tuy rằng chính diện vô nát kiếm băng, nhưng chính hắn cũng chịu chấn động không nhỏ, bật lui về sau một bước.

Chính bước lùi này đã ảnh hưởng đến thế công của hắn. Hai con mắt của Vũ Trường Không lóe sáng, băng liên trên người từng tắc từng tắc tan vỡ. Dù hắn đã áp chế tu vi đến nhị hoàn, nhưng vẫn cường đại hơn nhiều so với những Hồn Sư nhị hoàn khác, bởi vì đó là áp súc nhị hoàn, hơn nữa ứng dụng của hồn lực lại chênh lệch, thời gian Tinh Luân Băng Liên tác động trên người hắn, căn bản không đến hai giây.

Vết Sương bảo vệ hắn 2 giây đủ để Thiên Sương Kiếm lần thứ hai bắn lên, trực tiếp chỉ vào người Đường Vũ Lâm.

Thế nhưng, cũng đúng lúc này, Vũ Trường Không nhìn thấy nụ cười trên mặt Đường Vũ Lâm. Theo bản năng cũng cảm giác được điềm không hay. Vết Sương lần thứ hai bạo phát, lại muốn bố trí phòng ngự một lần nữa.

Nhưng mà, lần này, lại không kịp.

Một bàn tay mềm mại, lặng yên không một tiếng động ấn ở sau lưng của hắn. Nhìn lại đã thấy một luồng bão táp nguyên tố mãnh liệt đột nhiên bắn ra. Chính là Băng Hóa song trọng công kích bất ngờ.

Bên ngoài thân thể của Vũ Trường Không đột nhiên xuất hiện một tầng băng sương, thế nhưng, trong tiếng nổ mạnh, vẫn như cũ không nhận được lão đảo một bước. Từ trên người hắn trong nháy mắt bắn ra hồn lực hung hăng đem bốn tên thiếu niên chung quanh toàn bộ đẩy ra bên ngoài.

Sắc mặt vốn lạnh lẽo của hắn đã trở nên có chút khó coi.

"Vạn Tuế!" Hứa Tiểu Ngôn là người thứ nhất reo lên thành tiếng.

Đúng đấy! Bọn họ đã thắng.

Ở thời khắc cuối cùng, Vũ Trường Không rõ ràng đã bùng nổ sức mạnh vượt xa nhị hoàn, lúc này mới có thể chuyển nguy thành an.

Thu hồi Thiên Sương Kiếm, lấy giao ước ban đầu của Vũ Trường Không, đương nhiên không thể không thừa nhận chính mình đã thất bại. Hắn nhàn nhạt hỏi: "Là ai sắp xếp chiến thuật?"

Đường Vũ Lâm cười hi hi, "Lão sư, là con."

Vũ Trường Không gật gù đầu, "Rất tốt. Ngày mai tiếp tục, ta sẽ đem tu vi tăng lên tam hoàn, hồn kỹ cũng dùng ba cái." Nói xong câu đó, hắn xoay người rời đi, bạch y tung bay, lạnh lạnh như trước.

Vốn bốn người đang hưng phấn nhảy nhót nhất thời như là bị đông cứng trên không, vẻ mặt toàn bộ ngưng trọng lại.

Tam hoàn? Tam hoàn cùng nhị hoàn, là chênh lệch lớn về chất. Giống như Đoán Tạo Sư từ Bách Đoán Tạo lên đến Thiên Đoán Tạo, hoặc là như chênh lệch giữa Thiên Đoán Tạo và Linh Đoán Tạo vậy.

Nguyên bản bọn họ cho rằng tràng thắng lợi này có thể làm cho bọn họ miễn được huấn luyện ngày mai, hoặc là thay đổi phương thức huấn luyện, nhưng vạn vạn không ngờ tới, không chỉ không thực hiện được, trái lại...

"Lão đại, đây không phải điều chúng ta muốn!" Tạ Giải vẻ mặt đau khổ.

Trong trận chiến vừa rồi, vai trò của hắn chính là bia đỡ đạn, chỉ là dùng để hấp dẫn sự chú ý của Vũ Trường Không. Hơn nữa, rõ ràng nói cho đối phương biết ta là bia đỡ đạn. Bia! Đỡ! Đạn!

Vũ Trường Không khẳng định không thể cho rằng hắn là chủ công, nhưng tính uy hiếp của Song Long Bảo Táp trong cùng cấp bậc cũng không nhỏ, hấp dẫn không ít sự chú ý của Vũ Trường Không.

Đường Vũ Lâm khi an bài bố cục, cũng đã đưa ra rất nhiều phán đoán. Thí dụ như bọn họ vào buổi tối mời Vũ Trường Không đến tiến hành huấn luyện thực chiến, riêng chuyện này đã dễ dàng khiến người ta sản sinh hoài nghi. Vũ lão sư đối với ba người bọn họ đều hiểu rõ vô cùng, tự nhiên sẽ đem nghi hoặc rơi vào trên người Hứa Tiểu Ngôn.

Điềm xảo diệu nhất mà Đường Vũ Lâm bố trí chính là ở đây, theo phương thức tư duy của Vũ Trường Không an bài. Theo quán tính tư duy của thầy, rất rõ ràng sẽ cho rằng, đòn kết thúc sẽ là sử dụng Kim Long Trảo của mình.

Trên thực tế, bố trí phía trước đều có vẻ là như vậy.

Từ ban đầu Đường Vũ Lâm công kích, đến Tạ Giải từ trên trời giáng xuống, Cổ Nguyệt ăn ý phối hợp. Tất cả những thứ này, nhìn qua đều là để dẫn dắt suy nghĩ của Vũ Trường Không đi theo hướng bọn họ mong muốn.

Nhưng mà đến khi chân chính phát động tấn công, thủ đoạn công kích của Đường Vũ Lâm hết thấy đều bại lộ, vào lúc này, Lam Ngân Thảo của hắn bị Vết Sương chém bay về sau, nhưng thủy chung vẫn sản sinh một ít tác dụng, là phòng ngự cùng che lấp đi Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt đằng sau.

Sau khi Cổ Nguyệt bùng nổ công kích ban đầu, cũng đã tự chuẩn bị Băng Hỏa hai tầng. Chỉ có điều, dưới sự che đậy của Thiên Niên Lam Ngân Thảo, khí tức cũng không nổi bật.

Thời khắc cuối cùng, Đường Vũ Lâm phá phòng ngự, Vũ Trường Không từ Tinh Luân Băng Liên khôi phục trong nháy mắt, hắn chung quy vẫn có tâm lý thả lỏng. Đúng như hắn dự đoán, mấy hài tử này quả nhiên là có thủ đoạn đặc thù có thể ảnh hưởng đến hắn. Mà khi đó hắn liền theo bản năng cho rằng Đường Vũ Lâm bốn người đã hết biện pháp.

Dưới nhiều nhân tố cùng bố trí như thế, hắn trong nháy mắt thả lỏng sau khi thành công đối mặt với Kim Long Thảo.

Không Gian truyền tống trở thành thủ đoạn nhất kích tất sát sau cùng.

Băng Hỏa Lưỡng Tầng đã chuẩn bị kỹ càng nhả vào sau lưng hắn.

Tu vi bị áp chế ở cùng cấp bậc, ngay cả cấp độ tinh thần cũng áp chế. Khả năng nhận biết của Vũ Trường Không giảm xuống trên diện rộng, lúc này mới để cho đám thiếu niên đắc thủ. Nếu như không phải thời khắc cuối cùng bùng nổ ra hồn lực mạnh hơn, hắn khẳng định là đã tuyệt bị thua.

Bố cục này có thể nói là hoàn mỹ. Không chỉ là linh hoạt vận dụng năng lực của mỗi người, lại còn triệt để dẫn dắt tâm lý của đối thủ. Vì lẽ đó Vũ Trường Không mới hỏi, ai là người bày bố chiến thuật. Bố cục như vậy xuất hiện trên người mấy đứa trẻ chỉ 10 tuổi, nói ra ai mà tin được.

Vì lẽ đó, Đường Vũ Lâm bốn người cũng không hề để ý rằng, lúc rời đi, đáy mắt của Vũ Trường Không lóe qua một ý cười.

Đối với một vị lão sư mà nói, có thể có được học sinh như vậy, làm sao lại còn điều gì bất mãn đây? Mà Tinh Luân Băng Liên của Hứa Tiểu Ngôn, cũng làm hắn đồng dạng khắc sâu ấn tượng, với tu vi của hắn, đều không thể tránh thoát ngay lần đầu tiên, đã đủ để chứng minh năng lực của Hứa Tiểu Ngôn.

Xem ra, việc tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, bọn họ có lẽ sẽ cho học viện và cho mình một niềm vui bất ngờ!

Về mặt đưa đám trở lại ký túc xá, tháng ngày còn dài, lại trong tình huống ngày mai không có Tinh Luân Băng Liên đối kháng tam hoàn cảnh giới Vũ Trường Không, cuối cùng sẽ có kết quả gì, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Quá trình học tập, tu luyện, sinh hoạt căng thẳng lại tiếp diễn như cũ kể từ sau buổi khai giảng.

Hứa Tiểu Ngôn hòa vào đoàn đội với tốc độ cực kỳ nhanh, năng rất thông minh, hơn nữa giỏi phối hợp với người khác. Tính cách lại càng thêm hoạt bát đáng yêu, so với Cổ Nguyệt trầm mặc ít nói lại hoàn toàn đối lập.

Bất quá, vào ban ngày thực lực của nàng có chút yếu ớt, cho nên nàng cũng phi thường nỗ lực tự củng cố thực lực bản thân.

Điều khiến Đường Vũ Lâm bất đắc dĩ chính là, Hứa Tiểu Ngôn thiên phú tốt vô cùng, vẹn vẹn chỉ trong một tháng, người ta đã tăng lên đến cấp 18, mà chính hắn vẫn như cũ không thể đột phá được cấp 17. Huyền Thiên Công cho dù tốt, nhưng Lam Ngân Thảo của hắn khiến tốc độ tăng tiến hồn lực vô cùng chậm.

"Ngày mai xuất phát, đi Thiên Hải Thành." Vũ Trường Không hướng về bốn tên học viên nói, "Tan học, Đường Vũ Lâm lưu lại."

Đi Thiên Hải Thành? Đông Hải đệ nhất đại thành thị?

Bốn người hai mặt nhìn nhau, Tạ Giải không nhịn được hỏi: "Chúng con được đi quan sát Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu sao? Vũ lão sư."

Vũ Trường Không liếc hắn một cái, "Là tham gia, không phải quan sát."

Tham gia?

Nghe được hai chữ này, Tạ Giải nhất thời trợn to hai mắt. Tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu?

Vũ Trường Không phát phát tay, Tạ Giải, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn đều không tìm được manh mối nào đi ra ngoài.

Đường Vũ Lâm đứng dậy, chờ Vũ Trường Không mở miệng.

"Học viện có nói Đoán Tạo Sư Hiệp Hội xin cho người đi Thiên Hải Thành tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, tỷ thí nội dung Đoán Tạo, đúng hay không?"

"Dạ!" Đường Vũ Lâm gật gật đầu.

Vũ Trường Không nói: "Sẽ không ảnh hưởng đến việc chúng ta tham gia thi đấu, ta đã điều tra một thoáng. Thời gian thi đấu của Đoán Tạo Sư không bị

trùng lịch với thi đấu của Hồn Sư. Vừa vặn thích hợp."

"Ồ." Đường Vũ Lâm gật gù, "Vũ lão sư, tui con cần tham gia thi đấu nội dung gì ạ?"

Vũ Trường Không nói: "Nhóm thiếu niên, thi đấu tổ đội 3 người. Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu có quy mô rất lớn, thi đấu phân loại cũng rất nhiều. Đặc biệt là Hồn Sư thi đấu. Chia làm đấu đơn và đấu tổ đội. Đấu tổ đội lại chia ra làm tổ đội 3 người, tổ đội 5 người cùng tổ đội 7 người. Được quan tâm nhất chính thi đấu tổ đội 7 người. Các người cần tham gia thi đấu tổ đội 3 người, Hứa Tiểu Ngôn làm quân dự bị, ba người các người là chủ lực. Làm đội trưởng, người vừa phải tham gia Đoán Tạo Sư thi đấu, cũng phải tính toán làm sao bên trong thi đấu tổ đội đạt được thành tích tốt. Mục tiêu của các người, là quán quân."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Vì tiền thưởng!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Quán quân? Nhưng mà, con nghe Tạ Giải nói, cùng chúng con đồng thời thi đấu, đều là đối thủ từ 10 đến 15 tuổi. Chúng con đều vẫn chưa tới 11 tuổi, chuyện này..."

Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Thực lực và tuổi tác không nhất thiết tỉ lệ thuận. Người chỉ cần toàn lực ứng phó. Kết quả cũng không phải quan trọng nhất. Hiểu chưa?"

"Vâng." Đường Vũ Lâm đáp ứng một tiếng.

"Đi thôi. Quay về chuẩn bị đi, ngày mai cùng đoàn đội đi tới Thiên Hải Thành. Chúng ta sẽ cùng đi với toàn bộ các đội ngũ đại diện thi đấu của Thiên Hải Thành, người không cần lo lắng sẽ không gặp được người của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội."

"Vâng."

Một tháng này, hẳn đúng là đều vì thi đấu của Đoán Tạo Sư mà chuẩn bị, tuy rằng vẫn không có cách nào hoàn thành được nhất phẩm Thiên Đoán kim loại hiếm, nhưng nhị phẩm thành phẩm tỉ lệ thành công đã vượt quá 80%. Điều này đã là phi thường hiếm thấy đối với Đoán Tạo Sư cấp 4.

Căn cứ Mộ Thần từng nói, hẳn sở dĩ không đạt tới Thiên Đoán nhất phẩm, đã không phải là vấn đề ngộ tính, mà xuất phát từ hạn chế về hồn lực.

Mà hồn lực vốn là năng lượng tồn tại do ý niệm của bản thân Hồn Sư tụ lại, giống như nội lực vậy. Hồn lực càng mạnh, đối với Đoán Tạo Thuật, khả năng đem lại linh tính cho kim loại càng lớn hơn. Bất luận Đường Vũ Lâm có thiên phú cỡ nào trên Đoán Tạo Thuật, hẳn dù sao mới chỉ là một thiếu niên chưa đạt đến nhị hoàn.

Căn cứ Mộ Thần phỏng đoán, một khi tu vi của hắn tăng lên tới nhị hoàn, liền có thể lập tức bước vào ngưỡng cửa Thiên Đoán nhất phẩm.

Hiện tại Mộ Thần đối với hắn huấn luyện, vẫn như trước là củng cố cơ sở cơ bản, tích lũy lâu dài để ngày sau phát huy một lần. Dù sao tuổi tác hắn còn nhỏ, căn bản không cần phải mạo hiểm đi đột phá Thiên Đoán nhất phẩm.

Chỉ là, khiến cho Đường Vũ Lâm vạn vạn không ngờ tới chính là, bọn họ lại được đại biểu cho Đông Hải học viện tham gia thi đấu đoàn thể ở nhóm Hồn Sư thiếu niên. Cùng với một đám rõ ràng lớn tuổi hơn bọn họ thi đấu tổ đội!

Bất quá, trong khi kinh ngạc hắn cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Trải qua một tháng này, bọn họ có thể nói là ở trong tình thế nước sôi lửa bỏng. Tuy không quay lại Thăng Linh Đài, nhưng đối mặt Vũ Trường Không, quả thực lại như là đối mặt với một con Vạn Niên Hồn Thú vô cùng đáng sợ. Dù sao hắn cũng đã từng tận mắt nhìn thấy Vũ Trường Không đánh giết Vạn Niên Hồn Thú.

Thắng lợi buổi tối ngày hôm ấy, dẫn đến "phần thưởng" duy nhất là Vũ lão sư thăng cấp. Đối mặt tam hoàn cấp độ Vũ Trường Không, bọn họ căn bản một chút xiu cơ hội đều không có. Thân là đội trưởng Đường Vũ Lâm, mỗi lần đều phải chịu đựng công kích nhiều nhất, trên người không biết chịu bao nhiêu vết thương.

Bất quá, nhờ được mài dũa như vậy, phối hợp của bọn họ trở nên càng ngày càng ăn ý, tốc độ tu luyện hồn lực cũng không ngừng tăng lên

Đường Vũ Lâm cảm giác được, khoảng cách mình đột phá cấp 17 đã không còn xa.

Căng thẳng tu luyện cùng luyện tập đoán tạo chung quy sẽ có xung đột, dẫn đến số lượng Đoán Tạo nhiệm vụ hần hoàn thành cũng không thể tăng lên. Thu nhập tự nhiên cũng là tương đối đáng thương.

Đối với Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu lần này, Đường Vũ Lâm mong đợi nhất một điểm, chính là có thể thu được phần thưởng kia a! Có số tiền này, hơn nữa còn những kim loại hiếm khác, cuối cùng cũng coi như là có thể giải quyết một vài vấn đề.

Sau khi thăng cấp lên cấp 4, thu nhập của Đường Vũ Lâm có tăng thêm. Chỉ ít một tháng vừa qua, hần đã trả được hết nợ cho Vũ Trường Không. Bất quá, chính mình cũng lần nữa quay về trạng thái nghèo rớt mồng tơi.

"Vũ lão sư." Trước khi đi ra cửa trước, Đường Vũ Lâm đột nhiên quay người lại hướng về Vũ Trường Không hỏi: "Tham gia thi đấu có tiền thưởng không ạ?"

Vũ Trường Không liếc hần một cái, "Thu được thành tích tốt thì có. Đấu đoàn đội tiến vào top 6, sẽ có khả năng nhận được tiền thưởng phong phú. Thi đấu cá nhân tiến vào top 30 thì có tiền thưởng. Còn về phần học viện, tài nguyên cung cấp cho các người tu luyện hiện tại đã phi thường không lồ, đặc biệt là người, chỉ riêng tiền ăn của người, hầu như đã gần tương đương với tiền chi cho cả khối trung cấp, người còn muốn khen thưởng gì nữa?"

Đường Vũ Lâm không dám nói gì thêm, le lưỡi một cái, chạy đi như bay.

Không phải sao? Hần cũng biết, thức ăn cung cấp hiện tại cho mình đều là thứ tốt, trợ giúp đối với tu luyện hồn lực tuy rằng không phải đặc biệt lớn, nhưng mỗi ngày đều ăn những đồ ăn dinh dưỡng phong phú này, tổ chất thân thể của hần đều tăng trưởng không ngừng. Tương lai sẽ có sự trợ giúp to lớn cho việc đột phá tăng phong ấn thứ hai.

Được ăn ngon, còn gì hạnh phúc bằng.

"Vũ lão sư, vậy con có thể tham gia thi đấu cá nhân sao? Làm sao tiến vào top 30 đây?" Đường Vũ Lâm dò hỏi. Hần sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội kiếm tiền nào.

Tạo thành tâm thái như vậy, kỳ thực là do xuất phát từ sự thống khổ mà hần gặp phải khi mua Hồn Linh đầu tiên. Nếu như lúc đó hần nhiều tiền một chút, cũng sẽ không mua một cái phế Hồn Linh trở về.

Kể từ lần đó, Đường Vũ Lâm đã thề trong lòng, phải kiếm thật nhiều tiền, để không còn phải phát sầu vì nó nữa.

Nếu như Mộ Thần biết được đây là nguyên nhân thực sự của việc hần nỗ lực học tập Đoán Tạo Thuật, không biết có tức giận đến nhảy cẫng lên hay không?

"Người không sợ kiệt sức thì cứ tùy ý người." Vũ Trường Không thần nhiên nói.

Đường Vũ Lâm nói: "Chỉ cần thời gian không xung đột, con cũng không sợ áp lực chồng chất. Vậy làm phiền thầy giúp con báo danh đi." Hần bây giờ đối với thực lực của chính mình vẫn có chút tự tin. Tuy rằng vẫn chưa tới nhị hoàn, nhưng mình dù sao cũng có Thiên Niên Hồn Kỹ! Trạng thái hiện tại của Lam Ngân Thảo, chính là khởi nguồn của niềm tin đó.

Trở lại ký túc xá, các bạn bè đã chờ hần ở cửa từ lâu

"Thế nào? Tình huống thế nào?"

Đối mặt với sự hỏi dò của mọi người, Đường Vũ Lâm đem cuộc nói chuyện của mình cùng Vũ Trường Không hoàn chỉnh thuật lại một lần.

"Ta cũng phải tham gia thi đấu đơn." Cổ Nguyệt nghiêm túc nói rằng.

Tạ Giải ngao nghể nói: "Ta cũng vậy!"

Hứa Tiểu Ngôn nhưng lại lắc đầu một cái, "Ta không muốn, không phải đi đấu ban đêm, coi như là thi đấu về đêm ta cũng không có cơ hội gì. Ta vẫn nên chỉ tham gia đấu tổ đội, làm nền cho các người là được rồi."

Tạ Giải cười hắc hắc nói: "Các người nói xem, vạn nhất nếu như chúng ta đoạt được quán quân, Sư Lai Khắc học viện có thể hay không sẽ phát thư mời nhập học cho chúng ta, yêu cầu chúng ta gia nhập học viện không?"

Hứa Tiểu Ngôn bĩu môi, "Đừng nằm mơ. Coi như là đạt được quán quân, cũng chỉ là quán quân của nhóm tuổi thiếu niên tổ đội 3 người, vốn không mấy được chú ý tại Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu. Sư Lai Khắc học viện loại kia tồn tại, không phải là có thể dùng lễ thường để phán đoán. Có người nói, số lượng học viên nội viện của Sư Lai Khắc học viện, xưa nay đều không vượt quá 100. Trong đó mỗi học viên đều là nhân vật cực kỳ khủng bố đấy. Chỗ đó, được gọi là đầm rồng hang hổ cũng không tính là khuếch đại. Nghe nói, coi như là chủ tịch Liên Bang, hàng năm đều muốn đi tới Sư Lai Khắc thành để gặp gỡ hai lần Sư Lai Khắc học viện viện trưởng. Sư Lai Khắc học viện nếu như không phải từ đầu đến cuối đều duy trì trung lập đối với tranh chấp của ba mảnh đại lục, các người cho rằng, Tinh La đại lục cùng Thiên Đấu đại lục vẫn còn có thể tồn tại sao?"

Đường Vũ Lâm giật mình nói: "Sư Lai Khắc học viện dĩ nhiên cường đại như thế sao?"

Hứa Tiểu Ngôn nghiêm túc nói: "Đúng vậy nha. Ta nghe người trong nhà nói, chỗ đó, đã hoàn toàn là một thế giới không ở cùng một cấp bậc với người bình thường chúng ta. Sử Lai Khắc học viện mỗi ba năm công khai chiêu thu học viên một lần. Có tư cách báo danh, mỗi lần đều không đến ngàn người, có thể tiến vào ngoại viện của Sử Lai Khắc học viện, hiếm khi vượt quá 100 người. Có lúc thậm chí chỉ có 20-30 người. Mà ở trong những người này, tương lai có tư cách tiến vào nội viện, mười không đủ một. Có thể tưởng tượng được, nơi đó yêu cầu cao bao nhiêu."

"Sử Lai Khắc học viện thần bí, có thể không phải thứ chúng ta có thể biết đến."

Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đương nhiên không thể biết Sử Lai Khắc học viện là thế nào, thế nhưng, có người biết a!

Vũ lão sư! Trong truyền thuyết, Vũ lão sư không phải là từ Sử Lai Khắc nội viện đi ra sao?

Nếu như Sử Lai Khắc học viện chuẩn nhập môn lại cao như thế, như vậy, Vũ lão sư ở nơi đó, lại đã từng là tồn tại thế nào đây?

Đường Vũ Lâm nói: "Vô luận nói như thế nào, lần này đối với chúng ta mà nói đều là một cơ hội tốt. Mọi người không nên quan tâm quá nhiều về vị thứ xếp hạng, chỉ cần chúng ta làm hết sức, đã là một cơ hội diễn luyện thực chiến tuyệt vời vô cùng rồi. Chỉ cần nỗ lực, tương lai nói không chừng chúng ta có cơ hội gia nhập Sử Lai Khắc học viện đây!"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Xuất phát dự thi

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Tất cả cùng cố gắng!"

Hắn trước tiên đưa tay ra. Cổ Nguyệt cấp tốc đưa tay theo, đem bàn tay của mình đặt trên mu bàn tay của Vũ Lâm, một tay khác thì lại nắm tay của Hứa Tiểu Ngôn đặt trên mu bàn tay mình.

Tạ Giải thân là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, phản ứng trái lại chậm một nhịp, chỉ có thể cuối cùng mới đưa tay ra. Rất là tức giận nhìn Cổ Nguyệt nói: "Người là có bao nhiêu chán ghét ta?"

Cổ Nguyệt suy nghĩ một chút, sau đó mặt lộ ra một nụ cười, "So với chán ghét con ruồi thì không kém bao nhiêu đâu!"

"Người!"

Suốt đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau, Vũ Trường Không dẫn dắt Linh Ban bốn người rời khỏi học viện, thẳng đến quảng trường trung tâm Đông Hải Thành.

Đường Vũ Lâm bốn người đều mặc đồng phục của học viện, lần này dẫn đội không chỉ có Vũ Trường Không, còn có thầy chủ nhiệm Long Hằng Húc.

Đại biểu học viện dự thi cũng không chỉ có tổ đội bọn họ, còn có bên khối cao cấp.

Khối cao cấp lần này dự thi chính là ở nhóm thanh niên từ 15 – 20 tuổi. Trong đó, Đường Vũ Lâm nhìn thấy vài bóng người quen thuộc. Một người trong đó, chính là ca ca của Hứa Tiểu Ngôn, Hứa Hiểu Ngữ. Còn có một người khác, chính là người Đông Hải học viện phái tới tiếp đón tân sinh khi trước, mỹ nữ học tỷ Lưu Ngữ Tâm.

Bất quá, sự chú ý của Lưu Ngữ Tâm hiển nhiên không ở trên người hắn, đôi mắt đẹp thỉnh thoảng rơi vào trên thân ảnh vị bạch y tung bay, trong đôi mắt đều toát lên nét thẹn thùng.

"Tiểu Ngôn, bọn họ nếu như bắt nạt ngươi, liền nói cho ta." Thời điểm Hứa Hiểu Ngữ đi ngang qua Đường Vũ Lâm bốn người, có chút thị uy tự hướng về muội muội nói.

Hứa Tiểu Ngôn lườm một cái, "Lo tự quản bản thân ca ca đi. Các người e là lần này cả đấu loại cũng không vượt qua được!"

Hứa Hiểu Ngữ sắc mặt cứng đờ, "Không thể. Lần này chúng ta dự thi đều là tam hoàn trở lên, nhất định sẽ lấy được thành tích tốt." Bọn họ cũng tham gia đấu tổ đội, hơn nữa còn là mục được coi trọng nhất – thi đấu tổ đội 7 người.

Hứa Tiểu Ngôn bĩu môi.

Từ trong cuộc đối thoại của huynh muội bọn họ, Đường Vũ Lâm có thể nghe ra được Đông Hải học viện thành tích thi đấu trước nay cũng không quá lý tưởng. Hơn nữa tựa hồ còn là cực kỳ không lý tưởng.

Đông Hải Thành là tòa thành lớn thứ hai ở khu vực Đông Hải, thành tích như vậy, chẳng trách học viện sẽ sốt ruột.

Trên thực tế Đường Vũ Lâm suy đoán là phi thường chính xác, Đông Hải học viện là học viện duy nhất của tòa thành này, tổ chất toàn thể học viên khá thấp.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, lấy năm tòa thành thị cấp một khu vực bờ biển Đông Hải làm chủ, còn có một vài thành thị cấp hai, ba phụ cận đồng tổ chức. Là một trong các thành thị lớn, thành tích thi đấu khi trước của Đông Hải Thành xưa nay đều khá đáng lo, không chỉ là học viện trên mặt khó coi, ngay cả quan viên chấp chính của tòa thành cũng phi thường lúng túng.

Đây cũng là lý do vì sao Long Hằng Húc nhân đợt này có thiên tài xuất hiện mà xin thành lập Linh Ban, liền rất nhanh được thông qua.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, danh vọng của Đông Hải Thành đều sẽ chịu ảnh hưởng. Mà phương diện kinh tế, Đông Hải Thành phát triển đã phi thường nhanh chóng. Lần này mượn Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, học viện cũng hi vọng mấy hài tử mười mấy tuổi này có thể khiến cao tầng trong Liên Minh thấy được tiềm lực của Đông Hải Thành, đồng thời cũng hy vọng có thể nhận được càng nhiều trợ giúp cũng chống đỡ chính thức của chính quyền Đông Hải Thành.

Dù sao, bọn họ chỉ có 10 tuổi, tương lai tiền đồ bất khả hạn định.

Đông Hải quảng trường bên này đã tụ tập rất nhiều người từ lâu, còn có từng chiếc Hồn Đạo Xa phi thường xa hoa. Cùng nhau khởi động, cùng nhau xuất phát.

"Này, tại sao người muộn như vậy mới đến." Mộ Hi nhìn thấy Đường Vũ Lâm xuất hiện, lập tức chạy tới, khoát tay, nhéo nhéo lỗ tai của hắn.

"Người làm gì?" Không đợi Đường Vũ Lâm kịp phản ứng, Cổ Nguyệt đã một cái tát đánh bật tay Mộ Hi, chặn ở trước mặt hắn.

Mộ Hi đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo không nhịn được có chút buồn cười, "Có thể à! Đường Vũ Lâm, tuổi còn nhỏ vậy mà đã cua được một tiểu cô nương rồi?"

"Không phải, không phải, sư tỷ người chớ nói lung tung." Mộ Hi âm thanh rất lớn, chung quanh đã có không ít ánh mắt hướng về bên này bắn tới, làm Đường Vũ Lâm mặt đỏ mây cau.

Hắn vốn vừa cao vừa đẹp trai, hiện tại khuôn mặt đỏ bừng bừng lại càng thêm đáng yêu, khiến Mộ Hi có chút kích động.

"Được rồi. Người đến dự thi làm sao còn dẫn theo nhiều người như vậy?" Mộ Hi cũng không để ý tới Cổ Nguyệt, trực tiếp hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

Đường Vũ Lâm nói: "Chúng ta còn phải tham gia đấu đoàn đội Hồn Sư nhóm thiếu niên, vì lẽ đó mọi người trong Linh Ban đều đến rồi."

"Hồn Sư, đấu đoàn đội? Các người sao?" Nàng không hề che giấu sự xem thường của mình chút nào.

"Chúng ta làm sao?" Tạ Giải không phục nói.

Mộ Hi cười lạnh một tiếng, "Không thể nào, chúng ta cũng đại biểu học viện tham gia đấu đội nhóm thiếu niên. Người cho rằng, các người có thể có cơ hội không?" Vừa nói, Mộ Hi dưới chân ánh sáng lóe lên, ba vòng hồn hoàn đã bùng bùng xuất hiện.

Hai vàng một tím, tam hoàn Hồn Tôn!

Mộ Hi hiện tại là năm thứ 5, học kỳ II, so với Đường Vũ Lâm lớn hơn bốn tuổi, vừa vặn là thuộc nhóm 14-15 tuổi, tham gia tự nhiên cũng là thi đấu nhóm thiếu niên.

Mộ Hi nói: "Chúng ta lần này đại biểu học viện tham gia cũng là đấu đội thiếu niên nhóm 3 người. Mục tiêu là tiến vào tám vị trí đầu. Đông Hải phụ cận có tổng cộng có 36 tòa thành thị dự thi, đội dự thi đội ngũ vượt quá 100 chỉ, hai vòng đầu đều là thi đấu loại trực tiếp. Các người có thể qua được vòng thứ nhất sao?"

Ở độ tuổi mười mấy tuổi này, tuổi tác chênh lệch cực kỳ ảnh hưởng tới chênh lệch thực lực.

Đường Vũ Lâm trầm mặc.

Tuy rằng bọn họ đã từng chiến thắng qua Hứa Hiểu Ngữ, nhưng không thể không nói, lúc đó cũng là bởi vì Hứa Hiểu Ngữ bất cẩn, hơn nữa là dưới tình huống bọn họ 3 đấu 1.

Mà lần này dự thi, bọn họ phải đối mặt, là những bạn mạnh nhất trong cùng lứa tuổi ở khu vực phía Đông, thậm chí còn là đối thủ có thể lớn tuổi hơn bọn họ nhiều. Có thể đạt được thành tích thế nào đây?

"Được rồi, không cần nhụt chí. Qua vòng thứ nhất, tỷ tỷ mời các người ăn cơm." Mộ Hi sờ sờ đầu Đường Vũ Lâm, sau đó tiến đến bên tai hắn nói: "Hồn

Sư thi đấu người không được, nhưng Đoán Tạo Thuật người còn có thể, đến thời điểm đó mình đồng thời cố gắng, đoạt giải quán quân trở về."

Trải qua lần kia sau khi Đường Vũ Lâm đồng ý nhường mình, quan hệ sư tỷ - sư đệ giữa hai người bọn họ đã hòa hợp hơn nhiều.

Đường Vũ Lâm gật đầu bất đắc dĩ, nàng cũng thật là biết đả kích người khác mà!

Vào lúc này trên quảng trường đều có vẻ hò hét loạn lên, đại diện cho mỗi hiệp hội tham gia thi đấu cùng đại biểu học viện tham gia có nhân số tương đương.

Còn có những đội thuộc học viện khác.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu là toàn phương vị, bao gồm cả Cơ Giáp thi đấu, cũng có chuyên môn Đấu Khai thi đấu.

Nếu Đông Hải học viện địa vị trong Thiên Hải Liên Minh lúng túng như thế, Thiên Hải Liên Minh bên này so với Toàn Liên Bang cũng vậy, luận kinh tế, tuyệt đối là đứng hàng đầu, nhưng luận những phương diện khác, thí dụ như Đấu Khai Sư, Cơ Giáp Sư, Cơ Giáp Kỹ Thuật hay là số lượng, tổ chất Hồn Sư,... đều xếp hạng rất thấp trong toàn Liên Minh.

Ưu thế trên những phương diện này đều ở Nhật Nguyệt Thành, cũng tương đương với Thiên Đấu Thành bên kia. Còn Sư Lai Khắc Thành, lại không cần đưa vào hệ thống bình xét của Liên Bang. Nói theo một ý nghĩa nào đó, Sư Lai Khắc Thành có địa vị siêu nhiên.

"Đông Hải học viện sư sinh môn, lên xe." Đông Hải học viện là xe số 06. Được các thầy giáo dẫn dắt, mọi người dồn dập lên xe.

Cổ Nguyệt rất tự nhiên một cước đá văng Tạ Giải, ngồi cạnh bên Đường Vũ Lâm. Tạ Giải cũng chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, vừa muốn tiến đến bên người Hứa Tiểu Ngôn, lại bị Hứa Hiểu Ngữ nháy mắt phóng tới, ngồi bên cạnh muội muội của mình.

"Người..." Tạ Giải giận dữ, làm sao thực lực mình không bằng người, bất đắc dĩ, chỉ được ngồi cạnh Vũ Trường Không. Sau đó, hắn liền cảm thấy khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều lạnh lẽo, toàn xe không biết có bao nhiêu ánh mắt thiếu nữ sắc bén muốn đem hắn xé nát.

Ta cũng không nghĩ tới a!

Tạ Giải ngay lập tức định đứng lên, lại đổi chỗ ngồi.

"Không muốn thì người cứ đứng cũng được!" Vũ Trường Không âm thanh lạnh lùng vang vọng trong tai hắn.

Tạ Giải nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười, ta đây là trêu ai ghẹo ai đâu?

Hứa Hiểu Ngữ cùng Hứa Tiểu Ngôn hai huynh muội vừa vặn ngồi phía sau Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt. Ánh mắt của hắn có chút phức tạp nhìn Cổ Nguyệt ở phía trước, thỉnh thoảng nhíu nhíu mày.

Từ sau khi bị Cổ Nguyệt đánh bại lúc trước, ban đầu, trong lòng hắn tràn ngập không cam lòng cùng phẫn uất. Nhưng theo thời gian trôi đi, hắn phát hiện, bóng hình cô bé này thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở trong mộng của hắn. Trong đầu của hắn thường thường sẽ thoáng hiện dung nhan của Cổ Nguyệt.

Còn nhỏ tuổi cũng đã mạnh như vậy, hơn nữa còn nắm giữ Vô Hồn cực quái dị, như vậy, một khi nàng trưởng thành, tương lai sẽ còn là nhân vật mạnh cỡ nào đây?

Đối với tiểu cô nương này, hắn thật tò mò, mơ hồ trong lúc đó, tựa hồ cũng còn có một chút tình cảm khác khác tồn tại.

Ở trong khối cao cấp, hắn đúng là tinh anh nhân tài hàng đầu, nhưng toàn thể Đông Hải học viện nhược thế, vẫn khiến hắn rất bất đắc dĩ. Trải qua thời gian hơn một năm, sẽ phải ghi danh cao cấp học viện, hắn cũng đã lựa chọn phương hướng cho riêng mình. Hắn muốn đi theo con đường của Đấu Khai Sư. Nhưng mà, Đấu Khai Sư tu luyện phi thường gian nan, đặc biệt là chế tác Đấu Khai, không phải cứ có tiền liền nhất định có được. Cần chính mình không ngừng nỗ lực, không chỉ là tu luyện Vô Hồn, còn phải dành thời gian nghiên cứu phương diện Đấu Khai. Hắn năm nay đã 17 tuổi. Hắn tự vấn thiên phú không sai, nhưng còn có thể trở thành Đấu Khai Sư hay không vẫn là một ẩn số.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 194: Ngủ thẳng 17 cấp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Dù sao, nếu như cuối cùng không thể nắm giữ một bộ Đấu Khải của riêng mình, vậy còn không bằng trở thành Cơ Giáp Sư thực lực mạnh mẽ nữa...

Cái này cũng là lý do tại sao tất cả mọi người đều biết rõ Đấu Khải Sư là mạnh nhất, nhưng những người lựa chọn đi con đường kia đã ít lại càng ít.

Tỷ lệ thất bại quá cao. Tinh luyện kim loại hiếm, đoán tạo, thiết kế, chế tác, sửa chữa. Độ khó của Đấu Khải so với Cơ Giáp phải cao hơn ít nhất 10 lần.

Cơ Giáp chỉ cần có tiền, liền có thể tìm được người thiết kế, chế tác tốt nhất. Còn Đấu Khải lại yêu cầu chính mình tham gia vào quá trình chế tác, tìm ra con đường thích hợp nhất cho bản thân, chế ra một loại áo giáp tựa như một phần thân thể của chính mình.

Đây không phải điều người bình thường có thể làm được. Quá trình của nó rất gian nan, rất nhiều Đấu Khải Sư thời gian 10 năm cũng chưa chắc có thể hoàn thành một bộ Đấu Khải đầy đủ. Coi như là hoàn thành, rất có khả năng bởi vì tự thân tu vi tăng lên, lại phải từ bỏ, lại bắt đầu lại từ đầu. Thực sự không phải dẫn dắt người một cách bình thường.

Nếu như ở trên Đấu Khải dồn quá nhiều công phu, lại sẽ làm lỡ việc tu luyện Võ Hồn. Phản phệ, có khi còn chẳng bằng Cơ Giáp Sư. Dù sao, Cơ Giáp cũng đã rất cường đại, thể tích khổng lồ, lựa chọn lại đa dạng.

Vì lẽ đó, Hứa Hiểu Ngữ đã quyết định, học viện cao cấp mình lựa chọn sẽ thiên về điều khiển Cơ Giáp chuyên nghiệp, hướng về phương hướng trở thành Cơ Giáp Sư chuyên nghiệp.

Như vậy, Cổ Nguyệt, nàng ấy có thể trở thành Đấu Khải Sư sao? 10 tuổi nhị hoàn, trước 15 tuổi nhất định có thể đạt đến tam hoàn cấp độ. Tương lai của nàng so với ta có tiền đồ hơn nhiều!

Đối với Cổ Nguyệt, hần cũng không có tâm tình đồ kỵ gì, ngược lại có một sự rung động không hề nhẹ.

Đường Vũ Lâm dựa vào nơi đó nhắm mắt dưỡng thần, trái tim của hần hơi có chút loạn. Mộ Hi vẫn còn ảnh hưởng đến hần. Mộ Hi thực lực hần từng thấy qua, hồi đó Mộ Hi vẫn mới chỉ là nhị hoàn, hiện tại sau khi đạt được tam hoàn nàng nhất định sẽ cường đại hơn, mà mục tiêu của nàng cũng chỉ là tám vị trí đầu mà thôi.

Mà Linh Ban thì sao? Trong ba tên chủ lực, mình mới chỉ đạt nhất hoàn. Tuy rằng rất tin tưởng vào sự phối hợp cùng với mọi người, nhưng mà sau khi chênh lệch tu vi đạt đến trình độ nhất định, những ưu thế này còn có thể được coi là ưu thế sao?

Đứng hàng đầu mới có thể nhận được khen thưởng đấy!

Cổ Nguyệt cũng đang nhắm mắt dưỡng thần, nàng có vẻ rất bình thản.

Trên xe tình cờ có người trò chuyện cũng đều sẽ nhỏ giọng. Trong bầu không khí sốt sắng như vậy, Hồn Đạo Xa chậm rãi rời khỏi quảng trường, xác định phương hướng, từ từ gia tốc, mang theo bọn họ hướng về ngoại vi Đông Hải Thành mà đi.

Trong bầu không khí không mấy lạc quan này, Hồn Đạo Xa của đại biểu Đông Hải Thành lái vào xa lộ, bắt đầu tăng tốc.

Hồn Đạo Xa Lộ áp dụng kỹ thuật tiên tiến nhất, có thể giúp gia tăng tốc độ của Hồn Đạo Xa lên rất nhiều nhờ không gian trôi nổi, tốc độ tối đa thậm chí có thể bằng một nửa Hồn Đạo Hóa Xa. Nếu đi những khoảng cách không quá xa, so với đi tàu càng thêm thuận tiện hơn.

Lúc này Đường Vũ Lâm đã mở hai mắt ra, nhìn quang cảnh mỹ lệ liên tục xẹt qua bên cửa sổ, trong mắt không ngừng có thần thái thích thú.

Phía đông là biển rộng, xa lộ cao tốc này được xây dựng ven biển, màu xanh lam vô biên vô hạn, khiến cho tâm thần người ta cảm thấy sảng khoái.

Đường Vũ Lâm không khỏi nghĩ lại lúc trước khi mình và Na ở cạnh biển nhìn về phương xa, khi đó hần, nắm đôi bàn tay nhỏ nhắn của Na, nhìn về phía chân trời, ngắm mặt trời mọc, tìm vô số, có lúc số hên, còn có thể bắt được vài con còng biển to mọng để ăn.

"Na!" Đường Vũ Lâm nhẹ giọng hô hoán.

"Hả? Vũ Lâm, người..." Bên người truyền đến thanh âm kinh ngạc.

Đường Vũ Lâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cổ Nguyệt bộ mặt kinh ngạc nhìn mình, hần mỉm cười lắc đầu một cái, "Ta không có chuyện gì, chỉ là nhớ mọi người ta, không biết nàng hiện tại như thế nào, có vui vẻ hay không? Nàng nếu như biết ta hiện tại đã chính thức trở thành Hồn Sư, nhất định sẽ vì ta mà cao hứng."

Cổ Nguyệt gật gật đầu, khẽ mỉm cười, "Nhất định sẽ. Người uống nước không?" Nàng từ trong túi đeo lưng của chính mình lấy ra một chai nước đưa tới.

"Ồ? Được rồi, đa tạ." Đường Vũ Lâm mở chai nước uống vào mấy ngụm. Bên trong chỉ là nước lạnh, nhiệt độ thích hợp, dòng nước đi xuống cổ họng, khiến thân thể và tâm thần đều vô cùng thoải mái.

Cổ Nguyệt từ trên tay hần nhận lại chai nước, cũng tự mình uống lấy, không quan tâm chút nào hần vừa uống qua.

Đường Vũ Lâm hơi kinh ngạc nhìn nàng một cái, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu trên má của nàng, khiến cho da thịt của nàng phảng phất trở nên óng ánh long lanh hơn, nguyên lai nàng lại đẹp như vậy...

Cổ Nguyệt nghiêng đầu nhìn về phía hắn, mỉm cười nói: "Ngươi nhìn cái gì?"

Đường Vũ Lâm kéo rèm cửa ở phía trước xuống, "Trời nắng quá, sẽ rất chói mắt."

Cổ Nguyệt đem chén nước một lần nữa nhét vào trong tay hắn, sau đó ngoẹo cổ, tựa vào bả vai hắn, "Ta buồn ngủ, cho mượn vai ngươi một chút được chứ?"

Đường Vũ Lâm có chút bất đắc dĩ, ngươi dựa vào ta, ta cũng không thể đem ngươi đẩy ra được.

Cổ Nguyệt tựa hồ là thật sự buồn ngủ, hô hấp của nàng rất nhanh sẽ trở nên đều đều lên, trên mặt mang theo nét nhàn nhạt mỉm cười, tựa hồ dựa vào người hắn, nàng có thể an tâm thả lỏng.

Đường Vũ Lâm cũng mơ hồ cảm giác được, nàng dựa vào người, khiến mình cũng có cảm giác buồn ngủ, cảm giác này thực sự thoải mái, thân thể ảm áp, nhưng rõ ràng nàng đã lại kéo rèm cửa lên rồi.

Trong lúc vô tình, hắn cũng nhắm hai mắt lại, sự tu luyện một hồi uể oải tựa hồ cũng dần tan biến theo nhịp hô hấp đều đều của hắn.

Từ Đông Hải Thành đến Thiên Hải Thành vẫn còn một khoảng cách xa, Hồn Đạo Xa cần chạy thêm khoảng bốn tiếng.

Mà Đường Vũ Lâm dọc theo con đường này, lại cứ như thế ngủ thiếp đi. Mãi đến tận khi Tạ Giải kêu hắn mới thức dậy.

"Hai ngươi ngủ đến thật là ngon a! Trực tiếp ngủ một lèo." Tạ Giải mặt xảo trá nhìn Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt đang còn lờ mờ vừa mở mắt.

Cổ Nguyệt đứng lên, ưỡn người một cái, sau đó quay đầu lại bóp bóp vai Đường Vũ Lâm, "Có mỏi lắm không?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu một cái, "Cũng còn tốt."

Cảm giác ngủ ngon vừa nãy thật thoải mái, theo trí nhớ của hắn, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng ngủ ngon đến vậy. Hồn lực trong cơ thể tự nhiên chảy xuôi, đột nhiên, hắn kinh ngạc phát hiện, tốc độ lưu chuyển hồn lực tựa hồ tăng nhanh, hơn nữa so với trước đây càng thêm thông thuận.

Tình huống như thế mang ý nghĩa tu vi của hắn đột phá, rốt cục đạt đến cấp 17.

Đường Vũ Lâm về mặt nhất thời trở nên hơi quái lạ, những ngày vừa qua hắn vẫn luôn trùng kích cấp 17 cực khổ, lại không nghĩ rằng sau khi ngủ dậy, tất cả nước chảy thành sông.

Tuy rằng hắn nội tình kém, nhưng không tới thời gian một năm, tu vi hồn lực từ cấp 11 tăng lên đến cấp 17, tốc độ như vậy cũng đã khá kinh người.

Cổ Nguyệt có vẻ rất tự nhiên, đi xuống xe đầu tiên, Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải theo sau. Nhìn bóng lưng Cổ Nguyệt đi ở phía trước, Đường Vũ Lâm trong lòng có chút ảm áp không hiểu vì sao.

Đồng bọn? Muội muội? Không biết tại sao, hắn cảm thấy Cổ Nguyệt mang đến cho hắn một cảm giác khá giống Na, cảm giác ảm áp này hắn cũng đã từng ở trên người Na cảm thụ qua.

Thiên Hải Thành giống như Đông Hải Thành, tiếp giáp biển rộng, hơn nữa vị trí càng cao hơn, nơi này nắm giữ bến cảng, bến tàu lớn nhất đại lục. Liên Bang Hải Quân đóng quân ngay bên ngoài Thiên Hải Thành, xa xa có thể mơ hồ nhìn thấy từng chiếc quân hạm to lớn bỏ neo trên biển rộng.

Cũng chính bởi vì nơi này lực lượng quân sự hùng hậu, vì lẽ đó Thiên Hải Thành mới có thể trở thành là thành thị đứng đầu khu vực bờ biển Đông Hải, ở trên đại lục có địa vị vô cùng quan trọng. Hoàn toàn không kém một ít thành phố lớn ở nội địa.

Người bình thường đến 18 tuổi đều phải tham gia binh dịch, ở trong phạm vi của Thiên Hải Liên Minh, người bị tuyển chọn đi lính, lựa chọn hàng đầu đều là đi Thiên Hải Thành bên này làm hải quân.

Đường Vũ Lâm khoảng cách đến 18 tuổi còn rất xa, hơn nữa còn là Hồn Sư, hắn có quyền tự mình lựa chọn. Chớ nói chi là hắn hiện tại còn là Đoán Tạo Sư cấp 4. Cấp 4 chức nghiệp giả đã nắm giữ địa vị xã hội rất cao. Nếu như đến cấp 5, đã được liệt vào giới thượng lưu.

Lúc này, ở trong mắt Đường Vũ Lâm Thiên Hải Thành nhìn qua so với Đông Hải Thành cũng không khác biệt mấy, dù sao cũng là thành thị đồng cấp nhau, tương tự cao lầu san sát, xa xa là biển rộng, vô vàn thiết bị cầu cảng Đường Vũ Lâm không biết tên. Mậu dịch Hải Cảng phi thường phồn vinh.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 195: Nhóm Đoán Tạo Sư

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cùng Đông Hải thành không giống chính là, Thiên Hải Thành nhiều núi, vì lẽ đó rất nhiều kiến trúc đều được kiến tạo ở trên núi. Nhìn qua càng thêm trùng điệp chập trùng. Một ít cao lâu lại được xây ở trong núi, mang lại vài phần cảm giác như xuyên thẳng mấy tầng mây.

Dẫn đội của Đông Hải Thành chính là các vị quan chức chính quyền, bọn họ đang cùng đồng cấp tại Thiên Hải Thành bàn bạc một số vấn đề quan trọng.

Bốn người Linh Ban là người dự thi nhỏ nhất trong số những người đến từ Đông Hải Thành. Đối với ngoại giới sự vật đương nhiên không có gì quá quan tâm. Chỉ cần theo đại đội là tốt rồi.

Bọn họ được dẫn tới một căn khách sạn xa hoa, khách sạn có điểm rất đặc sắc, có một nửa kiến trúc ở trong biển, mỗi một căn phòng đều có thể nhìn thấy đại hải. Làm cho người ta có một loại cảm giác như đang phiêu lưu trong lòng biển vậy.

Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải ở một phòng, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn ở trong một phòng khác.

Ngày mai là ngày tiến hành nghi thức khai mạc Hải Thiên Thịnh Diên, đồng thời cũng tiến hành rút thăm, sau mới chính thức thi đấu. Đây là Vũ Trường Không nói cho bọn họ, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. Cũng không có căn dặn bọn họ, nên làm sao ứng đối thi đấu.

"Leng keng." Tiếng chuông cửa vang lên.

Đường Vũ Lâm vội vàng đi mở cửa phòng, ngoài cửa, một bóng người đứng cười tươi rói, chính là Mộ Hi.

"Đi theo ta!" Mộ Hi lôi kéo Đường Vũ Lâm đi ra ngoài.

Đường Vũ Lâm bất đắc dĩ quay đầu lại hướng về Tạ Giải trong phòng, nói: "Tạ Giải, ta trước tiên cùng sư tỷ đi ra ngoài một chút, chờ một lúc sẽ quay trở lại."

"Đi thôi, đi đi." Tạ Giải vào lúc này đã nằm ở trên giường, rất không chú ý hình tượng nhắm mắt lại. Đọc theo con đường này, hẳn ngồi ở bên người Vũ Trường Không, tựa hồ mỗi khắc đều có thể cảm nhận được hàn ý từ bên người Vũ lão sư tỏa ra, thật là không có cách nào nghỉ ngơi tốt được. Vào lúc này mặt mày ảm đạm, có chút buồn ngủ.

"Sư tỷ, ngại chậm lại một chút đi. Chúng ta đây là đi làm cái gì à?" Đường Vũ Lâm bất đắc dĩ nói.

"Khai hội." Mộ Hi trả lời rất ngắn gọn, nhìn ngó chung quanh, thấy chung quanh nàng không có ai khác, lúc này mới không có ý tốt giọng lên, nhéo nhéo trên đôi má bầu của Đường Vũ Lâm.

"Sư tỷ!" Đường Vũ Lâm kháng nghị phát phát tay.

"Nhéo ngại là để mắt ngại. Được rồi, đến đây." Vừa nói, Mộ Hi đã đẩy Đường Vũ Lâm tiến vào trong một cái phòng.

Bên trong gian phòng vào lúc này đã có mười mấy người. Trước ngực mỗi người đều có treo một tấm huy chương Đường Vũ Lâm đã rất quen thuộc, huy chương đại diện cho đẳng cấp của Đoán Tạo Sư.

Dẫn đội của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội lần này chính là người quen cũ của Đường Vũ Lâm, Sầm Nhạc đại sư. Ngoài ra, đều là người trẻ tuổi, lớn tuổi nhất, cũng bất quá cũng chỉ hai mươi mấy tuổi mà thôi.

Sầm Nhạc nhìn thấy Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi đi vào, trên khuôn mặt vốn hết sức nghiêm túc nhất thời toát ra nụ cười.

"Vũ Lâm đến rồi? Đến đây, ta giới thiệu cho ngại một chút, những thứ này đều là thể hệ tuổi trẻ kiệt xuất của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta." Sầm Nhạc giới thiệu cho Đường Vũ Lâm từng người trước mắt này.

Trong đó có mấy người Đường Vũ Lâm đặc biệt chú ý tới, một tên thanh niên nhìn qua khoảng 17, 18 tuổi, tên là Trịnh Thiên Lâm; còn có một người hơn 20 tuổi, tên là Thang Văn Hạo.

Hai người kia mỗi người đều có điểm đặc biệt. Trịnh Thiên Lâm đôi cánh tay cực kỳ dài, dài quá đầu gối. Trên ngực mang theo huy chương Đoán Tạo Sư cấp 3. Thang Văn Hạo trước ngực càng sáng chói, mang theo huy chương cấp 4. Là thiên tài trong phòng, trừ Sầm Nhạc ra.

Mộ Hi tuy rằng rất ưu tú, nhưng vẫn chỉ mang huy chương Đoán Tạo Sư cấp 2 mà thôi, nàng hiện tại Thiên Đoán vẫn chưa ổn định, yêu cầu của Mộ Thần đối với nàng phi thường nghiêm ngặt, cũng không để cho nàng thi đấu được lên đến cấp 3.

"Người đã đến đông đủ, ta nói tiếp. Mọi người hẳn là đều biết, Đông Hải Thành chúng ta ở trong Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu đã rất lâu không có được thành tích tốt. Mà Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội lại là ngoại lệ. Lần trước, nhóm thiếu niên của chúng đã giành được vị trí thứ 3, nhóm thanh niên thậm chí còn giành được vị trí dẫn đầu, Văn Hạo, lần này ngại muốn tham gia nhóm thanh niên thi đấu, cũng phải không ngừng cố gắng, vì Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đem về thật nhiều vinh dự."

Thang Văn Hạo tướng mạo phổ thông, vóc người phi thường cường tráng, đôi mắt không to nhưng có ánh sáng nội hàm trong đáy mắt, có vẻ vô cùng trầm ổn.

"Vâng, Lão sư."

Đường Vũ Lâm thế mới biết, vị này chính là đệ tử đích truyền của Sầm Nhạc đại sư.

Sầm Nhạc hiển nhiên đối với gã đệ tử này phi thường hài lòng, mỉm cười nói: "Phát huy được thực lực bình thường của ngươi, nhất định có thể thu được thành tích tốt."

Ánh mắt của Sầm Nhạc tìm đến thứ hai chính là vị trí của Trịnh Thiên Lâm, "Thiên Lâm, ngươi hai năm qua tốc độ tiến bộ rất nhanh, cũng phi thường ổn định. Phát huy ra được thực lực ngươi nên có, trong nhóm thanh niên nhất định sẽ thu được thành tích tốt. Cũng hi vọng ngươi có thể sớm ngày có đột phá, đạt đến cấp 4."

"Vâng, Sầm đại sư." Trịnh Thiên Lâm hướng về Sầm Nhạc gật đầu, nhưng về mặt thái độ cũng không tính là đặc biệt cung kính, ở trên mặt hắn, mơ hồ có mấy phần kiêu căng, mấy phần ngạo mạn.

Ánh mắt Sầm Nhạc cuối cùng rơi vào trên người Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi, "Cuối cùng chính là hai tiểu hài tử các ngươi. Nếu như nói, trong ba nhóm thanh niên, thanh niên cùng thiếu niên, ta an tâm nhất, cũng chính là các ngươi. Ta nghĩ, cũng không cần ta cần dặn thêm gì nhiều. Các ngươi chỉ cần bình thường phát huy, nhất định có thể mang về hạng nhất cho Đông Hải Thành chúng ta. Ta chờ mong các ngươi lập công!"

Lời vừa nói ra, một đám Đoán Tạo Sư thuộc Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đều phóng ánh mắt nhìn sang. Đối với Mộ Hi cũng còn tốt một ít, nhưng còn Đường Vũ Lâm, đối với bọn họ mà nói lại hoàn toàn là khuôn mặt mới.

Đường Vũ Lâm là đệ tử của hội trưởng Mộ Thần, chuyện này được Hiệp Hội bảo mật rất nghiêm ngặt. Những người chân chính biết được, cũng chỉ có Mộ Thần cùng Sầm Nhạc mà thôi. Nhiều nhất có thể tính cả Mộ Hi, vì lẽ đó, các Đoán Tạo Sư ở đây đều không nhận ra hắn.

Nghe Lão sư khen như vậy, sau khi có chút kinh ngạc, ánh mắt của Thang Văn Hạo nhìn sang Đường Vũ Lâm, thiện ý mỉm cười gật đầu, Đường Vũ Lâm vội vàng đáp lễ.

Trịnh Thiên Lâm lại nở nụ cười, "Mộ Hi mười mười cũng cố gắng nhanh chóng đạt đến cấp 3 đi, trong nhóm thiếu niên quét ngang đám bạn cùng lứa, hạng nhất đã là vật trong túi của mười."

Nếu như là trước đây, hắn khen như thế, Mộ Hi cũng sẽ rất ưng bụng, dù sao, ở trong thế hệ tuổi trẻ nàng đứng là người tài ba. Nhưng mà, hiện tại bên người nàng còn có một tiểu tử tiểu quái vật đang đứng sừng sững ở đây, lời này nàng làm sao còn có thể tiếp thu được? Nhân gia người ta đã đạt đến cấp 4, lại còn nhỏ hơn mình 4 tuổi.

"Ngươi chớ nói lung tung, ta không thể nào nắm hạng nhất." Mộ Hi vội vàng nói.

Trịnh Thiên Lâm còn tưởng rằng nàng khiêm tốn, cười ha ha nói: "Sao không nắm chắc, ngươi ở tuổi này, coi như dù mới đạt đến cấp 2 đã là cực kỳ hiếm thấy, càng không cần phải nói là tiếp cận trình độ cấp 3." Ánh mắt trước sau của hắn đều không thèm nhìn Đường Vũ Lâm ở bên kia.

Tuy rằng Đường Vũ Lâm nhìn qua so với bạn cùng lứa tuổi cao to hơn một chút, nhưng cũng không tính đặc biệt khác thường, nhiều lắm tương đương chiều cao của hài tử 12, 13 tuổi thôi. Ngoại trừ Thang Văn Hạo sau khi quan sát, đã thấy được ánh mắt Sầm Nhạc đều rất kỳ vọng đặt trên người Đường Vũ Lâm, những người khác hầu như đều giống như Trịnh Thiên Lâm, vẫn chỉ cho rằng hắn là người làm nền thôi.

Đường Vũ Lâm đối với điều này không chút nào phật lòng, hắn không muốn bị chú ý chút nào. Mang Thiên đã từng nhiều lần căn dặn hắn, ở trong Đoán Tạo Sư Hiệp Hội phải khiêm tốn, biết điều một tí mới có thể giữ vững tâm tính, không nên phân tâm làm giảm tốc độ tiến bộ của bản thân.

Đối với Mang Thiên, Đường Vũ Lâm luôn luôn tin tưởng không hề nghi ngờ, chớ nói chi Mộ Thần lão sư cũng căn dặn như vậy. Vì lẽ đó, đối với thi đấu Đoán Tạo Sư lần này, hắn cũng dự định sẽ cố ý đem hạng nhất tặng cho Mộ Hi, ngược lại mình còn kiếm thêm được phần khen thưởng dành cho vị trí thứ nhì, có sao lại không làm?

Sầm Nhạc đối với điều này cũng không có bình luận nào thêm, bảo vệ Đường Vũ Lâm, là mục tiêu hàng đầu của hắn. Mộ Thần lúc trước cũng đã thông báo, nếu như không phải tốc độ trưởng thành của Đường Vũ Lâm thực sự quá nhanh, đã đến thời điểm cần tiếp xúc với giới Đoán Tạo Sư, Mộ Thần thậm chí sẽ không để cho hắn đến dự thi lần này.

Đường Vũ Lâm không biết chính là lần này để hắn đến dự thi còn có một nguyên nhân khác, chính là danh ngạch dự thi cấp cao hơn, hay chính là danh ngạch dự thi cùng Đoán Tạo Sư cao tăng ở cấp toàn đại lục. Đạt đến trình độ Đoán Tạo Sư cấp 4, Đường Vũ Lâm đã có tư cách này.

Sầm Nhạc nói: "Kế tiếp ta sẽ giảng giải cho các ngươi một cách đơn giản về thể lệ thi đấu của cuộc thi. Trước tiên nói về nhóm thiếu niên, nghe xong các ngươi có thể quay về." Hắn vẫn ưu tiên chăm sóc Đường Vũ Lâm, đương nhiên, trong mắt các vị Đoán Tạo Sư, Sầm Nhạc đại sư đây là đang chăm sóc Mộ Hi mà thôi.

"Ba tổ thi đấu đều có chỗ bất đồng, thi đấu của nhóm thiếu niên chính là khảo nghiệm Đoán Tạo Thuật cơ sở. Thông qua sát hạch để tiến hành sàng lọc.

Vì lẽ đó vòng thứ nhất sát hạch được gọi là Si Thi*, sẽ yêu cầu các ngươi tiến hành Bách Đoán Tạo, còn rèn đúc kim loại hiếm gì, không ai biết, đây là bí

mật được bảo mật nghiêm ngặt.

**nếu theo mình hiểu là thi đấu chỉ định bắt buộc.*

Sau khi trải qua vòng thứ nhất, sẽ chọn rút ra 64 người ưu tú nhất tham gia vòng thi đấu thứ hai. Vòng thứ hai chính là tự do phát huy, kim loại tùy chọn, cho các người rèn đúc. Có thể thực hiện Đoán Tạo Thuật tới trình độ nào, sẽ thu được điểm như thế ấy.

Mà vòng thứ ba, là sử dụng kim loại các người đoán tạo ở vòng hai chế tạo thành hình thức được quy định. Ba vòng thi này, nghe tới rất đơn giản, nhưng muốn thu được thứ hạng tốt, cần phải có hành động kinh người.

Đến thời điểm dự thi, các người chỉ cần toàn lực phát huy là được rồi. Thu được một trong tám thứ hạng đầu, Hiệp Hội sẽ có khen thưởng thêm, thu được ba vị trí đứng đầu, khen thưởng càng phong phú.

Đồng thời có thể đại biểu Hiệp Hội tham gia Giải Thi Đấu khác ở cùng nhóm tuổi.

Vì lẽ đó, phần thi đấu tiêu chuẩn ta hi vọng các người có thể cố gắng hết sức, bởi vì tiêu chuẩn không phải chúng ta quyết định, ba người đứng đầu sẽ thu được Thiên Hải Liên Minh huy hiệu; cũng chính là vé thông hành cho các người tham dự nội dung thi đấu cùng Đoán Tạo Sư cao tầng, hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Nỗ lực! Phấn đấu!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

“Vâng.” Đường Vũ Lâm, Mộ Hi, cùng với mấy tên thiếu niên khác đồng thời cung kính đáp lời.

Lại nói, Mộ Hi ở trong một đám Đoán Tạo Sư này cũng có thể được tính là một ngôi sao sáng, bởi vì... ở đây cũng chỉ có mỗi một mình nàng là nữ mà thôi.

Nghe xong Sầm Nhạc đại sư căn dặn, Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi rời đi trước.

"Cố lên nha! Tiểu sư đệ." Mộ Hi lại xoa xoa đầu của hắn, lại xoa bóp hai gò má của hắn, lúc này mới thả hắn rời đi.

Đường Vũ Lâm rất là bất đắc dĩ, hắn hiện tại cảm thấy, sư tỷ trước đây trừng mắt lạnh lẽo tựa hồ cũng không tệ, chí ít cũng không cần phải chịu nỗi khổ đa thịt này.

Thi đấu đã sắp bắt đầu rồi, sau khi đi đến một tử điểm, hắn đã mơ hồ cảm giác được bầu không khí hùng hục của Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu.

Bên trong tử điểm, quan khách hầu như đều có quan hệ cùng lần thi đấu này, không chỉ có thí sinh dự thi từ Đông Hải Thành, cũng có những thành thị khác, mỗi người đều có vẻ khá vội vã, suy tư.

Trở lại phòng của mình, Đường Vũ Lâm rất bất đắc dĩ phát hiện con heo Tà Giải này đã ngủ say như chết, hơn nữa còn nằm banh cẳng hết mắt cả cái giường – cả người nằm dang hết hai tay hai chân, rất không giữ hình tượng.

Hắn ngồi xuống trên giường của mình, nhưng cũng không có nằm mà lại khoanh chân ngồi đó, nhìn ra ngoài cửa sổ là hải dương xanh biếc mênh mông, trong người đều cảm thấy khoan khoái vô cùng, chậm rãi nhắm hai mắt lại bắt đầu mình tưởng.

Cần cù bù thông minh đã sớm ăn sâu vào cốt tủy, hắn sẽ không bỏ qua bất luận cơ hội tu luyện nào. Đoán Tạo Sư thi đấu hắn cũng không quá lo lắng, giống như Sầm Nhạc từng nói, cùng độ tuổi với hắn, muốn vượt qua hắn trên phương diện Đoán Tạo Thuật, e rằng rất ít người có thể làm được.

Hắn đã hiểu rõ, ngược lại hãy theo sát Mộ Hi đồng thời thăng cấp, đến vòng thi đấu cuối cùng, nếu như Mộ Hi có cơ hội trở thành quán quân, hắn liền nhường, nếu như không được, hắn sẽ đoạt lấy, tương đương “hộ hoa sư giả” thần thánh bên cạnh Mộ Hi.

Trái lại về Hồn Sư thi đấu, hắn có chút sốt sắng, dù sao, ở trong đám bạn cùng lứa tuổi bọn họ mặc dù không tệ lắm, nhưng mà bên trong Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu này, bọn họ chịu thiệt thòi rất lớn về tuổi tác. Ở giai đoạn lứa tuổi này của bọn họ, kém một tuổi, tu vi đều sẽ có sai biệt rất rõ ràng, càng không cần phải nói thậm chí có nguy cơ kém đến 5 tuổi.

Mộ Hi đã đạt đến tam hoàn, cũng chỉ dám nói là tranh thủ tiến vào tám vị trí đầu mà thôi, hắn lúc này mới nhất hoàn. Các bạn bè cũng chỉ là nhị hoàn. Có

thể đi được bao xa đây?

Tôi thiếu, nhất định không được bị đào thải ngay tại vòng loại đầu tiên. Như vậy cũng quá sức mắt mặt. Vũ lão sư e rằng cũng sẽ không hài lòng.

Nỗ lực! Phấn đấu!

Đường Vũ Lâm dứt bỏ tạp niệm, bất luận thế nào, mình cũng sẽ dùng hết toàn lực để cố gắng!

Nghi thức khai mạc Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu được tiến hành ở sân thể thao của Thiên Hải Thành. Đây là một sân vận động có thể chứa được tới đa 8 vạn người, cũng là sân thi đấu lớn nhất trong toàn Thiên Hải Liên Minh.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu đối với sự phát triển kinh tế của khu vực Đông Hải mà nói, là việc trọng đại to lớn nhất, cũng sẽ nhận được sự quan tâm của toàn Liên Bang. Mỗi lần tổ chức thi đấu, đều sẽ xuất hiện một ít nhân tài ưu tú.

Mà trên thực tế, mục đích ban đầu của Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu chính là vì Thiên Hải Liên Minh tuyển ra nhân tài ưu tú để bồi dưỡng, trở thành tài năng trụ cột của Liên Minh sau này.

Bên trong Liên Bang đảng phái san sát, bản thân Thiên Hải Liên Minh là một nhánh có thực lực vô cùng mạnh, đặc biệt là ở phương diện kinh tế, có thể được tính là một trong những đại cự đầu của toàn Liên Bang.

Thế nhưng, Thiên Hải Liên Minh rất phiền muộn là bởi vì ở khu vực Đông Hải bên này, đều vốn phát triển khá muộn, kinh tế tăng trưởng khá dễ dàng. Nhưng đề tăng trưởng bền vững không phải là chuyện ngày một ngày hai. Nội lực rất nhiều thành phố lớn đều có truyền thừa ngàn năm, thậm chí là vạn năm đại gia tộc. Nhân tài bên trong những gia tộc này đều được kinh qua một vài năm bồi dưỡng căn cốt, gốc gác hùng hậu, căn cơ thâm hậu.

Bởi vậy, ở phương diện nhân tài, Thiên Hải Liên Minh luôn luôn rất thiếu thốn. Ở phương diện then chốt này trước sau đều ít nhiều khá là lạc hậu.

Ở bên trong lục địa, đối với một ít cao tầng của Liên Bang mà nói, Thiên Hải Liên Minh chỉ có mỗi kinh tế để dựa vào mà thôi, còn những cái khác đều không xuất sắc, địa vị trong Liên Bang trước sau đều chỉ ngậm ngùi nằm ở vị trí tầm trung.

Đối với điều này. Những người nắm quyền của Thiên Hải Liên Minh có thể nào cam tâm? Vào khoảng chừng 200 năm trước, họ đã sáng lập ra Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, dùng để chọn lựa cùng cổ vũ nhân tài. Không chỉ tiền thưởng phong phú, còn cung cấp một vài phần thưởng đặc thù nhằm trợ giúp những người mới này tăng trưởng, đào tạo sâu, củng cố gốc rễ của Thiên Hải Liên Minh.

Sáng sớm, đại diện mỗi đội của từng thành thị cũng đã tiến ra sân thi đấu chờ đợi thời khắc khai mạc.

Sân vận động to lớn, phóng tầm mắt nhìn, người người nhốn nháo. Trên khán đài từ lâu đã ngồi kín người.

Đường Vũ Lâm lần đầu tiên tới địa phương có quy mô như này, theo nghi thức khai mạc, số người càng lúc càng tăng thêm, bên người rất nhiều người đều cao lớn hơn hẳn nhiều, thậm chí không thể nhìn rõ ràng được tình huống của buổi khai mạc. Chặng qua là cảm thấy một hồi lâu sau khi đứng xếp hàng, nghe xong một ít cổ vũ, nghi thức khai mạc cuối cùng cũng đã kết thúc.

Sau đó dựa theo nội dung thi và nhóm tuổi tiến hành bốc thăm.

Những thứ này đều do các thầy giáo tiến hành, Linh Ban mấy người trái lại không cần phải làm gì cả.

Bên trong sân vận động đã biến thành biển người, ở trung ương dựng lên một đài cao.

"Bọn họ đang làm gì?" Đường Vũ Lâm hướng về bên người Tạ Giải hỏi.

Tạ Giải nói: "Cái này ngươi không biết đâu. Chờ một lúc sẽ tiến hành một hồi thi đấu biểu diễn, nghe nói, lần này là cố ý mời tới cường giả đến từ chính Sử Lai Khắc học viện, hơn nữa đã phải tiêu tốn số tiền lớn. Đối thủ của bọn họ, chính là quán quân tổ đội 7 người đời trước của Thiên Hải Liên Minh chúng ta. Liên Minh làm như thế, chủ yếu là để chúng ta thấy được sự chênh lệch đẳng cấp với nhân gia người ta, bất quá, ta lại không cảm thấy đây là một sự lựa chọn chính xác."

Bên người Tạ Giải, Cô Nguyệt nghi hoặc hỏi: "Tại sao?"

Tạ Giải nhún nhún vai, nói: "Này còn không đơn giản sao? Chênh lệch ở trong phạm vi nhất định, có thể gọi là chênh lệch, sẽ đem đến hiệu quả khích lệ. Còn chênh lệch vượt quá cấp độ nhất định, vậy thì không còn gọi là chênh lệch, mà được gọi là rãnh trời. Không thể vượt qua rãnh trời, sẽ chỉ làm người cảm thấy ỷ rỗi hơn."

"Hi hi, ngươi thật biết suy nghĩ ha." Hứa Tiểu Ngôn nói: "Một đứa bé như ngươi cũng có thể nghĩ ra được sự tình này, lẽ nào cao tầng của Liên Minh sẽ không nghĩ tới sao? Ta xem ra, Liên minh nhất định sẽ có biện pháp của mình để xử lý."

"Ta thật đói, ai có gì ăn không?" Đang trong lúc bọn họ nói chuyện, đột nhiên bên người truyền tới một âm thanh.

Đường Vũ Lâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên Tiểu Bàn Tử * đang ở trong đoàn người chạy tán loạn, một mặt khát vọng hướng về mọi người hỏi dò.

**Gã mập mạp*

"Ồ, lại là một kẻ tham ăn nha." Hứa Tiểu Ngôn theo bản năng nói.

Tạ Giải tặng hắng một cái, "Tiểu Ngôn! Từ này ngươi dùng thật hay nhĩ?"

Hứa Tiểu Ngôn cũng cảm giác được chính mình nói hổ, vội vàng khẽ che môi anh đào, lặng lẽ le lưỡi một cái.

Đường Vũ Lâm cũng không để ý lắm, chính mình là kẻ tham ăn vốn đã thành danh, hẳn chủ động hướng về tên Tiểu Bàn Tử đang tiến đến nghênh tiếp.

"Cái này cho ngươi ăn đi." Lấy ra một miếng cá khô, đưa cho gã béo.

Bởi vì thân thể tiêu hao quá lớn, vì lẽ đó, bên người hắn lúc nào cũng mang theo một ít thức ăn, như cá khô, thịt bò khô, chủ yếu những thức ăn giàu dinh dưỡng, năng lượng.

"Đa tạ, đa tạ." Tiểu Bàn Tử vừa nhìn thấy miếng cá khô, con mắt nhất thời sáng lên, một thoáng sau đó, cái miệng lớn há ra ăn nhồm nhoàm, vừa ăn còn vừa gật đầu liên tục, tỏ vẻ rất thỏa mãn.

Nhìn dáng vẻ của hắn, ngay cả Đường Vũ Lâm cũng tự cảm thấy có chút thèm ăn, vì vậy chính mình cũng móc ra một khối bắt đầu gặm.

"Ăn ngon ghê! Ở chỗ chúng ta, đều không có cá khô ngon như vậy, cảm tạ ngươi, đại ca." Tiểu Bàn Tử nhìn qua tuổi tác không lớn, nhiều nhất cũng chỉ ngang Đường Vũ Lâm, miệng lưỡi đúng là ngọt cực kì.

"Đừng gọi ta là đại ca, ta tên Đường Vũ Lâm. Nói không chừng ngươi còn lớn tuổi hơn ta đấy! Ngươi bao nhiêu tuổi?" Đường Vũ Lâm tò mò hỏi.

Tiểu Bàn Tử nói: "Ta vừa qua sinh nhật 10 tuổi, ngươi cao hơn ta nhiều như vậy, không thể nhỏ hơn ta chứ?" Hắn so với Đường Vũ Lâm thấp hơn nửa cái đầu.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Sử Lai Khắc đệ tử

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm cười nói: "Vậy ta hẳn là lớn hơn ngươi khoảng nửa tuổi rồi! Đúng rồi, ngươi tên gì?"

Tiểu Bàn Tử nói: "Ta tên Từ Lạp Trí, mọi người cũng gọi ta Tiểu Cật Hóa. Ngươi cũng có thể gọi ta như vậy."

Đường Vũ Lâm cười khỏ nói: "Hai ta so ra ai tham ăn hơn vẫn còn khó nói đấy, ta vẫn là gọi tên ngươi thì hơn. Ngươi cũng đến tham gia thi đấu sao?"

Từ Lạp Trí gật gật đầu, "Đúng đấy, đúng đấy! Các ngươi nơi này chơi rất vui, đây là lần thứ nhất ta nhìn thấy hải dương đấy. Lúc về ta muốn được đi tắm biển thỏa thích. Ngươi giới thiệu cho ta đi, biển nơi đây còn thứ gì ngon hơn để ăn không?"

Quả nhiên là một kẻ tham ăn! Đường Vũ Lâm nhìn hắn, lại lấy ra một miếng khô cá từ trong nhẫn trữ vật đưa cho gã béo.

"Hải sản có nhiều loại đồ ăn ngon hơn nhiều, có hải đảm thơm ngọt, còn có hải thần tham, đặc sản còn có thể có món cá ngừ đại dương, ừ, còn có cá chình lớn, ngon nhất là ở chỗ thịt rất tươi. Về món cua, ta kiến nghị ngươi ăn kim mao giải, so với loại để vương giải đặc biệt lớn hơn, ăn ngon hơn, chất thịt lại mềm hơn nhiều. Tóm hùm, ta cảm thấy vẫn là Đông Hải Thành chúng ta bên kia có loại tôm hùm tốt hơn, tuy rằng giá cả đắt hơn một chút, nhưng thịt chắc hơn rất nhiều. Bên này Thiên Hải tôm hùm, chất thịt tuy rằng cũng khá sẵn, nhưng chất dinh dưỡng kém hơn, hơn nữa hơi khó nhai." Đường Vũ Lâm đọc vanh vách như trong lòng bàn tay.

Từ Lạp Trí nghe mà con mắt sáng lấp lánh lên, không ngừng nuốt nước miếng, "Hay, hay, được nha! Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, ngươi dẫn ta đi ăn có được hay không? Ta đã có chút không thể chờ đợi được nữa."

Đường Vũ Lâm có chút bất đắc dĩ nói: "Cái này còn để xem sắp xếp thời gian. Ta đưa cho ngươi số điện đàm, khi nào quay về ngươi tìm ta là được rồi." Hắn cũng không cho rằng Ban Tổ chức của Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu có thể sắp xếp đủ lương thực cho hắn ăn, chắc sau này phải ra ngoài tìm đồ ăn. Vậy mà gặp trúng một kẻ cùng chung chí hướng thung-phí-di-động như hắn. Thế mới biết không gì là không thể gặp!

Hai người trao đổi thông tin liên lạc. Đột nhiên một âm thanh êm tai nhưng lạnh như băng vang lên, "Tiểu Cật Hóa, ngươi làm sao lại chạy đến nơi đây rồi?"

Người chỉ biết có ăn thôi. Lập tức theo chúng ta."

Đường Vũ Lâm cùng Tiểu Cật Hóa Từ Lạp Trí đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ đang hướng về bọn họ bên này đi tới. Thiếu nữ nhìn qua đồng dạng tuổi không lớn lắm, khoảng gần bằng Từ Lạp Trí, mặc đồ thể thao màu xanh lục tương tự như hần. Đồ của gã béo rộng thùng thình, còn ở trên người nàng lại vô cùng vừa vặn, mái tóc màu vàng thắt bím đuôi ngựa gọn gàng ở sau gáy, một đôi mắt to màu xanh thăm phi thường đẹp đẽ, lông mi thật dài, cùng Đường Vũ Lâm không kém là bao. Da thịt trắng nõn mềm mại, trong ánh nắng ban mai chiếu rọi, có một cảm giác vô cùng vi diệu trào dâng.

Nàng đồng dạng tuổi không lớn lắm, theo Đường Vũ Lâm hần là nàng cũng không khác mình bao nhiêu. Nhưng mà bản mặt sao lại vô cùng lạnh lẽo, nhìn qua cực kỳ khó gần.

Nhìn thấy nàng, Từ Lạp Trí lại như là chuột gặp mèo, nhanh chóng nhảy lên, đằng hoàng nói: "Tĩnh Lan tỷ, ta sai rồi, nhưng mà là do ta đói mà thôi! Người xem, ta nếu như không ăn no, cũng không có thể lực, đứng hay không?"

"Đi thôi." Thiếu nữ hướng về hần phát phát tay, trong lúc vô tình nhìn thấy bên cạnh hần, Đường Vũ Lâm cũng đang đồng thời gặm miếng khô cá, có chút ghét bỏ, nói rằng: "Không phải người nào đưa đồ cho đều ăn, người không biết hiện tại thói đời, người xấu rất nhiều sao?"

Thịt mỡ trên mặt Từ Lạp Trí co giật một thoáng, có chút thật không tiện nhìn Đường Vũ Lâm một chút, làm động tác thủ thế tạm biệt hần, nhanh chóng chạy tới, ngoan ngoãn đi theo cô bé kia.

Đường Vũ Lâm có chút vô vị sờ sờ mặt của mình, trong lòng thầm nghĩ, ta dung mạo rất giống người xấu sao?

"Vừa này là ai vậy?" Tạ Giải hỏi, hần vừa liếc mắt thấy cô bé áo vàng, nhất thời có loại cảm giác kinh diễm.

Đường Vũ Lâm nhún vai, "Ta cũng không biết, ta chỉ cùng tên Từ Lạp Trí kia giao lưu một thoáng những điều tâm đắc về ẩm thực mà thôi."

Đúng lúc này, loa phóng thanh truyền khắp toàn trường.

"Ngày hôm nay là ngày bắt đầu Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, chúng ta hân hạnh mời tổ đội đại biểu Sử Lai Khắc học viện, cùng với đương kim tổ đội quán quân tiến hành giao lưu luận bàn. Để được chiêm ngưỡng thực lực cường đại của Sử Lai Khắc học viện, lần này chúng ta chính là giao lưu vượt tuổi. Quán quân tổ 7 người nhóm thanh niên của Thiên Hải Liên Minh chúng ta sẽ khiêu chiến tổ 7 người nhóm thiếu niên của Sử Lai Khắc học viện. Tiếp theo, mời song phương lên đài."

Nhóm thanh niên đấu với nhóm thiếu niên?

Đường Vũ Lâm hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn Hứa Tiểu Ngôn bên người, quả nhiên bị nàng nói trúng rồi đây. Thiên Hải Liên Minh cao tăng quả nhiên cần nhắc đến vấn đề mặt mũi. Bất quá, nếu như nhóm thanh niên đấu với nhóm thiếu niên mà còn thua, e rằng...

Điều còn làm cho Đường Vũ Lâm kinh ngạc hơn còn ở phía sau.

Đại biểu Thiên Hải Liên Minh bên này ra trận, chính là tổ đội quán quân của nhóm thanh niên lần trước, 7 tên học viên đến từ Thiên Hải học viện, năm nay bọn họ cũng đã qua tuổi 20, chỉ có thể tham gia thi đấu ở nhóm thanh niên vào năm nay.

Mỗi người bọn họ đều ăn mặc đồng phục màu bạc, nhìn qua anh tuấn hiên ngang, 5 nam 2 nữ, hành động chỉnh tề như một, vừa nhìn chính là cường giả được huấn luyện lâu năm, kinh nghiệm dày mình, khí huyết thân thái phiêu dật, trong ánh mắt còn mang theo vài phần phần khởi.

Khiến Đường Vũ Lâm kinh ngạc chính là nhóm người đi vào từ góc đài còn lại. 5 người đi đầu hần cũng không nhận ra, bọn họ đều ăn mặc quần áo thể thao màu xanh lục, nhìn qua đều khoảng 14, 15 tuổi. Mà hai người đi sau hần chỉ thoáng cái đã nhận ra được. Trên thực tế, bọn họ vừa mới mới vừa tách ra không bao lâu! Còn không phải là gã béo Từ Lạp Trí cùng thiếu nữ được gọi là Tĩnh Lan sao? So với những người khác, bọn họ rõ ràng tuổi nhỏ hơn rất nhiều, đặc biệt dễ thấy trên đài thi đấu.

"Ồ, là hai người bọn họ à. Bọn họ làm sao cũng lên đài?" Tạ Giải tự nhiên cũng nhận ra được.

Hứa Tiểu Ngôn ngờ ngạc nói: "Mọi người tuổi tác gần gần nhau, làm sao lại chênh lệch lớn như vậy?"

Đúng đấy! Đầu là 10 tuổi, nhưng nhân gia người ta cũng đã có thể lên thi đấu biểu diễn ở trên đài, quan trọng hơn chính là, lên đài mang ý nghĩa bọn họ là đại biểu của Sử Lai Khắc học viện trong truyền thuyết!

Dù cho là Đường Vũ Lâm, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một niềm ao ước, chẳng trách được thiếu nữ gọi là Tĩnh Lan có vẻ vô cùng kiêu ngạo, quả nhiên là có tiền vốn để kiêu ngạo. Chỉ là không biết, thực lực của bọn họ có thể đạt đến trình độ thế nào.

Trên dưới 10 tuổi, lẽ nào bọn họ còn có thể là tam hoàn cường giả hay sao?

Trên đài song phương đang chào lẫn nhau, 7 người bên Thiên Hải Liên Minh rõ ràng còn cao hơn người ta một đoạn, tuổi tác chênh lệch biểu lộ ra không thể nghi ngờ.

Đây chính là chênh lệch vượt quá 5 tuổi!

Sử Lai Khắc học viện ở một bên, cầm đầu là một thiếu niên khoảng chừng 15 tuổi, tướng mạo của hần nhìn qua cũng không hề xuất chúng, nhưng có một

loại khí chất đặc thù. Đứng ở nơi đó, tuổi tuy còn nhỏ, nhưng lại như núi cao sừng sững, chỉ tiến lên vài bước, ngay lập tức sẽ trở thành tiêu điểm thu hút sự chú ý của toàn trường.

Đường Vũ Lâm trợn to hai mắt, đối với một trận chiến như vậy hẳn cũng rất chờ mong, 7 đấu 7, đây là thi đấu đoàn đội được quan tâm nhất, trải qua hơn vạn năm nghiệm chứng, là tổ hợp phát huy được hiệu quả tác chiến tốt nhất đối với giới Hồn Sư.

Mà những người trên đài này, đại biểu cho những cá nhân xuất chúng nhất trong cùng thế hệ, đặc biệt là những thiếu niên đến từ Sứ Lai Khắc học viện, thực lực của bọn họ có thể đạt tới trình độ nào đây? Trong lúc vô tình, Đường Vũ Lâm đã theo bản năng ngầm so sánh cùng bọn họ. Lấy cường giả làm mục tiêu, đây là con đường tất yếu của tất cả mọi người.

Song phương tự giới thiệu mình một cách đơn giản, Đường Vũ Lâm lúc này mới biết thiếu nữ kéo Từ Lạp Trí đi lúc nãy tên là Diệp Tinh Lâm, thật là một cái tên rất dễ thương!

Trọng tài là một ông già, khí tức thâm trầm, nhìn qua liền biết tu vi không thấp.

"Tiếp theo, trận đấu bắt đầu!"

Võ đài không tính là đặc biệt lớn, còn không rộng bằng sân luyện tập thực chiến bình thường của bọn Đường Vũ Lâm, đây là vì hạn chế về thời gian dựng đài thi đấu cũng không quá dài. Vì lẽ đó, toàn bộ đài thi đấu đường kính cũng không vượt quá 50 mét. 14 người ở trên đài tuy rằng không có vẻ chen chúc, nhưng cũng có vẻ không quá thoải mái.

Trọng tài vừa mới hô lên “trận đấu bắt đầu” mấy chữ này, bên đầu tiên phát động tấn công chính là 7 người đến từ Sứ Lai Khắc học viện.

Người đầu tiên xuất thủ, lại chính là Từ Lạp Trí.

Chỉ thấy tay phải của hắn vung một cái, Hồn Hoàn dưới chân sáng lấp lóe, hai cái Hồn Hoàn màu vàng bay lên. Hồn Hoàn thứ nhất lấp lánh, tựa hồ có món đồ gì từ trong tay hắn bay ra ngoài. Bởi vì khoảng cách khá xa nên Đường Vũ Lâm có chút xem không được rõ ràng. Chẳng qua là cảm thấy vật kia không có tính công kích, nhìn thế nào cũng như bánh màn thầu * vậy?

**một loại bánh bao không nhân*

Sáu người kia từng người tiếp nhận vật đó, nhét vào trong miệng. Một thiếu nữ khác tầm mười mấy tuổi hét vang một tiếng, ba vòng Hồn Hoàn từ dưới chân bay lên, hai vàng một tím, là tổ hợp Hồn Hoàn tốt nhất, trên tay phải, một ánh hào quang sáng lên, rõ ràng là một toà bảo tháp, bảo tháp bảy tầng, Hồn Hoàn lượt lơ bên dưới, ba tầng dưới cùng đồng thời sáng lóng lánh lên, hóa thành ba đạo ánh sáng, rơi vào trên người thiếu niên sừng sững tựa thái sơn đang lao lên ở trên cùng.

Thiếu niên kia trong miệng phát sinh một tiếng long ngâm vang vọng, thân thể đột nhiên bành trướng, đặc biệt là đôi cánh tay trở nên đặc biệt tráng kiện. Dưới chân, bốn cái Hồn Hoàn lần lượt xuất hiện, hai vàng một tím một đen, dĩ nhiên lại có một Vạn Niên Hồn Hoàn.

Trong cơ thể Đường Vũ Lâm hơi nóng lên, tựa hồ cảm giác được cái gì. Tiếp đó, hắn liền nghe thấy trên đài từng tiếng lôi đình nổ vang truyền đến.

Dưới đài rất ít người quan sát rõ ràng được chuyện gì đang xảy ra, chỉ là đột nhiên nhìn thấy, một đoàn lam quang mãnh liệt từ giữa đài thi đấu nổ tung lên, sau đó từng đạo sấm sét to lớn liên bao phủ lấy toàn bộ đài thi đấu.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Rút thăm xong xuôi

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm vội vàng phát Động Từ Cực Ma Đồng, nhưng mà tựa hồ trên đài tất cả mọi thứ đều bị một tầng ánh chớp màu tử lam kia làm vụn vụn. Coi như là Từ Cực Ma Đồng cũng chỉ có thể miễn cưỡng xem rõ ràng hơn được một ít trong tầng sấm sét này.

Đồng thời, Đường Vũ Lâm lúc trước cũng đã chú ý tới, một bên khác, nhóm đại biểu 7 người của Thiên Hải Liên Minh lên đài, có ba người là tứ hoàn, bốn người khác là tam hoàn. Ba tên tứ hoàn đều là phối hợp Hồn Hoàn 2 vàng 2 tím, Hồn Linh thấy không rõ lắm. Nhưng lúc này, bọn họ đã hoàn toàn bị luồng sấm sét hung hăng kia bao phủ.

Chuyện này...

Cuộc so tài này lại không để ai nhìn thấy gì!

Sấm sét không chỉ không từ từ biến mất sau khi bạo phát, trái lại dường như còn càng ngày càng mạnh thêm, Đường Vũ Lâm mơ hồ nhìn thấy, ở trong sấm sét kia, tựa hồ có một con Lôi Long đang tàn phá bừa bãi ở trên đài.

Những gì hắn có thể nhìn thấy chính là những này, sau đó... sẽ không có sau đó.

Khoảng chừng sau một phút, trận đấu kết thúc.

Đại biểu Thiên Hải Liên Minh xuất chiến 7 người, đã toàn bộ nằm gục trên sàn thi đấu, mà đại biểu Sử Lai Khắc học viện bên này những người xuất chiến vẫn duy trì đội hình như lúc đầu, nhỏ tuổi nhất Từ Lạp Trí cùng Diệp Tinh Lan ở phía sau cùng của đội ngũ. Cô nàng Diệp Tinh Lan kia, tựa hồ từ đầu tới cuối đều chưa hề ra tay. Mà Từ Lạp Trí dường như đang hướng về trong miệng nhét nhét cái gì, thật giống khô cá mà Đường Vũ Lâm cho hắn lúc trước.

Toàn trường yên lặng, trong lúc nhất thời, sân vận động 8 vạn người chen chúc bỗng yên lặng như tờ.

Thiếu niên cầm đầu đại biểu Sử Lai Khắc học viện, hơi khom người chào, sau đó liền dẫn dắt đội viên của mình xoay người đi xuống đài.

Vượt tuổi đối chiến, không cần đến một phút? Chuyện này quả thật lại như một trường giết chóc. Thậm chí các đội viên của Thiên Hải Liên Minh bên này căn bản cũng không có phát huy ra năng lực của chính mình.

Sử Lai Khắc học viện tiến công thực sự quá nhanh, tựa như cuồng phong vũ bão vậy, trong nháy mắt bạo phát như một con Cự Long đột nhiên thức tỉnh ở trên đài, trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi đã nuốt chửng đối thủ.

"Ứng ực!!!" Bên người truyền đến âm thanh nuốt chửng nước bọt.

Đường Vũ Lâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tạ Giải con mắt tròn tròn lên, "Này, đây chính là thực lực của Sử Lai Khắc học viện sao? Bọn họ đúng là nhân loại sao?"

Đường Vũ Lâm than nhẹ một tiếng, "Có vẻ là như thế. Hơn nữa, nhìn qua số lượng Hồn Hoàn của bọn họ so với chúng ta cũng không hơn quá nhiều, thế nhưng phối hợp của bọn họ, lực bộc phát, thực sự là quá khủng bố. Chẳng trách Vũ lão sư vẫn luôn luôn đặt nặng yêu cầu về sự phối hợp lẫn nhau của chúng ta. Thực lực của bọn họ quá sức mạnh mẽ."

"Phối hợp của bọn họ nhìn qua không có gì, nhưng tựa hồ có hiệu quả điệp gia. Nếu không, tên gia hỏa cầm đầu dù thực lực mạnh đến đâu, cũng không thể dựa vào một người bạo phát liền đánh bại đối thủ bảy người, trong này nhất định có bí quyết gì đó mới đúng! Bọn họ thật giống không chỉ có Hồn Linh, còn có Hồn Hoàn thuần túy. Nói cách khác, chính là thông qua săn giết Hồn Thú chiếm được. Thậm chí có thể có Hồn Cốt." Hứa Tiểu Ngôn sắc mặt toát lên một nét nghiêm nghị hiếm có. Gia học uyên thâm, về phương diện kiến thức so với Tạ Giải và Đường Vũ Lâm còn cao hơn một chút.

"Chỉ đến như thế." Cổ Nguyệt thân nhiên nói, Đường Vũ Lâm kinh ngạc nhìn về phía nàng, nhìn thấy được phần kiêu ngạo trong mắt của nàng.

Như này mà còn chỉ đến như thế? Vậy thế nào mới là mạnh mẽ đây?

"Chúng ta đến tuổi của bọn họ, nhất định sẽ mạnh hơn bọn họ." Cổ Nguyệt giống như tự thuật một chuyện tất yếu vậy.

"Mạnh hơn bọn họ cũng không có gì tài ba." Thanh âm lạnh như băng vang lên, đồng thời hấp dẫn ánh mắt của bốn người, không biết từ lúc nào, Vũ Trường Không đã đi tới bên cạnh bọn họ.

"Những người vừa này, bắt quá là học viên của Sử Lai Khắc học viện ngoại viện mà thôi." Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

Ngoại viện?

Thế nhân đều biết, Sử Lai Khắc học viện chia làm ngoại viện cùng nội viện, nội viện mới là Sử Lai Khắc chân chính tinh anh. Những thiếu niên vừa này ưu tú như vậy, lại vẫn chỉ là ngoại viện thôi sao?

Lần này, dù là Cổ Nguyệt, trong mắt cũng toát ra vẻ khiếp sợ.

Vũ Trường Không thân nhiên nói: "Nói chính xác thì những người tài ba của ngoại viện này có thể vẫn chưa tiến vào nội viện, còn cần phải thông qua một bước khảo sát học viên. Sử Lai Khắc học viện nội viện chuẩn nhập môn là 16 tuổi, tuổi của bọn họ còn chưa tới. Vì lẽ đó khẳng định không phải nội viện. Điều các ngươi cần chú ý nhất, chính là hai đội viên tuổi nhỏ nhất. Có thể ở độ tuổi này đã đại biểu cho Sử Lai Khắc học viện đi ra ngoài, thiên phú của bọn họ tất nhiên không giống người thường, thậm chí có thể là nội viện đệ tử trong tương lai. Cũng chính là..."

Nói tới chỗ này, hắn dừng lại một chút, "Đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của các ngươi sau này."

Vũ Trường Không vừa nói ra lời này, Đường Vũ Lâm bốn người tất cả giật mình, đối thủ cạnh tranh mạnh nhất? Đây là ý gì?

"Vũ lão sư, chúng con tại sao phải cùng bọn họ cạnh tranh ạ?" Hứa Tiểu Ngôn kinh ngạc hỏi.

Vũ Trường Không nhìn nàng một cái, nói: "Bởi vì, mục tiêu huấn luyện của ta đối với các ngươi, chính là hi vọng có một ngày các ngươi có thể tiến vào Sử

Lai Khắc học viện nội viện, hoàn thành nguyện vọng ta chưa bao giờ hoàn thành được."

Đường Vũ Lâm nói: "Vũ lão sư, lẽ nào lúc trước ngài cũng không thể tiến vào nội viện sao?"

Vũ Trường Không noi khoe miệng toát ra một tia cay đắng, "Đã từng đi vào, nhưng cũng không có tốt nghiệp."

Long Băng? Đường Vũ Lâm trong đầu đột nhiên hiện ra danh tự này, Vũ lão sư không thể tốt nghiệp nội viện, có phải là bởi vì người đã khuất này hay không?

"Các ngươi hiện tại cần nhắc những điều này còn quá xa xôi. Các ngươi bây giờ cần phải làm chính là nỗ lực hơn. Muốn gia nhập Sử Lai Khắc học viện, con đường các ngươi phải đi còn rất dài, rất dài. Rút thăm đã hoàn thành, ngày mai bắt đầu thi đấu."

Vũ Trường Không cũng chưa nói cho bọn hắn biết đối thủ rút thăm được là ai. Đấu cá nhân cùng thi đấu đoàn đội, vòng thứ nhất đều là cuộc thi vòng loại. Thua liền bị đào thải ra bên ngoài.

Hai nội dung thi đấu đều sẽ tiến hành vào ngày mai, Đoán Tạo Sư thi đấu vòng thứ nhất cũng cũng giống như thế. Vì lẽ đó, Đường Vũ Lâm phải đồng thời tham gia ba nội dung thi đấu mới được.

Đơn giản, nhìn qua một chút thời gian dự thi rút thăm được, là đan xen lẫn nhau, cũng không có trùng điệp, nếu không thì, vẫn đúng là có chút bối rối.

Tiến hành đầu tiên là Đoán Tạo Sư thi đấu, bởi vì Đoán Tạo Sư ít người, hơn nữa cũng không cần sân bãi quá to lớn. Mà thi đấu cá nhân cùng thi đấu đoàn đội, được tiến hành tại tám điểm thi đấu bên trong Thiên Hải Thành. Đường Vũ Lâm bị phân đến Sân Vận Động Thiên Hải, cách nơi thi đấu Đoán Tạo Thuật cũng không xa. Đây là vận may thu được từ việc rút thăm.

Thi đấu đoàn đội cũng được tiến hành ở đó, vào đầu buổi chiều. Buổi sáng Đường Vũ Lâm chỉ cần hoàn thành vòng loại Đoán Tạo Sư trong thời gian không quá lâu, dĩ nhiên vẫn kịp đến dự tham gia thi đấu cá nhân.

Vũ Trường Không không hề giúp bọn họ tiến hành bất kỳ phân tích nào, cũng không chỉ điểm thêm cho bọn họ, chỉ là nói cho bọn họ phải trở về khách sạn của mình nghỉ ngơi, chuẩn bị thi đấu, hiện tại đi ngay.

"Vũ lão sư thật là một nam nhân thiếu trách nhiệm mà!" Tạ Giải không nhịn được thấp giọng nói.

Cổ Nguyệt liếc hắn một cái, "Ngay ở trước mặt thầy tại sao ngươi không nói?"

Hứa Tiểu Ngôn trực tiếp hơn, "Ta mách Vũ lão sư ngươi nói xấu thầy!"

Tạ Giải tức giận nói: "Ta trêu chọc các ngươi lúc nào, ta là nhân vật phản diện đối với các ngươi sao?"

Hứa Tiểu Ngôn hì hì nở nụ cười, "Ai bảo dung mạo ngươi không được đẹp như Vũ lão sư cùng Vũ Lâm!"

Tạ Giải xem thường hừ một tiếng, "Này, vẻ đẹp của ca ca, sau này sẽ tự nhiên có người lý giải, chỉ là các ngươi vô năng không hiểu được mà thôi."

"Trở về đi. Ta nghĩ, Vũ lão sư sở dĩ không có cho chúng ta quá nhiều chỉ điểm, là bởi vì hiện tại chỉ điểm cũng không dùng làm gì. Vì lẽ đó, chúng ta chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Sáng mai chúng ta phải tiến hành thi đấu cá nhân, cả nhà hãy cố gắng hết sức. Buổi chiều thi đấu đoàn đội, thời điểm gặp được đối thủ lại lập chiến thuật ứng đối linh hoạt."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Cùng ăn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm đối với ý nghĩ của Vũ Trường Không cũng đoán già đoán non, ở độ tuổi của bọn họ mà nói, số lần tiến hành luyện tập thực chiến của bọn họ tuyệt đối là nhiều nhất, chiến đấu đã in dấu ấn khắc sâu vào trong cốt tủy. Bất kể là kinh lịch ở trong Thăng Linh Đài khi trước, hay là sau đó bị Vũ lão sư không ngừng chèn ép, kinh nghiệm của bọn họ đã không ngừng tăng lên. Bọn họ trước sau đều đang trưởng thành.

Đối thủ mạnh mẽ thì đã làm sao? Luận về Hồn Hoàn cấp độ, ngày hôm nay đội đại biểu của Thiên Hải Liên Minh rõ ràng so với 7 tên thiếu niên của Sử Lai Khắc học viện đều mạnh hơn, vậy mà không thể duy trì được một phút khi đối mặt với người ta.

Tuổi tác, thậm chí là Hồn Hoàn đẳng cấp đều không thành vấn đề, vấn đề mấu chốt là có thể ở trong chiến đấu phát huy ra bao nhiêu, làm sao mới có thể khắc chế địch thủ giành chiến thắng.

Đường Vũ Lâm tin tưởng, coi như bọn họ gặp phải đối thủ đặc biệt mạnh mẽ, chỉ cần bọn họ có thể hoàn toàn phát huy ra thực lực bản thân, coi như có thua, Vũ lão sư cũng sẽ không trách bọn họ.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu giúp cả tòa Thiên Hải Thành trở nên càng ngày càng phồn hoa lên, không chỉ là nhờ người hâm mộ từ Thiên Hải Thành đi xem thi đấu, còn có rất nhiều khách du lịch ở những khu vực chung quanh đến xem, giúp phát triển kinh tế mạnh mẽ.

Đến buổi tối, Thiên Hải Thành liền trở nên đặc biệt náo nhiệt, đặc biệt là những nơi có mỹ thực, rượu ngon lại càng náo nhiệt hơn.

"Người đây là trốn đi ra, đúng chứ?" Đường Vũ Lâm hướng về tên béo đang ngồi ở đối diện, chính là Từ Lạp Trí đang ngồi ăn như vũ bão.

Lúc xế chiều, Đường Vũ Lâm nhận được tin nhắn của Từ Lạp Trí, hẹn hẳn đi ăn cơm. Đường Vũ Lâm vui vẻ ứng hẹn, kết quả, nhìn thấy cái tên này, hẳn một bộ dáng vẻ lén lút lút, hiển nhiên chính là lén trốn ra.

"Ừ, đúng vậy. Đậu hũ cá này ăn thật ngon nha. Vừa mềm vừa trơn, hương vị đặc biệt. Quá mỹ vị! Đường Vũ Lâm, người cũng ăn đi." Vừa ăn, Tiểu Bàn Từ Từ Lạp Trí còn vừa suýt xoa.

Đường Vũ Lâm tuy rằng không phải người của Thiên Hải Thành, nhưng Thiên Hải Thành hải sản so với Đông Hải Thành cũng không khác nhau gì cả, hẳn lại là từ nhỏ ở lớn lên cạnh biển, làm sao không nhận biết được cái nào ngon, cái nào không?

"Ồ, người tại sao không ăn?" Từ Lạp Trí hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

Đường Vũ Lâm khẽ mỉm cười, nói: "Ta ăn, sẽ không đủ cho người ăn." "Hắn không nói thật lắm, những này hải sản không rẻ, chính hắn ăn cũng có chút đau lòng. Nếu chỉ phải mời Từ Lạp Trí ăn một mình còn đỡ xót.

Từ Lạp Trí nói: "Ăn đi, ăn đi! Mọi người cùng nhau ăn mới vui vẻ mà. Người dẫn đường, ta mời khách. Ngược lại người cũng không phải người của Thiên Hải Thành, cũng không tính là vai chủ nhà, đúng không."

Đường Vũ Lâm bật cười nói: "Người thật sự để ta ăn? Người thật xác định người muốn khao? Ta ăn rất khỏe đó nha! Ha ha..."

Từ Lạp Trí vung tay lên, "Ăn cơm có thể mất bao nhiêu tiền đâu, đến đây, chúng ta đồng thời ăn. Ăn sáng khoái sạch cái tiệm này luôn!"

"Được! Lão bản, cho chúng ta một phần Lam Kỳ Kim Thương Ngư nướng muối." Đường Vũ Lâm trực tiếp kêu lão bản, bắt đầu gọi món ăn.

Lão bản chần chờ một chút, nói: "Các người còn có người khác cùng ăn sao?"

Đường Vũ Lâm lắc đầu một cái.

Lão bản nói: "Người biết một con Lam Kỳ Kim Thương Ngư lớn bao nhiêu sao?"

Đường Vũ Lâm nói: "Đương nhiên biết, tối thiểu 50 cân trở lên, người nhanh chuẩn bị đi, thời gian nướng rất lâu đấy. Lại gọi tiếp 50 Hồng Hoa Hải Đàm, 02 đĩa dầu cá nướng, sau đó sẽ đến...bla, bla." Hắn liền tiếp gọi một đồng lớn đồ ăn.

Từ Lạp Trí cũng không để ý lắm, vỗ tay khen hay.

Mà tiếp đó, toàn bộ phòng ăn liền bắt đầu tập trung vào trong nhịp điệu ăn của Đường Vũ Lâm cùng Từ Lạp Trí.

Từ Lạp Trí tốc độ ăn không nhanh bằng Đường Vũ Lâm, nhưng cái tên này dù sao ăn cũng rất khỏe. Bọn họ đều là thiếu niên, dưới tâm lý vẫn còn trẻ con, nhìn đối phương ăn thơm ăn ngọt, tự thân sức ăn cũng sẽ tăng theo, còn có mấy phần khá ung bụng.

Nướng theo một bàn bàn mỹ vị hải sản chong chất, hai người bắt đầu há to miệng triển khai thần công ăn uống.

Đường Vũ Lâm chỉ mới uy chấn Đông Hải Thành, ở Thiên Hải Thành là lần thứ nhất hiển lộ ra uy danh.

Chỉ trong chốc lát, không chỉ bàn của bọn họ, còn cả một bàn bên cạnh, xác các loại hải sản, mâm, đĩa cũng đã chong chất như một ngọn núi nhỏ.

"Người thật sự rất lợi hại! Ta lần thứ nhất nhìn thấy một người có thể so sức ăn với ta. Ăn ngon sáng khoái." Từ Lạp Trí một mặt than thở nhìn Đường Vũ Lâm, đưa ngón tay cái lên.

Đường Vũ Lâm cười hắc hắc nói: "Ta cũng là lần thứ nhất gặp phải người có thể ăn lượng cơm gần bằng ta như người. Vẫn là hải sản ăn thoải mái, cho thêm một phần lòng trắng trứng. Đến đây, tiếp tục đi, người nếm thử cái này. Hồng Hoa Hải Đàm này ăn cực kỳ ngon, không chỉ thơm ngọt, còn có chứa mùi vị hoa hồng. Hón nữa, chỉ cần rời khỏi biển hai giờ, mùi vị sẽ thay đổi. Vì lẽ đó chỉ có ở cạnh biển như chúng ta mới có thể ăn được nha."

"Oa, thật là ngon quá đi!"

Dần dần, Từ Lạp Trí cảm giác mình có chút ăn không nổi nữa, bụng hắn đã ăn đến tròn xoe, chỉ có thể tựa lưng vào ghế ngồi tiếp tục ăn. Nhưng làm hắn khiếp sợ chính là, tốc độ ăn của Đường Vũ Lâm một điểm đều không có dấu hiệu dừng lại, hơn nữa cái bụng hắn nhìn qua dường như nửa điểm biến hóa đều không có. Lại giống như trước đó chưa hề ăn gì bao giờ.

"Ta..ta...không xong rồi, người thật là lợi hại, ta phục rồi. So về lượng cơm ăn, sau này ta thừa nhận người là đại ca." Từ Lạp Trí vỗ cái bụng, thở hổn hển, một mặt thỏa mãn, còn có một mặt than thở.

"Tốt ha! Người dĩ nhiên lại ở chỗ này." Ngay vào lúc này, âm thanh quen thuộc lạnh lạnh vang lên.

Đường Vũ Lâm vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Tinh Lan một mặt tức giận từ bên ngoài đi vào, tiến thẳng đến chỗ Từ Lạp Trí.

"Đừng, đừng đánh ta, Tinh Lan tỷ, ta biết sai rồi. Nhưng ta ăn thật sự sáng khoái mà! Người có thể đừng đánh ta không?! Ta ăn nhiều, người nếu như đụng vào ta một chút thôi, ta sẽ phun ra, như thế không phải lãng phí sao? Ăn thực sự rất ngon, người có muốn hay không cũng ngồi xuống ăn một chút?"

Diệp Tinh Lan thực sự là vừa tức giận, vừa buồn cười. Cái tên này chính là quá tham ăn.

Bất quá, thời điểm nàng quay lại nhìn về phía mặt bàn, cũng bị dọa sợ hết hồn. Đây là một quân đoàn cùng ngồi ăn hay sao?

Mâm, bát, còn có đủ các loại đồ ăn tro cặn đầu đầu cũng có, xếp đầy hai bàn tròn lớn. Đối diện Từ Lạp Trí, tên kia còn đang gặm một cái chân cua, hành động vô cùng thông thạo, hai bên một cắn, một rút, sau đó một đoạn thịt cua trắng toát liền bị ép ra ngoài, ăn sạch không có nửa điểm lãng phí.

Nhìn hắn ăn ngon lành, ngay cả Diệp Tinh Lan tự nhiên cũng cảm thấy mình có chút đói bụng.

"Chính là người câu dẫn hắn trốn ra ngoài ăn đồ ăn?" Diệp Tinh Lan lông mày dựng thẳng, nàng đương nhiên nhớ tới tên con trai xấp xỉ tuổi mình ngày hôm nay gặp ở sân vận động, gã trai này dung mạo rất đẹp đẽ, đặc biệt là một đôi mắt to, nhìn qua ánh mắt đặc biệt trong suốt ôn hòa. Thế nhưng, hắn gọi Từ Lạp Trí ra ngoài, nhất định là có mưu đồ, dù sao bọn họ cũng đến từ chính Sở Lai Khắc học viện.

"Cùng ăn chút không?" Đường Vũ Lâm cũng không trả lời nàng.

Đúng lúc đó, chỉ nghe lão bản gọi một tiếng, "Lam Kỳ Kim Thương Ngư nướng muối tới rồi đây!"

Làm Diệp Tinh Lan quay đầu lại nhìn, không khỏi có cảm giác con người phóng to ra.

Này, đây cũng quá lớn...

Một con cá nặng hơn 100 cân lớn bao nhiêu? Dài tới hơn một mét, hơn nửa phi thường to lớn. Bên trên phủ một lớp muối biển dày đặc, xem toàn thể lại giống như là một ngọn núi nhỏ. Được đẩy tới bằng một cái xe đẩy không nhỏ hơn cái bàn là bao, đã đến bên cạnh bàn của bọn họ.

Hiện tại tên lão bản đã hoàn toàn tin tưởng, hai người này sức ăn có thể ăn sạch một con Lam Kỳ Kim Thương Ngư, sức "chiến đấu" của bọn họ thể hiện lúc này đã đầy đủ chứng minh điểm này.

Quản lý cười nói: "Các người chờ, ta đi lấy bữa tạ để cho các người đập ra ăn. Cá nướng muối này của chúng ta, tuyệt đối là có một không hai tại Thiên Hải Thành."

Đường Vũ Lâm cười nói: "Không cần làm phiền, để ta tự làm được rồi."

Vừa nói, hắn vừa đứng dậy đi đến bên cạnh con cá nướng muối khổng lồ.

Nướng muối vì để đảm bảo độ tươi của cá, muối ăn nhất định phải đặc biệt nhiều, dựa theo thể tích của Lam Kỳ Kim Thương Ngư, muối ăn bọc bên ngoài phải dày ít nhất nửa mét mới được, bằng không cũng sẽ không mất thời gian lâu như vậy mới chín. Hiện tại sắc trời bên ngoài cũng đã có chút ngả dần về đêm.

Lớp muối phủ cả nửa mét độ dày, người trưởng thành dùng bữa tạ phải đánh một lúc mới vỡ được.

Nhưng đối với Đường Vũ Lâm mà nói, nhiều này không tính là gì.

Ánh sáng trên tay lóe lên, Thiên Đoán Trầm Ngân Chùy cũng đã rơi vào trong lòng bàn tay, vung lên, đập xuống.

"Ầm!" Trong tiếng âm vang trầm thấp, lớp muối ăn trên cùng nhất thời nứt ra. Tiếp theo lại là "Ầm ầm" hai tiếng, thượng tầng muối ăn hoàn toàn rạn nứt.

Đường Vũ Lâm thu hồi Trầm Ngân Chùy, hai tay kéo mạnh, liền lộ ra bên trong lớp thịt cá trắng nõn nà. Nhất thời, một mùi thơm ngào ngạt ngay lập tức phả vào mặt.

Từ Lạp Trí cũng đứng lên, tròn to hai mắt nhìn món Lam Kỳ Kim Thương Ngư nướng muối, đáng đáp kìa, lại như là hận không thể liền một cái đem nó nuốt sạch.

"Người...người...người làm sao còn không sớm nói cho ta biết còn có thứ đồ tốt này. Ta ăn không vô nữa làm sao bây giờ? Không! Không được, ta đi ra ngoài hoạt động một vòng. Người đừng ăn hết một mình nha! Ta lập tức sẽ trở lại ăn tiếp." Nói xong, Tiểu Bàn Từ tập tễnh bước chân liền đi ra ngoài.

Đường Vũ Lâm thông thạo lấy một cái mâm lớn sạch sẽ, dùng dao ăn vạch một cái, một khối lớn thịt cá trắng mịn liền rơi vào trong cái mâm.

Hắn vừa định một mình ngồi xuống ăn, nhưng đột nhiên ý thức được, trước mặt còn có một vị cô nương, từ nhỏ chăm sóc Na Nhi đã quen, hắn giờ tay đem mâm đưa sang, nói: "Ăn chút nhé?"

Trên thực tế, Diệp Tinh Lan nhìn hắn lúc trước làm tất cả, con mắt cũng đã có chút nóng rực.

Nàng lần thứ nhất biết, nguyên lai còn có thể ăn cá lớn như thế, hơn nữa còn có thể ăn như thế. Nàng bắt quả cũng chỉ là một tiểu nữ tử 10 tuổi, dù tính cách so với bạn cùng lứa trầm ổn hơn, tài ba hơn, nhưng dù sao mỹ thực vẫn vậy, luôn có một sức hút thật to lớn.

"Humm, tốt." Diệp Tinh Lan cũng không do dự, trực tiếp nhận lấy cái mâm, từ bên cạnh lấy một cái đĩa sạch, ngồi ở vị trí lúc trước của Từ Lạp Trí liền bắt đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200: Trước tiên cảm món nợ kết một thoáng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm cười cợt, đi tới vị trí đầu cá, lay mở khối muối nơi đó, lộ ra đầu cá to lớn, dao ăn đâm vào đầu cá, vòn quanh một vòng, thoát cái, một khối thịt non mềm to cỡ bàn tay xuất hiện, rơi vào trong mâm thứ hai của hắn.

Vẫn là đưa cho Diệp Tinh Lan, "Người ném thử cái này, đây mới là tinh hoa của con cá này. Lam Kỳ Kim Thương Ngư là một loài cá ở biển sâu, cảm đầu vô số loài hải sinh, khối thịt đầu này bên trong ẩn chứa phong phú nhất, thịt cực kỳ thơm mềm, là phần ngon nhất, mỹ vị nhất của nó.

Nói xong, hắn đem mâm thả xuống, mình lại tìm cái mâm khác, lấy một khối thịt lớn, bắt đầu ăn cực nhiều và cực kỳ mau chóng.

Loại cảm giác được ăn cá nướng thỏa thích không e dè này, thực sự là quá mỹ diệu!

Mùi vị thật thơm, Diệp Tinh Lan trong lòng âm thầm nghĩ, đặc biệt là khi ăn phần thịt đầu, nàng trong lòng càng suýt xoa, nhìn lên nhìn về phía Đường Vũ Lâm, thầm nghĩ, cái tên này vô sự lấy lòng, không gian tức đạo *, nhất định phải cẩn thận.

**có tình lấy lòng người khác, không phải là kẻ gian thì cũng là đạo chích.*

Bất quá, thịt con cá này đúng là quá ngon, chung quy phải ăn xong đã rồi hãy tiếp tục cẩn thận cũng chưa muộn.

Thế là, một nam một nữ này ra sức vui đầu vào “giải quyết” con cá. Điều duy nhất khiến Diệp Tinh Lan có chút bất mãn chính là, tên kia, dĩ nhiên từ đầu tới cuối đều không thèm ngẩng đầu nhìn mình lấy một chút, cứ ở chỗ đó đại triển thần uy, ăn như vũ bão.

Nàng vốn cho rằng Từ Lạp Trí cũng đã đủ để gọi là kẻ tham ăn, nhưng mà cái tên này trình độ tham ăn chỉ có hơn Từ Lạp Trí chứ không hề kém. Có thể nói là sức ăn khủng bố. Lượng lớn thịt cá rơi vào bụng, hắn một điểm phản ứng đều không có, tốc độ ăn thậm chí còn càng lúc càng nhanh.

Vừa ăn Diệp Tinh Lan vừa cân nhắc, cái tên này có lẽ nào là một quái vật thuộc loài heo chuyển thế, bụng ăn không đầy. Bất quá, con cá này thịt vẫn rất là ngon. Thôi chuyện đó...tính sau!

Vị mặn của muối biển cũng không thấm vào quá sâu trong lớp thịt cá, ngược lại còn hòa quyện vô cùng tinh tế với vị ngọt của thịt cá từ bên trong, ngon dị thường. Đặc biệt là khối thịt mặt cá mà Đường Vũ Lâm đưa cho nàng, mềm mại chắc thịt thêm vào hương thơm nhuyễn đậm giao hòa, tuyệt đối là món ăn ngon nhất đời này nàng từng ăn qua.

Chờ lúc Từ Lạp Trí trở lại, nửa con cá đã biến mất, hắn kêu thảm một tiếng, cũng lập tức gia nhập vào “diệt cá đại hội”.

Đường Vũ Lâm cắt một khối thịt mặt cá khác đưa cho hắn, Tiểu Bàn Từ ăn đến miệng dính đầy nước mỡ. Không nhịn được khẽ rên lên một tiếng đầy thỏa mãn.

Lão bản của quán ăn trợn mắt ngóac mồm nhìn kỹ, ba tên tiểu gia hỏa đem này vậy mà đã đem đầu cá hơn 100 cân tất cả đều nuốt vào. Diệp Tinh Lan nguyên bản lạnh lẽo cao ngạo lúc này đã hoàn toàn biến mất, rất không giữ hình tượng dựa ngửa vào ghế. Nàng cảm thấy, mình từ lúc sinh ra tới nay cũng chưa từng ăn no như thế bao giờ, mơ hồ chỉ cần hơi nhúc nhích, cái bụng liền giống như muốn bị nổ tung.

"Này, ngươi tên gọi là gì?" Diệp Tinh Lan hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

"Đường Vũ Lâm." Ăn được nhiều nhất, hấn ngược lại vẫn khá thông dong, nhiều này bắt quá cũng chỉ tương đương với lượng cơm hấn ăn bình thường, có điều hôm nay lượng hải sản hấn ăn nhiều hơn một chút, chỉ vậy thôi!

"Ngươi làm sao có thể ăn như vậy? Ngươi ăn không biết no sao?" Diệp Tinh Lan nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lâm cười híp mắt nói: "Nói cho các ngươi một bí mật, kỳ thực, trong bụng ta có nuôi một con rồng, đều là nó ăn nha."

Lời này nửa thật nửa giả, Diệp Tinh Lan cùng Từ Lạp Trí nghe được lại sững sững sờ sờ.

"Nuôi một con rồng? Nó làm sao lại vào trong bụng ngươi ở?" Từ Lạp Trí vẻ mặt đầy tò mò hỏi.

Đường Vũ Lâm nhún nhún vai, "Ta làm sao biết, từ lúc ta sinh ra đã mang theo nó. Vì lẽ đó, ta có thể ăn rất nhiều. Ngày hôm nay xem các ngươi thi đấu, thực sự là rất lợi hại nha! Căn bản chưa kịp thấy rõ, các ngươi cũng đã thắng."

Từ Lạp Trí nghe vậy nhất thời có chút đắc ý lên, "Đó là Sử Lai Khắc chúng ta đó, luôn luôn là sự tồn tại vô địch."

Diệp Tinh Lan trong mắt loé lên một ít cảnh giác, ở phía dưới bàn đá Từ Lạp Trí một cước, hướng về Đường Vũ Lâm nói: "Chúng ta phải đi, ngươi tính tiền đi."

"Đã nói rồi, ta mời khách." Từ Lạp Trí có vẻ rất trượng nghĩa.

Diệp Tinh Lan liếc xéo hấn một cái, "Ngươi có tiền sao?"

"Ặc..." Từ Lạp Trí ngoác mồm là lưỡi, "Ta làm sao cầm theo được, chuyện này đã quên..."

Đường Vũ Lâm không còn gì để nói, còn có điểm nào không đáng tin hơn nữa được không? Nếu sớm biết, đã không ăn nhiều như vậy rồi!

"Ngươi đây là về mặt gì?" Diệp Tinh Lan nhìn về mặt Đường Vũ Lâm có chút cứng ngắc, nhất thời trừng mắt lên, "Có biết hay không hả, để ngươi mời chúng ta ăn cơm là vinh hạnh của ngươi đó!"

Đường Vũ Lâm sững sờ, nhìn Diệp Tinh Lan, hấn gật gật đầu, nói: "Đúng đấy! Đặc biệt vinh hạnh. Các ngươi ngồi đợi một chút đi, ta đi thanh toán tiền đây." Nói xong, hấn liền đứng lên đi ra ngoài.

Chỗ ăn ngồi bọn họ là góc xéo trong đại sảnh. Đến quầy tính tiền bên kia chỉ cần quẹo một lần.

Thấy Đường Vũ Lâm đi ra ngoài, Diệp Tinh Lan giờ tay lên, mạnh mẽ gõ trên đầu Từ Lạp Trí một cái, "Ngươi canh ta ra ngoài liền lén trốn đi chơi! Xem ta trở lại làm sao trừng trị ngươi."

Từ Lạp Trí vẻ mặt vô cùng oan ức nói: "Tinh Lan tỷ, ta sai rồi. Bất quá, ngươi xem ngươi không phải cũng ăn được rất vui vẻ sao? Vui vẻ là tốt rồi, làm gì lại đánh ta."

Diệp Tinh Lan hừ lạnh một tiếng, nói: "Chúng ta xuất thân Sử Lai Khắc, không biết bao nhiêu người muốn đánh chủ ý lên chúng ta, ta xem tên Đường Vũ Lâm này thực sự không phải người tốt lành gì. Chắc chắn là có mục đích gì đó mới cố ý tiếp cận chúng ta."

Từ Lạp Trí nháy mắt một cái, nói: "Không thể nào, lúc mới quen hấn đã cho ta cá khô để ăn, khi đó hấn còn không biết ta đến từ Sử Lai Khắc học viện mà?"

Diệp Tinh Lan bĩu môi, "Ngươi làm sao có thể khẳng định hấn không biết? Ta nhìn hấn rất khả năng là người được Thiên Hải Liên Minh bên kia đặc biệt phái tới để tiếp cận ngươi, liên tục nhìn chăm chăm vào ngươi đấy! Không tin ngươi nhìn xem, chờ một lúc nữa hấn khẳng định sẽ còn nghĩ biện pháp quần lấy chúng ta."

Từ Lạp Trí quay đầu lại nhìn hướng lúc trước Đường Vũ Lâm rời đi, "Ồ, hấn làm sao vẫn chưa trở lại?"

Diệp Tinh Lan khinh thường nói: "Khẳng định là ăn no rửng mỡ đi nhà cầu."

"Ồ."

Lại một phút trôi qua, Đường Vũ Lâm vẫn như cũ chưa quay trở về.

"Đi nhà cầu thời gian thật lâu a! Ăn được nhiều, kéo cũng nhiều sao?" Từ Lạp Trí làm bầm.

"Ngươi đi tìm hấn một chút đi." Diệp Tinh Lan cũng có chút bất an trong lòng, nàng cũng không phải như những người khác, lúc trước hung hăng bắt Đường Vũ Lâm phải trả tiền, nguyên nhân trọng yếu nhất là, nàng cũng không mang tiền theo! Cùng Sử Lai Khắc học viện đoàn đội đi ra ngoài, bình thường căn bản không có cơ hội tiền.

Từ Lạp Trí đi một hồi lại trở về.

"Không, không có. Tinh Lan tỷ, hẳn thật giống đi mất rồi! Phòng chừng là bởi vì nguoi thái độ không tốt, người ta tính tiền xong liền bỏ đi. Ta đã nói rồi, nhìn hẳn không giống như là loại người xấu muốn tiếp cận người của chúng ta mà!"

Diệp Tinh Lan nói: "Cái này gọi là dục cầm cố túng, nguoi có hiểu hay không? Chúng ta cũng đi thôi!"

Nói xong, nàng liền đứng lên rồi cùng Từ Lạp Trí đồng thời đi ra ngoài.

"Hai vị bạn nhỏ, các người muốn đi, có phải là trước tiên nên thanh toán tiền ăn đã?" Gã lão bản đuổi tới, ngăn cản đường đi của hai người.

...

Trên đường quay trở về khách sạn, Đường Vũ Lâm tâm tình sáng khoái. Gió biển nhẹ nhàng khoan khoái thổi phất vào khuôn mặt, thoải mái không nói nên lời.

Tính tiền? Từ Lạp Trí lúc trước đã nói muốn mời khách, hẳn mới ăn như vậy, hơn nữa bọn họ cũng không phản đối. Bữa cơm này cũng không hề rẻ à nha! Bọn họ người của Sứ Lai Khắc học viện còn có thể thiếu tiền sao?

Làm Đường Vũ Lâm khó chịu nhất chính là, con mẹ Diệp Tinh Lan kia lại luôn làm bộ như mình chiếm tiện nghi của bọn họ! Thật giống như bọn họ cùng mình ăn cơm là đang bố thí ân huệ cho mình vậy. Nếu đã như vậy, các nguoi cứ tự mình trả tiền là được rồi, đỡ mắc công mình vừa phải tốn tiền, vừa bị người ta khinh thường.

Vì lẽ đó, hẳn lúc đó không chút do dự liền rời đi, người ta học viện của Sứ Lai Khắc học viện tài cao xem thường mình, có ngu mới tiếp tục đưa mặt ra chịu nhục! Chịu nhục cái mông! Nếu không muốn tương giao, vậy đơn giản nhất vẫn là chia tay, đường ai nấy đi là tốt rồi. Đương nhiên, hẳn làm người vẫn có đạo nghĩa, tự mình thanh toán 1/3 khoản tiền, tương đương tự trả phần mà hẳn ăn, không ai nợ ai.

Ngày hôm nay đúng là ăn ngon đến sáng khoái! Trở lại khách sạn, Đường Vũ Lâm liền bắt đầu mình tưởng, trên Hòn Đạo Bộ Đàm của hẳn, số liên lạc của Từ Lạp Trí, hẳn cũng đã đưa vào danh sách chặn. Đờ phải phiền phức, coi như xưa nay đều không hề quen biết nhau bao giờ.

Kỳ thực, chính hẳn cũng không nhận ra, ánh mắt khinh khinh của Diệp Tinh Lan kia đã kích thích lòng tự trọng của bản thân hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Thi đấu bắt đầu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Sáng sớm, Đường Vũ Lâm là người đầu tiên rời khỏi phòng, đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên kia hội họp.

Đoán Tạo Sư thi đấu là nội dung được cử hành đầu tiên. Hẳn muốn sau khi tham gia cuộc tranh tài này xong, tranh thủ chạy qua thi đấu nội dung Hồn Sư đấu đơn, cuối cùng là tham gia đấu đoàn đội vào buổi chiều, chạy đi chạy về như là đi chợ vậy. Vì lẽ đó, sáng sớm sau khi tu luyện xong Từ Cực Ma Đồng, ăn điểm tâm, hẳn mau chóng tìm đến chỗ Sầm Nhạc đại sư.

Sầm Nhạc trước ngực mang theo huy chương Đoán Tạo Sư cấp 6 dẫn đầu, nhóm Đoán Tạo Sư còn lại đi ở phía sau, Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi bởi vì tuổi còn nhỏ, đi ở cuối cùng.

"Sư tỷ, nhất định phải đeo Đoán Tạo Sư huy chương sao?" Đường Vũ Lâm thấp giọng hướng về Mộ Hi hỏi.

Mộ Hi trước ngực mang theo huy chương Đoán Tạo Sư cấp 2 nền xanh sao trắng, đặc biệt hai ngôi sao màu trắng ở mặt trên đặc biệt bắt mắt. Đến cấp 3, màu sắc huy chương sẽ phát sinh biến hóa, biến thành nền cam sao vàng. Đương nhiên, hình cây búa đại biểu Đoán Tạo Sư là bất biến.

Hiện tại Đoán Tạo Sư huy chương của Đường Vũ Lâm chính là nền lục sao vàng, mặt trên có bốn ngôi sao.

"Hả, đúng rồi. Phụ thân cố ý nói ta dặn nguoi, không cần đeo huy chương, làm hết sức che dấu thân phận Đoán Tạo Sư cấp 4 của nguoi. Nhiệm vụ trọng yếu nhất của nguoi lần này chính là vào được một trong ba người đứng đầu, giành lấy một danh ngạch tiến vào thi đấu cấp cao hơn." Mộ Hi hạ thấp giọng, nói với Đường Vũ Lâm.

"Mộ Hi muội muội, ngươi còn phải lo lắng về danh ngạch sao? Sau này chúng ta chắc chắn sẽ cùng nhau tham gia thi đấu Đoán Tạo Sư tổng hợp ở Sư Lai Khắc Thành." Đi ở trước mặt bọn họ, Trịnh Thiên Lân quay đầu lại, mỉm cười tỏ vẻ suy tư nói với Mộ Hi.

Ánh mắt hắn nhìn Mộ Hi rất ôn hòa, sự kiêu ngạo bình thường tựa hồ vào lúc này không còn sót lại chút gì, nụ cười trên mặt thậm chí còn mang theo vài phần nhỉnh nọt.

Mộ Hi nói: "Vâng, rất tốt! Sư huynh cố lên." Lão sư của Trịnh Thiên Lân là một Thánh Tượng khác của Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, vị kia là cấp 7, thực lực so với Mộ Thần hội trưởng hơi yếu hơn một ít, đồng thời cũng giữ chức Phó hội trưởng của Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Trịnh Thiên Lân bởi vì thiên phú rất tốt, Mộ Thần cũng từng chỉ điểm qua hắn, vì lẽ đó Mộ Hi mới gọi hắn là sư huynh.

Trịnh Thiên Lân cười cười, ánh mắt chuyển hướng sang Đường Vũ Lân, "Lân này làm sao còn dẫn theo một tên tiểu tử như thế này chứ! Đi chơi lấy kinh nghiệm sao? Bất quá, tuổi của hắn, có thể cảm nổi được Đoán Tạo Chùy hay không đây?"

Đường Vũ Lân trong lòng âm thầm oán thán, ngươi muốn nâng lên chính mình, cũng không cần thiết đạp ta xuống đất như vậy chứ. Nhưng hắn lại không hề hé răng, dù sao, Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đối với hắn không tệ, hắn không muốn đem lại phiền toái cho lão sư.

Mộ Hi nhưng lại có chút không ưng bụng, đừng xem nàng bình thường hay bắt nạt Đường Vũ Lân, nhưng Đường Vũ Lân là đệ tử thân truyền duy nhất của cha nàng, hừ lạnh một tiếng, nói: "Sư huynh, ngươi đang chất vấn quyết định của phụ thân ta sao? Vũ Lân là đệ tử thân truyền duy nhất của phụ thân, làm sao ngay cả Đoán Tạo Chùy cũng không thể cầm nổi?"

Trịnh Thiên Lân sừng sốt một chút, hắn đúng là không biết Đường Vũ Lân là đệ tử của Mộ Thần, trong sự kinh ngạc, đáy mắt còn lóe lên một tia đổ kị. Mộ Thần hội trưởng, ở trong giới Đoán Tạo Sư toàn bộ đại lục là nhân vật thuộc tầng thứ cao nhất. Thánh Tượng Cấp Đoán Tạo Sư, toàn bộ đại lục cũng chỉ có khoảng mười mấy vị mà thôi. Thậm chí vài vị còn lánh đời không đi ra ngoài. Thánh Tượng cấp 8 cũng chỉ có bốn vị.

Hắn lấy lòng Mộ Hi, không chỉ là bởi vì yêu thích nàng, quan trọng hơn chính là coi trọng địa vị của Mộ Thần ở trong giới Đoán Tạo Sư. Lão sư của chính mình là Thánh Tượng, nếu như hơn nữa có Mộ Thần hội trưởng trợ giúp, khả năng tương lai mình trở thành Thánh Tượng sẽ tăng cao.

Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, tên tiểu thiếu niên trước mặt nhìn qua chỉ khoảng trên dưới 10 tuổi này, lại là đệ tử thân truyền của Mộ Thần hội trưởng, vị trí này đã rất nhiều năm qua chưa bao giờ có. Hắn vốn tưởng rằng, Mộ Thần y bát chỉ có thể truyền lại cho Mộ Hi đấy!

"Không thể ngờ được nha! Đúng là tuổi nhỏ mà ma mãnh. Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi ở trong nhóm thiếu niên có thể phát huy được trò trống gì." Trịnh Thiên Lân hơi nhếch khóe môi lên, nhìn như lộ ra nụ cười, nhưng ánh mắt hắn nhìn Vũ Lân lại có chút không ưa, thậm chí là ghét bỏ.

Người này làm sao lại như vậy? Đường Vũ Lân đầu óc cũng một trận mơ hồ. Mình có đắc tội với hắn bao giờ đâu?! Vào lúc này hắn cuối cùng đã hiểu rõ tại sao lão sư vẫn luôn đặc biệt bảo vệ hắn, việc liên tiếp nhận Đoán Tạo Sư nhiệm vụ của hắn cũng theo một cách đặc thù. Nhìn lại, loại người đồ kị như vậy cũng thật là không ít đâu!

Muốn giải quyết vấn đề này, cũng chỉ có cách chính mình phải không ngừng trở nên mạnh mẽ, đạt đến trình độ nhất định, đâu còn cần thiết phải quan tâm đến việc người khác có đồ kị hay không?

Nơi so tài của Đoán Tạo Sư là một phòng thi đấu nằm ở khu vực phụ cận của sân vận động. Vừa vào cửa, Đường Vũ Lân cũng cảm giác một bầu không khí đầy phần chấn.

Phóng tầm mắt nhìn tới, bên trong phòng thi đấu đã có hơn trăm cái Đoán Tạo Đài được dựng xong xuôi, hơn nữa nhìn kỹ đều là Đoán Tạo Đài tiền tiến nhất, so với đồ dùng trong phòng làm việc của rõ ràng khá hơn một chút, loại Đoán Tạo Đài cấp bậc này hắn chỉ được gặp qua vài lần tại Hiệp Hội.

Thiên Hải Liên Minh tuy rằng cường giả không nhiều, nhưng về tài lực lại có thể nói là cực kỳ mạnh.

Trên khán đài của phòng thi đấu, khán giả cũng không tính là đặc biệt nhiều, ở trong mắt người bình thường, bọn họ đối với Đoán Tạo Thuật cũng không quá coi trọng. Dù sao, hấp dẫn người ta nhất vẫn là Hồn Sư chiến đấu, thứ nhì là hình thức thi đấu chế tạo Cơ Giáp.

Đoán Tạo, vốn khô khan, đây là nhận thức bản năng của rất nhiều người.

Trên đài chủ tịch đúng là có rất nhiều người trong nghề đến đây xem thi đấu. Mộ Thần địa vị cao cả, cũng không có đến đây, Đường Vũ Lân phóng tầm mắt nhìn sang, một vị cũng không nhận ra. Nhưng hắn đoán được chỉ ít phải là Đoán Tạo Sư cấp 5 trở lên mới có tư cách ngồi trên đài chủ tịch.

Sâm Nhạc đại sư đối với Đoán Tạo Sư thi đấu đã giảng giải rất rõ ràng, vòng thứ nhất chính là Bách Đoán Tạo tinh luyện, làm tốt phần của mình là được. Thân là Đoán Tạo Sư cấp 4, Đường Vũ Lân tự nhiên không hề có chút áp lực nào.

Nhóm thiếu niên là nhóm đầu tiên tiến hành thi đấu, thời gian của Bách Đoán Tạo tinh luyện sẽ tương đối nhanh.

Thế nhưng, thời điểm kim loại hiếm được đưa lên Đoán Tạo Đài, hắn vẫn rất lấy làm kinh hãi.

Vậy mà lại là một kim loại hắn đã hết sức quen thuộc gần đây, cũng là loại hắn đã chế tạo thời điểm khảo hạch Đoán Tạo Sư cấp 4, Lam Mang Thai Đồng.

Trong các kim loại hiếm, đây tuyệt đối được cho là một trong những kim loại hiếm khó rèn đúc nhất. Mà đây mới chỉ là nhóm thiếu niên thi đấu thôi đấy!

"Các thí sinh nhóm thiếu niên chú ý, mục tiêu của các người chính là hoàn thành Bách Đoán Tạo tinh luyện. Không cách nào hoàn thành sẽ trực tiếp bị đào thải. Trong các thí sinh hoàn thành, sẽ lựa ra những người tài ba nhất đưa vào vòng kế tiếp."

Trong Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, bất kể là nội dung thi đấu nào, được quan tâm nhất khẳng định đều là nhóm thành niên, bởi vì đó là nhân tài tuyệt đối. Vì lẽ đó, nhóm thiếu niên thi đấu sẽ được sắp xếp khá đơn giản, nhưng cũng tuyệt đối công bằng.

Đúng đây! Lam Mang Thai Đồng Bách Đoán Tạo như thế này sẽ trực tiếp đào thải một nhóm lớn các thí sinh. Nếu như từ bên trong lại tuyển chọn ra người ưu tú, sẽ còn đào thải nhiều người hơn.

Vòng kế tiếp còn bao nhiêu người có thể tham gia đây?

Đường Vũ Lâm liếc mắt nhìn Mộ Hi ở Đoán Tạo Đài sát vách, Mộ Hi khẽ nhủ mày, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng bình tĩnh. Đã xung kích Thiên Đoán Tạo, đồng thời nàng còn có tỷ lệ thành công nhất định, Bách Đoán Tạo Lam Mang Thai Đồng đối với nàng cũng không phải việc khó gì.

"Trận đấu bắt đầu!"

Nương theo tiếng tuyên bố trên đài chủ tịch, nhóm thiếu niên dự thi Đoán Tạo Sư thi đấu dồn dập lấy ra Đoán Tạo Chùy của mình bắt đầu rèn đúc.

Nếu như không phải vì không có thời gian, Đường Vũ Lâm coi như chỉ dùng Thiên Đoán Ô Cương Chùy cũng có thể hoàn thành tinh luyện, nhưng hiện tại không được, hần thi đấu bên này xong, còn phải nhanh chóng qua báo danh thi đấu cá nhân nội dung Hồn Sư. Vì lẽ đó, hần vung lên, trực tiếp chính là Thiên Đoán Trảm Ngân Chùy.

Tà chùy gõ nhẹ Lam Mang Thai Đồng, phát sinh "Leng keng keng" ba tiếng giòn minh. Tiếp theo một chớp mắt sau, hữu chùy đã vung lên, trực tiếp đập mạnh xuống.

"Ầm!" Một tiếng vang thật lớn vang vọng khắp phòng thi đấu.

Không nghi ngờ chút nào, Đường Vũ Lâm là người đầu tiên động thủ.

Ở bên cạnh hần, Mộ Hi cũng không cảm thấy ngạc nhiên gì, tên quái thai này vốn đã được thừa nhận năng lực xử lý Lam Mang Thai Đồng. Nhưng trên đài chủ tịch, các đại sư đến xem buổi thi đấu đều không khỏi nhíu mày.

"Hài tử chính là hài tử, Đoán Tạo Lam Mang Thai Đồng cần phải quan sát đầy đủ, vậy mà cũng không hiểu sao? Tên phế vật này không biết là nhà ai vô phúc dạy dỗ nữa." Một lão giả tóc bạc trắng nhưng tinh thần quắc thước cau mày nói.

"Đúng đây! Nghe động tĩnh, khí lực cũng không nhỏ, nhưng quá sức lỗ mãng. Bất quá có thể lý giải là do tuổi còn nhỏ."

Bất quá, những vị này rất nhanh sau đó liền muốn tự vả vào mặt mình, khi nhìn thấy Đường Vũ Lâm ở nơi đó đã vung mạnh song chùy bắt đầu rèn đúc.

Đường Vũ Lâm chỉ cần vừa tiến vào trạng thái Đoán Tạo, sẽ quên hết tất cả bên ngoài, hết sức chăm chú bên trong công việc Đoán Tạo của chính mình. Vì lẽ đó, hần cũng không phát hiện ra, lúc hần ở bên này đã gõ búa xuống nhanh như vũ bão, thi ở một bên khác những thiếu niên cùng dự thi với hần thậm chí vẫn còn chưa bắt đầu.

Mộ Hi sắc mặt trở nên khó coi hơn, cái tên này! Ở bên cạnh hần thật sự không phải là lựa chọn tốt.

Mỗi một Đoán Tạo Sư đều có rèn đúc nhịp điệu của chính mình, một khi nhịp điệu chịu ảnh hưởng, sẽ bị quấy rầy. Vì lẽ đó, trăm người đồng thời rèn đúc, vốn là một phần thi giáo dục đối với bọn họ. Mộ Hi bị quấy rầy, những thiếu niên khác bên cạnh làm sao lại không phải là như vậy đây?

Đường Vũ Lâm vung chùy tốc độ quá nhanh, mỗi một chùy đều nặng tựa vạn cân, rơi vào trên Lam Mang Thai Đồng - "Ầm ầm" vang vọng.

Mộ Hi đơn giản ngừng lại, tại chỗ khoanh chân, nhắm mắt dưỡng thần.

Đoán Tạo Sư thi đấu có thời gian hạn chế, nhưng nàng hiểu rất rõ, Đường Vũ Lâm chỉ là Bách Đoán Tạo, tốc độ sẽ cực kỳ nhanh, nếu như đã dễ dàng bị hần ảnh hưởng, vậy đơn giản cứ chờ hần rèn đúc xong lại nói.

Nàng có được sự trầm ổn như vậy, không có nghĩa là những hài tử 10 – 15 tuổi khác cùng dự thi cũng có. Một ít thiếu niên không thủ được tâm tĩnh, cũng bắt đầu rèn đúc. Chịu ảnh hưởng bởi nhịp điệu của Đường Vũ Lâm, tự thân rèn đúc rất nhanh sẽ xuất hiện vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Thượng phẩm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Bản thân Lam Mang Thai Đồng cũng không phải kim loại hiếm cứng nhất, phiền phức lớn nhất khi đoán tạo chúng chính là sự biến hóa. Vì lẽ đó, sau khi Đường Vũ Lâm bắt đầu đoán tạo, chỉ hơn trăm chuy hạ xuống, Bách Đoán Tạo tinh luyện cũng đã hoàn thành. Đặc hiệu điệp chuy của Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy được hấn vận dụng vô cùng hoàn mỹ.

Thu chuy về, nhắc tay lên.

Vị giám sát viên nhanh chóng chạy tới.

"Người đã hoàn thành?" Giám sát viên tiếp nhận thẻ số trên tay Đường Vũ Lâm, nhìn sơ qua Lam Mang Thai Đồng đã thu nhỏ lại thành một khối sau khi được tinh luyện, khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Đường Vũ Lâm nói: "Ta có thể đi được chưa?"

"Hoàn thành là được rồi. Bất quá, người xác định người đã hoàn thành Bách Đoán Tạo tinh luyện chứ? Nếu như không tinh luyện thành công, sẽ trực tiếp bị đào thải." Vị giám sát viên có lòng tốt nhắc nhở.

"Ta xác định ta đã hoàn thành." Đường Vũ Lâm không chút do dự trả lời. Với trình độ hiện tại của hấn, Bách Đoán Tạo đã không đáng kể chút nào.

Trên đài chủ tịch, lão già tóc bạc lên tiếng trước nhất khi nãy trầm giọng nói: "Gọi người mang thành phẩm dự thi của tiểu hài tử kia qua đây. Nếu như ta đoán không lầm, người này chính là một thiên tài." Lúc mới đầu, hấn nghi vấn Đường Vũ Lâm lỗ mãng, thế nhưng, thân là một vị Thánh Tượng Cấp đại tông sư, hấn rất nhanh đã từ trong thanh âm gõ chùy của Đường Vũ Lâm nghe ra âm sắc quen thuộc.

Đó là nhịp điệu, nhịp điệu chỉ thuộc về Đoán Tạo Sư. Mỗi một vị Đoán Tạo Sư ở thời điểm đoán tạo đều có nhịp điệu của riêng mình, bắt được nhịp điệu, liền có thể làm ít công to. Lam Mang Thai Đồng tinh luyện không dễ dàng, nhưng hấn lại có thể hoàn thành quá trình đoán tạo trong một nhịp điệu riêng. Có lẽ nào, kết quả tinh luyện của hấn thực sự rất tốt sao?

Rất nhanh, khối Lam Mang Thai Đồng đã thu nhỏ lại rất nhiều được mang lên đài chủ tịch.

Có thể ngồi trên đài chủ tịch, không thể nghi ngờ đều là những nhân vật có sức ảnh hưởng nhất định trong giới Đoán Tạo Sư, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng hội tụ lại trên tấm kim loại hiếm này.

"Chuyện này..."

Trên khối Lam Mang Thai Đồng hiện lên từng đường hoa văn vô cùng mỹ lệ. Thông thường, đánh giá hiệu quả đoán tạo của Lam Mang Thai Đồng, chủ yếu xem thử hoa văn có đều hay không, các vân hoa có tiếp cận được khu vực trung tâm của khối kim loại hay không?

Khối Lam Mang Thai Đồng này căn bản không cần nhìn thêm, chỉ cần thấy được vân hoa xoáy tròn ngay chính giữa, ngay lập tức có thể xác định quá trình Bách Đoán Tạo tinh luyện đã thành công. Chưa kể, thể tích của nó so với Bách Đoán Tạo thông thường còn thu nhỏ lại nhiều hơn.

Ông lão tóc bạc cúi đầu, cẩn thận nhìn, đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa xoa. Cảm thụ hoa văn trên khối Lam Mang Thai Đồng kia. Dần dần, con mắt của hấn sáng lên.

"Thật sự là một khối thượng phẩm Bách Đoán Tạo! Đi hỏi thăm một chút, đứa nhỏ này là Hiệp Hội nào tiến cử tới vậy?"

Đường Vũ Lâm lúc này đã vội vã rời khỏi phòng thi đấu của Đoán Tạo Sư, nhắm thẳng hướng sân vận động Thiên Hải Thành mà chạy như bay tới.

Từ phòng thi đấu đến sân vận động Thiên Hải Thành cũng không xa, tối ngày hôm qua Đường Vũ Lâm đã nghiên cứu qua con đường gần nhất để phòng ngừa mình đến muộn.

Đoán tạo rất thuận lợi, là người thứ nhất nộp bài thi, hiện tại phần thi đấu cá nhân bên kia hấn là vẫn chưa bắt đầu. Hơn nữa, dựa theo thẻ số của hấn, hấn nằm ở bảng thi đấu thứ ba.

Bởi vì người dự thi đông đảo, mỗi nhóm thi đấu lại chia làm nhiều bảng. Mỗi một bảng có thể đồng thời có năm mươi tuyển thủ tiến hành thi đấu. Bảng thứ ba, chỉ ít hấn phải bắt đầu sau một tiếng, tính toán thời gian có lẽ hoàn toàn có khả năng đến kịp. Đây chỉ mới là ở một địa điểm thi đấu, còn có nhiều địa điểm khác cũng đang tiến hành thi đấu, có thể thấy được số lượng thí sinh tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu cao đến mức nào.

Chạy vào sân vận động Thiên Hải Thành, Đường Vũ Lâm đang muốn đi tìm nơi báo danh, chuẩn bị thi đấu, nhưng đường đi trước mặt đã bị một bóng người chặn lại.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh vang lên, hơn nữa đường còn bị chặn, Đường Vũ Lâm ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Diệp Tinh Lan mặt đỏ bừng đỏ bừng nhìn hấn.

Từ Lạp Trí cũng ở bên cạnh, hần bày ra dáng vẻ vô tội, ánh mắt nhìn Đường Vũ Lâm có chút u oán.

"Cuối cùng cũng coi như bắt được người. Người còn có gì để nói không?" Diệp Tinh Lan hai tay chống nạnh, lông mi dựng thẳng, bên trong đôi mắt đẹp như có ngọn lửa nhấp nháy.

"Nói cái gì? Chúng ta không giống như quen thân đến vậy." Đường Vũ Lâm thân nhiên nói, "Chớ cần đường, ta muốn đi thi đấu."

"Người còn muốn thi đấu?" Diệp Tinh Lan khoát tay, đẩy đẩy bả vai Đường Vũ Lâm, nhưng làm nàng kinh ngạc chính là, thân thể của người này lại giống như tảng đá vậy, vô cùng nặng, đẩy sao cũng không nhúc nhích lấy một chút.

Nghĩ tới chuyện tới ngày hôm qua, Diệp Tinh Lan vành mắt lại đỏ lên, nàng từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ đều chưa bao giờ phải chịu qua ủy khuất đến vậy.

Bị chủ quán ngăn lại đòi tiền, mà trên người nàng căn bản là không mang tiền, Từ Lạp Trí cũng không có. Dù hận đến nghiến răng nghiến lợi, nàng cũng chỉ có thể dùng Hồn Đạo Thông Tin truyền tin cầu cứu.

Nhưng vị chủ quán này lại nhận định họ định ăn quịt, bắt bọn họ trước khi có người đến trả tiền, phải rửa chén đĩa trừ nợ. Nếu như không có người đến, phải ở lại làm việc tới khi nào trả hết nợ mới thôi.

Đáng thương một đôi tay nhỏ trắng nõn nà của Diệp Tinh Lan, chỉ có thể nhịn nước mắt đi dọn mâm rửa chén bát. Nàng đương nhiên có thể phát tác, thế nhưng, quy củ của Sứ Lai Khắc học viện nàng lại không dám xúc phạm. Hơn nữa, ăn cơm trả tiền là chuyện kinh thiên địa nghĩa, vốn là bọn họ không đúng, làm sao có thể nào phát tác?

Kết quả là, hai tên học viên Sứ Lai Khắc học viện vậy mà lại bị vây khốn ở một nhà hàng hải sản Thiên Hải Thành, rửa chén đến gãy cả đôi tay.

Nghĩ tới những gì đã trải qua, Diệp Tinh Lan hận đến nghiến răng, mà hết thấy tất cả những chuyện này, đều là do tên trước mắt này dẫn đến.

Sáng sớm, nàng liền lôi kéo Từ Lạp Trí đi ra ngoài, nhưng bọn họ cũng không biết Đường Vũ Lâm ở nơi nào. Vẫn là Từ Lạp Trí kiến nghị, Đường Vũ Lâm nếu là đến để dự thi, nhất định sẽ đến sân vận động trung tâm. Quả nhiên cuối cùng cũng có thể vây bắt được hắn ở đây.

"Ta tại sao lại không muốn thi đấu cơ chứ? Người ngăn cản ta là muốn làm gì?" Đường Vũ Lâm khẽ nhíu mày nói rằng.

Diệp Tinh Lan phần uất nói: "Ngày hôm qua không phải người nói người đi tính tiền sao? Rồi cuối cùng người biến đi đâu, đi tính tiền à?"

Đường Vũ Lâm lạnh nhạt nói: "Ta tự thanh toán phần của ta. Phần của các người, tại sao ta lại phải trả tiền? Vốn cũng là Từ Lạp Trí nói với ta muốn mời khách, ta lại tự thanh toán phần tiền của mình rồi rồi đi, có cái gì không đúng sao? Người không ăn chắc? Hay là hắn không ăn? Người nếu sợ ta chiếm tiện nghi của các người, vậy tại sao người còn đòi chiếm tiện nghi của ta đây? Ta chỉ thanh toán phần của mình, có ý kiến gì không? Người cũng không có ý định làm bằng hữu của ta, tại sao ta phải trả tiền cho người đừng không quen không biết như các người?"

Diệp Tinh Lan bị hắn chất vấn có chút sững sờ, đứng đấy! Tại sao người ta phải trả nợ cho mình và Tiểu Bàn Tử? Thật giống như chính mình đang đuối lý!

"Người... người không phải nói theo chúng ta ăn cơm là vinh hạnh của người sao?" Diệp Tinh Lan chống chế.

Đường Vũ Lâm nói: "Vinh hạnh liền nhất định phải trả tiền sao? Ta xưa nay đều chưa từng nói ta muốn mời khách. Nếu như chúng ta là bằng hữu, mời các người ăn không tính là gì. Nhưng người cũng không muốn cùng ta kết giao bằng hữu mà! Ta cũng không thèm chiếm tiện nghi của các người."

"Nhưng mà... nhưng mà... người ăn nhiều hơn!" Diệp Tinh Lan khóc bù lu bù loa. Nội tâm phần uất cùng oan ức trào dâng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

"Ai ngăn cản người ăn nhiều?" Đường Vũ Lâm tiến lên một bước, đẩy tay nàng ra, nhanh chân hướng về sân vận động mà đi. Hắn không muốn bỏ lỡ thời gian, vẫn hi vọng còn kịp để thi đấu nội dung cá nhân nữa đấy!

"Người... đứng lại đó cho ta!" Diệp Tinh Lan quát to một tiếng.

Đường Vũ Lâm vậy mà không thèm để ý, cũng không thèm quay đầu lại đã đi vào bên trong.

"Khốn nạn!" Diệp Tinh Lan chửi thề một tiếng giận dữ.

"Tinh Lan tỷ." Từ Lạp Trí từ phía sau nắm lấy vạt áo của nàng, "Vũ Lâm hắn nói như vậy cũng rất có đạo lý."

"Người về phe bên kia?" Diệp Tinh Lan quay người lại, hung tợn nhìn về phía hắn.

"Ta... ta đương nhiên là phe của tỷ bên này mà!" Từ Lạp Trí lú lú phân bác.

"Đường Vũ Lâm, người chờ ta." Diệp Tinh Lan hai mắt híp lại, hung hãn gào lên. Sau đó đột nhiên nhanh chân hướng về sân thể thao đi đến.

"Tinh Lan tỷ, người định làm gì thế?"

"Báo danh dự thi! Hắn không phải nói chuyện rất có đạo lý sao? Ta ngay trên võ đài sẽ đánh cho hắn biết cái gì gọi là đạo lý!"

Đường Vũ Lâm cũng không biết chính mình vô hình trung đã tự dựng lên cho mình một đối thủ mạnh mẽ. Chạy đến nơi báo danh, quả nhiên, đúng như hắn phán đoán, thời gian vừa kịp, không hề bị lỡ việc đăng ký thi đấu. Hiện tại hắn có thể vào sân chờ đợi. Dự tính khoảng chừng nửa canh giờ nữa, bảng thi đấu của hắn sẽ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Tốc thắng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đối với Diệp Tinh Lan, hắn vốn là một người ngang ngược! Hắn ăn nhiều như vậy mà còn nói ngược, thực sự là hết sức vô lý.

Ta không lọt được vào mắt hắn, hắn làm gì nhất định phải đi giao hảo? Hai bên vốn không cùng thuộc một đẳng cấp, chỉ là hai đường thẳng song song mà thôi.

Trong trường đấu, khí thế ngút trời. Nhóm thiếu niên bởi vì còn nhỏ, nên số lượng Hồn Hoàn nói chung cũng không cao, nhiều nhất bất quá chỉ là tam hoàn, lại là thi đấu 1 chọi 1, vì lẽ đó sân bãi cũng không hề lớn. Mỗi một sân thi đấu đường kính đều chỉ khoảng tầm 30 mét. Từng khối từng khối sân bãi liền nhau, các loại Võ Hồn, hồn kỹ luân phiên bắn ra, xem mà hoa cả mắt.

Đường Vũ Lâm xem rất chăm chú, những người này rất có khả năng là đối thủ của hắn sau này. Hắn chỉ có nhất hoàn và một hồn kỹ, muốn chiến thắng đối phương cũng không hề dễ dàng.

Rất nhanh, bảng thi đấu thứ 2 đã kết thúc, đã đến phiên các tuyển thủ của bảng đấu thứ 3 ra trận.

Đường Vũ Lâm liếc mắt nhìn thẻ số của mình, dựa theo kết quả rút thăm ngày hôm qua, hắn sẽ thi đấu ở sân số 36.

Sân thi đấu hình tròn, chung quanh có thiết bị phòng ngự bảo vệ, phòng ngừa uy lực của hồn kỹ phát tiết ra bên ngoài.

Đây vẫn là lần đầu hắn tham gia thi đấu kiểu này, bất quá, hắn cũng không có căng thẳng mấy. Dù sao, trải qua quá trình rèn luyện tại Thăng Linh Đài, hơn nữa bình thường còn thường xuyên thực chiến, hắn thậm chí còn có chút hưng phấn chờ mong. Đến tốt cùng mình có thể đi được bao xa ở nội dung thi đấu cá nhân đây?

Đối thủ của hắn rất nhanh đã xuất hiện trên đài thi đấu, đó là một tên thiếu niên vóc người nhỏ gầy, nếu như chỉ từ vóc người mà xem, tựa hồ còn nhỏ hơn so với Đường Vũ Lâm nữa. Hơn nữa, trong ánh mắt của hắn rõ ràng có chút hoang mang, có chút căng thẳng.

Mỗi một sân thi đấu đều có một vị trọng tài, chỗ họ bên này là một vị trọng tài trung niên.

"Quy tắc thi đấu hết sức đơn giản, các ngươi cố gắng hết sức sử dụng thủ đoạn công kích của mình, không cần kiêng kỵ, thời điểm thích hợp ta sẽ can thiệp để bảo đảm sự an toàn của các ngươi. Khi một bên chịu thua hoặc là mất đi năng lực chiến đấu, bên kia sẽ được tính là chiến thắng. Nếu thực lực cách biệt quá lớn, ta sẽ là người phán định. Các ngươi có 30 giây thời gian chuẩn bị; 5 giây cuối ta sẽ đếm ngược. Bắt đầu chuẩn bị!"

Trọng tài vừa dứt lời, ánh sáng dưới chân đối thủ của Đường Vũ Lâm bắt đầu lóe sáng, hai vòng Hồn Hoàn xuất hiện. Hai Hồn Hoàn màu vàng đan xen rực rỡ.

Không phải còn những 30 giây sao? Động tác đầy coi thường của đối phương khiến Đường Vũ Lâm mơ hồ, sớm thả Võ Hồn ra sẽ tiêu hao hồn lực đó! Hơn nữa, hắn như thế này là muốn biểu diễn Võ Hồn cho mình xem sao?

Võ Hồn của đối phương là một cây trường côn màu trắng bạc, bên trên có một con hắc long quay tròn, Bàn Long Côn, một loại Khí Võ Hồn không tầm thường.

Bất quá, có chữ "long", vậy có phải là...

Đường Vũ Lâm trong lòng hơi động. Hắn không hề e ngại số lượng Hồn Hoàn của đối thủ chút nào.

Đối thủ của hắn tựa hồ chợt ý thức được chính mình hơi sốt ruột, vội vàng đem Võ Hồn thu hồi, ánh mắt chăm chú nhìn Đường Vũ Lâm.

"Năm, bốn, ba, hai, một! Bắt đầu!"

Theo tiếng đếm ngược của trọng tài, chân trái Đường Vũ Lâm đột nhiên giẫm mạnh trên mặt đất, người đã như đạn pháo xông tới. Hắn không phải là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, nhưng lực bộc phát trong nháy mắt lại phi thường mãnh liệt, khoảng cách 30 mét, chỉ bước vài bước đã đến trước mặt đối phương.

Đối thủ của hắn cuống quýt thả ra Võ Hồn của chính mình, Bàn Long Côn trong tay chia thẳng về phía trước, Hồn Hoàn dưới chân vậy mà không sáng lên, cho thấy hắn không hề phóng thích hồn kỹ.

Đối với tốc độ đột ngột của Đường Vũ Lâm. Hiển nhiên khiến hắn sợ hết hồn. Hắn thật không phải là không muốn phóng thích hồn kỹ, mà là ở trong nháy mắt đó đã quên...

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh nổ vang trong tai, thiếu niên nọ chỉ thấy choáng váng như muốn ngất đi. Tiếp theo, hắn nhìn thấy Đường Vũ Lâm giơ lên hữu quyền, Kim Luân nhấp nháy tỏa sáng, một áp lực khủng bố khó có thể hình dung chợt xuất hiện trong lòng hắn.

Hắn vốn đã căng thẳng, dưới áp lực của long uy bất thành linh xuất hiện, liền đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Đường Vũ Lâm khoát tay, hất rơi Bàn Long Côn, tay phải hóa thành trảo, tựa như định đập lên đỉnh đầu của hắn. Đương nhiên, hắn cũng không thực sự vũ xuống, cũng không phóng thích Kim Long Trảo.

"Dừng lại!" Trọng tài hầu như trong chớp mắt đã đến trước mặt bọn họ, ngăn trở tay phải của Đường Vũ Lâm. Đương nhiên hắn cũng cảm giác được Đường Vũ Lâm cũng không hề phát lực.

"Kinh nghiệm thực chiến quá kém! Vậy mà cũng dám đăng ký tham gia thi đấu sao?" Trọng tài hướng về tên thiếu niên mặt trắng bệch đang ngồi dưới mặt đất mà nói.

"Ta...ta...có hồn kỹ rất mạnh, ta còn có thể..."

Trọng tài hừ lạnh một tiếng, "Trở về trước tiên rèn luyện thực chiến cho thật tốt rồi hãy trở lại đăng ký. Hồn kỹ mạnh hơn, cũng phải biết sử dụng mới phát huy được, ngươi có thể sao?"

Trận đấu kết thúc, vòng thứ nhất cuộc thi vòng loại, Đường Vũ Lâm thắng.

Trọng tài khen ngợi hướng về hắn gật đầu, phân phát cho hắn một thẻ số mới, dùng để thi đấu vòng thi đấu thứ hai.

Từ đầu tới cuối, Đường Vũ Lâm thậm chí ngay cả Võ Hồn cũng chưa hề phóng thích ra ngoài đã chiến thắng đối thủ.

Trải qua cuộc tranh tài này, sự tự tin của Đường Vũ Lâm tăng lên nhiều, đối thủ tựa hồ cũng không quá cường đại như hắn tưởng tượng.

Trận đấu buổi sáng kết thúc, so với dự tính còn nhanh hơn, tiếp theo còn thi đấu tổ đội buổi chiều, vì vậy hắn đơn giản trực tiếp quay về lại khách sạn.

Lúc hắn trở lại, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt cũng đều đã trở về, Hứa Tiểu Ngón thậm chí còn chưa từng rời khỏi khách sạn.

"Các ngươi thế nào?" Đường Vũ Lâm hướng về Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt hỏi.

"Đương nhiên là thuận lợi qua ải. Ngươi biết thực lực của tụi ta mà!" Tạ Giải có chút đắc ý nói.

Cổ Nguyệt cũng hướng về Đường Vũ Lâm gật gật đầu.

Đường Vũ Lâm cười nói: "Vậy xem ra ba người chúng ta đều thuận lợi vượt qua vòng thứ nhất, chúc mừng cả nhà!"

Cổ Nguyệt nói: "Mục tiêu của chúng ta không phải là quán quân sao? Thi đấu đoàn đội, chắc chắn chúng ta cũng sẽ chiến thắng."

Đường Vũ Lâm cảm khái nói: "Kinh nghiệm thực chiến thật sự rất trọng yếu, đối thủ của ta là một tên nhị hoàn Đại Hồn Sư, nhưng hắn thậm chí hồn kỹ còn chưa kịp triển khai ra đã thất bại. Hắn tuy rằng có chút không phục, nhưng mà nếu đây là chiến trường, hắn chắc chắn đã tèo trên tay ta."

Cổ Nguyệt nói: "Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả. Thực lực vốn là tổng hợp của tất cả mọi thứ, hồn lực, hồn kỹ đều chỉ là một phần trong đó. Hồn Sư dù mạnh mẽ đến đâu nhưng nếu chủ quan, cũng có thể bị tiểu hài tử dùng chủy thủ đâm chết. Vì lẽ đó thực chiến, phản ứng, cảnh giác, ...đều phi thường trọng yếu."

Đường Vũ Lâm cười nói: "Ta chỉ hi vọng là vòng kế tiếp không phải gặp ngươi là tốt rồi."

Cổ Nguyệt hơi sững sờ, cũng nở nụ cười, đứng đấy! Nàng làm sao lại mong muốn phải đánh với Đường Vũ Lâm đây?

"Trạng thái của mọi người cũng không tệ, lão đại, buổi chiều tính sao đây?" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

Đường Vũ Lâm nói: "Ta xem năng lực của người dự thi cũng chênh lệch không đồng đều, chúng ta chỉ cần phát huy như bình thường là tốt rồi. Mọi người

không cần sốt sắng, với thực lực bình thường của chúng ta, thông qua vòng một không thành vấn đề.”

"Ừm." Ba người kia đồng thời gật đầu.

Vũ Trường Không đã đi đầu đó, tới lúc gần thi đấu đoàn đội, người dẫn đội của bọn họ cũng không phải là Vũ lão sư, mà là thầy chủ nhiệm Long Hằng Húc.

"Bọn tiểu tử, đều đã chuẩn bị xong chưa?" Nhìn thấy mấy hài tử này, trên mặt Long Hằng Húc cũng không khỏi toát ra nụ cười.

Hắn đã đi thăm dò kết quả thi đấu sơ loại hôm nay, vốn cũng không nghĩ là mấy hài tử này tham gia thi đấu cá nhân, lại còn thuận lợi thông qua vòng thứ nhất. Đây tuyệt đối là một khởi đầu tốt.

Đương nhiên, hắn cũng không biết Đường Vũ Lâm còn dự thi Đoán Tạo Sư nữa.

"Dạ đã chuẩn bị kỹ càng." Đường Vũ Lâm thay mặt các bạn hồi đáp.

Long Hằng Húc gật đầu, "Tiếp theo phải xem các người phát huy thế nào. Không biết Vũ lão sư đã nói cho các người biết hay chưa? Bởi vì nhân số ít, lại sử dụng phần lớn tài nguyên của học viện, lần thi đấu này, trên thực tế cũng là một lần sát hạch đối với Linh Ban các người. Các người có thể thu được thứ hạng càng cao, tương lai có thể nhận được tài nguyên đầu tư của học viện càng nhiều. Đường Vũ Lâm, đặc biệt là người, người có biết người đã sắp ăn đến nghèo học viện rồi không!? Vì lẽ đó, bọn nhỏ, phải cố gắng lên!"

Đường Vũ Lâm gật gù, "Tụi con nhất định sẽ toàn lực ứng phó."

Vũ lão sư xưa nay đều không hề nói cho bọn họ biết những thứ này, nghe Long Hằng Húc nói xong, trong lòng hắn không khỏi xúc động. Vì bọn họ, Vũ lão sư nhất định đã phải chịu đựng áp lực không nhỏ. Biện pháp tốt nhất để báo đáp lão sư là gì? Thắng lợi!

Địa điểm thi đấu đoàn đội so với thi đấu cá nhân lớn hơn nhiều lắm. Sân thi đấu 3 đối 3 có đường kính 50 mét hơn.

Đối thủ của bọn Đường Vũ Lâm đến từ một thành thị nhỏ gọi là Hải Dương Thành, là thành thị phụ cận của Thiên Hải Thành, quy mô so với Ngạo Lai Thành ban đầu của Đường Vũ Lâm cũng không lớn hơn bao nhiêu; nhưng kinh tế thực sự tốt hơn nhiều, vì lẽ đó cũng có một toà trung cấp học viện.

Thi đấu đoàn đội 3 đấu 3 sở dĩ vốn không được coi trọng, một trong những nguyên nhân là do các học viện có thực lực đều lựa chọn hình thức thi đấu tổ đội 7 người. Chỉ có khi nhân số không đủ, hoặc là đã có đội chủ lực đăng ký nội dung 7 người, khi đó bọn họ mới phải học viện tham dự nội dung đấu 3 người.

Đây đều là do Long Hằng Húc nói cho bọn họ biết, Vũ Trường Không xưa nay chưa từng đề cập đến những thứ này.

Bất luận đối thủ là ai, đều phải chiến thắng! Đây là lý luận của Vũ Trường Không.

Bọn Đường Vũ Lâm từ dưới sân quan sát các cuộc so tài, nhóm thiếu niên 3 đấu 3, tựa hồ cũng không có đối thủ nào đặc biệt mạnh mẽ. Quá trình thi đấu diễn ra có phần hơi tẻ nhạt.

"Lão đại, mấy cuộc so tài này nhìn kiểu nào cũng khiến ta thấy vô cùng buồn ngủ?" Tạ Giải có chút bất đắc dĩ nói.

Đường Vũ Lâm nói: "Bởi vì người vẫn chưa gặp được đối thủ mạnh. Nơi này chỉ là một điểm thi đấu thôi, tuyệt đối không nên coi thường. Lát nữa chiến thuật của chúng ta sẽ sắp xếp như thế này..."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Mỗi mắt mong chờ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vừa xem thi đấu, trong lòng hắn đã lập sẵn kế hoạch.

Nửa giờ sau, rốt cục cũng đến phiên đại biểu Đông Hải học viện bọn họ ra trận.

Đường Vũ Lâm đi ở trước nhất, theo sau hắn chính là Tạ Giải, còn có Hứa Tiểu Ngôn...

Đúng, Cổ Nguyệt cũng không hề ra trận.

Nhìn những tràng thi đấu trước đó, hơn nữa đối thủ đều đến từ những tòa trung cấp học viện thuộc các thành thị nhỏ, Đường Vũ Lâm hoàn toàn tự tin. Vũ Trường Không đã nói, mục tiêu của bọn họ chỉ có một, chính là quán quân. Đối với Vũ Trường Không, Đường Vũ Lâm hiểu rõ bất luận bọn họ tham gia thi đấu như thế nào, đối thủ mạnh mẽ đến mức nào, mục tiêu mãi mãi cũng sẽ chỉ có một cái này.

Muốn thu được giải quán quân, vậy sẽ phải có sắp xếp chiến thuật bài bản. Trong các học viên Linh Ban, thực lực mạnh nhất không nghi ngờ chút nào chính là Cổ Nguyệt. Bảo toàn thực lực sẽ có lợi ích rất lớn đối với những trận thi đấu về sau của bọn họ.

Băng Trọng Hứa Tiểu Ngôn không được tính là đặc biệt mạnh, nhưng khả năng phối hợp với đồng đội của nàng lại cực kỳ tốt, thường thường sẽ có thể đem lại tác dụng ở thời khắc mấu chốt.

Giống như Tạ Giải hình dung về nàng, nhìn qua tưởng như một thiếu nữ xinh đẹp ngây thơ thanh khiết, trên thực tế lại là một tên xấu bụng ham lợi tiểu đạo tặc.

Hứa Tiểu Ngôn cũng không nghĩ rằng cuộc so tài thứ nhất đã có thể ra trận, trong con người xinh đẹp hiện rõ sự hưng phấn, buổi sáng bọn Đường Vũ Lâm thi đấu cá nhân đều giành chiến thắng, nàng kỳ thực trong lòng cũng khá là ước ao. Chỉ là bởi vì nhận thức rất rõ ràng thực lực của bản thân, nàng biết mình cũng không thích hợp để chiến đấu một chọi một, vì vậy nên cũng không tranh phong.

Nhưng ngay lúc đó lại được chọn để thi đấu đồng đội, nàng làm sao không hưng phấn cho được? Không nghĩ tới, Đường Vũ Lâm lại đồng ý để nàng xuất chiến.

Bước lên đài thi đấu, đối thủ của bọn họ cũng đã xuất hiện rồi. Ba tên thiếu niên khoảng chừng 14, 15 tuổi.

Khi ba vị thiếu niên đến từ Hải Dương Thành Trung Cấp học viện này nhìn thấy đối thủ rõ ràng nhỏ tuổi hơn mình nhiều, trên mặt cả ba đều toát lên ý cười không thể che giấu được.

Đúng như Đường Vũ Lâm phán đoán, Hải Dương Thành Trung Cấp học viện không mạnh, giống như những đội thi đấu trước đó bọn họ đã xem qua.

Khi bọn họ tự cho rằng không có cơ hội nào để chiến thắng, vậy mà ở vòng thi đấu thứ nhất lại đụng được đối thủ nhỏ tuổi như bọn Đường Vũ Lâm, làm sao bọn họ có thể không vui mừng đây?

Ba tên tiểu gia hỏa này cùng lắm cũng chỉ 11, 12 tuổi chứ bao nhiêu? Ở độ tuổi này, kém hơn vài tuổi, chính là một trời một vực! Vì thời gian tu luyện sẽ kém hơn rất nhiều. Trong lúc nhất thời, ba người không thể tiết chế được cảm xúc vui mừng của mình lộ rõ ra bên ngoài.

"30 giây thời gian chuẩn bị. Sau khi đếm ngược 5 giây cuối sẽ bắt đầu. Quy tắc thi đấu, không được cố ý làm đối thủ tàn phế hoặc tử vong, khi ta kêu ngừng phải dừng thi đấu ngay lập tức." Trọng tài đã lên đài. Ngày hôm nay thi đấu rất nhiều trận, hắn đọc vanh vách quy tắc thi đấu y như một cái máy.

"Ta tên Ma Tạp, đây là đồng đội của ta Vũ Thạch cùng Đoan Mộc Liên Liên, mấy tên tiểu tử các ngươi đến từ Đông Hải Học Viện?" Bọn họ cũng đã xem qua kết quả rút thăm.

Tiểu tử? Trên mặt Đường Vũ Lâm toát ra vẻ mỉm cười, "Đúng đấy! Ba vị học trưởng, chúng ta đến từ Đông Hải Học Viện năm nhất. Xin mời ba vị học trưởng chỉ giáo nhiều hơn."

Tạ Giải vốn định phát tác, nhưng nhìn thấy Đường Vũ Lâm hướng về phía mình làm ám hiệu từ phía sau lưng. Hắn biểu hiện hơi sững sờ, sau đó liền ý thức được cái gì, cúi đầu, không để vẻ mặt của mình bị đối phương nhìn thấy.

Hứa Tiểu Ngôn vẻ mặt lại trở nên quái lạ hơn. Cái tên đội trưởng này, bình thường không phải rất quang minh chính đại sao?

"5, 4, 3, 2, 1...thi đấu bắt đầu!"

Theo tiếng tuyên bố của trọng tài, trận thi đấu đồng đội đầu tiên của Linh Ban đã chính thức bắt đầu.

Đường Vũ Lâm là người thứ nhất xông lên, cũng giống như lúc trước thi đấu cá nhân, hắn căn bản cũng không hề thả ra Võ Hồn. Phóng thích Võ Hồn cần mất một ít thời gian, với tu vi của bọn họ bây giờ, thậm chí có thể mất đến một giây thời gian, hắn trực tiếp hướng về phía đối phương chạy đến, vậy cũng có thể tiết kiệm được khoảng thời gian này rồi.

Luận tốc độ, hắn không sánh được với Tạ Giải, nhưng so về lực bộc phát, tuyệt đối không hề thua kém Tạ Giải một chút nào. Chân trái lúc dùng sức còn phát ra một tiếng "ầm" vang vọng. Động tác của Tạ Giải cũng không hề chậm, sử dụng chiến thuật lúc trước đã được thỏa thuận kỹ lưỡng. Hắn đi theo sau Đường Vũ Lâm, cấp tốc ẩn giấu thân thể phía sau lưng của Vũ Lâm.

Hứa Tiểu Ngôn tay phải thi triển một chiêu, một vòng Hồn Hoàn ở dưới chân sáng lên, Băng Trọng xuất hiện.

Nhìn thấy Đường Vũ Lâm hai người vọt tới trước mặt, nhưng lại không phóng thích Hồn Hoàn, mà Hứa Tiểu Ngôn cũng chỉ thả ra được mỗi một Hồn Hoàn, đối thủ của bọn họ ba vị này, rõ ràng sững sờ một chút. Thậm chí ở trong lòng còn sinh ra ảo giác có khi nào hai thằng nhóc này còn không biết làm cách nào để phóng thích Hồn Hoàn hay không?

Sau đó ba người mới dồn dập phóng thích Võ Hồn của mình.

Nhị hoàn, tất cả đều là nhị hoàn màu vàng. Có thể đại biểu học viện xuất chiến, ắt hẳn cũng là những người tài ba trong đám học viên.

Đúng lúc này, bọn họ nhìn thấy một ánh sáng Hồn Hoàn màu tím. Khẩn nhìn qua liền thấy vô số dây leo màu xanh như xúc tu chen chúc xuất hiện. Ánh sáng màu tím lóe sáng, dây leo bao trùm khắp chung quanh cơ thể bọn họ.

Trong lúc vội vàng, ba người gần như không phản ứng kịp, lúc này mới cố gắng triển khai hồn kỹ. Những dây leo màu xanh lam kia đã đến rất gần, khi bọn họ theo bản năng cố gắng chống lại thì từng cây dây leo vô cùng cứng cỏi đã cấp tốc quấn quanh mà lên, ba người đồng thời bị trói chặt lấy.

"Đừng nhúc nhích!" Âm thanh lạnh lùng của Tạ Giải vang lên, Quang Long Chùy phân biệt gõ trên đầu ba người một cái.

Hứa Tiểu Ngôn ở phía xa giờ cao băng trượng, nhưng căn bản không có phóng thích hồn kỹ.

"Dừng lại!" Thời điểm trọng tài hô lên, hẳn cũng hơi ngạc nhiên.

Một tên nhị hoàn, hai tên nhất hoàn, chống lại ba gã nhị hoàn, không chỉ thu được thắng lợi, hơn nữa lại chỉ sử dụng thời gian ngắn ngủi như vậy, chuyện này quả thật khó mà tin nổi!

Từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc, toàn bộ quá trình thực sự là quá nhanh, có cảm giác như mắt không kịp nhìn.

Tại sao lại như vậy? Ma Tạp, Vũ Thạch, Đoan Mộc Liên Liên, ba người trong lòng đều có cùng ý nghĩ này, bọn họ thậm chí còn chưa kịp triển khai hồn kỹ của chính mình.

Kinh nghiệm thực chiến, trong lòng Đường Vũ Lâm lại xuất hiện 4 chữ này. Những đối thủ này, so về kinh nghiệm thực chiến, kém hơn bọn họ rất nhiều.

Lúc tham dự thi đấu cá nhân, hẳn cũng đã cảm nhận được, đến lúc thi đấu đồng đội cũng là như vậy. Chẳng lẽ nào bình thường bọn họ đều không hề trải qua huấn luyện thực chiến sao?

Kỳ thực là hẳn đã nghĩ oan cho những đối thủ này, bất kỳ học viên Hồn Sư nào đều phải trải qua thực chiến huấn luyện, chỉ có điều trình độ huấn luyện có chỗ bất đồng. Huấn luyện thực chiến với cường độ cao như bọn họ có thể nói là vô cùng hiếm, chớ nói chi là thiên phú của bọn họ là ở tốp đầu của Đông Hải học viện từ hàng ngàn hàng vạn học viên tuyển chọn ra, giáo viên của bọn họ lại là Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không xuất thân từ Sử Lai Khắc Học Viện, rất nhiều phương pháp dạy học đều được học tập từ Sử Lai Khắc.

Trước đây bọn họ chỉ luyện tập nội bộ lẫn nhau, hoặc đối mặt với Hồn Thú trong Thăng Linh Đài, vẫn không cảm giác được ưu điểm của mình. Đến lần tranh tài này, khi chân chính đối diện với những Hồn Sư khác, bọn họ mới có thể phát hiện ra điều này.

"Đội trưởng, không nghĩ tới người cũng có mặt xấu nha!" Rời khỏi sân thi đấu, Hứa Tiểu Ngôn cười hì hì nói với Đường Vũ Lâm.

Không phải sao? Thi đấu còn chưa bắt đầu, Đường Vũ đã mê hoặc đối thủ, ánh mắt thuần khiết hoàn mỹ, một bộ dáng vẻ ngây ngô đã hoàn toàn mê hoặc đối thủ. Thời điểm chân chính tranh tài lại đột nhiên bạo phát, trước sau biến hóa quá to lớn mới khiến cho đối thủ không trở tay kịp, do đó bị thua chóng vánh.

Nếu không, coi như có thể thắng, cũng không thể thắng thoải mái như vậy mới đúng. Từ đầu tới cuối, đều chỉ có mỗi Đường Vũ Lâm sử dụng một hồn kỹ mà thôi, đương nhiên, đó là Thiên Niên Hồn Kỹ.

Đường Vũ Lâm cười ha ha nói: "Có thể tiết kiệm được một điểm khí lực nào thì đều nên tiết kiệm, nếu có thể ẩn giấu được thực lực của các người thì tại sao phải bại lộ? Mục tiêu của chúng ta là quán quân đó nha!"

"Không sợ chém gió to quá gãy lưỡi sao?" Chính vào lúc này, một âm thanh lạnh như băng cách đó không xa vang lên.

Đường Vũ Lâm ba người quay đầu nhìn lên, vừa vặn nhìn thấy hai bóng người quen thuộc, chính là Diệp Tinh Lan cùng Từ Lạp Trí..

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Phá kỷ lục

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Từ Lạp Trí hướng về Đường Vũ Lâm làm ra một vẻ mặt bất đắc dĩ, Diệp Tinh Lan lại lạnh lùng nhìn Đường Vũ Lâm, hai con mắt như muốn phun lửa, hận không thể đem hắn thiêu chết.

Đường Vũ Lâm thể nhưng không thêm để ý tới nàng, "Chúng ta đi thôi!"

Tạ Giải tiến đến bên tai hắn, nói: "Ta thể nào cứ có cảm giác, các người tựa như có thâm cừ đại hận gì đấy?"

Đường Vũ Lâm nhún nhún vai, "Cũng không có. Chỉ là biết nhau sơ sơ mà thôi."

Cổ Nguyệt lúc này cũng đi tới, nàng cũng không có nói chuyện kiểu như Đường Vũ Lâm, chỉ lạnh lùng nhìn Diệp Tinh Lan nói: "Mọi mắt mong chờ."

Diệp Tinh Lan xem thường hừ một tiếng, "Chúng ta cũng báo danh dự thi, ta ngược lại muốn xem xem, là ai mọi mắt mong chờ."

Bọn họ cũng báo danh? Bọn họ không phải đến từ Sử Lai Khắc học viện sao? Sử Lai Khắc học viện không phải là không thể tham gia loại thi đấu công khai này sao?

Đường Vũ Lâm kinh ngạc nhìn bọn họ.

Diệp Tinh Lan đắc ý nói: "Chúng ta làm thời gia nhập một học viện, tóm lại sẽ không có người phản đối. Đường Vũ Lâm, người chờ ta, người tốt nhất nên cầu nguyện có thể thất bại trước khi gặp phải ta, nếu không, hừ hừ!" Vừa nói, nàng duỗi quả đấm nhỏ hướng về Đường Vũ Lâm nhá nhá, trong con người tràn ngập mùi vị uy hiếp.

Sắc mặt Đường Vũ Lâm trở nên hơi nghiêm nghị, hắn không thể không cẩn thận ứng đối. Nhân gia người ta vậy mà lại đến từ chính Sử Lai Khắc học viện đó nha! Trùng thi đấu biểu diễn kia mọi người đều đã xem, tuy rằng không hề nhìn rõ ràng bọn họ ra tay như thế nào, nhưng có thể đại biểu Sử Lai Khắc học viện xuất chiến, đã đủ để chứng minh thực lực của bọn họ. Có thể tao ngộ đối thủ như vậy trong trận đấu, hơn nữa lại bởi vì chính mình gây nên, chuyện này cũng không công bằng chút nào với đồng đội của mình.

Đường Vũ Lâm đang định nói cái gì, lại bị Cổ Nguyệt kéo lại.

"Được, vậy thì nhìn xem là ai mọi mắt mong chờ. Đội trưởng, chúng ta đi." Cổ Nguyệt lời kéo Đường Vũ Lâm liền rời đi, cũng không cho hắn giải thích gì thêm

Trên đường trở về khách sạn, Đường Vũ Lâm kể lại chuyện mình cùng Diệp Tinh Lan trở mặt nói qua một lần.

"Đội trưởng, người cực giỏi." Hứa Tiểu Ngôn hai mắt sáng rực nhìn Đường Vũ Lâm, "Người ta vậy mà đến từ Sử Lai Khắc học viện nha! Người lại cứ như vậy mà bỏ lơ, quá tuần tú. Quả thực chính là uy vũ không khuất phục, nghèo nhưng không thể hèn."

Tạ Giải bĩu môi, "Cái gì mà uy vũ không khuất phục! Hắn chính là tiếc tiền thôi."

Đường Vũ Lâm liếc hắn một cái, "Đúng vậy! Chính là như vậy."

Hắn vừa nói như thế, Tạ Giải trái lại không thể trào phúng thêm được, Cổ Nguyệt ở một bên thờ dài nói: "Đây mới là tính tình thật thà."

Tạ Giải tức giận giẫm chân, "Ta nói này Cổ Nguyệt, người có thể có chút chủ kiến hay không?! Có phải ở trong lòng người, hắn làm cái gì cũng đúng?"

"Đúng vậy!" Cổ Nguyệt nói như đúng rồi.

Tạ Giải cá giận nói: "Vậy sau này người lớn rồi có phải còn muốn gả cho hắn? Vậy nên mới phòng ngừa chu đáo từ bây giờ?"

Cổ Nguyệt ngẩn người, nhìn về phía Đường Vũ Lâm, nhưng ánh mắt của nàng một khắc sau lại âm trầm đi, đột nhiên tăng tốc độ, chạy nhanh về hướng khách sạn.

Tạ Giải ngẩn người, bình thường hắn cùng Cổ Nguyệt đấu võ mồm xưa nay đều không thắng bao giờ, làm sao có cảm giác lần này hình như đã thắng, nhưng thời điểm Cổ Nguyệt chạy đi, lại khiến trong lòng hắn có cảm giác không thoải mái. Tựa hồ mình đã làm sai điều gì!

"Nàng đây là làm sao?" Tạ Giải nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lâm tức giận: "Đừng nói lung tung. Người mới vài tuổi, biết cái gì là lập gia đình với không lập gia đình."

Mãi cho đến khách sạn, Cổ Nguyệt đều không tiếp tục nói chuyện, cứ đi một mình ở phía trước như vậy, kéo dài khoảng cách cùng mọi người.

Tâm tình Đường Vũ Lâm vẫn rất tốt, dù sao cả ba trận chiến đầu tiên của mình hôm nay đều đã giành chiến thắng, chuyện này đương nhiên rất đáng giá để hưng phấn.

Về mặt Đoán Tạo Thuật hắn không hề lo lắng, nhưng thi đấu cá nhân và đoàn đội ngày hôm nay đã khiến hắn có thể mơ hồ so sánh được thực lực của phe mình và các đối thủ.

Bàn về hồn lực, số lượng Hồn Hoàn, bọn họ trong trận đấu bởi vì nguyên nhân tuổi tác đương nhiên không chiếm được thượng phong. Thế nhưng, bàn về sức chiến đấu, bọn họ cũng không yếu hơn đối thủ.

Bởi vậy, hẳn cũng mơ hồ đoán được, các học viên Sử Lai Khắc học viện sở dĩ mạnh mẽ, nguyên nhân chủ yếu nhất cũng không phải bởi tu vi của họ cao bao nhiêu, mà là tổng hợp sự hài hòa của tổ chất cơ thể. Bất kể là thực chiến, phối hợp hay là Võ Hồn đều là như vậy. Dù sao, ở độ tuổi này, để hồn lực vượt rất xa bạn cùng lứa, là một sự tình không thể xảy ra được.

Đường Vũ Lâm mới trở về phòng không lâu đã nghe thấy truyền đến âm thanh phá cửa “ầm ầm”.

"Sur tỷ, người nhẹ tay chút." Căn bản không cần ra xem, Đường Vũ Lâm cũng biết là ai đến, chỉ có Mộ Hi mới sẽ dùng phương thức này gõ cửa.

"Mở cửa nhanh, cái tên nhà người lại gây náo động." Đường Vũ Lâm vừa mở cửa, Mộ Hi đã trực tiếp vọt vào.

"Ta làm sao?" Đường Vũ Lâm nghi hoặc nhìn Mộ Hi đáng vẻ đầy háp tấp.

"Phá kỷ lục có biết không? Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, hoàn thành Bách Đoán Tạo thượng phẩm trong thời gian nhanh nhất. Người! Phá! Kỷ! Lục! Rồi!" Thời điểm Mộ Hi nói đến mấy chữ cuối cùng, có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

"A?" Đường Vũ Lâm ngẩn ngơ, "Ta chỉ là vội vã đi tham gia thi đấu cá nhân, ta..."

Mộ Hi trên dưới đánh giá hẳn, "Người có biết hay không, người đi rồi, trên đài chủ tịch hạ xuống một đám người, chuyên môn tìm đến người, lại không tìm được bóng người của người. Ta cũng không dám lên tiếng, chỉ là nghe bọn họ nói, người đã phá kỷ lục Bách Đoán Tạo thượng phẩm, hơn nữa còn là kỷ lục Lam Mang Thai Đồng. Tổng cộng chỉ dùng 106 giây. Người, người được đấy!"

"Cái này... ta cũng không nghĩ tới." Đường Vũ Lâm trước đó còn căn dặn mình phải khiêm tốn, nhưng cũng không nghĩ tới, sẽ xuất hiện tình huống như vậy. Thế nhưng, hẳn chỉ cần vui đầu vào trong đoán tạo, liền rất khó có thể khống chế được mình. Trong khi hết sức chăm chú, đương nhiên là sẽ dùng toàn lực để đoán tạo.

Mộ Hi hừ lạnh một tiếng, "Kỷ lục đầu tiên cũng bị người giành được, thời điểm thi đấu vòng tiếp theo, phỏng chừng tất cả mọi người đều muốn dùng kính lúp soi người cho kỹ. Ta chỉ muốn nhắc nhở người, người chuẩn bị sẵn sàng đi."

"Áy... Vậy làm sao bây giờ?" Đường Vũ Lâm có chút mờ mịt.

Mộ Hi nói: "Nên làm gì thì cứ làm như thế này, đừng để bọn họ làm người bị ảnh hưởng, chẳng lẽ còn không cho phép Đông Hải Thành chúng ta xuất hiện thiên tài?"

Đường Vũ Lâm kinh ngạc nhìn nàng, "Sur tỷ, người đang nói ta là thiên tài sao?"

Mộ Hi liếc xéo hẳn một cái, đột nhiên phốc một cái, nắm lấy mặt hắn nhéo nhéo, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Đúng đấy! Đúng đấy! Là thiên tài."

Đường Vũ Lâm có chút mơ hồ không rõ, nói: "Sur tỷ, nam nữ thụ thụ bất thân, người nên đi người..."

Thật vất vả mới thoát khỏi ma chướng của Mộ Hi, đem vị đại tỷ này tiễn đi, Đường Vũ Lâm trên mặt tuy rằng vẫn có chút đau, nhưng trong lòng ảm áp vô cùng. Hẳn từ nhỏ đã rất miễn cảm, đương nhiên cảm giác được rằng Mộ Hi nhìn qua gương anh múa vuốt, nhưng trên thực tế vẫn là cảnh tình hắn, đừng để ngoại giới ảnh hưởng đến tâm tính của mình.

Đoán Tạo Thuật xem ra đã bị người khác chú ý, vậy phải chuẩn bị một ít phương pháp ứng đối mới được.

Trải qua ngày thi đấu thứ nhất, có thể nói là mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, bị đào thải đương nhiên thống khổ, còn qua ải vẫn như cũ sốt sắng.

Thi đấu sắp xếp phi thường chặt chẽ, đặc biệt là những trận thi đấu tiếp theo, mỗi ngày đều tiến hành.

Đường Vũ Lâm sáng sớm ngày mai sẽ phải đi thi đấu Đoán Tạo Sur nhóm thiếu niên vòng hai. Đây cũng là một vòng trọng yếu nhất.

Giải thi đấu Đoán Tạo Sur là do hết thầy Ban Giám Khảo tổng kết cho điểm quyết định. Bởi vậy, thành tích mỗi một vòng đều có liên quan lẫn nhau. Vòng thứ nhất Đường Vũ Lâm không thể nghĩ ngờ đã giành vị trí đầu tiên, Bách Đoán Tạo thượng phẩm, hơn nữa thời gian sử dụng ngắn nhất, không cần hỏi, điểm của hắn nhất định sẽ cao nhất.

Vòng thứ hai lại là chọn kim loại hiếm tự do phát huy, có thể rèn đúc ra cái gì, phải xem trình độ Đoán Tạo Thuật của mỗi người.

Thiếu niên Đoán Tạo Sur, trước 15 tuổi có thể hoàn thành được Bách Đoán Tạo đều được xem là nhân tài ưu tú, có thể hoàn thành Thiên Đoán Tạo, chính là thiên tài.

Đường Vũ Lâm sau một đêm minh tưởng, rốt cục đã lập được kế hoạch.

Sáng sớm ngày hôm sau, nhóm Đoán Tạo Sur vẫn như trước tụ tập sớm nhất, tiến thẳng đến sân thi đấu.

Đường Vũ Lâm đi ở phía sau, hạ thấp giọng hướng về phía Mộ Hi đi bên cạnh, nói: "Sư tỷ, người tin tưởng ta không?"

"Không tin." Mộ Hi không chút do dự trả lời.

Đường Vũ Lâm ngẩn ngơ, cười khổ nói: "Còn có thể nói chuyện vui vẻ với nhau hay không? Thật không tin sao?"

Nhìn dáng vẻ hần ăn quả đắng, Mộ Hi trong lòng mừng thầm, hừ một tiếng, "Ta tại sao phải tin người. Người có cái gì có thể đáng giá cho ta tin tưởng."

"Nhân phẩm a!" Đường Vũ Lâm nói chuyện đương nhiên.

"Người có sao? Có mấy lạng?" Mộ Hi khinh thường nói.

Đường Vũ Lâm bắt đắc dĩ nói: "Không tin thì thôi!"

Mộ Hi nghi hoặc nhìn hần, "Người rốt cuộc muốn nói cái gì, nói nhanh."

Đường Vũ Lâm nói: "Người phải tin tưởng lời nói của ta, lát nữa thời điểm người chọn kim loại hiếm, hãy lấy Trầm Ngân."

"Trầm Ngân? Người sẽ không phải là cố ý hại ta chứ?" Trầm Ngân không nằm trong nhóm kim loại hiếm hàng đầu, cùng lắm chỉ là trung thượng. Mà trong cuộc thi đấu Đoán Tạo Sư, không thể nghi ngờ rằng kim loại hiếm phẩm chất càng cao, đoán tạo càng khó, điểm thu được càng cao.

Trầm Ngân cùng lắm xem như trung thượng phẩm, luận về độ khó kém xa Lam Mang Thai Đồng, lựa chọn nó, tuy nói rằng tỉ lệ Thiên Đoán Tạo thành công sẽ cao hơn một chút. Tuy rằng hiện tại Mộ Hi cũng không nắm chắc Thiên Đoán Tạo lắm, nhưng một khi thất bại, thành tích của nàng sẽ liền tuột dốc không phanh, thậm chí có khả năng sẽ bị loại ở vòng thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Tin tưởng ta

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm nói: "Kỳ thực ta cũng không nắm chắc, nhưng người nếu như tin tưởng lời nói của ta, nếu thành công, người nhất định sẽ trở thành quán quân."

Mộ Hi kinh ngạc nhìn hần, "Người thật sự muốn đem giải quán quân tặng cho ta?"

Đường Vũ Lâm cười nói: "Ta lúc này đã phá kỷ lục, nếu như không báo đáp lại nửa điểm, trở về lão sư nhất định sẽ trừng trị ta. Hơn nữa, người không phải đã nói tiền thưởng đều cho ta đúng không? Người cũng biết ta rất tham tài. Nếu như quán quân là người, á quân là của ta, như vậy, ta liền có thể nhận được hai phần tiền thưởng cùng hai phần khen thưởng, nhiệm vụ lão sư bàn giao lại hoàn thành, có sao mà không làm đây?"

Mộ Hi nghi hoặc nhìn hần, "Ta là đối thủ cạnh tranh của người, ta cứ không tin người đây. Hừ!" Vừa nói, nàng đột nhiên tăng nhanh tốc độ đi về phía trước.

Đường Vũ Lâm cũng không nhìn thấy được lúc này ánh mắt của Mộ Hi có chút phức tạp.

Từ lúc trước bắt đầu quen biết Đường Vũ Lâm, nàng cảm đầu nhắm vào hần. Trên thực tế, ngay chính nàng cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy. Sau đó nàng mới dần dần hiểu rõ, đây là bắt nguồn từ đồ kị.

Nguyên bản ở giới Đoán Tạo Sư nàng được công nhận là thiên kiều chi nữ, sau khi Đường Vũ Lâm xuất hiện, nàng tự cảm giác được vị trí mình bị ảnh hưởng, trong lòng rất quan tâm đến tên này. Nhưng mà từ đầu tới cuối, nàng đều không thể cùng Đường Vũ Lâm chân chính tỷ thí qua.

Mỗi một lần, khi nàng lấy dũng khí muốn cùng Đường Vũ Lâm thi đấu đoán tạo, đều sẽ bởi vì năng lực mạnh mẽ mà Đường Vũ thể hiện ra mà kinh ngạc, do đó rất đi từ tin.

Nàng vẫn đang cố gắng, từ sau khi Đường Vũ Lâm đến, so với trước đây nàng nỗ lực hơn không biết bao nhiêu lần. Có thể cho đến ngày nay, nàng lại phát hiện khoảng cách giữa mình và Đường Vũ Lâm càng ngày càng xa. Thời điểm Đường Vũ Lâm lên đến Đoán Tạo Sư cấp 4, đồ kị trong lòng nàng rất cực đã biến mất, bởi vì nàng ý thức được, có một số người thiên phú đúng là không có cách nào dùng nỗ lực để vượt qua. Tâm thái ôn hòa, nàng cuối cùng đã có thể nhìn thẳng vào quan hệ giữa mình và Đường Vũ Lâm lúc đó.

Mộ Thần đã rất nhiều lần nhắc nhở nàng, cố gắng duy trì quan hệ hài hòa với Đường Vũ Lâm. Sau khi tâm thái ôn hòa, nàng phát hiện, Đường Vũ Lâm tựa hồ cũng không phải đáng ghét như vậy. Vì lẽ đó khoảng thời gian này, sự ngăn cách giữa nàng cùng Đường Vũ Lâm từ từ biến mất. Dưới sự ảnh hưởng xuất phát từ nội tâm, thái độ của nàng đối với Đường Vũ Lâm cũng từ từ chuyển biến tốt.

Nhưng nàng lại không nghĩ được rằng, Đường Vũ Lâm dĩ nhiên nhanh như vậy liền “ông mất cân giò bà thò chai rượu”, phải đem vị trí quán quân tặng cho nàng. Nàng cũng không biết Đường Vũ Lâm cũng có một mặt xấu bụng. Dưới cái nhìn của nàng, lời của một đứa nhỏ mới 10 tuổi, độ chân thực có ít nhất phải 99%! Nhưng mà nàng là sư tỷ đó! Dù là nhường, cũng phải là nàng nhường hấn mới đúng.

Vì lẽ đó nàng mới lựa chọn từ chối. Nàng không thể cướp đoạt vàng sáng vốn thuộc về Đường Vũ Lâm.

Tinh thần có chút hoảng hốt tiến vào nơi so tài, Mộ Hi trong lòng thăm than, tiểu sư đệ, hi vọng ngươi có thể bay càng cao hơn. Tương lai có một ngày, ngươi nhất định sẽ trở thành Đoán Tạo Sư ưu tú như phụ thân vậy.

"Sư tỷ, cho ngươi."

Chính vào lúc này, âm thanh của Đường Vũ Lâm thức tỉnh nàng từ trong sự thất vọng. Lúc này nàng mới phát hiện, Đường Vũ Lâm không biết lúc nào đã chạy đến phía trước, đồng thời từ chỗ lựa chọn kim loại, ôm một khối Trầm Ngân lại đưa cho nàng.

"Ngươi..." Mộ Hi ngơ ngác nhìn hấn.

Đường Vũ Lâm lại trịnh trọng nói: "Sư tỷ. Tin tưởng ta. Nếu như ngươi còn nhận một người sư đệ này, liền phải tin tưởng ta."

Mộ Hi sao không tin hấn đây, chỉ là..."Vũ Lâm, ta..."

Đường Vũ Lâm đột nhiên tiến lên, ôm lấy nàng, "Sư tỷ, tin tưởng ta." Hấn so với Mộ Hi còn thấp hơn nửa cái đầu, thế nhưng, bị hấn nhẹ nhàng ôm một hồi, vẫn cách nhau một khối kim loại hiếm, nhưng Mộ Hi lại cảm thấy đặc biệt an ổn. Nội tâm do dự cùng chần chờ, tựa hồ trong nháy mắt này, tất cả đều đã biến mất.

Đường Vũ Lâm nhanh chóng buông nàng ra, xoay người một lần nữa đi chọn kim loại hiếm. Bất quá, hấn cũng không nhìn thấy được cách đó không xa, Trịnh Thiên Lâm đang trợn mắt ngoác mồm nhìn hấn. Tiếp đó ánh mắt bắt đầu trở nên âm lãnh. Bọn họ không ở cùng một nhóm thi đấu, nhưng cũng đồng thời tiến vào sân.

Cái con súc vật nhỏ kia, dĩ nhiên lại ôm Mộ Hi? Hơn nữa, Mộ Hi cũng không phản đối. Bọn họ là quan hệ gì?

Đồ kị giống như một con dao nhọn vậy, ở trong lòng hấn đâm tới đâm lui!

Khi Đường Vũ Lâm trở lại, Mộ Hi nhìn thấy trong lồng ngực của hấn cũng đồng dạng ôm một khối Trầm Ngân. Hấn hướng về nàng cười cười, lộ ra một cái răng trắng, sau đó trước tiên hướng về Đoán Tạo Đài đi đến.

Mộ Hi chỉ có thể đuổi theo, tâm tình trong lòng nàng hiện tại đã bình phục lại, nàng trái lại thật tò mò, Đường Vũ Lâm đến tốt cùng là định làm gì? Tại sao phải nhường nàng lựa chọn Trầm Ngân? Hơn nữa chính hấn cũng chọn Trầm Ngân?

Đến Đoán Tạo Đài, đem Trầm Ngân đặt ở trong lò lửa, Trầm Ngân chìm vào giữa Đoán Tạo Đài, bắt đầu quá trình nung kim loại trước khi rèn, đây đều là công tác chuẩn bị trước khi thi đấu, mỗi người đều giống nhau.

Cũng không phải tất cả mọi người đều sẽ lựa chọn kim loại hiếm tốt nhất, càng là kim loại hiếm phẩm chất cao, độ khó để đoán tạo cũng càng lớn. Bởi vậy, mỗi người đều lựa chọn loại thích hợp với bản thân nhất. Vì thế, Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi lựa chọn Trầm Ngân, cũng không có ai cảm thấy có cái gì không thích hợp.

Mộ Hi cũng làm giống vậy, đem Trầm Ngân của mình bắt đầu nung đốt. Sau đó hướng về Đường Vũ Lâm bên người thấp giọng hỏi: "Vũ Lâm, ngươi đến cùng là muốn làm gì?"

Đường Vũ Lâm trầm giọng nói: "Sư tỷ, chờ một chút nữa trận đấu bắt đầu, ngươi theo nhịp điệu của ta đi. Chúng ta đồng thời đoán tạo. Trầm Ngân tuy rằng cứng rắn, nhưng ở bên trong kim loại hiếm trung phẩm cao cấp, tính chất lại ổn định nhất. Chúng ta đồng thời rèn đúc, ngươi theo cảm giác của ta, đồng thời chính mình tự cảm ngộ. Chỉ cần nhịp điệu không thành vấn đề, nhất định sẽ không có vấn đề gì."

Mộ Hi như trước vẫn có chút mơ hồ, cái gì gọi là theo cảm giác của hấn đây?

"Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, vòng hai Đoán Tạo Sư thi đấu sắp bắt đầu, xin tất cả thí sinh dự thi chuẩn bị sẵn sàng. Trải qua sàng lọc của vòng thứ nhất ngày hôm qua, hiện tại chỉ còn lại 30% người dự thi là các ngươi, hi vọng các ngươi quý trọng cơ hội này, phát huy được trình độ tốt nhất của mình. Đồng thời, lựa chọn được kim loại hiếm thích hợp nhất, sau khi hoàn thành vòng thứ hai, còn có thi đấu vòng tạo hình. Sau một phút nữa trận thi đấu vòng thứ hai sẽ bắt đầu!"

Giám khảo chủ trì thi đấu đã bắt đầu tuyên bố tình huống thi đấu.

Chỉ cần thông qua vòng thứ nhất, liền có thể tiến hành sát hạch vòng thứ hai và thứ ba, sau đó tổng hợp cho điểm, tuyển ra thứ tự.

Các Đoán Tạo Sư dự thi vòng thứ hai đều nhìn kỹ Đoán Tạo Đài của mình, ngưng thần tĩnh khí.

Đối với mỗi một vị Đoán Tạo Sư mà nói, sự tập trung, chăm chú đều là yếu tố trụ cột nhất. Có thể thông qua vòng thứ nhất, hoàn thành cấp độ Bách Đoán Tạo tinh luyện, bọn họ tuổi tuy nhỏ, nhưng ở phương diện này đều có thể làm rất tốt.

Đường Vũ Lâm cũng vậy, hần ngưng thần tĩnh khí, cả người tựa hồ đã tiến vào trong một loại nhịp điệu kỳ dị. Khi Mộ Hi theo bản năng liếc mắt nhìn hần, nàng chỉ cảm thấy lúc này Đường Vũ Lâm, bất kể là hô hấp hay là trạng thái tinh thần, tựa hồ đều tiến vào một nhịp điệu đặc thù, giống như cùng Đoán Tạo Đài hòa vào một thể, tuy hai mà một.

Có thể khiến phụ thân ca ngợi là nhân tài ưu tú, quả nhiên không giống người thường! Mộ Hi trong lòng đồng dạng cũng âm thầm than thở. Nàng hiện tại ngày càng có thể cảm nhận được thiên phú kinh người của Đường Vũ Lâm ở phương diện Đoán Tạo Thuật, tuyệt không phải chỉ đơn giản chỉ là vì trời sinh thần lực mà thôi.

"Mười, chín, tám..."

Đếm ngược bắt đầu rồi.

"Ba, hai, một, bắt đầu!"

Giữa Đoán Tạo Đài, từng khối kim loại hiếm đã được nung đến nhiệt độ thích hợp, dưới sự khống chế của các Đoán Tạo Sư một lần nữa xuất hiện. Vòng thứ hai Đoán Tạo Sư thi đấu, sắp bắt đầu.

Trên đài chủ tịch, ánh mắt các vị giám khảo không hẹn mà cùng tìm đến một đài thi đấu, ông lão tóc trắng ngồi ở vị trí trung ương nhất, ánh mắt trực tiếp tìm tới trên người Đường Vũ Lâm.

"Đúng là tên tiểu tử ngày hôm qua chứ?" Ông lão tóc trắng chỉ vào vị trí của Đường Vũ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Theo nhịp điệu của ta

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Đúng, chúng ta đã điều tra, đến từ Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Bên cạnh hần chính là con gái của Mộ Thần, hội trưởng Hiệp Hội, được khen là thiên tài ưu tú nhất khóa này. Không nghĩ tới, bọn họ lại bồi dưỡng được một tên còn nhỏ tuổi hơn. Lại nói, Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội những năm gần đây thực sự nhân tài xuất hiện lớp lớp!" Một vị trung niên bên người ông lão than thở.

Ông lão tóc trắng gật gù đầu, "Ta ngược lại muốn xem xem, tên tiểu tử này ngày hôm nay có thể hay không lại mang cho chúng ta chút kinh hỉ. Điều tra kỹ hơn một chút, tốt nhất là có thể điều tra đến tình huống gia đình cùng bối cảnh của hần."

"Đoàn lão, ý của ngài là?" Người trung niên hơi kinh ngạc nhìn ông lão.

Ông lão tóc trắng khẽ mỉm cười, "Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta tuy rằng cũng xuất hiện không ít nhân tài, nhưng nhân tài mũi nhọn lại không bằng Đông Hải. Nói chung phải nghĩ biện pháp cải thiện, càng còn trẻ, càng không có định tính. Đây đối với chúng ta mà nói cũng là cơ hội."

"Ta đã hiểu, ta sẽ sắp xếp ngay." Người trung niên sau khi lĩnh hội liền đi gọi Hồn Đạo Thông Tin.

Đối với những thứ này, Đường Vũ Lâm đều mờ mịt không hay biết, lúc này, thi đấu đã bắt đầu rồi.

Hai tia quang mang lấp lánh, một đôi Đoán Tạo Chùy đã xuất hiện ở trong tay hần, cũng không phải đôi Thiên Đoán Trảm Ngân Chùy kia, mà là Thiên Đoán Ô Cương Chùy.

Tà chùy gõ nhẹ trên Trảm Ngân một cái, phát sinh một tiếng "keng" vang giòn.

Mộ Hi vẫn chú ý hần bên này, theo bản năng cũng làm ra động tác tương tự.

Đoán Tạo Chùy của nàng cũng là do Thiên Đoán kim loại chế tạo thành, hai thanh âm trước sau vang lên.

Đường Vũ Lâm nhú mày lại, quay đầu nhìn về phía Mộ Hi, sau đó thấy nàng khe khẽ gật đầu.

Mộ Hi tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ ý của hắn, nhưng vào lúc này, ánh mắt của nàng đột nhiên kiên định hơn, dùng sức hướng về Đường Vũ Lâm gật đầu một cái. Bất luận Đường Vũ Lâm làm gì, nàng đều quyết định tin tưởng hắn, dựa theo hắn nói mà làm. Nhìn hắn đến tột cùng có thể mang đến kinh hỉ thế nào, coi như thất bại thì đã làm sao? Bọn họ tuổi còn nhỏ, tương lai còn có rất nhiều cơ hội.

"Coong!" Hữu chuy vung mạnh, rơi vào bên trên Trầm Ngân.

Mộ Hi cũng làm ra động tác y chang, lần này, hai người gõ chùy hầu như cùng một lúc. Mộ Hi rõ ràng cảm giác được, sức gõ chùy của Đường Vũ Lâm so với bình thường yếu hơn rất nhiều, trái

lại có cảm giác tiếp cận sức mạnh của chính mình.

Tả chuy của Đường Vũ Lâm lại vung lên, cũng hạ xuống. Mộ Hi làm động tác tương tự.

Chung quanh cũng có Đoán Tạo Sư đã bắt đầu tiến hành rèn đúc. Ngày hôm qua có không ít người bởi vì nhịp điệu như cuồng phong mưa rào của Đường Vũ Lâm ảnh hưởng mà không thể phát huy như bình thường. Sau khi nhận được giáo huấn của ngày hôm qua, ngày hôm nay những vị Đoán Tạo Sư này đều cố gắng nhanh chóng tiến vào trạng thái Đoán Tạo của chính mình.

Thiên Đoán Ô Cương Chuy vung lên, hạ xuống, nổ vang, lại một vòng lặp khác.

Đường Vũ Lâm khiến tốc độ của mình hạ thấp, nhưng coi như dù tốc độ rất chậm, cũng mơ hồ có một loại nhịp điệu nhất định.

Mộ Hi cũng làm giống như hắn, hai người luân chuy, gõ chùy với tốc độ càng ngày càng đều nhau, điểm đến và thanh âm nhịp điệu cũng càng ngày càng tương tự.

Tốc độ gõ chùy của Đường Vũ Lâm dần dần tăng nhanh, Mộ Hi cũng là như thế.

Cảm giác, nhịp điệu!

Hai từ này không ngừng xuất hiện trong đầu Mộ Hi đầy bối rối. Trầm Ngân, số lần nàng đoán tạo loại kim loại hiếm này chắc chắn cũng không ít, nhưng lúc này đây, cảm giác của nàng tuyệt nhiên không giống.

Bình thường nàng cũng có thể cảm nhận được khí tức của Trầm Ngân, nhưng mà, đi theo cảm giác của Đường Vũ Lâm, nàng phát hiện, cảm giác này dần dần trở nên rõ ràng hơn, Trầm Ngân tựa hồ như đang phản hồi lại nhịp điệu này. Nàng dù sao cũng là Đoán Tạo Sư thiên tài, rất nhanh đã dung nhập vào bên trong cảm giác này, hòa theo nhịp điệu này.

Đường Vũ Lâm vẫn đang quan sát biến hóa của Mộ Hi, trên mặt toát ra vẻ mỉm cười, sư tỷ không hổ là sư tỷ! Một khi có gắng làm quả nhiên là có thể!

Lúc vừa mới bắt đầu cũng không có người chú ý tới bọn họ, bởi vì bọn họ gõ chùy tốc độ rất chậm. Nhưng dần dần, tốc độ của hai người sư tỷ - sư đệ này bắt đầu tăng cường, dường như tốc độ mưa giông gió bão ngày hôm qua lại xuất hiện một lần nữa.

Song chùy của Đường Vũ Lâm vung càng lúc càng nhanh, Mộ Hi dưới sự dẫn động của hắn cũng đánh xuống nhanh như thế. Một đôi Đoán Tạo Chuy khác nào đôi bánh xe, mang theo từng mảng tàn ảnh, dày đặc cực kỳ; đánh ra những âm thanh vang vọng không ngừng trên khối Trầm Ngân.

Kỳ lạ nhất chính là, nhịp điệu hai người đánh giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả phương vị đánh, điểm đến đều gần như tương tự. Trầm Ngân được bọn họ đoán tạo dần chậm rãi thu nhỏ lại, cũng không ngừng biến hóa hình thái, bọn họ trong lúc đó lại như là ảnh trong gương của đối phương.

Trạng thái đoán tạo như vậy rất nhanh sẽ bị các vị Đoán Tạo Đại Sư trên đài chủ tịch phát hiện. Nhưng bọn họ cũng đồng dạng kinh ngạc, hai đứa nhỏ này đang làm gì? Tại sao nhịp điệu đoán tạo của bọn họ hoàn toàn tương đồng?

Tình huống như thế, vẫn là lần thứ nhất xuất hiện trong một cuộc thi đấu Đoán Tạo Sư.

Mộ Hi đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong loại cảm giác đó, dần dần, nàng có thể nghe được phản hồi của Trầm Ngân, tiếng Trầm Ngân hoan hô. Căn bản không cần đặc biệt cảm thụ nhịp điệu của Đường Vũ Lâm bên kia, nàng đã có thể thông qua cảm thụ của chính mình mà tiến hành đoán tạo.

Cảm giác này thực sự là quá kỳ diệu, nàng còn chưa bao giờ tiến vào được. Hiện tại trong đầu nàng cũng không còn một chút tạp niệm nào, nếu có, cũng chỉ là chăm chú đoán tạo.

Một chuy tiếp một chuy, Trầm Ngân bắt đầu không ngừng biến hóa, không ngừng áp súc, không ngừng phát sinh tâm tình vui vẻ.

Hai khối Trầm Ngân dần dần hiện ra vân văn huyền lệ, bản thân cũng trở nên càng ngày càng sáng sủa.

Mộ Hi trên trán đã bắt đầu có mồ hôi xuất hiện, tu vi hồn lực của nàng tuy rằng vượt xa Đường Vũ Lâm, nhưng về phương diện lực lượng lại kém hơn rất nhiều. Tuy rằng Đường Vũ Lâm đã đem sức mạnh hạ thấp xuống tới trình độ xấp xỉ nàng, nhưng loại tần suất gõ chùy như thế này trước đây nàng đều chưa từng trải qua.

"Oanh, oanh, oanh, oanh, oanh, Ầm!" Liên tiếp tiếng gõ làm lòng người sung sướng, Mộ Hi cũng đã hồn nhiên vong ngã. Hồn lực trong cơ thể tự vận

chuyển truyền vào bên trong cánh tay, duy trì tần số cao đoán tạo, toàn bộ người nàng cũng đã hòa vào trong đó. Nhiều năm rèn đúc sở học tựa hồ trong nháy mắt này hòa làm một thể, cảm giác kỳ diệu kia thậm chí còn khiến nàng cao hứng muốn hát vang.

Chính là như vậy, chính là như vậy! Mộ Hi không ngừng lặp lại câu nói này ở trong lòng.

"Oanh —— "

Một chuy cuối cùng hạ xuống, đột nhiên, hai đạo bảo quang nhu hòa đồng thời bốc lên, phân biệt xuất hiện ở bên trên hai khối Trầm Ngân trước mặt Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi. Bảo quang loé lên rồi biến mất, nhưng từ trên đài chủ tịch lại có thể thấy được cực kỳ rõ ràng.

"Cái gì? Linh Quang Ngoại Vĩ?" Ông lão tóc trắng thất thanh kêu lên. Trên đài chủ tịch, hết thấy các Đoán Tạo Đại Sư đến từ Thiên Hải Thành cùng với Thiên Hải Liên Minh, mỗi một người đều trợn mắt ngoác mồm.

Sầm Nhạc cũng ở trên đài chủ tịch, chỉ bất quá hấn ở một bên khác, hấn vẫn luôn chú ý quan sát tình huống thi đấu của Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi.

Khi hấn nhìn thấy hai người cùng chung nhịp điệu đoán tạo, cũng xuất hiện một sự khiếp sợ không tên, hai đứa nhóc này đang làm gì? Hơn nữa, tại sao Đường Vũ Lâm không dùng Trầm Ngân Chuy của hấn với hiệu quả điệp gia, mà lại dùng Thiên Đoán Ô Cương Chuy phổ thông, hấn đây là muốn làm gì?

Hết thấy nghi vấn đều biến mất khi bảo quang xuất hiện, Đường Vũ Lâm có thể hoàn thành Thiên Đoán Tạo nhị phẩm, Sầm Nhạc đã sớm biết, nhưng hấn vạn vạn không ngờ tới chính là, thậm chí ngay cả Mộ Hi cũng có thể hoàn thành. Chuyện này quả thật là khó mà tin nổi! Phải biết, Mộ Hi đến hiện tại còn không phải là Đoán Tạo Sư cấp 3, Thiên Đoán Tạo của nàng vẫn còn chưa ổn định!

Rèn đúc ra tác phẩm Thiên Đoán có bảo quang xuất hiện, dù cho chỉ là đột nhiên thông suốt, cũng mang ý nghĩa, bắt đầu từ thời khắc này, nàng đã có thể chính thức trở Đoán Tạo Sư cấp 3. 14 tuổi Đoán Tạo Sư cấp 3, tương tự cũng là một sự tình phi thường ghê gớm.

Trong nhóm thiếu niên, sẽ không có ai đạt đến cấp 3, tất nhiên là ngoại trừ tên Đường Vũ Lâm biến thái đã đạt đến cấp 4.

"Ừng ực!" Không biết là vị Đoán Tạo Sư nào nuốt một hớp nước miếng, thức tỉnh ông lão tóc trắng, ông lão tóc trắng bước nhanh một bước, dĩ nhiên cứ như vậy từ trên đài chủ tịch nhảy xuống, nhìn động tác linh hoạt của hấn, không hề giống lão nhân.

Hấn thậm chí đã không quan tâm đây vẫn còn đang thi đấu, ba chân bốn cẳng liền chạy đến vị trí của Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi.

Lúc này Đường Vũ Lâm, vừa thả xuống Thiên Đoán Ô Cương Chuy của hấn, Trầm Ngân trước mặt toả ra vàng sáng xanh lam màu trắng bạc nhàn nhạt, hoa văn tỉ mỉ mà đều đều, trải rộng ở bên trong mỗi một góc. Hai mắt hấn híp lại, tựa như đang suy tư.

Mộ Hi rất không giữ hình tượng hai tay tỉ lên bàn đoán tạo, chống đỡ lấy thân thể của chính mình. Cảm giác vừa rồi, cảm giác vừa rồi...! Đôi mắt đẹp của nàng loé sáng như sao trời, trong đầu không ngừng lặp lại nhịp điệu vừa nãy cùng cảm giác. Nàng biết mình đã tăng lên một cấp độ rất lớn, hơn nữa, đây là lần thứ nhất nàng cảm nhận được tâm tình của kim loại sâu sắc đến như vậy. Nàng cũng đồng dạng chìm đắm bên trong loại cảm thụ kỳ diệu này, cảm ngộ như chính mình lúc trước đã có được tất cả.

"Đừng tới." Ngay khi ông lão tóc trắng sắp vọt đến trước người Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi, lại bị Sầm Nhạc hoành thân chặn lại, "Bọn họ đang lĩnh ngộ. Không nên quấy rầy bọn họ." Sầm Nhạc trầm giọng nói rằng.

Ông lão tóc trắng dừng bước lại, các vị Đoán Tạo Sư khác cũng vậy, bọn họ đều chỉ ít là Đoán Tạo Sư cấp 5 trở lên, đương nhiên hiểu được lĩnh ngộ đối với Đoán Tạo Sư mà nói quan trọng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Lĩnh ngộ, Mộ Hi thăng cấp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đứng ở vị trí trước mắt, bọn họ đã có thể nhìn rõ được hai khối Thiên Đoán Trầm Ngân thượng phẩm.

Không nghi ngờ chút nào, đây là hai khối Thiên Đoán thành phẩm, hơn nữa, phẩm chất nhất định tối thiểu đạt đến nhị phẩm! Nhị phẩm Thiên Đoán Trầm Ngân, bình thường phải là Đoán Tạo Sư cấp 4 mới có thể hoàn thành, mà trước mắt lại được hai tiểu hài tử trước mặt này hoàn thành!

Từ tình huống lĩnh ngộ của bọn họ mà xem, có thể đây chỉ là phù dung chớp mắt. Nhưng mà điều này cũng đã đầy đủ. Chỉ ít mang ý nghĩa, bọn họ đều đã

đạt đến trình độ Đoán Tạo Sư cấp 3.

Ông lão tóc trắng quay đầu nhìn về phía Sầm Nhạc, "Tiểu Nhạc, Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội các người đứng là thủ đoạn cao cường! Mộ Thần thực sự là lợi hại. Dĩ nhiên bồi dưỡng được hai người kế tục tuổi tác còn nhỏ như vậy. Đặc biệt là tên tiểu tử này, ta đã xem qua tư liệu, mới chỉ 10 tuổi. Các người đến tốt cùng là tìm được quái thai như vậy từ nơi nào?"

Nhìn ông lão tóc trắng một bộ dáng vẻ vô cùng đau đớn, Sầm Nhạc cười hi hi, "Đoàn lão, ngài đừng nóng vội. Nói đến cái này cũng là chúng ta số may. Mộ Hi đứa nhỏ này ngài đã biết đến, từ nhỏ đã thiên phú dị bẩm. Còn Vũ Lâm đứa nhỏ này, hẳn là đệ tử thân truyền duy nhất của hội trưởng chúng ta, đứa nhỏ này thiên phú quả thật không tệ, sau này kính xin các đồng đạo của Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chỉ điểm nhiều hơn."

Lời nói này của hắn có thể nói miệng nam mô bụng một bồ dao găm, vừa nói rõ lai lịch của Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi, lại chỉ ra Đường Vũ Lâm là đệ tử thân truyền của Mộ Thần, để những vị đại sư đang nhìn chằm chằm trước mắt này không còn có ý đồ gì với hắn.

Đoán Tạo Sư khác nhau đều có phương thức đoán tạo của riêng mình, cũng sẽ có sự khác biệt về cách truyền thừa đến nay. Sư phụ tốt đã khó tìm, có được đệ tử giỏi càng khó hơn! Ai không hy vọng có thể nắm giữ một tên đệ tử "trò giỏi hơn thầy"?

Khởi nghị phẩm Thiên Đoán Trầm Ngân Đường Vũ Lâm tinh luyện thành ở trong mắt bọn họ không tính là cái gì, nhưng mà tuổi của hắn lại thật quá đáng sợ! 10 tuổi, 10 tuổi Thiên Đoán, chuyện này chưa từng nghe nói, trong lịch sử giới Đoán Tạo Sư cũng chưa bao giờ xuất hiện. Chuyện này quả thật...

Đoàn lão hô hấp có chút gấp gáp, nhìn Sầm Nhạc nói: "Ta tại sao xưa nay đều chưa từng nghe nói qua Mộ Thần có thu đệ tử? Các người từng nghe nói qua sao?"

Một đám đại sư thuộc Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội dồn dập lắc đầu, phụ họa nói: "Chưa từng nghe tới."

Sầm Nhạc bỗng nhiên biến sắc, nói: "Đoàn lão, ngài đây là ý gì?"

Đoàn lão hừ hừ, "Không có ý gì. Được rồi, đều trở về đi thôi, không nên làm ảnh hưởng đến bọn nhỏ thi đấu." Nói xong câu đó, hắn là người đầu tiên quay về đài chủ tịch.

Bọn họ vừa rời đi, Đường Vũ Lâm cũng đã ngẩng đầu lên, đối với hắn mà nói, lĩnh ngộ vừa này tuy không có hiệu quả tốt như Mộ Hi, thế nhưng, đoán tạo loại kim loại hắn quen thuộc nhất, mới vừa rồi, hắn mơ hồ tìm được một chút cảm giác chạm đến Thiên Đoán nhất phẩm.

Phải biết, hắn dùng chính là Thiên Đoán Ô Cương Chùy. Nếu như dùng Thiên Đoán Trầm Ngân Chùy thì sẽ thế nào? Đường Vũ Lâm có ít nhất 60% chắc chắn có thể tạo ra nhất phẩm.

Thiên Đoán nhất phẩm Bán Linh Đoán Tạo, càng sớm đạt đến Thiên Đoán nhất phẩm cấp độ, tương lai lĩnh ngộ Linh Đoán Tạo càng dễ dàng hơn. Hắn hiện tại chủ yếu kém nhất chính là tu vi, dù cho hắn trời sinh thần lực, Mộ Thần đã tính giúp hắn, cũng phải đến tam hoàn trở lên, mới có khả năng hoàn thành Linh Đoán Tạo. Bởi vì Linh Đoán Tạo nói cho cùng, chính là giao cho kim loại sức sống, giúp phụ gia thuộc tính đặc thù. Mà khởi nguồn của thuộc tính này, chính là từ bản thân Đoán Tạo Sư, hoặc có thể nói là bắt nguồn từ sự thay đổi của Võ Hồn cùng kim loại trong lúc đó.

Đoán Tạo Sư bình thường phải từ hoàn mới có thể hoàn thành, Đường Vũ Lâm nhờ có trời sinh thần lực, nhưng cũng phải đạt đến cảnh giới hồn lực tam hoàn mới có thể miễn cưỡng chống đỡ Linh Đoán Tạo hiệu quả.

Bất quá, vô luận nói như thế nào, hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm cũng có thể xem như là mở ra cánh cửa lớn của Linh Đoán Tạo. Cảm thụ càng nhiều, đối với kim loại càng hiểu rõ, càng thân cận hơn, tỷ lệ thành công của Linh Đoán Tạo càng cao hơn.

Đường Vũ Lâm trước khi tham gia thi đấu đã lập cho mình mục tiêu. Trước khi đạt tam hoàn, hắn phải đem hết thảy kim loại hiếm có thể tìm được hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm, cứ như vậy, thời điểm xung kích Linh Đoán Tạo, tỷ lệ thành công sẽ gia tăng thật lớn, cũng có thể giảm bớt số tiền phải dùng để mua kim loại hiếm.

"A ——" Mộ Hi thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, có chút đại ra nhìn khối kim loại vi quang lập loè nhàn nhạt màu bạc trước mặt. Trong lúc nhất thời, tinh thần có hơi hoảng hốt.

Nàng tuy rằng năng lực đoán tạo vẫn chưa thể so được với những vị tông sư kia, nhưng nàng dù sao cũng có một vị phụ thân Thánh Tượng cấp. Từ nhỏ đến lớn, mưa dầm thấm đất, đối với đoán tạo cấp cao vẫn là hiểu rõ vô cùng, tự nhiên nhìn ra được, khối kim loại này của mình hoàn thành đạt đến cấp độ nào.

Thiên Đoán Tạo, nhị phẩm!

Dĩ nhiên, dĩ nhiên lại là nhị phẩm? Đối với người chưa nắm vững hoàn toàn Thiên Đoán Tạo như nàng mà nói, lại có thể rèn đúc ra khối Thiên Đoán nhị phẩm kim loại như thế này? Hơn nữa, trong thời gian lĩnh ngộ ngắn ngủi vừa rồi, cũng giúp nàng lý giải chân lý Thiên Đoán Tạo một cách sâu sắc hơn, nàng có lòng tin tuyệt đối, nàng có thể tiến hành Thiên Đoán Tạo đối với bất kỳ kim loại nào. Chuyện này ý nghĩa là, nàng đã chính thức bước vào hàng ngũ Đoán Tạo Sư cấp 3.

Quay đầu nhìn về phía Đường Vũ Lâm, ánh mắt của nàng trở nên quái lạ hơn, thoải mái, than thở, đồng thời còn có một phần ước ao cùng một phần tâm tình rất phức tạp không cách nào nói rõ được.

Dẫn dắt hướng đi, nói theo một ý nghĩa nào đó, vừa rồi Đường Vũ Lâm đã dẫn dắt nàng trải qua cả một quá trình như vậy. Là hắn đã trợ giúp nàng bước

vào cấp 3, hắn đã làm được một sự tình mà chính phụ thân nàng cũng không làm được.

Hắn dùng nhịp điệu bản thân để điều chỉnh mình, mang theo mình tiến vào trạng thái của hắn, dẫn dắt nàng tiến vào đường tắt để đạt đến Thiên Đoán Tạo.

Thu hồi Đoán Tạo Chuy, Mộ Hi đi tới bên người Đường Vũ Lâm, đưa tay xoa xoa đầu của hắn, lại xoa bóp hai gò má của hắn, không có nói cảm ơn, "Đi thôi." Nói xong, nàng đi ra ngoài trước tiên.

Nhìn bóng lưng sư tỷ vẫn kiên cường như trước, Đường Vũ Lâm nở nụ cười, rất nhiều khi vốn không cần phải nhiều lời.

Rời khỏi phòng thi đấu Đoán Tạo Sư, Mộ Hi dừng bước lại, "Ngươi phải đi thi đấu cá nhân bây giờ?"

Đường Vũ Lâm gật gù, "Sư tỷ, tại sao ngươi không thi đấu cá nhân? Thực lực của ngươi mạnh như vậy, thi đấu cá nhân nhất định có thể thu được thành tích tốt."

Mộ Hi hiện tại đã là tam hoàn, hơn nữa với sự hiểu rõ của Đường Vũ Lâm đối với nàng, Võ Hồn của nàng cũng rất mạnh mẽ.

Mộ Hi lại nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Không được. Thiên phú đoán tạo của ta kém xa ngươi, sau khi ngươi xuất hiện, kỳ thực, tâm thái của ta đã phát sinh biến hóa. Ta đã cẩn thận suy nghĩ qua, chính mình đến tốt cùng là muốn làm một vị Đoán Tạo Sư, hay là một vị Hồn Sư hay là Đấu Khái Sư. Mỗi loại thân phận này ta đều muốn có, nhưng cuối cùng, ta vẫn chọn làm một vị Đoán Tạo Sư. Vì lẽ đó, ta sẽ đem phần lớn tinh lực đặt ở trên rèn đúc."

Nói tới chỗ này, trong mắt nàng chứa đầy thâm ý nhìn Đường Vũ Lâm, nói: "Vũ Lâm, thiên phú của ngươi vượt xa ta, thậm chí là ở trong giới Đoán Tạo Sư đều là tuyệt thế thiên tài trăm năm hiếm có. Phụ thân đã nói với ta, nếu như ngươi có thể vẫn như vậy tiếp tục phát triển, tương lai có khả năng xung kích Thần Tượng. Vì lẽ đó, nếu như ngươi yêu thích đoán tạo, nên đặt nhiều tinh lực lên trên phương diện này."

Đường Vũ Lâm khe khẽ gật đầu, hắn hiểu rõ ràng ý tứ của Mộ Hi, Mộ Hi là đang nhắc nhở hắn, nếu như hắn yêu thích đoán tạo, đừng nên đứng núi này trông núi nọ. Nhưng mà, so với Đoán Tạo Sư, hắn càng mong muốn sau này trở thành một Đấu Khái Sư hơn, đó là mơ ước từ nhỏ của hắn.

Khi còn bé, hắn ước mơ trở thành một tên Cơ Giáp Sư, sau khi gặp Vũ Trường Không hắn mới biết, thì ra thực sự mạnh mẽ là Đấu Khái Sư, đoán tạo là thủ đoạn mưu sinh của hắn. Hắn cũng yêu thích rèn đúc, nhưng hơn thế, vẫn hi vọng tương lai có thể trở thành Đấu Khái Sư hơn.

"Sư tỷ, ta rất yêu thích đoán tạo. Thế nhưng, tình huống của ta cùng ngươi có chỗ bất đồng, ngươi thiên phú Võ Hồn vượt xa ta. Võ Hồn của ta là Lam Ngân Thảo. Từ nhỏ đã có rất nhiều người nói cho ta, Võ Hồn của ta là Phế Võ Hồn. Ta dùng toàn bộ nỗ lực, mới có thể làm cho hồn lực tăng lên, tốc độ miễn cưỡng đuổi tới đồng bọn của ta, nhưng cũng vẫn như trước là kém cỏi nhất. Mà muốn trở thành Đoán Tạo Sư cao cấp hơn, tương tự cần có hồn lực. Vì lẽ đó, ta không thể không ở phương diện này dành nhiều thời gian. Hơn nữa, ta thật sự rất hy vọng có thể trở thành một Đấu Khái Sư."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 209: Đối thủ là nàng?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mộ Hi ngăn ngo, "Đừng đấy! Thì ra ngươi vốn chỉ có nhất hoàn. Ta làm sao lại quên mất điều này chứ! Hóa ra ngươi không phải là cái gì cũng có thể làm được! Về mặt thực lực cá nhân của ngươi còn kém ta xa tít tắp nha! Ha ha!"

Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy trên trán mình có ba đạo hắc tuyến tuột xuống, đây là ý tứ gì?

Mộ Hi đột nhiên nở nụ cười, "Nghĩ như vậy, trong lòng ta cảm thấy cân bằng hơn nhiều. Chính là như thế, không có ai là toàn năng cả, ngươi cũng thế. Được rồi, mau đi đi. Tuy rằng tỷ tỷ ta không tham gia thi đấu cá nhân, nhưng thi đấu đoàn đội lại có tham gia đó nha! Đến thời điểm đó, ta sẽ không hạ thủ lưu tình, đương nhiên, tiền đề là đội của ngươi phải kiên trì đến khi gặp được ta mới được."

Đường Vũ Lâm hướng về Mộ Hi phát phát tay, rồi lại chạy như bay, tính thời gian ra cũng gần đến giờ rồi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, nụ cười trên mặt Mộ Hi từ từ thu lại, lầm bầm tự nhủ: "Phụ thân nói đúng, ta thật sự hắn là nên giữ gìn mối quan hệ với hắn, tên tiểu tử này. Hừ, thật muốn bóp chết hắn!" Nói xong câu nói sau cùng, nụ cười trên mặt nàng lại lần nữa trở nên xán lạn hơn.

Tiến vào nơi so tài, Đường Vũ Lâm nhanh chóng xem qua ghi chép tiến độ thi đấu hiện nay, khoảng cách tới khi hắn ra trận còn cách một quãng thời gian. Vòng hai của thi đấu cá nhân, tựa hồ mỗi một trận tranh tài đều tốn thời gian hơn nhiều.

Sau đó hắn liền nhìn thấy các bạn bè của mình đứng cách đó không xa.

Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đứng chung một chỗ, hai người đều đang quan sát trận đấu đang diễn ra. Đường Vũ Lâm bước nhanh tới bên cạnh bọn họ.

"Thi đấu Đoán Tạo Thuật xong rồi à? Thế nào rồi?" Cổ Nguyệt hỏi.

Đường Vũ Lâm nói: "Đi tiếp không thành vấn đề, phải đợi xem kết quả cuối cùng của trận thi đấu ngày mai. Quyết thắng!" Đoán Tạo Sư thi đấu luôn luôn không được quá coi trọng, nhóm thiếu niên thi đấu chỉ mất ba ngày đã có thể phân ra thắng bại.

"Các ngươi thi đấu thế nào rồi?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Cổ Nguyệt lắc lắc đầu, "Vẫn chưa tới lượt, đang đợi."

Đường Vũ Lâm nói: "Thế nào? Có ai đặc biệt mạnh xuất hiện không?"

Cổ Nguyệt nói: "Có không ít, vừa mới thấy xuất hiện tam hoàn Hồn Sư ra tay rồi. Tam hoàn đối với chúng ta sẽ có tính uy hiếp nhất định."

Đúng đấy! Nhóm thiếu niên, hạn mức tối đa để được thi đấu là 15 tuổi, tu vi đạt đến tam hoàn cũng không phải không thể, hơn nữa ắt hẳn không chỉ mỗi một người. Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải cũng còn tốt, bọn họ đều là nhị hoàn, hơn nữa Võ Hồn đều không phải loại phổ thông. Nhưng Đường Vũ Lâm cũng chỉ am hiểu có Lam Ngân Thảo, hơn nữa chỉ có một hồn kỹ duy nhất. Tuy nói Lam Ngân Thảo hiện tại đã là Thiên Niên cấp độ, nhưng mà nhất hoàn đấu với tam hoàn, chung quy vẫn mang lại áp lực không nhỏ.

Nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng đến sự tự tin của Đường Vũ Lâm, hắn vốn không quan tâm ở nội dung thi đấu cá nhân có thể đạt được kết quả ra sao. Tham gia thi đấu chủ yếu là để tôi luyện chính mình, thua vì đối thủ mạnh hơn mình cũng không tính cái gì.

Chính vào lúc này, ánh mắt Đường Vũ Lâm đột nhiên ngưng lại.

Hai người hướng về phương hướng của bọn họ đi tới, thật là oan gia ngõ hẹp, đi ở phía trước chính là Diệp Tinh Lan, Từ Lạp Trí tựa như gặp cảnh khôn cùng, đi ở phía sau nàng.

Nàng sẽ không phải là thi đấu cá nhân cũng báo danh chứ?

Trong lòng Đường Vũ Lâm không còn gì để nói, bất quá, dù sao kỳ thực hắn cũng có chút chờ mong, hai người này là Hồn Sư đến từ Sứ Lai Khắc học viện, rốt cục nắm giữ thực lực mạnh đến bậc nào đấy?

"Đang chờ thi đấu à?" Diệp Tinh Lan đi tới trước mặt Đường Vũ Lâm, trên mặt rõ ràng toát lên nụ cười tà.

Đường Vũ Lâm thần nhiên nói: "Thi đấu cá nhân ngươi cũng báo danh sao? Ta nhớ là lúc ngươi quyết định ghi danh, thi thi đấu cá nhân cũng đã bắt đầu rồi."

Diệp Tinh Lan nói: "Thi đã sao? Ta chỉ cần nói với các vị chủ sự một tiếng, nguyện ý cùng các ngươi giao lưu luận bàn, tất nhiên có thể thu được tiêu chuẩn đặc cách. Đặc biệt là ta hướng về bọn họ bảo đảm, sẽ không đoạt lấy 8 vị trí đầu. Bọn họ tất nhiên sẽ tình nguyện đồng ý cho ta tham gia."

Đường Vũ Lâm trong lòng hơi động. Mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

"À, đúng rồi, còn phải nói cho ngươi biết một tin tức tốt. Đối thủ ngươi gặp hôm nay bởi vì lý do nào đó mà không cách nào thi đấu được, vì lẽ đó, đối thủ của ngươi một lần nữa được thay đổi. Ừm... Chính là ta." Nụ cười trên mặt Diệp Tinh Lan càng thêm nồng nặc, Đường Vũ Lâm phảng phất nhìn thấy có một tên tiểu quỷ trên đầu nàng đang nhảy cẫng lên sung sướng, khỏi cần nghĩ hắn cũng biết mục đích của nàng là gì.

Sắc mặt Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đều trở nên âm trầm lại, đặc biệt là Cổ Nguyệt, hai mắt hí lại, mơ hồ có ánh hàn quang lóe lên.

Ánh mắt của Đường Vũ Lâm không có nửa phần tránh né, cứ như vậy nhìn Diệp Tinh Lan, trên mặt toát lên nụ cười tỏa nắng, "Tốt!"

Tốt? Hắn không sợ chút nào sao? Diệp Tinh Lan trong lòng không khỏi có chút chột dạ, lẽ nào tên này không e ngại thi đấu với ta sao? Ta chính là học viên của Sứ Lai Khắc học viện đó nha!

Nàng từ biểu hiện trên mặt của Đường Vũ Lâm không thể nhìn thấy một chút xú tâm tình tiêu cực nào, nhìn mãi cũng chỉ thấy mỗi nụ cười tỏa nắng đầy nam tính của hắn mà thôi.

Từ Lạp Trí ở phía sau, hướng về Đường Vũ Lâm nháy mắt, tựa hồ nhắc nhở hắn nên nhận thua. Nhưng Đường Vũ Lâm lại vờ như không thấy, chỉ dùng ánh mắt ôn hòa nhìn Diệp Tinh Lan.

Sắc mặt Diệp Tinh Lan cũng dần dần trở nên âm trầm lại, hướng về Đường Vũ Lâm gật đầu liên tục, "Được, rất tốt. Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi có bao nhiêu bản lĩnh." Nói xong câu đó, nàng xoay người rời đi.

Đường Vũ Lâm khẽ mỉm cười, không hề để ý, lại tiếp tục quan sát thi đấu.

Trên cánh tay có ai đó nắm lấy, quay đầu nhìn lên, chỉ thấy Cổ Nguyệt đã nắm tay hắn, trong đôi mắt đẹp biểu lộ mấy phần lo lắng.

Đường Vũ Lâm mỉm cười nói: "Không có chuyện gì đâu! Chúng ta đến tham gia thi đấu, vốn là hy vọng có thể khiêu chiến cường giả, từ đó thu hoạch được kinh nghiệm thực chiến để phát triển bản thân mình. Có thể cùng học viên tài cao của Sử Lai Khắc học viện giao thủ, là cơ hội tốt hiếm có, ta cao hứng còn chưa kịp đây. Các ngươi tại sao lại làm ra vẻ mặt đờ đẫn như vậy? Lẽ nào ta nhất định sẽ thua sao?"

"Nói thật hay, cố hết sức đem năng lực của mình hoàn toàn phát huy được, ngươi sẽ thắng." Thanh âm lạnh như băng từ phía sau truyền đến, ba người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Vũ Trường Không không biết từ lúc nào đã đi tới phía sau bọn họ.

Vũ Trường Không rất hài lòng hướng về Đường Vũ Lâm gật gật đầu, đối với tên đệ tử này, hắn càng ngày càng thương thức. Hắn chẳng những có đầu óc thông minh, sức quan sát nhạy bén cùng cái nhìn đại cục, lại càng có một trái tim gan dạ. Hắn hiện tại mới 10 tuổi, nếu như đợi được hắn lớn lên đến 20 thì sẽ ra sao? Sẽ phát triển đến mức nào?

Thời gian 10 năm, đủ để thay đổi rất nhiều thứ! Võ Hồn của hắn tuy rằng vốn sinh ra đã kém cỏi, nhưng sự biến dị khi đó đã giúp hắn có thể tiến vào con đường của cường giả. Nếu có thể tiếp tục như vậy, hắn nhất định sẽ trở nên càng mạnh hơn.

"Vũ lão sư." Đường Vũ Lâm vội vàng kêu lên.

Vũ Trường Không đi tới trước mặt hắn, trầm giọng nói: "Cố gắng hết sức, không cần tự tạo áp lực, bất luận thắng bại, chỉ cần phát huy ra được thực lực của mình, như vậy là đủ rồi. Hơn nữa, dưới cái nhìn của ta, ngươi cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội."

"Vâng." Đường Vũ Lâm cung kính lên tiếng trả lời. Ở trong mắt hắn, bắt đầu có đốm lửa hùng hực cháy lên. Đối thủ đến từ Sử Lai Khắc học viện, đây mới là cơ hội tốt nhất kiểm nghiệm thực lực của mình.

Ngồi xuống tại chỗ, Đường Vũ Lâm khép kín hai mắt, tự điều tức khí tức, hắn muốn dùng trạng thái tốt nhất của mình để nghênh chiến Diệp Tinh Lan.

Tạ Giải là người thứ nhất vào sân thi đấu, đối thủ của hắn như trước vẫn không mạnh, dây dưa không tới 5 phút đồng hồ, hắn liền thuận lợi thu được kết quả thắng lợi.

Rốt cục đến Đường Vũ Lâm. Hắn từ trên mặt đất nhảy lên một cái, trên mặt trước sau đều mang theo vẻ mỉm cười, nhanh chân hướng lên đài thi đấu.

"Tinh Lan tỷ, Vũ Lâm kỳ thực cũng không làm gì sai mà, ngươi cũng nên hạ thủ lưu tình đi!" Từ Lạp Trí khắp khuôn mặt đều là vẻ cầu xin, hắn đối với Đường Vũ Lâm vẫn vô cùng hảo cảm. Đặc biệt là về trình độ ăn cơm của Đường Vũ Lâm, càng là cuộc đời ít thấy. Biện pháp tốt nhất để chinh phục một kẻ tham ăn, chính là phải tham ăn hơn hắn. Điểm này đã được chứng minh trên người gã béo Từ Lạp Trí.

"Ngươi còn có mặt mũi để nói sao? Nếu không phải là do ngươi, ta phải chịu oan ức lớn như vậy sao? Ngươi đừng quản, xem ta trừng trị hắn như thế nào. Hừ!" Vừa nói, Diệp Tinh Lan bỏ qua Từ Lạp Trí dây dưa, nhanh chân đi lên đài thi đấu.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, sau buổi thi đấu biểu diễn cũng không có quá nhiều người chú ý tới Diệp Tinh Lan, vì nàng vốn ở phía sau cùng. Hơn nữa, ngày hôm nay nàng cũng không mặc đồng phục của Sử Lai Khắc học viện, mà lại mặc một chiếc váy liền quần màu vàng, nhìn qua giống như một bé gái xinh đẹp mà thôi.

Hai người từ hai hướng khác nhau leo lên đài thi đấu, Diệp Tinh Lan vừa nhìn thấy nét mỉm cười trên mặt Đường Vũ Lâm, hận không thể liền ngay lập tức đánh đến. Dưới cái nhìn của nàng, nụ cười của Đường Vũ Lâm rõ ràng là đang cố ý trào phúng. Nghĩ lại, mình ngày hôm đó bị người khác xem là ăn quịt, lại còn phải rửa cả núi chén bát, trong lòng nàng liền cảm thấy vô cùng oan ức. Tên khốn kiếp này, xem ta hôm nay trừng trị ngươi như thế nào.

Trọng tài cũng như ngày hôm qua, tuyên bố đơn giản quy tắc thi đấu, liền để hai người bắt đầu chuẩn bị.

Đường Vũ Lâm hai mắt híp lại, chăm chú nhìn Diệp Tinh Lan, trải qua thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi vừa rồi, tinh thần khí lực của hắn vào lúc này đã ở vào trạng thái đỉnh phong.

Hắn tựa như lò xo, áp lực ngoại giới càng lớn, độ đàn hồi của hắn sẽ càng lợi hại hơn. Trong lòng hắn lúc này đã tràn ngập đấu chí từ lâu. Hắn thà rằng đối mặt với đối thủ mạnh mẽ như Diệp Tinh Lan, còn tốt hơn phải gặp lũ bún thiêu không có kinh nghiệm thực chiến như hôm qua. Đối thủ như vậy không hề có chút giá trị nào đối với việc rèn luyện của hắn.

"Ba, hai, một, bắt đầu!"

Theo tiếng tuyên bố của trọng tài, Đường Vũ Lâm giờ lại trở cũ, chân trái đạp mạnh, người đã hướng về Diệp Tinh Lan lao đến, cùng lúc đó, Hồn Hoàn dưới chân sáng lấp lánh, một vòng tròn màu tím lượn lờ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 210: Tinh Thần Kiếm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Màu tím? Thiên Niên Hồn Hoàn? Trong mắt Diệp Tinh Lan lộ ra một tia kinh ngạc, nàng chưa từng thấy đáng về chiến đấu của Đường Vũ Lâm bao giờ, chỉ mơ hồ cảm giác gọn sóng hồn lực trên người hẳn không mạnh.

Nhất hoàn, đúng như nàng dự đoán, nhưng lại không nghĩ rằng, đệ nhất hoàn của tên này lại là Thiên Niên Hồn Hoàn.

Trong chớp mắt này, tri thức phong phú nhất thời cung cấp cho nàng một loạt phán đoán.

Có thể chịu đựng Thiên Niên Hồn Hoàn, mang ý nghĩa thân thể của đối phương có cường độ phi thường đáng sợ, thậm chí ngay cả cường độ tinh thần cũng là như thế. Nếu không thì căn bản không có khả năng chứa đựng Hồn Hoàn màu tím cùng Thiên Niên Hồn Linh. Thiên phú của tên Đường Vũ Lâm này so với tưởng tượng của mình thực sự tốt hơn nhiều!

Bất quá, những điều này cũng không khiến cho chiến ý của Diệp Tinh Lan xuất hiện gọn sóng, nàng xuất thân từ Sư Lai Khắc học viện, trời sinh đã có sự tự tin vô cùng.

Tay phải giờ lên, hai vòng ánh sáng của Hồn Hoàn dập dờn hiện lên từ dưới chân, hai Bách Niên Hồn Hoàn. Điểm này so với tên Hồn Sư Đường Vũ Lâm đánh hòm qua giống nhau như đúc. Thế nhưng, khi Vô Hồn của Diệp Tinh Lan xuất hiện, Đường Vũ Lâm cảm giác được không giống như thế.

Một thanh trường kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay Diệp Tinh Lan, trường kiếm toàn thân hiện lên màu vàng óng, trên thân kiếm phảng phất có vô số ánh sao lấp lánh. Hào quang óng ánh kia, dù cho đang là ban ngày cũng vẫn vô cùng bắt mắt. Không có hồn lực cường thịnh xuất hiện! Nhưng vào thời điểm thanh kiếm này xuất hiện, thân ảnh của Diệp Tinh Lan tựa như đã biến mất, hơi thở của nàng đã cùng thanh kiếm này hoàn toàn hợp thành một thể.

Nhân kiếm hợp nhất!

Nữ hài từ 10 tuổi lại có thể làm được điểm này hay sao?

Dưới đài, cuộc tranh tài gây chú ý cho mọi người, các cường giả có thực lực và sức quan sát tốt đều vô cùng kinh hãi.

Trong lúc đó khoảng cách của Đường Vũ Lâm cùng Diệp Tinh Lan đã càng ngày càng gần, hẳn không phóng thích Lam Ngân Thảo, mà là trực tiếp vung tay, hướng về trên vai Diệp Tinh Lan chớp tới.

Cho đến lúc này, Diệp Tinh Lan mới động. Chân trái nàng đột nhiên hướng về phía trước bước lên một bước.

Bước đi này nhìn qua rất tùy ý cũng vô cùng bình thường, nhưng khiến cho Đường Vũ Lâm cảm thấy được một nguy cơ mãnh liệt.

Hắn chỉ cảm thấy, bước này hướng đúng về điểm mù của mình. Thân thể hắn vọt tới trước, mượn xung lực vồ tới. Thời điểm Diệp Tinh Lan né tránh, vờn làm hắn không kịp thay đổi phương hướng, thân thể bị mất đà; muốn quay lại cũng đã không kịp.

Trường kiếm của Diệp Tinh Lan trong tay vạch một vạch, trực tiếp cắt về phía dưới sườn của hắn. Động tác lưu loát trôi chảy, không mang theo chút máu lửa nào, tốc độ cũng không nhanh. Nhưng trong nháy mắt nàng xuất kiếm, lưỡi kiếm cũng đã sắp tiếp xúc thân thể Đường Vũ Lâm.

Thời khắc này, Đường Vũ Lâm đã thể hiện ra tố chất cường hãn của thân thể mình, phần eo đột nhiên uốn một cái, cả người đã bật về một bên khác, tuy rằng động tác này vẫn không đủ để tránh được công kích của nàng, nhưng cũng cho hắn thời gian để xoay sở.

Cánh tay phải hướng phía dưới quét ngang, Kim Luân lặng yên hiện lên, quét vào mặt bên thân kiếm.

"Keng" một tiếng vang giòn, Diệp Tinh Lan chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh truyền đến, thân thể mềm mại xoay tròn một vòng, lực dư chấn cũng khiến người nàng văng ra 2 mét.

Đường Vũ Lâm cũng không thoải mái, hắn chỉ cảm giác trên cánh tay phải mình truyền đến một luồng tâm ý âm trầm lạnh lẽo, sau đó có một loại sức mạnh phi thường kỳ quái tràn vào cơ thể mình, nguồn sức mạnh này tràn ngập sức bùng nổ, một khi tràn vào, rất có khả năng sẽ nổ tung. Hắn cuống quýt thôi thúc hồn lực cùng sức mạnh huyết thống, toàn diện phong tỏa dị lực, lúc này mới ngăn được luồng sức mạnh kia xâm nhập vào bên trong.

Dù cho là vậy, bên trên mặt bên Kim Luân tay phải, vẫn nổ lên một chùm quang mang, khiến cho hắn lao đảo ngã về trước hai bước.

Từ giao thủ mà xem, hiển nhiên là Đường Vũ Lâm ăn thiệt thòi.

Nhưng trên mặt Diệp Tinh Lan cũng toát lên vẻ kinh ngạc, Tinh Thần Kiếm có chứa tinh thần lực của mình lại không thể thâm nhập vào trong cơ thể đối phương? Ở tình huống bình thường, coi như là tam hoàn Hồn Sư cũng không cách nào ngăn cản được! Thân thể của người này quả nhiên có gì đó quái lạ. Vây trên cánh tay của hắn...

Diệp Tinh Lan tuy rằng phán đoán trong lòng, nhưng động tác trên tay vẫn không chậm lại chút nào. Thân thể ngừng xoay tròn trong nháy mắt, Tinh Thần Kiếm cũng đã lần thứ hai đâm ra, đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân đã sáng lên. Một đoàn ánh sao từ kiếm bắn ra, bay thẳng đến chỗ Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm trong lòng ngơ ngác, có kinh nghiệm vừa rồi, hắn biết rõ trường kiếm của đối phương đáng sợ, vừa rồi chưa sử dụng hồn kỹ đã khiến mình chật vật như vậy, càng không cần phải nói hiện tại cô nàng đã phóng thích hồn kỹ.

Hắn cũng không dám giấu dốt, từng cây Lam Ngân Thảo ùn ùn phóng thích, đan thành một tấm lưới nhện ở trước người, che chắn hắn khỏi đoàn ánh sao của Diệp Tinh Lan đang bay đến.

Võ Hồn của hắn và vảy trên cánh tay không có quan hệ? Hắn là Song Sinh Võ Hồn? Trong lòng Diệp Tinh Lan lại dao động một lần nữa.

"Vù!" Ánh sao cùng Lam Ngân Thảo đụng vào nhau, cũng không có nổ tung, mà là trong nháy mắt phóng ra một tầng hào quang tựa như chất lỏng, bao trùm bên trên Lam Ngân Thảo. Những hào quang màu vàng này cấp tốc lan tràn, bao phủ lấy Lam Ngân Thảo, những nơi tiếp xúc tất cả đều đã biến thành màu vàng nhạt, đồng thời khiến Đường Vũ Lâm mất đi không chế.

Cái này đến tột cùng là cái gì?

Càng làm cho Đường Vũ Lâm khiếp sợ hơn chính là, khi Tinh Thần Kiếm trong tay Diệp Tinh Lan chỉ lên trên không trung, những dây Lam Ngân Thảo cũng theo đó hướng lên trên không, khu vực phòng ngự chính diện hoàn toàn bị phá hủy.

Thật là một hồn kỹ quý dị!

Đường Vũ Lâm giật nảy cả mình, nhanh chóng lùi về phía sau. Cùng lúc đó, từ quang trong mắt hắn lóe lên, Từ Cực Ma Đồng phát động.

Vào lúc này, đối mặt với cường địch như vậy, đành phải sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào.

Khi Diệp Tinh Lan nhìn thấy từ quang trong đáy mắt Đường Vũ Lâm sáng lên, nàng liền nhắm chặt hai mắt của mình lại. Cùng lúc đó, vòng Hồn Hoàn thứ hai dưới chân nàng sáng lên, ánh sáng lóe lên, những ngôi sao tạo thành một vòng Tinh Luân bảo vệ khắp quanh người nàng. Từ Cực Ma Đồng công kích của Đường Vũ Lâm lại không đem lại chút hiệu quả nào.

Có thể sử dụng Tinh Luân để vừa phòng ngự vừa tấn công?

Diệp Tinh Lan lúc này đã xuyên qua tấm bình phong Lam Ngân Thảo bị nàng khống chế. Tinh Thần Kiếm chia về phía trước, đâm đến trước mặt Đường Vũ Lâm. Đồng thời dưới chân nàng bộ pháp bỗng trở nên ảo diệu hơn. Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, tựa như bị rất nhiều thân ảnh của Diệp Tinh Lan bao vây, đồng thời tấn công hắn từ nhiều phương hướng khác nhau.

Không được!

Luận kinh nghiệm thực chiến, hắn phi thường phong phú, nhưng không bột đổ gột nên hồ! Võ Hồn đều đã tạm thời bị đối phương khống chế, hắn còn có thể làm cái gì?

Đúng lúc này, Đường Vũ Lâm nhắm hai mắt lại. Nếu đã thấy không rõ lắm, vậy thì cảm thụ!

Tinh thần lực của hắn vượt quá 200, Linh Thông Cảnh trung cấp, hơn nữa thường thường đoán tạo, khả năng cảm thụ ngoại giới của hắn vượt xa người thường. Khi hai mắt của hắn nhắm lại, đồng thời tay phải của hắn cũng bắt đầu cấp tốc biến dị, hóa thành Kim Long Trảo.

"Keng!" Kim Long Trảo vung ngang, chặn lấy chiêu kiếm đang đâm về phía bả vai hắn.

Tinh thần lực trực tiếp bị Kim Long Trảo che ở ngoại vi, tuy ánh sáng trên Tinh Thần Kiếm tỏa sáng nhưng không cách nào vượt qua ranh giới được một bước.

Kim Long Trảo của Đường Vũ Lâm Kim liên muốn chụp chặt, nhưng phản ứng của Diệp Tinh Lan lại cực kỳ nhanh. Nàng rung nhẹ cổ tay, Tinh Thần Kiếm đã thu hồi về, cùng lúc đó, vòng Tinh Luân bảo vệ quanh cơ thể nàng tựa như trăm sông đổ về một biển chèn chúc nhập lại vào Tinh Thần Kiếm.

Nhất thời, ánh sáng trên Tinh Thần Kiếm toả sáng. Lúc này Đường Vũ Lâm cảm giác được, Lam Ngân Thảo của mình đã thoát ly khỏi không chế.

Kim Long Trảo vồ thẳng về phía Diệp Tinh Lan. Dựa vào cảm nhận, hắn có thể phán đoán được vị trí của Diệp Tinh Lan lại càng thêm chuẩn xác.

"Có chút thủ đoạn, xem ra, ta phải mạnh tay hơn." Diệp Tinh Lan bỗng bèn lùi về sau, bên trong đôi mắt đẹp lóe sáng, tựa như có hai mặt trăng ẩn hiện trong con ngươi. Vô vàn ánh sao lượn lờ, nàng tiến lên một bước, tốc độ đột nhiên tăng lên gần gấp đôi. Tinh Thần Kiếm trong tay dường như hóa thành ngàn vạn ánh sao, bao phủ lấy Đường Vũ Lâm.

Lam Ngân Thảo thu về phụ trợ phòng ngự.

Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan thiên biến vạn hóa, mỗi một kiếm đâm trúng Lam Ngân Thảo nào, dây Lam Ngân Thảo đó sẽ cấp tốc bị ngưng trệ, sau đó nổ tung thành một chùm quang mang, bị đẩy qua một bên.

Ánh kiếm lượn lơ, khác nào một mảnh ánh sao rơi ra, nhiều đến mức Lam Ngân Thảo hoàn toàn bay tứ tán. Mấy chục ánh kiếm đồng thời hạ xuống, bao phủ toàn thân của Đường Vũ Lâm.

Chiều này cũng không phải hồn kỹ, mà là kiếm kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Tụy bại mà vinh

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vào giờ phút này, trong lòng Đường Vũ Lâm đối với Vũ Trường Không tràn ngập cảm kích, đối mặt Tinh Thần Kiếm, hắn lại nhớ lại lúc trước đối mặt với Vết Sương của Vũ Trường Không.

Đối với kiếm kỹ mạnh mẽ trước mặt, hắn cũng có phương thức ứng đối của riêng mình.

Từng vàng sáng vàng óng xuất hiện trước mặt Đường Vũ Lâm, đó là một cây Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo mọc đầy vảy vàng kim. Tinh thần lực trên Tinh Thần Kiếm va chạm không cách nào đẩy nó ra được. Mà từng đạo ánh kiếm lại bị vàng sáng vàng óng này chặn lại phần lớn. Còn lại một ít cũng bị Kim Long Trảo của Đường Vũ Lâm chặn lại. Có thể coi như miễn cưỡng ngăn được thế tiến công mạnh mẽ của Diệp Tinh Lan.

Lam Ngân Thảo có thể ngăn trở được tinh thần lực đương nhiên là nhờ Tiểu Kim Quang. Vàng sáng vàng óng kia không chỉ ngăn trở công kích, mà còn dùng đây leo phát động Hồn Kỹ Quân Quanh, bám vào trên ánh kiếm. Thiên Niên Hồn Kỹ dưới sự phụ trợ của Hồn Linh cuối cùng đã xuất hiện.

Một đoàn ánh sao tinh chuẩn cực kỳ dán vào trên cây Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo này, đánh gãy hồn kỹ của Đường Vũ Lâm. Thân hình Diệp Tinh Lan lóe lên, lướt qua Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo, đã tiếp cận Đường Vũ Lâm không còn bao xa.

Tinh Thần Kiếm trong tay đâm ra, mấy chục đạo kiếm quang lại lần nữa xuất hiện.

"Ta xem ngươi còn lấy cái gì để chặn!" Diệp Tinh Lan cũng vô cùng tức giận, nàng làm sao cũng không nghĩ tới, với thực lực của chính mình, đối mặt với một tên nhất hoàn Hồn Sư lại phải tốn nhiều sức lực đến vậy. Lại nữa, Võ Hồn của đối phương rất giống Lam Ngân Thảo, nhưng lại không hoàn toàn giống Lam Ngân Thảo, hắn là Võ Hồn biến dị. Khiến nàng cảnh giác nhất vẫn là Kim Long Trảo Đường Vũ Lâm.

Từ trên Kim Long Trảo, nàng rõ ràng cảm nhận được một sự uy hiếp vô cùng mạnh mẽ, nàng cũng không dám để cho Tinh Thần Kiếm của mình bị Kim Long Trảo đối phương nắm lấy. Nàng có cảm giác, một khi bị nắm lấy, nhất định sẽ phí thường thâm.

Nhưng Tinh Thần Kiếm của nàng uy lực phi phàm, rốt cục cũng nắm lấy cơ hội, Đường Vũ Lâm Lam Ngân Thảo, kể cả Hồn Linh, cũng đã triệt để mất đi năng lực chống cự, nàng rất muốn nhìn xem, cái tên này còn có thủ đoạn gì nữa để chống lại nàng.

Đường Vũ Lâm đứng là không chống đỡ được, dù cho hắn có thể sử dụng năng lực nhận biết của mình để đoán được hướng kiếm đâm tới, nhưng mà tốc độ của hắn lại không thể nào theo kịp.

Làm sao bây giờ?

Thế ngàn cân treo sợi tóc, hắn đưa ra một lựa chọn vô cùng dứt khoát.

Căn bản mặc kệ Tinh Mang kia bay đến, dưới chân hắn bỗng nhiên bạo phát, cứ như vậy phóng tới chỗ Diệp Tinh Lan, Kim Long Trảo chắn trước người, sau đó cổ hết sức vung lên, bảo vệ lấy những chỗ yếu trên cơ thể, đồng thời chộp thẳng vào ngực của Diệp Tinh Lan.

Ngọc đá cùng vỡ!

Đường Vũ Lâm đối với lực phá hoại của Kim Long Trảo vô cùng tin tưởng. Với tổ chất thân thể của hắn, coi như bị Tinh Thần Kiếm đâm trúng, cũng sẽ không mất đi sức chiến đấu trong nháy mắt, mà ở trong thời gian này, hắn hoàn toàn có lòng tin có thể đánh cho Diệp Tinh Lan trọng thương.

Tinh Mang đâm trúng Kim Long Trảo, dễ dàng bị ngăn trở, rơi vào trên người Đường Vũ Lâm, mang theo từng vết hào quang màu máu. Tinh thần lực vẫn chưa nổ tung mà Kim Long Trảo của Đường Vũ Lâm cũng đã tiếp cận đến Diệp Tinh Lan.

Trong mắt Diệp Tinh Lan toát ra một vẻ khiếp sợ, Tinh Thần Kiếm đâm thẳng, hai cái Hồn Hoàn đồng thời toả sáng, một đoàn ánh sao trước tiên che ở phía trước, sau đó lại tạo thành một vòng bảo vệ quanh người nàng.

Ánh sao trong nháy mắt va chạm với Kim Long Trảo, hai loại kim quang khác nhau đồng thời bạo phát, Kim Long Trảo hợp lại, hung hãn đem những viên tinh cầu đánh cho vỡ nát, tiếp theo, lại xé rách lồng ánh sáng bảo vệ trên người nàng.

Thời khắc mấu chốt, Diệp Tinh Lan thể hiện ra được năng lực ứng biến mạnh mẽ của học viên Sử Lai Khắc học viện. Thân thể mềm mại của nàng bỗng nhiên ngửa ra sau, một chiêu Thiết Bản Kiềm né khỏi hướng chính diện của Kim Long Trảo, cùng lúc đó, Tinh Thần Kiếm đâm lên, nhắm vào bên nách phải của Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm thu tay lại, đập lên Tinh Thần Kiếm.

Lần này, Diệp Tinh Lan cuối cùng cũng không có khả năng né tránh. Vuốt phải của Đường Vũ Lâm tóm lấy bản thể của Tinh Thần Kiếm, "Khanh!" một tiếng vang nhỏ.

Diệp Tinh Lan chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh truyền đến, khiến mình suýt mất kiểm soát đối với Võ Hồn.

Vào lúc này, từng tiếng trầm thấp nổ vang bên trong người Đường Vũ Lâm, chỉ thấy một đoàn ánh sáng nổi lên, Đường Vũ Lâm rên lên một tiếng, Kim Long Trảo trên tay đột nhiên biến mất, thân thể của chính mình cũng bị nổ ngửa ra sau rơi xuống mặt đất.

"Dừng lại!" Trọng tài la lên một tiếng, cũng tự bay vọt lên đài, ôm chặt lấy Đường Vũ Lâm, một đoàn bạch quang trên tay sáng lên, vỗ vào trên người Đường Vũ Lâm, ngăn chặn lấy những dòng máu chảy ra từ trên thân thể nổ tung vô số chỗ của hắn. Diệp Tinh Lan cũng đã đặt móng ngựa ngồi trên mặt đất, nhìn Đường Vũ Lâm, đôi mắt đẹp của nàng có vẻ hơi thất thần.

Từ nhỏ đến lớn, trong đám bạn cùng lứa tuổi, nàng còn chưa từng bao giờ có một chiến thắng chặt vật đến như vậy.

Tên trước mắt này, vì sao lại có chiến ý cường hãn như thế. Lại còn cái vuốt rồng của hắn nữa, thật sự quá mạnh! Thậm chí ngay cả hồn kỹ Tinh Thần Kiếm cũng không ngăn nổi sao? Từ lúc vừa mới bắt đầu, chính mình cũng đã lơ là, ngạo mạn, mới khiến bản thân mình rơi vào cục diện bất lợi đến như vậy.

Hắn không có sao chứ?

Đây là suy nghĩ kế tiếp của Diệp Tinh Lan, lúc này Đường Vũ Lâm, nhìn qua có chút vô cùng khốc liệt, toàn thân đầm máu nhuộm đỏ toàn bộ y phục của hắn, mặt như giấy vàng, hai mắt nhắm nghiền lại. Hiển nhiên đã ngất đi.

Lúc trước quyết đấu, Đường Vũ Lâm hoàn toàn tấn công vô cùng liên mạch, đến thời điểm tinh thần lực bạo phát không thể áp chế được, hắn cũng rất cục cựa không chịu nổi, hồn lực trong cơ thể tan vỡ, tự thân bị trọng thương. Do đó, Kim Long Trảo của hắn cũng không cách nào tiếp tục duy trì. Nếu như hắn lại có thể kiên trì thêm một chút, có thể kết quả đã khác.

Vũ Trường Không lúc này đã bông bênh đi lên đài, tiếp nhận Đường Vũ Lâm từ trong tay trọng tài, một tầng sương vụ nhàn nhạt bao phủ, niêm phong lại toàn bộ các vết thương trên người Đường Vũ Lâm, hắn không hề liếc mắt nhìn Diệp Tinh Lan một chút nào, đã mang theo Đường Vũ Lâm bông bênh đi xuống đài thi đấu.

Cổ Nguyệt, Tạ Giải hầu như là đồng thời vọt tới trước mặt Vũ Trường Không, nhìn máu me be bết khắp người hắn, Cổ Nguyệt bỗng nhiên ngừng đầu lên, trong đôi mắt vốn sáng ngời, lúc này trong nháy mắt tràn ngập sát ý.

Trên đài, Diệp Tinh Lan vừa đứng lên, cơ linh linh rung mình một cái, theo bản năng hướng về phía Cổ Nguyệt nhìn tới.

Hai ánh mắt thiếu nữ trên không trung va chạm, bắn ra đóm lửa loá mắt.

Vũ Trường Không tay phải nhanh chóng điểm vào trên người Đường Vũ Lâm, một lát sau, hắn mới nói: "Không có chuyện gì, chỉ bị thương ngoài da. Ta trước tiên dẫn hắn trở lại." Nói xong, hắn ôm lấy Đường Vũ Lâm, rón mồi chân, người đã hóa thành một đạo khói xanh biến mất không còn tăm hơi.

Thi đấu cá nhân, Đường Vũ Lâm thua! Bị đào thải ở vòng thứ hai.

Vũ Trường Không đi rồi, Cổ Nguyệt từng bước một đi đến phía đài thi đấu, bên trong hai con mắt của nàng, mơ hồ có sáu loại hào quang lưu chuyển, lệ khí trên người cũng càng ngày càng mạnh. Ngay cả Tạ Giải ở bên cạnh nàng, đều cảm nhận rõ ràng được khí thế khủng bố tựa như núi lửa muốn phun trào.

Diệp Tinh Lan lúc này cũng rời khỏi đài thi đấu, nhìn Cổ Nguyệt từng bước một hướng về phía mình, nhưng cũng không có một nửa phản hoảng hốt.

"Ta muốn khiêu chiến ngươi." Âm thanh của Cổ Nguyệt tràn ngập sự lạnh lẽo.

Diệp Tinh Lan hừ lạnh một tiếng, "Thi đấu cá nhân, ta chỉ đánh một trận này, muốn khiêu chiến, đợi thi đấu đoàn đội gặp."

Nói xong câu đó, nàng quay đầu bước đi. Cổ Nguyệt vừa muốn truy, lại bị Tạ Giải kéo lại, "Đừng kích động, Cổ Nguyệt, nàng là người của Sử Lai Khắc học viện."

"Sử Lai Khắc học viện thi thể nào?" Cổ Nguyệt đột nhiên quay người lại, lớn tiếng hét lớn, dọa Tạ Giải nhảy một cái.

Tạ Giải vội vàng buông nàng ra, ngượng ngùng nói: "Ý của ta là, chúng ta phải công bằng đánh bại bọn họ trên đấu trường, như vậy mới càng có ý nghĩa, mới có thể gây đả kích lớn hơn cho ả ta. Kỳ thực, vừa rồi Vũ Lâm cũng là chỉ thiếu một chút nữa mà thôi. Nguyên lai thực lực của Sử Lai Khắc học viện cũng chỉ có như vậy."

Lệ khí trong mắt Cô Nguyệt dần dần biến mất, hừ lạnh một tiếng, xoay người liền bỏ đi ra ngoài.

"Này, trận thi đấu cá nhân của ngươi vẫn còn chưa đánh mà." Tạ Giải vội vàng gọi nàng.

"Không đánh! Ta đến xem Vũ Lâm." Cô Nguyệt quăng lại câu nói này, cũng đã tăng nhanh tốc độ chạy ra bên ngoài.

.....

Một cảm giác thoải mái mát mẻ, lúc Đường Vũ Lâm thanh tỉnh lại, đập vào mắt là khuôn mặt lạnh lẽo trước sau như một của Vũ Trường Không.

"Vũ lão sư." Đường Vũ Lâm nhẹ giọng kêu lên, hần gầy giữa muốn nhúc nhích, nhất thời, toàn thân truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, tựa như muốn đem thân thể xé rách.

Vũ Trường Không quay đầu nhìn về phía hắn, "Tình rồi? Ngươi cần phải tỉnh đường."

Đường Vũ Lâm nói: "Nhưng mà, con còn thi đấu..."

Vũ Trường Không nói: "Không nên nghĩ tới việc thi đấu, trước tiên khôi phục lại rồi hãy nói. Ngày hôm nay, ngươi đã làm rất tốt. Trận này, ngươi đã có cơ hội thắng. Khuyết điểm hiện tại của ngươi chính là năng lực cận chiến. Chờ ngươi khỏe lại rồi, ta lại truyền cho ngươi một môn tuyệt học của Đường Môn."

Đường Vũ Lâm ngăn người, "Nhưng mà không phải con chỉ có thể học tập hai môn sao? Con chỉ thông qua trung cấp sát hạch mà thôi."

Vũ Trường Không nói: "Cấp 3 chức nghiệp giả có thể học nhiều hơn một môn nữa. Lúc trước chỉ là sợ ngươi ham nhiều nhưng không tinh thông, vì lẽ đó không có dạy ngươi, ta sẽ chọn một môn thích hợp nhất với tình huống hiện tại của ngươi để truyền thụ. Trước tiên cố gắng dưỡng thương."

"Vũ Lâm, ngươi tỉnh rồi." Cô Nguyệt bung một ly nước đi tới. Lấy ra một cái ống hút bỏ vào ly, đem đầu còn lại cho vào miệng Đường Vũ Lâm, "Uống chậm một chút, đừng vội."

Nhìn ánh mắt nàng tràn ngập ân cần, Đường Vũ Lâm nở nụ cười, uống hết mấy ngụm nước mới nhả ống hút ra, "Đa tạ, giờ là lúc nào rồi?"

Cô Nguyệt nói: "Vừa qua khỏi buổi trưa. Ngươi có đói bụng hay không? Ta chuẩn bị cho ngươi ít đồ ăn nha."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Da dày thịt béo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm nói: "Không cần, các ngươi còn phải thi đấu buổi chiều nữa. Ta e rằng không thể ra tràng, nhưng các ngươi còn có thể. Nhất định phải cố lên! Thi đấu cá nhân ta đã bị đào thải, sẽ chờ cùng mọi người ra sân thi đấu đồng đội."

Cô Nguyệt ngẩn ngơ, "Ngươi vẫn còn muốn thi đấu?"

"Đương nhiên rồi! Yên tâm đi, ta không có chuyện gì, đều chỉ là bị thương ngoài da mà thôi. Ngày mai sẽ ổn thôi." Cảm giác trong lòng Đường Vũ Lâm hiện tại rất quái dị.

Thời điểm hắn động dậy thân thể vừa rồi, cảm giác đầu tiên chính là đau đớn, sau đó chính là từng trận cảm giác tê dại truyền đến. Cảm giác tê dại này rất khủng khiếp, nhưng vết thương lại truyền đến cái cảm giác này, cũng có nghĩa là mình đang khôi phục nhanh chóng.

Vũ Trường Không hai mắt híp lại, "Tự ngươi cũng cảm giác được?"

"Hả?" Đường Vũ Lâm ngơ ngác nhìn về phía hắn.

Vũ Trường Không nói: "Thời điểm ta giúp ngươi khâu lại vết thương đã phát hiện ra, năng lực tự lành của cơ thể ngươi vô cùng phi thường, bấp thịt bị xé rách vẫn có thể tự liền miệng một cách nhanh chóng, các vết thương nhỏ thì biến mất vô tung. Tình huống như thế ta mới thấy lần đầu, hẳn là có quan hệ với huyết thống sức mạnh của ngươi. Ngươi có cảm giác thoải mái hay không?"

Đường Vũ Lâm cười khỏ nói: "Ngoại trừ cảm giác đói bụng ra, thật giống như con không bị sao cả!"

Vũ Trường Không gật đầu, "Xem ra, ngươi bình thường ăn nhiều đồ như vậy cũng không hề uống phí. Cổ Nguyệt, đi tìm giúp hấn một ít đồ ăn ngon, nhiều nhiều một tí."

"Được." Vừa nghe Đường Vũ Lâm có năng lực tự hồi phục rất mạnh, Cổ Nguyệt nhất thời vui mừng khôn xiết, chạy như bay ra ngoài tìm đồ ăn cho hấn ăn.

"Trận chiến ngày hôm nay, chính ngươi cảm giác ra sao?" Vũ Trường Không hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

Đường Vũ Lâm suy nghĩ một chút, nói: "Nàng rất mạnh. Võ Hồn của nàng mạnh, khống chế lực của bản thân cũng mạnh, khả năng vận dụng Võ Hồn con không thể so sánh, nếu như không phải nhờ tính đặc thù của Kim Long Trảo, chỉ sợ một cơ hội nhỏ nhoi con cũng không có."

Vũ Trường Không gật đầu, nói: "Không sai, nếu như không phải nàng coi thường ngươi, ngươi đúng hẳn là một cơ hội nhỏ nhoi đều không có. Kim Long Trảo của ngươi không thể dùng lâu dài, nếu như nàng dùng phương thức thi đấu dây dưa, tốc độ tiêu hao hồn lực của ngươi nhất định sẽ vượt xa nàng. Không tốn thời gian dài, không có Võ Hồn bảo vệ, không có Kim Long Trảo chống đỡ, ngươi chắc chắn sẽ thất bại không thể nghi ngờ. Nàng chỉ bởi vì tâm tình chịu ảnh hưởng, muốn tốc chiến tốc thắng, mới cho ngươi một cơ hội nhỏ nhoi. Ngươi làm đã rất tốt, thế nhưng, ngươi nhớ kỹ, cho dù có năng lực bao quát cùng lực chống đỡ tốt đến đâu, cũng cần phải có đủ thực lực cùng năng lực để thực hiện mới được."

"Vâng." Đường Vũ Lâm hiểu rõ được Vũ Trường Không là có ý gì, năng lực của hấn vẫn quá đơn thuần. Về Võ Hồn hấn chỉ có mỗi hồn kỹ Quán Quan, ứng dụng của Lam Ngân Thảo tuy rằng tốt hơn so với trước đây nhiều, nhưng vẫn còn chưa đủ thông thạo. Kim Long Trảo tuy rằng cường hấn, nhưng cần phải cận chiến mới đem lại hiệu quả, hơn nữa còn không thể sử dụng lâu dài. Đường Môn tuyệt học Từ Cực Ma Độn bị sự thực chứng minh cũng không phải tuyệt đối hữu hiệu. Ngày hôm nay không phải đã bị chặn lại rồi sao? Hấn cần nhiều kỹ năng và năng lực chiến đấu hơn nữa!

Tốc độ khôi phục cơ thể của Đường Vũ Lâm là vô cùng kinh người, trước đây hấn chưa từng trải qua thương tích nghiêm trọng như thế này bao giờ, nên chưa biết. Lần này thương thế của hấn kỳ thực không nhẹ, tinh thần lực tuy rằng không thể thâm nhập vào bên trong cơ thể hấn, nhưng nổ tung ngoài da như vậy cũng sẽ tạo ra rất nhiều vết thương lớn, có thể thấy được qua việc toàn thân hấn thấm đẫm máu tươi khi đó.

Thế nhưng, sau khi tỉnh táo, hấn chỉ cần không đến 2 tiếng cũng đã có thể cử động, toàn thân vết thương đã kết vảy

Đến buổi tối, hấn đã có thể rời khỏi giường, tự mình ăn cơm.

Phải biết, toàn thân hấn vết thương lớn có tới hơn 10 chỗ, tuy rằng đều không phải là chỗ nguy hiểm, nhưng phần lớn đều ở vị trí cánh tay cùng trên đùi. Tốc độ hồi phục này khiến cho Tạ Giải, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn không nhịn được phải thốt lên hai tiếng, "Quái! Vật!"

Vòng thi đấu tổ đội thứ hai tuy rằng không có Đường Vũ Lâm ra trận, nhưng đối thủ của bọn họ cũng không mạnh, Cổ Nguyệt cố nén tức giận, dẫn dắt toàn đội hung hấn đạt được thắng lợi. Không hề cho đối thủ một chút cơ hội nào.

Thi đấu cá nhân chỉ có Tạ Giải một mình tham dự tiếp. Lần thi đấu này, Đường Vũ Lâm cũng chỉ còn sót lại nội dung thi đấu đồng đội cùng với Đoán Tạo Sư thi đấu.

Bất quá, thân thể của hấn tuy rằng khôi phục rất nhanh, nhưng đoán tạo cần phải sử dụng rất nhiều sức lực, sau khi cùng Sầm Nhạc đại sư thương lượng, Đường Vũ Lâm quyết định từ bỏ vòng thi đấu Đoán Tạo Thuật cuối cùng.

Với Thiên Đoán Tạo nhị phẩm, nhìn thế nào hấn vẫn có thể đứng vị trí thứ hai. Tổng hợp cho điểm coi trọng nhất vẫn là phẩm chất của kim loại hiếm.

"Ngươi không phải vì muốn nhường ta nên mới cố ý bị thương đấy chứ?" Trời vừa mới chuyển tối, nhận được tin Đường Vũ Lâm bị thương, Mộ Hi đã tới ngay lập tức.

Bất quá, thời điểm nàng nhìn thấy Đường Vũ Lâm, lo lắng trong lòng cũng tạm thời biến mất.

Cái con heo này đang ngồi ngay tại bàn ăn khách sạn nhai nhai nuốt nuốt, nhìn tốc độ ăn không hề giảm chút nào của hấn, nghĩ kiểu gì cũng không ra hấn bị thương nghiêm trọng.

"Đương nhiên không phải đâu! Thật sự là do ta tài không bằng người." Đường Vũ Lâm gặm một cái giò, có chút mơ hồ nói với Mộ Hi.

Mộ Hi nói: "Không có chuyện gì là tốt rồi, sau này chú ý cẩn thận một chút. Yên tâm đi, tiểu tham tài, về sau tiền thưởng quán quân ta sẽ giúp ngươi giữ lại."

"He he, đa tạ sư tỷ. Kỳ thực, ta lần này chịu thua! Bởi vì nguyên nhân cá nhân mà không thể tiếp tục dự thi. Bất quá, sư tỷ là người tốt."

Mộ Hi "Hi Hi" nở nụ cười, "Được rồi, ngươi làm ta suýt cảm động đấy. Tiền sẽ không thiếu phần của ngươi, được chưa. Còn muốn ăn gì không? Ta lại đi mua cho ngươi? Ăn được nhiều, khôi phục mới nhanh."

Đường Vũ Lâm có chút cảm nín thả miếng giò trong tay xuống, lần này hấn ăn đã là tăng 2, lúc trước Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn đã giúp hấn mua rất nhiều đồ ăn, sau đó Sầm Nhạc đại sư cũng tới một chuyến, hiện tại sư tỷ cũng định mua đồ cho mình ăn, tại sao mỗi người bọn họ đều coi mình như là thùng-nước-gạo-di-động vậy? Dù quả thật mình chính là như vậy, bọn họ cũng không nên biểu hiện lộ liễu như thế chứ!?

Nhìn vẻ mặt Đường Vũ Lâm có chút lúng túng, Mộ Hi cười nói: "Ngày hôm nay ngươi bại bởi ai vậy, còn bị thương?"

Đường Vũ Lâm nói: "Một đứa con gái sử dụng kiếm." Hấn không nói ra Sử Lai Khắc học viện, kỳ thực, hấn đối với Diệp Tinh Lan cũng không có quá nhiều ác cảm, chỉ là nàng hơi kiêu ngạo mà thôi. Trên thực tế, thời điểm nàng chiến đấu ngày hôm nay, công kích vẫn có chừng có mực, không phải tất cả đòn tấn công đều nhắm vào chỗ yếu hại của mình, nếu không, mình nhất định còn bị thương nặng hơn nữa.

Đứng vào lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Mộ Hi cũng không hỏi Đường Vũ Lâm, đi tới mở cửa ra, gã béo Từ Lạp Trí ngó dáo dác, nhìn thấy Mộ Hi hấn sừng sốt một chút, "Xin chào, ta tìm Đường Vũ Lâm."

"Vào đi." Mộ Hi tránh ra để chừa lối vào cho hấn.

Từ Lạp Trí sống mũi giật giật, nhìn thấy bàn đầy đồ ăn, khuôn mặt lập tức tỏa ra ánh hào quang chói lọi, "Giò, có giò kìa!" Hấn bước nhanh vài bước đã vào trong phòng, thấy Đường Vũ Lâm ăn ngon miệng như vậy, nhất thời không nhịn được nuốt nước miếng ừng ực.

"Lạp Trí, ngồi xuống cùng ăn không?" Đường Vũ Lâm nhìn thấy hấn, cũng không khỏi hơi kinh ngạc.

Từ Lạp Trí cúi đầu nói: "Xin lỗi Vũ Lâm, đều do ta không tốt. Ngày đó kỳ thực đều bởi vì ta, là chính ta đã quên đem tiền để mời các ngươi ăn cơm, mới xảy ra nhiều chuyện sau đó như vậy. Kỳ thực Tinh Lan tỷ là người rất tốt, bình thường nàng đều đặc biệt chiều cõ ta. Ngươi đừng giận nàng ta nha!"

Đường Vũ Lâm lắc đầu một cái, nói: "Không có chuyện gì đâu! Thi đấu mà, có thắng có thua, thương tích đều là chuyện thường tình. Làm sao mà ta lại tức giận chứ!? Ngươi xem, ta cũng đâu có chuyện gì. Sau này thi đấu đồng đội có khi còn gặp lại nhau đấy, đến thời điểm đó, ta có đội hữu trợ giúp, các ngươi chưa chắc sẽ thắng đâu nha. Trong đội của ta, ta vẫn không phải là người mạnh nhất."

Từ Lạp Trí đột nhiên kinh hô một tiếng, "Ngươi...ngươi thật không có bị gì sao? Tinh thần lực của Tinh Lan tỷ rất là lợi hại, ngươi làm sao đã có thể ngồi dậy được?" Mới vừa rồi sau khi vào cửa, hấn bị mỹ thực hấp dẫn nên vẫn chưa phản ứng kịp, nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ ăn uống thỏa thuê của Đường Vũ Lâm, mới ý thức được chuyện gì. Cái tên này, không phải là trước đó đã bị thương rất nặng sao?

Đường Vũ Lâm nói: "Vì ăn được nhiều, nên da dày thịt béo đó. Ha ha!"

Một bên Mộ Hi rất tán thành gật đầu. Động tác của nàng vừa vặn bị Đường Vũ Lâm nhìn thấy, "Sư tỷ, nếu ngươi không có chuyện gì thì nên về trước nghỉ ngơi một chút đi!"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Đệ tam Đường Môn tuyệt học

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mộ Hi hừ một tiếng, "Muốn đuổi ta đi? Ta liền không đi." Vừa nói, nàng vừa đặt móng lên vết thương của Đường Vũ Lâm ngồi xuống.

Này cũng thật là...

Đường Vũ Lâm đối với vị sư tỷ này của hấn cũng không có biện pháp nào.

Từ Lạp Trí đi quanh Đường Vũ Lâm một vòng, nhìn nơi này, nhìn chỗ kia, "Ngươi cũng thật là một tên quái vật! Vậy mà thật sự không có chuyện gì, làm người khác khó mà tin được."

Đường Vũ Lâm bắt đầu dĩ nói: "Không phải là ngươi chỉ đến kiểm tra vết thương của ta thôi đấy chứ. Cùng nhau ăn đi, nước miếng của ngươi sắp rơi xuống đất rồi kìa."

"Thật sao?" Từ Lạp Trí thấp giọng nói: "Ngươi thật sự không giận ta à?"

Đường Vũ Lâm cười nói: "Thật vất vả mới tìm được một đồng đạo đi chung con đường ăn uống, tại sao ta phải giận ngươi!? Hơn nữa ngươi không phải đã nói, ngươi ăn thua ta, nên muốn nhận ta làm đại ca sao? Ta cũng không cần phải chấp nhất với tiểu đệ đệ làm gì."

Từ Lạp Trí nghe hần vừa nói như thế, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy! Theo đại ca được ăn ngon, vậy ta sẽ không khách khí." Vừa nói, hần liền vươn tay tóm lấy một miếng giò heo lớn gặm gặm.

Mộ Hi ở một bên xem mắc cười, tại sao lại có thêm một con heo khác ngoài Đường Vũ Lâm xuất hiện thế này!?

"Há, đúng rồi, lão đại, ta đến thật ra có chút chuyện khác. Ta cho ngươi ít đồ ăn." Vừa nói, trên người Từ Lạp Trí tuôn ra gọn sóng hồn lực, tiếp theo, hai vòng ánh sáng dưới chân hần sáng lên, rõ ràng là hai cái Hồn Hoàn.

"Ta có một cái bánh bao thịt." Hần lăm bằm đọc một câu, sau đó một cái bánh bao trắng toát liền xuất hiện ở trong tay, ánh sáng của đệ nhất Hồn Hoàn cũng thuận theo đó lấp lánh mấy lần.

Đường Vũ Lâm sững sờ, Mộ Hi cũng tròn tròn hai mắt.

"Thực Phẩm Hệ Hồn Sư?" Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi đồng thanh kêu lên.

Hồn Sư chia làm Chiến Hồn Sư cùng Khí Hồn Sư, Thực Phẩm Hệ Hồn Sư thuộc nhóm Khí Hồn Sư. Là một loại phi thường hiếm thấy.

Đường Vũ Lâm cùng Mộ Hi sở dĩ kinh ngạc, là bởi vì tên Tiểu Bàn Tử này không chỉ là Thực Phẩm Hệ Hồn Sư; mà chỉ mới 10 tuổi đã đã có hai cái Hồn Hoàn.

Thực Phẩm Hệ Hồn Sư là một trong những Võ Hồn khó có thể tu luyện nhất, đã được công nhận.

Bánh bao, chính là Võ Hồn của tên này.

Liên tưởng lại hôm biểu diễn đầu tiên của Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, khi đó hần ném cho đồng đội một đồ vật trắng toát, Đường Vũ Lâm giờ mới hiểu được, cái kia không phải là bánh màn thầu, mà là bánh bao.

Bánh bao thịt...

Cũng thật là...

Đường Vũ Lâm tiếp nhận bánh bao của hần, một phát cắn xuống, thực sự rất thơm! Bên trong thịt, nhân bánh phong phú, còn nóng hổi, mang theo nhiệt khí thơm phức.

Ăn liền mấy cái, nhất thời, một luồng ấm áp truyền khắp toàn thân. Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy hồn lực trong thể nội dâng trào, thể lực cũng khôi phục lại nhanh chóng.

Từ Lạp Trí có chút đắc ý nói: "Đệ nhất hồn kỹ này của ta là Khôi Phục Đại Bao Thịt, có thể đồng thời khôi phục thể lực, hồn lực, hơn nữa có thể sử dụng được cả trong chiến đấu hoặc lúc bình thường. Còn có hiệu quả cố bản bồi nguyên nhất định. Hần sẽ có sự trợ giúp nhất định đối với ngươi. Có muốn ăn thêm vài cái nữa hay không?"

"Tốt!" Bánh bao thịt hần tạo ra đúng là ăn rất ngon, Đường Vũ Lâm ăn liền mười mấy cái, hần lập tức cảm thấy tốc độ hồi phục của vết thương mình lại tăng nhanh hơn. Hơn nữa hồn lực cũng khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Trái lại Từ Lạp Trí cũng không tiêu hao bao nhiêu hồn lực.

"Thực sự là Võ Hồn thần kỳ!" Đường Vũ Lâm suýt xoa.

Từ Lạp Trí có chút đắc ý nói: "Đó là đương nhiên. Ta nhìn vậy chứ cũng là trăm năm hiếm có Tiên Thiên Mẫn Hồn Lực - Thực Phẩm Hệ Hồn Sư đó nha. Ở học viện, ta là đệ tử nội viện được chọn sẵn trong tương lai. Kiểm tra thiên phú của ta còn cao hơn so với Tinh Lan tỷ nữa."

Hai tên heo heo tiếp tục đại nghiệp đồ sát thức ăn, nhìn bọn chúng ăn măn nguyện, ngay cả Mộ Hi cũng không nhịn được hưởng về Từ Lạp Trí xin vài cái bánh bao thịt để ăn, quả nhiên hiệu quả phi phàm.

Đường Vũ Lâm âm thầm cảm thán, nếu như Từ Lạp Trí có thể luôn ở bên cạnh mình là tốt rồi, lượng cơm ăn của mình lớn như vậy, nếu bên người có thể có một vị Thực Phẩm Hệ Hồn Sư, bất luận lúc nào cũng đều không cần lo lắng không có đồ để ăn, ôi thật là một thế giới tươi đẹp!

Bánh bao nhân thịt heo của Từ Lạp Trí quả thật rất có hiệu quả. Sáng hôm sau, thời điểm Đường Vũ Lâm đang tu luyện Từ Cực Ma Động, cũng cảm giác được tinh-khí-thần của mình đã hoàn toàn khôi phục, ngay cả vảy vết thương cũng bóc ra, lộ ra da thịt lành lặn bên trong.

"Tốc độ khôi phục của ngươi so với ta tưởng tượng còn nhanh hơn!" Vũ Trường Không đứng ở bên người Đường Vũ Lâm, thấy trò hai người đang cùng tu luyện Từ Cực Ma Động.

Tạ Giải cũng là Đường Môn đệ tử, hần chọn một môn tuyệt học Đường Môn khác, không phải Từ Cực Ma Động. Hần chọn trúng chính là Huyền Thiên Công và Quý Ảnh Mê Tung Bộ.

Vũ Trường Không nói: "Ngươi còn đi tham gia thi đấu Đoán Tào Sư sao?"

Đường Vũ Lâm lắc lắc đầu, đã xác định đứng vị trí thứ nhì, dĩ nhiên là không cần phải đi thi, quán quân nhường cho sư tỷ là được rồi.

"Tốt lắm, trở về phòng đi, ta dạy cho ngươi một môn tuyệt học khác của Đường Môn."

Đường Vũ Lâm chấn động trong lòng, lại có thể học tập tuyệt học Đường Môn mới, sẽ là gì chứ?

Huyền Thiên Công gia tăng thật lớn tốc độ tu luyện hồn lực của hắn, hơn nữa giúp hắn áp súc hồn lực, có thể tăng cường sức chiến đấu và thời gian duy trì hồn lực.

Từ Cực Ma Đổng, khiến cho không chế lực của hắn trở nên mạnh hơn, cũng là một môn tăng cường thủ đoạn công kích. Quan trọng nhất chính là, đây là một pháp môn tu luyện tinh thần lực, không có Từ Cực Ma Đổng, hắn căn bản không thể hoàn thành lần thứ hai thắng linh.

Đệ tam Đường Môn tuyệt học, sẽ là cái gì? Hắn tin tưởng, Vũ lão sư giúp mình lựa chọn, nhất định là một tuyệt học thích hợp nhất cho bản thân mình.

Trở về phòng, Vũ Trường Không kéo rèm cửa sổ lại, thấp Hồn Đạo Đẳng * trong phòng lên.

**đền*

"Vô Hồn của ngươi trời sinh yếu kém, chính ngươi hẳn là cũng cảm giác được, dù cho tăng lên tới Thiên Niên cấp độ, bởi vì vấn đề Vô Hồn này, ngươi vẫn như cũ không thể so sánh được với những Hồn Sư có Vô Hồn đỉnh cấp. Thế nhưng, ngươi có ưu thế của ngươi, chính là thân thể biến dị. Cường độ thân thể của ngươi vượt xa người bình thường, thậm chí là vượt gấp mấy lần, đặc biệt là khi ngươi vận dụng huyết thống sức mạnh phóng thích Kim Lân, hiệu quả càng mạnh hơn."

"Bởi vậy, tác dụng chủ yếu của Vô Hồn của ngươi là không chế, ta cũng hi vọng trong tương lai thời điểm ngươi lựa chọn hồn kỹ sẽ cân nhắc theo hướng này. Còn thủ đoạn công kích chân chính sẽ đến từ cơ thể ngươi. Ta không biết tương lai thân thể của ngươi có thể biến dị tới trình độ nào, vì lẽ đó, hiện tại cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước. Giai đoạn hiện nay, Đường Môn tuyệt học thích hợp nhất với ngươi, ta sẽ chọn, Không Hạc Cầm Long."

"Không Hạc Cầm Long?" Nghe xong bốn chữ này, trong lòng Đường Vũ Lâm hơi chấn động, mơ hồ có một chút cảm thụ từ sâu trong nội tâm.

Vũ Trường Không gật gật đầu, "Dựa theo Đường Môn quy củ, mỗi người khi gia nhập Đường Môn có thể lựa chọn một môn tuyệt học Đường Môn để bắt đầu tiên hành tu luyện. Mới vừa gia nhập lại có thể thông qua trung cấp sát hạch, có thể chọn lấy hai môn, đẳng cấp một chức nghiệp nào đó tăng lên đến cấp 3, có thể lại chọn thêm một môn. Mới nhập môn có thể thông qua cao cấp sát hạch có thể trực tiếp chọn ba môn. Thế nhưng, số lượng tuyệt học Đường Môn có thể học miễn phí cũng chỉ có ba môn. Nói cách khác, dù cho thông qua cao cấp sát hạch đồng thời chức nghiệp tăng lên đến cấp 3, cũng chỉ có thể học trước tối đa 3 môn tuyệt học của Đường Môn mà thôi."

Đường Vũ Lâm ngẩn người, "Vậy sau đó con còn muốn học thêm những tuyệt học khác của sư môn, vậy thì làm sao bây giờ?"

Vũ Trường Không nói: "Dựa vào điểm cống hiến đối với tông môn để quy đổi. Dù sao, Đường Môn cũng không thể bao cấp hết tất cả cho đệ tử, tông môn cũng cần phát triển. Chờ trở lại Đông Hải Thành, ngươi có thể đi đến Đường Môn Đông Hải phân bộ của chúng ta để kiểm tra, với đẳng cấp nghề nghiệp hiện tại của ngươi, đã có thể bắt đầu hoàn thành một vài tông môn nhiệm vụ. Đến lúc đó ngươi sẽ biết phải làm gì để đổi lấy Đường Môn tuyệt học, hoặc là trao đổi những vật khác cùng đồng môn."

"Vâng." Đường Vũ Lâm có chút hưng phấn, hắn cũng không cảm thấy việc cống hiến cho tông môn là không nên, học Đường Môn tuyệt học, thân là một phần của Đường Môn, đương nhiên nên vì Đường Môn huy hoàng cùng mạnh mẽ mà nỗ lực. Đồng thời, còn có thể học thêm được rất nhiều từ Đường Môn.

"Dù nói như vậy, nhưng người mới vào Đường Môn đều sẽ lựa chọn Huyền Thiên Công, bởi vì Huyền Thiên Công là căn cơ cùng hạt nhân của tất cả các công pháp Đường Môn. Điểm này là lý do vì sao ta chọn cho ngươi và Tà Giải công pháp này. Đệ nhị môn công pháp ta chọn cho ngươi Từ Cực Ma Đổng, chủ yếu là bởi vì ngươi cần tu luyện tinh thần lực để phụ trợ thắng linh. Đệ tam môn tuyển Không Hạc Cầm Long lại là bởi vì, Không Hạc Cầm Long có thể giải quyết hữu hiệu nhất vấn đề xuất thủ khi chiến đấu của ngươi. Đồng thời còn có thật nhiều diệu dụng, có thể nói là một tuyệt học công thủ hoàn hảo. Ngươi nhìn xem."

Vừa nói, Vũ Trường Không hướng về bên cạnh xuất một chiêu, Đường Vũ Lâm mơ hồ cảm nhận được một luồng sống năng lượng nhu hòa xuất hiện, sau đó một cái ống đựng bút liền bay về phía Vũ Trường Không, nhẹ nhàng rơi vào trong tay hắn.

"Đây là Không Hạc."

Tay phải đẩy một cái, ống đựng bút vững vàng bay ra, lơ lửng trên không trung, nhưng thủy chung không rơi xuống đất, dựa theo không chế của Vũ Trường Không đang đưa, phi hành.

"Đây là Cầm Long."

"Không Hạc Cầm Long kỳ thực chia làm hai bộ phận, phân biệt là Không Hạc Công cùng Cầm Long Công. Đây chính là phương pháp chưởng khống cùng vận dụng hồn lực, một khi học được chúng, không thua gì người nắm giữ được hai siêu cấp hồn kỹ. Luyện đến cực hạn, Không Hạc Cầm Long có thể điều khiển núi cao. Huyền Thiên Công là cơ sở của Không Hạc Cầm Long, tu vi hồn lực càng mạnh, uy lực Không Hạc Cầm Long của ngươi cũng

càng lớn."

Vừa nói, Vũ Trường Không đột nhiên hướng về Đường Vũ Lâm đánh ra một chưởng. Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy một luồng sức hút trước mặt truyền đến, dưới chân mình đã lao đảo, đã hướng về phía Vũ Trường Không bay đến.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Truyền thụ Khổng Hạc Công

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lòng bàn tay Vũ Trường Không đưa lên, một nguồn sức mạnh đầy tới, thân thể của hắn nhất thời bay như mũi tên về phía vách tường xa xa, thời điểm mắt thấy sắp va vào tường, lại có một luồng sức hút truyền đến, ổn định lại thân thể của hắn, cứ như vậy tựa vào vách tường, chậm rãi rơi xuống đất.

Thật là cảm giác thần kỳ!

Đường Vũ Lâm vốn rất thông minh, sau một hồi lĩnh ngộ, nhất thời có một ít cảm giác kỳ diệu. Mơ hồ đã nghĩ đến một vài cách phối hợp năng lực của mình và Khổng Hạc Cầm Long, kết hợp lại để sử dụng.

Nếu như có thể dùng Khổng Hạc Công hút đối thủ lại, vậy uy lực của Kim Long Trảo chẳng phải có thể tăng mạnh hơn hay sao?

Diệp Tinh Lan đến từ Sư Lai Khắc học viện, Vô Hồn Tinh Thần Kiếm của nàng đã khá là mạnh mẽ, dù mình sử dụng Kim Long Trảo vẫn khó có thể chống lại.

Hắn đột nhiên hiểu ra vì sao Vũ Trường Không để hắn học tập Khổng Hạc Cầm Long. Có thể trong thời gian hạn chế, đem uy lực của Kim Long Trảo phát huy hiệu quả tốt nhất.

Thì ra là như vậy!

"Ta trước tiên truyền cho ngươi kiến thức cơ bản của Khổng Hạc Công, ngươi phải nhớ kỹ. Khổng Hạc Công lấy Huyền Thiên Công làm trụ cột, hồn lực vận chuyển đến đan điền, duyên thủ thiếu dương kinh..."

Vũ Trường Không bắt đầu tỉ mỉ giảng giải cho Đường Vũ Lâm phương pháp tu luyện Khổng Hạc Công, đồng thời dùng hồn lực bản thân trợ giúp Đường Vũ Lâm tu luyện.

Đường Vũ Lâm phát hiện, lộ tuyến vận hành của Khổng Hạc Công cơ bản có rất nhiều điểm giống với Huyền Thiên Công. Huyền Thiên Công thời động, kinh mạch tự động xoay chuyển, cuối cùng hội tụ thành một vòng xoáy dưới lòng bàn tay, sản sinh ra lực hấp dẫn. Điều dụng vô cùng!

Từ lúc đó đến giữa trưa, Đường Vũ Lâm tất cả đều chìm đắm ở trong việc tu luyện Khổng Hạc Công, để nắm giữ môn Đường Môn tuyệt học này không dễ dàng như Từ Cực Ma Đồng. Dù có Vũ Trường Không dẫn dắt, hắn cũng chỉ là vừa nhập môn, còn cần thời gian tu luyện rất lâu mới có thể từng bước vận dụng.

Đường Môn tuyệt học quả nhiên thần kỳ.

Đường Vũ Lâm càng ngày càng cảm giác được những chỗ tốt chúng đem lại cho mình. Đối với một gã Hồn Sư nhất hoàn như hắn mà nói, hồn kỹ chỉ có một chiêu chính là hạn chế lớn nhất, mà Đường Môn tuyệt học từ một loại ý nghĩa nào đó đã giải quyết vấn đề này. Từ Cực Ma Đồng giúp hắn có thêm thủ đoạn tinh thần công kích, Huyền Thiên Công giúp hắn kéo dài thời gian chiến đấu, hơn nữa lại còn có Khổng Hạc Cầm Long. Tương lai hắn còn muốn có thể học tập Quý Ảnh Mê Tung Bộ thần kỳ cùng với rất nhiều Đường Môn tuyệt học khác nữa.

"Như thế nào, ngươi ngày hôm nay có thể dự thi được rồi sao?" Sau bữa trưa, Cổ Nguyệt hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

Đường Vũ Lâm gật gật đầu, nói: "Đương nhiên có thể. Đúng rồi, chúng ta hẳn là có thể tiến vào thi đấu vòng tròn, đúng không?"

Dựa theo quy tắc thi đấu, sau khi vượt qua hai vòng loại trước đó, tổng cộng sẽ có 36 chi đội ngũ tiến vào thi đấu vòng tròn. Thi đấu vòng tròn chia làm 4 bảng nhỏ, mỗi bảng có 9 chi đội ngũ, sau đó từng đội sẽ phải tiến hành 8 cuộc tranh tài với 8 đội còn lại. Thắng một trận được 2 điểm, thua được 0 điểm, nếu như xuất hiện tình huống hòa, vậy thì mỗi đội được 1 điểm.

Sau khi thi đấu vòng tròn, 4 đội đầu bảng sẽ tiến vào nhóm 16 đội mạnh, sau đó sẽ thông qua vòng đấu loại trực tiếp chọn ra thứ hạng sau cùng. Chỉ khi

tiến vào 16 vị trí đầu mới có khen thưởng.

Quy tắc này cũng áp dụng tương tự đối với nhóm thanh niên và nhóm thành niên.

Hai vòng đầu của đội Đường Vũ Lâm vận khí không tệ, cũng không gặp phải đối thủ nào quá mạnh, thuận lợi thắng cấp, như vậy, tiếp theo bọn họ sẽ tiến vào thi đấu vòng tròn.

"Đúng rồi, chúng ta được phân vào bảng đấu thứ 3." Tạ Giải nói.

Đường Vũ Lâm nói: "Vậy các người đã điều tra thực lực của các đối thủ chúng ta chưa?"

Tạ Giải lắc đầu một cái, nói: "Cái này không cách nào điều tra được! Quá nhiều người, chúng ta dù có xem bọn họ thi đấu trước đó cũng hoa cả mắt. Bình tới tướng đỡ nước đến đất gần đi. Lại nói, bảng đấu của chúng ta cũng không có 2 tên của Sứ Lai Khắc học viện."

Thi đấu vòng tròn không đụng phải cũng tốt.

Đối với trận thi đấu ngày hôm đó, Diệp Tinh Lan biểu hiện thật tuyệt vời, Đường Vũ Lâm cũng không có ý kiến gì. Một chọi một, hẳn xác thực không phải là đối thủ của Diệp Tinh Lan, đúng như Vũ Trường Không nói, nếu như Diệp Tinh Lan cẩn thận ngay từ đầu, chính mình e rằng một cơ hội nhỏ nhoi cũng đều không có. Nhưng tiếp theo đội bọn họ chính là thi đấu đoàn đội, cũng không chỉ quyết định bởi thực lực cá nhân. Đường Vũ Lâm đối với các đồng đội của mình rất tin tưởng.

"Vậy thì ba người chúng ta dự thi, Tiểu Ngôn dự bị?" Đường Vũ Lâm hướng về Hứa Tiểu Ngôn đưa ra ánh mắt hỏi dò.

Hứa Tiểu Ngôn mỉm cười gật đầu, cười híp mắt nói: "Đội trưởng, ta nghe nói, trận chung kết cuối cùng, để đảm bảo số lượng khán giả, sẽ tiến hành vào buổi tối đó nha!"

Đường Vũ Lâm trong lòng hơi động, tin tức này rất trọng yếu, có thể giúp bọn họ sớm sắp xếp chiến thuật.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu đã tiến hành được mấy ngày. Đoán Tào Sư thi đấu, kết quả cuối cùng, nhóm thiếu niên, kết quả quán quân cuối cùng thuộc về Đông Hải Đoán Tào Sư Hiệp Hội, chính là Mộ Hi, con gái của Thánh Tượng Đại Tông Sư cấp 8, Mộ Thần. Thành tích này đã được dự đoán rất nhiều trước khi cuộc thi diễn ra. Dù sao, ở trong giới Đoán Tào Sư của Thiên Hải Liên Minh cũng chỉ có mỗi một mình Mộ Thần là Thánh Tượng cấp 8.

Đông Hải Thành ở những phương diện khác không được, nhưng về mặt đoán tạo phi thường mạnh mẽ. Mộ Thần ở trong Thiên Hải Liên Minh vẫn luôn có địa vị vô cùng siêu nhiên.

Bất quá, Đoán Tào Sư so với những chức nghiệp khác không phải luôn quá được coi trọng, đặc biệt là thi đấu của những người trẻ tuổi, thiên tài Đoán Tào Sư cũng cần có thời gian mài dũa. Chân chính Đoán Tào Đại Tông Sư, toàn bộ đều ít nhất cũng đã 40 tuổi trở lên.

Cơ Giáp chế tạo, Cơ Giáp thiết kế cùng Cơ Giáp duy tu vẫn đang còn tiếp tục thi đấu, so với thi đấu Đoán Tào Sư, quá trình thi đấu của bọn họ còn phức tạp hơn nhiều.

Người dân Thiên Hải Thành yêu thích nhất vẫn là Hồn Sư thi đấu, bất kể là thi đấu cá nhân hay là thi đấu đoàn đội, đều là cơ hội giúp họ mãn nhãn mấy năm một lần.

Tỉ lệ người xem cao nhất không thể nghi ngờ chính là trận chung kết đoàn đội 7 đấu 7. Thi đấu 3 đối 3 hoặc 5 đối 5, trình độ quan tâm đều kém hơn một chút. Ở nhóm tuổi thiếu niên, sự quan tâm còn ít hơn nhiều, bởi vì các Hồn Sư ở lứa tuổi này đều nằm ở khoảng trên dưới nhị hoàn, số lượng hồn kỹ rất hạn chế.

Vì lẽ đó, thi đấu đoàn đội 3 đấu 3 sẽ được tổ chức đầu tiên vào cuối buổi chiều. Đoàn đội 7 đấu 7 đương nhiên sẽ được tổ chức vào buổi tối, thời điểm có nhiều khán giả theo dõi nhất. Những ai có điều kiện sẽ đến sân thi đấu xem trực tiếp, ai ít có khả năng kinh tế có thể xem thông qua Hồn Đạo Truyền Hình ở nhà hoặc xem qua màn hình lớn tại quảng trường.

Phòng khách số 7 sân vận động Thiên Hải.

Phòng khách trong sân vận động là phòng chuyên dùng để đón tiếp khách quý, mặt hướng về sân thi đấu được lắp một tấm kính lớn trong suốt bằng pha lê, có thể trực tiếp quan sát tình huống thi đấu đang diễn ra. Đồng thời, nó cũng đồng thời là một khối Hồn Đạo Mãn Hình, có thể tùy chỉnh để có thể quan sát một trận đấu bất kỳ, bất kể là đang tiến hành, hay là đã tiến hành xong xuôi.

Lúc này, trong phòng khách số 7 đang ngồi 2 người. Một người áo trắng như tuyết tóc dài phiêu dật, chính là Vũ Trường Không.

Người còn lại là một cô gái đứng bên cạnh Vũ Trường Không, nhìn qua tầm 26, 27 tuổi, tướng mạo cực đẹp, một mái tóc màu trắng kỳ dị rối tung ở sau gáy, trên người mặc một bộ đồ thể thao màu xanh sẫm, trong đôi mắt màu xanh lục không ngừng luân phiên lập lòe sinh cơ cùng hơi thở của sự hủy diệt.

Mái đầu bạc trắng kia của nàng cùng với một thân bạch y đan xen của Vũ Trường Không, có vẻ vô cùng hài hòa.

"Bởi vì có đệ tử của người dự thi, vì lẽ đó ta mới đáp ứng để bọn nhỏ đi quây cho nước càng đục càng tốt, làm sao, ý kiến gì không? Người không có chút lo lắng nào sao?" Trên mặt cô gái tóc trắng toát ra nụ cười trên người, nhìn về phía Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Ta tại sao phải lo lắng?"

Cô gái tóc trắng lông mày nhú lại, "Xem ra, ngươi đối với đệ tử của mình rất tự tin nha? Chẳng lẽ ngươi cho rằng năng lực dạy học của ngươi đã vượt qua học viện?"

Vũ Trường Không lắc đầu một cái, "Ta đã qua tuổi thích tranh hơn thua thắng bại từ lâu. Ta để bọn nhỏ tham gia thi đấu, cũng không nhằm so đo thắng bại gì cả."

"Tên tiểu tử ngày hôm qua là xảy ra chuyện gì? Võ Hồn của hắn có vẻ như là biến dị?" Cô gái tóc trắng hỏi.

Vũ Trường Không liếc nàng một chút, "Nếu như ta cho ngươi biết, ta cũng không trọn vẹn hiểu rõ được tình huống của thân thể hắn, ngươi có tin hay không?"

Cô gái tóc trắng sững sờ một chút, "Ta tin tưởng. Thiên Băng Vũ Trường Không có lúc nào từng nói láo bao giờ? Chỉ là, ngay cả ngươi cũng không biết? Đây quả thật là chuyện khiến ta thấy có chút kỳ quái."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Khéo léo từ chối mê hoặc

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không nói: "Võ Hồn của hắn vốn chỉ là Lam Ngân Thảo bình thường, Hồn Linh cũng rất yếu. Thế nhưng, trạng thái thân thể của hắn lại vượt xa những người bình thường. Cho nên ta nói ta không biết, cũng bởi vì sau khi huyết mạch của hắn biến dị, ảnh hưởng ngược lại đến Võ Hồn, không chịu ảnh hưởng của Võ Hồn. Càng kỳ dị hơn chính là, huyết mạch biến dị của hắn tựa hồ lại không có quan hệ gì với Võ Hồn. Tuyệt nhiên giống với hai loại tồn tại độc lập, nhưng lại không phải Song Sinh Võ Hồn. Tình huống như thế, ta cũng mới lần đầu gặp phải."

"Có muốn dẫn hắn đến học viện hay không? Mời những lão nhân gia tiến hành kiểm tra?" Cô gái tóc trắng mỉm cười hỏi.

Ánh mắt Vũ Trường Không ngưng lại, nhưng hắn không chút do dự kiên định gật đầu, "Muốn. Nhưng nếu như bọn trẻ muốn gia nhập học viện, nhất định phải bằng bản lĩnh tiến vào, mà không phải là cái gì khác."

Cô gái tóc trắng than nhẹ một tiếng, "Ngươi vẫn còn ghi hận bọn họ sao? Kỳ thực, tình huống ban đầu..."

"Không cần phải nói thêm gì nữa. Ta cũng không có ghi hận ai, nếu như có hận, vậy cũng chỉ là hận chính ta mà thôi. Hiện tại, dù sống nhưng tim ta cũng đã chết. Ta cũng không phải là không nỡ chết theo nàng, mà chỉ là muốn đi tìm phương pháp giúp nàng sống lại." Một nét thống khổ từ trong đáy mắt Vũ Trường Không ngẹn ngào.

"Ngươi thật sự quá quật cường." Cô gái tóc trắng thờ dãi một tiếng.

Vũ Trường Không ánh mắt khôi phục lạnh lẽo, "Nếu như không phải như vậy, ta vẫn là ta sao?"

Cô gái tóc trắng nở nụ cười, "Đúng đấy! Nếu như không phải như vậy, ngươi sẽ không còn là nam nhân có thể làm cho Long Băng yêu tha thiết, Bạch Y Lam Kiếm, Thiên Băng Tuyết Hàn."

Vũ Trường Không trầm mặc, nhìn về nơi so tài, ánh mắt của hắn xa xưa mà thâm thúy, ở nơi sâu xa trong con ngươi, phảng phất hiện về vô số hồi ức năm nào...

Mãi một lát sau, hắn mới lẩm bẩm nói: "Thảm Dập, mấy ngày trước ta đã đến thăm nàng ấy."

Cô gái tóc trắng Thảm Dập ánh mắt khẽ nhúc nhích, "Ngươi về Thiên Đấu? Ngươi thật sự mãi mãi cũng không muốn quay về học viện sao? Ngươi có biết, lúc trước sau khi ngươi đi rồi, lão sư ngươi thương tâm cỡ nào không?"

Một vẻ thống khổ từ trong đáy mắt Vũ Trường Không hiện lên, "Ta có lỗi với lão sư, ta không còn mặt mũi nào trở về..."

Thảm Dập nói: "Ngươi bồi dưỡng mấy hài tử này, chính là vì tương lai đưa đến học viện, giao cho lão sư để bồi thường sao?"

Vũ Trường Không không hề hé răng.

Thảm Dập thờ dài một tiếng. "Ngươi sai rồi, có một số việc, không ai có thể thay ngươi bồi thường cả. Muốn bồi thường, chỉ có mình ngươi. Dù sao, ngươi còn sống sót, cũng nên tái xuất!"

Bên trong sân vận động, Đường Vũ Lâm, Tạ Giải, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn đã đến từ rất sớm. Bởi vì là thi đấu vòng tròn theo bảng, thời gian phân chia khá là tỉ mỉ. Mỗi một bảng đều có khung giờ thi đấu của riêng mình. Mỗi một bảng 9 đội, mỗi ngày sẽ có một đội được nghỉ không phải thi đấu*.

**luân không*

Vòng thứ nhất bọn Đường Vũ Lâm cũng không được luân không, đối thủ của bọn họ chính là đội 2 của Thiên Hải trung cấp học viện của Thiên Hải Thành. Cũng như Thiên Hải thành, Đông Hải Thành là một thành phố lớn, ở cùng một nhóm tuổi thi đấu có thể phân ra 3 đội ngũ dự thi. Đường Vũ Lâm bọn họ cũng chỉ là một trong những đội ngũ được Đông Hải học viện phân ra. Cũng là đội ngũ có tuổi tác nhỏ nhất.

Thiên Hải học viện có thể nói là trung cấp học viện có thực lực tổng thể mạnh nhất trong toàn bộ Thiên Hải Liên Minh. Vì lẽ đó, tuy rằng bọn họ chỉ phải đối mặt với một đội ngũ hạng hai, nhưng không thể nghi ngờ, thực lực của đội ngũ này trong đám thiếu niên cùng nhóm tuổi cũng là đứng hàng đầu.

"Tùy cơ ứng biến, dựa theo kế hoạch tác chiến làm việc." Đường Vũ Lâm thấp giọng phân phó.

Bọn họ đã xem qua mấy tràng thi đấu trước. Tiến vào cuộc thi vòng loại, thực lực của đối thủ quả nhiên không giống như những vòng sơ khảo. Bất kể là năng lực thực chiến hay là tu vi đều khá cường hãn trong độ cùng độ tuổi.

Cổ Nguyệt nói: "Vũ Lâm, ngươi xác định thân thể không có chuyện gì sao?" Dù sao ngày hôm qua hắn cũng thụ thương nghiêm trọng như vậy...

Đường Vũ Lâm mỉm cười nói: "Thật sự không có chuyện gì mà, ngươi yên tâm đi."

"Đường Vũ Lâm." Chính vào lúc này, âm thanh có chút xa lạ vang lên, hấp dẫn ánh mắt mấy người.

Đường Vũ Lâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ông lão tóc trắng cùng vài người trung niên đang đi hướng về phía mình. Vị đi ở phía trước nhất, một đầu tóc bạc, tinh thần quắc thước, thân hình cao lớn khôi vĩ. Đôi bàn tay nhìn qua đặc biệt khoan hậu. Trên người toả ra một khí tức nghiêm nghị một cách tự nhiên, hiển nhiên là người ở vị trí cao lâu ngày.

"Chào ngài, ngài tìm ta?" Đường Vũ Lâm vững tin, người này không phải đến từ đại biểu đội của Đông Hải Thành, chính mình cũng chưa từng quen biết người này.

"Nghe nói hôm qua ngươi thi đấu bị thương, vì lẽ đó hôm nay không đến tham dự vòng cuối cùng của thi đấu Đoán Tạo Sư?" Ông lão tóc bạc đi thẳng đến trước mặt hắn mới dừng bước lại.

Vóc người vị này thật là cao to, Đường Vũ Lâm tuy không thấp hơn so với những bạn cùng tuổi, nhưng cũng chỉ đứng đến dưới bụng hắn.

"Đứng vậy! Bị thương nhẹ. Vì sợ ảnh hưởng vết thương, nên con không đến dự thi." Đường Vũ Lâm đứng quy đúng củ hồi đáp.

Ông lão tóc bạc nói: "Ta là hội trưởng Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Đoàn Huyền, ngươi có thể gọi ta là Đoàn lão. Thiên phú đoán tạo của ngươi rất tốt, lần này không tham gia vòng cuối cùng thật đáng tiếc."

Đường Vũ Lâm sững sờ một chút, hội trưởng của Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội?

"Chào ngài, Đoàn lão. Con lần sau sẽ cố gắng hơn." Đường Vũ Lâm cung kính nói.

Đoàn Huyền mỉm cười nói: "Là như vậy, Thiên Hải Thành chúng ta hiện tại có kế hoạch tiến cử một loạt nhân tài, ta xem qua tác phẩm đoán tạo của ngươi, cảm thấy ngươi rất có thiên phú. Không biết ngươi đã từng có ý nghĩ đến Thiên Hải Thành chúng ta để tiếp tục phát triển sự nghiệp của mình?"

Mời chào? Đường Vũ Lâm giờ mới hiểu được dụng ý của đối phương đến tìm mình, "Đoàn lão, chuyện này e rằng không được." Đường Vũ Lâm vội vàng trả lời.

Tuy rằng hắn ở Đông Hải Thành vẫn chưa đến một năm, nhưng ở nơi đó, hắn đã mọc rễ nảy mầm. Vũ lão sư, Mộ Thần lão sư đều đối với hắn tốt vô cùng, nhờ có bọn họ bảo ban, mới có quá trình độ phát triển nhanh chóng của Đường Vũ Lâm một năm vừa qua. Hắn cũng không muốn thay đổi địa phương.

Đoàn Huyền nói: "Tiểu tử, đừng vội từ chối. Không bằng trước tiên hãy nghe một chút điều kiện của lão phu. Ngươi hẳn phải biết, Thiên Hải Thành là thành thị lớn thứ nhất đại lục phía Đông, bất kể là địa vị chính trị hay kinh tế đều ở trên Đông Hải Thành. Những gì Đông Hải Hiệp Hội có thể cho ngươi, chúng ta cũng có thể cho ngươi. Đồng thời, chúng ta có thể bảo đảm, toàn bộ mọi kinh phí trước khi ngươi xung kích cấp độ Thánh Tượng đều sẽ do Hiệp Hội thanh toán. Ngươi ắt hẳn phải biết, thời điểm xung kích Linh Đoán Tạo cần tiêu hao bao nhiêu. Rất nhiều Đoán Tạo Sư đều ở giai đoạn này lãng phí rất nhiều thời gian cùng tinh lực, tiền tài để xung kích. Với thiên phú của ngươi, Thiên Hải Hiệp Hội chúng ta đồng ý vì ngươi thanh toán những khoản chi phí này, miễn đến tận ngươi vượt qua Linh Đoán Tạo mới thôi. Đồng thời, Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội còn có thể bảo đảm, tương lai chỉ ít có thể giúp ngươi đem tu vi tăng lên tới cấp độ Hồn Đế. Chúng ta có nội tình đủ sức đảm bảo cho việc này. Ngươi thấy thế nào?"

Không thể không nói, điều kiện mà vị Đoàn lão này đưa ra có sức dụ hoặc vô cùng phi thường. Cung cấp toàn bộ kinh phí để xung kích Thánh Tượng cấp, hơn nữa còn bảo đảm tu vi Hồn Đế cấp. Đây chính là điều kiện bất kỳ Đoán Tạo Sư nào cũng rất khó từ chối, Đường Vũ Lâm bất giác tim cũng đập thình thịch.

Đáp ứng Đoàn lão, mang ý nghĩa, Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội cử hắn đi học để trở thành Đoán Tạo Đại Tông Sư cấp 6. Trong giới Đoán Tạo Sư, có thể nắm giữ địa vị rất quan trọng.

"Cảm tạ ngài hậu ái." Đường Vũ Lâm lần thứ hai hướng về Đoàn lão cúi cung, "Nhưng mà con không thể chấp nhận. Con đã có lão sư. Con là một thành viên của Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Điều kiện của ngài khiến con rất động tâm, nhưng con không thể phản bội trái tim của chính mình."

Đường Vũ Lâm rất khách khí, nhưng từ chối cũng rất kiên định.

Đoàn Huyền sững sốt một chút, "Tiểu tử, ngươi có biết sự bảo đảm của ta sẽ tiêu tốn bao nhiêu tài nguyên và tiền bạc để phụ trợ không? Cái kia đối với ngươi mà nói chỉ sợ là con số trên trời. Dựa vào chính bản thân ngươi, coi như vận may ngươi tốt, năng lực mạnh hơn, e rằng cũng cần phải mất hơn 10 năm bươn chải vất vả, thậm chí cần nhiều thời gian hơn để hoàn thành. Một đời người có thể có bao nhiêu lần 10 năm? Bỏ qua thời kỳ hoàng kim, cơ hội ngươi xung kích Thánh Tượng trong tương lai sẽ trở nên xa vời. Ta tin tưởng những gì ta có thể đem lại cho ngươi, Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội không dễ nào cho được."

Đường Vũ Lâm không có nửa điểm do dự, lập tức nói: "Đoàn lão, con xin cảm tạ ngài một lần nữa. Nhưng con thật sự không thể. Con biết lễ vật ngài hứa hẹn với con quý giá biết chừng nào. Nhưng mà con đã có lão sư, cũng không thể phản bội lại người thầy của mình."

Câu nói này hắn nói phi thường kiên quyết, cũng cực kỳ nhanh, sau khi nói xong, hắn lại như là một gã hải tử phạm lỗi, cúi cúi đầu.

Đoàn Huyền nhíu mày thật sâu, một người trung niên bên cạnh hắn tiến lên một bước, vừa định nói cái gì, lại bị Đoàn Huyền giơ tay ngăn cản.

Vị hội trưởng Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội thở dài một tiếng, "Con ngoan. Mộ Thần vận may thực là không tồi. Nếu như có một ngày, Đông Hải Thành Đoán Tạo Sư Hiệp Hội buông tha cho ngươi, cửa lớn Thiên Hải Hiệp Hội chúng ta vĩnh viễn vì ngươi mở rộng."

Nói xong câu đó, Đoàn Huyền giơ tay sờ sờ đầu của Đường Vũ Lâm, xoay người nhanh chân rời đi, với địa vị của hắn, bị cự tuyệt đương nhiên sẽ không muốn dây dưa lâu.

Mãi cho đến Đoàn Huyền đi xa, Đường Vũ Lâm mới không nhịn được thở dài một hơi.

"Điều kiện nghe có vẻ rất tốt đấy, tại sao ngươi lại không đáp ứng? Là không nỡ chúng ta sao? Có phải tại vì ngươi đã trót trầm mê trong vẻ đẹp trai của ta đúng không?" Tạ Giải mặt cười xấu xa hỏi.

Đường Vũ Lâm cười khỏ nói: "Đâu chỉ là không tệ! Quả thực chính là không thể nào tốt hơn! Các ngươi không biết, Linh Đoán Tạo là cảnh giới mà Đoán Tạo Sư cấp 5 mới có thể nắm giữ, cũng chính là ngưỡng cửa quan trọng nhất trong cuộc đời của một Đoán Tạo Sư. Muốn vượt qua cực kỳ gian nan, cần sử dụng rất nhiều kim loại hiếm để tiến hành rèn đúc. Rèn đúc thất bại, kim loại hiếm sẽ đi tong. Số lượng tiền tài tiêu hao có thể tưởng tượng được."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 216: Dụng ý thực sự

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tạ Giải kinh ngạc nói: "Ngươi tham tiền như vậy, vậy sao còn không đáp ứng?"

Đường Vũ Lâm tức giận nói: "Không thấy ta từ chối nhanh như vậy sao? Chính là sợ chính mình không nhận được đáp ứng mất đó! Điều kiện quá tốt rồi, nhưng mà lão sư đối với ta thật sự rất tốt, hơn nữa, ta cũng không nỡ rời xa các ngươi. Khoảng cách đến lúc ta xung kích Linh Đoán Tạo cũng còn rất lâu, trước tiên củng cố cơ sở thật vững chắc, ắt hẳn đến lúc xung kích cũng không cần phải lãng phí quá nhiều kim loại hiếm, cũng có thể thành công. Được rồi, chúng ta đi thi đấu nào!"

Vừa nói, Đường Vũ Lâm vung tay lên, dẫn dắt các bạn bè tiến thẳng lên đài thi đấu.

Đoàn Huyền đi tới đài thi đấu, theo bậc thang đi thẳng đến phòng khách ở vị trí cao nhất. Những tên trung niên đi theo hắn toàn bộ chờ ở ngoài, hắn một mình đi vào phòng khách số 03.

Bên trong căn phòng chỉ có một người, chính là một người trung niên.

"Lão sư." Nhìn thấy Đoàn Huyền, hắn cúi người chào, thái độ phi thường cung kính.

Đoàn Huyền đi tới bên cạnh hắn, đồng thời hướng về bên trong sân thi đấu nhìn lại, "Ánh mắt của ngươi rất tốt, thật là một hài tử rất được. Giống như thời điểm ban đầu ta phát hiện ra ngươi vậy. Hắn từ chối ta."

"Thiên phú của hắn, so với em lúc trước còn tốt hơn. Em vẫn chưa nói cho thầy biết, hắn đã là Đoán Tạo Sư cấp 4." Trên mặt người trung niên lộ ra nét mỉm cười xán lạn.

Nếu như Đường Vũ Lâm ở đây, hắn sẽ nhất định khiếp sợ nhận ra, người đội hội trưởng Đoàn Huyền ở trong phòng khách số 03 này, lại chính là lão sư của hắn, Đồng Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội hội trưởng, Thánh Tượng cấp 8, Mộ Thần.

"Cấp 4? Ngươi đang nói đùa sao?" Đoàn Huyền vẻ mặt khiếp sợ nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần cười nói: "Đương nhiên không phải đùa giỡn. Thiên phú của hắn tuyệt đối vượt xa ngài tưởng tượng. Nếu như không phải tu vi không đủ, theo em thấy, chỉ cần có đủ tài nguyên, nhiều nhất hai năm, hắn liền có thể xung kích Linh Đoán Tạo."

Đoàn Huyền hít vào một ngụm khí lạnh, "Được đó! Tiểu tử ngươi không nói sớm, có phải là sợ ta thật sự đào móng tường nhà ngươi đúng không? Vậy xem ra, Thiên Đoán nhị phẩm của hắn cũng không phải thành công nhờ vào vận may?"

Mộ Thần nói: "Ở phương diện đẳng cấp Đoán Tạo Sư em cũng sẽ không bởi vì hắn là đệ tử của mình mà châm chước. Chính em tận mắt thấy hắn hoàn thành Thiên Đoán Lam Mang Thai Đông, mới trao tặng hắn cấp 4. Nữ đồ tôn của ngài thì đúng là do may mắn. Em cũng không nghĩ tới! Hắn là cùng Vũ Lâm có quan hệ, với năng lực của Vũ Lâm, ở tình huống bình thường sẽ không chọn Trầm Ngân. Ngài không phải đã nói hai người bọn họ đồng thời bắt đầu, đồng thời kết thúc sao? Em đoán là Mộ Hi chịu ảnh hưởng của hắn."

Đoàn Huyền lâm bầm: "Được trời thương, chính là được trời thương! Lại nói, ta thật sự muốn suy nghĩ làm sao để đào góc tường nhà ngươi rồi đây."

Mộ Thần cười nói: "Được rồi, ý đồ của thầy em đã hiểu, việc đáp ứng thầy em cũng có thể làm được. Bất quá, trước tiên thầy phải cho em từ 15 đến 20 năm, để em bồi dưỡng tên tiểu tử này trước. Chờ hắn hoàn thành khóa của em trước, sau đó lại đến tiếp nhận khóa học của thầy."

Đoàn Huyền tức giận: "15 đến 20 năm? Chỉ sợ xương của ta đều thành tro."

Mộ Thần cười ha ha, "Thầy đừng nói vậy mà! Với tu vi của ngài cùng trạng thái thân thể, sống thêm 50 năm nữa cũng không thành vấn đề gì. Lại nói, vẫn là thầy đa mưu túc trí! Vẫn không cho em công bố ra bên ngoài là đệ tử của thầy. Có phải là muốn chờ đợi ngày đó?"

Đoàn Huyền khẽ mỉm cười, nếp nhăn trên mặt như đều muốn giãn ra, "Mạch Đoán Tạo Sư này của chúng ta bị dòng dõi bọn họ áp chế quá lâu. Chúng quy phải tích lũy lâu dài, sử dụng một lần. Ngươi nếu như công bố ra bên ngoài là đệ tử của ta, còn có thể nhận được sự coi trọng như vậy của tổng bộ, nhanh như vậy đạt đến cấp 8 sao? Hừ hừ, đợi được tên tiểu tử này lại trưởng thành, hắn là thời điểm chúng ta vươn mình. Thừa dịp còn trẻ, ngươi cũng phải cố gắng nhiều hơn, tranh thủ sớm ngày xung kích Thần Tượng. Chỉ cần ngươi có thể trở thành Thần Tượng, mức độ chống lưng của chúng ta có thể tăng thêm một cấp bậc."

Mộ Thần than nhẹ một tiếng, "Khó a! Càng hướng lên trên, cấp bậc càng gian nan."

Leo lên đài thi đấu, Đường Vũ Lâm, Tạ Giải, Cỏ Nguyệt ba người duy trì trận hình tam giác. Đường Vũ Lâm ở trước, Cỏ Nguyệt cùng Tạ Giải phân biệt ở phía sau.

Đối thủ của bọn họ cũng đã lên đài. Đó là ba tên thiếu niên 13, 14 tuổi.

Ba người đều mặc đồng phục của Thiên Hải trung cấp học viện, không giống đối thủ của Đường Vũ Lâm gặp ở vòng thứ nhất, ba tên này có vẻ phi thường trầm ổn, cũng không bởi vì bọn họ còn nhỏ tuổi mà biểu lộ ra thần sắc khinh thị.

Ba tên thiếu niên này cũng lập thành đội hình hình tam giác. Đi ở trước nhất là một người thân hình cao lớn, so với Đường Vũ Lâm phải cao hơn đến tận một cái đầu. Bờ vai vô cùng rộng, mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng cũng có vẻ phi thường trầm ổn.

Hai người sau lưng hắn rõ ràng nhỏ tuổi hơn một chút. Thiếu niên bên trái vóc người thon dài, tướng mạo anh tuấn. Thiếu niên bên phải vóc người không cao, thân hình hơi ục ịch

"Chào các ngươi, ta là đội trưởng đội 2 của Thiên Hải học viện, Tất Nhiên."

Thiếu niên vóc người thon dài nói: "Ta là Vũ Vũ Hàm."

Ục ịch thiếu niên nói: "Ta là Lôi Tuấn."

Sau đó ba người đồng thanh kêu lên: "Xin chỉ giáo."

Không hổ là xuất thân từ Thiên Hải học viện, riêng phần lễ nghi so với đối thủ khi trước của Đường Vũ Lâm tốt hơn nhiều.

"Ta là Linh Ban năm nhất của Đông Hải học viện, Đường Vũ Lâm." Đường Vũ Lâm cũng tự giới thiệu mình.

"Tạ Giải."

"Cổ Nguyệt!"

Tất Nhiên nhìn Đường Vũ Lâm, hai mắt híp lại. Trên người mơ hồ có khí thể hướng ra bên ngoài phóng thích. Nhìn hẩn, trong lòng Đường Vũ Lâm không khỏi lấm liếm, hẩn có thể cảm nhận được cường độ hồn lực của đối phương, hẩn là vượt xa mình.

"Ba, hai, một, trận đấu bắt đầu." Nương theo trọng tài tuyên bố, trận thi đấu vòng tròn đầu tiên của Linh Ban đã chính thức bắt đầu.

Tay phải của Tất Nhiên giờ lên, một vầng hào quang màu xám dâng trào, từng vòng Hồn Hoàn dưới chân bay lên, một tấm khiên đã xuất hiện, chắn trước người của hẩn.

Một vòng, hai vòng, ba vòng! Ba cái Hồn Hoàn, ba cái tất cả đều là Bách Niên Hồn Hoàn màu vàng. Vị đội trưởng đội 2 của Thiên Hải học viện, rõ ràng là một tên tam hoàn Hồn Tôn.

Vũ Vũ Hàm cùng Lôi Tuấn cũng từng người thả ra Võ Hồn của mình, dưới chân mỗi người đều bay lên hai cái Hồn Hoàn màu vàng.

Một tên tam hoàn, hai tên nhị hoàn. So với đối thủ khi trước, không thể nghi ngờ, đội ngũ này mạnh mẽ hơn nhiều.

Trong tay Tất Nhiên chính là Nhất Diện Phuong Thuần, tấm khiên cao chừng 1 mét, dài nửa mét, mặt trên có từng tầng từng tầng hoa văn uyển chuyển như ngọn sóng, có vẻ dày nặng mà trầm ngưng. Tấm thuẫn chắn ngang trước ngực Tất Nhiên, lại như là một đạo trường thành kiên cố phòng ngự nơi đó.

Khi Tất Nhiên phóng xuất Võ Hồn, hẩn cũng đã nhanh chân lao vọt đến phương hướng của Đường Vũ Lâm. Vũ Vũ Hàm cùng Lôi Tuấn sau lưng hẩn cũng duy trì tiết tấu tương tự. Trận hình tam giác của ba người được duy trì vô cùng hoàn hảo.

Bên phía Linh Ban, ba người Đường Vũ Lâm lại không duy trì trận hình. Tạ Giải phóng xuất Quang Long Chủy, thân hình lóe lên, chạy về hướng mặt bên. Đường Vũ Lâm lại đón đỡ hướng chính diện, một vòng ánh sáng Hồn Hoàn màu tím lóng lánh dưới chân xuất hiện, từng cây Lam Ngân Thảo mở ra, hóa thành một tấm bình phong, che lấy Cổ Nguyệt ở phía sau.

Thiên Niên Hồn Hoàn? Chỉ có một cái?

Tất Nhiên nhìn thấy Hồn Hoàn của Đường Vũ Lâm cũng rất lấy làm kinh hãi. Còn Lam Ngân Thảo hẩn lại không nhận ra được là Võ Hồn gì.

Sau khi trải qua 2 lần thăng linh, hơn nữa Lam Ngân Thảo tiến hóa cùng với biến dị trong cơ thể của Đường Vũ Lâm, hiện tại nó đã càng ngày càng không giống như là Lam Ngân Thảo.

Dây leo kia bản thân thô cứng, toả ra vàng sáng xanh lam, mặt trên còn có vẩy hoa văn tương tự như hình thoi, đường vân bên trong lại màu vàng nhạt, khiến dây leo nhìn qua càng thêm óng ánh long lanh.

Bên trái Tất Nhiên, đệ nhất Hồn Hoàn của Vũ Vũ Hàm lấp lánh, thân thể vốn thon dài của hẩn đột nhiên trở nên bành trướng, cường tráng hơn. Từng đạo điện quang lượn lờ, toàn thân đều toả ra màu tím lam, đặc biệt là đôi cánh tay, biến lớn, biến trắng, phía trước có lợi trào đột nhiên xuất hiện.

Võ Hồn, Lôi Lang!

Lôi Tuấn trên người cũng đồng dạng có điện quang lượn lờ, nhưng chỉ là thuần túy sấm sét, từng đạo từng đạo sấm sét quay chung quanh cơ thể hẩn, thỉnh thoảng bắn ra bên ngoài, sau đó cấp tốc ngưng tụ, dần dần hóa thành một quả cầu sét phía trước người hẩn.

Vũ Vũ Hàm nhanh như tia chớp đánh ra, hung hãn nhắm vào Đường Vũ Lâm. Cùng lúc đó, Lôi Tuấn cũng phát động công kích, quả cầu sét từ một bên khác lại bay ra, mục tiêu cũng đồng dạng là Đường Vũ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Sân khấu này là của Linh Ban!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lúc Tất Nhiên cách Đường Vũ Lâm chưa tới 10 mét đột nhiên phóng thích Vô Hồn, đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân cũng đồng thời sáng lên, sau đó thân thể của hắn đột nhiên gia tốc, đưa tấm khiên về phía trước, hung hãn hướng về Đường Vũ Lâm đâm đến.

Ba người hầu như là cùng một lúc đều hướng về Đường Vũ Lâm khởi xướng tấn công. Xem đáng đáp kia là muốn tập trung sức mạnh của ba cá nhân, hợp sức lại triệt hạ Đường Vũ Lâm.

Tuy rằng Đường Vũ Lâm chỉ có một cái Hồn Hoàn, nhưng cũng đã đạt đến Thiên Niên cấp độ, điểm này khiến Tất Nhiên có chút bất an, vì lẽ đó khi vừa bắt đầu hắn đã chọn cậu làm con mồi đầu tiên.

Đối mặt với công kích đồng thời của ba người, Đường Vũ Lâm dừng bước lại, hắn không hề thử né tránh, với tốc độ của hắn, bị ba người vây công, né tránh là điều không thể.

Từng cây Lam Ngân Thảo tỏa ra, mục tiêu nhắm thẳng vào Vũ Vũ Hàm, quán quanh thân thể của hắn và vô hồn Lôi Lang. Đồng thời tay phải Vũ Lâm đưa lên, Kim Lân bao phủ, trực tiếp cường hãn chụp vào quả cầu sét của Lôi Tuấn.

Về tấm khiên phía trước mặt, Vũ Lâm dùng Đoán Tạo Chùy màu xanh bạc trên tay trái trực tiếp đập tới.

Đã “săn” hắn như vậy, vậy thì hắn sẽ lấy một địch ba!

Ngay cả vị trọng tài điều khiển trên đài thi đấu cũng há hốc mồm. Một tên nhất hoàn Hồn Sư, lại dám đối kháng với một chọi ba trước công kích liên thủ của ba tên Hồn Sư, mà tu vi đều mạnh hơn hắn nhiều.

Va chạm đầu tiên xuất hiện giữa Lam Ngân Thảo và thân thể của Lôi Lang, Vũ Vũ Hàm. Đối mặt với những dây leo quán quanh, Vũ Vũ Hàm không bất cần chút nào. Ở Thiên Hải học viện, khóa học thực chiến đã dạy cho bọn họ, bất luận dù đối mặt với đối thủ thế nào nhất định đều phải toàn lực ứng phó.

Hồn Hoàn màu tím của Đường Vũ Lâm gây cho họ xung kích rất lớn về... thị giác, tuy rằng chỉ là đệ nhất Hồn Hoàn, nhưng hồn kỹ lại là ngàn năm.

Vì lẽ đó, hắn không chút nào do dự trực tiếp thôi động đệ nhị Hồn Hoàn của mình. Một tầng lưới điện chói mắt, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, đột nhiên hướng ra phía ngoài bắn đi. Đường kính lưới điện bao phủ đến tận 3 mét, tương đương với tạo thêm một tầng bảo vệ. Lam Ngân Thảo tiếp xúc với mặt trên liền bị luồng điện lưu mãnh liệt dòn dập bắn lên. Nhờ tấm lưới bảo vệ này, Vũ Vũ Hàm - Lôi Lang vẫn tiếp tục lao về phía Vũ Lâm, cấp tốc tiếp cận con mồi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, bên trong những dây leo kia có một cây trực tiếp biến thành màu vàng, chạm vào tấm lưới điện. Dây leo không những không bị bắn lên, mà còn trực tiếp siết chặt tấm lưới điện, áp bức tấm lưới này ngày càng bị co lại về bên trong; đem thân thể Vũ Vũ Hàm cứ như vậy quán chặt lấy.

Một bên khác, quả cầu sấm sét Lôi Tuấn phóng thích cũng đã đến trước mặt Đường Vũ Lâm.

Kim Lân bao trùm trên tay phải của Đường Vũ Lâm đột nhiên hóa lớn lên, biến thành Kim Long Trảo, một trảo này đột ngột nắm lấy quả cầu sét siết lại. Điện quang của quả cầu bắn ra bốn phía, nhưng chỉ có thể từ khe hở của Kim Long Trảo tán ra, tất cả lực công kích của lôi điện đều bị vuốt và vây rỗng ngăn trở bên ngoài.

"Àm!" Thiên Đoán Trảm Ngân Chùy đập thẳng vào giữa tấm khiên đang lao tới.

Thiết Lăng Thuần, đây là Vô Hồn của Tất Nhiên.

Thiết Lăng Thuần - tên như ý nghĩa, ở trong chiến đấu nắm giữ tầng tầng điệp điệp năng lực. Đệ nhất hồn kỹ hắn phát động chính là Thiết Lăng Kích. Công thủ song toàn.

Nhắc tới cũng trùng hợp, chỉ riêng Thiết Lăng Kích khi tấn công, đã có 3 tầng sức mạnh trước sau ào ạt tuôn ra. Nhưng mà Thiên Đoán Trảm Ngân Chùy lại có điệp chùy đặc hiệu, một đòn lại cũng tương đương với ba lần công kích.

Trong chớp mắt va chạm, thân thể của Đường Vũ Lâm cùng Tất Nhiên đồng thời đều bị chấn động. Tất Nhiên “trời sinh đại lực” hơn người, hơn nữa lại có hồn kỹ của Thiết Lăng Thuần, hắn vô cùng tin tưởng vào sức mạnh của mình.

Đáng tiếc, hắn lại xui xẻo gặp phải quái vật Đường Vũ Lâm. “Trời sinh đại lực” và “trời sinh thần lực” ấy vậy mà chênh lệch tựa như rãnh trời. Tuy rằng tu vi hồn lực của hai người cách biệt không ít, thế nhưng, sức mạnh khủng bố của Vũ Lâm đã bù đắp lại sự thiếu hụt này.

Sau khi va chạm, thân thể của Đường Vũ Lâm khựng lại tại chỗ, còn Tất Nhiên lại bị bắn lui về sau một bước.

Bất kỳ người nào đang xem cuộc chiến này diễn ra, đều hít một ngụm khí lạnh. Lấy một địch ba, không rơi xuống hạ phong, trái lại còn chiếm cứ một chút thượng phong. Điều này cũng quá khó mà tin nổi!!

Thế tiến công hung mãnh của đội 2 Thiên Hải học viện tựa như đụng phải bức tường sắt kiên cố, đột nhiên ngừng lại.

Vượt phải của Đường Vũ Lâm chộp thẳng vào Thiết Lăng Thuần đang khựng lại trước mặt hắn.

Trong lúc đó, một bóng người đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía sau Vũ Vũ Hàm. Quang Long Bảo Táp, phát động!

Một bên khác, trên đầu Lôi Tuấn không biết lúc nào đã xuất hiện một quả thủy cầu khổng lồ bỗng nhiên hạ xuống. Công kích lần hai của hắn vốn đang định phát động đột nhiên tứ tán thành vô số luồng điện lưu, truyền vào bên trong thủy cầu. Không những chẳng gây được hiệu quả công kích nào, ngược lại điện lưu còn bay tán loạn, tổn thất lượng lớn hồn lực.

"Àm!" Lại là một tiếng vang trầm thấp, lần này, Thiết Lăng Thuần trong tay Tất Nhiên trực tiếp bị bật ngược ra ngoài. Cùng lúc đó, vài gốc Lam Ngân Thảo quần chặt lấy người hắn.

Thiết Lăng Thuần tuy không bị Kim Long Trảo đánh cho nát tan, nhưng trên mặt trước cũng hằn sâu vết móng rồng khủng bố. Thời điểm va chạm, Tất Nhiên chỉ cảm giác mình tựa như bị một con hung thú trực tiếp ùi trúng vậy. Hồn lực trong cơ thể hắn khẩn thiết nhập vào bên trong tám thuẫn, nhờ đó tám thuẫn của hắn mới không bị phá nát. Hắn ngơ ngác, trực tiếp phát động hồn kỹ thứ ba. Thiết Lăng Thuần đột nhiên phóng to gấp ba, độ dày gia tăng gấp đôi, lúc này hắn mới có thể ổn định lại thân thể của chính mình. Nhưng cũng đúng lúc này, từng cây Lam Ngân Thảo đã kịp trời chặt lấy cơ thể của hắn.

Ánh sáng màu xanh lấp lánh, dưới chân Đường Vũ Lâm có thêm một làn gió mát. Ở một bên khác, Lam Ngân Thảo cũng đã tìm đến chỗ Lôi Tuấn đang bị bao vây bên trong thủy cầu.

Nước có thể dẫn điện, hút lấy lượng lớn hồn lực của hắn, càng bị kịch hơn, những giọt nước này trong nháy mắt lại ngưng kết thành băng, khiến cho Lôi Tuấn trở tay không kịp đã bị Lam Ngân Thảo quần quanh.

Bản thân Đường Vũ Lâm lại hung hãn lao về phía tên tam hoàn Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư, Tất Nhiên.

"Àm, âm, âm, âm, âm!" Kim Long Trảo liên tiếp đánh liền 5 phát.

Thời điểm Tất Nhiên đối mặt với Kim Long Trảo lần thứ nhất, tinh lực cuộn cuộn của vuốt rồng khiến hắn vô cùng rung động. Hắn làm sao cũng nghĩ không thông, tại sao sức mạnh của một cá nhân lại có thể đột nhiên tăng lên gấp mấy lần.

Lúc này mặc dù có đệ tam hồn kỹ chống đỡ, nhưng Kim Long Trảo lại quá mạnh mẽ và sắc bén, làm tám thuẫn của hắn tiêu hao đi lượng lớn hồn lực để duy trì. Tam hoàn so với nhất hoàn, dưới ảnh hưởng của "trời sinh thần lực" của Vũ Lâm, vậy mà lại bị san bằng khoảng cách về thực lực.

Một trảo lùi một bước, năm trảo lùi năm bước.

Ngực nôn nao một cảm giác khó chịu, từng dấu móng vuốt hằn sâu trên Thiết Lăng Thuần khiến tám khiên đã muốn tiếp cận biên giới tan vỡ.

"Dừng lại!"

Âm thanh của trọng tài vang lên, đập vào tai Tất Nhiên lại tựa như âm thanh của Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Hai chân hắn mềm nhũn, suýt nữa ngã ngồi trên đất, may mà tỷ người vào tám Thiết Lăng Thuần trên tay chống đỡ mới có thể miễn cưỡng ổn định lại thân thể.

Công kích Quang Long Bảo Táp đã được trọng tài đánh tan để bảo vệ Vũ Vũ Hàm. Còn Lôi Tuấn, chung quanh thân thể hắn, bị bao vây bên trong vô số những viên băng trụ lơ lửng. Bị Lam Ngân Thảo quần quanh, thân thể như bị bọc trong băng, tựa như một con cá nằm trên thớt đợi làm thịt mà thôi.

"Trận đấu kết thúc, đại biểu Đông Hải học viện, Linh Ban giành thắng lợi."

Từng cây Lam Ngân Thảo thu hồi về, Kim Long Trảo cũng thu hồi. Đường Vũ Lâm đỡ lấy Tất Nhiên đang lao đảo định ngồi bệch xuống đất.

"Học trường, đa tạ."

Nhìn nụ cười như mùa thu tỏa nắng lan khắp khuôn mặt xán lạn của Đường Vũ Lâm, Tất Nhiên làm thế nào cũng không cười nổi. Dưới tình huống vượt trội hoàn toàn về tu vi lại bị thua nhanh chóng như vậy, trong lòng hắn kỳ thực lại có chút không cam lòng. Nhưng mà không cam lòng thì đã sao? Thua chính là thua!

Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải trở lại bên người Đường Vũ Lâm, tuy rằng trong trận đấu bọn họ cũng mang lại tác dụng không thể thiếu được, nhưng không thể nghi ngờ chút nào, cuộc tranh tài này tòa sáng nhất vẫn là Đường Vũ Lâm. Một chọi ba liên thủ công kích lộn đó nha! Đã vậy còn đồng thời không chế chiến trường vô cùng tốt, mới có thể đem lại thắng lợi dễ dàng đến vậy cho bọn họ.

Tất Nhiên thật vất vả mới đứng vững được lại, cánh tay phải vẫn như trước có chút run run, đứng vào lúc này, hắn mơ hồ nghe được tiếng làm bầm trong miệng Tạ Giải, "Tam hoàn hóa ra cũng không phải rất khó đối phó!" Nhất thời tức giận đến nỗi suýt phun một ngụm máu ra ngoài.

Ý nghĩ trong lòng của Đường Vũ Lâm lúc này cũng khá giống với Tạ Giải, tuy rằng Tất Nhiên là tam hoàn, nhưng so với Diệp Tinh Lan nhị hoàn hôm qua hắn phải đối mặt, áp lực nhỏ hơn không biết bao nhiêu lần.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến việc năng lực của các đối thủ ngày hôm nay bị hắn khắc chế.

Tên mạnh nhất của đối phương là Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư, Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư bình thường đều rất am hiểu cận chiến, mà sức mạnh của Đường Vũ Lâm lại vừa vặn có thể phát huy được tốt nhất khi cận chiến. Hồn kỹ của Tất Nhiên không khai toàn bộ ngay từ ban đầu, tự nhiên sẽ rơi xuống hạ phong. Phải biết, thời điểm Đường Vũ Lâm đang sử dụng Kim Long Trảo, sức mạnh có thể sánh ngang với tam hoàn Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư. Chớ nói chi là Kim Long Trảo vô cùng sắc bén lại còn có đặc hiệu Nát Tan cùng cố cho sức mạnh này.

Kỳ thực vận khí của Tất Nhiên coi như không tệ, Đường Vũ Lâm liên tục công kích hắn sáu lần, đặc hiệu Nát Tan đều chưa từng xuất hiện, nếu không, hắn sẽ còn thua thảm hơn nữa.

Một trong những nguyên nhân của sự may mắn là tỷ lệ xuất hiện của đặc hiệu Nát Tan trên cơ thể sống cao hơn so với vật phẩm, vũ khí.

Thi đấu vòng tròn, sơ chiến kết thúc.

Phòng khách số 07.

"Xác thực rất tốt mà." Đây vẫn là lần đầu tiên Thẩm Dập xem Linh Ban thi đấu, vừa rồi nàng cố ý dùng màn hình pha lê phóng đại trận đấu lên để quan sát rõ ràng hơn.

Biểu hiện cường hãn của Đường Vũ Lâm lưu lại cho nàng ấn tượng thật sâu.

"Cánh tay phải của hắn, chính là huyết mạch biến dị mà ngươi nói?" Thẩm Dập hướng về Vũ Trường Không hỏi.

Vũ Trường Không gật gật đầu.

Thẩm Dập mỉm cười nói: "Hắn không chỉ đơn giản như vậy đúng không? Theo ta thấy, hắn không chỉ dựa vào huyết thống biến dị. Bản thân thiên phú cũng tương đối khá, rất có khả năng chỉ huy."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Đồ không bằng sơ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không lại gật đầu một cái.

Thẩm Dập tiếp tục nói: "Đệ nhất Hồn Hoàn màu tím, cường độ thân thể tuyệt hảo. Đây là ngươi cố ý bồi dưỡng ra? Nếu như trước 15 tuổi có thể đạt đến tam hoàn, thân thể biến dị lại có thêm tăng cường. Đúng là lựa chọn không tồi."

Vũ Trường Không nói: "Nếu có thời gian ngươi có thể tiếp tục xem bọn trẻ thi đấu. Ta đi trước." Nói xong, hắn đứng lên, nhanh chân bước đi.

Thẩm Dập nhìn bóng lưng hắn rời đi, hai mắt hép lại, bên trong đôi tròng mắt màu xanh như mực biểu lộ vẻ suy tư, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Phòng khách số 03.

Bất kể là Mộ Thần hay là Đoàn Huyền, đều biểu lộ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Dù cho là Mộ Thần, cũng là lần đầu tiên thấy được sức chiến đấu của Đường Vũ Lâm, hắn chỉ mới vừa tới ngày hôm nay. Lần này hắn để Đường Vũ Lâm tới tham gia Đoán Tạo Sư thi đấu, không chỉ nhằm mục đích để hắn rèn luyện, cũng không phải để hắn tranh đoạt danh ngạch, đây đều chỉ là lấy có thời. Trọng yếu nhất, hắn muốn khảo sát tâm tính của Đường Vũ Lâm.

Một tên đệ tử có thể không truyền thừa y bát của sư phụ, cũng không phải quan trọng nhất. Quan trọng nhất chính là khi truyền thừa y bát, đạo đức bản thân hắn không thể có vấn đề.

Nếu không thì, năng lực phẩm chất của trò giỏi hơn thầy, nhưng nhân cách có vấn đề sẽ tạo thành thảm họa nghiêm trọng.

Đường Vũ Lâm vẫn luôn biểu hiện rất mê tiền, vì lẽ đó Mộ Thần liền cố ý thiết kế một hồi cảm dỗ như thế đối với hắn. Sự thực chứng minh, tên tiểu tử Đường Vũ Lâm đã biểu hiện cho hắn biết cái gì gọi là "quần tử ái tài lấy chi lấy đạo", khiến Mộ Thần phi thường hài lòng đối với hắn.

Mộ Thần vốn cũng không muốn tiến hành khảo sát gấp gáp như vậy đối với hắn, dù sao, Đường Vũ Lâm tuổi còn nhỏ, tâm tính đều sẽ chịu hoàn cảnh và con người bên ngoài ảnh hưởng. Mộ Thần cũng vẫn luôn bất tri bất giác giáo dục hắn phương diện này.

Nhưng mà hắn trưởng thành với tốc độ thực sự là quá nhanh, lúc này mới không tới một năm mà đã là Đoán Tạo Sư cấp 4. Đã đến lúc hiệp hội nhất định phải bổ sung thêm tài nguyên để củng cố trình độ cho hắn, vì lẽ đó, Mộ Thần mới quyết định thông qua lần thi đấu này tiến hành một sát hạch nho nhỏ

trong bóng tối đối với hắn.

Kết quả sát hạch khiến hắn rất hài lòng. Đường Vũ Lâm rất tự nhiên từ bỏ kết quả quán quân, đem quán quân tặng cho Mộ Hi, hơn nữa còn từ chối dụ hoặc của Đoàn Huyền lão sư.

Mà hiện tại ở trong thi đấu đoàn đội lại thể hiện ra sức chiến đấu, đối với Mộ Thần mà nói chính là niềm vui bất ngờ.

"Thật không nghĩ tới, sức chiến đấu của tên tiểu tử này lại mạnh như vậy. Nhất hoàn cứng rắn chống đỡ tam hoàn, hơn nữa Hồn Hoàn của hắn lại là ngàn năm. Xem ra, lúc trước hắn nhờ em giúp hắn mua những linh vật kia chính là vì tăng cao tố chất thân thể." Mộ Thần mỉm cười nói.

Đoàn Huyền sau thời gian kinh ngạc ngẩn ngai lại nhủ thầm, "Người cho rằng đây là chuyện tốt?"

Mộ Thần sững sờ một chút, "Lão sư, có cái gì không thích hợp sao?"

Đoàn Huyền than nhẹ một tiếng, "Hắn ở phương diện Hồn Sư có thiên phú như vậy, thật sự sẽ đem phần lớn tinh lực đặt ở trên Đoán Tạo Thuật sao? Mục tiêu của hắn là trở thành một tên Thần Tượng, hay là Đấu Khải Sư, người có biết?"

Mộ Thần trên mặt có thêm vẻ mỉm cười, "Đáp án của vấn đề này em đã sớm biết, rất sớm trước đây em đã hỏi qua hắn, lý tưởng của hắn là cái gì. Hắn nói cho em biết, hắn hi vọng mình có thể trở thành một tên Đấu Khải Sư. Em cũng đồng thuận với ý nghĩ của hắn."

Đoàn Huyền có chút kinh ngạc nhìn về phía Mộ Thần, "Người đồng thuận với ý nghĩ của hắn?"

Mộ Thần gật gù đầu, "Đứa nhỏ này, Vô Hồn kỳ lạ, tình trạng cơ thể kỳ lạ. Về mặt Đoán Tạo Thuật rất có thiên phú. Không chỉ là trời sinh thần lực, lại còn có ngộ tính phi phàm. Trên thực tế, với tình huống của hắn bây giờ, là tu vi hồn lực không đuổi kịp năng lực đoán tạo, do đó hạn chế Đoán Tạo Thuật phát triển. Đoán tạo là thủ đoạn mưu sinh của hắn, đồng thời, đoán tạo tuy rằng không bằng Cơ Giáp chế tạo hoặc là thiết kế có thể trực tiếp trợ giúp hắn trở thành Đấu Khải Sư, nhưng làm nghề thứ hai cũng có trợ giúp to lớn tương tự."

"Nếu như tương lai hắn có thể đạt đến cấp độ Thánh Tượng, như vậy, sự giúp đỡ của đoán tạo giành cho hắn còn lớn hơn so với việc học tập Cơ Giáp chế tạo hay thiết kế. Vì lẽ đó, em tin tưởng, lựa chọn của hắn về nghề thứ hai nhất định sẽ không thay đổi."

"Chính là đồ không bằng sơ, em không chỉ sẽ không phản đối hắn hướng về phương diện Đấu Khải Sư nỗ lực, trái lại còn muốn cổ vũ hắn. Chỉ cần nói được cho hắn biết, trở thành một tên đỉnh cấp Đoán Tạo Sư cũng đã là một Đấu Khải Sư cơ sở là đủ rồi. Đấu Khải Sư là đại lục đệ nhất chức nghiệp không thể nghi ngờ, thế nhưng, trong 100 tên Hồn Sư, cũng chưa chắc có thể có một người trở thành Đấu Khải Sư, cũng là bởi vì chuẩn nhập môn của nó quá cao. Ngoại trừ Sư Lai Khắc học viện, ai dám nói mình có thể chắc chắn đem Hồn Sư bồi dưỡng thành Đấu Khải Sư? Nhưng trở thành Thánh Tượng, con đường trở thành Đấu Khải Sư của hắn sẽ trở nên vô cùng sáng sủa. Đứa nhỏ này rất thông minh, hắn sẽ biết mình nên lựa chọn như thế nào."

Đoàn Huyền trong mắt chứa đầy thâm ý nhìn Mộ Thần, "Ta đúng là già rồi, tư tưởng theo không kịp thủy triều, có lẽ là người đứng."

Trong mắt Mộ Thần ánh sáng lấp lánh, "Ngài yên tâm đi, không có ai so với em càng hi vọng đứa bé này vẫn có thể theo đuổi đoán tạo, em còn chờ mong mình có thể bồi dưỡng được một tên Thần Tượng đấy."

Đoàn Huyền cũng nở nụ cười, "Lại như ta Thánh Tượng cấp 7 bồi dưỡng được người cấp 8 này sao?"

.....

Đường Vũ Lâm cùng các bạn rời khỏi thi đấu đài, một hồi ngày hôm nay, cảm giác cũng thực không tồi. Có thể nói, hắn đem ưu thế của chính mình phát huy đến trình độ cực kỳ cao, lấy sở trường của mình tấn công sở đoản của địch, khắc địch chế thắng!

Bất quá, thông qua mấy ngày thi đấu vừa qua, hắn phát hiện, những Hồn Sư thiếu niên của Thiên Hải Liên Minh này có một vấn đề chung phổ biến, chính là kinh nghiệm thực chiến không đủ, bọn họ đại đa số cũng không thể đem năng lực mạnh nhất của mình phát huy được. Thi đấu cá nhân hay đoàn đội đều là như vậy.

Ví dụ như hôm nay, những tên học viên đội 2 của Thiên Hải học viện, trong trận đấu tuy rằng đều triển khai hồn kỹ, nhưng cũng chỉ triển khai một cách máy móc mà thôi. Đừng nói đến chuyện có thể diễn hóa hồn kỹ như Vũ lão sư được, ngay cả ứng dụng cơ bản của hồn kỹ cũng chưa phát huy được, lúc này mới để những đối thủ có tu vi kém xa bọn họ có thể ung dung lấy yếu thắng mạnh.

"Bọn họ thật là yếu quá đi! Xem ra, đẳng cấp hồn lực cũng không quan trọng lắm thì phải?" Tạ Giải cũng có cảm giác này, vào lúc này sự tự tin đã nâng lên một tầm cao mới.

Cổ Nguyệt suy tư nói: "Kỳ thực không phải bọn họ yếu, mà là kinh nghiệm thực chiến của chúng ta mạnh hơn bọn họ."

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Đúng đấy! Phương pháp Vũ lão sư giáo dục chúng ta so với những học viện bình thường không giống nhau. Giảng dạy bình thường chủ yếu là lấy truyền thụ tri thức làm chủ, dù có dạy học thực chiến, cũng sẽ tận lực đảm bảo được tiến hành dưới điều kiện tuyệt đối an toàn. Mọi người cùng nhau luận bàn, phóng thích hồn kỹ. Đầu có giống như chúng ta đánh thật đến bầm mình dập mày?"

Sau khi gia nhập Linh Ban nàng rất nhanh đã phát hiện ra, năng lực chiến đấu của Đường Vũ Lâm, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đều vượt trên nàng rất xa, bởi vì nàng không được tham gia khóa học trong Thăng Linh Đài, vì lẽ đó không lý giải được hoàn toàn. Sau này không ngừng thâm nhập, hơn nữa lại cùng Vũ Trường Không trực tiếp luận bàn, Hứa Tiểu Ngôn mới dần dần hiểu rõ được tại sao sức chiến đấu của Linh Ban lại mạnh như vậy.

Vũ Trường Không trong khi huấn luyện thực chiến sẽ không hạ thủ lưu tình, bọn họ bị thương là chuyện thường ngày ở huyện. Cường độ luyện tập nhiều gấp không biết bao nhiêu lần so với các lớp phổ thông. Mặc dù điều này khiến tốc độ tăng trưởng hồn lực của mọi người không nhanh hơn bao nhiêu, nhưng lại có thể phát huy năng lực thực sự của mình trong chiến đấu cao hơn nhiều lần.

Tạ Giải suy tư nói: "Trước sau năng lực Hồn Sư của Thiên Hải Liên Minh chúng ta kém hơn khu vực Trung Bộ cùng khu vực phía Tây, nguyên nhân chủ yếu có thể là do phương pháp dạy học khác nhau, hơn nữa còn có một số yếu tố lịch sử. Có thể là do Cơ Giáp. Dù cho thực lực cá nhân của Hồn Sư vẫn mạnh hơn, nhưng chỉ cần không vượt quá tứ hoàn tu vi, cũng đánh không lại Hồn Đạo Cơ Giáp bình thường nhất. Vì lẽ đó, đại đa số mọi người đều đồng ý lựa chọn đường tắt, chỉ cần đem tu vi hồn lực tăng lên, đề tương lai trở thành Cơ Giáp Sư, như thế đã là vô cùng tốt đẹp. Vì lẽ đó, tuyệt đại đa số Hồn Sư nếu như có thể thi vào cao cấp học viện, đều sẽ gia nhập hệ Cơ Giáp, trở thành một tên Cơ Giáp Sư."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 219: Cường địch

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ta nghe nói, ở trên đại lục, tình huống của khu vực phía Tây lại không giống những nơi khác. Những Hồn Sư bên đó, muốn trở thành Đấu Khái Sư so với chúng ta nhiều hơn. Vì lẽ đó, có rất nhiều người lựa chọn con đường tu luyện trở thành Hồn Sư thuần túy, mà không phải cứ nôn nóng tăng trưởng hồn lực. Tiền đề của Đấu Khái Sư, bản thân nhất định phải là Hồn Sư mạnh mẽ trước đã. Vì lẽ đó, ở Trung Bộ và khu vực phía Tây, tỉ lệ Đấu Khái Sư thành tài so với chúng ta cao hơn nhiều. Đấu Khái Sư mới là lực lượng mạnh nhất của đại lục, lý niệm khác biệt như vậy, nên đã tạo thành chênh lệch về mặt thực lực giữa các khu vực."

"Ta cảm thấy, phương thức giáo dục của Vũ lão sư dành cho chúng ta, có khả năng là xuất phát từ khu vực Trung Bộ, chính là khu vực lấy Sư Lai Khắc học viện làm trụ cột. Vì lẽ đó, năng lực thực chiến của chúng ta so với các bạn cùng tuổi mạnh hơn một ít."

Đường Vũ Lâm nghe Tạ Giải giảng giải, không khỏi có chút liếc mắt, "Người làm sao biết được những điều này?" Hắn không tin Tạ Giải có thể tự mình nghĩ ra được.

Tạ Giải cười hi hi, "Kỳ nghỉ hè hôm trước, ta vốn định tranh thủ đi ra ngoài chơi một chút, nhưng cha ta muốn kiểm tra ta. Kết quả của ta khiến ông kinh ngạc và vui mừng vô cùng. Ông nghe ta nói qua phương thức tu luyện của mình, lại bảo cho ta biết những điều này. Ánh mắt của cha ta vẫn luôn vô cùng tốt đó nha!"

Đường Vũ Lâm gật đầu, "Thúc thúc nói rất có đạo lý! Chúng ta đồng thời hướng về mục tiêu trở thành Đấu Khái Sư, cố gắng hơn nhé!" Vừa nói, hắn đưa tay ra.

Cổ Nguyệt rất tự nhiên đem tay của chính mình đặt ở bên dưới bàn tay Đường Vũ Lâm như mọi lần, mặt trên là của Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn, bốn người nhìn nhau nở nụ cười, đều cảm thấy sự tự tin gia tăng lên không ít.

Ba trận thi đấu vòng tròn tiếp theo, bọn họ đều thắng tương đối ung dung, trong đó chỉ có một trận lại xuất hiện tam hoàn Hồn Sư. Đường Vũ Lâm phát huy được đầy đủ vai trò linh hồn của toàn đội, không trăng, phòng ngự, mạnh mẽ tấn công, một người chống đỡ.

Dựa vào trời sinh thân lực cùng Kim Long Trảo, hắn tuy rằng tu vi chỉ có nhất hoàn, nhưng vẫn chưa gặp phải địch thủ.

Sau khi thắng liên tiếp bốn tràng đấu, các tổ đội khác cũng đã bắt đầu chú ý tới bọn họ. Đặc biệt là quan tâm đến đội trưởng Đường Vũ Lâm.

Trong thi đấu, thực lực Đường Vũ Lâm biểu hiện ra quá mức chói mắt, chỉ riêng Thiên Niên Hồn Hoàn, đã đủ để hấp dẫn nhãn cầu. Hơn nữa hắn thường thường mạnh mẽ một người che chắn ở phía trước, kiến tạo cơ hội cho bè bạn. Những đoàn đội khác đã bắt đầu nghiên cứu phương thức tác chiến của hắn.

Đường Vũ Lâm sinh hoạt rất có quy luật. Sáng sớm tu luyện Tử Cực Ma Đồng, buổi sáng tu luyện Không Hạc Công, buổi chiều thi đấu, buổi tối mình tương. Phong phú mà có ý nghĩa.

Thực chiến là một phần không thể thiếu của tu luyện. Không Hạc Công hắn đã từ từ nhập môn, có lúc thậm chí còn thử nghiệm trong trận đấu. Hiện nay tuy rằng vẫn chưa thể đem lại hiệu quả tốt, nhưng cảm giác của Đường Vũ Lâm đối với Không Hạc Công đã càng ngày càng quen thuộc. Không Hạc Công không chỉ giúp hắn có thêm một thủ đoạn chiến đấu, còn giúp tăng mạnh khả năng áp súc hồn lực của Huyền Thiên Công. Đem hồn lực có hạn phát huy ra được lực chiến mạnh hơn, chính là điều hiện tại hắn cần nhất.

"Nghe nói đối thủ của chúng ta ngày hôm nay rất mạnh đó! Rất có khả năng là đội mạnh nhất bảng." Tạ Giải nói với Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm gật gù đầu. "Hừm, đúng đấy! Đội một của Hải Lục Thành - Hải Lục học viện. Có người nói có hai tên tam hoàn, một tên nhị hoàn. Bảng đấu của chúng ta, thực lực tổng hợp so với các bảng còn lại hơi yếu hơn một chút. Hải Lục học viện trước đó cũng thu được 4 trận toàn thắng, giống như chúng ta. Bốn đội đứng đầu có thể tiến vào vòng 16 đội mạnh, chỉ cần chúng ta chiến thắng trận này là ổn rồi."

Tạ Giải nói: "Trận này đánh như thế nào? Có phải là nên để ta phát huy một chút không? Mỗi trận đều là người xung phong, ta cảm thấy thật là vô vị nha!"

Đường Vũ Lâm hạ thấp giọng, thần bí nói: "Lúc sau bạo phát mới chính là sát thủ! Loại năng lực kém cỏi như ta, mới quảng lên đầu xung phong làm tốt thí."

Tạ Giải nói: "Có thật không? Nhưng mà người có nhận ra không, những nữ sinh của tổ đội khác rất nhiều người đã để ý đến người, nhưng bọn họ lại không hề quan tâm đến ta. Ta rõ ràng đẹp trai hơn người rất nhiều mà! Hu hu!"

"Người da mặt đúng là dày. Người còn không đẹp bằng 1/3 người ta!" Hứa Tiểu Ngôn ha ha cười nói.

Tạ Giải tức giận: "Ghét nhất người cái loại người không chịu nói sự thật. Ta ngược lại đang nghĩ cách phát huy một chút. Ta không muốn phải làm sát thủ sát theo gi cả, ta muốn được bùng cháy, ta muốn bùng cháy cơ!!!"

Đường Vũ Lâm nhún nhún vai, nói: "Tốt! Vậy chiến thuật của chúng ta hơi hơi thay đổi một chút là được rồi."

Vũ Trường Không làm lão sư dẫn đội, nhưng với thi đấu của bọn họ vẫn luôn mặc kệ, không hề chuẩn bị giúp bọn họ nửa điểm kế hoạch. Hết thầy kế hoạch tác chiến đều là do Đường Vũ Lâm lập ra.

Sự tự do hoàn toàn cũng giúp Đường Vũ Lâm có không gian phát huy, sở dĩ hắn biểu hiện sự cường hãn trong những trận thi đấu trước đó, nguyên nhân rất đơn giản, muốn dùng hào quang của mình che giấu con át chủ bài Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt. Đối thủ thi đấu vòng tròn hiện tại vẫn không phải là mạnh nhất. Bọn họ còn muốn cố gắng đoạt được vòng nguyệt quế sau cùng, nên nhất định phải bảo lưu đòn sát thủ. Dù sao, những tổ đội sau này càng lúc càng mạnh hơn. Thậm chí còn có tổ đội của Diệp Tinh Lan cùng gã béo Từ Lạp Trí đến từ Sư Lai Khắc học viện. Thực lực của hắn đã sớm bại lộ, vì lẽ đó, hắn muốn làm hết sức để ẩn giấu các bạn mình.

Ngày hôm nay bọn họ sẽ phải đối mặt với Hải Lục học viện chiến đội, Hải Lục học viện là học viện lớn thứ ba của Thiên Hải Liên Minh, chỉ đứng sau Đông Hải thành, ở cách Thiên Hải Thành 200 km về hướng Bắc. Người của Hải Lục Thành, tính cách cường hãn, Hải Lục học viện trong Thiên Hải Liên Minh cũng rất có tiếng tăm. Chỉ ít tên tuổi so với Đông Hải học viện lớn hơn nhiều.

Lần này ba tên đại biểu của Hải Lục học viện đến dự thi đều vượt quá 14 tuổi. Hai tên tam hoàn một tên nhị hoàn, dù cho là vị nhị hoàn Hồn Sư kia, tu vi cũng chỉ ít vượt quá cấp 25. Những trận thi đấu trước đó, đều dựa vào thực lực tuyệt đối nghiền ép đối thủ mà giành thắng lợi. Cũng có danh tiếng nhất định.

Trong đó, đội trưởng của bọn họ nắm giữ một cái Thiên Niên Hồn Hoàn, chỉ có điều từ khi bắt đầu cho đến hiện tại, vẫn chưa hề sử dụng đến Thiên Niên Hồn Kỳ, không biết là cái gì.

"Đúng rồi, vừa nãy ta gặp phải người quen." Tạ Giải vô cùng thần bí nói.

"Ai vậy?" Đường Vũ Lâm nghi ngờ hỏi.

Tạ Giải nói: "Đương nhiên là hai vị bạn học cũ lớp chúng ta, Dương Tử cùng Kim Tỳ. Bọn họ hình như là đại biểu của Hải Đông học viện, thi đấu ở Bảng 4, do một tên học trưởng khác dẫn dắt. Nghe nói những trận thi đấu trước đó cũng rất thuận lợi."

Vương Kim Tỳ cùng Trương Dương Tử? Nghe được tên của bọn họ, trong lòng Đường Vũ Lâm không khỏi rung động, hồi tưởng lại tình huống lúc trước cùng các bạn bè đối mặt Nhân Diện Ma Chu, trong lòng hắn không khỏi có chút khó chịu. Nếu như không phải bởi vì chính mình, bọn họ cũng sẽ không rời đi.

Tạ Giải nói: "Ta cùng bọn hắn chào hỏi, Kim Tỳ nói, điều hắn không mong muốn nhất chính là gặp phải chúng ta trong trận đấu, ha ha."

Đường Vũ Lâm than nhẹ một tiếng, "Nếu như bọn họ còn ở lại Linh Ban thì thật tốt, như vậy chỉ cần tìm thêm một người, chúng ta liền có thể tham gia thi đấu tổ đội 7 người."

Nụ cười trên mặt Tạ Giải thu lại, thở dài một hơi, "Chuyện này cũng không thể oán ai, thôi thì mỗi người đều có chí hướng riêng. Ngược lại Linh Ban vẫn còn có chúng ta. Vì vinh dự của Linh Ban, trận thi đấu hôm nay, nhất định phải tất thắng!"

Đường Vũ Lâm ngẩng đầu lên, trong con ngươi biểu lộ ánh sáng kiên định, "Tất thắng!"

"Tất thắng!" Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt cũng đồng thời hô lên.

Sau khi tiến vào thi đấu vòng tròn, sân thi đấu của Sân Vận Động Thiên Hải cũng lớn hơn nhiều so với cuộc thi vòng loại, quần chế cũng càng chặt chẽ hơn.

Thi đấu buổi chiều tất cả đều là nhóm thiếu niên, tuy rằng cũng có tiếp sóng, nhưng trên khán đài đều không kín chỗ. Nói đúng hơn chỉ đến khi vào vòng 16 đội mạnh, nhóm thi đấu thiếu niên mới nhận được sự quan tâm nhiều hơn. Đặc biệt là thi đấu tổ đội 3 đối 3.

Phòng khách số 01.

Phòng khách số 01 Sân Vận Động Thiên Hải luôn được sử dụng cho các sự kiện trọng yếu, chính thức của Thiên Hải Thành, các nhân vật quan trọng của Thiên Hải Thành cũng như Thiên Hải Liên Minh sẽ sử dụng phòng này để quan sát các trận đấu.

Vì lẽ đó, phòng khách số 01 cũng là phòng khách lớn nhất.

Bất quá, buổi chiều phòng khách số 01 có vẻ phi thường quanh quẽ, hiện tại là nhóm Hồn Sư thiếu niên đang thi đấu, hơn nữa vừa mới bắt đầu lại là so đấu nhóm 3 người, có rất ít cao tăng sẽ đến xem những trận thi đấu thể này. Nhưng nơi này cũng không phải không có ai, có hai người ngồi trên chiếc ghế salon mềm mại, đang nhìn về phía màn ảnh lớn theo dõi thi đấu.

Hai người nhìn qua đều hơn 50 tuổi, một người thân hình cao lớn khôi vĩ, tóc ngắn màu đỏ sậm khác nào hỏa diễm. Tiếng nói của hắn vô cùng vang dội, lúc hắn mở miệng âm thanh vang vọng lan đến cả những phòng khách khác.

"Chấn Bằng huynh, lần này Hải Lục học viện các người chắc chắn sẽ giành lấy hào quang thật rực rỡ!"

Người được hắn gọi là Chấn Bằng là một vị nam tử vóc người thon dài, da thịt màu đồng, con mắt không lớn nhưng ánh mắt phi thường sắc bén, khẽ mỉm cười, "Hoán Thiên huynh khách khí. Vị trí đệ nhất của Thiên Hải học viện các người ở trong Liên Minh vẫn không một ai có thể lay động được."

Hai vị này, ở trong giới Hồn Sư Thiên Hải Liên Minh đều là tồn tại rất nổi danh. Tóc đỏ nam tử Long Hoán Thiên, chính là viện trưởng Thiên Hải trung cấp học viện của Thiên Hải Thành, lục hoàn Hồn Đế cường giả.

Trương Chấn Bằng, viện trưởng Hải Lục trung cấp học viện của Hải Lục Thành, tu vi hơi kém hơn so với Long Hoán Thiên, nhưng cũng đã đột phá đến cấp độ Hồn Đế.

"Chấn Bằng huynh ngày hôm nay gọi ta đến, là muốn cho ta xem cái gì chứ? Lẽ nào là xem nhóm thiếu niên thi đấu?" Long Hoán Thiên có chút ngạc nhiên hướng về Trương Chấn Bằng hỏi.

Trương Chấn Bằng gật đầu, "Học viện chúng ta có vài tên học viên năng lực không tệ, ta muốn cùng Hoán Thiên huynh thương lượng một chút, xem thử có thể chữa danh ngạch lại cho bọn chúng hay không."

Long Hoán Thiên trong lòng hơi động, "danh ngạch" trong miệng Trương Chấn Bằng ám chỉ cái gì hắn đương nhiên hiểu rõ. Hắn muốn chính là tiêu chuẩn ghi danh nhập học Sư Lai Khắc học viện.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 220: Thỉnh cầu tiêu chuẩn nội viện

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Sư Lai Khắc học viện cũng không phải hàng năm đều chiêu sinh, mà ba năm mới chiêu sinh một lần. Các liên minh lớn của đại lục đều có tư cách đề cử một ít nhân tài ưu tú báo danh. Nhưng tiền đề là tuổi tác không thể vượt quá 15 tuổi, tu vi không cần biết cao bao nhiêu, nhưng nhất định phải có điểm đặc biệt.

Thiên Hải Liên Minh bởi vì Hồn Sư phát triển kém hơn các liên minh khác, vì lẽ đó danh ngạch cũng khá là khan hiếm. Mỗi đợt ghi danh chỉ có khoảng trên dưới 120 tiêu chuẩn. Phải biết, 120 tiêu chuẩn này lại được tới vài chục tòa thành thị tranh giành! Chia bình quân ra, mỗi tòa thành thị cũng chỉ có 2, 3 cái.

Thiên Hải học viện là đệ nhất học viện của Liên Minh, độc chiếm trong đó 20 tiêu chuẩn. Còn những học viện khác muốn thu được danh ngạch, phải đợi xem Liên Minh phân chia như thế nào.

Đương nhiên, thực lực tổng hợp của Thiên Hải học viện đúng là vượt xa hơn so với các học viện phổ thông khác một bậc.

"Chấn Bằng huynh, các người mỗi lần luôn có thể thu được mấy tiêu chuẩn, dù sao thực lực của Hải Lục học viện đã được thể hiện rành rành ra đấy. Vì sao còn phải đi theo ta thương lượng đây?" Long Hoán Thiên không chút biến sắc hỏi.

Trương Chấn Bằng trầm mặc một lúc, mới nói: "Bởi vì, ta muốn không phải là danh ngạch phổ thông. Ta muốn tiêu chuẩn ghi danh vào nội viện."

Nghe hắn nói xong câu này, con mắt Long Hoán Thiên đột nhiên trừng lớn, trên người cũng theo đó toát ra một luồng khí thế cường thịnh.

"Người nói cái gì? Nội viện tiêu chuẩn?"

120 danh ngạch, chỉ là tiêu chuẩn phổ thông. Mà tiêu chuẩn nội viện, ở toàn bộ Thiên Hải Liên Minh cũng chỉ có 05 cái. Không sai, chính là số lượng vừa đủ một bàn tay.

Cho tới nay, 05 tiêu chuẩn này đa phần đều bị Thiên Hải học viện quản lý nắm giữ, thỉnh thoảng nhả ra 01 cái, cũng để dành cho nhân tài đặc biệt ưu tú ở các học viện khác. Hoặc để trao đổi lấy các lợi ích nhất định.

Sử Lai Khắc học viện nội viện cùng ngoại viện khác biệt ai cũng đều hiểu quá rõ, có thể bồi dưỡng được một tên nội viện đệ tử, không thể nghi ngờ là niềm kiêu hãnh của toàn bộ Thiên Hải Liên Minh. Nhưng trên thực tế, đã rất nhiều năm những học viên được tiến cử của Thiên Hải Liên Minh đều không thể thi đậu vào nội viện.

Sử Lai Khắc học viện nội viện mỗi lần chiêu sinh đều rất ít khi vượt quá 10 người, thậm chí đã từng xuất hiện tình huống không chiêu sinh được lấy một người. Có thể tưởng tượng được độ khó của sát hạch lớn đến dường nào.

Nói cách khác, học viên nội viện của Sử Lai Khắc học viện đều là từ ngoại viện thi vào, trực tiếp thi vào nội viện vô cùng hiếm gặp.

Nhưng tiêu chuẩn ghi danh nội viện vẫn như trước phi thường có giá trị, chỉ cần thu được những tiêu chuẩn này, tương đương với việc được Thiên Hải Liên Minh cử đi học. Dù không đậu nội viện, cũng được miễn kỳ thi vào ngoại viện của Sử Lai Khắc học viện, trực tiếp nhập học.

Vì lẽ đó, độ quý giá của 05 tiêu chuẩn này có thể tưởng tượng được, căn bản là tương đương với 05 tên Đẩu Khải Sư tương lai.

Sử Lai Khắc học viện yêu cầu đối nội rất nghiêm ngặt, bọn họ không tham dự bất kỳ phân tranh nào trên đại lục. Thế nhưng, đối với học viên đã tốt nghiệp lại không nghiêm khắc như vậy. Chỉ cần học viên đã tốt nghiệp không lấy danh nghĩa của Sử Lai Khắc, ngoại viện đệ tử sau khi tốt nghiệp lựa chọn tương lai thế nào, học viện cũng sẽ không can thiệp. Tiền đề là không vi phạm pháp luật.

Bởi vậy. Bất kỳ học viên của trung cấp học viện nào có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện, trở thành một thành viên trong đó, tương lai có thể trở thành Đẩu Khải Sư. Tầm quan trọng đối với học viện có thể tưởng tượng được.

Trương Chấn Bằng đưa ra yêu cầu muốn tiêu chuẩn nội viện, Long Hoán Thiên có thể nào không bỗng nhiên biến sắc?

"Hoán Thiên huynh đừng nóng vội, xin mời hãy nghe ta nói hết. Ta biết, mạo muội hướng về người thương lượng tiêu chuẩn nội viện quả thật có chút đường đột. Thế nhưng, những học viên này của ta thực sự rất giỏi. Nếu như không phải ta cho rằng các nàng thật sự có khả năng thi vào nội viện, ta cũng sẽ không hướng về người đưa ra yêu cầu quá phận này. Dù sao, vô luận nói như thế nào, Hải Lục học viện cũng là một phần của Thiên Hải Liên Minh, nếu như Thiên Hải Liên Minh chúng ta có thể có học sinh trực tiếp thi vào Sử Lai Khắc học viện nội viện, đối với toàn bộ Liên Minh đều là vinh quang to lớn, thậm chí có thể tăng cao số lượng danh ngạch trong tương lai."

Sử Lai Khắc học viện có quy định, nếu khu vực tiến cử có người có thể thi đậu vào nội viện, khu vực giới thiệu tương ứng sẽ được tăng thêm số lượng danh ngạch.

Long Hoán Thiên sắc mặt trầm ngưng, "Chấn Bằng huynh, người hẳn phải biết, nội viện tiêu chuẩn không phải ta một người có thể làm chủ. Điều này cần Liên Minh thống nhất phê duyệt."

Trương Chấn Bằng cười nhạt một tiếng, hắn làm sao không biết đây là Long Hoán Thiên qua loa. Căn bản là không có ý định nhường lại danh ngạch này thôi.

"Như vậy đi, Hoán Thiên huynh, xin người trước tiên hãy xem những tràng đấu tiếp theo của mấy tên đệ tử này của ta. Nếu như bọn họ có thể đến cuối cùng bộc lộ tài năng ở nhóm thiếu niên, kính xin Hoán Thiên huynh cân nhắc thêm. Dù sao, nửa cuối năm nay sẽ đến thời gian ghi danh."

Long Hoán Thiên không tỏ rõ ý kiến nói: "Vậy trước tiên phải xem một chút đã."

Màn ảnh pha lê của phòng khách số 01 đã điều chỉnh truyền về hình ảnh đài thi đấu. Trên đài thi đấu, học viên dự thi của song phương vừa mới ra sân.

Trong đó một bên có ba học viên ra sân đều là nữ sinh, trong ba thiếu nữ, thiếu nữ đi đầu có mái tóc dài màu xanh lam nhạt, vóc người cao gầy. Tuy rằng không tới 15 tuổi, nhưng đã trở mã đến đáng ngọc yêu kiều.

Thiếu nữ đi sau bên trái nàng, tướng mạo cùng nàng giống nhau như đúc, nhưng kỳ dị chính là, thiếu nữ này lại có mái tóc dài màu xanh lục nhạt, cùng với thiếu nữ phía trước cũng không giống nhau. Màu xanh lục nhạt là vô cùng hiếm thấy. Tương tự dung nhan, khác về màu tóc, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của Long Hoán Thiên.

Trên thực tế, Long Hoán Thiên đối với Trương Chấn Bằng hiểu rất rõ, vị lão bằng hữu này của hắn xưa nay đều sẽ không bán tên không đích, nếu có thể đưa ra thỉnh cầu ngày hôm nay như vậy, có thể thấy được hắn đối với những tên đệ tử này của mình vô cùng tin tưởng.

Ngoại trừ hai thiếu nữ tướng mạo tương tự nhau ra, còn có một cô thiếu nữ khác có mái tóc dài màu vàng óng, vóc người gầy gò, nhưng cũng cao nhất. Cả người có vẻ vô cùng cao ráo, con mắt phi thường sáng sủa, cũng rất dễ dàng lôi kéo sự chú ý của người khác.

"Tóc vàng chính là Vương Đông Kỳ, Võ Hồn, Thiểm Lôi Kiếm, tam hoàn, Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư cấp 32."

"Đôi tỷ muội sinh đôi tóc lam cùng tóc lục chính là Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi. Chu Hàn U tam hoàn, cấp 31, Chu Thiên Nhi nhị hoàn, cấp 27."

Trương Chấn Bằng đơn giản hướng về Long Hoán Thiên giới thiệu một chút về ba tên đệ tử của mình.

Long Hoán Thiên gật gù đầu, nhìn một chút chiến tích của đôi bên được biểu hiện trên màn ảnh, hần đột nhiên khẽ "Ồ" một tiếng. Hải Lục học viện chiến thắng cả 4 trận thi đấu vòng tròn cũng không khiến hần bất ngờ; nhưng đối thủ của bọn họ, đến từ Đông Hải trung cấp học viện lại cũng thắng liên tiếp 4 trận, liền làm cho người ta có chút kinh ngạc. Hơn nữa, đội ngũ này lại là đội 3 của Đông Hải học viện.

Phải biết, Đông Hải học viện ở trong Thiên Hải Liên Minh vẫn nằm ở tầng thứ trung hạ. Thành thị tuy lớn, nhưng học viện cũng rất ít khi xuất hiện nhân tài ưu tú. Chứ đừng nói đội ngũ trước mặt chỉ là đội 3 của Đông Hải học viện.

Lại nhìn ba tên đội viên vừa ra trận, thoát nhìn tuổi còn rất nhỏ.

"Học sinh của Đông Hải học viện này, Chấn Bằng huynh có từng quan tâm qua?" Long Hoán Thiên tò mò hỏi.

Trương Chấn Bằng trên mặt toát ra một tia vẻ cổ quái, khẽ vuốt cằm, "Quan tâm một ít, đội ngũ này rất kỳ lạ. Tuy rằng tuổi còn rất nhỏ, nhưng sức chiến đấu được thể hiện ra rất không bình thường."

"Ồ?" Long Hoán Thiên kinh ngạc liếc mắt nhìn hần, hần biết rõ, chính vị lão bằng hữu này của mình luôn luôn là mắt cao hơn đầu, có thể làm cho hần đưa ra loại đánh giá này đã là rất không dễ dàng.

"Đông Hải học viện chỉ đội thứ 3 này, các học viên tham gia đều chỉ mới 10 tuổi, ta đã cố ý điều tra. Đội trưởng Đường Vũ Lâm, chỉ có nhất hoàn, nhưng cũng là Thiên Niên Hồn Hoàn, kinh nghiệm phong phú đã được biểu hiện trong những trận thi đấu trước đó, thường thường có thể dựa vào sức một người ngăn trở toàn bộ công kích của đối thủ. Võ Hồn của hần giống như Lam Ngân Thảo, vừa giống như là có biến dị, sức mạnh của hần rất lớn, tay phải có thể biến thành vuốt rồng kỳ lạ. Căn cứ ta quan sát, cái này không giống với Song Sinh Võ Hồn, bởi vì cũng không hề xuất hiện thêm một Hồn Hoàn nào khác để phối hợp. Có thể là một loại Ngoại Phụ Hồn Cốt cực kỳ hiếm."

Nếu như nói vừa rồi Long Hoán Thiên chỉ kinh ngạc, vậy nhưng lúc này trong lòng hần liền xuất hiện nghi hoặc, Trương Chấn Bằng lại đem đội 3 này của Đông Hải thành điều tra cẩn thận đến như thế?

Hần hiểu rõ về Trương Chấn Bằng, Trương Chấn Bằng cũng đồng dạng hiểu rõ hần, nhìn thấy vẻ mặt của Long Hoán Thiên liền biết hần đang suy đoán cái gì, khẽ mỉm cười, nói: "Sau khi trận đấu bắt đầu người liền sẽ rõ ràng, mấy tên tiểu tử này có thể nói là rất không bình thường, nếu như không gặp phải chiến đội của chúng ta, chuỗi trận bất bại của bọn họ hẳn là vẫn còn có thể kéo dài nữa. Đông Hải học viện hẳn là xuất hiện một vị lão sư rất ghê gớm, nếu không phải vậy, không thể bồi dưỡng ra được những nhân tài ưu tú đến như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 221: Song sinh tỷ muội

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Long Hoán Thiên mỉm cười nói: "Đánh giá cao như vậy, vậy ta thật mới mong chờ đến lúc đó, nhìn xem đến tột cùng là người trẻ tuổi ưu tú như thế nào mà có thể làm cho người tôn sùng như vậy."

Trên đài thi đấu, song phương dĩ nhiên dừng lại. Mới vừa rồi họ đã làm xong thủ tục báo danh như thường lệ.

Thời điểm nhìn thấy đối phương ba người đều là nữ sinh, Đường Vũ Lâm cũng không khỏi hơi hơi kinh ngạc. Đây vẫn là lần đầu hần gặp qua một đội ngũ toàn bộ đều là nữ.

Giới thiệu lẫn nhau vừa rồi, khiến Đường Vũ Lâm chú ý nhất, vẫn là hai người Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi, bọn họ tướng mạo giống nhau như đúc, thoát nhìn chính là tỷ muội, nhưng hai vị tỷ muội này màu tóc sinh ra lại khác nhau nên có vẻ vô cùng kỳ dị.

Chu Hàn U đứng đầu mặt lạnh như tiền, nhìn qua lại như là một đóa Ngao Tuyết Hàn Mai. Thiếu nữ 14 tuổi đã phát dục tương đối khá, ngoại trừ vẻ

ngoài có chút ngây ngô ra, thân cao so với người trưởng thành không khác biệt mấy. So sánh với nhau, Đường Vũ Lâm ba người bọn hắn rõ ràng nhỏ hơn một chút.

Nhìn đối thủ trước mặt, trong lòng Chu Hàn U cũng nổi lên một chút cảm giác kỳ dị. Ngay trước khi thi đấu, nàng còn nhớ rõ, viện trưởng lại một lần nữa nhắc nhở, tuyệt đối không được xem nhẹ đối thủ ngày hôm nay, đừng vì họ còn nhỏ mà sinh ra lơ là.

Nhưng nàng nghĩ mãi không ra vì sao 3 tên tiểu gia hỏa trước mặt này lại có thể đạt được thành tích như bọn họ, đều đạt được 4 trận toàn thắng trong những trận đấu trước. Điều này có nghĩa là bọn họ hầu như đã chắc chắn có thể tiến vào vòng 16 đội mạnh.

Thi đấu theo bảng có tổng cộng 8 trận đấu, có thể chiến thắng 4 tràng, tiến vào vòng sau hầu như là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Cũng thật là còn nhỏ quá đi! Bọn họ mới 10 tuổi.

Chu Hàn U lạnh lạnh, Chu Thiên Nhi tính cách lại hoạt bát, không nhịn được nói: "Tiểu đệ đệ, các ngươi còn nhỏ tuổi như vậy làm sao lại đã đi thi đấu rồi?"

Bị nàng hỏi như vậy, dù là tâm tính trầm ổn như Đường Vũ Lâm cũng không nhịn được, cơ mặt khẽ co giật. Đây đang là trong trận đấu mà chị hai!!!

"Chúng ta chỉ là đến để rèn luyện." Trong lòng mặc dù có chút khó chịu, nhưng Đường Vũ Lâm vẫn biểu đạt nét tươi cười híp mắt. Không thể để đối thủ nắm bắt được tâm tình biến hóa của mình được!

Chu Thiên Nhi nói: "Chi bằng các ngươi tự nhận thua đi, nếu không, đánh đau các ngươi cũng không hay, giống như chúng ta lấy lớn hiếp nhỏ vậy."

Nụ cười trên mặt Đường Vũ Lâm chợt dờ lại, lại còn có vụ chiêu hàng nữa hả?

Cổ Nguyệt không nhịn được, lạnh lùng nói: "Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu, đánh xong rồi hãy nói."

Trọng tài bắt đầu đếm ngược.

Chu Hàn U quay đầu trừng mắt một chút, sau đó mới xoay người hướng về Đường Vũ Lâm gật gật đầu.

"Ba, hai, một, trận đấu bắt đầu!"

Nương theo tiếng trọng tài tuyên bố, hai chiến đội có thành tích tốt nhất của tổ đội 3 người đã bắt đầu trận quyết đấu.

Phong cách chiến đấu của Đường Vũ Lâm vẫn trước sau như một, không chút do dự lách mình xông lên, đồng thời tay phải ở sau lưng làm ra một ám hiệu. Tốc độ của hắn rất nhanh, lao thẳng về phía Chu Hàn U.

Tạ Giải nhìn thấy ám hiệu của Đường Vũ Lâm, cũng lao theo gần như cùng một lúc, nhưng mục tiêu không phải là Chu Hàn U, mà là Vương Đông Kỳ.

Sau một khắc, bọn họ liền nhìn thấy tất cả Hồn Hoàn của ba nữ sinh đến từ Hải Lục học viện đều bay lên, tỏa ánh hào quang rực rỡ.

Dưới chân Chu Hàn U cùng Vương Đông Kỳ đều là tam hoàn, Chu Hàn U là hai vàng một tím, mà Vương Đông Kỳ lại là ba Hồn Hoàn màu vàng. Của Chu Thiên Nhi là hai Hồn Hoàn màu vàng.

Đúng như điều tra trước đó, đối thủ của bọn họ trong cuộc tranh tài, phân biệt là hai tên Hồn Tôn cùng một tên Đại Hồn Sư. Về mặt tổng thể tu vi, đã thừa sức để nghiền ép bọn họ.

Trước đó bọn họ cũng đã từng đối kháng qua một vài vị tam hoàn Hồn Tôn, bởi vậy, đối với đối thủ có hồn lực mạnh mẽ, Đường Vũ Lâm ba người cũng không có quá nhiều dao động. Phải đánh qua mới biết có phải mạnh thật, hay là con hổ giấy!?

Chu Hàn U, đối mặt với Đường Vũ Lâm xung phong, vẫn không nhúc nhích, tay phải nàng chậm rãi giơ lên, ba cái Hồn Hoàn theo đó xuất hiện, một tầng bạch quang nhàn nhạt cũng từ trên người nàng phóng thích ra ngoài. Trên đài thi đấu nhất thời có thêm một luồng khí lưu lạnh lạnh, cả người nàng nhìn qua tràn ngập tâm ý lạnh lẽo, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng bắt đầu trở nên trắng noãn như tuyết.

Tình huống của Chu Thiên Nhi lại không giống vậy, hai nữ sinh rõ ràng là chị em sinh đôi, tuổi tác tương tự nhau, nhưng tu vi của Chu Thiên Nhi không chỉ kém hơn tỷ tỷ, ngay cả Võ Hồn cũng không giống với tỷ tỷ. Nàng cũng giơ tay lên, nhưng thứ xuất hiện không phải là tầng băng sương lạnh lẽo, mà là một đoàn hào quang màu xanh lục nhạt, khiến Đường Vũ Lâm cảm giác từ trong màu xanh đó một sự thoải mái vô cùng của sức sống tràn ngập.

Đây là?

Nhìn thấy hai thiếu nữ phóng thích Võ Hồn, trong lòng Đường Vũ Lâm cũng không khỏi kinh ngạc, hắn đã sớm không còn là tên thiếu niên hồ đồ lúc trước vừa từ Ngao Lai Thành đến, trải qua thời gian dài cùng Vũ Trường Không học tập như vậy, kinh nghiệm thực chiến tăng lên, tri thức cũng phong phú hơn, giúp hắn lý giải về Hồn Sư so với khi xưa sâu sắc hơn không biết bao nhiêu lần.

Hắn chỉ liếc mắt là đã nhìn ra, hai thiếu nữ này đều là Hồn Sư thuộc tính Nguyên Tố vô cùng hiếm thấy, Chu Hàn U hẳn là thuộc tính "Băng", loại băng thuộc tính nguyên tố này, cũng được gọi là Băng Linh.

Mà cô nàng Chu Thiên Nhi kia lại là thuộc tính "Mộc", thuộc tính "Mộc" được gọi là Mộc Linh. So với thuộc tính "Băng", Mộc Linh Vô Hồn lại càng thêm hiếm thấy.

Khí tức trên người hai tỷ muội này rõ ràng có chỗ bất đồng, sinh đôi tỷ muội, Vô Hồn lại cách biệt to lớn như thế, cũng đúng là kỳ quan. Chẳng trách các nàng có mái tóc không giống nhau, hẳn là do ảnh hưởng của Vô Hồn tác động.

Phòng khách số 01.

"Hàn U cùng Thiên Nhi là một đôi tỷ muội song sinh, thời điểm vừa ra đời, trên người các nàng đã xuất hiện dị tượng. Cha mẹ bọn họ đều là người bình thường, lúc Vô Hồn thức tỉnh cũng không có hồn lực xuất hiện, nhưng không biết tại sao, đến đời của hai cô bé lại xuất hiện biến dị. Hàn U là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, Băng Linh Vô Hồn, chính là thiên tài số một mà Hải Lực học viện chúng ta nhiều năm qua mới gặp được. Thiên Nhi so với tỷ muội thua kém hơn một chút, hồn lực tiên thiên cấp 8, thế nhưng, nàng lại có Mộc Linh thể chất càng hiếm thấy hơn. Tỷ muội sinh đôi hai người bọn họ hầu như rất dễ xuất hiện tâm linh tương thông." Trương Chấn Bằng hướng về Long Hoán Thiên giới thiệu tình huống của hai vị môn sinh đặc ý này của mình.

Trong lòng Long Hoán Thiên thầm than một tiếng, quả nhiên là tân nhân tuyển thật tốt! Chẳng trách Trương Chấn Bằng lại tự tin như thế tìm đến mình thỉnh cầu danh ngạch nội viện.

Hồn Sư mạnh yếu tuy rằng có quan hệ trực tiếp cùng cấp độ hồn lực, nhưng rất nhiều lúc, Vô Hồn mới là yếu tố còn trọng yếu hơn. Đồng dạng là tam hoàn Hồn Sư, Vô Hồn phổ thông cùng đỉnh cấp Vô Hồn lại có chênh lệch về chất. Thực lực của hai cô bé này, xem ra không bình thường chút nào!

Thi đài thi đấu.

Chu Hàn U đối mặt Đường Vũ Lâm, tay phải chậm rãi giơ lên phát về phía trước, một đoàn hàn vụ phun trào, nhất thời khiến tầm mắt trước mặt Đường Vũ Lâm trở nên hơi mờ hồ lên. Nàng vẫn luôn đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Mà tay phải của Chu Thiên Nhi lại hướng về Đường Vũ Lâm chỉ tay, đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân sáng lên, trên mặt đất nhất thời dâng lên một tầng hào quang màu xanh lục nhu hòa, từng nhánh dây leo tỉ mỉ nhanh chóng sinh trưởng, hướng về Đường Vũ Lâm quấn quanh.

Quấn quanh...

Nhìn thấy hồn kỹ này của đối phương, trong lòng Đường Vũ Lâm không khỏi có loại cảm giác dở khóc dở cười, thế này không phải người một nhà lại bắt trói người cùng một nhà à?

Bọn họ đều là Thực Vật Hệ Vô Hồn, nếu nói về phẩm chất, Mộc Linh thuộc tính của Chu Thiên Nhi không biết phải cách mấy con phố so với Lam Ngân Thảo của hắn. Quấn quanh của nhân gia người ta, thật giống trực tiếp mọc ra cả một rừng cây siết lấy người khác.

Bất quá, trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Đường Vũ Lâm vẫn ứng biến cực kỳ nhanh. Hồn Hoàn màu tím dưới chân xuất hiện, từng cây Lam Ngân Thảo chen chúc nhau mọc ra. Những cây Lam Ngân Thảo này cũng không cùng dây leo của đối phương tiến hành dây dưa, mà lại tạo nên một tấm bình phong từ trên không trung trực tiếp đè lên dây leo của Chu Thiên Nhi, tạo thành một cây cầu. Bước chân của Đường Vũ Lâm lần thứ hai gia tốc, nhanh hơn trước rất nhiều, bước lên con đường do Lam Ngân Thảo tạo thành, tiếp tục nhắm về phía Chu Hàn U.

Chu Hàn U sắc mặt bất biến, đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân sáng lên.

Đường Vũ Lâm đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng lên, một tường băng không hề có điểm báo trước xuất hiện ở trước mặt hắn.

Chu Hàn U lựa chọn thời cơ phát động tốt vô cùng, vừa vặn ngay lúc Đường Vũ Lâm trượt xuống từ con đường do Lam Ngân Thảo tạo ra.

Từ tình huống trước mắt mà xem, hắn đã sắp thắng lại không kịp, chắc chắn sẽ va vào tường băng.

Đường Vũ Lâm cũng rất bất đắc dĩ, tốc độ của hắn xác thực rất nhanh, nhưng về khống chế tốc độ của mình, khẳng định là kém xa tít tắp so với Tạ Giải vốn là Mãn Công Hệ Chiến Hồn Sư.

Một giây tiếp theo, ba người của Hải Lực học viện liền giật mình nhìn thấy, cái tên này căn bản không có ý tứ giảm tốc độ, trái lại còn tăng cường tốc độ, hai tay vừa đưa lên che ở trước người, cúi đầu xuống, đã va vào tường băng.

"Ầm!" Tường băng bị phá nát, Đường Vũ Lâm xuyên tường lao qua, vẫn nhắm vào Chu Hàn U.

Người này...

Chu Hàn U ngăn ra, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tường băng của mình bị phá nát, đối phương lại không hề sử dụng hồn kỹ, cũng không hề giảm tốc độ hoặc là né tránh, cứ như vậy mạnh mẽ dùng sức mạnh của thân thể đụng vào. Tên này đúng là "hoa lạ hiếm thấy" trên đời!

Đường Vũ Lâm vượt qua tầng tường băng này, khoảng cách đến chỗ nàng cũng thu hẹp lại chỉ còn 15 mét. Với tốc độ của hắn bây giờ, chỉ cần hai hơi thở nữa sẽ có thể đến trước mặt Chu Hàn U.

Chu Hàn U vẫn như trước đứng tại chỗ bất động, Chu Thiên Nhi tiến lên hai bước đi tới bên cạnh tỷ tỷ. Tỷ muội hai người nhìn thật khác nhau. Chu Hàn U trước sau đều là vẻ mặt lạnh lẽo, còn Chu Thiên Nhi lại là xảo tiểu yên nhiên.

Chương 222: Áp chế, khắc chế

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trên người hai người tỏa ra chấn động sóng năng lượng kỳ dị, Chu Thiên Nhi giơ tay lên, đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân lần thứ hai lóe sáng. Nhưng lần này dây leo cũng không phải xuất hiện ở chỗ Đường Vũ Lâm nữa, mà lại xuất hiện dưới chân tỷ muội các nàng, quần lấy hai chân cùng vòng eo, kéo thân thể các nàng cấp tốc lùi về sau, trong chớp mắt kéo giãn khoảng cách cùng Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm phản ứng rất nhanh, Lam Ngân Thảo chen chúc tràn ra, đệ nhất Hồn Hoàn ánh sáng lóng lánh, hồn kỹ Quán Quanh phát động.

Từng cây dây leo óng ánh lam quang truy đuổi theo hai tỷ muội. Đường Vũ Lâm chính mình cũng tự lao theo sau.

Một bên khác, Tạ Giải nhằm về phía Vương Đông Kỳ cũng đã đến phụ cận.

Vương Đông Kỳ cũng không lui lại, mà lại đón lấy Tạ Giải, cùng lúc đó Hồn Hoàn cũng sáng lên, trên tay nàng xuất hiện một thanh trường kiếm.

Trường kiếm hiện ra màu tử lam, mặt trên điện quang lượn lờ. Từng đạo điện quang màu bạc tuyệt đẹp, cùng thân kiếm màu tử lam đan xen vô cùng rực rỡ.

Tay phải nàng vung lên, một đạo tia chớp bạc bắn ra, hướng thẳng về phía Tạ Giải.

Tạ Giải cúi thấp người, dưới chân khẽ phát lực, thân thể lách sang một bên tránh được công kích thiểm điện của cô nàng, khoảng cách của đôi bên cũng càng lúc càng gần.

Võ Hồn của Vương Đông Kỳ là Thiểm Lôi Kiếm. Không giống với Vũ Trường Không Thiên Sương Kiếm, Diệp Tinh Lan Tinh Thần Kiếm chủ yếu dựa vào Võ Hồn phụ trợ cho kiếm kỹ, Thiểm Lôi Kiếm của nàng chủ yếu dựa vào sấm sét mạnh mẽ cùng với hồn kỹ.

Thiểm Lôi Kiếm giờ cao khỏi đầu, từng đạo ánh bạc tựa như ngân xà tản ra xung quanh, bao trùm phần lớn phạm vi gần cơ thể, đệ nhị Hồn Hoàn dưới chân theo đó sáng lên.

Đây là đệ nhị hồn kỹ của nàng, Ngân Xà Loạn Vũ.

Vương Đông Kỳ đối với tên tiểu tử đối diện này có chút xem thường, 10 tuổi – nhị hoàn, đúng là khiến người ta giật mình, thế nhưng, so với nàng vẫn còn kém xa. Tam hoàn Hồn Sư là một bước nhảy vọt về chất. Có thể trở thành Hồn Tôn, cũng đã là trung tầng Hồn Sư. Đệ tam hồn kỹ thường thường có thể làm cho thực lực Hồn Sư tăng cường trên diện rộng.

Ngân Xà Loạn Vũ chuyên môn khắc chế các loại Mẫn Công Hệ Hồn Sư. Thời điểm Vương Đông Kỳ nhìn thấy Tạ Giải chủ động tìm tới mình, nàng đã hoàn toàn yên tâm. Nàng là Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư, mà nhờ có đặc tính của Thiểm Lôi Kiếm, thứ nàng có thể khắc chế tốt nhất chính là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư.

Sấm sét không chỉ có lực bộc phát mạnh, mà đặc tính quan trọng nhất chính là làm choáng, giảm tốc độ mà các Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư vẫn luôn tự hào.

Trong lúc nhất thời, từng đạo ngân quang kia lại giống như một tấm lưới điện, bao trùm phần lớn không gian, lại như một đóa hoa phát ra ngân quang rực rỡ rờ rờ, trực tiếp đem Tạ Giải đang xông đến bao phủ bên trong.

Bản thân lực công kích của Ngân Xà Loạn Vũ cũng không tính là quá mạnh, nhưng cũng có thể phát huy ra được đặc tính của sấm sét. Một khi đối thủ bị choáng, trong khoảng cách gần như vậy, Vương Đông Kỳ chỉ cần một tích tắc liền có thể giải quyết đối thủ nhanh chóng.

Thời điểm nàng gặp phải Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư cùng cấp bậc, xưa nay còn chưa từng bị thua, chỉ cần đối phương dám tới gần nàng, chờ đợi bọn họ chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ.

Trên mặt nàng đã toát ra nụ cười, giải quyết được một đối thủ, cuộc tranh tài này về căn bản thắng bại cũng đã xác định rồi. Về phần Chu Hàn U tỷ muội nàng lại càng không hề lo lắng chút nào. Thực lực của hai tỷ muội này mới thực sự là hạt nhân của toàn đội.

Thế nhưng, chớp mắt tiếp theo, nụ cười trên mặt nàng liền ngưng lại.

Thân thể Tạ Giải đột nhiên hư huyền hóa, một sát na khi Ngân Xà Loạn Vũ hạ xuống, cả người hắn phảng phất như đã biến thành một bóng ma, quỷ ảnh tầng tầng, lập lòe lơ lửng không có định.

Phạm vi bao trùm của Ngân Xà Loạn Vũ tuy lớn, nhưng cũng không phải không có khe hở nào, từng đạo điện quang màu bạc không ngừng biến hóa bao phủ lấy các vị trí. Mà bóng người Tạ Giải lại thay đổi liên tục, đều suất soát né tránh được đám ngân xà vây công. Hắn vẫn tiến lên phía trước, áp sát trước người Vương Đông Kỳ.

Làm sao có thể có chuyện đó? Cái này của hắn không phải là hồn kỹ! Không nhìn thấy Hồn Hoàn dưới chân Tạ Giải tỏa ra ánh sáng, Vương Đông Kỳ cảm thấy thật bất an.

Nếu như đối phương dùng hồn kỹ để ngăn cản Ngân Xà Loạn Vũ của nàng, nàng vẫn có thể lý giải, nhưng mà tình huống hiện tại là như thế nào? Hắn làm sao lại đột nhiên trở nên quỷ dị như thế, Võ Hồn của hắn không phải là chủy thủ sao?

Nàng làm sao biết, lúc này Tạ Giải triển khai, chính là Đường Môn tuyệt học, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ.

Đây là phương thức tác chiến mà bọn Đường Vũ Lâm ba người đã nghiên cứu ra, Đường Vũ Lâm cũng đã nghiên cứu cả các loại kỹ năng mà đối thủ sử dụng trong chiến đấu.

Quen thuộc với hồn kỹ đối thủ, điều này là vô cùng trọng yếu trong thực chiến. Đường Vũ Lâm đề Tạ Giải tới đối phó Vương Đông Kỳ, đương nhiên đã có tính toán rất chắc chắn.

Sám sát của Vương Đông Kỳ đúng là có sức uy hiếp rất lớn đối với Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, nhưng cái này còn phải xem sự nhanh nhẹn của Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư đạt đến trình độ nào.

Lúc trước, thời điểm Đường Vũ Lâm gặp mặt Tạ Giải lần thứ nhất, Tạ Giải đã phô bày ra kỹ xảo thực chiến rất cường hãn. Chứ nói chỉ là một năm vừa qua đã theo Vũ Trường Không học tập, hơn nữa còn nắm giữ Đường Môn tuyệt học Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, khiến đặc tính Mẫn Công Hệ của hắn mạnh hơn trước đây không biết bao nhiêu lần.

Dưới ảnh hưởng của Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, lúc này Tạ Giải tựa như nước chảy mây trôi vậy, Vương Đông Kỳ xem thường hắn, hắn cũng không đem đối thủ của mình nhìn ở trong mắt, dưới cái nhìn của hắn, đối phương bất quá chỉ là một cây cột đứng yên đợi mình đốn hạ mà thôi. Ba cái vợ vẫn Ngân Xà Loạn Vũ, nhìn qua là công kích phạm vi rộng, nhưng cũng không thể bao phủ hoàn toàn. Trước mặt Mẫn Công Hệ Hồn Sư chân chính thì làm được trò trống gì?

Mất thấy Tạ Giải đã đến rất gần, ánh mắt Vương Đông Kỳ nhất thời xuất hiện vẻ bối rối, nàng không dám thất lễ, Thiểm Lôi Kiếm tay phải bỗng nhiên đâm vào mặt đất, đệ tam Hồn Hoàn nhất thời sáng lên.

Một vòng bạch ngân quang đột nhiên xuất hiện, lấy thân thể của nàng làm trung tâm, hướng phía ngoài bắn ra. Tạ Giải phản ứng cực kỳ nhanh, hắn ngay lập tức nhảy lên, cùng lúc đó, thân thể trực tiếp bay lùi về sau, mà không phải tiếp tục công kích về phía trước.

Quả nhiên, trong chớp mắt tiếp theo sau khi hắn nhảy lên, Thiểm Lôi Kiếm trong tay Vương Đông Kỳ lần thứ hai tuôn ra đạo đạo ngân xà, Ngân Xà Loạn Vũ lần thứ hai phát động.

Người lơ lửng trên không trung, không cách nào mượn lực, hay nói đúng hơn là với trình độ hiện tại của bọn họ vẫn chưa được. Nếu như Tạ Giải lúc trước mạo muội công kích, lúc này hắn đã tèo.

Nhưng thân thể Tạ Giải lại cuộn mình trên không trung, đồng thời trên người hắn bắn ra một đoàn kim quang chói mắt, Quang Long Bảo Táp phát động, kéo thân thể của hắn bay ngược ra ngoài.

Có mấy đạo lôi ngân điện bắn đến nơi cũng đều bị Quang Long Bảo Táp hóa giải.

Roi về phía xa xa, Quang Long Chủy ở lòng bàn tay Tạ Giải vờn quanh một vòng, có chút khiêu khích thức hướng về Vương Đông Kỳ ngoắc ngoắc.

Vương Đông Kỳ sắc mặt có chút khó coi, lần giao thủ vừa rồi, nàng trước sau vận dụng ba lần hồn kỹ, hai lần Ngân Xà Loạn Vũ, thêm vào một lần Thiểm Lôi Hoàn.

Trong khi đó tên kia mới chỉ sử dụng có một hồn kỹ, tiêu hao ít hơn nàng nhiều. Dù cho hồn lực của nàng cao hơn Tạ Giải nhiều, nhưng tỉ lệ tiêu hao này vẫn như cũ khiến nàng chịu thiệt.

Tạ Giải cầm trong tay Quang Long Chủy, đi vòng vòng quanh người Vương Đông Kỳ, hắn không hề sót ruột chút nào, Đường Vũ Lâm giao nhiệm vụ cho hắn phải cuốn lấy Vương Đông Kỳ, có cơ hội liền đánh bại đối thủ. Không có cơ hội, chỉ cần dây dưa cùng đối thủ như vậy là đủ rồi.

Vương Đông Kỳ đã bị hắn chặn lại ở bên này, một bên khác, Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm cũng đã bắt đầu phát động kỹ năng Quán Quan.

Mất thấy từng cây dây leo sắp đến trước mặt, tay phải của Chu Thiên Nhi đưa lên không trung vẫy liên tục, từng ánh hào quang màu xanh lục bay khắp nơi, rơi vào trên dây leo Lam Ngân Thảo.

Nhất thời, trong lòng Đường Vũ Lâm xuất hiện một loại cảm thụ kỳ lạ, hắn chỉ cảm giác Võ Hồn Lam Ngân Thảo của mình truyền đến một cảm giác ấm

áp giữa ngực, sau đó liền tạm thời mất đi không chế.

Các cây Lam Ngân Thảo trên không trung chợt mềm oặt, rơi trên mặt đất, không công kích nữa.

Chuyện này...

Đây là thuộc tính áp chế!

Đường Vũ Lâm một sát na liền hiểu rõ mình gặp phải chuyện gì.

Cho tới nay, đều là Kim Long Vương của hắn đi khống chế những Hồn Sư đồng dạng hoặc là có huyết thống Long Tộc Hồn Thú. Lại không nghĩ rằng, chính mình sẽ có một ngày lại bị người khác áp chế.

Lam Ngân Thảo tuy rằng chịu ảnh hưởng của Kim Long Vương huyết thống xuất hiện biến dị, nhưng dù sao nó vẫn là Võ Hồn thuộc tính "Mộc". Biến dị huyết thống Kim Long Vương khiến cấp độ của nó tăng lên rất nhiều, nhưng gặp phải Chu Thiên Nhi nắm giữ Mộc Linh thuộc tính, song phương hồn lực lại cách biệt rất lớn, vì vậy thuộc tính bị áp chế cũng không hề bất ngờ. Dù cho Thiên Niên Hồn Hoàn, vào lúc này đều không cách nào xoay chuyển được thuộc tính chênh lệch này.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223: Cổ Nguyệt ra tay

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Chu Thiên Nhi hướng về Đường Vũ Lâm ngọt ngào nở nụ cười, tay phải Chu Hàn U vào lúc này chỉ về phía Đường Vũ Lâm, từng đạo Băng Trùy to lớn đột nhiên từ mặt đất nhô ra, không trực tiếp đâm vào Đường Vũ Lâm, mà lại cấp tốc hình thành một cái băng lao, không những chặn đứng đường đi của hắn, mà còn đem hắn vây nhốt ở trung ương.

Chu Hàn U đệ nhất hồn kỹ Tường Băng, đệ nhị hồn kỹ, Băng Trùy. Chỉ có điều, Băng Trùy này của nàng không phải là loại công kích bình thường bằng băng trùy, mà là dùng băng trùy phiên bản biến dị, Đại Băng Trùy. Có vô số phương pháp ứng dụng.

Băng Trùy so với Tường Băng kiên cố hơn nhiều. Đường Vũ Lâm đột nhiên đụng vào, lại bị đàn hồi trở về. Cùng lúc đó, bên trong những cây Băng Trùy này, cường thịnh hàn khí lan tràn tới, tập kích thân thể của hắn.

Dù cường độ thân thể của Đường Vũ Lâm vượt xa người thường cũng không khỏi cơ linh linh rung mình một cái.

Hai vị tỷ muội này phối hợp thật là ăn ý! Hơn nữa, các nàng rõ ràng vẫn chưa hề phát lực. Chu Hàn U đây là đã hạ thủ lưu tình, nếu không, Băng Trùy hắn là đã từ phía dưới đâm xuyên thân thể của chính mình, mà không phải là hình thành băng lao.

Đường Vũ Lâm không dám thất lễ, cấp tốc phóng thích ra một dây Lam Ngân Thảo chống đỡ trên mặt đất, muốn đem thân thể của đẩy ra khỏi băng lao.

Nhưng ngay khi đó, các mũi nhọn băng lao ở bên trên nhanh chóng hợp lại, khóa chặt đường rút lui của hắn.

Hai tầng khống chế! Đây rõ ràng là hồn kỹ hai tầng, chính là thủ đoạn khống chế cao cấp. Tinh thần lực của Chu Hàn U e rằng mạnh tương đương, sợ là còn cao hơn cả mình!

Xem ra, không thể lưu thủ. Thực lực của Hải Lục chiến đội này so với bọn họ tưởng tượng còn mạnh hơn.

"Cổ Nguyệt!" Đường Vũ Lâm quát to một tiếng, cùng lúc đó Kim Lâm đã bao trùm khắp tay phải của hắn. Kim Long Trảo hung hãn xuất hiện, một quyền đánh thẳng về Băng Trùy phía trước mặt.

"Oanh" một tiếng, Băng Trùy chính diện hóa thành bột mịn, Nát Tan đặc hiệu của Kim Long Trảo lần đầu tiên bạo phát ngay lần công kích thứ nhất, trong chớp mắt tiếp theo Đường Vũ Lâm liền vọt ra.

Đối mặt Chu Thiên Nhi, Lam Ngân Thảo của hắn bị áp chế, nhưng cũng không hẳn là tuyệt đối.

Thu hồi lại những dây Lam Ngân Thảo lúc trước, một cây Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo xuất hiện, nhắm thẳng vào Chu Thiên Nhi. Đường Vũ Lâm lại lao đến hai tỷ muội bọn họ một lần nữa.

Nghe được tiếng Đường Vũ Lâm hô hoán, cuối cùng Cổ Nguyệt cũng bắt đầu tham gia vào trận chiến.

Ánh sáng màu xanh lấp lánh, nàng nhẹ nhàng hướng về bên này bay tới. Hai tay xoa một cái, đệ nhất Hồn Hoàn sáng lên, một đoàn Đại Hỏa Cầu cũng đã bay về phía hai tỷ muội Chu Hàn U.

Bất kể là Băng Linh hay là Mộc Linh, thuộc tính "Hỏa" đều sẽ có tính tương khắc trời sinh đối với chúng.

Thuộc tính Nguyên Tố? Còn giống như không chỉ có một loại?

Nhìn thấy ánh sáng màu xanh dưới chân Cổ Nguyệt, hơn nữa nàng còn thả ra Hỏa Cầu. Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi đều giật mình, bản thân các nàng đều là thuộc tính Nguyên Tố, tự nhiên đối với thuộc tính Nguyên Tố rất quen thuộc.

Mất thấy Cổ Nguyệt phóng thích ra Phong – Hỏa hai loại nguyên tố, các nàng tự nhiên rung động.

Băng cùng Hỏa vốn là tương khắc lẫn nhau, nhưng còn Mộc Linh, lại bị Hỏa thuộc tính hoàn toàn áp chế. Vì lẽ đó người ra tay chính là Chu Hàn U.

Một viên Băng Trùy dài đến nửa mét bắn ra, trong nháy mắt chạm vào quả cầu lửa, va chạm trên không trung, nổ tung thành một đoàn hào quang hồng lam hai màu ánh sáng. Có thể thấy được lực lượng ngang nhau.

Chu Thiên Nhi cũng không nhàn rỗi, từng cây dây leo quấn quanh lấy Đường Vũ Lâm, đồng thời đệ nhị Hồn Hoàn sáng lóng lánh, tăng cường thuộc tính áp chế đối với Đường Vũ Lâm.

Chu Thiên Nhi đệ nhất hồn kỹ, Quấn Quanh, đệ nhị hồn kỹ, Mộc Linh.

Mộc Linh là một phụ trợ hồn kỹ, có thể tăng cường hết thảy hồn kỹ của bản thân nàng, đồng thời, còn có tác dụng áp chế hầu hết các Hồn Thú hoặc Võ Hồn có thuộc tính "Mộc". Chỉ cần thuộc tính Mộc của đối phương không mạnh bằng nàng, đều sẽ chịu ảnh hưởng.

Vì lẽ đó, nói theo một ý nghĩa nào đó, Đường Vũ Lâm vốn trời sinh bị Chu Thiên Nhi khắc chế.

Dưới ảnh hưởng của Mộc Linh, dây leo gai của Chu Thiên Nhi gần như tăng trưởng gấp đôi, mỗi một dây đều có thân đường kính dài bằng một cánh tay, mặt trên mang theo gai nhọn dày đặc dài cả tấc, nếu như bị dây leo này quấn quanh người, tuyệt đối cảm giác không hề dễ chịu.

Đường Vũ Lâm Kim Long Trảo thu lại, lúc này đã thu hồi vào trong cơ thể, tiêu hao hồn lực của Kim Long Trảo quá to lớn. Dưới áp chế của Mộc Linh, Lam Ngân Thảo lại không dùng được; chỉ có thể dựa vào Kim Quang phụ thể Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo.

Kim quang lóe lên, Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo không tiếp tục công kích Chu Thiên Nhi, mà lại đánh vào mặt đất, mượn nhờ phản lực, Đường Vũ Lâm bỗng nhiên nhảy lên. Tránh khỏi gai nhọn công kích.

"Còn muốn chạy." Chu Thiên Nhi xảo tiểu yên nhiên, dây leo gai xoắn lại bắn lên phía trên. Trên không trung Đường Vũ Lâm hiển nhiên không thể mượn lực, dưới cái nhìn của nàng, căn bản là không thể thoát ly sự công kích của chính mình.

Đang lúc này, bên người Đường Vũ Lâm ánh sáng màu xanh lại lóe lên, người hấn chậm rãi co lại, tiếp theo, một viên băng trùy tinh thuần xuất hiện ở dưới chân hấn.

Viên băng trùy này còn lâu mới lớn bằng viên mà Chu Hàn U phóng thích, nhưng đối với Đường Vũ Lâm mà nói nhiều đó cũng đã đủ, hấn mượn lực biến hướng, giống như một con điều hầu, lao thẳng tới Chu Hàn U ở bên dưới.

Cùng lúc đó, bảy viên cầu lửa từ bên người hấn xuất hiện, đồng thời bắn về phía dưới. Đây là Hỏa Cầu do Cổ Nguyệt khống chế.

Cổ Nguyệt giống như động cơ vĩnh cửu, từng viên Hỏa Cầu không hề gián đoạn cứ bắn ra không ngừng, với hồn lực hai mấy cấp của mình, vẫn có thể áp chế khiến Chu Hàn U không cách nào phân tâm.

Kim Long Trảo tái hiện, Đường Vũ Lâm đem Kim Long Trảo đuổi ra ở trước người, bất kể là Tường Băng hay Băng Trùy, trong nháy mắt hấn đều không định né tránh. Trước tiên giải quyết Chu Hàn U đã rồi tính sau.

Tam hoàn Chu Hàn U mới là uy hiếp to lớn nhất.

Không trung truyền đến áp lực thật lớn khiến Chu Hàn U cau mày, nàng cũng không nghĩ tới, đối phương ba tên này bất quá chỉ mới 10 tuổi lại tạo nên áp lực và phiền toái lớn đến như vậy cho bọn họ.

Đường Vũ Lâm thì còn dễ, năng lực của hấn đã bị bọn họ tìm hiểu, cũng đã lập ra chiến thuật ứng đối. Thế nhưng, tên tiểu quỷ gọi là Tà Giải kia lại có thể cuốn lấy Vương Đông Kỳ, khiến cho Vương Đông Kỳ - Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư không thể xuất thủ, nhìn qua còn có vẻ bị áp chế.

Mà lúc Cổ Nguyệt ra tay càng làm cho các nàng giật nảy cả mình, trong thời gian ngắn ngủi này, Cổ Nguyệt đã triển khai ba loại năng lực Nguyên Tố. Tuy rằng không nhìn ra hồn kỹ của nàng là gì, nhưng ba loại nguyên tố này phối hợp lẫn nhau, trong một thoáng liền có thể xoay chuyển tình thế, chỉ ít đem thể hạ phong ban đầu kéo về trạng thái cân bằng.

Kim Long Trảo của Đường Vũ Lâm uy hiếp to lớn, ở những trận đấu trước bọn họ đã biết đến. Lúc này đã gần trong gang tấc, lại còn có nhiều quả Hỏa Cầu phụ trợ như vậy, Chu Hàn U biết, nếu không phát huy toàn bộ thực lực, chỉ sợ sẽ rơi vào thế hạ phong.

Hồn Hoàn màu tím dưới chân rốt cục sáng lên, khí tức cả người nàng đã biến đổi theo, băng vụ màu trắng trên người bỗng trở nên ngưng tụ lại. Tiếp theo đó, da thịt của nàng biến thành màu băng lam. Cả người đều tràn ngập một luồng khí tức cực kỳ lạnh giá. Băng Linh!

Lúc trước Mộc Linh của Chu Thiên Nhi đã áp chế Đường Vũ Lâm phi thường thống khổ, mà Chu Hàn U đệ tam hồn kỹ rõ ràng là Băng Linh. Đồng dạng là hồn kỹ tăng cường cho Nguyên Tổ, Bách Niên cùng Thiên Niên hiển nhiên không thể giống nhau, chứ nói chi của nàng lại còn là đệ tam hồn kỹ.

Cùng lúc với đệ tam hồn kỹ phóng thích, Tường Băng vô cùng to lớn cũng đã dựng thẳng lên ở trước người nàng.

Một đoàn Hỏa Cầu hạ xuống, trực tiếp tiêu biến trên Tường Băng. Đường Vũ Lâm mạnh mẽ va vào Tường Băng. Nát Tan hiệu quả lần này lại không xuất hiện, Kim Long Trảo chỉ là lún sâu vào Tường Băng, trên Tường Băng xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách, nhưng cũng không vỡ vụn ngay tức khắc.

Từng viên Băng Trùy nhanh chóng xuất hiện xung quanh cơ thể Chu Hàn U. Bị ba tên đối thủ chỉ mới 10 tuổi bức bách mình phải sử dụng đệ tam hồn kỹ, Chu Hàn U cũng đã có chút phần nộ rồi!

Dưới Băng Linh gia trì, lần này mỗi viên Băng Trùy nàng phóng thích ra đều có dư lực lớn, hàn khí toát ra bên ngoài, càng tràn ngập khí thế sắc bén cường thịnh.

Không chỉ có như vậy, nàng một chương vỡ ra, đánh vào bên trên Tường Băng của mình.

Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy thân thể chấn động, liên ý thức được không ổn, vội vàng thôi thúc hồn lực của bản thân. Một chớp mắt tiếp theo, ầm một tiếng, Tường Băng nổ nát, trực tiếp chấn hấn văng ra ngoài.

Đường Vũ Lâm bọn họ trước đây cũng từng đối mặt qua tam hoàn Hồn Sư, nhưng đến thời khắc này, hẳn mới ý thức được chân chính tam hoàn cường giả, thực lực đáng sợ đến dường nào.

Từng luồng hàn khí cường thịnh xuyên vào trong cơ thể hắn, khiến cho huyết thống hắn tựa như đều muốn đóng băng lại. Hơn nữa lực chấn động lúc này nổ tung khiến khí tức trong nội thể hắn trào dâng cuộn cuộn. Nếu như không phải thân thể hắn vượt xa người thường, e rằng chỉ chiêu vừa rồi cũng đủ khiến hắn hôn mê bất tỉnh.

Tường Băng phá nát, đánh bay Đường Vũ Lâm, từng viên băng trùy lại lao ra ngoài, bay thẳng về phía Cổ Nguyệt.

Nhìn thấy Đường Vũ Lâm bị đánh bay, Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải gần như cùng kinh ngạc thốt lên lên một tiếng. Điều khác biệt chính là, trong thanh âm Tạ Giải chỉ có sự khiếp sợ, mà thanh âm của Cổ Nguyệt lại tràn ngập phần nộ.

Một vết hào quang kì dị ở đáy mắt Cổ Nguyệt sáng lên, trên người nàng lóe lên ánh bạc, đã xuất hiện ở trước người Đường Vũ Lâm. Những viên băng trùy bắn về phía nhất thời rơi vào chỗ trống.

Đây là...

Chu Hàn U sững sốt một chút, dù sao kinh nghiệm thực chiến của nàng vẫn còn khiếm khuyết, trong chớp mắt này, những viên băng trùy kia đã bay ra khỏi phạm vi phòng thủ của nàng, va chạm trên vòng bảo vệ của đài thi đấu tạo nên từng đợt gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Võ Hồn Dung Hợp Kỹ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cổ Nguyệt mặt cười tràn đầy sát khí, hai tay ở trước ngực kết ra một thủ ấn. Tiếp đó, trên người nàng cả hai Hồn Hoàn đồng thời sáng lên.

Một đoàn hỏa diễm hào quang đỏ rực từ trên người nàng phát ra, cùng lúc đó, một đoàn hào quang màu xanh lam khác cũng xuất hiện. Chỉ thấy hai tay nàng biến hóa không ngừng, luồng hỏa diễm cường thịnh đã bắn về phía trước.

Phong cùng Hòa, hai loại thuộc tính hỗ trợ lẫn nhau, gió thổi khiến lửa lan nhanh. Phong Hòa Song Long Quyển to lớn cũng đã hình thành ở trước mặt nàng.

Thời điểm Phong Hỏa Song Long Quyển vừa xuất hiện độ cao cũng chỉ có 1 mét, nhưng lại khiến cho Nguyên Tổ vô hồn của Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi đều có thể rõ ràng cảm giác được, không khí trên đài thi đấu đều hướng về phía nguyên tố "Gió" cùng nguyên tố "Lửa" kia, bằng một tốc độ kinh khủng, hội tụ lại. Lốc xoáy hai thuộc tính khủng bố cấp tốc trưởng thành, chỉ mất thời gian vài lần hô hấp, độ cao đã vượt quá 2 mét.

"Nàng linh ngộ Nguyên Tổ Chi Tâm." Chu Thiên Nhi vốn vẫn luôn xảo tiểu yên nhiên đột nhiên la thất thanh.

Nắm giữ được Nguyên Tổ Chi Tâm, chỉ có đối với chương không giả của Nguyên Tổ thuộc tính mới có ý nghĩa. Thuộc tính Nguyên Tổ Hồn Sư vô cùng hiếm thấy. Bọn họ muốn trở thành cường giả chân chính, có một cửa nhất định phải vượt qua; đó chính là linh ngộ được Nguyên Tổ Chi Tâm của nguyên tố mà mình chương không.

Nguyên Tổ Chi Tâm xuất hiện từ chân lý của nguyên tố, chỉ khi nắm giữ được chân lý này, Hồn Sư mới có thể chân chính dung nhập vào bên trong Nguyên Tổ Vô Hồn của mình. Khi thôi động Nguyên Tổ, không chỉ tương quan cùng với hồn lực bản thân mà thậm chí còn có thể trực tiếp điều động thuộc tính nguyên tố từ trong không khí. Có thể khiến cho cả sức tấn công lẫn phòng ngự của mình đều tăng trưởng trên phạm vi lớn.

Nguyên Tổ Chi Tâm là một trong những thứ phân biệt Vô Hồn Nguyên Tổ Hệ mạnh hay yếu. Đương nhiên, nếu sử dụng Nguyên Tổ Chi Tâm triệu hoán từ trong không khí lượng lớn thuộc tính nguyên tố vượt quá khả năng mình có thể chương không, rất có nguy cơ gặp phải phản phệ. Vì lẽ đó, Nguyên Tổ Vô Hồn Hồn Sư luôn có yêu cầu cao nhất về tinh thần lực. Quan trọng nhất đề Hồn Sư đảm bảo không chế được thuộc tính của mình. Bằng không, một khi thất bại, liền khiến cho bản thân mình bị nguyên tố nuốt chửng.

Như Chu Hàn U Bằng Linh cùng Chu Thiên Nhi Mộc Linh, nói theo một ý nghĩa nào đó, đều giúp các nàng tăng cường năng lực câu thông cùng nguyên tố mình chương không. Thế nhưng, khoảng cách mà các nàng linh ngộ được Nguyên Tổ Chi Tâm còn phải đi một chặng đường rất dài.

Thời điểm Cỏ Nguyệt thả ra Phong Hỏa Song Long Quyển, nàng rõ ràng không hề tiếp tục truyền thêm hồn lực vào, nhưng Phong Hỏa Song Long Quyển này vẫn nhanh chóng trưởng thành, đây rõ ràng là đã linh ngộ Nguyên Tổ Chi Tâm hiệu quả. Thông qua lý giải đối với nguyên tố, trực tiếp hấp dẫn hai loại nguyên tố khác nhau truyền vào trong đó, giúp cho Phong Hỏa Song Long Quyển trở nên ngày càng mạnh mẽ hơn.

Nàng mới bao nhiêu tuổi? Làm sao có khả năng linh ngộ Nguyên Tổ Chi Tâm? Hơn nữa còn là hai loại nguyên tố Nguyên Tổ Chi Tâm. Điều này hoàn toàn khó mà tin nổi.

"Nhanh! Ra tay." Chu Hàn U là người đầu tiên phản ứng lại, các nàng biết rõ cái gì gọi là Nguyên Tổ Chi Tâm, cho nên mới càng hiểu được Nguyên Tổ Chi Tâm một khi bộc phát sẽ đáng sợ như thế nào.

Một khi mất đi sự khống chế, e rằng tất cả mọi người trên đài thi đấu đều gặp phải tào uông. Ai biết vị Cỏ Nguyệt này có thể khống chế tới mức nào?

Nói như vậy, Hồn Sư linh ngộ Nguyên Tổ Chi Tâm, đều sẽ khống chế kỹ năng dùng trước khi Nguyên Tổ Chi Tâm đạt đến cực hạn để tránh bị phản phệ. Nhưng Cỏ Nguyệt chỉ mới 10 tuổi, các nàng không dám đánh cược!

Chu Hàn U hướng về phía muội muội đưa tay phải ra, Chu Thiên Nhi vươn tay trái ra nắm lấy, khí tức của tỷ muội hai người đồng thời phát sinh ra biến hóa.

Phía sau Chu Hàn U, một đoàn quang ảnh xanh lam lấp lánh, phía sau Chu Thiên Nhi, có thêm một quang ảnh màu xanh lục. Hai quang ảnh từ phía sau hai người ôm lấy lẫn nhau, trong phút chốc, khí tức của hai người bay vút lên, bạo phát bằng một tốc độ kinh người.

Vào giờ phút này, ở trong phòng quan sát thi đấu rất nhiều người cũng đã đứng lên.

Trong đó có các hai người ở trong phòng khách số 07 - Vũ Trường Không cùng Thẩm Dập, còn có phòng khách số 01 - Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng.

Tuy rằng bọn họ không ở chung một phòng khách, nhưng đều không hẹn mà trong mắt đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hội thi đấu 3 đấu 3 này vốn lẽ ra không gây ra quá nhiều sự quan tâm, nhưng cuối cùng đã khiến bọn họ gặp quá nhiều chấn động.

Từ lúc thi đấu vừa mới bắt đầu, Vũ Trường Không đã ý thức được Đường Vũ Lâm bọn họ gặp phải cường địch, hai người tam hoàn thì thôi không nói, nhưng lại còn đến từ Hải Lục học viện vốn nổi danh về năng lực thực chiến, mạnh hơn hẳn các đối thủ trước đó. Thêm vào đó lại còn có hai tên Nguyên Tổ Hồn Sư.

Theo nhịp độ trận đấu tiếp diễn, Đường Vũ Lâm an bài chiến thuật vẫn phi thường thoả đáng. Tạ Giải cuốn lấy Vương Đông Kỳ là vô cùng cần thiết, nếu không thì, để một tên Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư tiên phong, Thiểm Lôi Kiếm nhất định sẽ đem lại hiệu quả khống chế toàn trường. Như vậy, thực lực của hai tên Nguyên Tổ Hồn Sư sẽ được phát huy đến mức tận cùng.

Nhưng khiến Vũ Trường Không có chút ngẹn ngào, Đường Vũ Lâm tên tiểu tử này quá to gan, ngay từ đầu vẫn không để cho Cỏ Nguyệt ra tay. Đây rõ ràng là muốn thử nghiệm cực hạn của bản thân. Mãi đến tận khi Vô Hồn của mình bị đối thủ áp chế, lúc này mới để Cỏ Nguyệt tham gia vào trong chiến đấu.

Thực lực của Chu Hàn U so với tưởng tượng còn mạnh mẽ hơn, nhưng Cỏ Nguyệt lại có thể linh ngộ Nguyên Tổ Chi Tâm chuyện như vậy, ngay cả khuôn mặt của Vũ Trường Không cùng Thẩm Dập cũng không khỏi biến sắc.

Thẩm Dập, ở trong phút ghen ngào này, lập tức hướng về Vũ Trường Không yêu cầu hắn tặng tên đệ tử này cho nàng.

Nguyên Tổ Hồn Sư có thể lĩnh ngộ thành công Nguyên Tổ Chi Tâm, tuyệt đối là thiên tài hiếm có, chớ nói chi là Cổ Nguyệt hiện tại còn thể hiện ra Đa Hệ Nguyên Tổ Năng Lực. Dù hồn kỹ của nàng có thể không nổi trội ở riêng một thuộc tính nào, nhưng có thể có Nguyên Tổ Chi Tâm, những thứ này đều không còn quá trọng yếu! Nàng chỉ ít cũng đã lĩnh ngộ Phong, Hòa hai loại Nguyên Tổ Chi Tâm, đã là bất thể thiên tài.

Nhưng mà sự tình khiến họ ngạc nhiên vẫn còn chưa kết thúc, đối mặt với Phong Hòa Song Long Quyền, Chu Hàn U sau khi kinh hãi, lại có thể theo bản năng lật lá bài tẩy cuối cùng của chính mình. Khi nàng cùng Chu Thiên Nhi tay nắm tay, sau lưng dị tượng xuất hiện, các cường giả ở đây quan chiến ngay lập tức đều ý thức được một chuyện.

Thứ hiếm gặp nhất trong giới Hồn Sư, cũng là năng lực tối cường hẳn xuất hiện.

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ!

Hơn nữa, lại còn là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ do hai loại Nguyên Tổ tạo thành.

Dù cho là ở cấp bậc thi đấu toàn Liên Bang, cảnh tượng như vậy cũng không thường được thấy! Nhưng lại xuất hiện ở Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu nhóm thiếu niên, nội dung 3 đấu 3, vốn ai cũng tưởng là một trận thi đấu nhàm chán.

Long Hoán Thiên cuối cùng đã hiểu được tại sao thời điểm Trương Chấn Bằng hướng về mình yêu cầu danh ngạch nội viện đệ tử lại vô cùng thông dong. Hẳn thật sự có lý cho đề tự tin.

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ xuất hiện, coi như là dựa vào thực lực cùng sức ảnh hưởng, chỉ cần năng lực này bày ra, thu được hai tiêu chuẩn nội viện là điều vô cùng hiển nhiên.

Thiên Hải Thành dù cho là bá đạo, nhưng đối với thiên tài như vậy cũng không thể để cho bọn họ mai một. Dù sao, Thiên Hải Thành vẫn phải vì lợi ích chung của toàn bộ Thiên Hải Liên Minh mà suy nghĩ.

Thi vào Sử Lai Khắc học viện nội viện, đối với toàn Liên Minh mà nói là một vinh quang lớn lao. Dù cho thu hoạch lớn nhất là Hải Lục học viện, nhưng lại có thể thu thêm được danh ngạch ghi danh nội viện trong tương lai, Liên Minh được lợi cũng không ít. Riêng chỉ trong Liên Bang, sức ảnh hưởng của giới Hồn Sư có thể tăng lên khá nhiều.

Đồng thời, Long Hoán Thiên cũng chú ý tới đại biểu của Đông Hải Thành xuất chiến ba tên tiểu gia hỏa, mà ba tên này cũng không phải kẻ tầm thường! Tuy rằng chưa từng xuất hiện Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, nhưng cô bé cuối cùng ra tay lại thể hiện ra năng lực Nguyên Tổ Không Chế Hệ mạnh mẽ như vậy, lóe xoáy càng lúc càng khổng lồ kia, lại có thể được triển khai bởi một nhị hoàn Hồn Sư thôi sao?

Trương Chấn Bằng lúc này cũng trợn to hai mắt, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ bại lộ quá sớm rồi! Tuy rằng hẳn như trước có lòng tin giành được giải quán quân nội dung 3 đấu 3. Nhưng quả thật 3 tên học viên của Đông Hải Thành này bày ra thực lực khiến người khác phải giật mình. Vốn cho là người mạnh nhất chính là Đường Vũ Lâm, nhưng hiện tại xem ra, cô bé ra tay cuối cùng này mới thật sự là người mạnh nhất.

Nhiệt độ trên toàn bộ đài thi đấu bắt đầu giảm xuống, thân thể của Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi tỷ muội bắt đầu trở nên óng ánh long lanh hơn. Các nàng lúc này, lại giống như tinh linh vậy, toàn thân tự tỏa ánh hào quang.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 225: Băng Tuyết Chi Sâm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lam lục hai màu ánh sáng giao hòa lẫn nhau, khuếch tán, trong nháy mắt làm cả đài thi đấu phủ kín một lớp sương mù.

Tốc độ trưởng thành của Phong Hòa Song Long Quyền rõ ràng bắt đầu hạ thấp, bởi vì trên đài thi đấu hai loại nguyên tố Phong – Hỏa nhanh chóng bị loại bỏ.

Sắc mặt Cổ Nguyệt hơi đổi một chút. Võ Hồn Dung Hợp Kỹ đã vượt quá dự đoán ban đầu của nàng.

Ngay trong chớp mắt tiếp theo, một đoàn bạch quang cường thịnh đột nhiên từ phía trước nàng bay vọt lên. Đó là một cây đại thụ, toàn thân lập lòe ánh hào quang màu trắng, nhưng bản thân lại có màu xanh lam. Nó tựa như là do băng tuyết ngưng tụ lại mà thành, nhưng cũng lại tràn ngập hơi thở sự sống.

Vị trí của nó xuất hiện, vừa vặn lại là vị trí lúc trước của Phong Hỏa Song Long Quyển. Nó cùng Phong Hỏa Song Long Quyển đụng vào nhau, bão táp nguyên tố mãnh liệt bắn ra, đại thụ chấp chòn, cành cây, lá cây dồn dập bị phá nát, nhưng mà Phong Hỏa Song Long Quyển cũng thuận theo đó mà tan biến mất.

Xa xa, Tạ Giải và Vương Đông Kỳ vốn đang giao thủ chợt nhìn thấy cảnh này. Đông Kỳ đột nhiên quay đầu lại, nhanh chóng chạy khỏi khu vực thi đấu, nàng hiểu rõ uy lực của Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này của Chu Hàn U tỷ muội.

Trong lúc chạy, nàng cũng hướng về Tạ Giải hô to một tiếng, "Chạy mau."

Tạ Giải cũng cảm giác được không ổn, liền đuổi theo phương hướng của nàng nhào ra bên ngoài.

Với tu vi của Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi, cũng chỉ vừa vặn đủ để có thể sử dụng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này, nhưng để khống chế được hoàn toàn, họ lại không làm được. Đây là nguyên nhân vì sao Vương Đông Kỳ lại muốn bỏ chạy.

Phong Hỏa Song Long Quyển bị phá, sắc mặt Cổ Nguyệt trắng nhợt. Trọng tài ở phía xa xa hét lớn một tiếng, "Dừng lại!"

Nhưng mà vào lúc này đã không thể dừng lại được!

"Àm, âm!" Trên khán đài, pha lê trong phòng khách số 07 đột nhiên bị phá nát, một bóng người khác nào một con bạch ưng màu trắng hướng về phía sân thi đấu bay xuống.

Bên phòng khách số 01 cũng xuất hiện tình huống tương tự, nhưng bắn ra là hai bóng người.

Nhưng mà bất luận tốc độ của bọn họ nhanh bao nhiêu, vào đúng lúc này cũng đã không kịp ngăn cản.

Cổ Nguyệt chỉ cảm giác xung quanh cơ thể mình không ngừng truyền đến từng luồng lực lượng áp chế, hàn ý khủng bố lan tràn áp bức thân thể của nàng. Dưới chân, một luồng lực cực lớn đột nhiên bạo phát. Trên đài thi đấu, từng cây đại thụ màu xanh lam mọc lên che phủ khắp nơi.

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, Băng Tuyết Chi Sâm!

Ngay khi Cổ Nguyệt vì giật mình mà tròn to hai mắt, đột nhiên, nàng cảm giác được thân thể mình nhẹ đi, trời đất quay cuồng, tiếp đó đã được một đôi cánh tay mạnh mẽ bế lên. Sau đó thân thể nàng bị nhấc bổng lên, nâng lên trên cao.

Cổ Nguyệt cúi đầu nhìn sang, giật mình nhận ra người đang ẵm mình chính là Đường Vũ Lâm.

"Đừng lo lắng, có ta ở đây!"

Từng cây gai băng đâm ra, xuyên thẳng qua người Đường Vũ Lâm. Đó là những cành cây của Băng Tuyết Chi Sâm đại thụ, nhưng thân thể của hắn vô cùng rắn rỏi, mạnh mẽ ngăn cản những cành cây kia, che chắn cho nàng, không thể chúng đâm vào người Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt nhìn thấy rõ ràng, từng đóa huyết hoa tỏa ra trong mắt nàng. Nàng càng thấy rõ ràng, ở trên mặt hắn, không hề toát ra vẻ thống khổ, chỉ có mỉm cười, một nụ cười tỏa nắng. Cánh tay của hắn vẫn như trước kiên định mạnh mẽ như vậy. Vững vàng nâng thân thể của nàng lên.

Ngay trong nháy mắt khi Băng Tuyết Chi Sâm từ dưới đất chui lên, chính hắn dùng Kim Long Trảo đánh xuống mặt đất, mạnh mẽ thoát khỏi ràng buộc, nhào tới bên người nàng, ôm lấy nàng, lại nâng nàng lên, dùng lưng mình che chở cho nàng, chịu đựng xung kích của Băng Tuyết Chi Sâm.

"Không ——" Trong miệng Cổ Nguyệt một âm thanh bi thiết không còn nghe ra tiếng người nữa, âm thanh của nàng gào lên như muốn xé rách trời cao. Xung quanh cơ thể nàng, từng đạo quang ảnh màu sắc rực rỡ bạo phát. Trong tiếng bi thiết kia, trong không khí, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Quang Minh, Không Gian, sáu loại nguyên tố đột nhiên bay như điên về phương hướng của nàng mà hội tụ lại.

Ánh mắt Đường Vũ Lâm hơi kinh ngạc, thân thể của hắn đã mất đi cảm giác, thật sự cũng không đau đớn, nhưng mà không hiểu tại sao, nhìn Cổ Nguyệt như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc.

Trong tròng mắt Cổ Nguyệt, bắn ra ánh sáng vô cùng chói lọi, một luồng khí tức thô bạo khó có thể hình dung từ trên người nàng bạo phát.

"Cổ Nguyệt, không được." Đường Vũ Lâm thanh âm yếu ớt vang lên. Truyền vào trong tai Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt thân thể mềm mại khẽ run run, nàng đột nhiên ý thức được điều gì. Nàng đột nhiên ôm chặt lấy Đường Vũ Lâm, ánh bạc đồng thời lấp lóe, khi huyết quang kia bắn tới, hai người biến mất ở đỉnh của Băng Tuyết Chi Sâm.

Một đạo nhân ảnh nhào lên trên đài thi đấu, từng cây Băng Tuyết Chi Sâm không ngừng vọt lên, nhưng chỉ những cây đầu là to lớn nhất, những cây phía sau dần dần thu nhỏ lại, nhưng không khí trên toàn bộ đài thi đấu vẫn là cực hàn như cũ.

Nhân ảnh áo trắng này là người đầu tiên vọt lên trên đài thi đấu, nhưng hắn lại vô huyệt, bởi vì khi hắn đến, chính là lúc Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt đồng thời hóa thành ánh bạc biến mất.

Trương Chấn Bằng là người thứ hai đến, một khắc sau khi hắn nhìn thấy Băng Tuyết Chi Sâm phát động, liền ý thức được không hay! Đây chỉ là thi đấu

mà thôi! Mà hai đệ tử đắc ý của mình vẫn chưa thể không chế hoàn toàn được Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, đây là muốn xảy ra chuyện chẳng lành.

Đáng tiếc, hần vẫn tới chậm một bước.

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ dĩ nhiên bạo phát. Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi gần như cùng lúc rơi xuống đất, sắc mặt hai thiếu nữ đồng dạng trắng xám, miệng há to, kịch liệt thở hỗn hển. Võ Hồn Dung Hợp Kỹ triển khai ra khiến cho các nàng tiêu hao toàn bộ hồn lực.

"Các ngươi làm sao có thể phát động Võ Hồn Dung Hợp Kỹ!" Trương Chấn Bằng trách cứ: "Thế nào? Thân thể không vấn đề gì chứ?"

Ở thời khắc Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi phát động Băng Tuyết Chi Sâm, trong chớp mắt tiếp theo liền hồi hận. Kinh nghiệm thực chiến của các nàng chung qui vẫn không đủ phong phú, đối mặt với Phong Hỏa Song Long Quyển, các nàng cảm nhận được uy hiếp to lớn, hầu như là theo bản năng liền vận dụng thủ đoạn mạnh nhất của mình. Nhưng khi Băng Tuyết Chi Sâm bay lên, mắt thấy Đường Vũ Lâm nâng Cổ Nguyệt lên và bị đâm xuyên người, trong lòng các nàng đã tràn ngập hồi hận.

"Ngươi dạy đồ đệ của mình như vậy sao?" Chính đang lúc này, một âm thanh cực kỳ lạnh lẽo từ phía sau lưng truyền đến.

Trương Chấn Bằng xoay người nhìn lại, nhìn thấy, một bóng người bạch y tung bay. Hần trẻ tuổi, anh tuấn, nhưng toàn thân lại toả ra hàn ý khó có thể hình dung.

"Ngươi là ai? Nơi này đến phiên tiểu bối như ngươi nói chuyện?" Trong lòng hần lúc này vô cùng phiền não, trong trận đấu xuất hiện tình huống như thế, thân là Hải Lục học viện viện trưởng, hần bụng làm dạ chịu. Hần biết rõ uy lực của Băng Tuyết Chi Sâm, hai tên học viên Đông Hải học viện kia bằng chừng ấy tuổi đã thể hiện ra thiên phú như vậy, Đông Hải học viện nhất định sẽ không giảng hoà.

"Được." Vũ Trường Không không thêm biện giải, nhưng hai mắt của hần ở trong chớp mắt đã biến thành màu lam đậm, bỗng nhiên bước lên một bước, trong tay phải, Thiên Sương Kiếm đưa lên, hai vàng, hai tím, hai đen, sáu cái Hồn Hoàn ánh sáng lấp lánh.

Bạch Y Lam Kiếm, Băng Thiên Tuyết Hàn!

Một chiêu kiếm đâm ra, phong vân động. Hàn ý trên toàn bộ thi đấu đài vốn chưa tan đi điên cuồng hướng về thân thể hần mà tụ lại, chân trái Vũ Trường Không điểm nhẹ trên mặt đất, nhìn qua vô cùng thanh thoát, nhưng ở trong chớp mắt đã làm toàn bộ Băng Tuyết Chi Sâm trên đài bị phá nát, hóa thành bột mịn rơi xuống.

Thiên Sương Kiếm chỉ về phía trước, đệ ngũ Hồn Hoàn dưới chân Vũ Trường Không toả sáng, tiếp theo, một huyễn ảnh cự kiếm màu lam đột nhiên xuất hiện. Sau đó cây thứ hai, thứ ba, thứ tư, ... hầu như ở trong một nhịp thở, chín chuỗi cự kiếm lẳng không lơ lửng. Uy thế kinh khủng, áp bức toàn bộ Sân Vận Động Thiên Hải Thành. Mỗi người ở đây đều có thể cảm nhận được uy áp đáng sợ cùng hàn ý mãnh liệt tỏa ra từ trên thân cự kiếm kia.

Khi Trương Chấn Bằng nhìn thấy trên người Vũ Trường Không bay lên sáu cái Hồn Hoàn cũng đã ngơ ngác biến sắc. Hần tuy rằng cũng là lục hoàn Hồn Sư, nhưng của hần lại là hai vàng bốn tím, hần hiểu vô cùng rõ lục hoàn Hồn Đế nắm giữ hai cái Vạn Niên Hồn Hoàn có ý nghĩa gì.

Chín chuỗi cự kiếm đột nhiên xuất hiện, tạo thành một mặt trắng to lớn trên không trung, không có nửa phần dừng lại, chém thẳng xuống đầu Trương Chấn Bằng.

Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt sinh tử chưa rõ, Vũ Trường Không đã thật sự nổi giận. Bạch Y Lam Kiếm càng nổi giận, lại càng thêm lạnh lẽo. Trong nháy mắt này, ngay cả không khí chung quanh thân thể hần tựa hồ cũng đã ngưng tụ lại.

Trương Chấn Bằng hiện tại cũng không lo nổi giải thích, áp lực to lớn kia làm Võ Hồn của hần tự động bắn ra. Sau lưng một đôi cánh khổng lồ mở ra, thân thể trở nên hùng tráng. Hai tay nâng bầu trời, một đoàn lôi cầu to lớn ở trong tay hần nổ tung, hóa thành một đạo cường quang, oanh kích thẳng về phía Nguyệt Kiếm.

"Oanh —— "

Đây là tranh tài giữa hai tên Hồn Đế, nhưng chỉ mới lần thứ nhất va chạm đã hiển hiện ra chênh lệch giữa hai bên.

Trong tiếng nổ kịch liệt, quả cầu sét bị phá nát, chín chuỗi cự kiếm chỉ có lam quang lóe lên một chút, dường như vô sự, trong chớp mắt tiếp theo đã đến đỉnh đầu của Trương Chấn Bằng.

Trương Chấn Bằng mặc dù biết thực lực giữa mình và đối phương có khoảng cách, nhưng cũng không nghĩ tới chênh lệch lại lớn đến trình độ như thế. Chợt quát lên một tiếng, đệ ngũ Hồn Hoàn dưới chân sáng lên, một con Lôi Bằng khổng lồ lao lên không trung, lần thứ hai va về phía mặt trăng.

Võ Hồn của hần chính là Lôi Bằng, cũng rất mạnh mẽ. Đáng tiếc, hần gặp phải chính là Vũ Trường Không, Bạch Y Lam Kiếm, Băng Thiên Tuyết Hàn Vũ Trường Không.

Là Vũ Trường Không đang nổi giận!

Dưới đài thi đấu.

Ánh bạc lóe lên, Cổ Nguyệt đã ôm Đường Vũ Lâm xuất hiện trên mặt đất. Có thể thấy rõ ràng, trên người Đường Vũ Lâm đã xuất hiện vô số lỗ thủng to lớn. Những lỗ thủng to lớn này đa phần đều tập trung ở nửa người trên của hần, còn có bấp đôi phải cũng bị xuyên thủng, đối với người bình thường mà

nói, đây tuyệt đối là những vết thương trí mạng.

Cổ Nguyệt cắn chặt hàm răng, nằng đột nhiên ôm chặt lấy Đường Vũ Lâm, sau đó trên người liền bắn ra một đạo kim quang loá mắt. Kim quang này đưa nằng cùng Đường Vũ Lâm bao phủ ở bên trong, trong hô hấp này, liền hóa thành một quang kén màu vàng, khiến cho người từ bên ngoài không thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Hung hăng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Graaaooooo!!!" tiếng rống ngâm vang lên ở trên đài thi đấu.

Ngay khi Lôi Bằng nhắm về Nguyệt Kiếm trên không trung, một đạo quang ảnh xanh lá cây theo đó vọt lên. Đạo quang ảnh hiện ra hình dạng của một con rồng, khác nào một con Cự Long từ từ bay lên, cùng phối hợp hỗ trợ với Lôi Bằng.

Long Hoán Thiên lúc này đã xuất hiện ở bên người Trương Chấn Bằng, tuy quan hệ giữa hai học viện là quan hệ cạnh tranh, nhưng bọn họ dù sao cũng là lão bằng hữu. Thời khắc mấu chốt có thể nào không cứu giúp lẫn nhau?

Cùng lúc đó, toàn bộ Sân Vận Động Thiên Hải cũng đã vang lên tiếng còi báo động chói tai. Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu tụ tập nhiều giới chức nghiệp tham gia như vậy, rất ít người dám ở bên trong thi đấu gây sự. Dù sao điều này cũng tương đương đối nghịch với toàn bộ Thiên Hải Liên Minh!

"Oanh, oanh, oanh..." Liền tiếp chín tiếng nổ vang trên không trung nối tiếp nhau, hàn ý mãnh liệt trong nháy mắt bao phủ toàn bộ khu vực trung ương sân thi đấu, khiến cho người không nhìn được không ngừng rung mình, giữa bầu trời lại phát ra càng nhiều loại hào quang hơn. Trong lúc nhất thời, bên trong sân vận động tràn ngập gọn sóng nguyên tố các loại vô cùng nồng đậm.

Thật là mạnh mẽ!

Trên khán đài, khán giả quan chiến mắt cũng đã choáng váng, đây mới thực sự là cường giả quyết đấu! Ba vị lục hoàn Hồn Đế liên tục va chạm, chỉ có thể dùng hai chữ "Chấn! Động!" để hình dung.

Quang ảnh lóe qua, Vũ Trường Không vẫn như trước đứng ngạo nghễ tại chỗ, nguyên tố gọn sóng thổi bộ bạch y của hắn phiêu đảng, tựa như không hề ám một chút khói lửa của nhân gian.

Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng cũng đã đều từng người một lui về phía sau mười mấy mét, sắc mặt cả hai đều hết sức khó coi. Long Hoán Thiên còn hơi khá một chút, chỉ là sắc mặt tái nhợt, nhưng noi khoe miệng của Trương Chấn Bằng cũng đã có tơ máu tràn ra.

Long Hoán Thiên giận dữ, quát lên: "Người là từ nơi nào đến, dám ở tại Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu quấy rối!"

Vũ Trường Không chỉ lạnh lùng nhìn hắn, lại không thềm lên tiếng, trong tay Thiên Sương Kiếm ánh kiếm phừng phực, khí thế bản thân vẫn như trước đang điên cuồng kéo lên, sáu cái Hồn Hoàn vào đúng lúc này tựa hồ tất cả đều đã lóe sáng lên.

Đồng dạng là lục hoàn, dù cho là ở dưới tình huống hai đối một, Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng vẫn như trước bị áp chế toàn thân đến cứng ngắt, hồn lực bản thân không thể lưu chuyển thuận lợi.

Hai người không khỏi ngơ ngác, tên thanh niên này nhìn qua bất quá chỉ mới 28, 29 tuổi. Làm sao có thể có thực lực tuyệt đối mạnh mẽ như vậy? Nhìn hai cái Hồn Hoàn màu đen trên người Vũ Trường Không, bọn họ cũng nhìn nhau biến sắc. Đối mặt đối thủ như vậy, bọn họ thật sự không có một chút chắc chắn nào.

Trên đài thi đấu, còn có hai người khác từ rất sớm đã quan tâm tới cuộc đấu này. Từ Lạp Trí một mặt lo lắng không ngừng hỏi rằng: "Đường Vũ Lâm không có sao chứ? Hắn không có sao chứ, Tinh Lan tỷ, hắn không có sao chứ?"

Diệp Tinh Lan ánh mắt có chút đại ra. Nàng ngày hôm nay là có ý đến đây quan sát Linh Ban đoàn đội chiến, ước định ngày đó cùng Cổ Nguyệt nằng còn nhớ rất rõ ràng. Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Nhưng mà nằng lại không nghĩ rằng, chính mình lại nhìn thấy một màn như vậy. Là người bên ngoài, nằng thấy rõ ràng ở ngày trước thời khắc cuối cùng khi Băng Tuyết Chi Sâm bạo phát, Đường Vũ Lâm nhào tới bên người Cổ Nguyệt, dùng thân thể của chính mình ngăn trở Băng Tuyết Chi Sâm cho nằng,

đồng thời đem nòng nâng lên cao. Trước sau không để nòng bị Băng Tuyết Chi Sấm xúc phạm tới.

Ở trong nháy mắt đó, tâm hồn của Diệp Tinh Lan đã xúc động thật sâu sắc. Bọn họ đều vẫn còn là nam nữ thiếu niên, tâm hồn vẫn còn đơn thuần. Càng là ở vào thời điểm thế này, càng dễ dàng bị rung động.

Chính trong một khắc đó, hết thảy oán niệm trong lòng nàng đối với Đường Vũ Lâm đã tan biến không còn sót lại chút gì, hình tượng Đường Vũ Lâm trong lòng nàng trong nháy mắt trở nên cao lớn vô cùng.

Đây là lần đầu tiên nàng biết, hóa ra một người có thể vì một người khác mà trả giá nhiều như vậy.

Thân thể của hắn cũng đã bị xuyên thấu, không biết có bị thương tổn chỗ yếu hại nào không? Ngày ấy, hắn cùng chiến đấu với mình cũng đã bị thương không nhẹ! Hắn e rằng...

Diệp Tinh Lan trước sau đều không hề trả lời câu hỏi của Từ Lạp Trí, bởi vì nàng không biết mình nên trả lời làm sao mới tốt.

Trong lòng âm thầm phát sinh một tiếng thở dài, nàng căn bản cái gì đều không làm được. Vị cảm thanh trường kiếm có Võ Hồn màu xanh lam kia, ắt hẳn là giáo viên của hắn...

Vũ Trường Không không trực tiếp phát động công kích. Thân hình lóe lên, dưới tình huống dùng khí thế áp chế hoàn toàn Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng, đi tới vị trí của Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt, cúi đầu liếc mắt nhìn hai vị đệ tử của mình, không khỏi nhíu mày.

Quang kén màu vàng mang theo hơi thở sự sống nồng đậm. Tuy rằng không thấy rõ tình huống bên trong, nhưng Vũ Trường Không lại có thể cảm giác được rõ ràng bên trong có hai lần sống sinh mệnh tồn tại. Điều này chỉ ít chứng minh, Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt đều vẫn còn sống, vẫn không có chuyện gì.

Chính vào lúc này, giữa bầu trời đột nhiên truyền đến từng tiếng gào thét, từng thân ảnh khổng lồ xuất hiện ở trên bầu trời Sân Vận Động Thiên Hải.

Nhìn thấy những bóng người này, Long Hoán Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tạ Giải ngẩng đầu hướng về không trung nhìn lại, hắn giật mình nhìn thấy, từng chiếc Cơ Giáp to lớn đến hơn 10 mét từ trên trời rơi xuống. Số lượng tổng cộng đã vượt quá 20 đài.

Dẫn đầu là một đài Cơ Giáp toàn thân màu tím, tỏa ra khí tức hung hăng. Sau lưng hắn, là 4 đài Cơ Giáp màu vàng, sau đó là 15 đài Cơ Giáp màu trắng.

Những người máy này nhìn qua thể tích đều không chênh lệch bao nhiêu, nhưng sống năng lượng tỏa ra lại tuyệt nhiên không giống. Hết thảy Cơ Giáp phía sau cộng lại, cũng không bằng khí tức năng lượng mà đài Cơ Giáp trước nhất tỏa ra.

Phân loại Cơ Giáp cũng tương tự với Hồn Hoàn, Hồn Linh.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu trắng, Cơ Giáp cơ sở, dùng để dạy học bình thường, có thể được điều khiển để thực hiện những động tác đơn giản, cài đặt năng lượng cơ bản, dùng để chiến đấu trong thời gian ngắn, không cách nào hòa hồn lực vào để điều khiển, không cách nào cùng Hồn Linh phối hợp. Đơn thuần là điều khiển thủ công, thường được các thành thị cơ sở dùng để canh gác thành trì; dùng để duy trì trật tự công cộng. Người bình thường cũng có thể điều khiển.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu vàng, Cơ Giáp trung cấp, dùng trong quân đội phổ thông đều là tầng thứ này, có thể điều khiển vận dụng nhiều tính năng hơn, lắp đặt năng lượng phổ thông, có thể thu nạp năng lượng hoặc hồn lực song năng cùng khởi động, có thể cùng Hồn Linh đơn giản phối hợp. Vẫn thuần túy điều khiển thủ công.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu tím, Cơ Giáp cao cấp, cũng trở thành Cơ Giáp chuyên môn. Thiết kế Cơ Giáp, đánh chế Cơ Giáp, tư nhân Cơ Giáp, căn cứ đặc tính Võ Hồn của từng người mà chế tạo riêng, có thể điều khiển tốt hơn, càng thêm phù hợp với tự thân Võ Hồn, bình thường đều làm Cơ Giáp chuyên môn. Cùng Hồn Linh phối hợp vô cùng ăn ý. Điều khiển thủ công.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu đen, Cơ Giáp siêu cấp, đặc thù vật liệu, đặc thù thiết kế, đặc thù chế tác, Hồn Linh dưới trình độ nhất định hòa vào, tựa như một phần của thân thể. Mỗi một đài siêu cấp Cơ Giáp đều chỉ có thể có một chủ nhân. Mất đi chủ nhân, siêu cấp Cơ Giáp sẽ không cách nào bị bắt lượn người nào khác sử dụng. Muốn điều khiển siêu cấp Cơ Giáp, cần chỉ ít tu vi từ Hồn Đế trở lên, tinh thần lực đạt từ Linh Hải Cảnh trở lên, đạt đến trình độ nhất định có thể dựa vào tinh thần lực phụ trợ điều khiển Cơ Giáp, thực hiện được các kỹ xảo có độ khó cao hơn.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu đỏ, Cơ Giáp thần cấp, nhất định phải tự tay chế tạo mới có khả năng hoàn thành, cần vật liệu cao cấp nhất, đoán tạo cao cấp nhất, cần lấy tinh huyết cùng Võ Hồn bản thân hoàn toàn hòa vào trong đó, hình thành quan hệ sinh mệnh tương giao. Chân chính là một phần của sinh mệnh, thần cấp Cơ Giáp chân chính, thậm chí sẽ xuất hiện tình huống đặc biệt Hồn Linh cùng Cơ Giáp hòa vào làm một thể.

Chỉ có đến tầng thứ Cơ Giáp màu đỏ, mới có thể cùng Đấu Khải Sư đánh đồng cùng nhau. Nhưng độ khó để chế tạo một đài Hồn Đạo Cơ Giáp màu đỏ, hoàn toàn không kém chế tạo Đấu Khải của riêng mình. Vì lẽ đó độ khan hiếm của Cơ Giáp màu đỏ còn vượt quá Đấu Khải Sư.

Đương nhiên, nếu như cùng so sánh với cường giả Đấu Khải Sư, Cơ Giáp màu đỏ vẫn không tính là cái gì.

20 đài Cơ Giáp mới vừa hiện thân, liền bao vây xung quanh Vũ Trường Không, trên tay mỗi một Cơ Giáp màu trắng đều khiêng một Hồn Đạo Pháo đài đến 3 mét, nhắm thẳng vào Vũ Trường Không. Cơ Giáp màu tím phi hành ở phía trước nhất.

Phải biết, sức chiến đấu của Hồn Đạo Cơ Giáp màu tím chỉ ít cũng tương đương với lực hoàn Hồn Sư, hơn nữa còn có rất nhiều năng lượng dự trữ; đủ để đem lại hiệu quả áp chế đối với lực hoàn Hồn Sư.

Có những người máy này xuất hiện, theo Long Hoán Thiên, tình cảnh hẳn là đã được khống chế.

Nhưng cũng có một số người không cho là như vậy, thí dụ như, người đã đi đến bên dưới đài, nhưng cũng không có đi tới – Thẩm Dập.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Thiên Băng Đấu Khải

LONG VƯƠNG TRUYỀN THUYẾT

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhìn Vũ Trường Không trôi nổi ở giữa không trung, ánh mắt trước sau lãnh đạm, nàng không khỏi lâm bầm tự nhủ: "Những tên ngu ngốc này, đây là ép hấn phát rõ a! Lê nào bọn họ không hiểu, người nhìn qua càng bình tĩnh, khi phát rõ lên sẽ càng đáng sợ sao?"

Ngay thời điểm nàng tự lâm bầm, Vũ Trường Không đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Thiên Sương Kiếm trong tay mình, sau đó hấn chậm rãi phun ra Nhị Tự từ trong miệng.

"Thiên ——, Băng ——"

Nghe được Nhị Tự này, Thẩm Dập bỗng cảm thấy phấn chấn, cấp tốc mở to hai mắt, trong cặp mắt to xanh như mực của nàng còn mang theo vài phần hưng phấn. Nàng đã rất lâu không được nhìn thấy Vũ Trường Không, càng là rất lâu chưa từng nhìn thấy Thiên Băng của hấn.

Thân thể Vũ Trường Không đột nhiên sáng lên, Thiên Sương Kiếm sáng lóe lên, đột nhiên dung nhập vào trong cơ thể hấn, biến mất không còn tăm hơi. Các vị Cơ Giáp Sư đang bao vây hấn bỗng cảm thấy hoa mắt, tên nam tử vốn đang bị Hồn Đạo Pháo khóa chặt cứ như vậy biến mất không còn tăm hơi.

"Hắn ở nơi đó." Không biết là ai hô to một tiếng, mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang.

Vũ Trường Không không biết từ lúc nào đã đến giữa không trung, chỉ là, cùng bạch y tung bay lúc trước không giống, trên người hấn xuất hiện từng điểm sáng màu trắng, những điểm sáng màu trắng này phân biệt xuất hiện ở trên trán, hai vai, trước ngực, khuỷu tay, cổ tay, lòng bàn tay, eo, hai bắp đùi, đầu gối cùng với gan bàn chân của hấn.

Lấy những điểm sáng màu trắng này làm khởi điểm, từng sợi tơ màu bạc trong nháy mắt kéo ra, hội tụ thành từng đạo hoa văn mỹ lệ màu bạc, khí tức trên người Vũ Trường Không trong nháy mắt lấy tốc độ cực kỳ khủng khiếp bắt đầu tăng lên.

Hoa văn màu bạc trên trán thành hình đầu tiên, ở vị trí chính giữa, một tinh thể hình giọt nước màu lam lập lòe xuất hiện, quang văn màu bạc ngưng tụ thành hình ở bên trong, một viên ngọc màu trắng xuất hiện. Ngay phía trước viên ngọc màu trắng này là 5 bông hoa tuyết bao quanh, hoa văn màu bạc trên viên ngọc cũng đã ngưng tụ lại, nhìn qua mỹ lệ dị thường. Hai bên viên ngọc rủ xuống hai mảnh kim loại màu trắng, dán vào hai bên gò má Vũ Trường Không đến tận giữa vị trí đôi tai, vẫn kéo dài xuống phía dưới, tựa như hấn thủy từ trên giọt nước ngọc này lan tràn ra khắp nơi.

Hình ảnh của Vũ Trường Không cuối cùng đã hiện thân hoàn mỹ, áo giáp màu trắng, hoa văn màu bạc mỹ lệ phủ khắp toàn thân. Khi những hoa văn màu bạc hoàn toàn lộ ra, thân thể Vũ Trường Không đã được giáp trụ màu trắng che phủ toàn bộ.

Ánh bạc lưu chuyển, hai con mắt của hấn đã hoàn toàn biến thành ánh sáng màu xanh lam lóng lánh, sáu Hồn Hoàn vốn quay xung quanh cơ thể cũng đã thu lại vào trong, cùng cái giáp trụ kia hòa làm một thể. Nhất thời, khí tức cả người hấn thẳng tắp tăng vọt, trong tay, một thanh đại kiếm dài hơn gấp 1/3 lần Thiên Sương Kiếm, xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Chuôi kiếm, ngác kiếm tất cả đều là màu trắng, điểm cuối của chuôi kiếm còn có một bông hoa tuyết màu trắng nhỏ ra. Nhưng lưỡi kiếm lại có màu lam xanh bóng, dài tới 4 thước hơn, so với nguyên bản Thiên Sương Kiếm, lưỡi kiếm này lại càng rõ ràng ngưng thực.

Vũ Trường Không vốn đã anh tuấn, sau khi được Đấu Khải màu bạc ngân bao trùm khắp cơ thể, chỉ có thể dùng từ "mỹ lệ đại nam tử" để mô tả về hấn. Khiến Thẩm Dập ở dưới đài vốn rất quen thuộc về hấn đã nhìn đến mức hai con mắt mở to tròn rạng rỡ.

"Đây mới là hấn, Thiên Băng Vũ Trường Không, đã trở về."

"Đấu Khải!" Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng đồng thanh kinh hô.

Toàn bộ Cơ Giáp vốn đang định hành động nhất thời ngưng trệ trên không trung. Những vị Cơ Giáp Sư điều khiển người máy màu trắng run đến mức thậm chí đánh rơi Hồn Đạo Pháo đang cầm trong tay.

Đấu Khải Sư, hẳn dĩ nhiên lại là một vị Đấu Khải Sư.

Nếu như Đường Vũ Lâm hiện tại vẫn còn tỉnh táo, nhất định sẽ là người hưng phấn nhất, bởi vì cho tới nay, điều hắn mong đợi nhất, chính là có thể nhìn thấy Đấu Khải!

Thiên Bằng Thiên Sương Kiếm trong tay Vũ Trường Không chỉ xéo mặt đất, khí tức cả người lấy cấp số nhân điên cuồng kéo lên.

Thiên Bằng, hai chữ này đã không biết bao lâu chưa từng xuất hiện ở trong miệng hắn, ở nơi sâu xa bên trong cặp mắt màu xanh lam kia của hắn, dường như có một nét thống khổ phảng phất.

Cũng như Cơ Giáp phân chia đẳng cấp, Đấu Khải cũng đồng dạng có phân chia đẳng cấp. Nhưng phân cấp của Đấu Khải lại phi thường kỳ dị.

Đấu Khải là một chủng loại áo giáp do Hồn Sư trực tiếp tham gia chế tạo thành, tương đương với siêu cấp Cơ Giáp, là thực lực của Hồn Sư thăng hoa, các bộ phận được tạo thành dựa trên thực lực của Hồn Sư. Bất kỳ Đấu Khải Sư nào thực lực so với Hồn Sư cùng cấp bậc đều cao hơn tối thiểu là 20 cấp trở lên. Thí dụ như, Nhất Tự Đấu Khải Sư nếu như bản thân là ngũ hoàn, mặc vào Đấu Khải, thực lực tương đương với thất hoàn. Nhị Tự Đấu Khải Sư tương đương với bát hoàn, Tam Tự Đấu Khải Sư tương đương với Cửu Hoàn, Tứ Tự Đấu Khải Sư tương đương với Cực Hạn Đấu La.

Đấu Khải chia làm bốn cấp, mỗi cấp một tầng cường, mệnh danh lại được tăng thêm một chữ.

Nhất Tự Đấu Khải, được tạo thành từ Thiên Đoán Đấu Khải linh kiện, tu vi chỉ ít ngũ hoàn trở lên.

Nhị Tự Đấu Khải, được tạo thành từ Linh Đoán Đấu Khải linh kiện, tu vi chỉ ít lục hoàn trở lên.

Tam Tự Đấu Khải, được tạo thành từ Hồn Đoán Đấu Khải linh kiện, tu vi chỉ ít thất hoàn trở lên.

Tứ Tự Đấu Khải, được tạo thành từ Thần Đoán Đấu Khải linh kiện, tu vi chỉ ít cửu hoàn trở lên.

Khi bộ giáp của Vũ Trường Không vẫn còn là Nhất Tự Đấu Khải, đặt tên cho Đấu Khải của mình mệnh danh là: Bằng. Bình thường tên của Đấu Khải cùng tên của chính mình nói liền cùng nhau. Vì lẽ đó, khi đó, hắn ở trong giới Đấu Khải Sư, liền được gọi là Bằng Vũ Trường Không.

Mà đến sau này, Đấu Khải của hắn tiến hóa, hao hết tâm lực, đạt đến Nhị Tự Đấu Khải, hắn lại đặt thêm một chữ, thêm vào đó Thiên Sương thiên tư. Tên của bộ Đấu Khải đã biến thành: Thiên Bằng. Vì lẽ đó, hắn bây giờ, chính là, Thiên Bằng Vũ Trường Không.

Thiên là Thiên Sương Kiếm, Bằng là tên người yêu của hắn. Hắn không muốn dễ dàng sử dụng Đấu Khải, chính là sợ ý niệm tưởng niệm quá khứ quá sức mãnh liệt, khiến mình không nhận được theo năng mà đi, không cách nào hoàn thành lời hứa đối với nàng.

Đấu Khải Sư, ở toàn bộ đại lục đều có địa vị cực kỳ siêu nhiên. Bất kỳ thế lực chính thức, lúc phát sinh mâu thuẫn cùng Đấu Khải Sư, đều muốn ban đầu tránh lui, sau đó mới để Đấu Khải Sư khác đến để giải quyết mâu thuẫn. Đúng, chỉ có Đấu Khải Sư mới có thể nói chuyện với Đấu Khải Sư.

Bọn họ ở trên Đấu La Đại Lục, chính là nghề nghiệp tối thượng.

Sử Lai Khắc học viện tại sao lại có địa vị siêu nhiên như vậy? Cũng là bởi vì, đây là thế lực nắm giữ nhiều Đấu Khải Sư nhất!

Cơ Giáp Sư ở trước mặt Đấu Khải Sư, hoàn toàn không cùng đẳng cấp. Đừng nói là trước mặt chỉ là Cơ Giáp màu tím, coi như là Cơ Giáp màu đen hiếm thấy xuất hiện ở đây, đối với Vũ Trường Không cũng phải khách khách khí khí. Có Thiên Bằng trên người, hắn bây giờ, thực lực tổng hợp đủ để tương đương với một vị cường giả bát hoàn Hồn Đấu La cấp bậc.

"Các người thương tổn đệ tử của ta, hẳn nếu như có việc gì, các người phải theo hắn bồi mệnh." Vũ Trường Không thanh âm lạnh như băng rơi ra, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ, nhắm thẳng vào Trương Chấn Bằng.

Mục tiêu của hắn cũng không phải Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi hai tỷ muội, tội chúng bắt quả chỉ là hai đứa bé thôi. Con không dạy, là lỗi của cha, dạy không nghiêm, là lỗi của thầy. Hắn tìm chính là lão sư của các nàng. Vì lẽ đó vừa nảy vừa thấy được Trương Chấn Bằng, lại bị đối phương chất vấn ngược lại, hắn mới hung hãn ra tay.

Trương Chấn Bằng sắc mặt có chút tái nhợt, Nhị Tự Đấu Khải Sư, vị này vậy mà lại là Nhị Tự Đấu Khải Sư! Đừng nói là hắn, coi như là toàn bộ Hải Lục thành, cũng tuyệt đối không đồng ý đắc tội với một tồn tại như vậy!

Có thể trở thành Đấu Khải Sư Hồn Sư, hoàn toàn là cường giả đứng hàng đầu trong giới Hồn Sư, là cường giả có nghị lực phi thường. Quá trình chế tạo Đấu Khải, ít nhất phải gian nan gấp 10 lần so với chế tạo Cơ Giáp cùng cấp bậc.

Trẻ tuổi như vậy Nhị Tự Đấu Khải Sư, tương lai tiền đồ không thể đo lường, thậm chí rất có thể sẽ đứng ở đỉnh cao của đại lục.

Đột nhiên, Vũ Trường Không thân thể rung rung, tiếp theo, Thiên Bãng Thiên Sương Kiếm trong tay hắt văng lên một tiếng réo rất sục sôi ong ong, thân thể của hắn kịch liệt một trận, Thiên Bãng Đẩu Khải đột nhiên bắn ra một tầng ánh bạc mãnh liệt. Dù cho đang là ban ngày, vẫn như trước chói mắt khiến người khác phải theo bản năng tránh né.

Cơ Giáp hầu như tất cả đều làm ra tư thái phòng ngự, Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bàng cũng ngơ ngác biến sắc. Lẽ nào hắn muốn động thủ.

Thẩm Dập trong nháy mắt bay lên trời, từng đạo từng đạo khí lưu màu xanh lục quay chung quanh cơ thể nàng, mái tóc dài màu trắng đông đưa, ở phía sau phiêu vợi, những khí lưu màu xanh kia hóa thành dấu ấn phù y kỳ dị trên người. Giống với trên người Vũ Trường Không lúc trước xuất hiện quang điểm, trên người nàng cũng xuất hiện. Chỉ có điều, điểm sáng xuất hiện trên người nàng lại có màu xanh lục.

Khác nào đây leo tỏa ánh sáng xanh sẫm nhanh chóng quán lên trên người nàng. Chỉ trong hai lần hô hấp, một thân áo giáp có hoa văn màu xanh sẫm cũng đã bao trùm lấy toàn thân nàng.

Đẩu Khải, lại là Đẩu Khải!

Thẩm Dập Đẩu Khải cùng với Đẩu Khải của Vũ Trường Không rõ ràng không giống nhau. Đẩu Khải của nàng mặt ngoài cũng không bóng loáng như vậy, mặt trên tựa hồ khảm nam từng mảng cây trinh nữ nhô ra, hoa văn cũng lấy những cây trinh nữ này làm trung ương lan ra bên ngoài.

Vũ Trường Không Đẩu Khải chiến quần rất nhỏ, nhưng chiến quần của Thẩm Dập lại bao trùm bắp đùi, cảm giác thập phần nữ tính. Trong tay nàng có thêm một cái roi dài màu xanh sẫm, trên cây roi có một viên ngọc châu màu xanh lục tràn ngập hơi thở của sự sống.

Trọn bộ Đẩu Khải đều đầy rẫy hơi thở sự sống. Đẩu Khải của nàng vừa xuất hiện, nhất thời làm hân ý bên trong sân vận động tiêu tan đi mấy phần.

"Trường Không, không nên vọng động!" Thẩm Dập hét vang một tiếng.

Đẩu Khải Sư tuy rằng địa vị tôn kính, nhưng cũng đồng dạng cần tuân thủ trật tự nhất định, nếu như phạm vào sai lầm lớn, vẫn sẽ phải chịu trừng phạt. Thực lực càng mạnh, ở một số phương diện chịu ràng buộc cũng càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Thăng cấp Hồn Thánh

LONG VƯƠNG TRUYỀN THUYẾT

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Trường Không, không nên vọng động!"

Thẩm Dập khẽ kêu một tiếng, dự định ngăn cản Vũ Trường Không kích động, lại đột nhiên biến sắc mặt.

“Ồ!” một tiếng kinh hô, lơ lửng ở giữa không trung lại không tiếp tục xông lên, "Tất cả mọi người dừng động!"

Hai tay nàng mở ra, tự nhiên có một luồng khí thể khiến cho hết thảy các Cơ Giáp Sư cùng Hồn Sư ở đây đều dừng động tác trên tay lại.

Trên bầu trời, vầng sáng màu bạc xung quanh cơ thể Vũ Trường Không dần dần thu lại, tiếp theo đó, một vòng Hồn Hoàn màu đen như mực từ dưới chân hắn xuất hiện, Hồn Hoàn mở rộng, từ từ nổi lên trên, sau đó chậm rãi dung nhập vào bên trong Thiên Bãng Đẩu Khải.

Về mặt của Thẩm Dập trở nên hơi quái lạ hơn, nàng cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Cái tên này, vậy mà lại vào lúc này đột phá. Bắt đầu từ bây giờ, Vũ Trường Không sẽ không còn là lục hoàn Hồn Đế, mà là thất hoàn Hồn Thánh.

"Chúc mừng, Trường Không." Thẩm Dập bay đến trước mặt hắn, chân thành nói.

Vũ Trường Không trong mắt lại không có một chút sắc mặt vui mừng nào, chính vào lúc này, ánh mắt của hắn khẽ nhúc nhích, phát hiện hào quang màu vàng ở bên dưới vốn quay quanh cơ thể Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt đột nhiên trở nên mờ đi. Thân hình hắn lóe lên, tựa như một ánh trắng từ trên trời giáng xuống, rơi vào bên người Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt.

Rốt cục có thể nhìn rõ ràng đáng vẻ của hai đứa bé.

Cổ Nguyệt ngồi ở chỗ đó, hai con mắt đóng chặt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, một điểm huyết sắc cũng không có. Khí tức cả người đều trở nên vô cùng yếu ớt. Đường Vũ Lâm toàn thân đầm máu, nhưng vô số vết thương to lớn chỉ chít trên người đã khép lại toàn bộ, hô hấp tuy rằng yếu ớt, nhưng cũng vẫn khá vững vàng, tim đập cũng như vậy.

"Khá lắm. Hiện tại tiểu bằng hữu này đúng là khiến người ta giật mình!" Thẩm Dập thấp giọng nói, cùng lúc đó, nàng vung tay phải lên, trên người mơ hồ có vàng sáng màu lục lóe lên, hai nhánh cây trinh nữ bay ra, phân biệt rơi vào trên người Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt. Sau một khắc liền hóa thành hai đạo ánh sáng xanh lục hòa vào bên trong cơ thể của bọn họ, rồi biến mất không còn tăm hơi.

Vũ Trường Không nhìn thấy Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt tạm thời không gặp nguy hiểm đến tính mạng, sắc mặt lúc này mới hòa hoãn lại mấy phần, ngẩng đầu nhìn hướng về Thẩm Dập, "Người am hiểu trị liệu, tình huống hiện tại của bọn trẻ thế nào?"

Thẩm Dập ánh mắt quái dị nói: "Tên nam đệ tử của người vừa nãy bị trọng thương. Những cái này đối với người bình thường mà nói nhất định là trí mạng, bởi vì nội tạng đều sẽ nát tan. Thế nhưng, người xem, vết thương trên người hắn vậy mà không xuyên thủng vị trí trái tim. Trái tim, nơi quan trọng nhất, không hề chịu thương tổn trực tiếp. Nhưng hắn là còn chịu hồn lực xung kích, dù sao đó cũng là Võ Hồn Dung Hợp Kỳ. Hắn đứng ra không thể sống sót; nhưng hắn lại có thể ngoan cường chịu đựng được, đây là điểm đầu tiên khiến ta không hiểu được."

"Tiếp đó chính là tên nữ đệ tử này của người, còn cường hãn hơn. Nàng dùng Sinh Mệnh Quang Minh. Quang nguyên tố là loại nguyên tố tinh thuần dương nhất, bản thân có chứa nguồn sinh lực rất dồi dào. Mà ánh hào quang chứa sinh mệnh lực mạnh nhất mà nhân loại có thể thôi động, chính là sinh mệnh lực của chính mình. Tiểu nha đầu này ghê gớm thật! Lại không tiếc tiêu hao sức sống của mình, nhen nhóm ánh sáng sinh mệnh cho đồng đội. Thôi động ánh sáng sinh mệnh để trị liệu cho đồng đội. Vết thương cùng nội tạng của hắn vừa tổn hại đều xem như là đã khép lại. Người thật không hổ là quái vật xuất thân từ Sư Lai Khắc học viện, dạy dỗ nên đều là tiểu quái vật!"

Vũ Trường Không cau mày nói: "Ta chỉ muốn biết, tương lai bọn họ có phải chịu ảnh hưởng gì không?"

Thẩm Dập nói: "Không biết, còn phải xem tình huống khôi phục. Bọn họ tiêu hao đều rất lớn, không phải một sớm một chiều có thể khôi phục lại như cũ. Như vậy đi, ta đi với người một chuyến, đi tới nơi ở của người, giúp người trông chừng hai đứa bé này, mãi đến tận khi hai bọn họ khôi phục lại như cũ."

"Đa tạ." Vũ Trường Không hướng về Thẩm Dập chân thành gật đầu. Vừa nói, hắn cẩn thận từng li từng tí một đem Đường Vũ Lâm từ trên đùi Cổ Nguyệt bế lên, ôm ở trong ngực mình. Một lồng ánh sáng màu lam nhạt mang theo hàn khí lạnh lạnh từ trên Thiên Băng Đẩu Khai phóng thích ra, che kín tất cả các ngoại giới khí lưu. Hắn hướng về Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn gật đầu ra hiệu một cái, liền nhanh chân đi ra ngoài.

Thẩm Dập ôm lấy Cổ Nguyệt, đi theo phía sau hắn.

Đối với khán giả tại Sân Vận Động Thiên Hải, còn có Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng hai vị viện trưởng, hắn căn bản không thèm để ý tới, cứ như vậy mà rời đi.

Mà ở bên trong sân vận động, không có một người nào dám nói một câu ngăn cản.

Ở ngoại vi nơi so tài, Mộ Thần hai tay chấp ở sau lưng, đứng ở nơi đó, sắc mặt cũng là một mảnh âm trầm. Đoàn Huyền ở bên cạnh hắn.

Thân là hội trưởng Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, hắn vốn là không nên xuất hiện như thế. Vẫn nên đứng cùng với Đoàn Huyền hội trưởng. Thế nhưng, một khắc vừa rồi khi Đường Vũ Lâm bị trọng thương, trong lòng Mộ Thần cũng chợt cảm thấy đau như cắt, tựa như bị ai đó đâm thẳng một dao vào tim.

Võ Hồn của hắn cũng không am hiểu tốc độ, cùng lúc khi hắn chạy ra, Vũ Trường Không đã xông lên trước. Mà Đoàn Huyền lại chạy theo kéo hắn lại, lúc này hắn mới không kích động chạy vọt lên trên đài thi đấu.

Sau khi Vũ Trường Không đại triển thần uy, trong lòng Mộ Thần chỉ có sự sáng khoái. Đây vẫn là lần thứ nhất hắn thấy được năng lực của Hồn Sư lão sư của Đường Vũ Lâm.

Mộ Thần bản chất cũng là một người hung hăng, lại không nghĩ rằng vị này còn hung hăng hơn mình. Tiếp đó cũng không cần hắn phải ra tay rồi, Vũ Trường Không dựa vào sức một người, thể hiện ra năng lực Đấu Khai Sư mạnh mẽ, uy thế toàn trường. Hơn nữa, hắn cuối cùng cũng không hề làm thương tổn những người khác. Nhìn dáng vẻ hắn bình tĩnh ôm lấy Đường Vũ Lâm, hiển nhiên sinh mệnh của Vũ Lâm cũng không gặp nguy hiểm gì.

"Lão sư, em đi trước xem xem." Mộ Thần trầm giọng nói.

Đoàn Huyền trong mắt chứa đầy thâm ý nhìn hắn, nói: "Bất luận tình huống thế nào, đều không nên vọng động. Đứa bé kia gặp vấn đề không quá lớn, nếu không, vị Đấu Khai Sư kia chắc chắn sẽ không giảng hoà. Tên đệ tử kia của người thật ghê gớm! Lại còn có một vị Đấu Khai sư làm lão sư."

Mộ Thần cười khổ nói: "Em cũng là lần thứ nhất nhìn thấy vị lão sư này của hắn, lại không nghĩ tới lại ở tình huống như thế này. Hi vọng lần thương tổn này không tạo ra vết thương không cách nào hồi phục!"

Đoàn Huyền than nhẹ một tiếng, "Mau đi đi, cần trợ giúp gì cứ nói cho ta biết."

Đường Vũ Lâm chỉ cảm giác mình vừa rồi ngủ rất say, cả người rất nặng. Thời điểm ý thức hắn bắt đầu mơ hồ, hình ảnh cuối cùng còn nhớ được là đôi mắt to long lanh của Cổ Nguyệt không ngừng chảy nước mắt. Từng giọt, từng giọt rơi trên mặt hắn.

Nàng...khóc vì ta sao?

Sau đó là từng đạo từng đạo ánh sáng vàng vô biên. Trong cơ thể hắn vốn là rất lạnh, sau khi bị Băng Tuyết Chi Sâm đâm thủng, huyết thống hắn như bị cổ hàn ý khủng khiếp kia làm đóng băng. Riêng trái tim vẫn còn mạnh mẽ đập đều đều, lúc này mới giúp hắn miễn cưỡng duy trì được một tia hi vọng sống.

Trong nháy mắt lao ra cứu Cổ Nguyệt đó, Đường Vũ Lâm hoàn toàn là làm theo bản năng của mình, nhưng cũng chính là vào lúc ấy, tinh thần lực của hắn đã hoàn toàn bộc phát ra, dựa vào Tử Cực Ma Đồng trong nháy mắt quan sát, giúp thời điểm Băng Tuyết Chi Sâm đâm thủng cơ thể mình, hắn né được vị trí trái tim.

Còn những vị trí khác bị đâm thủng đến trình độ như thế nào, vì toàn thân bị đông cứng hắn hoàn toàn không cảm nhận được. Hắn chỉ có thể cảm giác được sinh cơ của mình đang không ngừng trôi qua, đại não càng ngày càng âm đạm.

Mà bên trong thể giới vàng óng kia, sự lạnh giá trong cơ thể dần dần bị loại trừ, cảm giác ấm áp dần truyền khắp toàn thân. Loại cảm giác đó phi thường thoải mái. Trong sự thoải mái ấm áp này, hắn triệt để mất đi ý thức.

Ba ngày, ròng rã đã ba ngày trôi qua.

Vũ Trường Không vẫn ngồi ở bên giường, nhìn hai người Đường Vũ Lâm cùng Cổ Nguyệt đang nằm trên giường.

Bọn họ đều không tỉnh lại, vẫn nặng nề ngủ say. Sắc mặt của hai người vẫn trắng xám như thế, chỉ là hô hấp cùng nhịp tim so với lúc mới vừa trở về đã khá hơn một chút.

Thẩm Dập sau khi xác định được bọn họ không gặp nguy hiểm đến tính mạng cũng như không có di chứng về sau, hôm qua cũng đã rời đi. Dù sao, nàng ở Sứ Lai Khắc học viện còn có rất nhiều chuyện phải làm, không thể trì hoãn quá lâu.

Căn cứ Thẩm Dập từng nói, năng lực hồi phục của Đường Vũ Lâm mạnh phi thường. Chịu thương tổn nghiêm trọng như vậy, nội tạng của hắn lại có thể đều lành lại nhờ ánh sáng sinh mệnh chữa trị. Chỉ là thân thể hao tổn quá lớn, còn cần có thời gian tĩnh dưỡng. Nhưng nguy hiểm đến tính mạng khẳng định là không có, còn về tu vi có chịu ảnh hưởng hay không, phải chờ hắn tỉnh lại mới biết.

Vũ Trường Không đối với Đường Vũ Lâm rất tin tưởng, hắn biết rõ tên đệ tử này của mình bởi vì nguyên nhân huyết thống, năng lực tự lành so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Năm tháng như thoi đưa

LONG VƯƠNG TRUYỀN THUYẾT

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thiên Hải Liên Minh chính thức không có truy cứu hành vi ngày đó của hắn, nhưng cũng không có ai đến xin lỗi. Tất cả tựa như xưa nay chưa hề xảy ra chuyện gì.

Hai tên chủ lực khuyết trận, những trận thi đấu sau đó hiển nhiên là không có cách nào tham gia.

"Ừm." Tiếng hừ nhẹ đem Vũ Trường Không thức tỉnh từ trong trầm mặc, ánh mắt của hắn cấp tốc tìm đến phương hướng âm thanh truyền tới.

Cổ Nguyệt có chút gian nan mở hai mắt ra, "Vũ Lâm..." Âm thanh của nàng có chút yếu ớt, nhưng vẫn trước tiên gọi ra tên của hắn.

Vũ Trường Không đi tới bên người Cổ Nguyệt, nắm lấy uyển mạch của nàng, "Hắn không có chuyện gì, đang nằm cạnh ngươì, ngươì vẫn còn rất yếu ớt, trước tiên phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Vũ lão sư." Cổ Nguyệt có chút gian nan mở mí mắt lên, nhìn Vũ Trường Không, vành mắt hơi đỏ lên. Sau đó nàng nghiêng đầu qua chỗ khác, hướng về Đường Vũ Lâm nằm ở bên cạnh mình nhìn lại.

Đường Vũ Lâm vẻ mặt có vẻ rất an ổn, tựa hồ đang ngủ mê man, cũng không chịu đựng bao nhiêu thống khổ.

"Hắn quá mệt mỏi." Cổ Nguyệt lẩm bẩm nói, sau đó lại lần nữa nhắm hai mắt lại.

Vũ Trường Không ngăn người, lồng mày cau lại.

Cổ Nguyệt đơn giản nói ra chỉ 4 chữ, nhưng lại khiến hấn xúc động rất lớn.

Đường Vũ Lâm từ sau khi trở thành học sinh của hấn, tuyệt đối là người cố gắng nhất trong các đệ tử. Vũ Trường Không không chỉ một lần nhìn thấy hấn mang theo phụ trọng chạy bộ vào buổi sáng sớm.

Tu luyện cùng hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày nặng nề như vậy, hấn cũng chưa từng kêu khổ, ở trong Trung Cấp Thăng Linh Đài, bởi vì sai lầm của mình, hấn suýt nữa phải chịu thương tổn vĩnh viễn, thậm chí có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Sau đó lại là lần thi đấu này, mấy ngày trước hấn vừa bị trọng thương, sau đó lại tiếp tục thi đấu. Kết quả, lần này lại bị thương nặng đến như vậy.

Có lẽ yêu cầu của mình dành cho hấn quá cao; mà yêu cầu của hấn đối với bản thân cũng quá cao!

Thiên phú Vô Hồn của hấn không bằng Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn, đối với điểm này, hấn kỳ thực hấn là cũng rất để ý. Vì lẽ đó mà xem, hấn ở trong huấn luyện, trả giá so với người khác càng nhiều hơn.

Sự mệt mỏi dần dần tích lũy, không chỉ là thân thể mệt mỏi, mà tinh thần cũng như thế, chính mình trước sau vẫn quên mất điểm này.

Vũ Trường Không đứng lên, đi tới phía trước cửa sổ, có lẽ thật sự nên điều chỉnh một chút. Chỉ ít trong một quãng thời gian sắp đến, cần phải điều chỉnh nhiều hơn, bọn họ dù sao đều vẫn chỉ là hài tử.

Mộ Thần ba ngày trước sau khi Đường Vũ Lâm bị thương đã tới thăm, sau khi xác nhận hấn không có chuyện gì, mới quay trở về Đông Hải Thành trước. Vũ Trường Không trong lòng quyết định, lần này sau khi trở về phải tìm vị hội trưởng này nói chuyện, Vũ Lâm không thể lại để tiếp tục như vậy.

Đối với Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu mà nói, Đấu Khải Sư xuất hiện là một khúc nhạc đệm kinh người, nhưng cũng dù sao cũng chỉ là khúc nhạc đệm mà thôi. Nếu không có phần tiếp theo, sóng gió kinh người cũng sẽ từ từ biến mất.

Linh Ban đến từ Đông Hải học viện, tựa như phù dung chớm nở tan biến. Bởi vì biểu hiện ưu tú lúc trước ở vòng bảng, bọn họ cuối cùng vẫn tiến vào vòng 16 đội mạnh. Nhưng bởi vì không tham gia các trận thi đấu phía sau, nên cuối cùng cũng chỉ đạt kết quả thứ 16 mà thôi.

Thiên Hải học viện Long Hoán Thiên, Hải Lục học viện Trương Chấn Bằng, cũng đều đi nghe ngóng tình huống của Linh Ban. Thế nhưng, Đông Hải học viện đối với tin tức về bọn họ phong tỏa phi thường nghiêm mật, nên hai người bọn họ cũng không thám thính được điều gì.

Linh Ban biến mất rồi!

Không chỉ biến mất trên thi đấu. Thời gian sau đó, bọn họ ở trong Đông Hải học viện tựa hồ cũng biến mất rồi. Những học viên khác cũng không hề nhìn thấy sự xuất hiện của bọn họ.

.....

Ba năm sau.

Đông Hải Thành, Đông Hải Hồn Đạo Công Nghệ Khu.

Hai bóng người đang cấp tốc chạy đi, tiến vào bên trong viên khu. Xác định phương hướng, tên thiếu niên bên trái nhìn một chút chung quanh không có ai, cước bộ đột nhiên tăng tốc lên, gia tốc hướng về một phương hướng chạy tới. Thiếu niên bên cạnh hấn cũng vội vàng đuổi theo.

"Ta nói, còn tiếp tục như vậy, ta cũng không nhận rõ được ngươi là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư hay là ta là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư. Ngươi có thể hay không đừng chạy nhanh như vậy?" Thiếu niên bên phải khá là bất đắc dĩ nói.

Hai tên thiếu niên nhìn qua đều là 14, 15 tuổi. Ở độ tuổi này của bọn hấn, vóc người của bọn họ đều xem như là rất cao.

Thân cao hơn 1m70, thân thể phát dục đều tương đối khá, không phải đặc biệt cường tráng, nhưng vóc người cân xứng, trong quá trình chạy đi, có thể mơ hồ nhìn thấy bắp thịt săn chắc bên trong lớp quần áo mỏng.

Tốc độ chạy của bọn họ rất nhanh, nhưng biểu hiện trên mặt lại có vẻ rất nhẹ nhàng, hiển nhiên việc chạy bộ cũng không mang lại cho bọn họ quá nhiều áp lực.

Thiếu niên bên trái khẽ mỉm cười, nói: "Lực bộc phát trong quãng đường ngắn hiển nhiên ngươi nhanh hơn, nhưng nói về đường dài, ngươi khẳng định là không xong."

"Ta tại sao lại không xong?" Tên thiếu niên bên phải không vui nói.

Thiếu niên bên trái cười nói: "Vậy chúng ta quay đầu lại, từ Đông Hải Thành chạy đến Thiên Hải Thành, thế nào?"

"Không thể so!" Thiếu niên bên phải không chút do dự nói rằng, "Ta mới không nhàm chán như vậy đâu. Lại nói, điểm cống hiến của ngươi tích góp được

bao nhiêu rồi?"

"Ừm. Quá khó khăn. Cuối cùng cũng coi như là tích góp được một chút." Thiếu niên bên trái có chút hưng phấn nói, vừa nói, vừa dùng lực vung vẩy cánh tay, phảng phất như vừa làm ra một sự tình vô cùng ghê gớm vậy.

Hay người vẫn hướng về nơi sâu nhất của viên khu chạy tới, cuối cùng ngừng lại trước một tòa tiểu lâu màu lam đậm.

Tiểu lâu màu lam đậm, tường ngoài lắp mặt kính, tựa hồ được từng khối pha lê ghép lại mà thành. Mặt kính mang lại một vẻ đẹp kỳ dị, khúc xạ ánh sáng từ nhiều hướng khác nhau vô cùng lộng lẫy.

Cửa không có ai, cửa kính cũng màu xanh lam đậm đóng kín. Hai tên thiếu niên đồng thời tiến lên, đem tay phải của mình đặt lên trên cửa kính.

Hai đạo ánh sáng màu lam lóe lên, thanh âm lười biếng tùy theo truyền đến.

"Đồng Hải Tiểu Vũ Lâm, Đồng Hải Tiểu Tạ Giải, hai người các ngươi thật chăm chỉ! Lại tới rồi. Vào đi."

Hai tên thiếu niên này chính là Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải. Ba năm qua đi, vẻ ngoài của bọn họ đều xuất hiện biến hóa không nhỏ. Không chỉ cao thêm, thân hình cũng đều nảy nở ra một chút. Đôi mắt Đường Vũ Lâm vẫn to tròn như trước, sau khi hấp thu trưởng thành lại càng ngày càng anh tuấn. Khiến Tạ Giải thường thường vẫn sẽ hết sức ghen tỵ.

Tạ Giải kỳ thực cũng không kém, bởi vì cùng Đường Vũ Lâm ở chung, khoảng cách ngày xưa khi vừa gặp mặt đã biến mất từ lâu, trên mặt mang theo nét tinh ranh. Nhìn qua so với Đường Vũ Lâm hơi gầy hơn một ít, con mắt cũng không to bằng Đường Vũ Lâm, nhưng ánh mắt lại phi thường có thần, tràn ngập sức sống.

"Kính chào Tào thúc thúc." Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải đồng thời cung kính nói rằng. Sau đó mới đồng thời nhanh chóng đi vào bên trong. Nơi này, không thể nghi ngờ chính là phân bộ Đường Môn ở Đồng Hải Thành.

Đi vào con đường nối bằng kim loại quen thuộc, gọi là thang máy chuyên môn, đi vào bên trong một căn phòng.

Hai người lần thứ hai thông qua vân tay nghiệm chứng, một màn ảnh lớn tùy theo đó xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Đường Vũ Lâm ánh mắt nhất thời trở nên hơi nóng bỏng lên, đưa tay đặt lên mặt trên.

Âm thanh điện tử truyền đến, "Thân phận nghiệm chứng..."

Trên màn ảnh theo đó liên tiếp xuất hiện số liệu tương quan của Đường Vũ Lâm.

"Nghiệm chứng thành công, đệ tử ngoại môn Đường Vũ Lâm, 13 tuổi 05 tháng lẻ 06 ngày, tổng điểm cống hiến, 14.670, điểm cống hiến khả dụng, 7.863; Cấp bậc, ngoại môn chấp sự cấp 4. Võ Hồn, Lam Ngân Thảo, hồn lực, 28 cấp. Khổng Chế Hệ Chiến Hồn Sư, Đại Hồn Sư."

Tạ Giải cũng lấy tay đặt ở một bên khác của màn hình, sau đó, tương quan tin tức của hắn cũng xuất hiện.

"Nghiệm chứng thành công, đệ tử ngoại môn Tạ Giải, 13 tuổi 04 tháng lẻ 01 ngày, tổng điểm cống hiến, 1.554, điểm cống hiến khả dụng, 1.554. Cấp bậc, ngoại môn chấp sự cấp 3. Võ Hồn, Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy, 33 cấp. Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, Hồn Tôn."

Nhìn điểm cống hiến của mình, biểu hiện trên mặt Tạ Giải không khỏi xụ xuống, đẳng cấp chấp sự của hắn sở dĩ chỉ so với Đường Vũ Lâm thấp hơn một bậc, đó là bởi vì Song Sinh Vô Hồn của bản thân hắn có bổ trợ, hơn nữa đã là tam hoàn Hồn Tôn, lúc này mới không bị kéo xuống quá xa. Nhưng còn nói về điểm cống hiến, hắn thua kém hơn rất nhiều.

Nghề phụ hắn chọn là Cơ Giáp Chế Tạo Sư, phương diện này hắn vừa mới nhập môn, bất quá mới chỉ là thợ chế tạo người máy cấp 1 mà thôi. Hơn 1.000 điểm cống hiến này của hắn vẫn là nhờ thông qua một ít tin tức trong gia tộc, thực hiện một vài nhiệm vụ giúp Đường Môn thu thập một ít tài nguyên mà thu được.

Còn về điểm cống hiến của Đường Vũ Lâm, không nghi ngờ chút nào, toàn bộ đều thông qua đoán tạo mà thu được.

3 năm qua đi, Đường Vũ Lâm vẫn như trước là Đoán Tạo Sư cấp 4, đỉnh phong. Hắn cũng không bởi vì tu vi áp chế không thể thăng cấp mà buông lỏng việc tu luyện Đoán Tạo Thuật, trái lại càng thêm chăm chỉ. Những mục tiêu hắn lập cho mình lúc trước hết thấy đều đã hoàn thành. Hiện tại toàn bộ mọi kim loại hiếm có thể tìm thấy, hắn đều có thể hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm, hơn nữa cũng không quá khó khăn.

Chính là dựa vào trình độ đoán tạo như vậy, hắn mới có thể nhanh chóng tích lũy điểm cống hiến, trở thành Đường Môn ngoại môn chấp sự cấp 4.

Đường Môn phân sự môn, ngoại môn. Ngoại môn phân làm chín cấp, toàn lấy chấp sự mệnh danh. Nội môn thì lại chia làm Lực Đường, Mẫn Đường, Ngự Đường – ba đường, còn có Chấp Pháp Đường, Trưởng Lão Đường nữa.

Đường Môn ngoại môn lại gọi là công ty, lấy tên là công ty TNHH Huyền Thế Đường Môn. Chấp sự cấp 4, đã tương đương với một tên quản lý của công ty.

Lên tới cấp 5 chính là quản lý cả chi nhánh.

Đường Môn chiêu thu đệ tử phi thường nghiêm ngặt, nhất định phải tinh thông ít nhất một nghề, đồng thời phải có người có thân phận ngoại môn chấp sự cấp 6 trở lên đề cử mới có thể tiến hành sát hạch, thông qua sát hạch, gia nhập Đường Môn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Linh vật hồi đoái

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không từ sau khi lên cấp Hồn Thánh, hơn nữa còn có thân phận Nhị Tự Đấu Khái Sư, hiện tại đã từ ngoại môn tiến vào nội môn. Đường Môn nội môn, bất luận tư lịch, bất luận lai lịch, chỉ luận thực lực và cống hiến. Đạt đến trị số tương ứng, liền có thể tiến vào nội môn.

Tiến vào nội môn, sẽ được truyền thụ toàn bộ Đường Môn tuyệt học, đồng thời còn có thể sử dụng càng nhiều tài nguyên của Đường Môn.

"Trả nhiệm vụ." Đường Vũ Lâm nói một câu với màn hình vi tính. Sau đó cấp tốc lấy ra mấy khối kim loại hiếm tỏa ra ánh sáng lung linh. Đây là nhiệm vụ hần hoàn thành lần này.

Hiện tại hần phân biệt nhận nhiệm vụ ở hai bên, nhiệm vụ bên Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên kia chủ yếu vì kiếm tiền, còn nhiệm vụ bên Đường Môn bên này thì lại vì tích lũy công huân, kiếm thêm điểm cống hiến.

Đường Môn có rất nhiều thứ tốt bên ngoài không mua được, ngoại trừ Đường Môn công pháp ra còn có một vài vật khác. Thí dụ như, thứ đồ hiện tại Đường Vũ Lâm muốn trao đổi này.

"Ba khối kim loại hiếm Thiên Đoán nhất phẩm, tích lũy điểm cống hiến 600. Điểm cống hiến khả dụng, 8.463." Âm thanh điện tử thông báo điểm cống hiến hiện tại của hần.

Đường Vũ Lâm trong mắt lập loè vẻ hưng phấn, hai tay nhanh chóng nhấn trên màn ảnh, rất nhanh, trên màn hình hiện ra một cột những linh vật.

Tay hần cực kỳ thông thạo lướt trên màn hình, cuối cùng, ngón tay dừng lại trên một loại linh vật.

Thiên Niên Địa Long Căn, có thể dùng hoặc luyện chế linh dược, có thể tăng lực lượng gân cốt của Hồn Sư, không có bất kỳ tác dụng phụ hay độc tố nào khác, phẩm tướng, hoàn mỹ. Giá trị: điểm cống hiến 3.900.

Đường Vũ Lâm không chút do dự nhấn vào nút mua hàng, sau đó lại tiếp tục lướt tay trên màn hình chính, tiếp tục tìm kiếm.

Rất nhanh, hần lại dừng lại trên một vị trí khác.

Thiên Niên Hải Long Tủy, có thể dùng hoặc luyện chế linh dược, có thể cố bản bồi nguyên, tăng cường khí huyết lực lượng, không có bất kỳ tác dụng phụ hay độc tố nào khác, phẩm tướng, hoàn mỹ, giá trị: điểm cống hiến 4.500.

Hồi đoái!

Thời điểm Đường Vũ Lâm lần thứ hai nhấn vào nút hồi đoái, cả người đều thở ra một hơi thật dài, đôi mắt to tròn trở nên đặc biệt sáng sủa.

Ba năm trước, thời điểm hần đi theo Vũ Trường Không tới Thiên Đấu Thành, thông qua buổi đấu giá đã mua được Thiên Niên Long Lâm Quả. Ba năm nay trôi qua, hần ở Đường Môn Đông Hải phân bộ, tìm trong danh sách linh vật thấy được Thiên Niên Địa Long Căn cùng Thiên Niên Hải Long Tủy. Hiện tại hần cách thời điểm đột phá đạo phong ấn Kim Long Vương thứ hai cũng chỉ thiếu mỗi một loại linh vật là Thiên Thiên Thanh Căn Đẳng mà thôi.

Mà hần vẫn chưa tới 14 tuổi, còn có đầy đủ thời gian đi tìm loại linh vật cuối cùng này, hần tin tưởng, với của cải mình cố gắng tích góp trong ba năm qua, thông qua bán đấu giá hoặc những phương thức khác, hần là không thành vấn đề.

Đến lúc đó, nhất định có thể lại tiến lên một cấp bậc mới.

Bất quá, sau khi mua xong hai loại thiên địa linh vật này. Điểm cống hiến Đường Môn của hần cũng chỉ còn sót lại 63 điểm vô cùng đáng thương.

Trước khi Đường Vũ Lâm rời khỏi hệ thống, âm thanh điện tử lại vang lên, "Đường Vũ Lâm, chúc mừng người, tổng điểm cống hiến đã vượt quá 15.000 điểm, chức vụ của người lên cấp, đạt ngoại môn chấp sự cấp 5. Có thể hưởng nhiều quyền lợi Đường Môn hơn, danh sách hồi đoái phong phú thêm một

bạc."

Cấp 5!

Bởi vì không có Song Sinh Vô Hồn hỗ trợ như Tạ Giải, thêm vào hiện tại vẫn là nhị hoàn cảnh giới, Đường Vũ Lâm đã rất lâu không được thăng cấp. Không nghĩ tới trước khi đạt tam hoàn lại có thể thăng cấp lên chấp sự cấp 5. Đường Vũ Lâm biết, chuyện này ở bên trong Đường Môn cũng là tình huống rất hiếm thấy.

Quyền hạn của chấp sự cấp 5 sẽ càng nhiều thêm, có thể lựa chọn trao đổi nhiều Đường Môn tuyệt học hơn, cũng có thể tương ứng nhận nhiều nhiệm vụ Đường Môn hơn một chút.

Đường Môn nhiệm vụ nói như vậy có rất ít độ nguy hiểm, điểm cống hiến cao phi thường hiếm gặp. Có điều so với vật phẩm ngang giá trên thị trường, lại tiện nghi hơn rất nhiều. Đường Vũ Lâm ba năm nỗ lực, ngoại trừ tích góp rất nhiều tiền nhờ hoàn thành nhiệm vụ của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên kia, ở Đường Môn nơi này cũng trao đổi được hai loại linh vật hiếm có. Hắn đã phi thường hài lòng.

Hiện tại cũng chỉ thiếu Thiên Niên Thanh Cân Đẳng, hắn có thể tích lũy đủ toàn bộ linh vật cần thiết để đột phá đạo phong ấn thứ hai. Đối với hắn mà nói, đây tuyệt đối là chuyện rất tốt.

Hắn còn rõ ràng nhớ rằng, thời điểm lúc trước đột phá tầng thứ nhất Kim Long Vương phong ấn. Lão Đường đã từng nói, đợi được tương lai sau khi đột phá tầng thứ hai, hắn sẽ có kinh hi.

Hiện tại, hắn đã có thể chân chính chờ mong thời điểm đạt được phần kinh hi này.

Tạ Giải cũng trả một nhiệm vụ thu thập tư liệu, thu được một con số đáng thương hơn 100 điểm cống hiến.

"Tiểu Ngôn gần đây tu luyện thực sự khắc khổ, các nhiệm vụ đều không làm." Đường Vũ Lâm nói với Tạ Giải.

Hứa Tiểu Ngôn vào năm thứ hai sau khi bọn hắn gia nhập Đường Môn, cũng thông qua trung cấp sát hạch, chính thức gia nhập Đường Môn. Nàng có Vô Hồn Tinh Luân Băng Trọng đặc thù hỗ trợ, khiến nàng hiện tại cũng đã đạt đến ngoại môn chấp sự cấp 3.

Đường Môn quản lý lại hơi phân tán, không có bất kỳ nhiệm vụ cưỡng chế nào. Chỉ có những nhiệm vụ thu được rất nhiều điểm cống hiến, mới sẽ có độ nguy hiểm nhất định. Nhưng dựa theo quy tắc của Đường Môn, trước 16 tuổi, bọn họ không có tư cách nhận những nhiệm vụ nguy hiểm này, đây là một loại bảo vệ của tông môn dành cho bọn họ.

Hứa Tiểu Ngôn gần đây tu luyện đặc biệt khắc khổ, là bởi vì hồn lực của nàng đã đạt đến cấp 29, đang cố gắng xung kích cấp 30. Cấp 30 đối với Hồn Sư mà nói, là một ngưỡng cửa vô cùng trọng yếu, không chỉ là đơn giản có thêm một cái Hồn Hoàn, còn có thể có thêm một cái Hồn Linh, thực lực tổng hợp cũng sẽ có biến hóa nghiêng trời.

"Ngươi còn muốn tiếp nhận thêm nhiệm vụ khác hay không?" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

Đường Vũ Lâm lắc đầu một cái, nói: "Không phải cần đi Sứ Lai Khắc Thành à? Hiện tại trước hết không tiếp nhận vẫn hơn. Chờ trở lại hẵng nói."

Tạ Giải nháy mắt nói: "Có khi nào, chúng ta cũng không cần phải trở về đây!"

Đường Vũ Lâm mỉm cười nói: "Vậy thì không về vẫn tốt hơn."

Hai người rời khỏi Đường Môn, lại chạy bộ về Đông Hải học viện. Linh Ban kỳ thực vẫn luôn tồn tại, chỉ có điều từ ngoài sáng chuyển vào trong tối thôi.

Trải qua trận chiến ba năm trước đó, Vũ Trường Không danh tiếng vang xa, bốn tên học viên Linh Ban trái lại mờ nhạt dưới ánh hào quang của hắn.

Đấu Khải Sư! Trung cấp học viện có Đấu Khải Sư làm lão sư, chuyện này, một thoáng liền truyền khắp toàn bộ Thiên Hải Liên Minh. Bởi vậy, tuy rằng không thể thu được thành tích tốt trong trận đấu, nhưng việc chiêu sinh của Đông Hải học viện vẫn tăng mạnh.

Học viện cũng có mấy lần muốn đưa thêm người vào trong Linh Ban, nhưng đều bị Vũ Trường Không từ chối. Thân là viện trưởng, Úc Trầm ép hắn cũng không biện pháp gì. Nhân gia người ta lại là Đấu Khải Sư đó! Luận thân phận địa vị, không phải hắn một tên viện trưởng trung cấp học viện có khả năng so sánh, chỉ cần hắn chịu lưu lại, Úc Trầm cũng đã vô cùng thỏa mãn.

Đông Hải học viện, phòng làm việc của viện trưởng.

"Vũ lão sư, ngươi thật sự muốn quyết định như vậy à?" Úc Trầm chau mày, sắc mặt trầm ngưng, trong ánh mắt biểu lộ vẻ dao động bất định.

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Đứng ở góc độ học viện, bồi dưỡng học viên chủ yếu là vì hy vọng có thể thu được thành tích, do đó mang lại sinh nguyên càng nhiều hơn cho học viện. Linh Ban đã bồi dưỡng ba năm rồi, nếu học viện muốn bọn họ đóng góp cống hiến, thì việc thi đấu vào nơi đó sẽ đem lại lợi ích càng lớn hơn. Đến thời điểm, học viện liền có thể thừa cơ tuyên truyền, khả năng chiêu sinh được nhiều học viên ưu tú nhất định sẽ tăng trên diện rộng."

Úc Trầm chau mày, "Có phải là có chút quá gấp gáp?"

Vũ Trường Không lắc đầu, "Sử Lai Khắc chiêu sinh, ba năm một lần, bọn họ đã quá 13 tuổi, thật sự nếu không đi. Lần tiếp theo coi như quá tuổi."

Úc Trầm vẫn như trước có chút không cam lòng nói: "Nhưng mà Vũ lão sư, người không phải cũng xuất thân từ Sử Lai Khắc học viện à? Dưới cái nhìn của ta, người có đầy đủ năng lực giáo dục bọn họ."

Vũ Trường Không hai mắt híp lại, nhẹ nhàng lắc đầu, "Ở trình độ nhất định thì ta có thể, nhưng vượt quá trình độ nhất định, ta cũng không xong rồi. Bọn họ là nên củng cố nền tảng, vì tương lai chuẩn bị tốt."

Úc Trầm trong lòng hơi động, "Tương lai... Vũ lão sư, ở trong mắt người, bọn họ tương lai có thể đạt tới trình độ nào?"

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Tất thành Đấu Khai Sư."

Úc Trầm cả người không thể khống chế nổi khẽ run run. Hắn đương nhiên rõ ràng mấy chữ này phân lượng nặng bao nhiêu, hít sâu một cái, hắn đứng lên, nói: "Được, vậy ta chỉ có một yêu cầu. Tương lai, sau khi mấy hài tử này đã trở thành Đấu Khai Sư, hi vọng bọn họ có thể trở về một chuyến, giúp các học viên nhỏ của học viện giảng giải một khóa."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Cuộc thi cuối kỳ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Vâng!" Vũ Trường Không không chút do dự thay mặt bọn Đường Vũ Lâm đáp ứng. Ba năm rưỡi nay, Đông Hải học viện vì Linh Ban đúng là tập trung vào lượng lớn tài nguyên, tuy rằng bởi vì Vũ Trường Không mà dẫn đến sinh nguyên tăng mạnh, nhưng ít ra hiện nay vẫn không cách nào có thể cùng những đỉnh cấp học viện khác của Thiên Hải Liên Minh so sánh.

Trả giá đều là vì hy vọng có thể thu lại được hồi báo, việc này theo Vũ Trường Không, là điều hết sức bình thường.

"Vũ lão sư, vậy người..." Úc Trầm do dự một chút, "Người còn trở lại không?"

Đối với Vũ Trường Không, Đông Hải học viện không có bất kỳ năng lực ràng buộc nào, vì lẽ đó hắn mới có nghi vấn này, Úc Trầm có thể thấy, Vũ Trường Không tiêu tốn tâm huyết to lớn ở trên người mấy hài tử này.

Mãi đến tận khi rời khỏi phòng làm việc của viện trưởng, Vũ Trường Không cũng không hề đưa ra đáp án. Mà trên thực tế, đáp án này ở trong lòng hắn đã có sẵn, nếu như mấy hài tử này đều đậu vào Sử Lai Khắc học viện, hắn có lẽ không nên quay trở về nơi đây. Khi đó, hắn cũng muốn làm một ít chuyện mình phải làm, Sử Lai Khắc Thành không thể nghi ngờ là nơi thích hợp nhất.

"Kỳ thi cuối kỳ, Bạo Động Thăng Linh Đài. 24 giờ. Ai đi ra sớm, vậy cũng không cần đi Sử Lai Khắc Thành." Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

Tạ Giải chợt nhà nói: "Vũ lão sư, vậy nếu tụi em vượt quá thời gian này, có phải nên nhận được khen thưởng thêm không?"

Vũ Trường Không gật đầu, "Có. Khen thưởng người một mình đấu với ta. Hoặc là ba người bọn hắn đánh hội đồng một mình người, tùy người chọn."

"Ặc ặc..."

"Vũ lão sư, ngài không nên vô tình như vậy mà." Tạ Giải kêu thảm một tiếng.

Đường Vũ Lâm ba người cũng đều nở nụ cười.

Cổ Nguyệt an vị ở bên người Đường Vũ Lâm, nàng vẫn như trước tóc ngắn, nhẹ nhàng khoan khoái gọn gàng, so với ba năm trước, nàng cũng cao lớn hơn, vóc người cao gầy, vượt quá 1m70. Tuy rằng nhìn qua còn có chút ngây ngô, nhưng con gái vốn là so với con trai phát dục sớm hơn, vóc người thon dài gần như hoàn mỹ, tràn ngập sức sống thanh xuân.

Nhưng ánh mắt của nàng lại phi thường bình tĩnh, ít có tâm tình chấp chờ, ngồi ở chỗ đó, có vẻ vô cùng trầm ổn.

Hứa Tiểu Ngôn phát triển hơn trước nhiều, nàng so với Cổ Nguyệt còn thấp hơn nửa cái đầu, trở nãi lại càng xinh đẹp hơn. Thời điểm nàng cười lên, cả thế giới như tan chảy.

Nàng cùng Tạ Giải quan hệ càng ngày càng thân thiết, cũng một phần vì tính cách của hai người có chút tương tự nhau. Mà Cổ Nguyệt cùng với việc trưởng thành, đã rất ít cùng Tạ Giải cãi nhau.

"Xuất phát." Vũ Trường Không như trước vẫn luôn ngắn gọn như vậy.

Bạo Động Thăng Linh Đài, đương nhiên là Sơ Cấp Thăng Linh Đài bạo động kỳ. Đối với Đường Vũ Lâm bọn họ mà nói, đã hoàn toàn không còn áp lực nào.

Lúc trước, thời điểm Đường Vũ Lâm vẫn còn là nhất hoàn, đã từng dẫn theo các bạn bè ở bên trong Bạo Động Thăng Linh Đài đại sát tứ phương, tích lũy lượng lớn linh lực, suýt nữa không thể chịu đựng nổi. Hiện tại bọn họ cũng đã tiếp cận cực hạn Sơ Cấp Thăng Linh Đài có thể chịu đựng, phối hợp lẫn nhau nhiều năm như vậy, tự nhiên lại càng lợi hại hơn.

Hết thấy đều có vẻ nhẹ nhàng chạy đường quen. Bọn họ đi thẳng tới Đông Hải Truyền Linh Tháp.

Hầu như mỗi tháng bọn họ đều sẽ tới nơi này chỉ ít một lần, bích họa bên trong Đông Hải Truyền Linh Tháp bọn họ đều sắp có thể gánh vác.

"Cổ Nguyệt, đây chính là đến địa bàn của ngươi rồi!" Tạ Giải cười hi hi nói với Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt từ sau khi gia nhập Truyền Linh Tháp, mỗi khi đến ngày nghỉ đều sẽ đi tới Truyền Linh Tháp. Nhưng nàng xưa nay đều không nói chính mình đi làm cái gì, mọi người tự nhiên cũng sẽ không gắng hỏi. Thực lực của Cổ Nguyệt, vẫn như trước là người mạnh nhất trong tất cả mọi người. Điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng không biết tại sao, mọi người đều cảm thấy cùng nàng hơi có sự ngăn cách, có thể nào bởi vì nguyên nhân nàng cũng không phải là đệ tử Đường Môn không?

Ba năm trước, Đường Vũ Lâm cả người bị thương nặng. Sau khi Cổ Nguyệt thiêu đốt sinh mệnh thôi thúc quang nguyên tố cứu hắn, đợi được Đường Vũ Lâm tỉnh lại, thái độ của Cổ Nguyệt đối với hắn đột nhiên phát sinh một chút chuyển biến. Không còn thân cận giống như trước kia, trái lại có chút xa lánh.

Ba năm qua, ngoại trừ đi học chung, đồng thời tu luyện, Cổ Nguyệt rất ít khi cùng bọn họ đi ra ngoài chơi hoặc làm cái gì khác. Đối với việc này, Đường Vũ Lâm cũng có chút không hiểu được vì sao. Nhưng hắn cũng không cố hỏi.

Cổ Nguyệt liếc Tạ Giải một chút, nói: "Đứng đây! Đến địa bàn của ta, ngươi có ý kiến gì không?"

Tạ Giải cười hắc hắc nói: "Làm sao cũng phải có điểm ưu đãi đúng không? Đúng rồi, Tiểu Ngôn đã sắp đột phá tam hoàn, đến thời điểm đó, có thể hay không vận dụng quan hệ, tìm cho Tiểu Ngôn một cái đệ nhị Hồn Linh tốt một chút? Tinh thần của nàng đủ sức để chịu đựng."

Cổ Nguyệt nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn, đưa ra một ánh mắt dò hỏi.

Hứa Tiểu Ngôn mặt cười ửng đỏ, "Cổ Nguyệt tỷ, nếu như không phiền phức..."

Cổ Nguyệt nở nụ cười, "Điều này phiền phức gì đâu, đến thời điểm ta sẽ mang ngươi tới chọn. Tuyển ra cái thích hợp nhất."

"Cảm tạ Cổ Nguyệt tỷ." Hứa Tiểu Ngôn vô cùng phấn khởi nói rằng.

Đường Vũ Lâm cũng nở nụ cười, trong số mọi người, người không vội vã dung hợp đệ nhị Hồn Linh nhất chính là hắn. Đệ nhất Hồn Linh của hắn lúc trước đã thăng linh đến Thiên Niên, đủ để vì hắn cung cấp ba cái Hồn Hoàn. Vì lẽ đó, coi như tương lai đột phá đến tam hoàn, hắn cũng có thể dùng Tiểu Kim Quang để giao cho mình thêm một cái Hồn Hoàn mới.

Đường Vũ Lâm tương đối hiểu kỳ chính là địa vị của Cổ Nguyệt hiện tại ở Đông Hải Truyền Linh Tháp. Thông qua quan sát hắn phát hiện, sau khi tiến vào Truyền Linh Tháp, phạm là nhân viên Truyền Linh Tháp, khi nhìn thấy Cổ Nguyệt, trong mắt đều sẽ nhiều hơn rất nhiều thiện ý, Cổ Nguyệt cũng nhất nhất đáp lại, biểu hiện ra đáng vẻ nàng ở bên trong Truyền Linh Tháp rất được hoan nghênh.

Đem thẻ nhập môn đặt vào vị trí, bốn người từng người đã nằm vào trong ngăn kéo kim loại, chuẩn bị tiến vào.

Cái cảm giác này đối với bọn hắn mà nói đã hết sức quen thuộc, căn bản không cần chuẩn bị cái gì.

Không gian nhẹ nhàng vận vẹo, trong bóng tối quang minh tái hiện, không khí tươi mát phả vào mặt, bọn họ lại đi tới địa phương quen thuộc. Sơ Cấp Thăng Linh Đài! Đương nhiên, là bạo động kỳ Sơ Cấp Thăng Linh Đài.

Hiện tại Sơ Cấp Thăng Linh Đài bình thường đối với việc luyện tập thực chiến của bọn họ đã không còn quá nhiều ý nghĩa. Có một lần bọn họ đi vào bên trong rỗng rã bảy ngày còn chưa chết. Sau khi đi ra, bọn họ liền trở thành những người không được hoan nghênh tại Sơ Cấp Thăng Linh Đài.

Bản thân Hồn Thú trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài đều là năng lượng, Hồn Thú chết càng nhiều, tổn thất càng lớn. Hơn nữa Hồn Linh linh lực của bọn Đường Vũ Lâm vẫn luôn duy trì ở trình độ rất cao, vì lẽ đó, cũng không cần quá thường xuyên đến nơi này. Sau lần đó, phải một tháng mới tới một lần, mỗi lần bị hạn định ba ngày nhất định phải đi ra.

"Phấn chấn tinh thần lên!" Đường Vũ Lâm trầm giọng nói.

"Vâng, đội trưởng." Ba người kia trăm miệng một lời đáp.

Tuy rằng ở trong bốn người, Đường Vũ Lâm hồn lực tu vi là thấp nhất, nhưng trải qua mấy năm này, hắn đã triệt để khẳng định được vị trí hạt nhân đoàn đội của mình.

Hắn dùng hành động của mình chinh phục các bạn bè, thời điểm nguy hiểm, hắn đều che chắn ở phía trước, đối kháng kẻ địch mạnh mẽ nhất. Có hắn ở bên, các bạn bè liền có người tâm phúc, sẽ có cảm giác an toàn. Việc hắn chỉ huy cũng được mọi người tán thành, bất kể là an bài chiến thuật, hay là trường thi biến trận, trải qua mấy năm tôi luyện, đã phi thường lão đạo.

Dùng cách nói của Tạ Giải, khi gặp sự tình nhọc lòng, cứ ném thẳng đội trưởng ra trước hứng đạn.

Đường Vũ Lâm đi ở trước nhất, từng cây Lam Ngân Thảo sát mặt đất lan tràn ra bên ngoài, duy trì khoảng cách bao phủ xung quanh hắn trên dưới 15 mét, một khi vị trí xung quanh có bất kỳ gió thổi cỏ lay, Lam Ngân Thảo của hắn đều sẽ ngay lập tức cảm ứng được.

Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt sóng vai tiến lên ở phía sau hắn, Tạ Giải thì lại ở sau cùng đoạn hậu. Hơn nữa hắn lại đi ngược, ánh mắt trước sau nhìn mặt sau, vẫn có thể dễ như ăn cháo theo kịp bước tiến của bạn bè phía trước.

Trong tròng mắt Đường Vũ Lâm thỉnh thoảng lóe lên một vệt nhàn nhạt màu tím, đó là ánh sáng của Tử Cực Ma Đồng. Mấy năm tu luyện trôi qua, Tử Cực Ma Đồng của hắn đã tiến bộ phi thường thần tốc, đã đột phá giai đoạn thứ nhất, tiến vào giai đoạn thứ hai. Điều này trợ giúp cho tinh thần lực của hắn vô cùng lớn.

Nói về tinh thần lực, trong bốn người, không thể nghi ngờ là Cổ Nguyệt mạnh nhất, một năm trước, tinh thần lực của Cổ Nguyệt cũng đã đột phá 500, chính thức tiến vào Linh Hải Cảnh, đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng vẫn là người mạnh nhất trong đội.

Tinh thần lực của Đường Vũ Lâm kẹt ở 499 điểm, khoảng cách để đột phá Linh Hải Cảnh cách chỉ 01 điểm, đây là cửa ải lớn trên phương diện tinh thần, phi thường khó đột phá. Hứa Tiểu Ngôn tinh thần lực cũng đã đột phá 400, vẫn đang không ngừng nỗ lực. Tinh thần lực của Tạ Giải có chút yếu nhược, cho đến bây giờ, vẫn chỉ có hơn 200 điểm. Đương nhiên, số này nếu so với bạn cùng tuổi cũng đã là hết sức khủng bố.

Phải biết, Linh Hải Cảnh tinh thần tu vi đã đủ sức giúp Hồn Sư nắm giữ ba cái Thiên Niên Hồn Linh, chỉ cần không theo đuổi Hồn Hoàn mạnh mẽ, có thể chống đỡ được 9 Hồn Hoàn. Tuy rằng đây chỉ là tồn tại trên lý thuyết, nhưng có thể tưởng tượng được tinh thần lực Linh Hải Cảnh đối với Hồn Sư mà nói quan trọng đến mức nào.

Tinh thần lực của Cổ Nguyệt hiện tại cao tới 700, sau khi đột phá Linh Hải Cảnh, có cảm giác tăng vọt lên rất nhiều. Vô cùng mạnh mẽ.

Đường Vũ Lâm cũng đang chờ đợi đột phá, hắn dù sao mới 13 tuổi, coi như là dưới tình huống nước chảy thành sông, nhiều nhất một năm, cũng khẳng định có thể đột phá.

"Có chút hơi yên tĩnh!" Đường Vũ Lâm khẽ nhíu mày, Bạo Động Thăng Linh Đài luôn luôn phi thường náo nhiệt, địa phương bọn họ xuất hiện lại yên tĩnh như thế này, chỉ có thể mang một ý nghĩa duy nhất, chính là bên trong khu vực này có Hồn Thú đặc biệt mạnh mẽ tọa trấn, Hồn Thú bình thường không dám thâm nhập khu vực này, cho nên mới yên ắng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Hỏa Diễm Sư Quân

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nghe huyền ca biết nhĩ ý, Đường Vũ Lâm vừa dứt tiếng, Cổ Nguyệt hai tay chụm lại, một đoàn ánh sáng màu xanh đã bay ra ngoài, ánh sáng màu xanh trên không trung biến thành một con Tiểu Phong Điều, giương cánh bay lượn, cũng không bay ra khỏi phạm vi tán cây, hướng về phía xa xa bay thẳng.

Tiếp theo là đoàn ánh sáng xanh thứ hai, thứ ba, thứ tư,... chúng nó dồn dập hóa thành Phong Điều, bay về những phương hướng khác nhau.

Đường Vũ Lâm dừng bước lại, hắn cần chờ đợi Phong Điều của Cổ Nguyệt điều tra xong rồi mới quyết định phương hướng đi tiếp. Tuy nói rằng bên trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài đã có rất ít tồn tại có thể chân chính uy hiếp đến bọn họ. Thế nhưng, rất ít không có nghĩa là không có. Như thời điểm bọn họ lần thứ nhất tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài, tạo ngộ đầu Bách Niên Âm Kim Khủng Trảo Hùng, chính là hung thú mà hiện tại bọn họ cũng không thể nào đối kháng, loài vật này thực sự là quá mạnh mẽ, một trảo xuống, thần căn giết thần!

"Là một bầy sư tử." Không tới nửa phút, Cổ Nguyệt liền thấp giọng nói với Đường Vũ Lâm, "Bên trái có vết tích bầy sư tử hoạt động."

Hỏa Diễm Ma Sư, ở trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài là loài Hồn Thú hết sức mạnh mẽ, lúc trước cũng từng truy sát bọn họ trời cao không cửa.

Đường Vũ Lâm xoay người lại nhìn về phía Cổ Nguyệt, "Có thể phán đoán cụ thể số lượng bao nhiêu không?"

Cổ Nguyệt trầm giọng nói: "Từ dấu vết trước mắt bọn chúng lưu lại mà xem, có khoảng chừng trên dưới 15 con. Tính sao giờ?"

Đường Vũ Lâm hai mắt híp lại, nhanh chóng tính toán. Hỏa Diễm Sư Quân, bình thường là do một con Hỏa Diễm Sư Vương được dẫn dắt, còn lại là Thụ Sư. Hỏa Diễm Sư Vương thực lực khẳng định là Thiên Niên, còn Thụ Sư thì chưa xác định, lấy thực lực của tiểu đội bọn họ, nếu như chỉ là một con Thiên Niên Hỏa Diễm Sư Vương còn có thể đối phó. Nhưng nếu như trong đám Thụ Sư cũng có Thiên Niên cấp bậc tồn tại, sẽ có chút khó khăn. Có thể toàn thân trở ra hay không rất khó nói.

"Chúng ta đi về phương hướng ngược lại đi." Đường Vũ Lâm chỉ thoáng do dự một chút, liền trầm giọng nói rằng.

"Đội trưởng, tôi luôn đi. Ta hiện tại còn nhớ tới dáng vẻ của chúng thời điểm chúng truy sát chúng ta. Giết chết chúng nó!" Tạ Giải hai mắt tỏa ánh sáng.

Đường Vũ Lâm khẽ nhủ mảy, nói: "Nếu như vượt quá hai con Thiên Niên, chúng ta sẽ có phiền phức, ta không thể để mọi người mạo hiểm." Thân là đội trưởng, sự an toàn của các đồng đội mới là trọng yếu nhất, dù cho nơi này là Thăng Linh Đài.

Tạ Giải nói: "Đội trưởng, người nên nghĩ như thế này. Đối với chúng ta mà nói, trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài cũng không có tính khiêu chiến. Chúng ta muốn phát triển bản thân, cần tạo cho mình áp lực. Dù sao, đây là Thăng Linh Đài, cũng không phải chiến trường chân chính. Thật vất vả mới gặp phải tồn tại có thể tạo cho chúng ta áp lực. Chúng quy vẫn phải đụng một cái thử xem. Ta cảm thấy, bằng vào năng lực hiện tại của chúng ta, coi như có là hai con ngàn năm, hẳn là cũng không thành vấn đề lớn."

Đường Vũ Lâm nhìn về phía Cổ Nguyệt, "Ý của người thế nào?"

Cổ Nguyệt nói: "Ta đồng ý với cách phân tích của Tạ Giải. Áp lực mới là động lực phát triển. Có thể thử xem. Coi như đánh không lại. Chúng ta vẫn có thể thoát thân an toàn."

Đường Vũ Lâm nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn, Hứa Tiểu Ngôn hì hì nở nụ cười, nói: "Ta nghe đội trưởng, làm sao cũng được."

Đường Vũ Lâm ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: "Cổ Nguyệt, người phụ trách trinh sát, chúng ta hướng về chúng nó tiếp cận, nhưng duy trì khoảng cách an toàn. Đội tới buổi tối hành động."

Hắn luôn luôn phi thường quyết đoán, gặp chuyện không do dự, nhưng cũng sẽ đem đoàn đội an toàn đặt ở vị trí hàng đầu. Đến buổi tối, sức chiến đấu của cả đội cũng sẽ vì Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân Băng Trọng mà tăng lên. Hứa Tiểu Ngôn sau khi đạt được nhị hoàn, phạm vi tăng lên cũng tương đối không nhỏ.

Buổi tối đối với Hỏa Diễm Sư Vương loại Hồn Thú có thuộc tính "Hỏa" mà nói vẫn sẽ có chút suy yếu, bởi vì thời điểm không có mặt trời, nguyên tố "Hỏa" cũng sẽ ngược lại ôn hòa hơn rất nhiều.

Cổ Nguyệt lần thứ hai tạo ra một đoàn ánh sáng màu xanh, so với những con Phong Điều trước đó lớn hơn rất nhiều, hướng về phương hướng phát hiện Hỏa Diễm Sư Vương bay đi, Đường Vũ Lâm cũng thay đổi phương hướng, thả nhẹ bước chân. Chậm rãi tới gần.

Ở Sơ Cấp Thăng Linh Đài, tiểu đội có can đảm đối kháng với Hỏa Diễm Sư Vương có thể nói là gần như không tồn tại. Tam hoàn Hồn Sư đối mặt Thiên Niên Hỏa Diễm Sư Vương hầu như kiên trì không được một phút.

Thế nhưng, Đường Vũ Lâm bọn họ chính là có lòng tin này.

Thời điểm bọn họ tiến vào Thăng Linh Đài đã là vào buổi chiều. Khoảng cách đến buổi tối cũng không còn quá lâu. Đây cũng là nguyên nhân Đường Vũ Lâm đồng ý công kích Hỏa Diễm Sư Vương, thời gian trì hoãn quá nhiều, cũng không phải mục đích mà bọn họ tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài.

Hiện tại Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt tu vi đều vượt quá tam hoàn, bọn họ đều có đầy đủ không gian hấp thu linh lực, Đường Vũ Lâm hai Hồn Hoàn cũng đã vượt quá 4.000 năm, trái lại cũng không quá sót ruột. Dựa theo Vũ Trường Không giúp hắn cẩn thận tính toán, năng lực chịu đựng tối đa của Hồn Linh hẳn khoảng chừng 5.000 năm. Chờ đột phá đến tam hoàn, có thể tăng lên đến 6.000 năm trở lên.

Chỉ là Vũ Trường Không không biết được, mục tiêu Đường Vũ Lâm lập ra cho mình không phải như vậy. Hắn biết, thời điểm mình đột phá thành công đạo phong ấn Kim Long Vương thứ hai, sức chịu đựng của thân thể nhất định còn có thể tăng lên. Đến lúc đó, nói không chừng năng lực của Hồn Linh có thể tiếp cận cấp độ hấp thụ được vạn niên linh lực đấy chứ? Coi như là không đạt được, cũng là càng gần đó càng tốt. Đạt đến tứ hoàn, nói không chừng liền có thể thử nghiệm trực tiếp tìm kiếm Vạn Niên Hồn Linh để hấp thụ.

Đi theo Vũ Trường Không thời gian dài, ánh mắt của Linh Ban bốn người không biết so với phổ thông Hồn Sư cao hơn gấp bao nhiêu lần. Bọn họ lập ra mục tiêu cho tương lai của mình đều là muốn trở thành Đấu Khải Sư, đối với Hồn Sư bình thường, thậm chí nghĩ còn không dám nghĩ tới.

Bốn người lại như là thợ săn, vô cùng cẩn thận tới gần địa phương mà Hỏa Diễm Sư Vương tụ tập, Đường Vũ Lâm không ngừng phân rõ phương hướng, thay đổi vị trí liên tục. Bọn họ nhất định phải duy trì được phương hướng ngược gió so với bầy Hỏa Diễm Sư Quân kia, bởi vì Hỏa Diễm Ma Sư có khứu giác phi thường mẫn cảm, nếu như là thuận gió, mùi cơ thể bọn họ truyền qua, rất dễ dàng bị bầy sư tử phát hiện.

Đây chính là kinh nghiệm.

Hỏa Diễm Sư Quân xác thực không hổ là một trong những quân thể Hồn Thú cường hãn nhất Sơ Cấp Thăng Linh Đài, bởi vì duy trì khoảng cách rất gần với chúng nó, Đường Vũ Lâm bốn người dọc theo đường đi đều không hề gặp phải những Hồn Thú khác.

"Ở phía trước khoảng chừng 1.000 mét, chúng nó tựa hồ đang nghỉ ngơi, tạm thời không có dấu hiệu muốn rời khỏi." Cổ Nguyệt ra hiệu cho Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm dừng bước lại, "Vậy chúng ta cứ ở đây, đợi buổi tối đến đi."

Tạ Giải lướt người đi, leo lên một cây đại thụ bên cạnh, chớp mắt đã ẩn giấu bản thân, mặt khác cũng phụ trách quan sát.

Hứa Tiểu Ngôn ngồi xuống tại chỗ nghỉ ngơi, Cổ Nguyệt cũng vậy, Đường Vũ Lâm ở bên cạnh các nàng, cảnh giác quan sát bốn phía. Bốn người đã từ lâu phối hợp và phân công vô cùng ăn ý, căn bản cũng không cần nhiều lời, hết thấy đều diễn ra một cách tự nhiên như vậy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chạng vạng đã đến, sắc trời dần tối.

Cổ Nguyệt như trước vẫn đang ngồi xếp bằng minh tường, chuyện này ý nghĩa là, Hỏa Diễm Sư Quân vẫn không thay đổi vị trí.

Đột nhiên, Cổ Nguyệt hơi nhướng mày, mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía Đường Vũ Lâm.

"Hả?" Đường Vũ Lâm đưa ra một ánh mắt dò hỏi.

Cổ Nguyệt nói: "Ồ một mặt khác có một đám người va chạm với Hỏa Diễm Sư Quân, đang sắp bắt đầu chiến đấu."

"Chủ động hay là bị động?" Đường Vũ Lâm vội vàng hỏi.

Cổ Nguyệt nói: "Bị động. Hẳn là trùng hợp gặp phải. Làm sao bây giờ?"

"Chúng ta qua đó đi." Đường Vũ Lâm trong mắt ánh sáng lấp lánh, lập tức thông báo cho các bạn bè.

Không có ai hỏi nhiều, ba người kia đối với quyết sách của hắn đều không có nửa điểm nghi ngờ, đây là tín nhiệm được bồi dưỡng qua nhiều năm.

Đường Vũ Lâm khom người, nhanh chóng đi về phía trước, bốn người khác theo sát phía sau. Bốn người không hẹn mà cùng thu liễm gọn sóng hồn lực của bản thân, làm hết sức duy trì im lặng. Bốn họ đều không thả ra Vô Hồn, bởi vì ánh sáng Hồn Hoàn không thể che giấu được, hoàn toàn dựa vào nhận biết cảm nhận biến hóa có thể xuất hiện xung quanh.

Ở trước không xa, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng sư tử gầm liên tiếp, mơ hồ có hồng quang lấp lánh, còn có tiếng quát chói tai của nhân loại phát sinh. Hồn lực gọn sóng rõ ràng trở nên mạnh mẽ hơn.

Đường Vũ Lâm không từ chính diện chạy tới, mà lại dẫn các bạn vòng sang mặt bên, cấp tốc hướng về chiến trường tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Chọn lúc mà động

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Từ rất xa, hắn đã nhìn thấy từng thân ảnh Hỏa Diễm Sư Quân cường tráng. Cùng chúng nó chiến đấu, là một tiểu đội bảy người.

Đường Vũ Lâm hướng về đồng đội làm ám hiệu dừng lại, tay phải vừa nhấc lên, Hồn Hoàn màu tím dưới chân lặng yên sáng lên. Cố hết sức thu lại ánh sáng, một dây leo Lam Ngân Thảo phóng vút ra, bám vào trạc cây to lớn ở bên trên, hắn dùng sức lôi kéo, dây leo Lam Ngân Thảo bằng một sự co giãn tuyệt hảo nhảy mắt đem hắn đưa vào không trung. Chỉ vờn mình một cái đã leo lên trên cành cây.

Cấp tốc thu hồi Hồn Hoàn, trong mắt từ ý lượn lờ, Từ Cực Ma Đồng.

Từ vị trí này, vừa vặn có thể quan sát được tình huống chiến trường 200 thước trước mặt.

Trên mặt đất có một con Hỏa Diễm Ma Sư tựa hồ đã tử vong, nằm yên ở đó không nhúc nhích. Hỏa Diễm Sư Quân * đang điên cuồng công kích tiểu đội Hồn Sư nhân loại kia.

** Sư Quân = Bầy sư tử*

Tiểu đội Hồn Sư này, trên người các đội viên đều hoặc ít hoặc nhiều có ánh sáng linh lực vây quanh, hiển nhiên biểu hiện năng lực của bản thân họ đều không tầm thường.

Sự thực cũng là như thế, tiểu đội này toàn bộ thành viên tu vi đều là tam hoàn, trong đó có hai người đệ tam Hồn Hoàn còn là màu tím. Nhìn qua đều khoảng tám 20 tuổi.

Đây rõ ràng là một nhánh Hồn Tôn tiểu đội, chẳng trách dám trêu chọc Hỏa Diễm Sư Quân, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Hỏa Diễm Sư Quân, bao gồm cả đầu Hỏa Diễm Ma Sư đã chết đi, tổng cộng có 16 con. Tọa trấn trung ương, là một con Hùng Sư to lớn, trên người nó toả ra ánh sáng hung hăng.

Chỉ cần nhìn quét qua một chút chiến trường, Đường Vũ Lâm liền không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Sự thực đều là tàn khốc như vậy. Bọn họ lúc trước còn phán đoán bầy sư tử này có vài con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư. Hiện tại vừa nhìn qua, đây tuyệt đối là bầy Hỏa Diễm Sư Quân mạnh mẽ nhất mà bọn họ từng gặp phải.

Trong số 15 con Hỏa Diễm Ma Sư còn lại, tính cả Hỏa Diễm Sư Vương, có tới 04 con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư. Ba con Thụ Sư không ngờ cũng đến tầng thứ này, mà từ tình huống của con Hỏa Diễm Sư Vương được mà xem, thân thể của nó thể tích khổng lồ, chỉ sợ cũng không phải đơn giản chỉ có 1.000 năm tu vi, rất có khả năng là tồn tại thuộc tầng thứ cao hơn.

Nếu như tu vi vượt quá 3.000 năm, chỉ sợ là bầy sư tử này sẽ đem lại thảm họa thực sự cho chi đội Hồn Sư.

Đường Vũ Lâm hướng về phía dưới làm ám hiệu, ra hiệu cho các bạn bè không được manh động, kiên trì chờ đợi.

Nếu như đây là ở ngoài đời thật, hẳn nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu viện đối phương. Nhưng nơi này là Thăng Linh Đài, cũng sẽ không thật sự tử vong. Mọi người thu được linh lực bao nhiêu mới là quan trọng nhất. Hẳn dĩ nhiên là sẽ không nóng lòng ra tay. Hẳn muốn trước tiên cẩn thận quan sát thực lực của bầy Hỏa Diễm Ma Sư này, đồng thời cũng quan sát tình huống của tiểu đội Hồn Sư kia.

Sự thực chứng minh, phán đoán của Đường Vũ Lâm là chính xác. Tiểu đội Hồn Sư kia hiển nhiên là đã đoán sai thực lực của bầy Hỏa Diễm Ma Sư này.

Ở dưới công kích hỏa diễm mãnh liệt, rất nhanh, bọn họ đã bắt đầu xuất hiện thương vong.

Hỏa Diễm Ma Sư bất kể là cận chiến hay là tấn công từ xa đều phi thường am hiểu. Mỗi một con trên người đều bốc lên hỏa diễm chói mắt, thân thể của bọn chúng không khác nhau lắm về độ lớn, bất đồng của Thiên Niên cùng Bách Niên tu vi chính là ở chỗ, Bách Niên Hỏa Diễm Ma Sư hỏa diễm trên người là màu đỏ, mà Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư trên người bốc lên hỏa diễm lại có màu da cam.

Bốn ngọn hỏa diễm màu da cam ở bên trong bầy sư tử này bắt mắt như vậy, tiểu đội này cũng là có nỗi khổ khó nói, bọn họ sau khi đánh lén giết chết được một con Hỏa Diễm Ma Sư, liền bị sư quân vây nhốt, hiện tại muốn chạy cũng chạy không được.

Bất quá, thực lực của bọn họ cũng đúng là tương đối khá. Thành viên của bọn họ tuy thương vong, nhưng cũng tạo cho Hỏa Diễm Sư Quân tạo tổn thương nhất định.

Song phương đều không ngừng có thành viên ngã xuống, tình huống của phía nhân loại hiển nhiên là càng lúc càng chật vật.

Đường Vũ Lâm không hề sốt ruột chút nào, Hỏa Diễm Sư Quân như vậy, bọn họ chính diện đối chọi cũng không chiếm được lợi ích. Nhưng tình huống bây giờ đã không giống như thế. Có một nhánh tiểu đội bảy người giúp làm suy yếu chúng nó, đợi được trận chiến đấu bên này kết thúc, hoặc là vào lúc gần kết thúc, chính là cơ hội tốt của bọn họ.

Đường Vũ Lâm lặng yên nhảy xuống dưới, đến bên cạnh Tà Giải. Thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn bàn giao vài câu.

Tà Giải biểu hiện trên mặt nhất thời trở nên quái lạ hơn, nhưng vẫn hướng về Đường Vũ Lâm gật gật đầu, đưa ngón tay cái lên. Sau đó lặng yên biến mất ở trong màn đêm.

Cứ như thế một lúc, sắc trời đã tối lại. Chính là nhân lúc hắc nguyệt cao phong sát nhân dạ *!

** Trời không trăng, gió lớn, nhân đêm tối đi giết người.*

Đường Vũ Lâm lại hướng về Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn bàn giao vài câu. Sau đó cùng Cổ Nguyệt, lặng yên không một tiếng động đồng thời tiếp cận chiến trường.

Dựa vào cây cối cùng lùm cây che giấu, bọn họ cấp tốc tới gần chiến trường.

Lúc này, tiểu đội bảy người cũng chỉ còn sót lại ba người, hơn nữa còn có một người trọng thương. Mà trong đám Hỏa Diễm Ma Sư, có bốn con Bách Niên Hỏa Diễm Ma Sư chết trận. Hai con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư bị thương. Tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng ảnh hưởng đến

khả năng phát huy thực lực.

Trong ba người còn lại của tiểu đội này, cầm đầu là một tên thanh niên vóc người đặc biệt khôi ngô, dáng vẻ hần nhìn qua khoảng 20 tuổi, một mái tóc màu nâu nhạt dựng đứng. Ở dưới ảnh hưởng của Võ Hồn, thân thể bắp thịt của hắn bắt đầu bành trướng, thân cao đầy đủ vượt quá 2m50, cả người nhìn qua như một con quái thú bắp thịt cuộn cuộn.

Trong tay hắn nắm một thanh thiết bồng to lớn, thiết bồng độ dài vượt quá 4 mét, phía trước đặc biệt thô to, hơn nửa trên kim loại có ám văn. Với nhãn lực của Đoán Tạo Sư cấp 4, Đường Vũ Lâm một chút liền có thể nhận ra, đây chỉ ít cũng là kim loại hiếm Bách Đoán Tạo. Hơn nữa, một cây thiết bồng không lồ như vậy, trọng lượng tuyệt đối vượt quá nghìn cân.

Chính nhờ tên thanh niên cường tráng này ở chính diện hứng chịu phần lớn công kích của bầy Hỏa Diễm Ma Sư, tiểu đội bọn họ mới có thể tạo thành thương tổn lớn đến như vậy cho bầy Hỏa Diễm Ma Sư này.

Hắn rõ ràng là Lực Lượng Hình Hồn Sư, toàn thân phóng thích một tầng tia sáng màu vàng, cây côn lớn kia cũng không phải là Võ Hồn của hắn, hắn là ngoài ngạch chế tạo, sau khi vùng lên, coi như là Hỏa Diễm Ma Sư cũng không dám chính diện chống đỡ.

Con Hỏa Diễm Ma Sư tử vong đầu tiên kia, toàn bộ xương sọ đều nát bấy, nhìn qua hắn là do hắn làm ra. Vì lẽ đó, Hỏa Diễm Ma Sư hướng về hắn phóng thích công kích cũng nhiều nhất.

Ở bên người thanh niên này còn có một cô gái, không ngừng thả ra từng tầng quang độn màu trắng, đỡ thay cho hắn không ít công kích. Bất quá, vị nữ Hồn Sư này hiển nhiên là đã tiêu hao quá độ, nơi khoe miệng có tơ máu chảy ra, uy lực của tám chân cũng càng ngày càng yếu.

"Khôn ca, ta sắp không chịu nổi." Nữ Hồn Sư gấp gáp nói.

Tên thanh niên cường tráng nổi giận gầm lên một tiếng, dùng sức vùng thiết bồng lên, bức lui ba con Hỏa Diễm Ma Sư đang xông lại, giọng ồm ồm nói: "Lần này vận may cũng quá kém, dĩ nhiên gặp phải Hỏa Diễm Sư Quân cường hãn như thế. Các ngươi đi trước một bước, ta tranh thủ lại giết thêm một hai con, báo thù cho các ngươi."

Người thiếu nữ kia gật gật đầu, nhấn tín hiệu cầu cứu trên mu bàn tay mình. Dù sao, nếu chịu thương tổn ở bên trong Thăng Linh Đài, cảm thụ sẽ vô cùng chân thực sống động. Ai cũng không thích cảm giác bị Hỏa Diễm Ma Sư xé nát người!

Hào quang lóe lên, lại thiếu bớt một người.

Ngoại trừ thanh niên cường tráng ra, cũng chỉ còn sót lại một tên vóc người nhỏ gầy, phi thường linh hoạt, Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư.

Thiên Niên Hỏa Diễm Sư Vương bỗng nhiên nhảy lên, lao thẳng tới tên thanh niên cường tráng kia. Thanh niên chột quát một tiếng, toàn thân ánh vàng toả sáng, gân xanh lộ rõ. Hiển nhiên cũng đã thôi thúc toàn lực, cự bồng trong tay hung hãn đánh tới.

Nhưng con Hỏa Diễm Sư Vương này phi thường giáo hoạt, nhìn qua quyết chí tiến lên tấn công nhưng lại đột nhiên ở giữa không trung thay đổi phương hướng.

Phương hướng này thay đổi hiển nhiên không phải một mình nó có thể làm được, mà là đến từ lực va chạm của một con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư từ mặt bên, giúp nó cấp tốc biến hướng, đã đổi mục tiêu thành tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư ở bên cạnh.

Biến hóa đến thực sự là quá nhanh cũng quá đột ngột, tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư kia còn chưa kịp phản ứng lại, một luồng lửa màu đỏ đã bao phủ khắp người hắn. Dưới sự ngờ ngạc, hắn phản ứng cực nhanh đập vào thiết bị cầu cứu, hóa thành ánh sáng biến mất.

Chiến đấu tiến hành tới đây, chỉ tiểu đội bảy Hồn Tôn này cũng chỉ còn sót lại một người đội trưởng, là người thanh niên cường tráng, mà thôi.

Trong lúc tên thanh niên cường tráng tuyệt vọng, chuẩn bị lại chém giết một hồi sau đó thoát ly khỏi, đột nhiên, từng cây dây leo xanh lam vọt lên từ mặt đất.

Những dây leo này đến phi thường đột ngột, xuất hiện ngay thời điểm bầy Hỏa Diễm Ma Sư định tiếp tục bao vây hắn.

Mỗi một cây leo đều to bằng cánh tay, óng ánh long lanh khác nào điêu khắc thủy tinh vậy. Bên trong mơ hồ có ánh vàng kim lấp lánh.

Hết thấy Hỏa Diễm Ma Sư đều bị trói chặt, đã bị những cây dây leo kia quấn quanh người.

Cơ hội tốt như vậy làm sao tên thanh niên có thể buông tha? Cự bồng vùng lên, một con Bách Niên Hỏa Diễm Ma Sư ở gần hắn nhất đã vỡ toang óc mà chết.

Tiếp theo, thân hình hắn xoay tròn, hai tay nắm chặt cự bồng hung hãn nện xuống, một con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư - Thư Sư cũng thuận theo đó ngã xuống.

Hỏa diễm trên người tất cả các con Hỏa Diễm Ma Sư đều tỏa ra ánh hào quang, thiêu đốt dây leo màu xanh lam kia. Nhưng kỳ dị nhất chính là, những dây leo kia chỉ quấn quanh chúng nó một thoáng liền cấp tốc thả ra, cũng không hề bị hỏa diễm ảnh hưởng quá lớn.

Con Hỏa Diễm Sư Vương hùng tráng nhất nổi giận gầm lên một tiếng, nó vừa muốn đánh về phía tên thanh niên kia, đột nhiên, lại một dây leo kim sắc vọt

lên từ mặt đất, lại trối chắt người nó. Những con Hỏa Diễm Ma Sư còn lại tuy rằng nhào tới, nhưng thiếu hụt mất chủ công mạnh nhất, nhất thời có vẻ yếu đi mấy phần.

Chính vào lúc này, từng đạo từng đạo băng hào quang màu xanh lam từ trên trời giáng xuống, bao trùm lấy toàn bộ bầy Hỏa Diễm Ma Sư.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 234: Toàn thắng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Băng Hỏa tương khắc, từng viên băng trụ to lớn rõ ràng đem lại sự uy hiếp không nhỏ cho bầy Hỏa Diễm Ma Sư. Chúng nó không thể không liều mạng phóng thích hỏa diễm, hóa thành tấm chắn miễn cưỡng chống đối. Nhưng nhiệt độ trong không khí vốn nóng rực rõ ràng đã giảm xuống rất nhiều.

Thanh niên cường tráng kia rõ ràng hận thấu xương bầy Hỏa Diễm Ma Sư đã bức bách bạn bè của mình phải rời khỏi Thăng Linh Đài, cự bỏng vùng lên, lại đập bay hai con Hỏa Diễm Ma Sư.

Nhưng hẳn dù sao cũng đã hứng chịu rất nhiều công kích, trên người đã có nhiều chỗ cháy đen, ánh sáng hồn lực cũng nhanh chóng suy yếu, đây rõ ràng là dấu hiệu của sức lực đi xuống.

Đúng lúc này, hần nhìn thấy ở phía xa xa nơi dây leo kim sắc đang quấn quanh Hỏa Diễm Sư Vương, đột nhiên bắn lên một bóng người, thân ảnh kia lấy tốc độ kinh người hướng về phía Hỏa Diễm Ma Sư rơi xuống.

Cùng lúc đó, trên mặt đất đột nhiên sáng lên một mảnh quang điểm lam sắc, bầy Hỏa Diễm Ma Sư vẫn chưa kịp phản ứng lại, từng cây Lam Ngân Thảo to lớn ít nhất gấp đôi lúc trước cũng đã đâm xuyên mặt đất mọc lên. Những dây leo này vô cùng cứng rắn cường nhận, bị chúng trùng kích, tấm chắn ánh sáng của bầy Hỏa Diễm Ma Sư nhất thời ảm đạm đi nhiều. Bên cạnh đó, thân thể của từng con sư tử đều bỗng trở nên cứng ngắc hơn. Tấm chắn của những con Bách Niên Hỏa Diễm Ma Sư nhất thời không đủ mạnh, phần bụng dưới của bọn chúng nhất thời bị dây leo Lam Ngân Thảo đâm thủng. Toàn bộ đều bị thương, gào thét liên tục.

Cùng lúc đó, bên trong phạm vi Lam Ngân Thảo bay lên, tất cả Hỏa Diễm Ma Sư, bao gồm cả Sư Vương, đều rõ ràng rơi vào trì trệ ngắn ngủi.

Ngay trong sát na này, bóng người kia đã từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi vào trên lưng Hỏa Diễm Sư Vương. Trên người Hỏa Diễm Sư Vương bùng cháy lên hỏa diễm để thiếu sót kẻ địch. Trong chớp mắt, tay phải của người nọ hóa thành một lợi trảo màu vàng kim, hung hãn vỗ xuống. Điều lạ là lợi trảo cứ như vậy xuyên thủng đầu lâu của Hỏa Diễm Sư Vương.

Thân thể khổng lồ của Hỏa Diễm Sư Vương kịch liệt gãy gập, dây leo vàng kim cũng theo đó thả lỏng bớt, cũng không có một mực quấn quanh.

Đúng lúc này, những con Hỏa Diễm Ma Sư khác cũng đều cơ bản giải trừ được trì trệ, chúng nó tất cả đều từ bỏ công kích đối với thanh niên cường tráng, mục tiêu chuyển hướng sang tên thiếu niên trên lưng Sư Vương.

Thân thể khổng lồ của Hỏa Diễm Sư Vương bỗng đứng thẳng lên, rồi lại ảm ảm hạ xuống, đã không còn sống nữa. Đường Vũ Lâm một trảo bẻ gãy trung khu thần kinh của nó, khiến ngay cả cơ hội vùng vẫy trước khi chết của nó cũng đều không có.

Nếu như không có thanh niên cường tráng chính diện thu hút sự chú ý, Đường Vũ Lâm hiển nhiên là không thể dễ dàng đắc thủ như vậy. Nhưng hiện tại đã khác!

Một đoàn hỏa diễm chói mắt đồng thời hướng về phía Đường Vũ Lâm bắn tới. Nhưng hẳn hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, những dây leo vốn trên người Sư Vương đột nhiên đẩy mạnh một cái, dưới thân hần tựa như có thêm một cái lò xo, cả người phóng lên trời.

Cùng lúc đó, trong không khí đột nhiên tràn ngập một luồng khí tức kinh khủng. Băng trụ lúc trước không ngừng hạ xuống ảm ảm nổ tung, hóa thành từng mảnh băng nhận. Tiếp theo, cuồng phong bao phủ, hút lấy băng nhận vào bên trong; trong nháy mắt liền hóa thành một tầng lớn Băng Tuyết Phong Bạo từ trên trời giáng xuống. Đem hết thấy những con Hỏa Diễm Ma Sư còn lại toàn bộ bao phủ vào bên trong.

Bầy Hỏa Diễm Ma Sư tuy rằng bởi vì Sư Vương chết đi mà trở nên điên cuồng, nhưng ở trong Băng Tuyết Phong Bạo này, từng con từng con lão đảo, ngọn lửa trên người cứ như vậy bị áp chế.

Đến lúc này, tên thanh niên cường tráng kia đã biết có người đến cứu viện mình, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời trong lòng cũng vô cùng ngờ ngác. Hần rõ ràng nhìn thấy, tên thiếu niên đánh gục Hỏa Diễm Sư Vương kia chỉ có hai cái Hồn Hoàn, nhưng cũng là hai Hồn Hoàn màu tím. Còn Băng

Tuyết Phong Bạo từ trên trời giáng xuống lại không biết là từ đâu mà tới?

Trình độ cao cấp nhất có thể tiến vào Sơ Cấp Thăng Linh Đài chính là cấp độ Hồn Tôn. Nhưng mà, Hồn Sư còn chưa tới cảnh giới Hồn Tôn, lực công kích lại có thể đạt đến trình độ khủng bố như vậy sao?

Điều khiến hắn khiếp sợ hơn còn ở phía sau. Hắn nhìn thấy một bóng người, toàn thân lấp loè ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, nàng chậm rãi đi về hướng của Hỏa Diễm Sư Quân, Băng Tuyết Phong Bạo kia tựa hồ chính là từ trên người nàng phóng thích mà ra. Tay phải của nàng giơ lên cao, một đoàn Băng Cầu ngưng tụ trong lòng bàn tay. Băng Cầu dần dần lớn lên, xung quanh có một phần Băng Tuyết Phong Bạo theo hướng của nàng bay tới.

Hầu như chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, Băng Cầu kia đã bành trướng đến đường kính hơn 1 mét, mặt trên có từng cây gai nhọn xuất hiện.

"Đi!" Nàng khẽ kêu một tiếng. Băng Cầu bay ra, bay thẳng đến một con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư.

Hỏa Diễm Ma Sư kia lúc này cũng đã phản ứng lại, nó phun ra một đoàn hỏa diễm nhắm vào giữa Băng Cầu.

"Ầm!" Tiếng nổ kịch liệt vang vọng. Băng cầu nổ tung, từng cây gai băng nhọn ở mặt trên tựa như mũi tên, bay vút hướng về mỗi một đầu Hỏa Diễm Ma Sư. Nơi nó nổ tung vừa vặn lại là vị trí trung tâm của bầy Hỏa Diễm Ma Sư.

Chuyện này... chuyện này sẽ không phải đều là tính toán của nàng cả chứ?

Cùng lúc đó, bầu trời đột nhiên sáng lên, thanh niên cường tráng theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang, sau đó hắn liền nhìn thấy từng đạo từng đạo ánh sao bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống. Những ánh sao này rơi vào trên người Hỏa Diễm Sư Quân, nhìn qua cũng không có hiệu quả gì đặc biệt. Trên người đám Hỏa Diễm Ma Sư trái lại bị bao phủ bởi từng tầng từng tầng ánh sao huyền lệ. Thế nhưng, ngay trong chớp mắt tiếp theo, chúng nó đột nhiên đồng thời quay người lại, điên cuồng phát động công kích về nhiều phương hướng khác nhau.

Trong lúc nhất thời, hỏa diễm ở bên trong Băng Tuyết Phong Bạo ngang dọc, nhưng không có lấy một cái tìm đúng mục tiêu, trái lại đa số đều bị ngộ thương.

Từng cây dây leo màu xanh lam lại một lần nữa vọt lên từ mặt đất, lặng yên không một tiếng động quấn quanh những con Hỏa Diễm Ma Sư đang bị ngưng trệ này. Bóng người lúc trước bắn lên lại một lần nữa hạ xuống. Kim Long Trảo hung hãn xuyên thủng đầu lâu của một con Hỏa Diễm Ma Sư khác.

"Người còn đợi cái gì?" Đường Vũ Lâm hướng về thanh niên cường tráng quát lên.

Cường tráng thanh niên lúc này mới tỉnh ngộ lại, lập tức vung cự bổng trong tay lên, gia nhập vào bên trong chiến trường.

Có hắn mạnh mẽ gia nhập, các con Hỏa Diễm Ma Sư còn lại lại đang bị áp chế nặng nề, chỉ trong chốc lát, toàn bộ bọn chúng đều phơi thây ngay tại chỗ.

Cường tráng thanh niên giết chóc được một trận thật là sáng khoái, sự uất ức phẫn nộ lúc trước tích tụ bấy giờ tựa hồ vào lúc này đều nổ tung, như muốn được bùng cháy.

Chính vào lúc này, tên thiếu niên anh tuấn, có đôi mắt to tròn, lại như đột nhiên thấy chuyện gì kinh khủng, hướng về phía hắn gấp gáp cao giọng nói: "Cẩn thận!!!"

Cường tráng thanh niên sững sờ, theo bản năng muốn làm ra phản ứng, nhưng cũng vào lúc đó, hắn chỉ cảm thấy trên cổ mát lạnh, sau đó...à, không có sau đó nữa!

Bởi vì hắn đã không còn cảm nhận được bất cứ thứ gì.

Truyền Linh Tháp, khoang tiến vào Thăng Linh Đài số 13.

Sáu tên thanh niên nam nữ đều đang cẩn thận nhìn chăm chú vào màn hình, bọn họ đều là đội viên tiểu đội Hồn Tôn lúc trước đã thoát ly khỏi chiến trường cùng Hỏa Diễm Sư Quân.

Khi bọn họ nhìn thấy có viện quân đột nhiên tiến đến, đồng thời sắp đem Hỏa Diễm Ma Sư Quân đánh tan, từng người đều không khỏi vui mừng hoan hô.

Nhưng vào lúc này, màn ảnh trước mắt đột nhiên tối sầm lại, hết thảy hình ảnh đều biến mất.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Một tên nữ Hồn Sư nghi ngờ hỏi.

"Đội trưởng thật giống như xảy ra vấn đề gì rồi." Một nam Hồn Sư khác giật mình nói rằng. Nói như vậy, chỉ cần bọn họ còn có đội hữu ở trong Thăng Linh Đài, bọn họ liền có thể thông qua màn ảnh trước mắt quan sát được tình huống bên trong. Đột nhiên màn ảnh tối đen, chỉ có thể mang một ý nghĩa duy nhất, đó chính là tiểu đội bọn họ toàn quân bị diệt, không còn người nào ở trong đó.

Quả nhiên, khoảng kim loại vang ra, lộ ra thân thể của thanh niên cường tráng kia. Vào lúc này, thân thể hắn đã khôi phục lại bình thường, dù cho là vậy, hắn cũng cao gần đến 2 mét.

"Đội trưởng! Đội trưởng! Ngươi không sao chứ?" Các đội viên dồn dập vây lấy hắn, ân cần hỏi han.

Chỉ chốc lát sau, thanh niên cường tráng chậm rãi mở hai mắt ra, hắn theo bản năng sờ sờ cổ của mình, "Ta không có chuyện gì."

"Đội trưởng, ngươi làm sao bị giết mà đi ra? Các ngươi không phải đã sắp tiêu diệt toàn bộ Hỏa Diễm Sư Quân kia sao?" Nữ Hồn Sư nghi ngờ hỏi.

Cường tráng thanh niên cũng là một mặt mơ hồ, "Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, thực lực mấy tên Hồn Sư viện trợ kia đều rất mạnh. Một người trong số đó mới vừa nhắc nhở ta cẩn thận, sau đó ta liền cái gì cũng không biết. Khả năng là lại có Hồn Thú mạnh mẽ khác xuất hiện. Bất quá cũng không vấn đề gì, có thể đem bảy Hỏa Diễm Ma Sư này giết chết, cuối cùng cũng coi như là báo thù được cho mọi người. Lần này đều là sai lầm của ta, là do ta phán đoán sai sức mạnh của Hỏa Diễm Sư Quân, mới dẫn đến toàn quân bị diệt. Hôm nay ta khao, chúng ta cố gắng uống một trận cho thỏa thích. Ta xin hướng về mọi người xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Tinh Luân Hồi Quang

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trong Thăng Linh Đài.

Theo con Hỏa Diễm Ma Sư cuối cùng ngã xuống đất, trong không khí tràn ngập sóng linh lực nồng đậm.

Linh Ban bốn người từng người được linh lực bao quanh, phần của mỗi người đều không ít. Những linh lực này không chỉ đến từ Hỏa Diễm Ma Sư, còn có linh lực đến từ các thành viên của tiểu đội Hồn Tôn.

Thời điểm lúc trước khi những vị Hồn Tôn này thoát ly khỏi chiến trường, linh lực trên người chưa hấp thụ được đều sẽ lưu lại, đến cuối cùng, tất cả đều tập trung ở trên người tên thanh niên cường tráng. Cuối cùng tên thanh niên cường tráng cũng thoát ly chiến trường, những linh lực này dĩ nhiên đều bị phân tán ra bên ngoài, sau đó lại bị Linh Ban bốn người hấp thụ.

16 con Hỏa Diễm Ma Sư toàn bộ đều phơi thây ngay tại chỗ. Nhìn qua, thật là có mấy phần khốc liệt.

"Đội trưởng, ngươi thực sự là quá âm hiểm." Hứa Tiểu Ngôn hướng về Đường Vũ Lâm làm ra một vẻ mặt đầy khinh bỉ.

Đường Vũ Lâm cười ha ha, nhưng không nói gì.

"Bất quá ta yêu thích." Hứa Tiểu Ngôn rất nhanh đã cười híp mắt nói, cảm thụ linh lực nồng đậm chung quanh cơ thể mình, nàng tỏ rõ nét mặt vui mừng.

Nàng đã đến cấp 29 đỉnh phong, hiện tại đề cao linh lực trên diện rộng đối với việc đột phá của nàng phi thường có lợi. Hơn nữa, sau khi đột phá, việc hấp thụ Hồn Linh tiếp theo cũng có thể có lựa chọn tốt hơn, uy lực của hồn kỹ cũng sẽ được tăng cường.

Tạ Giải cười hi hi, "Nơi này là Thăng Linh Đài, lại không phải thế giới hiện thực. Để vào được bạo động kỳ cũng tốn một khoản không nhỏ, cũng không thể lãng phí mà!"

Thời điểm lúc trước đối kháng Hỏa Diễm Ma Sư, hắn vẫn không hề xuất hiện, cũng là bởi vì có nhiệm vụ đặc thù.

Đối với Thăng Linh Đài, bọn họ đều hiểu rõ vô cùng, bên ngoài có thể quản chế tình huống nội bộ bên trong Thăng Linh Đài, không chỉ riêng bọn hắn có thể nhìn thấy, tiểu đội Hồn Tôn của người ta cũng có thể. Từ lúc vừa mới bắt đầu, Đường Vũ Lâm cũng đã chuẩn bị sẵn chiêu trò chơi xấu. Bất quá chuyện này là chuyện thường ở bên trong Thăng Linh Đài. Đặc biệt là vào bạo động kỳ, càng là như vậy.

Nhưng chơi xấu cũng phải chơi một cách gọn gàng đẹp đẽ, đến chết thanh niên cường tráng kia cũng không hiểu được vì sao. Nguyên nhân là bởi vì, hắn chết ở dưới Ánh Long Nhận của Tạ Giải.

Ảnh Long Chủy đệ nhất hồn kỹ - Ảnh Long Nhận, chỗ cường hãn nhất của nó chính là ở vô ảnh vô hình. Nương theo tu vi của Tạ Giải tăng lên, Ảnh Long Nhận này càng lúc càng trở nên nham hiểm hơn.

Với tu vi của thanh niên cường tráng kia, nếu như là ở tình huống bình thường, hắn nhất định sẽ phát hiện. Nhưng khi đó hắn đã kiệt sức, lại đối mặt thẳng lợi sắp đến, chính là thời điểm hắn buông lỏng cảnh giác nhất. Tạ Giải ẩn núp trong bóng tối, chính là thừa dịp cơ hội này, một đòn lấy mạng. Đem linh lực

phân tán trên người hấn chia đều trên người của đồng bọn.

Nếu không, tên thanh niên cường tráng kia đánh giết nhiều Hòa Diễm Ma Sư nhất, đương nhiên phần lớn linh lực đều phải bị hấn hấp thu mất.

Đường Vũ Lâm cười híp mắt nói: "Đây coi như là chúng ta thu tiền vé giúp đỡ hấn vậy, he he. Mọi người trước tiên tại chỗ nghỉ ngơi một lúc, khôi phục hồn lực, khí tức của Hòa Diễm Ma Sư sẽ không biến mất ngay, chúng ta cũng nhân cơ hội hấp thu nhiều hơn một chút. Nhiệm vụ chủ yếu đang chờ đợi chúng ta chính là bảo đảm có thể hấp thu được toàn bộ những linh lực này."

"Đúng vậy!"

Mỗi người bọn họ trên người đều có tới mấy trăm năm linh lực có thể hấp thu. Đây đã là thu hoạch khổng lồ.

Cổ Nguyệt lúc này đã khoanh chân ngồi xuống, đối với thắng lợi vừa rồi nàng rất là thần nhiên, không bởi vì Đường Vũ Lâm chơi xấu mà nghi vấn, cũng không hưng phấn mấy.

Đường Vũ Lâm ngồi xuống bên người nàng, mỉm cười nói: "Thế nào? Thân thể của ngươi chịu đựng không thành vấn đề chứ?"

Sóng linh lực trên người Cổ Nguyệt phi thường nồng đậm, dường như còn vượt quá Đường Vũ Lâm. Bởi vì hai con Thiên Niên Hóa Diễm Ma Sư cuối cùng đều chết trong tay nàng.

Cổ Nguyệt nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Không thành vấn đề. Ta có ba cái Hồn Hoàn, chia đều ra cũng sẽ không tăng quá nhiều. Ngược lại chính ngươi phải cẩn thận, cũng không nên vượt quá cực hạn có thể tiếp nhận."

"Ừm, trong lòng ta nắm chắc. Tiếp theo chủ yếu chính là việc hấp thu của các ngươi. Ta cũng không quá sốt ruột." Hiện tại hai cái Hồn Hoàn của hấn đều là màu tím, hấp thu linh lực cũng tương đối đều đều, hai cái Hồn Hoàn đều hơn 4.000 năm tu vi, sức chịu đựng của hấn lại ở 5.000 năm, vì lẽ đó tổng cộng còn có thể hấp thu hơn 1.000 năm linh lực cho mỗi cái. Vì lẽ đó hiện tại hấn không cần lo lắng về vấn đề cực hạn. Lúc trước hấn đã từng trải qua cảm giác đau khổ này, hiện tại đặc biệt cẩn thận.

Bốn người ở đây nghỉ ngơi nửa giờ, hồn lực cơ bản đều khôi phục. Lúc này bọn họ mới một lần nữa đứng dậy, tiếp tục hướng về nơi sâu hơn trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Linh lực trên người bọn họ cần thời gian hấp thu chuyển hóa, xung quanh cơ thể mỗi người đều là ánh sáng linh lực lượn lờ, vô cùng dễ thấy. Từ thời khắc này trở đi, đối thủ của bọn họ liền không chỉ là Hồn Thú, mà còn phải cảnh giác với các Hồn Sư đồng thời tiến vào Thăng Linh Đài giống như bọn họ.

"Đội trưởng, Lam Ngân Đột Thử Trận của ngươi hiệu quả không tệ chút nào! Công kích tuy rằng không quá mạnh mẽ, nhưng có chứa chấn động làm choáng cao tần thật hiệu quả, quần không phi phạm!" Vừa đi, Tạ Giải vừa thấp giọng nói với Đường Vũ Lâm.

Lam Ngân Đột Thử Trận là đệ nhị hồn kỹ Tiểu Kim Quang tự động phụ gia cho hấn sau khi Đường Vũ Lâm đạt đến cấp 20. Thời điểm dung hợp đệ nhị Hồn Hoàn, Đường Vũ Lâm trong cõi u minh có một loại cảm giác lạ. Hấn vốn nghĩ rằng mình không thể khống chế được Hồn Hoàn sẽ dung hợp được là gì, nhưng khi toàn bộ ý niệm của hấn tập trung, hi vọng sẽ thu được một cái quần không hồn kỹ, lại đúng là tâm tưởng sự thành, thu được hồn kỹ Lam Ngân Đột Thử Trận này.

Lam Ngân Đột Thử Trận lấy khống chế làm chủ, công kích là phụ, bản thân có lực công kích nhất định, bởi vì là Thiên Niên Hồn Kỹ, hiệu quả công kích cũng không tệ. Nhưng càng mạnh mẽ hơn chính là quần không hiệu quả của nó, dựa vào chấn động cao tần của bản thân Lam Ngân Thảo gây hỗn loạn tinh thần lực của đối phương, khiến đối phương rơi vào trạng thái choáng váng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Hiện nay với khả năng của Đường Vũ Lâm, Lam Ngân Thảo của hấn có thể từ bất kỳ một điểm nào phóng thích ra Lam Ngân Đột Thử Trận, phạm vi ảnh hưởng có đường kính bao phủ 30 mét, đồng thời đạt đến hiệu quả làm choáng như đã nói trước đó.

Lam Ngân Thảo Quần Quan, tuy khống chế lực rất mạnh, nhưng mỗi đối thủ bị quần quanh đều tựa như mạnh hơn hấn, thích hợp sử dụng cho thời điểm đối mặt với ít đối thủ. Mà Lam Ngân Đột Thử Trận lại là quần không trên diện rộng, hiệu quả càng cường hấn hơn nhiều. Hơn nữa, hai đại hồn kỹ khống chế này có thể đồng thời sử dụng, tăng cường hiệu quả hơn nhiều.

Trải qua mấy năm tu luyện vừa qua, Vũ Trường Không đã giúp hấn lập ra con đường tu luyện tương lai. Võ Hồn lấy khống chế làm chủ, còn năng lực Kim Long Vương lại dùng làm thủ đoạn công kích chủ lực. Dù sao, Đường Vũ Lâm cũng khá khiêm khuyết kỹ năng tấn công từ xa. Thế nhưng, Vũ Trường Không đã nói cho hấn, nếu như hấn có thể đem kỹ năng công kích cận chiến của bản thân tu luyện đến cực hạn, cũng đã là phi thường đáng sợ.

Bởi vậy, sau khi nhận được những điểm cống hiến đầu tiên nhờ nhận nhiệm vụ từ khi bắt đầu gia nhập Đường Môn, Đường Vũ Lâm đều dùng để trao đổi lấy các vật phẩm tăng cường năng lực cận chiến.

Nghe xong Tạ Giải, Đường Vũ Lâm mỉm cười nói: "Tiểu Ngôn quần không cũng thực phi phạm! Tinh Luân Hồi Quang, thực sự là một kỹ năng ghê gớm!"

Thời điểm bọn họ tập trung chiến đấu vừa rồi, sắc trời đã hoàn toàn tối lại, Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân Băng Trượng đã thức tỉnh. Nàng triển khai, là Tinh Luân Băng Trượng đệ nhị hồn kỹ, Tinh Luân Hồi Quang.

Chỗ khác nhau của nàng cùng Đường Vũ Lâm là ở chỗ, băng trượng của nàng bản thân vốn am hiểu tấn công từ xa, mà Tinh Luân Băng Trượng lại còn am hiểu khống chế. Chỗ tương tự cùng Đường Vũ Lâm chính là, kỹ năng khống chế thứ hai của nàng cũng có thể khống chế tinh thần, thậm chí còn mạnh hơn. Đệ nhị hồn kỹ Tinh Luân Hồi Quang có thể trong nháy mắt gây hỗn loạn cho đối thủ, khiến cho đối phương sau khi bị bao phủ sẽ thay đổi phương

hướng hoặc là cắt đứt thủ đoạn công kích, do đó tạo thành hỗn loạn. Đối với bảy Hỏa Diễm Sư Quân lúc trước mà nói, nhờ có nàng và Đường Vũ Lâm phối hợp liên tục không chể, mới khiến chúng nó triệt để hỗn loạn, cuối cùng bị tiêu diệt.

Hứa Tiểu Ngôn hi hi nở nụ cười, nàng kỳ thực vẫn đang không ngừng cố gắng truy đuổi bước chân các bạn bè phía trước. Chỉ đến thời điểm vào ban đêm, nàng mới thực sự tự tin vào chính mình. Tinh Luân năng lực tiêu hao rất to lớn, đồng thời hạn chế đối với bản thân nàng cũng rất lớn, nhưng bên trong đoàn đội có tác dụng vô cùng phi phạm, đặc biệt là đặc tính khóa tuyệt đối của nó, đây mới là chỗ đáng sợ nhất của Võ Hồn biến dị này.

"Chít chít!" Một tiếng kêu to đột nhiên truyền đến, một xích hắc thân ảnh từ trên một cây đại thụ phía trước không hề có điềm báo trước bay nhào xuống.

Thân ảnh ấy nhìn qua tương tự như vóc người trưởng thành, nhưng cánh tay to lớn lạ kỳ, thời điểm nó nhảy xuống, mục tiêu chính là nhắm thẳng vào Cổ Nguyệt phía sau Đường Vũ Lâm. Hiện nhiên, dưới cái nhìn của nó, nữ nhân là thứ dễ đối phó nhất.

Đúng lúc này, một dây leo xanh lam óng ánh long lanh nhanh như chớp bắn ra, trong nháy mắt quấn quanh thân thể của nó, nhưng quán tính của nó rất mạnh, vẫn như trước hạ xuống.

Đường Vũ Lâm hai tay hướng về không trung lơ lửng, lòng bàn tay nắm lại, hai cái Hồn Hoàn đồng thời bay lên, trên người mơ hồ có bạch quang lấp lánh, nhất thời, xích hắc thân ảnh kia lại như bị thứ gì đó hút lấy, đột nhiên về bị kéo về phía trước, đã bị Đường Vũ Lâm lôi ngược lại.

Nhưng nó phản ứng rất nhanh, chỉ có hai chân bị quấn quanh, một đôi cánh tay dài bay thẳng đến Đường Vũ Lâm, đập xuống một đòn phủ đầu.

Đường Vũ Lâm hừ lạnh một tiếng, không chút do dự đưa tay đánh lên, cứng đối cứng.

"Ầm" một tiếng vang trầm thấp, Đường Vũ Lâm đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, mà xích hắc thân ảnh kia lại bị chấn động đến mức ngã lùi về sau một bước.

Lam Ngân Thảo kéo lấy nó giật về phía trước, đồng thời hai tay Đường Vũ Lâm lại đưa ra, một luồng lực đẩy đẩy văng hai cánh tay dài của nó ra phía ngoài.

Đùi phải nhấc lên, mũi chân nhanh như tia chớp đá ra, đã trúng vào giữa bụng của xích hắc thân ảnh, nửa người của nó trên không bị đá đến oằn người gấp đôi lại, đem đầu của nó đưa đến trước mặt Đường Vũ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 236: Đi tới

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hai tay hợp lại, nhìn!

"Răng rắc!" Đầu của xích hắc thân ảnh trực tiếp xoay tròn về phía sau 180 độ, thân thể cường hãn kia trong nháy mắt cứng ngắc, sau đó liền chậm rãi mềm oặt ngã xuống.

Một đoàn lính lực tuôn ra, gia nhập vào bên trong vòng xoáy quanh người Đường Vũ Lâm.

"Đại Lực Viên. Hẳn là Bách Niên cấp bậc." Cho tới giờ khắc này, những người khác mới nhìn rõ ràng Hồn Thú bị Đường Vũ Lâm đánh gục là con gì.

Từ lúc con Bách Niên Đại Lực Viên này xuất hiện, cho đến khi bị Đường Vũ Lâm đánh giết, toàn bộ quá trình trước sau bất quá chỉ mấy giây mà thôi.

Đại Lực Viên lấy sức mạnh làm chủ, trong đồng niên Hồn Thú, sức mạnh của nó ít có đối thủ. Đáng tiếc lần này nó đụng phải Đường Vũ Lâm, siêu cấp quái vật nổi danh về độ cường hãn thân thể. Thời điểm liều mạng sử dụng sức mạnh, cũng là lúc kết cục của nó đã xác định.

Đường Vũ Lâm đối với biểu hiện vừa rồi của mình cũng rất hài lòng, Khổng Hạc Cầm Long hẳn vận dụng càng ngày càng thuần thục điều luyện. Mà phương pháp vận chuyển của Khổng Hạc Cầm Long đối với Huyền Thiên Công có tác dụng hỗ trợ rất hữu ích. Tuy rằng hiện tại hồn lực của hắn chỉ hai mấy cấp, nhưng tu luyện Huyền Thiên Công trong thời gian dài khiến cho hồn lực của hắn ngưng tụ cực kỳ vững chắc, so với Hồn Sư bình thường khả năng duy trì năng lực chiến đấu cùng cường độ hồn lực đều mạnh hơn nhiều.

Sau khi rời khỏi lãnh địa của bảy Hỏa Diễm Ma Sư, số lượng Hồn Thú bọn họ tạo ngộ cũng bắt đầu dần tăng lên. Dù sao đây cũng là Bạo Động Thăng Linh Đài, Hồn Thú xuất hiện từ bốn phương tám hướng cứ nối liền nối liền hoài không dứt. Nhưng tiểu đội của Đường Vũ Lâm, lấy hắn làm trụ cột, những

Hồn Thú này căn bản không tạo ra nổi sóng gió gì.

Một đám sói điên cuồng xuất hiện, nỗ lực công kích bọn họ. Cuối cùng bị Lam Ngân Đột Thử Trận ổn định toàn cục, bọn chúng cũng bị thương tích phần lớn. Đối với những bầy đàn chủ yếu lấy Thập Niên Hồn Thú làm trụ cột như thế này, Đường Vũ Lâm cũng không ham giết chóc, bởi vì đối với bọn họ mà nói, loại Hồn Thú cấp bậc này đối với “thăng linh” cũng không có tác dụng gì.

Sau khi ổn định đối phương xong, bọn họ liền rời đi.

Mỗi hai giờ lại nghỉ ngơi nửa giờ, bọn họ vẫn tiến về nơi sâu xa của rừng rậm, linh lực xung quanh cơ thể bốn người cũng càng ngày càng dày đặc lên, tốc độ hấp thu không đuổi kịp tốc độ tăng cường của bọn họ.

Trời hừng hửng sáng, ngày thứ nhất tiến vào Bao Động Thăng Linh Đài của bọn họ cũng sắp kết thúc, bọn họ cũng đã đi tới nơi này mười mấy tiếng, khoảng cách đến thời điểm đạt yêu cầu của cuộc thi cuối kỳ cũng càng lúc càng gần.

Đương nhiên, bọn họ vốn không cảm thấy cuộc thi cuối kỳ có chút khó khăn gì đối với bọn họ cả.

"Mọi người nghỉ ngơi một chút đi." Ở trong Thăng Linh Đài, cũng không cần lo lắng đến vấn đề đói bụng, nói theo một ý nghĩa nào đó, bọn họ đối với thế giới này đều là hình chiếu mà thôi, cũng không phải là thân thể thực sự. Đương nhiên, sau khi ra ngoài cũng phải cần ngay lập tức bổ sung lượng lớn đồ ăn để bù đắp.

Rạng đông, ánh bình minh tỏa sáng, Đường Vũ Lâm nhìn về vệt ngân bạch sắc phía xa chân trời, yên lặng tu luyện Tử Cực Ma Động. Hắn đã ném thử, ở trong Thăng Linh Đài tu luyện Tử Cực Ma Động chẳng những có hiệu quả, hơn nữa còn có cảm giác làm chơi ăn thật. Còn nguyên nhân hắn cũng không hiểu được, tuy nhiên nếu có hiệu quả thì đương nhiên không thể bỏ qua.

Vũ Trường Không đã từng từng nói với hắn, sau khi Tử Cực Ma Động tu luyện tới tầng thứ hai, nếu muốn tiếp tục thăng cấp sẽ vô cùng khó khăn, cần nhiều năm tu luyện, tích lũy. Hơn nữa, còn phải xem tự thân ngộ tính cùng vận may. Với tu vi thất hoàn của Vũ Trường Không hiện tại, Tử Cực Ma Động vẫn như trước dừng lại ở tầng thứ hai mà thôi.

Cùng hắn đồng thời tu luyện Tử Cực Ma Động còn có Hứa Tiểu Ngôn. Tạ Giải hiện tại đẳng cấp chức nghiệp vẫn chưa đạt cấp 3, vì lẽ đó chỉ có thể học hai môn Đường Môn tuyệt học, hắn chọn chính là Huyền Thiên Công cùng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, mà Hứa Tiểu Ngôn vì muốn cải thiện tốc độ tu luyện tinh thần lực, do đó nàng đã chọn Huyền Thiên Công cùng Tử Cực Ma Động.

Tạ Giải vẫn luôn luôn cố gắng tu luyện, hắn đã sớm nghĩ kỹ, đợi sau khi mình trở thành Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 3, cũng phải lựa chọn Tử Cực Ma Động.

Trước tiên không nói tới tác dụng của Tử Cực Ma Động trong thực chiến, chỉ riêng tác dụng bồi dưỡng tinh thần lực đã khiến nó được liệt vào hàng đỉnh cấp công pháp.

"Đến buổi trưa hôm nay, coi như là cuộc thi cuối kỳ của chúng ta cũng đã hoàn thành." Tạ Giải cười hắc hắc nói.

Đường Vũ Lâm gật đầu, "Không nên có ý nghĩ thả lỏng, lơ là. Dù cho ở trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài, cũng vẫn như cũ có nhiều tồn tại có thể uy hiếp đến chúng ta."

Tạ Giải cười ha ha, "Này này đừng có khó vậy chứ! Chân chính có thể uy hiếp đến chúng ta, đơn giản cũng chỉ có vài loại Hồn Thú mà thôi. Vận khí của chúng ta không hề kém đến vậy sao?"

Cổ Nguyệt tức giận lườm hắn một cái, "Ngậm cái miệng xui xẻo của ngươi lại!"

Tạ Giải hừ một tiếng, cũng không dám phản bác. Đây chính là thực lực không bằng người a! Sau khi tu vi Cổ Nguyệt tăng lên tới tam hoàn, căn cơ càng ngày càng thâm hậu, đến ngay cả ba người còn lại của Linh Ban, hiện tại cũng không biết cực hạn của nàng tốt cùng là đến mức nào.

Dù sao, năng lực cận chiến của Đường Vũ Lâm khá là khác chế Cổ Nguyệt, nhưng Cổ Nguyệt lại có năng lực thuộc tính Không Gian, khả năng nàng bị tóm được là vô cùng nhỏ bé không đáng kể. Bởi vậy, từ thực lực tổng hợp mà xem, Cổ Nguyệt vẫn như trước là người đứng đầu Linh Ban.

Nghỉ ngơi xong xuôi, thiên quang vẫn sáng choang như cũ, Đường Vũ Lâm nói: "Chúng ta vẫn nên cẩn thận một tí, trước tiên hoàn thành cuộc thi cuối kỳ rồi hẵng tính. Nơi này địa thế rất tốt, nằm ở đỉnh sườn núi, thích hợp quan sát xung quanh. Mọi người cứ tạm thời ở đây đóng quân. Chờ đủ thời gian của cuộc thi, chúng ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất thâm nhập."

Thăng Linh Đài Đại Sâm Lâm này, càng thâm nhập vào sâu bên trong, Hồn Thú gặp phải sẽ càng cường đại.

Để đoán đúng hướng thâm nhập cũng không thành vấn đề, càng tiến vào sâu trong rừng, thảm thực vật càng tươi tốt, cây cối cũng sẽ tráng kiện hơn. Bọn họ đã mấy lần thử tiến vào sâu trong rừng, nhưng sau khi đến phạm vi nhất định, sẽ vì tảo ngộ Hồn Thú mạnh mẽ mà dừng lại.

Ngày hôm nay rất có khả năng là lần cuối cùng bọn họ tiến vào Sơ Cấp Thăng Linh Đài, vì vậy ngoại trừ hoàn thành cuộc thi ra, bọn họ cũng muốn đi đến nơi sâu nhất của nơi này xem xem, đến tận cùng nơi đó có cái gì.

Vị trí này Đường Vũ Lâm lựa chọn rất tốt, một quãng thời gian tiếp theo, bọn họ tuy rằng vẫn còn tảo ngộ hồn thú công kích, nhưng đều bị bọn họ tiêu diệt hoặc là đánh đuổi. Vì không muốn hấp dẫn đến nhiều Hồn Thú hơn, Đường Vũ Lâm hạ lệnh tận lực giảm thiểu giết chóc. Có thể trực xuất liền trực

xuất, chỉ có những Hồn Thú ngoan cố hoặc đặc biệt hung hãn, mới sẽ hạ sát thủ.

Thình thoảng gặp phải Hồn Thú có thực lực khá mạnh, dựa vào lợi thế địa hình và sớm phát hiện ra, bọn họ trước hết di chuyển tản ra, đợi bọn chúng rời đi, bọn họ lại quay trở lại vị trí ban đầu.

Chỗ tốt của việc lựa chọn dừng lại một điểm giết thời gian của cuộc thi, đó chính là bọn họ có dồi dào thời gian hấp thu linh lực quay xung quanh cơ thể. Như vậy dù cho tiến được vào nơi sâu nhất của rừng rậm, kết thúc Thăng Linh Đài lần này, linh lực cũng sẽ không bị lãng phí.

Giữa trưa.

"Thời gian đã gần đủ rồi." Đường Vũ Lâm trong mắt chợt lóe sáng, khí chất trầm ổn bỗng trở nên sinh động hơn, cả người tựa hồ cũng toả ra mấy phần khí tức sắc bén.

"Chúng ta đi thôi!" Hắn là người đầu tiên phóng người lên, quyết định phương hướng, hướng về một nơi có rừng cây dày đặc hơn đi đến.

Bốn đạo ánh sáng màu xanh hạ xuống, phân biệt hòa vào trong cơ thể bốn người bọn họ. Dưới sự giúp đỡ của Phong thuộc tính nguyên tố, thân thể của bọn họ nhất thời trở nên nhẹ hơn rất nhiều.

Lần này, Đường Vũ Lâm không hề di chuyển chậm rãi cẩn thận như lúc trước, mà lại dùng tốc độ nhanh nhất phóng về nơi sâu nhất của khu rừng.

Không biết có thể đi xa nhất là đi được bao xa?

Cổ Nguyệt hai tay không ngừng kết ấn tạo ra từng đạo ánh sáng màu xanh, từng con Phong Điều trình sát hiện ra, bay lượn xa xa. Đường Vũ Lâm xông về phía trước, Cổ Nguyệt ở phía sau thông qua Phong Điều trình sát không ngừng chỉ dẫn phương hướng cho bọn họ, cố hết sức né tránh những Hồn Thú có thực lực khá mạnh.

Cứ như vậy, trong quá trình bọn họ cao tốc chạy đi, càng lúc càng thâm nhập vào sâu bên trong.

Càng tiến vào bên trong, thảm thực vật phía trước càng trở nên dày đặc, cho tới khi Đường Vũ Lâm không thể không dùng Lam Ngân Thảo mở đường ở mặt trước, không ngừng thông qua dây leo quét ngang để tách các lùm cây ra, mới có thể giúp bọn họ duy trì được tốc độ cao như trước.

Sau 2 giờ liên tục duy trì tốc độ cao đó, bọn họ đã đi được đến vị trí sâu đến mức mà trước đây chưa bao giờ đạt đến.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Nơi sâu của Sơ Cấp Thăng Linh Đài

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Bên trong vùng rừng rậm, ánh sáng dần trở nên u ám hơn, cũng không phải vì sắc trời đã tối, mà là bởi vì thảm thực vật tập trung quá dày, ánh mặt trời rất khó xuyên thấu đi vào. Không khí cũng trở nên ướt át hơn, ngập tràn mùi vị của các loại thực vật khác nhau.

Đã có chút cảm giác quen thuộc của Trung Cấp Thăng Linh Đài. Trong số mọi người, chỉ có Đường Vũ Lâm đã từng tiến vào Trung Cấp Thăng Linh Đài. Tao ngộ trong Trung Cấp Thăng Linh Đài khi trước, đến nay hắn vẫn khó có thể quên. Đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Vũ lão sư toàn diện bày ra thực lực cường đại. Trước sức chiến đấu cường hãn của Vũ lão sư, Thiên Niên Hồn Thú, thậm chí là Vạn Niên Hồn Thú, đều dồn dập ngã xuống.

"Mọi người cẩn thận một chút, Phong Điều của ta ở nơi này không thể quan sát được bao nhiêu, thảm thực vật quá dày đặc." Cổ Nguyệt thấp giọng nhắc nhở.

Đường Vũ Lâm chậm lại bước chân. Đến nơi này, không thể mạo muội gây ra động tĩnh lớn như trước đó.

"Đội trưởng, người nói xem, nếu như chúng ta vẫn tiếp tục thâm nhập, có thể trực tiếp đi tới phạm vi của Trung Cấp Thăng Linh Đài hay không?" Hứa Tiểu Ngôn thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lâm lắc lắc đầu, "Ta cũng không biết. Vũ lão sư chưa từng nói."

"Có thể." Âm thanh của Cổ Nguyệt lại vang lên.

"Có thể?" Đường Vũ Lâm kinh ngạc quay đầu nhìn lại về phía nàng.

Cổ Nguyệt hướng về hán gât đầu, "Thăng Linh Đài kỳ thực có liên kết lẫn nhau, chỉ cần tu vi chưa đạt tới tứ hoàn, lại có đủ thực lực tiếp tục thâm nhập sâu, liền có thể tiến vào Trung Cấp Thăng Linh Đài. Bất quá, muốn vượt qua tầng bình chướng này, tất nhiên sẽ gặp phải Hồn Thú mạnh mẽ. Chỉ có đánh tan Hồn Thú mạnh mẽ, mới có thể chân chính thâm nhập. Chuyện này với chúng ta mà nói, e rằng còn rất khó. Đối với Hồn Sư phổ thông, đã khó càng thêm khó. Bởi vậy, rất ít người có thể từ Sơ Cấp Thăng Linh Đài tiến được vào Trung Cấp Thăng Linh Đài."

Nàng là thành viên của Truyền Linh Tháp, đối với một ít bí ẩn của Truyền Linh Tháp đương nhiên hiểu rõ hơn người khác nhiều.

Tạ Giải có chút hưng phấn nói: "Vậy chúng ta ngược lại phải thử một chút, xem có thể hay không nhân cơ hội này, trực tiếp tiến vào trong Trung Cấp Thăng Linh Đài?"

Đường Vũ Lâm cười khổ nói: "E rằng cũng không dễ dàng như vậy đâu!" Hắn còn nhớ rõ ràng Hồn Thú trong Trung Cấp Thăng Linh Đài khi trước đáng sợ đến dường nào. Tùy tiện đi ra một con, đều không phải dạng vừa, mà Hỏa Diễm Sư Vương khi trước có thể so sánh cùng. Hơn nữa, nếu Truyền Linh Tháp kiến tạo Thăng Linh Đài, như vậy, bọn họ đối với sơ cấp cùng trung cấp nhất định sẽ bố trí một ít cách trở. Muốn thông qua tầng cách trở này, tất nhiên sẽ gặp phải vật cản cường đại.

"Thử xem sao!" Cổ Nguyệt lần này thật lạ, lại không hề phản bác Tạ Giải.

Tần suất Hồn Thú xuất hiện dần ít đi, khu rừng càng lúc càng trở nên âm u, yên tĩnh mà an nhàn. Thế nhưng, thực vật ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, thêm vào đó rất thiếu vắng Hồn Thú tạo ra động tĩnh. Cảm giác có vẻ vô cùng rợn người.

Với kinh nghiệm của Đường Vũ Lâm, hắn biết, rất có khả năng bọn họ đã tiến vào lãnh địa của một loại Hồn Thú mạnh mẽ nào đó. Hơn nữa, mạnh hơn rất nhiều so với Hỏa Diễm Sư Vương. Bởi vì, bên trong khu vực này, ngay cả chim cũng không dám hót.

Tình huống như thế, dường như trước đây bọn họ cũng đã từng gặp qua một lần.

"Tạ Giải, còn nhớ thời điểm lúc trước chúng ta lần thứ nhất tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài không?" Đường Vũ Lâm thấp giọng hỏi.

Tạ Giải nói: "Đương nhiên là nhớ rồi! Lần kia chúng ta vận may thật tốt, dựa vào trợ giúp của Nhân Diện Ma Chu, hấp thu nhiều linh lực như vậy, người còn lần thứ nhất thăng linh."

Đường Vũ Lâm nói: "Vậy người lúc sau rồi đi như thế nào, người còn nhớ?"

Tạ Giải cơ linh linh rừng mình một cái, hắn ngay lập tức hiểu được vì sao Đường Vũ Lâm muốn hỏi như vậy, thất thanh nói: "Ý người nói, nơi này là..."

Đường Vũ Lâm cười khổ nói: "Cảm giác rất giống. Hi vọng không phải là nó!"

Tạ Giải hầu như là theo bản năng liền lùi lại bên người Đường Vũ Lâm, trong mắt lộ ra mấy phần sợ hãi. Hắn còn nhớ rõ, lúc trước ở kỳ Bạo Động Thăng Linh Đài kia, "thứ đó" lạnh lẽo xẹt qua thân thể, dễ dàng cắt nát cơ thể hắn làm trăm mảnh. Sau đó hắn gặp ác mộng đủ một tháng liền, mới dần dần thoát khỏi cảm giác sợ hãi ấy.

Mấy năm trôi qua, bọn họ đều không gặp lại loại Hồn Thú kia, nhưng Tạ Giải thủy chung vẫn luôn nhớ rõ cảm giác sợ hãi mà con Hồn Thú đó mang lại.

"Người là nói...!?" Cổ Nguyệt thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lâm gật gật đầu. Ánh mắt của Cổ Nguyệt cũng trở nên hơi ngưng trọng hơn.

Rừng rậm chung quanh đúng lúc này tựa hồ trở nên càng thêm tối tăm hơn, áp lực vô hình tựa hồ từ bốn phương tám hướng đè lấy bọn họ. Trong lòng bàn tay Tạ Giải bỗng toát mồ hôi. Hô hấp cũng có chút không xuôi.

"Hay là...chúng ta thay đổi phương hướng đi?" Tạ Giải thấp giọng nói.

Đường Vũ Lâm trầm giọng nói: "Có một số việc không thể trốn tránh, nếu như người không có dũng khí trực tiếp đối diện với nó, như vậy, nó sẽ mãi mãi trở thành bóng tối trong lòng người. Chỉ có chiến thắng nó, người mới có thể đi xa hơn, chân chính trở thành cường giả."

Tạ Giải cười khổ nói: "Nói thì dễ lắm, nhưng là..."

Hắn mới nói tới chỗ này, đột nhiên, Đường Vũ Lâm đột nhiên giơ hai tay lên, ngăn cản các bạn lại. Đồng thời hai mắt híp lại, nhìn về phương hướng chệch phía trước.

Ở bên trong vùng rừng rậm lớn này, cảm nhận của hắn là nhạy cảm nhất, thông qua Lam Ngân Thảo liên hệ với các loại thực vật chung quanh, hắn mơ hồ có thể cảm nhận một ít sự vật mà người khác không cảm nhận được. Thí dụ như, sự sợ hãi của thực vật.

"Đi ra!" Đường Vũ Lâm khẽ quát một tiếng.

Cổ Nguyệt lại như là tâm ý tương thông cùng hắn, một quả Hỏa Cầu kéo theo nhàn nhạt vĩ điểm, vẽ ra một đường vòng cung, hướng về nơi ánh mắt Đường Vũ Lâm đang nhìn bay tới.

Mắt thấy Hỏa Cầu sắp chui vào mảnh rừng cây kia, đột nhiên, một đạo bóng đen lóe qua, quả cầu lửa bất ngờ nổ tung, hóa thành ánh lửa tan biến giữa không trung.

Một thân ảnh hùng tráng, cũng thuận theo đó từ bên trong bóng tối đi ra. Nhìn thấy nó, Tạ Giải trong nháy mắt hít vào một ngụm khí lạnh, Quang Long Chùy, Ảnh Long Chùy đồng thời nhảy vào trong tay, thân thể cũng hơi run rẩy một thoáng.

Thân ảnh cao quá 3 mét, toàn thân bao phủ bởi bộ lông vàng sậm, một đôi mắt không có bất luận tình cảm gì, tràn ngập lạnh lùng cùng tàn nhẫn. Hai tay đặc biệt to lớn, trắng kiện, bên trên là móng vuốt vàng sậm sắc nhọn, độ dài vượt quá 1 mét. Đôi cánh tay trắng kiện vung lên, lợi trào kia chỉ mới lướt đến cùng thân thể nó mà đã nghe được âm thanh “xoẹt xoẹt” trong không khí.

Đường Vũ Lâm con người co rút lại, trầm giọng nói: "Ám Kim Khủng Trảo Hùng."

Câu nói này khiến họ nhớ lại hồi ức hơn 3 năm về trước. Kẻ địch bọn họ không mong muốn gặp phải nhất bên trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài, đúng như vậy, không nghi ngờ chút nào, chính là loài Ám Kim Khủng Trảo Hùng này.

Thời điểm lần đầu tiên gặp phải nó, Đường Vũ Lâm tận mắt thấy, Hỏa Diễm Sư Quân ở trước mặt nó như bầy mèo nhỏ thành thật hướng về nó thần phục. Mà Kim Long Trảo của hắn cũng lần thứ nhất thất bại.

Ký ức kia khắc rất sâu vào trong lòng Tạ Giải, vậy Đường Vũ Lâm làm sao lại không khắc sâu đây?

Vật đối sao đối, hơn ba năm nay, bọn họ cũng chưa gặp lại Ám Kim Khủng Trảo Hùng bao giờ, thậm chí đã sắp quên mất sự mạnh mẽ của nó. Mà ngay hôm nay, bọn họ rốt cục lần thứ hai đụng phải.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng bất kể là công kích, hay là sức phòng ngự, đều cực kỳ cường hãn, cận chiến khủng bố mà viễn công cũng vô cùng cường bạo.

Bên trong hết thảy các Hồn Thú đỉnh cấp, nó vẫn luôn là tồn tại đứng hàng đầu. Đây là Hồn Thú khủng bố có thể chân chính đối kháng trực tiếp với Cự Long đấy!

Hai mắt lạnh lùng của Ám Kim Khủng Trảo Hùng nhìn chăm chú bọn họ, nơi sâu xa trong tròng mắt dần dần có màu đỏ xuất hiện, biểu lộ ánh sáng khát máu. Từng bước một hướng về bọn họ đi tới, những cọng lông vàng sậm trên người phảng phất có lưu quang lấp lánh.

Đường Vũ Lâm trầm giọng nói: "Ta lên trước nhất, các người phụ trợ. Nếu ta thất bại, các người lập tức rời khỏi." Vừa nói, hắn sai bước lướt ngang, lao về phía Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Vài bước đầu tiên còn tương đối chậm, nhưng chỉ một thoáng sau Đường Vũ Lâm đã bắt đầu chạy. Quyết chí tiến lên!

Nhìn bóng lưng của Đường Vũ Lâm, trong lòng Tạ Giải đột nhiên dâng lên một luồng tâm ý. Mỗi một lần vào thời điểm tao ngộ nguy hiểm, đều là hắn xông lên trước nhất. Lần này, không thể còn như vậy rồi!

Vừa suy nghĩ, Tạ Giải bỗng nhiên lấy hết can đảm, từ mặt bên xông ra ngoài.

Một vòng Nguyệt Luân bắn lên trên không trung, vẽ ra một đường vòng cung, trước tiên bay về phía Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Cùng lúc đó, phân tử các thuộc tính Nguyên Tố bỗng nhiên lưu động nhanh hơn, các thuộc tính Nguyên Tố khác nhau tụ lại trong không khí.

Linh Ban, rốt cục cũng đã đấu với đối thủ mạnh nhất.

Đường Vũ Lâm lướt ngang, khoảng cách với Ám Kim Khủng Trảo Hùng càng ngày càng gần; Ám Kim Khủng Trảo Hùng lại đột nhiên dừng bước lại.

Mặt trăng hạ xuống, trực tiếp rơi trên đỉnh đầu của nó. Nhưng nó thậm chí không hề liếc mắt nhìn một chút, hàn ý nồng đậm lan xuống, truyền khắp toàn thân, nhưng chỉ phủ một tầng băng sương mỏng ở mặt ngoài thân thể của nó.

"Hồng!" Trong tiếng rống giận dữ, cánh tay phải của Ám Kim Khủng Trảo Hùng bỗng nhiên vung ra, cự trảo quét ngang, nhắm thẳng vào Đường Vũ Lâm. Hiệu quả hạn chế của Nguyệt Luân không có nửa điểm tác dụng đối với nó.

Đường Vũ Lâm cánh tay phải biến hóa, Kim Long Trảo hiện ra. Từ thể tích mà xem, vẫn như trước kém xa Ám Kim Khủng Trảo của đối phương. Nhưng hiện tại Đường Vũ Lâm cũng đã không còn là hắn của ba năm trước.

"Khanh!" Tiếng kim loại va chạm vang lên, Đường Vũ Lâm lao đảo lui về mặt bên 7, 8 bước mới miễn cưỡng ổn định lại được thân hình. Nhưng cũng không ngã xuống!

Lúc trước, thời điểm hắn lần đầu tiên gặp phải Bách Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng, chính là trực tiếp bị đối phương một trảo đánh bay.

Cúi đầu nhìn lại Kim Long Trảo của mình, Kim Long Trảo không tổn hại chút nào, nhìn qua cũng không có gì thay đổi. Nhưng trong nháy mắt lúc này khi va chạm, Đường Vũ Lâm có thể cảm giác được một cách rõ ràng, độ tiêu hao hồn lực của mình tăng lên dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 238: Đánh với Âm Kim Khủng Trảo Hùng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Âm Kim Khủng Trảo Hùng vậy mà sững sốt một chút, bởi vì nó cảm nhận biến hóa của Âm Kim Khủng Trảo của mình. Nó cúi đầu nhìn lại, vị trí va chạm của Âm Kim Khủng Trảo cùng Kim Long Trảo xuất hiện thêm một đạo bạch ngân, xuất hiện một ít lỗ hồng.

"Hồng, hồng, hồng!" Nó phần nộ rít gào rung trời, hào quang vàng sậm trên người Âm Kim Khủng Trảo Hùng toả sáng.

Từng cây Băng Trùy, từng quả Hỏa Cầu từ trên trời giáng xuống, chỉ cần rơi vào trong phạm vi của hào quang vàng sậm kia, trong nháy mắt liền hóa thành bột mịn.

Đối với Âm Kim Khủng Trảo Hùng mà nói, quý trọng nhất chính là đôi Khủng Trảo mạnh mẽ này. Khủng Trảo bị hao tổn, đã khiến nó triệt để bị chọc tức.

Tạ Giải lúc này đã vòng tới mặt bên, thân thể nhảy lên trên không, từ phía sau lưng yên tập kích. Thân thể của hắn lộn ngược ra sau, đệ tam Hồn Hoàn dưới chân liền sáng lên.

Thiên Niên Hồn Hoàn màu tím lóng lánh, thân thể của hắn đột nhiên trở nên hư huyền, chỉ sau một khắc liền đột nhiên tách ra, đã biến thành ba tên Tạ Giải giống nhau như đúc, tất cả đều cầm trong tay Song Long Chủy. Ba bóng người đan xen lóe qua, phân biệt từ các góc độ và phương hướng khác nhau công kích về phía Âm Kim Khủng Trảo Hùng.

Tốc độ của hắn rất nhanh, lựa chọn thời cơ cũng vô cùng tốt, vừa vặn đúng lúc Đường Vũ Lân bị Âm Kim Khủng Trảo Hùng một trảo đập văng, chính là thời điểm mình hướng về phía Khủng Trảo.

"Leng keng leng keng keng..." Trong thanh âm dày đặc liên tiếp, Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy đã không biết bao nhiêu lần chém trên người Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Nhưng tất cả đều bị một đám lông vàng sậm của nó cản lại, vậy mà không hề tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Trong tiếng rống giận dữ của Âm Kim Khủng Trảo Hùng, hào quang màu vàng sậm chớp mắt sáng lên, đem ba đạo thân ảnh của Tạ Giải đồng thời đánh văng ra. Tiếp theo, Âm Kim Khủng Trảo to lớn của nó quét ngang, lưỡi dao sắc màu vàng sậm xoay tròn chém ra, đồng thời bao trùm cả ba tên Tạ Giải.

Thân thể ba tên Tạ Giải lộn ngược về sau, tiến hành tránh né. Chân chính né tránh được cũng chỉ có một bóng người, hai đạo nhân ảnh còn lại đều bị chém nát, sau đó hóa thành ánh sáng biến mất.

Tạ Giải bắn người phóng lên, thân thể nhảy lên trên không trung, nhưng cũng không dám tiếp cận gần hơn nữa, mà lại kéo dài khoảng cách về phía sau.

Phòng ngự của tên này thật đáng sợ!

Đúng vào lúc này, một vệt sáng xanh từ trên trời giáng xuống, rõ ràng là một ngọn Băng Mâu to lớn. Băng Mâu dài đến 5 mét, toàn thân lập loè ánh sáng màu lam. Từ nơi đỉnh đầu đâm thẳng xuống Âm Kim Khủng Trảo Hùng.

"Ầm!" Băng Mâu nổ nát, Âm Kim Khủng Trảo Hùng loáng một cái đưa tay phải nhẹ phần đầu của mình, không có một chút tổn hại.

Hứa Tiểu Ngôn đứng đó ngơ ngác, đệ nhị hồn kỹ Băng Mâu của nàng đã là thủ đoạn công kích mạnh nhất. Phải biết, ca ca của nàng thời điểm đạt được đệ tam Hồn Hoàn mới có được hồn kỹ này. Lực công kích đơn thể của Băng Mâu cực kỳ cường đại, vậy mà con Âm Kim Khủng Trảo Hùng này lại có thể trực tiếp dùng sức mạnh của thân thể cản lại. Sức phòng ngự khủng bố đến thế nào, có thể tưởng tượng được.

"Tranh thủ thời gian giúp ta." Cổ Nguyệt quát to một tiếng, hai tay liên tục biến ảo thành vô số thủ ấn kỳ dị trước người, các thuộc tính Nguyên Tố khác nhau bắt đầu chen chúc tụ lại. Dưới chân nàng, đệ nhất, đệ nhị, đệ tam Hồn Hoàn, ba cái đồng thời lấp lánh.

Đệ nhất hồn kỹ của nàng là Nguyên Tố Thủy Triều, đệ nhị hồn kỹ, Nguyên Tố Chướng Khổng. Mà Thiên Niên cấp bậc đệ tam hồn kỹ kia tên là: Nguyên Tố Dung Hợp!

Tam đại Nguyên Tố Phụ Trợ Hồn Kỹ đồng thời bạo phát, khiến toàn thân Cổ Nguyệt bao phủ trong một tầng vàng sáng bảy màu, nhìn qua khác nào tiên nữ hạ phàm.

Âm Kim Khủng Trảo Hùng đứng vào lúc này chuyển động, nó không đuổi bắt Tạ Giải, cũng không hề công kích Hứa Tiểu Ngôn, mà lại đột nhiên lướt ngang, tựa như một ngọn núi nhỏ, va về phía Đường Vũ Lân. Đồng thời khủng trảo vàng sậm đánh ra, một quang ảnh lợi trảo dài quá 5 mét từ trên trời

đánh xuống, nhắm thẳng vào đầu Đường Vũ Lâm.

Nó hận Đường Vũ Lâm làm tổn thương Âm Kim Khung Trảo của mình, tự nhiên đem hấn xem là mục tiêu công kích hàng đầu.

Lam quang lóe lên, Đường Vũ Lâm bắn người lên không, cùng lúc đó, tảng lớn Lam Ngân Thảo dây leo từ lòng đất đâm lên, Lam Ngân Đột Thứ Trận.

Âm Kim Khung Trảo Hùng dưới ảnh hưởng của Lam Ngân Đột Thứ Trận, dưới chân lao đảo một cái. Thế nhưng, hai trảo của nó vẫn hướng phía trên đâm lên, lần thứ hai công kích về phía Đường Vũ Lâm, hiển nhiên không hề bị ảnh hưởng bởi chấn động cao tần của Lam Ngân Đột Thứ Trận.

Trên thực tế, Lam Ngân Đột Thứ Trận, những chỗ bị chân nó đâm lên, còn không thể mọc lên nổi.

Đường Vũ Lâm kéo lấy một dây Lam Ngân Thảo khác, thân thể đổi hướng trên không trung, né tránh được công kích lần hai của nó.

Lúc này, trong mắt hấn tràn ngập ánh sáng chấp nhát. Coi như Âm Kim Khung Trảo Hùng mạnh hơn, ngày hôm nay, hấn cũng phải cùng nó đấu một trận.

Thân thể quay lại trên không trung, Đường Vũ Lâm liếc mắt nhìn về phía Cổ Nguyệt, dưới chân một mảnh mặt trăng bay đến, hấn mượn lực bay lên, ba lần thay đổi phương hướng, không chỉ không chạy về phía xa, trái lại còn nhào thẳng đến chỗ Âm Kim Khung Trảo Hùng.

Âm Kim Khung Trảo Hùng vừa định công kích lần nữa, đột nhiên, thân thể khổng lồ của nó bay vọt lên.

Một vệt kim quang xuất hiện ở nơi lúc trước nó đang đứng, rõ ràng là một dây leo màu vàng đâm thẳng xuống đất. Dây leo màu vàng này tuy rằng vẫn như trước không thể gây tổn thương đến nó, nhưng sức mạnh cùng trình độ cường nhận không phải loại dây leo màu lam khi trước có thể so sánh được. Thân thể của Âm Kim Khung Trảo Hùng bị hức bay rõ ràng hơi không khống chế được. Hiển nhiên là nó không có cách nào tiếp tục công kích Đường Vũ Lâm. Mà lúc này Đường Vũ Lâm, đã bay đến chỗ thân thể nó trên không. Hai bóng người trong nháy mắt chồng lên nhau.

Âm Kim Khung Trảo Hùng vốn là một loại Hồn Thú công kích cường hấn, tuy rằng thân thể mất khống chế, nhưng nó cũng đã để ý được dây leo màu vàng kia không thể gây tổn hại nào cho mình, chỉ là truyền đến rung động mãnh liệt, khiến cho thân thể nó có chút trì độn.

Chính là dưới tình huống như vậy, Đường Vũ Lâm rơi vào trên đỉnh đầu nó.

Âm Kim Khung Trảo Hùng vượt phải vung lên, nỗ lực vò chết Đường Vũ Lâm. Nhưng bởi vì chịu ảnh hưởng từ chấn động cao tần của Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo, tốc độ công kích của nó liền so với bình thường chậm một nhịp, sức mạnh cũng yếu đi mấy phần.

Kim Long Trảo tay phải của Đường Vũ Lâm hung hấn vung ra, hai đại lợi trảo lần thứ hai va chạm.

"Khanh!" Một tiếng vang giòn!

Lần này, Đường Vũ Lâm không bị ăn thiệt thòi, hấn từ trên đánh xuống, mượn lực thân thể trùng kích, hơn nữa Âm Kim Khung Trảo Hùng còn chịu ảnh hưởng của Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo. Cứ kéo dài tình huống như thế, song phương đụng vào kẻ tám lạng người nửa cân. Đường Vũ Lâm cánh tay phải đánh xuống, Âm Kim Khung Trảo Hùng vượt phải đẩy ra.

Mà vào lúc này, Đường Vũ Lâm cũng đã rơi xuống trên bả vai của nó.

Mùi chân phải dựng thẳng lên, điểm vào mặt bên cổ của Âm Kim Khung Trảo Hùng. Đường Vũ Lâm chỉ cảm giác mùi chân mình tựa như đá trúng thiết bản. Phải biết, trình độ cường hấn của thân thể hấn vượt xa người thường. Nếu đổi lại là người bình thường, một cước này đá xuống, e rằng bàn chân của chính mình trước tiên đã bị bẻ gãy.

Âm Kim Khung Trảo Hùng bị hấn đá vào cổ méo xệch. Đúng lúc này, một sợi dây leo quấn quanh cổ của nó. Thân thể Đường Vũ Lâm lộn vòng một cái, mượn lực của dây leo kéo cả hai tay, chân hấn lại đá vào sau lưng Âm Kim Khung Trảo Hùng. Lợi dụng quán tính cùng toàn bộ lực lượng của hai tay kéo lấy dây leo, toàn bộ sức mạnh của hấn đúng lúc này đều bạo phát.

Âm Kim Khung Trảo Hùng cùng Đường Vũ Lâm hiện tại đều ở giữa không trung. Bị Đường Vũ Lâm lôi kéo cái cổ, công kích của lợi trảo nó liền rơi vào chỗ trống. Thân thể khổng lồ của nó trực tiếp bị Đường Vũ Lâm xoay chuyển trên không trung, sau đó hướng thẳng xuống đất từ từ rơi xuống.

Đường Vũ Lâm vận dụng toàn lực, thân thể cả người vạn ngửa về phía sau, dùng lực eo mạnh mẽ đem Âm Kim Khung Trảo Hùng lật lại.

Nếu như là ở dưới mặt đất, Âm Kim Khung Trảo Hùng có chỗ để mượn lực, với sức mạnh ngàn cân kinh khủng của nó, Đường Vũ Lâm nhất định sẽ bị phản chế. Nhưng ở trên không trung, lại là dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, Đường Vũ Lâm cuối cùng cũng coi như là đắc thủ.

"Ầm!" Thân thể to lớn của Âm Kim Khung Trảo Hùng mạnh mẽ đập xuống mặt đất, tạo ra một tiếng nổ vang kịch liệt.

Trong lúc nhất thời, trên mặt đất bụi cây tung bay, Âm Kim Khung Trảo Hùng nằm trên bẹp dí, còn Đường Vũ Lâm lại quỳ gối sau lưng nó.

Cái này vậy mà cũng được à?

Tạ Giải đều xem đến há hốc mồm rồi, đây là Âm Kim Khung Trảo Hùng đó! Nhưng ở trong tay Đường Vũ Lâm, nó lại bị đánh ngã sấp mặt...

Hàn quang trong mắt Đường Vũ Lâm lóe lên, Kim Long Trảo tay phải vò xuống, chộp thẳng đến cái cổ của Âm Kim Khung Trảo Hùng.

Xương cốt của nó không cường nhận như những chỗ khác, hẳn đối với Kim Long Trảo của mình rất có lòng tin.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Rốt cục đánh giết

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhưng cũng đúng lúc này, trên người Âm Kim Khủng Trảo Hùng lần thứ hai bốc lên tầng hào quang vàng sậm kia. Kim Long Trảo hạ xuống, tuy rằng trong nháy mắt liên xuyên thủng tầng ánh sáng này, thế nhưng lực công kích cũng vì thế mà trì trệ phần nào. Mà thân thể của Đường Vũ Lâm, ngoại trừ Kim Long Trảo có thể đối kháng sức mạnh của ánh hào quang này ra, những chỗ khác đều không ổn.

Vì lẽ đó, Kim Long Trảo vẫn không thể cắt được cái cổ của Âm Kim Khủng Trảo Hùng, mà thân thể của Vũ Lâm cũng bị ánh hào quang vàng sậm bắn bay lên.

Thế nhưng, dù cho là vậy, Kim Long Trảo của Đường Vũ Lâm vẫn thể hiện ra lực phá hoại cường hãn. Nơi cổ của Âm Kim Khủng Trảo Hùng bị tóm, rớt mất một miếng thịt, một dòng máu đỏ bầm trào ra, bên trong dòng máu này của nó còn mang theo một ít ánh vàng.

"Hồng ——" một tiếng kêu đau đớn vang lên, Âm Kim Khủng Trảo Hùng từ trên mặt đất bắn người bật lên, đã không biết bao năm nó chưa từng bị thương qua, lại không nghĩ tới hôm nay sẽ bị thương trong tay tên nhân loại nhỏ bé này.

Bất quá, sức phòng ngự của nó cũng xác thực vô cùng cường hãn, Kim Long Trảo không thực sự đâm xuyên, tự nhiên cũng sẽ không có khả năng kích động ra hiệu quả Nát Tan.

Âm Kim Khủng Trảo Hùng một đôi lợi trảo đột nhiên vung lên, hai đạo trảo ánh đồng thời bắn ra, đánh thẳng vào người Đường Vũ Lâm. Đường Vũ Lâm lúc này bị đánh bay lên trên không trung, suýt chút nữa bị xé nát cơ thể. Nguyệt Luân của Hứa Tiểu Ngôn đã không kịp cứu viện, mà xung quanh cơ thể Cổ Nguyệt, từng đạo thái quang không ngừng lưu chuyển, không biết đang làm gì.

Đường Vũ Lâm muốn thôi động Lam Ngân Thảo, nhưng chợt nhận ra ánh hào quang vàng sậm này khiến cho lục phủ ngũ tạng hắn như bị thiêu đốt, tựa như tất cả hồn lực đều bị đánh tan, trong nhất thời căn bản không có cách nào thôi động được.

Thôi rồi, tèo chác! Đường Vũ Lâm trên mặt toát ra một nụ cười khổ.

Đúng lúc này, một bóng người bỗng nhiên vọt lên, che chắn trước người hắn, hứng trọn đòn công kích của con gấu lớn giúp hắn.

"Àm!" Bóng người trong nháy mắt bị xé nát, hồn lực hộ thể nổ tung, hầu như là trong phút chốc hài cốt không còn. Nhưng hắn cũng vì Đường Vũ Lâm đỡ lấy một đòn trí mạng này.

"Tạ Giải ——!!!!" Đường Vũ Lâm kinh ngạc thốt lên một tiếng, tuy rằng đây là ở trong Thăng Linh Đài, cũng sẽ không thật sự tử vong, bọn họ cũng đã quen với cảm giác bị giết ở nơi này, nhưng mà thân thể trực tiếp bị nổ nát, sự đau khổ này cũng không dễ chịu chút nào! Tạ Giải rất có thể sẽ bị trọng thương.

Tạ Giải bị kết liễu trong nháy mắt. Lúc hắn lao về phía Âm Kim Khủng Trảo Hùng, khi đó, ánh mắt của hắn nhìn về Đường Vũ Lâm. Từ trong mắt hắn, Đường Vũ Lâm cảm nhận rõ được sự kiên quyết.

Hắn rõ ràng là đang hướng về mình, nói, giết chết nó, báo thù cho hắn!

Huyền Thiên Công vận chuyển, cuối cùng cũng đem được ảnh hưởng của hào quang kia bức ra. Đường Vũ Lâm lộn một vòng tại chỗ, tránh khỏi những công kích của Âm Kim Khủng Trảo Hùng lũ lượt kéo đến. Hắn cắn chặt hai hàm răng, hai con mắt đỏ ngầu, không ngừng di chuyển liên tục đồng thời phóng thích ra Lam Ngân Thảo, giúp hắn thay đổi phương hướng, tránh né truy kích của Âm Kim Khủng Trảo Hùng.

Âm Kim Khủng Trảo Hùng bị thương, dường như đã tiến vào trạng thái điên cuồng, căn bản mặc kệ Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt hai người, chỉ điên cuồng đuổi theo Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm y phục trên người đã bị quang nhận chấn nát vụn, nhìn qua vô cùng chật vật. Nhưng trong ánh mắt của hắn lại tràn ngập vẻ kiên quyết.

Tạ Giải, ta nhất định sẽ vì ngươi báo thù!

Hứa Tiểu Ngôn thỉnh thoảng xuất ra một cây Băng Mâu, ít nhiều cũng tạo ra chút ảnh hưởng cho Âm Kim Khung Trảo Hùng. Hơn nữa mượn nhờ địa thế, Đường Vũ Lâm mỗi một lần đều tránh thoát được công kích của Âm Kim Khung Trảo Hùng trong đường tơ kẽ tóc.

"Vũ Lâm!" Đúng vào lúc này, một tiếng kêu khê vang lên. Hai mắt Đường Vũ Lâm trong nháy mắt lóe sáng.

Lam Ngân Đột Thứ Trận tái hiện, lần này, không phải nhằm vào Âm Kim Khung Trảo Hùng, mà là nhằm vào chính bản thân Đường Vũ Lâm, từng cây dây leo xanh lam bắn cơ thể hắn lên không trung, tránh khỏi Âm Kim Khung Trảo Hùng công kích. Cùng lúc đó, hắn cũng đã bay lên phía trên đầu Âm Kim Khung Trảo Hùng.

Vào lúc này, bốn vệt sáng đồng thời xuất hiện xung quanh cơ thể Âm Kim Khung Trảo Hùng.

Lam, hồng, hoàng, lục, bốn màu ánh sáng trong nháy mắt xoay quanh, hóa thành từng bộ xiềng xích bốn màu kỳ dị, mạnh mẽ cố định thân thể nó tại chỗ.

Âm Kim Khung Trảo Hùng dường như cảm nhận được điều gì, trong tiếng rống giận dữ điên cuồng, hào quang vàng sậm trên người không ngừng tuôn ra. Thế nhưng, dưới áp chế của tứ đại Nguyên Tố, hào quang trên người nó thả ra không ngừng tán loạn. Không cách nào phá tan được xiềng xích.

Nguyên Tố Tỏa chỉ mới chế trụ nó không tới 1 giây thời gian, mà Cổ Nguyệt bên này, miệng mũi cũng đã có máu tươi tuôn ra, có thể thấy được áp lực nặng đang phải gánh chịu lớn đến mức nào.

Quang ảnh màu vàng từ trên trời giáng xuống, Đường Vũ Lâm đầu dưới chân trên, Kim Long Trảo tay phải ở trước, vừa vịn rơi vào ngay trên đỉnh đầu Âm Kim Khung Trảo Hùng.

"Keng!" Kim Long Trảo chộp vào trên đầu Âm Kim Khung Trảo Hùng, đâm vào bộ lông phòng ngự, thế nhưng, thời điểm đâm trúng xương sọ của nó, lại bị xương sọ cứng rắn cực kỳ của Âm Kim Khung Trảo Hùng chặn lại được.

Đường Vũ Lâm sửng sốt một chút, lẽ nào, ngay cả Kim Long Trảo cũng không cách nào giết chết được nó sao?

"Hồng ——" Âm Kim Khung Trảo Hùng điên cuồng gào thét, hai cánh tay trắng kiện vung mạnh, Tứ Đại Nguyên Tố Tỏa tan vỡ, hóa thành luồng ánh sáng bốn màu tán ra trên không trung. Cổ Nguyệt trong miệng máu tươi phun mạnh, ngã oặt vào lòng Hứa Tiểu Ngôn.

"Chết đi!" Đường Vũ Lâm hai mắt đỏ ngầu, trong tiếng gào giận dữ, Kim Long Trảo dùng hết sức xuyên thẳng xuống phía dưới.

"Khanh khanh khanh khanh!" Tiếng động giòn tan đồng thời vang lên. Kim Long Trảo phảng phất rung động một thoáng, tiếp đó, đôi tay trắng kiện đang vung vẩy của Âm Kim Khung Trảo Hùng liền ngưng trệ ở giữa không trung.

Đường Vũ Lâm thân thể đè xuống phía dưới, Kim Long Trảo đã đâm xuyên qua đầu của nó. Thời khắc máu chốt, Kim Long Trảo cuối cùng cũng kích phát được đặc hiệu Sát Tan.

Thân thể khổng lồ của Âm Kim Khung Trảo Hùng run rẩy, hai mắt vốn lạnh lùng mà hung hãn rốt cục mất đi thần thái. Sau cùng, thân thể khổng lồ kia chậm rãi đổ ập xuống bên dưới.

Quý dị chính là, thân thể của nó cũng không có linh lực tuôn ra như những Hồn Thú khác, thi thể trái lại hóa thành vô số điểm hào quang màu vàng sậm, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.

Đường Vũ Lâm lại không lo được nhiều như vậy, trong nháy mắt khi Âm Kim Khung Trảo Hùng ngã xuống, hắn đã nhảy xuống, chạy vội về hướng của Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn.

"Cổ Nguyệt, người thế nào rồi?" Hắn đi tới bên người hai thiếu nữ, lo lắng dò hỏi.

Cổ Nguyệt hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, nhưng nơi khóe miệng vẫn toát ra một nét mỉm cười nhàn nhạt. Nhìn thấy nụ cười của nàng, Đường Vũ Lâm cuối cùng cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần còn giữ được ý thức là tốt rồi.

"Chúng ta trở về đi thôi, không biết Tạ Giải thế nào rồi." Vừa nghĩ tới Tạ Giải, tâm tình vừa thả lỏng lại trở nên sốt sắng trở lại. Tạ Giải vì cứu hắn, trực tiếp bị Âm Kim Khung Trảo xé nát.

Đường Vũ Lâm vừa muốn giơ tay nhấn thiết bị truyền tín hiệu cầu cứu của mình, đột nhiên, Hứa Tiểu Ngôn kéo lại hắn, nói: "Đội trưởng, người xem, đó là cái gì?"

Nàng chỉ chính là vị trí lúc trước Âm Kim Khung Trảo Hùng ngã xuống. Đường Vũ Lâm cho rằng xuất hiện biến hóa gì đó, nhanh chóng xoay người lại, nhưng lại nhìn thấy, thân thể khổng lồ của Âm Kim Khung Trảo Hùng đã biến mất không còn tăm hơi. Thế nhưng, ngay vị trí nó biến mất, trên mặt đất lại xuất hiện một đồ vật gì đó đang lóe lên hào quang màu vàng sậm.

Đó là...

Đường Vũ Lâm đứng lên, bước nhanh tới.

Thời điểm khi hắn nhìn thấy vật thể trên mặt đất, trong mắt nhất thời toát ra vẻ kinh ngạc.

Đây là món đồ trước đây hẳn chưa từng thấy bao giờ, nhìn qua có chút dáng dấp giống như xương bàn tay người, đồng thời có vân văn màu vàng sậm, tựa hồ như hợp kim rèn đúc tạo thành. Nhưng mà lại không có cảm giác như kim loại, cảm giác lại mạnh mẽ hơn rất nhiều, tựa như bản thân nó là một cơ thể sống vậy.

Đường Vũ Lâm khom lưng lượm nó lên. Khá lắm, khối xương bàn tay này lại còn thật nặng! Đường Vũ Lâm cầm lấy nó, một lần nữa trở lại bên người Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt.

"Đây là cái gì? Người biết không?" Đường Vũ Lâm hướng về Hứa Tiểu Ngôn hỏi.

Nhìn khối xương cốt màu vàng sậm này, Hứa Tiểu Ngôn cũng lộ ra vẻ mặt mờ mịt, "Không biết, xưa nay ta chưa từng thấy thứ này."

"Đó là Hồn Cốt." Âm thanh suy yếu của Cổ Nguyệt vang lên. Không biết lúc nào, nàng đã mở hai mắt.

"Hồn Cốt?" Nghe được hai chữ này, thân thể Đường Vũ Lâm cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng không khỏi run run, bọn họ đương nhiên biết Hồn Cốt là món đồ gì. Đây là một thứ cực kỳ hiếm thấy trong giới Hồn Sư.

Hồn Cốt cùng Hồn Hoàn về phương diện nào đó có chút giống nhau, điểm khác biệt là ở chỗ, Hồn Hoàn là thứ bắt buộc phải có nếu Hồn Sư muốn tiếp tục tu luyện. Thời điểm tu vi đạt đến cực hạn, cần có Hồn Hoàn mới có thể tiến vào cảnh giới tiếp theo.

Nhưng Hồn Cốt thì lại khác, Hồn Cốt cũng không bắt buộc phải có đối với Hồn Sư, không có Hồn Cốt cũng không ảnh hưởng đến tu luyện. Thế nhưng, ở thời đại viễn cổ, Hồn Cốt chính là biểu trưng của Hồn Sư mạnh mẽ. Bởi vì, dung hợp một khối Hồn Cốt đối với năng lực thân thể của Hồn Sư sẽ có bổ trợ rất lớn, đồng thời cũng có thể đem lại cho Hồn Sư thêm một Hồn Cốt Hồn Kỹ.

Khối này trong tay Đường Vũ Lâm, rõ ràng là Hồn Cốt tay phải. Nếu như đúng thật là Hồn Cốt, sau khi dung hợp sẽ giúp sức mạnh tay phải tăng vọt, hồn kỹ nhận được cũng sẽ có quan hệ cùng bàn tay phải.

"Đây là Hồn Cốt? Vì sao lại xuất hiện Hồn Cốt vậy? Nơi này là Thăng Linh Đài, không phải là thế giới hư huyền sao?" Đường Vũ Lâm nghi ngờ hỏi. Hồn Cốt vốn là thực thể, không phải là năng lượng thể - linh lực, ở trong Thăng Linh Đài làm sao lại có thể xuất hiện Hồn Cốt được?

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240: Người bảo vệ Thăng Linh Đài

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cổ Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, "Không, theo ta được biết, Thăng Linh Đài kỳ thực cũng không phải tuyệt đối là thế giới ảo, mà là một thế giới kết hợp giữa hư huyền cùng hiện thực. Sơ Cấp Thăng Linh Đài không thể nghi ngờ chính là hư huyền, nhưng nó cũng có một số thứ chân thực tồn tại. Nếu không, linh lực chúng ta hấp thu ở nơi này xuất hiện từ đâu?"

"Hồn Cốt xuất hiện, mang ý nghĩa, Hồn Thú mà chúng ta vừa đánh giết này, hẳn là người bảo vệ Thăng Linh Đài."

"Người bảo vệ Thăng Linh Đài? Có ý gì?" Đường Vũ Lâm tò mò hỏi. Cổ Nguyệt thân là thành viên của Truyền Linh Tháp, hiển nhiên biết được nhiều bí ẩn.

Cổ Nguyệt nói: "Bất kể là Sơ Cấp, Trung Cấp hay là Cao Cấp Thăng Linh Đài, đều tồn tại người bảo vệ. Hết thảy Thăng Linh Đài kỳ thực đều là một thể thống nhất, mà tổng thể bị phân cách ra, chia làm ba loại cấp bậc; thông qua phương thức khác nhau để tiến vào. Để triệt để ngăn trở chúng nó, khiến cho Hồn Sư không thể từ Thăng Linh Đài cấp thấp tiến vào cấp bậc cao hơn, cần dùng sức mạnh tuyệt đối để quản chế cùng bảo vệ. Ở trong thế giới bên trong Thăng Linh Đài, phụ trách bảo vệ cũng chỉ có Hồn Thú – những Hồn Thú đặc biệt mạnh mẽ."

"Giống như Âm Kim Khủng Trào Hùng chúng ta vừa đánh giết, trên lý thuyết, hẳn là Hồn Sư cấp 40 trở xuống đều không thể làm gì được nó. Chết ở trên tay chúng ta là tình huống ngoài ý muốn. Mà những người bảo vệ Thăng Linh Đài này vì thực lực bản thân mạnh hơn, vì lẽ đó, năng lượng bản nguyên để sáng tạo ra nó không chỉ đơn giản là linh lực, mà phải sử dụng Hồn Cốt. Nói theo một ý nghĩa nào đó, đánh giết người bảo vệ Thăng Linh Đài như vậy, không có khen thưởng linh lực, nhưng lại có khen thưởng Hồn Cốt. Thế nhưng, vật này không thể bị mang ra khỏi Thăng Linh Đài, vì lẽ đó, người phải nhanh chóng hấp thu. Chỉ sau khi dung hợp, nó mới thực sự trở thành sức mạnh chỉ thuộc về người."

Đường Vũ Lâm ngẩn ngơ, "Nhưng cái này không phải do ta một người giết. Chúng ta có ba người. Hồn Cốt có thể để cho bất kỳ Hồn Sư nào dung hợp, hay là các người..."

Cổ Nguyệt lờm một cái, "Ngươi nghĩ gì thế, cường độ thân thể chúng ta có thể so được với ngươi sao? Ngươi cho rằng Hồn Cốt của Âm Kim Khung Trảo Hùng dễ dàng dung hợp như vậy? Thuộc tính của chúng ta cùng với nó căn bản không thích hợp, một khi dung hợp, tất nhiên sẽ gặp phải phản phệ. Làm không cẩn thận sẽ chết ở chỗ này, Hồn Cốt sẽ bị uống phí. Chỉ có cường độ thân thể của ngươi mới có thể dung hợp với nó mà không xảy ra vấn đề gì. Huống chi ngươi có Kim Long Trảo, dung hợp với Cốt Trảo tay phải, sẽ có hiệu quả hỗ trợ lẫn nhau. Mau làm nhanh đi."

"Nhưng mà ta đã có Kim Long Trảo, giờ lại thêm Âm Kim Khung Trảo này có chút lãng phí hay không?" Đường Vũ Lâm vẫn còn hơi chần chờ.

Cổ Nguyệt tức giận: "Đương nhiên sẽ không, còn có thể tăng cường. Chỗ mạnh nhất của Âm Kim Khung Trảo Hùng, kỳ thực chính là vuốt phải. Vì vậy bọn họ mới lấy vuốt phải làm trụ cột để sáng tạo ra nó. Vuốt phải của nó kỳ thực nên tính là Ngoại Phụ Hồn Cốt, mà không phải là một trong sáu vị trí Hồn Cốt bình thường."

Hồn Cốt ở tình huống bình thường có sáu khối, phân biệt là xương sọ, xương sống hay còn gọi là thân thể Hồn Cốt, và tứ chi.

Nhưng cũng có một vài Hồn Cốt kỳ lạ, hoặc là biến dị Hồn Cốt không nằm trong số này, liền được gọi là Ngoại Phụ Hồn Cốt. Ngoại Phụ Hồn Cốt là tồn tại càng thêm quý giá so với Hồn Cốt bình thường.

"Đội trưởng, ngươi hãy mau nhanh nhanh dung hợp đi. Không có ngươi, chúng ta căn bản đều không phá được phòng ngự của nó. Đoàn đội chúng ta cần có người có cường công năng lực." Hứa Tiểu Ngôn cũng khuyên.

Thân thể của nàng cường độ kém cõi nhất, hiển nhiên là không thích hợp dung hợp, năng lực cũng không thích hợp. Nếu như có Tà Giải ở đây, còn có khả năng nhường lẫn nhau, nhưng Tà Giải đã tèo và thoát ly ra bên ngoài.

Đường Vũ Lâm cũng không phải là người cầu nệ, lập tức gạt đầu, khoanh chân ngồi xuống, đem Hồn Cốt tay phải nâng ở trong tay.

Hấp thu Hồn Cốt cùng hấp thu Hồn Hoàn tương tự nhau, chỉ cần dùng hồn lực thôi động là có thể hoàn thành.

Huyền Thiên Công phóng thích hồn lực, thả ra bạch quang nhàn nhạt, dung nhập vào bên trong Hồn Cốt. Hồn Cốt dần dần tỏa ra ánh sáng đen kịt, từng điểm sáng màu vàng óng từ từ tái hiện ra, lại cùng màu đen dung hợp.

Hồn Cốt Âm Kim Khung Trảo tay phải chậm rãi từ trên tay Đường Vũ Lâm trôi nổi lên, mặt sau cuốn theo từng đạo bạch quang. Màu sắc âm trầm của nó dần dần trở nên trong suốt hơn, nhìn qua, tựa như một khối thủy tinh màu vàng sẫm, mà khối thủy tinh này nương theo bạch quang truyền vào từ từ trở nên mềm mại hơn, nhẹ nhàng vận vẹo, mềm đi như đất sét.

Mặt ngoài tay phải của Đường Vũ Lâm, Kim Lân một lần nữa nổi lên, hồn lực Huyền Thiên Công nguyên bản màu trắng có thêm một tầng màu vàng kim nhàn nhạt.

Loại "đất sét" mềm màu vàng sậm nhất thời khẽ run rẩy, tựa hồ như muốn gãy dựa, có cảm giác như không muốn bị dung hợp.

Đúng vào lúc này, một tầng quang ảnh màu vàng từ bên trong bàn tay phải Đường Vũ Lâm hiện lên, đó là từng đạo hoa văn màu vàng tinh tế, nhìn qua rõ ràng là hư huyền, nhưng chúng nó lại xuất hiện càng lúc càng dày đặc, quấn quanh khối Hồn Cốt vàng sậm.

Nhất thời, sự run rẩy ngừng lại, "Vèo" một thoáng, đoàn ánh sáng vàng sậm như dung hợp vào biển lớn, sau đó lại bị hút vào bên trong bàn tay phải của Đường Vũ Lâm.

Nhất thời, Kim Lân vốn màu vàng nhạt lại nổi lên một lớp vảy màu vàng sậm, màu vàng sậm lưu động, xoay chuyển, không ngừng xuất hiện tia sáng minh ám biến hóa, không biết là đã dung hợp hay là đang gãy dựa.

Khí tức trên người Đường Vũ Lâm cũng lập loè, sóng năng lượng nhu hòa không ngừng biến hóa, cuối cùng cũng bình lặng lại.

Kim Lân lần nữa khôi phục lại màu vàng nhạt, Hồn Cốt Âm Kim Khung Trảo tay phải vàng sậm toàn bộ biến mất không còn tăm hơi, tựa như xưa nay chưa từng tồn tại. Chỉ ít đối với Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn mà nói, tay phải của hắn cũng chẳng có bao nhiêu biến hóa, không cường tráng hơn, cũng không có vảy biến dị.

"Vậy là xong rồi?" Hứa Tiểu Ngôn nghi hoặc hướng về Cổ Nguyệt hỏi.

Cổ Nguyệt cũng có chút mờ mịt, "Cũng không biết nữa! Nhìn qua, tựa hồ biến hóa không lớn."

Đúng vào lúc này, Đường Vũ Lâm chậm rãi mở hai mắt ra, trong con ngươi của hắn, cũng đồng dạng có vẻ ngờ vực.

Thời điểm dung hợp Hồn Cốt Âm Kim Khung Trảo tay phải, cảm giác của hắn gần như tương tự với Cổ Nguyệt bọn họ bên ngoài. Năng lượng Hồn Cốt Âm Kim Khung Trảo hòa vào tay phải hắn, lúc vừa mới bắt đầu, hắn còn có thể cảm giác được khí tức cuồng bá của nguồn năng lượng bên trong. Thế nhưng, rất nhanh, nương theo sức mạnh huyết thống của hắn vận chuyển, cỗ khí tức cuồng bạo này liền trở nên ôn hòa, sau đó liền bị thuần phục hòa vào bên trong.

Đường Vũ Lâm nguyên bản còn tưởng rằng, dung hợp Hồn Thủ Hồn Cốt mạnh mẽ như vậy, nhất định sẽ xuất hiện loại cảm giác đau đớn như lúc mình đột phá phong ấn. Ngờ đâu, toàn bộ quá trình dung hợp lại có vẻ ung dung, tựa như là xưa nay đều chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hắn kỳ thực rất không thích cái cảm giác này, bởi vì chuyện này mang ý nghĩa toàn bộ quá trình dung hợp cũng không phát sinh quá nhiều biến hóa gì tốt. Kim Long Trảo của hắn ắt hẳn tăng trưởng không nhiều.

Đứng thẳng dậy, Đường Vũ Lâm nhìn tay phải của chính mình nhũ nhũ mảy, tựa hồ sức mạnh chỉ tăng cường thêm chút xíu, tinh lực của cơ thể cũng vậy, nhưng cũng chỉ là chút xíu mà thôi, còn lâu mới bằng như trong tưởng tượng.

"Thử xem?" Cô Nguyệt nhìn ra hắn đang nghi hoặc, nên đi tới bên cạnh hắn và nói.

"Ừm." Đường Vũ Lâm gật đầu, tay phải đột nhiên vung ra. Nhất thời, trong không khí truyền đến một tiếng khí bạo trầm thấp.

Bắp thịt toàn bộ cánh tay phải của Đường Vũ Lâm tựa hồ cũng bành trướng thêm mấy phần, Kim Long Trảo trên tay phải cũng theo đó sáng lên một cái.

Hắn nhắm hai mắt lại, yên lặng cảm thụ cảm giác tung quyền lúc này.

"Sức mạnh có vẻ như tăng thêm khoảng chừng 20%."

Cô Nguyệt trong mắt nhất thời toát ra vẻ thất vọng, 20% đúng là không ít, nhưng mà dù gì cũng là Ngoại Phụ Hồn Cốt! Là Ngoại Phụ Hồn Cốt được ca tụng về độ quý hiếm chỉ đứng sau Hồn Hoàn 10 vạn năm mà thôi! Một khối Ngoại Phụ Hồn Cốt như thế mà chỉ mang đến hiệu quả tăng thêm 20% sức mạnh, điều này quả thực có chút không còn gì để nói!

"Có thêm hồn kỹ phụ gia hay không?" Cô Nguyệt hỏi tới.

Đường Vũ Lâm không chút do dự lắc đầu. Thời điểm dung hợp Hồn Hoàn, sau khi dung hợp sẽ cảm nhận được rõ bên trong thân thể mình có thêm cái gì đó, vận dụng ý niệm thôi thúc, sẽ có hồn kỹ xuất hiện, một khi thông thạo hơn liền có thể sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Kim Long Khủng Trảo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhưng lần này sau khi dung hợp Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo tay phải, hắn rõ ràng không hề cảm nhận được có thêm thứ gì khác, hết thấy đều có vẻ vô cùng bình thường, hữu chương cũng vậy, cánh tay phải cũng vậy, tựa hồ so với nguyên bản không có nhiều biến hóa cho lắm.

"Chuyện này..."

Hứa Tiểu Ngôn ở một bên không nhịn được nói: "Hồn Cốt này sẽ không phải là hàng lỏm chứ?"

Cô Nguyệt lắc đầu nói: "Sẽ không đâu! Dù cho là ở trong Thăng Linh Đài, muốn biến ảo ra Bách Niên Âm Kim Khủng Trảo Hùng mạnh mẽ như vậy, cũng cần phải lấy Hồn Cốt làm trụ cột. Cũng giống như là để biến ảo ra Hồn Thú phổ thông cần tiêu tốn linh lực làm trụ cột vậy. Cái này không thể là giả. Chỉ là..."

Đường Vũ Lâm trong lòng hơi động, kim quang trên tay phải tăng vọt, Kim Long Trảo thả ra ngoài.

Kim Long Trảo xuất hiện, khiến cho cánh tay hắn trướng lớn hơn một vòng, thế nhưng, hắn có chút bất đắc dĩ phát hiện ra, cánh tay mình biến hóa so với trước đây không khác nhau gì cả, Kim Long Trảo cũng là như thế, vẫn là vậy hình thôi, kim quang cũng không đậm hơn. Nhìn qua bình thường đến mức không thể bình thường hơn được.

"Hay là do huyết thống sức mạnh cánh tay phải của ngươi quá mạnh mẽ, trực tiếp nuốt chửng miếng Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo kia luôn? " Cô Nguyệt có chút bất đắc dĩ nói: "Bất quá, coi như là như vậy, cũng phải có hiệu quả nhất định mới đúng chứ!? Không thể một điểm phản ứng cũng đều không có như vậy chứ!"

Đường Vũ Lâm cười khò nói: "Trời mới biết." Vừa nói, hắn đột nhiên khẽ nhúc nhích Kim Long Trảo, đồng thời đem hồn lực rót vào bên trong.

Ngay trong nháy mắt này, bắt đầu xuất hiện cảm thụ khang khác.

Đường Vũ Lâm chỉ cảm giác Kim Long Trảo của mình nhẹ nhàng run rẩy một chút, tiếp theo, từ bên trong khe hở của Kim Long Trảo, có một vệt màu vàng sậm nhàn nhạt lóe lên.

Tuy rằng chỉ duy trì một sát na, nhưng vẫn bị hấn bắt lấy.

"Ồ. Các người tránh ra một chút." Đường Vũ Lâm tránh khỏi phương hướng của Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn. Trong mắt chột lóe sáng, hồn lực trong cơ thể toàn bộ truyền vào trong Kim Long Trảo.

Nhất thời, vây ngoài của Kim Long Trảo trở nên càng ngày càng sáng bóng, cùng lúc đó, khe hở quả nhiên có ánh sáng màu vàng sậm nhàn nhạt xuất hiện, tuy rằng cũng không nổi bật, thế nhưng, lại thật sự có tồn tại.

Một cảm giác kỳ dị xông lên trên đầu, mạch máu trong người Đường Vũ Lâm điên cuồng vận chuyển nhanh hơn, tinh lực dâng trào hướng về bàn tay phải của chính mình chen chúc tràn vào. Hấn đột nhiên vùng Kim Long Trảo lên.

Nhất thời, năm đạo hào quang màu vàng sậm bỗng dưng xẹt qua.

Chính là trong chớp mắt này, hồn lực trong cơ thể Đường Vũ Lâm tiêu hao mất 1/3. Tinh lực cuộn cuộn lại trở nên càng ngày càng cường hãn.

Lần này, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng đã thấy rõ ràng. Thời điểm Đường Vũ Lâm vùng ra Kim Long Trảo, phía trước Kim Long Trảo đột nhiên xuất hiện trảo ảnh màu vàng sậm dài 3 thước. Trảo ảnh này như thực chất, chột lóe lên.

"Quả nhiên không phải vô dụng. Có cảm giác như thế nào?" Cổ Nguyệt vội vàng hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

Đường Vũ Lâm một mặt kinh ngạc nhìn Kim Long Trảo của mình, "Có cảm giác như hồn lực muốn ly thể. Đây là thăng hoa của Kim Long Trảo công kích? Nhưng chiêu này rất tiêu hao hồn lực, một thoáng đã hao mất 1/3. So với tình huống bình thường của Kim Long Trảo tiêu hao còn lợi hại hơn."

Bọn họ đang nói chuyện, đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ vang lên, một đạo nhân ảnh lập lòe màu xanh biếc xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ.

Đó là một con bò sát vốc người thon dài, thoát nhìn vô cùng bình thường. Chiều cao của nó vượt quá 4 mét, nếu như không phải trên người nó lập lòe hào quang xanh biếc, bản thể màu xanh sẫm vốn được thâm thực vật che giấu rất tốt.

Đầu đặc biệt to lớn, hé miệng, lộ ra hàm răng nhọn um tùm bên trong. Trên đỉnh đầu nó có một cái sừng hình răng cưa kéo dài tận về phía sau lưng.

"Đây là... Thiên Niên Ba Long." Ba Long, một loại địa long, bản thân chỉ có chút ít huyết thống Long tộc, tính cách hung mãnh, sức mạnh thân thể cường hãn, am hiểu lợi dụng địa hình để tiến hành đánh lén.

Thiên Niên Ba Long cùng Âm Kim Khủng Trảo Hùng so ra không tính là gì, nhưng cũng là Hồn Thú cùng cấp bậc với Hỏa Diễm Ma Sư.

"Vũ Lâm, vừa vặn thử xem Kim Long Trảo của người." Cổ Nguyệt nói với Đường Vũ Lâm.

Ánh sáng lóe lên trong tay Hứa Tiểu Ngôn, Băng Trượng đã xuất hiện trong lòng bàn tay nàng. Nàng tay phải giơ cao Tinh Luân Băng Trượng, trong miệng đọc hồn chú, "Thượng Thiên Tinh, Sáng Lập Lánh, Vĩnh Xán Lạn, Trường An Ninh!"

Một đạo ánh sao óng ánh từ trên trời giáng xuống.

Nguyên lai, trong lúc vô tình cũng đã đến buổi tối, sắc trời đã hoàn toàn đen kịt lại.

Con Thiên Niên Ba Long tựa hồ là cảm nhận được nguy hiểm gì, nhưng muốn đi cũng đã không kịp. Từng đạo từng đạo tia sáng mỹ lệ xuất hiện ở dưới thân nó, Tinh Luân lặng yên không một tiếng động tái hiện ra, từng đạo xiềng xích ánh sao quấn quanh người nó, nhất thời làm nó đông băng tại chỗ. Chính là Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân Băng Trượng đệ nhất biến dị hồn kỹ, Tinh Luân Băng Liên.

Linh Ban luôn luôn lấy phối hợp ăn ý làm đầu, Đường Vũ Lâm cũng đã lao ra ngoài trước tiên, hồn lực trong cơ thể điên cuồng phun trào, lần này, hấn cũng không hề giữ lại chút nào, toàn bộ hồn lực của mình tụ tập vào bên trong Kim Long Trảo.

Không trực tiếp dùng Kim Long Trảo để công kích, mà là ở vị trí phụ cận cách không xa con Thiên Niên Ba Long, hung hấn vùng lên lợi trảo.

Cảm nhận được khí tức của Kim Long Trảo, nguyên bản Thiên Niên Ba Long còn đang giãy dụa trong mắt nhất thời toát ra vẻ hoảng sợ, sau một khắc, năm đạo hào quang màu vàng sậm trong nháy mắt xẹt qua.

Hào quang màu vàng sậm lóe qua, không hề phát sinh nửa điểm âm thanh, lại như là nhiệt đao xuyên vào trong mỡ bò, lặng yên xẹt qua.

Một luồng linh lực trong nháy mắt tràn quanh người Đường Vũ Lâm, thân thể Thiên Niên Ba Long lúc này mới lặng yên biến thành vô vụn mảnh vỡ.

Hứa Tiểu Ngôn há to miệng, sức tấn công thật là khủng bố, chuyện này...

Đường Vũ Lâm cũng có chút ngây ngời, trảo ảnh vàng sậm dài 3 thước kia, nhìn sắc nhọn như dao, lực công kích khủng bố, so với Kim Long Trảo của hấn cũng không kém bao nhiêu.

Kim Long Trảo của hấn tuy mạnh, nhưng cho tới nay, khoảng cách công kích vẫn là vấn đề lớn nhất. Chỉ có thể kết liễu đối thủ khi cận chiến. Mà sau khi dung hợp với Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo tay phải, khoảng cách công kích của hấn trở nên xa hơn, lực công kích tựa hồ cũng không hề yếu bớt.

Mặc dù là móng vuốt sắc vàng sậm, nhưng lần này dưới sự cẩn thận quan sát của hắn, lại phát hiện bên trên quang ảnh vuốt sắc kia, mơ hồ cũng có vẩy hoa văn. Nói cách khác, Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo tay phải sau khi bị Kim Long Trảo cắn nuốt, phát sinh ra biến dị. So với nguyên bản không giống nhau.

Càng làm cho Đường Vũ Lâm mừng rỡ hơn chính là, sau khi trải qua cảm giác mấy lần sử dụng vừa rồi, hắn phát hiện, khoảng cách tấn công có liên quan trực tiếp tới lượng hồn lực mà hắn sử dụng. Lần này hắn truyền vào toàn bộ 2/3 hồn lực còn lại, khoảng cách công kích liền tăng lên đến 5 thước. Nói cách khác, nương theo tu vi của hắn tăng lên, uy lực của Kim Long Khủng Trảo này còn có thể tiếp tục tăng trưởng. Nói không chừng có một ngày, có thể đạt đến khoảng cách công kích tầm xa như Âm Kim Khủng Trảo Hùng chẳng?

Đúng, trong lúc đang làm ra hàng loạt phán đoán, Đường Vũ Lâm cũng đã đặt cho loại năng lực mới này của mình một cái tên thật kêu, Kim Long Khủng Trảo.

Bất quá, lực công kích này tuy rằng mạnh, nhưng cái giá phải trả cũng không hề thấp, tiêu hao quá to lớn, ở trong một trận chiến, nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng tối đa 2, 3 lần, hơn nữa còn dưới tình huống không phải toàn lực ứng phó.

"Chúc mừng ngươi, khoảng cách công kích có tiến bộ rồi." Cổ Nguyệt đi tới, cười híp mắt nói rằng.

Đường Vũ Lâm trên mặt lại chưa từng xuất hiện nụ cười, "Đi thôi, chúng ta mau quay trở về, nhìn xem Tạ Giải thế nào rồi."

Ba người đồng thời nhấn nút tín hiệu, ánh sáng lóe lên, biến mất bên trong Đại Sâm Lâm.

Ngay một phút sau khi bọn họ rời đi, một đôi mắt màu xanh ngọc bích xuất hiện ở nơi sâu trong rừng rậm, khí tức khủng bố hung lệ điên cuồng tràn ngập ở bên trong vùng rừng rậm này.

Ngăn tù kim loại mở ra, Đường Vũ Lâm sau khi tỉnh lại, trước tiên hắn bật người dậy rồi khỏi ngăn kim loại.

Khiến hắn thở phào nhẹ nhõm chính là, hắn liếc mắt liền nhìn thấy Tạ Giải đang được quán trong một lớp khăn lông, ngồi một chỗ toàn thân co giật.

Tạ Giải tình huống bây giờ nhìn qua không tốt lắm, toàn thân đều đang run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, từng giọt mồ hôi tuôn ra như tắm ở khắp toàn thân.

Vũ Trường Không ở ngay bên cạnh hắn, truyền vào trong cơ thể hắn hồn lực Huyền Thiên Công nhu hòa, giúp hắn ổn định trạng thái thân thể.

Chỉ cần có thể tỉnh lại thì chứng minh vấn đề không lớn, còn phản ứng bất thường hiện tại của cơ thể, đều sẽ có thể khôi phục lại như cũ. Đây là kinh nghiệm bọn hắn tổng kết được sau nhiều lần tiến vào Thăng Linh Đài.

Đi tới trước người Tạ Giải, Đường Vũ Lâm cười nói: "Không có chuyện gì là tốt rồi. Ta còn lo lắng ngươi gồng không được đấy."

Tạ Giải lườm một cái, "Làm sao lại không có chuyện gì, ngươi không thấy ta đang run cầm cập liên tục hay sao? Giết chết nó hay chưa?"

Đường Vũ Lâm gật gật đầu, "Đã giết chết, báo thù cho ngươi."

Tạ Giải cười nói: "Ha ha, vậy thì tốt! Cuối cùng cũng coi như là đem tên kia giết chết, ta cũng đã góp sức lớn, sau này không cần phải bởi vì nó mà có bóng ma trong lòng."

"Nhưng không phải ngươi giết mà!" Âm thanh của Hứa Tiểu Ngôn bay tới, nàng cùng Cổ Nguyệt cũng đều đi ra.

Tạ Giải nói: "Cũng có thể xem như là có quan hệ cùng ta đi. Các ngươi có thấy hiện tại ta thống khổ thế nào không, có thể để cho ta mừng thầm một lúc có được hay không vậy hả?!"

Hứa Tiểu Ngôn cười nói: "Ngươi, cái người này, nếu cứ để cho ngươi đắc ý, ta sợ ngươi cứ lảng lảng rồi bay lên tận trời cao mất!"

Tạ Giải nói: "Các ngươi không tiếp tục thâm nhập vào sâu bên trong xem sao à?"

Đường Vũ Lâm lắc lắc đầu, "Sợ ngươi có chuyện gì, chúng ta liền đi ra. Đúng rồi, chúng ta thu được một khối Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo tay phải..." Lập tức, hắn đem sự tình thu được khối Hồn Cốt tay phải lúc trước kể lại một lần.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 242: Thông qua cuộc thi

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trên màn ảnh kỳ thực có thể nhìn thấy được, nhưng bởi vì tình huống của Tạ Giải lúc đó không ổn, Vũ Trường Không lo lắng hấn gấp sự cố, nên không thể theo dõi được tình huống tiếp theo đó của bọn Đường Vũ Lâm.

Nghe Đường Vũ Lâm nói xong, Tạ Giải há to miệng, "Này, thế mà cũng được? Hồn cốt! Vậy mà lại là hồn cốt! Vũ Lâm, đây chính là người nợ ta đó, cần phải trả nha."

Cổ Nguyệt cau mày, "Người đây là muốn mang ân báo đáp?"

Tạ Giải hừ một tiếng, "Không được sao? Vũ Lâm, ta cũng không làm khó người, sau này đoán tạo kim loại Đấu Khai của ta sẽ tính cho người."

Đường Vũ Lâm cười nói: "Được."

Cổ Nguyệt nghe Tạ Giải nói xong, sừng sốt một chút, ngược lại cũng nở nụ cười.

Bọn họ là đồng đội, vốn là nên hỗ trợ lẫn nhau chế tác Đấu Khai! Nếu không bọn họ cũng không phải phân biệt lựa chọn những phương hướng khác nhau.

Vũ Trường Không ánh mắt bình tĩnh nhìn bọn họ, "Cuộc thi cuối kỳ coi như các người thông qua."

Cuộc thi cuối kỳ hoàn tất, học kỳ I năm lớp 4 kết thúc. Nhưng đối với Linh Ban mà nói, hành trình của bọn họ chỉ vừa mới bắt đầu. Tiếp theo đó, bọn họ sẽ đi đến nơi mà con tim vẫn luôn thiết tha ao ước...

...

Đây là một gian phòng đen như mực. Trong cả căn phòng, đều tràn ngập khí tức hắc ám nồng nặc, nguyên tố Hắc Ám nồng đậm đến mức ngưng thực sền sệt như chất lỏng.

Vàng sáng tím thẫm ở nơi sâu xa nhất tỏa ra, đem màu đen này nhuộm thẫm thêm mấy phần mùi vị hủy diệt.

"Chủ thượng." Thanh âm trầm thấp cung kính nói rằng. Hắn quỳ một gối trên mặt đất, tuy rằng chỉ là dáng dấp nhân loại, nhưng trên người hắn lại phóng thích khí thế khủng bố như vực sâu ngục thẳm.

"Ừm." Thân ảnh màu tím kia thân hình kiều tiêu, ở trong bóng tối không nhìn thấy hình dạng, nhưng nàng có mái tóc dài màu bạc, rủ xuống tới mặt đất. Loáng thoáng hai đốm tử quang phun ra. Cái kia tựa hồ là con mắt của nàng.

"Tiến hành thế nào rồi?" Bên trong âm thanh trầm thấp mang theo vài phần lạnh lạnh, nghe tựa như là thanh âm của thiếu nữ.

"Đã toàn diện hòa vào. Tin tức khắp nơi đều đã tập hợp lại chỗ ta bên này, mời ngài kiểm tra." Bóng người màu đen thấp giọng nói.

"Ừm." Một đạo ánh bạc sáng lên, trên đỉnh đầu bóng người màu đen đột nhiên có thêm một lợi trảo màu bạc, lợi trảo chộp vào trên đầu hắn trong nháy mắt, khí tức mạnh mẽ như vậy khiến bóng người màu đen kịch liệt run rẩy một thoáng, sau đó tiếp tục duy trì rung động đều đều.

...

Trên Hòn Đạo Hòa Xa Cao Tốc đi từ Đông Hải Thành tới Sở Lai Khắc Thành.

Chỗ ghé hạng hai bình thường nhất, Linh Ban bốn tên học viên đều là một mặt hưng phấn. Đây vẫn là lần đầu tiên bọn hắn cùng nhau rời xa Đông Hải Thành đây!

Hơn nữa, nói không chừng hành trình lần này sẽ thay đổi vận mệnh của bọn họ.

Hai nữ sinh ngồi ở một bên, Đường Vũ Lâm, Tạ Giải cùng Vũ Trường Không ngồi ở một bên khác.

Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải thỉnh thoảng cười đùa, Cổ Nguyệt ngồi ở chỗ đó, nhìn ngoài cửa sổ, hoàn toàn trầm tĩnh.

Đường Vũ Lâm tuy rằng cũng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng ánh mắt của hắn lại có chút trống vắng, hiển nhiên là đang suy tư điều gì.

Vũ Trường Không lại đang tựa lưng vào ghế ngồi, hai con mắt khép kín, dường như đã ngủ.

Đường Vũ Lâm trong đầu vang vọng những lời trước khi đi mà một vị lão sư khác của hắn căn dặn.

...

"Vũ Lâm! Lần này đi tới Sử Lai Khắc học viện, lão sư chúc ngươi thành công. Thế nhưng, đoán tạo ngàn vạn không thể buông lỏng, mỗi ngày đều nhất định phải luyện tập. Ba năm qua, tích lũy của con dù cho là dưới cái nhìn của ta, đều được coi là hùng hậu. Một khi con đột phá đến tam hoàn, tiến vào Linh Đoán Tạo tất sẽ là sự tỉnh nước chảy thành sông."

Thân là một Thánh Tượng Đoán Tạo Sư, có thể nói ra lời như vậy, có thể thấy được Mộ Thần đối với Đường Vũ Lâm tán thành đến mức nào.

Ba năm qua, Đường Vũ Lâm sau khi khôi phục từ lần thụ thương nọ, rất nhanh đã tiến vào cảnh giới Thiên Đoán Nhất Phẩm, sau đó hắn dùng thời gian rảnh rỗi ba năm để tiến hành luyện tập Thiên Đoán Tạo nhất phẩm đối với các loại kim loại hiếm khác nhau; Hoàn thành lượng lớn nhiệm vụ Thiên Đoán nhất phẩm.

Nói như vậy, một khi tỷ lệ Thiên Đoán nhất phẩm vượt quá 3/10, là có thể xung kích Linh Đoán Tạo, hơn nữa còn có tỷ lệ thành công nhất định. Có vài vị Đoán Tạo Sư, chỉ mới vừa đạt 1/10 tỷ lệ thành công Thiên Đoán nhất phẩm cũng đã thử xung kích.

Mà hiện tại Đường Vũ Lâm, tỷ lệ Thiên Đoán nhất phẩm lại là trăm phần trăm.

Phải biết, dù cho là chính bản thân Mộ Thần, thời điểm xung kích Linh Đoán Tạo năm đó, tỷ lệ thành công Thiên Đoán nhất phẩm cũng chỉ có 5/10 mà thôi!

Đường Vũ Lâm mặc dù là bởi vì chịu tu vi hồn lực hạn chế, thế nhưng, với thiên phú của hắn, hắn hoàn toàn có thể, sau khi trình độ Thiên Đoán nhất phẩm thành công đạt đến tỷ lệ nhất định, thả lỏng, dồn nhiều tinh lực trên phương diện tu luyện hồn lực.

Nhưng hắn cũng không làm như vậy, hắn vẫn như trước cản trở tu luyện đoán tạo, không ngừng hướng về Mộ Thần thỉnh giáo các loại vấn đề về Thiên Đoán nhất phẩm. Đem kỹ năng Thiên Đoán của mình tu luyện đến lô hỏa thuần thanh.

Đối với lý giải các loại kim loại hiếm, ba năm qua Vũ Lâm thu hoạch được rất nhiều. Tích lũy như vậy, dù cho Mộ Thần rất hà khắc trong giảng dạy, cũng đều không thể chê được điểm nào đối với tên đệ tử thiên tài này của mình.

Đường Vũ Lâm muốn đi tới Sử Lai Khắc Thành, thử nghiệm sát hạch nhập học của Sử Lai Khắc học viện, Mộ Thần cũng không hề ngăn cản. Nếu như có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện, mang ý nghĩa tương lai của hắn tất nhiên có thể trở thành một Hồn Sư mạnh mẽ, thậm chí là Đấu Khái Sư mạnh mẽ.

Hồn lực cùng đoán tạo hỗ trợ lẫn nhau, Mộ Thần đương nhiên hi vọng đệ tử của mình có thể đi càng xa, càng xa hơn.

"Vâng, lão sư." Đường Vũ Lâm cung kính đáp ứng.

Mộ Thần nói: "Nếu như con thi đậu Sử Lai Khắc học viện, phải lập tức nhắn tin trở về cho ta biết, đối với việc học tập đoán tạo sau đó của con, lão sư sẽ có sắp xếp."

"Vâng." Đường Vũ Lâm đối với Mộ Thần cũng là càng ngày càng cung kính, lần kia sau khi trở về, hết thấy phần thưởng quán quân, á quân đều cho hắn, những kia kim loại hiếm kia hiện tại Đường Vũ Lâm cũng đang giữ kỹ đấy. Đến thời gian sau này xung kích Linh Đoán Tạo sẽ sử dụng.

Nếu như không có Mộ Thần đốc lòng chỉ bảo, hắn căn bản là không thể đem tất cả các loại kim loại hiếm có thể tìm được trên thị trường, hết thấy đều tiến hành Thiên Đoán nhất phẩm luyện tập. Có rất nhiều kim loại hiếm thực sự vô cùng khó gặp trên đời! Sản lượng của chúng rất ít ỏi, chỉ có cấp độ Đoán Tạo Tổng Sư mới có tư cách để rèn đúc chúng nó, trực tiếp hướng về phương hướng Linh Đoán Tạo mà tiến hành.

Nhưng Mộ Thần lại đem những kim loại hiếm này đều đưa đến trước mặt hắn, hơn nữa số lượng còn không ít. Chỉ điểm cho hắn các loại kim loại hiếm khác nhau, lúc này mới có khả năng giúp Đường Vũ Lâm trong ba năm đem tỷ lệ Thiên Đoán nhất phẩm thành công tăng lên đến trăm phần trăm.

Mộ Thần xưa nay đều chưa từng nói đến cái gì mà đầu tư tài nguyên các kiểu, nhưng hắn lại dùng sự thực chứng minh điểm này.

Đường Vũ Lâm cũng "có qua có lại mới toại lòng nhau", thời điểm đoán tạo bình thường, đều cùng luyện tập với Mộ Hi. Ở dưới nhịp điệu của hắn dẫn dắt, trình độ đoán tạo của Mộ Hi cũng tiến bộ nhanh chóng. Ba năm trôi qua, Mộ Hi cũng đã 17 tuổi, hiện tại đã là đại cô nương. Ở bề nổi, chính là thiên tài số một của Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, mới có 17 tuổi, cũng đã là Đoán Tạo Sư cấp 4.

Mộ Thần sờ sờ đầu Đường Vũ Lâm, "Tất cả mọi việc phải chú ý an toàn, dù không vào được Sử Lai Khắc học viện cũng không được nản chí, cùng lắm thì quay trở lại đây. Lão sư sẽ nghĩ biện pháp an bài cho ngươi gia nhập vào một học viện cao cấp tốt nhất, đừng quá lo lắng."

"Tạ ơn lão sư." Đường Vũ Lâm giang hai tay ra ôm lấy Mộ Thần, vành mắt cũng có chút đỏ lên.

Nếu như thi đậu Sử Lai Khắc học viện, hắn sẽ không biết bao lâu sau đó mới có thể trở về, hắn thật là có chút không nỡ rời xa vị lão sư này!

Mộ Thần cười nói: "Tiểu tử ngốc, khóc cái gì. Hiện tại Hồn Đạo Khoa Học Kỹ Thuật phát triển như thế, nếu muốn không phải bất cứ lúc nào đều có thể quay về sao? Được rồi, đi theo sư tỷ của ngươi cáo biệt một chút đi. Nghe nói ngươi phải đi, ắt hẳn nó cũng phải mất vài hôm hôn dỗi đấy!"

Mấy ngày nay, Mộ Hi đều không có đến Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Từ ngày đó khi Đường Vũ Lâm nói cho nàng, chính mình muốn đi thi Sử Lai Khắc học viện, Mộ Hi liền không thèm để ý tới hắn. Khiến cho Đường Vũ Lâm cũng không có biện pháp nào. Gửi Hồn Đạo Tin Nhắn cho nàng, nàng cũng không nhắn lại.

Trở lại học viện, Đường Vũ Lâm bấm một dãy số điện thoại.

"Từ Hình tỷ, sư tỷ của ta có ở đó không?" Đường Vũ Lâm hạ thấp giọng hỏi.

"Nàng ở đây, người tới đi." Âm thanh của Âu Dương Từ Hình từ trong máy truyền tin truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 243: Tiểu hài tử cùng tiểu nam nhân

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Ba năm qua, Đường Vũ Lâm cùng Âu Dương Từ Hình rất nhiều lúc sẽ đồng thời chạy bộ cùng nhau, trở thành hảo bằng hữu. Âu Dương Từ Hình hiện tại đã là học viên của khối cao cấp. Thiên phú của nàng tuy rằng không bằng Mộ Hi, nhưng sau khi tốt nghiệp khối cao cấp, tiến vào Cao Đẳng Học Phủ vẫn không thành vấn đề. Dựa theo Mộ Hi nói, Âu Dương Từ Hình ở phương diện Cơ Giáp Thiết Kế phi thường có thiên phú. Hiện tại cũng đã có cao cấp học viện muốn mời chào nàng nhập học.

Đường Vũ Lâm không dám tiến vào ký túc xá nữ từ cửa chính, lá gan này hắn cũng không có, thừa dịp không ai chú ý, lại vòng tới mặt sau của tòa nhà, lặng yên phóng thích Võ Hồn, Lam Ngân Thảo nương theo vách tường mọc cao lên, câu đến trên bệ cửa sổ của tầng ba.

Nhìn chung quanh một chút, thấy không ai chú ý tới mình, hắn nhanh chóng dùng sức lôi kéo, Lam Ngân Thảo trong nháy mắt căng cứng. Sau một khắc, chúng mạnh mẽ co giãn mang theo cơ thể hắn bắn lên trời. Chân phải điểm nhẹ một cái ở bệ cửa sổ lầu hai, mượn lực nhảy lên, hắn cũng đã đến lầu ba.

Cửa sổ khá rộng, Đường Vũ Lâm chỉ cần uốn cong lưng một chút đã có thể chui vào. Toàn bộ quá trình diễn ra nhanh chóng cực kỳ.

Đây là một cái Thủy Phòng, nữ sinh ký túc xá Thủy Phòng. Thời điểm ban ngày rất ít người lại muốn tới nơi này.

Âu Dương Từ Hình đã chờ sẵn ở đó, nhìn thấy dáng vẻ rón rén như mèo con của Đường Vũ Lâm, nàng không nhịn được nở nụ cười, "Người đó nha, động tác này cũng càng lúc càng nhanh à nha! Sau này lớn rồi, chắc chắn sẽ làm ra sự tình trộm hương thiết ngọc cho mà xem."

Đường Vũ Lâm mặt đỏ lên, chận lại nói: "Từ Hình tỷ, người cũng đừng trêu ghẹo ta. Sư tỷ của ta thế nào rồi?"

Âu Dương Từ Hình nói: "Mấy ngày nay nàng đều xụ mặt lại, nhìn qua rất không vui! Lại nói, người lần này đi cũng có chút đột ngột. Thật không nghĩ tới, tiểu đệ đệ lúc trước, hiện tại cũng phải đi thi Sử Lai Khắc học viện."

Lúc trước thời điểm nàng mới quen Đường Vũ Lâm, Đường Vũ Lâm vẫn còn là một tiểu hài tử. Trong nháy mắt, hắn cũng đã cao gần bằng mình.

Sử Lai Khắc học viện, đó là địa phương trong mơ của hết thảy các Hồn Sư. Âu Dương Từ Hình biết mình không có năng lực kia, nhưng mất thấy tiểu đệ đệ cùng mình chạy bộ mỗi ngày lại muốn thi vào nơi đó, trong lòng nàng không khỏi có chút cảm giác mất mát xen lẫn thất vọng. Một khi Đường Vũ Lâm thi vào Sử Lai Khắc, như vậy, sự chênh lệch giữa bọn họ, sẽ càng lúc càng kéo dài ra...

Đường Vũ Lâm cười nói: "Còn không biết có thể thi đậu hay không đây. Nếu thi không đậu thì ta cũng bị trả về mà!"

Âu Dương Từ Hình mỉm cười nói: "Ta xem ra độ khả thi người có thể đậu rất lớn. Chỉ ít, sư tỷ của người không vui như vậy, hiển nhiên là vì cho rằng người chắc chắn sẽ thi đậu và sẽ không trở về đây!"

Đường Vũ Lâm sững sờ một chút, hắn đúng là không cân nhắc từ góc độ này của nàng.

"Đi thôi, ta dẫn người đi." Vừa nói, Âu Dương Từ Hình cầm lấy một bộ y phục đặt ở bên cạnh. Trông vào trên người Đường Vũ Lâm.

Đó là một cái áo nữ có mạng che mặt, nàng giúp Đường Vũ Lâm mặc vào, hương thơm nhàn nhạt trên người truyền đến, khiến cho Đường Vũ Lâm có chút mặt đỏ tim đập.

Đối với những học viên khác mà nói, Linh Ban cũng đã sớm biến mất, bọn họ lại càng là hầu như không nhìn thấy bóng dáng của bọn Đường Vũ Lâm. Nhưng đối với Âu Dương Từ Hình mà nói lại không phải như vậy, Âu Dương Từ Hình mỗi sáng sớm chạy bộ đều có thể nhìn thấy Đường Vũ Lâm.

Có thể là ứng nghiệm lúc trước Tạ Giải nói, "trong lòng mỗi nam sinh, đều có hình bóng của một vị học tỷ". Đường Vũ Lâm sau khi gặp được Âu Dương

Từ Hinh, hẳn luôn luôn để ý đến cảm giác của nàng. Nàng rất đẹp, cũng rất ôn nhu. Điều là như là đại tỷ tỷ, dịu dàng chăm sóc hẳn.

Bất quá, Âu Dương Từ Hinh luôn luôn không muốn cùng hẳn ăn cơm, bởi vì hẳn thực sự ăn quá khỏe.

Hiện tại sắp sửa rời đi, còn không biết là có thể gặp mặt lại hay không. Lần này đến đây, ngoại trừ tạm biệt sư tỷ, hẳn cũng muốn hướng đến Âu Dương Từ Hinh cáo biệt.

"Từ Hinh tỷ, người sau này vẫn sẽ chạy bộ mỗi ngày sao?" Đường Vũ Lâm mang theo mạng che mặt, hướng về Âu Dương Từ Hinh hỏi.

Âu Dương Từ Hinh ngăn người, "Vẫn sẽ chạy. Chỉ là không có cách nào chạy cùng người nữa..."

Đường Vũ Lâm trầm mặc một chút. "Từ Hinh tỷ, ta rất thích người."

Nghe hẳn tỏ tình, Âu Dương Từ Hinh ngăn ra, sau đó nở nụ cười xinh đẹp. "Tiểu tử ngốc, tỷ tỷ cũng rất thích người mà!"

Đường Vũ Lâm không hề giải thích, hẳn biết, "thích" của mình, cùng "thích" của nàng có chút không giống, thế nhưng, hẳn cũng không nói rõ ràng với nàng điểm không giống này...

Đến trước cửa ký túc xá, Âu Dương Từ Hinh chỉ chỉ bên trong, ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ giọng nói: "Vào đi thôi, nàng ở đây. Người cũng đừng nói là ta mang người đến nha! Ta không liên quan gì nha!"

"Ừm, cảm ơn Từ Hinh tỷ." Đường Vũ Lâm đẩy cửa đi vào, thuận lợi thâm nhập vào bên trong.

Âu Dương Từ Hinh nhìn cánh cửa trước mặt dần khép lại, trong mắt loé lên một nét hoang mang, nàng đúng là rất yêu thích Đường Vũ Lâm, ngoan ngoãn, đẹp trai, ai lại sẽ không thích cơ chứ? Hơn nữa, hẳn lại ưu tú như vậy.

Tuy rằng Đường Vũ Lâm chưa từng khoe mẽ trước mắt nàng về khả năng của hẳn, nhưng Linh Ban - hai chữ này - cũng đã có thể chứng minh được rất nhiều điều, nàng mơ hồ nghe Hứa Hiểu Ngữ đã nói, thực lực của Linh Ban bọn họ mạnh phi thường, mà Đường Vũ Lâm lại là lớp trưởng của Linh Ban, là tiểu đội trưởng của bốn người bọn họ.

Đáng tiếc, tên tiểu tử này tuổi còn quá nhỏ, mình dù như thế nào cũng không thể yêu một nam sinh nhỏ hơn mình nhiều tuổi đến vậy.

Các cô gái đều sẽ trưởng thành sớm một ít, nàng làm sao lại không nghe ra được hàm nghĩa trong câu nói của Đường Vũ Lâm lúc trước? Thế nhưng, nàng cũng chỉ có thể giả ngu, bằng không, tình bạn giữa bọn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

"Tiểu tử, sau này người nhất định sẽ tìm được người con gái thích hợp với người hơn. Nếu như tỷ tỷ có thể sinh muộn 4, 5 năm, hẳn là cũng đã trực tiếp theo đuổi người rồi. Chúc người hạnh phúc, lên đường bình an." Không hề tạm biệt, Âu Dương Từ Hinh xoay người rời đi, trên hai má phúng phính của thiếu nữ 18 tuổi này, không biết từ lúc nào đã có vài hạt lệ châu long lanh rơi xuống.

Bên trong gian phòng.

Mộ Hi đang đứng ở trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, hai tay đặt trong túi quần, rất có mấy phần tư thế hiên ngang.

Vóc người của nàng trong số các thiếu nữ đặc biệt cao gầy, dù cho Đường Vũ Lâm đã bắt đầu phát dục, chỉ ít hiện tại vẫn không thể cao bằng nàng.

"Từ Hinh?" Mộ Hi bình thần hỏi.

Đường Vũ Lâm dừng bước lại, khẽ gọi: "Sư tỷ."

Mộ Hi đột nhiên xoay người lại, nhìn thấy là hẳn, nàng đầu tiên ngăn ra, sau đó ánh mắt trong nháy mắt liền trở nên lạnh lùng, "Người tới làm gì? Người không phải nên đi Sứ Lai Khắc học viện sao? Sao còn không chuẩn bị cẩn thận? Ký túc xá nữ là địa phương người có thể đến sao?"

"Ta..." Đường Vũ Lâm vừa muốn nói gì, đã bị Mộ Hi cắt ngang.

"Đi nhanh đi. Bị phát hiện thì không hay đâu. Ta cũng không muốn gặp lại người." Mộ Hi lạnh lùng nói.

Đường Vũ Lâm cười khổ nói: "Sư tỷ, ta thật sự phải đi, ta đến để cáo biệt tỷ. Nhưng người yên tâm, ta mãi mãi cũng vẫn sẽ luôn là một Đoán Tạo Sư. Nếu như không thi đậu, ta vẫn có thể trở về. Dù cho thi đậu, ta cũng vẫn sẽ nỗ lực học tập đoán tạo. Chờ thời điểm được nghỉ, sẽ trở lại thăm người cùng lão sư."

Mộ Hi lần này lại không cắt ngang hẳn, chỉ là nhìn hẳn, ánh mắt có chút phức tạp.

Đường Vũ Lâm bị nàng nhìn đến mức có chút sợ hãi, "Sư tỷ, cảm ơn người mấy năm qua chăm sóc. Vậy thôi, ta đi trước."

Vừa nói, hẳn hướng về Mộ Hi cúi người hành lễ, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, xoay người rời khỏi ký túc xá của nàng.

Cẩn thận giúp nàng đóng cửa phòng, Đường Vũ Lâm phát hiện Âu Dương Từ Hinh đã đi rồi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Bị sư tỷ nhìn kỹ, áp lực thật là lớn!

Hắn đi rồi, ánh mắt của Mộ Hi cũng dần thanh tĩnh lại, băng lãnh tiêu thất, lại như tảng băng dần dần tan chảy, hóa thành nước mắt.

Cái tên này, vậy mà đi thật rồi!

Ở trong lòng Âu Dương Tử Hinh, Đường Vũ Lâm trước sau vẫn là tiểu hài tử. Còn trong lòng nàng, lại có chút không giống. Trong lòng nàng, hắn là một tiểu nam nhân.

Đúng, tuy rằng tiểu, nhưng cũng là nam nhân, không chỉ là hài tử.

Cái cảm giác này, xuất hiện vào lúc trước khi bọn họ đồng thời tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, từ lúc sự kiện định của Đường Vũ Lâm khiến nàng đồng thuận làm theo nhịp điệu đoán tạo của hắn...

Có thể nói, sau lần thi đấu nọ, Đoán Tạo Thuật của Mộ Hi chính thức được khai thông, chân chính bắt đầu tiến vào hàng ngũ thiên tài đỉnh cấp.

Cảm thụ lúc đó của nàng cũng không quá mức sâu sắc. Thế nhưng, về sau, khi nàng cẩn thận hồi tưởng lại tình huống lúc đó, nàng phát hiện cảm giác của mình ngay lúc đó, tựa như được hắn bảo vệ, che chở cho nàng. Hắn rõ ràng so với mình nhỏ hơn rất nhiều, nhưng mà thời điểm ở bên hắn, nàng sẽ đặc biệt an tâm.

Từ đó về sau, chỉ cần cùng Đường Vũ Lâm đồng thời rèn đúc, trình độ đoán tạo của nàng liên tục tiến bộ đặc biệt nhanh. Chỉ trong 3 năm ngắn ngủi, nàng đã trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4. Hiện tại thậm chí đã có thể có tỷ lệ 1/10 thành công hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm kim loại hiếm.

Dựa theo Mộ Thần phỏng đoán, đúng ra ít nhất phải 5 năm sau, nàng mới có thể đạt đến trình độ như vậy!

Mộ Thần khi nàng còn rất nhỏ đã từng nói qua với nàng, tuy nàng ở phương diện Đoán Tạo Thuật có thiên phú, nhưng cũng không phải là thiên phú xuất chúng nhất. Có thể mấy năm qua, sau khi nàng cùng Đường Vũ Lâm đồng thời luyện tập đoán tạo, Mộ Thần cũng không còn đề cập đến vấn đề này, chỉ bảo cho nàng cũng cần kiên nhẫn hơn trước.

Những điều này, đều do “người đàn ông nhỏ” kia ban cho nàng. Mà hiện tại, người đàn ông nhỏ bé này của nàng lại phải rời đi. Phải đi đến Sử Lai Khắc Thành...

Ngày ấy, nàng khóc lóc hỏi phụ thân, có thể lưu lại Đường Vũ Lâm hay không, không cho hắn đi, để hắn ở lại Đông Hải học viện.

Mà Mộ Thần trả lời rằng, tương lai đợi hắn, là trời cao biển rộng.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 244: Xuất phát

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mộ Hi cũng không biết tại sao mình lại thương tâm đến vậy, khóc cho đến tận khi trở về phòng. Nàng sau đó mới hiểu ra được, chính mình không nỡ lòng bỏ hắn đi, không hy vọng rời xa hắn.

Thế nhưng, hắn chung quy vẫn phải đi, tuy rằng mình so với Âu Dương Tử Hinh nhỏ hơn một chút, nhưng cũng đã sắp 18 tuổi. Cách biệt nhau 4 tuổi, khiến cho bọn họ trên con đường học tập không thể đi chung với nhau. Nàng sắp gia nhập Cao Đẳng học viện, còn hắn lại rẽ ngang sang một con đường khác.

Thiên phú của hắn, mình không thể nào sánh bằng. Tương lai sẽ ra sao đây? Hay là, chỉ có thể là hai đường thẳng song song không bao giờ có thể gặp nhau...

Mộ Hi ánh mắt rất phức tạp, ở trong đầu của nàng, không ngừng hiện lên rất nhiều hình ảnh hai người từng gắn bó 3 năm vừa qua.

Nhưng vận mệnh sẽ không bởi vì ý nguyện của một người mà lay chuyển, hắn cuối cùng vẫn sẽ phải rời đi.

...

"Vũ Lâm, ngươi nghĩ gì thế? Nhập thần như thế?" Tạ Giải huyếch nhẹ vào người Đường Vũ Lâm, thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lâm từ trong suy nghĩ hồi phục lại tinh thần, mỉm cười nói: "Không nghĩ cái gì cả! Chỉ là có chút không nỡ lòng rời bỏ Đông Hải Thành."

Tạ Giải há to miệng, sau đó giật mình nói: "Cái tên nhà nguoi, cũng quá sức tự đại nha!"

Đường Vũ Lâm bật cười nói: "Ta làm sao tự đại?"

Tạ Giải tức giận: "Ý tứ của nguoi lúc này, không phải là nói, nguoi lần này nhất định có thể thi đậu vào Sứ Lai Khắc học viện sao? Nếu không, tại sao lại không nỡ rời Đông Hải Thành?"

Đường Vũ Lâm tức giận: "Nguoi cả nghĩ quá rồi. "

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng hắn đột nhiên kinh ngạc nhận ra, ở trong lòng mình, tựa hồ đúng là như vậy. Lần này rời đi, thật sự rất có khả năng một thời gian dài sau đó sẽ không có cách nào quay về lại Đông Hải Thành.

Hắn đi tới thành Sứ Lai Khắc, còn có rất nhiều chuyện khác muốn làm, thí dụ như, tìm kiếm manh mối của cha mẹ.

Trước lúc rời đi, hắn còn tranh thủ gặp mặt Mang Thiên. Mang Thiên rất cục nói cho hắn biết, cha mẹ hắn, rất có thể sẽ đi tới một vài thành phố lớn. Sứ Lai Khắc Thành chính là đại lục đệ nhất thành thị, tự nhiên là có khả năng nhất.

Lúc trước phu thê Đường Tư Nhiên trước khi rời đi đã từng nói; nếu như tương lai có một ngày Đường Vũ Lâm có thể đạt đến chức nghiệp giả cấp 5 trở lên, cũng có thể đi tìm kiếm bọn họ.

Từ khi sau khi rời đi, ròng rã 3 năm rưỡi trôi qua, bọn họ thậm chí cả một Hồn Đạo Tin Nhắn cũng không gửi cho hắn.

Đường Vũ Lâm thậm chí không dám nghĩ tới. Mỗi buổi tối khi tĩnh lại từ trong mình tưởng, nhớ tới cha mẹ, trong lòng hắn sẽ có một loại thống khổ không nói ra được.

Ba! Mẹ! Hai người đến tột cùng là ở nơi nào vậy?

Đường Vũ Lâm một mình ở bên ngoài mấy năm qua, hắn đã trưởng thành hơn rất nhiều. Tâm chí cũng thành thực hơn. Tuy rằng Mang Thiên xưa nay đều chưa từng nói, nhưng cha mẹ mất đi tin tức hơn 3 năm, Đường Vũ Lâm biết, Mang Thiên lão sư cũng không quá lo lắng cho sự an toàn của bọn họ. Nếu không thì, tại sao bọn họ ngay cả một tin nhắn cũng không gửi cho hắn!? Vì ít nhất bọn họ có thể liên hệ với Mang Thiên lão sư!

Nỗ lực tu luyện để trở nên càng mạnh hơn, đối với Đường Vũ Lâm mà nói, không chỉ là bởi vì theo đuổi giấc mộng Đầu Khai Sư của hắn. Quan trọng hơn chính là, hắn hi vọng sau khi mình trở nên mạnh mẽ, có thể đi tìm cha mẹ, có đủ thực lực để bảo vệ bọn họ.

Hắn về lại ngôi nhà ở Ngạo Lai Thành. Căn nhà chỉ có bốn bức tường, cha mẹ cũng không để lại món đồ gì. Mãi đến tận hơn một năm trước, thời điểm hắn lần thứ hai quay trở lại, trong lúc vô tình phát hiện gian phòng của cha mẹ có một cái giáp bích. Ở nơi đó, hắn tìm được một viên huy chương. Huy chương này nhìn qua hết sức đặc thù, mặt trên có một ít phù hiệu riêng.

Đường Vũ Lâm biết, có khả năng đây là manh mối cha mẹ lưu lại cho hắn. Hiện tại, chiếc huy chương này đang ở ngay trong nhẫn trữ vật của hắn.

Hồn Đạo Hóa Xa chạy đều đều. Bên trong toa tàu dần dần yên tĩnh trở lại. Toa tàu hạng hai đối với vóc người dần dần cao lớn của các học viên Linh Ban mà nói, đã có vẻ hơi chật chội, nhưng mọi người đều rất yêu thích loại cảm giác xuất hành này.

Ngoài cửa sổ cảnh vật không ngừng biến hóa, bên trong toa tàu hô hấp từ từ trở nên đều đều hơn, rất nhiều hành khách cũng đã ngủ say.

Đường Vũ Lâm tâm tư cũng dần dần bình tĩnh lại. Đường phải đi từng bước một, cơm phải ăn từng miếng một... phải dựa theo phương hướng lúc trước mình đã xác định mà đi tới.

Lần này đi đến Sứ Lai Khắc Thành, việc cấp bách nhất là tìm được Thiên Niên Thanh Căn Đẳng. Tu vi hồn lực của hắn so với phán đoán lúc trước khi đột phá phong ấn tầng một còn tiến bộ nhanh hơn một chút, hơn nữa ba loại linh vật khác cũng đã tìm được, Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo tay phải đối với thân thể của hắn cũng có tác dụng tăng cường nhất định. Hắn có lòng tin có thể đột phá phong ấn tầng thứ hai.

Mà một khi đột phá tầng thứ hai phong ấn, thực lực của hắn tất nhiên sẽ có tăng lên. Khi đó, khả năng thi đậu vào Sứ Lai Khắc học viện hắn là sẽ càng thêm nắm chắc.

Về thời gian chắc sẽ kịp thôi. Căn cứ sắp xếp của Vũ Trường Không, bọn họ sẽ đến Sứ Lai Khắc Thành sớm 1 tuần. Trước tiên đi đấu giá Thiên Niên Thanh Căn Đẳng, sau đó sẽ đột phá phong ấn, tham dự cuộc thi. Trình tự này là lý tưởng nhất đối với trạng thái của Đường Vũ Lâm.

Hắn hiện tại càng ngày càng chờ mong, chờ đợi kinh hi sau khi mình đột phá phong ấn tầng hai sẽ là cái gì.

Từ Đông Hải Thành đến Sứ Lai Khắc Thành, khoảng cách so với đến Thiên Đầu Thành còn gần hơn một ít.

Khi đoàn tàu tiến vào phạm vi của Sứ Lai Khắc Thành, tốc độ rõ ràng chậm lại.

Đoàn tàu phát ra âm thanh.

"Các vị bằng hữu lữ khách tôn kính, chúng ta hiện tại đã tiến vào thành thị lớn nhất Đẩu La Đại Lục - Sử Lai Khắc Thành. Sử Lai Khắc Thành có lịch sử lâu đời, văn hóa phong phú. Có đại lục đệ nhất học viện, Sử Lai Khắc học viện, đồng thời, cũng là vị trí của Truyền Linh Tháp tổng bộ. Sử Lai Khắc Thành, là Liên Bang đệ nhất thành thị, nắm giữ địa vị kinh tế, chính trị quan trọng trong Liên Bang. Các vị bằng hữu hiện tại có thể nhìn ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ. Xin mời hướng phía xa bên tay trái các vị, tòa tháp cao kia, chính là tổng bộ của Truyền Linh Tháp."

Linh Ban bốn người không hẹn mà cùng hướng về cửa sổ bên trái nhìn sang. Quả nhiên, xa xa là một tòa tháp chọc trời, ẩn hiện trong mây, sừng sững ở nơi đó. Bởi vì khoảng cách khá xa, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy cao trung thượng bộ của tòa tháp, nguy nga đứng vững, tỏa ánh hào quang màu bạc nhạt nhạt. Tòa tháp có 8 mặt, bộ phận cao nhất của tòa tháp hoàn toàn ở trong mây mù.

Đường Vũ Lâm trước đây đã từng nghe nói, Truyền Linh Tháp tổng bộ là kiến trúc cao nhất đại lục. Hơn nữa, Liên Bang có minh văn quy định, bất kỳ kiến trúc nào, độ cao đều không thể vượt qua nó. Đây là sự tôn trọng đối với tổ chức Truyền Linh Tháp.

Nếu như nói đến tổ chức thần bí nhất trên đại lục, rất có khả năng đó chính là Đường Môn. Tổ chức có gốc gác phong phú nhất, hẳn là Sử Lai Khắc học viện. Nhưng nếu nói về tổ chức mạnh mẽ nhất, không hề nghi ngờ chút nào, chính là thuộc về Truyền Linh Tháp.

Dựa vào Hồn Linh nhân tạo, Truyền Linh Tháp nắm giữ những nhân tài, cường giả nghiên cứu ưu tú nhất, đồng thời cũng có nguồn tài phú khổng lồ có thể vượt qua cả Liên Bang. Ở bên trong Liên Bang có địa vị vô cùng quan trọng.

Bên trong Liên Bang nghị viện, có 07 ghế thuộc về Truyền Linh Tháp. Phải biết, toàn bộ Liên Bang nghị viện, tổng cộng cũng chỉ có 108 ghế mà thôi.

Đây là còn chưa tính đến những nghị viên khác chịu ảnh hưởng của tổ chức Truyền Linh Tháp.

Sử Lai Khắc Thành, quả nhiên vô cùng rộng lớn!

Ngoại trừ tổng bộ Truyền Linh Tháp ở xa xa ra, kiến trúc ngoài cửa sổ cũng phát sinh một ít biến hóa, có cỏ sắc cỏ hương, cũng có những kiến trúc hiện đại đan xen lẫn nhau.

Cũng không như Thiên Đẩu Thành, hoàn toàn là kiến trúc từ thời kỳ thượng cổ, thậm chí là thời kỳ viễn cổ. Cũng không giống Đông Hải Thành loại tân thành thị hoàn toàn là mùi vị kim loại.

Sử Lai Khắc Thành làm cho người ta có cảm giác càng thêm bao dung, cũng càng rộng lớn hơn.

Đây tuyệt đối là một toà đại thành thị nhìn không thấy điểm cuối!

Sau khi tiến vào Sử Lai Khắc Thành, Hồn Đạo Hóa Xa Cao Tốc lại tăng tốc liên tục một canh giờ, mới tiến vào được nhà ga.

Nhà ga Sử Lai Khắc Thành, là nhà ga to lớn nhất mà Đường Vũ Lâm từng gặp, so với Thiên Đẩu Thành, Đông Hải Thành, Hồn Đạo Hóa Xa Trạm này cũng phải lớn gấp 5 lần trở lên.

To lớn khung đỉnh, phong cách kiến trúc cổ điển, khắp nơi đều có thể nhìn thấy tượng đá. Hoàn toàn hiển hiện ra gốc gác của thành phố này.

Trong số hết thảy các đại thành thị, cũng chỉ có Liên Bang tổng bộ mới có thể miễn cưỡng cùng nó sánh ngang.

"Vũ lão sư, chúng ta bây giờ đi đâu bên trong ả? Trực tiếp đi đến Sử Lai Khắc học viện bên kia ả?" Tạ Giải có chút vội vã không nhịn nổi hỏi dò. Dù cho là hấn xuất thân từ gia đình giàu có, sau khi đi tới nơi này tâm tình cũng có chút không kiềm chế được.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đẩu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 245: Đến đây, Sử Lai Khắc trong truyền thuyết

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyenCV.com

Vũ Trường Không sắc mặt bình tĩnh, dáng vẻ vẫn lạnh lẽo như trước, thế nhưng, ở nơi sâu xa trong con ngươi hấn, nhưng xẹt qua một vệt hào quang đầy phức tạp.

"Trước tiên ở lại."

Vũ Trường Không chọn khách sạn, nhất định rất bình thường. Cách Hòn Đạo Hóa Xa Trạm không xa, một tòa khách sạn có kích thước không lớn lắm, Vũ Trường Không thuê 3 phòng.

Tòa khách sạn này nhìn qua đã rất nhiều năm rồi, tường ngoài đã có chút loang lổ, hoàn toàn là kiến trúc được tạo thành từ gỗ và đá.

Khách sạn cổ điển, nhưng bên trong vẫn khá sạch sẽ. Bất quá nội thất lại khá đơn giản.

Một cái giường, hai tủ đầu giường, một tủ treo quần áo, một cái bàn, một cái ghế. Một phòng vệ sinh nhỏ chỉ có thể đồng thời chứa được 2 người. Chỉ đến thế mà thôi. Vách tường sơn màu trắng, cảnh sắc có thể thấy được ngoài cửa sổ chính là Hòn Đạo Hóa Xa Trạm.

Đường Vũ Lâm cùng Tạ Giải một gian, Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt một gian, Vũ Trường Không một mình một gian.

Vốn là Vũ Trường Không muốn ở một phòng ba người, nhưng phòng khách sạn nhỏ này chỉ chứa được hai người mà thôi, nếu không, chắc chắn hắn sẽ chỉ thuê hai phòng để tiết kiệm chi phí.

"Ai, thật thoải mái." Tạ Giải vừa vào phòng liền ngã nằm xuống giường, banh rộng thân thể.

Đường Vũ Lâm lại trước tiên đi đến bên cửa sổ, nhìn khung cảnh xa lạ bên ngoài.

"Vũ Lâm, ngươi nói xem vì sao Vũ lão sư lại keo kiệt như vậy! Ông ở học viện thu vào cũng không ít mà. Hơn nữa, ông còn là Đẩu Khái Sư! Ngươi không thấy được, lúc trước Đẩu Khái của thầy huyền lệ đến mức nào đâu. Hòn Sư có thể chế tác được Đẩu Khái, nhất định phải vô cùng giàu có mới làm được như vậy!"

Đường Vũ Lâm mỉm cười nói: "Vũ lão sư chỉ là không thêm đề ý những ngoại vật như này mà thôi. Ngươi đó! Thành thật một chút đi. Chúng ta lần này không phải là đến để du ngoạn."

Tạ Giải nói: "Được rồi, được rồi, ta trước tiên ngủ một chút đã. Trên tàu ông ông một đường, cuối cùng cũng coi như là có thể duỗi thẳng chân." Hòn Đạo Hóa Xa tuy rằng thuận tiện, nhưng ngồi toa hạng hai thời gian dài thực sự cũng không phải là sự tình thoải mái gì cho cam.

Rất nhanh, hô hấp của Tạ Giải liền trở nên đều đều.

Đường Vũ Lâm tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo sạch, sau đó đi đến cửa phòng của Vũ Trường Không, nhấn chuông cửa.

Vũ Trường Không mở cửa ra nhìn thấy hắn, cũng không lên tiếng, liền để cho hắn đi vào.

"Vũ lão sư. Chúng ta hiện tại có thể đi được chưa?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, "Đừng nóng vội. Buổi đầu giá đều là vào buổi tối tiến hành. Chậm một chút mới đi cũng không có chuyện gì. Phòng đầu giá lớn tại Sử Lai Khắc thành cũng có không ít, ta dẫn ngươi đi tìm, khẳng định là có thể tìm được. Bất quá, ngươi không thể nóng ruột."

"Vâng." Đường Vũ Lâm hít sâu một cái, khiến hơi thở của chính mình ổn định lại. Hắn đúng là có chút nôn nóng.

Luận thiên phú, hắn xưa nay đều không cho rằng thiên phú của mình đủ tốt. Tự thân Võ Hồn của hắn là Lam Ngân Thảo, dù cho hai Hồn Hoàn đều là Thiên Niên, cũng chỉ là Thiên Niên Lam Ngân Thảo mà thôi. Kim Long Trảo dù là rất mạnh nhưng cũng chỉ có thể chống đỡ trong thời gian quá ngắn.

Hắn đối với năng lực thực chiến của mình rất tin tưởng, thực lực tổng hợp cũng không kém hơn các bạn, cùng lắm là kém hơn Cổ Nguyệt. Nhưng mà đây cũng là Sử Lai Khắc học viện! Nếu đã đi tới nơi này, hắn vô cùng hy vọng có thể thi đậu, đương nhiên là nắm chắc thêm được chừng nào tốt chừng đó.

Vũ Trường Không trầm giọng hỏi: "Vũ Lâm, ta hỏi ngươi một lần nữa, huyết thống sức mạnh kia của ngươi, sau khi tập hợp đủ 4 loại linh vật, có thật sự nắm chắc là biến dị tốt không? Nếu như ngươi không nắm chắc tuyệt đối. Ta cũng kiến nghị ngươi không nên mạnh động. Bởi vì, một khi xuất hiện phản phệ, e rằng sẽ ảnh hưởng đến tương lai của ngươi."

Đường Vũ Lâm không chút do dự nói: "Vũ lão sư, em khẳng định, biến dị Võ Hồn của em là biến dị tốt, hơn nữa nhất định sẽ thành công." Hắn không thể nói trong cơ thể mình phong ấn Kim Long Vương sức mạnh, chỉ cần đột phá phong ấn, hấp thu tinh hoa trong phong ấn Kim Long Vương, đối với hắn mà nói, đương nhiên sẽ là chuyện tốt.

Vũ Trường Không hơi ngạc nhiên, "Nếu ngươi chắc chắn, ta cũng không nói nhiều. Đợi một chút đi, trời tối chúng ta sẽ đi ra ngoài."

"Cảm tạ Vũ lão sư."

Đường Vũ Lâm trở lại trong phòng, mình tưởng một hồi, sắc trời bên ngoài cũng đã dần dần tối lại.

Bữa tối bọn họ ăn ngay tại khách sạn luôn. Tuy rằng chỉ là một tòa khách sạn nhỏ, nhưng có lẽ bởi vì nơi này là Sử Lai Khắc Thành, mùi vị cơm nước vẫn tốt vô cùng.

Nhưng Đường Vũ Lâm ngày hôm nay lại có chút mất tập trung, lượng cơm ăn so với bình thường chỉ ít giảm xuống 50%. Đương nhiên, dù là vậy, một mình hắn ăn cũng bằng tất cả những người khác cộng lại.

"Các người ở trong phòng nghỉ ngơi, mình tương. Nếu như muốn đi ra ngoài, đi gần thôi. Mang theo Hồn Đạo Bộ Đàm." Vũ Trường Không căn dặn Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn ba người.

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Vũ lão sư, vậy ngài cùng đội trưởng thì sao?" Nàng hiện tại gọi Đường Vũ Lâm là đội trưởng đã quen, cũng sẽ không kêu tên.

"Ta dẫn Vũ Lâm đi ra ngoài có chút việc. Sẽ trở về muộn một chút."

Vũ Trường Không làm việc, xưa nay đều sẽ không giải thích cái gì, nói xong, hắn mang theo Đường Vũ Lâm liền đi ra ngoài.

Đường Vũ Lâm hướng về các bạn ra dấu không thành vấn đề, rồi mới theo Vũ Trường Không rời khỏi khách sạn.

Đối với Sử Lai Khắc Thành, Vũ Trường Không có vẻ rất quen thuộc, nhưng khác với khi trước ở Thiên Đẩu Thành, hắn không lựa chọn đi bộ, mà lại gọi một chiếc Hồn Đạo Taxi.

Hồn Đạo Taxi vô cùng thoải mái tiện lợi, nhưng giá cả so với phương tiện công cộng đắt hơn rất nhiều, đây vẫn là lần đầu tiên Đường Vũ Lâm nhìn thấy Vũ Trường Không lựa chọn loại phương tiện giao thông đắt như vậy.

Bất quá, rất nhanh hắn liền hiểu được vì sao lại như vậy. Sử Lai Khắc Thành thực sự quá to lớn.

Hồn Đạo Taxi tốc độ rõ ràng nhanh hơn phương tiện công cộng nhiều, nhưng dù vậy, bọn họ cũng đi mất hơn 40 phút mới đến được nơi cần đến.

Đây là một tòa kiến trúc đỉnh nhọn, Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lâm đi vào bên trong.

Bên trong có nhân viên tiếp đãi chào đón, "Xin hỏi, hai vị là tới tham gia bán đấu giá sao? Xin lấy ra thư mời của các vị."

Vũ Trường Không từ trong lồng ngực lấy ra một thứ lung lay một thoáng, trên mặt vị nhân viên kia nhất thời trở nên khách khí cung kính hơn, "Hóa ra là đại nhân đến rồi, mời đi theo ta." Vừa nói, hắn cũng không đòi thư mời gì thêm, cứ như vậy dẫn Đường Vũ Lâm cùng Vũ Trường Không đi vào bên trong.

Đường Vũ Lâm rốt cục nhìn thấy được cái gì gọi là xa hoa.

Mặt đất là một màu thảm đỏ, trên thảm được thêu các loại đồ án mà tạo thành, đồ án lấy màu vàng làm chủ.

Hai bên vách tường hành lang đều được trang trí bằng gỗ trắng, mặt trên đồng dạng là kim văn đồ án, trên đỉnh đầu là đèn thủy tinh huyền lệ loá mắt, vô cùng chói lọi.

Lần đầu tiên tới một nơi xa hoa như thế này, Đường Vũ Lâm cũng rõ ràng cảm thấy có chút áp lực, thỉnh thoảng nhìn Vũ Trường Không. Vũ lão sư lại có vẻ bình tĩnh tự nhiên, tựa như so với khi còn ở học viện không có gì khác nhau.

Hai người được dẫn tới một gian phòng xa hoa, có người đưa lên đồ uống, căn bản không cần chờ đợi, một trung niên nữ tử mặc chế phục liền đi vào.

"Kính chào quý khách tôn kính, ta là hướng dẫn viên phòng đấu giá Nhược Lăng, xin hỏi có thể giúp được gì cho hai vị?" Nàng bước vào cửa nhỏ, hướng về Vũ Trường Không cùng Đường Vũ Lâm hai người, hơi khom người hành lễ.

"Đem danh sách món đồ đấu giá cho ta xem một chút." Vũ Trường Không trực tiếp nói.

Nhược Lăng khẽ mỉm cười, bước nhanh tới bên người Vũ Trường Không, ngồi xổm xuống trước người hắn, trên cổ tay có một vòng tay màu vàng nhìn qua không quá bắt mắt lóe sáng lên, một khối Hồn Đạo Mảnh Hình tinh xảo liền xuất hiện trong lòng bàn tay nàng. Nàng nhanh chóng nhấn nút, trên mảnh ảnh liền hiện ra một danh sách *.

** Tường tượng y chang xài máy tính bảng vậy!*

"Xin hỏi, ngài muốn xem món đồ đấu giá loại nào?" Mặt nàng trước sau đều mỉm cười, nhưng ánh mắt cũng không ngừng nhìn về vẻ lạnh lùng nam tính của Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không cùng Đường Vũ Lâm, hai mỹ nam một lớn một nhỏ. Hấp dẫn nàng không nghi ngờ chính là Vũ Trường Không, hướng chi, nàng vừa mới nhận được chỉ thị, biết vị này có thể không phải là nhân vật bình thường, là tồn tại cấp bậc kia, trong lòng dĩ nhiên lại càng thân thiện. Nàng đối với tướng mạo bản thân hay vóc người đều phi thường tự phụ, nếu như có thể lưu lại ấn tượng tốt cho vị này, nói không chừng tương lai có khả năng tiến thêm được một bước đấy!

Mùi hương trên người nàng tỏa ra thơm ngát, mùi thơm này tuyệt đối không phải hương vị của nước hoa rẻ tiền, cũng không khiến người khác phản cảm. Nét cười của nàng cũng rất ôn nhu, không chút nào làm ra vẻ. Tường mạo rất đẹp, tóc búi cao, tràn ngập vẻ đẹp của mỹ nhân thành thị.

Đáng tiếc, bất kể là dung nhan của nàng, vóc người hay là nét mỉm cười trên mặt, đều không được cái người lạnh lùng "nào đó" để ý tới.

Vũ Trường Không nói: "Linh vật."

"Được." Nhược Lăng rất nhanh chọn nút "linh vật", nhất thời, một danh sách dài trượt xuống.

"Ngài có mục tiêu cụ thể không? Ta có thể giúp ngài tìm." Nhược Lăng trong lòng thầm than, người này làm sao lại không thêm nhìn lấy mình một chút nào vậy! Chẳng lẽ, chính mình vẫn chưa thể lọt vào mắt của hắn sao?

"Thiên Niên Thanh Cân Đẳng." Vũ Trường Không nói rằng.

"Xin chờ một chút." Nhược Lăng nhập vào danh tự này, màn hình biến hóa, lại xuất hiện một loạt danh sách.

Thiên Niên Thanh Cân Đẳng, có thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm ba loại phân chia. Mỗi một loại giá cả không giống nhau. Mặt trên phân biệt có giá khởi điểm, cùng giá đấu giá dự kiến.

"Gần nhất lúc nào sẽ có Thiên Niên Thanh Cân Đẳng đấu giá?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lâm ngồi ở bên cạnh đã xem đến mức hai mắt tỏa sáng, thực sự có thể tìm được rồi! Cuối cùng cũng coi như là tìm được một loại linh vật cuối cùng. Nơi này thật không hổ là Sứ Lai Khắc Thành!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Một cách bán đấu giá không ngờ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Thiên Niên Thanh Cân Đẳng gần nhất sẽ được đấu giá sau 3 ngày, bắt đầu lúc 20h00. Có thể có tổng cộng 3 cây Thiên Niên Thanh Cân Đẳng." Nhược Lăng xảo tiểu yên nhiên nói.

Vũ Trường Không nhú mày, "Nếu như ta hiện tại cần gấp một cây thượng phẩm, cần dùng phương thức gì có thể thu được?" Số lần bình thường hắn tới phòng đấu giá cũng không nhiều, lại càng là đã rất lâu chưa quay lại phòng đấu giá này.

Nhược Lăng sau khi do dự một chút liền nói: "Vốn là dựa theo quy tắc của chúng ta, món đồ đấu giá không thể trực tiếp bán ra. Nhưng thân phận ngài cao quý, nếu như ngài hiện tại muốn mua ngay, phải trả giá cao gấp khoảng tầm 20% đồ lại so với giá dự đoán sau cùng, chúng ta sẽ dùng số tiền này thương lượng với người bán và đưa cho ngài câu trả lời chắc chắn."

Vũ Trường Không quay đầu nhìn về phía Đường Vũ Lâm, "Ngươi thấy thế nào?"

Đắt hơn 20%? Đường Vũ Lâm nhất thời cảm thấy lòng đau như cắt, đây cũng là một con số không hề nhỏ! Hắn vừa liếc nhìn màn ảnh một cái, rõ ràng nhìn thấy, thượng phẩm Thiên Niên Thanh Cân Đẳng, định giá tối đa lên tới 5 triệu đồng liên bang, đắt hơn 20% tức là 6 triệu đồng lận đó!

Những năm này hắn tuy rằng tích góp không ít tiền, nhưng mà mỗi một đồng đều phải đổi bằng không biết bao nhiêu lần gõ búa mới có được, nếu tiết kiệm được thì vẫn nên tiết kiệm!

"Vũ lão sư, chờ hai ba ngày nữa cũng không sao chứ?" Đường Vũ Lâm sau khi do dự một chút liền nói.

Vũ Trường Không trong mắt chứa đầy thâm ý liếc nhìn hắn, gật đầu, nói: "Được. Cho chúng ta hai vé tham dự buổi đấu giá, sau ba ngày nữa chúng ta sẽ đến đây đấu giá."

"Được rồi, ngài chờ một lát, ta sẽ đi xử lý ngay." Nhược Lăng mỉm cười đáp ứng một tiếng, đứng dậy đi tới. Thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, nàng đã hiểu ra, người đàn ông này mình không thể chân chính tiếp cận, nhân gia người ta căn bản là không đem mình đặt ở trong mắt.

Cầm vé tham dự buổi đấu giá, Đường Vũ Lâm cùng Vũ Trường Không trở về khách sạn. Toàn bộ quá trình, Vũ Trường Không đối với việc hắn muốn thông qua đấu giá để thu được Thiên Niên Thanh Cân Đẳng lại không có bất kỳ bình luận nào. Toàn bộ đều để hắn làm chủ.

Đường Vũ Lâm trong lòng kỳ thực cũng có chút thấp thỏm, một tuần nữa là tới ngày thi vào Sứ Lai Khắc học viện rồi. Ba ngày nữa mới thu được Thiên Niên Thanh Cân Đẳng, chỉ còn có 4 ngày để đột phá phong ấn. Tình trạng cơ thể mình so với lúc trước tốt hơn nhiều, thời gian để đột phá chắc cũng nhanh hơn trước.

Có phán đoán như vậy, tâm tình của hắn cũng ôn hòa lại mấy phần.

Sau đó ba ngày, Đường Vũ Lâm vẫn lưu lại trong phòng tu luyện, mặc dù mới tới Sứ Lai Khắc Thành, hắn lại không đi qua ngoài lấy một lần. Tạ Giải nhìn

hắn như vậy, tự nhiên cũng không tự đi ra ngoài. Dù hắn cũng không cho rằng ra trận mới mãi gươm sẽ mang lại tác dụng gì.

Sau ba ngày, Đường Vũ Lâm cùng Vũ Trường Không lần thứ hai đi tới sàn đấu giá.

Bọn họ trực tiếp được mời đến phòng khách quý, trường đấu giá chỉ có hai loại người có được địa vị này, một loại tự nhiên là có tài lực, một loại khác chính là có thực lực. Không thể nghi ngờ, Vũ Trường Không thuộc về loại sau.

Quy mô của buổi đấu giá rõ ràng so với Đông Hải Thành lớn hơn nhiều, mỗi một món đồ đấu giá được đưa lên đều là vật quý hiếm, bầu không khí của buổi đấu giá rất nhanh liền sôi động lên.

"Món đồ đấu giá thứ 11, thượng phẩm Thiên Niên Thanh Cân Đẳng. Giá khởi điểm, 3 triệu liên bang kim hôn tệ. Mỗi lần tăng giá không ít hơn 10 vạn đồng liên bang. Đấu giá bắt đầu."

Rốt cục đến rồi.

Đường Vũ Lâm theo bản năng nắm chặt nắm đấm, đối với hắn mà nói, món linh vật này cực kỳ trọng yếu.

Vũ Trường Không trực tiếp đem thẻ số đưa vào trong tay hắn, chính mình ngồi ở bên cạnh, ra vẻ việc này không liên quan gì đến mình.

Thời điểm chỉ điểm tu luyện, hắn đối với Đường Vũ Lâm luôn luôn là tận hết sức lực, nhưng ở phương diện kinh tế, xưa nay hắn đều tính toán cùng Vũ Lâm vô cùng sòng phẳng. Đối với điểm này, Đường Vũ Lâm trái lại càng thêm ưa thích, hắn không muốn dựa dẫm người khác quá nhiều.

"3 triệu đồng liên bang." Đường Vũ Lâm giơ thẻ số trong tay lên, không chút do dự ra giá.

"310 vạn đồng liên bang." Rốt cục cũng có người cạnh tranh.

Thiên Niên Thanh Cân Đẳng sở dĩ bán đắt đến như thế cũng là bởi vì bản thân nó không có bất kỳ tác dụng phụ nào, có thể tăng cường thể chất, cường độ gân cốt. Đối với các gia tộc lớn mà nói, nó đều là nhu yếu phẩm dùng để bồi dưỡng con cháu trẻ tuổi không thể tốt hơn. Vì lẽ đó, Thiên Niên Thanh Cân Đẳng xưa nay cũng không thiếu thị trường tiêu thụ.

"350 vạn đồng liên bang."

"380 vạn đồng liên bang."

Giá tiền không ngừng tăng lên. Đường Vũ Lâm vừa nâng thẻ, trong lòng bàn tay đã bắt đầu chảy mồ hôi. Bởi vì hắn phát hiện, dựa theo tốc độ nâng giá hiện tại, tựa hồ là sẽ vượt quá định giá 5 triệu!

Hắn đã bắt đầu hối hận rồi, nếu sớm biết như vậy, ngày đó chỉ bằng dùng 6 triệu trực tiếp mua luôn.

Hắn rất ít khi tham gia đấu giá, vì lẽ đó cũng không biết, sàn đấu giá đưa ra định giá bình thường đều là giá cả ước chừng có thể thu lại được lợi nhuận mong muốn.

Nếu như không phải món đồ đấu giá đứng đầu, bình thường cũng đều có thể chốt giá ở mức định lượng. Mà món đồ đấu giá hàng đầu, đại đa số đều vượt quá định giá này, có lúc, thậm chí còn vượt quá định giá rất nhiều.

Vì lẽ đó, ngày đó Nhược Lăng đưa ra đề nghị tăng 20% giá bán Thanh Cân Đẳng cho bọn họ, đã là nể mặt thân phận của Vũ Trường Không. Nói như vậy, Thiên Niên Thanh Cân Đẳng, loại linh vật này đều là cung không đủ cầu.

Đường Vũ Lâm làm sao biết được tình huống như thế, nhất thời tạo thành tình hình trước mắt.

Vũ Trường Không đương nhiên là biết có thể sẽ phát sinh tình huống như thế, nhưng hắn cũng không hề nhắc nhở Đường Vũ Lâm. Dưới cái nhìn của hắn, bất luận chuyện gì, phải chính mình tự mình trải nghiệm, mới có thể sâu sắc lĩnh ngộ, ký ức cũng sẽ khắc sâu hơn.

"540 vạn đồng liên bang." Thời điểm giơ bảng số lên, Đường Vũ Lâm đã có chút khòe không ra nước mắt.

"570 vạn đồng liên bang." Rất nhanh sẽ có người ra giá tiền cao hơn.

Đường Vũ Lâm hiện tại ngay cả cơ hội hối hận đều không có, hắn tuy rằng keo kiệt, nhưng đối với việc đột phá phong ấn của mình vẫn rất là coi trọng. Không thể nghi ngờ, Thiên Niên Thanh Cân Đẳng thượng phẩm tỷ lệ thành công là cao nhất, thời điểm hắn nhìn danh sách đấu giá ngày đó đã phát hiện, thượng phẩm chỉ có một cây mà thôi. Nói cách khác, hắn hiện tại coi như là đã hối hận rồi, nhưng cả cơ hội để mua đắt hơn 20% cũng không thể xuất hiện lần hai.

Bởi vậy, hắn cũng chỉ có thể cắn răng tiếp tục đấu giá.

"620 vạn đồng liên bang." Giá cả đột phá 600 vạn, sắc mặt Đường Vũ Lâm đã trở nên hết sức khó coi. Chính mình đúng là quá ngu xuẩn! Tại sao ngày đó không đồng ý? Không chỉ có thể thử đột phá sớm ba ngày, còn có thể đỡ bớt được nhiều tiền!

"630 vạn đồng liên bang." Hắn không thể không đuổi theo giá này.

"650 vạn đồng liên bang..."

"680 vạn đồng liên bang..."

"730 vạn đồng liên bang!" Đường Vũ Lâm hầu như là nghiêng răng nghiêng lợi lại một lần nữa giờ thế số.

Rất cục, lần này, toàn trường yên tĩnh lại, không có ai tiếp tục ra giá.

"730 vạn lần thứ nhất, 730 vạn lần thứ hai, 730 vạn lần thứ ba, dừng! Thành giao."

Nurong theo tiếng chuy vang lên, Đường Vũ Lâm cả người hầu như là xụi lơ ở trên ghế, 130 vạn, chính mình đã ném đi 130 vạn rồi! Lòng ta sao nhói đau người ơi!

Vũ Trường Không nhìn hắn, thân nhiên nói: "Ngày ấy, thứ ta đưa cho bọn họ xem chính là chứng minh Đẩu Khai Sur thân phận. Nói như vậy, món đồ đầu giá đứng đầu nhất định sẽ vượt quá định giá. Giá ngày hôm nay người đầu giá được là chuyện bình thường. Hiểu chưa?"

Đường Vũ Lâm cười khổ nói: "Đã hiểu ạ, nhưng mà đánh đổi thật là thê thảm!"

"Đi thôi." Vũ Trường Không cả một chút ý tứ an ủi đều không có. Tự mình lựa chọn, vậy tự mình phải gánh chịu hậu quả, vĩnh viễn không được oán trời trách đất. Câu nói này hắn không nói qua với Đường Vũ Lâm, nhưng vẫn luôn dùng hành động để giáo dục hắn.

Thời điểm trả tiền, Đường Vũ Lâm đau lòng có chút không dám nhìn. Ba năm qua, hắn tổng cộng cũng tích góp được hơn 14 triệu đồng liên bang. Đây cũng chính là toàn bộ thu nhập của Đoán Tạo Sư cấp 4 như hắn.

Nếu như không phải hắn đối với trùng kích Linh Đoán Tạo khá tự tin rằng sẽ không lãng phí quá nhiều kim loại hiếm, chỉ sợ hắn còn thống khổ hơn. Chút tiền còn lại này của hắn, căn bản là không mua được bao nhiêu kim loại hiếm.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 247: Sắp xếp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cẩn thận từng li từng tí một đem chiếc hộp gỗ màu đen kia thu vào trong nhẫn trữ vật của mình, Đường Vũ Lâm lòng đau như cắt đi theo Vũ Trường Không ngồi lên Hòn Đạo Taxi một lần nữa quay về khách sạn.

"Sau khi trở về người liền muốn hấp thu ngay những linh vật kia để tăng cường huyết thống?" Vũ Trường Không hướng về Đường Vũ Lâm hỏi.

"Dạ vâng!" Đường Vũ Lâm trong lòng vẫn còn đang thống khổ lắm. Thật là nhiều tiền! Thật nhiều tiền! Đột phá phong ấn quả thực là ném tiền qua cửa sổ!

Điều duy nhất có thể giúp hắn tự an ủi mình, chính là ký thác hy vọng vào lần đột phá này, hy vọng nó sẽ giúp mình có tiến bộ thật lớn. Nếu không, thật sự trời cao không có mắt!

Số tiền cùng điểm cống hiến tích lũy suốt ba năm nay của ta! Ba năm đoán tạo liên tục, hầu như phần lớn đều dùng để đổi lấy bốn loại linh vật này. Nếu không, chỉ riêng điểm cống hiến của hắn ở Đường Môn, đã đủ để hắn đổi lấy Đường Môn tuyệt học, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ.

Đường Môn tuyệt học ngoại trừ Không Hạc Cầm Long ra, hắn còn đổi lấy Cầm Nã Thủ cùng Loạn Phi Phong Chuy Pháp. Thứ trước dùng để tăng cường năng lực cận chiến của bản thân, thứ sau dùng để phụ trợ đoán tạo. Có người nói, Loạn Phi Phong Chuy Pháp kia có nguồn gốc từ một đại gia tộc từ thời kỳ thượng cổ. Đường như là gia tộc của Sáng Thế Tổ của Đường Môn, Đường Tam. Gọi là Hạo Thiên Tông.

Theo thời gian trôi đi, Hạo Thiên Tông đã biến mất không còn tăm tích, nhưng Loạn Phi Phong Chuy Pháp này vẫn còn lưu truyền lại. Nó vừa thích hợp để sử dụng trong chiến đấu, lại cũng có thể dùng để đoán tạo. Đối với trời sinh thần lực như Đường Vũ Lâm mà nói lại là vô cùng thích hợp.

Nhưng Đường Môn còn có rất nhiều tuyệt học hắn muốn học, hắn hiện tại rất muốn hỏi đoán, chính là Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, còn có một loại phương pháp cận chiến khác, gọi là Nhu Cốt Bất Đoạn Suất, cũng là một tuyệt học cận chiến vô cùng tuyệt hảo.

Đường Vũ Lâm có thân thể thiên phú dị bẩm, không chỉ sức mạnh to lớn, tính dẻo dai cũng hơn xa người thường, vẫn có thể miễn cưỡng học được Nhu

Cốt Bát Đoạn Suất. Chỉ là hiện tại túi tiền hơi có chút khó coi, điểm cống hiến đã tiêu xài gần hết. Để tích lũy đủ hần cần phải tốn một đoạn thời gian không ngắn nữa.

Đương nhiên, nếu như hần có thể tiến vào Linh Đoán Tạo cảnh giới, khoảng thời gian này sẽ có thể được rút ngắn đi rất nhiều lần.

Đường Vũ Lâm cũng không muốn keo kiệt, nhưng hần cũng không có cách nào cả! Cái gì cũng đều cần có tiền. Để xung kích Linh Đoán Tạo cũng cần. Tiếp tục đột phá các tầng phong ấn, bảo vệ cái mạng nhỏ cũng cần, tương lai muốn trở thành Đấu Khải Sư mạnh mẽ, lại càng không biết cần mất bao nhiêu tiền. Hiện tại không tăng tiền, sau này làm sao bây giờ?

"Người có thể xác định tốn bao nhiêu thời gian không?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lâm lắc lắc đầu.

Vũ Trường Không cau mày nói: "Người ngay cả thời gian cũng đều không xác định, tại sao còn muốn lựa chọn phương thức đoạt đấu giá để thu được Thiên Niên Thanh Cân Đẳng?"

Đường Vũ Lâm khóe miệng co giật một thoáng, trong lòng thầm nghĩ, Vũ lão sư, ngài có thể ngừng xát muối vào vết thương được không? Ta đã rất thảm rồi, hu hu!

"Em...em...chỉ là vì tiếc tiền..." Đường Vũ Lâm lẩm bẩm nói.

Vũ Trường Không tựa hồ không hề nhận ra được lời nói của mình có bao nhiêu đã kích, lạnh nhạt nói: "Bớt đi sao?"

Đường Vũ Lâm trong lòng như nát tan, "Không có."

Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Người hiện tại có hai lựa chọn, trở về lập tức tăng cường huyết thống, nếu thời gian quá dài, sẽ có khả năng ảnh hưởng lớn đến cuộc thi vào học viện Sử Lai Khắc của người. Vì lẽ đó, lựa chọn thứ nhất là không tăng cường huyết thống, trước tiên tham gia sát hạch. Lựa chọn thứ hai là trực tiếp tăng cường huyết thống, hy vọng có thể hoàn thành trong thời gian ngắn, sau đó mới tham gia sát hạch. Người chọn cái nào, cần phải cân nhắc kỹ."

Đường Vũ Lâm chau mày, trong lòng hần lúc này cũng đang phân vân giữa hai lựa chọn này. Hần thực sự là không cách nào xác định được mình đột phá huyết thống cần mất bao nhiêu thời gian, một khi tốn thời gian quá dài, có khả năng sẽ gặp sự cố.

Nhưng mà nếu cứ như vậy tham gia khảo hạch. Mình có thể thi đậu được sao? Đây chính là Sử Lai Khắc học viện đó!

"Vũ lão sư, ngài cảm thấy lấy năng lực hiện tại của em, có thể thi đậu vào Sử Lai Khắc học viện sao?" Đường Vũ Lâm dò hỏi.

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn hần, "Khó."

Khó? Đây không phải là hàm ý hần không đủ khả năng sao? Đường Vũ Lâm không nhịn được hỏi tới: "Khó đến mức nào ạ?"

"Rất khó!" Vũ Trường Không ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ. `

Đường Vũ Lâm trong lòng giật thót. Ngài không thể nói thêm giúp ta vài câu sao?! Giúp ta phân tích, phân tích đi trời! Thật quá tắc trách đi mà...

Nhưng hần nào dám nói những câu này ra, cắn chặt hàm răng nói: "Nếu như em rất khó có khả năng thi đậu, vậy không bằng vẫn nên liều một phen. Vũ lão sư, nếu ngài cảm thấy em rất khó thi đậu, ba ngày trước tại sao không khuyên em trực tiếp mua Thiên Niên Thanh Cân Đẳng!? Có thêm ba ngày thời gian, độ khả thi em có thể tăng cường huyết thống kịp thời gian sẽ cao hơn nhiều."

Vũ Trường Không thần nhiên nói: "Người đã lớn rồi. Huống chi, tiền là của người, quyết định như thế nào, cũng là chuyện của người."

Đường Vũ Lâm trong lòng ai oán, hần đã biết câu trả lời sẽ là như vậy, nhưng vừa rồi vẫn không nhịn được hỏi, mà hỏi câu kia, hần cũng có cảm giác thất bại.

"Em lựa chọn trước tiên tăng cường huyết thống." Đường Vũ Lâm hít sâu một cái, trong mắt một lần nữa toát ra ánh sáng kiên định.

Nếu không tăng lên, rất khó thi đậu, vậy cũng chỉ có cách liều mạng, tối thiểu còn có chút cơ hội. Hoặc cũng có thể nói có cơ hội cao hơn.

"Được." Vũ Trường Không gật đầu một cái, lại không hề răng tiếng nào nữa.

Trở lại khách sạn, Vũ Trường Không chỉ vào phòng của mình, "Người ở phòng ta đột phá. Ta hộ pháp cho người." Nói xong, trước hết mở cửa phòng đi vào.

Nhìn bóng lưng cao to của hần, Đường Vũ Lâm trong lòng có chút ám áp, hần kỳ thực biết, Vũ lão sư không có ý nhắc nhở mình cũng chỉ là phương thức dạy học của thầy mà thôi, cũng không phải thật sự không muốn khuyên bảo.

Hít sâu một hơi, Đường Vũ Lâm đi vào gian phòng của Vũ Trường Không. Vũ Trường Không chỉ lên giường, còn mình lại kéo lấy một cái ghế ngồi xuống bên cạnh.

Đường Vũ Lâm đem bốn loại linh vật phân biệt lấy ra, đặt ở trên bàn.

Đã sắp bắt đầu rồi sao?

Hơn ba năm, rốt cục cũng có thể bắt đầu đột phá đạo phong ấn thứ hai. Sau khi đột phá thành công, đến tột cùng nó sẽ mang lại cho mình cái gì đây?

Trong lòng Đường Vũ Lâm cũng không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Trong vòng 4 ngày nhất định phải hoàn thành đột phá! Nói như vậy, chính mình hẳn là có thể đạt được trạng thái tốt nhất để đi thi vào Sử Lai Khắc học viện.

Thời gian không đợi ai, Đường Vũ Lâm cũng không dám trì hoãn, lên giường khoanh chân ngồi xuống. Trước khi sử dụng bốn loại linh vật, hẳn cũng muốn cùng Lão Đường câu thông một chút, làm cách nào để có thể hấp thu những linh vật này hiệu quả nhất.

Nhắm mắt ngưng thần, trong lòng Đường Vũ Lâm hô hoán tên Lão Đường.

Từ sau lần “thăng linh” vượt quá cực hạn thân thể được Lão Đường cứu kia, ngài ấy cũng không hề xuất hiện thêm lần nào nữa. Thời điểm hẳn bắt đầu hô hoán, Đường Vũ Lâm mới nghĩ tới điều này. Lão Đường sẽ không xuất hiện nữa sao? Hẳn trong lòng có chút khẩn trương. Nếu như không phải đã hoàn thành một lần đột phá phong ấn Kim Long Vương, hẳn hiện tại thậm chí sẽ hoài nghi không biết cái kia có thật sự tồn tại hay không.

Cũng may là Lão Đường cũng không có để hẳn chờ đợi quá lâu.

Ý thức chìm đắm, lại đến thế giới tinh thần kỳ dị kia.

"Ngươi đã chuẩn bị kỹ càng?" Âm thanh của Lão Đường vang lên.

"Lão Đường." Nghe được tiếng nói của hẳn, Đường Vũ Lâm nhất thời rất kinh hãi, kim quang lóe lên, Lão Đường xuất hiện ở trước mặt hẳn, nhìn qua, so với trước đây cũng không hề khác gì nhau.

"Ừm. Đã lâu không gặp, tiểu tử." Trong thanh âm Lão Đường nhiều thêm mấy phần cảm khái. "Ngươi làm rất tốt, cường độ thân thể của ngươi hiện tại vẫn luôn không ngừng tăng lên, với trạng thái hiện nay, đột phá tầng phong ấn thứ hai không thành vấn đề. Bốn loại linh vật ngươi đã tìm đủ chưa?"

Đường Vũ Lâm có chút cay đắng nói: "Đã tìm đủ." Hẳn bây giờ còn có chút đau lòng tiền của mình đấy.

Lão Đường nói: "Vậy thì chuẩn bị bắt đầu đi. Hấp thu 4 loại linh vật này so với lúc trước sẽ có chỗ bất đồng. Thiên Niên Long Lân Quả có thể trực tiếp dùng, ba loại còn lại, đặt ở cùng một chỗ, nghiền nhuyễn thành chất lỏng, sau đó dùng một vại nước nóng hòa tan chúng ta, ngươi ngồi vào bên trong, mình tưởng hấp thu."

"Hai thứ phải cùng lúc tiến hành. Nói cách khác, sau khi ngươi chuẩn bị xong nước nóng ngâm mình, mới dùng Thiên Niên Long Lân Quả. Hiểu chưa?"

"Đã hiểu ạ!" Mặc dù có chút phiền phức, nhưng cũng không khó làm.

"Tốt lắm, ngươi đi chuẩn bị đi. Sau khi chuẩn bị kỹ càng có thể bắt đầu. Nhớ kỹ, trước tiên đem thân thể của mình điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất." "Được rồi."

Bốn loại linh vật phân biệt là Thiên Niên Long Lân Quả, Thiên Niên Địa Long Căn, Thiên Niên Thanh Cân Đẳng cùng Thiên Niên Hải Long Tùy.

Để khỏi khiến Vũ Trường Không hoài nghi, Đường Vũ Lâm trước tiên tiến hành mình tưởng, điều chỉnh trạng thái của mình. Nửa giờ sau, hẳn mới đứng dậy.

"Vũ lão sư, em sắp bắt đầu rồi." Đường Vũ Lâm nói với Vũ Trường Không.

"Ừm." Vũ Trường Không gật đầu, hẳn vẫn ngồi ở bên giường, cảm thụ biến hóa thân thể của Đường Vũ Lâm. Đối với huyết mạch tăng trưởng của Đường Vũ Lâm, hẳn kỳ thực cũng cảm thấy hứng thú vô cùng.

Đường Vũ Lâm nói: "Thiên Niên Long Lân Quả em sẽ trực tiếp dùng, ba loại linh vật còn lại kính nhờ thầy giúp em nghiền nhuyễn thành huyết thanh, dùng nước nóng hòa tan ra, sau đó em sẽ ngâm mình ở bên trong, vừa hấp thu vừa tăng trưởng sức mạnh huyết thống."

Vũ Trường Không hơi sững sờ, "Thông qua ngâm mình để hấp thu?"

Đường Vũ Lâm nói: "Có vấn đề gì sao ạ?"

Vũ Trường Không lắc lắc đầu, "Vấn đề đúng là không có. Thế nhưng, làm như vậy, sẽ lãng phí được hiệu nhất định, ngươi e rằng sẽ rất khó có thể đem tất cả dinh dưỡng của chúng dung nạp vào trong cơ thể."

Đường Vũ Lâm nói: "Không sao, làm phiền thầy rồi!"

Vũ Trường Không gật đầu, đứng lên, trong miệng vẫn nhắc một câu, "Đúng là lãng phí không ít tiền!"

Đường Vũ Lâm cơ mặt co giật một thoáng, ở trong lòng gào thét, có thể không nhắc đến tiền nữa được hay không! Hu hu!!!

Tuy rằng nội thất của khách sạn không ra sao, nhưng bồn tắm lớn vẫn có. Đường Vũ Lâm đi vào phòng tắm, điều chỉnh mức nước nóng lên cao nhất, đổ đầy nửa bồn. Sau đó cùng Vũ Trường Không mang bốn loại linh vật vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Xung kích, đạo thứ hai phong ấn!

LONG VƯƠNG TRUYỀN THUYẾT

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không lần lượt mở hộp ra, trước tiên lấy ra Thiên Niên Thanh Cân Đẳng.

Thiên Niên Thanh Cân Đẳng, là một loại thực vật toàn thân xanh biếc, chỉ dài bằng khoảng cánh tay, nhìn qua óng ánh long lanh như là ngọc thạch, bên trong mơ hồ có vàng sáng cùng chất lỏng lưu chuyển, tỏa ra khí tức nhàn nhạt thơm ngát, chỉ vừa ngửi thôi đã thấy được một sự thanh khiết.

Vũ Trường Không tay phải chỉ ra, một luồng hồn lực nhu hòa nhất thời khổng lồ nó đưa đến phía trên bồn nước. Tay phải hắn bóp lại giữa hư không, nhất thời, Thiên Niên Thanh Cân Đẳng tựa như gặp phải áp lực khổng lồ, đột nhiên biến hình, bản thể tan vỡ, hóa thành chất lỏng màu xanh nhỏ xuống, hòa vào trong bồn tắm.

Nhất thời, nửa bồn nước hòa thêm chất lỏng của Thiên Niên Thanh Cân Đẳng, hóa thành màu xanh biếc, hơi nước nóng bốc lên tựa hồ cũng đã biến thành màu xanh, tỏa ra mùi thơm nồng nặc.

Bóp nát lớp vỏ Thanh Cân Đẳng cuối cùng còn sót lại, trong mắt Vũ Trường Không chợt lóe sáng, ngón tay khinh động, Huyền Thiên Công hồn lực dĩ nhiên tự lại như lưỡi dao sắc, đột nhiên đâm ra, vô số kiếm khí dày đặc ngang dọc trên không trung, lớp vỏ còn lại của Thanh Cân Đẳng trong chớp mắt hóa thành bột mịn, giống như là nổ tung từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong ao nước, không có một hạt bụi nào rơi ra ngoài, không có nửa điểm lãng phí.

Đường Vũ Lâm xem mà tròn tròn đôi mắt, phải biết, Vũ Trường Không căn bản cũng không có vận dụng Võ Hồn, tất cả đều dựa vào năng lực khổng lồ của Huyền Thiên Công. Đây mới là thật sự là đỉnh nghĩa của “mạnh mẽ”!

Sau Thiên Niên Thanh Cân Đẳng là Thiên Niên Địa Long Cân.

Thiên Niên Địa Long Cân nhìn qua là vật kém bắt mắt nhất trong bốn loại linh vật, nó dài chừng 2 mét, toàn thân màu chủ đạo là màu nâu, phi thường tráng kiện, so với Thiên Niên Thanh Cân Đẳng còn thô ráp gấp vài lần.

"Thiên Niên Địa Long Cân này vốn dài chỉ ít phải 5 mét, sau khi trải qua xử lý bảo quản mới co rút lại còn như vậy. Ở tình huống bình thường, cần nhiệt độ cao luyện chế chỉ ít ba ngày ba đêm, sau khi làm mềm nó ra, mới làm được liệu được. Nếu người muốn khiến nó hóa thành huyết thanh; vậy cũng chỉ có thể dùng một ít biện pháp đặc thù."

Vũ Trường Không vừa nói, chân trái vừa bước về bên trái một bước, hai chân hơi cong lại, duy trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ. Vung tay phải lên, Thiên Niên Địa Long Cân lại giống như Thiên Niên Thanh Cân Đẳng lúc trước cứ như thế trôi nổi giữa không trung. Hai tay hắn làm động tác quay tròn trước người, nhất thời, một luồng khí lưu kỳ dị ở hai cánh tay hắn trong lúc đó hiện ra.

Khổng Hạc Cầm Long!

Tay trái Khổng Hạc. Tay phải Cầm Long.

Đường Vũ Lâm một chút đã nhận ra ngay Vũ Trường Không chính là đang triển khai Đường Môn tuyệt học.

Vũ Trường Không hai mắt híp lại, hai tay nhẹ nhàng rung động, gợn sóng hồn lực bên trong càng ngày càng mạnh, mà miếng Thiên Niên Địa Long Cân càng ngày càng xoay tròn nhanh hơn.

Tốc độ xoay tròn của nó càng lúc càng nhanh, dần dần phát ra tiếng gió ô ô. Vũ Trường Không trên người vẫn không nhúc nhích, chỉ có đôi cánh tay nhẹ

nhàng đông đưa, nhưng hồn lực trên người hần phóng thích ra càng ngày càng mạnh, khí lưu cũng không tiết ra ngoài, giúp cho Đường Vũ Lâm tuy rằng có thể cảm nhận được hồn lực khủng bố, nhưng cũng không chịu ảnh hưởng.

Vũ lão sư có khả năng khống chế hồn lực thực sự quá sức mạnh mẽ!

Thiên Niên Địa Long Cân xoay tròn càng lúc càng nhanh. Dần dần, bản thể màu nâu vốn có của nó dần chuyển sang màu hồng. Trong quá trình xoay tròn, phát ra âm thanh ô ô của tiếng ma sát với không khí.

Khổng Hạc Cầm Long bản thân vốn có hiệu quả đè ép rất tốt, hơn nữa nhờ lực ma sát sản sinh trong quá trình quay tròn, giúp xúc tác nhanh hơn, dần dần Thiên Niên Địa Long Cân bắt đầu mềm nhũn ra.

Chỉ trong chốc lát, miếng gân rồng kia từ từ hướng về phía trung ương co rút lại, càng lúc càng ngắn lại, màu sắc cũng dần trở nên hồng hơn.

Khổng Hạc Cầm Long còn có thể dùng như vậy? Đường Vũ Lâm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Khổng Hạc Cầm Long còn có một mặt thần kỳ như thế.

Đúng một phút trôi qua, Thiên Niên Địa Long Cân đã bắt đầu hóa thành chất lỏng lách tách nhỏ xuống. Chất lỏng kia có màu đỏ, rơi vào trong bồn nước, nhất thời bốc lên từng trận khói trắng. Đường Vũ Lâm rõ ràng có thể cảm giác được, nhiệt độ bồn nước cũng theo đó dần tăng lên.

Xích thủy Thiên Niên Địa Long Cân hòa vào trong nước, màu sắc của bồn nước cũng dần trở nên thâm thúy hơn.

Lại một phút nữa trôi qua, miếng Thiên Niên Địa Long Cân này mới hoàn toàn hóa thành chất lỏng, triệt để hòa vào trong bồn nước. Màu sắc của nước cũng đã biến thành màu xanh sẫm. Nhìn qua phi thường kỳ dị. Mùi thơm đã biến mất, thay vào đó, là một loại mùi vị có chút kỳ quái. Có mùi thơm ngát của thực vật, nhưng cũng có mùi tanh nhàn nhạt. Hai loại mùi vị không ngừng biến hóa.

Vũ Trường Không đứng thẳng người. Lấy ra Thiên Niên Hải Long Tùy. Hải Long Tùy này hóa thành chất lỏng lại dễ dàng hơn nhiều, cũng giống như lúc trước, dưới sự nghiền ép của hồn lực Vũ Trường Không, thậm chí không cần sử dụng kiếm khí để đánh nát, Hải Long Tùy hồng nhạt hòa vào bồn nước. Nước trong bồn màu sắc bất biến, nhưng hơi nước lại có thêm một vệt hồng nhạt. Nhìn thế nào cũng đều có chút cảm giác khủng bố.

"Đi thôi." Vũ Trường Không hướng về Đường Vũ Lâm gật đầu.

Dùng phương thức này để hấp thu ba loại linh vật cũng là lần đầu tiên hần nhìn thấy, cũng muốn xem thử một chút làm như vậy đến tốt cùng sẽ đem lại hiệu quả như thế nào.

Đường Vũ Lâm hít sâu một hơi, ép buộc mình quên đi việc bồn nước trước mắt được đổi từ tiền tích lũy ba năm vừa qua mà thành. Hần cảm lấy Thiên Niên Long Lâm Quả, đưa đến bên miệng nhẹ nhàng cắn ra một lỗ thủng, đem chất lỏng bên trong hút ra.

Mùi vị của Thiên Niên Long Lâm Quả cũng không như vẻ óng ánh tươi đẹp màu xanh lam bên ngoài của nó, chất lỏng vậy mà chua xót cực kỳ, cho vào miệng rất khó có thể nuốt xuống.

Hơn 3 triệu, hơn 3 triệu! Đường Vũ Lâm ở trong lòng không ngừng niệm thần chú, trợn to hai mắt, từng giọt, từng giọt, đem chất lỏng nuốt xuống. Đến cuối cùng, thậm chí ngay cả lớp vỏ cũng ăn sạch vào trong bụng.

Thiên Niên Long Lâm Quả vào bụng, một luồng nhiệt ý nhất thời dâng lên, Đường Vũ Lâm không dám sơ suất, thành thạo cởi sạch quần áo của mình, trực tiếp bước vào trong bồn nước.

Thật nóng!

Đây là cảm giác đầu tiên của hần. Có thể bởi vì Thiên Niên Địa Long Cân lúc trước mà nhiệt độ trong bồn nước cực kỳ cao, khiến hần suýt nữa đã kinh hô lên.

Thật vất vả mới đứng được vào bên trong, nhưng cũng suýt nữa bị luộc chín, có chút khóc không ra nước mắt, muốn đi ra nhưng lại không nỡ. Cứ vậy liệu có khi nào biến thành món Vũ Lâm Hấp Linh Quả không?

"Cố gắng chịu đựng, tự khí, điều chỉnh hô hấp." Vũ Trường Không trầm giọng quát lên.

Đường Vũ Lâm bỗng cảm thấy phấn chấn, vội vàng hít sâu một cái, vận chuyển hồn lực trong cơ thể.

Thiên Niên Long Lâm Quả hiệu quả bắt đầu sản sinh tác dụng, từng luồng từng luồng nhiệt lưu bắt đầu từ bụng dưới lan ra, nương theo Huyền Thiên Công vận chuyển, truyền khắp toàn thân.

Đường Vũ Lâm vốn tưởng rằng nhiệt lượng từ trong thể nội sẽ giúp giảm bớt đau khổ với ngoại nhiệt bên ngoài, có điều đời không như là mơ! Không chỉ không có cảm giác thích ứng xuất hiện, da dễ trái lại trở nên càng thêm mất cảm, nóng đến mức làm hần run rẩy.

"Toàn thân ngâm vào trong ao nước, chỉ lộ ra đầu." Đúng vào lúc này, trong lòng Đường Vũ Lâm vang lên âm thanh của Lão Đường, so với bình thường, rõ ràng lúc này âm thanh của lão trở nên hết sức nghiêm túc.

Đường Vũ Lâm cắn chặt hàm răng, bỗng nhiên ngồi vào trong ao nước, nhất thời, cảm giác nóng bỏng truyền khắp toàn thân, đặc biệt là một số bộ phận nhạy cảm lại cảm giác rõ ràng nhất, khiến cho hần không nhận được suýt nữa muốn nhảy ra ngoài.

Nhìn xuống, nhìn xuống!

Hai mắt nhắm nghiền, Đường Vũ Lâm miễn cưỡng làm cho mình trượt vào trong bồn tắm lớn, cảm giác nóng rực vây quanh toàn thân, giống như đang luộc mình trong nước sôi vậy, loại cảm giác đó đã không thể đơn giản dùng từ “thống khổ” để hình dung.

Thôi xong, nếu lát nữa ta có tèo, ít gì mọi người cũng được “một bữa no” với món Vũ Lâm Hấp Linh Quả!!!

Từ góc độ của Vũ Trường Không mà xem, thân thể Đường Vũ Lâm hầu như trong nháy mắt đã biến thành màu đỏ thẫm, giống như con tôm luộc vậy. Hai mắt hắt nhắm nghiền, thân thể cả người cũng đã bắt đầu co giật.

Vũ Trường Không cau mày, cứ như vậy thực sự sẽ không có vấn đề gì sao? Hắn cũng là lần đầu tiên nghe nói đến phương pháp phối chế bốn loại linh vật cùng lúc như vậy. Phương pháp phối chế này từ đâu mà đến? Đường Vũ Lâm xưa nay chưa hề tiết lộ.

Tay phải giờ lên, hắn đã chuẩn bị kỹ càng, với Băng thuộc tính Vô Hồn, muốn cho Đường Vũ Lâm hạ nhiệt độ, cũng là một sự tình hết sức dễ dàng.

Đúng vào lúc này, ánh mắt của Vũ Trường Không đột nhiên ngưng lại, bởi vì hắn thỉnh thoảng nhìn thấy, ở trên trán của Đường Vũ Lâm sáng lên một vết màu vàng kim nhàn nhạt. Tuy rằng cũng không nổi bật, nhưng với nhãn lực của hắn vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy.

Đó là một phù văn màu vàng như ẩn như hiện, nhìn qua như được tạo thành bởi ba đạo kim văn dựng thẳng lên. Bởi vì cũng không rõ ràng nên Vũ Trường Không rất khó phân biệt được.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 249: Lấy tôn nghiêm đối tượng lại

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Phù văn này mới vừa xuất hiện, hoa văn vàng nhạt liền bắt đầu từ trên trán Đường Vũ Lâm hướng về thân thể bên dưới kéo dài ra. Đó là kim văn hình lưới tinh tế, hầu như chỉ trong vài lần hô hấp đã truyền khắp toàn thân, khiến cho thân thể hắn tỏa sáng rực rỡ.

Những kim văn này vừa xuất hiện, khí tức của Đường Vũ Lâm cũng thuận theo đó trở nên vững vàng hơn mấy phần, tựa hồ đã có chút thích ứng với loại cảm giác thống khổ nóng rực này.

Kim văn lập loè, tỏa ra khí tức năng lượng kỳ dị. Cái kia cũng không phải hồn lực, mà là một loại năng lượng đặc thù.

Vũ Trường Không hai mắt híp lại, yên lặng mà cảm thụ.

Khí huyết thật mạnh, hắn rất nhanh đã có phán đoán.

Khí huyết một người có thể dồi dào đến mức sinh ra trạng thái sống năng lượng này, điều này cũng thật là khó mà tin nổi!

Trên cánh tay phải của Đường Vũ Lâm dần dần hiện ra Kim Lân; còn Kim Long Trảo lại chưa từng xuất hiện. So với lúc bình thường, những lớp vảy vàng hình thoi này rõ ràng phải sáng hơn rất nhiều, hơn nữa càng thêm góc cạnh rõ ràng, trung ương của hình thoi hơi nhô lên, tràn ngập nét sinh động. Vàng kim quang bên trong lưu chuyển, huyền lệ dị thường.

Thân thể Đường Vũ Lâm nhẹ nhàng run rẩy, bồn nước dần dần sôi sùng sục, bốc lên bong bóng sủi bọt, chất lỏng bên trong lưu chuyển nhanh hơn, giống như muốn luộc chín thân thể của hắn.

Kim văn càng ngày càng hiện rõ, trên người Đường Vũ Lâm cũng dần dần phát ra âm thanh kỳ dị, ở nơi mũi, miệng của hắn, mơ hồ có khí lưu vàng óng nhàn nhạt phun trào trong quá trình hô hấp, khí huyết bình thường vốn đã phi thường dồi dào lại còn tăng lên.

Quả nhiên là tăng trưởng huyết thống.

Vũ Trường Không khẽ gật đầu. Từ tình huống trước mắt mà xem, đối với Đường Vũ Lâm mà nói đây quả thật là tăng lên theo hướng tốt, hơn nữa thân thể hắn cũng có thể chịu đựng được.

.....

Ba ngày sau

"Trường Không, sao ngươi cứ ở mãi một nơi như thế này? Tại sao không đến khu vực phụ cận của học viện?" Thẩm Dập khẽ nhíu mày, nhìn gian phòng tồi tàn này của hắn.

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Có chỗ đặt lưng là được rồi. Thuê phòng chỗ nào có gì khác nhau đâu? Huống chi, học viện bên kia quá náo nhiệt, ta không thích."

Trước khi đến Sứ Lai Khắc Thành, Vũ Trường Không cũng đã liên hệ Thẩm Dập.

Mỗi một giới chức nghiệp thuộc Thiên Hải Liên Minh đều có hơn 100 danh ngạch ghi danh thi vào Sứ Lai Khắc học viện, năm nay Úc Trầm viện trưởng hao tổn tâm cơ, cuối cùng mới tranh thủ xin được 4 suất. Tất nhiên trong đó phải có rất nhiều thỏa hiệp.

Đương nhiên, bốn danh ngạch này đều để ghi danh vào Sứ Lai Khắc ngoại viện, còn tiêu chuẩn nội viện ít ỏi kia, với địa vị của Đông Hải học viện ở trong Thiên Hải Liên Minh, hiển nhiên là không thể có được.

Thẩm Dập nhận được tin nhắn Vũ Trường Không chủ động gửi tới cũng thật bất ngờ. Thời điểm Vũ Trường Không nói hắn muốn dẫn vài tên đệ tử của mình ghi danh khảo hạch, Thẩm Dập vô cùng mừng rỡ.

Không chỉ là bởi vì Vũ Trường Không đến, mà còn bởi vì mấy đứa trẻ mà hắn dạy dỗ ra được.

Ba năm trước, trận đấu kia đã lưu lại cho nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc. Đội trưởng với cái nhìn bao quát toàn cục; thời khắc máu chó không tiếc hi sinh bản thân để bảo vệ đồng đội, khiến cho nàng đối với Đường Vũ Lâm có ấn tượng tốt vô cùng. Nhưng đây vẫn là thứ yếu, nàng coi trọng nhất vẫn là cô bé kia. Lúc đó nếu như không phải Đường Vũ Lâm trọng thương, Cổ Nguyệt lại lựa chọn phương pháp quang minh sinh mệnh chữa trị cho hắn, Thẩm Dập có lẽ sẽ trực tiếp đưa ra yêu cầu dẫn Cổ Nguyệt đi.

Cổ Nguyệt thể hiện ra năng lực Nguyên Tố Không Chế, thật khiến người khác khiếp sợ!

Ba năm sau, Vũ Trường Không rốt cục cũng mang theo mấy hài tử này đến Sứ Lai Khắc học viện. Được hắn giáo dục, những hài tử này lại sẽ trưởng thành đến trình độ thế nào đây? Thẩm Dập cũng vô cùng chờ mong.

"Ngày mai sẽ là thời gian cuộc thi diễn ra, các học viên của ngươi chuẩn bị thế nào rồi?" Thẩm Dập thay đổi đề tài, ở trên ghế ngồi xuống.

Vũ Trường Không lại hơi nhíu mày, nói: "Ta mời ngươi tới, chính là vì muốn làm phiền ngươi chuyện này. Những học sinh khác cũng còn tốt. Ta có một tên học sinh tiến vào minh tường sâu, còn chưa biết lúc nào mới có thể tỉnh lại. Vì lẽ đó, chúng ta không biết có thể tham gia dự tuyển muộn một chút hay không?"

Thẩm Dập sững sờ, đôi mi thanh tú nhíu chặt, "Cái này e rằng không được! Quy củ của học viện ngươi cũng biết. Chế độ điều lệ của học viện luôn luôn nghiêm ngặt, hơn nữa, nhiều người như vậy đến đây ghi danh, vốn tuyển chọn hà khắc, trăm người thi chưa đến một người đậu, phân đoạn kiểm tra lại nhiều. Không thể vì một học viên ghi danh muộn mà đòi lại thời gian dự thi được. Càng không thể để nhiều vị lão sư của học viện như vậy lại chờ một mình hắn. Chuyện này rất khó làm. Là tên học sinh nào?"

Vũ Trường Không nói: "Đội trưởng, Đường Vũ Lâm."

Thẩm Dập trong lòng hơi động, trong đầu nhất thời hiện ra hình ảnh cậu bé hung hãn che chắn phía trước, bảo vệ các đồng đội, đối mặt Vô Hồn Dung Hợp Kỳ. Cậu bé xinh trai sẵn sàng hi sinh bản thân mình.

Minh tường sâu đối với Hồn Sư mà nói, là cơ hội tốt hiếm có, vốn không thể bị quấy rầy. Một khi quấy rối, rất có thể sẽ xuất hiện hiệu quả tiêu cực.

"Trường Không, ngươi cũng biết mà. Chuyện này rất khó làm. Cơ bản là không thể. Các lão sư cứng nhắc thế nào ngươi cũng không phải không biết?" Thẩm Dập khá là bất đắc dĩ nói.

Vũ Trường Không gật gù đầu, "Được rồi, vậy hãy để cho những học viên khác của ta tham dự sát hạch trước đi."

Trong phòng, trừ hai người bọn họ ra, Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải cũng đều có mặt.

Đường Vũ Lâm tiến vào minh tường sâu, chuyện này bọn họ đã nghe Vũ Trường Không nói. Lúc này vừa nghe Đường Vũ Lâm không thể tham dự sát hạch vào Sứ Lai Khắc học viện, Tạ Giải nhất thời vội la lên: "Vũ lão sư, không được! Vũ Lâm hắn chờ mong tham gia cuộc thi này đã rất lâu. Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta. Nếu như hắn bỏ qua, nhất định sẽ hối hận cả đời."

Vũ Trường Không cau mày, Đường Vũ Lâm kỳ thực đang ở trong phòng tắm, nhưng đã ba ngày trôi qua, huyết mạch tăng trưởng của hắn vẫn chưa hoàn thành. Quá trình này không thể bị quấy rầy, chỉ có thể chờ đợi mà thôi. Có thể thời gian không chiều người.

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Đúng đấy! Vũ lão sư, đội trưởng không tham gia dự thi sao được!?"

Đối với bất kỳ Hồn Sư nào mà nói, nắm giữ một cơ hội tiến vào Sứ Lai Khắc học viện, với bọn họ trọng yếu đến mức nào? Đường Vũ Lâm nếu như bỏ qua cơ hội lần này, tất nhiên sẽ hối hận cả đời.

Vũ Trường Không trầm mặc, Thẩm Dập thờ dài một tiếng, "Không cần nghĩ nữa, không có cách nào. Trừ phi trước kỳ thi hần có thể kết thúc mình tương. Ngoài ra không có bất kỳ biện pháp nào. Xin lỗi, ta cũng không thể giúp được ngươi."

Cổ Nguyệt vẫn không hề hé răng đột nhiên đi ra, nàng đi tới trước mặt Vũ Trường Không cùng Thẩm Dập, "Thẩm lão sư, chào ngài. Em muốn hỏi một chút, Sứ Lai Khắc học viện có thể thi hộ được không? Em muốn từ bỏ tư cách dự thi của mình, thay Vũ Lâm dự thi. Thực lực của hần mạnh hơn em, chỉ cần em có thể thi đậu, nhất định hần cũng có thể."

Thẩm Dập sững sờ, tiểu cô nương nàng coi trọng nhất, lại nói ra mấy câu như vậy, khiến nàng có chút dở khóc dở cười, "Tiểu cô nương, ngươi cả nghĩ quá rồi. Ngươi nghĩ Sứ Lai Khắc học viện là nơi nào? Dù cho là học viện bình thường cũng còn không thể, chớ nói chi là Sứ Lai Khắc. Ngươi thiên phú rất tốt, có cơ hội rất lớn có thể thi đậu học viện, thậm chí là thi vào nội viện, cũng không nên sai lầm!"

Cổ Nguyệt lắc lắc đầu, "Nếu như Vũ Lâm không tham dự cuộc thi được, vậy em cũng sẽ không tham gia. Hần không có ở Sứ Lai Khắc học viện, em cũng không muốn đi vào đó."

Lại nói, nàng trình bày rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định. Thẩm Dập phát hiện, nàng còn nhỏ tuổi, nhưng có sự chấp nhất mãnh liệt. Người như vậy, nàng ở Sứ Lai Khắc học viện gặp qua không ít, người như thế chỉ cần một khi đã quyết định, liền chắc chắn sẽ không thay đổi. Trên thực tế, Vũ Trường Không cũng chính là một người như vậy!

Đúng là thầy nào trò nấy!

"Trường Không, những học sinh này của ngươi đều rất ưu tú, không nên bởi vì một người mà làm lỡ bọn họ." Thẩm Dập trầm giọng nói rằng.

Vũ Trường Không trầm mặc, một lát sau, hần gơ tay vỗ vỗ vai Cổ Nguyệt, "Chuyện này các ngươi không cần phải để ý đến, đều đi về nghỉ ngơi đi, lão sư sẽ xử lý."

Cổ Nguyệt hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía Vũ Trường Không, Vũ Trường Không trong giọng nói lại mang theo sự kiên định cùng loại với nàng lúc trước.

"Tạ ơn lão sư."

Cổ Nguyệt là người đầu tiên đi ra ngoài, Tạ Giải còn muốn nói cái gì nữa, lại bị Vũ Trường Không gơ tay ngăn cản.

Đi ra khỏi phòng, trong ánh mắt Tạ Giải trong biểu lộ vẻ biển ảo không ngừng. Hứa Tiểu Ngôn thấp giọng nói: "Ngươi vừa nãy muốn nói cái gì?"

Tạ Giải sau khi trầm mặc một chút, hướng về Hứa Tiểu Ngôn hỏi: "Tiểu Ngôn, ngươi nói, đối với chúng ta mà nói, là Sứ Lai Khắc học viện trọng yếu, hay là bằng hữu trọng yếu hơn?"

Hứa Tiểu Ngôn nở nụ cười, "Vấn đề này ngươi không cần hỏi ta, đối với ta mà nói đương nhiên là đội trưởng trọng yếu hơn, vốn khả năng ta có thể thi đậu vào học viện Sứ Lai Khắc cũng vô cùng nhỏ bé không đáng kể."

Tạ Giải nở nụ cười, ôm lấy vai Hứa Tiểu Ngôn, "Hảo huynh đệ, thực sự là thời thế tạo anh hùng. Vũ Lâm nếu như vẫn tiếp tục tham ngộ, vậy ta cũng không thi nữa!" Nói xong câu đó, hần tựa như cuối cùng cũng trút được nỗi lòng mình, cả người bỗng trở nên ung dung hơn.

Nhìn nơi cửa phòng, khí tức Vũ Trường Không có một chút biến hóa, "Chúng ta đi thôi."

Thẩm Dập nghi ngờ nói: "Đi nơi nào?"

Vũ Trường Không nói: "Về học viện."

Thẩm Dập thân thể chấn động, "Ngươi tại sao lại về học viện? Ngươi..."

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Bọn nhỏ đều hiểu chuyện, lẽ nào ta không hiểu sao? Tôn nghiêm nếu như có thể đổi lấy tương lai của mấy đứa trẻ, nó sẽ càng có giá trị. Ta cùng ngươi về học viện, chịu đòn nhận tội."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 250: Thành thị giống như học viện

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyenCV.com

Sử Lai Khắc thành, Sử Lai Khắc học viện.

Là đại lục đệ nhất thành thị, đại lục đệ nhất học viện, nơi này, là địa phương vô số người ngóng trông.

Sử Lai Khắc học viện diện tích cực kỳ rộng lớn, bản thân nó cũng đã là một tòa thành thị.

Trên thực tế, ở thời kỳ thượng cổ, Sử Lai Khắc học viện hiện tại mới là Sử Lai Khắc Thành. Sau đó bởi vì sáng tạo nên tổ chức Truyền Linh Tháp, Truyền Linh Tháp Tháp chủ đời thứ nhất, Linh Băng Đầu La Hoắc Vũ Hạo đề nghị, xây dựng thêm Sử Lai Khắc Thành bao quanh ở bên ngoài, lúc này mới có tòa thành thị quy mô lớn nhất đại lục như bây giờ. Mà Sử Lai Khắc Thành ban đầu lại dung nhập toàn bộ vào trong Sử Lai Khắc học viện, biến thành một tòa học viện có quy mô của một thành thị.

Mỗi ba năm một lần, Sử Lai Khắc học viện lại chiêu thu tân sinh, đối với các Hồn Sư mà nói, đây là toàn sự kiện trọng đại bậc nhất của đại lục.

Có thể đến Sử Lai Khắc học viện tham gia cuộc thi, cũng đã là niềm kiêu ngạo của các nhóm Hồn Sư trẻ tuổi. Ở giới Hồn Sư đại lục có một thuyết pháp thế này; phàm là người có thể đến đây ghi danh dự thi Sử Lai Khắc học viện, sau khi thất bại cũng đều có thể được các cao đẳng học viện khác tuyển thẳng.

Mà trên thực tế, cách nói này được lưu truyền là bởi vì, những người được tuyển ra tham gia sát hạch của Sử Lai Khắc học viện, toàn bộ đều là tinh anh trong tinh anh.

Mà chính những tinh anh này, cũng chỉ có một bộ phận rất nhỏ có thể thông qua sát hạch của Sử Lai Khắc học viện, hơn nữa vền vẹn mới chỉ là ngoại viện mà thôi.

Sử Lai Khắc học viện mỗi ba năm chiêu thu 200 tên ngoại viện học viên. Trong 200 tiêu chuẩn này, hết 50 danh ngạch đã chừa cho những người dự thi tuyển nội viện thất bại rồi.

Tiêu chuẩn ghi danh nội viện, mỗi giới chỉ có 50, thi vào đương nhiên là tốt nhất, thi không được cũng có thể gia nhập ngoại viện, tương lai còn có tư cách tham gia cuộc thi tuyển nội viện một lần nữa.

Đây cũng là lý do vì sao khi trước viện trưởng Thiên Hải học viện Long Hoán Thiên đối 5 tiêu chuẩn này lại quý trọng đến như vậy. Đây cơ hồ là tấm bùa bảo đảm cho việc bồi dưỡng thành công cho 5 nhân tài đó!

Đương nhiên, nếu như bọn họ ở ngoại viện cũng không giữ được chỗ đứng, cũng có thể bị đào thải. Trong lịch sử của Sử Lai Khắc học viện, tình huống như thế cũng không hiếm thấy.

Học viên tốt nghiệp từ Sử Lai Khắc ngoại viện, đã là nhân tài hàng đầu trên đại lục, bất kỳ tổ chức, gia tộc nào đều sẽ đồng ý dùng đãi ngộ siêu cao để mời họ gia nhập.

Còn về Sử Lai Khắc học viện nội viện, đó là một thế giới đặc thù, phàm là học sinh tốt nghiệp từ nội viện, có rất ít người rời khỏi Sử Lai Khắc học viện. Trong số họ, đại đa số đều sẽ lựa chọn ở lại nội viện.

Chỉ có một câu trả lời hợp lý cho vấn đề này, đệ tử nội viện của Sử Lai Khắc học viện, tất thành Đấu Khái Sư.

Phải biết, mỗi một vị Đấu Khái Sư, ở trong Liên Bang đều là nhân vật mang tính chiến lược! Đương nhiên, cũng có một số rất ít đệ tử nội viện, vì nguyên nhân này mà lựa chọn rời khỏi nội viện. Bọn họ tự nhiên đều trở thành siêu cấp thiên tài được khắp nơi chào đón.

Ngày mai sẽ là thời gian diễn ra cuộc thi, khu vực phụ cận Sử Lai Khắc học viện, hết thảy các khách sạn đều đã sớm chật cứng người, có nhóm Hồn Sư thiếu niên tham dự cuộc thi, cũng có sư trưởng, gia trưởng của bọn họ. Những người này hình thành nên một cộng đồng đông đảo.

Mà quay chung quanh cuộc thi của Sử Lai Khắc học viện, cũng có rất nhiều thương gia nhân cơ hội đó thu lợi, buôn bán đề thi, quy tắc cuộc thi những năm trước; có người còn buôn bán linh vật, hoặc nhân cơ hội này buôn bán Hồn Đạo Khí.

Những người này cũng hình thành một sợi dây xích rất lớn liên kết với nhau bởi lợi ích.

Sử Lai Khắc học viện yêu cầu ghi danh có ba cái. Thứ nhất, phải là do các thành phố lớn tiến cử, thứ hai, bản thân tuổi tác không thể vượt quá 15 tuổi, thứ ba, bản thân tu vi hồn lực không được thấp hơn cấp 25.

Đây là yêu cầu cơ bản, mà quan trọng hơn là một yêu cầu khác đã được truyền thừa từ 2 vạn năm trước kể từ khi Sử Lai Khắc học viện được thành lập.

Nơi này, chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường!

Vì lẽ đó, Sử Lai Khắc học viện tại thời đại viễn cổ cũng được gọi là: Quái Vật học viện.

Vũ Trường Không chậm rãi hướng về đại môn phía tây của Sử Lai Khắc học viện, sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong ánh mắt, lại tựa hồ như nhiều hơn một chút gì đó.

Khi hắn nhìn thấy trên tường thành Sử Lai Khắc học viện treo năm chữ lớn lơ lửng: “Sử Lai Khắc học viện”; hắn không khỏi dừng bước, sờ môi, tâm tình hơi hơi bất ổn.

Thẩm Dập đến bên cạnh hắn, "Đi thôi, vào đi thôi. Lão sư kỳ thực vẫn luôn mong nhớ ngươi, chỉ là, tính khí các ngươi vẫn luôn quật cường như vậy. Ngươi chịu đi về cùng ta, kỳ thực, ta rất vui!"

Vũ Trường Không cúi đầu, không nói gì, lại nhanh chân hướng về đại môn Sử Lai Khắc học viện đi đến, tốc độ của hắn tăng lên không ít, tựa như sợ chính mình lâm trận lùi bước.

Sử Lai Khắc học viện còn có một cái tên, gọi là Sử Lai Khắc nội thành, trước cửa thành có hai tên thanh niên mặc chế phục xanh thẫm canh giữ ở nơi đó.

"Sur ty." Nhìn thấy Thẩm Dập, bọn họ đồng thời cung kính hành lễ.

Thẩm Dập nói: "Vị này chính là bằng hữu của ta, đây là lệnh bài nhập môn." Vừa nói, nàng vừa lấy ra một tấm thẻ bài kim loại lục giác. Một tên thanh niên trong đó đi tới trước dùng máy móc quét xuống tấm thẻ bài kim loại, sau đó hướng về Thẩm Dập gật đầu, nhường đường ra.

Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không lúc này mới đi vào trong Sử Lai Khắc nội thành.

"Vốn lệnh bài nhập môn này là chuẩn bị cho nữ đệ tử kia của ngươi. Không nghĩ tới, cuối cùng lại dùng ở trên người ngươi." Trước khi đến tìm Vũ Trường Không vào hôm nay, Thẩm Dập xưa nay đều không nghĩ tới Vũ Trường Không sẽ nguyện ý cùng nàng đồng thời trở về.

Vũ Trường Không không hề hé răng, hắn bây giờ, tựa hồ đã tiến vào thế giới của chính mình.

Đi vào bên trong thành, lại như là đến một nơi khác. So với không khí huyên náo náo nhiệt bên ngoài không giống, nội thành có vẻ vô cùng yên tĩnh, đường phố rộng rãi lát gạch xanh cổ kính, hai bên đường phố cửa hàng san sát, đều là phong cách kiến trúc thời kỳ thượng cổ. Rất nhiều kiến trúc thậm chí còn là chất gỗ. Đi tới nơi này, lại như là đi về quá khứ vạn năm về trước.

Thiên Đẩu Thành so với nơi này, phong cách kiến trúc xập xệ, nhưng còn xa mới có thể tập trung dày đặc như nơi này. Ở Thiên Đẩu Thành, các loại thảm thực vật xen kẽ trong kiến trúc, lại mang lại một phong vị khác.

Trên đường phố dòng người rất ít, nhưng hết thấy cửa hàng đều đang mở cửa. Vũ Trường Không bước chân tăng nhanh, xuyên qua đường phố hướng về nơi xa đi đến.

Thẩm Dập đi theo bên cạnh hắn, ánh mắt có chút hoảng hốt, nàng phảng phất lại trở về năm đó, mình dường như lại theo sau hắn, đi dạo khắp nơi trong Sử Lai Khắc nội thành.

Nhưng mà, hết thảy điều này đều đã qua rồi, đã không còn như lúc xưa. Người thiếu niên năm đó tràn ngập sức sống, trên mặt lúc nào cũng mang theo vẻ mỉm cười. Hiện tại lại đã trở thành Thiên Băng Tuyết Hàn, Bạch Y Lam Kiếm. Điều nàng không biết được, nụ cười của hắn đã tan biến kể từ khi người yêu hắn ra đi. Nhiều năm trôi qua, hắn vẫn ẩn cư ở địa phương hẻo lánh như Đông Hải Thành, từ đầu đến cuối đều không hề trở về.

Nàng có lúc, thậm chí còn cảm thấy linh hồn của hắn đã biến mất rồi, sở dĩ còn sống sót, đều là bởi vì hắn đã từng đã đáp ứng nàng, muốn cho tên của nàng cùng hắn đồng thời hoàn chỉnh xuất hiện ở trên Đẩu Khái Mệnh Danh.

Dù cho là rời khỏi học viện, hắn vẫn ưu tú như vậy, hắn năm nay mới bao nhiêu tuổi? 32 tuổi đi. Cũng đã là thất hoàn Hồn Thánh. Đã có thể đi thử nghiệm xung kích Tam Tự Đẩu Khái cấp độ. Hơn nữa năng lực tin tưởng, coi như là có khó khăn nhiều hơn nữa, hắn cũng nhất định sẽ thành công, bởi vì tuổi trẻ, niềm tin chấp nhất.

Khi nàng nhìn thấy hắn chịu thu nhận học sinh, hơn nữa còn để tâm đến như vậy, nàng thật sự vì hắn cao hứng. Cuối cùng cũng coi như, bên trong sinh mạng hắn, lại có thêm một phần sự tình để lưu luyến. Cuối cùng cũng coi như, ở trong lòng hắn, ngoại trừ nàng ra còn có một sự vật khác để quan tâm.

Lần này, hắn lại vì học sinh của mình mà đồng ý quay trở về học viện, trong lòng Thẩm Dập không biết cao hứng cỡ nào.

"Lão sư ở nơi nào?" Xuyên qua mấy con phố, cảm thụ tất cả những thứ quen thuộc chung quanh, Vũ Trường Không đột nhiên dừng bước lại, hướng về Thẩm Dập hỏi.

Thẩm Dập thân thể lại trực tiếp đập vào tấm lưng rộng lớn của hắn, trầm thấp kinh ngạc thốt lên một tiếng, che mũi, nàng không khỏi oán trách nói: "Ngươi làm sao đột nhiên dừng lại."

Ánh mắt Vũ Trường Không trở nên nhu hòa mấy phần, hắn tựa như lại nhìn thấy vị tiểu sư muội lẻo đẻo theo sau mình năm đó, khi đó, nàng tựa hồ cũng đã nói tương tự.

Thoáng cái đã 10 năm trôi qua, mình đã không còn là Vũ Trường Không của lúc trước, mà nàng cũng không còn là em gái nhỏ năm đó luôn yêu kiều cười khê. Bọn họ đều đã trưởng thành rồi, chỉ là, cái giá của sự trưởng thành, có lẽ đối với hắn mà nói, quá nhiều, quá nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 251: Cứ để hắc quỷ ở đó

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Lão sư ở nơi nào?" Vũ Trường Không hỏi lần nữa, hắc theo bản năng sờ sờ đầu Thẩm Dập.

Thẩm Dập ngây người, đột nhiên, nước mắt không thể kiềm chế được trào ra từ bên trong đôi mắt to tròn màu xanh lục của nàng, nàng nghẹn ngào kêu lên: "Sư huynh." Sau đó liền nhào vào trong lòng ngực của hắc khóc lớn lên.

Đột nhiên xuất hiện tiếng khóc hấp dẫn sự chú ý của không ít người đi ngang xung quanh, rất nhiều người cũng không khỏi quăng tới ánh mắt giật mình.

Thẩm Dập một thân áo trắng quá dễ nhận biết, hướng chi, nàng ở trong học viện vốn là rất nổi danh.

"Người kia không phải là Bạch Ma Nữ Thẩm Dập sư tỷ sao? Nàng thế này là làm sao? Bình thường nàng đều nghiêm túc thận trọng, trong học viện bọn tiểu tử đều sợ nàng một phép. Nàng đây là...? Người nam kia là ai? Ui, thật đẹp trai nha!"

"Ồ, nhìn khá quen. Hắc là ai nhỉ?"

Âm thanh nói liền không dứt thu vào trong tai Vũ Trường Không, hắc vỗ vỗ lưng của Thẩm Dập, "Đi thôi."

Thẩm Dập ngẩng đầu lên, nước mắt mông lung nhìn hắc, "Vẫn làm sư huynh của ta, được không?"

Vũ Trường Không trên mặt toát ra một nụ cười khổ, "Ta nói không tính. Đi thôi." Vừa nói, hắc vừa nắm tay nàng, nhanh chân đi về phía xa xa trong Sử Lai Khắc nội thành.

"Lão sư ở nội viện." Thẩm Dập lau nước mắt, nhẹ giọng nói rằng.

Nội viện! Nghe được hai chữ này, Vũ Trường Không thân thể rung rung. Hai chữ này, đã từng đối với hắc mà nói trọng yếu biết bao nhiêu! Vì hai chữ này, hắc đã từng trả giá bằng vô số nỗ lực, nhưng cũng bởi vì hai chữ này, hắc...

Dùng sức hít sâu một hơi, Vũ Trường Không đột nhiên buông tay Thẩm Dập ra, nhanh chân chạy như bay, hắc lại như là một ngọn gió, cứ như vậy lao nhanh trên đường phố Sử Lai Khắc nội thành.

Hắc ý tuôn ra, hắc không ngừng vận lực, tốc độ càng lúc càng nhanh, hướng về phía đông Sử Lai Khắc nội thành lao nhanh.

Thẩm Dập vội vàng đuổi theo, cũng tăng tốc độ, đuổi theo bóng người Vũ Trường Không.

Rốt cục, một mảnh kiến trúc màu xanh lục, cỏ cây vờn quanh hiện ra ở trước mặt hắc. Tòa kiến trúc kia tường xây rất cao, từ bên ngoài không thể nhìn thấy tình huống bên trong. Vòng tới chính diện, trên cổng chào to lớn, cũng chỉ có hai chữ lớn.

Nội Viện

Cửa nội viện, cũng không có người thủ vệ. Thế nhưng, Vũ Trường Không phía trước hai chữ lớn kia, dù đang chạy rất nhanh nhưng vẫn trong nháy mắt dừng lại, tựa như hai chữ lớn kia nắm giữ vô tận ma lực, khiến cả người hắc đứng bất động tại đó.

Đúng, nơi này chính là nội viện trong truyền thuyết của Sử Lai Khắc học viện, ở trên toàn bộ đại lục có uy danh hiển hách, vô số Hồn Sư ngóng trông, lại khiến cho toàn bộ Liên Bang vì đó kiêng kỵ. Sử Lai Khắc học viện nội viện.

Chỉ có người thực sự đến nơi này mới biết, đây là một địa phương thoát nhìn tựa như công viên. Màu xanh lục hầu như bao trùm toàn bộ khu vực.

Nơi này xưa nay đều không cần có người bảo vệ, nội viện, đơn giản hai chữ này cũng đã đủ rồi.

"Sư huynh." Thẩm Dập đuổi theo, đứng ở bên cạnh hắc.

"Ta không có tư cách làm sư huynh ngươi, không cần gọi như thế, để lão sư nghe được, ngươi sẽ bị trừng phạt." Vũ Trường Không nói. Đối mặt "Nội Viện" hai chữ, hần đầu gối uốn cong, cứ như vậy quỳ xuống.

Bạch y lam kiếm thường ngày lạnh lùng kiêu ngạo như vậy, trong nháy mắt này, lại như núi đổ, quỳ rạp xuống trước mặt hai chữ "Nội Viện".

Thẩm Dập trong lòng run lên bần bật, nhưng nàng cũng không khuyên bảo. Hít sâu một hơi, hướng về Vũ Trường Không trầm giọng nói rằng: "Sư huynh, ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi mời lão sư." Nói xong, Nàng nhanh như gió vọt vào bên trong.

Ngã quy ở trên mặt đất, ánh mắt phức tạp của Vũ Trường Không dần bình tĩnh lại, từng cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo mùi của cỏ cây thơm ngát. Đó là một loại hương vị chỉ thể ở Sứ Lai Khắc mới có thể cảm nhận được.

Mùi cỏ cây thơm ngát mang theo vài phần ướt át, ở đây, mãi mãi cũng sẽ khiến người ta cảm thấy thư thái an tĩnh vô cùng.

Trở về, 13 năm, 13 năm trôi qua, cho tới tận hôm nay, rốt cục mình đã trở về.

Quỳ gối nơi này. Vũ Trường Không lại xem đó là chuyện đương nhiên.

Mình của 13 năm trước, kích động, kiêu ngạo cỡ nào? Mà mình của 13 năm sau, coi như đã nghĩ thông suốt tất cả, nhưng mà mọi chuyện vẫn có thể cứu vãn sao?

Băng Nhi, xin lỗi, lão sư, xin lỗi. Hết thấy đều là sai lầm của ta.

Băng Nhi, nàng chờ ta, ta nhất định sẽ làm cho tên của nàng hoàn chỉnh xuất hiện ở trên Đẩu Khai của ta, để nàng vĩnh viễn ở cùng ta.

Chỉ cần là tâm nguyện của nàng, ta đều sẽ không tiếc tất cả giúp nàng hoàn thành.

Thời gian phẳng phất trôi qua rất chậm, lại tựa hồ như trôi qua cũng rất nhanh, trong lúc Vũ Trường Không đã hoàn toàn miên man trong hồi ức của mình. Thẩm Dập quay về.

Sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, khi nàng đi tới trước người Vũ Trường Không, bước chân không tự chủ bỗng chậm lại.

Rốt cục, nàng lấy hết dũng khí, trở lại trước mặt hần.

"Lão sư...lão sư ngài không muốn thấy ngươi." Thẩm Dập âm thanh hơi hơi run rẩy.

"Ừm. Cảm tạ." Vũ Trường Không thấp giọng trả lời, cả người hần đều có vẻ rất bình tĩnh. Vẫn như trước quỳ ở đó, không nhúc nhích.

Thẩm Dập trong ánh mắt lóe lên một tia giãy dụa, nhưng rốt cục vẫn nói rằng: "Lão sư nói, cứ để hần quỳ ở đó."

Vũ Trường Không thân thể chấn động mạnh một cái, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thẩm Dập, ở trong mắt hần, càng lóe lên một tia kinh hi.

Thân thể của hần thậm chí có chút khẽ run rẩy, bởi vì theo sự thấu hiểu của hần với vị kia, lão sư tức giận tuyệt không phải là chuyện đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là không thèm nhìn! Lão sư còn tức giận, chỉ ít chứng minh, mình còn có cơ hội.

"Đa tạ ngươi, Thẩm Dập." Vũ Trường Không mím mím miệng, quỳ ở đó, ưỡn ngực.

Thẩm Dập thấp giọng nói: "Sư huynh, ngươi trước tiên cứ quỳ ở nơi này, kỳ thực, tính cách của lão sư ngươi cũng biết, ngài chỉ là ngoài cứng trong mềm. Vừa rồi ta nói với ngài ngươi trở về, lão sư trong nháy mắt toát ra vẻ mặt kinh hi, muốn giấu cũng không giấu được. Ngài vẫn là rất quan tâm, rất quan tâm đến ngươi. Ta sẽ cố gắng đi khuyên nhủ ngài ấy nhiều hơn, người nhất định sẽ tha thứ cho ngươi."

Vũ Trường Không nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Ta không có tư cách để lão sư tha thứ, nhưng những tên đệ tử của ta liền nhờ ngươi giúp đỡ."

"Ừm." Thẩm Dập đáp ứng một tiếng, xoay người, một lần nữa đi vào trong nội viện.

...

"Trời sắp sáng, Vũ lão sư làm sao vẫn còn chưa quay trở lại?" Tạ Giải có chút lo lắng đi qua đi lại ở trong phòng. Vũ Trường Không sau khi rời đi, đã từng nhận một tin nhắn trở về, nói hần đi ra ngoài làm việc, yêu cầu bọn họ ở trong phòng của hần, Đường Vũ Lâm ở trong phòng tắm mình tưởng sâu, ai cũng không được quấy rầy hần.

Tạ Giải, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn ba người đều ở lại trong phòng Vũ Trường Không mình tưởng, đồng thời cũng chờ đợi Đường Vũ Lâm tỉnh lại từ trạng tu luyện.

Bọn họ đã từng xuyên qua khe cửa liếc mắt nhìn Đường Vũ Lâm, nhưng thời điểm nhìn thấy hần khóa thân ngâm người trong bồn nước tu luyện, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn nhất thời đỏ bừng mặt.

Cổ Nguyệt động tác thứ nhất là che mắt của Hứa Tiểu Ngôn, sau đó bản thân nàng thì lại tròn mắt xem đi xem lại, trong con ngươi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Sau đó các nàng liền bị Tạ Giải kéo sang một bên, lấy lý do nam nữ thụ thụ bất thân, cướp đoạt tư cách ngắm Vũ Lâm khóa thân của các nàng.

Hiện tại Đường Vũ Lâm vẫn như trước nằm trong trạng thái kỳ quái kia, Vũ lão sư lại đi ra ngoài chưa về. Trong lòng Tạ Giải đã có thêm chút bối rối.

Tuy rằng đã hạ quyết tâm muốn bồi tiếp Đường Vũ Lâm, nhưng mà nếu như có thể dự thi sát hạch, đương nhiên vẫn là tốt hơn! Bọn họ năm nay đã quá 13 tuổi, lại thêm 3 năm chính là 16 tuổi. Khi đó, bọn họ còn không có tư cách trở lại tham dự sát hạch của Sử Lai Khắc học viện. Vì lẽ đó, đây là cơ hội duy nhất của bọn hắn. Bỏ qua, cả đời cũng không thể trở lại.

Cổ Nguyệt khoanh chân ngồi ở trên ghế, trong ba người, nàng là người trầm ổn nhất. Từ khi nhìn thấy dáng vẻ Đường Vũ Lâm khóa thân ngâm người ở trong bồn tắm, nàng thường thường sẽ toát ra vẻ suy tư, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Chờ xem." Hứa Tiểu Ngôn thâm thúy nói, "Tạ Giải, người đừng có đi qua đi lại nữa có được hay không. Chúng ta không phải cũng đã quyết định rồi sao? Nếu đã quyết định, dù chúng ta coi như không có tham gia sát hạch, cũng coi như là đi du lịch đến Sử Lai Khắc học viện mà thôi. Ngược lại cũng là một kỳ nghỉ. Chờ đợi trường tỉnh lại, chúng ta sẽ cùng nhau ở Sử Lai Khắc học viện chơi vài ngày. Cùng lắm là bắt hắn trả tiền là được rồi. Hắn bình thường keo kiệt như vậy, tính tiền nhất định sẽ thật đau. Hi hi."

Tạ Giải nghe xong lời của nàng, biểu hiện trên mặt cũng không khỏi trở nên quái lạ hơn, không phải sao? Bình thường Đường Vũ Lâm vốn rất tiết kiệm, ngoại trừ những thứ cần phải chi ra, hầu như rất ít khi đi ăn ở ngoài học viện. Với lượng cơm hắn ăn, ở ngoài học viện ăn một bữa, nhất định sẽ đau lòng trong thời gian rất dài.

Trời dần dần sáng, ý tứ nồn nóng vốn có của Tạ Giải rốt cục cũng đã biến mất rồi. Bởi vì hắn biết, coi như hiện tại Đường Vũ Lâm khôi phục từ bên trong mình tướng sâu, cũng đã không kịp. Thời gian không đợi một ai!

Từ nơi bọn họ ở đến Sử Lai Khắc nội thành có một đoạn khoảng cách không hề ngắn, mà sát hạch của Sử Lai Khắc học viện, chỉ một tiếng nữa đã bắt đầu. Hiện tại lập tức đi ngay cũng không kịp nữa.

Bỏ qua thì bỏ qua, tuy rằng vẫn như trước không cam lòng, nhưng giống như bọn họ đã quyết định vậy, ở trong lòng bọn họ, đồng bạn so với Sử Lai Khắc học viện quan trọng hơn.

Cổ Nguyệt mở hai con mắt, nhìn về phía Tạ Giải, "Sau này không cười nhạo người."

"A?" Đối với nàng đột nhiên nói câu này, Tạ Giải trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Đột phá phong ấn tầng hai

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Có ý gì?" Tạ Giải nghi hoặc nhìn nàng.

Cổ Nguyệt nói: "Người vẫn được coi như là nam nhân."

Tạ Giải cả giận nói: "Chẳng lẽ nói người trước đây vẫn coi ta là nữ nhân hay sao?"

Cổ Nguyệt "Ha ha!" nở nụ cười, "Nếu người cũng đồng ý như thế thì tùy người vậy."

Hứa Tiểu Ngôn tiến đến bên người Tạ Giải, ôm lấy cánh tay của hắn, nói: "Thì ra chúng ta vẫn là chị em tốt! Nếu không phải là Cổ Nguyệt tỷ nói cho ta, ta còn không biết đấy."

Ba đạo hắc tuyến từ trên trán rơi xuống, Tạ Giải ra sức rút tay của mình ra, "Các người bắt nạt ta, có bản lĩnh thì đi mà bắt nạt Vũ Lâm đi. Ta đói rồi, các người bảo vệ hắn đi, ta đi ăn điểm tâm đây. Các người có muốn ta mua về một ít cho các người không?"

Cổ Nguyệt gật gù, không chút khách khí nói: "Ta muốn thịt, bánh mỳ nhân đậu, nước trái cây, sữa chua. Lại muốn thêm một ít rau dưa."

Hứa Tiểu Ngôn bẻ ngón tay nói: "Ta muốn bánh mì, tương hoa quả, sữa chua, trứng rán, phần hai trứng nha, người ta còn đang trong độ tuổi phát triển đây."

Tạ Giải tức giận: "Vâng, dung mạo ngươi y chang quả trứng rán!" Nói xong, không đợi Hứa Tiểu Ngôn trả lời, hắn đã chạy như bay ra bên ngoài.

Tạ Giải vừa ra cửa không lâu, tiếng gõ cửa vang lên.

"Làm sao nhanh như vậy đã trở lại rồi?" Hứa Tiểu Ngôn lầm bầm một câu đi ra mở cửa. Thời điểm khi nàng mở cửa phòng lại phát hiện ra, ngoài cửa cũng không phải là Tạ Giải, mà là vị nữ tử tóc bạc đã từng tới hôm qua.

"Là cô? Vũ lão sư của tui em đâu?" Hứa Tiểu Ngôn lập tức hỏi.

Ngoài cửa, thật bất ngờ chính là Thẩm Dập.

Thẩm Dập đi vào trong phòng, "Vũ lão sư của các ngươi không có chuyện gì, đang ở học viện bên kia giúp các ngươi khôi thông quan hệ đấy. Đội trưởng của các ngươi tỉnh hay chưa?"

Hứa Tiểu Ngôn lắc lắc đầu, "Vẫn chưa."

Thẩm Dập than nhẹ một tiếng, "Vậy thì chờ chút đi. Chờ hấn tỉnh rồi, ta mang bọn ngươi đi qua."

Hứa Tiểu Ngôn sừng sốt một chút, "Dẫn chúng em đi qua? Nhưng mà hiện tại thời gian đã không còn kịp ă?"

Thẩm Dập khẽ mỉm cười, sờ sờ đầu của nàng, giống y chang như lúc Vũ Trường Không sờ đầu nàng vậy, "Không sao. Vũ lão sư của các ngươi đã giúp các ngươi khôi thông quan hệ, tuy rằng có khả năng quá trình sát hạch sẽ càng thêm khó khăn một chút, nhưng cuối cùng cũng coi như là tranh chủ cho các ngươi thêm một chút cơ hội. Chờ đội trưởng của các ngươi tỉnh lại, chúng ta liền đi qua."

"Có thật không? Thật là quá tốt rồi. Vũ lão sư vạn tuế!" Hứa Tiểu Ngôn nhảy cẫng lên vui sướng.

Mặc dù bọn hấn đồng ý vì Đường Vũ Lâm mà từ bỏ cơ hội khảo hạch lần này, nhưng nếu như có thể không bỏ qua cơ hội này, không thể nghi ngờ vẫn là tốt nhất! Một đời chỉ có một cơ hội duy nhất đó nha!

Cổ Nguyệt vẽ mặt kinh ngạc nhìn Thẩm Dập, nàng cũng không hề nghĩ tới, bọn họ vẫn còn có khả năng tham gia cuộc thi. Cũng có mấy phần cảm giác như trúng được gánh nặng.

Phòng tắm.

Đường Vũ Lâm đang ở trong bồn nước. Nước trong bồn đã sớm không còn nóng bỏng như trước, nhưng do ảnh hưởng từ nhiệt độ cơ thể hấn nên vẫn khá ấm áp.

Sương mù vàng nhạt trong không trung trở nên càng thêm nồng nặc, từ bên ngoài mà xem, chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy một phần thân thể của hấn.

"Ta thành công rồi sao?" Bên trong thế giới tinh thần của hấn, Đường Vũ Lâm lại xuất hiện ở trong không gian kỳ dị kia.

Cùng thời điểm lần đầu đột phá phong ấn mà so ra, quá trình lần này có thể dùng từ nước chảy thành sông để hình dung vô cùng thích hợp. Ngoại trừ cảm giác nóng bỏng lúc đầu khiến hấn có cảm giác mình sắp bị biến thành món Vũ Lâm Hấp Linh Quả ra, sau khi hấn dần khôi phục như cũ từ trong cảm giác nóng bỏng đó, cảm nhận được trong cơ thể mình huyết mạch sau khi biến hóa điên cuồng phun trào. Cảm giác thống khổ liền giảm bớt đi nhiều.

Sau đó hấn liền bắt đầu tiến vào trong một loại cảm giác kỳ dị.

Cùng lần thứ nhất đột phá tương tự, ở trong toàn bộ quá trình đột phá, chính hấn cũng không có cảm thụ quá mức rõ ràng. Chẳng qua là cảm thấy thân thể của chính mình tựa như đột phá cái gì đó cách trở, sau đó liền bị sóng to gió lớn nhấn chìm.

Thời điểm lần thứ nhất đột phá phong ấn, cảm giác bị nhấn chìm thống khổ dị thường, loại cảm giác thân thể phảng phất bất cứ lúc nào cũng bị căng cứng thực sự dẫn vật hấn muốn sống muốn chết.

Nhưng lần này lại không giống, tuy rằng vẫn hơi tương tự như trước, nhưng cũng không thống khổ đến vậy. Toàn bộ quá trình tựa hồ cũng ở trong phạm vi không chế.

"Đúng, ngươi đã thành công." Âm thanh vui mừng của Lão Đường vang lên.

Quang ảnh lóe lên, Lão Đường xuất hiện ở trước người hấn cách đó không xa. Không biết tại sao, Đường Vũ Lâm cảm thấy, Bóng người của Lão Đường hiện tại tựa hồ trở nên ngưng thực hơn một chút.

Lão Đường mỉm cười nói: "Cảm giác làm sao?"

Đường Vũ Lâm nói: "Cũng còn tốt. Không thống khổ như lần đầu tiên."

Lão Đường nói: "Điều này là bởi vì chính ngươi đã tích lũy không ngừng. Ba năm qua, cảnh giới thân thể của ngươi tăng lên rất nhanh, hồn lực cũng tăng lên không tệ, đặc biệt là hồn lực sau khi trải qua áp súc. Tất cả phương pháp tu luyện mới của ngươi đều giúp hồn lực cùng có thân thể, do đó ôn đường

kinh mạch của người, giúp sức chịu đựng của kinh mạch càng mạnh hơn. Đồng thời, phẩm chất 4 loại linh vật người tìm được lần này cũng rất cao. Cho nên mới có thể thuận lợi hoàn thành đột phá như thế."

Đường Vũ Lâm mừng rỡ nói: "Quá tốt rồi! Cuối cùng cũng coi như là không uổng phí khí lực. Lão Đường, vậy sau khi ta đột phá, thân thể sẽ có biến hóa gì đây? Ta còn nhớ, ngài lần trước đã nói, ta sẽ có kinh hi đúng không?!"

Lão Đường nói: "Đúng, sẽ có kinh hi. Nhưng cần chính người tự đi lĩnh hội, bất quá, ta kiến nghị người trước tiên không nên cân nhắc những vấn đề này. Điều trước tiên người nên cân nhắc là thời điểm tương lai không xa, người sẽ đột phá đạo phong ấn thứ ba."

Đường Vũ Lâm cười nói: "Cái đó đến tận năm 20 tuổi mà. Còn những 6 năm thời gian, ta có dư thời gian để chuẩn bị."

Lão Đường nói: "Ai nói với người 20 tuổi mới cần đột phá đạo phong ấn thứ ba?"

Đường Vũ Lâm sững sờ, "Chẳng lẽ không đúng sao? Đạo thứ hai phong ấn cùng đạo thứ ba phong ấn cách nhau 5 năm, ta đột phá thể này xem như là khá sớm! 15 tuổi, thêm 5 năm nữa là 20 tuổi."

Lão Đường lắc lắc đầu, "Không, cũng không phải tính như vậy. Nói chuẩn xác, đạo phong ấn kế tiếp của người nhất định phải hoàn thành đột phá trước năm 16 tuổi. Nói cách khác, người còn có thời gian 3 năm nữa để chuẩn bị cho một lần đột phá. 15 tuổi đột phá đạo phong ấn thứ hai là thời gian trễ nhất, mà càng sớm đột phá, việc người đối mặt với đạo phong ấn tiếp theo sẽ càng dễ dàng hơn một chút. Mà thời gian để đột phá đạo phong ấn tiếp theo, sẽ tính từ thời gian lần gần nhất người đột phá mà tính tới. Vì lẽ đó, người chỉ có 3 năm."

Đường Vũ Lâm ngơ ngác nói: "Chẳng lẽ nói, sau này khoảng cách thời gian giữa những lần đột phá phong ấn đều sẽ rút ngắn lại?"

Lão Đường nói: "Đúng, mỗi lần đều sẽ rút ngắn. Vì lẽ đó, áp lực tương lai người phải đối mặt sẽ lớn vô cùng, hiện tại vừa mới bắt đầu."

Sự vui sướng của Đường Vũ Lâm bởi vì đột phá đạo phong ấn thứ hai nhất thời biến mất hoàn toàn. Nếu như thời gian mỗi lần đột phá phong ấn đều rút ngắn đi, tổng cộng 18 đạo phong ấn, đến tận cùng, tốc độ còn nhanh cỡ nào đây! Mà một khi không cách nào đột phá phong ấn, chính mình sẽ phải đối mặt với sự uy hiếp của cái chết.

"Thời gian ngắn nhất để đột phá phong ấn trong tương lai là bao lâu?"

Lão Đường trầm giọng nói, "Tương lai mỗi một đạo phong ấn sẽ rút ngắn 3 tháng. Chờ sau khi người đột phá đến chín đạo phong ấn, nhất định phải một năm đột phá một đạo phong ấn. Mãi cho đến khi đột phá toàn bộ phong ấn mới được."

Đường Vũ Lâm hít vào một ngụm khí lạnh, sau chín đạo phong ấn, hàng năm đều phải đột phá một đạo? Chuyện này... thật sự là mình có thể làm được sao?

Tuy rằng trước sau đột phá được hai đạo phong ấn, nhưng đến hiện tại hắn mới rõ ràng, 18 đạo phong ấn này đem lại áp lực cho mình lớn đến bao nhiêu.

"Ta hiện tại sẽ nói cho người biết những loại linh vật cần chuẩn bị cho lần đột phá phong ấn tiếp theo. Đồng thời, người nhớ kỹ, trong vòng ba năm tới tu vi bản thân người tăng lên càng nhiều, rèn luyện đối với thân thể càng nhiều, thời điểm đột phá sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cũng giống như lần này vậy. Nhưng nếu như người chuẩn bị không đủ đầy đủ, như vậy, sẽ phải đối mặt với thử thách, thậm chí..."

Đường Vũ Lâm yên lặng gật gật đầu, hắn đương nhiên biết phía sau của hai chữ "thậm chí..." là cái gì.

Tên gọi vài loại linh vật xuất hiện ở trong đầu hắn. Đường Vũ Lâm chú ý tới đầu tiên chính là tiền tố, may là, vẫn là Thiên Niên. Hắn thật sự sợ lần này linh vật tiếp xuất hiện yêu cầu Vạn Niên, nếu vậy đúng là muốn đòi mạng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Cuộc thi xuất phát!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Đi thôi, tiếp tục cô lên!"

Trời đất quay cuồng, thế giới trước mắt đã biến mất, hết thảy quang ảnh bên trong tan biến hầu như không còn.

Có chút hàn ý từ bên ngoài cơ thể truyền đến, Đường Vũ Lâm theo bản năng mở hai mắt ra, thỉnh thoảng phát hiện mình đang ở trong bồn tắm, hàn ý là do nước lạnh bên trong bồn tắm truyền đến. Bất quá đối với hắn mà nói, điều này cũng chỉ đem lại một ít cảm giác mát mẻ mà thôi.

Cúi đầu nhìn lại thân thể của mình, nhìn qua cũng không hề có sự khác biệt. Sau hàn ý chính là cảm giác đói bụng, thật đói! Chính mình cũng không biết lần này đột phá đã phải mất bao lâu.

Từ trong nước đứng dậy, Đường Vũ Lâm bước ra khỏi bồn tắm lớn, xoa xoa thân thể sau đó mau chóng mặc vào y phục của chính mình. Hắn hiện tại chỉ muốn mau mau tìm ít đồ ăn, thực sự là đã đói gần chết.

Thời điểm Đường Vũ Lâm đẩy cửa ra khỏi phòng tắm, không khỏi sợ hết hồn.

Trong phòng ngồi đầy đủ bốn người, không có Vũ lão sư, còn có thêm một cô gái tóc trắng xa lạ.

Thời điểm lúc trước ở Thiên Hải Thành, Đường Vũ Lâm cũng chưa từng nhìn thấy Thẩm Dập.

"Ngươi rốt cuộc cũng tỉnh rồi!" Tạ Giải chỉ bước một bước đã đến bên hắn.

"Như thế nào, tỉnh đúng lúc đúng không?" Nhìn thấy bọn họ, phản ứng đầu tiên của Đường Vũ Lâm chính là hiện tại cuộc thi hắn là vẫn chưa bắt đầu, nếu không, bọn họ cũng sẽ không ở đây.

Tạ Giải tức giận: "Đúng cái con khỉ! Chúng ta đã chậm mất rồi!"

"A?" Đường Vũ Lâm lấy làm kinh hãi, ngay cả cảm giác đói bụng cũng theo đó mà vui đi phần nào.

"Đi thôi." Thẩm Dập đứng lên, trong mắt chứa đầy thâm ý nhìn Đường Vũ Lâm một chút, xoay người đi ra ngoài.

Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng đứng lên, Hứa Tiểu Ngôn hướng về Đường Vũ Lâm nở nụ cười xinh đẹp, Cổ Nguyệt tuy rằng mặt không hề cảm xúc, nhưng nhìn ánh mắt của nàng rõ ràng như muốn hỏi dò trạng thái của hắn hiện tại thế nào rồi.

Đường Vũ Lâm hướng về bọn họ gật đầu, sau đó thấp giọng hướng về Tạ Giải hỏi: "Vị này chính là...?"

Tạ Giải nói: "Người của Sư Lai Khắc học viện, bạn của Vũ lão sư. Hiện tại chúng ta đã muộn hơn ba giờ, Vũ lão sư đang ở học viện bên kia giúp chúng ta khôi thông quan hệ, chúng ta phải mau qua đó nhanh, hắn là còn có thể kịp tham gia cuộc thi."

"Xin lỗi, đều là do ta không tốt." Cảm giác tội lỗi trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, Đường Vũ Lâm chau mày. Tất cả những thứ này cũng giống như là hiệu ứng dây chuyền vậy, chính mình nhất thời keo kiệt, không chỉ không tiết kiệm được tiền, trái lại còn mang đến thật nhiều phiền phức, suýt nữa làm lỡ cơ hội sát hạch của mọi người!

Tạ Giải cười ha ha, "Nói những thứ này làm gì? Trước đây ngươi vì chúng ta che ở phía trước, cũng đâu có cần chúng ta nói cảm ơn ngươi? Tình trạng cơ thể của ngươi thế nào rồi? Làm sao mà lại mình tưởng sâu đúng vào lúc này chứ!?"

Đường Vũ Lâm cười khổ nói: "Ta cũng không biết, trạng thái của ta đúng là rất tốt." Sự tình phong ấn hắn không có cách nào nói ra. Lúc này ngoại trừ cảm giác đói bụng ra, cảm giác khác của hắn thực sự đều rất tốt. Trong cơ thể dường như tràn ngập sức mạnh, hồn lực cũng rõ ràng có tăng lên; còn tăng lên bao nhiêu thì hắn không biết. Ngược lại khoảng cách đến cấp 30 vẫn còn một đoạn, có vẻ đang ở tầm cấp 27, 28 gì đó. Lần trước đột phá phong ấn cũng không cải thiện hồn lực bao nhiêu, lần này hiển nhiên cũng sẽ không tăng thêm quá nhiều.

Đói bụng cũng có chút ảnh hưởng đến phán đoán của hắn, nhưng hắn có thể cảm thấy sức mạnh của mình chỉ ít cũng phải tăng thêm tổng cộng 1/3 trở lên. Với chỉ số trước đó của hắn, tăng lên 1/3 cũng đã là vô cùng ghê gớm.

Kỳ thực Đường Vũ Lâm càng chờ mong, sau khi hấp thu Kim Long Vương tinh hoa lần hai, Kim Long Vương huyết thống đến tột cùng sẽ biến hóa như thế nào, còn kinh hi Lão Đường nhắc tới sẽ là cái gì?

Nhưng hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm thí nghiệm, thậm chí ngay cả ăn cơm cũng không kịp.

"Ngươi không định ăn cơm?" Đường Vũ Lâm thấp giọng hướng về Tạ Giải hỏi.

Tạ Giải mờ mịt lắc đầu.

Đúng vào lúc này, Cổ Nguyệt đang đi ở phía trước, trở tay đưa một vào đồ vật vào trong tay Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm tiếp nhận, dùng tay sờ một cái liền biết ngay bên trong là cái gì, bánh màn thầu cùng thịt ba rọi nướng. Tuy rằng không tính là đặc biệt nhiều, nhưng dù sao cũng tốt hơn không có!

Không cần nói cảm tạ với Cổ Nguyệt. Tuy rằng Cổ Nguyệt mấy năm vừa qua vẫn có chút không hòa đồng, nhưng Đường Vũ Lâm cùng nàng đã từng trải qua đồng sinh cộng tử, chút chuyện nhỏ này căn bản không cần dùng tới mấy lời lẽ cảm tạ rườm rà.

Ba cái bánh màn thầu, một hộp thịt nướng. Mùi vị cũng không có gì quá đặc biệt, nhưng đối với Đường Vũ Lâm hiện tại mà nói, cũng coi như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Tốc độ ăn của Đường Vũ Lâm ở trên toàn bộ đại lục e rằng cũng đứng hàng đầu, bao đồ ăn to như thế mà chỉ trong chớp mắt hắn đã ăn xong.

Thẩm Dập tự mình lái xe đến. Hồn Đạo Xa hiện đại, bên ngoài phủ sơn xanh thẫm, bên trong có màn hình định vị dẫn đường vô cùng tiên tiến, đậu xích lại trước mặt bọn họ.

"Lên xe." Thẩm Dập tự mình ngồi ở vị trí lái xe. Tạ Giải vừa muốn ngồi vào ghế sau, lại bị Cổ Nguyệt kéo lại, sau đó đem hắn trực tiếp nhét vào ghế trước.

Hứa Tiểu Ngôn cười trộm ngồi vào một bên phía sau, Cổ Nguyệt lại ngồi chính giữa, còn Đường Vũ Lâm ngồi ở bên cạnh nàng.

Tạ Giải trong lòng oán thăm, Cổ Nguyệt cũng thật bá đạo, tính chiếm hữu cũng quá cao, lúc nào cũng muốn ở sát cạnh Đường Vũ Lâm!

Cổ Nguyệt mặt không hề cảm xúc, cũng không biểu thị gì cả, Đường Vũ Lâm đã quá quen với việc này. Tuy rằng đồ ăn cũng không nhiều, nhưng cũng giúp giảm bớt được phần nào cảm giác đói bụng.

Đúng vào lúc này, hắn cảm giác được Cổ Nguyệt bên cạnh nhẹ nhàng đụng vào hắn một thoáng, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy được nàng đã nhét một lon nước trái cây vào trong tay hắn.

Cảm giác ấm áp nhẹ nhàng quanh quẩn trong tim, Đường Vũ Lâm hướng về nàng khẽ mỉm cười, mở lon trái cây uống liền một hơi.

Cổ Nguyệt trong mắt cũng lóe lên nét cười, sau đó nàng liền khép đôi mắt lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Tay của hai người tiếp xúc cùng nhau, thân thể Cổ Nguyệt có chút mát mẻ, mà cánh tay Đường Vũ Lâm lại tỏa ra nhiệt độ. Bọn họ từ nhiệt độ trên người của nhau, cảm thụ lẫn nhau, ảnh hưởng lẫn nhau, đều có cảm giác thư thái, an bình.

Thẩm Dập lái xe tốc độ rất nhanh, nhưng cũng vô cùng vững vàng, phản ứng của nàng vô cùng nhạy cảm, trong quá trình lái xe căn bản không có lấy một động tác thừa, nhưng vẫn có thể phát huy được toàn bộ ưu thế tốc độ của chiếc Hồn Đạo Xa đời mới của nàng.

Cảnh vật ngoài cửa sổ không ngừng vút qua, đây là lần đầu tiên Linh Ban bốn người được ngắm nhìn Sử Lai Khắc Thành kể từ khi đến đây.

Sử Lai Khắc Thành thực sự là quá phồn hoa, cũng quá to lớn.

Lúc trước, sau khi Đường Vũ Lâm từ Ngao Lai Thành đến Đông Hải Thành, đã từng có loại cảm giác con mắt không đủ dùng, khi đó hắn thậm chí cho rằng Đông Hải Thành chính là cả thế giới.

Mà hiện tại, sau khi từ Đông Hải Thành đi tới Sử Lai Khắc Thành, hắn lại có cảm giác của năm nào năm nào... mà lần này chuẩn so sánh lại là Đông Hải Thành.

Đại lục đệ nhất thành thị, đúng là danh bất hư truyền!

Với tốc độ lái xe thần thánh của Thẩm Dập, cũng phải mất đến hơn một tiếng bọn họ mới có thể nhìn thấy địa phương trong truyền thuyết kia.

Tường thành to lớn đầy màu sắc cổ kính, từ xa nhìn lại, tựa như là một con rồng lớn chiếm giữ ở nơi đó. Trên tường cũng không có trang trí đặc thù gì, cũng không có tấm biển biểu hiện tên của nơi này.

Lúc này, ở ngoài cửa thành, một đám đông lớn đang tụ tập. Người người nhốn nháo, phi thường náo nhiệt.

Thẩm Dập không có đi qua cửa chính, mà lại lái Hồn Đạo Xa đi vào một lối đi nhỏ bên cạnh, cũng không biết nàng làm sao tiến lên, chỉ là sau 7, 8 lần chuyển hướng đã đến phía trước mặt tường thành, một cánh cửa nhỏ hiện ra bên trong tầm mắt mọi người.

Thẩm Dập nhấn một cái nút bấm trên xe, cửa nhỏ tự nhiên mở ra, lộ ra một đường đi.

Hồn Đạo Xa gia tốc, lạng lẹ chui vào bên trong đó. Cửa nhỏ khép kín lại, khôi phục lại yên tĩnh vốn có.

Tiếng huyên náo bên ngoài đột nhiên biến thành yên tĩnh, cảnh sắc ngoài cửa sổ cũng đột nhiên trở nên cổ điển hơn. Dường như xuyên qua cánh cửa kia, bọn họ đã quay trở lại quá khứ.

"Nơi này chính là Sử Lai Khắc học viện sao?" Tạ Giải không nhịn được hướng về Thẩm Dập bên người hỏi.

Thẩm Dập gật gù đầu, "Sử Lai Khắc học viện, cũng được gọi là Sử Lai Khắc nội thành. Là Thành Sử Lai Khắc sớm nhất khi xưa. Sau khi Sử Lai Khắc Thành được mở rộng thêm ra bên ngoài, nơi này liền trở thành phạm vi thuộc toàn bộ học viện. Cả tòa Sử Lai Khắc Thành đều là do học viện quản lý. Vì lẽ đó, nơi này vừa là chỗ học tập của các học viên, cũng là vị trí hạt nhân của cả tòa thành. Chỉ có học viên và những người được học viện tán thành mới có thể tự do ra vào Sử Lai Khắc nội thành."

Nàng ngoài miệng nói chuyện, nhưng tốc độ xe vẫn không hề giảm, vẫn tiếp tục hướng vào bên trong đi tới.

"Bởi vì các ngươi đến muộn, sát hạch của bọn ngươi sẽ khó khăn hơn những thí sinh thông thường rất nhiều. Sát hạch của bọn họ các ngươi cũng phải trải

qua, thế nhưng thời gian cho phép cũng sẽ giảm, trong toàn bộ quá trình các người sẽ hầu như không có khả năng nghỉ ngơi. Đồng thời, bởi vì các người đến muộn, dù các người cuối cùng có thể thi đậu vào học viện, cũng chỉ có thể lấy công đọc sinh thân phận ở học viện học tập."

"Công đọc sinh, là có ý gì?" Đường Vũ Lâm hỏi.

Thẩm Dập nói: "Ý là nói một dạng hệ vừa học vừa làm, bởi vì toàn bộ chi phí phát sinh của các người ở trong học viện đều phải tự mình gánh chịu."

"A?" Đường Vũ Lâm keo kiệt quen rồi, vừa nghe phải bỏ tiền, nhất thời cảm thấy toàn thân không dễ chịu.

Tạ Giải cười ha ha, có chút hơi đắc ý nói: "Không sao, đội trưởng của chúng ta kiếm tiền rất lợi hại, hẳn sẽ thanh toán toàn bộ giúp chúng ta."

Đường Vũ Lâm đứng là không có cách nào phản bác hẳn, ai bảo là bởi vì mình mà mọi người phải đến muộn đây?

Thẩm Dập nói: "Không phải dùng tiền, mà là vì học viện làm công. Dùng công tác để trả cho học phí của các người. Các người cho rằng, Sử Lai Khắc sẽ thiếu tiền sao? Học viện chính thức, tất cả đều được học miễn phí."

Làm công?

Vừa nghe lời này, con mắt Đường Vũ Lâm nhất thời sáng lên, hẳn xưa nay đều không sợ chịu khổ. Tạ Giải thì lại có vẻ vô cùng đau khổ, ngoác mồm lên nói: "Làm cái gì, mà công cái gì cơ?"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Kim Long trấn Hắc Long

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thẩm Dập liếc hẳn một cái, "Chờ người đầu khảo thí đã rồi hãy hỏi ta vấn đề này. Hiện tại còn sớm."

Trong khi nói chuyện, Thẩm Dập giảm tốc độ, xa xa, một quảng trường khổng lồ hiện ra ở trước mặt bọn họ.

So với nền đá trên đường đi của Sử Lai Khắc nội thành không giống, tiến vào phạm vi quảng trường, mặt đất liền đã biến thành màu xám, những viên đá lót nền này rõ ràng lớn hơn Thanh Thạch thông thường nhiều lắm.

Chung quanh quảng trường, là những kiến trúc mái vòm đầy cổ điển. Những kiến trúc này tạo thành một hình bán nguyệt, dùng ánh mắt để ước tính, hình bán nguyệt này có đường kính tuyệt đối vượt quá 1.000 mét, hoàn toàn được lợp bằng đá, mặt trên có đủ loại điêu khắc hoàn chỉnh tựa như thân người.

Ở giữa quảng trường là một hồ nước nhân tạo hình tròn, đường kính hơn trăm mét, bên trong có suối phun ra. Ở giữa hồ là một pho tượng đứng sừng sững.

Đó là một bức điêu khắc nhân loại rất sống động, nhìn thấy hẳn, Đường Vũ Lâm không khỏi trong lòng hơi động, bởi vì, pho tượng này hẳn ở đã từng thấy ở bên trong Đường Môn. Chính là người duy nhất trong lịch sử Đường Môn, tầm quan trọng có thể sánh ngang với tổ tiên Đường Tam, Truyền Linh Tháp Sơ Đại tháp chủ, cũng là Hải Thần Các các chủ của Sử Lai Khắc học viện khi đó, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo.

Xung quanh pho tượng, là những đại Hồn Linh của ngài, suối phun lên tựa như "chúng tinh phùng nguyệt", bảo vệ ở bên cạnh.

Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo, được ca tụng là người duy nhất có khả năng hóa thân thành thần ở thời đại thượng cổ! Từ việc nơi này xuất hiện pho tượng của hẳn có thể nhìn ra, ảnh hưởng của ngài trên đại lục khi đó to lớn đến mức nào.

Đường Môn có tượng của hẳn, nơi này có, Truyền Linh Tháp không thể nghi ngờ cũng có. Đường Vũ Lâm trong mắt loé lên vẻ ngóng trông.

"Toà quảng trường này gọi là Linh Băng Quảng Trường. Vào vạn năm trước, khi Sử Lai Khắc ngoại thành bắt đầu kiến tạo, nội thành được bàn giao lại cho học viện xây dựng và quản lý, vì vậy mới có nơi này. Hiện tại nơi này chính là chủ giáo học lâu của Sử Lai Khắc học viện ngoại viện, quảng trường này lấy theo phong hào mệnh danh của người vạn năm trước quất thảo phong vân, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo. Các người hẳn là đều nghe qua chuyện xưa của ngài, ta cũng không nói nhiều. Đi thôi, theo ta tiến vào lớp học."

Thẩm Dập đơn giản giải thích một câu, đã mang theo bọn họ hướng về tòa nhà hình mái vòm kia đi vào.

Càng lại gần, thân thể của từng pho tượng ở mặt ngoài giáo học lâu cũng có thể thấy được rõ ràng hơn.

"Những điều khác nơi này chính là pho tượng của nội viện đệ tử. Phần là những đệ tử có thể tiến vào Sứ Lai Khắc học viện nội viện, đều sẽ được đúc một pho tượng lưu lại nơi này để làm kỷ niệm, đồng thời cũng làm chứng nhân lịch sử của Sứ Lai Khắc học viện."

Thẩm Dập nhìn ra sự hiếu kỳ trong lòng bọn họ, lại giải thích thêm một câu. Không đợi Đường Vũ Lâm bọn họ quan sát thêm, Thẩm Dập đã dẫn bọn họ đi vào tòa nhà lớn.

Đi vào trong tòa nhà, cảm giác đầu tiên của bọn họ chính là to lớn hùng vĩ, mỗi tầng cao chỉ ít hơn 10 mét, tổng thể tòa nhà cao khoảng 6 tầng cả thảy. Trên vách tường đều là bức họa. Khung đỉnh cũng thế, tuy rằng xanh vàng rực rỡ, nhưng phần nhiều đều mang lại cảm giác trang nhã cổ điển.

Thẩm Dập vừa đi về phía trước vừa nói: "Tòa nhà lớn này gọi là Sứ Lai Khắc Lâu, các bức bích họa các người thấy, đều là những sự tình mà Sứ Lai Khắc học đã trải qua kể từ khi thành lập suốt 2 vạn năm qua"

Đây mới là gốc gác đó! 2 vạn năm gốc gác.

Cảm giác này có thể nào không khiến người khác suýt xoa cho được! Bất kể là Đường Vũ Lâm, Tạ Giải, hay là Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn, sau khi tiến vào nơi này, đều có loại cảm giác thiêng liêng muốn quỳ bái.

Bọn họ cuối cùng đã hiểu được tại sao Sứ Lai Khắc học viện lại được gọi là Thánh Điện của hết thảy các Hồn Sư. Đi tới nơi này, thực sự có cảm giác đang hành hương. Nếu như có thể ở nơi như thế này học tập, sự phát triển của bọn họ có thể tưởng tượng được. Tất nhiên sẽ là những trải nghiệm tuyệt vời cả đời khó có thể nào quên.

Đường Vũ Lâm chỉ cảm giác dòng máu trong cơ thể mình như đang sôi trào, hai tay bỗng nắm chặt thành quyền, đồng thời, sự xấu hổ trong lòng hắn cũng càng thêm mãnh liệt, bởi vì do lỗi của mình, suýt chút nữa đã hại tất cả các bạn bè bỏ lỡ cơ hội ghi danh cả đời chỉ có một lần này.

Ở lại chỗ này, nhất định phải cùng các bạn đồng thời ở lại chỗ này!

Tuy rằng chỉ mới đến lần đầu, nhưng ngay lập tức trong đầu hắn cũng đã tràn ngập ý niệm này.

Sứ Lai Khắc học viện, là địa phương mà bất kỳ Hồn Sư nào cũng không thể miễn dịch được.

Đi qua khu vực khung đỉnh, leo lên thêm đá tiếp tục thâm nhập sâu vào trong, từ cửa sổ hình vòm hai bên có thể thấy được cỏ cây xanh um bên ngoài, mảnh cây cối dày đặc, cao thấp chập trùng. Các loại thảm thực vật được bố trí tao nhã, nhưng ở một bên khác lại như là khung cảnh tự nhiên được kiến tạo lại mà thành. Căn bản là không có cách nào phán đoán ra chủ giáo học lâu này đến tột cùng rộng lớn bao nhiêu! Kiến trúc mái vòm chính diện lúc trước, rất hiển nhiên chỉ là một phần của nó! E rằng cho dù là hoàng cung trước đây, cũng không thể so sánh được với nơi này.

Chẳng trách lúc trước Thẩm Dập nói Sứ Lai Khắc không thiếu tiền, chỉ riêng kiến trúc quy mô như vậy, đã là bao nhiêu tiền rồi?

Đường Vũ Lâm hít sâu một hơi, cảm giác cả người đều trở nên khác biệt. Hòa vào nơi này, nhất định sẽ là sự tinh tươi đẹp nhất trong cuộc đời.

Lại vòng qua hai đạo hành lang uốn khúc, Thẩm Dập dẫn họ đi tới một đại sảnh hình tròn. Đại sảnh này có chiều cao 20 mét, khung đỉnh vẫn được trang trí bích họa như trước.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thân thể đều không tự chủ run rẩy một thoáng. Tám bức họa kia tuy rằng cách bọn họ đến 20 mét trên cao, nhưng ngẩng đầu nhìn lại, vẫn như cũ có loại cảm giác thái sơn áp đỉnh.

Bên trong bức họa chỉ có một loại sinh vật, đó là một con Hắc Long to lớn, nó có một đôi mắt màu vàng óng, đôi cánh khổng lồ mở ra, toàn thân phóng thích vàng sáng ám tử sắc, tuy rằng chỉ là họa, nhưng cũng họa cực kỳ sinh động, vậy trên người nó đều có thể thấy được rõ ràng. Áp lực cực lớn cũng bởi vậy mà xuất hiện. Áp lực đó tựa như muốn khiến cho cả không gian sụp đổ.

Phản ứng của Đường Vũ Lâm là nhanh nhất, khi hắn cảm nhận được uy thế kia từ trên trời giáng xuống, trong cơ thể nóng lên, khí tức huyết mạch tuôn ra uy dũng. Hắn tựa hồ cảm giác được huyết mạch của chính mình toát lên một ý niệm đầy kiêu ngạo, giúp hắn vẫn có thể đứng thẳng tắp sống lưng, không chịu ảnh hưởng chút nào.

Cổ Nguyệt phản ứng chỉ đứng sau hắn, thân thể rung động mấy lần, sau khi con người lóe lên chút khiếp sợ liền dần dần khôi phục lại bình thường.

Nhưng Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải lại phản ứng khá chậm chạp.

Hứa Tiểu Ngôn thân thể run lên, suýt nữa ngã sấp xuống, khắp khuôn mặt đều là vẻ hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Tình huống của Tạ Giải lại càng thêm không thể tả, thân thể hắn loáng một cái liền trực tiếp muốn ngã sấp xuống mặt đất, may là được Đường Vũ Lâm kéo lại, lúc này mới không thực sự ngã sấp xuống. Hơn nữa, nói cũng kỳ quái, trong nháy mắt khi hắn bị Đường Vũ Lâm kéo, hắn cũng cảm nhận được thân thể mình được khí tức của Đường Vũ Lâm bao phủ lấy. Cảm giác sợ hãi đến cực điểm cũng yếu bớt đi rất nhiều, cuối cùng cũng coi như có thể miễn cưỡng đứng vững.

Thẩm Dập không biết từ lúc nào đã biến mất, trong căn phòng lớn này cũng chỉ còn sót lại bốn người bọn họ.

Giữa bầu trời truyền đến áp lực không ngừng tăng cường, tựa như sóng biển.

Đường Vũ Lâm khẽ nhủ mảy, bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được, bên cạnh mình, thân thể Tạ Giải kịch liệt run rẩy hơn, tựa như lúc nào cũng có thể tan vỡ.

Đường Vũ Lâm là người thông minh, thời điểm hắn thấy chính mình đã khôi phục lại, liền phát hiện ra Thảm Dập đã biến mất, hắn lập tức ý thức được, nơi này sẽ không đơn giản như vậy, rất có khả năng là một phần của cuộc thi nhập học của bọn họ.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh từ trong mũi Đường Vũ Lâm phát ra, nơi sâu xa trong hai mắt của hắn, lóe lên một vệt kim quang nhàn nhạt. Lực lượng huyết mạch trong người trong nháy mắt bị hắn thôi động.

Đường Vũ Lâm lập tức cảm giác được, Kim Luân bao trùm toàn bộ lấy cánh tay phải của mình, so với trước đây, sức mạnh rõ ràng lại tăng lên rất nhiều. Quan trọng hơn, lần này hắn có thể tự cảm nhận được khí huyết của chính mình sôi trào.

Vây lan tràn, từ cánh tay phải tiếp tục lan đến vai phải, tiếp tục lan tràn đến xương quai xanh, ngực phải, lao thẳng đến toàn bộ phía cơ ngực bên phải, đến khi bao trùm toàn bộ phía người bên phải mới ngừng lại. Ngay cả phần cổ bên phải của Đường Vũ Lâm cũng có thêm một ít Kim Luân.

Gợn sóng khí huyết cường thịnh nương theo tiếng hừ lạnh kia của hắn bùng nổ, hóa thành một tầng bảo vệ vô hình, đem các bạn bè tất cả đều bao phủ ở bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Có tiềm lực tiêu quái vật

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nói cũng kỳ quái, dưới tiếng hừ lạnh này của hắn, khung đỉnh Hắc Văn Cự Long, vốn đang tỏa ra uy áp, bỗng đột nhiên bị suy yếu. Dưới huyết mạch khí tức che chở, Tạ Giải cũng theo đó khôi phục lại bình thường.

Hắn còn chưa cảm giác được khí huyết cường thịnh của Đường Vũ Lâm, nhưng cũng có thể cảm thấy, đứng ở bên người Đường Vũ Lâm có cảm giác đặc biệt an toàn. Loại cảm giác đó lại như là trời sập cũng có thể đỡ được. Chỉ cần ở bên cạnh hắn, tựa hồ tất cả đều không thành vấn đề.

"Ồ." Một tiếng khẽ ồ vang lên. Thảm Dập từ một trụ đá bên cạnh đi ra, cùng nàng đi ra còn có một ông lão khác.

Ông lão trên người mặc trường bào màu xanh sẫm, trên mặt biểu lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Đường Vũ Lâm chằm chằm, "Không sai, có tiềm lực tiêu quái vật. Qua nhiều năm như vậy, ta vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy, có thể dùng uy thế của bản thân đứng vững vàng dưới uy áp của Hắc Long Vương."

Đường Vũ Lâm bọn họ cũng không biết, bút họa trên đỉnh đầu bọn họ lúc này, chính là do một vị phong hào đầu la am hiểu hội họa của Sử Lai Khắc học viện vẽ nên. Sở dĩ sẽ sản sinh uy thế mãnh liệt như thế, là bởi vì thời điểm hắn tạo nên bức họa, bên trong màu nước đã được bỏ thêm một thứ của Hồn Thú đã từng đứng hàng đầu Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, màu tươi của Kim Nhãn Hắc Long Vương khủng bố.

Mà dòng máu Kim Nhãn Hắc Long Vương lưu lại kia, chính là được thu thập khi nó chiến đấu cùng một vị đại năng khác của Sử Lai Khắc nhỏ xuống. Vì lẽ đó, bức họa này mới có hiệu quả như vậy.

Đối với học sinh tham dự kỳ thi nhập học, đây là vòng thi sát hạch tinh thần lực. Kiên trì thời gian càng dài, điểm sát hạch tinh thần càng cao.

Ánh sáng trong mắt Thảm Dập cũng tràn đầy sự kinh ngạc, cho tới nay, trong đoàn đội Linh Ban này, nàng coi trọng nhất cũng chỉ có một người, chính là Cổ Nguyệt. Lại không nghĩ được rằng, vừa mới đi tới nơi này, vừa bắt đầu sát hạch, nàng liền nhìn thấy kinh hi, mà kinh hi này lại đến từ chính Đường Vũ Lâm.

Nàng ở Sử Lai Khắc học viện nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói phòng khách Hắc Long này có thể có người lại dùng khí thế của chính mình khiến Hắc Long Vương uy áp mất đi hiệu lực. Dù những nhân vật có tinh thần lực mạnh mẽ, cùng lắm cũng chỉ có thể đứng vững vàng trước Hắc Long Vương uy thế mà thôi.

"Lý lão, vậy việc cho điểm của bọn họ..."

Lý lão liếc mắt nhìn Đường Vũ Lâm, "Tên tiểu tử này điểm tuyệt đối. Ba người khác... vận may cũng là một phần của thực lực. Vậy mỗi người cho 8 điểm đi!"

"Cảm tạ Lý lão." Thẩm Dập trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Căn bản không cần nằng nặc dằn dò, Đường Vũ Lâm bốn người đã hướng về ông lão khom mình hành lễ.

Ông lão khẽ mỉm cười, "Ta cũng là cấp cho trọc thế lão nhân kia mặt mũi. Các ngươi dù gì thì gì, cũng là tới muộn rồi!" Nói xong câu đó, hắn đã xoay người hướng về một bên đi đến. Trước khi đi, hắn còn cố ý nhìn lại Đường Vũ Lâm một chút, gật gật đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

"Sát hạch chia làm nhiều hạng, mỗi một hạng cao nhất là điểm tuyệt đối, 6 điểm là đạt tiêu chuẩn. Sau khi hoàn thành toàn bộ các hạng mục, sẽ tính tổng điểm. Thi đơn thất bại sẽ có điểm trừ ngoại ngạch. Thi đơn xuất sắc sẽ có thêm điểm cộng. Vì lẽ đó, hạng thứ nhất của cuộc thi, các ngươi vận khí không tệ." Thẩm Dập rất hài lòng gật gù.

"Đi theo ta."

Thật nhanh, sát hạch hạng thứ nhất cứ như vậy kết thúc sao?

Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lâm đưa ngón tay cái lên, bọn họ hiện tại cũng đều đã minh bạch, hạng thi sát hạch đầu tiên chính là tinh thần lực. Tinh thần lực càng mạnh, đối kháng uy áp tinh thần tự nhiên cũng có thể kiên trì thời gian dài hơn.

Với tinh thần lực hiện tại của Tạ Giải, trong các Hồn Sư bình thường có thể xem là không tệ, nhưng ở nơi này, tình huống vừa rồi của hắn tuyệt đối là thất bại.

Điểm của Cổ Nguyệt có thể sẽ cao hơn, nhưng tình huống của hắn cùng Hứa Tiểu Ngôn tuyệt đối không đạt đến 8 điểm.

Cửa thứ nhất thuận lợi thông qua, cũng làm cho bốn người đều bỗng cảm thấy phấn chấn. Trong quá trình bọn họ tiến tới, theo bản năng đã biến thành Đường Vũ Lâm đi ở trước nhất, Tạ Giải đi theo bên cạnh hắn phía sau một chút. Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn đi ở sau cùng. Duy trì trận hình chiến đấu bình thường.

Xuyên qua một đạo hành lang uốn khúc, lại tiến vào trong một toà đại sảnh. Thẩm Dập dừng bước lại, xoay người hướng về bốn người nói: "Các ngươi ở chỗ này chờ một thoáng. Tiếp theo sẽ là đệ nhị sát hạch."

Nàng không có nói nội dung sát hạch là gì, có thể để cho bọn họ tham gia sát hạch đã nói là cực kỳ khai ân rồi. Độ khó của sát hạch sở dĩ nói là càng lớn, là bởi vì họ không cần phải xếp hàng như những thí sinh khác, mà bản thân của quá trình xếp hàng cũng là thêm thời gian nghỉ ngơi rồi. Bọn họ không phải chờ đợi, vậy thì chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân liên tục vượt qua.

Đường Vũ Lâm hướng về mọi người liếc mắt ra hiệu, Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải không chút do dự liền khoanh chân ngồi dưới đất, điều chỉnh lại trạng thái chính mình. Uy áp tinh thần vừa rồi đối với bọn họ cũng có ảnh hưởng nhất định.

Cổ Nguyệt lại hướng về Đường Vũ Lâm lắc lắc đầu, ra hiệu mình không có chuyện gì.

Đúng vào lúc này, bọn họ đột nhiên cảm giác được, toàn bộ ánh sáng trong đại sảnh đột nhiên tối sầm lại. Tựa như màn đêm buông xuống.

Vào lúc này mới là giữa trưa thôi! Khoảng cách đến buổi tối còn rất lâu.

Trên mặt đất, từng đạo từng đạo tia sáng kỳ dị sáng lên, những tia sáng này đều là màu bạc nhạt, đan xen lẫn nhau, phác họa ra một hình ảnh huyền lệ. Mà khung đỉnh trên đỉnh đầu, cũng sinh ra biến hóa.

Khung đỉnh nơi này, bích họa lại vẽ bầu trời đêm, mà thời khắc này, bầu trời đêm phảng phất đã biến thành chân thực, vô cùng vô tận.

Cổ Nguyệt lông mày nhíu lại, Đường Vũ Lâm lập tức lay tỉnh Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn vừa mới nghỉ ngơi không lâu.

Đồ án màu bạc trên mặt đất lặng yên không một tiếng động biến mất, hòa vào trong bóng tối. Mà thời khắc này, bọn họ lại như là trôi nổi lơ lửng giữa bầu trời đêm. Tiến vào một thế giới kỳ diệu.

"Năm tay nhau!" Đường Vũ Lâm trầm giọng quát lên, một tay nắm lấy tay Tạ Giải, một tay khác nắm lấy tay Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt nắm tay Hứa Tiểu Ngôn, Hứa Tiểu Ngôn lại nắm tay Tạ Giải, bốn người làm thành một vòng tròn.

Hai vòng Hồn Hoàn màu tím dưới chân bốc lên, từng cây Lam Ngân Thảo tuôn ra từ trong cơ thể Đường Vũ Lâm, quay chung quanh ngoại vi thân thể bốn người, hình thành một tầng phòng hộ.

Ở dưới tình huống không biết đối thủ là ai, điều bọn họ bây giờ có thể làm, đầu tiên là đảm bảo bốn người bọn họ ở cùng nhau, sau đó mới là ứng đối.

Đột nhiên, trời đất quay cuồng. Cảnh vật xung quanh phát sinh biến hóa kịch liệt.

Thời điểm tia sáng lần thứ hai sáng lên, bọn họ thỉnh thoảng phát hiện, vẫn là bầu trời đêm như trước, nhưng bọn họ đã xuất hiện bên trong một thảo nguyên rộng lớn.

Chung quanh là tiếng kêu đỉnh tai nhức óc. Mà ngay trước mặt bọn họ cách đó không xa, một khí tức cường hãn truyền đến.

Đây là nơi nào?

Bốn người vừa định xem thử, thì áp lực cực lớn chính diện đã làm cho bọn họ có chút nghẹt thở.

Chăm chú nhìn lại, bên kia rõ ràng là một con Hồn Thú. Con Hồn Thú này nhìn qua phi thường quái dị, chiều dài quá 10 mét, thân cao quá 5 mét, hình thể cực kỳ không lồ, trên đầu có hai cái sừng, một dài một ngắn. Toàn thân đều bao trùm vảy sừng dày nặng tựa như trọng giáp. Một đôi mắt màu đỏ tươi.

"Đại Địa Ma Tê, chỉ ít 3.000 năm tu vi." Tạ Giải trầm giọng nói rằng.

Trong Thảng Lĩnh Đài rèn luyện, bọn họ xưa nay chưa bao giờ gặp phải loại Hồn Thú này, bởi vì, loại Hồn Thú này cũng không sinh sống ở bên trong vùng rừng rậm, mà là vương giả bên trong đại thảo nguyên.

Địa vị của nó, tuy rằng không bằng Âm Kim Khủng Trào Hùng bên trong vùng rừng rậm, nhưng cũng tuyệt đối là một loại Hồn Thú cường hãn.

"Hệ Thỏ." Cổ Nguyệt đưa ra phán đoán của nàng.

Đường Vũ Lâm không hề hé răng, làm ra vài ám hiệu cho đồng đội.

Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn quay người chạy về phía sau, kéo dài khoảng cách. Tạ Giải thì lao nhanh về bên trái.

Ba cảnh Lam Ngân Thảo óng ánh long lanh quần bên hông họ, duy trì liên hệ giữa bốn người. Một vết kim quang lóe lên, trên bả vai của Đường Vũ Lâm đã có thêm một con rắn nhỏ.

Tiểu Kim Quang với với ba năm trước đã trưởng thành rất nhiều, hiện tại đã có chiều dài đến một thước năm, thô như cây long nhãn. Vảy màu vàng kim cùng với lớp vảy khi Đường Vũ Lâm vận chuyển sức mạnh huyết thống khá giống, cũng là hình thoi, hơn nữa có cảm giác vô cùng sống động. Đôi mắt nhỏ kim quang chớp chớp, óng ánh long lanh.

Nó từ trên vai Đường Vũ Lâm quần quanh xuống toàn bộ cánh tay trái của hắn.

"Hồng!" Đại Địa Ma Tê phát ra một tiếng rít gào trầm thấp, chân trái bước lên trước hai bước, bỗng nhiên tấn công về phía hướng của Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm không hề sợ hãi, khẽ quát một tiếng, cánh tay phải dĩ nhiên bành trướng, sức mạnh huyết thống vận chuyển. Hắn đang muốn thử xem, sau khi đột phá tầng phong ấn thứ hai, sức mạnh của mình đến tột cùng có thể đạt tới trình độ nào.

Vì lẽ đó, hắn cũng không lui lại, trái lại lại vọt thẳng tới chỗ Đại Địa Ma Tê.

Tạ Giải hiện tại đã vòng sang mặt bên, cùng lúc đó, một mảnh tia sáng màu vàng xuất hiện trên mặt đất phía trước thân thể của Đại Địa Ma Tê.

Bùn đất khiến mặt đất mềm ra, nguyên tố "Thỏ" có thể khiến cho đại địa cứng rắn, cũng đồng dạng có thể hóa mặt đất thành đầm lầy, trên tay Cổ Nguyệt sáng lên tia sáng vàng vốn thuộc về Thỏ thuộc tính.

Đại Địa Ma Tê hai mắt đỏ rực, tràn ngập sự khát máu. Mắt thấy mình sắp bước vào phạm vi mặt đất mềm, đột nhiên, dưới chân nó phóng thích một tầng ánh sáng vàng vàng. Nhất thời, mặt đất phía trước một lần nữa trở nên cứng rắn hơn, tốc độ nó không giảm chút nào, lao thẳng đến vị trí của Đường Vũ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Hồn Hoàn màu vàng kim?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lâm hung hãn vọt tới trước, cả người đột nhiên đứng thẳng lên, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo vọt lên từ mặt đất, chính là Lam Ngân Đột Thử Trận.

Đại Địa Ma Tê nhảy vào Lam Ngân Đột Thử Trận, thân thể khổng lồ nhất thời trở nên trĩu hơn, thế nhưng, thể trọng của nó cực lớn, lực trùng kích cũng quá cường hãn. Lam Ngân Đột Thử Trận đâm trúng nó, cũng chỉ có thể khiến nó dừng lại, nhưng hiệu quả rung động cao tần nhưng cũng không rõ ràng, ngược lại bị hất ngã một đám lớn.

Nhưng thừa dịp này, Đường Vũ Lâm đã đến trước người nó. Tay phải nắm lại, một quyền phủ đầu hướng về Đại Địa Ma Tê đánh tới.

Đại Địa Ma Tê gầm nhẹ một tiếng, cúi đầu xuống, hai chiếc sừng nhắm về hữu quyền của Đường Vũ Lâm đánh tới.

Bên trong Hồn Thú cùng cấp bậc, nếu như tiến hành sức mạnh bài danh, Đại Địa Ma Tê tuyệt đối có thể xếp vào 03 vị trí đầu, mà Âm Kim Khủng Trảo Hùng tuy rằng lực lớn, thực lực tổng hợp cường hãn, nhưng trên thực tế, sức mạnh của nó ở cùng cấp bậc cũng chỉ tiến vào 10 vị trí đầu mà thôi.

"Àm!" Đường Vũ Lâm chỉ cảm giác mình như bị một chiếc chiến xa tông trực diện, cánh tay tê dại một hồi, thân thể cũng bay ngược ra ngoài như đạn pháo. Nhưng trong lúc bay ra, một dây Lam Ngân Thảo đã kịp quấn quanh cổ của Đại Địa Ma Tê.

Đại Địa Ma Tê cũng bị một quyền này của hắn đánh cho khựng lại một chút, một sừng giương lên. Tuy rằng chỉ là như vậy, nhưng Đường Vũ Lâm cũng đã có thể tự hào.

Phải biết, Đại Địa Ma Tê khổng lồ, phần lớn đều về phương diện sức mạnh.

Đường Vũ Lâm thân trên không trung, đơn giản quan sát bốn phía một lần. Nơi này có vẻ rất giống một nơi được mô tả trong một quyển sách cổ, Đấu Hồn Trảng, thuộc về thời đại viễn cổ.

Vào thời điểm đó, Hồn Sư sẽ ở một vài Đại Đấu Hồn Trảng tham gia thi đấu cùng Hồn Thú hoặc là Hồn Sư, từ đó thu hoạch được lợi ích.

Nơi này có loại cảm giác đó. Sức mạnh của Đại Địa Ma Tê này thật là khủng khiếp, hơn nữa nhìn có vẻ sức phòng ngự của nó cũng vượt qua Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Chỉ là uy lực công kích không đủ mà thôi.

Lôi kéo Lam Ngân Thảo, Đường Vũ Lâm đã nhanh như tia chớp bay trở về, mà vào lúc này, Tạ Giải đã lặng yên không tiếng động vòng tới bên cạnh Đại Địa Ma Tê, bắn người lao lên, đệ nhị Hồn Hoàn lóe sáng, Quang Long Bảo Táp phát động.

Tạ Giải kinh nghiệm chiến đấu cũng rất phong phú. Hắn đương nhiên nhìn ra được, con Đại Địa Ma Tê này bản thân sức phòng ngự cực cao, vì lẽ đó, hắn lựa chọn Quang Long Bảo Táp chính là công kích vào một điểm.

Mẫu Công Hệ Chiến Hồn Sư lực công kích ở trong cùng cấp bậc có sức bạo phát mạnh nhất. Tạ Giải cũng không ngoại lệ.

Đại Địa Ma Tê vừa định tiếp tục truy kích Đường Vũ Lâm, đã bị hắn đánh trúng.

Quang Long Bảo Táp đương nhiên còn chưa đủ sức phá vỡ lớp vảy của nó, nhưng khiến cho nó chịu cảm giác đau nhói không dễ chịu chút nào. Chỉ cần làm được điểm này, mục đích của Tạ Giải cũng đã đạt được.

Đại Địa Ma Tê bị đau, chân phải bỗng nhiên giơ lên, lại hung hãn hạ xuống. Mà đúng lúc này, dây leo Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lâm từ trên không trung dần hồi, tay phải hắn run lên, cây Lam Ngân Thảo bên hông Tạ Giải nhất thời truyền ra một nguồn sức mạnh, kéo ngược Tạ Giải từ trên không trung trở về.

"Oanh ——" Chân trước của Đại Địa Ma Tê dậm xuống đất, một vòng ánh vàng chói mắt lan tỏa ra ngoài, sức mạnh đầy kinh khủng kia tỏa ra đến đường kính 50 mét mới dần dần thu hồi lại. Hầu như đã suýt đến được vị trí Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn.

Chiến Tranh Thượng Đẳng! Hồn kỹ công kích quần thể của Đại Địa Ma Tê, hơn nữa còn có chứa hiệu quả gây choáng nguy hiểm.

Đường Vũ Lâm động tác đã rất nhanh rồi, nhưng Tạ Giải vẫn bị dính phải một chút. Hắn nhất thời cảm giác được toàn thân kịch liệt rung động, thân thể mất cảm giác. Hắn vội thôi thúc hồn lực, điều chỉnh trạng thái cơ thể.

Mà cùng lúc đó, Đường Vũ Lâm đã lợi dụng phản lực bay lên trên đỉnh đầu Đại Địa Ma Tê. Tay phải hắn tung ra, Kim Luân bao trùm, tay phải hóa thành trảo, biến ảo thành công kích mạnh nhất Kim Long Trảo.

Đối phó Đại Địa Ma Tê vấn đề lớn nhất là phá vỡ lớp phòng ngự của nó, nhưng Đường Vũ Lâm lại rất tự tin vào bản thân mình. Kim Long Trảo vốn có đặc hiệu Nát Tan, chỉ cần có thể phá tan được công kích mặt ngoài của nó, đánh bại con vật cồng kềnh to xác này chỉ là vấn đề thời gian.

Thế nhưng, tình huống khiến Vũ Lâm bất ngờ bỗng xuất hiện.

Trong chớp mắt khi Kim Long Trảo xuất hiện, Đường Vũ Lâm chỉ cảm giác như khí huyết toàn thân sôi trào, cả người giống như bùng cháy lên ngọn lửa. Hai Hồn Hoàn màu tím trên người bỗng biến mất, thay vào đó là một Hồn Hoàn màu vàng kim.

Hồn Hoàn màu vàng kim?

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này xuất hiện, Hứa Tiểu Ngôn, Cổ Nguyệt vốn đang chuẩn bị hồn kỹ tất cả đều ngăn ra, khiến hồn kỹ chậm một nhịp. Mà giữa không trung Tạ Giải mới vừa khôi phục lại năng lực hoạt động, đang chuẩn bị tiếp tục nhiệm vụ phân tán sự chú ý của địch thủ, con mắt cũng theo bản năng trợn to.

Ánh sáng Hồn Hoàn màu vàng kim tỏa sáng. Khiến toàn thân Đường Vũ Lâm đều phủ lên một tầng rực rỡ màu hoàng kim, Kim Luân trên tay phải vốn màu vàng nhạt cũng thuận theo đó biến thành màu vàng tươi, Kim Long Trảo cũng vậy.

Từng luồng lực lượng khí huyết mãnh liệt chen chúc tràn ra, khiến cho Đường Vũ Lâm cảm giác được sức mạnh của mình trong nháy mắt tăng lên dữ dội.

"Oanh ——" Đại Địa Ma Tê húc đầu, Đường Vũ Lâm lại một lần nữa bay ra ngoài.

Sức mạnh cùng thân thể đột nhiên xuất hiện biến hóa, khiến cho hắn có chút chưa kịp thích ứng, nên bỏ lỡ thời cơ công kích tốt nhất, chỉ có thể dùng Kim Long Trảo miễn cưỡng chặn lại một sừng của Đại Địa Ma Tê.

So với chấn động mãnh liệt lúc này, lần này, thân thể Đường Vũ Lâm có cảm giác tốt hơn nhiều rồi, ít nhất thì cánh tay phải cũng không truyền đến cảm giác mềm yếu.

Nhìn tầng kim quang này xuất hiện trên người mình, vẻ mặt của hắn cũng không khỏi trở nên cổ quái. Đúng lúc này, Cổ Nguyệt đã gấp giọng hô hoán: "Cẩn thận."

Mặt đất, tia sáng màu vàng phun trào, tầng lớn đột thứ xuất hiện quanh phạm vi thân thể Đường Vũ Lâm. Hắn đang trên đà rơi xuống đất, không thể tránh khỏi.

Thế nhưng, tình cảnh quái quỷ xuất hiện, khi lớp đột thứ này đâm trúng cơ thể hắn thì, hào quang màu vàng kim bên ngoài và lớp da của hắn dung hợp lại cùng nhau, tuy rằng va chạm giữa không trung, nhưng cũng không thể xuyên thủng cơ thể của hắn.

Cảm giác đau thấu tim gan truyền đến, khiến cho Đường Vũ Lâm không nhận được rên lên một tiếng, nhưng hắn cũng theo đó tỉnh ngộ.

Hào quang màu vàng óng này, tựa hồ giúp tăng cường cường độ thân thể của ta?

Cái này chẳng lẽ chính kinh hi mà Lão Đường lúc trước nói qua sao?

Không kịp suy nghĩ thêm, thân thể của hắn trên không trung xoay tròn một vòng, tay phải kéo lấy Lam Ngân Thảo đang quán lấy Đại Địa Ma Tê, lần thứ hai bay lên như chim điều hâu, hướng về Đại Địa Ma Tê nhào tới.

Trong hết thảy các nguyên tố thuộc tính, thuộc tính "Thổ" là am hiểu phòng ngự nhất, cũng là vững chắc nhất. Hầu như không có thuộc tính nào có thể toàn diện khắc chế thuộc tính "Thổ".

Vì lẽ đó, Đại Địa Ma Tê mới khó đối phó như vậy, phòng ngự của nó thật sự quá kinh người.

Trợ giúp của đồng đội cuối cùng cũng đã tới. Thân thể Tạ Giải trên không trung lắc một cái, trong nháy mắt đã biến ảo thành ba người giống nhau như đúc. Ba bóng người đồng thời đánh về những vị trí khác nhau. Trong hư ảo, lại có ba bóng người khác như ẩn như hiện. Đây ba đạo này lại là ẩn hình.

Chỗ cường hãn nhất của Ảnh Long Chủ, chính là ở tính bí mật của nó. Lúc này, Tạ Giải thi triển đúng là đệ tam hồn kỹ của hắn, hơn nữa còn là tổ hợp đệ tam hồn kỹ, Song Long Phân Thân.

Quang Long Phân Thân có thể phân ra ba bóng người, Ảnh Long Phân Thân cũng đồng dạng có thể chia ra làm ba nhân ảnh. Tổng cộng sáu tên Tạ Giải, đồng thời từ sáu phương hướng, hướng về Đại Địa Ma Tê phát động công kích.

Trong đó hai bóng người trước mặt, trực tiếp công kích hai mắt của Đại Địa Ma Tê. Bất luận thân thể của nó năng lực phòng ngự mạnh bao nhiêu, đôi mắt vẫn luôn là điểm yếu.

Đại Địa Ma Tê theo bản năng nhắm mắt lại, dùng mi mắt dày nặng của mình để chống đỡ công kích của Tạ Giải.

Song Long Phân Thân cần sự khống chế cùng hồn lực quá nhiều, với tình huống của Tạ Giải hiện tại, không có cách nào sử dụng những công kích khác, nhưng sáu bóng người đồng thời công kích cũng đã đem lại đầy đủ tác dụng quấy nhiễu.

Không chỉ có như vậy, một đạo tinh quang đột nhiên xuất hiện ở dưới chân Đại Địa Ma Tê, ánh sao óng ánh, từng tầng từng tầng xiềng xích quán quanh mà lên. Thân thể của Đại Địa Ma Tê vốn đang định nhắm vào Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn nhất thời dừng lại. Thân thể cao lớn giống như là bị cố định ở trên mặt đất. Tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng với thể trọng của nó, bỗng bị khựng lại như vậy, thân thể không lồ nhất thời có chút mất đi trọng tâm, khuynh đảo về phía trước.

Bầu trời là tinh không, chí ít là ở thế giới trước mắt này, bọn họ vẫn ở trong không gian tương tự như buổi tối. Vì lẽ đó, Tinh Luân Băng Trượng biến dị xuất hiện, Tinh Luân Băng Liên đặc hiệu - khóa tuyệt đối - đã thành công.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 257: Huyết thống hồn kỹ, Hoàng Kim Long Thể

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Phải biết, lúc trước ngay cả Vũ Trường Không cường giả đến tầng thứ kia còn ăn thiệt thòi dưới hồn kỹ này của Hứa Tiểu Ngôn, chứ đừng nói chi là con Đại Địa Ma Tê trước mặt này.

Cô Nguyệt lại không phát động công kích, vốn là nàng đã bắt đầu chuẩn bị, nhưng vào lúc này, nàng lại thu hồi hồn lực, cũng thu hồi Hồn Hoàn của mình lại.

Hứa Tiểu Ngôn sau khi thoát khỏi trạng thái giật mình khi nãy, việc nắm bắt thời cơ của nàng xưa nay đề không cần lo lắng. Trong chớp mắt khi Đại Địa Ma Tê bị Tinh Luân Băng Liên chế trụ, chính là lúc Đường Vũ Lâm đã đến trên đỉnh đầu của nó.

Kim Long Trảo vàng rực hung hãn hạ xuống, mục tiêu chính là chỗ tiếp giáp giữa gáy và đầu của Đại Địa Ma Tê.

Cái tên này sức phòng ngự thật sự là quá mạnh mẽ, Đường Vũ Lâm cũng không biết được công kích mình có xuyên được đến xương sọ của nó hay không, vì vậy hắn lựa chọn khu vực trung khu thần kinh, đồng thời cũng là vị trí nhìn có vẻ yếu nhất trên người con Hồn Thú.

Kim Long Trảo tiếp xúc cùng với lớp vảy sau lưng của Đại Địa Ma Tê. Hết thấy lớp kim quang trên người Đường Vũ Lâm dường như đều tập trung vào trên Kim Long Trảo, nhất thời tỏa ra ánh sáng lung linh.

Nát Tan hiệu quả trực tiếp phát động, lớp vảy giáp dày vàng óng trong chớp mắt bị phá nát, Kim Long Trảo đâm vào bên trong.

"Rầm!!!"

Thân thể khổng lồ của Đại Địa Ma Tê đổ gục, ngã rầm trên mặt đất. Trung khu thần kinh bị chặt đứt, nó trong nháy mắt liền mất đi năng lực khống chế đối với thân thể.

Sức mạnh thật lớn! Đường Vũ Lâm nhìn vuốt phải của mình rút ra nhưng cũng không hề dính lấy nửa giọt máu, trong lúc nhất thời tâm tình không khỏi trở nên hơi quái dị.

Các loại chỗ tốt sau khi đột phá tầng thứ hai phong ấn rốt cục cũng hiển hiện ra.

Đầu tiên, chính là Hồn Hoàn màu vàng kỳ dị này, dường như khi mình thôi phát Kim Long Trảo, nó liền sẽ xuất hiện một cách tự nhiên. Nếu như nói Lam Ngân Thảo Vô Hồn sử dụng hồn lực của mình để vận dụng. Như vậy, Hồn Hoàn màu vàng này sử dụng chính là năng lực thân thể cùng sức mạnh huyết thống của mình.

Kim Long Trảo lúc này thật kỳ dị, không hề tiêu hao hồn lực. Trong quá trình sử dụng nó, Đường Vũ Lâm lại có thể rõ ràng cảm giác được trong người mình khí huyết cơ thể phun trào. Khí huyết tiêu hao mang tới hậu quả trực tiếp chính là... hắn đói hơn.

Đói hơn!!!

Kim Long Trảo tiêu hao hạ thấp, lại tựa hồ sắc bén hơn, nửa thân người phía trên bên phải được kim lân bao trùm, sức mạnh rõ ràng cũng được tăng cường, trở nên mạnh mẽ hơn không ít.

Quả nhiên là tăng trưởng trên diện rộng. Nếu không, muốn giết chết con Đại Địa Ma Tê này cũng không thể dễ dàng như vậy.

Trong lúc mơ hồ, ở trong đầu Đường Vũ Lâm đã xuất hiện tên gọi của hồn kỹ mà Hồn Hoàn màu vàng kia mang lại, Hoàng Kim Long Thể.

Năng lực phụ trợ giúp tăng cường sức mạnh, tốc độ, công kích, phòng ngự của bản thân, toàn bộ đều tăng mạnh.

Trong đó, sức mạnh hẳn là tăng lên lớn nhất. Thời điểm mình đối kháng với Đại Địa Ma Tê, rõ ràng sau khi sử dụng sức mạnh huyết thống thì không còn bị nó áp chế quá nhiều về sức mạnh nữa.

Đương nhiên, có thể đánh giết tên to xác này, còn có một chút nguyên nhân vô cùng trọng yếu, đó chính là Tinh Luân Băng Liên của Hứa Tiểu Ngôn. Tinh Luân Băng Liên đặc tính khóa tuyệt đối, là chỗ lợi hại nhất. Kiến tạo cho hắn một cơ hội nhất kích tất sát, nếu không, Đại Địa Ma Tê còn có thể sử dụng thêm không biết bao nhiêu hồn kỹ công phòng khác nữa.

Trong lúc Đường Vũ Lâm còn đang phán đoán hồi tưởng về quá trình thi đấu, Đấu Hồn Trạng đã biến mất rồi. Tất cả một lần nữa quay về hắc ám.

Tinh không vô tận vận vẹo xoay tròn, cảm giác choáng váng giằng co chỉ xuất hiện trong thời gian rất ngắn, tầm mắt một lần nữa lại trở nên rõ ràng, bọn họ lại trở lại địa phương ban đầu.

Bốn người vẫn như trước đối mặt, như trước nắm tay nhau. Tựa hồ lúc trước hết thảy đều là ảo giác.

Ở trong Thăng Linh Đài, bọn họ trải qua quá trình chiến đấu trong một thế giới hư huyền. Nhưng đó cũng là dựa vào máy móc! Còn ở đây, tại sao lại

không có cảm giác như vậy? Thực sự quá kỳ dị!

Thực sự là khiến người khác không hiểu vì sao!

Thẩm Dập một lần nữa xuất hiện ở trước mặt bọn họ, lần này, vẻ mặt của nàng tựa hồ trở nên càng thêm cổ quái.

Sử Lai Khắc học viện, cuộc thi sát hạch nhập học, đệ nhị hạng, Đấu Hồn Trùng.

Nhân số cùng tham dự Đấu Hồn Trùng càng nhiều, Hồn Thú phải đối kháng sẽ càng mạnh hơn, hoặc số lượng cũng tùy thời tăng lên. Yêu cầu của hạng mục này là dưới sự công kích của Hồn Thú, chỉ ít phải sinh tồn được một phút, đối với người có thể tạo thêm được thương tích cho Hồn Thú, có thể được thêm điểm cộng thưởng thêm.

Thẩm Dập sở dĩ không có nói cho bốn người Đường Vũ Lâm quy tắc cuộc thi, là do vị kia yêu cầu. Nhưng mà nàng cũng không nghĩ tới, mấy tên tiểu tử này lại hung hãn như vậy.

Đây chính là Đại Địa Ma Tê đó! Coi như là thực lực của nàng đi nữa, không dựa vào Đấu Khải phụ trợ, muốn giết chết một con Đại Địa Ma Tê tu vi vượt quá 3.000 năm, cũng phải hao tổn một chút sức lực! Dù sao, Đại Địa Ma Tê phòng ngự cũng mạnh mẽ như vậy.

Nhưng mà mấy tên tiểu tử này, lại đem Đại Địa Ma Tê giết chết. Coi như là nó cồng kềnh một ít, nhưng mà cái tên Đường Vũ Lâm kia, công kích kiểu gì mà có thể phá tan được phòng ngự của nó? Còn có, Hồn Hoàn trên người hắn hóa thành màu vàng lại là chuyện gì xảy ra? Nhìn kiểu nào cũng giống hãn đây là Song Sinh Võ Hồn? Nhưng mà vì sao Vũ Trường Không xưa nay đều không nhắc qua chuyện này?

"Đệ nhị hạng sát hạch, Đấu Hồn Trùng. Đường Vũ Lâm, 10 điểm, Tạ Giải, 10 điểm, Cổ Nguyệt, 8 điểm, Hứa Tiểu Ngôn, 10 điểm."

"Ồ, chúng ta được điểm cao như vậy sao?" Tạ Giải có chút ngạc nhiên nói, hắn không nghĩ tới chính mình lại cũng có thể được 10 điểm, nhiều như vậy.

Thẩm Dập gật đầu, nói: "Điều này là bởi vì các người đánh chết Đại Địa Ma Tê. Cuộc thi yêu cầu cũng không tới mức đánh giết được nó. Vì lẽ đó, coi như là Cổ Nguyệt không có trực tiếp công kích, cũng được điểm khá cao. Tiếp tục, đi theo ta."

Đi ở phía trước, Thẩm Dập trong lòng không khỏi có loại cảm giác kỳ dị. Mấy tên tiểu tử này, thật sự có chút giống như khẩu hiệu của mấy tên đệ tử học viện nội viện thường được gọi vậy.

Tiểu! Quái! Vật!!!

Năng lực thực chiến của bọn họ rất mạnh, không chỉ là phối hợp, mà còn là thái độ gặp nguy nan không sợ hãi.

Thẩm Dập nhãn lực cỡ nào, lúc nàng theo dõi cũng đã nhận ra, thời điểm Đường Vũ Lâm bốn người đối mặt Đại Địa Ma Tê, trong bốn người, không có bất cứ người nào toát ra vẻ hoảng sợ. Cổ Nguyệt tuyệt đối bình tĩnh, mà Đường Vũ Lâm, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn trong mắt lại lộ ra nét hưng phấn vô cùng rõ ràng.

Tạ Giải lúc đó còn gọi ra tên Đại Địa Ma Tê, điều này mang ý nghĩa, bọn họ nguyên bản đã biết thực lực của nó. Ở tình huống như vậy vẫn không hề lùi bước, trái lại còn cường hãn hơn, muốn xông lên phía trước. Chuyện này chỉ có thể mang một ý nghĩa duy nhất, đó chính là bọn họ đủ mạnh. Bọn họ đã từng đối mặt qua loại đối thủ ở tầng thứ này.

Sư huynh, xem ra người thật sự bỏ không ít công sức trong việc rèn luyện thực chiến cho bọn trẻ nha!

Trong lúc nàng còn đang suy tư, lông mày của Đường Vũ Lâm lúc này đã hơi nhíu lên, quay đầu nhìn về phía Cổ Nguyệt, đưa ra một ánh mắt hỏi ý kiến, Cổ Nguyệt hướng về hãn khe khẽ gật đầu.

Trước tiên đã vượt qua được hai cửa ải, thành tích cũng không tệ, nhưng cũng không khiến Đường Vũ Lâm thả lỏng. Bọn họ phải thi liên tục, điều này mang ý nghĩa, bọn họ căn bản không có thời gian nghỉ ngơi.

Với tu vi của bọn họ bây giờ, dưới tình huống không minh tường, tốc độ khôi phục hồn lực vô cùng có hạn. Sát hạch phía sau còn không biết có bao nhiêu quan, tiếp tục cứ như vậy, hồn lực nhất định sẽ khô cạn.

May là, Đường Vũ Lâm hiện tại tựa hồ có nhiều hơn một loại sức mạnh Huyết Thống Hồn Hoàn, cùng phối hợp với sức mạnh hồn lực vốn có. Nhưng Hứa Tiểu Ngôn dùng qua một lần Tinh Luân Băng Liên nhốt con Đại Địa Ma Tê kia lại, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng hồn lực của nàng cũng tiêu hao ít nhất 1/3 trở lên. Đây là may mắn Đường Vũ Lâm ra tay nhanh, nếu không tiêu hao còn nhiều hơn.

Hắn nhìn Cổ Nguyệt là đang hỏi nàng, tình trạng của nàng như thế nào. Cổ Nguyệt hướng về hãn gật đầu là nói cho hãn biết, trạng thái của mình là hoàn hảo.

Trải qua hai cửa ải đầu tiên, bọn họ đã phát hiện, cái này không hồ là Sử Lai Khắc học viện sát hạch. Nhìn qua vẫn chỉ là mới vừa bắt đầu, tiếp theo còn những loại sát hạch gì cũng còn rất khó nói.

Thẩm Dập mở một cánh cửa lớn đi ra ngoài, đi tới một khu đất bên trong một tòa thạch lâu. Hạng mục sát hạch thứ ba hiện rõ trước mắt họ vào lúc này.

Đó là một cánh cửa lớn, một cái sát với một cái, hợp thành một đám lớn, có ít nhất hơn trăm cái. Mỗi một hàng cửa lớn lại có số lượng không giống nhau.

Nói chuẩn xác, những cửa lớn này hẳn được gọi là Trát Dao Môn*. Mỗi cửa lớn kỳ thực chỉ có một khuôn cửa, mặt trên giắt một cái Trát Dao rộng chừng 2 mét, cao 10 mét, độ dày tới 0,5 mét. Trát Dao to lớn như vậy, coi như là một con bò thả ở phía dưới, e rằng đều có thể một đao cắt đứt đôi.

* Đại khái hình dung ra hình ảnh máy chém từ trên trời chém xuống.

"Cửa thứ ba, thi ứng biến. Sau khi ta hô chuẩn bị, các người có 01 phút thời gian chuẩn bị, ta hô “bắt đầu” phải lập tức từ nơi này đi xuyên qua. Trong vòng 30 giây hoàn thành, 6 điểm. Mỗi 03 giây nhanh hơn, được thêm 1 điểm. Chậm hơn mỗi 03 giây, trừ 1 điểm. Ta phải nhắc nhở các người có hai điều. Thứ nhất, Trát Dao Môn càng gần vị trí thông qua, Trát Dao hạ xuống tốc độ lại càng nhanh, đây là Trát Dao thật, bị chém trúng, chết sống không oán. Thứ hai, điểm của cửa ải này có thể trừ đến mức âm, nếu như trước sau không cách nào thông qua, như vậy, những cuộc thi phía sau không cách nào tiến hành rồi. Trát Dao, lên!"

Vừa nói, nàng hướng về một phương hướng đưa ngón tay cái lên. Âm thanh "Cạc cạc" vang lên, từng chuỗi Trát Dao lớn chuyển động.

"Khanh!" Một thanh Trát Dao to lớn từ trên trời chém xuống, hung hăng chém xuống rãnh môn hạ bên trong, tia lửa văng ra khắp nơi. Riêng âm thanh không bỏ kia, cũng đủ để làm người ta rung động. Sau đó nó lại nhanh chóng kéo lên, lần thứ hai chém xuống, lại là "Khanh!", một tiếng vang thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258: Uy vũ thô bạo vượt tam quan

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mặt sau từng đạo từng đạo Trát Dao nhanh chóng hạ xuống, trong lúc nhất thời, mảnh đất trống này vang lên một chuỗi “Khanh! Khanh! Khanh!!!” âm thanh nối liền không dứt.

"Chuẩn bị, một phút đếm ngược bắt đầu." Căn bản không có cho Đường Vũ Lâm bọn họ quá nhiều thời gian suy nghĩ, Thẩm Dập trực tiếp bắt đầu đếm ngược.

Đường Vũ Lâm nhanh chóng nói rằng: "Trong vòng 30 giây muốn thông qua Trát Dao Môn, khoảng cách ngắn nhất là Lục Phiến Môn, Cổ Nguyệt, kiểm tra Trát Dao uy lực."

Đối mặt loại đề thi này, bình tĩnh là quan trọng nhất.

Tạ Giải trong mắt ánh sáng lấp lánh, nóng lòng muốn thử, nhưng Hứa Tiểu Ngôn lại không được tốt lắm, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, hiển nhiên là bị những thanh Trát Dao này dọa cho sợ hãi.

Cổ Nguyệt vẫn luôn trầm tĩnh trước sau như một, nghe Đường Vũ Lâm nói xong, tay phải giơ lên, chỉ thẳng lên trời, một đoàn ánh sáng màu lam ngưng tụ phía trên bàn tay nàng. Một viên băng trụ to lớn dài đến hai mét chui lên từ bên dưới phiến thứ nhất của Trát Dao Môn.

"Khanh, oanh" Trát Dao hạ xuống, băng trụ trong nháy mắt vỡ nát, hóa thành bột mịn, phần thân dưới trắng kiện lập tức bị phân thành hai nửa.

"Cường độ khoảng chừng 3.000 cân." Cổ Nguyệt lập tức đưa ra phán đoán. Nguyên Tổ cùng nàng có liên hệ tinh thần, thông qua lực công kích liền có thể đưa ra phán đoán chính xác.

Đường Vũ Lâm nói: "Người có thể không?"

Cổ Nguyệt nói: "Ta có thể bảo vệ được một người."

Đường Vũ Lâm nói: "Tạ Giải."

Tạ Giải tại chỗ nháy nháy, "Ta không thành vấn đề."

Đường Vũ Lâm mới vừa định tiếp tục bố trí, Cổ Nguyệt lại đột nhiên nói rằng: "Hay là như thế này, ta dùng hồn kỹ bảo vệ Tiểu Ngôn, người công lấy ta, cường độ thân thể của người nếu gắng gượng chống đỡ cũng không thành vấn đề. Tạ Giải theo chúng ta, duy trì tốc độ cùng ứng biến, cũng không thành vấn đề."

Đường Vũ Lâm sững sờ một chút, kế hoạch ban đầu của hắn là, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt tự mình thông qua, hắn cũng lấy Hứa Tiểu Ngôn đi tới, như vậy

mới là biện pháp hợp lý nhất, phương thức của Cổ Nguyệt đương nhiên cũng được, nhưng hấn nhất thời trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, hơi hơi nghi hoặc nhìn Cổ Nguyệt một chút.

Cổ Nguyệt mặt hơi đỏ lên, nhưng lại khôi phục như bình thường rất nhanh.

"Mười, chín, tám..."

Thẩm Dập bắt đầu đếm ngược. Chuyện này ý nghĩa là, hạng sát hạch thứ ba của bọn họ sắp lập tức bắt đầu.

Đường Vũ Lâm hít sâu một cái, vào lúc này đã không có thời gian tiếp tục điều chỉnh. Cổ Nguyệt nhanh chóng chạy hướng về hấn, đến phía sau hấn. Nàng nhẹ nhàng nhảy một cái đã rơi vào trên người Vũ Lâm. Cùng lúc đó, hai tay nàng nhẹ nhàng vung lên, ba đạo ánh sáng màu xanh phân biệt rơi vào trên người Đường Vũ Lâm, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn.

Hứa Tiểu Ngôn có chút sợ hãi nhìn về Trát Dao phía trước mặt, có chút giẫm chân tại chỗ.

Cổ Nguyệt nói: "Tiểu Ngôn, đừng sợ. Ngươi đi phía trước nhất. Ta sẽ dùng nguyên tố "Thổ" chống đỡ lại Trát Dao. Chúng ta đi theo phía sau ngươi, ngươi chỉ cần gia tốc tiến lên là được."

Hứa Tiểu Ngôn hàm răng khê run, gật gật đầu.

"Ba, hai, một, bắt đầu!" Tùy theo Thẩm Dập quát to một tiếng, sát hạch chính thức bắt đầu.

Cổ Nguyệt trong miệng phát sinh tiếng ngâm nga trầm thấp, hai tay đưa lên trời. Thân thể nàng hoàn toàn nhờ vào Đường Vũ Lâm ôm lấy hai bên bắp đùi để duy trì ổn định, một đoàn tia sáng màu vàng trong giây lát đã hóa thành một trụ đá, mọc lên từ bên dưới cánh cửa đầu tiên của Trát Dao Môn, chống đỡ ở nơi đó.

"Khanh!" Trát Dao Môn hạ xuống, đánh chém ở trên trụ đá. Nhất thời trụ đá kịch liệt run lên, mặt ngoài của trụ đá bắt đầu xuất hiện vết nứt.

"Nhanh!" Cổ Nguyệt hét lớn một tiếng.

Ánh mắt Hứa Tiểu Ngôn lúc này cũng đã biến thành kiên định hơn, mọi người cùng nhau phối hợp lâu như vậy rồi, tín nhiệm lẫn nhau đã đạt đến trình độ rất cao, nàng cúi thấp người, liền chui qua đệ nhất phiến Trát Dao Môn. Tạ Giải trước phía trước nàng, từ lâu đã hóa thành một làn khói xanh chui qua.

Đường Vũ Lâm công lấy Cổ Nguyệt ở cuối cùng. Thời điểm hấn đi tới bên dưới Trát Dao Môn, trụ đá kia đột nhiên tan vỡ.

Trát Dao to lớn từ trên trời giáng xuống.

Cổ Nguyệt đột nhiên nhắm hai mắt lại, hai tay ôm chặt vào người Đường Vũ Lâm, nhưng cũng không có ý tứ muốn nhảy xuống.

Đường Vũ Lâm chỉ cảm giác được thân thể của mình trong một thoáng đã bị nàng ôm chặt lấy rồi. Hai chân của nàng quấn quanh ở bên hông hấn đặc biệt mạnh mẽ, hay là bởi vì nguyên nhân căng thẳng, nhịp tim của Cổ Nguyệt rõ ràng rất nhanh.

Đối mặt với Trát Dao hạ xuống, Đường Vũ Lâm lại không hề sợ hãi, không phải chỉ 3.000 cân thôi sao? Hơn nữa còn là cường độ đã bị suy yếu do lực cản của trụ đá.

Tay phải giơ lên, tinh lực trong cơ thể dâng trào, Kim Long Trảo hung hấn xuất hiện, bỗng nhiên giơ lên, trực tiếp chụp vào lưỡi dao sắc của Trát Dao to lớn kia.

Thẩm Dập ở bên cạnh cũng đã nhìn đến ngây người.

Nàng gặp vô số những học sinh thông qua Trát Dao Môn này. Phương pháp của bọn họ tuy khác nhau, nhưng không ai lại như Đường Vũ Lâm vậy, trực tiếp dùng tay không đi bắt lấy Trát Dao, đây vẫn là lần thứ nhất nàng nhìn thấy. Dù suy yếu nhưng đây cũng là Trát Dao nặng đến 1.000 cân có hơn đó! Thêm vào sức quán tính khi chém xuống, hấn là áp lực cũng vượt quá 3.000 cân trở lên.

Hấn không biết...

Thẩm Dập cũng không khỏi theo bản năng nheo mắt lại, nàng thật sợ nhìn thấy cảnh máu văng tung tóe, người đứt làm đôi.

Nhưng hiển nhiên điều đó không thể xảy ra.

"Khanh!" Đường Vũ Lâm Kim Long Trảo vững vàng tiếp được Trát Dao, chỉ là thân thể thoáng hạ xuống một chút. Hấn hét lớn một tiếng, "Lên!" Cánh tay phải dùng sức, đột nhiên hướng lên trên nâng lên một chút, hung hấn đem thanh Trát Dao kia đẩy lên, sau đó lại tiến lên, đã công theo Cổ Nguyệt vượt qua cánh cửa đầu tiên.

"Lão Đại, ngươi không phải là nhân loại!" Tạ Giải hú lên quái dị, sự sợ hãi trong mắt Hứa Tiểu Ngôn cũng rõ ràng giảm bớt đi rất nhiều.

"Cổ Nguyệt, không cần ngươi ra tay, ta có thể xử lý được." Đường Vũ Lâm sau khi thử qua sức mạnh của Trát Dao, tự tin tăng lên rất nhiều. Nhanh chân tiến lên, đi thẳng tới trước mặt đệ nhị phiến Trát Dao Môn ở gần mình nhất.

Đối mặt với Trát Dao ầm ầm hạ xuống, hắn đồng dạng giơ cánh tay phải lên, hung hãn đánh một trảo, nắm lấy lưỡi dao sắc đầy lên trên, sau khi Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải dẫn đầu thông qua, hắn lại công theo Cổ Nguyệt chui qua.

Trát Dao kia làm người ta sợ hãi, ở trước mặt Kim Long Trảo của hắn, lại như là món đồ chơi. Từng phiến từng phiến Trát Dao bị hắn nhẹ nhàng nâng lên.

Một lèo sáu cửa, khoảng cách ngắn nhất, thời gian nhanh nhất.

Thẩm Dập có chút không nói nên lời, mấy tên tiểu tử này càng ngày càng giống quái vật. Cửa ải này, vốn là muốn kiểm tra năng lực ứng biến, phản xạ, cùng dũng khí của học viên.

Đối mặt với loại Trát Dao to lớn này, thời gian suy nghĩ lại ngắn như vậy, năng lực ứng biến nhất định phải đặc biệt mạnh mới được. Mà năng lực ứng biến còn phải căn cứ trên cơ sở dũng khí.

Có rất nhiều học viên thực lực đầy đủ, với tốc độ của bọn họ, vọt qua Trát Dao Môn không thành vấn đề. Thế nhưng, đối mặt với từng phiến từng phiến Trát Dao Môn to lớn, sự sợ hãi từ nội tâm khiến tâm tình của những đứa trẻ chưa tới 15 tuổi như họ trực tiếp tan vỡ. Kết quả, rất nhiều người đều ở cửa ải này giẫm chân tại chỗ.

Đối với Linh Ban bốn người mà nói, thông qua cửa ải này bất quá là sự tình rất đơn giản. Nhưng đối với rất nhiều thí sinh đi tới nơi này, cửa ải này lại được bọn họ cho là khó khăn nhất.

Thời gian hạn chế, hơn nữa còn cần có sự dũng cảm, bọn họ căn bản là không có cách nào kịp thời gian vượt qua.

Chỉ riêng sát hạch này, thông thường đã khiến quá nửa lượng thí sinh dự thi rơi rụng. Cửa thứ nhất tinh thần thử thách, kỳ thực đại đa số mọi người vẫn có thể thông qua. Dù sao, bọn họ đều là tinh anh được tuyển chọn từ các thành phố lớn, tinh thần lực tổng thể cũng sẽ không quá yếu. Mà cửa ải thứ hai, Đấu Hồn Trảng, thực lực tổng hợp của mọi người lại có thể phát huy, kết quả tổng thể cũng sẽ không quá kém. Nhưng đến nơi này, thời điểm đối diện với sinh tử, các thí sinh sẽ không dễ như vậy thông qua được.

Nơi này ở tình huống bình thường là từng người từng người một tiến thành khảo nghiệm. Không có khả năng hợp tác đoàn đội, trên thực tế cũng không đủ thời gian suy nghĩ. Mà dù dũng khí đầy đủ, còn phải xem năng lực phản ứng cùng sức phán đoán. Bởi vậy, cửa ải thứ ba mà Đường Vũ Lâm cho rằng cực kỳ đơn giản này, kỳ thực lại là một sát hạch có tính tổng hợp phi thường cao.

Mà Đường Vũ Lâm đối mặt với sát hạch kiểu này, lại dùng phương thức dùng mười phần sức mạnh để ứng đối. Hắn căn bản là không quan tâm khảo hạch này khó đến mức nào, ngược lại chỉ cần có thể thông qua là được.

Dũng khí? Căn bản là không cần đề cập đến. Hơn nữa, hắn xưa nay cũng đều không thiếu thốn dũng khí, nếu không, lúc trước hắn làm sao có khả năng dùng thân thể của chính mình thay cho Cổ Nguyệt ngăn trở Vô Hồn Dung Hợp Kỳ?

Còn về những người khác, có hắn tựa như cây cột chống trời tồn tại, trực tiếp nhẹ nhõm quá giang.

"14 giây!" Đây là kết quả thông quan cuối cùng của mọi người.

Đường Vũ Lâm chỉ vẫy vẫy tay phải, thu hồi Kim Long Trảo, tất cả nhìn qua bất quá đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn.

Lời tác giả: Thời điểm viết đến Hoàng Kim Long Thể, không khỏi nghĩ đến Vương Thu Nhi.

Biên soạn: Xem phần 2 Đấu La Đại Lục để biết Vương Thu Nhi là ai.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Đón lấy cuộc thi sở trường

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trên mặt hắn toát ra vẻ hài lòng, cửa ải này không tệ, trừ mình tiêu hao một ít huyết mạch lực cùng hồn lực ra, các bạn bè tiêu hao cũng không lớn.

Thời điểm vừa thông qua cửa ải thứ hai, Đường Vũ Lâm liền minh bạch, nếu như những hạng mục sát hạch tiếp theo còn rất nhiều, bọn họ hiện tại phải phân phối hỗn lực hợp lý. Nhất định phải khống chế tốt tiêu hao, nếu không, không thể đi đến tận cùng.

Vì lẽ đó vừa nãy hẳn mới để cho Cổ Nguyệt ngưng sử dụng Nguyên Tổ Khổng Chế, làm hết sức tiết kiệm hỗn lực của nàng. Cổ Nguyệt ở trong bốn người mạnh nhất, phần trước Đường Vũ Lâm gánh, phần sau phải nhờ cậy nàng rồi.

"Bốn người các ngươi đều 10 điểm." Thẩm Dập cố gắng làm cho vẻ mặt của mình nhìn qua có vẻ bình tĩnh một tí, sau khi nhàn nhạt nói một câu, liền tiếp tục tiến về phía trước.

Nguyên bản nàng còn đang lo lắng cho mấy tên hải tử này, liên tục sát hạch dù sao không dễ dàng. Nhưng hiện tại xem ra, lo lắng của mình tựa hồ là dư thừa, liên tục vượt tam quan, hơn nữa đều là thông qua với số điểm rất cao. Ở cửa thứ ba vốn rất khó khăn với rất nhiều người cũng đạt được điểm tuyệt đối, tuy rằng không phải là nhóm thông qua nhanh nhất trong lịch sử, nhưng tuyệt đối là thông qua một cách thô bạo nhất. Tên Đường Vũ Lâm này, quả nhiên không hổ là Linh Ban đội trưởng! Chẳng trách cô nàng Cổ Nguyệt thiên phú tốt như vậy, nhưng đối với hẳn đều 10 phần vui lòng phục tùng.

"Ngươi có thể xuống được rồi." Đường Vũ Lâm vỗ vỗ lấy cánh tay của Cổ Nguyệt đang ôm chặt trên cổ mình.

Cổ Nguyệt lúc này cúi đầu, toàn bộ đầu đều tựa vào cổ của Đường Vũ Lâm. Nàng dường như là không nghe thấy Đường Vũ Lâm nói gì, vẫn duy trì động tác như lúc trước.

Đường Vũ Lâm sùng sốt một chút, có chút quan tâm nói: "Lê nào, vừa nãy làm ngươi bị thương?"

Cổ Nguyệt nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Ngươi...ngươi lại công ta thêm một lúc được không? Ta...ta sợ!"

Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn ở bên cạnh thấy cảnh này, biểu hiện trên mặt đều trở nên hơi cổ quái, Cổ Nguyệt mà sẽ sợ ư? Cái từ này có thể xuất hiện ở bên trong thế giới của nàng sao? Ở trong mắt bọn họ, Cổ Nguyệt, là loại người cái gì cũng không thèm quan tâm, ngoại trừ cùng mấy người bọn họ có quan hệ cũng còn tốt ra, hầu như rất ít để ý tới người bên ngoài. Bình thường luôn tỏ ra là một người rất lạnh nhạt, muốn sống thì chớ có chọc nàng.

Mấy năm vừa qua, nàng đối với Đường Vũ Lâm, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn tiếp xúc cũng không nhiều. Chỉ cần là thời điểm nghỉ ngơi sẽ đi qua Truyền Linh Tháp bên kia. Cũng không biết tại sao, sau khi cuộc thi bắt đầu, nàng tựa hồ trở nên dịu dàng hơn một ít. Nói chuẩn xác hơn, là dịu dàng đối với Đường Vũ Lâm, biến hóa còn hết sức rõ ràng. Hiện tại thì càng là như thế.

Này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Bọn họ cũng không biết được rằng, thứ đang xuất hiện trong đầu Cổ Nguyệt lúc này, chính là dáng vẻ khóa thân của Đường Vũ Lâm trong bồn tắm, phía trên thân thể tràn ngập sương mù màu vàng nhàn nhạt. Mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng nháy mắt này, đã để lại trong đầu nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc. Cổ Nguyệt tâm thái biến hóa, cũng chính là từ trong nháy mắt đó bắt đầu xuất hiện.

Cổ Nguyệt hai chân bám vào hông hắn rất chặt. Đường Vũ Lâm cũng không thể đem nàng kéo xuống, cũng chỉ có thể tùy ý để nàng như vậy.

Cổ Nguyệt nhịp tim rất nhanh, Đường Vũ Lâm chính mình kỳ thực cũng có chút mặt đỏ nóng lòng, tuy rằng bọn họ tuổi đều còn nhỏ, nhưng phương hướng phát dục thân thể của thiếu niên thiếu nữ đã bắt đầu có chỗ bất đồng. Đường Vũ Lâm tuy rằng cũng không phải loại thân hình đặc biệt to con, nhưng thân thể lại phi thường cứng cáp, bắp thịt săn chắc đàn hồi. Mà thân thể của Cổ Nguyệt lại vô cùng mềm mại, trong sự mềm mại còn có sự đàn hồi, từ trên người nàng toát ra một mùi thơm dịu quanh quẩn trong không khí. Theo hắn bước lên phía trước, Cổ Nguyệt khẽ vuốt ve khuôn mặt của hắn.

Một lần nữa trở lại trong lầu, dọc theo hành lang tiếp tục hướng về phía trước. Lần thứ hai lên lầu, tựa hồ đến tầng hai của tòa chủ giáo học lâu. Tiến vào tầng hai, trang trí biến đổi, vách tường đã biến thành màu trắng, đỉnh cũng là như thế. Mặt trên cũng dùng kim văn khắc họa một ít vật kỳ quái.

"Đây là...bản thảo của Hồn Đạo Khí thiết kế?" Hứa Tiểu Ngôn kinh ngạc nói. Nàng lựa chọn là Cơ Giáp thiết kế chuyên nghiệp, cơ sở của Cơ Giáp thiết kế chính là Hồn Đạo Khí thiết kế, tự nhiên là có thể nhận ra ngay.

Lấy bản thảo của Hồn Đạo Khí thiết kế để trang trí? Đường Vũ Lâm thì xem không hiểu. Nàng chẳng qua là cảm thấy những bản thảo thiết kế này vô cùng phức tạp, nếu như là người có tinh thần lực kém nhưng vẫn cố nhìn, e rằng sẽ đau vầng mắt hoa.

Trong lúc đang suy tư, bọn họ đã bị dẫn tới một gian phòng lớn. Thẩm Dập chỉ vào một cái ghế trong gian phòng. "Các ngươi ở chỗ này chờ, ta đi mời sát hạch lão sư đến. Cửa ải này, khảo hạch chính là sở trường của các ngươi. Chỉ thi một hạng sở trường, vì lẽ đó, các ngươi cần nghĩ cho kỹ các ngươi muốn thể hiện ra cái gì. Chủ sở trường, cùng thực lực bản thân các ngươi có liên quan." Nói xong, Nàng xoay người rời đi.

"Chủ sở trường?" Tạ Giải sùng sốt một chút.

Cổ Nguyệt vào lúc này cuối cùng cũng ngừng ôm chặt Đường Vũ Lâm, trước tiên tìm một cái ghế ngồi xuống, nhưng cũng không nói gì, chỉ khoanh chân ở trên ghế bắt đầu minh tưởng.

Đường Vũ Lâm ngồi xuống bên người nàng, vừa ngồi xuống, vừa nói: "Cái này đơn giản, sở trường, chính là thể hiện ra năng lực mạnh nhất của Hồn Sư chúng ta. Thí dụ như ngươi là Mẫn Công Hệ, vậy ngươi cần phải đem sự nhanh nhẹn của mình bày ra đến cực hạn. Thể hiện ra chỗ mạnh so với Hồn Sư cùng hệ của mình. Đương nhiên, ngươi và Mẫn Công Hệ Hồn Sư thông thường không giống nhau, ngươi là Song Sinh Võ Hồn, vì lẽ đó, ta kiến nghị ngươi nên trình ra năng lực phối hợp giữa Song Sinh Võ Hồn và Mẫn Công Hệ. Mọi người cũng vậy, thể hiện ra năng lực đặc thù nhất của mình là được rồi."

Hứa Tiểu Ngôn cau mày, "Đội trưởng, vậy ta làm sao bây giờ a? Ta cần đợi đến buổi tối mới được."

Đường Vũ Lâm khẽ mỉm cười, "Cũng không khó, dùng lời nói để diễn tả. Khi trước ở thời điểm vượt cửa ải thứ hai, ngươi đã bày ra năng lực của ngươi, không khó để tìm chứng cứ, ngươi chỉ cần cố hết sức đem sở trường của mình diễn đạt ra là được. Chỉ cần nói thật chân thật, không nhất định phải phô bày ra mới được, đúng không?"

Hứa Tiểu Ngôn ánh mắt sáng lên, "Ta hiểu rồi."

Đường Vũ Lâm nói: "Được rồi, mọi người mau tranh thủ dành thời gian nghỉ ngơi, cơ hội hiếm có." Vừa nói, hắn đã trước tiên nhắm hai mắt lại, bắt đầu minh tưởng.

Khí huyết sức mạnh và hồn lực cũng cùng một nhịp thở, hồn lực dồi dào, khí huyết cũng sẽ dồi dào theo. Dưới tình huống không thể nào bổ sung đồ ăn thêm, hắn hiện tại có thể dựa vào, cũng chỉ có thể minh tưởng để khôi phục hồn lực.

Bất quá, hiển nhiên bọn hắn không có quá nhiều thời gian. Không tới năm phút đồng hồ, Thẩm Dập đã trở lại, cùng nàng đồng thời đi tới có ba người, hai người trung niên, cùng một lão phụ nhân *.

**người phụ nữ lớn tuổi đã có chồng*

Lão phụ nhân cầm một cây gậy trong tay, tập tễnh đi tới, đến vị trí trung ương của cái bàn dài ngồi xuống. Hai người trung niên rõ ràng đối với nàng vô cùng tôn kính, mãi đến tận sau khi nàng đã an tọa, bọn họ mới phân biệt ngồi xuống hai bên, mà Thẩm Dập thì lại đứng ở một bên.

Lão phụ nhân giương mắt hướng về bốn người Đường Vũ Lâm đối diện nhìn lại, lúc này bốn người đều ngồi ở chỗ đó minh tưởng, căn bản cũng không có chú ý tới việc bọn họ đã đến.

Lão phụ nhân khẽ mỉm cười, âm thanh có chút khàn khàn vang lên, "Đúng là thật biết lợi dụng thời gian mà. Được rồi, Tiểu Rạng Rỡ, gọi bọn họ bắt đầu đi."

"Vâng, Thái lão." Thẩm Dập đối với cách vị lão phụ nhân này gọi mình không có chút bất mãn nào, sau khi cung kính đáp ứng một tiếng, bước nhanh đến bên người bốn người Đường Vũ Lâm, gọi bọn họ tỉnh lại từ trong minh tưởng.

"Sát hạch lão sư đến rồi, các ngươi ai tới trước?" Thẩm Dập thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lâm nhìn về phía các bạn bè, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, bọn họ là bốn người, hơn nữa còn là một đoàn đội. Sát hạch sở trường này, đối với sát hạch lão sư mà nói, nhất định sẽ sản sinh ý nghĩ ai lên trước là người quan trọng nhất. Như vậy, trình tự này cần phải lưu ý. Người đầu tiên ra trận, nhất định phải khiến các sát hạch lão sư lưu lại ấn tượng sâu sắc, nhưng lại không được để họ lưu lại ấn tượng sâu sắc nhất.

"Tạ Giải, ngươi lên đầu tiên đi." Sau khi tự cân nhắc một lát, Đường Vũ Lâm đã lập ra kế hoạch, sau đó hắn ở bên tai Tạ Giải thấp giọng nói vài câu.

"Được." Tạ Giải gật gù, lập tức đứng lên, đi tới giữa sân.

"Kính chào các vị lão sư." Hắn hướng về lão phụ nhân cùng hai vị trung niên cúi chào thật sâu.

Lão phụ nhân cười ha ha, "Tiểu tử, bắt đầu đi. Cơ hội chỉ có một lần, bày ra thứ ngươi sở trường nhất."

"Vâng." Tạ Giải cung kính đáp ứng một tiếng, đồng thời, dưới chân ba vòng Hồn Hoàn theo đó bay lên.

Hai vòng một tím, ba vòng Hồn Hoàn sáng lấp lánh, ngay sau đó, đệ tam Hồn Hoàn dưới chân Tạ Giải, cũng là Hồn Hoàn duy nhất màu tím, trong nháy mắt liền sáng lên.

Hoi lác người, một tên Tạ Giải trong nháy mắt đã biến thành ba tên, đứng sòng vai nhau, chỉ dựa vào đôi mắt mà xem, căn bản là không có cách nào phân biệt ra được người nào là thật, người nào là giả.

Ba đạo bóng người lại hướng ba vị sát hạch lão sư khom mình hành lễ, cùng lúc đó, ba đạo nhân ảnh bọn họ bỗng trở nên hư ảo, sau đó đồng thời sử dụng bộ pháp kỳ dị, ba đạo nhân ảnh bỗng nhiên hướng về ba phương hướng khác nhau chạy đi, đồng thời giờ lên Quang Long Chủy trong tay.

"Keng!" Quang Long Chủy tất cả đều đâm vào trong không khí, nhưng lại phát ra tiếng "keng" nhẹ vang lên. Tốc độ của ba tên Tạ Giải bắt đầu tăng lên, khác nào ba đạo gió lốc, ở giữa sân lấy tốc độ quỷ mị di chuyển khắp nơi, Quang Long Chủy thỉnh thoảng đâm ra, không ngừng phát ra âm thanh "Leng keng", tựa hồ trong hư ảo có một đối thủ, đang cùng bọn họ đối chiến.

Trên mặt hai người trung niên đều toát ra vẻ kinh ngạc, bằng vào cảm ứng với cơn sóng hồn lực, bọn họ ngay lập tức có thể phán đoán ra được, đối thủ vô hình kia chân chính tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Cửa thứ tư

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Phân thân hồn kỹ không tính là cái gì ghê gớm, chuyện này ở trong Mẫn Công Hệ Hồn Kỹ là vô cùng bình thường. Có thể phân ra ba đạo phân thân quả thật không tệ, nhưng đối với Sứ Lai Khắc học viện mà nói, trình độ như thế này vẫn không đáng kể. Thế nhưng, nếu như là Lục Đạo Phân Thân, vậy thì lại khác, chứ nói chỉ ba đạo phân thân trong đó lại là ẩn hình.

Tổng cộng 30 giây, ba bóng người hợp lại làm một, Tạ Giải trên trán hơi toát ra một ít mồ hôi, lần thứ ba khom người hướng về ba vị sát hạch lão sư hành lễ, "Em đã biểu diễn xong."

Lão phụ nhân đầy hứng thú nhìn hắn, nói: "Tiểu tử, ngươi là Song Sinh Vô Hồn Đồng Loại đúng không?"

"Đúng thế." Tạ Giải không hề lấy làm ngạc nhiên khi đối phương chỉ trong chớp mắt đã nhìn ra bí mật của mình, bởi vì nơi này là Sứ Lai Khắc học viện mà!

Lão phụ nhân gật gật đầu, "Không tệ. Thế nhưng, ngươi có một vấn đề, ngươi khống chế không đủ tốt. Đường Môn Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ chính là đương đại tuyệt học, nhưng ngươi mới chỉ nắm giữ da lông. Không nên vội vàng, mơ tưởng xa vời. Trước tiên đem Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ luyện thành, suy nghĩ thêm phương pháp để mỗi một đạo phân thân đều có năng lực tương đương nhau. Còn nữa, tinh thần lực của ngươi quá kém. Ba đạo phân thân, động tác giống nhau quá nhiều, căn bản là không thực hiện được đơn độc không chế đối với từng đạo. Tinh thần lực cần phải tăng cường nhiều hơn nữa. Trong vòng ba năm nếu như không đạt được đến Linh Hải Cảnh, tương lai của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi."

Tạ Giải đối với biểu hiện của mình vốn vẫn còn có chút đắc ý, Quang Long Phân Thân thêm Ảnh Long Phân Thân, hơn nữa Lục Đạo Phân Thân cùng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ tranh đấu lẫn nhau, hẳn cho là mình đã làm rất tốt.

Thế nhưng, nghe xong lời này của vị lão phụ nhân, ngay cả một lỗ hổng để cải lại cũng không có. Lão phụ nhân "nhất châm kiến huyết" * vạch ra hết thấy vấn đề của hắn, hơn nữa đều là vấn đề vô cùng mấu chốt.

**đâm phát nào thấy máu phát đó.*

Tạ Giải vui lòng phục tùng, lần thứ hai khom người, đầu hầu như đụng tới đầu gối của chính mình. Lần này, hắn thật sự phục rồi!

"Cảm tạ ngài chỉ điểm, em nhất định sẽ cố gắng nỗ lực."

"Ừm." Lão phụ nhân gật gật đầu, "Người tiếp theo."

Tạ Giải chớp mắt quay trở về. Sắc mặt rất là không dễ nhìn. Người thứ hai tiến lên chính là Hứa Tiểu Ngôn, Đường Vũ Lâm lúc trước cũng đã căn dặn nàng vài câu.

"Thế nào? Nản lòng rồi à?" Đường Vũ Lâm hướng về Tạ Giải thấp giọng hỏi.

Tạ Giải cười khổ nói: "Đúng đấy! Ta nguyên bản còn cảm giác mình không tệ lắm, xem ra, lần khảo hạch này ta khó lòng vượt qua rồi."

Đường Vũ Lâm đã dự tính trước nở nụ cười. "Cũng không phải. Ngược lại, ta cảm thấy kết quả ngươi đạt được sẽ không thấp. Vị lão bà kia rõ ràng là nhân vật trọng yếu trong ba vị giám khảo này, nếu như ngươi là gỗ mục không điều khắc được, bà ấy sẽ cùng ngươi nói nhiều lời như vậy sao? Hơn nữa, chúng ta vẫn là học sinh mà thôi! Chúng ta đến Sứ Lai Khắc học viện là để học tập. Nếu như chúng ta cái gì cũng đã hoàn hảo, vậy còn cần đến nơi này sao? Có đúng hay không?"

Tạ Giải sững sờ, đúng đấy! Chính mình vốn cũng không tính là quá kém, bà lão giám khảo kia chỉ là giúp mình chỉ ra con đường phải đi trong tương lai mà thôi.

Đường Vũ Lâm vỗ vỗ vai của hắn, "Hãy chờ xem."

Hứa Tiểu Ngôn lúc này đã đi tới giữa sân, giống như Tạ Giải, trước tiên hướng về ba vị giám khảo hành lễ.

Lão phụ nhân nói: "Bắt đầu đi. "

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Vô cùng xin lỗi ba vị giám khảo, bởi vì hiện tại là ban ngày, vì lẽ đó năng lực của em không có cách nào bày ra. Vô Hồn của em, vào ban ngày và ban đêm không giống nhau. Vì lẽ đó, từ một loại góc độ nào đó mà nói, em vốn là một loại Hồn Sư quái vật, vì vậy em mới đến Sứ Lai Khắc."

Muốn dùng lời lẽ trực tiếp đánh động giám khảo cũng không phải chuyện dễ dàng, vì thế, Đường Vũ Lâm lúc trước dặn dò Hứa Tiểu Ngôn chính là, vừa bắt đầu phải chỉ ra được mình khác với tất cả mọi người, “quái vật” hai chữ này, là giáo huấn của Sử Lai Khắc. Như vậy dĩ nhiên là sẽ dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của ba vị giám khảo này hơn.

"Ồ? Vậy ngươi ban ngày cùng buổi tối không giống nhau ở điểm nào đây?" Lão phụ nhân trung niên bên trái hỏi.

Hứa Tiểu Ngôn tay phải giơ lên, dưới chân hai cái Hồn Hoàn màu vàng bay lên, trong lòng bàn tay Băng Trọng hiện ra, "Ban ngày Võ Hồn của em chỉ là Băng Trọng, am hiểu khổng chế cùng tấn công từ xa. Đến buổi tối, em sẽ nhận được ánh sao gia trì, hồn kỹ sẽ hoàn toàn không giống. Võ Hồn sẽ biến dị thành Tinh Luân Băng Trọng."

Lão phụ nhân con mắt hơi sáng lên, "Tinh Luân Băng Trọng, ta có nhớ tới. Trước đây có một nhánh Hứa Gia là loại Hồn Sư này, nhưng số lượng rất ít. Ngươi họ Hứa?"

Hứa Tiểu Ngôn kinh ngạc nói: "Đúng vậy! Ngài biết nhà chúng ta?"

Lão phụ nhân cười nhạt một tiếng, "Ồ trong giới Hồn Sư, sự tình Sử Lai Khắc không biết rất ít. Được rồi, ngươi có thể quay trở về."

Hứa Tiểu Ngôn sững sờ, "Nhưng mà em còn chưa nói hết."

Lão phụ nhân hơi nhướng mày, "Biết lai lịch của ngươi, lẽ nào còn không biết Tinh Quang hồn kỹ khóa tuyệt đối của ngươi sao? Đi thôi."

"Ồ." Hứa Tiểu Ngôn đáp ứng một tiếng, lần thứ hai hành lễ, sau đó quay trở lại.

Đường Vũ Lâm lúc này đã đứng lên, hướng về Hứa Tiểu Ngôn gật gật đầu, thấp giọng nói: "Không thành vấn đề, yên tâm đi."

Nghe hắn nói xong, Hứa Tiểu Ngôn nhất thời an tâm hơn rất nhiều. Đường Vũ Lâm đã lướt qua nàng, đi về phía giữa sân.

Lão phụ nhân nhìn Đường Vũ Lâm, trong mắt lộ ra vẻ rất hứng thú, "Ngươi rất có uy tín a!"

"A?" Đường Vũ Lâm nghe nàng nói, có chút ngạc nhiên, nhưng vội vàng khom người hành lễ: "Kính chào các vị giám khảo."

Lão phụ nhân nụ cười có chút quái dị, "Xem ra, bọn họ đều rất nghe lời ngươi, bày ra năng lực của ngươi đi, để chúng ta nhìn xem, ngươi tại sao lại có thể khiến bọn họ tín nhiệm như vậy."

"Vâng." Đường Vũ Lâm không hề biện giải gì cho mình, hắn biết, những lời lúc trước mình nói với Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải, e rằng nhân gia người ta đều nghe được, thật không hổ là lão sư của Sử Lai Khắc học viện! Đúng là thật lợi hại!

"Năng lực của em là sức mạnh." Đường Vũ Lâm trước tiên giải thích một câu, sau đó hào quang màu vàng kim nháy trong mắt lóe lên, huyết mạch lực trong cơ thể chen chúc nhau phóng thích ra bên ngoài.

Ở trong thế giới nội tâm của hắn, hắn thậm chí có thể mơ hồ nghe được tiếng khí huyết trong cơ thể mình lưu động vang lên ào ào, khác nào trường giang đại hải vậy, huyết mạch lực dâng trào. Sau đó cánh tay phải của hắn ngay lập tức bắt đầu bành trướng, Kim Luân hiện lên. Cùng lúc đó, Hồn Hoàn màu vàng kia lại một lần nữa xuất hiện.

"Ồ!" Lão phụ nhân lúc trước khuôn mặt vẫn còn đang mỉm cười, trên mặt lần thứ nhất toát ra vẻ kinh ngạc, đôi mắt rõ ràng cũng mở lớn hơn một chút.

Mặt hai người trung niên khác cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Màu sắc Hồn Hoàn, ở trong giới Hồn Sư, ở tình huống bình thường là cố định. Màu trắng đại biểu Thập Niên, màu vàng * đại biểu Bách Niên, màu tím đại biểu Thiên Niên, màu đen đại biểu Vạn Niên, màu đỏ đại biểu Thập Vạn Niên.

**Phân biệt màu vàng và màu vàng kim nha, hình dung một cái nhạt hơn còn một cái đậm hơn. Theo phần 1 Đấu La Đại Lục, màu vàng kim ý nghĩa cho Thần Cấp, có thể thu được từ trên người Hồn Thủ trăm vạn năm.*

Màu sắc Hồn Hoàn chính quy chính là như vậy. Mà ở trong lịch sử Đấu La Đại Lục, cũng không phải là không có màu sắc Hồn Hoàn đặc thù xuất hiện. Mà mỗi một lần xuất hiện, Hồn Hoàn đặc thù đều mang ý nghĩa mạnh mẽ.

Thí dụ như, ở trong lịch sử Sử Lai Khắc, đã từng xuất hiện Hồn Hoàn màu vàng kim.

Sử Lai Khắc Thất Quái sơ đại, người sáng lập Đường Môn, Đường Tam, đã từng đánh chết một con Bách Vạn Niên Hồn Thú, từ đó thu hoạch được Hồn Hoàn màu vàng kim.

Mà Bách Vạn Niên Hồn Hoàn trong lịch sử Đấu La Đại Lục cũng chỉ từng xuất hiện hai lần. Mà lần thứ hai xuất hiện người nắm giữ, chính là đến từ người sáng lập Truyền Linh Tháp, nhân vật huyền thoại, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo.

Nhưng Bách Vạn Niên Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo lại không giống với Đường Tam, Bách Vạn Niên Hồn Hoàn của hắn có màu trắng, hơn nữa có hiệu quả che giấu vô cùng tốt, nhìn cực giống Thập Niên Hồn Hoàn. Căn cứ phân tích của các Hồn Sư hậu thế, tổ tiên Đường Tam khi đó thu được Bách

Vạn Niên Hồn Hoàn, là do Hồn Thú chân chính mạnh mẽ nắm giữ, cho nên trực tiếp xuất hiện màu vàng kim. Còn Hoắc Vũ Hạo lại vì lúc dung hợp, Bách Vạn Niên Hồn Thú lại là một con Thiên Mộng Băng Tầm may mắn, toàn là nhờ ngũ đông mà đem tu vi của mình tăng lên đến Bách Vạn Niên cấp độ. Vì lẽ đó, màu sắc thể hiện ra có chỗ bất đồng. Tuy rằng sau đó cũng nương theo thực lực của Linh Băng Đẩu La tăng lên mà trở nên vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng không giống với Bách Vạn Niên Hồn Hoàn của Đường Tam tổ tiên.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đầu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 261: Kiểm nghiệm sức mạnh

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyen cv.com

Sau khi Linh Băng Đẩu La sáng tạo ra Hồn Linh, trên người hắn thậm chí còn từng xuất hiện Hồn Hoàn màu vàng chanh, do hung thú Hồn Linh mạnh mẽ mang lại. Cũng lại khác với tất cả mọi người, mỗi một Hồn Hoàn lại có thể phụ gia thêm hồn kỹ.

Đây chính là mấy lần trứ danh nhất về Hồn Hoàn xuất hiện màu sắc lạ trong lịch sử. Cũng có những Hồn Sư khác từng xuất hiện Hồn Hoàn có màu sắc biến dị, nhưng không chỉ ít ỏi, hơn nữa lại cũng không nổi tiếng đến như vậy.

Vì lẽ đó, thời điểm trên người Đường Vũ Lâm xuất hiện Hồn Hoàn màu vàng kim, tuy rằng chỉ có một cái, nhưng lập tức khiến cho các vị giám khảo của Sở Lai Khắc học viện chú ý.

Thế nhưng, lão phụ nhân sau khi ngạc nhiên và nghi ngờ trôi qua, lại cau mày, "Hồn Hoàn này của ngươi rất đặc thù, cũng không giống như là do hồn lực ngưng tụ mà thành, trái lại giống như gọn sóng khí huyết. Hồn lực của ngươi lại vô cùng bình tĩnh. Chuyện gì thế này?"

Đường Vũ Lâm thân nhiên nói: "Thẳng thắn mà nói, em cũng không rõ ràng là chuyện gì xảy ra, em chỉ biết là, huyết mạch lực của em phi thường dồi dào, loại năng lực này hẳn là đến từ chính huyết mạch của em. Thế nhưng, nó đúng là một loại Hồn Hoàn khác loại, bởi vì nó có thể giao cho em hồn kỹ."

Vừa nói, Đường Vũ Lâm cấp tốc thôi động Hồn Hoàn vàng kim trên người mình, kim quang đột nhiên bộc phát, một tiếng long ngâm trầm thấp tùy theo đó từ trên người hắn phát ra, cả thân thể hắn đều thoáng bành trướng thêm mấy phần, toàn thân đều bị tầng ánh sáng màu vàng này bao trùm. Hào quang vàng óng kia nhất thời trở thành tâm điểm chú ý của toàn trường.

"Đây là...Hoàng Kim Long Thể? Ngươi là Hoàng Kim Long huyết thống?" Lão phụ nhân đột nhiên thất thanh nói rằng.

Đường Vũ Lâm sững sốt một chút, tên hồn kỹ này trước đây là xuất hiện trong đầu hắn một cách tự nhiên, làm sao vị lão phụ nhân này lại có thể biết? Chẳng lẽ nói, ở trong lịch sử Đầu La Đại Lục, còn có người giống như mình sao?

Không đúng, bà ấy nói chính là Hoàng Kim Long, mà phong ấn trong cơ thể mình chính là Kim Long Vương, hai thứ này hẳn là có chỗ bất đồng chứ!?

Trong lúc tâm niệm hắn thay đổi thật nhanh, không ngừng suy tư, bỗng thấy mắt hoa lên, bà lão kia đã đến trước người hắn.

"Đánh ta một quyền." Lão phụ nhân ánh mắt đột nhiên trở nên đặc biệt thâm thúy, nhìn Đường Vũ Lâm, trong mắt như lộ ra vẻ suy nghĩ.

Đường Vũ Lâm sững sốt một chút, "Đánh ngài?" Hắn có chút chần chờ, dù cho hắn biết rõ, người có thể đảm nhiệm vị trí giám khảo của Sở Lai Khắc học viện, nhất định là một đại năng. Nhưng mà vị lão nhân nhìn có vẻ gần đất xa trời này, thật sự chịu đựng được một quyền của mình sao?

Trước đây sức mạnh của mình đã đạt mấy ngàn cân, sau khi phụ gia thêm Hoàng Kim Long Thể, sợ rằng phải hơn vạn cân.

"Yên tâm, bộ xương già này của ta rắn chắc cực kỳ, nếu ngươi có thể đánh chết ta, ngươi có thể trực tiếp tiến vào Hải Thần Các." Lão phụ nhân có chút không nhịn được nói.

"Vậy ngài cẩn thận một chút." Đường Vũ Lâm hít sâu một cái, sau đó hướng về lão phụ nhân tung ra một quyền.

"Dừng!" Đường Vũ Lâm chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, sau đó một nguồn sức mạnh truyền đến trên tay, nắm đấm công kích của hắn cũng bị bật sang một bên.

Lão phụ nhân trách cứ: "Ngươi chưa ăn cơm sao? Dừng sức."

Tạ Giải chờ bên cạnh là người xem rõ ràng nhất, thời điểm Đường Vũ Lâm đánh ra một quyền, bà lão kia chỉ lấy tay vỗ nhẹ một cái, lại như là đập một con ruồi vậy, đã trực tiếp đem nắm đấm được bao phủ Kim Lân của hắn vỗ bay sang một bên.

Bọn họ hiểu rất rõ sức mạnh Đường Vũ Lâm. Coi như không sử dụng toàn lực, hắn cũng vẫn như trước là bạo long đội lốt người, vậy mà...

Đường Vũ Lâm lúc này cũng chân chính yên tâm, hắn đột nhiên hít sâu một hơi, lồng ngực tựa như bành trướng thêm mấy phần, nương theo hắn hô hấp, khí lưu trong phòng lớn dường như cũng phát ra tiếng vang, trên cánh tay bắp thịt nhô lên, từng khối từng khối vậy màu vàng kim tỏa ra hào quang vàng óng chói lọi. Hắn đột nhiên hét lớn một tiếng, lại là một quyền hướng về lão phụ nhân đánh tới.

Lần này cùng với lần trước tuyệt nhiên không giống, ở trong chớp mắt khi hắn tung quyền, trong không khí liền truyền đến một tiếng khí bạo trầm thấp. Năm nắm của Đường Vũ Lâm thậm chí còn để lại một đạo tàn ảnh màu vàng trong không trung.

"Đừng!" Trong tiếng vang giòn giã, năm nắm của Đường Vũ Lâm đột nhiên ngừng lại, khóa chặt trong lòng bàn tay lão phụ nhân.

Lão phụ nhân đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu lộ gì. Đường Vũ Lâm chỉ cảm giác mình tựa hồ va vào một vách tường dẻo dai, toàn bộ lực đạo nổ ra trong nháy mắt đều bị hóa giải hấp thu.

Chuyện này...

Cảm giác vô lực lúc trước của Tạ Giải theo đó cũng xuất hiện ở trong lòng hắn. Đây cũng quá mạnh đi, không dùng Vô Hồn, không cần hồn lực, cứ như thế tiếp được công kích của mình?

Lão phụ nhân thân nhiên nói: "Chỉ có những thứ này? Đây chính là sức mạnh của người?"

Nhìn trong ánh mắt bà rõ ràng có chút thất vọng, trong lồng ngực Đường Vũ Lâm nhất thời dâng lên một luồng ngao khí, "Em còn có thể càng mạnh hơn." Hắn dùng sức nói ra câu nói này, sau đó liền gờ năm nắm tay phải của mình lên. Lần này, từng đạo từng đạo kim quang lưu chuyển, tay phải của hắn cấp tốc to lên, khớp xương tráng kiện, vậy thâm thúy, Kim Long Trảo theo đó phơi bày ra.

Dưới sự gia trì của Hoàng Kim Long Thể, không khí phụ cận Kim Long Trảo mơ hồ xuất hiện âm thanh "Xì xì" nhẹ nhàng, tựa như không khí bị nó áp bức đến mức muốn bị xé nát.

Lão phụ nhân đáy mắt lóe lên một tia sáng, "Đến đi."

Đường Vũ Lâm hít sâu một hơi, đột nhiên nắm chặt Kim Long Trảo thành quyền, chọt quát một tiếng, lần thứ ba tung quyền.

Lần này, hắn cũng không còn giữ lại chút nào, toàn lực ứng phó, hoàn toàn khác so với hai quyền trước đó. Lần này đâm ra một quyền, hắn chỉ cảm giác toàn bộ huyết mạch lực trong cơ thể mình tuôn ra, tựa hồ trong chớp mắt đã hoàn toàn truyền vào bên trong cánh tay. Kim Long Trảo chớp mắt bùng nổ, một tiếng long ngâm to rõ vang lên, nhưng không có tiếng khí bạo như lúc này, bởi vì hết thảy không khí tựa hồ cũng trong nháy mắt đã bị Kim Long Trảo cường hãn gạt ra.

Lão phụ nhân tại chỗ bất động, nhưng lần này, nàng không còn dùng bàn tay, mà lại tung một quyền ra ứng đối.

Tạ Giải, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên nhìn thấy, ánh sáng xung quanh cơ thể lão phụ nhân vắn vẹo một thoáng, chín vòng vàng sáng Hồn Hoàn loé lên rồi biến mất. Bọn họ thậm chí còn chưa kịp thấy rõ, năm nắm của lão phụ nhân cũng đã cùng năm nắm của Đường Vũ Lâm va chạm vào nhau.

"Ầm! Oanh ——"

Thân thể Đường Vũ Lâm lại như là đạn pháo bay ngược ra sau, mạnh mẽ va chạm vào vách tường cách đó hơn 20 mét, cả người trực tiếp khảm nạm ở trên tường.

Lão phụ nhân đứng ở nơi đó, vẫn như trước không nhúc nhích. Sau đó nàng liền đi hướng về phía bàn dài, thân nhiên nói: "Người kế tiếp."

"Đội trưởng!"

"Vũ Lâm ——"

Linh Ban mấy người đồng thời hét lên kinh ngạc, nhanh chóng chạy tới.

"Khắc khắc!" Ta không có chuyện gì.

Lay lay đá vụn bên người, Đường Vũ Lâm gầy gù từ trong vách tường bò ra ngoài. Lại nói, vách tường này đúng là cứng thật!

Hắn đúng là không có chuyện gì, trong chớp mắt khi va chạm cùng năm nắm vừa nãy của bà ta, hắn chỉ cảm giác mình thật giống như oanh kích lên một quả khí cầu to lớn, sau đó một sức đàn hồi mạnh mẽ đã đem hắn đẩy bay. Sau đó liền như vậy...

Đánh vỡ vách tường, đối với thân thể cường hãn của hắn không tính là gì. Bất quá, hắn kỳ thực cũng không khá hơn gì. Ba quyền vừa rồi, huyết mạch lực trong cơ thể hắn đã hao đi rất nhiều. Hiện tại rõ ràng đã cảm thấy có chút hư nhược rồi.

Cổ Nguyệt đỡ hắn, "Thật sự là không có chuyện gì sao?"

Đường Vũ Lâm gật gù, "Yên tâm đi, ta chỉ cần nghỉ ngơi một lúc. Kỳ thực, ta vẫn rất đói bụng." Vào lúc này nếu có thể ăn no nê là tốt rồi, không tốn thời gian dài, huyết mạch lực của mình nhất định có thể khôi phục ngay lập tức. Đáng tiếc, đang ở trong cuộc thi, đi đâu để mua đồ ăn ăn đây?

Mấy người bọn hắn cũng không nhìn thấy được, khi lão phụ nhân một quyền đem Đường Vũ Lâm đánh bay, Thẩm Dập cùng với hai vị trung niên nhân, trên mặt đều tràn ngập vẻ khiếp sợ. Thậm chí kinh ngạc há to miệng.

Đường Vũ Lâm ngồi xuống ghé dựa, hít một hơi thật dài, điều chỉnh hồn lực trong cơ thể, thông qua Huyền Thiên Công để khôi phục khí huyết, hô hấp của hắn có chút không đều. Nhìn bà lão kia, đáy mắt không giấu được vẻ hoảng sợ toát ra. Thực lực của vị này, thực sự là sâu không lường được! Thậm chí Vũ lão sư nếu so với bà, tựa hồ cũng còn kém rất xa, rất xa...

Cổ Nguyệt hướng về trung ương, sắc mặt của nàng rõ ràng có chút không dễ nhìn. Cũng không có như Đường Vũ Lâm ba người cúi người chào như vậy, chỉ hơi gật gật đầu, nói: "Ta bắt đầu rồi."

Thẩm Dập ở một bên khẽ nhíu mày, đối mặt với giám khảo của Sử Lai Khắc học viện, vị này chỉ sợ là người ngạo mạn nhất từ trước tới nay.

Lão phụ nhân hai mắt hép lại, tựa lưng vào ghế ngồi, "Bắt đầu đi."

Cổ Nguyệt hai con mắt sáng ngời, dưới chân ba vòng Hồn Hoàn đồng thời bay lên, hai vàng một tím, chỉ thấy hai tay nàng huơ trước người, một đoàn tia sáng màu vàng từ trong lòng bàn tay tỏa ra.

Ánh sáng màu vàng nhìn qua trầm ổn mà nhu hòa, chính là nguyên tố "Thổ".

Thổ Nguyên Tố bắt đầu ở trong lòng bàn tay nàng xoay tròn, sau đó dần dần trở nên ngưng tụ, nhìn qua càng ngày càng giống dáng dấp thực thể.

Nguyên Tố Không Chế, đây là muốn bày ra tinh thần lực không chế. Ba vị giám khảo, bao gồm cả lão phụ nhân, tất cả đều đưa ra phán đoán như vậy.

Thế nhưng, một màn phát sinh tiếp theo, lại bắt đầu khiêu chiến nhận thức của bọn họ.

Cổ Nguyệt tay trái nâng đoàn tia sáng màu vàng kia, tay phải năm ngón tay vô cùng có nhịp điệu nhẹ nhàng phủ xúc, hào quang màu vàng ở dưới sự khống chế của nàng bắt đầu xuất hiện từng mảng từng mảng cánh hoa, cuối cùng hóa thành một đóa hoa chín cánh màu vàng.

Hoàng Sắc Nguyên Tố Hoa chín cánh chậm chậm xoay tròn, bản thân ngưng tụ, khiến cho người ta có cảm giác vui tai vui mắt.

Người trung niên phía bên phải lão phụ nhân khẽ vuốt cằm, Thuộc Tính Nguyên Tố Vô Hồn vốn là vô cùng ít hời, còn nhỏ tuổi lại có thể đem Nguyên Tố Không Chế làm đến trình độ như thế này, chứng tỏ tinh thần lực không tầm thường, cùng với tính ổn định của Nguyên Tố Chương Không, vẫn là đúng quy đúng củ.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương Truyền Thuyết (Đấu La Đại Lục 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.